

Ngôi Hưởng Tám Chồng

Contents

Ngôi Hưởng Tám Chồng	5
1. Q.1 - Chương 1: Nguyên Nhân Xuyên Qua (1)	5
2. Q.1 - Chương 2: Nguyên Nhân Xuyên Qua (2)	6
3. Q.1 - Chương 3: Tuyết Thê Mỹ Nữ	7
4. Q.1 - Chương 4: Nhữ Dương Quận Chúa (1)	9
5. Q.1 - Chương 5: Nhữ Dương Quận Chúa(2)	10
6. Q.1 - Chương 6: Cận Vệ.	11
7. Q.1 - Chương 7: Năm Vị Phu Quân (1)	12
8. Q.1 - Chương 8: Năm Vị Phu Quân(2)	14
9. Q.1 - Chương 9: Lần Đầu Gặp Gỡ Thư Ly	15
10. Q.1 - Chương 10: Tiếp Xúc Trực Diện.	16
11. Q.1 - Chương 11: Lạt Bá Hoa.	18
12. Q.1 - Chương 12: Lâm Phong Công Tử.	20
13. Q.1 - Chương 13: Thú Vị	22
14. Q.1 - Chương 14: Vô Song Công Tử	24
15. Q.1 - Chương 15: Sở Kết Toán	26
16. Q.1 - Chương 16: Trong Vòng Ba Ngày	28
17. Q.1 - Chương 17: Con Tin Tử Sở	30
18. Q.1 - Chương 18: Minh Tịnh Hoài Nghi	32
19. Q.1 - Chương 19: Người Muốn Làm Gì?	35
20. Q.1 - Chương 20: Gặp Gỡ Kỳ Nguyệt.	37
21. Q.1 - Chương 21: Kỳ Nguyệt Phần Hận.	40
22. Q.1 - Chương 22: Nói Chuyện	42
23. Q.1 - Chương 23: Ra Oai Phủ Đầu.	44
24. Q.1 - Chương 24: Cầm Quyền	47
25. Q.1 - Chương 25: Lục Hoàng Tử	50
26. Q.1 - Chương 26: Thúy Hồng Lâu	53
27. Q.1 - Chương 27: Tranh Biện	55
28. Q.1 - Chương 28: Quyết Định Của Kỳ Nguyệt.	58
29. Q.1 - Chương 29: Điều Kiện Của Ta	61
30. Q.1 - Chương 30: Thánh Thượng Triệu Kiến.	63
31. Q.1 - Chương 31: Khuynh Nhạc Công Chúa	66
32. Q.1 - Chương 32: Quyết Định	69
33. Q.1 - Chương 33: Công Chúa Giá Lâm (1)	71
34. Q.1 - Chương 34: Công Chúa Giá Lâm (2)	73
35. Q.1 - Chương 35: Vào Ở Phủ Quận Chúa	76
36. Q.1 - Chương 36: Huỳnh Muội Tình Thâm	79
37. Q.1 - Chương 37: Gặp Lại Vô Song	81
38. Q.1 - Chương 38: Chớ Có Chọc Ta.(1)	84
39. Q.1 - Chương 39: Chớ Có Chọc Ta (2)	86
40. Q.1 - Chương 40: Chớ Có Chọc Ta (3)	89

41. Q.1 - Chương 41: Chớ Có Chọc Ta (4).	91
42. Q.1 - Chương 42: Đồng Hành	94
43. Q.1 - Chương 43: Nhất Niệm Chi Sai	96
44. Q.1 - Chương 44: Dưới Vách	99
45. Q.1 - Chương 45: Sau Khi Bị Thương	101
46. Q.1 - Chương 46: Thăm Viếng	103
47. Q.1 - Chương 47: Phần Nộ (1)	106
48. Q.1 - Chương 48: Phần Nộ (2)	108
49. Q.1 - Chương 49: Tiếng Đàn	111
50. Q.1 - Chương 50: Ba Lọ Thuốc.	113
51. Q.1 - Chương 51: Đánh Giá	115
52. Q.1 - Chương 52: Vì Sao?	118
53. Q.1 - Chương 53: Tâm Tư Kỳ Nguyệt	120
54. Q.1 - Chương 54: Lại Chính Khuynh Nhạc	122
55. Q.1 - Chương 55: Chẳng Biết Lòng Hận Ai	133
56. Q.1 - Chương 56: Gió Thổi Vỗ Trứng Gà	138
57. Q.1 - Chương 57: Cực Lạc Đan	148
58. Q.1 - Chương 58: Mặt Nhi Hiến Thân	158
59. Q.1 - Chương 59: Thương Quan Huyền Ngọc	168
60. Q.1 - Chương 60: Người Đánh Đàn, Tình Cũng Vây	178
61. Q.1 - Chương 61: Hoa Khiên Ngưu	183
62. Q.1 - Chương 62: Óan Nộ	186
63. Q.1 - Chương 63: Sai Lầm Trùng Hợp	190
64. Q.1 - Chương 64: Lòng Rối Loạn	197
65. Q.1 - Chương 65: Tiến Cung	205
66. Q.1 - Chương 66: Ăn Thuốc.	212
67. Q.1 - Chương 67: Dược Lực Phát Tác	220
68. Q.1 - Chương 68: Trí Nhớ Của Nhữ Dương Quận Chúa	227
69. Q.1 - Chương 69: Tổng Vũ Huyền	232
70. Q.1 - Chương 70: Nhữ Dương Như Mộng	235
71. Q.1 - Chương 71: Tính Kế	240
72. Q.1 - Chương 72: Giang Hồ Biến Động	243
73. Q.1 - Chương 73: Lộ Nguyên Hình	246
74. Q.1 - Chương 74: Huyền Ngọc Rời Đi.	251
75. Q.1 - Chương 75: Có Tin Mừng	257
76. Q.1 - Chương 76: Vạch Mặt	260
77. Q.1 - Chương 77: Kỳ Nguyệt Cự Tuyết	265
78. Q.1 - Chương 78: Thư Ly Trốn Đi	268
79. Q.1 - Chương 79: Diễn Kịch	273
80. Q.1 - Chương 80: Khiêu Khích	277
81. Q.1 - Chương 81: Tổng Vũ Kiệt Giấy Dưa	280
82. Q.1 - Chương 82: Tình Yêu Sâu Nặng	285
83. Q.1 - Chương 83: Khúc Đạo Đầu Hưu Phu	288
84. Q.1 - Chương 84: Tranh Đoạt	293
85. Q.1 - Chương 85: Hưu Phu (1)	296
86. Q.1 - Chương 86: Hưu Phu (2)	300
87. Q.1 - Chương 87: Cơ Hội	306
88. Q.1 - Chương 88: Lại Vào Hoàng Cung	309
89. Q.1 - Chương 89: Cường Bức	312
90. Q.1 - Chương 90: Cãi Cọ Trên Đại Điện (1)	316
91. Q.1 - Chương 91: Cãi Cọ Trên Đại Điện (2)	319
92. Q.1 - Chương 92: Cãi Cọ Trên Đại Điện (3)	324
93. Q.1 - Chương 93: Phản Ứng	328
94. Q.1 - Chương 94: Truy Đuổi.	331

95. Q.1 - Chương 95: Xử Nữ	334
96. Q.1 - Chương 96: Vách Núi Sinh Tử	337
97. Q.2 - Chương 1: Nghị Luận Lộn Xộn.	341
98. Q.2 - Chương 2: Tuyết Công Tử.	342
99. Q.2 - Chương 3: Mặc Lương Công Tử	346
100. Q.2 - Chương 4: Mặc Lương Công Tử (2)	350
101. Q.2 - Chương 5: Trái Tim Mơ Hồ Rung Động	355
102. Q.2 - Chương 6: Vô Song Ra Tay	361
103. Q.2 - Chương 7: Tâm Ý Của Vô Song	365
104. Q.2 - Chương 8: Ngâm Tuyết Mâu Thuẫn	367
105. Q.2 - Chương 9: Ăn? (1)	372
106. Q.2 - Chương 10: Ăn (2)	375
107. Q.2 - Chương 11: Tâm Ý	379
108. Q.2 - Chương 12: Vô Song Thở Lộ	382
109. Q.2 - Chương 13: Hai Vị Minh, Tịch	387
110. Q.2 - Chương 14: Ngũ Độc Cốc	390
111. Q.2 - Chương 15: Suy Ngẫm	395
112. Q.2 - Chương 16: Vân Độc Nhất.	400
113. Q.2 - Chương 17: Gặp Lại Minh Tịnh	403
114. Q.2 - Chương 18: Đi Theo	408
115. Q.2 - Chương 19: Hôn Lễ?	411
116. Q.2 - Chương 20: Quyết Không Nhường.	416
117. Q.2 - Chương 21: Giao Thủ	423
118. Q.2 - Chương 22: Thân Phận Bại Lộ	425
119. Q.2 - Chương 23: Dẫn Độc (1)	430
120. Q.2 - Chương 24: Dẫn Độc(2).	433
121. Q.2 - Chương 25: Phản Kích	437
122. Q.2 - Chương 26: Chân Tướng	444
123. Q.2 - Chương 27: Giải Độc	449
124. Q.2 - Chương 28: Xuất Cốc	458
125. Q.2 - Chương 29: Gặp Lại Cố Nhân	463
126. Q.2 - Chương 30: Chấn Động.	471
127. Q.2 - Chương 31: Giải Thích	479
128. Q.2 - Chương 32: Kể Nỗi Tương Tư	484
129. Q.2 - Chương 33: Động Tình.	491
130. Q.2 - Chương 34: Lợi Thế	494
131. Q.2 - Chương 35: Không Để Tâm?	498
132. Q.2 - Chương 36: Tây Thần.	501
133. Q.2 - Chương 37: Huyền Ngọc Đại Hôn	504
134. Q.2 - Chương 38: Lúc Đại Hôn	507
135. Q.2 - Chương 39: Tình Huống Hung Hiểm	511
136. Q.2 - Chương 40: Phong Hồi Lộ Chuyển*(Một)	514
137. Q.2 - Chương 41: Phong Hồi Lộ Chuyển (Hai)	517
138. Q.2 - Chương 42: Cầu Hôn	524
139. Q.2 - Chương 43: Gây Chuyện	532
140. Q.2 - Chương 44: Phân Tích.	538
141. Q.2 - Chương 45: Mặt Nhi Đám Hôi?	542
142. Q.2 - Chương 46: Tất Nhiên Là Sẽ Bất Ngờ Gặp.	548
143. Q.2 - Chương 47: Quân Cờ	554
144. Q.2 - Chương 48: Tây Thần Thân Vương Lâm Phong	558
145. Q.2 - Chương 49: Cầm Công Tử Thư Ly	564
146. Q.2 - Chương 50: Trái Tim Thư Ly	571
147. Q.2 - Chương 51: Trên Minh Nhạc Đài	574
148. Q.2 - Chương 52: Cùng Xuất Hiện	581

149.	Q.2 - Chương 53: Nhận Ra	589
150.	Q.2 - Chương 54: Tiếp Cận	596
151.	Q.2 - Chương 55: Động Tĩnh Khấp Nợ	602
152.	Q.2 - Chương 56: Mưu Đồ Của Ta?	610
153.	Q.2 - Chương 57: Bí Mật!	616
154.	Q.2 - Chương 58: Diều Vô Dương Oai	622
155.	Q.2 - Chương 59: Lâm Phong Thổ Lộ	629
156.	Q.2 - Chương 60: Kỳ Nguyệt Bỏ Trốn	635
157.	Q.2 - Chương 61: Rơi Vào Bẫy	641
158.	Q.2 - Chương 62: Kế Hoạch Của Xuân Nhi.	646
159.	Q.2 - Chương 63: Tại Sao Có Thể Là Người!	652
160.	Q.2 - Chương 64: Khiên Ngự Chết	658
161.	Q.2 - Chương 65: Giao Chiến	665
162.	Q.2 - Chương 66: Ngã Bài	669
163.	Q.2 - Chương 67: Trái Tim Của Lục Hoàng Tử	676
164.	Q.2 - Chương 68: Ngũ Hoàng Tử Tổng Vũ Lăng	682
165.	Q.2 - Chương 69: Chuyện Cũ Trước Kia	688
166.	Q.2 - Chương 70: Tiếp Chỉ	694
167.	Q.2 - Chương 71: Tam Hoàng Tử Quân Tử Sở	700
168.	Q.2 - Chương 72: Túc Nguyệt Phường	703
169.	Q.2 - Chương 73: Đánh Nhau.	710
170.	Q.2 - Chương 74: Ngài Nói Ai Cũng Ở Đây?	714
171.	Q.2 - Chương 75: Cút Cho Ta.	718
172.	Q.2 - Chương 76: Không Hận Được	721
173.	Q.2 - Chương 77: Mai Phi.	724
174.	Q.2 - Chương 78: Đêm Trước Đại Hội	727
175.	Q.2 - Chương 79: Còn Hạnh Phúc Hơn Ta	730
176.	Q.2 - Chương 80: Bảo Bối, Nàng Cũng Đến Đây À?	736
177.	Q.2 - Chương 81: Nữ Nhân Tranh Đấu.	739
178.	Q.2 - Chương 82: Tâm Kế Của Tuyết Nhi	745
179.	Q.2 - Chương 83: Đại Hội Võ Lâm	750
180.	Q.2 - Chương 84: Tuyết Công Tử Ứng Chiến	756
181.	Q.2 - Chương 85: Cởi Khăn Che Mặt	763
182.	Q.2 - Chương 86: Huyền Mặc Xuất Hiện	769
183.	Q.2 - Chương 87: Đệm Lưng	775
184.	Q.2 - Chương 88: Đáng Được Tôn Trọng	779
185.	Q.2 - Chương 89: Người Muốn Cái Gì?	787
186.	Q.2 - Chương 90: Che Dấu Sáu Đậm.	793
187.	Q.2 - Chương 91: Thử Xem?	801
188.	Q.2 - Chương 92: Ghen	810
189.	Q.2 - Chương 93: Thực Cốt Đan	817
190.	Q.2 - Chương 94: Uống Thuốc	827
191.	Q.2 - Chương 95: Dụng Tâm Của Quân Tử Dạ	832
192.	Q.2 - Chương 96: Thân Mật	839
193.	Q.2 - Chương 97: Kết Cục Đắc Tội Nàng	846
194.	Q.2 - Chương 98: Trong Nước Rung Chuyển	853
195.	Q.2 - Chương 99: Cho Đi	859
196.	Q.2 - Chương 100: Lâm Phong Buồn Bực	866
197.	Q.2 - Chương 101: Kể Chuyện	872
198.	Q.2 - Chương 102: Huỳnh Muội Gặp Lại	877
199.	Q.2 - Chương 103: Đàm Luận	883
200.	Q.2 - Chương 104: Ngụy Cấp	889
201.	Q.2 - Chương 105: Đối Chiến (1)	897
202.	Q.2 - Chương 106: Đối Chiến	903

203. Q.2 - Chương 107: Đại Kết Cục	910
204. Q.2 - Chương 108: Hồn Về Không Hối. (Thượng)	932
205. Q.2 - Chương 109: Hồn Về Không Hối (hạ).	937
206. Q.2 - Chương 110: Nhữ Dương Quận Chúa	947
207. Q.2 - Chương 111: Lời Cuối Sách (1)	960
208. Q.2 - Chương 112: Lời Cuối Sách (2)	965
209. Q.2 - Chương 113: Lời Cuối Sách (3)	972
210. Q.2 - Chương 114: Lời Cuối Sách (4)	978
211. Q.2 - Chương 115: Con Rơi Nhà Ai.	989
212. Q.2 - Chương 116: Con Rơi Nhà Ai.	995

Ngôi Hương Tám Chồng

Giới thiệu

Tác giả Giản Hồng Trang đã gửi đến bạn đọc một truyện mới với tên gọi khá thú vị truyện Ngôi Hương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-huong-tam-chong>

1. Q.1 - Chương 1: Nguyên Nhân Xuyên Qua(1)

“Cho tôi vào, để cho tôi vào, tôi muốn gặp Diêm Vương –” Ngoài điện Diêm Vương, một nữ tử, à không! Chính xác mà nói, là một nữ quỷ đang khàn giọng kêu gào. “Gào thét cái gì! Gào thét cái gì đó! Quỷ hồn phương nào ở ngoài điện kêu gào lung tung, quấy rầy bổn vương yên tĩnh nghỉ ngơi!” Nghe vậy, Diêm Vương mơ mơ màng màng chậm rãi từ dưới đáy bàn bò lên, mở to đôi mắt nhập nhèm, liên tục ngáp xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi xuống ghế, rồi nói với phán quan đứng cạnh: “Phán quan đi xem xem, còn sớm thế này, sao lại có con quỷ không muốn sống kêu réo om sòm ở đây thế!” “Dạ!” Phán quan chấp tay *, linh mệnh, xoay người nhanh chóng đi ra ngoài. (*ngày xưa làm lễ, một tay nắm lại, tay kia bao lấy nắm tay này, chấp lại để trước ngực.) “Đi nhanh chút, bây giờ không phải là lúc hát hí khúc! Con bà nó, bây giờ ngươi là phán quan rồi đừng có nhớ mãi nghề cũ như vậy chứ!” Vừa thấy phán quan uốn éo như diễn trò, Diêm Vương lập tức phi lên cốc cho hấn một cú đau điếng. “A, dạ dạ dạ!” Một tay giữ mũ, phán quan vội vàng gật đầu, lập tức chạy ra ngoài. Ma quỷ phương nào sáng sớm đã ở đây kêu gào làm phiền Diêm Vương nghỉ ngơi, dẫn tới cho ta xem!” “Dạ, dẫn tới –” Nghe phán quan ra lệnh, quỷ gác cổng lập tức dẫn một nữ quỷ mặc áo trắng đi vào. “Thả tôi vào, tôi muốn gặp Diêm Vương!” Vừa thấy có người tiến lại, nữ quỷ bắt đầu la lên. “Ồn ào quá! Ngươi tưởng Diêm Vương ngồi đó để ngươi muốn nhìn là nhìn, muốn gặp là gặp sao? Nói, ngươi tên là gì? Nhà ở đâu? Trong nhà có mấy người? Báo cáo tất cả cho ta, bản phán quan muốn thẩm tra đối chiếu.” Phán quan nghe vậy mím môi vênh râu, lấy cây bút lông bực tử chẳng gài ra sau ót. “Tôi là Tống Ngâm Tuyết, tôi muốn gặp Diêm Vương!” Thấy vậy, nữ quỷ bắt đầu kêu lên. “Diêm Vương không dễ gặp, tiểu quỷ nhiều chuyện! Bản phán quan bảo ngươi tự giới thiệu, ngươi nghe không hiểu có phải không!” Sắc mặt phán quan nghiêm nghị đầy bất mãn, nghiêm giọng răn đe nữ quỷ. “Tôi không cần biết, tôi muốn gặp Diêm Vương! Nếu các người không cho tôi gặp, tôi sẽ đứng đây la to, làm ầm ĩ không để cho các người

yên tĩnh phút nào!” Nữ quý hung dữ nói, đôi mắt kiên định nhìn thẳng vào mặt phán quan. “Ai, cái con quý này. . . .” Lúc này, phán quan cảm thấy hơi buồn bực, hai mắt hần nhìn chăm chăm nữ quý áo trắng, cuối cùng cũng bắt đắc dĩ thở dài: “Được rồi, ta sợ ngươi rồi! Tống Ngâm Tuyết phải không? Đi thôi –” Phán quan đi phía trước dẫn đường, xoay người chuẩn bị đi kiêu hí kịch, nhưng lập tức nhớ tới cục u trên đầu liền vội vàng sửa lại, kết quả là thành tay chân bước đều như người máy mà không biết. Nữ quý áo trắng bám theo phán quan đi vào điện Diêm Vương, vào tới nơi liền đứng đực tại chỗ không chịu hành lễ. “Lớn mật! Nữ quý phương nào, thấy bốn vương mà dám không quỳ!” Diêm Vương thấy nữ quý không tôn trọng mình như vậy liền tức giận vỗ bàn. “Đại nhân, nàng ta nói nàng tên là Tống Ngâm Tuyết.” Phán quan đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “A, Tống Ngâm Tuyết lớn mật, thấy bốn vương vì cớ gì không quỳ?” Tiếng nói ồm ồm vang vọng cả căn phòng. Phán quan bên cạnh bịt hai lỗ tai, mắt nhìn thẳng về phía thân ảnh đứng trong điện. “Ngài làm việc bất công, cho nên Ngâm Tuyết không muốn quỳ trước mặt ngài!” Một giọng nữ trong trẻo truyền đến. Nghe vậy, Diêm Vương hí hai mắt lại, ngữ khí nghi hoặc hỏi: “A, bất công như thế nào? Ngươi mau nói đi!” “Bẩm đại nhân, Ngâm Tuyết dương thọ chưa hết, xin đại nhân thả tôi trở về!” Giọng nói không kiêu ngạo không nịnh nọt truyền đến, nữ quý ngẩng đầu, trong đôi mắt trong veo lộ rõ vẻ kiên định. “Ồ, còn là một nữ quý xinh đẹp” Vừa thấy dung nhan tuyệt mỹ của Tống Ngâm Tuyết, Diêm Vương lập tức mở cờ trong bụng, nhưng nghĩ đến thân phận của mình nên đành phải ngậm ngùi tiếp tục làm dáng. “Này, ngươi nói dương thọ ngươi chưa hết, có chứng cứ gì không? Dù sao đầu trâu mặt ngựa của chúng ta chấp pháp, cho tới bây giờ đều nghiêm túc phụ trách, chưa bao giờ xảy ra sai sót gì. Tố chất đạo đức nghề nghiệp đã đạt đến tình độ mà người thường không cách nào tưởng tượng nổi!” Diêm Vương chậm rãi nói, bộ dạng rung đùi đắc ý cực kỳ khôi hài. Thấy vậy Tống Ngâm Tuyết thầm mắng trong lòng, nhưng biểu hiện lại giả vờ bình tĩnh, “Có phạm sai lầm hay không, đại nhân lấy sổ ghi chép sinh tử ra xem một lần là biết ngay, cần gì phải căn vặn Ngâm Tuyết?” Con bà nó! Tống Ngâm Tuyết nàng là con trời ở thế kỷ hai mươi mốt. Dù đi đến chỗ nào, ở bất cứ đâu cũng là nhân vật hô mưa gọi gió! Có một vị cao tăng đắc đạo đã từng tính toán số mạng cho nàng, nói cả đời nàng giàu sang phú quý, có thể sống đến chín mươi tuổi. Nhưng ai biết hiện tại nàng còn chưa sống đến mười chín tuổi, trong giấc mơ đã bị người ta câu hồn, đi đời nhà ma mất tiêu rồi. Thế này bảo nàng làm sao chấp nhận được! Ông trời ơi, nàng còn có cả một cuộc đời tốt đẹp trước mắt, không muốn từ nay về sau chỉ có thể quanh quẩn ở Địa phủ đâu. “A, sao lại có việc như vậy? Phán quan, lấy sổ ghi chép sinh tử của bốn vương ra!” Sờ cảm, mê đắm nhìn chăm chăm vào gương mặt khuyh quốc khuyh thành của Tống Ngâm Tuyết, trong đầu Diêm Vương bắt đầu mơ mộng viễn vông. “Dạ!” Vừa nghe lệnh, phán quan bắt đầu cùng tay cùng chân chậm rãi đi xuống, sau đó lại cùng tay cùng chân uyển chuyển đi lên. “Cái thằng này! Không phải hát hí khúc thì làm cương thi, đúng là đồ đần độn!” Gõ đầu phán quan một cái thật mạnh, giật lấy sổ ghi chép, Diêm Vương bắt đầu tra tìm từng câu từng chữ. “Tống Ngâm Tuyết, kỳ tài ngút trời, cả đời hiển hách, hưởng thọ chín mươi. . . .” Đọc tới chữ cuối cùng, Diêm Vương nói không ra lời, ông xấu hổ ngẩng đầu nhìn Tống Ngâm Tuyết yếu ớt nói: “Hắc hắc, đúng là lầm rồi. . . .” “Cái gì, lầm rồi, một câu lầm là có thể đền mạng cho tôi sao? Nhanh đưa tôi trở về!” Hét lớn một tiếng, Tống Ngâm Tuyết tức giận không biết trút vào đâu. Nàng vốn chỉ suy đoán thôi, dù sao cũng chẳng biết lời cao tăng đắc đạo kia nói có linh nghiệm thật không. Nhưng bây giờ mới thấy quả nhiên là không sai, hai tên đầu trâu mặt ngựa kia đã thực sự bắt nhầm người rồi! Mặc kệ, mặc kệ, nàng nhất định phải trở về! Cầm giận trừng mắt nhìn Diêm Vương, dưới ánh mắt như muốn giết người của nàng, Diêm Vương chậm rãi cúi đầu xuống, “Phán quan, mau đưa vị cô nương này trở về đi!” “Đại nhân, không phải nô tài không muốn đưa mà vì nô tài không có cách nào đưa cô ấy về nữa. . . .” Phán quan đau khổ, bắt đắc dĩ quẩn quẩn góc áo của mình: “Vị cô nương này xuống đây cũng ba ngày rồi, thi thể trên đó đã phân hủy, làm thế nào cũng không trở về được nữa.” “Ngươi nói cái gì –” “Ông nói cái gì –”

2. Q.1 - Chương 2: Nguyên Nhân Xuyên Qua(2)

Hai tiếng thét giận dữ truyền đến, nghe vậy phán quan ôm đầu, biểu lộ vô tội nháy nháy mắt, mà Diêm Vương bên cạnh thì khóc không ra nước mắt: “Trời ơi, bắt sai hồn phách, đây chính là tội chết trong giới luật thiên đình. Mà người lại không thể quay về, chuyện này biết làm sao bây giờ?” “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Không ngừng đi tới đi lui, biểu tình Diêm Vương đầy lo lắng: “Khốn kiếp, cái gì mà

đạo đức nghề nghiệp đã cao đến mức người khác không cách nào tưởng tượng nổi, đều là nói xạo hết! Hai tên vô dụng này suốt ngày chỉ biết gây chuyện rắc rối cho ta, sáng mai cho bọn họ đi quét nhà xí!” Sau khi Diêm vương cảm giận mắng chửi xong, lúc này phán quan mới cẩn trọng dè dặt tiến lên, kẻ sát bên tai ông ta nói: “Đại nhân, ngài đã quên chuyện này là do ngài ra lệnh rồi sao. Ngày đó ngài và Thái Bạch tinh quân chơi bài ba lá, không ngờ lại thua sạch bách. Sau khi trở về ngài tức giận không thôi, vừa vặn lúc này đầu trâu mặt ngựa đến chờ lệnh, ngài liền tùy ý lật sổ ghi chép sinh tử ra đọc trại tên người phải chết là Tống Tuyết Ngâm thành Tống Ngâm Tuyết. . . .” Phán quan yếu ớt nói, vừa nghe những lời ấy, miệng Diêm Vương mở lớn, hai mắt trợn trừng, râu ria cũng vểnh hết lên, “Hình như có chuyện như vậy thật. . . .” “Con bà nó, đồ hát hí khúc! Đã biết bản vương đọc sai tên rồi, tại sao lúc ấy không nói, đợi đến tới lúc này mới nói thì còn có tác dụng gì nữa! Người bảo xem bây giờ nên tính sao đây –” Diêm Vương mặc sức đánh phán quan, vẻ mặt phẫn nộ không thôi. Mà phán quan đáng thương thì liều mạng bảo vệ gương mặt, thê thảm nói: “Đại nhân, lúc ấy bì chức có nói mà! Nhưng mà ngài nói một tên hát hí khúc thì biết gì mà chen vào, chẳng lẽ bản vương không phân biệt được hai chữ này sao! Đại nhân ngài đã quên rồi sao. . . .” “Ồ ô thật đáng thương. Thấy vậy, Diêm Vương ngừng lại nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, kết quả lại chậm rãi nói: “Ai, hình như cũng có chuyện như vậy. . . .” Vừa nghe lời đấy, không chỉ phán quan chịu không nổi, mà ngay cả Tống Ngâm Tuyết đứng dưới điện cũng nhận không được nữa! Nàng tiến lên vỗ bàn một cái thật mạnh, gần như rống lên: “Đủ lắm rồi! Tôi không cần biết đây là của lỗi của ai trong các người, tóm lại tôi muốn trở về! Chính các người làm sai thì phải tự chịu trách nhiệm!” “Cái này. . . .” Bị nàng quát như vậy, Diêm Vương không phản bác được gì chỉ khó xử nói: “Tống cô nương, hôm nay thi thể đã phân hủy, dù bản vương có ý thả cô hoàn dương cũng bất lực rồi. Không bằng như vậy, cô nương xem hoàn cảnh Địa phủ chúng ta đây cũng rất tốt, không bằng tôi tuyển cô làm trợ lý, sửa sang chỉnh lý lại sổ sách. Sống một cuộc sống không cần lo lắng, ung dung thoải mái! Thế nào, cân nhắc một chút đi!” “Ông nằm mơ đi!” Lời từ chối thẳng thừng đánh rớt khuôn mặt tươi cười nịnh nọt của Diêm Vương, gương mặt tuyệt mỹ của Tống Ngâm Tuyết lộ vẻ tức giận bùng bùng, “Tôi không cần biết, tôi muốn trở về, tôi nhất định phải trở về!” “Được, được, trở về, trở về, để cho ta ngẫm lại, để ta suy nghĩ một chút!” Hai tay ôm đầu đầu, vẻ mặt thống khổ, Diêm Vương rơi vào đường cùng bắt đầu lật lật sổ sinh tử. “Hehe, có rồi!” Cao hứng vỗ đùi, Diêm Vương vui mừng cầm sổ ghi chép lên, “Tống Ngâm Tuyết, nếu cô nương muốn trở lại trong thân thể vốn có thì đúng là không thể. Nhưng bản vương thương cô là người bị hại, đặc biệt tìm chỗ tốt cho cô đi, cô thấy thế nào?” Thấy vậy nụ cười đắc ý của Diêm vương, Tống Ngâm Tuyết nhướn mày, chần chừ nói: “Chơi trò xuyên không? Gia thế đối phương như thế nào, tuổi gì, có xinh đẹp không?” Nói giỡn sao, kiếp này nàng sống vô cùng tốt, gia thế tốt, dung nhan lại xinh đẹp. Nàng cũng đâu muốn mình vừa xuyên qua lại trở thành thứ côn trùng đáng thương nọ người ta khi dễ chứ. “Yên tâm đi, nữ tử này chính là Nhữ Dương quận chúa của nước Đại Tụng, gia thế hiển hách, không ai bì nổi, hơn nữa xinh đẹp đến chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn. So với tướng mạo hiển thời của cô quả thực là chỉ có hơn chứ không kém! Thế nào, thỏa mãn rồi chứ?” Diêm Vương vui sướng hài lòng nói, khoát tay áo, đúng lúc này, trước mặt Tống Ngâm Tuyết nổi lên một trận gió, tiếp đó cả người nàng nhẹ nhàng bay lên, “Này—” Nàng còn định nói thêm điều gì, tay Diêm Vương đã hạ xuống, chỉ thấy một tia sáng trắng lập tức bay lên không trung. “Tống cô nương, yên tâm đi, bản vương sẽ không hại cô, lần này xuyên không, bản vương không chỉ an bài cho cô một đời vinh hoa, còn tặng thêm cho cô một bất ngờ không thể tưởng tượng nổi. Chờ cô đi qua, từ từ sẽ biết ha ha –” Lời Diêm Vương nói quanh quẩn bên tai, vào lúc Tống Ngâm Tuyết hoàn toàn mất đi ý thức, đáy lòng nàng cảm giận nhớ kỹ những lời này: còn nói là không hại tôi? Chẳng lẽ tôi ra nông nổi này không phải do ông làm hại sao. . . .

3. Q.1 - Chương 3: Tuyết Thế Mỹ Nữ

“Tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Quận chúa tỉnh lại đi. . . .” Trong mơ hồ, dường như Tống Ngâm Tuyết nghe thấy có tiếng nào người đó kêu to. Nàng cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn, cố gắng mở mí mắt nặng nề ra, nhưng cuối cùng cũng phải chịu thua vì cơ thể quá yếu. “Quận chúa, ngài đã tỉnh!” Đột nhiên, một cánh tay ấm áp vững chãi ôm lấy nàng, chậm rãi để nàng tựa vào trong lồng ngực tràn đầy mùi hương nam tính của hắn. “Quận chúa, không sao rồi. . . .” Một giọng nói trầm thấp quyến rũ chậm rãi truyền vào tai Tống

Ngâm Tuyết. Là ai, là giọng nói của ai mà dễ nghe vậy, nhẹ nhàng thổi vào lòng nàng. Tổng Ngâm Tuyết cố gắng giật giật, trong mơ màng tựa hồ nhìn thấy một nam tử cực kỳ cực kỳ đẹp, Nam tử đó ôm nàng trong lòng, nhìn chăm chăm vào nàng, trong đôi mắt thăm thẳm đó tuy cũng có sự quan tâm, nhưng sự thờ ơ và lạnh nhạt lại nhiều hơn cả. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nam tử trước mắt này là ai? Tổng Ngâm Tuyết nghi hoặc, há mồm định nói, nhưng sau một khắc lại bất đắc dĩ một mội thiếp đi. Hôm sau. Ánh nắng sớm nhẹ nhàng rơi vào mắt nàng, Tổng Ngâm Tuyết đưa tay xoa xoa trán, đôi mắt khô khốc từ từ mở ra. Nơi này là đâu? Nhìn thấy giường lớn khắc hoa, tấm bình phong cổ kính cùng một loạt đồ trang trí cổ xưa mà tinh xảo dị thường, Tổng Ngâm Tuyết có thể khẳng định, nơi này không phải là điện Diêm Vương đơn sơ mà lạnh lùng trước kia. Chẳng lẽ mình thật sự xuyên không rồi? Trước khi hôn mê, nàng lơ mơ nghe được Diêm Vương nói sẽ ỉnh vinh hoa phú quý cả đời, chiếu theo bố cục trang hoàng hiện tại của gian phòng này, đây có lẽ là người có gia thế hiển hách. Đau quá! Đau quá! Chóng tay ngồi dậy, ôm cái đầu đau muốn nứt ra, Tổng Ngâm Tuyết mắng chửi ra tiếng, “Cái tên Diêm Vương đáng chết này, biết ngay là hắn sẽ không làm được chuyện tốt gì! Cho ta thân thể đau yếu như vậy làm bổn cô nương khó chịu muốn chết!” Cầm giận bất bình mắng chửi rửa, nàng giãy dụa định xuống giường. Bây giờ, nàng chỉ vội vàng muốn xem xem trông mình như thế nào? Nàng cũng không muốn cả đời mang cái mặt như miếng sườn lợn rán, chạy loạn khắp nơi dọa người. Phải biết rằng từ trước đến nay Tổng Ngâm Tuyết luôn mỹ mạo kinh người, nếu như hiện tại thân thể này xấu xí khó coi thì thật có lỗi với bản thân. Chắc chắn sẽ trở về tìm Diêm Vương tính sổ! Hai chân chậm rãi chạm đất, vừa định dùng sức đứng lên, đột nhiên một tiếng thét kinh hãi phát ra từ ngoài cửa, hù nàng vội vàng rụt trở về. “Quận chúa, ngài tỉnh rồi, nô tì đi bẩm báo cho Minh Tịnh đại nhân!” Tiếng kêu vang lên hưng phấn, thiếu nữ ăn mặc theo kiểu tiểu nha hoàn đứng ở cửa nhanh chóng xoay người xông ra ngoài, mà ở sau nàng, một nhóm thiếu nữ mặc áo hồng phấn hoặc bưng đồ rửa mặt, hoặc bưng điểm tâm tinh xảo, sắp thành hàng dài. “Quận chúa, ngài tỉnh lại rồi, đứng là hù chết tui nô tỳ!” Một thiếu nữ lớn tuổi cầm đầu bước dài tiến lên, nâng Tổng Ngâm Tuyết đang lung lay sắp đổ dậy, vừa nói vừa cẩn thận hầu hạ: “Quận chúa cần gì?” “Cái gương, gương.” Bởi vì thân thể này luôn ở trong trạng thái mê man, lại không ăn uống bổ sung thể lực đã lâu nên lúc này chỉ cần hơi động dậy chút liền thở hồng hộc. Thấy vậy, thiếu nữ lớn tuổi mỉm cười, vừa vịn Tổng Ngâm Tuyết, vừa nhận gương đồng từ tay thiếu nữ bên cạnh, “Quận chúa đúng là người thích làm đẹp, Mân Côi* còn đang đoán rằng chuyện đầu tiên quận chúa làm sau khi tỉnh lại là gì? Quả nhiên kết quả không ngoài dự đoán. Quận chúa mấy ngày không ăn cơm, tỉnh lại không phải muốn ăn, cũng không phải muốn uống, mà chỉ chú trọng đến dung mạo!” (Mân Côi*: hoa hồng.) Nha đầu gọi là Mân Côi này chậm rãi nói, hoàn toàn không để ý đến khát vọng cháy bỏng trong mắt Tổng Ngâm Tuyết. Khổ nỗi thân thể này vô lực, muốn cử động cũng không nhúc nhích nổi chỉ có thể biểu lộ ý nghĩ từ đôi mắt. “Cái gương, cái gương.” Thấy Mân Côi cứ nói mãi, hoàn toàn không có ý định đưa cái gương tới, trong lòng Tổng Ngâm Tuyết thật sự rất gấp gáp! Nàng dùng hết toàn bộ sức lực phần nộ rống ra tiếng, nhưng mà âm thanh lọt vào tai người khác lại nhỏ nhẹ như tiếng ruồi muỗi kêu. Cũng may Mân Côi này khá thông minh, nàng vừa thấy ánh mắt nóng bỏng của Tổng Ngâm Tuyết liền lập tức cười lấy lòng đưa gương đồng tới, vừa đưa vừa an ủi: “Yên tâm đi quận chúa, lần này ngài chỉ rơi từ trên núi giả đập đầu xuống đất, cũng không đụng vào gương mặt xinh đẹp của ngài!” Hóa ra quận chúa này là ngã từ trên núi giả xuống chết! Khó trách đầu mình đau đến như vậy! Tổng Ngâm Tuyết vừa trầm nghĩ, vừa đưa mắt nhìn vào gương đồng Mân Côi đưa tới. Mặc dù không phải rất rõ, nhưng có thể từ đó nhìn ra người trong gương có dung nhan khuynh quốc khuynh thành đến cỡ nào! Diêm Vương quả nhiên không gạt mình! Trầm nghĩ trong lòng, chỉ thấy người trong gương xinh đẹp lạ thường, lông mi cong cong, hai mắt thật to, sáng ngời long lanh như biết nói. Cái mũi xinh xắn, cao thẳng, miệng anh đào nhỏ nhắn mềm mại ướm át. Oa, cực phẩm, tuyệt đối là cực phẩm! Mặc dù hơi ốm yếu vì bệnh, còn chưa trang điểm, nếu thật sự trang điểm vào rồi, thì còn điên đảo chúng sinh đến mức nào! Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của mình hiện tại, trong lòng Tổng Ngâm Tuyết cực kỳ thoả mãn, vui sướng hài lòng trầm nghĩ: Tổng Ngâm Tuyết à Tổng Ngâm Tuyết, xem cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử kia! Diêm Vương rõ ràng là một người rất nghĩa khí, đã nói cho cô vinh hoa và dung nhan xinh đẹp thì thực hiện ngay! Tuy lúc mới bắt đầu xuyên không hơi đau một tí, nhưng bây giờ nhìn gương mặt này, đau đớn gì cũng quẳng đến chín tầng mây rồi! Ha ha, không tệ, không tệ! Như thế này rõ là xinh đẹp hơn mình trước kia biết bao nhiêu lần, xem ra Diêm Vương là một con người rất thành thật, phúc hậu! Cố gắng mỉm cười nhẹ gật đầu, thấy vậy, Mân Côi cho rằng nàng đang thoả mãn với tướng mạo của mình — đương nhiên là Tổng Ngâm Tuyết thoả mãn với tướng mạo của mình! Nhưng một người thì thoả mãn sau khi xuyên không có được dung nhan tuyệt thế, một người lại cho rằng người kia thoả mãn vì gương mặt không bị thương tổn. “Quận chúa, Mân Côi đỡ ngài rửa ráy một chút, sau đó ăn chút gì nhé! Ngài

ngủ mê năm ngày năm đêm, nhất định là đói bụng lắm!” Mân Côi quan tâm nói. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết quả thật cảm thấy đói bụng, nằng chậm rãi gật đầu, mấy nha đầu liền vội vã ba chân bốn cẳng hầu hạ.

4. Q.1 - Chương 4: Nhữ Dương Quận Chúa (1)

Rửa mặt xong, được Mân Côi phục vụ, Tống Ngâm Tuyết uống một ít cháo loãng. Sau khi ăn một ít điếm tâm nhỏ tinh xảo, nằng chậm rãi quan sát một loạt thiếu nữ đứng trong phòng. “Mân Côi, các nàng là. . . .” Tống Ngâm Tuyết nghi hoặc lên tiếng. Nghe vậy, Mân Côi mỉm cười ngọt ngào nói: “Quận chúa, các nàng đều là nha hoàn thân cận của ngài! Quận chúa quên rồi sao? Nàng này là Mẫu Đơn, nàng ta là Thủy Tiên, nàng kia là Nguyệt Quý (hoa hồng), đó là Mạt Ly (hoa nhài). . . .” Mân Côi nói một hơi thiệt nhiều tên, đều là một ít hoa cỏ gì đó. Tống Ngâm Tuyết nghĩ thầm, ai ya, vậy là muôn hoa đua thắm khoe hồng rồi! Vì vậy lập tức nghiêm túc đánh giá nguyên một đám hoa thơm cỏ lạ này. Con bà nó, không nhìn còn đỡ, nhìn rồi đúng là sợ hết hồn! Những nữ tử này đều mang tên nhưng loài hoa xinh đẹp, tại sao, tại sao mặt mũi lại xấu như vậy! Theo lý thuyết, quận chúa này đẹp như thiên tiên, nha hoàn thân cận của nàng sao lại kém xa đến vậy? Tuy nói không yêu cầu xinh đẹp, nhưng ít ra cũng dễ nhìn một chút chứ! Hãy nhìn bộ dáng đám “Như Hoa” trước mắt này, có chỗ nào được coi là xinh đẹp? Trời ạ! Không biết làm sao cô quận chúa chịu được những nha hoàn này, chẳng lẽ mắt mũi cô ta có vấn đề khiến thẩm mỹ lệch lạc? Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, đôi mắt hết dò xét bên này lại dò xét bên kia, sau đó ra hiệu Mân Côi tựa đầu tới bên cạnh, nhỏ giọng nói bên tai nàng ta: “Mân Côi này, mặt mũi những nha hoàn này quá ghê đi, người có thể đổi vài người cho ta không?” “Đổi vài người? Tại sao phải đổi? Đây chính là những người mà năm đó quận chúa đã chọn kỹ năm lần bảy lượt mới được, cũng đã dùng các nàng đã rất nhiều năm, tại sao bây giờ lại phải thay đổi ạ?” Mân Côi khó hiểu nói. “Dùng rất nhiều năm? Lại còn do ta chọn lựa?” Về mặt Tống Ngâm Tuyết đầy khiếp sợ, giống như nghe được một chuyện cười không thể tưởng tượng nổi. Miệng nàng há to đến nỗi có thể nhét lọt một quả trứng gà. “Mân Côi, người không thấy là các nàng ấy quá xấu sao?” Bất đắc dĩ nói, bộ dạng giống như muốn bắc thang lên hỏi ông trời. Thấy vậy, Mân Côi vô cùng kinh ngạc đáp: “Quận chúa, không phải ngài thích nha hoàn xấu một chút sao? Nói là đi ở bên cạnh ngài, có thể càng phụ trợ thêm cho sự mỹ lệ cao quý của ngài, cũng giống như cái gì nhỉ. . . . A đúng rồi! Cũng giống như là lá xanh bên cạnh hoa hồng!” Năm đó ngài nói dù là mỹ nữ, người khác nhìn lâu, cũng sẽ sinh ra cảm giác mệt mỏi chán ghét. Nhưng nếu như lúc này ở bên cạnh mình để một ít nữ tử tướng mạo xấu xí, như vậy hai loại đối lập khác biệt sẽ tạo hiệu quả đánh sâu vào thị giác, khiến cho ngài luôn luôn ở trên địa vị bất bại, càng xem càng đẹp, càng nhìn lâu càng mới mẻ. Vinh viễn là nữ thần xinh đẹp cao quý nhất trong suy nghĩ của mọi người. . . .” Mân Côi chậm rãi nói, thần sắc kích động khó hiểu. Tống Ngâm Tuyết nhìn thấy nàng ta như vậy, lại suy nghĩ mấy lời nàng nói, mồ hôi liền chảy giàn dụa đầy ót. “Thì ra là thế. . . .” Chậm rãi thở dài một hơi, nói thật, lúc này Tống Ngâm Tuyết không khỏi thừa nhận vị quận chúa trước kia có công lực thật cao thâm trên con đường nắm bắt mỹ cảm. Nhưng đồng thời, nàng ta cũng là một nữ tử quần áo lụa là xảo trá, bá đạo! Ngay cả loại phương pháp biến thái này cũng nghĩ ra được, tuy là trình độ nghiệp dư nhưng cũng có thể xem là người đầu tiên từ xưa đến nay. . . . Không muốn nói gì nữa chỉ gật gật đầu. Mân Côi thấy vậy cho rằng đây là biểu hiện tán thành, vui vẻ hơn hờ nói tiếp, “Quận chúa, ngài định xử lý người hại ngài trượt chân lần này như thế nào?” “A? Có người hại ta? Chẳng lẽ không phải ta tự ngã sao?” “Đương nhiên là không phải rồi!” Mân Côi uốn éo thân thể, hất khăn gấm lên tức giận nói: “Quận chúa cẩn thận như vậy, làm sao có thể vô duyên vô cớ té từ trên núi giả xuống được? Đều do con ả Lạt Bá hoa (loa kèn) kia, lúc ấy tiểu thư đang nhìn lên Thư Ly công tử tắm rửa, đang xem hăng say lại bị nàng ta gọi nên mới giạt mình trượt chân một cái, cứ như vậy mà ngã xuống đất. . . .” “Cái gì! Ta nhìn lên công tử tắm rửa gì cơ? Có lộn không đó! Tống Ngâm Tuyết giạt mình hoảng sợ, lúc này, nàng cảm giác thế giới của nàng đã hoàn toàn rối loạn. Một quận chúa cao quý lại đi nhìn lên nam tử tắm rửa, lại còn bị người ta chộp ngay tại trận! Cô quận chúa này có thể nói là nên vứt đi cho rồi! Đang lúc Tống Ngâm Tuyết cảm thấy xấu hổ không thôi vì hành vi của quận chúa, những lời giạt gân lại vang lên lần nữa, “Quận chúa, ngài thấy chúng ta nên trừng phạt Mạt Ly hoa thế nào đây? Lần này nàng ta làm hại quận chúa mê man năm ngày, thiếu chút nữa không tỉnh lại được. Quận chúa ra tay nhất định phải hung ác một chút, không bằng như lần trước đối phó với Liên hoa (hoa sen), treo nàng ta lên dùng côn đánh

chết.”Dùng, côn, đánh, chết. . . .Nuốt nước miếng đánh “ực” một cái, lòng còn sợ hãi, Tống Ngâm Tuyết khóc thét: con bà nó, tên Diêm Vương vô dụng, tìm cho ta cái thân phận trời ơi gì thế này! Đã háo sắc, lại còn coi mạng người như cỏ rác, rõ ràng là một đại sắc nữ độc ác bá đạo, loại người này khó trách bị ngã chết! Nếu nàng ta không chết, phỏng chừng trên đời này không còn thiên lý nữa.Tống Ngâm Tuyết nghiêng mắt nhìn Mân Côi lúc này đang tha thiết mong mỏi, nhìn về mặt nịnh nọt của nàng, nghĩ thầm người này bình thường khẳng định không phải là chủ nhân tốt. Nhất định làm mưa làm gió đã lâu, nhìn dáng vẻ nàng ta đặc ý như vậy, trước kia chắc chắn là rất được kia quận chúa điều ngoa kia yêu thích. Hừ, chỉ tiếc, bây giờ đã khác xưa, lúc này nàng ta vô mộng ngựa**, chỉ sợ là vô vào trên vô ngựa rồi.(**ý chỉ việc nịnh hót.)“Thế nào quận chúa? Đề nghị của Mân Côi có được không?” Mân Côi thần thái sáng láng hỏi.Thấy vậy, nàng híp mắt, miễn cưỡng trả lời, “Trong lúc nhất thời bản quận chúa còn chưa nghĩ ra, chuyện này, chờ lúc khác hãy bàn đi.”“Dạ! Quận chúa nhất định đang nghĩ tới phương pháp trừng phạt thú vị khác, cho nên cố ý dời lại để ngắm nghĩ cho kỹ phải không ạ? Mân Côi hiểu mà quận chúa suy nghĩ kỹ một chút, Mân Côi mỗi mắt mong chờ!” Nịnh nọt che miệng, vẻ mặt cười khoa trương. Tống Ngâm Tuyết nhìn Mân Côi, đoán chừng nàng ta cho rằng mình sẽ nghĩ ra những phương pháp thật biến thái như trước kia liền khề thờ dài một hơi. Trong lòng không ngừng buồn bã hô lớn: mục nộ nó rốt cuộc đây là cái kiểu quận chúa gì chứ!

5. Q.1 - Chương 5: Nhữ Dương Quận Chúa(2)

Tống Ngâm Tuyết nhìn quét quanh căn phòng, cảm thấy không muốn thấy đám “Như Hoa” này nữa, vì vậy ho nhẹ một tiếng nói với Mân Côi: “Mân Côi, ta hơi mệt, bảo các nàng lui ra, một mình người ở lại hầu hạ ta là được rồi!” Xoa trán, nàng yếu ớt nói, thân thể cũng mệt mỗi ngã ra phía sau.Thấy vậy, trong lòng Mân Côi mừng thầm, tưởng mình rất được Tống Ngâm Tuyết yêu thích. Vì vậy tranh thủ thời gian lắc lắc khăn gấm trong tay, luôn miệng nói: “Đi xuống đi, đi xuống đi, quận chúa mệt mỗi cần nghỉ ngơi rồi!”“Dạ!” Đám “Như Hoa” đồng loạt hạ thấp người, trả lời xong liền xoay người nối đuôi nhau bỏ đi.Ai, thế giới này, cuối cùng nhẹ nhàng khoan khoái rồi! Than khề một hơi, Tống Ngâm Tuyết tựa lên đầu giường, đôi mắt như kẻ trộm dạo qua một vòng. Trong lòng cười thầm: Mân Côi ơi Mân Côi, cô đã muốn làm chân chó của tôi như vậy, bốn cô nương sẽ thành toàn cho cô, dụ cô giải thích tình huống luôn, hắc hắc!Nụ cười chậm rãi hiện trên nét mặt, Tống Ngâm Tuyết kéo tay Mân Côi bên cạnh, cười tủm tỉm nói:“Mân Côi, sau khi bản quận chúa tỉnh lại, đầu liền cực kỳ đau, có một số việc đột nhiên nhớ không nổi nữa. Ta vừa nhìn người, trong lòng liền cảm thấy rất yêu mến, cũng không muốn tổn công tổn sức tìm đại phu, không bằng nhờ người nói cho ta biết, được không?”Tống Ngâm Tuyết thành khẩn nói, đôi mắt to lấp lánh chân thành.Bộ dạng như vậy cực kỳ mỉa mai, khiến Mân Côi mở cờ trong bụng. Nghĩ thầm ông trời rốt cuộc cũng mở mắt rồi, mình đợi lâu như vậy cuối cùng đã chờ đến ngày này!Vì kích động nên có chút không kiềm chế được, Mân Côi hạ thấp người vội vàng trả lời: “Quận chúa yên tâm, quận chúa đã để mắt đến Mân Côi như vậy, Mân Côi nhất định sẽ biết gì nói nấy, không dám giấu diếm nữa đâu!”“Tốt, rất tốt!” Thoả mãn gật đầu, thần sắc nghiêm nghị, Tống Ngâm Tuyết mở miệng hỏi:“Ta hỏi người, bản quận chúa tên gì?”“Quận chúa tên là Tống Ngâm Tuyết, là Nhữ Dương quận chúa của nước Đại Tụng ta! Quận chúa, chẳng lẽ đến điều này ngài cũng không nhớ rõ sao?” Mân Côi hơi kinh ngạc.Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết xấu hổ ho khan một tiếng: “Làm sao có thể như vậy! Sao ta không nhớ chuyện này được? Ta chỉ muốn thử người trước thôi! Được rồi, kể tiếp ta hỏi –”Che dấu sự mất tự nhiên của mình, Tống Ngâm Tuyết thầm nghĩ : NN, thì ra quận chúa này cũng gọi là Tống Ngâm Tuyết. Nhưng như vậy cũng tốt, bốn cô nương đỡ phải lấy tên người khác rêu rao khắp nơi, không được tự nhiên.Tống Ngâm Tuyết mở miệng lần nữa, khôn khéo nói: “Quên đi, ta cũng không muốn hỏi nữa. Người hãy kể những gì người biết ra, xem những chuyện người nói có khớp với trí nhớ của ta hay không.”Làm bộ làm tịch nói xong, nghe vậy, Mân Côi ngây ngốc gật đầu, đúng là bộ dạng bị người ta lừa còn không biết, chậm rãi nói: “Quận chúa tên là Tống Ngâm Tuyết, năm nay mười sáu tuổi, là Nhữ Dương quận chúa cao quý nhất nước Đại Tụng, cũng là ái nữ duy nhất của phụ thân Nhữ Dương Vương. Nhữ Dương Vương cả đời chiến công hiển hách, từng lập được không ít công lao cho Đại Tụng. Chỉ tiếc trời cao đổ kỵ anh tài, trong một lần chinh phạt, Nhữ Dương Vương vô ý bị người ta làm hại, cuối cùng chết nơi đất khách quê người. “Nhữ Dương Vương qua đời, cả nước đau thương, hoàng thượng vì muốn truy điệu thúc thúc ruột thịt của mình đã đặc biệt truy phong ngài làm ‘Đại Tụng đệ nhất

vương', cả đời hưởng thụ thừa kế! Nhữ Dương Vương qua đời thì dưới gối chỉ có một nữ nhi, theo lý mà nói nữ tử không được kế tục phong hào. Nhưng hoàng đế chúng ta nhân từ không đành lòng để huyết mạch của Nhữ Dương Vương biến mất, đặc biệt mở tiền lệ để cho quận chúa kế tục vương vị, hưởng thụ tất cả vinh quang của một Vương gia suốt đời!" Mân Côi kiêu ngạo mà tự hào nói, từ lời nói của nàng, Tống Ngâm Tuyết đã biết vị trí hoàn cảnh và thân phận hiện tại của mình." Ý người là. . . . ta tuy xưng hô là 'Nhữ Dương quận chúa', nhưng thân phận ta kỳ thật hẳn là 'Nhữ Dương Vương'?" Do dự nói, chuyện này quả thật làm cho Tống Ngâm Tuyết giật mình không ít. Ai ya! Trong xã hội nam quyền này, nữ tử lại có thể phong vương, cái cách làm này đúng là xưa nay chưa từng có! Diêm Vương ơi Diêm Vương, xem ra ông đã hao phí không ít tâm tư vì tôi rồi! Lặng lẽ tự hỏi, biểu lộ hơi trầm tư. Thấy vậy, Mân Côi cho rằng Tống Ngâm Tuyết không vừa ý với câu trả lời của mình, lập tức hoảng sợ quỳ xuống: "Quận chúa, những lời Mân Côi nói đều là sự thật, ngài thật sự là nữ vương gia chí cao vô thượng duy nhất của nước Đại Tụng!" "Đứng lên đi, ta cũng không bảo người nói không đúng. Ta chỉ đang nghĩ, vì sao Nhữ Dương Vương. Ấc, là phụ thân ta, sao ông chỉ có một nữ nhi là ta chứ? Theo lý thuyết, một Vương gia, hẳn là phải có mười bảy mười tám tiểu thiếp, hai ba chục đứa con trai mới đúng!" "Quận chúa, ngài đang nói giỡn với Mân Côi sao? Có ai không biết Nhữ Dương Vương và Nhữ Dương Vương phi phu thê tình thâm. Vương gia ngoại trừ Vương Phi, cả đời chưa bao giờ nạp lấy một tiểu thiếp nài. Mà Vương Phi cũng rất thương yêu Vương gia. Năm quận chúa mười tuổi Vương gia qua đời, Vương Phi đã dùng một thước lụa trắng kết thúc tánh mạng như hoa như ngọc của mình." Mân Côi nói đến đây, trong ánh mắt để lộ sự hâm mộ sâu sắc. Trong xã hội phong kiến lễ giáo này, chỉ sợ không có nữ tử nào không hy vọng mình có thể gặp được một trượng phu toàn tâm toàn ý với mình, dù hẳn nghèo khó hay là thấp hèn đi chăng nữa. Thật không ngờ Nhữ Dương quận chúa này lại là kết quả của một mối tình thâm! Không tệ, không tệ! Nếu hai người như vậy, đứa con bọn họ sinh ra nhất định cũng sẽ không kém chút nào! Trong lòng đắc ý nhủ thầm, đầu chậm rãi gật gật. Giờ khắc này, trong lòng Tống Ngâm Tuyết đã âm thầm lập lời thề: từ nay về sau, dù xảy ra chuyện gì, nàng chính là Nhữ Dương quận chúa, mà Nhữ Dương quận chúa cũng chính là nàng!

6. Q.1 - Chương 6: Cận Vệ.

Đang lúc Tống Ngâm Tuyết ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, quyết tâm hưởng thụ cuộc sống sâu gạo thoải mái sau này của Nhữ Dương quận chúa thì một nam tử được nha đầu lúc này dẫn đường, vội vàng nhắc chân bước vào cửa. "Quận chúa, ngài đã tỉnh." Nam tử mở miệng. Tống Ngâm Tuyết nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt nàng là một nam tử đeo bảo kiếm, tướng mạo cực đẹp tinh lặng đứng đó. Dáng người thon dài cao ngất, cao lớn mà phiêu dật. Gương mặt đẹp trai tràn đầy anh khí, dù chàng không cười, nhưng vẫn khiến người ta điên cuồng. Wow, đẹp trai siêu cấp nha, còn đẹp hơn ngôi sao trên TV gặp trăm lần! Tống Ngâm Tuyết chăm chú nhìn nam tử chằm chằm, không nháy mắt lấy một cái. Nàng rất ít khi háo sắc, nhưng lúc này trong lòng lại đột nhiên có cảm giác khác thường. Mây kiếm oai phong, đôi mắt sáng như sa, mũi cao thẳng, môi hơi mỏng, í? Sao lại cảm thấy hẳn ta quen thuộc! Chờ một chút, nam tử trước mắt này, không phải là mỹ nam mà ngày đầu tiên mình xuyên không đến đã dụ dỗ ôm mình nói "Không sao đâu" "đó sao? Hóa ra là hẳn!" Tống Ngâm Tuyết thầm nghĩ, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Con người — có đôi khi rất kỳ quái, lúc bản thân yếu ớt nhất, thường sẽ dễ sinh ra cảm giác ỷ lại sâu sắc với người đối xử tử tế với mình. Nam tử này, là nam tử đầu tiên nàng gặp lúc xuyên không đến đây. Lúc ấy, hẳn dùng hai tay ôm lấy nàng, cho nàng chút ấm áp trong bóng tối. Cho nên khi gặp lại hẳn một lần nữa thì trong lòng Tống Ngâm Tuyết dâng lên một loại cảm giác rất quái. Không biết cảm giác kỳ quái này rốt cuộc là cái gì? Tống Ngâm Tuyết im lặng đánh giá nam tử trước mặt. Thấy vậy, trong mắt nam tử hiện lên vẻ chán ghét mơ hồ. Mà vẻ chán ghét lướt qua trong khoảnh khắc kia lại làm cho Tống Ngâm Tuyết nhớ tới sự thờ ơ và lạnh nhạt khi mình từng nhìn thấy khi sắp ngất đi. Ha! Thì ra đúng là có chuyện như vậy! Trong lòng lập tức rõ ràng, Tống Ngâm Tuyết hơi tổn thương. Nhưng nàng cũng không trách ai, chỉ trách bản thân thân thể này thật sự đáng để người ta cảm hận! Tống Ngâm Tuyết buồn bực nhìn, thấy vậy, nam tử bình tĩnh tiến lên một bước hai tay ôm quyền hỏi: "Quận chúa, thân thể đã khá hơn chưa?" "Những chỗ khác đều ổn, chỉ là đầu đau kinh khủng, có một số việc nghĩ không —" vừa nghe câu hỏi của nam tử, Mân Côi muốn khoe khoang mình đã là người tâm phúc bên cạnh quận chúa, nên xen miệng dương dương tự đắc trả lời. Chỉ đáng tiếc là

nàng ta còn chưa nói xong, đã bị Tống Ngâm Tuyết cao giọng cắt ngang, “Ặc, là như thế này, đầu ta đau dữ dội, có một số việc chỉ cần nghĩ tới thì trong lòng liền cảm thấy vô cùng đè nén khó chịu!” Ai ya, chút thủ đoạn này của nàng lừa gạt đồ ngốc như Mân Côi còn được. Nhưng nam tử tuần mỹ trước mắt này, rõ ràng liếc qua cũng biết là người khôn khéo, ngộ nhờ bị hấn nhìn ra manh mối gì, tưởng mình là kẻ giả mạo thì nguy, chuyện kia đã phiền toái muốn chết rồi! Đến lúc đó nàng cũng không thể gặp người nào cũng nói, mình là do Diêm Vương lão gia tự mình phái tới a! Nàng dám cam đoan, nếu như nàng mà nói ra những lời này, thì ngay cả Mân Côi cũng sẽ không tin. “Trong lòng bị đè nén?” Nam tử nghe vậy, tựa hồ hơi nghi ngờ. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tranh thủ thời gian tự biện bạch: “Chắc, có lẽ là do ta đập đầu, hơn nữa lại ngủ nhiều ngày quá cho nên nhất thời không khí còn chưa kịp lên não.” “Vâng, chuyện này cũng có khả năng! Phỏng chừng nghỉ ngơi một hai ngày sẽ ổn.” Nghe vậy nam tử gật gù đầu, như có điều gì suy nghĩ nói. Vừa nghe lời ấy, Tống Ngâm Tuyết thuận theo nói luôn miệng: “Đúng vậy, đúng! Không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt.” Nam tử mỉm cười, ngoài mặt giả bộ chân thành nhìn Nhữ Dương quận chúa có vẻ khang khác với lúc trước. Tuy cảm thấy hơi do dự, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Hiện tại quận chúa đã không có gì đáng ngại nên thuộc hạ đến xin chỉ thị về Mạt Ly hoa, quận chúa có tính toán gì chăng?” Lại nữa rồi, tại sao mấy người mở miệng ngậm miệng đều hỏi chuyện này vậy? Chẳng lẽ Nhữ Dương quận chúa kia thật sự hung ác tàn bạo đến như vậy sao? Rõ ràng là chính cô ta làm bậy kia mà! Nhìn lên nam tử tầm rứa bị người khác phát hiện, Mạt Ly hoa dưới tình huống không biết bị dọa sợ nhảy dựng lên, sợ hãi kêu ra tiếng cũng là chuyện rất bình thường, cái đó sao lại hiểu thành làm hại nàng trượt chân ngã xuống? Chuyện này căn bản là quận chúa kia tự mình gieo gió gặt bão, có thể trách ai đây? Chẳng lẽ tất cả những người này chẳng phân biệt được đúng sai sao? Tại sao mới mở miệng đều nói muốn trừng phạt? Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, thực ra nàng nào đâu biết rằng, kỳ thật cả phủ Nhữ Dương Vương, không ai thật tâm muốn trừng phạt Mạt Ly hoa. Chỉ là bọn họ biết tình tình quận chúa, biết rõ một khi nàng tỉnh lại, nhất định việc đầu tiên chính là muốn báo thù, cho nên vì muốn thuận theo tính tình của nàng, mọi người đành phải giả bộ như không biết gì. “Xin quận chúa ra chỉ thị, phải xử trí Mạt Ly hoa như thế nào?” Thấy không có ai đáp lại, nam tử hỏi lại một lần nữa. Thấy vậy, Mân Côi nắm chặt thời cơ, khoe khoang địa vị được trọng dụng của mình ra lần nữa: “Quận chúa nói, lần này thiếu chút nữa Mạt Ly hoa hại chết quận chúa, quận chúa muốn nghĩ ra một phương pháp thật ngoan độc tra tấn ả, cho nên tạm thời không động đến ả!” Tống Ngâm Tuyết nhìn thấy khi Mân Côi đắc ý nói đến hai chữ “Ngwan độc” này thì trên mặt nam tử hiện lên vẻ chán ghét rất rõ ràng. Cảm thấy buồn bực, khe thở dài một hơi, Tống Ngâm Tuyết khẽ thì thầm: ai, Nhữ Dương quận chúa ơi Nhữ Dương quận chúa, trước kia cô đã làm những chuyện tốt gì mà mọi người vừa nói để cô, đều chán ghét giống như thấy chữ ‘béo phệ’ vậy! “Đã như vậy, thuộc hạ tạm thời cáo lui, chờ quận chúa nghĩ ra phương pháp mới thì lại sai người đến thông báo!” Về mặt bình tĩnh, xoay người đi ra, trước khi đi nam tử cũng không thèm liếc Tống Ngâm Tuyết lấy một cái. “Mân Côi, hấn là.” Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nghiêng người nhẹ giọng đặt câu hỏi: “Quận chúa, ngài quên a? Đó là Minh Tịnh công tử, là cận vệ của ngài mà!” Mân Côi kinh ngạc, nhỏ giọng đáp trả: “Cận vệ?” Đây là cái tình huống gì? “Đúng a! Minh Tịnh công tử là cận vệ thừa kế của quận chúa, từ rất sớm đã bắt đầu theo người! Đây là trách nhiệm của Minh gia bọn họ, cũng là số mệnh của bọn họ!” “Trách nhiệm? Số mệnh?” Không hiểu được, nghe vậy Tống Ngâm Tuyết nâng cằm lên, về mặt như có điều suy nghĩ.

7. Q.1 - Chương 7: Năm Vị Phu Quân (1)

“Trách nhiệm? Số mệnh?” Tống Ngâm Tuyết đăm chiêu lẩm bẩm. Thấy vậy, Mân Côi lập tức nịnh hót trả lời: “Đúng vậy, quận chúa! Minh gia có chế độ thừa kế, giống như phụ thân của Minh Tịnh công tử phụ trách bảo vệ Vương gia vậy. Còn Minh Tịnh công tử thì phụ trách bảo vệ quận chúa!” “Kỳ thật địa vị của Minh gia trên giang hồ rất cao, Minh Tịnh công tử là truyền nhân duy nhất của Minh gia, thân phận cao quý khỏi phải nói! Mân Côi không biết tại sao Minh gia phải đi theo Vương gia, chỉ nghe nói đây là mệnh lệnh mà người thừa kế Minh gia phải vâng theo.” “Mệnh lệnh sao.” Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, về mặt âm trầm đầy thâm ý. Nhưng Mân Côi cũng không phát hiện ra sự không bình thường của nàng, chỉ sung sướng nói: “Quận chúa, kỳ thật chúng nô tỳ cũng bí mật gọi Minh Tịnh công tử là Tịnh công tử! ‘Tịnh’ đọc gần giống ‘tĩnh’, bởi vì về mặt ngài ấy luôn bình tĩnh, lạnh lùng. Chỉ thích ở một mình không nói chuyện nhiều với người khác, ngài ấy là người yên lặng nhất trong các vị công tử.” “Yên lặng nhất?” Ngẩng đầu, nhìn về phía cửa, Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ. Thật vậy sao? Chỉ sợ không hẳn là thế. Người này trong ngoài không đồng nhất, rõ ràng chỉ bắt đầu tuân lệnh vì trách nhiệm bức bách. Nhưng

kỳ thật ẩn sâu trong lòng hẩn, là nỗi chán ghét sâu sắc! Cái gọi là bình tĩnh chẳng qua chỉ là một loại thủ đoạn hẩn dưng để ngụy trang, cặp mắt bàng quan kia không đếm xỉa đến mọi chuyện bên ngoài, chăm chọc khinh thường quan sát tất cả. Tuy mặt ngoài phục tùng, nhưng kỳ thật bên trong lại bộ lộ sự phản kháng và phần nộ mãnh liệt! Tống Ngâm Tuyết nàng thông minh đến cỡ nào? Đã từng cãi nhau với tên xấu bụng gian xảo có IQ cao nhất trường, chẳng lẽ đến tình huống này cũng nhìn không ra? Nhưng nhìn ra thì nhìn ra, trong lòng nàng vẫn cảm thấy khổ sở cay đắng. Dù sao đi nữa hẩn cũng là người đầu tiên ình cảm giác ám áp ở thế giới này, lại còn oai phong tuấn tú như vậy. Bị hẩn chán ghét, Tống Ngâm Tuyết vẫn hơi thương tâm. Minh Tịnh ơi Minh Tịnh, bản quận chúa sẽ ghi nhớ ngươi. Đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nhớ lại lời Mân Côi mới vừa nói, nàng nghi hoặc trong lòng, không khỏi thắc mắc: “Mân Côi, ngươi mới vừa nói các vị công tử? Chẳng lẽ ta có rất nhiều cận vệ sao. . . .” Lời Tống Ngâm Tuyết vừa dứt, Mân Côi lập tức lấy tay bịt miệng, lằm bằm thì thầm: “Quận chúa, nô tỳ thấy ngài té ngã lần này đúng là không nhẹ đâu, thậm chí ngay cả các vị công tử ngài yêu thích nhất cũng không nhớ rõ.” “Ta yêu thích nhất? Các vị công tử?” Quận chúa này sẽ không gây ra chuyện động trời gì nữa chứ! Nàng ảo não nghĩ thầm, ngoài miệng lại làm bộ như tùy ý trả lời: “Bọn họ à, ta biết chứ! Chỉ có điều không rõ cụ thể cho lắm, ngươi nói cho ta nghe một chút đi.” “Dạ, quận chúa!” Mân Côi hạ thấp người, trong lòng vô cùng cao hứng! Từ sau khi tỉnh lại, Nhữ Dương quận chúa này giống như đã biến thành một người khác, dễ nói chuyện như vậy, chẳng giống với vẻ điệu ngoa đanh đá trước kia. “Quận chúa, ngoại trừ Minh Tịnh công tử, quý phủ còn có năm vị công tử, bọn họ đều là phu quân quận chúa!” “Phụt –” một miệng đầy trà phụt ra, che miệng lại, Tống Ngâm Tuyết sắc đến nước mắt đến chảy cả nước mắt nước mũi, “Khụ — khụ khụ— ngươi, ngươi nói cái gì? Năm vị phu quân? Ta có năm vị phu quân!” Ông trời ơi, đây rốt cuộc là cái thể đạo gì? Vị quận chúa này không phải mới mười sáu tuổi sao? Tuổi còn trẻ đã lập gia đình không nói, còn một lúc gả cho năm vị phu quân? Loạn rồi! Loạn rồi, quả thật loạn hết cả rồi! “Mân Côi, sao nữ tử Đại Tụng lại có thể gả nhiều phu quân như vậy?” Khóc không ra nước mắt, Tống Ngâm Tuyết bắt đắ dĩ gương mắt nhìn Mân Côi. Thấy vậy, Mân Côi uốn éo nói: “Quận chúa, có thể gả chứ! Gả năm vị phu quân! Trước đây Mân Côi đã nói, quận chúa trên thực chất Nhữ Dương Vương! Đã là Vương gia dĩ nhiên là có quyền lợi được lấy tam thê tứ thiếp, cho nên quận chúa tự nhiên cũng có thể gả nhiều phu quân thôi!” “Nhiều, phu quân. . . .” Không nói nổi nữa, nàng chết lặng cười khổ. Vậy mà cô ngọc Mân Côi lại không hề nhận ra, còn hưng phấn nói: “Đúng vậy, quận chúa! Không biết bao nhiêu người ao ước quyền lợi này muốn chết luôn! Phải biết rằng, ngài chính là nữ tử duy nhất tại nước Đại Tụng có quyền lợi như thế!” Nữ tử duy nhất như thế? Còn không biết làm bao người ao ước muốn chết? Mẹ nó! Đoán chừng là khiến bao nhiêu người hận muốn chết thì có! Ở trong xã hội nam quyền này, một nữ tử công nhiên có được nhiều phu quân như vậy, thì sẽ bị thế nhân đối xử như thế nào? Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là tiếng xấu vang xa, người người hô đánh rồi! Hiện tại Tống Ngâm Tuyết cuối cùng cũng hiểu được sự chán ghét trong mắt Minh Tịnh khi nhìn mình! Không thể tưởng tượng được hóa ra nguyên nhân là như vậy. . . . Vô lực khoát khoát tay, cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng, giờ phút này nàng thật sự muốn chui xuống đất, bóp cổ Diêm Vương hỏi một câu, mục đích nó có phải ông cố ý không? Ngươi nói một chút về bọn họ đi.” Nếu đã không ôm bất cứ mơ tưởng gì, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt lại, chậm rãi tựa ở đầu giường, chậm rãi nghe. Thấy vậy, Mân Côi gạt đầu, thông thả nói: “Quận chúa thích nhất là nam tử tuấn mỹ. Lúc ấy Vương gia và Vương Phi lần lượt mất đi, chỉ còn lại một mình quận chúa, nên quận chúa đặc biệt tìm một ít nam tử tuấn mỹ về làm bạn.” “Lúc quận chúa còn chưa có năm vị phu quân thì luôn thích quần lấy Minh Tịnh công tử. Nhưng Minh Tịnh công tử bình thường luôn giữ thái độ lạnh nhạt, ngoại trừ việc bảo vệ sự an toàn của quận chúa ra thì những lúc khác cũng không quá quan tâm đến ngài.” “Năm ngoái, khi quận chúa được mười lăm tuổi, đến tuổi cập kê thì quận chúa liền một hơi trước sau mang về năm công tử, trở thành năm vị phu quân của quý phủ. . . .” Lời Mân Côi nói..., càng nói càng nhỏ. Đến đây thì Tống Ngâm Tuyết từ từ nhắm hai mắt lại, bình tĩnh mở miệng nói: “Nói tiếp.” Không cần mở mắt nàng cũng biết, những lời kể tiếp khẳng định không có gì tốt! Nếu có, Mân Côi cũng không cần phải do dự áp a áp ứng như vậy. “Dạ, quận chúa! Mấy chuyện này nô tỳ cũng chỉ nghe hạ nhân khác nói. Nếu như có gì không đúng, kính xin quận chúa đừng trách tội!” Mân Côi sợ hãi quần quần khăn gắm. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết gạt đầu, “Nói đi, ta sẽ không trách ngươi.”

8. Q.1 - Chương 8: Năm Vị Phu Quân(2)

Nói đi, ta sẽ không trách người.” Tống Ngâm Tuyết gật đầu nói. “Tạ ơn quận chúa!” Thấy vậy, Mân Côi cúi thấp người, mở miệng nói: ” Vị phu quân đầu tiên của Quận chúa là Thư Ly công tử, ngài ấy vốn là tội nhân. Hôm ngài ấy bị hành hình quận chúa vừa vặn đi ngang qua pháp trường. Bởi vì Thư Ly công tử tuấn mỹ phi phàm, cho nên, cho nên quận chúa đã cướp pháp trường, mang về phủ trở thành phu quân.” Vị phu quân thứ hai của Quận chúa là Kỳ Nguyệt công tử, nghe nói ngài ấy vốn dĩ có một vị hôn thê. Có một ngày quận chúa và Lục hoàng tử điện hạ đi ra ngoài du ngoạn thì trong lúc vô tình nhìn thấy một nữ tử dung mạo xinh đẹp. Vì vậy dưới sự xúi giục của ngài, Lục hoàng tử đã, đã làm nhục cô ấy trước mặt mọi người. Nữ nhi bị làm nhục, tất nhiên là không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa. Khi Kỳ Nguyệt công tử nghe được tin vị hôn thê của mình thất cổ tự vận thì tức giận rút kiếm muốn tìm quận chúa báo thù. Nhưng công tử vốn không có võ công, hai ba chiêu liền bị Minh Tịnh công tử quật cho ngã lăn ra đất, sau đó.” Mân Côi nói đến chỗ này liền do dự một chút: “Sau đó cũng vì có tướng mạo tuấn mỹ, bị ta nhìn trúng rồi thu nhận hẳn làm phu quân phải không?” Tống Ngâm Tuyết u ám nói tiếp. Nghe vậy Mân Côi khẽ lắc đầu: “Aiii, kỳ thật cũng không tính là thu nhận, bởi vì lúc ấy quận chúa nói, nếu như Kỳ Nguyệt công tử không làm phu quân của quận chúa ..., quận chúa sẽ hạ lệnh giết cả nhà ngài ấy!”Gi? Giết cả nhà hẳn! Nhữ Dương quận chúa ơi Nhữ Dương quận chúa, cô thật sự quá lắm rồi! Tống Ngâm Tuyết hậm hực nghĩ, tức giận đến sắc mặt trắng bệch, thở phì phì nói: “ Người thứ ba là ai? Làm sao hẳn trở thành phu quân của ta?” Vị phu quân thứ ba của Quận chúa là Lâm Phong công tử, vị công tử này lại tự mình đưa tới cửa!”Hả! Tự mình đưa tới cửa? Còn có chuyện như vậy sao! Trợn tròn hai mắt, Tống Ngâm Tuyết khó hiểu. Vừa rồi nghe Mân Côi diễn tả, nàng còn tưởng rằng năm vị phu quân của nàng đều bị mình dùng thủ đoạn dè tiện cưỡng ép ở rể, không nghĩ tới lại có gã tự đưa tới tận cửa! Thế giới này đúng là rộng lớn, không thiếu điều lạ, bất ngờ, thật là quá bất ngờ! “Nói mau, Lâm Phong công tử này là người như thế nào?” “Dạ!” Khom người, Mân Côi tiếp tục nói: ” Lâm Phong công tử này vốn là một công tử trắng hoa nổi danh nhất nước Đại Tụng, cả ngày lưu luyến trong bụi hoa. Vì tướng mạo ngài ấy cực kỳ tuấn mỹ, cho nên rất được nữ tử yêu thích. Ngài ấy nghe nói dung mạo quận chúa khuynh thành tuyệt sắc, trong một nhà lại cưới liền hai phu quân, cảm thấy rất thú vị, cho nên mới xung phong tự tiến cử làm phu quân.”A a, a a a — hóa ra là có chuyện như vậy! Ruồi bọ không đậu không để trúng, mấu chốt nằm ở chỗ tiếng xấu của Nhữ Dương quận chúa này vang xa, cho nên mới tên công tử trên hoa gheo nguyệt này mới mò đến cửa. Cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng đối với thân phận của mình, Tống Ngâm Tuyết gật đầu ra hiệu cho Mân Côi tiếp tục nói. Thấy vậy, Mân Côi hiểu ý tiếp tục: ” Vị phu quân thứ tư của Quận chúa là Vô Song công tử. Vô Song công tử này không chỉ tuấn tú, còn có khả năng dùng độc độc nhất vô nhị, nghe nói thiên hạ không có mấy người là đối thủ của ngài ấy. Mọi người cũng không biết tại sao ngài ấy lại về làm phu quân của quận chúa, chỉ biết là hình như Vô Song công tử đã có ước định gì đó với ngài.” “Ước định?” Rốt cuộc là cái dạng ước định gì khiến một nam tử y độc vô song phải cam nguyện mang danh “chàng hầu” ở lại trong phủ? Sự tình có vẻ hơi phức tạp đây! Tống Ngâm Tuyết không nói gì nữa chỉ thầm suy xét trong lòng. Thấy vậy, Mân Côi không phát biểu ý kiến, chỉ tiếp tục nói: ” Vị phu quân thứ năm của Quận chúa là Tử Sở công tử! Nói đến Tử Sở công tử này, lai lịch của ngài ấy cũng không tầm thường! Bởi vì các quốc gia chế ước lẫn nhau, cho nên đôi bên đều phải con tin qua nước kia để đối phương yên lòng, Tử Sở công tử này chính là Tam hoàng tử của nước láng giềng Đại Lương!” “Tam hoàng tử.” Tống Ngâm Tuyết nghe vậy thì vô cùng khiếp sợ, trong lòng hô to: không thể nào, Nhữ Dương quận chúa này cũng quá lợi hại rồi. Người ta đường đường là Tam hoàng tử một quốc gia lại tới đây làm phu quân cho nàng ta? Lại chỉ là một trong các phu quân? Việc này đúng là không thể nào nói nổi. “Chẳng lẽ Tử Sở kia cũng bị ta bắt về?” “Không phải ạ! Tử Sở công tử được Thánh Thượng thưởng cho quận chúa !”A? Hoàng đế ban thưởng ? Không thể nào! Hẳn làm như vậy, chẳng lẽ không sợ đắc tội nước Đại Lương sao? Có phải Quận chúa đang nghĩ, Thánh Thượng làm như vậy, chẳng lẽ không sợ chọc giận nước Đại Lương? Kỳ thật sẽ không –” Mân Côi cười đắc ý, hài lòng tiết lộ: “Yên tâm đi, quận chúa! Phàm là những hoàng tử đi làm con tin thì ở nước nhà đều không được sủng ái. Bằng không cũng sẽ không bị các quốc vương tổng ra cửa, đến quốc gia khác cho người ta lạnh nhạt.” “Thánh Thượng hiểu được điểm này, cộng thêm quan hệ với Vương gia, lại đặc biệt yêu thương quận chúa, biết ngài yêu thích mỹ nam, cho nên mới có ý tốt thuận nước đẩy thuyền thưởng Tử Sở công tử cho ngài!” Sau khi nghe hết bài giới thiệu của Mân Côi, trong lòng Tống Ngâm Tuyết vô cùng lo lắng, nhưng mà càng lo lắng nàng càng phát hiện ra sự thâm sâu trong đó. Nữ tử thừa kế tước vị? Chuyện này vốn đã rất kinh thế hãi tục rồi! Còn đặc biệt cho phép nàng lấy thật nhiều phu quân? Không chỉ như thế, đã biết nàng yêu thích nam sắc, còn công nhiên dung túng, tặng con tin của

một quốc gia cho nàng mang về phủ vui đùa? Hoàng đế Đại Tụng à, dụng tâm ‘khổ sở’ của người, thật sự làm cho Ngâm Tuyết khó mà nhận nổi Híp mắt lại, âm thầm suy nghĩ, trong đầu Tổng Ngâm Tuyết nhanh chóng suy nghĩ. Đối với một loạt tin tức Mân Côi vừa cung cấp, trong lòng nàng đã có một tính toán riêng: “Mân Côi! Nói cho ta biết, trong năm vị phu quân của ta, bình thường người yêu thích ai nhất?” “Quận chúa tha mạng! Quận chúa tha mạng! Các vị công tử đều là của quận chúa, nô tỳ không dám có suy nghĩ vượt quá bổn phận!” Vừa nghe đến đó, Mân Côi lập tức sợ hãi quỳ xuống. Phỏng chừng lại do tính tình thô bạo của cô quận chúa này gây họa rồi! Thấy nàng ta buồn cười như vậy, Tổng Ngâm Tuyết liền kéo nàng lên an ủi: “Người yên tâm đi, không phải ta muốn trị tội người, ta chỉ muốn biết rõ tính nết bọn họ như thế nào thôi?” “Thì ra là như vậy!” Nghe vậy gật gật đầu, Mân Côi nói luôn miệng: “Thì ra quận chúa muốn biết tính nết các vị công tử xem ai được bọn hạ nhân yêu thích nhất? Đương nhiên là Lâm Phong công tử rồi!” “Thư Ly công tử quá lạnh nhạt, đối xử với ai cũng lạnh như băng, tất cả mọi người đều không dám tới gần ngài ấy. Kỳ Nguyệt công tử mặc dù là người khá tốt, nhưng mỗi khi vừa thấy quận chúa liền lập tức nổi trận lôi đình, thề phải giết chết quận chúa, cho nên mọi người cũng không dám thân cận quá. Nói đến Vô Song công tử, ngài ấy dùng y độc nổi tiếng thiên hạ, từ trước đến nay giết người trong vô hình. Mọi người nhìn thấy chỉ muốn bỏ trốn, sao còn dám trêu chọc! Cuối cùng là Tử Sở công tử! Có lẽ do Tử Sở công tử sinh ra ở gia đình đế vương, nên luôn có vẻ cao quý hơn người khác. Dù bình thường ngài ấy trông rất nho nhã yếu ớt, nhưng cũng là người thanh cao nhất!” Mân Côi chậm rãi trần thuật, nghe vậy Tổng Ngâm Tuyết gật gật đầu, “Theo lời người nói thì bọn họ quả thực cũng không dễ tiếp cận! Không biết Lâm Phong công tử thì thế nào?” “Lâm Phong công tử lại rất dễ nói chuyện! Mỗi lần thấy chúng nô tỳ, công tử đều cười tủm tỉm còn nháy mắt, đôi khi còn làm mấy trò xiếc nho nhỏ trêu chọc chúng nô tỳ.” “Ồ, đúng là phong nguyệt vô biên, ở bên ngoài đùa giỡn nữ tử còn không đủ, về phủ còn không thay đổi bản tính! Được lắm, Lâm Phong công tử phải không? Lần sau nhìn thấy người, bản quận chúa không phải dạy dỗ người một trận! Đắc ý nghĩ, trong mắt lấp lánh ý cười, Tổng Ngâm Tuyết miễn cưỡng nằm lại trên giường, thoải mái hưởng thụ tiêu hóa tất cả những chuyện nàng biết được hôm nay. . . .

9. Q.1 - Chương 9: Lần Đầu Gặp Gỡ Thư Ly

Sau khi nghỉ ngơi hai ba ngày, thân thể Tổng Ngâm Tuyết đã khỏe trở lại. Cục u sau ót rõ ràng tan đi không ít, đứng lên đi lại thời gian dài cũng không cảm thấy chóng mặt. Xem ra di chứng sau khi chấn động não đã khỏi được tám chín phần. Hôm nay, Tổng Ngâm Tuyết ở trong phòng thật sự cảm thấy vô cùng bức bối, mấy ngày liên tiếp, người nàng nhìn thấy cũng chỉ có Mân Côi cùng mấy cô nô tỳ “Nhu Hoa” kia. Minh Tịnh từ sau lần đầu thỉnh an liền không tới nữa, nhưng nghe Mân Côi nói hẳn thân là cận vệ của quận chúa, cho dù bình thường không hiện thân, nhưng hẳn vẫn ở trong bóng tối chú ý đến nhất cử nhất động của nàng. Ở trong tối? Bị người khác chú ý đến nhất cử nhất động? Chẳng phải nghĩa là bất cứ lúc nào mình cũng bị người ta giám thị sao? Như vậy thật khó chịu, chẳng những không có tự do, mà ngay cả chút riêng tư cũng không có! Mẹ nó, chuyện ngày hôm đó còn chưa hết tức! Cảm giận bất bình nghĩ, Tổng Ngâm Tuyết kềm nén không nổi nữa, nàng mở cửa, hướng ra phía ngoài hô một tiếng “Mân Côi”, chỉ thấy vừa lên tiếng, một thân ảnh liền vội vàng vàng chạy tới: “Có nô tỳ, quận chúa có gì dặn dò ạ?” “Mân Côi, ta muốn đi ra ngoài đi một chút, còn ngồi trong phòng nữa ta phát điên lên mất!” “Nhưng mà, không phải quận chúa đứng lâu sẽ cảm thấy đầu choáng váng sao? Hơn nữa đại phu cũng bảo để cho quận chúa nghỉ ngơi nhiều hơn!” Mân Côi nghe vậy liền quan tâm nhắc nhở: “Không sao, ta đã khá hơn nhiều, cũng không thấy chóng mặt như trước!” Lơ đễnh khoát khoát tay, Tổng Ngâm Tuyết vừa dứt lời liền đi ra ngoài. Thấy vậy, Mân Côi vội vàng ngăn cản, “Quận chúa, tuyệt đối không thể! Thân thể ngài đáng giá ngàn vàng, nếu thật sự có gì sơ xuất, nô tỳ không thể đảm đương nổi!” “Yên tâm đi, có sơ xuất gì được chứ? Hơn nữa, không phải người nói bất cứ lúc nào Minh Tịnh công tử cũng âm thầm bảo vệ ta sao? Đã như vậy, ta làm sao có việc gì được!” Vượt qua Mân Côi, ánh mắt cố ý dạo qua một vòng, xác định không phát hiện được gì, Tổng Ngâm Tuyết buồn bực tiếp tục tiến lên. Hừ! Quả nhiên là cao thủ, đến cái bóng cũng không nhìn thấy! “Quận chúa, ngài chờ một chút –” Sau lưng, Mân Côi kêu lên. Nghe vậy, Tổng Ngâm Tuyết bực bội xoay người, “Còn thế nào nữa?” Mẹ nó, còn chưa chịu để yên sao? “Quận chúa, ngài còn chưa trang điểm. . . .” Vừa nghe ngữ khí Tổng Ngâm Tuyết có chút không kiên nhẫn, Mân Côi lập tức bị hù dọa co đầu

rụt cổ.“Trang điểm? Ta chỉ đi dạo trong phủ một chút mà cũng cần trang điểm sao?” Tống Ngâm Tuyết không khỏi nhủ mảy.“Nhưng mà quận chúa, trước kia không phải chỉ cần ngài ra cửa thì nhất định phải trang điểm đấy sao?” Mân Côi yếu ớt giải thích.“Hả? Vừa ra khỏi cửa liền trang điểm?” Không thể nào, thì ra Nhữ Dương quận chúa này thú vị như cái rắm vậy, đã đẹp như vậy rồi còn muốn nổi bật tới cỡ nữa? Tống Ngâm Tuyết cảm thấy khó chịu, đang muốn mở miệng từ chối, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại mình không muốn bị người khác nhìn ra sơ suất, vậy thì tác phong vẫn cứ tuân theo nguyên bản thì tốt hơn. Quý phủ này mặc dù nhìn có vẻ yên ổn, nhưng ai biết có bấy rập chờ ở phía trước hay không. Cho nên dưới tình huống trước mắt còn chưa hiểu rõ cụ thể sự tình, nàng cảm thấy mình nên thu liễm một chút vẫn tốt hơn.“Được rồi, vậy thì trang điểm!” Xoay người đi trở về, thông thả đi đến trước bàn trang điểm, Tống Ngâm Tuyết gạt đầu ra hiệu. Thấy vậy, Mân Côi mở cờ trong bụng, đắc ý quên hình (vì đắc ý mà quên đi dáng vẻ vốn có của mình) ôm lược đi tới. Thời gian, từng phút từng giây trôi qua, đến khi Tống Ngâm Tuyết sắp nhàm chán tới cực điểm, Mân Côi vui thích kêu một tiếng “Xong rồi”, lúi thần chí nàng trở về.“Cái này. . . .” Là ta sao? Đây không phải yêu quái sao? Có cần phải trang điểm đậm như vậy không? Quả thật còn khoa trương hơn cả hun khói nữa. . . . “Mân Côi, người cố ý!” “Hả? Quận chúa ngài nói gì?” Mân Côi ngơ ngác.“Tại sao người lại vẽ đầy mặt ta như yêu quái thế này?” “Đây không phải là kiểu trang điểm đậm mà quận chúa yêu thích nhất sao? Nói là có thể thể hiện một cách đột phá khí chất cao quý trang nhã của ngài!” Mân Côi nghe vậy liền giải thích. Ta nhỏ vào — còn khí chất cao quý trang nhã gì chứ? Đi ra không hù chết người đã rất là may mắn rồi! Nhữ Dương quận chúa ơi Nhữ Dương quận chúa, sao cô nghĩ ra kiểu trang điểm hát tuồng này được vậy? Chẳng lẽ ở trong mắt thế nhân, cô thật sự thấp hèn thô tục như vậy ư? Lắc đầu đứng lên, nhìn cái mặt hoa* siêu cấp rục rở này, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy bản thân đã rơi vào đường cùng, uể oải khởi hành. (*một vai trong tuồng hát thời xưa). . . . Nhữ Dương Vương phủ này thật xinh đẹp xa hoa, có vườn hoa cổ điển theo thủ pháp kiến trúc cao cấp nhất. Tống Ngâm Tuyết cảnh đẹp ý vui đi trên con đường trong Vương Phủ, tâm tình phiến muộn mấy ngày gần đây cũng tốt hơn rất nhiều. Nhữ Dương quận chúa này, khi còn sống xem ra nhất định là ngang ngược càn rỡ tới cực điểm! Tống Ngâm Tuyết trên đường đi từ tình huống mọi người không ngừng lảng tránh có thể thấy đáp án rất rõ ràng này. Để ý những hạ nhân kia, trong sự lảng tránh ẩn chứa chút sợ hãi, con mắt chớp chớp không dám nhìn thẳng phía trước. Thấy vậy, cũng không truy hỏi đến cùng, Tống Ngâm Tuyết tiếp tục đi tới, mà Mân Côi sau lưng, thì vênh vác tự đắc ngẩng cao đầu bày ra bộ dạng tiểu nhân đắc chí.“Mân Côi, đó là chỗ nào?” Con đường ngoặt một cái, xuất hiện một khu vườn u tĩnh, xem ra cảm giác cũng không tệ lắm! Tống Ngâm Tuyết đưa tay chỉ, nhẹ nhàng hỏi.“Hỏi bẩm quận chúa, đó là chỗ ở của Thư Ly công tử ạ!” Mân Côi nghe vậy, nịnh nọt xoay người đáp.“Thư Ly công tử?” Ha! Đó không phải là vị đệ nhất phu quân trong truyền thuyết của nàng sao? Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết hí đôi mắt xinh đẹp, vẻ mặt như có điều suy nghĩ ra hiệu, “Đi, đi xem một chút!” “Dạ!” Nhu thuận đáp lại, Mân Côi hí ha hí hửng đi theo, thần sắc vô cùng vui sướng. Lá xanh xao động, rừng trúc rậm rạp. Tống Ngâm Tuyết từ từ tiến lên, chỉ thấy dưới cây ngô đồng, một nam tử cực đẹp, lịch sự tao nhã như gió đang chuyên tâm gảy đàn. Động tác nam tử thành thạo, ngón tay thon dài cùng biểu lộ say mê, không điểm nào không lộ ra sự hứng thú của hắn. Hay ột mỹ nam tử quyền rũ nhã nhặn như gió xuân! Tống Ngâm Tuyết dưới tầm vuốt nước miếng, lập tức cất bước đi đến. “Két —” tiếng đàn gập gập ngừng bật, nam tử mở mắt ra, nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết lúc này đang nghe như si như say thì sương lạnh lập tức giăng đầy mặt. Thần sắc như vậy, ai nhìn thấy cũng không dám đến gần thêm.

10. Q.1 - Chương 10: Tiếp Xúc Trực Diện.

Không hề do dự, Thư Ly đột nhiên đứng thẳng người, quay đầu ôm đàn muốn rời đi.“Đứng lại!” Mẹ nó ! Hắn chẳng nề mặt tí nào. Tống Ngâm Tuyết lên tiếng quát lớn. Sau khi nhìn thấy bóng lưng Thư Ly dừng lại, nàng hí mắt lại, cười xấu xa tiến lên.“Phu quân làm sao vậy ? Không đàn nữa à?” Tống Ngâm Tuyết vừa nhẹ nhàng nói vừa thoả mãn nhìn Thư Ly khi nghe tới từ “Phu quân” thì vẻ mặt đột nhiên cứng ngắc, trong lòng vui vẻ như hoa tươi nở rộ. Dù sao cuộc sống cũng không có gì thú vị, không bằng trước tiên chơi đùa với người một chút! Đắc ý nghĩ, sờ cằm, Tống Ngâm Tuyết còn chưa đánh giá kỹ nên chậm rãi đánh giá Thư Ly bên cạnh một vòng, miệng không ngừng phát ra tiếng “Chặc chặc”. Cực phẩm, quả nhiên là cực phẩm! Mặc dù trước đây mình cũng đã từng gặp rất nhiều mỹ nam, nhưng rất ít người

có loại khí chất thần tiên như Thư Ly đây. Cái đẹp của Thư Ly rất đặc biệt, phong nhã không nhiễm sự huyền ảo của thế tục! Nhất là vừa rồi khi hần chuyên chú trong tiếng đàn, sự tinh khiết cùng thanh sạch xuất phát từ nội tâm, đột nhiên khiến cho người ta như tiến nhập vào một giấc mơ tiên cảnh. Hèn chi quận chúa điều ngoa kia lại cướp pháp trường vì hần? Nam tử tốt đẹp như vậy, nếu đổi lại là mình nói không chừng cũng sẽ xúc động một phen. Tổng Ngâm Tuyết dương dương tự đắc nghĩ. Lúc này, Thư Ly đứng thẳng người, đôi mắt thẳng tắp nhìn phía trước, vô cùng lạnh lùng nói: “Có việc gì?” “Không có việc gì! Chỉ muốn đến thăm chàng thôi!” Đã quyết định trên hần một phen, sau khi Tổng Ngâm Tuyết nghe Thư Ly lạnh lùng hỏi thì chợt nhả nói, “Phu quân à, nói hể nào người ta cũng vì ngắm cảnh chàng tắm rửa mà không cẩn thận trượt té. Bây giờ chàng thấy người ta không đi qua an ủi, lại xoay người bỏ chạy, chàng hành xử như thế bảo người làm vợ như thiếp đây sao mà chịu nổi?” Trêu tức bốn cợt, đôi mắt to lưu chuyển. Nghe vậy, trên mặt Thư Ly hiện lên vẻ chán ghét cùng cực, ngữ khí vô cùng lạnh lùng khinh bỉ nói: “Không biết xấu hổ!” Một câu “Không biết xấu hổ”, làm cho Tổng Ngâm Tuyết và Mân Côi sững sờ ngay tại chỗ. Mân Côi nghe vậy, tranh thủ thời gian cúi đầu xuống, trong lòng kêu khổ: xong rồi, quận chúa sắp nổi bão rồi! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Quận chúa mà nổi dóa, Vương Phủ cũng tanh bành mất thôi! Đang lúc Mân Côi khần trương không biết làm thế nào cho tốt thì Tổng Ngâm Tuyết bình tĩnh nhìn Thư Ly. Nói thật, hiện tại quả thực nàng cũng hơi tức giận! Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn sống trong hào quang trên đỉnh thế giới, chưa bao giờ bị người ta chỉ trích sắc bén đến thế, cho nên về vấn đề mặt mũi thật sự nhịn không được. Nhưng Tổng Ngâm Tuyết nàng là nhân vật bậc nào, dù cho không vui, nàng cũng sẽ không lộ rõ trên nét mặt. Phải biết rằng, sở trường của nàng chính là giả heo ăn cỏ. Nheo mắt lại, chậm rãi đi tới phía trước, lúc chớp mũi hai người sắp đụng vào nhau, Tổng Ngâm Tuyết bỗng nhiên cười sáng lạng nói: “Không biết xấu hổ? Đúng vậy, thiếp không biết xấu hổ! Thế thì sao? Không phải chàng vẫn là phu quân của thiếp đấy sao.” “Cô –” nghe vậy quá chán nản! Thư Ly nhìn chằm chằm gương mặt cười sáng lạng khoa trương của Tổng Ngâm Tuyết trước mắt. Mặc dù trên mặt đóng băng dày ba thước, nhưng đáy lòng nhưng lại hơi nghi hoặc. Kỳ quái! Nếu là trước kia, chỉ sợ vị Nhữ Dương quận chúa này sớm đã tức giận nhảy lên tới trời, làm sao còn có tâm tình ở đây khua môi múa mép với hần? “Rốt cuộc cô có chuyện gì? Nếu như không có việc gì, tôi muốn đi vào!” Lạnh băng hỏi lại lần nữa, thân ảnh thon dài của Thư Ly đứng thẳng tắp. “Ai, thiếp đã nói rồi, chỉ muốn nhìn chàng một chút, tại sao chàng không tin?” Nghiêng đầu, nháy nháy mắt, bày ra bộ dạng tinh khiết thuần lương. Tổng Ngâm Tuyết cười thâm trong lòng nhưng biểu hiện ra ngoài lại giả vờ không hiểu: “Phu quân, lần trước lúc người ta ngắm chàng tắm rửa, không cẩn thận bị nha đầu Lạt Bá hoa kia quấy rầy, hôm nay chúng ta tiếp tục được không?” “Cô!” Vừa nghe tới chuyện đó, trên mặt Thư Ly liền hiện lên vẻ xấu hổ và giận dữ. Sau khi hần hung hăng trợn mắt liếc Tổng Ngâm Tuyết thì không hề nói một lời, đi thẳng vào trong phòng. “Đợi một chút –” Tổng Ngâm Tuyết xoay người, vội vàng gọi hần lại, cười cười nói: “Phu quân, chàng bỏ đi như vậy sao, chẳng lẽ không sợ thiếp xử tử nha đầu Lạt Bá hoa của chàng ngay tại chỗ à?” Xin mời Quận chúa tùy ý, xuống tay không cần lưu tình!” Lạnh lùng bỏ lại một câu, Thư Ly ôm đàn đi thẳng không hề quay đầu. Thấy vậy, Tổng Ngâm Tuyết vui vẻ nói với theo: “Này, phu quân! Tốt xấu gì chàng cũng là do thiếp mạo hiểm cứu từ trên pháp trường về, chàng không ghi ơn báo đáp thì thôi, cũng không cần cả ngày trưng ra khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng kia chứ! Chàng nên biết là nam nhân càng lạnh lùng, nữ nhân lại càng có dục vọng chinh phục đó!” Lời nói ngọt ngào và kiêu ngạo, Thư Ly nghe vậy sững sờ, nhưng ngay sau đó lại nhíu chặt lông mày, “Tôi chưa bao giờ cho là cô cứu tôi, chỉ có cô tự mình đa tình thôi!” Giọng nói quyết tuyệt lạnh lùng, không có chút cảm tình nào! Thư Ly nói đến đây, cũng không dừng lại đi thẳng vào phòng. Tổng Ngâm Tuyết nhìn bóng lưng xuất trần như tiên kia, khóe miệng giương lên thành một đường cong duyên dáng: Thư Ly sao? Thú vị lắm. Mỉm cười thần bí như đang tính toán cái gì. Tổng Ngâm Tuyết vươn tay, vừng vàng đón được một phiến lá theo gió nhẹ nhàng rơi xuống, nắm gọn trong lòng bàn tay, rồi xoay người rời đi. “Quận chúa.” Mân Côi bên cạnh đã sớm choáng váng, sau khi nhìn thấy nàng rời khỏi, lập tức bước nhanh đuổi theo. Quận chúa hôm nay thật kỳ quái, còn không nổi giận. “Quận chúa, những điều ngài vừa nói chính là sự thật sao?” Mân Côi vừa nói vừa đuổi theo. “Cái gì?” “Từ hình Lạt Bá hoa ngay tại chỗ!” Mân Côi nháy mắt mấy cái, nàng thích nhất là xem náo nhiệt. “Từ hình ngay tại chỗ sao? Đó cũng là một khả năng.” Dừng bước, ngược mắt lên, Tổng Ngâm Tuyết đầy thâm ý lẳng lặng nhìn trời. Quận chúa dường như không giống trước đây. Phía sau, trong một góc tối, ánh mắt dò xét của Minh Tịnh thẳng tắp bắn về phía người nàng. Từ cặp lông mày một mực nhíu chặt kia có thể thấy được, trong lòng hần lúc này không được bình yên như mọi hôm.

11. Q.1 - Chương 11: Lạt Bá Hoa.

Tống Ngâm Tuyết thanh thoi thông dong, trải qua loại cuộc sống sâu gạo của Nhữ Dương quận chúa, lúc nhàm chán thì đọc sách, lúc có tinh thần thì hạ quân cờ, thẳng đến Mân Côi ở bên cạnh mắt nhìn choáng váng.

Ông trời a! Đây là quận chúa điêu ngoa kiêu căng trước kia, một khắc cũng không yên lặng được của bọn họ đấy sao? Quả thực chính là một thực nữ tự nhiên hào phóng, ưu nhã cao quý mà!

Liều mạng dụi dụi mắt, Mân Côi cảm thấy mê mang: quận chúa làm sao vậy? Tại sao từ sau khi tỉnh lại liền biến đổi có chút không giống với lúc trước! Phải biết rằng, nàng trước kia ghét nhất chính là đọc sách đánh cờ, hiện tại thì tốt rồi, không chỉ có không ghét, lại còn siêng năng thích thú!

Ai! Nhữ Dương quận chúa cũng đổi tính rồi, trên đời này còn có cái gì là không thể nào!

Mân Côi khê thờ dài một cái, đang chuẩn bị đi châm trà.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết bên cạnh tùy ý mở miệng nói: “Mân Côi, tới giúp ta xoa bóp vai!”

“Dạ!” Đặt chén trà xuống, xoay người đi tới, Mân Côi đem hai tay khoát lên hai bờ vai mềm mại thơm ngát của Tống Ngâm Tuyết, bắt đầu chậm rãi xoa nhẹ.

“Mân Côi, ngươi vừa rồi vì cái gì lại thờ dài?” Lạt sách, Tống Ngâm Tuyết thờ ơ nói.

“Quận chúa, nô tỳ chỉ là cảm thán quận chúa từ sau khi tỉnh lại, liền biến thành không giống trước kia.”

“Không giống nhau? Có sao?” Tùy ý cười cười, Tống Ngâm Tuyết cũng không ngược mắt lên.

“Có a! Trước kia quận chúa cũng không yên tĩnh như hiện tại, khẳng định đã sớm chạy ra chợ đua ngựa rồi.”

Ra chợ đua ngựa? Ai! Nhữ Dương quận chúa này a, thật đúng là tùy hứng làm bậy! Cái gì không tốt nàng liền làm, thật là một nữ tử quần là áo lượt mà hồ đồ! Tống Ngâm Tuyết âm thầm nghĩ, ngoài miệng pha trò nói: “Ai, có lẽ là ta đây đã trải qua một phen bên bờ sinh tử, cho nên đối với một số việc cũng có chỗ thay đổi a.”

“Dạ, cũng có lý! Con người chính là qua mỗi lần trưởng thành mà biến đổi, chuyện này nương của nô tỳ đã từng nói với nô tỳ!” Ngốc vù vù đáp, Mân Côi giống như đã được lý giải gặt đầu.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết ngoài miệng không hề nói gì, kì thực trong nội tâm cười thầm. Mân Côi người này xu nịnh, nhưng mà vô tâm, mình chỉ cần giả vờ vô ý lộ ra chút tin tức cho nàng, phỏng chừng không đến bao lâu, tất cả người trong phủ liền biết được nguyên nhân biến hóa của mình là gì.

Vui vẻ lật xem sách trên tay, hưởng thụ Mân Côi xoa bóp, đúng lúc này, một nha đầu hấp tấp chạy tới cửa ra vào, dựa vào cửa thở phì phò: “Không, không tốt rồi, quận chúa! Lạt Bá hoa nàng, nàng tự vận —”

“Cái gì, Sắc vi(cây tường vi)! Ngươi lập lại lần nữa?” Nghe chuyện kinh hãi như vậy, Mân Côi bước nhanh tới. Phải biết rằng theo như tính tình quận chúa, trọng phạm tự vận sẽ liền đối diện người bên cạnh. Sắc Vi này, lại là Đường tỷ(chị họ)của mình, hiện tại người do nàng phụ trách trông giữ đã chết, mình há lại có thể không lo.

“Lạt Bá hoa nàng, tự vận. . . . ?” Sắc Vi không kịp thở nói, “Bất quá cũng may là bị người trông thấy cứu xuống, hiện tại, hiện tại đang ở phòng chứa củi khóc rống!”

“A, may là không chết!” Trong nội tâm mạnh mẽ nhẹ nhàng thở ra, Mân Côi cùng Sắc Vi thoảng nhìn nhau, sau đó xoay người đi về hướng Tống Ngâm Tuyết: “Quận chúa, Lạt Bá hoa sợ tội tự vận không thành, hiện tại đang ở phòng chứa củi khóc rống, quận chúa muốn đến xem cho rõ ràng hay không?”

“Được!” Dù sao cũng không có gì làm, không bằng đi xem náo nhiệt! Vừa nghĩ vậy, Tống Ngâm Tuyết đứng lên, dưới sự dẫn đường của Sắc Vi, chậm rãi đi đến phòng chứa củi.

“Để cho ta chết — để cho ta chết —” còn chưa đi đến phòng củi, một hồi tiếng la khóc thê lương liền từ xa truyền đến. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết tự dưng nổi da gà, do dự rồi tiêu sái đi vào.

“Quận chúa, ngài tha nô tỳ a! Nô tỳ lúc ấy thật không biết là ngài! Nếu như biết, cho dù nô tỳ có một vạn lá gan cũng là không dám mở miệng!” Cửa vừa mới mở, Lạt Bá hoa quần áo dơ dáy bần thiêu, khóc giống như con mèo đột nhiên mạnh mẽ bổ nhào quỳ gối trước mặt Tống Ngâm Tuyết.

“Người. . . .” Tống Ngâm Tuyết thấy vậy lại càng hoảng sợ, nhưng nàng rất nhanh liền trấn tĩnh lại, mặt trầm ngâm, thẳng tắp đánh giá nàng ta.

“Người, vì sao phải tự vận a?”

“Quận chúa, nô tỳ thật không phải cố ý! Quận chúa từ sau khi tỉnh lại, chẳng quan tâm đến nô tỳ, không xử trí cũng không trách phạt, tất cả mọi người nói ngài lần này là thật sự nổi giận, là muốn nghĩ cái phương pháp ngoạn độc đến trừng phạt nô tỳ. Nô tỳ nghe xong trong lòng sợ hãi, cho nên liền. . . .”

Áp úng nói ra ngọn nguồn sự tình, Tống Ngâm Tuyết vừa nghe liền cảm thấy buồn cười. Xem đi, đây là sức mạnh của lời đồn đãi, xem ra quân cờ Mân Côi chính mình tuyển này, đúng là tuyển rất đúng chỗ rồi.

“A, chuyện này a, ta là đang suy nghĩ!” Lời này vừa nói ra, thoả mãn nhìn vẻ mặt “Quả nhiên là thế” của những người chung quanh, sắc mặt Lạt Bá hoa càng thêm trắng bệch, Tống Ngâm Tuyết cười cười kéo nàng lên: “Ta suy nghĩ rồi, người cũng là vô ý mà thôi, ta làm sao còn trách cứ người được? Nếu thật sự làm như thế, đại danh Nhữ Dương quận chúa ta truyền đi còn không bị người mắng chết sao.”

Kính nhờ người, đã bị người ta mắng chết lâu rồi! Mọi người đều có ý nghĩ châm chọc này, bắt quá đối với quyết định lần này của nàng đều cảm thấy có chút ngoài ý muốn, quận chúa đây là — đổi tính rồi?

Nghe vậy, Lạt Bá hoa chảy nước mắt, bẽ bộn quỳ xuống dập đầu nói lời cảm tạ: “Tạ quận chúa tha mạng! Tạ quận chúa tha mạng!”

“Đừng cảm ơn, mau dậy đi!” Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười meo meo nói: “Người từ trước đến nay vẫn một mực hầu hạ Thư Ly công tử, vậy lần này ta cho người trở về, bắt quá nhớ hầu hạ cho tốt, biết không?”

“Dạ! Nô tỳ đã rõ!” Lạt Bá hoa nín khóc mỉm cười, cao hứng đứng lên. Lúc này, Tống Ngâm Tuyết không bỏ sót một chút tinh quang cùng mừng thầm xẹt qua trong mắt nàng.

Ha ha! Thì ra là có chuyện như vậy! Đột nhiên rõ ràng hết thảy, Tống Ngâm Tuyết âm thầm nghĩ: Lạt Bá hoa a Lạt Bá hoa, trách không được người lần này phải làm như vậy, hoa rala người yêu mến Thư Ly a!

Biết được chuyện này, Tống Ngâm Tuyết đối với Lạt Bá hoa đương nhiên có thêm sự đề phòng. Một nữ tử có thể vì nam tử mình yêu mà điên cuồng, sự nguy hiểm của nàng, chính là cực kỳ lớn!

Tống Ngâm Tuyết cười cười, mở miệng cố ý nói: “Đúng rồi Lạt Bá hoa, người biết bản quận chúa yêu tha thiết nhất là Thư Ly công tử, từ nay về sau như hần có nhất cử nhất động gì, người cần phải nhớ là tùy thời hướng ta báo cáo a!”

A, thì ra là thế! Vừa nghe lời ấy, mọi người liền nhất tề gật đầu.

Vốn tưởng rằng Nhữ Dương quận chúa này cải tà quy chính rồi, không thể tưởng tượng được nàng vẫn là “Chó không đổi tính thích ăn X” (Myu:X là gì thì mọi người biết rồi đấy :))) , còn một lòng nhớ thương vẻ đẹp của mỹ nam!

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh!” Lạt Bá hoa khẽ khom người lĩnh mệnh, trong mắt lộ ra chán ghét.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết bất động thanh sắc tươi cười mà nhìn nàng ta, miệng trêu ghẹo nói: “Ai nha, cái tên Lạt Bá hoa này thật khó nghe, làm sao thích hợp ở bên người Thư Ly công tử phong nhã vô song của ta? Không bằng như vậy đi, từ hôm nay, bản quận chúa liền đặc biệt ban thưởng người thay tên ‘ Khiên Ngưu ’, cho phù hợp với sự lịch sự tao nhã của Thư Ly.”

“Khiên Ngưu (Myu: khiên ngưu là hoa dành dành nhưng còn có nghĩa đen là dất bò). . . .” Nghe vậy mọi người đều cảm thấy mắc ói, mà sắc mặt Lạt Bá hoa càng quái dị, nhưng lúc này ngoại trừ tạ ơn, nàng cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

“Tạ quận chúa thay tên!”

“Không có gì, người thích là được rồi!” Tùy ý khoát khoát tay, vẻ mặt cao hứng, đang lúc mọi người ca thán Nhữ Dương quận chúa vẫn hết sức “Thấp kém” như dĩ vãng, Tống Ngâm Tuyết lập tức xoay người đi ra ngoài.

Chỉ là nàng thật sự “Thấp kém” sao?

Tại chỗ tối phía xa, trên khuôn mặt tuần mỹ bình tĩnh của Minh Tịnh, chậm rãi lộ ra một chút thâm ý. . . .

12. Q.1 - Chương 12: Lâm Phong Công Tử.

Hừ! Thật không nghĩ tới, Lạt Bá hoa này lại cố ý! Dọc theo con đường, Tống Ngâm Tuyết cảm giận ngấm ngấm. Bất quá nàng nghĩ đi nghĩ lại, nếu Lạt Bá hoa không gọi nàng như vậy, Nhữ Dương quận chúa chân chính cũng sẽ không ngã chết, mình cũng chưa có cơ hội Trọng sinh!

Xem ra, ta còn phải cảm ơn nàng ta?

Châm chọc cười, đi về phía trước. Đột nhiên, trong rừng trúc bên trái một hồi thanh âm sột sột soạt soạt, ngẫu nhiên còn kèm theo tiếng nam tử trêu chọc cùng nữ tử nũng nịu.

Có biến!

Mắt to của Tống Ngâm Tuyết lập tức luân chuyển, nhấc váy chậm rãi tới gần.

“Hà hoa,(hoa sen) đến đây! Nói cho công tử ta, lâu như vậy nàng không thấy ta, trong lòng có nghĩ đến ta không. . . .” Nam tử cười xấu xa.

“Công tử, đừng như vậy, sẽ có người trông thấy. . . .” Nữ tử duyên dáng gọi to.

“Không có chuyện gì, không phải chỉ là hôn một cái sao, nhìn thấy cũng không có cái gì quá đáng. . . .”

“Đừng, công tử. . . . Bây giờ là ban ngày, nếu để cho quận chúa nhìn thấy, Hà hoa chết không có chỗ chôn thân mất. . . .”

“Thật không? Không phải quận chúa từ trên núi giả ngã xuống, đến nay còn chưa tỉnh sao?”

“Công tử, người xem người kia, thân là phu quân quận chúa, lại cả ngày lưu luyến nơi bướm hoa, hiện tại đến quận chúa sớm đã tỉnh lại cũng không biết. . . .”

“Nàng ta đã tỉnh à. . . .” Giọng nói nam tử bình thản không gợn sóng.

Thấy vậy, nữ tử thẹn thùng kêu một tiếng: “Công tử, người xấu lắm! Mới vừa rồi còn nói muốn người ta, hiện tại vừa nghe quận chúa tỉnh thì ngay cả hồn cũng đi mất. . . .”

“Nàng sai rồi, bản công tử ta đây rất là bác ái, chỉ cần là nữ tử ta đều yêu mến! Nhữ Dương quận chúa lớn lên khuynh quốc khuynh thành như thế, ta đương nhiên muốn đặc biệt quan ái a! Đừng nói đến nàng ta nữa, nhanh cho công tử ta hôn một cái, để giải nỗi khổ tương tư mấy ngày liên tiếp –”

Nam tử dứt lời nhào tới, nữ tử thấy thế, duyên dáng gọi to một tiếng, xoay người cùng hắn vui cười.

Tống Ngâm Tuyết lẳng lặng nghe, cảm thấy không cần hỏi cũng biết lúc này vị công tử trong miệng Hà hoa này là ai. Ngoại trừ phong nguyệt vô biên, khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt Lâm Phong công tử, trong phủ Nhữ Dương Vương này sợ tìm không ra người thứ hai.

Âm thầm nghĩ, nhìn hai người phía trước đùa giỡn vui vẻ, khóe miệng Tống Ngâm Tuyết có chút giương lên, không tiến lên, cũng không rời đi, một bộ dáng hứng thú đứng xem kịch vui.

“Xem người chạy đi đâu–”

“Ha ha, công tử –” vui vẻ cười, Hà hoa xoay người một cái chạy ra khỏi rừng, lơ đãng đánh lên người phía trước.

“Là ai? Mắt bị mù a –” Vẫn còn trong hưng phấn, Hà hoa chưa thấy rõ ràng người tới liền mạnh mẽ mở miệng quát lớn.

“Là ta.” Khẽ cười, Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt mở miệng.

Nghe vậy Hà hoa quá sợ hãi, run rẩy mãnh liệt quỳ xuống: “Quận chúa tha mạng, quận chúa tha mạng –”

“Tha mạng? Tha mạng cái gì? Người có làm gì sai sao?” Không cúi đầu, Tống Ngâm Tuyết nhìn chằm chằm vào phía trước, chỉ thấy bên cạnh rừng trúc, một nam tử tuyệt thế yêu nghiệt tà mị dựa vào thân trúc. Con mắt hẹp dài, yêu dã loạn thế, mũi tuấn mỹ, môi mỏng gợi cảm hơi lạnh lùng, xem qua đã biết hẳn không từng dẫm nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

Tống Ngâm Tuyết cứ mỉm cười nhìn như vậy, trên gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ nổi lên nhàn nhạt khiêu khích. Đồng dạng, Lâm Phong công tử lười biếng dựa vào cây trúc, một tay chống đầu, đôi mắt tràn ngập lưu quang có chút hăng hái nhìn một màn trước mắt này.

“Quận chúa tha mạng — quận chúa tha mạng —” Hà hoa lúc này, không có tâm tình đi bận tâm những thứ khác, chỉ gắng sức không ngừng dập đầu xin tha, “Nô tỳ không nên trêu chọc Lâm Phong công tử, làm cho quận chúa không vui, nô tỳ sai rồi, cũng không dám nữa, xin quận chúa tha cho nô tỳ một mạng a!”

Tội nghiệp nói, trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tống Ngâm Tuyết không nhìn tới bộ dáng trên mặt đất, chỉ thẳng tắp nói: “Mân Côi, Hà hoa tự nhận chung tình Lâm Phong công tử, buổi tối nay liền đem nàng tắm rửa sạch sẽ, tống đến trong phòng Lâm Phong công tử cung ứng cho công tử hưởng dụng!”

Nhàn nhạt mà nói. Nghe vậy Mân Côi cùng Hà hoa lập tức kinh hãi ngay tại chỗ, miệng há lớn đến có thể nhét lọt một quả trứng gà. Các nàng khiếp sợ nhìn Tống Ngâm Tuyết, trong đầu cùng hiện ra một câu nói như vậy: xem ra quận chúa lần này ngã đích thực không nhẹ a, đầu óc hiện tại cũng hồ đồ rồi!

Vốn là! Nhữ Dương quận chúa bình thường luôn vắng dấm chua tung tóe, từ trước đến nay đối với mấy cái phu quân của mình trông nom kỹ càng, khi nào thì rộng rãi như vậy, lại công nhiên tống nha đầu cho phu quân.

Hà hoa mồ hôi lạnh chảy ròng ròng quỳ, trong nhất thời cũng không hiểu Tống Ngâm Tuyết nói lời này có hàm nghĩa gì, chỉ ra sức dập đầu xin tha nói: “Quận chúa tha mạng, quận chúa tha mạng!”

“Tha mạng cái gì a, đã thành toàn người còn không biết đủ! Mân Côi, mang nàng xuống dưới, chiếu theo lời của ta đi làm!” Tùy ý vẫy vẫy tay, vẻ mặt lơ đãng.

Sau khi Mân Côi sững sờ sống chết liều mạng đem Hà hoa túm xuống dưới, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng thở hắt ra, tự nhiên xoay người, không để ý tới bất luận kẻ nào.

“Đứng lại!” Trêu đùa một tiếng, thân ảnh thon dài, sau một khắc liền nhảy đến trước mặt nàng. Biểu lộ trêu tức, con mắt hẹp dài mị hoặc, Lâm Phong duỗi cánh tay thon dài mà có sự hấp dẫn trời sinh của hẳn r, nhẹ nhàng nâng cái cằm xinh đẹp của nàng lên.

“Quận chúa, trông thấy vi phu sao lại xoay người rời đi a? Chẳng lẽ quận chúa không nhớ đến Lâm Phong sao?” Môi mỏng gợi cảm thổi làn hơi ấm ướt, mập mờ tới gần bên tai nhẹ nhàng mà dạo chơi.

Thấy vậy, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết chấn động, nhưng rất nhanh liền mỉm cười. A! Không hổ là cao thủ trên trận phong nguyệt, kỹ xảo tán tỉnh thật là số một! Bất quá rất đáng tiếc hôm nay không thể để cho người toại nguyện, ai bảo người đứng tới, là Tống Ngâm Tuyết hôm nay

Mỉm cười, không dấu vết nghiêng đầu, Tống Ngâm Tuyết cố ý vòng quanh hẳn vài vòng nói: “Làm sao có thể như thế, phu quân xinh đẹp như vậy, là thứ ta thích nhất! Chỉ có điều ta vừa ngã dập đầu, thường xuyên chóng mặt, vì sợ ảnh hưởng hào hứng của chàng, ta còn cố ý đưa đến cho chàng một cái nha đầu .”

“Những dong chi tục phấn (cô gái tầm thường) này, sao có thể so với tuyệt sắc của quận chúa? Chỉ cần có quận chúa, Lâm Phong ta bất cứ nữ tử gì cũng không muốn!” Một tay ngả ngón ôm chầm lấy nàng, Lâm Phong yêu dã thâm thúy nhìn, tay kia bắt đầu không an phận ở trên thân nàng chạy loạn. “Quận chúa, thân thể quận chúa đã tốt, không bằng đêm nay chúng ta.”

13. Q.1 - Chương 13: Thú Vị

“Quận chúa, thân thể quận chúa đã tốt, không bằng đêm nay chúng ta.”

Lời nói mập mờ, ánh mắt ngả ngớn, cùng với bàn tay thon dài duyên dáng chẳng biết lúc nào đã vươn vào trong nội y Tống Ngâm Tuyết(Myu: Bớ người ta! Sắc lang.), vẻ mặt Lâm Phong công tử diêm dúa lẳng lơ, trong cặp mắt không tà không chính kia có quang mang lưu chuyển.

Tống Ngâm Tuyết nhìn hẩnhầm chằm, trong nội tâm đã rõ ràng, linh quang lóe lên trong đầu nàng. Tiếp đó vẻ mặt đắc ý cười xấu xa, bàn tay mềm cũng đồng thời nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt tuấn mỹ của Lâm Phong, “Không bằng đêm nay. như thế nào?”

“Ha, quận chúa, nàng thật là xấu! Đêm nay như thế nào? Chẳng lẽ nàng lại không biết sao.”

Khuôn mặt tuấn tú chậm rãi phóng đại, môi mỏng cũng dần dần tiếp cận. Đến khi Lâm Phong sắp hôn lên thì khuôn mặt Tống Ngâm Tuyết nghiêng nghiêng, quay người một cái hai tay vòng trên cổ Lâm Phong, trong mắt mỉa mai như tơ nói: “Biết ? Ta biết cái gì?”

“Quận chúa, nàng đây là muốn lạt mềm buộc chặt Lâm Phong sao?” Hưởng thụ để giai nhân ôm lấy, Lâm Phong vẻ mặt cười tà, đôi mắt yêu dã nhìn chằm chằm chằm vào nàng.

“Lạt mềm buộc chặt? Phu quân chàng rong ruổi trên trận phong nguyệt vài năm, cái dạng nữ tử gì chưa thấy qua? Một chút thủ đoạn ấy của Ngâm Tuyết làm sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt chàng.” Kiều mị vô hạn, thân thể mềm như không có xương, nháy nháy mí nhân, Tống Ngâm Tuyết uể oải tựa ở trong ngực Lâm Phong .

“A, không phải là lạt mềm buộc chặt, quận chúa vì sao hành động như thế này a?” Ngón tay chậm rãi lướt qua da thịt non mềm thơm ngát của Tống Ngâm Tuyết, xúc cảm nhẩn nhụi cùng mùi thơm kiều diễm, lập tức dẫn đến trong lòng Lâm Phong run rẩy một hồi. Nhữ Dương quận chúa này, thật đúng là mỹ nhân hiếm có.

Bên rìa rừng trúc, dưới gió mát, hai cái thân ảnh dây dưa, từ đầu đến cuối khóe miệng Tống Ngâm Tuyết vẫn mỉm cười cùng Lâm Phong bốn cợt. Nhưng khi bàn tay không an phận của hắn sắp tập kích lên bộ ngực sữa của mình thì tinh quang lóe lên trong mắt nàng, hai tay mạnh mẽ dùng sức đẩy Lâm Phong ra. Đồng thời trên mặt tươi cười như hoa:“Cái gì như thế nào với không như thế nào ? Phu quân đã muốn. không bằng chúng ta bây giờ liền.”

Lời đang nói, muốn nói lại thôi, Tống Ngâm Tuyết mở to con mắt mập mờ nhìn. Thấy vậy, Lâm Phong cười tà nịnh, mạnh mẽ tiến lên ôm lấy yngười ngọc: “Quận chúa thật đúng là hào phóng, giữa ban ngày thế này, rõ ràng cũng có nhã hứng cao như thế.”

“Phu quân đừng nói nữa, người ta sẽ thẹn thùng đó!” Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết thẹn thùng vùi mặt vào trong ngực hắn, mặt giả bộ động tình. Thấy vậy, đáy lòng Lâm Phong cười lạnh, trên mặt cũng không nhìn được xẹt qua một tia chán ghét.

Thật đúng là đấng phụ không biết liêm sỉ!

Đáy lòng hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại cười mỉa đi vào trong phòng. Lúc này, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng nâng khuôn mặt vùi vào trong lồng ngực của hắn, trong mắt nổi lên một vòng ánh sáng tính toán.

Lâm Phong trên đường đi ôm người ngọc, người ngọc thì kiều nhuỷễn vô lực nằm trong lòng ngực của hắn, một bộ dáng hưởng thụ. Bọn hạ nhân đối với việc đòi phong bại tục (làm bại hoại thuần phong mỹ tục) dưới ban ngày ban mặt như vậy không dám giận dữ, cũng không dám nói gì, chỉ cúi đầu thật thấp, sợ không cẩn thận một cái tự rước lấy họa.

Chân vung lên, mạnh mẽ đá văng cửa phòng, đá ngược một cái lại nặng nề đóng nó lại. Lâm Phong không hề thương hương tiếc ngọc ném nàng tới trên giường, mạnh mẽ kéo thắt lưng của mình ra, thân thể lập tức gắt gao đè lên.

Nụ hôn nóng ướt cuồng nịnh ùn ùn kéo đến đánh úp lại, môi mỏng khêu gợi của Lâm Phong gắt gao dây dưa. Tay, cũng bắt đầu chạy loạn bốn phía, chỉ chốc lát sau liền tới bên hông mềm mại của Tống Ngâm Tuyết.

Mạnh mẽ kéo, dây thắt lưng tản ra, quần áo phần hồng xinh đẹp lập tức phơi bày hết thảy.

“Thật là một mỹ nhân!” Một tiếng tán thưởng không khỏi từ trong yết hầu thoát ra, Lâm Phong nhắm mắt lại, trong mắt tràn đầy dục vọng. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết miễn cưỡng cười, nhất thời sinh ra trăm vẻ quyến rũ, làm cho Lâm Phong xem đến lòi hai mắt.

“Phu quân. . . .” Nhẹ nhàng đứng dậy, ngón tay nhỏ nhắn chậm rãi xẹt qua lồng ngực tuần mỹ to lớn kia, tại đó nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn.

“Tiểu yêu tinh!” Mặt Lâm Phong mê ly, một tay bắt lấy tay Tống Ngâm Tuyết, không cho nàng lộn xộn, một tay thuận thể muốn kéo quần áo rời rạc của nàng ra.

“Phu quân, hôm nay chúng ta đổi lại phương thức được không?” Vừa dứt lời, mạnh mẽ xoay người một cái áp Lâm Phong xuống phía dưới, Tống Ngâm Tuyết cầm lấy đai lưng bên cạnh liền trói vài vòng trên tay hắn, cột vào trên giường lớn khắc hoa.

“Quận chúa, nàng đây là muốn làm gì?” Trong lòng khó hiểu nhìn, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, Lâm Phong tà mị nháy mắt đẹp yêu dã của hắn, miệng trêu tức nói: “Chẳng lẽ quận chúa là muốn Bá Vương ngạnh thượng cung?”

“Bá Vương ngạnh thượng cung? Ta, cần sao. . . .” Nghe vậy, tự tin cười cười, rất nhanh kéo xiêm y Lâm Phong ra, thẳng đến lộ ra quần lót của hắn mới thôi.

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi đứng dậy, bắt đầu chỉnh y phục của mình. Thấy vậy, Lâm Phong mở miệng nói: “Quận chúa làm cái gì vậy, tại sao thoát hết y phục ta chính mình lại đi mặc vào? Chẳng lẽ quận chúa không muốn cùng Lâm Phong. . . .”

“Muốn, dĩ nhiên muốn! Bất quá phu quân, đại phu nói thân thể Ngâm Tuyết gần đây mới khỏi bệnh, làm việc không nên quá mức kịch liệt, cho nên Ngâm Tuyết ta cũng không có cách nào a! Không bằng như vậy đi, Ngâm Tuyết thấy phu quân dục hỏa đốt người, vẻ mặt cầu xin bộ dạng bất mãn, không bằng ta sớm đi thông tri Mãn Côi một tiếng, vào nàng sớm đem Hà hoa đi tắm rửa sạch sẽ tổng tới, cung cấp cho phu quân diệt tắt dục hỏa một phen a?”

Cười xấu xa, vẻ mặt chân thành, Tống Ngâm Tuyết lúc này bày ra bộ dạng vô tội đáng yêu, mắt to long lanh lóe sáng nhìn Lâm Phong công tử quần áo mở rộng, cảnh xuân vô hạn. Cười vô cùng sáng lạng xoay người: “Phu quân, chằng chờ a, ta đây phải đi gọi cho chàng!”

“Ngươi –” nhìn Nhữ Dương quận chúa cười vô cùng vui vẻ mà đi, Lâm Phong tự biết mình bị lừa gạt, nhìn thẳng đến phía trước, tay giãy nhẹ, dây thắt lưng tựa như vải rách lập tức mở ra.

“Tống Ngâm Tuyết. . . .” Tay, chậm rãi thu hồi, chậm rãi chỉnh tốt xiêm y của mình, trong hai tròng mắt yêu nghiệt của Lâm Phong chậm rãi lộ ra một tia ý tứ sâu xa không rõ: “Thú vị. . . .”

Nhẹ nhàng chậm chạp đi trên con đường trong Vương Phủ, Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ: Vương Phủ này mặc dù có vẻ yên ổn, nhưng kì thực sóng ngầm mãnh liệt, một tiểu nha đầu thậm chí có tâm kế đi hại người, những người khác mặc dù mặt ngoài e ngại, nhưng trong đáy lòng còn không biết đang tính toán cái gì. . . .

Nhữ Dương Vương phủ, thật sự chính là đầm nước rất sâu a! Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh nghĩ, bất tri bất giác đã đi đến một địa phương xa lạ.

Vương Phủ to như vậy, lần đầu tiên tự mình hành tẩu không có mang theo tùy tùng, đến khi Tống Ngâm Tuyết ý thức được, phát hiện mình đã hoàn toàn lạc đường.

Thảm, nơi này là chỗ nào nhỉ, tại sao bốn bề vắng lặng như vậy?

Theo lý thuyết các nơi trong Vương Phủ hẳn là đều có hạ nhân, tại sao trong này lại im ắng, một chút tiếng động cũng không có? Kỳ quái!

Mang theo nghi hoặc, Tống Ngâm Tuyết nhấc chân chậm rãi hướng đi đến phía trước, nhưng chỗ góc cua, nàng nhìn thấy một nam tử như tiên xuống trần đứng yên trong gió, tóc đen như mực theo gió tung bay. Trên gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết, hai mắt hơi nhắm lại, đôi môi giống như cười mà không phải cười cong cong giương lên, làm cho người ta cảm thấy xa xôi vô hạn.

Hắn là ai Nhìn không chuyển mắt , Tống Ngâm Tuyết cẩn thận dò xét nam tử trước mắt. Trong lúc đó hai mắt nam tử chậm rãi mở ra, đôi mắt sáng như sao hút hồn người hướng nàng đánh úp lại, khóe miệng mỉm cười, vui vẻ chậm rãi ra: “Quận chúa, hôm nay rảnh rồi.”

14. Q.1 - Chương 14: Vô Song Công Tử

“Quận chúa, hôm nay rảnh rồi.”

Trông mắt sáng như sao của nam tử chậm rãi mở ra, một nụ cười thản nhiên hiện lên bên môi: “Sao hôm nay Quận chúa rảnh rồi đến thăm Vô Song thế.”

“Vô. Song.” Ách, hắn chính là y độc vô song Vô Song công tử? Vị phu quân thứ tư của ta! Cuộc bộ, không tự chủ được

lui về phía sau mấy bước, Tống Ngâm Tuyết lập tức cảm thấy đầu đầy hắc tuyến.

Minh tại sao lúc nào không gặp, lại ngay tại thời điểm bốn bề vắng lặng này, đụng phải công tử tuấn tú thích giết người trong vô hình này? NN, hai người bọn họ trước kia không có gì đụng chạm chứ? Hắn sẽ không nổi máu thích đùa giỡn ột chút cái tiểu độc gì giết mình a? Trong lòng hơi sợ, Tống Ngâm Tuyết xấu hổ cười nói: “Ha ha, bởi vì hôm nay. thời tiết tương đối khá, cho nên, liền ra đây tùy tiện đi một chút a.”

“Thời tiết tương đối khá?” Vô Song công tử cười nhạt nhìn trời một chút, nụ cười vui vẻ bên môi biến thành có chút thâm ý: “A? Tại sao Vô Song trước đây không biết, quận chúa thích loại thời tiết sắp mưa oi bức buồn bực này?”

“Ha ha, vậy sao. Trước kia không thích, hiện tại thích à! Người xem khí trời, âm u, trong mê muội có một phen cảm giác khác trong lòng.” Trong bán loạn, Tống Ngâm Tuyết bắt đầu bịa chuyện, đồng thời cước bộ cũng chậm rãi lùi về phía sau, thủy chung cùng mỹ nam Vô Song bảo trì một khoảng cách nhất định.

NN ! Ai cũng nói nữ nhân càng đẹp càng độc, không thể tưởng tượng được độc của đại soái ca tuấn mỹ không tỳ vết trước mắt này cũng lợi hại như vậy!

Hai mắt Tống Ngâm Tuyết luân chuyển nhìn hắn, đang muốn sửa lại lời nói bậy lúc nãy. Lúc này, Vô Song công tử chậm rãi gật đầu nói: “Đúng vậy a, trong mê muội âm u này, tất nhiên là có một phen cảm giác khác.”

A? Không thể nào, đây chính là ta tùy ý bịa chuyện a! Tống Ngâm Tuyết cảm thấy kinh ngạc, nhưng biểu hiện ra lại giả vờ bình tĩnh như không có việc gì.

“Quận chúa tựa hồ rất sợ Vô Song?” Vô Song công tử quay đầu, tóc dài phất phới qua đôi mắt của hắn, trông rất mỉm hoặc và thần bí.

Tống Ngâm Tuyết thấy vậy trong nội tâm sửng sờ, cười cười nói: “Không có a?”

“Không có?” Mím cười, hai tay hoàn mỹ đặt sau lưng hướng lên nhìn trời, Vô Song chậm rãi nói: “Quận chúa trước kia, chính là sẽ không cách ta hơn ba bước.”

Sẽ không rời người hơn ba bước? Đây cũng quá gần a! Chẳng lẽ Nhữ Dương quận chúa kia không sợ hắn sẽ hạ độc?

“Quận chúa yên tâm đi, Vô Song sẽ không hạ độc người” Tựa như biết rõ ý nghĩ của nàng, khi Tống Ngâm Tuyết âm thầm lẩm bẩm với chính mình, lời nói của Vô Song nhàn nhạt vang lên bên tai nàng.

A! Khi nào thì hẳn đi tới sát đây rồi!

Trong lòng mạnh mẽ run lên, Tống Ngâm Tuyết vô thức mở miệng định hô thì bờ môi mỏng mà lạnh buốt rất nhanh phong bế nàng.

“Um—” thân thể, trong nháy mắt chết lặng!

Cái này. Đây là cái tình huống gì? Mắt tròn tròn, nháy cũng không nháy mắt, mắt thấy gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết của Vô Song ở trước mặt mình chậm rãi phóng đại, rồi sau đó lại từ từ nhỏ đi, Tống Ngâm Tuyết chỉ cảm thấy trên môi một mảnh ẩm thấp lạnh lạnh, trong đầu có một chỗ trống. Xong rồi, thế này nàng không phải thật sự trúng độc rồi a!

Vô Song rời đi đôi môi kiêu ngạo nhuộm đỏ tươi của Tống Ngâm Tuyết, ánh mắt hơi dừng lại, nhàn nhạt nói: “Vô Song đã từng đáp ứng quận chúa, trong vòng ba năm sẽ không động thủ với quận chúa, cho nên quận chúa hiện tại cứ yên tâm đi, Vô Song cho tới bây giờ đều là người coi trọng chữ tín.”

Người coi trọng chữ tín? Trong vòng ba năm? Ý tứ thật sự là, chỉ cần qua ba năm, hẳn sẽ không chút lưu tình xuống tay với mình? Tống Ngâm Tuyết đau khổ trầm nghĩ, lấy mu bàn tay hung hăng chà khí tức của Vô Song còn đọng trên môi mình, cảm giận nói: “Người có chữ tín thì có chữ tín, không cần tùy tiện động khẩu a!”

“Động khẩu? Đây không phải là trước kia quận chúa yêu cầu Vô Song sao?” Nhẹ cười, như gió mát thảng thốt, Vô Song nhìn nàng chăm chăm.

Nghe chứng cứ rõ ràng như vậy, Tống Ngâm Tuyết ầm ức nói không nên lời, nàng thẳng tắp nhìn lại Vô Song, đôi môi xinh đẹp mím thật chặt.

“Quận chúa vẫn như trước kia, chính là có chỗ cải biến” Vươn tay xẹt qua khuôn mặt khuyh thành tuyệt sắc của Tống Ngâm Tuyết, trên mặt Vô Song công tử thủy chung cười nhạt xẹt qua một tia khác thường, hẳn rũ tay xuống, chậm rãi nói: “Quận chúa, ước hẹn ba năm đã qua một năm, vậy còn lại hai năm, người cần phải suy nghĩ thật kỹ”

Suy nghĩ? Suy nghĩ cái gì! Đây là phản ứng đầu tiên của Tống Ngâm Tuyết sau khi nghe được chuyện đó.

Bất quá biết rõ sự tình nặng nhẹ, nàng vẫn nhịn được. Ước định giữa Vô Song cùng Nhữ Dương quận chúa rốt cuộc là cái gì, đáp án chỉ có hai người bọn họ biết, nếu như lúc này chính mình đi hỏi, không thể nghi ngờ chính là để lộ ra chân tướng, phiền toái cũng không ngừng theo đến.

Tống Ngâm Tuyết thu liễm tâm thần, nói thật nhỏ “Biết rồi”, liền muốn xoay người rời đi, nhưng trong nháy mắt khi nàng xoay người kia, lời nói nhàn nhạt của Vô Song lại từ từ truyền tới: “Quận chúa lần sau đến tìm Vô Song, nhớ rõ nhất định phải rửa ráy sạch sẽ! Vô Song có chút thích sạch sẽ, không thích thứ chính mình chạm qua lây dính hương vị của những thứ khác, nhất là — nam nhân.”

“Người —” tay, gắt gao nắm lại, môi mím thành một đường, Tống Ngâm Tuyết không quay đầu lại, thân ảnh đi thẳng lên phía trước.

Sau lưng, Vô Song lẳng lẳng nhìn chăm chú, nhẹ gơ lên ngón tay thon dài duyên dáng của hẳn chậm rãi chà sát trên môi, thần sắc, như là đang xóa đi cái gì cực kỳ đáng xem thường.

Buồn bực! Trong vòng một ngày liền bị hai nam tử tức giận với mình, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết có chút khó chịu.

Nhữ Dương quận chúa này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm sao phu quân cô ta tìm được lấy trở về không có một người nào, không có một tên nào bình thường? Nếu không phải là lạnh lùng, nếu không phải là trêu ghẹo phóng đảng, bất quá chính là nhìn như lạnh nhạt, kì thực hết sức tự đại! Thật không biết hai vị còn lại rốt cuộc sẽ là cái dạng gì.

Âm trầm nghĩ, không có mục đích đi thẳng về phía trước, có thể chỗ này vẫn là địa bàn của Vô Song, mọi người sinh lòng sợ hãi, cho nên trên đường đi đều không thấy người nào.

Tổng Ngâm Tuyết có chút nhớ nhung muốn thật nhanh trở lại trong căn phòng mềm mại dễ chịu của mình, vì vậy dựa vào ấn tượng cố gắng nhớ lại con đường lúc đến. Lúc này, một thân ảnh lén lén lút lút tiến vào bên trong một bụi cây rậm rạp, không lâu sau lại rón ra rón rén đi ra, biến mất trên con đường phía trước.

Di? Đây không phải là tổng quản phòng bếp TềNhị sao? Mình từng gặp qua hắn một lần trong phòng vào giờ dùng bữa, tại sao hắn lại chạy đến chỗ Vô Song, còn mang về mặt lén lén lút lút? Rất kỳ quái!

Cảm thấy hồ nghi, Tổng Ngâm Tuyết đi lên trước, dạo qua một vòng ở bụi cây thấp lùn rậm rạp kia, sau đó ngồi xổm xuống lấy tay sờ trên mặt đất, lập tức về mặt hiểu rõ.

Thì ra, là như thế này.

Nheo mắt lại, hai mắt nhìn thẳng phía trước, nhìn phiến đá dài có chút ẩm ướt, Tổng Ngâm Tuyết chậm rãi đứng lên.

15. Q.1 - Chương 15: Sở Kết Toán

Từ sau ngày đó trên đường đi gặp Vô Song công tử, Tổng Ngâm Tuyết không bao giờ một thân một mình chạy loạn nữa. Nàng một mình lẳng lặng đợi trong phòng, chậm rãi hiểu rõ hoàn cảnh cả Đại Tụng.

Cái thời kì này, nhiều nước thế theo thế chân vạc, quốc gia bình thường như nước Đại Tụng có sáu bản nước. Bất quá tuy nói cục diện là nhiều nước theo thế chân vạc, nhưng trong đó có sự phân chia mạnh yếu. Như Đại Tụng, Đại Lương hiện nay là quốc gia có binh lực tương đối mạnh, mà mấy nước khác như Hoa quốc cùng Kiều quốc, bọn họ trừ danh là sản vật phong phú, địa thế xa xôi thì còn lại hai nước là Đông Bình cùng Tây Thần.

Đại Tụng Nhữ Dương Vương, đã từng là Đại Tướng mang danh bách chiến bách thắng, chỉ tiếc tuổi trẻ mất sớm, chỉ để lại một sản nghiệp lớn này cùng Nhữ Dương Vương phi cũng chỉ có một ái nữ là Ngâm Tuyết.

Vì yêu thương thắm thiết, Nhữ Dương Vương phi tự vận theo chồng, lưu lại ái nữ mười tuổi sống một mình. Nhữ Dương quận chúa thừa kế vương vị, lại phải quản lý gia nghiệp khổng lồ, trong vòng một đêm biến thành nữ tử phong vân của nước Đại Tụng.

Thân thế hiển hách, cộng thêm bản thân chói lọi, Nhữ Dương quận chúa tuổi còn nhỏ liền có tất cả những gì mà thường nhân cả đời đều không thể có được, bất quá chỉ tiếc, phụ mẫu đều mất lúc tuổi nàng còn nhỏ, tâm trí phát triển cũng không hoàn thiện, lại thêm bởi vì nàng thân phận cao quý lại không có người quản thúc, dần dà liền biến thành tính cách quái đản ương ngạnh, điều ngoa kiêu căng hôm nay.

“Kỳ thật nói đi nói lại, vị quận chúa điều ngoa này vẫn là thật đáng thương!” Âm thầm nghĩ, ngoài miệng nói thật nhỏ, Tổng Ngâm Tuyết chậm rãi đứng dậy.

Đúng lúc này, nha đầu Mân Côi báo lại: “Khởi bẩm quận chúa, Lý tổng quản đến báo cáo sổ sách cho ngài.”

“Lý tổng quản?” Tổng Ngâm Tuyết nghe vậy kinh ngạc, trầm ngâm nói.

Thấy vậy, Mân Côi mở miệng trả lời: “Đúng vậy a, chính là tổng quản gia nghiệp cả Nhữ Dương Vương phủ Lý Triệu Lương Lý quản gia a! Hắn không phải mỗi đầu tháng đều hưởng quận chúa ngài báo cáo tình huống gia nghiệp lời lỗ một tháng trước của Vương Phủ sao!”

Mân Côi chậm rãi nói, nghe vậy Tổng Ngâm Tuyết nhíu mày nói: “Mân Côi, ngươi là nói gia nghiệp cả Nhữ Dương Vương phủ này đều do một mình Lý tổng quản trông nom sao?”

“Làm sao như vậy được? Gia nghiệp của Nhữ Dương Vương phủ rất là to lớn! Có tiền trang, có tiệm gạo, có hiệu vải, có tửu lâu, có trà quán, còn có trại chăn nuôi. Rất nhiều sản nghiệp, làm sao Lý tổng quản một mình trông nom cho hết? Hắn chẳng qua là có nhiệm vụ quản lý chung, từng cái sản nghiệp của Vương Phủ đều sắp đặt một phân tổng quản phụ trách cụ thể từng hạng mục!”

“Phân tổng quản? Mân Côi, người có biết việc Lý tổng quản quản lý các phân tổng quản đã duy trì bao lâu không?”

“Duy trì bao lâu a?” Mân Côi nghe vậy nghiêng đầu nghĩ một lát nói: “Hình như là từ sau khi Vương gia cùng Vương Phi qua đời thì bắt đầu ! Khi đó quận chúa tuổi còn nhỏ, có một số việc còn không biết xử lý.”

“Tuổi còn nhỏ?” Tống Ngâm Tuyết lẩm bẫm. Thấy vậy, Mân Côi nghi ngờ: “Quận chúa, ngài hôm nay sao lại quan tâm mấy chuyện này như vậy? Trước kia ngài chỉ cần vừa nghe nói đến sản nghiệp, vừa nghe đến sổ kết toán, liền chuồn mất rồi.”

“A, chỉ là trong lúc rảnh rỗi, tùy tiện hỏi hỏi mà thôi, chúng ta đi thôi, đừng để cho Lý tổng quản chờ sốt ruột.” Khẽ gật đầu, đi thẳng về phía trước. Sau lưng, Mân Côi nhỏ giọng nói thầm: “Kì quái, lần nào ngài không để cho hần chờ mòn con mắt, lần này sao lại tích cực vậy nhỉ?”

Khó hiểu đi theo sau lưng Tống Ngâm Tuyết cùng tiến vào đại sảnh, chỉ thấy Lý tổng quản một thân thanh sam sớm đã chờ ở đó.

“Tham kiến quận chúa!” Cúi người tiến lên, xoay người làm lễ, giọng nói của Lý Triệu Lương như tiếng Hồng Chung (chuông lớn) vang lên.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, đưa tay ra hiệu: “Lý tổng quản không cần đa lễ!”

“Tạ quận chúa!” Đứng thẳng thân thể, trên gương mặt hơi mập có chút già nua của Lý Triệu Lương lên một nụ cười, tay hần vuốt chòm râu hướng Tống Ngâm Tuyết hỏi: “Quận chúa ngày trước vô ý từ trên núi giả té xuống, lão nô bởi vì sự vụ bận rộn không thể đến thăm, lão nô thật là không phải rồi!”

“Không có việc gì, không có việc gì, một chút thương tích, không chết người được! Lý tổng quản bận rộn, cả ngày vì vương phủ hao tổn tinh thần, Ngâm Tuyết sao có thể không hiểu đạo lý như thế!”

Đường hoàng nói, nghe vậy Lý tổng quản trong lòng buồn bực, khi nào thì Nhữ Dương quận chúa biến thành thông tình đạt lý như vậy, mỗi lần mình đến, nàng không phải trưng ra khuôn mặt thối, một bộ dáng quấy rầy hứng thú của nàng, ngày hôm nay nàng làm sao vậy?

“Lý tổng quản, người làm sao vậy?” Thấy vẻ mặt Lý Triệu Lương nghếch ra, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng mở miệng nói.

“Không có, không có gì! Thân thể quận chúa đã không có việc gì, lão nô liền bắt đầu báo cáo kết toán rồi!” Thu hồi tâm thần, Lý tổng quản biểu tình nghiêm túc nói.

“Được!” Nghe vậy gật gật đầu, dưới vẻ mặt mỉm cười của Tống Ngâm Tuyết, Lý tổng quản bắt đầu chấp sách hỏi báo: “Doanh thu của ngân hàng tư nhân tháng trước lời một ngàn hai trăm lượng bạc, doanh thu tiệm gạo lời năm trăm lượng bạc, tiệm vải lỗ ba trăm lượng bạc, tửu lâu tháng trước lỗ hai trăm lượng bạc.”

Lý tổng quản mở miệng báo từng chữ từng câu, nghe vậy trên mặt Tống Ngâm Tuyết mặc dù bất động thanh sắc, nhưng lông mày lại càng nhăn càng chặt. Hừ, lão già này, quả thật là khi dễ ta ngu ngốc không biết gì! Một cái sản nghiệp Nhữ Dương phủ to như vậy, rõ ràng là trụ cột kinh tế của Đại Tụng rồi, Vậy mà hần báo lên nếu cửa hàng không kiếm được chút lời bé như đầu ruồi, chính là cả tháng lỗ lỗ, xem ra cái kết toán láo toét này, thật sự bị người sửa không ít!

Tống Ngâm Tuyết khẽ đảo mắt, vừa nghe Lý tổng quản báo cáo, vừa suy nghĩ trong đáy lòng, dựa theo chỉ số thông minh cao vời vợi của nàng kiếp trước, há lại không rõ một ít thủ đoạn lừa gạt kết toán trong buôn bán sao?

“Cho nên về tổng thể, tháng trước tình huống thu chi của Vương Phủ cơ bản là cân đối!” Thu quyển sách về, sau khi lên tiếng tổng kết một câu cuối cùng, Lý tổng quản sắc mặt nghiêm túc ngắt đầu.

“Quận chúa, lão nô đã báo cáo xong, nếu như quận chúa có gì nghi vấn có thể đưa ra, nếu không có, lão nô xin phép cáo lui.” Dựa theo lệ cũ, Lý tổng quản cúi người chuẩn bị rời đi. Bởi vì vị Nhữ Dương quận chúa trước mắt này, không có một lần chính thức hướng chính mình thắc mắc, đều là về mặt hào hứng, biểu lộ ước gì mình rời đi nhanh chút! Hừ, tiểu cô nương chính là tiểu cô nương, hiểu được gì về tài chính buôn bán? Còn không phải để ình chơi đùa trong lòng bàn tay sao!

Âm thầm nghĩ, mắt lộ ra một vòng khinh thường cùng chán ghét, thật đúng lúc rơi vào trong mắt Tống Ngâm Tuyết. Thấy vậy, nàng đứng lên, khe hé đôi môi đỏ mọng: “Chậm đã! Lý tổng quản xin dừng bước”

Thân mình chấn động, lý Triệu Lương khó hiểu xoay người, lần đầu tiên trừng to mắt hỏi: “Quận chúa còn có chuyện gì?”

“Lý tổng quản, Ngâm Tuyết tuổi còn nhỏ quá, có một việc không hiểu rõ. Tại sao khi Lý tổng quản báo cáo kết toán thu chi, đều dùng ước chừng, cơ bản, những từ ước lượng xấp xỉ này để hình dung?”

“A, hồi bẩm quận chúa, những con số trên sổ sách này là hôm nay vào, ngày mai ra, rất khó có chuẩn xác, lão nô sợ quận chúa nghe quá mức không hiểu, cho nên liền lấy con số ước lượng để thuận tiện cho quận chúa nhớ!” Cười cười trả lời, vẻ mặt Lý Triệu Lương tràn đầy tự tin.

Thấy vậy, đáy lòng Tống Ngâm Tuyết cười lạnh một tiếng: lừa dối, còn tiếp tục lừa dối! Coi ta là tiểu hài tử ba tuổi tùy người đùa giỡn a? Hừ, có lẽ Nhữ Dương quận chúa trước kia có thể, nhưng Tống Ngâm Tuyết ta bây giờ, muốn ở đây lừa dối vượt qua kiểm tra? Sợ là không thể tùy tiện thuận theo ý người rồi.

Mím cười, đi tới trước, Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói: “Lý tổng quản nhiều năm tận tâm tận lực vì vương phủ như vậy, thật sự vất vả cho người. Năm đó phụ mẫu Ngâm Tuyết đều mất, chính mình tuổi lại còn nhỏ, rất nhiều chuyện đều cần dựa vào Lý tổng quản quan tâm, bất quá bây giờ Ngâm Tuyết đã trưởng thành, đã là người lớn, cho nên có một số việc vẫn muốn hiểu rõ tình huống thì tốt hơn, bằng không cứ thế mãi, Ngâm Tuyết không cách nào đối mặt cha mẹ linh thiêng ở trên trời rồi, người nói có phải không?”

“Dạ, Dạ! Quận chúa thừa kế vương vị, theo lý nên hiểu rõ sản nghiệp quý phủ!” Khom cái lưng già cỗi, gật đầu làm lễ, trong nội tâm Lý Triệu Lương lúc này đã bất an, bất quá hấn cũng chỉ là cảm thấy kỳ quái đối với sự khác thường của Tống Ngâm Tuyết, cũng không có nghĩ sâu thêm một bước.

Thấy vậy, tinh quang lóe lên trong mắt Tống Ngâm Tuyết, trên gương mặt tinh mỹ tuyết luân lộ ra một nụ cười tính toán thanh lệ: “Tốt! Đã như vậy, vậy phiền ti Lý tổng quản đọc thật chi tiết một lần nữa, từng cái báo cáo cho ta nghe một lần a!”

16. Q.1 - Chương 16: Trong Vòng Ba Ngày

“Tốt! Đã như vậy, vậy phiền Lý tổng quản đọc thật chi tiết một lần nữa, từng cái báo cáo cho ta nghe một lần a!” Tống Ngâm Tuyết cười cười nói, tùy ý uể oải dựa vào trên ghế thái sư*.

Thấy vậy, Lý tổng quản bĩu môi, thần sắc cực kỳ không tình nguyện đứng lên, một lần nữa mở sổ sách ra bắt đầu đọc: “Tiền trang, tháng trước lợi nhuận là tám trăm hai mươi bốn lượng bạc; tiệm vải, tháng trước lợi nhuận là bốn trăm lẻ hai lượng bạc; tiệm gạo, tháng trước lỗ ba trăm chín mươi lăm lượng bạc; tửu lầu, tháng trước lỗ hai trăm tám mươi hai lượng bạc.”

Lý tổng quản chậm rãi đọc, nghe vậy Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng nhấc tay, đình chỉ thanh âm.

Mở mắt ra, đi lên trước, Tống Ngâm Tuyết nở nụ cười như hồ ly nhìn Lý Triệu Lương ngờ ngác không hiểu.

“Lý tổng quản, ta thực không biết rằng lợi nhuận bốn trăm lẻ hai lượng cũng có thể nói thành doanh thu năm trăm lượng? Mà lỗ là ba trăm chín mươi lăm lượng cũng nói thành lỗ là ba trăm lượng được? Lý tổng quản, người cũng là lão nhân chưởng quản kết toán của Vương Phủ, không biết rằng với vàng bạc cần phải rõ ràng hay sao? Hơn nữa, cho dù người dùng ‘bốn bỏ năm lên’(Myu: Tức là 94 thành 90,95 thành 100), nhưng những con số này, hơi kém cũng quá xa rồi, đúng không?”

Mím cười nói, cước bộ chậm rãi thong thả đi trong phòng, trên mặt Tống Ngâm Tuyết lúc này, thể hiện ra một loại cơ trí, một loại khôn khéo, làm cho Lý Triệu Lương nhìn có chút khản trương lên. Quận chúa ngu ngốc này, từ khi nào thì bắt đầu biến thành thông minh rồi?

“Cái này, lão nô.” Có chút ấp úng không đáp lời được.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cầm sổ sách qua, qua loa tùy ý lật xem một lần, trong lòng lập tức hiểu rõ hết thảy. NN, mấy lão già này, quả nhiên liên hợp lại làm giả sổ sách!

Trong lòng căm giận, không phải vì bọn họ lừa gạt mình, mà là vì bọn họ phụ sự tín nhiệm nhiều năm của Nhữ Dương Vương đối với bọn họ! Quả nhiên là đảng nhân biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố nhân tâm dịch biến**! Thời gian thật sự làm quên lãng biến hóa hết thảy những chuyện tốt đẹp, những người nguyên bản hết sức trung thành ngay thẳng, hôm nay cũng biến thành khi dễ dẫu diêm chủ nhân, bắt đầu lời đời gian trá!

Lắc đầu, trả sổ sách lại, Tống Ngâm Tuyết cười cười nói: “Lý tổng quản, Ngâm Tuyết tuy rằng ngu muội, đối với chuyện buôn bán không hiểu nhiều lắm, nhưng vẫn biết rõ cái gì là đúng, cái gì là sai! Khi Lý tổng quản báo cáo sổ sách thì con số không rõ, cụ thể không rõ, tất cả khoản tiền phân loại trong đó càng sơ lược, có chỗ thậm chí không đề cập đến. Lý tổng quản, cái thứ lộn xộn hổng bét như vậy, không giống như là thứ người nên giao cho ta xem a?”

Lời nói đầy hàm ý, Tống Ngâm Tuyết thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Lý Triệu Lương, mặc dù vẫn mỉm cười, nhưng trong mắt Lý Triệu Lương, lại hết sức lạnh như băng. Quận chúa này, hôm nay rất cuộc là làm sao vậy, tại sao khí thế lại sắc bén như vậy? Trước kia tuy rằng nàng cũng cường thế, nhưng loại cường thế này rất vô lý, có phần càn rỡ, nhưng cường thế đối với mình hôm nay, thì lại tạo ra áp lực, cùng bức bách!

“Quận chúa, lão nô.” Lập tức có chút chột dạ, trên trán cũng không nhịn toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, vô thức giơ tay áo lên lau lau mồ hôi.

Lý tổng quản ấp a ấp úng.

Biết rằng hẳn đã có chút rối loạn, lúc này Tống Ngâm Tuyết cười sáng lạng, thanh âm ngọt ngào ngây thơ nói: “Ai, lão nhân trong phủ như Lý quản gia, làm sao có thể phạm sai lầm rõ ràng như vậy? Đích thị là những phân tổng quản cấp dưới gây ra sơ sót, qua quyết biên soạn sổ sách hòng lừa bịp vượt qua kiểm tra, chính là Lý tổng quản những ngày gần đây sự vụ bận rộn, nhất thời cũng không có xem kỹ, cho nên mới có kết quả như bây giờ, người thấy ta nói đúng không, Lý tổng quản?”

Cổ ý đem ba chữ “Lý tổng quản” kéo vô cùng dài, Tống Ngâm Tuyết cười mỉm nhìn hắn. Kỳ thật chỉ cần là người có chút tâm tư, đều có thể nghe ra ý tứ của nàng lúc này. Thử nghĩ xem người là một tổng quản, nhiệm vụ chính không phải là trộm nom thủ hạ chính là coi sóc những sổ sách sản nghiệp kia, nhưng hôm nay người đến sổ sách cũng không trông nom cẩn thận, làm sao dám nói tới sự vụ bận rộn?

Những lời này của Tống Ngâm Tuyết, nói rất là có trình độ, đã vạch trần dụng tâm đáng ghê tởm của Lý Triệu Lương, lại châm chọc năng lực làm việc của hắn, có thể nói là nói trúng tim đen, giết người vô hình! Có thể do hết lần này tới lần khác trong đáy lòng Lý Triệu Lương sớm đã nhận định Nhữ Dương quận chúa là một người ngu ngốc, cho nên trong lúc nhất thời cũng không nghĩ sâu xa, chỉ là gạt đầu ứng tiếng nói: “Dạ dạ dạ! Lão nô gần đây quả thực sự vụ có chút bận rộn, trong lúc nhất thời đã quên xem xét kỹ càng, chuyện này thật sự là sai lầm của lão nô, sai lầm của lão nô!”

A! Sai lầm của người! Tống Ngâm Tuyết trong đáy lòng khê hừ, Lý Triệu Lương a Lý Triệu Lương, người thật đúng là dẫn động tới cực điểm, người nghĩ rằng ta sẽ ngu ngốc cả đời này sao?

Nhàn nhạt cười ngọt ngào, đi trở về ghế thái sư, miễn cưỡng nâng chung trà lên, Tống Ngâm Tuyết trong mắt hàm quang, chậm rãi nói: “Lý tổng quản đã biết tội của mình, vậy nhất định cũng biết trở về nên làm như thế nào a? Trong vòng ba ngày, ta muốn tất cả sổ sách của Vương Phủ phải rõ ràng, kể cả lượng tiền vào, đường đi của dòng tiền, thu nhập, các loại chi tiêu cụ thể, toàn bộ đều phải thật rõ ràng, người, có thể làm được sao?”

“Có thể, có thể!” Chắp tay vái chào, Lý tổng quản miệng liên tục đáp ứng. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết thoả mãn gạt đầu, vươn tay nhẹ nhàng vung lên: “Ừa, đã như vậy, vậy làm phiền Lý tổng quản rồi! Tốt lắm, ta đây cũng không còn chuyện gì khác, Lý tổng quản có thể lui xuống nghỉ ngơi!”

“Dạ! Lão nô cáo lui!” Bình ổn tâm thần, Lý Triệu Lương xoay người cáo lui, trước khi đi vẫn không biết hồi cái nghĩ: quận chúa này cũng không biết là bị người nào xui khiến, lại bắt đầu kiểm tra sổ sách? Hừ, tự cho là đúng, mới trở mình một cái, đã bảo trong vòng ba ngày chính xong sổ sách, người cho rằng người là

Văn Khúc tinh chuyển thế a? Được, ta liền lập tức chỉnh cho người xem! Để coi người một đầu đầy đậu hủ có thể nhìn ra được cái gì!

Cầm giận bất bình phát tay áo, Lý Triệu Lương đi nhanh ra ngoài, thấy vậy, Mân Côi vẫn hầu hạ bên ngoài đi đến: “Quận chúa, hôm nay là làm sao vậy? Ngồi trước đây nghe sổ sách không vượt qua thời gian một nén hương, nhưng hôm nay rõ ràng lại dùng trọn vẹn một canh giờ!”

Kinh ngạc nói, Mân Côi tiến lên hầu hạ. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết khẽ cười nói: “Lý tổng quản tận trung làm hết phận sự, muốn lôi kéo bản quận chúa giảng giải sổ sách, bản quận chúa cũng cảm thấy quá mức đau đầu rồi đây.”

“Dạ dạ, danh tiếng của Lý tổng quản trong phủ rất tốt, quận chúa có hẳn phụ trợ, chắc chắn sẽ làm chơi ăn thật!” Gật gật đầu, Mân Côi bưng nước trà đã nguội lạnh đi ra ngoài.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết không để ý tới lời của nàng, chỉ chậm rãi nhắm hai mắt lại rất là thâm ý, vẻ mặt mỉm cười.

17. Q.1 - Chương 17: Con Tin Tử Sở

Mân Côi đi rồi, Tống Ngâm Tuyết nhàn nhã dựa vào trên ghế thái sư.”Két –” một tiếng cửa bị đẩy ra, một người đi từ bên ngoài vào.

“Quận chúa!” Lời nói bình tĩnh..., nhàn nhạt vang lên bên tai, nghe vậy mở mắt ra, Tống Ngâm Tuyết thẳng tắp nhìn hướng thanh âm kia phát ra, ” Minh Tịnh a!”

“Là thuộc hạ!” Gật gật đầu, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có một tia biểu lộ, Minh Tịnh bình tĩnh đứng vững, hai mắt nhìn lên người Tống Ngâm Tuyết.

“Có chuyện gì sao? Từ sau ngày đó, hình như người vẫn không xuất hiện lại.” Cử động con mắt nhìn Minh Tịnh, Tống Ngâm Tuyết trước sau vẫn bảo trì nụ cười quen thuộc của nàng.

Thấy vậy, Minh Tịnh hai tay ôm quyền nói: “Quận chúa, Minh Tịnh là cận vệ của quận chúa, tất nhiên là một khắc cũng sẽ không rời đi người. Có lẽ ở ngoài Minh Tịnh không phải lúc nào cũng hiện thân, nhưng ở trong tôi, Minh Tịnh bất cứ lúc nào cũng sẽ bảo hộ an toàn của người.”

“Một khắc cũng sẽ không rời đi?” Nghe vậy liền kinh hãi, Tống Ngâm Tuyết ngồi thẳng dậy nói không ngừng, “Chẳng lẽ ngay cả khi ta tắm rửa đi nhà xí cũng không ngoại lệ sao?” Không thể nào! Như vậy ta không chấp nhận được! Đây không phải là một chút riêng tư cũng không có sao? Mặc kệ mặc kệ!(Myu: Tuyết tỉ thực là thô bỉ a T.T)

Thần sắc khoa trương của Tống Ngâm Tuyết, làm trong mắt Minh Tịnh hiện lên một tia chán ghét, sắc mặt hần bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên không phải! Minh Tịnh chỉ là đứng xa xa phụ trách an toàn của quận chúa, về phần quận chúa tắm rửa, đi vệ sinh, kể cả gọi phu quân thị tắm, Minh Tịnh cũng sẽ không quấy nhiễu.”

Nhàn nhạt mà nói..., nói, không một chút gợn sóng, không có một tia phập phồng, giống như là đang nói một loại chuyện tình râu ria không quan trọng. Nhưng Tống Ngâm Tuyết thông minh như thế, nàng sớm đã nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Minh Tịnh, lập tức cố ý trào phúng lại: “Đúng vậy a, những chuyện tắm rửa đi nhà xí, gọi người thị tắm, đều là chuyện cực kỳ vui vẻ kia mà, Minh Tịnh công tử tự hiểu biết như vậy, đương nhiên sẽ không tiến đến quấy rầy a!”

Nói xong, nét mặt tươi cười như hoa. Minh Tịnh nghe vậy trong nội tâm sững sờ, có lẽ là không nghĩ tới Tống Ngâm Tuyết lúc này sẽ nói như vậy, cho nên trong nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Bầu không khí quá dị chảy xuôi giữa hai người, bốn mắt nhìn nhau, nam tuấn tú, nữ yêu kiều, trong lúc nhất thời người nào không biết, còn tưởng rằng bọn họ là đang liếc mắt đưa tình, sinh lòng hảo cảm!

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên có một nha đầu vội vội vàng vàng chạy tới, sau khi hành lễ lấp bắp mở miệng nói: “Khởi bẩm quận, quận chúa, Tử Sở công tử hần, hần bị người ta hạ độc –”

“Cái gì?” Nghe vậy đứng lên, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt kinh ngạc. Tử Sở công tử? Chính là Tam hoàng tử Đại Lương Quốc, bị đương kim Thánh Thượng ban ình làm nam sủng kiêm con tin sao? Làm sao hần có thể bị người ta hạ độc được?

Mang theo nghi vấn, bước nhanh đi ra ngoài, Minh Tịnh sau lưng không nói một lời, sắc mặt bình tĩnh bước theo.

Trong Tử sở các, một đám người đứng đây, có nha hoàn, có thị nữ, có đầu bếp, còn có một mỹ nam phong thần tuấn lãng, nhưng nhìn qua lại hơi thanh cao kiêu ngạo một chút.

“Hồn đản! Thánh Thượng bảo các người hầu hạ Tam hoàng tử, các người hầu hạ như vậy đấy sao?” Một tiếng mắng mỏ giận dữ, một người tiến lên, thị nữ này tướng mạo thanh tú, nhưng toàn thân tràn ngập khí tức lạnh lùng mạnh mẽ rút kiếm ra khoát lên trên cổ đầu bếp, “Nói! Là ai phái người tới hạ độc!”

“Cô nương tha mạng, cô nương tha mạng, tiểu nhân cũng không biết tại sao trong canh này lại có độc, tiểu nhân chỉ phụng mệnh bưng tới cho Tử Sở công tử mà thôi!” Vừa thấy điệu bộ nằng, đầu bếp lập tức bị hù dọa đến chân tay đều mềm nhũn, nửa quỳ nửa không quỳ về mặt xin tha.

“Còn muốn nói xảo!” Mạnh mẽ hét lên một tiếng, thị nữ giờ kiếm lên muốn chém xuống, lúc này, Tống Ngâm Tuyết nói một câu “Kiếm hạ lưu nhân” (câu này tương tự hạ kiếm lưu tình), vẻ mặt vui vẻ đi đến.

“Quận chúa, ngài làm chủ cho tiểu nhân, tiểu nhân thật không có hạ độc hại Tử Sở công tử a!” Vừa nhìn thấy đương gia của Vương Phủ, đầu bếp bò tới bắt lấy làn váy của Tống Ngâm Tuyết, bắt đầu đau khổ cầu khẩn.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết đưa tay chậm rãi rút làn váy từ trong tay hần ra, sau đó ngẩng đầu cười cười hỏi: “Xin hỏi có người nào có thể nói cho ta biết, cái này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hay không?”

“Việc này còn hỏi sao? Sự tình đã rất rõ ràng rồi, tại quý phủ của người, có người muốn hại Tam hoàng tử chúng ta!” Thị nữ vẻ mặt hung ác kia chỉ kiếm về phía Tống Ngâm Tuyết, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Xem ra thị nữ này là cận vệ của Tử Sở công tử rồi!

Âm thầm quan sát hết thấy trước mắt, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt bình tĩnh nói với đầu bếp: “Người, đem chuyện vừa rồi, từ đầu chí cuối nói một lần cho ta.”

“Dạ dạ!” Gật đầu, đầu bếp mở miệng nói: “Khởi bẩm quận chúa, tiểu nhân là Triệu Lương đầu bếp phụ trách đồ ăn của Tử Sở công tử, hôm nay vị Cầm Tâm cô nương này nói Tử Sở công tử muốn uống canh gà, bảo tiểu nhân chuẩn bị xong thì đưa qua, nhưng lúc tiểu nhân mang canh lên, Cầm Tâm cô nương lại chặn lại đem canh quật ngã, nói trong canh bị người hạ độc!”

“A? Cầm Tâm cô nương sao biết trong canh này bị người ta hạ độc?” Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, con mắt hí lại giông như hồ ly, vẻ mặt thâm ý nhìn về hướng thị nữ cầm kiếm kia.

“Ta là hộ vệ đặc phái của Đại Lương Quốc chủ, phụ trách bảo vệ an toàn của Tam hoàng tử trong canh này có độc hay không có độc, ta liếc mắt liền có thể nhìn ra!” Lạnh băng hung ác nói, trên mặt Cầm Tâm có sự bài xích thật sâu.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết liềm hạ mí mắt nói: “Nói như vậy, người nhận định độc này là người trong phủ Nhữ Dương Vương ta hạ sao?”

“Không phải các người thì còn ai!” Thu kiếm, Cầm Tâm đi đến bên người Tử Sở công tử, mặt tràn đầy giận dữ nhìn về phía mọi người: “Các người thật to gan, Tam hoàng tử đường đường là hoàng tử Đại Lương, các người cư nhiên dám vụng trộm hạ độc hần! Lần này, chúng ta không tìm hoàng đế Đại Tụng các người đến phân xử thì không được rồi!”

Lời nói liến thoắng cứ như đúng rồi, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy rõ ràng hết thấy. Nàng nhìn thân ảnh thon dài, tuấn mỹ khôn cùng, trước sau vẫn ngẩng đầu lên, trầm mặc khinh thường quay lưng về

phía mình, bên môi, có một đường vòng cung hơi giương lên. Tử Sở Công tử, người thật sự cho rằng còn có thể cao ngạo sao!

“Cầm Tâm cô nương, lời này chính là không nên nói lung tung ! Nhữ Dương Vương phủ tuy nói rằng phủ lớn người hỗn tạp, nhưng không nhất định có người hạ độc Tử Sở phu quân a!”

Thoả mãn nhìn thân hình thẳng tắp của Tử Sở hơi động, vừa nghe hai chữ “Phu quân” thì trên nửa khuôn mặt tuấn mỹ mạnh mẽ xẹt qua một tia chán ghét, Tống Ngâm Tuyết đi lên phía trước vài bước nói tiếp: “Hơn nữa, tại sao bọn họ phải hạ độc Tử Sở phu quân, hình như cũng không có động cơ gì a?”

“Cái này ai biết! Nhữ Dương Vương phủ các người, thượng bất chính, hạ tất loạn, (cấp trên không đúng đắn, cấp dưới đương nhiên sẽ làm loạn) có dạng chủ tử ra sao, sẽ có loại nô tài như thế! Huống chi, trong cái phủ này của người, còn có một độc công tử, ai biết hẳn có thể mất hứng một cái liền ra tay với hoàng tử chúng ta hay không?”

Cầm Tâm cảm giận nói, ý tứ trong lời nói hướng đến nàng. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ trong lòng, nhưng mặt vẫn không biểu lộ nói: “Thượng bất chính, hạ tất loạn? Cầm Tâm cô nương đây là đang mắng bản quận chúa sao?”

“Quận chúa không phải sớm đã bị Cầm Tâm mắng thành thói quen sao, tại sao hôm nay còn hỏi nhiều như vậy!” Khinh bỉ trả lời, giờ phút này Cầm Tâm mang vẻ mặt ngạo mạn nhìn nàng.

NN ! Người còn dám mắng ta đến nghiệm cơ đấy! Con mắt dạo qua một vòng, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu mở miệng nói: “Nghe ý tứ trong lời người, hình như là hoài nghi Vô Song a?”

“Có phải là hoài nghi, lập tức sẽ thấy được rõ ràng!” Hai tay mười ngón võ, chỉ thấy một thằng nhỏ ăn mặc theo kiểu hạ nhân, hai tay bưng lấy một cái gì đó đi đến.

“Mọi người đều biết, Hoa quốc cùng Đại Lương thường hay bất hòa! Vô Song hẳn là người Hoa quốc, chúng ta làm sao biết hẳn sẽ không ra tay với Tam hoàng tử? Đây là ta phái người từ trên địa bàn của Vô Song tìm ra được, độc vừa rồi bọn họ hạ cho Tam hoàng tử là thạch tín, nếu như thứ này đúng là thạch tín, quận chúa không nên trách Cầm Tâm trở mặt vô tình!”

Cầm Tâm vẻ mặt tự tin nói, giống như hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay nàng. Thấy vậy, đáy lòng Tống Ngâm Tuyết một hồi buồn cười, nàng không rõ chỉ số thông minh của cổ nhân đa số là hơi thấp, hay là Cầm Tâm cô nương này có đầu không có não.

“Tốt! Người đã nói như vậy, tại sao chúng ta không mở ra xem một cái!” Mím cười gật đầu, vẻ mặt khờ dại vô hại, bộ dạng ngây ngốc của Tống Ngâm Tuyết không khỏi làm cho những người đứng đó cảm thấy phản cảm.

“Mở ra!” Một tiếng phân phó, gã sai vặt chậm rãi vặn mở bình thuốc nhỏ trong tay, dùng ngón tay điểm nhẹ thân bình vài cái, một ít bùn đất màu đen liền rơi xuống trên khay.

” Thạch tín là đen như vậy sao?” Nghiêng đầu, ra vẻ không giải thích được nói. Thấy vậy, Cầm Tâm liền tiến lên ghen ngào mà nói: “Tại sao lại thế –”

Lời nói mạnh mẽ đình chỉ, im lặng, vẻ mặt Cầm Tâm âm trầm dọa người. Lúc này, Tống Ngâm Tuyết đi lên trước, vẻ một chút bùn đất trong mâm nói: “Ai nha! Là ai nhảm chán như vậy a, lại đem đất chứa ở trong bình chờ người ta đi đào lên, làm hại Cầm Tâm cô nương toi công bận rộn một hồi!”

18. Q.1 - Chương 18: Minh Tịnh Hoài Nghi

“Là ai nhảm chán như vậy a, lại đem đất chứa trong bình chờ người ta đến đào, làm hại Cầm Tâm cô nương toi công bận rộn một hồi!” Một câu nói ra vẻ vô tâm lại cực kỳ châm chọc ..., Cầm Tâm tức giận mặt lập tức biến thành màu gan heo.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết vỗ vỗ bụi trên tay, vẻ mặt vui vẻ nói: ” Đây đã là bùn mà cũng không phải là độc, vậy chứng minh việc này không liên quan Vô Song. Về phần tại sao trong canh này lại có độc? Vậy mời Cẩm Tâm cô nương điều tra xong lại đến nói với chúng ta đi!”

Thản nhiên cười, như hoa lan trong thâm cốc, như chim hồng hạc trong gió, làm cho những người ở đó nhìn đến há hốc mồm. Khí chất của Quận chúa. Hình như không giống với lúc trước.

“Người! Tam hoàng tử xảy ra chuyện trong phủ quận chúa, chẳng lẽ quận chúa muốn trốn tránh trách nhiệm sao? Hoàng thượng của các người tuy đem Tam hoàng tử ban cho người, nhưng chưa bao giờ nói có thể mặc người muốn làm gì thì làm, lần này mặc kệ ra sao, chúng ta cũng muốn đi gặp hần đòi công đạo!”

“Xin cứ tự nhiên!” Không sao cả phát phát tay, con mắt quét quanh một vòng, Tống Ngâm Tuyết hơi mở miệng nói: “Các người đều lui xuống đi!”

“Dạ!” Nhất tề hạ thấp người, nối đuôi nhau ra, Tử Sở các to như vậy, chỉ còn lại có Tống Ngâm Tuyết, Minh Tịnh, Tử Sở, cùng Cẩm Tâm.

“Người muốn làm gì?” Rút kiếm bảo vệ Tử Sở sau lưng, Cẩm Tâm vẻ mặt phòng bị.

“Cẩm Tâm, buông kiếm!” Xoay người, vẻ mặt cao ngạo cùng khinh thị, Tử Sở công tử chậm rãi mở miệng nói: “Tử Sở có thể hỏi quận chúa, thạch tín bên trong chai này tại sao biến thành bùn đất không?”

“Ha, chuyện này làm sao ta biết được?” Ngoái đầu nhìn chăm chăm vào Tử Sở, nhìn dung nhan hần thanh cao nhưng dị thường thanh tú tuấn mỹ, trong lòng Tống Ngâm Tuyết lại cảm thán một lần nữa: Nhữ Dương quận chúa a, thật đúng là muốn đòi mạng! Mấy vị phu quân, mỗi người đều tuấn mỹ lạ thường!

Nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết nhìn chăm chăm như vậy, cho rằng nàng lại nổi máu háo sắc, Tử Sở, Cẩm Tâm, còn có Minh Tịnh, trong mắt mỗi người bọn họ đều không hện mà cùng hiện lên một tia khinh bỉ.

Xoay người lần nữa, giống như không muốn đối mặt với nàng, Tử Sở mở miệng: “Nếu không phải quận chúa đã biết rõ, tại sao lại bình chân như vại như thế?”

“Cái này — đương nhiên là việc không liên quan đến mình, sao phải quan tâm!” Cười tủm tỉm nói, liếc qua Minh Tịnh bên người, Tống Ngâm Tuyết xoay người, đưa lưng về phía những người khác nói: “Phu quân, mặc kệ thạch tín này làm sao biến thành bùn đất, cũng sẽ không thay đổi kết quả cả sự kiện này!”

“Có ý tứ gì?” Giọng nói lãnh đạm, Tử Sở cau mày hỏi.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói: “Phu quân làm nhiều chuyện như vậy, không phải chính là muốn mượn cớ rời đi Nhữ Dương Vương phủ sao! Bất quá phu quân, Ngâm Tuyết khuyên người từ nay về sau hành động nên nghĩ sâu tính kỹ chút, dù sao Vô Song phu quân người ta cũng là dùng độc nổi tiếng thiên hạ, nếu hần thật sự muốn giết người, cũng sẽ không dùng loại độc bình thường như thạch tín a, đừng nói chỉ là chứa ở trong bình chôn dưới đất? Chuyện ngu như vậy, Vô Song không thể làm được à nha!”

“Quận chúa tựa hồ rất hiểu Vô Song?” Bị Tống Ngâm Tuyết nói trúng tim đen, Tử Sở xấu hổ một hồi, nhưng bởi vì đưa lưng về phía này, cho nên mọi người trong nhất thời cũng không thấy rõ ràng.

“Cũng tạm tạm! Các chàng là phu quân của ta, ta đương nhiên muốn dùng nhiều tâm tư trên người các chàng một chút a!” Cười như hồ ly, mắt mở to sáng ngời, Tống Ngâm Tuyết xoay người đi ra ngoài.

Thấy vậy Minh Tịnh bước theo ra, lưu lại Tử sở cùng Cẩm Tâm hai người đứng đó.

“Chủ tử, lần này không thành công, lần sau chúng ta nghĩ biện pháp khác!” Vội vàng mở miệng, Cẩm Tâm vẻ mặt an ủi.

Nghe vậy, Tử Sở nhàn nhạt liếc nàng một cái, xoay người bước đi: “Chẳng lẽ vừa rồi người không nghe thấy nữ nhân kia nói sao? Cẩm Tâm, hiện nay người làm việc, thật sự càng ngày càng làm cho ta không yên tâm!”

Thanh âm đậm mạc, bóng lưng cao ngạo, làm cho Cẩm Tâm sau lưng hung ác cắn răng: “Tống Ngâm Tuyết người tiện nhân này! Người làm hại ta bị Tam hoàng tử mắng, ta sẽ không bỏ qua người!”

Ven rừng hoa đào, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt lại, tâm tình sung sướng hít thật sâu. Sau lưng, Minh Tịnh về mặt bình tĩnh tiến lên phía trước nói: “Quận chúa, trong rừng hoa đào này phong cảnh không tệ, có muốn đi vào nhìn một chút hay không?”

“Được a!” Thuận miệng đáp lời, cất bước đi vào trong rừng, lúc này Tống Ngâm Tuyết không có chú ý tới trong mắt Minh Tịnh lướt qua một tia sắc bén.

“Quận chúa, thuốc trong bình, là người đổi a?” Đi ở sau lưng, lời nói bình thản không một gợn sóng của Minh Tịnh vang lên.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết ha ha cười nói: “Đúng vậy a, ta nhàn rồi không có việc gì làm, vừa vặn trông thấy có người ở chỗ đó vui cái gì, vì vậy liền đi qua xem, thật không nghĩ tới bị ta phát hiện là một cái bí mật!”

“Quận chúa trước kia, cũng không giống người nhiều chuyện như vậy?” Nhàn nhạt nói. Nghe vậy Tống Ngâm Tuyết dừng phát lại, trong lòng thầm kêu: xong rồi, tại sao mình lại đặc ý quên hình (vì đặc ý mà quên đi dáng vẻ vốn có của mình), lơ lửng đề phòng ?

“Tại sao quận chúa không nói lời nào?” Lúc này thấy nàng ngừng cước bộ, về mặt giật mình, bên môi Minh Tịnh giương lên chút độ cong.

“Ách, cái kia – con người luôn biến đổi mà! Trước kia không phải, hiện tại có thể là như vậy!” Mặt tự nhiên cười cười, cảm thấy có chút khấn trương, đối với Minh Tịnh, bản thân luôn có một chút lo lắng.

“Thật không? Một người cỡ thể biến đổi lớn, nhưng không đến nỗi ngay cả trí nhớ của mình cũng đều cải biến a! Rừng hoa đào này, ai cũng biết căn bản cũng không có phong cảnh gì, chính là vừa rồi ta đề nghị thì người lại một tiếng đáp ứng ngay! Quận chúa, người nói phản ứng như thế, Minh Tịnh nên nghĩ như thế nào?”

Đi lên trước, hai con người sắc bén chăm chú khóa Tống Ngâm Tuyết, gương mặt tuấn mỹ nhưng bình tĩnh dị thường của Minh Tịnh cứ như vậy chậm rãi tới gần, mang theo một tia lạnh như băng, một tia vô tình.

“Người, người muốn làm gì.” Lui về phía sau một bước, Tống Ngâm Tuyết có chút cà lăm nói. Lúc này, đang là thời điểm hoa đào nở rộ, cánh hoa ửng hồng dày đặc mọc cùng một chỗ che phủ lên cành hoa, có một cành nhẹ nhàng nghiêng ra, cơ hồ lướt qua gò má Minh Tịnh, ánh lên đôi mắt đen nhánh u tĩnh thâm trầm của hắn, cơ hồ phóng ra một loại xinh đẹp đến làm đau mắt người khác.

Hắn, đẹp quá. Trong nháy mắt dường như hoảng hốt, một lát sau lại lập tức tỉnh táo lại, Tống Ngâm Tuyết nắm chặt hai tay, miệng mím chặt: người này, nàng tuyệt đối không thể lơ là.

“Người, rốt cuộc là ai.”

Bên tai truyền đến một lời nói thập phần nhu hòa, nhu hòa đến làm cho người hoàn toàn không thể cảnh giác, thanh âm này thậm chí có thể làm cho người ta càng thêm buông lỏng.

“Tống Ngâm Tuyết.” Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, Tống Ngâm Tuyết vô ý thốt ra, sau khi nói ra, nàng mới sợ hãi hiểu được lời vừa rồi kia là ai hỏi, lại có mục đích gì.

Nhữ Dương quận chúa gọi là Tống Ngâm Tuyết, mà vừa vặn tên của nàng cũng gọi là Tống Ngâm Tuyết, nếu không phải bởi vì như thế, nàng giờ phút này sợ là đã lộ ra sơ hở!

Minh Tịnh này, thật sự là lợi hại a! Trong lòng Tống Ngâm Tuyết cười lạnh nghĩ, ánh mắt thẳng tắp nhìn về hướng hắn.

Lúc này, khóe môi Minh Tịnh hơi mỉm cười, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một mảnh trầm tĩnh: “Người là Tống Ngâm Tuyết? Nếu người thật sự là Tống Ngâm Tuyết, vậy người sẽ không đã biết rõ Lạt Bá hoa là cố ý người mà vẫn buông tha nàng! Nếu thật sự người là Tống Ngâm Tuyết, vậy khi người biết rõ Tử Sở trừ tính phải rời khỏi Vương Phủ thì cũng sẽ không chỉ xoay người cười cười! Ta đi theo sau lưng quận chúa nhiều năm như vậy, nàng là hạ người gì, ta rất rõ ràng –”

Minh Tịnh chậm rãi nói, trên môi bình tĩnh mỉm cười, giống như tự tiếu phi tiếu (cười mà không phải cười) nhu hòa kéo cành hoa bên cạnh qua, tới gần nhẹ ngửi, bởi vì động tác của hắn, có hai đóa hoa đào chậm rãi

từ đầu cành rụng xống, nhẹ nhàng bay bổng rơi trên mặt đất.

“Ta nói rồi, con người luôn biến đổi ——” giống như bị sóng mắt hấn biểu hiện ra giờ phút này làm chấn động đến cơ hồ nói không ra lời, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi lui về phía sau.

Đúng lúc này, Minh Tịnh một bước tiến lên vươn tay ôm eo của nàng, khí tức nhẹ nhàng phun trên cổ nàng: “Xin mời quận chúa hãy cởi áo ra.”

19. Q.1 - Chương 19: Người Muốn Làm Gì?

Đúng lúc này, Minh Tịnh một bước tiến lên vươn tay ôm eo của nàng, khí tức nhẹ nhàng phun trên cổ nàng: “Xin mời quận chúa hãy cởi áo ra.”

A? Không thể nào! Chẳng lẽ Nhữ Dương quận chúa cùng Minh Tịnh cũng? Hấn không phải là muốn ở chỗ này.

Cảm thấy kinh hãi, nhưng giờ phút này trên mặt Tống Ngâm Tuyết lại tỉnh táo dị thường: “Hôm nay bản quận chúa không muốn –”

Lời của nàng còn chưa nói xong, liền nhìn thấy bàn tay thon dài xinh đẹp, khớp xương rõ ràng của Minh Tịnh duỗi tới, ngón tay che trên môi của nàng.

Tống Ngâm Tuyết mở to hai mắt, đang muốn giãy dụa, chính là lúc này Minh Tịnh mỉm cười, gương mặt tuấn mỹ thoát nhìn ôn nhu như vậy, sâu lắng như vậy, nhưng mà động tác trên tay lại không có nửa điểm ấu tả!

Tay kia của hấn nhanh chóng bắt hai cổ tay Tống Ngâm Tuyết, giơ cao khỏi đầu, sau đó tự ngã ra sau nằm trên mặt đất. Sau đó xoay người một cái, đem Tống Ngâm Tuyết gất gao đặt ở dưới thân.

“Buông tay!” Tức giận quát.

Thấy vậy, Minh Tịnh vẻ mặt thông dong, dùng biểu lộ như cười mà không phải cười nhìn nàng, ngón cái cùng ngón trỏ, ngón giữa để trên chỗ khớp xương cằm của nàng, thủ pháp xảo diệu kinh người, mặc kệ Tống Ngâm Tuyết dùng lực giãy dụa như thế nào, lại chỉ có thể phát ra âm thanh ưm ưm hàm hồ mà yếu ớt.

Lúc này, ven rừng vài cái hạ nhân đi đến, bọn họ bàn bạc có nên đi vào hái ít hoa đào trang trí trong phủ hay không.

“Ưm ưm –” Tống Ngâm Tuyết liềm mạng giãy dụa, muốn tạo ra một chút thanh âm thu hút người ngoài rừng, nhưng mà cả người Minh Tịnh đều đặt ở trên người nàng, khiến nàng đành bó tay.

“Ai, các người nghe xem! Trong rừng hình như có tiếng gì?” Một hạ nhân nói.

“Ừa, hình như ta cũng nghe thấy!”

“Có muốn cùng vào xem một chút hay không?”

“Được!” Mấy người nhất trí, lập tức chậm rãi đi vào trong rừng.

Tống Ngâm Tuyết mở to hai mắt lòng tràn đầy chờ mong người tới giải cứu nàng, chính là lúc này, Minh Tịnh nở nụ cười, hấn đưa mắt nhìn xuống Tống Ngâm Tuyết, ánh mắt bí hiểm, thông dong bình tĩnh nói: “Quận chúa, không cần phải vội vã như vậy mà, người khác sẽ nghe được!” (Myu: sax)

A? Hấn đang nói cái gì! Tống Ngâm Tuyết khó hiểu. Mà khi nàng nghe được tiếng bước chân vốn đã đi vào trong rừng lại vội vội vàng vàng rút lui về thì hết thảy, đều hiểu rõ rồi!

NN ! Minh Tịnh, người quả thực quá vô sỉ rồi, dám hủy thanh danh ta như vậy! Mãnh liệt trừng hấn, lại nghe mấy cái hạ nhân vừa chạy vừa nhỏ giọng nói: “Đi mau, quận chúa lại đang chơi cái trò chơi đặc thù gì rồi!” ... Nghe xong, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết hoàn toàn thanh minh cùng thản nhiên.

Giải lăm, Minh Tịnh! Ta lại muốn xem rốt cuộc hôm nay người muốn làm gì?

Thấy bộ dạng nàng như thế, Minh Tịnh thông dong cười, cúi người xuống, môi nhẹ nhàng dán bên tai Tống Ngâm Tuyết, khí tức nhẹ như lông vũ quét qua nói: “Đừng sợ, ta biết, người không phải quận chúa. Người đã không phải quận chúa, vậy hãy nói cho ta biết, quận chúa thực sự đã đi đâu?”

Quận chúa thực sự? Người khẳng định như vậy ư?

Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ trong lòng. Nàng biết mình thời gian này biểu hiện có chỗ khả nghi, người có chút tâm tư kín đáo sẽ phát hiện! Chính là, cho dù bị phát hiện đi nữa, bọn họ cũng chỉ là phỏng đoán như kiểu mình làm cho Mân Côi tung tin- quận chúa đổi tính, cũng không có ai gan lớn như Minh Tịnh, công nhiên mạo phạm mình.

Minh Tịnh, người thật sự chỉ đơn giản là cận vệ của Nhữ Dương quận chúa thôi sao?

Khí tức của hắn còn đang thổi bên tai Tống Ngâm Tuyết, lúc này đây, giọng nói kia thật có sức hấp dẫn: “Không cần phải sợ hãi, ta sẽ không gây bất lợi cho người? Chỉ cần người nói cho ta biết, người là ai? Quận chúa thật đang ở chỗ nào?”

Lời nói nhu hòa..., đầu độc nhân tâm, Tống Ngâm Tuyết chớp chớp mắt, trong lòng tính toán nói? Hay là không nói?

Mắt thấy tướng mạo tuấn lệ của hắn, thoát nhìn mềm mại mà cao nhã, mặt mày rõ ràng, con mắt thuần túy đen nhánh, rất giống hồ nước không thấy đáy, nhìn nhiều chốc lát liền có một loại cảm giác sắp bị hút vào. Mũi của hắn thẳng tắp, chóp mũi lại có chút nhu nhuận, da thịt không phải thuần túy trắng như tuyết, mà là ôn nhuận nhẵn nhụi như ngọc thạch, chỉ là so với ngọc thạch càng âm áp mềm mại.

Bốn mắt nhìn nhau, ở khoảng cách gần, cảm xúc của nhau tựa hồ có thể vừa nhìn liền hiểu ngay, trong ánh mắt đen trắng rõ ràng của hắn lưu chuyển thành ý chân thành, tiếng nói có chút gợn sóng vang lên bên tai: “Tin tưởng ta, ta sẽ không thương tổn người.”

Tin tưởng người?

Nhìn hắn, sự mỉa mai trong mắt dần dần chuyển hóa thành đùa cợt, Tống Ngâm Tuyết trong lòng thầm hừ: không! Nàng không tin! Một chữ cũng sẽ không tin tưởng!

Nàng, Tống Ngâm Tuyết! Đã tới đây, ai cũng không tin, nàng luôn giữ sự cảnh giác nghiêm khắc nhất, cẩn thận bảo vệ bí mật của mình cùng giới hạn thấp nhất, đến đây trước tiên là tìm tòi nghiên cứu chung quanh, sao đó suy tư về phương hướng tương lai của chính mình.

Cho nên giờ phút này, mặc kệ Minh Tịnh bức bách dụ dỗ như thế nào, ta cũng không có khả năng thổ lộ với hắn nửa chữ. Lai lịch của nàng, cũng là giới hạn thấp nhất cuối cùng của nàng, không ai sẽ tin tưởng câu chuyện quỷ thần này, bởi vậy, nàng phải cẩn thận từng bước, chú ý mọi chuyện, chỉ cần hơi có sai lầm, nàng sẽ bị đẩy đến chỗ vạn kiếp bất phục.

Thấy Tống Ngâm Tuyết lúc này trầm mặc không nói một câu, Minh Tịnh tự đắc dương dương mày, lông mày của hắn trông rất đẹp, bộ dạng nhướng mày có một loại phong thái giống như võ cánh muốn bay: “Người không chịu nói? Không chịu nói, ta cũng có bằng chứng.”

Bằng chứng? Bằng chứng gì? Chẳng lẽ người còn có khả năng xé đầu óc của ta ra nhìn sao? Khiêu khích nhìn ngược lại, trong đôi mắt xinh đẹp tinh tế lộ vẻ không tin.

Thấy vậy, thần thái trong mắt Minh Tịnh thoáng qua một cái, cúi người xuống, hé môi, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn cổ áo Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi kéo ra.

Hắn đang cởi y phục của nàng!

Người –

Toàn thân cứng ngắc, trố mắt không thôi, da gà toàn thân đều nổi lên như muốn tập thể nhảy ra kháng nghị, Tống Ngâm Tuyết không cách nào ngăn chặn thân thể phản ứng theo bản năng, mang theo chút phần nộ.

Chưa từng bị người nào cưỡng chế đối đãi như thế, mặc dù vài vị phu quân đối đãi nàng không tốt, cũng là do nàng chủ động chọn lựa, đem bọn họ ra đùa giỡn, chẳng bao lâu sau lại chật vật thế này, bị cận vệ của mình đặt ở dưới thân?

Kính nhờ! Cận vệ cũng không thể như vậy!

Tuy rằng nàng cũng không phải là người có tư tưởng rất bảo thủ, nhưng vẫn có tiêu chuẩn đạo đức của mình! Tuy trong phủ này có năm vị phu quân, nhưng đó là do Nhữ Dương quận chúa trước kia, cũng không phải Tống Ngâm Tuyết nàng lựa chọn, nàng cùng bọn họ cũng không có tình cảm, cũng không muốn cùng người mình không thương phát sinh quan hệ, nếu cứ không minh bạch mà mất đi lần đầu tiên như vậy(ách, không biết Tống Ngâm Tuyết trước kia đã mất lần đầu tiên chưa, dù sao Tống Ngâm Tuyết hiện tại chính là chưa trải việc đời), nàng sẽ hối tiếc cả đời!

“Người là do ai phái tới ? Chẳng lẽ trước khi tới đây, không biết tập tính của quận chúa sao?”

Cười một tiếng, hai tay Minh Tịnh kèm giữ Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi cởi vạt áo của nàng ra, sau đó ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, rồi lại cúi đầu, tiếp tục tấp tới áo trong.

Thiếu đi quần áo cách trở, hô hấp ấm áp của hắn quét trên cần cổ trần trụi, da thịt nhẵn nhụi của nàng, Tống Ngâm Tuyết trốn mắt nhìn bầu trời phía trên không nhúc nhích, trái tim gắt gao co rứt lại.

Trong nội tâm đã đem nàng nhận thức thành mật thám do phương nào phái tới, Minh Tịnh dùng sức kéo, cuối cùng đem vài tầng áo của Tống Ngâm Tuyết đều giật ra, lộ ra đầu vai trơn bóng, da thịt trắng nõn, cùng áo ngực hồng nhạt bao bọc lấy khóa rất tròn trịa kiêu ngạo kia.(Myu:*nhìn lại mình* òa òa)

Da thịt tiếp xúc cùng không khí, lạnh lạnh như băng, Tống Ngâm Tuyết mở to hai mắt, mặt không biểu tình chờ đợi cái mà Minh Tịnh gọi là bằng chứng.

Nhìn dáng người uyển chuyển mê người như vậy, Minh Tịnh run run tâm thần, nhẹ nhàng thở một hơi, đem ánh mắt mạnh mẽ hướng về phía trên ngực trái phần nộn của nàng, sau đó, tại đó, ánh mắt, trong phút chốc cứng lại .

Cái này.

Trên ngực trái, một vết nhỏ, bớt hình Hồ Điệp(con bướm)xinh đẹp mà lại tinh xảo vô cùng, thỉnh thoảng hiện ra trước mắt, đỏ thắm tươi đẹp như chu sa, làm phỏng hai mắt Minh Tịnh.

Buông tay đang nắm cầm Tống Ngâm Tuyết ra, duỗi ngón tay chùi qua miếng bớt Hồ Điệp, nhưng mà thấy nó cũng không vì mình chà mạnh mà biến mất, ánh mắt Minh Tịnh kinh ngạc nhất thời ngưng trệ, “Làm sao có thể.”

Thẳng đến lúc này, tảng đá lớn trong lòng Tống Ngâm Tuyết được dỡ bỏ, bĩu môi: nàng còn tưởng Minh Tịnh có cái chứng cố gì, hóa ra là tìm đặc thù trên thân thể, hẳn làm sao mà lường trước được, thân thể này căn bản là thuộc về Nhữ Dương quận chúa a?

Thấy tình cảnh Minh Tịnh trở mắt, Tống Ngâm Tuyết mạnh mẽ dùng sức trở mình đẩy hắn ra, đứng lên, sửa sang y phục của mình, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn nói: “Hiện tại, người nên tin đi!”

Nhấc chân xoay người bước đi, hoa đào ứng hồng một đóa hai đóa lìa cành, tuôn rơi xuống đất, Minh Tịnh đứng sau lưng cau mày, ánh mắt vẫn không nhúc nhích thẳng tắp nhìn.

20. Q.1 - Chương 20: Gặp Gỡ Kỳ Nguyệt.

“NN –” Vừa sửa sang lại quần áo mất trật tự, vừa bắt mẫn đi ra rìng hoa đào, Tống Ngâm Tuyết đi về phòng ở của mình.

Sau lưng, Minh Tịnh từ từ đi ra, thấy phương hướng nàng rời đi, xoay người, đi theo một hướng khác.

Lúc này, mấy hạ nhân đi ngang qua chậm rãi đi ra, sắc mặt bọn họ cổ quái, trong miệng đùa giỡn nói: “Nhìn đi, ta biết ngay là quận chúa! Chỉ là không nghĩ tới nam tử này lại là Minh Tịnh công tử!”

“Đúng vậy a, đúng a! Quận chúa thật sự hơi quá đáng, đã có năm vị phu quân còn không thỏa mãn, lại còn bắt buộc Minh Tịnh công tử dưới ban ngày ban mặt làm ra việc cầu thả đến bực này, thật sự là không biết xấu hổ!”

“Thế này có là cái gì? Quận chúa chúng ta là hạng người gì người còn không biết sao? Chỉ cần lớn lên đẹp mắt, nàng từ trước đến nay người nào tới cũng không cự tuyệt, là một cái dâm oa trời sinh! Theo ta thấy, trong phủ này không bao lâu nữa, sẽ có thêm một vị phu quân.”

“Thôi đi, Minh Tịnh công tử cũng không phải là người như vậy! Các người không thấy quận chúa vừa rồi thở phì phì đi ra sao? Vậy khẳng định là chưa thỏa mãn dục vọng mới có thể như vậy! Người như Minh Tịnh công tử vậy, làm sao có thể để cho nàng khinh bạc?”

“Nói thì nói như thế, nhưng Minh Tịnh công tử dù sao cũng là nam nhân a, quận chúa lớn lên đẹp như vậy, hẳn há lại không động tâm sao?”

“Động tâm cái quỷ nhà người a! Nếu quận chúa vừa ý người, người sẽ động tâm sao?”

“Không dám, không dám!”

” Thôi đi! Nữ nhân như quận chúa vậy, chính là dù cho lớn lên dễ nhìn thì sao đây, trong mắt người đời, còn không bằng một cái kỹ nữ thanh lâu! Ít nhất người ta là bị bức bách bất đắc dĩ, mà nàng — thì tự nguyện chịu thấp hèn!”

Người một câu ta một câu, mấy hạ nhân cũng chậm chậm đi vào trong rừng một lần nữa, chuẩn bị chặt mấy cành hoa.

Trong Ngâm Tuyết các, Tống Ngâm Tuyết sắc mặt không tốt đi vào.

“Quận chúa, ngài đi đâu vậy, hại nô tỳ đi tìm?” Lúc này, Mân Côi đón chào, nàng hôm nay, đã được Tống Ngâm Tuyết thăng làm đại a đầu(đây tở gái có quyền hoặc tuổi cao)trong phủ.

“Mân Côi, giúp ta chuẩn bị một thùng nước ấm, ta muốn tắm rửa!”Đi thẳng vào trong phòng, ngồi ở trên mặt ghế thẳng tắp phân phó.

A? Nước ấm? Tắm rửa? Giữa ban ngày thế này tại sao lại tắm? Cảm thấy nghi hoặc, nhưng không tiện nhiều lời, lĩnh mệnh xoay người xuống dưới chuẩn bị.

Ngồi ở trong thùng, miễn cưỡng dựa vào, toàn thân bị nhiệt khí bao phủ, trên mặt nước còn phiêu đầy hoa đào.

Hoa đào, lại là hoa đào? Lúc này vừa nhìn thấy hoa đào, cũng nhớ tới hoa rơi trên mặt đất vừa rồi, bị Minh Tịnh đối đãi như vậy nàng cảm thấy vô cùng tức giận, phát tay hất nước, ném hoa ra khỏi thùng.

Những người này, thức sự quá phận a! Nàng chẳng qua là bị Diêm Vương không cẩn thận thu mệnh, sau đó lại mơ hồ trọng sinh vào một người ở thế giới khác, vì cái gì lại phải nhận hết những chuyện tình phiền hà rối rắm này!

Khê thở dài một cái, mở hai mắt ra, khuôn mặt tuyệt thế thanh lệ chiếu vào trong nước, là phiêu dật vô hạn như vậy!

“Tống Ngâm Tuyết a Tống Ngâm Tuyết, cái hồ nước này rất sâu, muốn chu toàn, phải coi người đi như thế nào.”

Hôm sau, không có xuất môn, chỉ ngoạn ngoạn ở trong phòng. Tống Ngâm Tuyết biết bất cứ lúc nào, Minh Tịnh đều mơ hồ ở bên người nàng, mặc dù trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, nhưng trải qua chuyện hôm qua, hôm nay cũng không sao cả rồi! Dù sao bất kể như thế nào, thân thể của nàng, cũng là thân thể của Nhữ Dương quận chúa, về phần sau này đối nhân xử thế ra sao, không phải người khác có thể trông nom.

Chậm rãi lật sách, trong đầu suy nghĩ nên làm sao. Hiện tại nàng đã là Nhữ Dương quận chúa, nàng sẽ không thể không đảm đương tất cả những chuyện của quận chúa trước kia. Chính là, mặc kệ quận chúa trước kia như thế nào, Tống Ngâm Tuyết hôm nay, tuyệt đối không thể sống như thế!

“Mân Côi!” Đứng dậy kêu nhỏ.

“Quận chúa có gì phân phó?” Cúi đầu, khom lưng hạ thấp người, Mân Côi cung kính tiến lên.

“Trang điểm! Ta muốn đi gặp Kỳ Nguyệt công tử một lần!” Còn thừa một cái, biết người biết ta, mới có thể lập thế. Nhữ Dương Vương phủ này, kiểu chuyện lạ gì cũng có, nếu mình muốn tác động, cỡ vể nhất định phải bắt tay vào làm từ năm người này.

“A! Quận chúa, ngài muốn đi gặp Kỳ Nguyệt công tử? Chuyện này tuyệt đối không được a!” Nghe vậy Mân Côi phản đối, làm cho Tống Ngâm Tuyết không khỏi quay đầu, “Làm sao vậy?”

“Quận chúa, ngài đã quên sao? Lần nào ngài đi gặp Kỳ Nguyệt công tử, cuối cùng không phải làm ình đầy bụi đất? Kỳ Nguyệt công tử đối với quận chúa ghi hận trong lòng, cho rằng quận chúa hại chết vị hôn thê của hắn, mỗi một lần trông thấy quận chúa đều là một bộ dạng giết cho thống khoái! Người tâm tình kịch liệt như thế, quận chúa đừng nên đi trêu chọc a.” Yếu ớt nói, biểu lộ sợ hãi, bộ dạng Mân Côi cực kỳ không tình nguyện.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, lông mày xinh đẹp thanh tú khẽ nhíu, “A? Thật không? Giúp ta trang điểm a.”

A? Còn muốn đi a? Không nói gì nữa, Mân Côi thả tóc nàng xuống, cầm lược cùng cái gương qua, bắt đầu cẩn thận làm.

“Mân Côi, đơn giản là được rồi!” Lời nói nhàn nhạt truyền đến, Mân Côi nghe vậy cũng sợ, nhưng lập tức hiểu ra. Quận chúa những ngày này, cũng không còn thích quần áo lòe loẹt rồi sao.

Đơn giản chỉ một cái “Lưu Vân kế” *, liền phụ trợ cả người Tống Ngâm Tuyết trở nên cao quý thanh tịnh, không có tục tằng như trước kia, nàng bây giờ, từ trong ra ngoài lộ ra vẻ thuần khiết xuất trần.

“Đẹp quá a.” Cầm lược, trong lúc nhất thời nhìn ngây dại, Mân Côi cũng sợ bất động cảm thán, thì ra quận chúa xóa hết son phấn màu mè, vậy mà lại có vẻ đẹp chấn động lòng người!

Nhìn biểu lộ ngây ngốc của Mân Côi, Tống Ngâm Tuyết khẽ cười, giống như tuyết trắng đầu mùa, thuần túy như vậy, ngây thơ như vậy, làm cho trái tim Mân Côi trước giờ vẫn giữ chặt gao co lại một cái.

Xong rồi, mình làm sao vậy, lại phát ngốc với nữ tử lâu như vậy! Hoàn hồn lắc lắc đầu của mình, Mân Côi vội vàng chuyển tầm mắt nói: “Quận chúa, ngày hôm nay ngài muốn mặc xiêm y gì a?”

“Vậy lấy một kiện lam nhạt a!” Đứng lên, nhẹ nhàng nói , tiếp nhận xiêm y chuyển qua, Tống Ngâm Tuyết xoay người mà vào trong phòng.

Chính là bốt Hồ Điệp chỗ này khiến cho Minh Tịnh cuối cùng cũng tin mình a! Đưa tay lướt nhẹ qua ngực trái của mình, Tống Ngâm Tuyết thầm nghĩ: không biết thân thể Nhữ Dương quận chúa này trước đây có bị năm vị phu quân nàng xem qua hay không, nhưng chiếu theo tình huống trước mắt, sợ là.

Mặc xiêm y, đi ra cửa phòng, trên đường đi cảm giác bọn hạ nhân đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, tuy có khó hiểu, bất quá trên mặt vẫn là giả như rất bình tĩnh.

Dưới sự dẫn dắt của Mân Côi, liên tục đi thẳng lại rẽ hai cái, liền đến Kỳ Nguyệt Các mà Kỳ Nguyệt công tử hiện đang ở.

“Quận chúa, phải đi vào thật sao?” Mân Côi sau lưng nhỏ giọng nói.

“Ừ!” Lên tiếng, nhắc chân đi vào.

Quên đi, chết thì chết ! Bởi vì cái gọi là không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Chính mình chỉ cần khăng khăng một mực đi theo quận chúa, quận chúa nhất định sẽ không quên mình!

Hung ác hạ quyết tâm, nắm chặt dao găm phòng thân sau lưng, Mân Côi cúi đầu rụt vai đi theo.

Đẩy cửa sân ra, nhấc chân đi vào, chỉ thấy dưới tàng cây đa, một nam tử yên tĩnh, có nòng đậm phong độ của người trí thức đang cầm sách đọc.

“Quận chúa –” Mân Côi nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Tống Ngâm Tuyết, ý bảo nàng không cần tới gần quá. Thấy vậy, nàng nhẹ nhàng cười cũng không để ý tới. Dù sao Tống Ngâm Tuyết nàng cũng từng là cao thủ taekwondo đai đen thất đẳng, tuy nói ở cổ đại võ thuật tung hoành này không hẳn rất lợi hại, nhưng tối thiểu đối phó một Kỳ Nguyệt công tử không biết võ công hẳn là không phải việc khó gì a?

Dừng bước, lẳng lặng nhìn nam tử mắt đẹp khép hờ, toàn tâm đều đắm chìm trong quyển sách, lông mày đậm nhạt vừa phải, hình dáng lông mày rất đẹp, hai mắt sáng mà tuấn lãng, mũi cao thẳng, môi ôn hòa mà lại nhu thuận, khiến cho cả người hẳn thoát nhìn có một loại hài hòa nói không nên lời, anh tuấn nói không nên lời.

Lại là một nam tử bởi vì tướng mạo mà gặp bất hạnh! Trong lòng khê thở dài một cái, Tống Ngâm Tuyết nâng mắt lên. Kỳ thật trong lòng nàng, Thư Ly cũng tốt, Vô Song cũng được, Tử Sở cùng Lâm Phong cũng không bắt đắ dĩ như Kỳ Nguyệt! Hẳn vốn là có mối nhân duyên tốt, lại bởi vì người địa vị cao nhất thời vui đùa mà hủy đi hạnh phúc cả đời, đối với Kỳ Nguyệt, nàng có thể nói, nàng rất là áy náy! Mặc dù không phải vì chính mình, nhưng ai bảo mình rơi vào thân thể này?

“Mân Côi, người ở đây chờ ta!” Trầm giọng nói, nhấc chân muốn đi lên.

“Quận chúa!” Một bả kéo tay nàng, mạnh mẽ lắc đầu, nhưng dưới sự an ủi của Tống Ngâm mà thả ra.

“Không có việc gì! Chờ ta.”

*Lưu Vân kế: trông có giống mây trôi ko nà.

21. Q.1 - Chương 21: Kỳ Nguyệt Phẫn Hận.

Chậm rãi đi vào, một thân lam nhạt, giống như tinh linh trong gió, thanh tịnh mà linh động!

“Người. . . .” Tựa hồ cảm thấy có người tiến lại, lúc này Kỳ Nguyệt mở to mắt, khi hẳn chứng kiến Tống Ngâm Tuyết tươi mát, tinh khiết như tuyết đầu mùa thì trong nhất thời không thể nhận ra nàng.

Cũng khó trách, Nhữ Dương quận chúa trong dĩ vãng, đi tới chỗ nào đều trang phục lộng lẫy bôi trét dày đặc, rất giống một nữ quý diêm lệ không thấy rõ mặt mũi! Hôm nay, nàng một thân lam nhạt hợp lòng người, lộ ra gương mặt tự nhiên, trong lúc nhất thời khiến cho người ta khó lòng tin nổi.

” Thế nào? Không biết ta sao?” Cười yếu ớt mà hỏi, Tống Ngâm Tuyết đứng lại trước mặt hẳn.

“Là người!” Vừa nghe đến giọng nói này, Kỳ Nguyệt lúc đầu còn nhận không ra, giờ phút này cũng đã hiểu rõ.

Tâm tình lập tức kích động lên, buông quyển sách, mạnh mẽ đứng lên, từ trong tay áo móc ra con dao găm muốn chạy tới đâm. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nghiêng thân một cái tránh khỏi hẳn, tiện tay cầm cổ tay Kỳ Nguyệt hơi dùng sức, lập tức “Keng –” một tiếng dao găm rơi xuống đất, tiếp đó liền nghe được Kỳ Nguyệt nổi giận ùng ùng nói: “Tống Ngâm Tuyết tiện nhân này, người thả ta ra, ta muốn giết người –”

“Giết ta? Sợ là người không thể a!” Tống Ngâm Tuyết vung tay một cái buông hẳn ra.

Bởi vì không chú ý, Kỳ Nguyệt lão đảo không khỏi lui về sau vài bước, vịn cây, trên gương mặt vẫn nhả lộ vẻ tức giận phẫn nộ, “Tống Ngâm Tuyết, người tới đây làm gì!”

“Tôi thăm chàng một chút!” Nàng không có nói sai, nàng xác thực là đến thăm hẳn.

Chính là người nói vô ý người nghe cố tình, Kỳ Nguyệt vừa nghe đến “Ta đến thăm chàng”, lập tức mặt tràn đầy phẫn hận: “Phì! Không biết liêm sỉ –”

Ha, lại là một câu! Nếu như nàng nhớ không lầm, lần trước khi gặp được Thư Ly thì hẳn cũng chửi mình như vậy! Xem ra Nhữ Dương quận chúa này.

Biết vậy nên trong lòng vô lực, than nhỏ một tiếng, cũng không tiến lên, Tống Ngâm Tuyết cứ như vậy đối mặt hẳn, khẽ nói: “Chàng hận ta như vậy.”

“Hận người? Ta hận không thể uống máu của người, rút gân của người, nghiền xương người thành tro, khiến người cả đời không được yên ổn!” Nghiến răng nghiến lợi, Kỳ Nguyệt vừa nói vừa nắm tay thật chặt.

Tàn nhẫn như vậy a! Cảm thấy tức cười, Tống Ngâm Tuyết nhìn nhìn hẳn nói: “Chỉ sợ người còn không có thực lực này?”

“Thực lực? Hừ!” Hừ lạnh một tiếng đứng thẳng thân thể, Kỳ Nguyệt thẳng tắp nhìn nàng nói: “Nếu như người không có cái hào quang Nhữ Dương quận chúa này, giết người — là chuyện dễ như trở bàn tay!”

“Bất quá rất đáng tiếc, ta hiện tại là quận chúa đấy! Cho nên muốn giết ta, người vẫn là chờ một chút đi!” Cười cười nói, thanh âm êm dịu, mắt thấy oán khí của Kỳ Nguyệt trước mặt có phần đậm đặc, Tống Ngâm Tuyết đi lên trước.

“Người muốn làm gì!” Vừa thấy nàng tiến lên, Kỳ Nguyệt theo phản xạ lui về sau. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói gì! Tuyết sắc khuynh thành như nàng, lại hết lần này tới lần khác khiến nam nhân nhìn thấy nàng, đều lùi xa ba bước.

“Người hận ta như vậy, là bởi vì vị hôn thê của người chết đi sao? Như ta biết, nàng là tự vận.”

“Đúng! Thanh nhi tự vận! Chính là nếu như không phải do các người, nàng sẽ chết sao? Người cùng Lục hoàng tử, táng tận lương tâm, không việc ác nào không làm! Lúc ấy nếu người không giựt giây Lục hoàng tử làm nhục Thanh nhi trước mặt mọi người, ta cùng nàng hiện tại sợ là đã sớm kết duyên, còn ở đây chịu khuất nhục sao!”

Cầm giận mà nói, hận ý trong mắt bắn ra, bàn tay Kỳ Nguyệt không khỏi nắm chặt thêm vài phần. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không còn lời nào để nói, bởi vì nàng không biết tình huống cụ thể lúc đó, cho nên cũng không cách nào giải thích.

“Kỳ Nguyệt, muốn giết ta, còn khó khăn chút ít! Bất quá nếu người là có tâm nguyện khác, ta có lẽ vẫn có thể thỏa mãn người.” Có lẽ là từ trong đáy lòng muốn đền bù cho hẳn, nhìn người như thế bị cừu hận che mắt, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy có chút tiếc hận.

“Tâm nguyện khác? Tâm nguyện duy nhất trong cuộc đời này của ta chính là giết người tới tể Thanh nhi, những thứ khác, cái gì cũng không cần!” Mặt lạnh, khinh thường trả lời.

Nghe vậy trong nội tâm âm thầm thở dài, tuy muốn đền bù, nhưng dù sao hiện tại Nhữ Dương quận chúa là mình, cũng không phải chính mình tạo nghiệt, nàng cũng không thể đưa đầu tới cho hẳn chém a!

“Kỳ Nguyệt, như lời người nói, người lúc trước hại vị hôn thê của người cũng không phải chỉ một mình ta, sao người căm hận ta như vậy? Người sở dĩ căm thù ta mãnh liệt như vậy, bất quá là bởi vì ta giam cầm sự tự do của người. Như vậy đi, ta thả người rời khỏi phủ, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ.”

Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt nói, biểu lộ lạnh nhạt và nghiêm túc. Thấy vậy, vẻ mặt Kỳ Nguyệt hồ nghi nhìn nàng, chần chờ nói: “Thả ta rời phủ? Tống Ngâm Tuyết, người lại đang chơi trò gì! Người dùng tánh mạng cả nhà ta uy hiếp ta, đơn giản chỉ vì để ta cam tâm làm phu quân của người, tại sao hiện tại lại đột nhiên tốt bụng như vậy!”

“Ta muốn người đáp ứng một chuyện!”

“Ha, quả nhiên! Biết ngày là người không có tốt bụng như vậy, Tống Ngâm Tuyết nếu ngày nào đó người thành người tốt, mặt trời sẽ mọc từ đằng tây!” Hừ lạnh một cái, mặt tràn đầy khinh thường, Kỳ Nguyệt lúc này tối tăm mà u ám.

“Người cũng không hỏi là chuyện gì sao?” Ngắc đầu, nhìn hẳn chằm chằm, lúc này trong lòng Tống Ngâm Tuyết có một tia ảo não, Kỳ Nguyệt này, quả nhiên là quả cố chấp.

“Còn phải hỏi sao? Không phải là ngủ cùng người sao! Nói cho người biết Tống Ngâm Tuyết — không, bao, giờ! Người vẫn là sớm chết tâm đi, muốn ta hầu hạ người? Kiếp sau a!”

Người!

Thật là không còn để gì nói! Nhìn Kỳ Nguyệt công tử vẻ mặt khinh bỉ trước mắt, Tống Ngâm Tuyết có chút tức giận. Coi nàng là ai, dám phụ sao? Trông thấy nam nhân là đã muốn lên giường!

Sóng ngầm lưu động trong đáy mắt, miệng gắt gao mân lại không phát ra một lời.

Thấy vậy, Kỳ Nguyệt cười nhạo nói: “Thế nào? Bị ta nói túng tím đen nên tức giận? Quận chúa người vốn là người như vậy, cần gì phải ra vẻ thanh cao? Ngày hôm qua không phải người còn cưỡng ép con chó hộ vệ kia giao hoan trong rừng đào sao? Tại sao hôm nay lại chạy tới tìm ta đây? Quận chúa, người biết không, lần trước người nhìn lén Thư Ly tắm rửa không có ngã chết, trong lòng của ta vui mừng biết bao? Tiện nhân ai cũng có thể làm chồng như người vậy, cứ như vậy mà chết, đúng là quá tiện nghi cho người rồi!”

Cười ha ha, nhìn Kỳ Nguyệt lúc này, Tống Ngâm Tuyết thu lại nụ cười, thanh âm bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn nói: “Kỳ Nguyệt, yêu cầu này của ta sẽ không quá khó, cũng sẽ không yêu cầu người làm chuyện gì quá phận, nếu như người còn muốn rời đi Vương Phủ, người có thể tùy thời tới tìm ta!”

Đang nói chuyện, nàng xoay người, ưu nhã mà cao quý, trong biểu lộ có chút trở mắt của Kỳ Nguyệt, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi rời đi.

“Hừ, bắt quá là thủ đoạn ra vẻ huyền bí mà thôi!” Sau lưng, Kỳ Nguyệt khinh miệt nhìn, trong ánh mắt có nồng đậm khinh bỉ, chính là trong lòng hấn, lại lần đầu tiên có chút mê man: quận chúa này hôm nay làm sao vậy? Tại sao lần này mình sắc bén chỉ trích nàng như vậy, nàng lại không có một chút phản ứng? Nếu như đổi lại trước kia, sợ là đã sớm phát khùng.

Chẳng lẽ là bởi vì ngã đến vầng đầu sao? Trái tim, có một khắc nghi hoặc, ngẩng đầu, nhìn thân ảnh thanh lệ tuyệt luân, Kỳ Nguyệt lần đầu tiên không giận dữ rời đi sau khi nàng xoay người.

“Quận chúa, cái này.” Vừa nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết trở về, Mân Côi vội vàng nghênh đón.

“Cái gì cũng đừng nhiều lời, đi!” Ném ra những lời này, Tống Ngâm Tuyết đi thẳng về phía trước. Nàng bây giờ, cần tỉnh táo, vô duyên vô cớ bị người ta nhục mạ như thế, dù cho tu dưỡng tốt cách mấy cũng sẽ chịu không được, huống chi Tống Ngâm Tuyết nàng, cho tới bây giờ đều được người ta nâng niu, có bao giờ chịu oan ức như vậy!

Buồn bực! Thật sự rất buồn bực!

“Xem ra Kỳ Nguyệt công tử lại chọc giận quận chúa rồi! Bất quá quận chúa lần này hình như.” Ngơ ngác nhìn bóng lưng tuyết trần đang đi, miệng Mân Côi giật giật, vẻ mặt khó hiểu lập tức chạy theo.

22. Q.1 - Chương 22: Nói Chuyện

Bước đi trên con đường rừng, Tống Ngâm Tuyết hít một hơi thật sâu, đem tất cả những chuyện phiền não quăng ra sau đầu. Nhưng sao nàng phải tức thế này, cũng không phải nàng làm chuyện xấu, nàng cần gì phải tức giận? Việc này quả thực không có lợi cho bản thân.

Chậm rãi tựa vào một thân cây, trong lòng âm thầm suy nghĩ về thế cục hiện nay.

Nhữ Dương vương phủ, ba chữ này thật không đơn giản! Quận chúa bề ngoài có vẻ thật oai phong, nhưng kỳ thực, phải ở vào vị trí này mới biết có bao nhiêu gian khổ. Cứ như đang đứng trên miếng băng mỏng, chỉ sơ xẩy một chút là có thể rơi vào thế nạn kiếp bất phục.

Đổ mồ hôi hột, Diêm vương a diêm vương, ông thực sự đã mang tới cho tôi một vấn đề rắc rối rồi! Khẽ lắc đầu, thuận miệng đuổi Mân Côi đi chỗ khác, một mình tùy ý đi tới.

Qua lời nói của Kỳ Nguyệt, thì việc Minh Tịnh gây ra hôm qua ở vườn hoa đào có lẽ đã lan truyền ra khắp vương phủ. NN! Mấy tên ruồi bu lăm chuyện, đồ vô lương tâm. Rõ ràng không thấy gì mà trợn mắt nói dối. Xem ra bọn họ đã xem nàng thành hello kitty, tưởng nàng dễ bắt nạt chẳng?

Nheo mắt lại, lòng tràn ngập cảm giận, âm thầm tính toán, đúng lúc này, từ phương xa vẳng lại tiếng đàn khoan thai nhẹ bay trong gió.

Xuất phát từ lòng yêu thích đối với âm nhạc, Ngâm Tuyết đi về phía trước. Đẩy tán lá cây che khuất tầm mắt ra, phát hiện Thư Ly đang ngồi xếp bằng, trước mặt là một cây đàn cổ.

Sắc mặt tĩnh lặng như nước, đôi tay lướt trên dây đàn, những âm thanh du dương lan tỏa trong không gian. Giây phút này, Thư Ly đắm chìm trong niềm say mê âm nhạc, chuyên chú như vậy, nghiêm túc như vậy, khiến lòng người xao động.

Ngâm Tuyết chậm rãi nhìn hẳn, đôi mắt sáng như sao khép hờ, đôi môi mỏng khê nhếch, mái tóc đen như mực bay trong gió, ánh sáng bao phủ quanh hẳn bắn ra nhiều đóa hoa ánh sáng, hẳn như người trên trời đang đắm chìm trong những cơn gió, xuất trần, thần thánh, không cho phép người ta khinh nhờn.

Quá đẹp, quá phong nhã, khí chất thật cao quý làm sao!

Trong lòng không ngừng ca ngợi, Tống Ngâm Tuyết cố dần lại ý muốn tiếp tục tiến lên. Cùng là cao thủ về âm nhạc, tất nhiên trong lòng khó nén sự kích động muốn cùng hòa âm, núi cao sông dài nhưng tri âm khó cầu, tuy rằng bọn họ không phải Tử Kỳ và Bá Nha, nhưng lòng đam mê âm nhạc lại cực kỳ giống nhau!

Tống Ngâm Tuyết không quấy rầy sự tĩnh lặng giờ phút này, nàng chỉ đứng xa xa nhìn, nhìn Thư Ly nhẹ nhắm hai mắt lại, toàn tâm toàn ý vào tiếng đàn, Lạt Bá Hoa đứng hầu một bên gương mặt đỏ ửng, à không nha đầu này hiện tại đã bị đổi tên thành Khiên Ngưu, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm.

Cười cười, lẳng lặng ngắm nhìn, có đôi khi người với người ở chung chính là kỳ diệu như vậy.

“Quận chúa, chẳng phải tới bây giờ cũng không thích âm nhạc sao? Tại sao bây giờ lại có hứng thú?”. Phía sau, chẳng biết từ lúc nào, Minh Tịnh đã đi đến sau lưng.

Ách! Hẳn bước đi không gây ra tiếng động ư? Đúng là dọa chết người mà. Lúc này nàng tức giận trợn trắng mắt liếc hẳn, ngữ khí có phần gắt gỏng: “Thế nào? Lại tìm ra được bằng chứng gì chứng minh ta không phải Nhữ Dương quận chúa rồi sao?”.

“Không có, quận chúa chính là quận chúa, không có chút giả dối”. Đi lên trước, bình tĩnh nhìn thẳng vào hai mắt Tống Ngâm Tuyết, trong mắt Minh Tịnh như đầm nước sâu không thấy đáy, muốn hút hồn người khác.

Lại tới nữa rồi, lại là ánh mắt này! Tống Ngâm Tuyết lập tức cảm giận, xoay người rời khỏi. Minh Tịnh đưa tay cản lối đi của nàng, hai mắt nhìn sâu vào mắt nàng, chậm rãi tới gần.

“Quận chúa.” Khí tức như lông vũ thổi vào gương mặt trắng nõn của Ngâm Tuyết, khiến tâm trạng nàng bối rối một hồi, lúc này nhìn Minh Tịnh khác hẳn ngày hôm qua, Tống Ngâm Tuyết vội vàng nói: “Nếu đã biết ta là quận chúa, thì xin sau này đừng như vậy nữa”.

Đẩy hẳn ra, vẻ mặt bình tĩnh nói. Nghe vậy, Minh Tịnh cười giễu: “Quận chúa, Minh Tịnh là hộ vệ bên cạnh người, cần phải bảo vệ người chu toàn! Ngày hôm qua Minh Tịnh hành xử như vậy, chỉ đơn giản là muốn xác định thân phận của quận chúa, để tránh cho quận chúa dưới tình huống không rõ ràng bị thương tổn. Quận chúa lẽ ra nên cảm tạ Minh Tịnh thay vì đối đãi lạnh nhạt thế này”.

Cái gì! Cảm tạ người? Người uống lộn thuốc rồi sao.

Trong lòng phẫn nộ, đứng thẳng dậy, Tống Ngâm Tuyết cười ngọt ngào, sáng lạng mà thanh thuần: “Minh Tịnh, người nói người làm vậy cũng vì ta ư? Vậy ta hỏi người, nếu như ta bị người khác đánh tráo mà mãi tận bây giờ người mới phát hiện ra, như vậy, người không thấy đáng lẽ mình phải bị cách chức chứ không phải còn đứng ở chỗ này tùy ý làm bậy sao?”.

“Tùy ý làm bậy?” Nhẹ nhàng cười, bình tĩnh mà thong dong, Minh Tịnh thu hồi tay chậm rãi nói: “Minh Tịnh dù có tùy ý làm bậy cũng tuyệt đối không bao giờ làm tổn thương quận chúa, xin quận chúa hãy yên tâm”.

Yên tâm cái quỷ! Không làm tổn thương ta, nhưng sẽ gây khó dễ cho ta. Ta sớm đã biết hết rồi.

Không thèm để ý tới nữa, Tổng Ngâm Tuyết xoay người muốn đi gấp, lúc này, Minh Tịnh lại nhàn nhạt nói ra: “Quận chúa đã yêu thích Thư Ly, vì cái gì còn hết lần này tới lần khác muốn để một nha đầu mền mợ Thư Ly ở bên cạnh hần? Không cảm thấy quá chướng mắt sao?”

“Cũng được, không phiền người phải lo”. Dừng lại, quay đầu nhìn, Tổng Ngâm Tuyết thẳng thắn trả lời.

“Quận chúa, với biểu hiện này của ngài, Minh Tịnh còn cho rằng ngài đang tức giận?”

“Ta không có tức giận, ta chỉ cảm thấy người trông nom quá nhiều”. Xoay người, chậm rãi đi về phía trước, Tổng Ngâm Tuyết quăng lại một câu: “Minh Tịnh nếu người quá nhàn rồi, có thể tùy tiện đi dạo xung quang, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa”.

“Quận chúa, Minh Tịnh từ trước đến nay tuyệt đối không bao giờ rời xa người! Điểm này, người cũng đã biết. Còn nữa, Minh Tịnh rất muốn biết, quận chúa đã từng cưỡng ép năm vị phu quân phải vào phủ, sao hôm nay lại hào phóng muốn thả ra”.

“Bản quận chúa có mới nói cũ! Không được sao? Ta ở chung với bọn họ lâu rồi, thấy phiền rồi, không còn hứng thú nữa.” Liên tiếp phản bác lại, Tổng Ngâm Tuyết nhướng mày, thần thái lộ ra vẻ thản nhiên.

“Ồ, ra là như vậy? Thế quận chúa tính làm thế nào bây giờ, trực tiếp trục xuất bọn họ ra khỏi vương phủ, e là quận chúa không nỡ a”.

“Sao người biết ta sẽ không nỡ?”. Tức cười, hần không phải là nàng, dựa vào cái gì mà dám nói thay nàng.

Ngẩng cao đầu tỏ rõ mình không hề yếu thế, Tổng Ngâm Tuyết nhìn chăm chăm vào Minh Tịnh. Khóe môi hơi lạnh của Minh Tịnh nhướng lên, chấp tay sau lưng nói: “Người khác ta không biết thế nào, nhưng Thư Ly là một tội thần, nếu như có ngày trời khải khí Nhữ Dương vương phủ, e rằng số phận của hần sẽ rất thảm... Quận chúa không phải rất rõ điểm này sao, ngài chắc chắn sẽ không nỡ thả hần đi”.

Lời nói khẳng định kèm theo ánh nhìn ám muội trên mặt Minh Tịnh, khiến Ngâm Tuyết tức đến không biết trút vào đâu.

Hay lắm, Minh Tịnh, người giỏi lắm!

Mạnh mẽ quay đầu lại, không hề để ý tới phía trước, đúng lúc này, đâm đầu vào Mân Côi đang hối hả chạy lại: “Quận chúa, quận chúa”.

“Chuyện gì?” Khẽ nhíu mày thấp giọng hỏi.

Mân Côi bưng ngực, thở hổn hển nói: “Quận chúa, Lý Triệu Lương, Lý tổng quản mang theo các vị phân tử đang ngồi ở sảnh trước chờ người, nói rằng muốn cùng người thẩm tra sổ sách và vân vân”.

Ồ! Mới qua một ngày mà Lý Triệu Lương hần đã chỉnh lý xong các sổ sách sai be bét kia sao? Hừ, có đánh chết nàng cũng không tin. Lại còn dám dẫn một đám người tới, định thị uy sao? Hay lắm, lửa giận của bản quận chúa ta bữa nay không có chỗ trút, giờ sẽ đem đám lão già các người ra hạ hỏa một phen.

Nheo mắt lại, con người đảo qua một vòng, Tổng Ngâm Tuyết lộ ra nụ cười xảo trá như hồ ly.

Bước nhanh về phía trước, Mân Côi đuổi theo, nhìn theo bóng lưng vui vẻ của Ngâm Tuyết, trong mắt Minh Tịnh lộ ra một chút thâm ý khó hiểu....

23. Q.1 - Chương 23: Ra Oai Phủ Đầu.

“Không thể tưởng tượng được, Lý tổng quản lại thần tốc như thế? Chỉ trong vòng một ngày đã chỉnh lý sổ sách xong xuôi rồi.” Gia bộ tán thưởng một tiếng, Tổng Ngâm Tuyết người chưa đến mà đã nghe tiếng, vẻ mặt tươi cười như hoa đi vào.

“Quận chúa!” Vừa thấy nàng tiến đến, Lý Triệu Lương cùng mười phân tử quản lập tức cung kính hành lễ.

“Các vị không cần đa lễ!” Giơ tay lên, xoay người ngồi trên ghế thái sư, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, ánh mắt đảo qua từng người dưới sảnh.

“Ngồi đi!” Nhẹ gật đầu, hướng mọi người ra hiệu.

“Tạ quận chúa!” Thấy vậy, mọi người nhất tề chấp tay, nét mặt đều hết sức bình tĩnh.

“Quận chúa! Hôm qua lão nô báo cáo sổ sách vì công tác bận rộn nên nhất thời sơ sẩy gây ra sai lầm, hôm nay đặc biệt mang các vị phân tử quản tiến đến thỉnh tội, xin quận chúa trách phạt!” Dẫn đầu, Lý Triệu Lương đứng lên nói, bộ dáng kia nhìn có vẻ rất là chân thành.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười thâm dưới đáy lòng, miệng vội vàng nói: “Ngựa có lúc mất móng, người có lúc phạm sai lầm, Lý tổng quản vì Nhữ Dương Vương phủ vất vả nhiều năm, Ngâm Tuyết làm sao có thể vì chút lỗi nhỏ mà trách phạt người được? Nhanh đứng lên, đừng nói như vậy nữa!” Giơ tay lên, nàng cũng bày ra vẻ mặt chân thành, Tống Ngâm Tuyết lúc này, có một phần sắc thái đặc sắc hơn Lý Triệu Lương – đó là trông nàng rất ngây thơ!

Ánh mắt ngây thơ, biểu lộ khờ dại, mở to mắt, Tống Ngâm Tuyết giơ mắt lên nhìn chằm chằm vào hắn. Thấy vậy, Lý Triệu Lương hừ lạnh một cái trong lòng, âm thầm miệt thị: quả nhiên là thứ ngu ngốc chỉ được cái mặt đi đường! Cái gì cũng không biết, thế mà còn dám ở chỗ này làm bộ làm tịch! Hôm nay ta không diệt được uy phong của ngươi, Lý Triệu Lương ta sống nhiều năm như vậy cũng uống!

Cầm lấy quyển sách, cẩn thận đẩy tới, Lý Triệu Lương mở miệng lần nữa: “Quận chúa, đây là sổ sách lão nô cùng các vị phân tử gia thức suốt đêm sửa sang lại, mời quận chúa xem qua!”

Hừ! Ngu ngốc chính là ngu ngốc, tuyệt đối sẽ không đột nhiên biến thành thông minh! Vẫn còn muốn điều tra ta? Kiếp sau đầu thai học thêm hai mươi năm nữa con ạ!

Dương dương đắc ý nghĩ, nhìn Tống Ngâm Tuyết cau mày tiếp nhận, sau đó vẻ mặt chăm chú lật từng tờ một, trong lòng Lý Triệu Lương có sự chán ghét nói không nên lời: nha đầu ngây thơ, ta mất một buổi tối mới sửa sang toàn bộ những con số trong sổ sách, với cái đầu mít đặc của ngươi, sợ là xem đến hừng đông ngày mai, cũng nhìn không ra cái gì bất thường.

Khoanh tay, đứng thẳng tắp, ánh mắt thoảng trao đổi một chút với tất cả các phân tử quản, Lý Triệu Lương mặt mỉm cười chờ đợi kết quả tốt.

Cúi đầu, từng tờ từng tờ chậm rãi xem xét, Tống Ngâm Tuyết càng xem càng tức giận trong lòng! Khá lắm Lý Triệu Lương, quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, hắn thật sự cho là chỉ cần san bằng các khoản nợ thì nàng nhìn không ra sao, hắn cũng quá xem thường nàng a!

Đè nén lửa giận trong lòng, mỉm cười thu sổ sách lại, Tống Ngâm Tuyết vô cùng sáng lạng đứng lên, trả quyển sổ cho Lý Triệu Lương.

“Lý tổng quản làm việc quả nhiên cẩn thận hiệu suất, mới dùng thời gian một ngày đã sửa sang các khoản chi tiêu trong gần một năm của Nhữ Dương Vương phủ rõ ràng như vậy! Ngay cả những khoản thăm viếng bé như hạt vừng rườm rà như vậy cũng không bỏ sót, trí nhớ Lý tổng quản thật tốt, để ý mọi thứ rõ ràng đầu vào đấy!”

Tống Ngâm Tuyết ngấm ngấm châm chọc khả năng “dọn dẹp” sổ sách của Lý Triệu Lương. Nghe vậy Lý Triệu Lương tưởng nàng khen ngợi hắn, lúc này cũng không nghĩ nhiều, chấp tay cười cười đáp: “Lão nô không có bản lĩnh gì, chính là trời sinh trí nhớ tốt hơn so với người bình thường, cho nên đối với các khoản chi tiêu đều nhớ tinh tường! Cũng chính vì như vậy, lúc trước Vương gia mới có thể yên tâm đem sản nghiệp Vương Phủ giao cho lão nô quản lý.”

Cậy già lên mặt mà nói, thể hiện rõ uy phong, Lý Triệu Lương một tay vuốt chòm râu trắng, ưỡn cao bụng, nháy cũng không nháy mắt một cái thẳng tắp nhìn về phía trước.

Tốt lắm! Thứ ta muốn chính là những lời này của ngươi! Thầm nghĩ trong lòng, nhắc chân tiến lên trước, Tống Ngâm Tuyết đi qua trước mặt từng tổng quản.

“Thì ra Lý tổng quản đã gặp qua là không quên được a!” Cười cười nói, mắt to vụt sáng đảo một vòng, lập tức thu lại nụ cười trực diện đối mặt với Lý Triệu Lương.

“Lý tổng quản đã gặp qua là không quên được, hẳn là đối với tất cả khoản ghi trên sổ kết toán đều rõ ràng chi tiết như lòng bàn tay a! Như vậy đi, Ngâm Tuyết ta cũng không làm người khó xử, xin mời Lý tổng quản đem số tiền giao dịch lá trà tháng trước của Thông Đạt trà trang báo cáo một lần a!”

“Báo cáo việc giao dịch lá trà ư?” Kinh ngạc kêu lên một tiếng, khiến chúng tổng quản phải giật mình sợ hãi! Lý Triệu Lương sững sờ ngẩng đầu, chống lại hai mắt Tống Ngâm Tuyết: “Quận chúa, đây là ý gì?”

“Không có ý gì nha, chẳng qua là nghe nói Lý tổng quản đã gặp qua là không quên được, muốn mượn cái này khảo nghiệm Lý tổng quản mà thôi.” Cười tủm tỉm nói, xoay người đi lên chỗ ngồi, trong mắt Tống Ngâm Tuyết lúc này, chớp động một tia sắc bén không dễ dàng phát giác.

“Lý tổng quản, sao người không báo cáo được a? Cái khoản chi tiêu này chính là tự tay người sửa sang lại suốt đêm qua mà, tất cả các hạng mục các khoản cũng qua tay người, lại thêm trí nhớ hơn người, báo cáo trong vòng một tháng hẳn là dư sức a!”

“Cái này. . . .” Nhất thời nghẹn lời, cau mày, sắc mặt Lý Triệu Lương cực kỳ khó coi. Những con số trong sổ sách này đều là hẳn vì muốn cân đối thu chi mà cố ý làm giả, rõ ràng chi tiết không rõ, lai lịch không rõ, lẫn lộn rối tinh rối mù, Tống Ngâm Tuyết lúc này bảo hẳn báo cáo, đây không phải muốn mạng già của hẳn sao!

Nghiêm mặt kìm nén bực bội, bị Tống Ngâm Tuyết vờn như vậy một hồi, Lý Triệu Lương thật lâu cũng không nói được lời nào. Mà phía sau hẳn, những phân tổng quản khác đều cúi đầu, không dám thở mạnh một tiếng.

“Thế nào? Báo cáo không được sao?” Hỏi lại một lần nữa, mang theo sự tức giận, Tống Ngâm Tuyết thu nụ cười lại, lộ ra sự uy nghiêm mà nàng chưa bao giờ triển lộ trước mặt thế nhân.

” Lý Triệu Lương! Rốt cuộc là trí nhớ người không tốt? Hay là cái sổ sách này căn bản là giả! Chẳng lẽ người không biết thu chi từ trước đến nay đều khó có khả năng cân đối ư, vậy mà người lại chỉnh lý sạch sẽ như vậy! Thực sự tưởng ta là đồ ngu ngốc tùy ý để người trêu chọc ư?” Lời nói lạnh như băng không có một chút độ ấm truyền đến.

Thấy vậy, Lý Triệu Lương cũng nghiêm sắc mặt, hẳn lúc này, tuy có sai, nhưng mà quyết sẽ không cúi đầu trước một nữ tử mà mình một mực cho là ngu ngốc .

“Quận chúa! Chẳng lẽ bởi vì lão nô tuổi già, báo cáo không được khoản kết toán này, quận chúa liền một mực chắc chắn lão nô làm giả sao? Quận chúa, lão nô vì báo ân đức của Vương gia năm đó, ở trong phủ cực khổ lao tâm nhiều năm, làm thân trâu ngựa đền đáp, nếu quận chúa thấy lão nô khó chịu chi bằng phết đi là được, cần gì phải tìm loại lý do này đến hủy danh dự của lão nô!”

Vô cùng đau đớn, trong mắt đầy bi thương, như là bị oan khuất lớn lao, Lý Triệu Lương đứng đó thở dài một mình.

Giả bộ! Lại giả bộ nữa rồi!

Cười lạnh một tiếng, chậm rãi đi tới trước, Tống Ngâm Tuyết lãnh khốc cong cong khóe miệng: “Vốn tưởng rằng Lý tổng quản làm sổ sách không tệ, không thể tưởng tượng được diễn trò càng tuyệt vời! Bộ dạng người thê thảm ai oán như vậy là làm cho ai xem ? Là ta, hay là đám bọn hẳn?”

Ngón tay nhẹ nhàng chỉ dưới sảnh, chỉ thấy những phân tổng quản kia vừa thấy tai họa sắp giáng lên đầu mình, lập tức co đầu rụt cổ y như con rùa.

” Lý Triệu Lương, người thật là không biết hối cải!” Lạnh lùng liếc nhìn hẳn, chậm rãi đổi thái độ, khi mọi người ở đây đều cho rằng vị quận chúa này đối tính, thì Tống Ngâm Tuyết lại mỉm cười lộ ra dung nhan xinh đẹp mỹ lệ như hoa của nàng.

“Phàm là người ghi chép sổ sách, tâm tư kín đáo, nhanh nhẹn hoạt bát, bất kể là trí nhớ không tốt hay là sổ kế toán đã vài năm, chỉ cần người từng xác nhận qua, nhất định sẽ có ấn tượng! Lý tổng quản luôn miệng nói chính mình cẩn thận chăm chú, hôm nay vì sao một chữ cũng nói không được?”

Mỉm cười nhìn sắc mặt khó coi của Lý Triệu Lương, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết đầy thâm ý.

Nghe vậy, từ trong mũi Lý Triệu Lương phát ra một tiếng hừ lạnh, mắt đầy khinh thường nói: “Tâm tư kín đáo, nhanh nhẹn hoạt bát? Nghe ý tứ của quận chúa, giống như rất tâm đắc với sổ kết toán? Như vậy đi, lão nô hôm nay tuổi tác đã cao, mặc dù từng là tổng quản quản lý sản nghiệp cho Vương gia, áp lực trên vai không giống người bình thường, nhưng hai năm qua lão nô cũng rất muốn hưởng phúc an nhàn rồi, hôm nay quận chúa thông minh lanh lợi, lạnh lùng vô song, chỉ cần quận chúa có thể đọc ra một đoạn trong cái quyển sổ này, lão nô liền lập tức chào từ giả, cáo lão hồi hương, từ nay về sau không hề hỏi đến bất cứ cái gì của Vương phủ nữa!”

Nói năng có khí phách, Lý Triệu Lương hiên ngang lắm liệt, chính trực không sợ cường quyền. Thấy vậy, trong đáy lòng Tống Ngâm Tuyết cười lạnh một hồi: khá lắm lão già này, đến lúc này còn muốn đập nổi đồm thuyền*, đâm ngược bản quận chúa một kích? Hừ, ta lại há có thể cho người như nguyện sao?

(Đập nổi chìm thuyền là dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Chậm rãi xoay người, trong mắt đầy sự cao ngạo, chớp nhẹ lông mi, Tống Ngâm Tuyết không thèm để ý nói: “Không biết Lý tổng quản muốn nghe đoạn nào?”

24. Q.1 - Chương 24: Cầm Quyền

“Không biết Lý tổng quản muốn nghe đoạn nào?” Vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết không có chút độ âm nào cười lạnh nói, biểu lộ rất là chắc chắn.

Thấy vậy, trái tim Lý Triệu Lương không khỏi đập như trống: quận chúa này làm sao vậy? Xem vẻ mặt nàng cứ như là đã tính trước, chẳng lẽ nàng thật sự có thể đọc ra sao? Không có khả năng! Nàng mới lật xem sổ sách có một lần, làm sao có thể nhớ rõ được? Nàng cho rằng mình là thần thánh sao? Quả thực nông cạn buồn cười!

Cầm giận nghĩ, hung hăng mở quyển sổ ra, Lý Triệu Lương nhìn lướt qua mấy trang, sau đó mạnh mẽ khép lại, nói với Tống Ngâm Tuyết: ” Như vậy đi, lão nô cũng không muốn làm khó quận chúa, biết bình thường quận chúa rất ít khi tiếp xúc với sổ sách, lực bất tòng tâm, lão nô sẽ chọn lấy một đoạn đơn giản tùy ý khảo nghiệm là được.”

Cho rằng Tống Ngâm Tuyết chỉ đang làm bộ làm tịch, Lý Triệu Lương nhắm mắt lại khinh miệt nói: “Tháng trước thu chi tiệm gạo của Vương Phủ như thế nào?”

“Thu chi tiệm gạo, tháng trước ngân lượng dùng để thu mua là ba trăm năm mươi lượng, tiền công công nhân mười hai lượng, tiền xe vận chuyển bốn mươi hai, vị chi ba trăm lượng! Mà trong một tháng bán đi toàn bộ lượng thực, lợi nhuận tổng cộng bốn trăm lượng, không hơn không kém!” Nói thẳng một mạch, ý tứ châm chọc sâu xa.

Nàng, nàng. Rõ ràng thực sự đọc ra! Lại một chữ không sai. Đây là nàng sao, quận chúa ngu ngốc không học vấn không nghề nghiệp, cả ngày ngang ngược đó sao?

Vô cùng khiếp sợ, trong mắt có sự không dám tin cùng nói không nên lời! Lý Triệu Lương thấy vậy muốn há miệng, nhưng thủy chung lại không phát ra thanh âm nào.

“Thế nào, Lý tổng quản? Ngâm Tuyết báo cáo có sai gì hay không?” Giả bộ như không phát hiện, Tống Ngâm Tuyết thấp giọng hỏi.

“Không có, hoàn toàn chính xác!” Trên trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh, Lý Triệu Lương cà lăm cà cập trả lời.

Vừa thấy hắn nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết lập tức nghiêm mặt, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng mà như gió rét lạnh đến thấu xương: “Không hơn không kém? Lại có loại kết toán như vậy sao? Lý Triệu Lương, xem ra ngươi thật sự coi ta là kẻ ngu ngốc rồi đúng không?”

“Quận chúa, lão nô.” Lời nói nghẹn ngang họng, vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng, thẳng đến lúc này, Lý Triệu Lương mới biết hắn đã quá tay rồi!

Vốn cũng không cảm thấy có cái gì không hợp lý, cho rằng tùy tiện như thế nào cũng có thể lừa gạt quận chúa ngu ngốc này, nhưng khi hắn nghe Tống Ngâm Tuyết xảo diệu vạch ra chỗ sai sót, hắn mới thấy đúng là mình vô căn cứ cùng buồn cười biết bao.

Đúng vậy a, ngân lượng đi vào, làm sao có thể tuyệt đối cân bằng? Huống chi là Nhữ Dương Vương phủ lớn như vậy? Nhiều người nhiều chuyện, tuyệt đối không thể rõ ràng như trong sổ kết toán này. A! Sổ kết toán không giả, vậy còn có cái gì là giả nữa đây?

Âm thầm hối tiếc, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng, không thể tưởng tượng được Lý Triệu Lương hắn thông minh một đời, đến cuối cùng lại thua trong tay một nữ tử ngu ngốc? Đây quả thực là một sự sỉ nhục lớn lao!

Xoay người nhìn mấy tên phân tổng quản nhất gan sợ phiền phức, Lý Triệu Lương thầm mắng trong lòng: một đám không có lương tâm! Lúc lấy tiền thì háng hái lăm, vừa gặp phải chuyện gì thì lẩn đến mười vạn tám ngàn dặm? Mẹ nó, nếu hôm nay Lão Tử ngã xuống, cũng phải lôi cả đám các người theo làm đệm lưng!

Phần nô nhìn, không có người nào lên tiếng nói đỡ cho hắn, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười đảo mắt, cười cười tiến lên: “Lý tổng quản nhìn người khác làm cái gì? Chẳng lẽ chính người phạm lỗi, lại muốn đổ cho người khác sao?”

Kỳ thật Tống Ngâm Tuyết làm sao lại nhìn không ra sóng ngầm khởi động giữa bọn họ, nhưng mục đích của nàng hôm nay chỉ là giết gà dọa khỉ thôi, chỉ cần diệt một mình Lý Triệu Lương, rối loạn kết cấu của bọn họ, những kẻ khác còn không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao? Lý tổng quản, người thân là Đại tổng quản của Vương Phủ, đã từng rất được Nhữ Dương Vương tín nhiệm, đem cơ nghiệp lớn như vậy giao cho người quản lý, chỉ tiếc người lại vong ân phụ nghĩa, đối trên gạt dưới, từ đó tham lam lấy tiền công để thỏa mãn nhu cầu dục vọng ngày càng bành trướng của mình, người nói hôm nay — ta nên xử trí người như thế nào đây?”

“Hừ! Quận chúa chỉ bằng một quyển sổ liền chụp lên đầu ta cái mũ nặng như thế, sợ là không đủ để thuyết phục mọi người a!” Hiển nhiên thấy mọi việc đã bại lộ, Lý Triệu Lương thấy giờ phút này không có ai giúp đỡ, liền lập tức trở mặt.

Thấy vậy, lông mày Tống Ngâm Tuyết nhíu lên, vẻ mặt lơ đãng nói: “Khiến mọi người tâm phục ư? Buồn cười! Lý tổng quản là ngày đầu tiên quen biết Tống Ngâm Tuyết ta sao? Hành vi xử thế của ta, từ bao giờ thì cần phải thuyết phục mọi người rồi? Hơn nữa, Lý tổng quản không phải tự mình nói muốn cáo lão hồi hương hưởng thụ thanh nhàn đấy sao? Đã như vậy, Ngâm Tuyết ta sao có thể không biết điều?”

“Ngươi — ngươi muốn đuổi ta đi?” Hung ác nâng mặt lên, Lý Triệu Lương tức giận một hồi, hắn nắm chặt hai đấm nghiến răng nghiến lợi nói: “Thì ra quận chúa đã đào sẵn bẫy rập chờ ta nhảy vào a! Giỏi lắm, quả nhiên là rất giỏi!”

Hừ, đi thì đi! Mấy năm này hắn ở Vương Phủ bòn rút không ít tiền, cũng đủ chính mình ăn mấy đời không hết rồi! Dù sao hắn cũng đã chán ghét mỗi lần đều phải nhìn sắc mặt Tống Ngâm Tuyết mà sống qua ngày, không bằng sớm rời đi, đỡ phải nhìn lâu chướng mắt!

“Quận chúa, có câu quân muốn thần tử thần không thể không tử! Hôm nay quận chúa muốn đuổi lão nô đi, lão nô không có nửa câu oán hận, lão nô lập tức trở về thu thập chuẩn bị.”

Tựa hồ rất chính nghĩa nói, Lý Triệu Lương sau khi hành lễ xoay người định rời đi. Ngay lúc này, khoe miệng Tống Ngâm Tuyết cong cong, tiếp đó một bước tiến lên ngăn hắn lại nói: “Ai? Không phải Lý tổng quản muốn đi hưởng thụ thanh nhàn sao? Đã thanh nhàn, cần gì phải để ý nhiều như vậy! Mấy thứ trong nhà kia cũng đã cũ nát không chịu nổi, Lý tổng quản dù thế nào cũng vì vương phủ lao lực nhiều năm như

vậy, trước khi đi cũng không thể để người quá thiết thòi, như vậy đi, Ngâm Tuyết sẽ sai người cho Lý tổng quản một khoản tiền, cũng đủ Lý tổng quản ở nông thôn dưỡng già !”

“Người!” Nghe vậy lập tức thất sắc, Lý Triệu Lương vội vàng muốn cự tuyệt. Làm sao có thể như vậy được, tiền tài của mình đều giấu ở trong nhà, nếu như mình cứ như vậy mà đi, tâm huyết bòn rút của mình nhiều năm qua có thể coi như là đổ sông đổ bể.

“Quận chúa, lão nô không cần –”

Giọng điệu cứng rắn cự tuyệt phun đến bên miệng, nhưng Tống Ngâm Tuyết làm sao lại không biết ý nghĩ của hắn? Vì vậy lúc này đẩy cửa ra, hướng ra phía ngoài hô to một tiếng: “Minh Tịnh –”

Không một tiếng động, chỉ thấy hai chân Minh Tịnh phiêu nhiên rơi xuống đất, vẻ mặt bình tĩnh mà thông dong nhìn nàng: “Quận chúa có chuyện gì?”

“Minh Tịnh, Lý tổng quản tự biết mình tuổi tác đã cao, hôm nay chào từ già bản quận chúa, bản quận chúa thương cảm hắn vì vương phủ lao lực nhiều năm, đặc biệt lệnh cho người cầm mười lượng bạc mang theo hắn đến một chỗ ở nông thôn dưỡng lão!”

Cái gì! Mười lượng bạc? Ông trời a, cả đời Lý Triệu Lương hắn lăn lộn nhiều năm ở Vương Phủ như vậy, chẳng lẽ đến cuối cùng cũng chỉ có mười lượng bạc sao?

Nghe vậy ngậy ngốc, thân hình suýt nữa đứng không vững, mặt Lý Triệu Lương trắng bệch nhìn Tống Ngâm Tuyết, nhìn trên gương mặt đang cười mỉm của nàng tràn ngập quan tâm cùng vô hại, thiếu chút nữa tắt thở ngay tại chỗ.

“Khụ khụ –” Ho khan kịch liệt một hồi , thiếu chút nữa ho luôn cả phổi ra. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lập tức bày ra vẻ mặt ngậy thơ nói: “Ai nha, Lý tổng quản quả nhiên tuổi tác đã cao, chịu mệt nhọc không được! Minh Tịnh, người cầm mười lượng bạc mang theo Lý tổng quản lập tức ra đi, trên đường đi không được sai sót!”

Tống Ngâm Tuyết nhấn hai chữ “Ra đi” đặc biệt nặng, dứt lời còn thâm ý nhìn Lý Triệu Lương một chút!

Lý Triệu Lương đã hiểu nàng có ý gì! Minh Tịnh là hộ vệ đắc lực nhất bên người nàng, võ công cao đến khó có thể hình dung! Giờ phút này nàng bảo hắn mang mình đi đường, một khi trên đường mình phản kháng hoặc có động tĩnh khác thường gì, vậy hắn sẽ lập tức chính thức đưa mình “ra đi” !

Tâm kế thật sâu, thật ác độc! Lý Triệu Lương lúc này mặt xám như tro, thoáng cái liền mất đi tất cả, toàn thân hắn như nhũn ra, rất cuộc cũng đứng không nổi nữa.

Thấy vậy, mắt Tống Ngâm Tuyết thẳng tắp nhìn Minh Tịnh, mặc dù là lần đầu tiên sai bảo hắn, nhưng nàng biết, trước mặt người khác, Minh Tịnh nhất định sẽ vâng theo mệnh lệnh của nàng!

Quả nhiên, sau khi nghe phân phó, trên gương mặt bình tĩnh của Minh Tịnh hiện lên chút khác lạ, nhưng cuối cùng vẫn dè ép xuống. Hắn liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết đầy thâm ý, không nói gì thêm, sau đó xoay người một bả quơ lấy Lý Triệu Lương đã mềm nhũn như bùn nhão, sau đó điềm nhẹ chân, thân nhẹ như chim yển bay ra ngoài.

Oa, đây là trong khinh công truyền thuyết sao? Quả thật là lợi hại! Ngẩng đầu, nhìn chằm chằm phương hướng hai người biến mất, Tống Ngâm Tuyết ngậm miệng không nói lời nào.

Lúc này, đám phân tổng quản đã bình tĩnh đại ngộ từ trong kinh hãi, lập tức vọt tới bên người Tống Ngâm Tuyết, bắt đầu đau khổ cầu khẩn Tống Ngâm Tuyết lưu một con đường sống.

Thấy vậy, khóe miệng duyên dáng của Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng cong lên, tiếp đó xoay người, chậm rãi nói: “Các vị phân tổng quản làm sao vậy? Lý tổng quản là vì tuổi tác đã ới bị bản quận chúa đưa đi hưởng phúc thanh nhàn, các người tuổi còn trẻ, đã muốn như hắn sao?”

Chúng phân quản gia nhất tề sửng sờ, nhưng lập tức liền hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng.

“Tạ quận chúa khai ân! Tạ quận chúa khai ân!” Liên tục mang ơn nói to, trên trán mọi người đều chảy mồ hôi lạnh. Bởi vì bọn họ chỉ là phân tổng quản, từ trước đến nay chỉ làm việc với Lý Triệu Lương, cho nên

đối với bản thân Nhữ Dương quận chúa cũng không rõ lắm, chỉ nghe người bên ngoài đồn đại nàng vô cùng điệu ngoa, thô bỉ.

Ai, xem ra mấy lời đồn đãi này không thể tin được! Đến Đại tổng quản làm việc lâu năm như Lý Triệu Lương cũng có thể bị nàng vừa nói cười vừa nhổ tận gốc, huống chi là đám tiểu lâu la bọn họ?

Xem ra sau này vẫn nên thông minh một chút! Rùng mình một hồi, tất cả phân tổng quản thành thật ngoan ngoãn đứng.

A! Xem ra lần này nàng ra uy, hiệu quả cũng không tệ nha! Mím cười, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi tiến lên, trầm giọng nói với bọn họ: “Chuyện hôm nay, các người nhớ kỹ trong lòng là tốt rồi, sau khi trở về, các người cũng biết làm cái gì rồi đấy, từ nay về sau sản nghiệp của Vương Phủ sẽ do bản quận chúa trực tiếp tiếp nhận, chỉ cần các vị làm tốt, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các vị! Nghe rõ chứ?”

Vừa đám vừa xoa, lúc này Tống Ngâm Tuyết nói năng khéo léo cực kỳ, làm cho đám phân tổng quản nghe vậy liền liên tục gật đầu đồng ý!

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng nâng đầu, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía ngoài cửa sổ, một nụ cười ý vị sâu xa chậm rãi hiện ra. . .

25. Q.1 - Chương 25: Lục Hoàng Tử

Lấy lại quyền lực, coi như nàng đã chính thức đi bước đầu tiên, tâm tình Tống Ngâm Tuyết rất tốt nằm trên giường lớn khắc hoa tinh xảo của nàng, vui vẻ nhắm mắt lại.

“Quận chúa, Lý tổng quản đang yên đang lành, tại sao lại đột nhiên cáo lão về quê rồi?” Mân Côi ngốc nghếch, đến bây giờ cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn đứng đó tiếc hận giận dữ nói: “Ai, thật là, sớm không đi muộn không đi, hiện tại lại muốn đi? Quận chúa ngài lại không biết quản lý sản nghiệp, bình thường cũng không tiếp xúc nhiều với việc mua bán, thế này biết làm thế nào cho phải a? Nếu không chúng ta để bạt một người từ đám phân tổng quản kia đi? Chính là nên tìm ai mới được, ai.”

Lắm bà lắm bả nói, không chú ý đến Tống Ngâm Tuyết bên cạnh đã bị càu nhàu đến không thể nhin được nữa, liếc mắt khinh thường nhìn nàng, “Mân Côi!”

“Dạ!” Nghe tiếng gọi, Mân Côi giật mình hoảng sợ, sau khi nghe vậy, nàng lập tức đứng lên, bước nhanh đến bên giường, “Quận chúa, ngài gọi nô tỳ?”

“Mân Côi, ngày mai chúng ta đi vào trong thành.”

“Quận chúa, đi trong thành làm cái gì?” Đột nhiên phán ra một câu như vậy, khiến Mân Côi không hiểu, lập tức bĩu môi, vẻ mặt khó hiểu nói nhỏ.

“Ta vừa tiếp nhận sản nghiệp của Vương phủ, chung quy cũng nên đi dò xét một phen a!” Mệt mỏi không muốn giải thích nhiều hơn, nàng trở mình chậm rãi thiếp đi.

Thấy vậy, Mân Côi mặc dù kinh ngạc trong lòng, nhưng vẫn thức thoir xoay người rời khỏi, tiện tay đóng cửa lại.

Ông trời a, quận chúa chúng ta muốn chuởng quản gia nghiệp rồi sao? Đây quả thực là chuyện làm cho người ta không thể tin nổi!

Mang theo sự nghi ngờ, Mân Côi chậm rãi rời đi, nàng không phát hiện ở sau lưng, một thân ảnh thon dài tuấn mỹ cũng đồng thời rời khỏi đó.

Hôm sau, mặt trời đã lên cao ba sào, Tống Ngâm Tuyết mới chậm rãi tỉnh lại.

Nàng đứng dậy, xuống giường, đi đến trước bàn trang điểm, nhìn dung mạo nghiêng thành tuyết mỹ của mình, nàng mím cười, tâm tình lập tức sáng sủa lên không ít. Nàng cũng không tin, dung mạo nàng như

vậy, lại tìm không ra một nam tử nguyện ý thật lòng thật dạ yêu nàng? Mấy phu quân trong phủ tuy mỗi người đều tuấn mỹ phi phàm, nhưng mà trông được mà dùng thì không được, một đám oán hận phần nộ, làm nàng cảm thấy đau đầu.

“Quận chúa!” Lúc Tống Ngâm Tuyết đang liên tưởng, ngoài cửa Môn Côi ôm mấy bộ y phục đi vào.

“Quận chúa, nô tỳ cầm y phục đến đây, người xem xem muốn mặc cái nào?” Bưng mấy món nam trang, vẻ mặt vui vẻ nói với Tống Ngâm Tuyết.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết đứng lên, trong nội tâm không ngừng khen ngợi: tuy Môn Côi này điệu bộ nịnh nọt, nhưng làm việc đúng là tỉ mỉ cẩn thận, biết mình vận nữ trang hành động trên đường phố có nhiều bất tiện, cho nên sáng sớm đã chuẩn bị tốt xiêm y chờ mình chọn lựa.

“Vậy lấy cái lam nhạt này a!” Nhìn thoáng qua, gật gật đầu nói, Tống Ngâm Tuyết chọn lấy một màu sắc rất sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái.

“Dạ!” Nghe vậy, Môn Côi hạ thấp người, lập tức đặt quần áo xuống xoay người ra khỏi phòng. Nàng biết hôm nay quận chúa không thích có người hầu hạ thay quần áo, làm việc đều có tính độc lập rất mạnh, cho nên nàng rất thức thời đứng ở ngoài cửa chờ, đợi nàng mặc xong lại tiến vào trang điểm.

“Quận chúa ngài thật tuấn mỹ!” Vừa chải tóc, vừa thật tình khen, thiếu chút nữa, Môn Côi đã sa vào trong dung nhan tuyệt mỹ của Tống Ngâm Tuyết.

Nhẹ nhàng như hoa huệ, lại khiến người ta kinh tâm động phách! Một thân lam nhạt, không dùng phấn trang điểm, nhưng lại thể hiện toàn bộ vẻ tự nhiên thanh lệ. Tống Ngâm Tuyết lúc này, phong nhã như tiên, làm cho người ta liếc nhìn liền không thể rời mắt!

Nhìn chằm chằm vào bóng dáng trong gương đồng, nếu như không biết đây là chính mình, sợ là Tống Ngâm Tuyết cũng sẽ không chế không nổi mà yêu hấn mất rồi!

Chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình thay nam trang lại tuấn mỹ bức người như vậy!

Thân ảnh hào hoa phong nhã, mặc dù mảnh mai làm cho người ta nhìn vào cũng cảm thấy có vẻ thư sinh, nhưng lại vì thế mà khiến nàng càng thêm nho nhã, càng thêm làm cho nữ tử điên cuồng! Thử nghĩ tiểu sinh tuấn mỹ nho nhã thanh tú như thế, có nữ tử nào nhìn thấy đáy lòng lại không cảm thấy triu mến thật sâu?

Thật là một công tử phong hoa tuyệt đại! Mím cười thầm khen, đứng lên hướng về phía Môn Côi lộ ra một nụ cười vô cùng trong sáng, nhất thời Môn Côi không kịp phản ứng, chỉ ngây ngốc đứng nhìn nàng.

“Đi thôi!” Một tay khẽ vẫy, nhẹ nhàng nói, Tống Ngâm Tuyết nhắc chân đi ra ngoài, sau lưng, Môn Côi bụm ngực lấy lại tinh thần, mặt ửng đỏ bước nhanh đi theo.

“Thiếu gia, chúng ta đi đâu dò xét đây?” Đi vào trong thành, Môn Côi nhẹ giọng mà hỏi.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết khẽ mỉm cười nói: “Ta cũng không biết! Ta lần này là ngầm điều tra, đi đến đâu tính đến đó!”

“Dạ, dạ!” Gật gật đầu, đã hiểu ý, Môn Côi đưa tay chỉ vào phía trước nói: “Thiếu gia, phía trước chính là tiền trang của Vương Phủ, chúng ta có đi vào trong đó xem không?”

Tiền trang sao? Nhắm mắt lại trầm tư một chút, Tống Ngâm Tuyết tiêu sái chuyển động cây quạt trong tay nói: “Được, đi chỗ đó!”

Nụ cười mê người như tấm gió xuân, làm cho trong lòng Môn Côi không khỏi khẽ giạt mình, nghe vậy nàng cúi đầu xuống, ngượng ngùng đi theo sau lưng.

Tống Ngâm Tuyết lúc này đương nhiên không có chú ý tới sự khác thường của Môn Côi, nàng chỉ mãi mê nhìn ngắm xung quanh. Dù sao cũng là lần đầu tiên nàng đi dạo phố phường cổ đại, nói không hưng phấn, là gạt người.

Nhìn chung quanh bốn phía, không chú ý phía trước, lơ đãng một cái, vô ý tông vào người phía trước.

“TMD! Ai dám đụng vào bồn hoàng tử!” Tiếng gầm giận dữ vang lên bên tai, khi Tống Ngâm Tuyết đầu vầng mắt hoa còn chưa khô phục lại, cổ áo đột nhiên bị người ta túm lên.

“Tiểu tử ngươi chán sống prôi hải không?”

Phun ra một câu căm giận, chỉ thấy một tên mặt béo bụng to, bàn tay to như móng heo của hắn sắp sửa vung lên đánh.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lạnh tay lẹ mắt, nghiêng đầu sau đó nhấc chân mạnh mẽ giẫm lên móng heo của tên béo này.

“A –” hét thảm một tiếng, cổ áo lập tức được nới lỏng ra, nhìn tên béo ôm chân heo của mình liên tục kêu cha gọi mẹ, Tống Ngâm Tuyết liếc nhìn liền muốn rời đi.

“Quận chúa!” Đúng lúc này, Mân Côi sau lưng vội vàng kéo nàng, thấp giọng nói bên tai nàng: “Quận chúa, chúng ta đối xử với Lục hoàng tử như vậy chỉ sợ không tốt lắm đâu.”

Cái gì, hắn là Lục hoàng tử? Chính là kẻ làm nhục vị hôn thê của Kỳ Nguyệt, Lục hoàng tử cùng cấu kết làm việc xấu với mình đây sao! Ông trời a, không phải đâu.

Sững sờ nhìn tên béo còn đứng nguyên tại chỗ kêu thảm thiết, trong lòng Tống Ngâm Tuyết thở dài, nàng biết một cước vừa rồi mình dùng bao nhiêu sức, không phải do nàng không biết đối phương là ai sao? Nếu sớm biết là kẻ phiền toái như thế này, nàng là sẽ chọn cách ngoan ngoãn chờ đợi để mình bị nhận ra.

“Này. Ngươi không sao chứ?” Yếu ớt tiến lên, vẻ mặt lo lắng, thứ nhất là lo lắng hành vi vừa rồi của mình chọc giận đối phương, thứ hai là sợ cách nói chuyện của mình khiến cho hắn hoài nghi.

“Xú tiểu tử, hôm nay ngươi nhất định phải chết!” Vẻ mặt thịnh nộ, Lục hoàng tử buông chân mập đang muốn xông tới đánh Tống Ngâm Tuyết, mà khi hắn nhìn rõ tướng mạo tuyệt thế của Tống Ngâm Tuyết thì không khỏi mãnh liệt ngậm ngẫn cả người, “Ngươi, ngươi là. Ngâm Tuyết muội muội?”

“Là muội a!” Cười tủm tỉm giương mặt, bộ dạng thân mật quen thuộc, lúc này trong đáy lòng Tống Ngâm Tuyết sớm đã tính toán nên làm như thế nào rồi.

“Lục ca ca, Ngâm Tuyết chỉ đùa với huynh một chút thôi, sao huynh cho là thật vậy, còn muốn đánh ta a?” Ra vẻ giận dữ nói. Nghe vậy Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt lập tức tươi cười trả lời: “Ai nha, Lục ca ca làm sao cam lòng đánh tiểu Ngâm Tuyết nhà ta? Ai bảo muội giả dạng như vậy, hại ta nhất thời không thể nhận ra!”

Cột nả tiến lên, có vẻ lúc này hắn cũng không còn đau nữa, Lục hoàng tử một tay ôm nàng, tiếp đó hai con mắt không ngừng nhìn từ trên xuống dưới: “Ai, ta nói Ngâm Tuyết, muội thật là đẹp a! Nhìn cách ăn mặc này, quả là một công tử văn nhã, phỏng chừng chỉ cần là nữ tử, nhìn đến cái khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú này đều nhịn không được muốn rung động một phen!”

Cười như kẻ trộm, tay còn nhân cơ hội sờ soạng một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết chán ghét trong lòng, đẩy hắn ra, nhưng sau khi thấy thân thể mập mạp của Lục hoàng tử vì không chú ý mà lảo đảo, lập tức tươi cười thân mật nói: “Ai nha, Lục ca ca, người ta hiện tại chính là nam nhân, sao có thể ôm ôm ấp ấp giữa phố như vậy?”

Nguyên bản Tống Vũ Kiệt bởi vì bị nàng dùng sức đẩy ra mà sinh lòng tức giận, nhưng khi hắn vừa nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của Tống Ngâm Tuyết thì cục tức trong lòng ngực làm thế nào cũng không phát ra được .

“Hắc hắc, Ngâm Tuyết, muội thật là đẹp mắt.” Ai, đáng tiếc a đáng tiếc! Người đẹp như vậy, đáng tiếc bọn họ là đường huynh đường muội*, bằng không dựa vào tính tình của Tống Vũ Kiệt hắn, bất luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua trang tuyệt sắc bạc này!

(*Đường huynh đường muội: Anh em họ nội khác với Biểu huynh biểu muội là anh em họ ngoại có thể lấy nhau theo luật Trung quốc cổ đại)

“Ngâm Tuyết, muội ăn mặc như vậy làm gì?” Nuốt một ngụm nước bọt, thu hồi ánh mắt mê đắm, Tống Vũ Kiệt hỏi thẳng.

“Ta. . . .” Nghe vậy chần chờ, do dự không biết có nên đem việc mình muốn đi dò xét trong tiệm nói với hần hay không, lúc này Tống Vũ Kiệt vỗ đầu một cái, vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra nói: “A, ta biết rồi! Ngâm Tuyết muội nhất định là muốn đi kỹ viện bắt Lâm Phong phu quân về a!”

26. Q.1 - Chương 26: Thúy Hồng Lâu

“Ngâm Tuyết, nhất định là muội muốn đi kỹ viện bắt phu quân Lâm Phong về a!” Vui tươi hơn hở nói, vẻ mặt mập mờ, Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt bày ra một bộ dáng “Ta đã sớm biết”. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết hơi nhú mày, khó hiểu nói: “Kỹ viện? Lâm Phong?”

“Đúng vậy a, Lâm Phong a!” Gật gật đầu, Tống Vũ Kiệt đắc ý nói: “Ngâm Tuyết, chúng ta quen biết lâu như vậy rồi, muội cũng đừng giả bộ nữa, thành này có ai không biết muội nổi danh là bình dấm chua, trông nom mấy vị phu quân quá mức nghiêm ngặt, bình thường cũng không cho người khác nhìn quá nhiều! Hôm nay Lâm Phong lại công nhiên xuất hiện nơi gió trăng, cơn tức này muội sao có thể nhịn được!”

Nói giống như rất tùy ý, Tống Vũ Kiệt vẻ mặt vui cười, đường muội này, ngoại trừ tướng mạo xinh đẹp, những chuyện khác có thể nói là vô cùng bừa bãi, căn bản không nên nhắc tới.

Hần nhìn chăm chăm vào nàng, bộ dạng cà lơ phất phơ. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nghiêng đầu nói: “Thì ra hần chạy tới thanh lâu. . .” Khó trách từ sau ngày đó, chưa từng thấy bóng dáng của hần, đúng là một kẻ tiêu dao khoái hoạt ha!

Tên Lâm Phong này, thật sự là có máu trắng hoa không thay đổi a! Âm thầm nghĩ, nhưng cũng không dị nghị quá nhiều, đối với những kẻ râu ria không liên quan tới mình, Tống Ngâm Tuyết nàng cũng không để trong lòng.

Về mặt bình tĩnh biểu lộ suy nghĩ chân thật trong nội tâm nàng lúc này, chính là Tống Vũ Kiệt lại ngộ nhận đó là sự bình yên trước bão tố, vì vậy hần sợ thiên hạ không loạn, lập tức bắt đầu thổi gió, đốt lửa: “Đúng vậy a, hần đang ở Thúy Hồng Lâu! Ta từ chỗ đó đi ra, trông thấy hần đang ôm một kỹ nữ đứng ở đằng kia mãnh liệt hôn, vui vẻ đến quên cả đường về nhà! Muội muội, muốn Lục ca ca ta mang muội đến nhìn một cái hay không?”

Bộ dáng xấu xa như kẻ trộm, gương khuôn mặt tươi cười lên, Tống Vũ Kiệt tự mình ưu nhã mở cây quạt ra, thản nhiên đứng bên cạnh phe phẩy chờ đợi Tống Ngâm Tuyết trả lời.

Thấy vậy, phản ứng đầu tiên của Tống Ngâm Tuyết chính là cự tuyệt, nàng cũng không có thời gian rồi đi để ý tới những chuyện này, chính là vừa nghĩ tới thân phận Tống Vũ Kiệt cùng tên Lâm Phong cần dần mặt kia, nàng liền không nhịn được đáp ứng.

Dù sao cửa hàng khi nào dò xét cũng được, nàng nhân cơ hội này tìm hiểu Lâm Phong thật hư thế nào, cũng thuận tiện ổn định tâm lý Tống Vũ Kiệt, tránh cho hần sinh nghi.

“Hảo, vậy phiền Lục ca ca dẫn đường a!” Cười mỉm nói, giả bộ ngu ngốc như bị người ta đầu độc, Tống Ngâm Tuyết nhắc chân đi theo Lục hoàng tử, vừa đi vừa không quên hỏi thăm một ít chuyện Lâm Phong làm tại thanh lâu.

“Yên tâm đi! Có Lục ca ca ở đây, hôm nay sẽ hỗ trợ muội bắt phong nguyệt công tử trở về!” Vỗ ngực một cái, vẻ mặt tự tin, thấy Nhữ Dương quận chúa mà mình quen thuộc, Tống Vũ Kiệt không khỏi lộ ra một nụ cười thật tươi, khiến cho thịt béo trên mặt va vào nhau lộn xộn.

Trước Thúy Hồng Lâu, Tống Ngâm Tuyết một thân nam trang, vô cùng tiêu sái mở miệng hỏi: “Chính là chỗ này?”

“Đúng nha, Lục ca ca vừa từ nơi này đi ra mà!” Gật gật đầu, vẻ mặt khẳng định.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết huýt sáo một tiếng, búng tay xinh đẹp nói: “Đi thôi!”

Nhắc chân bước vào, mùi son phấn nồng nặc bay thẳng đến trước cái mũi nàng. Thấy thế, Tống Ngâm Tuyết hoảng hốt bịt mũi, liên tục kêu lên: “Cái mùi gì đây?”

” Mùi thơm của nữ nhân!” Về mặt hèn mọn bỉ ổi, miệng cười toe toét, vui vẻ giống như cá gặp nước, toàn thân Tống Vũ Kiệt đều vô cùng phấn chấn.

“Lưu mục mục, nhanh chuẩn bị cho bồn hoàng tử gian phòng tốt nhất!” Hét lớn một tiếng, vung tay lên, lập tức từ phía bên phải một bà sồn sồn trang điểm rực rỡ uốn éo đi ra, vung khăn lụa lên, làm nũng với Lục hoàng tử, “Ôi, Lục hoàng tử a, ngài thật đúng là nể tình, mới vừa đi chưa tới một canh giờ, lại trở về ủng hộ a?”

“Đúng vậy a đúng vậy a, bồn hoàng tử làm thế không phải là không nỡ xa mục mục cùng các cô nương Thúy Hồng Lâu sao!” Đưa tay ngả ngón , lập tức hung ác ngắt một bả trên móng đít tú bà, khiến cho người bên cạnh nũng nịu kêu lên: “Ai nha, Lục hoàng tử thật xấu, véo ta đau quá !”

Một hồi buồn ói dâng lên từ đáy lòng, chứng kiến một màn này, trước mắt Tống Ngâm Tuyết bay qua rất nhiều quạ đen, sau đó lượn qua lượn lại gào thét không ngừng.

“Được rồi được rồi, Lưu mục mục, nhanh dẫn chúng ta lên đi!” Thu tay lại, cười rạo rức, Tống Vũ Kiệt lớn tiếng nói.

“Lục hoàng tử bên này, mời!” Nghe vậy tú bà ngoan ngoãn hạ thấp người, dẫn đầu đi lên sương phòng tốt nhất trên lầu, Tống Ngâm Tuyết đi theo sau lưng, vẫn nhìn bốn phía dò xét.

“Lục hoàng tử, căn phòng ‘chữ Thiên số một’ này là chỗ cũ của ngài !” Mỉm cười, xoay người đi gọi cô nương tiến lại, lúc bọn Tống Ngâm Tuyết vừa ngồi xuống, Lưu mục mục dẫn theo vị nữ tử trông cũng không tệ tiến đến.

“Nàng là ai, tại sao không phải Phượng Sơ?” Liếc mắt nhìn, vẻ mặt trách cứ, hiển nhiên Tống Vũ Kiệt không hài lòng lắm với nữ tử mà tú bà mang đến.

“Không được không được, đi gọi Phượng Sơ!” Không kiên nhẫn vẫy tay, trên mặt ngăm giáu sự vui sướng. Thấy vậy, tú bà khó xử nói: “Lục hoàng tử, tối hôm qua Phượng Sơ cô nương ở cùng người một đêm, hiện tại đang cùng công tử khác, tiểu nhân không tiện đi cắt ngang, như vậy không hợp quy củ a!”

“Cái gì có quy củ hay không, bồn hoàng tử chính là quy củ! Nhanh đi gọi nàng tới, bồn hoàng tử đợi không nổi!” Cổ ý nhìn Tống Ngâm Tuyết bên người một chút, lại nhìn Lưu mục mục đang ở thế khó xử một chút, lông mày Tống Vũ Kiệt khẽ nhíu, lớn tiếng nói: “Cái đồ không biết sống chết nào, dám cướp người của bồn hoàng tử!”

“Dạ, là Lâm Phong công tử.” Do dự phun tên ra, tú bà sau một hồi cân nhắc, vẫn quyết định không đắc tội ôn thần trước mắt này.

“Là tiểu tử kia!” Vỗ bàn, chấn động khiến rượu trên bàn đổ tứ tung, Tống Vũ Kiệt đột ngột đứng lên, hung dữ nói: “Hắn ở đâu? Bồn hoàng tử muốn đi gặp hắn một chút!”

“Ồ ...ở ‘phòng chữ địa số hai’.” Run lẩy bẩy nói ra địa điểm, bộ đồ lòng của Lưu tú bà giờ phút này đều thót lên tới cổ họng.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt khẽ dùng mắt ra hiệu với Tống Ngâm Tuyết, xoay người một cái đi ra ngoài. Sau lưng, Tống Ngâm Tuyết đứng dậy đuổi theo, ánh mắt sáng ngời đảo qua đảo lại, gương mặt khẽ mỉm cười.

“Dạ Lâm Phong, người thật to gan, dám cướp người của bồn hoàng tử!” Nhắc rèm lên, nhắc chân mà vào, Tống Vũ Kiệt mạnh mẽ quát một tiếng.

Nghe vậy, Dạ Lâm Phong chậm rãi đẩy tiểu mỹ nhân nằm trong ngực ra, một tay đỡ đầu, đôi mắt phượng yêu dã lưu chuyển, “O, là gió nào thổi Lục hoàng tử tới đây?” Đôi môi mỏng bĩu ra, vẻ mặt lười biếng cười cợt, vạt áo Dạ Lâm Phong hơi mở, lộ ra lồng ngực vô cùng trơn bóng gợi cảm.

“Người –” vừa thấy cảnh này, dáng vẻ Tống Vũ Kiệt nguyên bản còn vụn phần kiêu ngạo bệ vệ, lập tức tắt ngấm, sắc mặt lập tức lộ vẻ mê đắm nói, “Hắc hắc, Lâm Phong công tử thật là tao nhã! Khiến bồn hoàng tử vừa nhìn trong lòng liền ngứa ngứa a!”

Hử? Nói gì vậy? Nghe vậy Tống Ngâm Tuyết nhú mày, không thể phủ nhận bộ dạng Lâm Phong lúc này thật sự rất gợi cảm rất mê hoặc lãng lợ, chính là dù nói thế nào hắn cũng là nam nhân a, tại sao Lục hoàng tử này lại nói lòng hắn ngứa ngứa?

Trong nội tâm khó hiểu, Tống Ngâm Tuyết tránh sau lưng hắn yên lặng theo dõi diễn biến. Lúc này, vừa thấy mặt béo phì thèm thường của Tống Vũ Kiệt, trên mặt Lâm Phong hiện lên một tia chán ghét, hắn ngồi dậy, động tác cực kỳ ưu nhã sửa sang lại y phục của mình, nói: “Lục hoàng tử, Lâm Phong nói thế nào cũng là muội phu của người, không phải ngay cả muội phu mình người cũng muốn ra tay chứ?”

“Không có, đương nhiên là không rồi!” Liên tục khoát tay nói, phủ nhận ý nghĩ của mình. Buồn cười, Tống Vũ Kiệt hắn cũng không phải đồ ngốc, muội muội lại đang ở phía sau, trong lòng hắn có nghĩ gì cũng không thể nói ra miệng a!

“Ha ha, Lâm Phong người nói đi đâu vậy? Người là muội phu của ta, cũng không phải nam sủng của ta, ta làm sao lại ra tay với người?” Trong lời nói sắc mùi đối trá, nghe vậy trong lòng Tống Ngâm Tuyết cả kinh. Cái gì, nam sủng? Trời ạ, vị Lục hoàng tử này khẩu vị cũng không nhỏ, lại nam nữ đều ăn sạch a? Lợi hại! Lợi hại!

Nàng ở sau lưng hắn liếc mắt khinh thường, lúc này ở trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết, đã triệt để phủ nhỏ cái tên Lục hoàng huynh lớn lên y như con heo mập này!

Hắn là sâu mọt của xã hội, đồ bỏ đi của thế gian, còn sống chính là bi kịch, một chút tác dụng cũng không có, chỉ biết gây tai họa cho người khác!

Cầm giận bất bình nghĩ, trong lúc đó nghe được lời nói trêu chọc của Tống Vũ Kiệt: “Lâm Phong muội phu công nhiên đi ra ngoài tìm hoan mua vui như vậy, chẳng lẽ không sợ quận chúa biết được sẽ không cao hứng sao?”

“Quận chúa? quận chúa nào?” Cười cười, vẻ mặt lơ đãng, Lâm Phong một tay ôm chầm Phượng Sơ cô nương bên người, tiếp theo vuốt ve khắp người nàng.

“Còn có quận chúa nào nữa? Đương nhiên là thê tử của người Nhữ Dương quận chúa!” Mắt thấy động tác trêu chọc của Lâm Phong, cùng với thân thể chọc người của Phượng Sơ, Tống Vũ Kiệt nuốt nước miếng, vẻ mặt sắc dục trả lời.

“Nhữ Dương quận chúa? Ha ha!” Cười khinh miệt, thuận tay đem mỹ nhân trong ngực đặt trên giường, môi nồng nàn mỹ yêu nghiệt của Lâm Phong chậm rãi mở ra: “Nữ nhân kia, quả thật là không thú vị, nào có phong tình như Sơ nhi của ta.”

TNN, lại dám nói xấu ta!

Nghe vậy bất mãn, mím môi, Tống Ngâm Tuyết ráng nén giận, đứng yên không lên tiếng, khi bàn tay thon dài xinh đẹp của Lâm Phong định giật xiêm y mỏng như cánh ve của Phượng Sơ ra thì nàng đột nhiên “Khụ khụ” ra tiếng!

“Lâm Phong công tử thật hăng hái, lại muốn biểu diễn xuân cung sống trước mặt người khác a!”

27. Q.1 - Chương 27: Tranh Biện

“Lâm Phong công tử thật hăng hái, lại muốn biểu diễn xuân cung sống trước mặt người khác a!” Trêu tức một tiếng, lấy quạt tranh che mặt, Tống Ngâm Tuyết thanh lệ xuất trần như thần tiên đi ra.

“Vị công tử này.” Khiếp sợ nhìn Tống Ngâm Tuyết toàn thân phát ra hương vị phong nhã cùng tuấn mỹ, Phượng Sơ nằm trên giường, trong lúc nhất thời quên cả phản ứng, cứ như vậy lộ ra nửa vai, sưng sờ, ngẩn người nhìn.

“Phượng Sơ cô nương có vẻ rất chung tình với vị công tử này a.” Bởi vì quạt tranh ngăn trở một nửa gương mặt tinh xảo của Tống Ngâm Tuyết, chỉ lộ ra cặp mắt xinh đẹp câu hồn kia, lại thêm một thân nam trang, cho nên Lâm Phong nhất thời không nhận ra, không ngừng cười tròng mắt nhìn vị khách không mời mà đến này.

“Phong công tử nói cái gì vậy.” Hô một tiếng yêu kiều, cố ý không kéo quần áo đã chảy xuống nửa người lên, Phượng Sơ cô nương như rắn nước quấn lên Lâm Phong, cố ý trấn an hắn, không để cho hắn vì vậy mà tức giận, nhưng hai con mắt nàng thủy chung lại nhìn chằm chằm vào Tống Ngâm Tuyết, trong đó có sự ái mộ thật sâu đậm.

Thật là một công tử phong nhã nhẹ nhàng! Hơi đỏ mặt, vừa cực lực nịnh nọt Lâm Phong, vừa chăm chú nhìn Tống Ngâm Tuyết, ánh mắt Phượng Sơ, cứ như là một thiếu nữ ngây thơ rơi vào mối tình đầu.

Lâm Phong là loại người nào, tung hoành trên chốn trăng gió bao nhiêu năm, há lại nhìn không ra tâm tư của Phượng Sơ? Hắn nhẹ nhàng đẩy nàng ra, vẻ mặt thâm ý nhìn Tống Ngâm Tuyết nói: “Người Lục hoàng tử mang đến, chẳng lẽ không dám dùng gương mặt thật gặp người khác sao?”

Một câu nói châm chọc truyền đến, nghe vậy Tống Ngâm Tuyết cũng không tức giận, mà chỉ mỉm cười, dùng giọng nói ôn nhu nhất, hấp dẫn nhất của nàng trả lời: “Cũng không phải! Tại hạ không phải không dám dùng gương mặt thật gặp người, chỉ là lo lắng có người tự ti mặc cảm, cho nên lúc này mới che nửa mặt.”

“A, tự ti mặc cảm?” Kêu lên một tiếng buồn cười, Lâm Phong miễn cưỡng khởi động thân thể to lớn mà khô gọt của mình, yêu mỵ cười nói: “Yên tâm đi, các hạ! Người ở đây, đều rất là biết mình biết ta!”

Hừ, khẩu khí thật lớn! Hắn cũng không tin, tên này có thể đẹp đến đâu! Nhìn chằm chằm vào hắn, bên môi Lâm Phong gợi lên một nụ cười lạnh nhạt, cực kỳ châm chọc.

Thấy vậy, trong lòng Tống Ngâm Tuyết cười lạnh một tiếng, bàn tay thon dài trắng trẻo chậm rãi cầm quạt tranh, từng chút từng chút dời ra khỏi mặt.

Như gió xuân thổi qua lòng người, như ánh sáng của vì sao vụt qua, Tống Ngâm Tuyết lộ ra cả gương mặt, tuần tú giống như là hồng nhạn trong gió trong sát na xẹt qua lòng người, lưu lại một ấn ký sâu đậm làm cho người ta thần thờ thật lâu mới bình tĩnh lại.

“Người.”

“Người.”

Vẻ kinh ngạc hiện lên trên mặt Dạ Lâm Phong, chỉ thấy lúc này mắt hắn tròn tròn, vẻ mặt khó có thể tin nhìn cảnh trước mắt, một câu cũng nói không nên lời.

Trời ạ, đây là nàng sao? Là quận chúa dung tục tính cách cực kỳ điêu ngoa kia sao? Nàng tại sao, tại sao có thể có khí chất không nhiễm bụi trần như vậy? Là mình nhìn lầm rồi ư.

Mạnh mẽ nháy mắt phượng, trong đôi mắt hoa đào yêu đã lộ vẻ không thể tin được, Lâm Phong lúc này, nâng khuôn mặt tuần tú căng cứng lên, thân thể vẫn không nhúc nhích chằm chằm vào phía trước.

Sau lưng hắn, Phượng Sơ cô nương sau khi nhìn đến gương mặt thật của Tống Ngâm Tuyết, mặt đỏ bừng, yêu kiều thẹn thùng kéo nhẹ góc áo của mình.

“Vị công tử này mời ngồi, Lục hoàng tử mời ngồi!” Quyển rừ nịnh nọt hô, kéo của mình y phục lên, Phượng Sơ bày ra một bộ dạng phụ nữ đàn hoàng nhu thuận, bắt đầu rót rượu cho ba người.

“Tiểu nữ tử Phượng Sơ, xin hỏi công tử xưng hô như thế nào?” Xấu hổ đưa tay nâng chén rượu, dâng đến trước mặt Tống Ngâm Tuyết, Phượng Sơ cười vô cùng thẹn thùng.

Thấy vậy, Lục hoàng tử mập mạp lập tức lớn tiếng ồn ào kêu gào: “Phượng Sơ, nàng làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao?”

Cho tới bây giờ chỉ là kẻ lưu luyến chốn phong lưu, làm sao chính thức hiểu được tâm tư nữ tử, Tống Vũ Kiệt vừa gào thét ồn ào, làm cho Lâm Phong bên cạnh cũng hồi thần lại.

Hắn lúc này nhìn chằm chằm Phượng Sơ, đôi mắt phượng tinh xảo nửa khép, khóe miệng nhếch lên không nói lời nào.

“Tại hạ Tống Doãn, ra mắt cô nương!” Mặt cười tao nhã, khí chất như gió mát, Tống Ngâm Tuyết đưa tay đón chén rượu, cố tình giả bộ lơ đãng nhẹ nhàng đụng vào tay nàng.

Đầu ngón tay cùng đầu ngón tay đụng vào, tê tê đại đại, như một dòng điện trong nháy mắt lan ra toàn thân, chỉ thấy Phượng Sơ kinh hãi rút tay về, ánh mắt ngơ ngác nhìn phía trước, sau đó mê luyến, ái mộ, không thể ngăn chặn từ trong nội tâm tràn ra.

“Thì ra công tử cũng họ Tống. . . .” Tại Đại Tụng, Tống là quốc họ, là biểu tượng cho thân phận cao quý! Nghe nói như thế, trái tim Phượng Sơ vốn tung tăng như chim sẻ không thôi, không khỏi bắt đầu phan phàn, phan oanh nhảy theo tiết tấu rối loạn!

Công tử đã ôn nhu lại tuấn mỹ, trên đời có thể có mấy nữ nhân không thích. Nhìn Phượng Sơ đã hoàn toàn đắm chìm trong vẻ đẹp của mình, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười trong lòng, không có biện pháp mà nghĩ: ai, người này lớn lên cũng thật đẹp, nhưng cũng đành chịu nha!

“Nào, Lục hoàng tử, Lâm Phong công tử, Phượng Sơ cô nương, Tống Doãn mời các vị một ly!” Tiêu sai bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, động tác hoàn mỹ liên tục, hoàn toàn không mang theo bất cứ tỷ vết nào.

Lâm Phong cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Tống Ngâm Tuyết, mí mắt hạ xuống, nhìn rượu ngon trong chén, trên gương mặt tuấn tú yêu nghiệt chậm rãi lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa: Nhữ Dương quận chúa, người, rất thú vị.

“Nghe nói Lâm Phong công tử là phu quân của Nhữ Dương quận chúa! Làm sao có thể cả ngày lưu luyến nơi bướm hoa, còn không chút khách khí định biểu diễn xuân cung sống?” Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nói ra một câu châm chọc lại khiến người nghe không đoán nổi tâm tình.

Nghe vậy, Dạ Lâm Phong cười châm biếm, đôi mắt câu hồn không ngừng nhìn Tống Ngâm Tuyết từ trên xuống dưới. Thì ra nàng tới chỗ này là vì mục đích này! Hừ, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cho dù nàng thay đổi cách ăn mặc, ngụy trang thế nào, lòng của nàng, cũng vẫn xấu xí thế thôi!

“Trò xuân cung sống này luôn luôn có người muốn thưởng thức! Chẳng lẽ Tống huynh không biết, quận chúa nhà ta rất thích trước mặt mọi người biểu diễn đấy sao? Nàng đã từng buộc hộ vệ của nàng cùng nàng làm trong rừng hoa đào!” Híp mắt, cặp mắt tràn đầy khinh thường, Lâm Phong ôm Phượng Sơ vào trong ngực, bàn tay không an phận cũng bắt đầu chạy loạn.

“Lâm Phong, quận chúa này thật đúng là cùng hộ vệ hắn ở trong rừng hoa đào. . . .” Lục hoàng tử ở bên này vừa nghe thấy lời này, mắt nhỏ mê đắm lập tức đảo quanh trên người Tống Ngâm Tuyết, “Chắc chắn, thật không nghĩ tới, vị đường muội của ta còn có loại ham mê này!”

Thấy Lâm Phong thành công đã kích thích chính mình, Tống Ngâm Tuyết lúc này híp mắt lại, cười mỉm mở miệng nói: “Bởi vì có cái gọi là phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói, thì ra tiêu sai như Lâm Phong công tử, cũng là loại nam nhân nhiều chuyện nói huyền thuyên sau lưng người khác!”

“Nam nhân nhiều chuyện?” Lông mày anh tuấn tức giận nhíu lại, Lâm Phong nghe vậy chậm rãi nhìn Tống Ngâm Tuyết, trong mắt mơ hồ có chút bất mãn, “Tống huynh bảo vệ quận chúa như vậy, chẳng lẽ là đã từng làm khách của nàng? Quận chúa nhà ta cũng không có gì khác thường, chỉ là trông thấy mỹ nam thì hai mắt sáng lên, ta thấy Tống huynh tuấn nhã như vậy, chắc hẳn quận chúa thế nào cũng sẽ không bỏ qua!”

Trào phúng nói, làm cho Phượng Sơ một bên cười khanh khách, chỉ thấy nàng ta lúc này che miệng, gương mặt đầy vẻ xem thường, như là đang cực lực khắc chế cái gì.

Thấy vậy, trong lòng Tống Ngâm Tuyết thâm mắng một hồi: NN! Nàng còn dám khinh thường ta? Có lộn hay không! Nàng chính là kỹ nữ, dù thế nào là bị người đê, dù trước kia mình dâm loạn thế nào, đó cũng là đê người khác! Một cái công một cái thụ, địa vị so với nàng không biết cao hơn bao nhiêu lần, cũng không đến phiên nàng khinh khi ta đâu!(Myu: ai không hiểu công thụ là gì thì PM riêng với ta :))

Bất mãn nghĩ thầm, nhìn hai người trước mắt, Tống Ngâm Tuyết nhất thời cất cao giọng nói: “Đây là nói cái gì vậy? Tống Doãn ta sao có thể công nhiên cho Lâm Phong công tử đội nón xanh*? Dù là muốn, cũng phải tìm. . . .”(Đội nón xanh*: tương đương với bị cấm sừng ở VN)

Thâm ý liếc qua Phượng Sơ bên cạnh, thần sắc lạnh nhạt tới cực điểm, nhưng Phượng Sơ vốn bị sự ái mộ làm cho hôn mê đầu óc choáng váng, lúc này thấy Tống Ngâm Tuyết nhìn nàng, cũng không trông nom lời người ta nói có ý tứ gì, liền mất hồn mất vía tươi cười đầy mặt nói: “Đúng vậy a đúng vậy a, Tống công tử làm sao lại mang nón xanh cho người khác chứ, Lâm Phong công tử cứ nói đùa!”

Quả nhiên là mặt nữ nhân, đổi còn nhanh hơn thời tiết tháng sáu! Tốc độ biến ảo nhanh như vậy, thật là khiến người ta phải than thở mà xem! Tống Ngâm Tuyết khiêu khích nhìn Lâm Phong, nhìn vẻ mặt hần tức nghẹn, trong lòng vui vẻ, vừa định nói thêm cái gì thì ngoài cửa chạy tới một gia đình, sau khi nói vài câu bên tai Tống Vũ Kiệt, chỉ thấy Tống Vũ Kiệt vỗ đùi, vui vẻ nói câu “Tốt”, sau đó đứng lên vội vàng nói với bọn họ “Các vị, bổn hoàng tử có chuyện quan trọng, do đó xin đi trước một bước!”

Xoay người rời đi, khi Tống Vũ Kiệt đi ngang qua Tống Ngâm Tuyết thì hần trầm giọng nói với nàng một câu: “Ngâm Tuyết muội muội, lần trước bị người đoạt Kỳ Nguyệt trước, làm hại ta vài buổi tối cũng ngủ không ngon, lúc này, ta nhất định phải tìm người tốt hơn hẳn cho người đổ mắt đổ mắt*!” (* đổ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng)

Hắc hắc cười hai tiếng phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại Tống Ngâm Tuyết sững sờ nghĩ: tên mập mập kia nói những lời này là có ý gì? Tại sao lại liên quan tới Kỳ Nguyệt? Nghe lời hần nói hình như là cảm thấy hứng thú với Kỳ Nguyệt, chính là không phải lúc trước người hần làm nhục là vị hôn thê của Kỳ Nguyệt sao? Vậy đây là chuyện gì?

Khó hiểu lắc lắc đầu, quyết định tạm thời không nghĩ nhiều nữa, nhưng vào lúc này, Lâm Phong đứng dậy một bả kéo nàng, cười cười nói: ” Lục hoàng tử đã đi, không bằng chúng ta cũng đi thôi! Tống huynh ở đâu, Lâm Phong có thể tiện đường tiễn huynh một đoạn!”

28. Q.1 - Chương 28: Quyết Định Của Kỳ Nguyệt.

“Tống huynh ở đâu, Lâm Phong có thể tiện đường tiễn huynh một đoạn!”

Cười cười nói, mặt làm ra vẻ chân thành. Nghe vậy Tống Ngâm Tuyết nhìn nhìn Phượng Sơ vẻ mặt mát mát bên cạnh, mỉm cười gật đầu đáp ứng. A, ai bảo nàng ta vừa rồi khinh bỉ nàng, Tống Ngâm Tuyết nàng từ trước đến nay là người có thù tất báo, lúc này thấy nàng ta khổ sở, là chuyện mình vui vẻ nhất!

Đứng lên, nhã nhặn vén rèm, trong ánh mắt tiếc nuối của Phượng Sơ, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười đi ra ngoài.

“Quận chúa, cách ăn mặc này, thực làm cho Lâm Phong giật mình không thôi!” Ngồi trên xe ngựa Lâm Phong gọi, trong xe, Lâm Phong cười tà, một tay ôm lấy nàng, sau đó dùng đôi môi mỏng khêu gợi kia nhẹ nhàng không ngừng mấp mề thổi khí bên tai Tống Ngâm Tuyết: “Quận chúa là ghen tị?”

Mặt dựa vào mặt, ngón tay thon dài chậm rãi xẹt qua da thịt nõn nà của Tống Ngâm Tuyết, cuối cùng nhẹ nắm bàn tay xinh đẹp mềm yếu như không có xương của nàng, Lâm Phong thần sắc trêu tức mà khinh miệt nói: “Quận chúa nếu thân thể tịch tịch, muốn Lâm Phong giúp đỡ, chỉ cần phái người thông báo một tiếng là được, tội gì chạy tới thanh lâu bày trận như vậy?”

TNND, tên tự đại! Thật đúng là tưởng trên mặt mình dát vàng sao? Cảm thấy khinh bỉ, tức giận quăng cho hần một cái liếc mắt, Tống Ngâm Tuyết kéo dần khoảng cách giữa hai người, tiện tay từ trong tay áo rút ra một khối khăn lụa, sau đó vô cùng chăm chú từ từ chà lau bàn tay vừa rồi bị hần nắm.

Hừ, sờ qua tay kỹ nữ, nàng cũng không biết có dính bệnh gì không!

Không nói một câu chậm rãi lau, một ngón tay lại một ngón tay. Tựa trong vách xe, Lâm Phong mắt phượng nghiêng nghiêng, vẻ mặt hào hứng nhìn nàng, nghiêng ngả nói: “Quận chúa đây là đang ngại Lâm Phong bản sao? Ha ha, quận chúa, hình như sau lần trước bị ngã, người bắt đầu trở nên có chút không giống với trước kia.”

“A? Vậy sao?” Thành linh ngẩng đầu lên, ngón tay thon dài trắng nõn duỗi ra ngoài xe, vô cùng chậm rãi buông ra, nhất thời khăn lụa liền theo gió bay ra ngoài, ung dung phiêu phiêu, trong chốc lát liền tìm không ra tung tích.

“Làm gì tuyệt tình như vậy?” Lơ đễnh nhíu lông mày, vẻ mặt kín như bưng, Lâm Phong kéo nhẹ đôi môi mỏng chậm rãi nói: “Nhữ Dương quận chúa? Quả thật càng ngày càng thú vị!”

“Tại sao Lâm Phong công tử lại thích dùng loại giọng điệu này?” Mối son nhẹ mở, thái độ thờ ơ, Tống Ngâm Tuyết cũng mệt mỏi không muốn nói nhiều cùng cái tên cuồng tự đại này, đơn giản nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Chính là động tác hoàn toàn vô tâm này của nàng, rơi vào trong mắt Lâm Phong lại thành nàng “đã muốn còn làm cao”, vì vậy đáy lòng hần hừ lạnh một tiếng, gương mặt lạnh lùng.

Cũng không lâu lắm, xe ngựa liền ngừng lại tại cửa phủ Nhữ Dương Vương, không cần Lâm Phong đỡ, Tống Ngâm Tuyết lựa chọn tự mình nhảy xuống, nhưng vào thời khắc này, Dạ Lâm Phong bước nhanh tiến lên, một tay ôm lấy nàng, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nghênh ngang đi vào trong phủ.

“Thả ta xuống!” Ta van người, nàng hiện tại đã đủ tiếng xấu rồi, không muốn lại thêm chút lo lắng nữa.

Một câu mệnh lệnh lạnh như băng, mười phần uy nghiêm, làm cho Lâm Phong không khỏi dừng lại, thừa dịp này, Tống Ngâm Tuyết vùng một cái nhảy xuống, khi hai chân đồng thời chạm đất, đầu chậm rãi quay lại: “Nhớ kỹ, loại sự tình này, bản quận chúa không hy vọng nó phát sinh lần thứ hai!”

Nàng lạnh lùng nhấc chân mà đi, sau lưng Lâm Phong dùng vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên, quay đầu, lại phát hiện Kỳ Nguyệt đang đứng ở đó.

“Đúng là ruồi đậu chỗ thối, loại nữ nhân này, cũng chỉ có người như người nguyện ý đụng vào!” Xem thường xoay người, Kỳ Nguyệt làm bộ phải đi.

Nghe vậy Lâm Phong cười cười, tiện tay sửa sang xiêm y có chút hỗn loạn của mình nói: “Đúng vậy a, ai bảo nàng mấy ngày hôm trước vì người mà phải nhẫn nhịn? Nếu người phục vụ nàng thật tốt, ta làm sao phải vất vả như vậy?”

“Người đừng nói bậy, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng phục vụ nàng!” Mặt lập tức có chút ửng hồng, Kỳ Nguyệt thẹn quá hoá giận trừng mắt liếc hần hừ một cái, mạnh mẽ vung tay áo bỏ đi.

Sau lưng, Lâm Phong lắc đầu, lời nói trêu chọc truyền đến: “Ai, thật là thú vị! Nữ nhân hung mãnh như quận chúa vậy, cư nhiên còn không giải quyết được một tiểu đồng nam? Thật không biết là nàng nghĩ thế nào, chẳng lẽ định nuôi dưỡng tốt tốt, giữ lại chơi một lần cho đã? Ai nha, phỏng chừng nhẫn nhịn rất là thống khổ.”

Lời nói khiêu khích vui đùa của Lâm Phong vang lên, nghe vậy toàn thân Kỳ Nguyệt mạnh mẽ rùng mình, hai mắt không khỏi nắm thật chặt, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một mảnh hàn băng. Không! Hần tuyết đối không chấp nhận! Hần sẽ không để cho tiện nhân Tống Ngâm Tuyết này thực hiện được ý đồ!

Không nói một lời nhìn thân ảnh dần đi xa, Lâm Phong thờ ơ mà cười cười, xoay người đi về phòng của mình, mệt mỏi mấy tối, hần cũng nên nghỉ ngơi thật tốt.

Màn đêm buông xuống, đèn rực rỡ thấp lên, Tống Ngâm Tuyết đứng trong thư phòng, nhìn quyển sổ trong tay lẳng lặng tự hỏi. Tuy đã từ tay những phân tổng quản kia lấy được sổ sách chính thức, nhưng Nhữ Dương Vương phủ lớn như vậy, một đồng sổ những năm gần đây, trong lúc nhất thời làm sao xem hết được? Huống chi còn bị Lý Triệu Lương quấy phá lâu như vậy, muốn kiểm tra kỹ càng, quả thật có chút phiền toái.

Chậm rãi lật, từng tờ từng tờ, bằng chỉ số thông minh hơn người kiếp trước của nàng, muốn chính thức không chế cũng không phải rất khó, chỉ là lúc này. Nhất thời một cỗ mê muội đánh úp lại nàng, chống đầu,

trước mắt phảng phất có rất nhiều hình ảnh lác lác, có vui vẻ, có khóc, có mỉm cười, cũng có phần nộ

Những hình bóng này chồng lên nhau đan vào cùng một chỗ, khiến trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết vô cùng khó chịu. Đây đã là lần thứ mấy rồi, từ sau khi mình tỉnh lại, một vài hình ảnh lạ lẫm này liền một mực qua lại trước mắt nàng, lúc mới bắt đầu nàng tưởng não chấn động lưu lại di chứng, nhưng từ hình ảnh có cảm giác mông lung lúc bắt đầu, hiện tại dần dần có chút rõ ràng trước mắt, Tống Ngâm Tuyết dám khẳng định, đây tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là ảo giác!

Tràng cảnh chân thật như vậy, cảm giác mãnh liệt như vậy, phát ra từ ý thức trong nội tâm, chẳng lẽ là trí nhớ trước kia của thân thể này sao?

Tên Diêm Vương chết tiệt kia đã từng nói qua, sau khi xuyên không, sẽ mang đến cho chính mình một ít việc không tưởng tượng nổi, lúc mới bắt đầu nàng tưởng trò đùa dai của Diêm Vương, chỉ là tình cờ vị phụ quân, nhưng bây giờ xem ra.

Mạnh mẽ lắc đầu một cái, muốn xem thật cẩn thận, chính là trong lúc đó, cảm giác cùng hình ảnh kia liền thoảng cái biến mất không còn bóng dáng, tựa như tới bây giờ cũng chưa từng phát sinh qua.

“Quận chúa! Quận chúa!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Mân Côi, tâm thần run run, đặt quyển sách trên tay xuống, Tống Ngâm Tuyết lập tức thở ra một hơi đi ra ngoài.

“Chuyện gì?” Kéo cửa ra, nàng khí định thần nhàn nói.

Nghe vậy hạ thấp người, Mân Côi vẻ mặt vui vẻ hồi đáp: “Hồi quận chúa, Kỳ Nguyệt công tử đã ở trong phòng, đang chờ quận chúa ngài đi sủng hạnh!”

“Cái gì? Người nói cái gì!” Vẻ mặt kinh ngạc, thần sắc sững sờ, Tống Ngâm Tuyết không xác định lại lặp lại một lần: “Người nói Kỳ Nguyệt? Đang chờ ta sủng hạnh?”

Âm điệu không tự giác lên cao chút ít, đầu Tống Ngâm Tuyết lúc này đầy sương mù! Nếu nói Lâm Phong đang đợi nàng, nàng còn tin tưởng, nhưng bây giờ lại là Kỳ Nguyệt, Kỳ Nguyệt hạn nàng tận xương trong năm vị phụ quân! Chuyện này sao có thể a?

Nháy mắt mấy cái, chống lại vẻ mặt cười mập mờ của Mân Côi, Tống Ngâm Tuyết lập tức nói: “Mang ta đi nhìn xem!”

“Dạ!” Đứng dậy lĩnh mệnh, Mân Côi cao hứng bưng bưng đi lên phía trước, vừa đi vừa nói nói: “Quận chúa thật là có bản lĩnh, rõ ràng là Kỳ Nguyệt công tử khó thu phục nhất cũng ngoan ngoãn chủ động chạy tới thị tẩm, có thể thấy được mị lực của quận chúa to lớn đến nhường nào, cơ hồ là không người nào có thể ngăn nổi!”

Khoa trương võ mông ngựa, dùng hết khả năng nịnh nọt! Thấy vậy Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, trong nội tâm âm thầm nghĩ: Mị lực lớn sao? E rằng chưa chắc a!

Khi Tống Ngâm Tuyết mỉm cười bước vào trong phòng thì Kỳ Nguyệt bên trong lập tức chán ghét đứng dậy.

Ha, loại phản ứng này, còn nói muốn thị tẩm? Không cảm thấy quá buồn cười sao?

Đi từ từ đến bên cạnh bàn, tự rót chén nước uống, trong đôi mắt đẹp của Tống Ngâm Tuyết lộ vẻ nghiên ngẫm. Từ một khắc nghe được tin tức này, nàng đã biết chuyện đó không có khả năng! Bất quá người ta đã nói như vậy, mình dù sao cũng phải cho họ mặt mũi phối hợp một tí chứ?

“Người tới thị tẩm?” Có chút vui vẻ hỏi, Tống Ngâm Tuyết rất hứng thú nhìn thân ảnh đứng yên bất động.

“Vâng!” Một câu dứt khoát đơn giản, nghe vậy Kỳ Nguyệt phụng phịu, không có một tia biểu lộ nói.

“Vậy người còn đứng đó làm gì? Cũng không phải lần đầu tiên, không cần phải cứng ngắc như vậy a?” Tống Ngâm Tuyết lúc này, không biết mình cùng Kỳ Nguyệt trong đó căn bản cũng không có cái gì, bởi vì trong ấn tượng của nàng, Nhữ Dương quận chúa điệu ngoa háo sắc, lại có nhiều phụ quân như vậy, sinh hoạt cá nhân của hắn nhất định rất dâm loạn, tuy nói Kỳ Nguyệt cũng không cam tâm tình nguyện hầu hạ nàng, nhưng trước kia, nhất định cũng bị nàng mê gian a, cường bạo a..vân vân rồi!

Kỳ Nguyệt vừa nghe Tống Ngâm Tuyết không đếm xỉa mà nói, lập tức tức giận đến toàn thân phát run, chính là lúc này hần lại mím môi, nâng hai tay nắm chặt lên, bắt đầu từng cái từng cái cởi xiêm y của mình.

29. Q.1 - Chương 29: Điều Kiện Của Ta

“Này, người làm gì vậy!” Thét lên một tiếng kinh hãi, Tống Ngâm Tuyết lập tức đứng lên, nhìn Kỳ Nguyệt quần áo rộng mở, mơ hồ lộ ra lồng ngực gợi cảm hoàn mỹ, nâng vôi vàng chấp tay quay lưng đi.

“Đây không phải là thứ quận chúa vẫn muốn đấy sao? Tại sao bây giờ còn làm bộ làm tịch? Người một mực chờ đợi, không phải là muốn một lần hảo hảo chà đạp ta sao? Đã như vậy, người lúc này quay lưng đi làm gì? Là bởi vì tướng mạo ta so ra kém những phu quân khác của người, hay là cảm thấy kỹ thuật của ta không tốt, không cách nào làm cho người thỏa mãn?” Lời nói hết sức châm chọc, biểu lộ có chút vụn vặt, có lẽ là lời Lâm Phong nói ban ngày đã phát huy tác dụng, Kỳ Nguyệt lúc này đã bị sự phẫn nộ làm cho hai mắt đỏ hồng, cũng không trông nom sự ngưỡng ngừng bình thường của bản thân, cả người trần trụi đã kích Tống Ngâm Tuyết, giống như chỉ cần thấy nàng có một chút không vui, trong lòng mình sẽ vô cùng vui vẻ.

“Quận chúa! Người trăm phương ngàn kế làm nhiều việc như vậy, không phải chỉ chờ đợi hôm nay sao? Hiện tại Kỳ Nguyệt đã đứng ở trước mặt người, người cần gì phải giả bộ!” Lời nói lạnh lùng như băng tuyết truyền đến, mang theo sự khinh thường nồng đậm, Kỳ Nguyệt nói xong nhắm mắt lại, một bộ dạng thị béo chờ bị xé xác.

“Đủ!”

Thấy hần như thế, Tống Ngâm Tuyết xoay người, đầu lông mày nhíu lại, khẩu khí rất là lạnh nhạt nói: “Kỳ Nguyệt, người không cần như thế! Ta đã sớm nói, người muốn xuất phủ, lúc nào cũng có thể, chỉ cần người đáp ứng ta một cái điều kiện!”

“Ta hiện tại không phải là đang đáp ứng điều kiện của quận chúa sao?” Mặt tràn đầy châm chọc, lời nói khinh thường, nhắm mắt lại, Kỳ Nguyệt đáp lời.

“Người!” Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết có chút cảm tức! Tên Kỳ Nguyệt này, đã không phải chỉ một hai lần chọc giận nàng, nếu không vì thấy lúc trước quận chúa nợ hần, mình sẽ không tốt bụng như vậy ở đây nghe hần nói nhảm!

“Kỳ Nguyệt, nếu bản quận chúa muốn nam nhân, tuyệt đối không có ai kém người! Người hãy thoải mái, buông lỏng tinh thần, chuyện ta muốn người đáp ứng, tuyệt đối không quan hệ đến thân thể của người!”

Mở mắt ra, trên mặt mờ mịt không rõ, Kỳ Nguyệt hơi nghi hoặc mở miệng nói: “Người có ý gì?”

“Có ý gì sao?” Mím cười, đi tới trước, thẳng đến khi đối diện cùng Kỳ Nguyệt. Lập tức Tống Ngâm Tuyết thở dài, duỗi đôi tay thon dài trắng nõn xinh đẹp của nàng ra, chậm rãi, cẩn thận đem quần áo rộng mở của Kỳ Nguyệt khép lại.

“Người. . . .” Trong lúc nhất thời không có phản ứng, chỉ biết sững sờ nhìn, hần lúc này, tiếp cận gần Tống Ngâm Tuyết như thế, không cần hần tận lực, cũng có thể nghe thấy được mùi thơm nhàn nhạt thanh tân trên người nàng.

“Tốt lắm!” Một câu nói đơn giản, kéo thần trí hần về. Khi hần trông thấy Tống Ngâm Tuyết sau khi đem quần áo của mình buộc lại, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, cả người rõ ràng tự dung khê giạt mình! Đẩy nàng ra, bởi vì lực đạo quá lớn, Tống Ngâm Tuyết không đề phòng mảnh liệt lui về phía sau vài bước, nặng nề đâm vào cạnh bàn, hai tay đưa về sau chống đỡ.

“Người?” Cũng không nghĩ mình sẽ làm ra hành động như vậy, Kỳ Nguyệt trông thấy Tống Ngâm Tuyết đứng cạnh bàn nhíu chặt mày, vốn định mở miệng giải thích, chính là ai ngờ lời nói đến miệng lại thay đổi: “Tiện nhân, dùng dùng bàn tay bản thủ của người đung vào ta!”

“Tiện nhân? bàn tay bẩn thỉu?” Đứng thẳng dậy, miệng cười toe toét, không ngừng xoa cái eo có chút phát đau, ánh mắt Tống Ngâm Tuyết hung ác trừng lên cơ hồ muốn giết người! Sự nhẫn nại của một người là có hạn, Kỳ Nguyệt, người không cần phải một lần, lại một lần khiêu chiến cực hạn của ta! Cắm giận vung tay áo, Tống Ngâm Tuyết mặt lạnh lùng mở miệng: “Tốt, lời của người ta nhớ kỹ!”

Đúng vậy, những lời này nàng sẽ nhớ kỹ, nhớ một đời! Chưa từng có người nào không lưu tình nói thẳng vào mặt mình như vậy, Kỳ Nguyệt — hẳn là người đầu tiên!

Nắm chặt nắm tay, mím môi, mắt Tống Ngâm Tuyết đầy thâm ý nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi hít một hơi thật sâu chậm rãi nói với hắn: “Nghe nói người rất có tài, có danh xưng là Đại Tụng ‘ Văn công tử ’”

“Quận chúa muốn nói cái gì?” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói đến cái này, Kỳ Nguyệt vẻ mặt phòng bị hỏi lại.

“Không có gì!” Quay đầu cười cười, thanh tịnh như tuyết đầu mùa, lúc này Tống Ngâm Tuyết đưa tay vịn thành cửa sổ, biểu lộ nghiêm túc, “Ai cũng nói người đầy bụng kinh luân, là tài năng trụ cột, lần trước khi ta thấy người, người cũng là đang yên lặng đọc, sách không rời tay, chắc hẳn trong lòng người nhất định muốn có công danh a!”

“Hừ, công danh? Đối với cái này, ta sớm đã không muốn! Bởi vì cái gọi là ‘ quan lại bao che cho nhau ’, ở Đại Tụng này, không có tiền không có thế, chỉ có nhiệt huyết tài hoa, sợ là sẽ phải chết vô cùng thảm.”

Yếu ớt châm chọc, vạch trần hiện trạng xã hội vô tình, Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, khẽ cười cười, cũng không lên tiếng nghị luận. Tập tục từ xưa đã như thế, đi đến chỗ nào cũng vậy, mình còn có thể nói gì đây? Ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, trên tấm màn đen đầy sao lốm đốm, tuy là xa vời nhưng vẫn chân thật như cũ, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt lại trầm giọng mở miệng nói: “Kỳ Nguyệt, người rất tài hoa, chắc hẳn trông nom sổ sách nhất định cũng thuận buồm xuôi gió! Lý tổng quản của quý phủ bởi vì tuổi tác đã cao nên cáo lão về quê rồi, trong tay ta hiện tại không có người nào có thể dùng, cho nên muốn mời người đảm nhiệm chức tổng quản Vương phủ, không biết ý của người thế nào?”

“Tổng quản? Ta?”

Trong lúc nhất thời không rõ nàng rốt cuộc mưu đồ cái gì, Kỳ Nguyệt phỏng đoán nhìn nhìn.

Lúc này thấy sau lưng không đáp lời, Tống Ngâm Tuyết xoay người lại, chống lại hai con người của hắn chậm rãi nói: “Người không cần hoài nghi, ta chỉ mời người làm tổng quản Vương phủ, không có gì hơn!”

“Người lại tốt bụng như vậy sao?” Vẫn chưa tin, Kỳ Nguyệt nghe vậy hồ nghi hỏi lần nữa.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, thân thể cực kỳ ưu nhã tựa trên lan can cửa sổ, chậm rãi nói: “Kỳ Nguyệt, người cho là ta cần phải lừa gạt người sao? Như lời người nói, ta trước đây muốn thân thể của người! Nhưng mà bây giờ, ta rất rõ ràng nói cho người biết, ta đối với người— không có hứng thú! Chỉ cần người chịu tiếp nhận cái chức tổng quản này, một năm sau, người có thể tùy thời rời đi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn trở! Nếu như người còn không tin, giấy trắng mực đen chúng ta làm chứng, thế nào?”

Lặng lẽ đợi đáp án của Kỳ Nguyệt, lúc này ở trên mặt Tống Ngâm Tuyết, chính là có một loại cảm giác thần bí, không giống nàng trước kia, Tống Ngâm Tuyết hiện tại, hẳn nhìn không thấu cũng nói không rõ, tựa hồ như là sao băng mờ mịt cuối chân trời, làm cho người ta không cách nào phán đoán.

Nhìn nàng chằm chằm, trong đầu giao chiến dữ dội, trong lúc nhất thời không cách nào xác định rõ, Kỳ Nguyệt thẳng tắp đứng đó.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết giương lên một nụ cười cực lạnh nhạt, hạ mí mắt xuống nói: “Cho người thời gian ba ngày suy nghĩ, hi vọng người có thể chính thức hiểu rõ ràng!”

Xoay người nhấc chân đi ra khỏi phòng, khiến Mân Côi ngoài cửa kính hô một hồi: “Quận chúa, ngài, sao ngài lại đi ra?” Ông trời a, thế đạo hiện tại hoàn toàn thay đổi! Cho tới bây giờ cũng chỉ có người khác nhần nhện quận chúa không được, kết quả phát tay áo đá cửa rời đi, nay thật vất vả Kỳ Nguyệt công tử mới lần đầu tiên chủ động, kết quả vẫn chưa tới nửa nén hương, quận chúa liền thất lưng chính tề đi ra?

Kỳ Nguyệt công tử tạm thời đổi ý rồi? Hay là quận chúa quá mức đói khát, trong thời gian ngắn như vậy liền đem Kỳ Nguyệt ăn sạch sẽ? Ở sau người nàng, Mân Côi lộ ra biểu lộ không dám nghĩ, không nói hai

lời đi theo.

“Quận chúa muốn đi chỗ nào a?” Đi trước giờ đèn lồng lên chiếu sáng cho nàng, sự phục vụ của Mân Côi có thể nói là tận tình chu đáo.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt nói câu “Thư phòng“, sau đó không mở miệng đi thẳng về phía trước.

Ánh sáng lờ mờ chiếu trên thân ảnh cao ráo của nàng, trong màn đêm kéo một cái bóng thật dài, Kỳ Nguyệt nhìn thân ảnh đã đi xa, ngoại trừ phần hận, hẳn lần đầu tiên lộ ra thần sắc phức tạp: Tống Ngâm Tuyết, người rất cuộc muốn làm gì.

30. Q.1 - Chương 30: Thánh Thượng Triệu Kiến.

Từ sau lần gặp Kỳ Nguyệt đã hai ngày trôi qua. Hai ngày này, Tống Ngâm Tuyết một mực ở trong phòng kiểm tra sổ sách, làm người trong phủ đều nhất trí cảm thán: quận chúa lại có thể yên tĩnh hai ngày liên tiếp, không đi ra ngoài gây chuyện thị phi? Đây quả thực là kỳ tích trong thiên hạ a!

Đương nhiên, Tống Ngâm Tuyết cũng không biết nô bộc nghị luận về nàng thế nào, cả tâm tư nàng đều đặt vào chuyện làm sao chỉnh trang cùng tối ưu hóa sản nghiệp của Nhữ Dương Vương phủ, chính là nàng tiếp xúc càng kỹ, lại càng phát hiện cái hồ nước này sâu không thể lường!

Trong vương phủ, ngoại trừ khoản tiền Lý Triệu Lương lén lấy kia, mỗi tháng đều có một số tiền rất khổng lồ chảy ra bên ngoài, nhưng về công dụng của khoản chi này, tiền đi đâu, qua tay người nào, nàng không tra ra được chút gì!

Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Nhấn mày, chống cằm suy ngẫm, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn. Theo lý thuyết mỗi tháng đều có một khoản tiền lớn như vậy xuất hiện trong sổ sách, hẳn là đã sớm khiến cho người khác chú ý, nhưng vì cái gì đã vài năm, cũng không ai thắc mắc?

Rốt cuộc là ai, đang âm thầm điều khiển những thứ này? Mà chút tiền kia, đã đi đâu?

Khép sổ sách lại, vượt vượt huyết Thái Dương, Tống Ngâm Tuyết khẽ thở dài một cái đứng lên, trong nội tâm không ngừng oán giận: Diêm Vương a Diêm Vương, xem ông tìm cho tôi cục diện rối rắm thế nào! Ông cố ý chơi tôi sao?

Lắc đầu, khẽ đẩy cửa sổ, không khí tràn vào, khi nàng nhắm mắt lại hô hấp sâu thì lúc mở mắt ra, lại bị thân ảnh đứng lặng trước mắt làm cho hoảng sợ.

“Người! Người tới khi nào.” Nhìn Minh Tịnh không biết xuất hiện từ lúc nào, Tống Ngâm Tuyết giật mình trừng to mắt. Minh Tịnh này, hình như võ công thật sự rất cao, mặc kệ ở đâu đều lặng yên không tiếng động, bộ dạng xuất quỷ nhập thần.

“Mọi chuyện đều làm tốt rồi?” Bình tâm, hạ mắt, Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói với hắn.

“Tốt lắm! Đây là biên lai ngân lượng Lý Triệu Lương thâm hụt của Vương Phủ những năm gần đây, tổng cộng gần bốn trăm ngàn lượng bạc, mời quận chúa nghiệm thu!” Lời nói bình tĩnh và thông dong, khi Minh Tịnh chống lại hai con người của Tống Ngâm Tuyết thì ánh mắt hắn thâm thúy như nước hồ.

“Quận chúa đúng là thay đổi rất nhiều..” Một câu nói chưa xong, đã bị Tống Ngâm Tuyết hung hăng quăng một cái nhìn khinh khỉnh, nhớ lại chuyện lần trước, lúc này nàng xoay người, tức giận nói: “Hiện tại ta trưởng thành không được sao!”

“A, lớn lên chỉ trong một đêm ?” Nghe vậy nhú mi, trên gương mặt bình tĩnh lại có ý đùa giỡn, Minh Tịnh giờ phút này duỗi bàn tay thon dài khớp xương rõ ràng kia ra, vịn thành cửa sổ thông thả nhìn nàng.

Hử? Một đêm lớn lên? Những lời này tại sao nghe mập mờ như vậy? Thăm nghĩ, ngoái đầu nhìn lại, Tống Ngâm Tuyết cười dối trá: “Minh Tịnh, người cũng mệt nhọc rồi, có thể trở về nghỉ ngơi.”

Lệnh đuổi khách vừa rơi xuống, Tống Ngâm Tuyết không lưu tình chút nào “Rầm” một tiếng đóng cửa sổ, ngoài cửa sổ, Minh Tịnh thiếu chút nữa bị đập mũi, lại giương mắt bình tĩnh nhìn trong chốc lát. Sau đó, hần nâng bước chân ưu nhã thông dong xoay người rời đi.

Hung hăng đóng cửa sổ, trong nội tâm thầm khoái trá! Tống Ngâm Tuyết cười sáng lạng, vẻ mặt vui mừng tự nói: “Cuối cùng cũng bắt tiểu tử ngươi nghẹn họng một lần! Hừ, NN , dám đắc tội ta!”

Dương dương tự đắc xoay người ngồi trở lại ghế thái sư, đúng lúc nàng muốn mở biên lai ra, xem “Công tích vĩ đại” nhiều năm qua của Lý Triệu Lương thì ngoài cửa Mân Côi tiến đến báo cáo: “Khởi bẩm quận chúa, Hoàng công công trong nội cung đến đây!”

Hoàng công công? Đó là người nào? Cảm thấy không rõ, kéo cửa đi ra ngoài, thấy vậy Mân Côi lập tức tiến lên: “Quận chúa, Hoàng công công là tới đón người vào trong nội cung!”

“Vào trong nội cung? Vào trong nội cung làm cái gì?” Nghe vậy nàng hỏi lại.

Thấy thế Mân Côi bẽ bộn nói liên tục: “Tất nhiên là Thánh Thượng nhớ quận chúa rồi, mới phái người đón quận chúa vào cung a! Quận chúa ngài từ trước đến nay luôn được Thánh Thượng sủng ái, trên cơ bản mười ngày sẽ đi vào nội cung một lần. Lần này vì quận chúa ngã đập đầu thân thể không khỏe, đã nửa tháng không có vào trong nội cung , Thánh Thượng nhất định là rất nhớ người, cho nên mới phải phái người tới đón!”

“Nói vậy là Thánh Thượng rất yêu thích ta sao?” Lẳng lặng nghe, cảm thấy rất kỳ lạ tự hỏi, Tống Ngâm Tuyết biết đã có người đến đón, vậy một chuyến vào nội cung lần này thế nào cũng không tránh được .

Có câu “Trốn được mòng một, trốn không được mười lăm”, thân phận Nhữ Dương quận chúa tôn quý như vậy, liên hệ giữa mình và hoàng thất cũng là chuyện xưa nay, bất quá là sớm một ngày chậm một ngày mà thôi.

Bởi vì cái gọi là “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, đã trốn không thoát, vậy đơn giản là thân nhiên đối mặt, dù sao bản thân mình vẫn là Nhữ Dương quận chúa, bọn họ cũng sẽ không làm gì mình!

Nhẹ gật đầu, sau khi hỏi thăm Mân Côi một ít chuyện tình trong nội cung, Tống Ngâm Tuyết ngồi kiệu đi theo Hoàng công công, người được Thánh Thượng sủng ái nhất cùng nhau vào cung .

“Nhữ dương quận chúa mời xuống kiệu!” Lão đảo đi trong chốc lát, cỗ kiệu liền ngừng lại trước một cung điện khí thế hùng vĩ. Không phải Tống Ngâm Tuyết chưa bao giờ thấy thành quách, kiếp trước của nàng, cái dạng phong cách kiến trúc gì chưa thấy qua? Chính là cung điện trước mắt thật bất đồng! Chỉ thấy nó trong sự vĩ đại có chứa một phần khí phách, giản lược mà không giản dị, đường cong vòng quanh chính thể trang nghiêm, thật sự chỉ có người lạc vào thế giới kỳ lạ như nàng mới có thể sâu sắc cảm nhận được phần khí phách kia, phần to lớn, khiến người ta không thể dời mắt của nó.

Tống Ngâm Tuyết sững sờ đi theo thái giám tên Hoàng công công kia, xuyên qua đường tắt đi vào một tòa thiên điện xa hoa, lập tức ngừng lại.

“Quận chúa, Thánh Thượng cùng các vị Vương gia đã ở trong điện chờ, xin ngài nhanh chóng vào đi thôi!” Khom người, Hoàng công công bộ dạng phục tùng nói.

Nghe vậy Tống Ngâm Tuyết gật gật đầu, xách váy từng bước một bước lên bậc thang.

“Ha ha ha ha –”

Vừa mới đến cửa đại điện, chợt nghe đến một hồi tiếng cười vang lên trong điện, theo đó giọng nói chế nhạo của một nam tử vang lên: “Nhị ca, nếu ngươi thật sự quyết định như vậy, chẳng phải khiến cho quận chúa điêu ngoa kia tức giận đến nhảy lên trời sao!”

Hử? Quận chúa điêu ngoa? Tức đến nhảy lên trời? Nghe vậy nhú mày, ý thức được bọn họ là đang nói mình, vì vậy Tống Ngâm Tuyết đứng ngoài cửa một lát.

Nam tử chế nhạo kia vừa dứt lời, chỉ thấy nam tử bị hần gọi là “Nhị ca”, một thân hoàng bào tự nhiên ngồi trên điện, đôi mắt làm cho người ta thấy không rõ nội tình nửa hípnửa mở nói: “Trẫm cũng không có biện pháp, kiêu quốc tạo áp lực, vì lo lắng đại cục, cũng đành phải để Ngâm Tuyết chịu thiệt thôi rồi!”

Chuyện gì mà để ta chịu thiệt thòi? Vẽnh tai, Tống Ngâm Tuyết kiên nhẫn nghe tiếp.

“Lão Tứ, huynh đừng một tiếng quận chúa điêu ngoa hai tiếng lại quận chúa điêu ngoa, coi chừng bị Ngâm Tuyết nghe được đánh huynh bây giờ!” Một bên, Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt mở miệng nói.

Kỳ thật chính xác mà nói, Tống Vũ Kiệt hẳn là phải xưng Lục vương gia! Bởi vì tiên đế băng hà Nhị hoàng tử lên ngôi, các huynh đệ của Nhị hoàng tử về lý nên gọi là Vương gia! Đơn giản là hôm nay Nhị hoàng tử tức là đương kim Thánh Thượng, dưới gối còn chưa có con, cho nên mọi người trong lúc nhất thời còn chưa đổi giọng, theo thói quen đem Vương gia gọi thành hoàng tử.

Giờ phút này Lục hoàng tử bất mãn trách cứ nam tử vừa chế nhạo kia, nhìn ra, hẳn rất thiên vị cô đường muội này!

“Này, lão Lục! Nha đầu kia với đệ cùng chung chí hướng, chứ không phải chúng ta! Đệ đừng đem tiêu chuẩn của mình tới yêu cầu người khác được không!” Bất mãn cãi lại, người được gọi là lão Tứ chính là nam tử vừa chế nhạo kia.

“Được rồi, đừng nói nữa! Đều là huynh muội nhà mình, cần gì phải thế?” Lúc này, lão Nhị một thân hoàng bào híp nửa mắt, vẻ mặt làm cho người ta nhìn không thấu.

“Hừ! Thật không rõ, tại sao các người đều đối xử tốt với nàng như vậy!” Cầm giận lắm bầm, ngồi ngay ngắn, Tứ Hoàng tử đơn giản nhắm con mắt lại.

Ngoài cửa, Tống Ngâm Tuyết đại khái đã rõ quan hệ của bọn hắn, trong lòng đã có quyết định. Nghe Mán Côi nói, tiên đế có sáu hoàng tử, trừ đại hoàng tử lúc năm tuổi rơi xuống nước bỏ mình, năm vị khác đều rất tốt.

Đại hoàng tử vừa chết, Nhị hoàng tử Tống Vũ Thiên thành con trưởng, thuận theo tình lý tiếp nhận ngôi vị hoàng đế; Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền làm người trầm mặc, luôn thích lẳng lặng ở một mình; Tứ Hoàng tử Tống Vũ Minh tính tình nóng vội, cương liệt; Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng trời sinh có tài, chịu trách nhiệm cao cả, nhiều năm trấn thủ biên ngoại; mà Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt thì ai nấy đều rõ, chính cống là đồ bỏ đi!

Tống Ngâm Tuyết chuyển động tròn mắt, trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn ba người vừa rồi mở miệng, sau khi xác định vị Tam hoàng tử còn lại, ngọt ngào kêu một tiếng, vẻ mặt sáng lạng đi vào.

“Các ca ca, Ngâm Tuyết đến đây!”

Kỳ thật, trong mấy vị hoàng tử này, ngoại trừ lão Lục ngồi không mà hưởng giống con heo, mấy vị khác đều lớn lên hơn người, nhất là Tam hoàng tử, tuy khuôn mặt luôn trầm mặc, nhưng cái loại khí chất cao quý cùng tuấn mỹ phát ra từ trên người hẳn làm cho người ta không cách nào bỏ qua được!

Vừa dứt lời, chỉ thấy một cái thân ảnh đỏ tươi thô tục đi đến. Bởi vì hôm nay tiến cung, tránh làm cho những đại nhân vật kia hoài nghi, Tống Ngâm Tuyết đặc biệt bảo Mán Côi chuẩn bị kiểu trang phục lúc trước của Nhữ Dương quận chúa.

“Các ca ca hảo!” Tiến lên làm lễ, xưng hô thân thiết. Nghe vậy ngoại trừ Thánh Thượng cùng Lục hoàng tử biểu hiện bình thường, Tam hoàng tử trầm mặc không có phản ứng, mà Tứ Hoàng tử thì khinh thường ngoảnh đầu qua một bên.

“Nhị ca ca hôm nay gọi Ngâm Tuyết đến, là có chuyện gì sao?” Nháy mắt khờ dại, vẻ mặt khó hiểu, Tống Ngâm Tuyết cực lực sắm vai ngu ngốc thô bỉ.

“A, trầm thấy Ngâm Tuyết muội lâu rồi không tiến cung, trong lòng thật là nhung nhớ, cho nên thừa dịp vài vị huynh đệ đều có mặt gọi muội đến náo nhiệt một phen!” Mỉm cười nói, vẻ mặt bình thản, cũng không có gì đặc biệt, chính là bởi vì không có gì đặc biệt như vậy, càng làm cho trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết mơ hồ sinh ra một loại kháng cự.

Hắn chính là người đẩy Tống Ngâm Tuyết vào nơi đầu sóng ngọn gió!

Tuy trông hắn bình tĩnh không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào, nhưng ẩn sâu trong đó, sẽ là một lòng dạ thâm hiểm thế nào? Giống như ánh mắt của hắn, nửa híp nửa mở, làm cho người ta vĩnh viễn đoán không ra giờ

khắc này hẳn đang nghĩ cái gì?

Tâm kế thâm sâu, nguy trang kín kẽ, Tống Vũ Thiên này, quả nhiên không đơn giản! Tâm thần run sợ, trên mặt vẫn là nụ cười, nhưng dưới đáy lòng Tống Ngâm Tuyết, có một phen tính toán riêng

31. Q.1 - Chương 31: Khuynh Nhạc Công Chúa

“Là như vậy, Nhị ca ca! Hôm trước Ngâm Tuyết vô ý ngã từ trên núi giả xuống, bị chút thương tích nhẹ, mấy ngày này đều ở trong phủ tĩnh dưỡng, cho nên không có cơ hội vào cung bái kiến!” Ôn nhu làm lễ nói, Tống Ngâm Tuyết ngoài mặt giả bộ khiêm tốn, nhưng trong đáy lòng chửi thầm: Hừ, quận chúa trượt chân bị thương, chuyện lớn như vậy hẳn làm hoàng đế há lại không biết sao? Chẳng qua là hẳn không thèm hỏi đến, bây giờ đang tìm cách khoái thác đẩy thôi!

Nàng vừa mới nghĩ xong, mình hoàng trên điện quả nhiên mở miệng nói: “Vì sao Ngâm Tuyết xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không báo cho trẫm một tiếng, làm hại trẫm hoàn toàn không biết gì cả, cũng không kịp thời đến thăm!”

“Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại!” Vội vàng khoát tay, Tống Ngâm Tuyết ra vẻ khước từ nói: “Ha ha, một chút thương tích, không cần phải làm ọi người đều biết!”

“Ngâm Tuyết quá mức khiêm nhường rồi! Phải biết rằng hoàng thúc chỉ có một nữ nhân duy nhất là muội, nếu muội có gì sơ xuất, muội bảo trẫm làm sao đối mặt với vong linh của thúc ấy dưới cửu tuyền.” Giống như có chút đau lòng, nhưng nỗi đau cũng không chạm tới đáy mắt, mình hoàng khẽ cau mày chậm rãi nói.

“Ta bảo nhị ca, huynh cũng không hỏi người ta là vì sao mà bị thương? Ta dám chắc nếu huynh biết, có lẽ hiện tại sẽ hiểu được vì cái gì người ta lại không muốn nói ra!” Tứ Hoàng Tử ở bên cạnh liếc mắt chế nhạo châm chọc nói.

Nghe vậy, Lục hoàng tử Tống Vũ kiệt ngồi ở bên cạnh hẳn vẻ mặt hào hứng hỏi: “Tại sao lại ngã a?”

“Loại sự tình này, ta xấu hổ không dám nói ra miệng ! Đệ muốn hỏi, hay là hỏi chính cô ta a!” Giống như sợ hãi đến tránh không kịp, Tứ Hoàng Tử luôn miệng chối từ.

Thấy vậy, Lục hoàng tử bĩu môi nói: “Tiểu Ngâm Tuyết, lão Tứ đã không chịu nói, vậy muội mau nói a!”

“Ta trèo lên núi giả nhìn lên Thư Ly tắm rửa, sau đó bị một nha đầu ra rót nước làm hoảng sợ, kết quả không cẩn thận trượt chân một cái, cứ như vậy ngã xuống!”

Giống như đang nói đạo lý hiển nhiên, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu lớn tiếng nói, nàng không để ý đến Tứ Hoàng Tử cùng Lục hoàng tử bên cạnh cười đến gập cả người, ánh mắt thẳng tắp nhìn phản ứng của hai người giống như chuyện bình thường.

Không biết có phải là nàng nhìn nhầm rồi không, Tam hoàng tử một mực trầm mặc không nói, giống như không để tâm đến bất cứ chuyện gì kia, một khắc nghe thấy mình té xuống, sắc mặt bỗng dưng tối xám lại, mà một thân hoàng bào ngồi chính giữa điện đằng trước, thì trong đôi mắt nhìn không thấy đáy kia, rõ ràng xuất hiện nhè nhẹ thoả mãn.

TNND, đây rốt cuộc là tình huống gì! Tại sao trên mặt mỗi người đều mang theo một bộ mặt nạ, chẳng lẽ không sợ ngột chết?

Vô cùng buồn bực thầm nghĩ, trên mặt lại cười đến run rẩy cả người. Hừ! Hoàng đế này đã thích xem bộ dạng mình giả ngốc giả tăng, mình cũng phải chiều ý hẳn chút. Dù sao người ta cũng là hoàng thượng mà, trái ý hẳn cũng không tốt!

Cúi đầu xuống, trông mắt luân chuyển dạo qua một vòng, khi ngẩng đầu lên thì Tống Ngâm Tuyết mở miệng hỏi: “Nhị ca ca, hôm nay bốn vị ca ca đều ở đây, là có chuyện gì sao?”

“Ừa!” Hơi gật đầu một cái, Minh hoàng chậm rãi nói: “Ngâm Tuyết ngồi đi, trăm hôm nay gọi muội tới, là có một chuyện muốn cùng muội thương lượng.”

“Chuyện gì? Mời Nhị ca ca nói!” Đi đến một bên, ngồi xuống cạnh Lục hoàng tử, Tống Ngâm Tuyết cười cười hỏi.

“Là như thế này Ngâm Tuyết, tiếp qua hai ngày, Khuynh Nhạc công chúa được sủng ái nhất Kiều quốc sẽ đến Đại Tụng ta! Đến lúc đó vì thể hiện sự tôn trọng cùng hoan nghênh, trăm dự định tự mình dẫn theo các người cùng nhau tiếp đãi.”

Híp nửa mắt, thấy không rõ là đang nghĩ cái gì, lời nói nhẹ nhàng của Minh Hoàng khiến mọi người ở đó nhất tề sửng sốt.

“Nhị ca, Khuynh Nhạc công chúa kia chỉ là một người con gái nhỏ, dù cho nhận được sủng ái thì thế nào, cũng không cần bốn người chúng ta cùng nhau tiếp đãi a, không có cái lễ này a!” Nghe vậy, Tứ Hoàng Tử bắt mồm kêu lên.

Mà Lục hoàng tử ở bên cạnh hẳn thì không cho là đúng, hai mắt bắn ra lục quang nói: “Khuynh Nhạc công chúa kia nàng đẹp không. . . .”

Tam hoàng tử vẫn không mở miệng, nâng chung trà lên chậm rãi thưởng thức, làm cho Tống Ngâm Tuyết một lần nữa hoài nghi hẳn ta là người câm.

Minh hoàng nhìn ba người phản ứng không đồng nhất, thu liễm ánh mắt, mở miệng nói với Tống Ngâm Tuyết: “Ngâm Tuyết, muội thấy thế nào?”

“Nhị ca ca, công chúa kia nàng là đến kết thông gia sao?” Ngây ngốc cười ngọt ngào, giả bộ thô bỉ không chịu nổi mở miệng.

Nghe vậy Minh hoàng lắc đầu: “Không phải, nàng không phải đến kết thông gia. Nghe nói Khuynh Nhạc công chúa này lớn lên cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa làm người xử sự hào phóng khéo léo, rất được quốc chủ Kiều quốc yêu mến, lại vì mẹ đẻ nàng là muội muội Đại Lương Quốc chủ yêu mến nhất, cho nên này hai vàng hào quang này tỏa lên đỉnh đầu, khiến thân phận vị công chúa này đặc biệt tôn quý!”

Minh hoàng dứt lời ngừng một chút, hơi có thâm ý nhìn Tống Ngâm Tuyết, sau đó bình tĩnh nghiêm mặt nói tiếp: “Vị công chúa này ý chí rộng lớn, gần đây thích chu du các quốc gia thể nghiệm phong tình, lần này nàng đến Đại Tụng, cho nên luận về tình về lý, chúng ta đều nên thịnh tình khoản đãi.”

“A, đã như vậy, Ngâm Tuyết không có ý kiến gì!” Chậm rãi gật đầu. Lúc này Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt cũng nói liên tục: “Ta cũng không có ý kiến! Chỉ cần công chúa kia là mỹ nhân, bảo ta làm như thế nào ta đều cam nguyện!”

Gấp gáp tỏ thái độ, khiến Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh cười lạnh một tiếng, thấy vậy, Minh hoàng tùy ý xếp đặt nói: “Các vị đệ đệ đã không có ý kiến gì, việc này cứ quyết định như vậy đi.”

“Vâng!” Nhất tề đứng dậy đáp ứng, khi tất cả mọi người đều cho rằng không còn chuyện gì, Minh hoàng chuyển mắt, thẳng tắp nhìn Tống Ngâm Tuyết nói: “Ngâm Tuyết muội muội, trăm còn có một chuyện, chỉ sợ làm phiền muội!”

“Nhị ca ca, mời nói!”

” Khuynh Nhạc công chúa địa vị tôn quý, mà lại còn là một cô nương chưa xuất giá, lần này tới Đại Tụng ta, còn không biết muốn ở bao lâu, nếu như cứ mạo muội như vậy để cho nàng ở trong nội cung, sợ là có ảnh hưởng đối với danh dự nàng, cho nên trăm lo lắng. . . .”

Minh hoàng còn chưa có nói xong, Lục hoàng tử gấp rút kêu lên: “Nhị ca, không bằng để cho công chúa ở trong phủ đệ a, đệ nhất định thay huynh chiếu cố nàng thật tốt!”

“Phụt –” Một tiếng nước trà phun ra, Tứ Hoàng Tử che ngực không ngừng cười hô hố: “Ha ha, ta nói lão Lục! Công chúa này tiến vào phủ người, còn chuyện gì để nói nữa? Ta sợ còn chưa kịp vào cửa, cũng đã bị người găm đến thương tích đầy mình rồi!”

“Hừ, lão Tứ! Tuy ta đây bình thường giống Ngâm Tuyết muội muội háo sắc một tí, nhưng mà cũng hiểu nguyên tắc! Chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, trong lòng của ta rất rõ ràng nha!”

Cầm giận bất bình trừng Tứ Hoàng Tử, Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt nhìn Tống Ngâm Tuyết, thấy thế Tống Ngâm Tuyết trong lòng đau khổ: NND! Người tranh thì tranh, nhìn ta làm gì? Con mắt nào của người thấy ta háo sắc hả?

Giả tạo cười cười, ngẩng đầu nhìn hướng Minh hoàng, lúc này, vẻ mặt Minh hoàng nghiêm túc nói: “Lão Lục, chuyện này không thể hồ đồ. Nam nữ có khoảng cách, chúng ta không thể mất lễ nghi.”

“Hừ!” Vừa nghe mình không có cơ hội đùa giỡn, Tống Vũ Kiệt thở phì phì quay đầu đi.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nói tiếp: “Nhị ca ca là muốn cho công chúa kia đến ở Nhữ Dương Vương phủ của ta sao?”

“Đúng vậy!” Minh Hoàng gật đầu, “Hai người các người đều là nữ hài tử, chiếu cố nhau tương đối dễ dàng, trăm cũng sẽ an tâm!”

“Được!” Không hề nghĩ ngợi đáp ứng, Tống Ngâm Tuyết không quan trọng cười cười, dù sao phủ của mình nhiều người như vậy, thêm nàng ta cũng không nhiều, bớt nàng không ít.

“Thật sự không có vấn đề ư, Ngâm Tuyết? Phải biết rằng người ta từ xa đến là khách, hơn nữa thân phận lại tôn quý, một khi vào Nhữ Dương Vương phủ của muội, muội không được để cho nàng phải chịu thiệt thòi gì!” Thấy nàng đáp ứng sáng khoái như vậy, đôi mắt Minh hoàng nửa mở đúng là thần thái khó dò.

“Yên tâm đi, muội sẽ không để nàng chịu thiệt thòi đâu!” Vẫy vẫy tay, có phần lơ đãng.

Thấy vậy, Minh hoàng lại hỏi một lần nữa: “Thật sự một chút thiệt thòi cũng không thể được a? Việc này có thể liên quan đến mặt mũi Đại Tụng ta!”

“Yên tâm đi Nhị ca ca, Ngâm Tuyết biết chừng mực!” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, trong lòng lại ngẫm nghĩ: vị hoàng đế này rốt cuộc là có ý tứ gì? Không chỉ một lần, mà đến ba lần cường điệu không thể đối xử tệ với Khuyh Nhạc công chúa, chẳng lẽ trong đó có cái gì kỳ quặc?

Yên lặng trầm nghĩ, lúc này những chuyện cần nói cũng đã nói xong rồi, Minh Hoàng giơ tay lên hướng dưới điện ra hiệu nói: “Ngâm Tuyết đã đáp ứng rồi, chuyện này quyết định như vậy, các người đều tự trở về chuẩn bị, đến lúc đó tập hợp đầy đủ cùng nghênh đón Khuyh Nhạc công chúa.”

“Vâng!” Bốn người đứng dậy, chấp tay cáo lui, trước khi đi, Tống Ngâm Tuyết lơ đãng nhìn lên người trên điện vẫn híp con mắt lại, trong lúc này mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, sâu không thể lường.

Rời khỏi điện, Tam hoàng tử bỏ đi rồi, Tống Ngâm Tuyết đi theo sau lưng Tứ, Lục hoàng tử chậm rãi rời khỏi.

“Ngâm Tuyết muội muội quả thật rất rộng rãi a!” Một câu trêu chọc từ trong miệng Tứ Hoàng Tử phun ra.

“Có ý tứ gì?” Nghe vậy nàng khó hiểu.

“Hóa ra muội muội không biết a? Khó trách vừa rồi muội đáp ứng sáng khoái như vậy, Tứ ca ca phải toát mồ hôi thay muội đó!”

“Huynh rốt cuộc đang nói cái gì a?” Không để ý tới biểu lộ đáng ăn đòn của hắn lúc này, Tống Ngâm Tuyết nói thẳng.

Thấy vậy, Tứ Hoàng Tử vui vẻ cười, đầu lắc lư như cái trống bỏi: “Muội muội chẳng lẽ muội không biết, Khuyh Nhạc công chúa kia, chính là người trong lòng mà phu quân Tử Sở của muội luôn ngày nhớ đêm mong! Chuyện này tốt a, hai người có tình ý ở cùng một chỗ, đến lúc đó không biết có thể gây ra hỏa hoạn hay không? Tứ ca ca chỉ sợ bọn họ làm ra việc khác người gì chọc giận muội muội! Muội muội tính tình không tốt, đây là chuyện cả Đại Tụng đều biết, vạn nhất muội muội nhện không được tổn thương công chúa, hoặc là khiến công chúa chịu thiệt thòi, Tứ ca ca thật sự rất là lo lắng muội không có cách nào báo cáo với Thánh Thượng!”

Tứ Hoàng Tử nói xong, liền cười ha ha đắc bỏ đi, mà lúc này, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết đã hoàn toàn minh bạch dụng ý vừa rồi Minh hoàng cứ cường điệu nhắc nhở mình!

NND! Thì ra là hãn đào hồ sẵn chờ mình nhảy xuống!

Nhắm mắt lại, vẻ mặt suy ngẫm, lúc này trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết hừ lạnh một tiếng: hừ, chờ xem! Tống Vũ Thiên, người muốn hãm hại ta a? Ta sẽ không cho người được như ý. . . .

32. Q.1 - Chương 32: Quyết Định

Ở trên cỗ kiệu lung la lung lay một hồi, Tống Ngâm Tuyết rốt cuộc cũng về tới Nhữ Dương Vương phủ.

“Quận chúa!” Vừa mới vào cửa, Mân Côi liền hấp tấp tới đón, “Quận chúa, Kỳ Nguyệt công tử đang ở trong phòng chờ ngài!”

“Ừa!” Vẻ mặt bình tĩnh gật đầu, nhắc chân đi vào bên trong, Mân Côi sau lưng cười như kẻ trộm, xem tình cảnh sợ là lại hiểu lầm cái gì rồi.

Đẩy cửa ra, lấy gương mặt đầy son phấn đi vào, thấy vậy, trong mắt Kỳ Nguyệt chợt lóe lên sự chán ghét, mím môi không nói lời nào, lẳng lặng đứng yên.

“Người nghĩ xong chưa?” Không để ý tới phản ứng lúc này của hãn, Tống Ngâm Tuyết đi đến trước bàn trang điểm cầm lấy khăn lụa, bắt đầu chà lau mặt của mình.

Nói thật, nàng cực kỳ không thích loại trang điểm đậm này, quả thực không khác gì nữ quỷ trong phim kinh dị, khó trách ai nhìn đều kinh sợ tránh ra không kịp.

Lau rất nhanh, dần dần lộ ra dung nhan thuần khiết, Kỳ Nguyệt đứng ở phía sau, nhìn gương mặt từng điểm từng điểm thể hiện ra vẻ mỹ lệ khuynh thành động lòng người, trong nội tâm lại có một tia khác thường không cách nào khống chế. Bất quá khi sự khác thường này sắp sửa bắt đầu kéo dài, hãn đột nhiên nghĩ đến vị hôn thê chết thảm của mình, vì vậy trong chớp mắt, ánh mắt biến thành phần hận, bản mặt cũng càng thêm lạnh lùng.

“Quận chúa, ta đã đã suy nghĩ kỹ, ta làm chức tổng quản này một năm! Một năm sau, chúng ta đường ai nấy đi, trọn đời không gặp lại!” Chắp tay sau lưng, Kỳ Nguyệt cảm giận nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết ngừng động tác, quay người lại nói: ” Nếu như người tìm ta, có thể đi thư phòng hoặc tiền sảnh.”

Hử?

Một câu lạnh nhạt nói ra..., làm Kỳ Nguyệt lập tức có chút không hiểu. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhẹ đứng dậy: “Người là tổng quản vương phủ, có chuyện gì có thể bàn bạc ở thư phòng hoặc tiền sảnh, không cần chạy đến trong phòng ta, không nên để cho người ta chê cười.”

Không nên để cho người ta chê cười? Tống Ngâm Tuyết một câu phân rõ giới tuyến, không nghĩ tới nàng nói ra câu này, làm cho Kỳ Nguyệt nổi trận lôi đình: Tống Ngâm Tuyết, người cho rằng người là ai? Lại còn nói mấy lời này! Người muốn phân rõ giới tuyến, giữ mình trong sạch? Người có tư cách này sao! Nam tử trong phủ này có người nào thật tâm nguyện ý, còn không phải do người vươn tay đoạt tới sao! Bây giờ người dựa vào cái gì dám nói những lời như vậy!

Ngực phập phồng, mặt lạnh như băng trừng mắt nhìn nàng, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mím cười, một bộ dạng không sao cả. Kỳ thật nàng làm sao lại không biết trong nội tâm Kỳ Nguyệt lúc này đang suy nghĩ cái gì? Chỉ là nàng nói như vậy, nhất định là có đạo lý của riêng nàng.

“Kỳ Nguyệt, người không cần tức giận. Ta làm vậy, người trực tiếp được lợi nhất chính là người! Thời gian là liều thuốc lạng quên tốt nhất, chắc hẳn người cũng không hi vọng sau này sẽ có lời đồn đãi nhảm nhí với

ta a! Cho nên, chỉ cần người bình thường chú ý một chút, một khi thời gian qua lâu, người ta tự nhiên cũng sẽ không nhắc lại”

Tống Ngâm Tuyết cười cười nói, vẻ mặt làm cho người ta không thấy rõ biểu lộ. Nghe vậy Kỳ Nguyệt mặc dù tìm không ra trong lời nói của nàng có ý gì xấu, nhưng chung quy vẫn cảm thấy trong nội tâm là lạ, không thể nói là lạ ở chỗ nào.

Kỳ thật hẳn không biết, con người một khi bị truy đuổi lâu ngày, mặc dù sinh lòng chán ghét, nhưng ở chỗ sâu nhất trong nội tâm vẫn có một chút nhỏ nhỏ thỏa mãn cùng hư vinh! Hôm nay Tống Ngâm Tuyết đã nói đến tận đây rồi, công khai tỏ vẻ buông tay, vì vậy trong lúc hẳn cảm thấy cao hứng. Đồng thời, lại có nhàn nhạt cô đơn cùng thất vọng.

“Quận chúa sẽ không đổi ý chứ?” Ra vẻ không vững tin, Kỳ Nguyệt lại thảng thẩn hỏi lại một lần nữa.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết hạ tròng mắt, chỉ chỉ trên bàn nói: “Vậy có bút giấy đây, nếu người lo lắng, có thể tự ghi khế ước, ta tới đóng dấu tay là được.”

“Tốt!” Bước nhanh đến trước bàn, lưu loát viết xuống khế ước, ấn dấu tay lên đưa đến trước mặt Tống Ngâm Tuyết. Sau khi nhận lấy, nhìn sơ qua, lập tức ấn dấu tay của mình lên, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt đem nó trả lại cho hẳn.

“Vì cái gì tin ta? Không sợ ta làm loạn sao?” Giương mắt lên tiếng, Kỳ Nguyệt nghiêm mặt hỏi.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết xoay người, chậm rãi nói: “Ta tin , là người có phẩm chất xứng đáng của một người đọc sách!” Không trực tiếp trả lời, mà trọng điểm là cường điệu phẩm chất của người đọc sách! Kỳ Nguyệt lúc này, trong nội tâm không khỏi kinh ngạc: biết mình cao ngạo, rõ ràng dùng đạo đức áp chế hẳn? Nữ tử đối đáp khôn ngoan như thế, giỏi bắt điểm yếu của người ta, thật là Nhữ Dương quận chúa thô tục gốc ghêch trước kia đó sao?

“Tốt, người yên tâm ! Chỉ cần người tuân thủ ước định, ta nhất định sẽ tận tâm dùng năng lực cao nhất của ta thay người trông nom sản nghiệp thật tốt!” Thảng thẩn nói, là một loại hứa hẹn với chính mình, cũng là với Tống Ngâm Tuyết! Chỉ là Kỳ Nguyệt không biết, lúc này Tống Ngâm Tuyết, sau khi nghe thấy lời của hẳn, trong nội tâm nhẹ nhàng cười, sau đó yên lặng nghĩ một câu: thật xin lỗi, Kỳ Nguyệt! Dưới sự khống chế của ta, người còn không có năng lực làm loạn đâu

Nói hết lời muốn cáo từ, đúng lúc này, Tống Ngâm Tuyết xoay người lại: “Kỳ Nguyệt, người có biết gì về Tử Sở không?”

“Tử Sở?” Vừa nghe nghe thấy tên một trong năm vị phu quân của nàng, Kỳ Nguyệt theo phản xạ nhăn lông mày lại, vẻ mặt ghét bỏ châm chọc nói: “Thì ra quận chúa muốn ra tay với Tử Sở a!”

Hử? Nói gì vậy? Mình chẳng qua là thuận tiện hỏi một câu, tại sao lại nói thành muốn ra tay với người nào a? Có phải là ảnh hưởng của Nhữ Dương quận chúa trước kia quá xấu, thế cho nên chỉ cần nàng vừa hỏi đến nam tử, người khác sẽ nghĩ lầm nàng định ra tay với người nam nhân kia không?

“Quận chúa, Tử Sở làm người có chút thanh cao, hơn nữa toàn tâm toàn ý nghĩ đến biểu muội của hẳn, đối với người sợ là không có hứng thú gì!”

Lời nói khinh miệt truyền đến, nghe vậy Tống Ngâm Tuyết cười cười, nếu nàng không biết rõ trong nội tâm Kỳ Nguyệt hận nàng bao nhiêu, nàng dễ cho là phản ứng của hẳn lúc này là đang ghen?

“Người yên tâm đi, ta sở dĩ hỏi đến hẳn, chỉ là muốn biết hẳn có gì yêu thích không? Tiếp qua hai ngày, hẳn sẽ có một cố nhân đến đây, tất yếu phải an bài thật tốt, cũng không thể để cho Nhữ Dương phủ thất lễ trước mặt người khác a.”

Lời nói bình thản như nước..., Kỳ Nguyệt nghe vào trong lòng, khiến cho hẳn trở mắt một hồi! Hẳn lúc này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật đúng là không cách nào đem Nhữ Dương quận chúa tháng trước đánh đồng cùng nàng bây giờ! Chẳng lẽ một người thật sự có thể biến hóa lớn như vậy sao? Thế nhân đều nói “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” , chẳng lẽ không hẳn là như vậy sao.

Mang theo nghi hoặc chậm rãi đi đến cửa phòng, lúc này Mân Côi ở ngoài sau khi thấy Kỳ Nguyệt rời khỏi đây, liền lập tức lách mình tiến vào.

“Quận chúa, tại sao thời gian chưa đến nửa nén hương a?” Thiệt là, loại chuyện đó, thật sự có thể nhanh như vậy sao? Tại sao mới không đến nửa nén hương, đến y phục đều mặc gọn gàng rồi?

Nháy nháy con mắt, cảm thấy khó hiểu, Mân Côi cúi đầu, vẻ mặt nghi không ra. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết biết nàng lại hiểu lầm rồi, nhưng cũng đành chịu, khẽ thở dài một hơi nói: “Mân Côi, quý phủ có gian phòng nào điều kiện tương đối khá, hơn nữa cách Tử Sở các cửa Tử Sở không xa lắm hay không?”

“Hồi bẩm quận chúa, là Thiên Hương các, cách Tử Sở các ước chừng gần năm mươi bước!” Kính cẩn trả lời.

“Tốt! Vậy người mang những người này đến Thiên Hương các sửa sang lại cho tốt, chờ qua tiếp hai ngày, sẽ có một vị khách quý vào ở!” Mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt đầy thâm ý.

Nghe vậy, Mân Côi can đảm hỏi nhiều một câu: “Quận chúa, là dạng khách quý gì a? Có cần phân phó vài cái hạ nhân qua hầu hạ hay không?”

“Hạ nhân sao? Ta thấy hay là thôi đi! Người ta thân phận tôn quý, ra khỏi cửa liền tiền hô hậu ủng, sợ là chướng mắt vương phủ chúng ta đây này.”

“A? Rốt cuộc là cái dạng khách quý gì? Cao giá đến như vậy!” Nghe vậy kinh ngạc, Mân Côi không dám tin há miệng.

Thấy vậy, tay Tống Ngâm Tuyết vịn cửa sổ, trong miệng yếu ớt phun ra mấy chữ: “Tình nhân cũ. . . . của Tử Sở!”

A! Không, không thể nào! Tình nhân cũ của Tử Sở công tử muốn vào ở Nhữ Dương Vương phủ? Hơn nữa quận chúa cứ nhiên còn muốn phân phó để hai người bọn họ ở cùng một nơi? Ông trời ạ, đây là cái thể đạo gì a! Quả thực quá điên cuồng rồi!

Không thể tin lắc lắc đầu, một lòng xác định Tống Ngâm Tuyết lần trước ngã đầu còn chưa khỏe, Mân Côi hết cách xoay người đi ra ngoài.

Bên song cửa sổ, Tống Ngâm Tuyết mặt mỉm cười, hai con ngươi nhìn chăm chăm vào một mặt tươi mới xanh biếc ngoài cửa sổ, đường cong nơi khóe miệng nhẹ nhàng giương lên.

Tống Vũ Thiên, không phải người đang chờ xem ta diễn trò hay sao? Ha ha, chúng ta cũng mỗi mắt mong chờ a. . . .

33. Q.1 - Chương 33: Công Chúa Giá Lâm (1)

ng Ngâm Tuyết không hề nghĩ lung tung nữa, chỉ một lòng chờ cái cô công chúa cao quý này tới!

Chiêng trống gõ vang, mùi thơm lan xa, cách đó không xa, một chiếc xe ngựa xa hoa vượt qua gấp trăm lần tưởng tượng của Tống Ngâm Tuyết chậm rãi chạy tới, cực kỳ giống tình cảnh từng chiếu trên TV.

Trợn trắng mắt, nàng nhìn thấy xe ngựa xa hoa kia bốn phía còn có mười kiếm khách tinh tráng, đi trước xe là một đám thị nữ không ngừng từ trong rổ nắm hoa tươi vung lên giữa không trung, Tống Ngâm Tuyết dám khẳng định: nữ tử này, tuyệt đối là kẻ kịch cỡm, lại giả bộ yêu kiều thùy mị!

Quả nhiên! Khi Tống Ngâm Tuyết mới vừa thẩm nhận định Khuynh Nhạc công chúa này, trong xe ngựa xa hoa nhẹ nhàng truyền ra một câu nói mềm mại nũng nịu đến nỗi có thể chảy ra nước: ” Người phía trước, chính là Đại Tụng Quốc chủ Tống Vũ Thiên sao?”

“Đúng vậy!” Mỉm cười, tiến lên làm lễ, lúc này, Tống Ngâm Tuyết chỉ thấy rèm cửa hai bên xe ngựa kia chậm rãi bị kéo ra, bên trong một nữ tử ăn mặc rực rỡ, hào quang bức người chậm rãi đi xuống.

“Kiều Quốc Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi, tham kiến Đại Tụng quốc chủ và các vị Vương gia!” Nhẹ nhàng hạ thấp người, rất là xảo diệu đem tư thái ưu mỹ nhất của mình biểu hiện ra trước mặt mọi người.

Lập tức Tống Ngâm Tuyết rõ ràng nghe được tiếng Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt bên người mãnh liệt nuốt nước miếng thì đáy lòng cười lạnh một hồi, sau đó giương mắt suông sã dò xét người đi tới!

Khuôn mặt bầu bầu, lớn lên rất xinh đẹp tuyệt trần; một đôi mị nhãn tiêu hồn, khi chuyển động rất là câu dẫn người; cái mũi thẳng, miệng anh đào nhỏ nhắn, thêm vào trang điểm kỹ lưỡng cùng tư thái mềm mại, khiến Khuynh Nhạc công chúa này nhìn tổng thể rất là lộng lẫy, khiến người ta không thể rời mắt!

Nữ nhân này, tuyệt đối không phải người hiền lành gì! Dựa vào trực giác nhạy cảm của mình, trong lòng Tống Ngâm Tuyết thầm nghĩ. Lúc này, Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi đã tiếp kiến mọi người, cao ngạo tự tin đi tới hướng mình.

“Thánh Thượng, vị này chính là Nhữ Dương quận chúa trong truyền thuyết của Đại Tụng đó sao? Là thê tử Tam biểu ca Quân Tử Sở, Tống Ngâm Tuyết đó sao?” Mặt ngoài thì mỉm cười, nhưng đáy mắt tràn đầy xem thường, Kiều Mạt Nhi lúc này nâng bàn tay đẹp đẽ trắng nõn của nàng lên, chậm rãi hướng Tống Ngâm Tuyết hành lễ, “Tam biểu tẩu tử, Mạt Nhi có lễ!”

Phong tư thướt tha, cử chỉ đúng mực! Không thể phủ nhận, Kiều Mạt Nhi này xác thực là vưu vật thế gian khó được! Chỉ có điều đáng tiếc chính là, “Tướng tùy tâm sinh”, tướng mạo một người có được không, có đẹp hay không, chính thức phải phát ra từ nội tâm! Như Khuynh Nhạc công chúa, chỉ cần người có tâm tư, vừa nhìn đã biết nàng là nữ tử giỏi về tính toán, đầy dẫy thủ đoạn, cho nên mặc dù nàng lớn lên để nhìn, nhưng ẩn dưới dung nhan xinh đẹp trước mặt của nàng, là nồng đậm tàn nhẫn cùng độc ác.

” Đừng gọi nhanh như vậy, chức Tam biểu tẩu này ta đảm đương không nổi, nếu công chúa cao hứng, thì kêu ta Nhữ Dương, hoặc là Tống Ngâm Tuyết a!” Không để ý tới Kiều Mạt Nhi muốn lôi kéo làm quen, Tống Ngâm Tuyết chọn cách lảng tránh.

Nghe vậy, một cổ tức giận xẹt qua trên mặt Kiều Mạt Nhi, sau đó lại tản ra rất nhanh: “Ha ha, đã như vậy, ta gọi muội là Ngâm Tuyết muội muội nhé! Kỳ thật trước đây ta đã thấy, Ngâm Tuyết muội muội so với ta nhỏ hơn, mà ta lại luôn mồm bảo muội là Tam biểu tẩu, như vậy cảm thấy thật kỳ a, còn không bằng đơn giản gọi tỷ muội cho nó tự do!”

Ưu nhã dùng lưng bàn tay che môi anh đào, Kiều Mạt Nhi tươi cười kiều diễm như hoa, thẳng khiến Tống Vũ Kiệt một bên nhìn đến rớt hai tròng mắt ra ngoài, “Mạt Nhi là người rộng lượng, chớ so đo với Ngâm Tuyết!”

“Sẽ không Lục hoàng tử, Mạt Nhi biết Ngâm Tuyết muội muội tính tình ngay thẳng, là người cương liệt, bằng không nàng cũng sẽ không để ý cái nhìn của thế nhân, thoáng cái gả cho năm vị phu quân, quyết đoán như thế, thực làm cho Mạt Nhi ta theo không kịp!”

Che miệng cười nói, thâm trào phúng, lúc này Kiều Mạt Nhi vốn đã sớm nghe rằng đầu Tống Ngâm Tuyết chứa toàn rơm rác, nên cho rằng đối phương nghe không ra ý sâu xa trong lời nói của mình, đắc ý khinh khỉnh cười nhẹ.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết thầm mắng trong lòng, nhưng biểu hiện ra lại giả vờ điềm nhiên như không nói: “Tỷ tỷ đương nhiên không thể gả nhiều phu quân như vậy a, bởi vì Ngâm Tuyết xinh đẹp hơn tỷ tỷ nha, cho nên cần nhiều phu quân chăm sóc hơn một chút!”

Người –

Ráng nén giận, khó chịu đến cực điểm! Kiều Mạt Nhi lúc này, vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói lớn lên xinh đẹp hơn mình, trong nội tâm liền nuốt không trôi cơn tức này! Từ nhỏ đến lớn, trong nước nàng luôn là người xinh đẹp nhất, không ai có thể ở trước mặt mình điều vô dương oai, chính là vừa rồi, khi nàng lần đầu tiên trông thấy Tống Ngâm Tuyết thì nàng biết, cái vị trí đệ nhất mỹ nhân này của mình xem như giữ không nổi rồi!

Tuy Tống Ngâm Tuyết lúc này trang điểm đậm đặc, nhưng nàng có thể thấy được dung nhan tuyệt thế ẩn dưới lớp phấn son! Dung nhan này, thuần khiết, khuynh thành, nếu sau này bại lộ trước mắt thế nhân, còn không biết sẽ gây ra sóng gió như thế nào.

Ghen ghét, không cam lòng, đỏ mắt, nặng nề đầy dẫy trong lòng Kiều Mạt Nhi, lúc này nàng liếc mắt nhìn mình hoàng Tống Vũ Thiên một bên, sau đó đánh giá tình hình rồi chậm rãi tự tiến lên: “Thánh Thượng,

Mạt Nhi mặt dày tiến đến quấy rầy, có bất tiện gì không a!”

“Yên tâm đi! Trẫm đã an bài xong xuôi rồi, trong thời gian công chúa ở lại Đại Tụng này, sẽ có Ngâm Tuyết chăm sóc việc ăn ở của công chúa !” Chậm rãi gật đầu, con mắt vẫn khép hờ, Tống Vũ Thiên biểu lộ vẻ mặt “Người có thể yên tâm “.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết phần hận nghĩ: NND! Tiền cũng không phải do người ra nhé? Nói nghe mới thoải mái làm sao! Buồn bực thở dài, đi theo sau đoàn người, Tống Ngâm Tuyết bắt đầu hướng về trong hoàng cung.

Trên đại điện, ca múa mừng cảnh thái bình, vì Khuynh Nhạc công chúa đón gió tấy trần*, Tống Vũ Thiên cố ý sai người an bài tiệc rượu và biểu diễn.

(*Đón gió tấy trần: Chủ nhân mở một bữa tiệc đón tiếp khách từ phương xa đến.)

Ngồi trên sập, có chút buồn ngủ, Tống Ngâm Tuyết đỡ đầu, gật lên gật xuống. Gần đây vì mới sổ sách mà hao tổn tinh thần, nàng đã liên tục thức đêm vài ngày rồi, giấc ngủ không đủ, cho nên ngồi một hồi, nàng bắt đầu muốn ngủ gật.

“Ngâm Tuyết muội muội không hài lòng với cầm kỳ của ta? Nếu là như vậy, đừng ngại đi lên diễn một khúc!” Trên điện, lời nói của Kiều Mạt Nhi truyền đến.

Thì ra lúc Tống Ngâm Tuyết ngủ gà ngủ gật, Kiều Mạt Nhi được Tống Vũ Thiên mời, trước mặt mọi người đàn một khúc Nguyệt xuất vân (Vầng trăng ra khỏi mây), khiến mọi người nhất trí khen ngợi. Vì vậy nàng dương dương đắc ý, chuẩn bị đứng dậy làm lễ, đúng lúc thấy được Tống Ngâm Tuyết đỡ đầu ngủ gà ngủ gật, một bộ dạng thiếu hào hứng, không khỏi khiến nàng rất là nổi giận.

“Muội muội, đã cảm thấy tỷ tỷ đàn không hay, sao không đi lên thử một lần ?” Có chút khiêu khích nói lại một lần, Kiều Mạt Nhi lúc này, cái cảm giác lên giống như chim Khổng Tước, cao ngạo, không ai bì nổi!

34. Q.1 - Chương 34: Công Chúa Giá Lâm (2)

“Muội muội, đã cảm thấy tỷ tỷ đàn không hay, sao không đi lên thử một lần ?” Lời Kiều Mạt Nhi nói, tràn đầy tự tin cùng khiêu khích, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết lặng lẽ trợn đôi mắt buồn ngủ, hờ hững nói: “A, bây giờ là tình huống nào rồi?”

Tình huống nào?

Vừa nghe lời này, sắc mặt nguyên bản hồng hào của Kiều Mạt Nhi lập tức tức giận đến trắng bệch! Giỏi lắm, nha đầu đáng chết không biết tốt xấu, cứ nhiên có dũng khí trước mặt mọi người không đếm xỉa nàng như vậy, từ nhỏ đến lớn, Khuynh Nhạc công chúa nàng còn chưa từng chịu qua cơn tức thế này! Hôm nay, một quận chúa ngu ngốc bừa bãi đê tiện, cũng dám đối đãi nàng như vậy? Giỏi lắm, Tống Ngâm Tuyết, thù này, Kiều Mạt Nhi nàng nhớ kỹ!

Cảm giận cúi mắt xuống, giả bộ điềm đạm đáng yêu ủy khuất. Thấy vậy, Lục hoàng tử ngồi trên lập tức an ủi: “Ta nói Khuynh Nhạc công chúa, ta thấy nàng đừng để cho Ngâm Tuyết đàn, lỗi tai cùng tim gan ta đây cũng còn muốn thoải mái một chút !”

Trợn mắt một cái, nhìn nhìn Tống Ngâm Tuyết một bên, Tống Vũ Kiệt nói tiếp: “Tại Đại Tụng, ai mà không biết tiếng đàn của Nhữ Dương quận chúa, khiến cho heo mẹ cũng bị dọa trèo lên cây! Chỉ có người không biết chuyện như nàng, mới dám mời nàng ta như vậy!”

Một bộ biểu lộ sợ sệt, vẻ mặt hãi hùng chông chất, Tống Vũ Kiệt không ngừng lắc đầu. Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi ưu nhã giơ tay lên, hé miệng cười nói: “Lục hoàng tử thật thú vị, cái gì ‘dọa heo mẹ trèo lên cây’? Đây cũng quá khoa trương a.” Lời nói thâm ý nhìn nhìn Tống Ngâm Tuyết, sau đó làm bộ bất bình nói: “Lục hoàng tử thiệt là! Nói một nữ tử như vậy, cũng không ngại người ta nghe xong sẽ tức giận.”

Biểu lộ làm ra vẻ yêu kiều, Tống Ngâm Tuyết thấy vậy trong nội tâm buồn ói một hồi, nhưng tên Lục hoàng tử đầu heo kia hết lần này tới lần khác rất là hưởng thụ, từ từ nhắm hai mắt, vẻ mặt say mê, sau đó thanh âm cũng như được chấp cánh bay bay nói: “Ngâm Tuyết ta sẽ giải thích, nàng ta sẽ không tức giận! Nàng nha, là một kẻ điêu ngoa tùy hứng, cầu thả, sao so với công chúa nhu tình tự thủy (như nước) được.”

Không đỡ được! TNND! Nói gì vậy?

Lạnh lùng liếc Tống Vũ Kiệt, trên mặt vẫn ra vẻ không vấn đề gì cười cười: “Lục ca ca nói rất đúng, Ngâm Tuyết ta làm sao có thể so sánh với một người tử thủy (Tử thủy:Nước bản. nước đục).”

Cổ ý cắn sai âm tiết, hồn nhiên giương mắt, nhìn thẳng hai nam nữ một cái tung một hứng trên điện, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết vô cùng chân thành.

(Myumyu: Chỗ này Tuyết tử cố tình chơi chữ. Vũ Kiệt nói Mạt nhi nhu tình tự thủy nhưng Tuyết tử cố ý cắn sai âm thành tử thủy ví Mạt Nhi là vũng nước bẩn. Ta giữ nguyên phiên âm Hán Việt để rõ cái “ác” của Tuyết tử ^^)

Thấy vậy, nhân một tuần rượu vừa hết, minh hoàng Tống Vũ Thiên đưa tay lên, mở miệng nói với mọi người: “Được rồi! Hôm nay Khuynh Nhạc công chúa đi đường tàu xe vất vả, thân thể hẳn là rất mệt nhọc, chúng ta tổ tâm ý là được, không cần phải nhiều lễ tiết mệt mỏi mọi người ta.”

“Dạ, Dạ! Dù sao sau này còn nhiều thời gian, cơ hội mở tiệc rượu cũng nhiều, không vội lúc nhất thời, không vội lúc nhất thời!” Vừa nghe minh hoàng nói như thế, Lục hoàng tử lập tức đồng tình.

Gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, lập tức đưa tay phân phó xuống dưới: “Ngâm Tuyết, nhớ rõ lời muội đáp ứng trăm! Trăm đêm Khuynh Nhạc công chúa giao uội, muội cần phải chiếu cố nàng kỹ lưỡng.”

“Dạ, nhất định!” Nghe vậy tươi cười, Tống Ngâm Tuyết thầm nghĩ: yên tâm đi, không phải là “chăm sóc” người ta sao? Nàng vô cùng thuần thực.

Mọi người đứng dậy từ biệt, đang muốn cáo lui mà đi, lúc này Kiều Mạt Nhi mềm mại mở miệng nói: “Thánh Thượng, trước khi Mạt Nhi ra đi, phụ hoàng có dặn dò mấy câu bảo thuật lại với Thánh Thượng, không biết có thể nói chuyện một chút hay không?”

Nói chuyện một chút? Nghe vậy tinh quang trong đầu Tống Ngâm Tuyết lóe lên, vẻ mặt vui vẻ xoay người đi ra ngoài.

Nghe vậy, minh hoàng gật đầu nói: “Hảo! Xin mời công chúa lưu lại nói chuyện, sau đó trăm lại sai người đưa công chúa đi Nhữ Dương Vương phủ.” Mắt nửa khép nửa mở nói, vẻ mặt Tống Vũ Thiên lúc này làm cho người ta nhìn không thấu hẳn đang nghĩ gì.

Sau khi các vị hoàng tử đi ra, Tam hoàng tử trước sau như một lặng yên không lên tiếng, không có bất kỳ biểu lộ nào một mình rời đi, mà Tứ Hoàng Tử sau lưng, theo thường lệ sau khi châm chọc khiêu khích Tống Ngâm Tuyết một phen, cũng phát tay áo nghênh ngang rời đi.

Lúc này, Lục hoàng tử nhân cơ hội tiến lên, vẻ mặt cười nịnh nọt nói: “Ngâm Tuyết muội muội, Khuynh Nhạc công chúa lớn lên thật là hợp khẩu vị Lục ca ca muội, hôm nay nàng vào ở phủ muội, từ nay về sau ta sẽ thường đến thăm, đến lúc đó, kính xin muội muội ra sức tác hợp tác hợp!”

Thịt béo nhảy loạn, biểu lộ dâm tà, Tống Vũ Kiệt hai tay bề bộn vụn vụn biểu hiện mơ màng. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết bĩu môi, liếc mắt đánh giá hắn từ cao xuống thấp một vòng, sau đó lắc đầu, vô thanh vô tức đích bỏ đi.

“Ai, Ngâm Tuyết! Muội có ý tứ gì? Được không, muội đáp lại một lời nha? Cùng lắm là ta ngoan ngoãn, không gây chuyện sinh sự nữa.” Nâng tay, vẻ mặt chất phác, Tống Vũ Kiệt gấp gấp đuổi theo Tống Ngâm Tuyết, tiếp tục dây dưa chuyện “Tác hợp”.

Trên đại điện, Kiều Mạt Nhi mắt như nước hồ thu, đưa tình nhìn minh hoàng ngồi trên điện cặp mắt vẫn nửa khép nửa mở như trước, thanh âm yêu kiều nũng nịu nói: “Thánh Thượng, lời nhắn nhủ của phụ hoàng ta, chỉ sợ ở chỗ này nói không được thuận tiện!”

“A, vậy công chúa xem, chỗ nào mới là chỗ thuận tiện?” Long mày nhíu lại, mang theo thâm ý, thấy vậy, Kiều Mạt Nhi cười cười chỉ chỉ phía trước, thanh âm êm dịu trầm thấp mỉa mai hoặc nói: “Buồng trong tương đối yên tĩnh, không bằng chúng ta đến buồng trong tâm sự?”

Buồng trong tâm sự? Nghe vậy mỉm cười, tất cả mọi người đều là người thông minh, từ có chuyện quan trọng thương lượng đến vào nhà tâm sự, biến hóa này cũng thật sự quá lớn, Tống Vũ Thiên lúc này đứng lên, một tay ưu nhã làm cái động tác “Mời”, sau đó chấp tay sau hông bước chân mà vào.

“Công chúa hiện tại có thể nói rồi.” Ngồi bên cạnh bàn, mỉm cười rót trà, thần sắc Tống Vũ Thiên lúc này có một tia khiêu khích.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi một bả tiến lên, một tay bắt lấy bàn tay hấn đang nắm ấm trà, ba quang trong mắt chuyển động: “Thánh Thượng, cứ công chúa công chúa như vậy mãi, người không cảm thấy rất là khách khí sao? Nếu như không chê, xin cứ kêu ta là Mạt Nhi a.”

“Mạt Nhi?” Cứ để Kiều Mạt Nhi nắm tay, Tống Vũ Thiên lúc này nhìn chằm chằm vào dung nhan xinh đẹp trước mắt, khóe miệng chậm rãi câu dẫn ra một nụ cười: “Hảo, vậy gọi Mạt Nhi.”

“Khúc khích! Thánh Thượng thật là biết dỗ nữ hài tử vui vẻ!” Cười khê che mặt, tự chola mình vô cùng ưu nhã, Kiều Mạt Nhi giờ phút này dè tay Tống Vũ Thiên xuống, sau đó hai chân xoay ngược lại, thẳng tắp đổ vào trong ngực Tống Vũ Thiên.

“Ai nha, thật đúng là trà không say người tự say ! Hôm nay vừa thấy Thánh Thượng, trong lòng Mạt Nhi, đều tê tê dại dại đây này!”

Hai tay ôm cổ Tống Vũ Thiên, trong miệng khê thở ra hương thơm, Kiều Mạt Nhi lúc này mỉa mai như tơ trầm thấp nói: “Thánh Thượng, Mạt Nhi muốn tạ người đem Tử Sở biểu ca thưởng cho Nhữ Dương quận chúa! Kể từ đó, nữ tử khác cũng không còn cơ hội ngấp nghé Tử Sở biểu ca nữa.”

“A? Thì ra trái tim Mạt Nhi treo ở chỗ Tử Sở a?” Nghe vậy híp mắt, vẻ mặt hưởng thụ ôn ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hai tay chậm rãi vuốt ve thân hình yêu kiều uyển chuyển.

Vô cùng vui thích nhắm mắt lại, giữa đầu, Kiều Mạt Nhi thở gấp một tiếng nói: “Không phải ! Tử Sở biểu ca làm người cực kỳ không thú vị, Mạt Nhi không thích!”

“Phải không? Tại sao trầm lại nghe nói hai người là thanh mai trúc mã, cảm tình rất là thân thiết?”

“Khúc khích, Thánh Thượng nói đùa! Mạt nhi chu du các quốc gia, không ngừng kết giao Vương Tôn quý tộc tại các quốc gia, nhờ vậy mới phát hiện kết quả là, ngoại trừ Tử Sở biểu ca, không có ai có thể hoàn thành tâm nguyện của Mạt Nhi.”

“A, tâm nguyện của Mạt Nhi là.” Bàn tay to đã nhẹ thoát hết áo ngoài bằng tơ tằm mềm mại kia, lộ ra áo trong màu sáng, Tống Vũ Thiên lúc này , hai mắt chậm rãi đảo qua phần trắng nõn lỏa lồ, mơ hồ lưu động theo sóng tình.

“Làm hoàng hậu!” Bình tĩnh nói, trên mặt có một tia quyết tâm không thể nghi ngờ, Kiều Mạt Nhi lúc này ngồi thẳng thân thể, hai mắt chăm chú đối mặt hấn.

“Làm hoàng hậu?” Nghe vậy cười khê, vẻ mặt lơ đãng, Tống Vũ Thiên mở miệng nói: “Dựa vào ý tứ của Mạt Nhi, là đợi lúc Tử Sở thành quốc chủ? Chính là theo trầm biết, Tử Sở ở trong nước, cũng không được coi trọng, bằng không cũng sẽ không để hấn đến Đại Tụng ta làm con tin rồi!”

“Người sai rồi, Thánh Thượng!” Khê đẩy hấn, xoay người đứng lên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt bàn, Kiều Mạt Nhi cười xinh đẹp như yêu tinh: “Tử Sở biểu ca tuy bị đưa đi làm con tin, nhưng cũng không phải là vì hấn không được sủng ái! Mà khác biệt là, cũng bởi vì hấn quá được Đại Lương Quốc chủ yêu thích, cho nên để phòng hấn bị các huynh đệ khác hãm hại, cố ý đưa hấn đến đây tránh họa.”

“A? Đã như thế, Mạt Nhi trước đây vì sao lại viết thư cho trầm, muốn trầm đem hấn thưởng cho Ngâm Tuyết? Nàng làm như thế, không phải đưa trầm vào tình cảnh khó khăn sao?” Trong mắt hiện lên sự tàn khốc, trong lòng lạnh lùng, nhưng mặt ngoài lại ấm áp như cũ, Tống Vũ Thiên lúc này, nhẹ nâng chung trà lên, ưu nhã uống.

“Thánh Thượng người tức giận sao? Đừng nha! Người yên tâm đi, chỉ cần có ta, sau này Tử Sở sẽ không oán người! Người đã quên không phải còn có một Nhữ Dương quận chúa sao? Đến lúc đó Thánh Thượng chỉ cần đem toàn bộ trách nhiệm đẩy trên người nàng ta, mọi việc chẳng phải sẽ ổn thỏa à.”

Tà ác cười cười, đi đến bên giường, nhìn Tống Vũ Thiên trước mắt, Kiều Mạt Nhi bắt đầu nhẹ uốn éo thân thể.

“Thì ra một chiêu này của Mạt Nhi, có thể nói là mượn đao giết người” Ý vị sâu xa nhìn Kiều Mạt Nhi từng cái từng cái thoát xiêm y, trong mắt chậm rãi nổi lên dục vọng.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi cười dâm dăng, cúi người ngồi ở trên giường, hai chân chậm rãi mở ra.

“Thánh Thượng hai lần giúp đỡ Mạt Nhi, lần thứ nhất đem Tử Sở thưởng cho Tống Ngâm Tuyết, lần thứ hai an bài Mạt Nhi vào ở phủ quận chúa! Mạt Nhi không biết lấy gì báo đáp, chỉ có.”

Kiều Mạt Nhi dứt lời, bàn tay chậm rãi vươn hướng hai chân của mình. Thấy vậy, Tống Vũ Thiên mạnh mẽ đứng lên, mặc dù trên mặt nhìn không ra biểu lộ, nhưng theo cái hầu kết chuyển động kia có thể thấy được, hắn — dục hỏa khó nhịn!

“Thánh Thượng, Mạt Nhi từng chu du các quốc gia, gặp qua không ít nam tử, bọn họ mỗi người đều nói Mạt Nhi là yêu tinh, trong lòng Mạt Nhi không biết giải thích thế nào? Cho nên trước mắt, muốn mời Thánh Thượng thử một lần”

Bàn tay đang sờ soạng, chậm rãi rút ra, một đường dọc theo đường cong của mình hướng lên, đi vào trước hai vú đứng vững, nhẹ nhàng kéo, áo ngực còn sót trên người liền phiêu phiêu bay xuống, lộ ra hai cái tuyết trắng mà mềm mại mượt mà của nàng.

“Thánh Thượng, Mạt Nhi chờ người.”

Nhỏ ra cái lưỡi dính hương, mị hoặc khê liếm lấy cặp môi đỏ mọng của mình, thấy vậy, Tống Vũ Thiên cười tà tà, cũng nhịn không được nữa cởi áo tiến lên, thân thể mạnh mẽ trầm xuống.

Một hồi ngâm khê, thân thể mãnh liệt rung động, tứ chi Kiều Mạt Nhi gắt gao mà quăn, trong miệng không ngừng phát ra âm tiết đơn lưu truyền từ ngàn xưa không thay đổi.

Từ từ nhắm hai mắt, hầu hạ dưới thân, trong một lớp lại một lớp sóng tình mãnh liệt của Tống Vũ Thiên, Kiều Mạt Nhi cực kỳ thỏa mãn giờ khuôn mặt tươi cười lên, trong miệng mềm mại vô lực nói: “Thánh Thượng, Mạt Nhi giống yêu tinh à.”

“Giống.”

” Mạt Nhi đẹp không.”

“Đẹp.”

” Nếu Mạt Nhi đến phủ quận chúa khó xử quận chúa, Thánh Thượng sẽ không trách Mạt Nhi a.”

“Sẽ không.”

“Tốt quá! Như thế Mạt Nhi an tâm rồi.” Hai người đắm chìm trong sự kích tình, khóe miệng đều tự câu dẫn ra một nụ cười, hai chân Kiều Mạt Nhi vòng quanh eo Tống Vũ Thiên, tận sức đón ý hòa theo.

Mà Tống Vũ Thiên, vẻ mặt sáng khoái, giống như rất hưởng thụ mở nửa mắt, chính là nhìn vào trong đôi mắt, lại ẩn giấu thần thái không bình thường.

35. Q.1 - Chương 35: Vào Ở Phủ Quận Chúa

Tống Ngâm Tuyết trở lại trong phủ, ngồi trong thư phòng lẳng lặng suy nghĩ những chuyện đã phát sinh ban ngày, đúng lúc này, Minh Tịnh lặng yên không một tiếng động tiến đến.

“Có tâm sự sao?” Một câu đầu độc lòng người, tràn ngập từ tính vang lên bên tai, nghe vậy trong lòng Tống Ngâm Tuyết cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên.

“Làm sao người vào được?” Nhíu nhíu mày, có chút bất mãn, trừng mắt nhìn Minh Tịnh, nàng thẳng thắn mở miệng.

“Tôi muốn vào thì có rất nhiều phương pháp, dù cho dùng loại nào, quận chúa cũng sẽ không ý thức được!” Gương mặt tuấn tú mỉm cười, vẻ mặt thông dong, Minh Tịnh một tay thả lỏng đứng phía sau, bình tĩnh nói.

“Người!”

TNND! Minh Tịnh này, còn nói là cận vệ của nàng! Chính là, có hộ vệ như vậy sao? Không nghe lời chủ tử nói coi như xong, bây giờ còn cả ngày khiêu khích chủ tử, thật không biết trong lòng của hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì!

Cằm giận đến mặt trắng không còn chút máu, đứng lên, gương mặt nhìn nghiêng của Tống Ngâm Tuyết mơ hồ có sự tức giận.

Có lẽ Minh Tịnh là người đầu tiên khi nàng xuyên không đến nhìn thấy, hoặc là nàng đã từng yếu ớt vô lực đặt ở dưới thân hắn, cho nên từ trước đến nay nàng luôn khéo léo, đối bất cứ chuyện gì đều xử lý thành thạo, khi một mình chống lại hắn thì không cách nào tự nhiên nguy trạng tâm tình của mình, thậm chí thường xuyên bị hắn trêu chọc đến không khống chế được!

Loại không khống chế được này, khiến Tống Ngâm Tuyết cảm thấy rất thất bại, nàng không thích loại cảm giác bị người khác đoán chừng, cũng không thích chính mình như một đứa bé trần truồng để cho người ta tìm tòi nghiên cứu!

Mỗi lần chỉ cần vừa nhìn thấy cái mặt nạ thông dong của Minh Tịnh, nghe được lời nói bình tĩnh không gợn sóng của hắn, đáy lòng nàng sẽ không chịu nằm yên một chỗ.

“Minh Tịnh, người chỉ là hộ vệ của ta!” Lạnh lùng lên tiếng, muốn nhắc nhở hắn chuyện thực tế như vậy, khiến cho hắn không còn kiêu ngạo nữa.

Chính là sau khi nghe vậy, khoe miệng Minh Tịnh giật giật, duỗi bàn tay nắm thành quả đấm ra, gác lên bên ngực trái, sau đó xoay người hạ thấp người, động tác cực kỳ duyên dáng làm lễ nói: “Quận chúa, chuyện này Minh Tịnh đương nhiên biết rõ.”

Đứng thẳng dậy, chậm rãi đi về phía trước, không ngừng nhìn chăm chăm Tống Ngâm Tuyết: “Quận chúa, người còn nhớ lời Minh Tịnh từng nói với người sao?”

“Không nhớ rõ!” Không thích bị hắn từ trên nhìn xuống ở khoảng cách gần như vậy, Tống Ngâm Tuyết vô thức muốn lui về sau. Chính là vào lúc này, Minh Tịnh lại kéo nàng lại, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chú nói: “Quận chúa, Minh Tịnh từng nói qua trách nhiệm của tôi, chính là bảo vệ người, trừ chuyện đó ra, không còn gì khác.”

“Không còn gì khác? A, như vậy rất tốt a.” Lắc lắc cổ tay, giãy dụa muốn thoát ra, chính là bàn tay thon dài trắng nõn của Minh Tịnh lại cầm chặt hơn.

“Quận chúa.” Một tay kéo Tống Ngâm Tuyết thẳng tới trước ngực, hai mắt chăm chú mà thâm thúy nhìn, đôi môi hơi mọng khẽ mở ra, mê hoặc lại thấp giọng: “Quận chúa, Minh Tịnh thu hồi lời nói lần trước! Hiện tại Minh Tịnh, đối quận chúa.”

“Ngừng!” Quát một tiếng, Tống Ngâm Tuyết làm mặt giận, nàng một bả mạnh mẽ giật tay ra, tức giận đến ngực phập phồng, “Minh Tịnh, chuyện vui đùa này có điểm lớn!”

“Vui đùa sao? Quận chúa, người từ nhỏ ở chung một chỗ cùng Minh Tịnh, có chỗ nào trên người quận chúa Minh Tịnh chưa từng xem qua? Lúc này thẹn thùng, hình như hơi trẻ à.”

“Người!” Mặt đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn Minh Tịnh, thấy vậy, lông mày hắn cau lại, khẽ cười: “Quận chúa đây là không tin phải không? Ngoại trừ một cái bớt Hồ Điệp trên ngực trái quận chúa ra, còn có.”

“Đủ, Minh Tịnh! Người rốt cuộc muốn làm gì!” Cúi mặt, giọng nói lạnh thấu xương, khi Minh Tịnh mỉm cười muốn đáp lại, cửa ra vào truyền đến tiếng Môn Côi thông báo : ”Khởi bẩm quận chúa, Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa giá lâm!”

“Tốt, biết rồi!” Mắt thâm ý nhìn Minh Tịnh, mở cửa nhắc chân đi ra ngoài, sau lưng, vẻ mặt Minh Tịnh nhìn không ra biểu lộ, đôi mắt thanh tú có sóng ngầm lưu chuyển.

“Ngâm Tuyết muội muội, ta tới quấy rầy!” Gọi to duyên dáng một tiếng, cười yếu ớt mà đến, Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi ưu nhã đi tới.

“Công chúa sao lại nói như vậy, có thể được công chúa đại giá, đây là vinh hạnh của Nhữ Dương Vương phủ! Như vậy đi, ta thấy công chúa đi đường mệt nhọc, đích thị là mệt chết đi rồi, Ngâm Tuyết lập tức dẫn người về phòng nghỉ ngơi.”

“Tốt, vậy làm phiền muội muội rồi!” Cao quý trang nhã gật đầu, đưa tay che miệng cười, Kiều Mạt Nhi có khuôn mặt cùng dáng người động lòng người, dẫn tới một đám hạ nhân Vương Phủ tâm thần lay động một hồi.

Tổng Ngâm Tuyết mỉm cười dẫn đường, nhìn gò má Kiều Mạt Nhi đỏ ửng còn sót lại một chút tình cảm mãnh liệt, con mắt dạo qua một vòng, sau đó gương lên một nụ cười kín đáo.

“Công chúa, vương phủ này không so được với hoàng cung Đại Lương, phương tiện đơn sơ, điều kiện cũng bình thường, kính xin công chúa đừng trách!” Đối trá khách khí giao thiệp cùng Kiều Mạt Nhi, nghe vậy, khuôn mặt Kiều Mạt Nhi hơi nhũn nói: “Ừa, tuy rằng nơi này hơi cũ nát, bất quá ta đã sống nhờ phủ người khác, thì không thể vô ý trách móc nặng nề nhiều như vậy!”

Nói rất hay cứ như mình rất hiểu lễ nghi, nàng lúc này, sau khi nhìn quanh bốn phía một vòng, gật đầu nói: “Kỳ thật cũng không phải không chịu nổi, chỉ cần nhịn một chút, là có thể qua được!”

Không đỡ nổi! Con bà nó chứ! Người thích ở hay không mặc người! Khách khí với người một chút, người đã bắt đầu đập lên mặt ta, bộ dáng không biết cái gì gọi là chừng mực! Phải biết rằng, tỷ tỷ ta còn không muốn tiếp đãi người đâu!

Trợn trắng mắt, đang muốn nói cái gì đó, trong lúc đó, cửa ra vào xuất hiện một thân ảnh tuấn mỹ, hương thẳng về Kiều Mạt Nhi khe kéo nàng vào lòng.

“Mạt Nhi, Mạt Nhi.” Ôm thật chặt người trong ngực, gương mặt tuấn mỹ lộ vẻ cay đắng cùng vui sướng, Quân Tử Sở không thèm để ý, không quan tâm đến ánh mắt khác thường của mọi người nhìn mình, chỉ đắm chìm thật sâu trong cảm xúc của mình.

NND! Đây cũng quá mức rồi! Phu quân của nàng, dưới tình huống mình còn ở đây, ngang nhiên ôm nữ nhân khác, còn mang về mặt say mê nữa? Cái này còn nói thể nào được! Nói thật, tuy trong lòng Tổng Ngâm Tuyết lúc này cũng không ngại, nhưng ở trước mắt bao người, thực sự cảm thấy mất vài phần mặt mũi.

“Biểu ca.” Ngửa mặt lên, như một cành hoa lê trong mưa xuân, Kiều Mạt Nhi lúc này ôn nhu yếu ớt, trong đôi mắt rưng rưng nước mắt, môi son nhẹ nhàng mở ra nói: “Biểu ca, Mạt Nhi rốt cuộc đã được gặp người.”

“Mạt Nhi, Mạt Nhi của ta.” Tâm tình có chút kích động, Quân Tử Sở lúc này, sắc mặt vui vẻ, không ngừng dùng cằm vuốt ve mái tóc thơm của người trong ngực.

Thấy tình cảnh này, Tổng Ngâm Tuyết nheo mắt lại, thối lui hai bước, chậm rãi đánh giá hai người này. Bộ dạng Quân Tử Sở, là hoàn toàn bộc lộ cảm tình của bản thân! Nhưng về phần Khuynh Nhạc công chúa này thì sao.

Cùng là nữ nhân thông minh, chính mình há lại nhìn không ra Kiều Mạt Nhi gặp dịp thì chơi? Chỉ là nàng tại sao phải như thế, mình còn chưa biết được!

Cầm Tâm sau lưng, vẻ mặt ghen tuông trừng mắt nhìn hai người, theo tay phải nắm chặt chuôi kiếm, cùng động tác không ngừng cắn môi của nàng có thể thấy được, nội tâm của nàng, ghen ghét dữ dội.

Di? Sự tình có vẻ biến thành thú vị rồi? Một nam tử tình yêu thắm thiết, một nữ tử am hiểu diễn trò, hơn nữa còn có một thị nữ giấm chua tung tóe, trò chơi này, coi như càng ngày càng có chút đáng xem rồi.

Tống Ngâm Tuyết chớp động con mắt lấp lánh, như hồ ly ngầm suy nghĩ, bất quá lúc này, nàng quen một chuyện, chính là, trong trò chơi này, còn có tên nàng đứng đầu bảng, một chính thể không tìm không phổi.

36. Q.1 - Chương 36: Huynh muội tình thâm

“Công chúa và Tử Sở phu quân thật đúng là huynh muội tình thâm a!” Nói ra một câu mập mờ không rõ ý nghĩ thật, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nhìn hai người đang ôm ấp trước mắt.

Ở cổ đại, nam nữ khác biệt, hành vi cử chỉ tất nhiên là không thể quá mức thân mật, lại thêm Khuynh Nhạc công chúa còn chưa xuất giá, mà Tử Sở thì sớm đã làm chồng người, cho nên về lý càng nên giữ khoảng cách một chút.

Hai người giống như đang đắm chìm trong niềm vui sướng được gặp lại, bị Tống Ngâm Tuyết “Hảo tâm” nhắc nhở, lập tức hiểu ý tách ra chút ít, sau đó hai mắt bắt đầu thâm tình đắm lệ nhìn nhau.

Nhìn một cái, tình cảnh thật cảm động, một màn khiến cho lòng người bồi hồi! Tống Ngâm Tuyết cười túm túm nhìn hai người bọn hắn, bắt đầu tiến lên: “Phu quân, ta vốn không biết phu quân cùng công chúa tình cảm tốt như vậy! Xem ra ta đem hai người an bài gần nhau, đúng là chính xác.”

“Làm phiền muội muội phí tâm!” Hay cho câu nói kia, như một cành hoa lê trong mưa xuân! Kiều Mạt Nhi lúc này, hốc mắt ửng đỏ, ôn nhu yếu ớt, xinh đẹp động lòng người làm cho người ta nhịn không được muốn một bả kéo vào trong ngực hảo hảo thương tiếc một phen.

Nữ nhân này, quả nhiên là giới diễn trò! Thảm trào phúng, Tống Ngâm Tuyết đảo tròn mắt, sau đó trầm mặc không nói, một bộ dạng suy nghĩ sâu xa đánh giá hai người.

Lần này, Kiều Mạt Nhi vô thức thả tay xuống, vừa làm vậy, liền khiến cho Tử Sở sắc mặt vốn một mực chân tình biến thành tối thui, khổ sở cay đắng nhìn phía trước một chút, sau đó vẻ mặt phẫn hận trừng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết! Nữ nhân này, đều do nữ nhân này! Nếu không vì nàng, mình tại sao phải nhẫn nhục chịu người khác khinh bỉ? Tại sao lại không thể cùng biểu muội mình yêu mến gần nhau?

Không thể nào, lại còn trừng ta! Thảm cười lạnh, vẻ mặt không chút biểu lộ nhìn Tử Sở, trong mắt Tống Ngâm Tuyết ngoại trừ khiêu khích, còn có một phần tiếc hận thật sâu. Ai, đứa trẻ đáng thương, lớn lên dễ coi như vậy, cư nhiên bị một nữ tử rắn rết như vậy lừa gạt, sau đó đùa bỡn trong lòng bàn tay, đáng tiếc, đáng tiếc!

Bất quá tuy nói đáng tiếc, nhưng thân ai nấy lo! Tống Ngâm Tuyết nàng gần đây mệt mỏi, sẽ không vì một kẻ chẳng liên quan gì tới mình, thậm chí còn chán ghét mình tới cực điểm mà tổn nhiều tâm tư!

Bởi vì cái gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái*, một người muốn đánh một người cam nguyện! Người ta đã không nói gì, nàng cần gì phải làm chuyện thừa thãi?

(Chú thích về Chu Du đánh Hoàng Cái: Năm 208, Tôn Quyền chiếm Hạ Khâu của Hoàng Tổ còn Tào Tháo chiếm Kinh Châu, có ý muốn tiêu diệt Giang Đông. Tôn Quyền bèn liên kết với Lưu Bị chống lại Tào Tháo, trận Xích Bích bùng nổ. Tôn Quyền phong Chu Du làm đại đô đốc chống quân Tào Tháo. Chu Du sử dụng liên hoàn kế chống lại Tào Tháo, trong đó phải tìm người trá hàng đốt chiến thuyền Tào Tháo. Hoàng Cái liền nhận nhiệm vụ đó. Trong tác phẩm Tam quốc diễn nghĩa thì Hoàng Cái đã để Chu Du đánh 50 roi đến thịt nát, máu văng rồi ông nhờ Tưởng Cán đem hàng thư đến Tào Tháo trá hàng)

“Phu quân cùng công chúa tình cảm thâm hậu, lâu rồi không gặp, nhất thời khó nén kích động trong lòng, người làm vợ như ta nhìn thấy, trong lòng thật là vui mừng! Phu quân bình thường không có người trò chuyện, chỉ có thị nữ Cầm Tâm đi theo, người làm vợ cũng có chút đau lòng! Bây giờ thì tốt rồi, công chúa đại giá quang lâm Vương Phủ, phu quân cũng có người làm bạn, sẽ không nhàm chán như trước kia nữa!”

Tống Ngâm Tuyết cười mỉm nói, dứt lời hàm ý nhìn Cẩm Tâm đứng một bên giẫm chua văng tung tóe, nhoèn cười về mặt đầy thâm ý.

Thấy vậy, Cẩm Tâm u oán trừng nòng, sau đó quay đầu lại đau lòng nhìn Tử Sở. Mà trong mắt Tử Sở lại không chứa nổi bất cứ ai, chỉ dùng toàn bộ sức lực nhìn Kiều Mạt Nhi trước mặt, bộc lộ tình yêu say đắm và si mê.

Thấy tình cảnh này, Tống Ngâm Tuyết một bộ dạng không sao cả nhún nhún vai, rất tùy ý lắc lắc tay áo, nhìn bọn hạ nhân xem đến trở mắt trong phòng, thoải mái mở miệng nói: “Hai huynh muội gặp lại, trước tiên cứ hảo hảo trò chuyện a, ta không quấy rầy nữa, xin trở về trước!”

Một câu thờ ơ nói ra, làm ặt Kiều Mạt Nhi lập tức sáng tối bất định. Nàng không biết hành động hôm nay của Tống Ngâm Tuyết là có ý gì? Trước đây mình cứ ngỡ đã hiểu rõ nàng, biết nàng là kẻ hung hăng thô bỉ, lại dấm chua bay tung tóe, cho nên mình viết thư, trước tiên nhờ Tống Vũ Thiên an bài mình tiến nhập Vương Phủ, chính là vì muốn lợi dụng khuyết điểm của nàng ta mà khơi mào một trận âm ỉ! Chính là hôm nay, khi mình thật sự tiếp xúc với nàng thì quả thật lại xem không hiểu.

Tống Ngâm Tuyết, lần này người hành động không như lẽ thường, rốt cuộc là trong lòng còn có ý gì?

Nheo mắt lại, trong mắt là sự hung ác dày đặc nhìn bóng lưng tiêu sái và tuyệt mỹ của Tống Ngâm Tuyết, Kiều Mạt Nhi có chút xuất thần.

“Mạt Nhi, Mạt Nhi!” Bên người, Tử Sở nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng, nghe vậy, nàng còn đang suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên, mở miệng liền bạo xuất diện mục đáng ghê tởm vốn có: “Cái gì!”

Một câu hung ác mà mười phần tức giận, khiến Tử Sở sững sờ ngay tại chỗ. Kiều Mạt Nhi lúc này phản ứng tức thời, lập tức buồn bã nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên, mặt ngọc rưng rưng nhìn Tử Sở nói: “Biểu ca, thực xin lỗi! Ta, ta. . . .”

“Biểu ca hiểu, Mạt Nhi, biểu ca hiểu được! Mạt Nhi lặn lội đường xa đi vào Đại Tụng, nhất định chịu không ít khổ cực! Lại còn để muội ở trong phủ của quận chúa điều ngoa này, trong nội tâm nhất thời bất bình, cũng có thể lý giải được!”

Tao nhã nói, Tử Sở lúc này, đỡ xuống sự thanh cao cùng kiêu ngạo bình thường của hấn, chỉ một lòng chân thành nhìn Kiều Mạt Nhi, trong mắt là sự cưng chiều vô hạn.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, về mặt ngây thơ bộ dáng khả ái nhìn Tử Sở, ngụy trang ra mọi kiểu mềm mại, muôn vàn phong tình, ẩn tình yên lặng mà nhìn hấn.

Thiếu một chút nữa bị lạc trong lưới tình nàng ôn nhu bên, Tử Sở lúc này ho nhẹ một tiếng, gò má hơi đỏ nói khẽ: “Mạt Nhi, hôm nay muội cũng mệt mỏi rồi, hay là nghỉ ngơi trước cho tốt a, ngày mai biểu ca trở lại thăm muội!”

“Được mà, biểu ca!” Khẽ gật đầu, về mặt thuận theo. Tử Sở thấy vậy, lòng tràn đầy vui mừng xoay người đi ra ngoài, khuôn mặt Cẩm Tâm sau lưng đen thui, về mặt oán giận trừng trừng nhìn Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi, nắm chặt bội kiếm trên lưng nhắc chân đi ra.

“Tiểu Đào, đem người quét dọn nơi này một lần nữa cho ta! Cái chỗ tồi tàn này, là cho người ở sao!” Rít gào một tiếng, mặt tràn đầy tức giận, thiếp thân nha hoàn Tiểu Đào đứng một bên lập tức bắt đầu quét dọn.

Nhìn hết thấy chung quanh, lại hồi tưởng một loạt sự tình vừa mới phát sinh, Kiều Mạt Nhi nâng gương mặt lạnh lùng lên, về mặt âm tàn khê cắn ra tiếng: “Tống Ngâm Tuyết. . . .”

Sau khi đợi gian phòng lại được quét dọn một lần nữa, Tiểu Đào đi đến bên cạnh Kiều Mạt Nhi giựt giây nói: “Công chúa, Tống Ngâm Tuyết kia cũng quá phận a, rõ ràng an bài gian phòng đơn sơ như vậy cho công chúa, quả thực là không đem công chúa ngài để vào mắt sao!”

“Tiểu Đào, bây giờ chúng ta đang ở trong phủ người khác, lời nói cử chỉ cần phải hào phóng hợp lẽ, để tránh tạo ra tiếng xấu, bị người khác cười chê!”

Nói cứ như rất lấy đại cục làm trọng, Kiều Mạt Nhi lúc này trên mặt một mảnh bình tĩnh cùng thong dong, nhưng kỳ thật chỉ cần là người biết rõ nàng, trong lòng liền đều hiểu được: công chúa của bọn hắn, lại đang nghĩ cái kế sách gì hại người.

Trong mắt lóe ra ánh sáng ác độc, khóe miệng nhàn nhạt mỉm cười, trong lòng Kiều Mạt Nhi hừ lạnh một tiếng, một cái mưu kế chậm rãi hiện lên trong đầu nàng.

Tống Ngâm Tuyết, hôm nay lòng Tử Sở biểu ca còn nằm trên người ta, mà Thánh Thượng của các người lại hứa hẹn giúp ta, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ta hiện tại chiếm hết toàn bộ, xem người cái đồ đầu lợn chết tiệt kia làm sao mà đấu với ta!

Âm thầm cười cười, biểu hiện trên mặt âm trầm, Tiểu Đào một bên nhìn thấy vậy, hớn hỏ thối lui đến một góc, một bộ dạng ngồi xem trò hay.

Tống Ngâm Tuyết đi trên đường lát đá, thầm suy tư tình cảnh trước mắt của mình. Mặc dù so với sự mê mang lúc trước, hiện tại nàng đã nắm giữ rõ ràng rất nhiều thứ, nhưng về Nhữ Dương quận chúa này, không biết vì cái gì, trong nội tâm nàng lại thủy chung cảm thấy mê muội, trong đó ẩn chứa rất nhiều rất nhiều chuyện chưa biết được bao nhiêu, đang đợi nàng ra tay vạch trần.

Ngẩng đầu, kêu một tiếng không tốt, quay đầu muốn trở về. Sau lưng, tiếng nói thanh nhã của Vô Song từ phòng nhỏ đằng xa truyền đến: “Đã tới rồi, tại sao cố quay đầu mà đi ? Chẳng lẽ quận chúa có vui mới quên tình cũ, ngay cả giáp mặt cũng không muốn gặp Vô Song sao.”

Lời nói châm chọc mà thâm ý lại truyền tới, vang vọng làm cho Tống Ngâm Tuyết ngừng cước bộ lại, quay đầu, nhẹ nhàng thở dài, hơi bất đắc dĩ đi lên phía trước, vừa đi vừa nghĩ : NND! Nếu không sợ người âm thầm dùng độc, tỷ tỷ ta thêm ngại người!

37. Q.1 - Chương 37: Gặp Lại Vô Song

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nhắc chân đi về căn phòng phía trước, trong lòng suy tư. Sau khi đến gần, khi nàng nhìn thấy y độc công tử Vân Vô Song một thân bạch y, tuấn mỹ không tì vết, đang dùng hai con người ẩn chứa sự vui vẻ nhìn mặt mình thì lòng của nàng, trong lúc đó nhảy loạn mấy nhịp.

Cái ánh mắt này.

Nhắm hai mắt lại, Tống Ngâm Tuyết lẳng lẳng nhìn Vân Vô Song. Thấy vậy, Vân Vô Song nhẹ nhàng cười, cặp môi mỏng hơi mở ra, như gió mát thổi qua đất trời, vạn vật trong nháy mắt dường như mất đi màu sắc, chỉ có ánh sáng chậm rãi quanh quẩn chung quanh hắn.

Vô Song công tử, quả nhiên tuổi trẻ phong lưu!

Tống Ngâm Tuyết âm thầm thở dài, vì Vô Song tao nhã, cũng vì lựa chọn của Nhữ Dương quận chúa. Lúc trước rốt cuộc là cái dạng ước định gì, làm cho người tướng mạo thật tốt trước mắt tuấn thủ hứa hẹn như thế, ở trong phủ chậm rãi đợi ba năm.

“Quận chúa, lâu như vậy không gặp, chẳng lẽ không nhớ đến Vô Song sao?” Một câu nhẹ nhàng mà trêu tức vang lên, Vân Vô Song lúc này đứng thẳng người, tóc dài đen như mực phiêu động trong gió, vung lên những sợi tóc mềm mại như tơ.

Cặp mắt sáng như sao mở to, khóe miệng mỉm cười, tươi đẹp nhu hòa tiến đến, “Quận chúa mấy ngày nay, biến hóa thật đúng là không nhỏ”

Chuyên chú nhìn gương mặt Tống Ngâm Tuyết dù trang điểm dày đậm, nhưng vẫn để lộ ra dung nhan khuynh thành tuyệt sắc, Vân Vô Song nhẹ nâng tay lên, chậm rãi xoa gò má, ở đó không ngừng vuốt ve, “Vốn là giai nhân.”

Vốn là giai nhân, sao theo kẻ trộm! A, hắn đây là đang mắng nàng!

Một lời đơn giản mà châm chọc, nghe xong Tống Ngâm Tuyết vô thức nhếch đầu lên, sau đó hai mắt nhìn chăm chăm vào vết son nhiễm đỏ trên tay hắn, khẽ mỉm cười nói: “Giai nhân hay kẻ trộm, chỉ cần ta vui vẻ, quan trọng là bản thân ta, những chuyện còn lại không quan trọng.”

Khiêu khích nhìn, không để ý lớp trang điểm đậm đặc trên mặt đã bị hắn bôi mất một nửa, Tống Ngâm Tuyết cười sáng lạng, đáy mắt, mơ hồ có mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Vô Song này, ngoài mặt tuấn nhã vô hại, nhưng ai biết sau một khắc hắn sẽ ra tay như thế nào?

Chậm rãi lui về phía sau ba bước, bảo trì khoảng cách lần trước hắn nói qua, Tống Ngâm Tuyết nhẹ mở miệng nói: “Vô Song, ta đây cũng gặp người rồi, cho nên phải đi về.”

“Quận chúa làm gì vội vã như vậy? Người trước kia, sẽ không đối xử với ta như vậy đâu!” Nhẹ nhàng cười, nhìn gương mặt hơi lộ ra dung nhan vốn có, một chân Vân Vô Song điểm nhẹ, thân thể chợt bay lên, sau đó một tay tiến lên ôm vòng eo Tống Ngâm Tuyết, thân hình chợt lóe, cả người liền nhảy lên phía trên đại thụ chọc trời.

“A –” bởi vì thân thể mạnh mẽ bay lên không, hai mắt Tống Ngâm Tuyết nhắm nghiền, bị hù dọa gắt gao lôi kéo quần áo Vô Song. Thấy vậy, Vân Vô Song nhẹ nhàng cười, hai tay ôm nàng thật chặt, chậm rãi ngồi ở đầu cành.

“Quận chúa trước kia không phải rất thích đến nơi đây nhìn bầu trời mênh mông sao? Tại sao nay lại khấn trương như vậy!” Nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn mây bay, khóe môi Vô Song nhếch lên nhàn nhạt trào phúng.

Rất thích? Tới nơi này?

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nửa mở tròng mắt, nhìn thoáng xuống dưới, lập tức cảm thấy thân thể vô lực, tay chân xụi lơ: không thể nào, cao như vậy. Đầu óc Nhữ Dương quận chúa trước kia có phải bị bệnh hay không a?

Thân thể cứng còng, cơ hồ một cử động cũng không dám, sợ sau một khắc té xuống ngã mặt nở đầy hoa, lúc này Tống Ngâm Tuyết ở trong ngực Vân Vô Song, yếu ớt còn giống một con cừu nhỏ đợi làm thịt.

” Quận chúa hôm nay, trên người cũng không có hương vị của người khác!” Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng xẹt qua cặp môi đỏ mọng của Tống Ngâm Tuyết, ở đó lưu luyến không thôi.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết thật muốn há miệng cắn rơi ngón tay xinh đẹp kia, mà khi nàng tiếp xúc với con mắt đầy thâm ý của Vân Vô Song, nàng vẫn quyết định tạm thời nhịn một chút. Con gái tốt không chấp thiết thòi trước mắt, khoản nợ nần này, ngày khác nàng nhất định xin trả!

Cắm giận trừng mắt liếc hắn, nhếch môi, không nói một câu nhắm mắt lại, Tống Ngâm Tuyết lúc này, trong nội tâm ngàn lần không muốn để ý cái tên Vô Song công tử sau một khắc sẽ không biết rốt cuộc muốn làm gì này.

Dùng bất biến ứng vạn biến, là lựa chọn của nàng lúc này, chỉ có không nhìn tới chuyện trước mắt, nàng mới có thể đối mặt thật tốt với hết thảy.

“Quận chúa đây là đang mời ta sao?” Thấy vậy, khí tức nhẹ nhàng dần dần thổi tới trên mặt của nàng, khi Tống Ngâm Tuyết mạnh mẽ mở mắt ra, muốn phản bác câu “Mời” kia thì đầu của nàng thoáng cái bị người ép chặt, trên môi một mảnh lạnh buốt ướt át gặm cắn liền tập kích mà đến.

“Ngô.” Cố gắng giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc của Vân Vô Song, nhưng khi hàm răng khẽ mở thì đầu lưỡi trơn ướt của Vô Song, liền bá đạo mà lại linh hoạt lợi dụng thời cơ mà vào, dây dưa cái lưỡi đình hương của Tống Ngâm Tuyết.

“Ngô.” Miệng, hoàn toàn bị chiếm cứ, mang theo nóng bỏng, mang theo cuồng dã! Mặt đỏ lên, thân thể cứng còng của Tống Ngâm Tuyết không thể không rung động theo động tác xâm lược của Vô Song.

Một nụ hôn sâu, mềm mại ngọt ngào, khi Vân Vô Song thiếu một chút nữa sa vào trong nụ hôn môi ngây ngô trẻ trung của Tống Ngâm Tuyết thì hắn chậm rãi thả nàng ra: “Quận chúa hôn tựa hồ lui bước rồi sao, thậm chí ngay cả thở cũng quên.”

Nhìn Tống Ngâm Tuyết ghen đỏ bừng cả khuôn mặt, phong tình vô hạn, vô cùng đáng yêu, trong mắt Vô Song lộ ra một tia chán ghét nồng đậm: “Quận chúa kinh nghiệm hoan ái phong phú, làm gì diễn trò trước mặt người khác, đem chính mình giả trang ngây ngô như thế? Phải biết càng ràng như vậy, Vô Song càng không thích. . . .”

Lời nói trào phúng, nghe vậy Tống Ngâm Tuyết đang thở hổn hển, sắc mặt còn chưa khôi phục, mạnh mẽ trừng mắt liếc hẳn một cái, trong cái nhìn kia, có phần nộ, có cảnh cáo, nhưng càng nhiều sự lạnh lùng. TMD, nàng giả bộ? Nàng cần giả bộ sao! Nàng thật sự là một chút kinh nghiệm cũng không có!

“Thả ta xuống dưới!” Lạnh lùng nói, một bộ dáng ngạo mạn thanh cao, Tống Ngâm Tuyết lúc này, xuất ra khí thế khiếp người nàng chưa từng có, nhìn chằm chằm vào hắn.

Khí thế cao ngạo tuyệt trần như vậy, hẳn trước kia chưa bao giờ thấy qua! Trước mắt, Vân Vô Song hơi sững sờ, trái tim không khỏi mãnh liệt rạo rục, toàn thân có một dòng điện tê tê đại đại chảy qua, nhưng lập tức nghĩ Tống Ngâm Tuyết vốn giỏi vui đùa, ánh mắt không khỏi lạnh xuống.

“Ở đây bốn bề vắng lặng, quận chúa cần gì phải làm bộ làm tịch như thế? Trước kia quận chúa không phải vẫn muốn Vô Song hôn người sao? Hôm nay đạt được ước muốn, rồi lại làm bộ làm tịch, làm cho người ta nhìn thực vô vị!” Ôn hoà châm chọc như trước, biểu hiện ra như gió tháng ba nhẹ thổi, nhưng kì thực vô cùng lạnh lùng.

Tống Ngâm Tuyết liếc mắt nhìn, mặt không biểu tình lập lại một lần: “Thả ta xuống dưới!”

Nghe vậy, Vô Song nhíu mày, bộ dạng thờ ơ nói: “Quận chúa thẹn quá hoá giận rồi? Là không thích Vô Song hôn, hay là do bị Vô Song chọc thủng mặt nạ? Ha ha!”

Nắm tay che miệng cười khê, dung nhan Vô Song quyến rũ nhã nhặn như gió mát đùa nghịch đất trời, dư vị lay động thật lâu.

“Quận chúa, Vô Song lần này, là muốn đa tạ quận chúa làm sáng tỏ! Bằng không chuyện độc hại Tử Sở, cũng sẽ không nhanh như vậy đã bị đè xuống.”

Vân Vô Song thâm ý nói, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết hừ lạnh một tiếng, tựa đầu uốn éo qua một bên: a, đa tạ nàng? Nàng thấy không giống a! Theo cá tính tùy ý của Vô Song, sẽ không vì loại việc nhỏ không đáng để ý chút nào này mà cảm tạ nàng, chỉ sợ là còn muốn châm chọc thôi!

Mặt trắng không còn chút máu liếc hẳn, trong lòng vừa chuyển, lập tức mỉm cười một bả kéo Vô Song, thân thể mạnh mẽ nhảy xuống phía dưới! NND, nàng có ngã, cũng muốn kéo theo một người làm đệm lưng!

Thân thể đột nhiên trầm xuống, mắt thấy Tống Ngâm Tuyết lôi kéo chính mình nhảy xuống, trái tim Vô Song nao nao, đề khí một cái, mang nàng bình an rơi xuống đất.

“Quận chúa, vẫn vô lại như trước!” Cười nhạt nhìn người trước mắt rõ ràng rất sợ hãi, nhưng vẫn quật cường ngẩng đầu lên, Vân Vô Song khê vuốt ống tay áo bị kéo nhíu của mình, động tác ưu nhã đến cực điểm.

“Cũng vậy!” Cao ngạo quét mắt liếc hẳn, võ xiêm y xoay người rời đi, nhưng ở sau người, lại vang lên lời nói nhàn nhạt của Vô Song: “Quận chúa, người nên lo lắng hai năm sau, người, làm sao mà thắng ta. . . .”

Thắng người? Thân hình nao nao, nhưng mà thủy chung không ngừng lại, Tống Ngâm Tuyết thờ ơ khoát khoát tay, tỏ vẻ chẳng hề để ý đi xa dần: “Đến lúc đó nói sau!”

“Đến lúc đó nói sau? A! Nhữ Dương quận chúa, cái này hình như không phải phong cách của người. . . .” Nhìn thân ảnh càng lúc càng xa, khóe miệng duyên dáng của Vân Vô Song có chút cong lên, trong mắt lộ vẻ lơ đãng: “Thu vị! Không phải trước kia rất sợ chết sao? Vì sao hiện tại. . . .”

Thân ảnh nhẹ nhàng thon dài đứng thẳng trong gió, tu mỹ mà thoát tục, ánh sáng sau giờ ngọc kéo dài, Vân Vô Song chậm rãi nhìn, biểu hiện trên mặt là một mảnh thâm trầm.

38. Q.1 - Chương 38: Chờ Có Chọc Ta.(1)

Gió phất trên bờ đê, xuân về hoa nở, lúc yến gáy đào hồng, bên cạnh rừng trúc rậm rạp, một đôi nam nữ tướng mạo xinh đẹp, lúc này đang vạ phần nhu tình nhìn nhau, hình ảnh lưu luyến, êm ái như mặt nước nhu hòa.

“Biểu ca.” Một tiếng mềm giọng khê thốt, môi son hé mở, Kiều Mạt Nhi lúc này ôn nhu vô hạn chớp chớp mí mắt, thần sắc như nước mùa thu nhẹ nhìn qua Tử Sở trước mắt, khăn lụa trong tay không ngừng vạ vẹo, thẹn thùng mà lại ngậy ngậy nói: “Biểu ca, Mạt Nhi nhớ người.”

“Mạt nhi.” Vừa nghe đến đó, Tử Sở nổi lòng kích động, tiến lên một bước nắm chặt hai vai người yêu: “Mạt Nhi, biểu ca cũng nhớ muội.”

“Biểu ca, ta.” Quả nhiên là cao thủ diễn trò, khi đang nói chuyện, một giọt thanh lệ rơi trên gò má, tự nhiên mà rơi vào trên lưng bàn tay Tử Sở, phòng tuyến tâm lý của hắn ầm ầm sụp đổ.

“Mạt Nhi.” Kim lòng không được, một tay kéo lấy Kiều Mạt Nhi, quý trọng như trân bảo, Quân Tử Sở nhẹ nhàng giơ tay lên, chậm rãi lau đi nước mắt trên khóe mắt người yêu.

“Mạt Nhi, những ngày này khổ uội rồi.”

“Không khổ! Không khổ! Chỉ cần có thể nhìn thấy biểu ca, Mạt Nhi như thế nào cũng không khổ!” Lắc đầu, nâng mặt lên, nước mắt lại như đê vỡ tức thời chảy xuống. Thấy vậy, Quân Tử Sở liền thương tiếc vạ phần, tim co rút đau đớn: “Ngốc ạ, còn nói không khổ! Nước mắt chảy nhiều như vậy.”

Yêu quý ôm lấy nàng, trên mặt Quân Tử Sở lộ vẻ nhu hòa cùng thâm tình, thấy vậy, đáy lòng Kiều Mạt Nhi cười thầm, nhưng biểu hiện ra lại càng thêm yêu kiều: “Biểu ca, Mạt Nhi muốn cùng biểu ca ở chung một chỗ, những chuyện khác, cái gì cũng không để ý!” Như là thề thốt, hoặc như là ám chỉ, Kiều Mạt Nhi lúc này, như hoa lê trong mưa, làm rung động lòng người!

Vừa nghe nàng tỏ thái độ như thế, Tử Sở làm sao còn còn kiềm chế nổi, trong nội tâm thỏa mãn vô hạn, vạ phần cảm động nói: “Mạt Nhi, muội đối đãi ta như thế, một ngày kia, ta nhất định cưới muội làm thê tử của ta!”

“Thê tử!” Thét kinh hãi một tiếng, trong mắt sáng ngời, nhưng mà lập tức mờ mịt xuống. Cúi đầu, trầm mặc không nói, không ngừng xoắn khăn lụa của mình, Kiều Mạt Nhi cố ý giả vờ vạ phần uể oải.

“Biểu ca, Mạt Nhi thật sự có thể làm thê tử của người sao? Biểu ca là hoàng tử thừa kế, từ nay về sau sẽ có rất nhiều nữ tử bên người. Hôm nay biểu ca si tình với Mạt Nhi chỉ là một phút xúc động thôi, vào một ngày khác, rất nhanh sẽ quên Mạt Nhi, đến lúc đó Mạt Nhi.”

Cổ tình ra vẻ đau lòng, rất có cảm giác đau thương như Đại Ngọc chôn hoa, Kiều Mạt Nhi lúc này nghiêng đầu qua một bên, nước mắt vẫn chảy.

(Myu: ta chú thích một chút Lâm Đại Ngọc là nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần. Nàng là người yếu ớt, đa sầu đa cảm. Một lần nàng nhìn thấy hoa rụng, cảm thương cho hoa và nghĩ đến tình cảnh cô cút của mình đã nhặt cánh hoa đem chôn và làm bài Táng hoa từ. Bộ nhớ tồi tàn của ta chỉ nhớ mỗi hai câu.

Chôn hoa người bảo ngăn ngở,

Sau này ta chết, ai là người chôn?

Để biết thêm chi tiết mời hỏi google ca ca)

Dưới thế công ôn nhu đối trá này, Tử Sở chưa có bất kỳ kinh nghiệm tình cảm gì sao nhìn được, hắn vừa lấy một tay nâng nhẹ gương mặt đầy nước mắt của Kiều Mạt Nhi, vừa ôn nhu an ủi: “Mạt nhi, chẳng lẽ cho đến hôm nay, ở trong lòng muội, ta là người có mới nới cũ như vậy sao? Muội yên tâm đi, đời này kiếp này, trong lòng của ta, vĩnh viễn cũng chỉ có một mình muội, cho dù ngày khác leo lên đại vị, nữ tử có thể cùng ta, cùng ta ở chung cười xem thiên hạ, cũng chỉ có mình muội!”

Lời hứa của Tử Sở vang lên bên tai Kiều Mạt Nhi, nghe vậy, trong lòng nàng đã sớm vui mừng đến nở hoa, vui thích thăm nghĩ: a, bản công chúa muốn chính là những lời này của người!

Giống như cảm động gương mắt lên, nhìn thẳng Tử Sở lâm phong ngọc thụ trước mặt, thản nhiên cười nói: “Biểu ca, Mạt Nhi thật hạnh phúc.”

Dem mặt vui thật sâu vào trong ngực Tử Sở, trên mặt cười âm hiểm, khiến Cẩm Tâm đứng không xa cần răng ngà, vẻ mặt phần nộ không thôi.

“Biểu ca, ở đây, thiết thời cho người rồi.” Sấn sóc ôn nhu lấy tay nhẹ vỗ về khuôn mặt tuần tú của Tử Sở, thoả mãn nhìn hấn sau khi nghe được một từ “Thiết thời”, thân thể rõ ràng thoáng cái cứng ngắt lại, trong nội tâm không ngừng âm thầm dắc ý : oán hận sâu như vậy ? Ha ha! Tống Ngâm Tuyết a Tống Ngâm Tuyết, xem người làm sao có thể dẫu qua ta!

“Biểu ca, Mạt Nhi vừa nghe đến huynh bị Đại Tụng quốc chủ thưởng cho Tống Ngâm Tuyết này làm phu quân, liền lập tức cầu khẩn phụ hoàng cho phép muội đến đây! Mạt Nhi biết biểu ca trong lòng nhất định sẽ không dễ chịu, sợ trong lòng huynh buồn khổ, cho nên bất luận thế nào, đều muốn đến cùng huynh trò chuyện!”

Lời nói thẹn thùng, mặt đỏ bừng, nghe vậy, Tử Sở cảm động nắm tay của nàng, không ngừng nói: “Mạt Nhi, muội thật là sấn sóc tinh tế! Ta đời này có thể lấy muội làm thê tử, thật sự là phúc phận đã tu mấy đời!”

“Biểu ca.” Mặt đỏ lên, yêu kiều xấu hổ, Kiều Mạt Nhi lúc này cúi đầu xuống, một bộ dạng chim nhỏ nép vào người.

Thấy vậy, Tử Sở không khỏi trở mắt một phen, không tự chủ được thốt ra: “Mạt nhi, muội thật đẹp.”

“Biểu ca, huynh không cần phải gheo ta! Ta biết rõ, kỳ thật ta lớn lên, cuối cùng cũng không bằng Tống Ngâm Tuyết.” Bàn tay phủ lấy miệng Tử Sở mà nói, trong lòng lại không nghĩ như vậy, Kiều Mạt Nhi lúc này nhắc tới mỹ mạo của Tống Ngâm Tuyết, trong nội tâm ghen ghét đến nghiêng răng nghiêng lợi: nữ nhân chết tiệt, dám xinh đẹp hơn nàng! Một ngày nào đó, nàng muốn hủy gương mặt kệnh kiệu của cô ta!

Cầm giận nghĩ thầm, biểu lộ ôn nhu tựa trong ngực Tử Sở, lúc này Tử Sở vừa nghe nàng nói như vậy, tức giận mãnh liệt ngắt lời: “Chớ có nhắc tới nàng ta! Loại nữ nhân vô sỉ bỉ ổi, dơ bẩn không chịu nổi, sao có thể đánh đồng cùng Mạt Nhi bằng thanh ngọc khiết, trong ngọc trắng ngà của ta! Nếu không phải ta hiện nay còn không thể về nước, ta đã sớm –”

Một câu cuối cùng, Tử Sở nhẹn không nói, chuyển sang an ủi người yêu ôm trong ngực: “Mạt Nhi, từ nay về sau không cho phép muội còn nói mình như vậy, biết không? Trong lòng ta, muội vĩnh viễn là người đẹp nhất !”

“Biết ạ.” Nhẹ nhàng gật đầu, thuận theo hấn, Kiều Mạt Nhi lúc này ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng phương xa, âm thầm dắc ý: đẹp nhất sao? Trong ngọc trắng ngà sao? Ha, đã như vậy, cứ một mực cho rằng như thế đi, ha ha.

Thân ảnh hai người, gắt gao ôm nhau đứng một chỗ, ở trong khu rừng không phải rất bí mật này, thật lâu, thật lâu

“Quả nhiên là một đôi kim đồng ngọc nữ! Tuy nói là bất chính, không hợp lẽ, nhưng chỉ có ôm nhau, làm cho người ta không thể phỉ nhổ được !” Một câu cảm thán thốt ra, khiến Tống Ngâm Tuyết đang tản bộ trong vườn ngừng lại.

Chấp tay lắng nghe, đón gió mà đứng, rồi lại thêm một tiếng, làm cho nàng nghe xong không khỏi nhú mày.”Đúng vậy a đúng a! Trời sinh một đôi như thế, chỉ có hai người kia mới có thể xứng với nhau! Không giống quận chúa chúng ta, ngoại trừ điều ngoa ngang ngược kiêu ngạo, hủy nhân duyên người khác ra, chẳng được cái nết gì!”

“Hoàn toàn chính xác! Quận chúa chúng ta làm sao so với người ta a, quả thực một người là mây trên trời, một người là bùn trong đất, căn bản là không thể so sánh nổi!”

“Đó là chuyện đương nhiên, người ta nói thế nào cũng là công chúa, hành vi cử chỉ hào phóng hợp lẽ! Không giống quận chúa chúng ta, nói ra đã cảm thấy dọa người!”

“Ai, người nói xem, cùng là mệnh phú quý, tại sao hai người khác biệt lớn như vậy!” Không ngừng lắc đầu, chằm chọc ồn ào, sau khi đám hạ nhân dần dần đi xa, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi đi ra.

Mắt nhìn phía trước, nhếch khóe miệng, không nói lời nào, xoay người đi vào trong rừng.

Có đôi khi, có những thứ không nhìn còn đỡ, nhìn một cái liền không nhìn được nổi trận lôi đình. Ta nhỏ vào! Đây chính là thứ bọn họ nói hào phóng hợp lẽ? Là công nhiên cùng nam tử đã kết hôn ôm ấp cùng một chỗ, còn TMD hợp lẽ cái rắm a!

Nhìn không được mãnh liệt liếc mắt khinh thường một cái, thiếu chút nữa tức đến thổ huyết, không nói gì xoay người muốn đi gấp, đang lúc này, nhận được ánh mắt khiêu khích Kiều Mạt Nhi từ cách đó không xa quãng tới.

Vừa thấy tình hình này, thân hình Tống Ngâm Tuyết dừng một chút, hít sâu một hơi, vẻ mặt sáng lạng nói nhỏ với chính mình: “Được rồi! Người ta đã muốn biểu diễn, ta đây sẽ tạm thời phụ họa a!”

“Nha, sáng sớm thế này, ta đang bận khoản tại sao chim Hỉ Thước thì thầm kêu không ngừng? Thì ra là có việc mừng tới cửa!” Một câu bất âm bất dương truyền đến, Tống Ngâm Tuyết cố ý xoa đôi mắt buồn ngủ nhấp nhem, ngáp dài đi ra.

Nghe vậy hai thân ảnh tách ra, đều tự để ý xiêm y của mình, trên mặt Kiều Mạt Nhi mơ hồ có chút đắc ý, đáy lòng thầm nói: quả nhiên là nha đầu ngốc nghếch, dễ dàng cắn câu như vậy? Hừ hừ, xem ta hôm nay chinh người thế nào!(Myu:mơ đi cứng.)

“Ha ha! Thì ra là Ngâm Tuyết muội muội a, dậy sớm như vậy sao?” Cố ý sửa sang tóc mây hơi mất trật tự, Kiều Mạt Nhi cười cười mở miệng, trong mắt sáng ngời dữ dội.

“Dạ, ngủ không được, ra ngoài tùy tiện đi dạo! Chính không khéo lại gặp được Tử Sở phu quân cùng công chúa, dưới tình cảnh sương còn đọng trên lá này tình chàng ý thiếp.”

“Ha ha, muội muội hiểu lầm rồi! Ta cùng với biểu ca cũng là vừa rồi mới gặp nhau, sau đó trong mắt ta vô ý rơi hạt cát, biểu ca đang giúp ta thổi.” Ngọt ngào nói, nét mặt tươi cười như hoa, Kiều Mạt Nhi lúc này, còn cố ý khoe khoang hướng Tử Sở bên kia nhìn nhìn, vẻ mặt phơi phới.

“A, thì ra là như vậy!” Ý vị sâu xa nhìn thoáng qua, sau đó ra vẻ hiểu được gật đầu, giả bộ đau lòng nhìn Tử Sở bình tĩnh đứng một bên, cao ngạo hất đầu, thủy chung không muốn nói với nàng một câu, bi thương nói: “Tử Sở phu quân hình như không muốn thấy ta!”

“Không phải không muốn, mà là khinh thường!” Một câu chằm chọc lạnh lùng truyền đến, Tử Sở hừ lạnh một tiếng, con mắt thủy không thèm nhìn Tống Ngâm Tuyết.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết trong lòng mỉm cười, cố ý nhìn nhìn ánh mắt đắc ý của Kiều Mạt Nhi, lại nhìn Cẩm Tâm lúc này đã chậm rãi tiếp cận, bắt đầu ra vẻ cay đắng nói: “Thì ra, là khinh thường.”

Làm ra vẻ ngẩn ngơ, tiểu Ngâm Tuyết muốn làm chuyện xấu rồi ~~ hắc hắc. .

39. Q.1 - Chương 39: Chờ Có Chọc Ta (2)

“Thì ra, là khinh thường.” Giả bộ như vụn phần đau lòng khó chịu, Tống Ngâm Tuyết chua chát nói.

Nghe vậy, Kiều Mạt Nhi trong lòng ngọt như uống mật, thoải mái trực tiếp liếc mắt nhìn, vẻ mặt đắc ý.

Thấy vậy, trong lòng Tống Ngâm Tuyết hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại giả vờ càng thêm thê lương. Chỉ thấy nàng không tự chủ được run rẩy hai chân, đi qua gương mặt mỉm cười của Kiều Mạt Nhi, từ từ đến

trước mặt Tử Sở, sau đó vẻ mặt thâm tình nhìn, trong miệng còn không kèm được thì thào nói: “Phu quân, ta.”

Vừa thấy nàng như thế, cho rằng nàng lại nổi máu háo sắc lên, Tử Sở cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ hất tay áo lên, thanh cao nghiêng người, giương mắt nhìn về nơi khác.

Mấy động tác liên tiếp này, để lộ ra sự xem thường trong nội tâm Tử Sở đối với Tống Ngâm Tuyết. Thấy thế, trong lòng Kiều Mạt Nhi vui mừng như điên, thiếu chút nữa hoa chân múa tay vui sướng. Tốt, rất tốt! Không uống công nàng một mình đến Đại Tụng, chính là muốn hiệu quả như vậy! Chỉ cần Tử Sở biểu ca bảo trì thái độ như vậy, mà chính mình lại thêm chút công phu, vị trí hoàng hậu này, lo gì không rơi vào trên người mình!

Vui sướng thâm nghĩ, biểu lộ tự nhiên biến đổi theo, thấy vậy, mắt to xinh đẹp tinh xảo của Tống Ngâm Tuyết đạo qua một vòng, trong nội tâm thầm nói: rất thích nhé? Đợi một chút ha, một chút nữa sẽ khiến cho người vui quá hóa buồn!

Một bộ dạng khóc không ra nước mắt nhìn về phía Tử Sở, sau khi chống lại biểu lộ không thể lạnh lùng hơn của hắn, Tống Ngâm Tuyết xoay người nhìn Kiều Mạt Nhi một bên, sau đó ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Cẩm Tâm, tiếp tục mở miệng chậm rãi nói: “Phu quân, ta biết, người đây là đang chán ghét ta! Ở trong lòng người, có chỉ có một mình Mạt Nhi tỷ tỷ, ngoại trừ nàng ra, mặc kệ người khác đối với người có tốt, có quan tâm nhường nào, người cũng sẽ không thêm liếc mắt.”

Rút khăn lụa ra, giả bộ xoa xoa khóe mắt, mặc dù không có nửa giọt nước mắt, nhưng bởi vì Tống Ngâm Tuyết hành động vô cùng tốt, cho nên mọi người ở đây lúc này đều cho rằng nàng đang thương tâm quá độ.

Kiều Mạt Nhi trong lòng vạn phần hưởng thụ nghe lời khen, kiêu ngạo đến cái đuôi sớm đã vểnh lên trời, mà Cẩm Tâm lúc này, thì mặt đen lại, khi nghe câu “Mặc kệ người khác đối với người có tốt, có quan tâm nhường nào, người cũng sẽ không thêm liếc mắt” kia thì hận đến hàm răng cắn ra tiếng “Kèn kẹt”.

Đương nhiên, bởi vì khoảng cách hơi xa, tiếng “Kèn kẹt” này, ngoại trừ Tống Ngâm Tuyết thính lực cực kỳ nhạy cảm, hai người khác đều không chú ý.

Mỉm cười trong lòng, mặt Tống Ngâm Tuyết càng thêm giả bộ thương tâm, khăn lụa bắt đầu lau không ngừng.”Phu quân, ta thiệt tình đối tốt với người, người đừng không để ý tới ta mà!”

Những câu ném đá dẫu tay, ám chỉ cảm tình của Cẩm Tâm đối với Tử Sở, chỉ thấy vừa nghe vậy, tim Cẩm Tâm liền co rút đau đớn, vẻ mặt si mê nhìn Tử Sở, mà Tử Sở, thì không thêm liếc mắt, tràn đầy chán ghét nói: “Người? Người không xứng! Ngoại trừ Mạt Nhi, bất luận nữ tử gì ở trong mắt ta chẳng qua đều là hoa tàn cây khô, khó coi muốn chết!”

Khá lắm hoa tàn cây khô, khó coi muốn chết! Thoả mãn nhìn gương mặt đen thùi lù của Cẩm Tâm trong nháy mắt biến thành trắng bệch, Tống Ngâm Tuyết khóc thét một tiếng nói: “Khó coi, khó coi.”

Hồn bay phách lạc lui về phía sau, biểu lộ đau lòng làm cho Tử Sở không khỏi kinh ngạc trong lòng: quận chúa điều ngoa này, từ trước đến nay xử thế với người ngoài đều là kèn kieu ngang ngược, mà ngay cả khi tỏ tình với mình thì đều là một bộ dạng người khác thiếu nợ nàng vô cùng bá đạo! Vì sao hôm nay lại thương tâm như vậy? Đây rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng.

Trong mắt đầy phức tạp, nhìn biểu lộ cay đắng khổ sở của Tống Ngâm Tuyết, Tử Sở không khỏi quay đầu, tìm tòi nghiên cứu.

“Phu quân, ta không hy vọng xa vời người có thể yêu ta, ta chỉ cầu người có thể ở lại bên cạnh ta, để cho ta mỗi ngày đều nhìn thấy người, trông thấy người vui, thấy người buồn, như vậy, là đủ rồi.”

Thâm tình chân thành!

Tống Ngâm Tuyết chân thành đến bản thân cũng nổi da gà đầy người! Con mắt cử động nhìn về phía Tử Sở, đáy mắt tất nhiên là một mảnh đau thương.

“Không có khả năng! Ngoại trừ Mạt Nhi, ai ta cũng không cần!” Lăn nữa lạnh như băng mà cự tuyệt, vì hướng Kiều Mạt Nhi tỏ thái độ, cũng là vì chặt đứt suy nghĩ của Tống Ngâm Tuyết, Tử Sở lúc này mạnh mẽ quay lưng đi, không muốn nhìn hết thấy những chuyện làm hắn phiền lòng trước mắt nữa.

Vừa nghe lời nói quyết tuyệt kia, Cầm Tâm lão đảo lui về phía sau một bước, mà Kiều Mạt Nhi đắm chìm trong vui sướng không phát hiện chuyện dị thường này, vẫn vui vẻ cười khê.

Ha! Vui vẻ cũng đã vui vẻ qua, lúc này nên thay đổi biểu lộ đi. Thấy vậy, hai con mắt Tống Ngâm Tuyết híp lại, thâm nghĩ, lập tức khóc thét một tiếng, mạnh mẽ tiến lên mãnh liệt kéo Tử Sở lại: “Phu quân a, ta không muốn vậy –”

Nàng hành động đột ngột như vậy, ba người đều kinh ngạc nhảy dựng! Tử Sở vừa thấy người bình thường mình ghét nhất hiện tại còn níu cánh tay của mình, lúc này nhướng mày, bàn tay to vung mạnh lên, đem Tống Ngâm Tuyết quăng ra ngoài.

“A –” khoa trương hét thảm một tiếng, xem đúng thời cơ, Tống Ngâm Tuyết xoay người một cái, hung hăng đánh về phía Kiều Mạt Nhi đứng một bên còn chưa kịp phản ứng.

“A –” Khi Kiều Mạt Nhi cũng hét thảm một tiếng, Tống Ngâm Tuyết xuất ra công lực taekwondo thất đẳng của nàng, cả người nặng nề đặt nàng ta ở dưới thân, hơn nữa lúc lưng nàng ta kịch liệt cùng mặt đất tiếp xúc thân mật thì bản thân còn cố ý gõ gõ trên người nàng ta, lập tức gắt gao đề lên một lần nữa.

“Mạt Nhi!” Vừa thấy tình hình này, Tử Sở kinh hãi quát to một tiếng, vội vọt tới muốn kéo Tống Ngâm Tuyết ra. Lúc này, Tống Ngâm Tuyết đột nhiên giả bộ như rất tức giận hét lớn một tiếng, “Đừng đụng vào ta”, sau đó “Kiên cường” muốn tự mình giãy dụa đứng dậy.

“A, đau quá!” Lúc này vừa mới khởi động nửa thân thể, đột nhiên giả bộ như chân đau, tập hợp chân khí, lần thứ ba hung hăng đập vào thân thể Kiều Mạt Nhi.

“A –” lại hét thảm một tiếng, mắt thấy Kiều Mạt Nhi lúc này đau đến nhe răng nhếch miệng, một bộ muốn hôn mê, trong nội tâm Tử Sở mặc dù sốt ruột vạn phần, nhưng khổ nỗi là mình đẩy Tống Ngâm Tuyết, mà Tống Ngâm Tuyết lúc này lại nổi giận, chỉ đành đứng ở một bên tiếp tục nhìn.

“Đau quá a –” đầy bụng u oán trừng Tử Sở, “Thật vất vả” bò lên, Tống Ngâm Tuyết cau mày, “Giận hờn” nói. Mà dưới thân nàng, Khuynh Nhạc công chúa bị mấy lần đàn áp hung ác thì đã sớm lệ rơi đầy mặt, đau đến run rẩy nói không ra lời.

“Phu quân ra tay thật là hung ác a.” Chế nhạo nói, cố ý nhìn nhìn người trên mặt đất, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy vui tươi hơn hử, nhưng mặt ngoài lại ra vẻ thật là đáng thương.

Nghe vậy, Tử Sở lập tức tiến lên, đau lòng nâng Kiều Mạt Nhi dậy, phát hiện nàng lúc này bởi vì bị nện quá tàn nhẫn, đã có chút đứng không nổi rồi, lập tức muốn ngồi xuống ôm nàng đi chạy chữa.

“Phu quân –” thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết bần bệ một bả tiến lên giữ chặt hấn, sau đó bộ dáng thành khẩn khuyên can nói: “Phu quân, Ngâm Tuyết biết người yêu mến Mạt Nhi tỷ tỷ! Chính là dưới tình huống thể nhân chú ý như vậy, lại đang ở trong Vương Phủ, cho dù người khẩn trương thể nào, dù sao cũng phải tránh hiểm nghi a.”

Dùng phong kiến tục lệ đi áp chế hấn, nàng cũng không tin hấn thân là hoàng tử một quốc gia lại dám bóc đồng bất chấp tất cả!

Quả nhiên, sau khi nghe Tống Ngâm Tuyết nói, Tử Sở đầu tiên là khê giật mình, sau đó ngừng lại suy tư, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nắm đúng thời cơ, lập tức mở miệng nói: “Cầm Tâm, Mạt Nhi tỷ tỷ đi đứng bất lợi, người mau dìu nàng trở về đi!”

Cố ý đem bốn chữ “Đi đứng bất lợi” cắn vô cùng nặng, Tống Ngâm Tuyết trong lòng cười lạnh nhìn Cầm Tâm. Nghe vậy, Cầm Tâm phản ứng trước tiên là muốn cự tuyệt, nhưng nàng nhìn Kiều Mạt Nhi, lập tức nhớ tới mối hận trong lòng, lại thêm được Tống Ngâm Tuyết lúc này “Hảo tâm” nhắc nhở, vì vậy lần đầu tiên nhẹ gật đầu, ngoan ngoãn từ trong tay Tử Sở đỡ Kiều Mạt Nhi qua, sau đó mặt âm trầm chậm rãi đi thẳng về phía trước.

40. Q.1 - Chương 40: Chờ Có Chọc Ta (3)

Nhìn Kiều Mạt nhi chảy mồ hôi lạnh, gương mặt trắng bệch run rẩy nói không ra lời, lại nhìn nhìn người bên cạnh đang vịn nạng, đáy mắt Cầm Tâm lại chớp động lên ánh nhìn tà ác, Tống Ngâm Tuyết biết nàng đã nghe phiên đổi thoại lúc nãy mình nói cùng Tử Sở, vì vậy nàng “Hảo ý” ngăn Tử Sở lại, phòng ngừa hắn chạy tới, làm hỏng chuyện tốt của người nào đó!

“Đợi một chút –” kêu to một câu, nàng bắt đầu làm bộ làm tịch nói: “Phu quân, chân của ta trật rồi, đi đường không được! Người chẳng lẽ trợ mắt ném ta một mình ở chỗ này sao?”

Quay đầu lại nhìn nhìn nàng, lại nhìn hai người đã dần dần đi xa, Tử Sở bắt đầu nhíu mày nói: “Hộ vệ của quận chúa không phải luôn âm thầm bảo vệ người sao? Tại sao lại nói để người một mình ở nơi này?”

“Người nói Minh Tịnh a? Ta đuổi hắn đi rồi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương nhăn lại, bởi vì không bôi phấn trang điểm, cho nên dưới ánh nắng sớm mai này, lại phá lệ có vẻ thanh thuần, yêu kiều đáng thương. Nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mắt như chim nhỏ nép vào người, phần môi khê chu, biểu lộ đau đớn, trong lòng Tử Sở đột nhiên vô cớ hoảng hốt!

Chưa bao giờ, hắn gặp qua bộ dáng nàng như vậy, tươi mát tự nhiên như Tuyết Liên trong gió mát, nếu không biết nàng là quận chúa vô cùng thô bỉ điêu ngoa trước kia ! Trong nhất thời, hắn không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Một, hai, ba, bốn. Đáy lòng yên lặng đếm, như là đang chờ đợi! Đang lúc Tống Ngâm Tuyết đếm tới tám mươi, cách đó không xa, không phụ kỳ vọng truyền đến một tiếng thét như trong dự liệu của nàng.

Ai, Cầm Tâm này, quả thật không phải người làm đại sự, thậm chí ngay cả một trăm cũng đợi không được đã gấp rút xuống tay rồi!

Lắc đầu, sau khi Tử Sở hoàn hồn chạy tới trước, Tống Ngâm Tuyết cũng giả bộ khập khiễng đi thẳng về phía trước.

Chậm rãi từ từ cà thọt tới đó, vừa thấy tình cảnh, Tống Ngâm Tuyết thiếu chút nữa cười đến thất ruột. Chỉ thấy Cầm Tâm vô tội kéo nửa cái tay áo, “Hơi sợ hãi” cúi đầu, mà Tử Sở thì vẻ mặt buồn bực đen thui đem Kiều Mạt Nhi toàn thân ướt đẫm, nhưng quần áo lại lộ ra nửa vai mò lên, chậm rãi để nàng nằm thẳng trên mặt đất thuận khí.

Nguyên bản Kiều Mạt Nhi bị Tống Ngâm Tuyết đè mông lên, trong lúc nhất thời không thể có phản ứng gì, hiện tại nàng bị nước lạnh xối một phát, toàn thân đều cảm thấy đau nhức! Lại thêm thời tiết vừa vào hạ vẫn còn mát mẻ, cảm giác lạnh thấu xương càng khiến trên người đau đớn, cho nên nàng ta cũng không trông nom gì đến thể diện, nhếch môi bắt đầu oa oa tru lớn lên!

” Cái tiếng khóc này của công chúa. thật đúng là rất hào sảng.” Cười trên nỗi đau của người khác nói, mặt mày hớn hớn, nhìn Kiều Mạt Nhi trước mắt chưa bao giờ ném qua thiết thời lớn như thế, chật vật lộ vai ở trên mặt đất khóc lóc om sòm, Tống Ngâm Tuyết rất là thâm ý liếc nhìn Cầm Tâm, sau đó bày ra bộ dạng xem kịch vui.

“Cầm Tâm, đây là có chuyện gì!” Giận dữ nói, mặt lạnh lùng, Tử Sở che chở Kiều Mạt Nhi bắt đầu hỏi tội.

Nghe vậy, Cầm Tâm “Ba” một cái quỳ trên mặt đất, run lấy bầy nói: “Tam hoàng tử, nô tỳ vốn vịn công chúa đi rất ổn, chính là bởi vì công chúa đi đứng bất lợi, không để ý cục đá dưới chân, khiến cả người trượt ra ngoài, nô tỳ ra sức kéo, có thể bởi vì tốc độ của công chúa thật sự quá nhanh, ngăn cản không kịp, chỉ kéo tới nửa cái ống tay áo này, mà công chúa thì, thì.”

Liếc nhìn cái ao bên cạnh một chút, sau đó đầu càng cúi thấp, một bộ dạng nguyện ý chịu phạt.

Tử Sở nghe vậy mặc dù mặt vẫn lạnh lùng, nhưng không còn tức giận nữa. Rất rõ ràng, trong lòng hắn, vẫn tương đối tín nhiệm thị nữ trước mắt luôn ở cùng hắn này.

Tống Ngâm Tuyết rất hứng thú đảo con mắt như kẻ trộm của mình, khi nàng nghiêng mắt nhìn đến ấn ký sau khi hoan ái còn chưa kịp tiêu tán trên vai của Kiều Mạt Nhi thì ánh mắt hơi chậm lại.

Nhưng phàm là người từng có kinh nghiệm, cũng biết thứ hồng hồng trên vai Kiều Mạt Nhi là cái gì! Bất quá, tuy Tống Ngâm Tuyết chưa có kinh nghiệm, nhưng làm người hiện đại thế kỷ hai mươi mốt, cái dạng chuyện gì nàng chưa thấy qua, cho nên tất nhiên là biết rõ chỗ bọn hắn gọi là "Ồ mai" đó là làm thế nào mà có được!

Ồ đây chính là cổ đại! Làm sao có chuyện như vậy! Đã vậy còn chạy tới tận ngực! Có thể thấy được Khuynh Nhạc công chúa bằng thanh ngọc khiết này, cũng không phải người có thể chịu nổi tịch tịch nha!

"Nha, đây là cái gì a? Hồng hồng, còn rất dễ coi!" Một câu nói ra vẻ khờ dại, thành công làm ặt Kiều Mạt Nhi trắng bệch!

Không được! Nàng khổ tâm bày bố lâu như vậy, cũng không thể trong lúc máu chốt này mất hết thấy! Nếu như bị biểu ca biết mình sớm đã không phải là xử nữ, mộng tưởng suốt đời kia của nàng chẳng lẽ sẽ trở thành mây khói sao!

Bị Tống Ngâm Tuyết nắm nhược điểm, Kiều Mạt Nhi hung hăng trợn mắt liếc nhìn nàng, vẻ mặt vô tội mà thống khổ nói: "Ta cũng không biết đây là cái gì, sau khi đi vào Đại Tụng mới bắt đầu có, chắc là thủy thổ không hợp mà sinh dị ứng a!"

Tự mình xảo diệu lảng tránh lời Tống Ngâm Tuyết, Kiều Mạt Nhi trong lòng thầm may mắn Tử Sở ở phương diện này tinh khiết như tờ giấy trắng, bằng không dùng cái chứng cứ rành rành này, bất luận thế nào cũng khiến cho hắn hoài nghi! Xem ra nàng phải tìm thời cơ thích hợp đem thân thể giao cho hắn, bằng không vài lần sơ xuất như vậy, tính thủy tính dương hoa (lãng nhăng) của mình sớm muộn sẽ bại lộ.

Âm thầm nghĩ trong lòng, trong nháy mắt có quyết định, tâm tình vừa buông lỏng thân thể không ngừng đánh hắt xì, Kiều Mạt Nhi lấy cơ mệt mỏi muốn sớm rời đi, chính là Tống Ngâm Tuyết há lại dễ dàng để cho nàng như nguyện!

Tiến lên một cái, chân thọt đi đến trước mặt, "Nhịn đau" ngồi xổm xuống, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào điểm đỏ, cổ hét sức nói: "Nha, dị ứng a? Phải nhanh tìm đại phu a! Nhị ca ca đã từng thông báo Ngâm Tuyết, muốn Ngâm Tuyết phải chăm sóc công chúa tỷ tỷ! Hôm nay thân thể tỷ tỷ dị ứng, Ngâm Tuyết sao khoan tay đứng nhìn được? Tỷ chờ ha, ta đây sẽ sai người đi mời!"

Vừa dứt lời, làm bộ phải đi, rất thoải mái nhìn thần sắc Kiều Mạt Nhi vạn phần khẩn trương, cùng miệng không khỏi yếu thế cười nịnh nọt, Tống Ngâm Tuyết đứng thẳng cao ngạo nhìn nàng nói: "Tỷ tỷ có gì muốn nói sao?"

Tất cả mọi người đều biết, một khi mời đại phu, cái điểm đỏ này là gì sẽ rõ ràng ngay! Cho nên, vì né qua cái khó khăn trước mắt này, Kiều Mạt Nhi lúc này không thể không cúi cái đầu cao quý của nàng xuống, "Không dám phiền toái mọi người! Ta có mang theo đại phu, ứng phó những loại bệnh nhỏ này ta nghĩ vẫn có thể. Hôm nay xuất hành lỡ mạng, làm cho chính mình bị thương, làm hại mọi người lo lắng, là ta không đúng! Lần sau, lần sau ta nhất định sẽ chú ý nhiều hơn, tuyệt đối không liên lụy đến người khác."

Biểu lộ yếu ớt, cùng ánh mắt gần như cầu khẩn chỉ có Tống Ngâm Tuyết nhìn mới hiểu, Kiều Mạt Nhi ôm hận trong lòng, nhưng lại không thể không cúi đầu xuống lần nữa.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết vô cùng hưởng thụ nhắm mắt lại, giống như là lo lắng, nhưng thực chất là vì muốn làm Kiều Mạt Nhi rét run trong chốc lát! Bé cưng, xem ngươi còn dám điên cuồng! Còn dám đắc ý không! Không lần qua lần lại ngươi một chút, ngươi cũng không biết Tống Ngâm Tuyết ba chữ kia viết như thế nào!

Gõ gõ ngón tay thon trắng mượt mà của mình, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, đối trá gạt đầu cười nói: "Được rồi, tỷ tỷ đã có đại phu rồi, Ngâm Tuyết cũng không nói thêm cái gì, mọi người Nhị ca ca có biết cũng sẽ không trách tội, không tức giận đâu!"

"Hô -" vừa nghe Tống Ngâm Tuyết lúc này chịu mềm giọng, lòng Kiều Mạt Nhi đang căng cứng đột nhiên nói lỏng ra, nhưng lập tức đánh úp lại, là cảm giác đau đớn cùng rét lạnh khắp thân thể.

"Nha, công chúa tỷ tỷ có vẻ rất đau! Làm sao bây giờ? Hiện tại nàng lại đi đường không được."

Cố ý giật mình, Tống Ngâm Tuyết nhìn nhìn bên này, lại nhìn bên kia một chút, cuối cùng vẻ mặt khó xử

nói: “Ai, tuy nói nam nữ thụ thụ bất tương thân, chính là thời kì phi thường thủ đoạn phi thường, hôm nay cũng đành do phu quân người ôm công chúa tỷ tỷ trở về chạy chữa”

Một bộ dạng hiên ngang lẫm liệt, làm cho Tử Sở nghe vậy trong mắt lóe lên sự kinh ngạc! Thật sự không thể tin được, Nhữ Dương quận chúa từ trước đến nay điều ngoa ương ngạnh, lại cũng có lúc thấu tình đạt lý như vậy!

Xem ra có đôi khi, nàng cũng không phải là cái gì cũng sai.

Mang theo nghi hoặc, Tử Sở một bả ôm lấy Kiều Mạt Nhi chạy đi, sau lưng Cầm Tâm bước nhanh đuổi kịp, trong mắt lóe ra quang mang đặc ý.

Mà Tống Ngâm Tuyết thì mặt lạnh xuống, nhắm con mắt như kẻ trộm nhìn qua phía trước lại, vẻ mặt hào hứng thầm nghĩ: Kiều Mạt Nhi a Kiều Mạt Nhi, muốn chinh cô nãi nãi*ta sao? Có vẻ còn non và xanh, cho người khối u ác tính này, tuy lần này không vạch trần người, nhưng bởi vì biểu hiện khẩn trương cứng ngắc của người, rất khó bảo Tử Sở từ nay về sau sẽ không đột nhiên phát hiện ra một ít mảnh khoe.
. Hắc hắc, được rồi! Nói cách khác, cho dù Tử Sở ngốc không phát hiện được cái gì, nhưng người cả ngày lo lắng sợ hãi, tìm mọi cách nói dối, tư vị này chỉ sợ cũng chẳng phải dễ chịu a.

(*Cô nãi nãi: bà nội)

Cười xấu xa =, xoay người muốn đi gấp, nhưng trong khoảnh khắc đó lại giật mình hoảng sợ!

“Người.” Nhìn Minh Tịnh lặng yên không tiếng động trước mắt, vẻ mặt thong dong bình tĩnh, trong mắt Tống Ngâm Tuyết sáng tất không ngừng, sưng sờ nói: “Người, người đến đã bao lâu rồi?”

“Thật lâu. Lâu đến thưởng thức xong cái mưu kế tuyệt hảo ‘một mũi tên trúng ba con chim’ này của quận chúa.”

Mím cười, lộ ra hàm răng đều đặn vô cùng trắng sáng, đúng lúc này, trên không trung có một trận gió nhẹ thổi qua, thổi lên cái gương mặt tuấn mỹ phi phạm kia. Hấn, thật sự rất đẹp. Chính là, chính là không biết vì cái gì, loại xinh đẹp trước mặt này, lại làm nàng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

41. Q.1 - Chương 41: Chờ Có Chọc Ta (4).

” Mưu kế của quận chúa, thật là không tệ.” Tán thưởng một tiếng, nhẹ nhàng tiến lên, thẳng tắp đứng trước mặt Tống Ngâm Tuyết, Minh Tịnh chớp động đôi mắt tuấn nhã của hấn, chậm rãi mở miệng nói: “Ta cũng không biết, thì ra quận chúa vốn thông minh như vậy.”

Đôi mắt u tĩnh, lại sâu sắc vô hạn, nhìn thẳng vào Tống Ngâm Tuyết từng bước lui về phía sau: “Ha ha, người hiểu lắm rồi, ta không có thông minh a.”

Xấu hổ cười cười, trong nội tâm thầm than khổ, quay người lại liền đụng phải tên ôn thần này, hết lần này tới lần khác đụng phải kẻ khó chơi như vậy!

“Quận chúa quá mức khiêm tốn rồi! Nếu có thể dưới tình huống không âm ỉ chút nào mà thương tổn người khác, lại xếp đặt người khác tiếp tay ình, cuối cùng còn vô cùng đại nghĩa thu phục lòng người — thủ đoạn của quận chúa, có thể nói là ình đến cực điểm, đến nỗi Minh Tịnh cũng phải mặc cảm không bằng”

Đầy thâm ý nhẹ nói bên tai, vẻ mặt sâu cạn khó dò, bộ dáng Minh Tịnh lúc này thực chuyên chú, nhẹ nhàng giờ tay lên.

“Người muốn làm gì!” Theo phản xạ giật nảy mình, vẻ mặt đề phòng, trừng mắt nhìn hấn, Tống Ngâm Tuyết thẳng thắn nói.

Nghe vậy, Minh Tịnh mím môi cười khê, động tác đẹp đến cực điểm, chậm rãi từ trên đầu nàng gỡ xuống một mảnh lá cây, đặt trong lòng bàn tay khê nói: “Thật là khiêu khích vô hạn như gió xuân”

Hắn, đây là đang ca ngợi nàng?

Stop! Trần đầy kinh thường hừ lạnh, không biết trong lòng của hắn đang tính toán cái gì, Tống Ngâm Tuyết thanh thanh cuống họng nói: “Đã nói tất cả đều là do người hiểu lầm, đừng có ở đó đoán mò!”

“Thật là hiểu lầm sao?” Môi mỏng xinh đẹp khê cong, vẻ mặt nhìn không ra rốt cuộc hắn đang nghĩ gì, Minh Tịnh gảy nhẹ lá cây ra khỏi tay, xoay người nhìn về hướng bọn Tử Sở rồi đi chậm rãi nói: “Quận chúa chôn cái tai hoạ ngầm như vậy, sợ là Kiều Mạt Nhi muốn ngồi cũng ngồi không yên.”

NND! Thậm chí ngay cả cái này cũng hiểu được! Minh Tịnh a Minh Tịnh, người chỉ đơn giản là cận vệ của Nhữ Dương quận chúa như vậy thôi sao?

Quét mắt nhìn hắn một cái, bộ dạng hoàn toàn không thèm để ý nói: “Bất quá là ngẫu nhiên thôi!”

“Ngẫu nhiên sao?” Ngắc đầu, nhìn bầu trời, thật lâu cũng không nói chuyện, nhưng khi Tống Ngâm Tuyết cảm thấy không thú vị, xoay người muốn đi gấp, lời nói của Minh Tịnh lại từ xa xa truyền đến: “Quận chúa hình như đã nghiên cứu rất kỹ về điểm đó.”

“Ừ, thì sao!” Không chút suy nghĩ trả lời hắn, nhưng sau khi trả lời có chút kinh ngạc. Cái kia.
Hắn là có ý tứ gì a? Hỏi mình cái “Ồ mai” này làm gì?

Không rõ nên quay đầu nhìn Minh Tịnh một chút, phát hiện hắn sau khi mình đáp lời cũng không có hưởng ứng, vì vậy Tống Ngâm Tuyết lập tức quyết định không để ý tới hắn nữa, gơ chân lên bước ra ngoài.

“Quận chúa!” Kêu to một câu, làm cho Tống Ngâm Tuyết lập tức nổi trận lôi đình! TNND còn chưa nói hết hay sao? Tại sao không chịu nói luôn một thể!

Bất mãn quay đầu lại, hung dữ trừng mắt, nhưng lại thấy hắn đứng quay lưng lại, hai con người nhìn thẳng về phía trước.

“Quận chúa, diễn trò phải diễn cho trót. Nếu như chân của người tốt quá nhanh. Chuyện này thật khó mà giải thích.” Lời nói nhàn nhạt, mơ hồ có ý cười..., làm cho Tống Ngâm Tuyết không khỏi cúi đầu nhìn.

Ách, bởi vì nhất thời kích động, mình đã quên giả trang.

“Hừ, không cần người phải trông nom!” Cằm giận trợn trắng mắt, xoay người, rẽ vào con đường phía sau, lúc này Minh Tịnh chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, trên mặt là một mảnh trầm tĩnh.

“Tống Ngâm Tuyết.” Nhẹ nhàng phun ra mấy chữ này, khóe miệng chậm rãi mỉm cười, thả người nhảy lên biến mất trong rừng, tốc độ kia vô cùng nhanh, cứ như là chưa có việc gì phát sinh qua.

” Xú nha đầu chết tiệt! Tống Ngâm Tuyết chết tiệt! Các người chờ đó cho ta!” trong Thiên Hương các, có kẻ vô cùng giận dữ, làm cho Tiểu Đào không khỏi rụt cổ, sợ sau một khắc lửa giận của người nào đó sẽ trút lên trên người mình.

” Xú nha đầu chết tiệt, rõ ràng dám cố ý đẩy ta xuống nước, chờ ta khỏe lại, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nhà ngươi!” Võ mạnh một cái xuống giường, lập tức sau lưng đau như lửa đốt khoan thẳng vào tim, méo miệng, cau mày, Kiều Mạt Nhi oán hận thở hổn hển, trong mắt tóe ra hung quang.

“Ta nhất định phải làm cho người biết sự lợi hại của ta! Xú nha đầu chết tiệt!”

Hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó chính mình bị Cầm Tâm cố ý xếp đặt giã lên cục đá, trong lòng nàng đầy bụng ác khí! Từ nhỏ đến lớn, đi tới chỗ nào chính mình đều được người người vây quanh, chưa từng chịu qua cơn tức cỡ này? Không chỉ bị ném vào trong hồ uống vài ngụm nước, còn bị đông lạnh chết khiếp! Càng đáng giận là, nàng ta còn xé nát quần áo nàng! Nếu không phải quần áo bị xé nát, dấu vết sau khi mình cùng Tống Vũ Thiên điên cuồng hoan ái ngày đó làm sao có thể bị Tống Ngâm Tuyết trông thấy, rồi bị nàng ta nắm nhược điểm!

Tống Ngâm Tuyết chết tiệt! Nàng Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa, cả đời chưa từng cúi đầu với người nào, lưới tình huống quần áo lộ ra một nửa lại bị buộc phải xin lỗi người ta, thử hỏi cơn tức này, bảo nàng vốn tâm cao khí ngạo, làm sao nuốt xuống cho được?

“Cầm Tâm! Tống Ngâm Tuyết! Hãy đợi đấy!” Nghiến răng nghiến lợi nói, nắm chặt chăn mền, Kiều Mạt Nhi mặt lạnh âm thầm bày kế.

Một bên, nhìn Kiều Mạt Nhi toàn thân ngã xanh tím, mặt cũng bởi vì té xuống trong ao mà không cẩn thận quệt bị thương, Tiểu Đào ngoan ngoãn đi vòng ra ngoài, cẩn thận trông nỗi thuốc đang sôi sùng sục.

Nằm ở trên ghế thái sư, thanh thoi quơ đôi chân trơn bóng của mình, hai ngày này tâm tình Tống Ngâm Tuyết vô cùng tốt!

Từ sau lần chinh Kiều Mạt Nhi, biết nàng ta liên tiếp mấy ngày nằm ở trên giường không đứng dậy được, Tống Ngâm Tuyết vui mừng đến trong đầu nổ bong bóng! Nàng đương nhiên biết vài cái đề của mình có bao nhiêu lợi hại, tuy thân thể nàng không nặng, thậm chí còn hơi nhẹ, nhưng bởi vì trước đó nhìn đúng bộ vị khớp xương, lại dưới tình huống nhờ Tử Sở ra sức vung ra, thế thì Khuynh Nhạc công chúa điệu chảy nhót kia, còn không phải nằm mười ngày nửa tháng sao?

Cười xấu xa, mạnh mẽ cắn xuống quả táo trong tay, đang lúc Tống Ngâm Tuyết vui thích, ngoài cửa truyền đến tiếng Mân Côi bấm báo: “Quận chúa, Kỳ Nguyệt công tử cầu kiến!”

“Để cho hắn tiến vào!”

“Dạ!” Sau khi nhận được chỉ thị, Mân Côi mở cửa làm lễ. Kỳ Nguyệt tay đang nâng quyển sách, vẻ mặt nghiêm túc đi vào, nhìn đến Tống Ngâm Tuyết miệng gặm quả táo, bộ dạng lười nhác quơ chân lung tung, thân thể kinh hãi thiếu chút nữa đứng không vững.

“Đòi phong bại tục! Đòi phong bại tục!” Không ngừng lắc đầu chầm chọc, vẻ mặt khinh thường, Kỳ Nguyệt đem quyển sách đặt trên bàn bên cạnh, liền tự động xoay người, không thèm nhìn lại mũi chân tinh xảo có thể nói là hoàn mỹ kia nữa.

Nữ nhân này, thật lớn mật hãi tục, rõ ràng công nhiên trước mặt nam tử khoe chân lỏa lồ, bộ dạng còn tự tại thích ý như thế? Quả nhiên là không còn thuốc cứu!

A, nàng ta không sợ, thì mình sợ gì!

Ngẩng đầu, xoay người, cảm thấy khinh khi, mặt không biểu tình trừng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết.

Bị hấn trừng Tống Ngâm Tuyết có chút không giải thích được, lúc này khó hiểu ngẩng đầu, quan sát cái khuôn mặt thối không thể thối hơn nữa kia, lại nhìn qua đồng sách dày chồng chất trên bàn bên cạnh, nhún vai, thả quả táo trên tay xuống, bắt đầu từng tờ một cẩn thận đọc.

Trong phòng im ắng, không có một tiếng động, ngoại trừ tiếng hít thở vững vàng của hai người, cũng chỉ có tiếng Tống Ngâm Tuyết lật sách “xoạt xoạt”.

Chưa bao giờ thấy qua Tống Ngâm Tuyết nghiêm túc, chuyên chú như thế, toàn thân mơ hồ lộ ra cơ trí cùng hào quang! Tựa như biến thành một người khác, nàng mới vừa rồi còn tà nịnh không kiềm chế, lúc này tiếp xúc với sổ sách, cả người liền không tự chủ được tập trung tinh thần.

Kỳ Nguyệt kinh ngạc nhìn Tống Ngâm Tuyết lạ lẫm nghiêm túc trước mắt, nhìn mặt bên hoàn mỹ không có một chút tỳ vết nào của nàng, trong lòng bất tri bất giác có một loại cảm xúc khác thường đang chảy xuôi.

Vì cái gì? Lại không có loại cảm giác chán ghét nàng như trước kia? Chẳng lẽ là bởi vì trông thấy nàng chăm chú xem xét công việc sao?

Cảm thấy kinh ngạc, lại không rõ rốt cuộc là cảm giác gì, Kỳ Nguyệt tự an ủi mình: bỏ đi, không thèm nghĩ nữa! Dù sao mặc kệ như thế nào, chỉ cần một năm sau mình có thể thuận lợi xuất phủ là được rồi, Tống Ngâm Tuyết mạnh mẽ khép quyển sách lại, cười tủm tỉm nói: “Rất tốt! Không hổ là tổng quản ta tuyển, hiệu suất làm việc gọn gàng, thực làm cho người ta vui mừng!”

Thực làm cho người ta vui mừng? Một câu tán dương Tống Ngâm Tuyết nói ra, lại khiến Kỳ Nguyệt khinh bỉ một hồi: đủ rồi, làm bộ làm tịch! Cứ đọc qua một lần như vậy, người biết cái gì gọn gàng sao? Sợ là chỉ cố gắng giữ thể diện, hù dọa người khác thôi!

Kỳ Nguyệt không biết nội tình của Tống Ngâm Tuyết, tự nhiên trong lòng rất khinh thường nàng. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói gì nhú lông mày, bộ dạng thờ ơ đứng lên, “Kỳ Nguyệt, hôm nay nhân rồi, theo ta đến tất cả các cửa hàng xem xét nhé!”

42. Q.1 - Chương 42: Đồng Hành

Một thân nam trang, phong thần tuấn lãng, sáng ngời như sao làm cho người ta chói mắt, đong đưa cây quạt, vô cùng tiêu sái, Tống Ngâm Tuyết hồi hải đi trên đường cái.

Sau lưng, Kỳ Nguyệt chậm rãi đi theo, nhìn Tống Ngâm Tuyết tư thế oai hùng bức người trước mắt, trong nội tâm luôn luôn cảm thấy có một loại cảm giác khác thường chảy xuôi.

Cảm giác khác thường? Rất cuộc là cái gì? Là vì nàng là hung thủ gián tiếp hại chết Thanh nhi? Hay là nàng dùng tánh mạng cả nhà uy hiếp mình, bức bách mình làm phu quân nàng? Hay là hôm nay không hiểu sao lại buông tay, yêu cầu mình làm tổng quản? Hoặc là.

Tất cả những chuyện này, tựa hồ đều có chút khó hiểu, nhưng về phần Tống Ngâm Tuyết tại sao phải làm như vậy, hẳn vẫn không rõ, nhưng mà, hẳn có thể xác nhận — nữ nhân này, tuyệt đối không làm chuyện không có mục đích!

Nàng đối với hắn, rốt cuộc có cái mục đích gì? Chẳng lẽ là muốn đổi kiểu chơi, đi đường vòng muốn khiến ỉnh đi vào khuôn khổ? Không, tuyệt đối không! Hẳn Tiêu kỳ nguyệt, tuyệt đối sẽ không khuất phục dưới uy quyền của loại nữ tử này! Chỉ cần mình cảm khế ước, một năm thời hạn vừa đến, hẳn liền lập tức rời đi, đời này cũng không muốn gặp lại!

Suy nghĩ nảy ra trong lòng, mang theo một chút hận ý, Tống Ngâm Tuyết đi ở phía trước, lúc này đương nhiên không biết Kỳ Nguyệt nghĩ gì, thoải mái nhàn nhã chậm rãi cất bước.

Từ sau lần trước đi ra ngẫu nhiên gặp Tống Vũ Kiệt, bị hắn kéo tới thanh lâu, Tống Ngâm Tuyết cũng không có cơ hội hảo hảo đi dạo một vòng trong chợ cổ đại này. Hôm nay, tuy nói là đi ra dò xét, nhưng bởi vì Kỳ Nguyệt đã quản lý tất cả sản nghiệp rất tốt, cho nên trong lòng nàng cũng không quá lo lắng nữa.

Đồng ngó ngó, tây nhìn nhìn, một bộ dáng thật vui thích! Nhưng sau lưng, Kỳ Nguyệt thấy nàng chậm chạp không chịu đi cho xong, trong lòng hơi khó chịu: quận chúa điều ngoa này, chẳng lẽ là cố ý muốn mình ra ngoài đi dạo cùng nàng?

Vừa nghĩ như vậy, Kỳ Nguyệt lập tức cảm thấy toàn thân không thoải mái, có một loại cảm giác bị lừa gạt cùng vũ nhục! Mặt hắn lạnh đi, bước tới trước, không khách khí nói với Tống Ngâm Tuyết còn đang nhìn Đông nhìn Tây: “Quận chúa chơi đủ chưa!”

Một câu nói có chút bất mãn, làm cho Tống Ngâm Tuyết thu hồi hào hứng, nghe vậy, nàng nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn lại gương mặt tuấn tú thối không chịu nổi của Kỳ Nguyệt, hơi xấu hổ nói: “A, đi ngay đây.”

A, đi ngay đây! Một câu nói như vậy, làm cho Kỳ Nguyệt không khỏi sững sờ ngay tại chỗ. Nàng lại. không nổi giận? Nếu đổi lại là trước kia, có người dám cùng Nhữ Dương quận chúa hô to gọi nhỏ, không cần nghi ngờ chính là muốn chết! Tại sao hôm nay.

Khó hiểu đi sau lưng, một đường đi thẳng đến vườn trà Thông Đạt tương đối xa xôi, khi đi ngang qua một khu dân cư thì hai người đột nhiên bị hai tiểu hài tử vung tay vung chân phía trước hấp dẫn.

“Người dám đánh ta? Ta nói cho nương ta biết!” Một trong hai đứa bé cả giận nói.

“Đi a đi a! Ta không sợ! Là người mắng ta trước!” Đứa kia cãi lại.

“Phi! Ta đâu có chửi người? Bất quá lời ta nói đúng là người lớn lên tuần tú, tương lai có thể đưa cho quận chúa điếu ngoa kia làm phu quân mà thôi!” Quệt mồm, nước mắt đảo quanh trong vành mắt, kéo tay áo, tiểu hài tử kia ủy khuất nói.

“Người mới đi làm phu quân cho quận chúa điếu ngoa! Mẹ ta kể rồi, quận chúa kia là người đàn bà dâm đãng không biết ngượng, người bảo ta làm phu quân nàng, vậy còn không phải mắng ta sao!” Phẫn nộ rống lên, tiểu hài tử kia người mặc dù không lớn, nhưng chí khí lại không nhỏ, biết đây là chuyện bôi nhọ tôn nghiêm nam tính của hắn, cho nên dù biết làm thế này sẽ bị mụ mụ răn dạy, lúc này cũng dũng cảm bảo vệ tôn nghiêm!

Kỳ Nguyệt vừa nghe lời nói của hai tiểu hài tử này, toàn thân lập tức khấn trương lên. Một là bởi vì nói đến chỗ đau của mình, hai là sợ quận chúa chanh chua này mà mất hứng, sẽ giận chó đánh mèo lên hai hài tử ngây thơ trước mắt này.

Giương mắt nhìn phía trước, chỉ thấy Tống Ngâm Tuyết chấp tay sau lưng, vẻ mặt giống như có chút hăng hái nhìn, đặc biệt cặp mắt to mà tinh xảo kia, lúc này đang lấp lánh nhìn phía trước.

Quận chúa này, chẳng lẽ hôm nay vắng đầu. Chẳng lẽ nàng không biết, người bọn họ nói lúc này, chính là bản thân nàng sao?

Khó hiểu nghĩ, lời nói của hai tiểu hài tử lại lần nữa vang lên bên tai.

“Mẹ ta kể rồi, quận chúa rất thích nam tử tuần mỹ, đã tuyên bố khắp nơi chỉ cần ai chịu cùng nàng, nàng sẽ ban cho kim ngân tài bảo! Ta thấy gia cảnh người khốn khó, bất quá tương lai khẳng định khá tốt, nên mới tốt bụng nhắc nhở người, người đừng nghĩ xấu cho người tốt a!”

“Người còn dám nói vậy! Xem ta đánh chết người –” gầm lên giận dữ, nhảy dựng lên, hai tiểu hài tử lập tức trình diễn tiết mục người chạy ta đuổi.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười một tiếng, sau đó không nói một câu đi về phía trước.

“Quận chúa không tức giận?” Lập tức đuổi theo, Kỳ Nguyệt nghi hoặc mở miệng hỏi.

“Tại sao phải tức giận?” Vung cây quạt, vô cùng tiêu sái, một đường đưa tới không ít cô nương ngoái đầu nhìn lại.

“Bọn họ nói quận chúa như thế, chẳng lẽ quận chúa nghe xong vẫn thờ ơ sao?”

“Thờ ơ? Không có a, ta rất vui vẻ!”

“Vui vẻ.” Kinh ngạc trừng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, nhìn vẻ mặt chẳng hề để ý của nàng, Kỳ Nguyệt lần đầu tiên cảm thấy thế giới này thật điên cuồng.

“Đương nhiên vui vẻ a! Điều này cho thấy ta nổi tiếng ra sao!” Như đúng mà sai trả lời, nháy mắt đẹp, Tống Ngâm Tuyết phe phẩy quạt mà đi. Trong lòng nàng, tất nhiên là sẽ không vì loại sự tình này mà tức giận! Không chấp lời trẻ con nha, ha ha, tuy sau lưng mấy lời trẻ con này, để lộ ra một vấn đề rất nghiêm trọng, nhưng mà không phải có câu: mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây sao? Hôm nay đã có người có thể làm cho thanh danh của nàng kém như thế, ngày sau, nói không chừng nàng cũng có biện pháp bình định trật tự, lập lại mỹ danh!

Ha ha, không phải có câu quảng cáo là: hết thấy đều có thể sao? Vậy cùng chờ xem a.

Lắc lắc xuyên qua khu dân cư, đi vào một mảnh rừng, nghe nói vườn trà lớn nhất Đại Tụng Thông Đạt trà ở ngay phía trước .

Tống Ngâm Tuyết cùng Kỳ Nguyệt trên đường đi tới, đúng lúc này, trên đường đột nhiên vọt ra vài cái đại hán che mặt, vung đại đao sáng loáng lên hung ác quát: “Nhữ Dương quận chúa! Coi người hôm nay người trốn đi đâu!”

Cướp bóc? Âm sát?

Xem xét điệu bộ này, phản ứng đầu tiên của Tổng Ngâm Tuyết chính là làm rõ mục đích mấy người này! Khi nàng nghe được những người kia trông thấy mình vận nam trang, nhưng mà vẫn có thể khẳng định kêu lên danh hào của mình thì nàng liền biết, đây là thích khách người ta cố ý phái tới!

Người cố ý? Sẽ là ai?

Tổng Ngâm Tuyết cười lạnh trong lòng, trên mặt cười cười giương mắt nhìn người đến, “Xin hỏi các vị hảo hán, không biết thu bao nhiêu ngân lượng mà muốn lấy đầu trên cổ ta?”

“Hãy bớt nói nhảm đi! Chúng ta phụng mệnh làm việc, không quan hệ tiền bạc!” Quát lạnh một tiếng, đại hán che mặt cầm đầu vung tay lên, ý bảo huynh đệ sau lưng chuẩn bị.

Thấy vậy, Tổng Ngâm Tuyết hoàn toàn hiểu rõ, biết mấy người kia là sát thủ huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không phải giặc cỏ trên núi rừng tiền gọi tới, vì vậy lập tức cũng nghiêm túc lên.

“Người đi qua bên cạnh đi!” Nhìn chằm chằm vào phía trước, không quay đầu, Tổng Ngâm Tuyết mở miệng nói khẽ với Kỳ Nguyệt một bên.

Ta đi qua bên cạnh, một mình người đối phó? Chính là người không phải không biết võ công sao? Nghe vậy, Kỳ Nguyệt khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Tổng Ngâm Tuyết đang mím môi cùng mặt bên bình tĩnh lâm nguy không sợ, cảm thấy muốn nói cái gì, nhưng lại nghĩ đến thù hận trong lòng mình, cuối cùng gật đầu một cái chậm rãi thối lui qua một bên. Đúng vậy a, nàng sống hay chết? Nàng có võ công hay không? Chuyện này với mình, có gì quan hệ?

Nhìn Tổng Ngâm Tuyết, Kỳ Nguyệt chậm rãi chắp tay sau lưng, mà lúc này, Tổng Ngâm Tuyết hơi nhìn lướt qua bốn phía, thầm nghĩ: Minh Tịnh hẳn là ở quanh đây, mình tự ra tay, hẳn là có thể chống đỡ đợi hẳn chạy đến!

Thầm quyết định, chậm rãi thủ thế. Lúc này, mấy tên bịt mặt nhìn đến tư thế quái dị của Tổng Ngâm Tuyết và Kỳ Nguyệt khoanh tay đứng nhìn, khinh thường cười nhạo một tiếng, mãnh liệt vung đao lên, hướng nàng vọt tới.

“Nhữ Dương quận chúa, hôm nay — chính là ngày chết của ngươi!”

43. Q.1 - Chương 43: Nhất Niệm Chi Sai

“Nhữ Dương quận chúa, hôm nay — chính là ngày chết của ngươi!”

Hét lớn một tiếng, một hồi gió lạnh mang theo hàn quang lóe lên. Thấy vậy, thân ảnh Tổng Ngâm Tuyết rất nhanh liền nghiêng nghiêng, nghiêng người một cái tránh một cú bổ xuống dữ dội. Nhắc chân đứng dậy, đá xéo một chiêu, đá văng người bịt mặt thứ nhất, ngã người về sau, bạch quang nhoáng lên trước ngực, một lưỡi đao gào thét vọt qua.

Tránh thoát công kích của người bịt mặt thứ hai, Tổng Ngâm Tuyết lúc này dĩ nhiên biết rõ địch ta thực lực cách xa, nếu như Minh Tịnh không đến, chỉ sợ chính mình thực sự phải xuống dưới ôm Diêm Vương rồi.

Một kẻ ngã xuống, phía trước lại nhảy đến một người, lúc Tổng Ngâm Tuyết chuẩn bị ứng chiến, sau lưng mạnh mẽ bị một cổ khí lưu cường đại hấp dẫn, sau một khắc, nàng liền ngã vào lồng ngực tản ra mùi u lan nhàn nhạt của Minh Tịnh.

“Quận chúa bị kinh hoảng rồi.” Lời nói nhàn nhạt, xen lẫn một chút tình cảm ấm áp, Minh Tịnh lúc này vẻ mặt thông dong, lẳng lặng nhìn Tổng Ngâm Tuyết.

“Không sao.” Đứng thẳng thân thể, mỉm cười, Tổng Ngâm Tuyết lắc đầu, chuyển mắt nhìn về người bịt mặt phía trước, trầm giọng nói: “Lưu một người sống.”

“Hiểu rồi.” Thấp giọng đáp ứng một tiếng, rút kiếm chia xuống đất, khí tức như Tu La lãnh mị quanh quẩn cả người hẳn, Minh Tịnh mím môi, đôi mắt sáng như sao nhảm lại, thẳng tắp bắn về phía phía trước.

Bị một loạt biến hóa trước mắt làm kinh ngạc, mấy người bịt mắt nhất thời đành chỉ không tiến lên nữa, nhưng bọn hắc không hổ là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, biết lúc này đã xuất hiện cao thủ, liền rất nhanh điều chỉnh chiến thuật một lần nữa.

Thấy vậy người bịt mắt cầm đầu lên nói thềm hai câu, mấy người kia liền lập tức hiểu ý, thoáng cái toàn thể xuất động, chia ra ba đường.

Thậm chí ngay cả Kỳ Nguyệt cũng không buông tha! Nheo mắt lại, hiểu được bọn họ biết rõ đánh không lại Minh Tịnh, cho nên cố ý gây hỗn loạn muốn làm rối chiến thuật của Minh Tịnh, sau đó nhân cơ hội đánh lên, đạt mục đích của mình.

Xem ra cũng rất thông minh! Hiểu ý đồ của bọn hắc, Tống Ngâm Tuyết quát to một tiếng: “Kỳ Nguyệt, chạy ra sau Minh Tịnh!” Đồng thời, bản thân mình cũng tới gần.

Cười nhạt một tiếng, ý tứ sâu xa liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết, Minh Tịnh giờ kiếm, mặt lạnh chống lại người đến.

Đánh, đỡ, chuyển, đâm, Tống Ngâm Tuyết lời kéo Kỳ Nguyệt không biết một chút võ công theo sát Minh Tịnh, ngẫu nhiên còn đứng sau lưng đập giúp hai cước cho hắc giặc.

Bên cạnh, Kỳ Nguyệt nhìn nàng thủy chung vẫn bảo hộ trước người mình, trong nội tâm mơ hồ có chút phức tạp: vì cái gì, nàng lại làm như thế.

Lúc này, vừa thấy mưu kế của mình trong nháy mắt bị người ta vạch trần, người bịt mắt biết hôm nay khó trốn tai kiếp, vì vậy dưới tình huống phải hoàn thành nhiệm vụ bằng bất cứ giá nào, bọn họ toàn lực sử xuất chiêu số, liều mạng dồn sức đánh.

Minh Tịnh thành thạo đối phó đám người xông đến trước mắt, bởi vì muốn lưu một người sống truy hỏi hung phạm, cho nên hắc cũng không dốc hết toàn lực, chỉ định chế phục.

Sáu người bịt mắt, hai người trong đó đã bị Minh Tịnh phé đi võ công quật ngã trên mặt đất thì người cầm đầu tức giận đến đỏ mắt! Chỉ thấy hắc mạnh mẽ quát to một tiếng, từ bên hông móc ra vài mũi ám khí phóng tới ba người.

“Chú ý có độc!” Minh Tịnh vừa thấy ám khí tẩm độc, phát ra lục quang yếu ớt, lập tức lên tiếng nhắc nhở đồng thời rút kiếm đi ngăn cản. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết gạt đầu, nắm chặt Kỳ Nguyệt tránh thoát ám khí.

Người bịt mắt cầm đầu thấy lần đầu không được, liền bắn ra ám khí lần nữa, hơn nữa động tác cực nhanh, lực đạo mãnh liệt, so với lần trước chỉ có hơn chứ không kém.

Minh Tịnh tất nhiên là bình tĩnh tự nhiên ngăn cản, đồng thời lại quật ngã hai người.

Chính là, cao thủ thân thủ dù tốt, sau khi đụng phải sát thủ chó cùng rứt giậu, cũng sẽ có thời điểm sơ hở. Sau lưng, lúc ám khí tung tóe đổi hướng, Kỳ Nguyệt né tránh không kịp, dưới chân vấp một cái, cả người liền lăn về phía sau.

Đây là trên đường núi, bốn phía đều là vách núi, chỉ cần không cẩn thận sẽ rơi xuống đáy vực!

Vừa thấy Kỳ Nguyệt ngã sắp xuống, Tống Ngâm Tuyết không hề nghĩ ngợi, phi thân mạnh mẽ đuổi theo. Mà đúng lúc này, Minh Tịnh vung lên một chiêu kiếm hình cung xinh đẹp, lại gọn gàng đâm ngã một người.

Còn sót lại một người!

Dưới tình huống một chọi một này, Minh Tịnh gương môi cười cười, trong đôi mắt sáng như ánh sao lộ vẻ lạnh như băng.

Mà lúc này, Tống Ngâm Tuyết đuổi theo Kỳ Nguyệt, khi cả người hắc sắp té xuống dưới vách thì nàng liền bổ nhào trên mặt đất, một tay gạt gao bắt được hắc.

“Kỳ Nguyệt!” Cố hết sức bắt lấy tay hắc, liều mạng đem thân thể đã treo trên bầu trời ngoài vách núi của hắc kéo trở về.

“Người. . . .” Treo trên vách núi, trợn mắt khiếp sợ nhìn Tống Ngâm Tuyết lúc này nhú mặt lại, cắn chặt răng đang cố gắng kéo chính mình trở về, Kỳ Nguyệt mở to hai mắt, sững sờ nhìn.

Vì cái gì? Vì cái gì nàng lại cứu hắn? Chỉ vì nàng còn chưa có được hắn?

Khó hiểu nhìn, nhìn tay nhỏ bé yếu ớt trắng noãn, gắt gao bắt lấy mình, một chút lại một chút kéo trên lên, trong lòng của hắn, lại một lần nữa cảm thấy một loại cảm giác khác thường đang lưu động.

“Kỳ Nguyệt, nắm chặt tay ta!” Cố hết sức nói, mặt dần dần biến thành trắng bệch, mắt thấy khí lực trong thân thể từng chút từng chút mất đi, Tống Ngâm Tuyết sốt ruột trong lòng. Bất luận như thế nào, nàng sẽ không để cho hắn chết! Coi như là trả nợ cũng được, chuộc tội cũng được, tóm lại hiện tại — hắn không thể chết trước mặt nàng!

“Vì cái gì. . . .” Nhắm mắt lại, thì thào tự hỏi, trong nội tâm Kỳ Nguyệt giờ phút này vô cùng hỗn loạn.

Thanh nhi! Trước mắt xẹt qua hình dạng vị hôn thê của hắn, mặc dù mình và nàng cũng không phải tình yêu sâu tận xương, nhưng nói thế nào nàng cũng là nữ tử có hôn ước với hắn, nhưng chính là một nữ tử như vậy, rõ ràng vì Nhữ Dương quận chúa xui khiến nên mất đi tánh mạng, mà chính mình là vị hôn phu của nàng, cũng chẳng thể vì nàng báo thù, ngược lại bị cô tacưỡng bức, ủy khuất kéo hơi tàn đã hơn một năm! Thử hỏi, đạo nghĩa của hắn ở đâu.

Tống Ngâm Tuyết, kiếp này nếu không giết người, khó giải mối hận trong lòng ta!

Đã từng, một mực dùng lời nói như vậy nhắc nhở bản thân mình, hơn nữa thời thời khắc khắc đều tìm kiếm cơ hội! Chính là, khi mình bắt gặp một mặt không giống thường ngày của nàng thì vì cái gì trong nội tâm lại lơ đãng xuất hiện cảm giác quái dị? Vì cái gì, vì cái gì, loại cảm giác này rốt cuộc là cái gì. . . .

“Kỳ Nguyệt, nắm chặt tay ta!”

Bên tai, một lần nữa vang lên thanh âm cố hết sức, cảm giác thân thể đang chậm rãi được kéo lên. Kỳ Nguyệt mở mắt ra, nhìn qua hình bóng kiên trì cắn răng kia, chậm rãi nhẹ gật đầu.

Chân, do dùng sức, thỉnh linh đập vào tảng đá bị rách một lỗ, máu tươi tuôn rơi. Sau một khắc sử dụng một tia khí lực cuối cùng của thân thể kéo Kỳ Nguyệt lên, Tống Ngâm Tuyết toàn thân mềm nhũn, thở hổn hển, mồ hôi lạnh không khỏi chảy ròng ròng.

Nhìn thấy nàng như vậy, Kỳ Nguyệt bò xồm trên mặt đất, biểu lộ phức tạp bất định nhìn nàng, nỗi lòng bắt đầu đảo lộn.

Nàng cứu mình? Nàng rõ ràng lại cứu mình!

Vì cái gì? Nàng hại Thanh nhi, giam cầm tự do của hắn, còn cưỡng bức mình nhận hết sỉ nhục! Hắn nên hận nàng! Chính là vì cái gì, vì cái gì nàng lại cứu hắn!

Làm sao bây giờ? Hắn nên làm cái gì bây giờ? Nàng đang ở bên vách đá, hơn nữa không có một chút khí lực chống cự, nếu như hiện tại mình vươn tay, vươn tay đẩy. . . .

Kịch liệt đấu tranh, chủ ý nhất thời khó quyết định. Tay nắm chặt lại, nắm lại buông, buông lỏng lại nắm, thậm chí bắt đầu chậm rãi chảy mồ hôi.

“A —” một tiếng, cách đó không xa vang lên một tiếng kêu thảm thiết, Minh Tịnh thu thập xong người cuối cùng!

Đúng lúc này, bùn đất dưới chân Tống Ngâm Tuyết đột nhiên long ra, nàng không có một tia khí lực, không kịp phản ứng, bắt đầu rơi xuống.

“Hô —” thân thể rơi rụng, làm cho Tống Ngâm Tuyết mở to mắt! Một bước ngăn, cũng chỉ có một bước ngăn! Kỳ Nguyệt rõ ràng khe vươn tay có thể ngăn cản hết thảy, lại thủy chung lẳng lặng nhìn, không tiến lên, cũng không lui lại, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng chảy máu tươi, chậm rãi rơi xuống.

Chỉ cần nàng chết, ta có thể ăn nói với Thanh nhi rồi! Trong đầu, không ngừng hiện lên những lời này, nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mặt không ngừng rơi xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Kỳ Nguyệt đột nhiên mạnh mẽ biến đổi, cả người lập tức đứng lên.

Vì cái gì, nàng cứ nhiên lại đang cười. . . .

44. Q.1 - Chương 44: Dưới Vách

Nàng đang cười? Đúng vậy, nàng đang cười!

Nét mặt tươi cười như gió mát trong nắng, cùng thân ảnh xinh đẹp phiêu dật, xen lẫn tơ máu, thẳng tắp đánh vào trong nội tâm Kỳ Nguyệt!

Trong lúc đó, giống như ý thức được cái gì! Kỳ Nguyệt mạnh mẽ tiến lên một bước, tựa hồ đã hiểu rõ hết thấy, chính là sau lưng có một cỗ lực hút cường đại mạnh mẽ kéo hắn trở về, sau một khắc, thân ảnh thon dài duyên dáng của Minh Tịnh liền ung dung nhảy xuống phía dưới.

Khi đang rơi, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng cười, cười vì chính mình, cũng là vì Kỳ Nguyệt!

Chuyện này, có thể thanh toán xong rồi sao! Nhắm mắt lại, như hoa rơi trong gió, duyên dáng giang hai cánh tay, tiếp tục tận hưởng quá trình không ngừng rơi xuống này.

Thiệt là! Đợi tí nữa nhìn thấy mình không biết Diêm Vương có kinh ngạc đến há miệng nhét lọt một quả trứng gà hay không? Mỉm cười, có chút trào phúng suy nghĩ, trong lúc đó một hồi bạch quang xẹt qua trong đầu, xen lẫn rất nhiều hình ảnh lạ lẫm và quen thuộc, từng màn tuôn qua trước mắt.

”Ngâm Tuyết của ta, từ nay về sau nương mất đi rồi, một mình con, nhất định phải dũng cảm.”

Là ai? Là ai đang nói chuyện!

Một hồi đau lòng, không hiểu từ đâu tràn ra trong trái tim, trong mơ hồ, Tống Ngâm Tuyết tựa như nhìn thấy một gương mặt tuyệt mỹ, đang mỉm cười từ ái nhìn chính mình, miệng lúc mở lúc đóng, giống như là đang chậm rãi nói gì đó với mình.

Cái gì? Người đang nói cái gì?

Nghe không rõ từng chữ, đầu đau muốn nứt, chính là lúc Tống Ngâm Tuyết lâm vào trong bóng tối, nàng cảm giác được thân thể của mình nhẹ nhàng bị người ta ôm lấy, sau đó ngược gió nhảy lên.

“Nương. Nương.” Bên cạnh một đầm nước, Tống Ngâm Tuyết thì thảo luận bầm bầm, bên người, Minh Tịnh lặng lẽ nhìn nàng, biểu hiện trên mặt khó lường.

“Đừng đi – đừng đi –” hô to một câu, mạnh mẽ ngồi dậy, toàn thân kinh hoàng chưa bình tĩnh lại thở phì phò, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn rơi.

“Quận chúa mơ đến Vương Phi à.” Nhàn nhạt nói một câu, kéo tâm trí Tống Ngâm Tuyết về, nàng quay sang, ngẩng đầu nhìn hắn, nàng trầm giọng mở miệng nói: “Là người cứu ta sao?”

“Ở đây còn ai có thể cứu quận chúa sao?” Mỉm cười, như gió mát thổi qua tàng cây, Minh Tịnh lúc này đưa tay nhẹ lau mồ hôi trên trán nàng, vẻ mặt bình tĩnh cùng thông dong nói: “Quận chúa, lần sau cũng không thể mạo hiểm như vậy.”

“Ta biết rồi!” Nhẹ đáp một tiếng, quay sang, tâm tình bắt đầu chậm rãi trầm xuống, nàng bây giờ, đã hoàn toàn có thể xác định, hình ảnh nhiều ngày qua quanh quẩn trong đầu mình rốt cuộc là cái gì rồi!

Nhữ Dương quận chúa, thì ra trí nhớ của người thật sự vẫn còn tồn tại a!

Luôn thỉnh thoảng xuất hiện ở trước mắt, tuy lúc này mình vẫn không thể kế thừa toàn bộ trí nhớ của nàng ta, nhưng tối thiểu nhất thỉnh thoảng vẫn có chút mảnh nhỏ hình ảnh rời rạc, mình cũng không cần quá lo lắng.

Nàng hiểu được, những thứ nàng biết hiện giờ chỉ là đỉnh của tảng băng trôi, đại bộ phận chuyện về Nhữ Dương quận chúa nàng vẫn nghĩ không ra, thỉnh thoảng chỉ có một chút hình ảnh mơ hồ lúc bé hầu hạ dưới

gối cha mẹ ! Bất quá chuyện này, nàng không lo lắng, chỉ cần có mở đầu, nàng liền tin tưởng, sẽ có một ngày lộ ra tất cả chân tướng!

Nhẹ nâng đầu, khẽ lắc lắc, Tống Ngâm Tuyết nhìn nhìn làn váy mình bị người ta kéo lên, trong lòng cả kinh, quay đầu lại nhìn về phía Minh Tịnh; "Người làm sao?"

"Vâng!" Hơi giương đôi mắt lên, quét qua bắp đùi lỏa lồ trắng nõn của Tống Ngâm Tuyết, Minh Tịnh lạnh nhạt nói: "Ta cần xác nhận quận chúa có bị thương không."

"Xác nhận có bị thương không? Nói như vậy –" Mãnh liệt trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên Tống Ngâm Tuyết tức giận mặt đỏ lên: "Người, dám thoát y phục của ta. . . ."

"Đương nhiên! Nếu không làm như thế, Minh Tịnh làm sao xác định miệng vết thương ở đâu?" Vẫn là một bộ dạng thong dong bình tĩnh. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cắn răng, vẻ mặt oán hận nói: "Ai cho phép người làm như vậy? Người không biết nam nữ thụ thụ bất tương thân sao!"

"Thân thể của Quận chúa, Minh Tịnh sớm đã xem không dưới trăm lần, tại sao quận chúa còn để ý?" Một câu hỏi lại tùy ý, khiến Tống Ngâm Tuyết nghẹn họng ngay tại chỗ, trợn trừng con ngươi, mặt tràn đầy không vui, ráng nhìn lửa giận dâng lên trong lòng.

NND! Đây là TM cái kiểu hộ vệ gì! Xâm phạm người khác đã vậy còn bày ra bộ dáng đương nhiên như mây trôi nước chảy? Không đỡ nổi! Hắn rốt cuộc có biết hai chữ "xấu hổ" này viết như thế nào hay không a!

Cực kỳ buồn bực hít sâu một hơi, nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm để ý tới. Thấy vậy, trong ánh mắt sáng như sao của Minh Tịnh lộ vẻ thâm ý, thẳng tắp nhìn dung nhan khuynh thành kia.

"Quận chúa trước kia, cũng sẽ không tức giận như vậy. . . ."

Trời ạ, lại nữa rồi! Lại là trước kia!

Bất đắc dĩ trợn trắng mắt, không kêu một tiếng bắt đầu sửa sang lại quần áo. Minh Tịnh đáng chết, rõ ràng dám ăn đậu hũ của nàng? Hừ, một ngày nào đó, nàng sẽ bắt hắn trả cả vốn lẫn lãi!

"A –" than nhẹ một tiếng, nàng bị đau khẽ nhíu lông mày, bùm lấy miệng vết thương được Minh Tịnh băng bó kỹ, ánh mắt Tống Ngâm Tuyết hướng về bắp đùi.

"Có thể là khi rơi xuống vô ý quệt nên bị thương." Không rõ lý do xuất hiện miệng vết thương, Minh Tịnh nhàn nhạt suy đoán nói, đưa tay nhẹ nhàng lấy tay nhỏ của Tống Ngâm Tuyết ra, lập tức đặt tay trên bắp chân trắng nõn cân xứng của nàng chậm rãi xoa.

"Cái miệng vết thương này không sâu, chỉ cần xử lý thỏa đáng, chắc là sẽ không lưu lại sẹo." Chậm rãi nói, ngón tay nhu hòa ấn bốn phía tại chỗ máu ứ đọng trên miệng vết thương. Quả thực, tuy đáy lòng Tống Ngâm Tuyết vẫn mâu thuẫn không muốn người khác đụng vào thân thể của mình, nhưng mà bây giờ, dưới thủ pháp xảo diệu của Minh Tịnh, khiến cảm giác đau đớn, rõ ràng chậm rãi tiêu tán đi.

"Quận chúa làm việc sao có thể lỗ mãng như thế? Vạn nhất Minh Tịnh cứu không kịp, hậu quả kia. . . ."
." Dừng lại một chút, chuyển động con mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, thấy vậy, ánh mắt Tống Ngâm Tuyết tối sầm lại, lập tức cúi đầu xuống: "Ta biết rồi, sẽ không có lần sau."

Đúng vậy a, sẽ không còn lần sau nữa! Nàng cùng hắn, đã thanh toán xong.

Tuy chưa nói tới chuyện phản bội, hơn nữa cũng có thể lường trước được kết quả như vậy, nhưng mà khi sự tình thật sự xảy ra, trong lòng của nàng, ít nhiều gì chung quy cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Minh Tịnh híp mắt lại, lẳng lặng nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mắt, nhìn thần sắc nàng hơi uể oải nhưng mà vẫn ra vẻ quật cường, trong mắt có một loại cảm xúc không rõ đang chảy xuôi.

"Quận chúa, sắc trời không còn sớm, chúng ta cũng nên trở về." Minh Tịnh ngẩng đầu nhìn trên vách núi, lại nhìn Tống Ngâm Tuyết bị thương, thấp giọng nói.

"Chính là cao như vậy, mà ta lại." Ngẩng đầu quan sát vách núi cao chót vót, rồi sau đó lại do dự nhìn cái chân bị thương, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy bất đắc dĩ: ai, hôm trước còn giả bộ? Lần này thì tốt rồi, thật sự thành tên què rồi!

“Chuyện này không thành vấn đề.” Mỉm cười, như vì sao xóa tan đêm tối, giờ phút này, trên gương mặt tuần láng phi phàm của Minh Tịnh, chỉ có nhàn nhạt tự tin cùng xem thường.

Đứng dậy một cái, hai tay vòng qua ôm nàng, sau khi xác định hết thấy đã ổn thỏa, Minh Tịnh khẽ nhún một chân, thân thể thoảng cái nhảy lên trên, mượn lực các hòn đá gồ lên trên vách núi, vừa rất nhanh vừa ổn định chuẩn xác nhảy lên.

Khi hai người xuất hiện trên vách núi thì Kỳ Nguyệt còn đang trở mắt, thân thể vẫn không nhúc nhích nhìn dưới vách, hấn mạnh mẽ tròng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin há hốc miệng, tim hấn, rõ ràng bắt đầu không chịu được chế mà mãnh liệt co rút lại.

“Người. . . .” Đứng lên, khiếp sợ nhìn hình bóng dựa trong ngực Minh Tịnh, tuyệt mỹ nhưng có chút lạnh lùng kia, hấn nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

“Cái gì cũng không cần nói, hồi phủ thôi.” Nhàn nhạt liếc nhìn hấn, ngữ khí xa cách, tựa trong lòng Minh Tịnh, Tống Ngâm Tuyết thấp giọng nói.

Nghe vậy, Minh Tịnh không nói lời nào, nhảy lên, đi về phía trước. Sau lưng, Kỳ Nguyệt nhìn chằm chằm vào bóng lưng dần đi xa, trong nội tâm đột nhiên nổi lên một loại cảm giác khó hiểu đan xen giữa cay đắng cùng vui sướng.

Hấn cay đắng, là vì hoàn cảnh khó khăn mình sẽ phải đối mặt, mà vui sướng, là do một loại cảm giác mừng rỡ nhẹ nhàng, sau khi mất đi lại có được mà chính hấn cũng không hiểu rõ. . .

45. Q.1 - Chương 45: Sau Khi Bị Thương

Ngày ấy, khi Tống Ngâm Tuyết bị thương được Minh Tịnh ôm trở về thì cả Nhữ Dương Vương phủ đều oanh động. Ông trời a, đây là Minh Tịnh công tử trước kia của bọn họ đây sao? Hấn, hấn rõ ràng ôm quận chúa rồi!

Cho tới nay, Minh Tịnh công tử luôn lãnh đạm bình tĩnh, trong suy nghĩ của bọn hấn, tựa như thần thánh, thanh cao, không thể xâm phạm! Có lẽ cũng bởi vì thân phận hấn là hộ vệ, không giống với năm vị phu quân khác trong phủ, vì vậy, tất cả đều coi hấn đặc biệt hơn! Hơn nữa hấn bình thường luôn bình tĩnh thông dong, giờ tay nhắc chân đều để lộ ra sự cao quý cùng ưu nhã, cho nên trong lòng mọi người, địa vị của hấn, cao không thể tưởng!

Chính là hôm nay, hôm nay Minh Tịnh công tử tại sao lại chủ động ôm quận chúa? Cho dù quận chúa bị thương, chỉ cần hấn không muốn, hấn liền có biện pháp đem quận chúa đưa về, tại sao. . . . Ông trời a, sẽ không phải là vì lần trong rừng kia, quận chúa đã. . . .

Nhất tề run lên, vẻ mặt hơi sợ hãi, trong lòng thầm nghĩ thủ đoạn quận chúa đúng cực kỳ ngoan độc, đồng thời đối với Minh Tịnh, mọi người lại dùng tình cảm thắm thiết mà cảm thán.

Minh Tịnh công tử thật đáng thương a, đổ mồ hôi hột!

.

Bởi vì đùi bị thương, Tống Ngâm Tuyết nằm trên giường tu dưỡng mấy ngày, trong mấy ngày này, hết thấy đều bình an vô sự, thời gian bình tĩnh trôi qua không có một chút gợn sóng.

Một bên, Mân Côi đau lòng vì nàng thay thuốc, miệng không ngừng oán trách: “Quận chúa, ngài tại sao lại không cẩn thận như vậy! May là trong phủ có thuốc quý, nếu đổi lại là trong nhà dân chúng khác, chỉ sợ sẽ lưu lại sẹo rồi!”

“Biết rồi, bây giờ không phải không có việc gì sao!” Vẻ mặt không để ý, Tống Ngâm Tuyết khoát tay, cười hỏi: “Gần đây quý phủ có chuyện gì phát sinh không?”

“Không có gì! Từ sau khi quận chúa cùng Khuynh Nhạc công chúa bị thương cùng lúc, quý phủ vẫn rất yên tĩnh, chỉ là, chỉ là. . . .” Muốn nói lại thôi, bộ dạng giống như khó xử, Mân Côi do dự mà ngừng việc trên tay lại.

“Chỉ là cái gì?” Nhíu lông mày, cười nhạt hỏi. Nghe vậy, Mân Côi cắn răng nói: “Chỉ là Tử Sở công tử hai ba ngày lại chạy tới chỗ Khuynh Nhạc công chúa, hơn nữa ngồi xuống một cái là kéo tới nửa ngày! Nhưng mà đối với quận chúa, hẳn lại thủy chung không có tới thăm một lần!”

Bất bình kêu lên, cảm thấy căm giận, Mân Côi lầm bà lầm bầm: “Thật là không biết Tử Sở công tử nghĩ thế nào! Tuy Khuynh Nhạc công chúa người ôn nhu chút ít, đoan trang chút ít, nhưng bất luận từ góc độ nào mà nhìn nàng ta cũng không sánh bằng một phần vạn vẻ đẹp của quận chúa, tại sao hết lần này tới lần khác lại khăng khăng ôm tình ý với nàng ta?” Nghiêng đầu, vẻ mặt tức giận.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết khẽ cười nói: “Ôn nhu chút ít? Đoan trang chút ít? Vậy ta không ôn nhu, không đoan trang sao?”

“Không đúng không đúng! Quận chúa, nô tỳ không phải có ý này. . . .” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói như thế, Mân Côi ý thức được chính mình đã nói lỡ, hoảng sợ vội vàng xin tha.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết khẽ lắc đầu, lộ ra nụ cười vô cùng thanh tịnh của nàng, “Mân Côi, ta vừa rồi không có ý trách người! Người cần gì phải sợ thành cái dạng này?”

Hử? Không có trách nàng? Nàng không nghe lầm chứ? Quận chúa có nói lầm hay không a!

Ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Tống Ngâm Tuyết càng lúc càng không giống trước kia, Mân Côi trong lòng nhin không được cảm thán lần nữa: xem ra đầu óc của quận chúa, còn chưa hoàn toàn khỏe lại!

“Quận chúa, tuy Tử Sở công tử không tới thăm người, nhưng mà Kỳ Nguyệt công tử đã tới một lần! Bất quá không biết hẳn là vì muốn tới báo cáo sổ sách hay là cái khác, chỉ ở bên ngoài bồi hồi một lát rồi rời đi, dù nô tỳ gọi thế nào cũng không quay đầu lại.”

Bồi hồi một lát?

Nghe vậy khẽ giật mình, híp con mắt lại, nhìn về phía trước, Tống Ngâm Tuyết trầm giọng mở miệng, “Kỳ Nguyệt sao. . . .”

Mình dốc sức cứu giúp, đổi lấy là hấn lạnh lùng khoanh tay đứng nhìn, ha ha, hẳn là muốn nàng chết đây mà! Điểm này, từ đầu nàng đã biết! Chính là nàng, sẽ không may mắn động đến hấn!

Không phải yêu thích, cũng không phải tha thứ, mà nàng căn bản là không thèm để ý! Đúng vậy, không thèm để ý!

Nàng không thèm để ý hấn nghĩ như thế nào về nàng! Đối với một người từ trong đáy lòng nàng không thèm quan tâm nữa, phản ứng của nàng, cũng chỉ là nhàn nhạt lạnh lùng!

Nếu như nói ngay từ đầu, trong nội tâm nàng còn cảm thấy áy náy với hấn, vậy bây giờ, bọn họ thì đã chính thức thanh toán xong. Nàng cứu nàng một mạng, còn trả cho hấn một mạng, tuy cuối cùng không có chính thức chết đi, nhưng về mặt đạo nghĩa, nàng đã không thẹn với lương tâm.

Trầm mặc không nói, trầm tư suy nghĩ, lúc này, Mân Côi mở miệng nhẹ giọng kêu lên: “Quận chúa, nên uống thuốc rồi.”

“Cứ để đó a, ta muốn đi ra ngoài một chút!” Nằm trong phòng nhiều ngày, thật đúng là có điểm buồn bực. Đứng lên, đẩy cửa phòng ra, vừa muốn nhấc chân phóng ra, lại trông thấy Kỳ Nguyệt do dự bồi hồi đứng ngoài phòng.

“Người. . . .” Lúc này vừa nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết đi ra, Kỳ Nguyệt theo phản xạ lấp bắp kính hãi, hốt hoảng vô ý nghiêng đầu sang chỗ khác bước đi.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lẳng lẳng nhìn phản ứng dữ dội như thế của hấn, không nói lời nào, chỉ cảm thấy lạnh nhạt.

Xoay người, đi về hướng ngược lại, vừa mới đi ra chưa đến vài bước thì sau lưng một tiếng kêu chần chờ và phức tạp vang lên, làm cho nàng chậm rãi quay lại .

“Có việc gì?” Giọng nói nhàn nhạt, vẻ mặt tùy ý, nhìn Kỳ Nguyệt trước mặt phức tạp giống như có chút rối rắm , nàng chậm rãi hỏi.

“Cái kia. Đây là sổ sách hai ngày này, mời quận chúa xem qua!” Gấp gáp tiến lên, đem sổ sách trong tay nhét vào tay Tống Ngâm Tuyết, quay đầu lại bước nhanh xoay người đi thì dư quang trong khóe mắt, không ngừng phiêu đến hướng bắp chân bị thương của nàng.

“Chậm đã!”

Vừa thấy bộ dạng khác thường này của hắn, Tống Ngâm Tuyết mấp máy môi, lập tức mở miệng nói: “Đến thư phòng ta một chút.”

Giọng nói nhàn nhạt, vũng vàng không có một chút cảm tình, thái độ giải quyết công việc, làm cho Kỳ Nguyệt nghe vậy không khỏi khẽ giạt mình, ánh mắt phức tạp nắm quyền lại, xoay người đi theo.

Trong thư phòng

Từng tờ từng tờ, chậm rãi lật xem, giống như nhớ tới ngày ấy, đủ loại cơ trí, hào quang, thủy chung mơ hồ quay chung quanh người Tống Ngâm Tuyết .

Lặng lặng đứng, ánh mắt thẳng tắp rơi vào trên người nàng tìm tòi nghiên cứu, từ sau ngày đó, vì sao trong mộng , mình nhìn thấy nhưng nhớ đều là thân ảnh của nàng? Là vì nàng chưa chết mà cảm thấy tiếc nuối? Hay là vì chính mình lấy oán trả ơn mà cảm thấy bất an?

Không biết, hắn không biết! Nghĩ mãi không ra, chỉ cảm thấy rầu rĩ trong lòng, chung quy là khắc chế không được ý thức của mình muốn tới đây gặp nàng, giống như là chỉ cần thấy nàng, cảm giác nôn nóng khó hiểu trong lòng mình sẽ tìm được đường ra, ngực sẽ không còn bức bối luống cuống nữa.

Mình làm sao vậy? Không phải rõ ràng mong chờ nàng ta chết đấy sao? Tại sao bây giờ nhìn thấy nàng bình an vô sự, trong nội tâm lại có một loại may mắn như trút được gánh nặng ?

Chẳng lẽ từ trong đáy lòng mình không hi vọng nàng chết đi sao? Tại sao có thể như vậy!

Cái nhận thức này, làm cho toàn thân Kỳ Nguyệt khẽ chấn động, càng nghĩ càng chui vào ngõ cụt: Đương nhiên! Hắn đương nhiên không hy vọng nàng chết như vậy! Bởi vì chết như vậy, quả thực chính là quá tiện nghi cho nàng! Thanh nhi chết thảm, nàng làm đồng lõa, nhất định phải dùng thủ đoạn tàn ác gấp trăm lần nghìn lần đến hoàn lại!

Đúng! Đúng rồi! Thì ra là như vậy! Thì ra chính mình mấy ngày nay liên tiếp phiền muộn, cũng là bởi vì sợ nàng chết quá tiện nghi! Rõ rồi, rốt cuộc cũng hiểu rõ rồi!

Cảm thấy rõ ràng mình bạch, Kỳ Nguyệt tự cho là đã đem cả kiện sự đều “Nghĩ thông suốt”, lúc này đã giải hết rối rắm trong lòng, ngẩng đầu, thần thái thoải mái, biểu hiện trên mặt cũng nhẹ nhõm. Chính là hắn sót một điểm, đó là, khi ánh mắt lạnh nhạt thoải mái của hắn, đảo qua, thủy chung đều nhìn về cái chân nhỏ vì cứu hắn mà bị thương đổ máu của Tống Ngâm Tuyết

Ha ha, thì ra có người mua dây buộc mình mà không biết . . .

46. Q.1 - Chương 46: Thăm Viếng

Trong thư phòng vô cùng im ắng, ngoại trừ tiếng lật giấy, cũng không có tiếng động khác.

Tống Ngâm Tuyết chuyên chú xem, cuối cùng cũng kết thúc, nhẹ đóng sổ sách lại, hai mắt khép lại, lập tức lại mở ra, một mảnh trong sáng.

“Kỳ Nguyệt.” Thanh âm đậm mạc vang lên, Kỳ Nguyệt nghe vậy không khỏi khê giật mình, trong mắt mơ hồ có sự phức tạp. Từ sau khi nàng té bị thương, cho tới nay, bất luận thái độ mình có ác liệt, hay lời nói ác độc thế nào, vị Nhữ Dương quận chúa này, thủy chung đều dùng một bộ dạng rất vui vẻ dễ chịu ứng phó, chưa bao giờ xa cách cùng lạnh lùng như hiện tại.

Nàng, tức giận sao? Trong nội tâm mơ hồ chua xót, nhưng lúc này Kỳ Nguyệt cũng chưa ý thức được, mím môi tiến lên, “Quận chúa!”

“Kỳ Nguyệt, phân phó xuống dưới, kể từ ngày mai, đem tỉ suất các tiền trang đề ột thành.”

“Đề ột thành? Vì cái gì?” Nghe vậy cả kinh, khó hiểu lên tiếng hỏi, hiển nhiên, Tống Ngâm Tuyết ra lệnh thay đổi phương thức như thế, làm cho trong lòng Kỳ Nguyệt có chút kháng nghị.

“Không vì cái gì cả, cứ làm theo lời của ta là được!” Gõ gõ mặt bàn, vẻ mặt bình tĩnh, Tống Ngâm Tuyết lúc này, trên mặt có một loại uy nghiêm không thể kháng cự.

Nàng còn chưa từng lạnh lùng nhìn hấn như thế! Há hốc mồm, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải, chỉ đành chấp tay linh mệnh, trong lòng vô vàn mất mát.

Tống Ngâm Tuyết đứng dậy, khi nàng định xoay người đi ra cửa thì đồng thời, Mân Côi ngoài cửa bỗng rói báo: “Quận chúa, Lục hoàng tử, đang đi thẳng đến Thiên Hương các!”

Cái gì, Tống Vũ Kiệt đến đây? Còn thẳng tiến đến chỗ Khuynh Nhạc công chúa? Hấn cũng hơi quá đáng không thềm để nàng vào mắt rồi!

“Đi, đi xem!” Vốn đã nhắc chân đi về trong phòng mình, nghe bẩm báo xong, liền lập tức chuyển hướng.

Trong Thiên Hương các, Kiều Mạt Nhi đã nhiều ngày liên tiếp nằm trên giường không dậy nổi, thân thể lúc này cũng đã có chuyển biến tốt đẹp, sau khi đuổi Tử Sở vừa mới tới thăm về, đang nhàn nhã uống canh hạt sen Tiểu Đào bưng tới.

“Canh hạt sen của Đại Tụng này a, cuối cùng cũng không ngon bằng Kiều quốc!” Bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ, Kiều Mạt Nhi ra vẻ rảnh chấp nhận đưa vào trong miệng.

Nghe vậy, Tiểu Đào mỉm cười, vẻ mặt nịnh nọt nói: “Công chúa, Đại Tụng này không thể so với Kiều quốc, không thể giàu có bằng! Cho nên về lý mà nói, mấy thứ này cũng không thể sánh kịp Kiều quốc!”

“Ừm, cũng đúng! Đại Tụng cùng Đại Lương luôn luôn là binh lực tương đối cường thịnh, mà Hoa quốc cùng Kiều quốc chúng ta, thì quốc thổ dồi dào phì nhiêu, về phần Đông Bình cùng Tây Thần nha, ngoại trừ bởi vì nằm ở chỗ xa xôi, địa thế hiểm yếu ra, những thứ khác, cũng không có gì đặc biệt.”

Gật gật đầu nói, lúc này, trong lòng Kiều Mạt Nhi âm thầm đắc ý: vài năm này, mình du lịch các quốc gia, có thể nói là cái gì cũng nghe cũng biết. Đông Bình cùng Tây Thần, chính là nước nhỏ, thực lực của mỗi nước cũng không cường thịnh, vật chất cũng không phì nhiêu, hơn nữa địa thế lại xa, cho nên vị trí vương hậu của hai nước này, nàng trên căn bản là nhìn không thuận mắt!

Nhớ ngày đó, vì tìm tin tức chuẩn xác, nàng không tiếc cùng trọng thần hậu duệ quý tộc của hai nước ngủ vài buổi tối, bây giờ nghĩ lại trảng cảnh kia, trong lòng vẫn rất là tức giận! MD! Rốt cuộc là nước nhỏ, bình thường cũng không gặp được mỹ nữ, có cơ hội hai mắt liền sáng lóa, nếu không lặn qua lặn lại khiến nàng mệt mỏi chết khiếp thì kiên quyết không cho nàng xuống giường! MD! Một lũ nam nhân biến thái chết tiệt!

Trong nội tâm oán hận mắng nhiếc, suy nghĩ một hồi, vẫn là cảm thấy Tử Sở biểu ca của nàng dễ dạy nhất!

Hoa quốc tuy giàu có, nhưng dù sao quốc chủ cũng đang độ tuổi tráng niên, phế hậu lập hậu mới tương đối khó khăn, lực cản cũng rất lớn, hơi vô ý thì danh tiết khó giữ được, không thể cố. Mà Tống Vũ Thiên nha, tuy thân phận và tuổi của hấn đều tương đối phù hợp, hơn nữa biểu hiện trên giường cũng rất được lòng nàng, nhưng người này vừa nhìn đã biết là một kẻ không dễ khống chế, hơn nữa hấn đối với các quốc gia thủy chung đều giữ thái độ mơ hồ, cho nên càng nghĩ, thì quyết định không cần nhắc đến hấn nữa.

Sau khi tưởng tượng qua xu thế của đại cục, Kiều Mạt Nhi buông chén thìa, cau mày nuốt xuống.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng cười nịnh nọt, tiếp theo, một cái thân ảnh mặt thịt bụng phệ liền lung lay tiến đến, “Khuynh Nhạc công chúa, bốn hoàng tử tới thăm nàng đây!”

“Người là ai, mau đi ra ngoài! Khuê phòng của công chúa nhà ta, há lại để một đại nam nhân như người tùy tiện xông vào sao?” Quát một tiếng, Tiểu Đào chống nạnh tiến lên.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi mỉm cười chuyển mắt, bên môi hiện lên một nụ cười xấu xa, giống như suy yếu vịn cái trán diễn trò nói: “Khuyh Nhạc thân thể không tốt, không thể đứng dậy đón chào, mong Lục hoàng tử thứ lỗi!”

“Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại! Công chúa nằm nói chuyện là được rồi!” Vừa thấy Kiều Mạt Nhi tỏ ý cho phép mình lưu lại, Tống Vũ Kiệt lập tức vui mừng mặt mày hớn hở, thân thể thoáng cái lướt qua Tiểu Đào, rất nhanh đặt mông ngồi xuống bên giường.

“Công chúa cảm thấy không thoải mái ở đâu?” Mê đắm nhìn, thèm chảy dãi, kim lòng không được một bả nhắc tay Kiều Mạt Nhi lên, Tống Vũ Kiệt hưng phấn đến thịt mỡ trên mặt cũng run run.

“Lục hoàng tử!” Thẹn thùng kinh hô một tiếng, cúi đầu xuống, xấu hổ rút tay ra, hai má hiện lên hai vạt đỏ tươi như mây hồng, Kiều Mạt Nhi cất giọng yếu ớt nói: “Lục hoàng tử, người làm cái gì vậy. . . .”

“Mạt Nhi, ta thích nàng! Từ ngày đó nhìn thấy nàng, sau khi trở về trong đầu ta đều là thân ảnh của nàng, ôm thiếp nhiều cô nương vẫn cảm thấy thực vô vị, ta nghĩ ta đây đã trúng độc của nàng rồi!”

“Lục hoàng tử,” Thẹn thùng nghiêng đầu, mị nhãn phiêu qua một bên, bộ dạng tất nhiên là phong tình vô hạn, khiến đến xuân ý trong lòng Tống Vũ Kiệt nhộn nhạo một hồi.

“Mạt Nhi. . . .” Nhanh chóng vươn tay lần nữa, bắt lấy bàn tay mềm mại đưa lên miệng hôn, Tống Vũ Kiệt lúc này mê say trong sắc đẹp ôn nhu của Kiều Mạt Nhi.

“Lục hoàng tử, người yêu mến Mạt Nhi như vậy sao?” Giây dựa rút ta về, giả bộ như có chút tức giận, Kiều Mạt Nhi lúc này, gương mặt, ủy khuất yếu ớt nói: “Lục hoàng tử, Khuyh Nhạc nói thế nào cũng là công chúa một quốc gia, đến Đại Tụng làm khách, mặc dù không có phong cảnh như ở trong nước, nhưng không thể so với các nữ tử hạ đẳng khác, há lại để cho hoàng tử tùy tiện khinh bạc như thế. . . . Như người vậy, còn nói là yêu mến, ta thấy căn bản chính là đùa bỡn. . . .”

Che mặt khê nắc, tuy là không ra được nửa giọt nước mắt, nhưng biểu lộ lại thập phần thương tâm. Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt đau lòng thu tay lại, hùng hồn há mồm nói: “Mạt Nhi, ta đây là do quá nhớ nàng nha, cho nên, cho nên. . . . Ai, nàng đừng khóc, đừng khóc, nàng mà khóc, lòng ta đây sẽ rất đau!”

“Lục hoàng tử còn đau lòng vì Mạt Nhi sao?” Vừa nghe vậy biết Tống Vũ Kiệt lúc này ruột gan đã rối bời, Kiều Mạt Nhi không ngừng cố gắng, dù sao Tử Sở vừa mới rời đi, trước mắt sẽ không trở lại, nàng vừa vặn nắm lấy cơ hội này hảo hảo châm ngòi lửa một phen.

“Lục hoàng tử chẳng lẽ không phải định đùa bỡn Mạt Nhi sao?” Thương tâm che mặt, thể hiện rõ nhu tình nữ tính, quay đầu lại, còn cố ý héch ngực, đem bộ ngực nguyên bản cũng hơi hở hang của mình càng thêm bạo lộ trước mặt người khác.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt cảm thấy toàn thân nóng lên, cổ họng không khỏi nhấp nhô, lập tức một cổ cảm giác tê dại thư sướng chảy khắp mỗi dây thần kinh của hắn.

“Làm sao lại thế? Làm sao lại thế? Ta sao có thể cam lòng đùa bỡn Mạt Nhi? Ta đây đau lòng còn không kịp!” Cổ nén không vươn móng heo ra lần nữa, hai mắt Tống Vũ Kiệt mãnh liệt nhìn chằm chằm vào bóng hình trước mắt.

Thấy vậy, Kiều Mạt Ly cho rằng thời cơ đã đến, âm thầm cười lạnh một tiếng, cố ý đứng dậy muốn vươn tay! Nhưng vào lúc này, chỉ nghe “Ái dà –” một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa lê, đột nhiên nhăn thành cái bánh bao, bụm lấy bả vai, không ngừng cắn chặt hàm răng.

“Mạt Nhi làm sao vậy?” Giật mình, Tống Vũ Kiệt vội vàng hỏi thăm. Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi che che giấu giấu, lắc đầu làm bộ không có gì.

Tống Vũ Kiệt không tin, một bả vươn tay giạt ra vạt áo nơi đầu vai của nàng, chỉ thấy vừa kéo ra, một khối máu bầm tím xanh trên đầu vai Kiều Mạt Nhi thình lình xuất hiện ở trước mắt, đối lập với da thịt tuyết trắng chung quanh, thật là khiến mắt hắn đau nhói .

“Ai làm !” Hét lớn một tiếng, mạnh mẽ đứng lên, ngực không ngừng phập phồng . Con bà nó! Người Lão Tử cũng không dám đụng vào, lại có người dám ra tay độc ác như thế sao!

Nhìn Tống Vũ Kiệt giận dữ trước mắt, Kiều Mạt Nhi cười trộm trong lòng, nhưng trên mặt lại càng thêm đáng thương: “Lục hoàng tử không nên hỏi nữa, Mạt Nhi, Mạt Nhi không có gì đáng ngại.”

“Không được! Hôm nay ta nhất định phải ra mặt cho nàng! Nàng là khách quý của Đại Tụng ta, nhị ca ta luôn dặn dò phải hầu hạ thật tốt, nhưng bây giờ nàng cứ nhiên bị người ta đả thương thành như vậy? Cơ tức này, tuyệt đối không nhẫn được! Nàng mau nói cho ta biết, rốt cuộc tên đầu sỏ là ai!”

Tống Vũ Kiệt hấp tấp nóng nảy, phần nộ kêu lên. Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi ra vẻ thương tâm, một bộ khó xử nhìn người trước mặt một chút, sau đó biểu lộ yếu ớt nói: “Quận chúa nàng, nàng.” Hừ, Tống Ngâm Tuyết! Tuy tử sĩ ta phải đi không thể giết người, nhưng tìm một chút phiến toái cho người ta luôn có thể a!

“Hừ! Ta biết ngay là nàng! Tiện nhân này, nàng ta nhất định là ghen ghét vàng mới hạ độc thủ như thế! Mạt Nhi chờ đây, ta đây sẽ báo thù cho nàng!” Vừa nghe lời này, Tống Vũ Kiệt giận tím mặt, rít gào một tiếng, tức giận như lửa cháy ngàn ngọn nhắc chân muốn đi ra ngoài.

Lúc này, một câu trào phúng từ cửa ra vào thản nhiên bay tới, tiếp theo, một thân ảnh thanh lệ tuyệt luân đi đến.

“Lục ca ca, ai là tiện nhân? Huynh đây là muốn tìm ai báo thù a.”

47. Q.1 - Chương 47: Phần Nộ (1)

“Lục ca ca, ai là tiện nhân? Huynh đây là muốn tìm ai báo thù a.” Lời nói thanh nhã mà hơi châm chọc, theo thân ảnh bước vào càng thêm rõ ràng.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi mang vẻ mặt xem kịch vui gương mặt lên, sau lại nghĩ mình không nên biểu lộ quá mức rõ ràng mà cúi đầu xuống.

“Tống Ngâm Tuyết, người tới đúng lúc lắm! Ta có lời muốn hỏi người!” Đang vô cùng tức giận, Tống Vũ Kiệt đã hoàn toàn bị tình sắc mê mẩn, lúc này vừa thấy Tống Ngâm Tuyết tới, vỗ mạnh cái bàn, làm bộ làm tịch hét lớn một tiếng.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt xuyên qua Kiều Mạt Nhi sau lưng hắn, sau khi ngừng một lát ở đằng kia, lại chậm rì rì thu trở về.

“Lục ca ca, chuyện gì mà tức giận dữ như vậy a? Thậm chí mang cả tên cả họ muội ra gọi !” Thầm cười lạnh, xoay người ưu nhã ngồi trên ghế, bắt đầu không nhanh không chậm thưởng thức trà.

Tống Vũ Kiệt vừa thấy thái độ chậm rãi lúc này của Tống Ngâm Tuyết, tức giận không biết trút vào đâu, không khỏi tiến lên mạnh mẽ đứng trước mặt nàng, bực bội nói: “Tống Ngâm Tuyết, người đã quên người đáp ứng nhị ca thế nào rồi sao?”

“Không có a! Đối với lời mà Nhị ca ca nói..., Ngâm Tuyết vẫn một mực để ở trong lòng!” Thản nhiên uống trà, cử chỉ đẹp đẽ, lời nói không nóng không lạnh càng làm Tống Vũ Kiệt ghen đỏ mặt.

“Không có?” Một tiếng hét cường độ cao, mạnh mẽ vang lên trong phòng, Tống Vũ Kiệt nhảy dựng lên, quát chói tai: “Người, đồ tiện nhân lòng dạ rắn rết! Người căn bản chính là không chấp nhận có người hơn người! Người hại Mạt Nhi thành như vậy, cứ nhiên còn bày ra bộ dạng yên tâm thoải mái? Người nói xem, lương tâm của người có phải đã bị chó ăn rồi không!”

Tiếng mắng căm giận bất bình, làm cho trong mắt Tống Ngâm Tuyết lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nghe vậy, nàng chậm rãi đứng lên, cười giả lả: “Hừ, tiện nhân? Thì ra người Lục ca ca mắng chính là ta?”

Mặt cười sáng lạng, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng, Tống Ngâm Tuyết tiến lên một bước, nhìn chăm chăm vào hắn nói: “Lục ca ca là tới bởi lông tìm vết sao? Vừa thấy mặt đã hỏi tội, còn luôn miệng nói Ngâm Tuyết hại người? Xin hỏi, huynh có chứng cứ gì chứng minh a?”

“Chứng cứ? Còn cần chứng cứ gì! Trên người Mạt nhi có nhiều vết bầm như vậy, không phải quận chúa điều ngoa người gây nên, còn có ai có lá gan lớn như vậy!” Tống Vũ Kiệt lớn tiếng nói, trên mặt lộ vẻ khinh thường.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhíu mày lại, trào phúng thì thầm: “A, Mạt Nhi? Ta cũng không biết quan hệ hai người đã thân thiết đến như vậy! Lục ca ca vừa vào Vương Phủ, cũng không thèm đánh tiếng với chủ nhân là ta đây, không thể chờ đợi được mà chạy tới đây xem Mạt Nhi của huynh rồi Hơn nữa còn đem cái mũ lớn như vậy chụp lên đầu ta, thử hỏi nổi oan khuất này, ta nên đi đâu đòi lại công bằng a!”

Đầy thâm ý nhìn Mạt Nhi bên cạnh một chút, sau đó lại chuyển hướng Tống Vũ Kiệt, lúc này, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết, hết thấy đều đã sáng tỏ.

“Kêu oan? Người oan khuất cái gì? Ai mà không biết người chua ngoa thành tánh, từ trước đến nay chỉ có người khi dễ người khác, nào có bao giờ để ỉnh oan khuất? Đừng có nói mà không biết xấu hổ!” Mạnh mẽ hất tay áo lên, châm chọc hung hăng hỏi lại, quay lưng lại, Tống Vũ Kiệt làm cho không khí trong phòng lúc này càng lúc càng hừng hực, đầy mùi thuốc súng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt ngoài cười mà trong lòng không cười mở miệng nói: “Ta không chịu ủy khuất, nhưng cũng không hại người, sự thật bày ra trước mắt, Lục ca ca chỉ cần hỏi liền biết ngay! Cho dù đến chỗ Nhị ca ca, Ngâm Tuyết cũng không chùn chân! Chỉ là cái hành vi tùy ý can thiệp vào chuyện nhà người khác, tùy ý chửi mắng người trong tộc của Lục ca ca, đến lúc đó phải giải thích thế nào a?”

“Cái này. . . .” Vừa nghe mấy lời chắc chắn này, Tống Vũ Kiệt nhất thời cảm thấy có chút nghi hoặc, nhíu mày, không khỏi quay cổ lại: Ngâm Tuyết này, từ khi nào thì biến thành móng sắc răng nhọn như vậy? Hơn nữa lời nói thái độ cường thế như vậy, quả thực áp chế khiến người ta thở không nổi.

Giương mắt lên, muốn nói cái gì đó, lúc này, ở ngoài cửa, Mân Côi lo lắng, cùng Kỳ Nguyệt không thể khống chế tình cảm chạy tới, nhắc chân bước vào cửa.

“Kỳ Nguyệt. . . .” Mở to hai mắt, miệng há hốc, toàn thân Tống Vũ Kiệt lúc này có chút sững sờ, dùng đôi mắt nhỏ mê đắm của hắn, tham lam nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú thanh mỹ nho nhã của Kỳ Nguyệt, nhìn chăm chăm nháy cũng không nháy mắt.

“Kỳ Nguyệt, một năm không thấy, người vẫn đẹp như vậy. . . . Ta vừa nhìn lòng liền ngứa ngứa rồi!” Ánh mắt si mê, không ngừng nuốt nước miếng, thân thể không khỏi xê dịch về phía trước, muốn gần một bước chạm đến người đẹp trong lòng.

Kỳ Nguyệt vốn chỉ hoảng hốt mà theo tới, đợi hắn hoàn toàn ý thức được thì liền xụ mặt xuống, trong nội tâm mơ hồ có chút hối hận. Đúng lúc này, hắn nghe được mấy lời gần như đùa giỡn của Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt, hai mắt đột nhiên tròn tròn, há miệng phần nộ kêu lên: “Là người, Tống Vũ Kiệt! Ta muốn giết người!”

Phần nộ muốn nổ nhào tới phía trước, Mân Côi đứng một bên mạnh mẽ lôi kéo hắn, không cho hắn bởi vì quá xúc động mà đắc tội Lục hoàng tử.

“Buông tay, ta muốn thay Thanh nhi báo thù!” Một bả đấm Mân Côi ra, liều mạng xông lên trước muốn liều mạng một phen, nhưng hắn vốn hào hoa phong nhã, làm sao là đối thủ của Tống Vũ Kiệt mập mạp, giao thủ chưa đến vài chiêu, hai tay đã vững vàng bị trói gập lại.

“Ôi, xem cái khuôn mặt nhỏ nhắn của người này, làn da này. . . . quả thực trơn bóng chẳng khác gì một đại cô nương, làm cho người ta yêu thích không nổi buông tay. . . .” Lưu luyến vươn tay, chạm rai sờ lên mặt bên tuấn mỹ của Kỳ Nguyệt, Tống Vũ Kiệt lúc này hai mắt dày đặc dâm quang, cũng không để ý đến khung cảnh, bắt đầu miệng đầy ô ngôn uế ngữ kêu lên: “Bốn hoàng tử chơi nhiều nam nhân như vậy, còn chưa bao giờ gặp một kẻ mê người như người vậy! Lần trước có một tên chết tiệt nói tặng cho ta một luyện sủng còn đẹp hơn cả người, ai ngờ vừa nhìn, quả thực TMD chó má! Xấu muốn chết, so với một đầu ngón

tay của người cũng còn kém xa, làm ta tức giận chém cho chó ăn ngay tại chỗ! Kỳ Nguyệt a Kỳ Nguyệt, người nói bốn hoàng tử làm sao mà không nhớ mãi chẳng quên người cho được?”

Phi lễ giở trò, trên mặt vô cùng thèm thường, thấy vậy, Kỳ Nguyệt xấu hổ và giận dữ sử xuất khí lực toàn thân, mạnh mẽ đẩy hẳn ra, từ trong tay áo móc ra một cây chủy thủ, thẳng tắp chỉ vào hẳn đâm tới.

“Ai, tiểu tâm can* nhi của ta tức giận rồi!” Vươn cánh tay dài rộng, mạnh mẽ đánh rớt chủy thủ của Kỳ Nguyệt, sau đó tay kia lại thò ra muốn chụp hẳn.

(*tâm can:Tim gan)

Thấy vậy, Kỳ Nguyệt lúc trước đã bị nhục nhã qua một lần, làm sao còn nguyên ý để cho hẳn đụng vào, xoay người một cái lui về phía sau, cũng không cẩn thận đụng phải chân bàn, trọng tâm cả người nghiêng đi liền té xuống.

“Ai nha, tiểu tâm can của ta, sao người phải khổ vậy chứ?” Thấy Kỳ Nguyệt ngã xuống đất, Tống Vũ Kiệt vô cùng đau lòng kêu lên, tiến lên một bước muốn đỡ hẳn.

“Đứng lại!” Vừa thấy hẳn muốn bước lên trước, Kỳ Nguyệt giận dữ quát một tiếng, đứng lên, ngực không ngừng phập phồng : “Tống Vũ Kiệt, tên súc sinh này! Người làm nhục Thanh nhi, làm hại nàng xấu hổ mà chết! Hiện tại, người lại cầm thú đến mức nam nhân cũng không buông tha! Ta cho người biết, người đừng mơ tưởng, dù cho ta có chết, cũng sẽ không để người đụng vào người!”

Tình cảnh như thế, khiến những người ở hiện trường lú lười một hồi! Bọn họ ngẫm lại, đường đường là Lục hoàng tử Đại Tụng, lại hoang dâm vô sỉ đến nông nổi như thế, làm cho người người phần nộ giận sôi gan.

Tiếng xì xào bàn tán, tiếng nghị luận đều vang lên, Nhữ Dương Vương phủ này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ! Trong phủ đầy người tụ tập, chỉ chốc lát sau, tin tức liền lan truyền bay đầy trời.

Kiều Mạt Nhi một bộ dáng nhàn nhã xem kịch vui, đắc ý sợ thiên hạ bất loạn. Mà Tống Ngâm Tuyết, thì mặt lạnh lùng, con mắt lạnh như băng đang lóe lên.

“Hừ! Ta không tin, thứ bốn hoàng tử nhìn trúng có thể đào thoát!”Khinh thường cười nhạt một tiếng, Tống Vũ Kiệt cúi xuống, nhìn qua Kỳ Nguyệt lúc này tuy phần hận, nhưng mà càng tuấn mỹ không tỳ vết, lập tức nổi tính ngang ngược lên, quơ chủy thủ sáng ngời vừa đoạt tới, muốn tiến lên cường thế bức ép.

“Tống Vũ Kiệt, người quá làm càn! Đây là phủ Nhữ Dương quận chúa của ta! Không phải Lục Vương Phủ của người! Lúc này người còn giương oai như thế nữa, chớ trách ta trở mặt vô tình!”

Một phát bắt được chủy thủ đang quơ quơ khiêu khích, mặc kệ máu đang chảy ra, Tống Ngâm Tuyết lúc này, đẩy mắt một mảnh lạnh lùng, ngữ khí lạnh như trời đông giá rét.

48. Q.1 - Chương 48: Phần Nộ (2)

“Tống Vũ Kiệt, người quá làm càn! Đây là phủ Nhữ Dương quận chúa của ta! Không phải Lục Vương Phủ của người! Lúc này người còn giương oai như thế, chớ trách ta trở mặt vô tình!”

Một phát bắt được chủy thủ đâm tới, mặc kệ máu tươi tùy ý chảy giữa kẽ tay, Tống Ngâm Tuyết lúc này, bề ngoài tươi cười xinh đẹp, nhưng đẩy mắt, lại lạnh như băng, lạnh cứ như trời đông giá rét, làm cho người không tự giác được toàn thân run rã .

“Người. Người.” Một bả buồng chủy thủ trong tay ra, kinh ngạc không tự chủ được lui về phía sau hai bước, Tống Vũ Kiệt mắt tròn, nhìn máu tươi một giọt hai giọt. chậm rãi nhỏ trên mặt đất, miệng ấp úng nói: “Ngâm Tuyết, người. Người có ý gì?”

“Có ý gì? Những lời này, là Ngâm Tuyết nên hỏi Lục ca ca a!” Cười lạnh một tiếng, một bả vung roi chủy thủ trong tay, phát ra một tiếng “Keng” , chấn kinh tất cả mọi người ở đây.

“Quận chúa.” Mân Côi nỉ non. Chưa bao giờ thấy Tống Ngâm Tuyết như thế, rõ ràng yêu nghiệt cười sáng lạng như hoa tươi nở rộ, chính là sâu trong lòng, lại không khắc nào không lộ ra cảm giác rét lạnh thấu xương, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Thì thảo lấm bầm, tròn mắt khiếp sợ, mà bên cạnh, Kỳ Nguyệt vẫn đứng vững không nhúc nhích, vẻ mặt thất thần không thể tin được, thất thần nhìn từng đóa hoa yêu dã đỏ tươi nhỏ trên sàn nhà, trong nội tâm đột nhiên không tự chủ co rút đau nhức! Tống Ngâm Tuyết, người.

“Lục ca ca, Ngâm Tuyết muốn hỏi, nhục mạ người trong họ là tội danh ra sao? Chửi bới người thân lại là tội danh gì? Còn mưu toan nhúng chàm đường đàn ông đã có thể tử, thậm chí động thủ ngay trước mặt ta, lại là tội danh gì!”

“Ta. Ta.”

Bị khí thế lãnh liệt như Tu La của Tống Ngâm Tuyết chấn áp, Tống Vũ Kiệt khiếp đảm nói không ra lời! Nhưng bất kể thế nào, hấn thân là Lục hoàng tử đương triều, cũng là người đã gặp qua nhiều tình cảnh, lúc này bị đường muội mà mình luôn cho là phé vật làm cho kinh sợ, lại bị bọn hạ nhân trong phòng ngoài phòng lên lút chỉ trở, trong nhất thời cảm thấy vô cùng mất mặt, vì vậy cảm tức trong lòng, đầu óc lập tức nóng lên, lời nói liền từ trong miệng vọt ra.

“Ngâm Tuyết, muội thay đổi rồi, trước kia muội không phải như thế! Muội biết rất rõ ta thích Kỳ Nguyệt, vì tìm được hấn, không tiếc xếp đặt chặt đứt nhân duyên của hấn. Nhưng muội lại cứ ngăn cản, ngay từ đầu đã không cho ta đụng vào cô nàng kêu là Thanh nhi kia, về sau lại nhanh chân đến trước, thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình đem Kỳ Nguyệt nhốt trong vương phủ, ngư ông đắc lợi! Ngâm Tuyết a Ngâm Tuyết, tốt xấu gì ta cũng là Lục ca ca của muội, vẫn vô cùng chiếu cố muội, có cái gì hay đều mang muội đến xem! Làm sao muội có thể qua cầu rút ván, làm tổn thương tim ta như thế!”

Tống Vũ Kiệt lúc này bắt đầu lật lại nợ cũ, biểu lộ mơ hồ có chút thương tâm. Một bên, Kỳ Nguyệt giống như sấm bổ bên tai, ngậy ngốc, dẫn ra như khúc gỗ nhìn Tống Ngâm Tuyết, một câu cũng nói không được.

Nàng. Không có xúi giục Tống Vũ Kiệt làm bẩn Thanh nhi, ngược lại còn ngăn cản hấn. Nàng giam cầm chính mình, dùng tánh mạng cả nhà uy hiếp mình, chẳng lẽ chính là vì. Không cho hấn nhúng chàm mình.

Điều đó không có khả năng, không có khả năng! Nàng luôn bá đạo vô lễ, làm sao có thể dụng tâm lương khổ như vậy? Hấn không tin, không tin! Ngược phập phồng không ngừng, nổi lòng rồi rầm không ngừng quấy phá, đề đến hấn thở không nổi!

Lúc này, Tống Vũ Kiệt thấy tất cả mọi người không nói lời nào, tiến lên một bước tiếp tục nói: “Ngâm Tuyết, muội tự vấn lòng xem, Lục ca ca đối đãi muội tốt như vậy, cho dù muội có háo sắc, cũng không nên đoạt của ta a! Muội biết, ta hợp ý một nam tử như hấn, vì sao muội lại không buông tha! Nhường hấn cho ta a, coi như Lục ca ca van muội!”

Vừa nói chuyện, ánh mắt vừa không ngừng liếc về phía Kỳ Nguyệt, trong mắt không ngừng lộ vẻ tham lam, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười khẩy, nụ cười châm chọc đọng ở bên môi: “ Khẩu vị của Lục ca ca có phải là quá lớn không? Đã muốn tiểu mỹ nhân, lại không nỡ buông tha tuấn nam? Thế này, cũng không quá hay ho gì a”

Tiến lên từng bước một, khí thế bức người! Tống Ngâm Tuyết chậm rãi duỗi bàn tay nhuộm đầy máu đỏ tươi ra, từng chữ từng câu, chậm rãi nói: “Muốn người? Còn phải xem huynh có bản lĩnh đến đoạt hay không!” (Myu:Tuyết tỷ ngầu quá a a!!!)

Lời nói đầy khí phách, tỉnh táo thông dong vang vọng cả gian phòng! Nghe vậy, Tống Vũ Kiệt bộ dạng tức tối, bất mãn mãnh liệt trừng mắt! Mà sau lưng, Kỳ Nguyệt chấn động toàn thân, thân thể khẽ run nhìn về phía trước, trong nội tâm, không ngừng co rút lại, như là có dòng nước ấm đang không ngừng tràn ra.

Chưa bao giờ có cảm giác, khó hiểu, nhưng mà ảm áp cẩn thận bao quanh lòng của hấn thế này. Nhìn bàn tay còn đang từ từ chảy máu, trong màu trắng nõn, lộ ra nhiều đóa hoa xinh đẹp, yêu diễm thẳng tắp hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Người. . . .” Khiếp sợ trước lời nói cuồng vọng nhưng mà dị thường rõ ràng, hung ác của Tống Ngâm Tuyết lúc này, Tống Vũ Kiệt cảm thấy không còn cách nào khác, nhưng vì mặt mũi hắn vẫn muốn đánh cuộc: “Chuyện này cho qua, lần sau nói tiếp, nhưng Ngâm Tuyết muội muội chuyện muội làm hại Mạt Nhi, dù nào cũng không thể cho qua a!”

“Ta hãm hại nàng? A!” A một tiếng lạnh lùng, lại vui vẻ thả tay xuống, khoe miệng thủy chung vẫn động lại nụ cười châm chọc nhàn nhạt, con mắt liếc qua, tất nhiên là phong mạo vô song, Tống Ngâm Tuyết thông thả nói: “Lục ca ca, là ai nói cho huynh biết Ngâm Tuyết làm hại Khuynh Nhạ công chúa?”

Con mắt, như có như không liếc về phía Kiều Mạt Nhi trên giường, mơ hồ có khiêu khích. Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt tự tin cười, quay đầu lại nhìn về phía Kiều Mạt Nhi nói: “Mạt Nhi, không phải sợ! Bỏn hoàng tử sẽ làm chỗ dựa cho nàng, nàng mau đem tình hình thực tế nói ra.”

Lòng tràn đầy tin tưởng cho rằng có thể nhận được đáp án khẳng định, chính là Tống Vũ Kiệt đoán sai rồi. Theo tâm kế của Kiều Mạt Nhi, nàng nguyên bản chính là muốn mượn sức Tống Vũ Kiệt áp chế nhuệ khí của Tống Ngâm Tuyết, nhưng lúc này vừa thấy tình hình không tốt, thái độ lập tức chuyển biến một trăm tám mươi độ, đau buồn yếu ớt mở miệng nói: “Lục hoàng tử, người, chưa nghe xong lời của ta.”

“Hà? Nàng nói cái gì?” Trùng mắt nhìn, nhất thời không có kịp phản ứng.

Kiều Mạt Nhi thấy vậy, lại lên sàn biểu diễn mở miệng lần nữa: “Lục hoàng tử, ta nói là, nói là: quận chúa nàng đối đãi ta rất tốt, là ta tự mình không cẩn thận ngã.”

“Chính nàng tự ngã?” Nghe vậy mạnh mẽ đề cao âm lượng, hai mắt trợn lên hỏi lại, vẻ mặt Tống Vũ Kiệt khó xử nhìn về phía Tống Ngâm Tuyết, xấu hổ nói: “Ha ha. Ngâm Tuyết, thì ra là hiểu lầm, hiểu lầm.”

“Hiểu lầm sao.” Thâm ý nhìn Kiều Mạt Nhi một chút, mỉm cười, xoay người lại, chậm rãi mở miệng nói: “Đã là hiểu lầm, Ngâm Tuyết cũng không truy cứu nữa! Chỉ là có một chuyện, Ngâm Tuyết còn muốn nhắc nhở Lục ca ca, có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung, thậm chí, có mấy lời, có mấy người, vẫn là nên nghe rõ, nhận rõ mới tốt!”

Nói ra một câu ngầm ngầm hại người ..., Tống Vũ Kiệt ghen hờn ngay tại chỗ một câu cũng nói không ra được, mà sau lưng, Kiều Mạt Nhi nghe vậy liền hiểu ngay, phần hận cắn răng, âm thầm mắng: Giỏi cho người! Tống Ngâm Tuyết! Bản công chúa đã coi thường người! Người chờ đó cho ta, cục tức hôm nay, ngày khác ta nhất định trả lại gấp đôi!

Trong mắt lóe lên âm mưu đen tối, Kiều Mạt Nhi lúc này cười giả tạo nói: “Đều tại ta không tốt, nói lời chưa rõ ràng, làm hại quận chúa cùng Lục điện hạ xảy ra tranh chấp, ta, ta.”

Làm bộ làm tịch giả bộ thương tâm, bắn khoản trong lòng. Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt thương tiếc trong lòng, không khỏi mở miệng an ủi: “Chuyện này làm sao lại là lỗi của công chúa được? Đều do ta quá lỗ mãng, nghe lời chỉ nghe một nửa, hiểu lầm Ngâm Tuyết muội muội.”

“Không quan trọng! Chỉ cần sau này Lục ca ca chú ý nhiều hơn là được!” Mỉm cười, xoay người, hai mắt thâm ý, thẳng thắn nói: “Cũng không còn sớm, đã làm ầm ĩ lâu như vậy, Lục ca ca vẫn là sớm đi trở về, để tránh quấy rầy công chúa tỉnh dưỡng.”

“Được được được, ta đây lập tức trở về!” Gật đầu, thịt béo rung động, liên thanh đồng ý, Tống Vũ Kiệt vừa thấy lúc này nàng chịu để cho hắn rời đi, cầu còn không được lập tức động chân: “Mạt Nhi, ta không quấy rầy nàng nghĩ ngợi nữa, ngày khác sẽ trở lại thăm nàng!”

Nói xong, cũng không quay đầu lại, trong sự vội vàng, Tống Vũ Kiệt rời đi rất nhanh, trước khi đi, còn đáng tiếc si mê liếc nhìn Kỳ Nguyệt đang trở mắt, vẻ mặt phức tạp!

49. Q.1 - Chương 49: Tiếng Đàn

Tống Vũ Kiệt đi rồi, bầu không khí trong phòng là lạ, có một loại áp bách khiến người ta hít thở không thông.

Kiều Mạt Nhi chẳng hiểu sao lại có chút không yên, cả người không khỏi khấn trương, nhìn Tống Ngâm Tuyết tuy cười sáng lạng, nhưng trong tay lại là một mảnh đồ thẩm xinh đẹp thì cả trái tim nàng cũng run theo.

Mím môi không nói lời nào, ánh mắt nhìn chăm chăm vẻ mặt vui vẻ của Ngâm Tuyết, nhưng nàng không cảm thụ được chút ấm áp nào, miệng nói thật nhỏ: “Tay Ngâm Tuyết muội muội bị thương rồi, hay là nhanh chóng tìm đại phu băng bó cho tốt a!”

“Băng bó?” Nghe vậy giơ tay lên, cười cười nhìn, một tí vết thương nhỏ này thì tính cái gì? Ở kiếp trước, vì rèn luyện ý chí kiên quyết của mình, vết thương lớn hơn nữa ta không nhăn lông mày một cái! Huống chi là hiện tại.

“Một chút thương tích nhỏ, còn chưa đến mức khấn trương như vậy!” Nhân nhạ nói, nhìn nhìn hai đạo vết thương cũng không tính là quá sâu trong lòng bàn tay, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu, nhìn về phía Kiều Mạt Nhi, sau đó lơ đãng nói: “Công chúa mấy ngày nay nghỉ ngơi đã khỏe lên chưa?”

“Khá tốt rồi, cơ bản có thể xuống giường đi đi lại lại.” Khẽ cười nói, lễ phép trả lời.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết hình như đã hiểu rõ gật đầu nói: “Có vẻ Tử Sở phu quân chăm sóc rất có hiệu quả, mấy ngày như vậy đã khôi phục bảy tám phần rồi.”

“Cái này.” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết lúc này đề cập đến Tử Sở, vốn cho rằng nàng ăn dấm chua, nếu là bình thường, Kiều Mạt Nhi đã ngênh ngang khoe khoang, nhưng bây giờ, trong bầu không khí này, nàng ta cuối cùng vẫn lựa chọn nhẫn nại.

“Muội muội, ta cùng biểu ca.”

“Công chúa mệt mỏi, Ngâm Tuyết sẽ không quấy rầy nữa!” Giống như vô tâm, lúc này, Tống Ngâm Tuyết cũng không đợi nàng nói xong, liền thẳng tắp lên tiếng cắt đứt, xoay người rời đi.

“Chúng ta.” Lời còn chưa nói hết, đối phương liền xoay người rời đi, đối với Kiều Mạt Nhi vốn tâm cao khí ngạo mà nói, là biết bao mạo phạm cùng không tôn trọng!

Vốn muốn phát tác, phát tiết lửa giận trong lòng một chút, nhưng đang ở địa bàn của người khác, chỉ đành cắn răng ngà, chịu đựng nuốt ngược vào trong bụng.

Xoay người rời đi, nhắc chân ra cửa, sau lưng, Kỳ Nguyệt thất hồn lạc phách, nhìn nàng muốn nói lại thôi.

“Trở về làm theo lời ta bảo là tốt rồi!” Dừng bước lại, nghiêng mặt, thanh âm nhân nhạ xa cách, Tống Ngâm Tuyết mặt không chút biểu tình, nói xong, nhắc chân đi ra.

“.” Nhìn chăm chăm vào bóng lưng nàng rời đi, trong nội tâm Kỳ Nguyệt cay đắng, có đôi khi cái gọi là chân tướng thường thường sẽ làm cho người ta không cách nào tiếp nhận, hẳn lúc này, có lẽ chính là một ví dụ rõ ràng nhất.

Thân ảnh thanh lệ tuyệt luân của Tống Ngâm Tuyết biến mất trên hành lang, lúc này, bọn hạ nhân người nhìn ta, ta nhìn người, lên tiếng nghị luận ầm ĩ.

“Người thấy được sao? Người kia, thật là quận chúa quen thuộc của chúng ta sao?”

“Đúng vậy a đúng vậy a, thật sự nhìn không ra nha! Cứ như đối một người khác vậy, khí thế cư nhiên bức người như vậy!”

“Người xem quận chúa kia, cái tư thế vung chủy thủ vừa rồi, quả thực uy phong cực kỳ! Cả người như nhiễm một tầng hào quang.”

“Đúng đúng! Vốn tưởng rằng do quận chúa chúng ta xui khiến Lục hoàng tử hại vị hôn thê của Kỳ Nguyệt công tử, thật không tưởng tượng được thì ra rõ ràng không có chuyện như vậy!”

“Bất quá dù nói như thế nào, quận chúa vẫn tham sắc đẹp của Kỳ Nguyệt công tử, do đó mới giam cầm hắn, còn đem tánh mạng cả nhà của hắn ra uy hiếp, chuyện này là sự thật!”

“Vậy cũng không chắc nha! Người không thấy Lục hoàng tử kia nhìn chằm chằm ngập ngừng Kỳ Nguyệt công tử sao? Quận chúa làm như vậy, có lẽ chỉ là vì cứu hắn?”

“Cái này. Ai, thật không rõ! Dù sao quận chúa của chúng ta thật sự không giống với lúc trước.”

Trong nhất thời, tiếng nói nhỏ không ngừng nghỉ, vang lên đầy đặn bên tai, Kỳ Nguyệt vẫn không nhúc nhích, ngơ ngác đứng. Mà một bên, Mân Côi kịp thời phản ứng, tiến lên đuổi theo Tống Ngâm Tuyết.

“Quận chúa, tay của ngài.” Đi theo sau lưng, Mân Côi do dự lên tiếng.

“Để cho ta đi một mình đi!” Nghe vậy, dừng một chút, không quay đầu lại, Tống Ngâm Tuyết trầm giọng nói.

Thấy vậy, Mân Côi dừng chân lại, hai mắt hơi lo lắng nhìn tay của nàng, cuối cùng cũng không theo sau nữa.

Một mình lẳng lặng mà đi, chậm rãi nhắm mắt lại. Vừa rồi lúc vươn tay đoạt chủy thủ, trong đầu đột nhiên dần hiện ra rất nhiều hình ảnh, một loại cảm giác quen thuộc tràn ngập toàn thân, khi nàng tiến thêm một bước muốn thấy rõ thì cũng tại một khắc đó, trong nháy mắt những hình ảnh kia biến mất không còn tăm tích.

Xem ra muốn kế thừa cái trí nhớ này của Nhữ Dương quận chúa, trước mắt còn không phải là một chuyện dễ dàng!

Khẽ than thở, đưa tay nhìn vết máu đã khô cạn trong lòng bàn tay, chậm rãi dựa trên đại thụ bên cạnh, để gió mát nghịch ngợm thổi qua mặt bên của mình.

” i am sailing, i am sailing (Tôi đang căng buồm đón làn gió thổi

home again, cross the sea Trở về quê nhà qua biển cả bao la

iam sailing, stor mywaters Tôi dong thuyền qua con nước bão giông

to be near you, to be free Để được gần người, để được giải thoát

i am flying, i am flying Tôi đang bay cao giang đôi cánh

like a bird, cross the sky Như cánh chim lướt qua bầu trời

iam flying, passing highclouds Tôi đang bay qua tầng mây cao vợi

to be near you, to be free.” Để được cùng người, để được tự do

Bài hát đây ạ, các bạn nghe thử nhé ^^:Link

Nhẹ nhàng, trầm thấp, mở miệng ngâm nga, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng rõ ràng dị thường. Bản nhạc Sailing này, ở kiếp trước, mỗi khi trong lòng Tống Ngâm Tuyết bị đè nén thì sẽ trầm giọng ngâm lên. Lúc này, bởi vì cảm thụ được gió thổi qua, cảm thấy như muốn lãng quên hết thảy, trong bất tri bất giác, nàng lại hát ra tiếng.

Đầu tiên là hát một lần, lập tức lại ngâm nga thêm một lần, lúc này trong nội tâm cảm thấy thư thái hơn nhiều, Tống Ngâm Tuyết liền đứng dậy muốn rời khỏi. Nhưng vào lúc này, cách đó không xa vang lên một hồi tiếng đàn, ung dung cất cao, tuy trầm thấp, nhưng mà xen lẫn sự linh hoạt kỳ ảo, theo gió chậm rãi truyền đến, mà làn điệu, tấu lên đúng là bài hát Sailing nàng mới ngâm nga vừa rồi.

Tiếng đàn của Thư Ly!

Quay đầu, tìm chỗ tiếng đàn phát ra mà đi đến. Dưới tàng cây đa, chỉ thấy Thư Ly khép hờ hai mắt, đắm chìm trong cây đàn trong tay, vẻ mặt ôn nhu, say mê!

Thật là trình độ cao thâm! Mới nghe một hai lần, có thể khảy ra tiếng đàn mà một âm cũng không lầm như thế, dưới tình huống căn bản nghe không hiểu ca từ, còn có thể đọc được ý tứ sâu xa trong bài hát, Thư Ly công tử, có nói tài đàn này của người là đệ nhất thiên hạ, chỉ sợ cũng không đủ a.

Lẳng lẳng nhìn, thường thức tiếng đàn trước mắt, Tống Ngâm Tuyết không có ý định quấy rầy sự yên lặng lúc này, chỉ đợi sau khi tấu hết liền xoay người rời đi.

Nhưng vào lúc này, tiếng đàn chợt dừng lại, Thư Ly công tử chậm rãi mở mắt ra, nhìn Tống Ngâm Tuyết thật sâu, gương mặt tuấn lãng phong nhã mặc dù đọc không ra biểu lộ, nhưng trong lời nói, lại mang theo chút ý hỏi thăm: “Xin hỏi người vừa rồi ngâm xướng, chính là bản thân quận chúa sao?”

” Có phải hay không, quan trọng như vậy sao?” Xoay người, dừng bước lại, ngoái đầu nhìn lại cười, Tống Ngâm Tuyết thâm ý nói một câu, làm cho ánh mắt Thư Ly không khỏi chớp động.

Nàng đây là đang nói cho hắn biết, chỉ cần dùng tâm tư suy nghĩ âm luật, không cần phải bị hoàn cảnh bên ngoài ảnh hưởng sao?

Trùng hợp a! Nhữ Dương quận chúa làm sao, làm sao có thể có lời giải thích sâu xa như vậy? Nếu không phải là người lãnh đạm nhìn xem thế sự, cười thấu tang thương, sợ là sẽ không có sự lĩnh ngộ như thế a! Mà nàng. làm sao có thể!

50. Q.1 - Chương 50: Ba Lộ Thuốc.

Thư Ly lẳng lẳng nhìn Tống Ngâm Tuyết, cũng không nói câu nào nữa, mà Tống Ngâm Tuyết biết mình lúc này cũng không được hoan nghênh, cho nên rất thức thời cười cười, lập tức rời khỏi.

Thư Ly nhìn thấy nàng như vậy, chẳng biết lúc nào đã đỡ xuống lớp hóa trang đậm đặc, thân ảnh lúc này trở nên hết sức linh động tươi mát, trong nội tâm, có một chút hoang mang.

Tiếng ca kia.

Hạ mắt xuống, lẳng lẳng nhìn vào mặt đàn, ngón tay thon dài chậm rãi di chuyển, tiếng đàn quen thuộc mà thánh thót lại tung bay trên không trung lẫn lộn.

“Công tử, người không cần phải nghi ngờ nữa! Người ca hát vừa rồi, tuyệt đối không phải là quận chúa! Nàng ta kiêu căng thô bỉ như vậy, làm sao hát ra những lời cao nhã này.” Sau lưng, lời khuyên bảo của Khiên Ngưu vang lên, trên mặt tràn đầy khinh thường.

Nghe vậy, Thư Ly cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng khuấy động dây đàn trong tay, bộ dạng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Tống Ngâm Tuyết đi từ từ, nàng có thính lực vô cùng tốt, tự nhiên không thể không nghe lọt mấy lời Khiên Ngưu nói vừa rồi, chỉ có điều nàng mệt mỏi chẳng thèm để ý, chỉ khẽ cười ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, miệng trầm giọng thì thầm: “Cao nhã sao. Ta sẽ không sao.”

Vòng vo một hồi, cuối cùng cũng trở lại trong phòng, vừa vào cửa, liền trông thấy Minh Tịnh đã đợi ở đó.

Không thèm lên tiếng, cũng biết hắn tới làm gì, Tống Ngâm Tuyết tự động đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, chậm rãi đem cánh tay bị thương đặt ở góc bàn.

“Xem ra quận chúa cùng Minh Tịnh, thật sự là càng ngày càng ăn ý rồi!” Cười yếu ớt một tiếng, nhẹ nhàng cong khoe miệng, cử chỉ của Minh Tịnh để lộ ra sự thông dong cùng thanh nhã.

“Đây không phải ăn ý, đây là chuyện thường thức!” Buồn bực liếc rương thuốc đặt ở trên bàn, Tống Ngâm Tuyết nhẹ giấu cợt một tiếng, vẻ mặt lơ đãng.

Thấy vậy, Minh Tịnh cười cười không nói, với tay cầm lấy cái hòm thuốc, chậm rãi đi tới.

Ngồi xuống đối diện, nhu hòa mở cái nắp ra, từ trong đó lấy ra ba bình thuốc nhỏ, đặt song song lên bàn, sau đó vẻ mặt vui vẻ, giương mắt từ từ nhìn nàng, “Quận chúa là muốn nhẹ một chút ? Hay là miệng vết thương tốt mau một chút?”

“Có phân biệt sao?” lên tiếng hỏi lại, Tống Ngâm Tuyết hơi nhú mày. Tuy nói Minh Tịnh là cận vệ của nàng, hơn nữa đã từng cứu mạng nàng, nhưng không biết tại sao, nàng ở trước mặt hắn, luôn luôn có một loại cảm giác chân tay luống cuống, lo sợ bất an, cứ như trông thấy Vô Song vậy, cảm giác này, là cảm thấy tánh mạng của mình sau một khắc sẽ bị uy hiếp, không được bảo đảm.

“Quận chúa không cần quá khấn trương, cứng ngắc , như vậy Minh Tịnh không thể ra tay.” Một câu nhàn nhạt, mang theo ba phần đùa giỡn, ba phần chế nhạo, Minh Tịnh lúc này, hai mắt như bầu trời đầy sao thâm thúy nhìn nàng, đường cong nơi khóe miệng chậm rãi giương lên.

Không đỡ được! Hắn nói cái gì vậy!

Trùng mắt nhìn hắn, cảm thấy bất mãn, Tống Ngâm Tuyết ngoái đầu nhìn lại đối mặt với hắn, ánh mắt căm giận bất bình.

Thấy vậy, Minh Tịnh không để ý tới, chỉ thẳng chấp nâng bàn tay trắng nõn mềm mại của Tống Ngâm Tuyết lên, lẳng lẳng nhìn miệng vết thương trên mặt nói, “Nếu như Quận chúa muốn cảm giác đau đớn giảm bớt một ít mà nói..., thì tất nhiên được hiệu sẽ không quá mạnh, cho nên miệng vết thương cũng không thể tốt nhanh như vậy! Mà nếu như muốn miệng vết thương tốt nhanh chút ít, thì ngược lại được hiệu khẳng định phải tương đối mạnh, cho nên đến lúc đó sẽ cảm thấy đau đớn khó nhịn. . . . Minh Tịnh không biết trong lòng quận chúa muốn gì, vì vậy mới mở miệng hỏi.”

Thanh âm nhàn nhạt, như gió thổi qua bên tai, giữa hai người sinh ra một cảm giác kỳ diệu. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lui về phía sau một chút, cố ý ho nhẹ một tiếng ổn định tâm tình, mỉm cười nghiêng mắt nhìn, vẻ mặt thành thật nói: “Không biết suy nghĩ trong lòng ta? Ta thấy chưa hẳn a!”

“A? Quận chúa có ý gì?” Nghe vậy nhú mày, đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn, thật lâu cũng không chuyển xuống. Nhìn Minh Tịnh như vậy, đột nhiên Tống Ngâm Tuyết cảm thấy trong nội tâm là lạ, có một loại cảm giác khó hiểu đang chảy xuôi, lập tức lên tiếng cắt ngang: “Ý gì? Người lại không biết sao? Người mang theo ba lọ thuốc đến đây, làm sao còn cần hỏi câu này?”

Hai mắt khiêu khích nhìn lại, thấy Minh Tịnh cười yếu ớt, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào nàng không nói lời nào, Tống Ngâm Tuyết liền tiếp tục mở miệng nói: ” Tâm cơ Minh Tịnh công tử thật sâu, ngay cả chuyện chuẩn bị thuốc, cũng muốn vòng vo một phen như thế.”

Thu tay lại, mỉm cười, lập tức cầm chai thuốc trên bàn lên chậm rãi nói: “Người không cần phải nói nữa, kể tiếp người sẽ lý giải lọ thuốc thứ ba chứ gì, chẳng phải là trộn lẫn giữa hai loại thuốc kia sao!”

“A?” Cười nhưng không nói, một bộ dáng “Mời người tiếp tục”, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết hạ mí mắt, cười cười nói: “Minh Tịnh người là muốn mượn chuyện này, đến dò xét thái độ của ta phải không? Lọ thuốc thứ nhất này, bởi mặc dù không thấy đau đớn, nhưng công hiệu cũng không tốt, không khác gì tự sát, giống như là dùng nước nóng nấu ếch, nằm trong hoàn cảnh an nhàn, đến cuối cùng thì ngay cả chết như thế nào cũng không biết; mà bình thứ hai, công hiệu mặc dù tốt, bất quá cảm giác quá mãnh liệt, cứ như rõ ràng là một chuyện rất tốt, nhưng bởi vì sử dụng thủ đoạn quá bạo liệt, vật cực tất phản*, đến cuối cùng, chừa lợn lành thành lợn què, càng tạo thành cục diện không thể cứu vãn”

(*Vật cực tất phản: sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại)

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói, trong mắt chớp động lên ánh sáng trí tuệ, Minh Tịnh thấy vậy, lòng mày giương nhẹ, miệng nhẹ nhàng nói: ” Ý của quận chúa là.”

“Trung dung chi đạo**!” Khẽ đẩy bình thứ ba ra, bình tĩnh mà trấn định, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết đầy thâm ý, ánh mắt tự tin lại chắc chắn.

(**Trung dung chi đạo: một chủ trương của Nho gia chủ trương giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử, để cuối cùng thành thánh nhân.)

“Trung dung chi đạo?” Nghe vậy lên tiếng, đấy mắt mơ hồ có cái gì đó đang lưu động, Minh Tịnh lúc này nhìn Tống Ngâm Tuyết khuynh thành tuyệt sắc trước mắt, tỏa sáng chói mắt, lần đầu tiên cười thoải mái không có chút che giấu nào.

“Công bằng, điều hòa ở giữa, nắm nhỏ, lời lớn! Mưu trí của quận chúa, Minh Tịnh tự thẹn không bằng.”

“Là người quá khiêm nhường a! Người không phải sớm đã ngờ tới ta sẽ lựa chọn như vậy đấy sao?”

“Chỉ là đoán thôi, cũng không xác định.”

“Phải không?” Không cho là đúng giương mắt, lẳng lặng nhìn, nhìn Minh Tịnh ý cười đầy mặt, tùy ý mà đường hoàng, trong lòng Tống Ngâm Tuyết tức giận mắng một hồi : không có thiên lý! Dựa vào cái gì tiểu tử này lớn lên lại dễ nhìn như vậy? Cười yếu ớt như gió, cười to càng động lòng người, lực sát thương quá lớn thực không cách nào có thể kháng cự!

Than nhỏ một tiếng, ngồi thẳng người lên, đặt câu hỏi: “Vết thương này, người còn định xử lý không?”

“Đương nhiên!”

Thu hồi vui vẻ, lại khôi phục bộ dáng bình tĩnh thông dong vốn có, vươn tay cầm tay nhỏ bé, nhẹ nhàng đổ chút nước sạch ở trên vết thương, sau đó dùng miệng thổi nhẹ, khiến cho nước hoàn toàn tiếp xúc với miệng vết thương.

Khí tức ấm áp, đặc thù thuộc về nam tính, cùng hương u lan nhàn nhạt, như như lông vũ nghịch qua da thịt Tống Ngâm Tuyết, nhu hòa lưu luyến, làm cho tâm thần nàng không khỏi rung động.

Sau khi nước hoàn toàn bao trùm miệng vết thương, Minh Tịnh nhìn hai đạo vết máu loang lổ trong lòng bàn tay, chậm rãi từ trong tay áo móc ra một khối khăn gấm, sau đó nhẹ nhàng, cẩn thận lau sạch vết máu xung quanh.

“Quận chúa, lần sau cũng không thể làm việc như vậy nữa!” nhẹ nhàng trách cứ, gõ vào trong lòng Tống Ngâm Tuyết, nghe vậy, nàng không khỏi nói thầm: “Là bị tên mập chết bầm kia chọc giận! Không kịp suy xét chứ bộ!”

“Kỳ thật Lục hoàng tử mặc dù trời sinh tính tình không chịu nổi, nhưng mà lòng dạ cũng không sâu sắc, chuyện hôm nay, chắc hẳn qua tâm vài ngày, hẳn liền quên không còn một mảnh.” Minh Tịnh nhàn nhạt nói, đưa tay đi lấy chai thuốc, nhưng đồng thời, lại nhẹ nhàng cười, hướng về phía chai thuốc lúc này bị đẩy ra.

Thuốc bột màu trắng mang theo chút đau đớn rơi trên vết thương, khiến Tống Ngâm Tuyết không khỏi hít vào thở ra một hơi, mím môi, cau mày, không nói được lời nào, nhìn Minh Tịnh xử lý miệng vết thương, sau đó dùng vải bố nhẹ nhàng băng bó kỹ, cũng thất cố định lại, cả quá trình rất nhanh mà thành thạo, động tác của ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng không ngừng nghỉ.

” Trong ba ngày không được đụng vào nước, nếu không miệng vết thương sẽ nhiễm trùng thối rữa.” Buông tay Tống Ngâm Tuyết ra, lập tức thu lại cái hòm thuốc, Minh Tịnh đứng lên, tuấn nhã sửa sang tay áo mà nói.

“Ừ!” Nhàn nhạt lên tiếng, đưa mắt nhìn Minh Tịnh xoay người đi ra, nhưng vào lúc này, lại vang lên một câu trêu chọc mà chế nhạo: “Người đã đi xa, quận chúa còn lưu luyến không rời như vậy a.”

51. Q.1 - Chương 51: Đánh Giá

“Người đã đi xa, quận chúa còn lưu luyến không rời như vậy a.” Trong phòng, vang lên một câu trêu chọc mà chế nhạo..., khiến cho Tống Ngâm Tuyết đứng dậy, chậm rãi đi vào phòng trong.

Vén rèm lên, sa buông chần mỏng, tóc đen như mực rủ xuống tán loạn, quần áo hơi mở, Dạ Lâm Phong một tay chống đầu, gương mặt yêu nghiệt mỉm cười, tự ình phong tình vô hạn tựa trên mặt giường lớn khắc hoa, mắt phượng mở to, bên trong có thần thái nhẹ nhàng lưu chuyển.

“Người tới đây làm gì?” Tống Ngâm Tuyết nhắc chân bước vào, vừa thấy cảnh tượng trong phòng như thế, chẳng muốn nói gì thờ dài, lập tức đi đến bên cạnh bàn, chậm rãi ngồi xuống.

“Cái này hình như là giường của ta a!” Rót chén nước, tự uống, nhìn cái giường yêu mến của mình lúc này đang bị người nào đó đặt ở dưới thân, hung hăng”Chà đạp”, Tống Ngâm Tuyết lên tiếng kháng nghị.

” Giường quận chúa, không phải cũng là giường của Lâm Phong sao? Chúng ta. Cũng không phải.” Mập mờ nháy mắt, vẻ mặt yêu mỉm cười, yêu nghiệt hất hất mái tóc dài đen bóng như mực phiêu dật của chính mình, Dạ Lâm Phong chậm rãi nâng thân thể vô cùng gợi cảm lên nói: “Quận chúa không thích sao?”

“Không cần.” Uống trà, trong lòng thâm nghĩ không biết hẳn lại phát cái bệnh gì rồi? Tống Ngâm Tuyết thẳng tắp nhìn, vẻ mặt không chút biểu tình.

” Chẳng lẽ Quận chúa không nhớ Lâm Phong sao? Đã lâu như vậy.” Ra vẻ muốn nói lại thôi, Lâm Phong gờ cặp mắt phượng lên, thấp giọng mà nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết buồn cười, trong lúc đó, cảm thấy có người rất thích hợp với hẳn.

“Lâm Phong, ta bị thương.” Giơ tay lên, ý bảo hẳn nhanh chóng đi đi chớ có quấy nhiễu nàng nghỉ ngơi, ai ngờ Lâm Phong nghe vậy, lại gật đầu, sau đó nghiêm trang nói: “Ừa, bị thương, cũng không nên quá tùy ý! Bất quá ta sẽ ôn nhu, tuyệt đối sẽ không đụng vào miệng vết thương của quận chúa.”

Lâm Phong nói, trong con mắt mơ hồ lộ ra cảm giác nhìn hả hê, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết thâm hừ lạnh, tự nhủ: định chọc tức ta à? Vậy cứ thử xem xem nào!

“Cái này sao. Không cần! Bụng ta hiện tại rất no.” Nhếch mày, giả bộ cười không ngọt, Tống Ngâm Tuyết nâng chung trà lên, ưu nhã lắc lắc.

“A, no bụng?” Nghe vậy, Lâm Phong mở to mắt phượng, khoe miệng nhẹ nhàng cong cong, lơ dềnh nói: “Còn chưa bắt đầu ăn, cũng đã no trước rồi?”

“Đúng vậy a, thấy người liền no rồi!” A, muốn chơi chữ với nàng sao? Ai sợ ai!

“Thì ra ta có năng lực lớn như vậy a, khiến quận chúa chỉ cần nhìn liền no rồi? Ha ha, như vậy cũng không hay! Cứ thế này mãi, sợ là có người nào đó phải có ý kiến.”

“A? Người nào đó.” Nhú mi hỏi lại, tất nhiên là vô cùng khinh thường.

Thấy vậy, Lâm Phong ngồi thẳng lên, vẻ mặt thâm ý nói: “Tất nhiên là vị Minh Tịnh công tử vừa rồi kia. Nghe nói lần trước tại rừng hoa đào, các người không phải đã.”

Liếc nhìn nển đỏ bên cạnh một chút, dưới ánh sáng mờ nhạt, Lâm Phong cười càng thêm mập mờ! Chỉ có điều, chỉ cần là người biết rõ hẳn, sẽ hiểu ngay, phản ứng hẳn lúc này, đúng là biểu hiện của sự chán ghét thật sâu.

“Minh Tịnh?” Nghe vậy cười khê, Tống Ngâm Tuyết rũ mắt xuống, lập tức lông mi cong dày chặn ánh mắt sáng ngời của nàng lại, cũng đồng thời chặn phản ứng đích thực trong nội tâm của nàng.

“Chẳng lẽ quận chúa còn muốn phủ nhận quan hệ của mình và hẳn sao? Vừa rồi ta đã nhìn thấy hết! Tình chàng ý thiếp, thật là một hình ảnh tình cảm ôn nhu.” Lâm Phong chậm rãi nói, ánh mắt ngả ngón mà khiêu khích.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười bưng chén trà, uống một hơi cạn sạch, “Chẳng lẽ Lâm Phong lại ghen tị?”

“Ghen tị?” Lạnh lùng miệt thị một tiếng, nghiêm sắc mặt, lập tức lại gương ra nụ cười thật tươi, xoắn xắn lên, lộ ra thân thể đẹp đẽ khêu gợi, Lâm Phong đi tới trước mặt Tống Ngâm Tuyết, thẳng tắp đứng trước

mặt của nàng, trong mắt lạnh lẽo, nhưng lời nói, lại hết sức nhu hòa: “Nếu Lâm Phong thực sự ghen tị thì sao? Quận chúa nên làm thế nào an ủi trái tim bị tổn thương của ta đây.”

Kéo bàn tay nhỏ bé không bị thương, chậm rãi đặt ở lồng ngực, làm cho nàng cảm thụ được trống ngực mạnh mẽ mà có lực của chính mình, Lâm Phong cười vô cùng anh tuấn: “Quận chúa! Chỗ này của ta, chính là có chút đau!”

“Đau không?” Năm ngón tay đặt trong lòng của hắn, cách lớp quần áo hơi mỏng có thể cảm giác được da thịt của hắn, Tống Ngâm Tuyết lúc này cười sáng lạng, kiễng chân, hai tay vòng trên cổ của hắn, kề bên tai nhẹ nhàng nói: “Ta biết một phương pháp giúp người không đau nữa! Người, muốn nghe à.”

“Muốn a.” Vừa thấy Tống Ngâm Tuyết yêu thương nhưng nhớ, bàn tay của Lâm Phong lập tức quần lấy eo thon mềm mại mảnh khảnh của nàng, không ngừng vuốt nhẹ nhàng ở đó.

“Đi hương Tây bốn mươi thước, trong Thiên Hương các, giai nhân đợi trộm hương.” Nhẹ nhàng nói xong, lập tức xoay người, xảo diệu tránh khỏi vòng ôm của Lâm Phong.

Nghe vậy, Lâm Phong nhíu mày, vẻ mặt châm chọc nói: “Thiên Hương các? Quận chúa là nói Kiều Mạt Nhi.”

“A? Nghe khẩu khí này, hình như người đã biết nàng?” Ưu nhã ngồi trở lại trên ghế, từ từ uống trà.

“Có biết nhưng chưa từng gặp mặt! Bất quá cái đại danh này ta đã nghe nói lâu rồi!” Ngồi xuống theo nàng, vẻ trào phúng trong mắt càng sâu, Lâm Phong chớp mắt, chậm rãi nói: “Quận chúa muốn ta đi trộm hương nàng, là vì không muốn nàng quần Tử Sở!”

“Cũng không phải! Ta cũng không có mục đích gì, chỉ thuần túy cung cấp một cơ hội cho người, đỡ có người đem dài đằng đẳng, lại khó đi vào giấc ngủ!”

“Ha ha! Lời mà quận chúa nói..., thật là thú vị! Đem dài đằng đẳng, khó đi vào giấc ngủ. Chậc! Cơ hội không tệ, chỉ tiếc Lâm Phong ta cũng không phải người cứ thấy nữ nhân là chân nhũn ra! Như Kiều Mạt Nhi vậy, sợ là nhìn không thuận mắt.”

“Nhìn không thuận mắt? Không thể nào! Tư sắc như Phượng Sơ người cũng chịu ôm, tại sao lại chướng mắt Kiều Mạt Nhi? Phải biết rằng, so với Phượng Sơ, nàng ta đẹp hơn nhiều lắm.”

Cười cười nói, vẻ mặt lơ đãng. Thấy vậy, Lâm Phong khinh thường nói: “Có nữ tử, là vì thân hãm nghịch cảnh mà bất đắc dĩ; nhưng có nữ tử, lại đắm mình trong trụy lạc! Lâm Phong tự thấy mình còn là một người có tiêu chuẩn, cho nên hương này, vẫn là thôi đi.”

“Không phải đâu, đánh giá như vậy hơi quá a!” Vui tươi hơn hỏ nói, nhẹ gơ mắt lên, nhìn qua phía trước, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói: “Người cho là cỏ, còn có người cho là bảo khối!”

“Đó là hắn bị bề ngoài che mắt, không thể nhìn rõ bản chất!” Lâm Phong thâm ý nhìn nàng.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết đứng lên, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời đầy sao, không khỏi thấp giọng lầm bầm: “Đời người như trò đùa, trò đùa như đời người, ở bờ bên kia, chúng ta có thể thấy bao nhiêu hiểu bao nhiêu.”

“Người.” Nhất thời kinh ngạc, thân thể không khỏi có chút sững sờ, nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mắt, dường như có chút trầm tư thậm chí u tĩnh, Lâm Phong thu hồi nụ cười yêu nghiệt muôn năm không thay đổi kia, nghiêm túc đánh giá, “Quận chúa hôm nay, so với dĩ vãng, có chút không giống.”

“Không giống? Vậy sao? Phóng khoáng như người, chơi đùa trong bụi hoa, chẳng lẽ như vậy, lại là người chân chính sao?” Xoay người, châm biếm một câu, Tống Ngâm Tuyết chớp chớp đôi mắt sáng, đáy mắt, có cái gì đó đang lưu động.

52. Q.1 - Chương 52: Vì Sao?

“Quận chúa có ý gì?” Nghe Tống Ngâm Tuyết nói..., Lâm Phong nhíu mi hỏi lại.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười thản nhiên, giương mắt nghiêm mặt nhìn hắn: “Không có ý gì! Chỉ là muốn biết rõ mục đích thực sự khiến người tới đây tối nay!”

“Mục đích thực sự?” Khẽ cười một tiếng, Lâm Phong bày ra một bộ dạng không có gì quan trọng trả lời: “Kỳ thật cũng không có gì! Chỉ là hôm nay trông thấy Kỳ Nguyệt thất hồn lạc phách từ đây đi ra, cảm thấy hiếu kỳ, nên muốn tìm hiểu cho đến cùng mà thôi.”

“Kỳ Nguyệt?” Lên tiếng hỏi lại.

Nghe vậy, Lâm Phong gật đầu nói: “Đúng vậy a, Kỳ Nguyệt! Thủ đoạn của quận chúa thật là cao cường, bất quá mới mấy ngày ngắn ngủi, liền khiến ột nam tử nguyên bản đối với người tràn ngập phần hận thay đổi thái độ, cả người hốt hoảng, không biết tìm mình ở đâu? Quận chúa, Lâm Phong rất là hiếu kỳ, rốt cuộc người dùng cái dạng phương pháp gì, có thể khiến cho hắn biến thành bộ dạng hiện tại? Đừng ngại nói ra, dạy ta một chút à!”

Trêu tức nhìn, vẻ mặt nghiêng ngả. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu nói, “Không thể trả lời!”

“Đừng tuyệt tình như vậy nha, quận chúa! Thủ đoạn tốt như vậy, chỉ một người biết thì còn gì hay? Bởi vì cái gọi là ‘ một người vui không bằng mọi người vui ’, mọi người cùng nhau, mới càng cảm thấy vui vẻ chứ!”

Vẻ mặt vui vẻ, giương mắt phượng, đứng dậy chậm rãi sửa sang lại y phục của mình, sau đó Lâm Phong mở miệng nói: “Kỳ thật quận chúa không nói, ta cũng có thể đoán được! Kỳ Nguyệt tiểu đồng nam kia, lần trước bị ta nói mấy câu, rõ ràng quá xúc động chạy tới thị tẩm, chắc là từ đó về sau bị quận chúa ăn sạch sẽ, mở rộng tâm mắt, rồi sinh nghiện, càng không thể vấn hồi.”

Lâm Phong tự tin cười nói, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết mạnh mẽ xoay người, hơi kinh ngạc nói: “Người nói. Kỳ nguyệt. là xử nam?”

“Hả? Quận chúa không biết sao? Chẳng lẽ là lúc người làm quá hăng say nên không phát hiện? Hay là kỹ thuật tiểu tử kia quá tốt nên nhìn không ra?” Lâm Phong vừa nghe lời này, mập mờ cười tà tà, lập tức dùng ánh mắt lỗ mãng đánh giá toàn thân Tống Ngâm Tuyết, sau đó không ngừng phát ra tiếng”Chặc chặc”.

Tống Ngâm Tuyết không để ý tới ánh mắt làm càn của hắn, chỉ thảnh thơi trong lòng: Kỳ Nguyệt là xử nam? Nói như vậy hắn cùng Nhữ Dương quận chúa, căn bản là một chút quan hệ cũng không có! Thậm chí Nhữ Dương quận chúa còn có thể không thích hắn, chỉ là vì bảo vệ hắn không bị Tống Vũ Kiệt hãm hại mà cố ý mạnh mẽ cưỡng bức hắn thôi!

Là vậy chẳng? Thật sự là như vậy phải không! Nhữ Dương quận chúa, nàng thật sự chỉ là vì cứu Kỳ Nguyệt sao? Vậy chuyện này.

Đột nhiên bị một ý nghĩ lớn mật của mình chấn kinh, Tống Ngâm Tuyết mở to hai mắt, ánh mắt vô thần nhìn về phía trước, Nhữ Dương quận chúa Nhữ Dương quận chúa, rốt cuộc cô là một người như thế nào! Chẳng lẽ các loại tin đồn lưu truyền bên ngoài, chỉ là một vai diễn cho người khác xem ? Mà cô thật ra lại.

Tống Ngâm Tuyết không dám nghĩ tiếp, bởi vì nàng càng nghĩ, lại càng thấy được cái hồ nước dưới mắt này sâu không thể lường! Địa vị như trăng trên trời được các vì sao sáng bao quanh, thân phận cao không thể với, cùng với vinh quang mà rất nhiều người dùng cả đời cũng khó có được. Những thứ này, tuy bề ngoài có vẻ rực rỡ chói mắt, phong thái vô hạn, nhưng kì thực lại là nơi đầu sóng ngọn gió, như đứng trên mặt băng mỏng, hơi không chú ý, liền tan xương nát thịt, chết không có chỗ chôn.

Tống Ngâm Tuyết không nói được lời nào, bộ dạng có chút suy tư, làm cho Lâm Phong không khỏi nhíu mày, hừ! Nữ nhân này, rõ ràng làm bộ làm tịch ở trước mặt mình, quả thực cực kỳ đáng giận.

“Quận chúa, người coi thường Lâm Phong, đang tưởng niệm dư vị của Kỳ Nguyệt sao? Cảm thấy kỹ thuật Lâm Phong không bì nổi hắn, hay là tư vị không thể mất hồn như hắn?” Lời nói đùa cợt châm chọc truyền

đến. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nâng con mắt lên, nhìn chăm chăm vào hắn, “Dạ Lâm Phong, người đây là đang châm chọc ta sao?”

Khí thể lạnh lùng, thanh âm đậm đặc, trực tiếp khiến Lâm Phong cảm thấy căng thẳng trong lòng, nhưng trên mặt, lại thủy chung lộ ra nụ cười yêu nghiệt, “Quận chúa tức giận. . . .”

“Đúng vậy, ta tức giận!” Tiến lên một bước, thẳng tắp nhìn vào ánh mắt của hắn, Tống Ngâm Tuyết cười lạnh lùng: “Dạ Lâm Phong, người cho là ta vì cái gì phải đứng ở chỗ này, nhận sự châm chọc khiêu khích của người? Mà người, lại có cái tư cách gì đứng ở chỗ này, châm chọc khiêu khích ta?”

“Quận chúa nói như vậy là ý gì?” Vừa thấy Tống Ngâm Tuyết nghiêm mặt, Lâm Phong nhú mày, bộ dáng rất có hứng thú nhìn nàng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lập tức cười sáng lạng, gương mặt lạnh nhạt mở miệng nói: “Dạ Lâm Phong, không có ai là kẻ ngốc! Ta mặc dù không biết mục đích thực sự của người là gì, nhưng là từ trong mắt người, ta cũng rất tinh tường biết được một chuyện!”

“A? Chuyện gì?” Lúc này, vừa thấy bộ dáng Tống Ngâm Tuyết nghiêm túc, Lâm Phong có chút hăng hái chăm chú nghe.

“Người chán ghét ta!” Một câu ngắn gọn không khỏi làm Lâm Phong cười ra tiếng.

“Ha ha, Lâm Phong làm sao có thể chán ghét quận chúa ? Lâm Phong yêu quận chúa còn không kịp”

“Yêu? Giá trị bao nhiêu tiền một cân?” Xoay người, nhìn về phía bầu trời lần nữa, Tống Ngâm Tuyết gương nhẹ khóe môi nói: ” Tình yêu của người, sợ là như màn đêm này, sâu không thể nhìn thấu! Tuy người chơi đùa giữa bụi hoa, khắp nơi lưu tình, nhưng tầng vô tình lạnh lùng nơi đáy mắt người nói cho ta biết, người lúc này, hết thấy bất quá là gặp dịp thì chơi. Người nói xem ta nói có đúng không?”

“Gặp dịp thì chơi? Có ý tứ. Nói tiếp!” Chính trang quần áo, bình tĩnh nhìn về phía trước.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười nói: “Dạ Lâm Phong! Đối với ta, trong lòng người luôn luôn khinh thường! Giống như người mới vừa nói đến Khuynh Nhạc công chúa vậy! Tuy người chơi đùa trong tình trường, nữ nhân không thiếu, nhưng ở trong lòng người, lại hi vọng các nàng sạch sẽ thuần khiết! Cho nên, đây là chỗ mâu thuẫn của người.”

” Chỗ mâu thuẫn” Thì thào lặp lại câu nói kia, Dạ Lâm Phong thu nụ cười lại, “Quận chúa muốn nói cái gì?”

“Ta nói chính là, người rõ ràng rất chán ghét ta, nhưng lại khuất thân đợ trong phủ đệ ta, hành vi mâu thuẫn như thế, rốt cuộc là vì sao ?” Xoay người, nâng mắt lên, vẻ mặt cười nhạt không nói, lẳng lặng đợ hắn trả lời.

Thấy vậy, biểu lộ Lâm Phong giao chuyển giữa đêm và ngày, trong mắt âm trầm làm cho người ta nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì.“Nhữ Dương quận chúa đại trí giả ngu*, thì ra hết thấy đều thấy rõ hiểu rõ.” Tán dương, nhưng mà rất là hàm ý, làm cho cả người Lâm Phong lúc này sáng tất bất định.(Myu: câu này tương đương với giả diên khiêng đồ. :)))

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, toàn thân tỏa ra một vẻ mỹ lệ thắm vào lòng người: “Không phải ta hiểu rõ, mà là hành vi của người rất không inh! Dạ Lâm Phong, mặc kệ người ở trong phủ ta đây, là vì có mục đích riêng, hay là đang trốn người nào, chỉ cần người an phận thủ thường, không đến khiêu khích ta, của chính Nhữ Dương Vương phủ này, vẫn có thể mở cho người!”

Âm điệu không lớn, nhưng mà rõ ràng từng câu từng chữ, làm cho Lâm Phong không khỏi lộ ra nụ cười một lần nữa.”Ba — Ba — Ba!” Ba tiếng tiếng vỗ tay, Lâm Phong giơ hai tay lên cao, sau đó vẻ mặt trên tức nói: “Lợi hại! Thật là lợi hại! Thì ra chuyện gì, đều chạy không khỏi mắt của quận chúa!”

“Bình thường bình thường! Chỉ cần người không gây rối, những chuyện khác, ta tất nhiên là sẽ không hỏi đến!” Nét mặt tươi cười như hoa, sau khi chống lại ánh mắt dò xét của Lâm Phong, Tống Ngâm Tuyết đi thẳng tới cửa, mở cửa, sau đó ưu nhã làm một động tác “Mời” !

“Ha ha! Như vậy, Lâm Phong cần cảm tạ quận chúa ưu ái rồi!” Đứng dậy, liếc nhìn bóng hình đứng cạnh cửa thật sâu, lông mày đẹp của Lâm Phong nhảy lên, không hề quay đầu, ý cười nồng đậm nhấc chân, động tác tiêu sái tự nhiên đẩy cửa sổ ra, lưu loát đứng dậy đi ra ngoài.

“Quận chúa, hành động của ta đây gọi là đến từ chỗ nào, thì về từ chỗ đó!” Trước khi đi, Lâm Phong chống bệ cửa sổ, nháy mắt phượng xinh đẹp yêu nghiệt, thần thái lưu chuyển, lập tức buông tay, xoay người biến mất trong bóng đêm.

Tống Ngâm Tuyết cười cười nhìn hành vi không được tự nhiên có vẻ đã bị chọc tức của hắn, tiện tay đóng cửa lại, đi từ từ đến bên cạnh bàn, một mình thản nhiên uống trà.

Một mẫu giấy, chậm rãi được mở ra, một chữ “Kiều” màu đen thình lình hiện ra ở trước mắt.

Mẫu giấy này, trước khi đi Minh Tịnh đã nhét vào trong tay nàng, có lẽ hắn đã sớm biết trong phòng có người, cho nên vừa rồi khi bôi thuốc thì không hề đề cập tới chuyện này, mà đổi một loại phương thức để nói nhảm.

Minh Tịnh a Minh Tịnh, người thật sự chỉ là hộ vệ của ta đơn giản như vậy sao? Có thể bình tĩnh cứu người như thế, lại bình tĩnh hiểu được dụng ý của ta như thế, hơn nữa luôn dùng một bộ dáng bình thản đối phó hết thảy những chuyện chung quanh, thành thạo, nhấc tay tươi cười đạt tới mục đích mình muốn, tựa hồ hết thảy đều nằm trong tay hắn.

Minh Tịnh, nếu như người có mục đích riêng, một ngày kia nếu ta đối lập với người, đến lúc đó ta đây, phải làm sao ứng đối.

Không biết có thể có ngày đó hay không, Tống Ngâm Tuyết lúc này quyết định không suy nghĩ nữa, nhìn tờ giấy trong tay. Lúc trước khi chính mình yêu cầu lưu lại người sống thì chính là muốn biết rốt cuộc là ai muốn hại nàng! Tuy trong nội tâm đã có chút phỏng đoán, nhưng nàng vẫn muốn xác nhận kỹ càng.

Mảnh giấy trước mắt này, đã xác nhận đầy đủ hoài nghi trong lòng nàng, cho nên kế tiếp, nàng cũng nên lựa chọn chút hành động. Bởi vì cái gọi là người không phạm ta, ta không phạm người; nếu người phạm ta, ta đây liền.

Nheo mắt lại, một mình lẳng lặng ngồi uống trà, chậm rãi duỗi cánh tay bị thương ra : Kiều Mạt Nhi, có lẽ ta cũng nên mời người lên sàn diễn.

53. Q.1 - Chương 53: Tâm Tư Kỳ Nguyệt

Trong rừng cây, một thân ảnh đang đứng, dưới làn gió nhẹ, từ từ nhắm hai mắt lại, không biết đang suy nghĩ gì, Kỳ Nguyệt lẳng lặng dựa vào thân cây, biểu hiện trên mặt vô cùng phức tạp.

“Ai, các người biết không? Ngày hôm qua quận chúa là tìm ai thị tẩm?” Ngoài rừng, vài hạ nhân đi qua, vui cười thảo luận chủ đề hăng hái nhất của bọn hắn.

Thanh âm này, trầm thấp truyền đến, nguyên bản không lớn, nhưng nghe đến trong lỗ tai người có ý, lại hết sức vang dội.

“Ai a, ai a? Người nói mau nha!” Bên cạnh, một hạ nhân tiếp lời.

“Không nói cho người, người đoán đi!” Một hồi vui cười, lan tràn trong rừng lúc sáng sớm, thân thể Tiêu Kỳ Nguyệt lúc này không khỏi cứng còng, cước bộ không tự chủ được tới gần chỗ phát ra thanh âm kia.

“Tỷ tỷ đáng yêu, người mau nói cho ta biết đi, người ta muốn biết!” Một tiếng làm nũng vang lên, khiến cho bọn hạ nhân ở đây cười vang một hồi. Nghe vậy, hạ nhân khơi mào chủ đề kia hăng giọng một cái, nghiêm mặt cất giọng nói: ” Minh Tịnh công tử!”

“Hả! Làm sao có thể ~” không tin bĩu môi, vẻ mặt lơ đãng.

Thấy vậy, người nọ nóng nảy, vội vàng mở miệng nói: “Sao lại không có khả năng? Cái gì mà không có khả năng? Tối hôm qua ta đây tận mắt thấy Minh Tịnh công tử tiến vào trong phòng quận chúa, nửa ngày mới trở ra!”

” Nửa ngày mới đi ra, cũng không chứng tỏ bọn họ nhất định, nhất định làm cái kia nha.” Một hạ nhân tuổi còn nhỏ, đỏ mặt, mân mê góc áo của mình nói ra.

Thấy vậy, hạ nhân chọn chủ đề kia cốc đầu hấn một cái, bất mãn mở miệng: “Tiểu nha đầu này, ngươi thì hiểu cái gì! Ngươi cho rằng quận chúa là đèn đã cạn dầu a? Đã trẻ như vậy, cơ hội tốt như vậy lại bỏ qua sao? Ngươi cũng không nghĩ, nếu như nàng thực sự không có gì với Minh Tịnh công tử mà nói..., ngày ấy Minh Tịnh công tử làm sao có thể công nhiên ôm nàng, lại ôm tự nhiên như vậy?”

Lời nói tự cho là đúng, khiến mấy người bên cạnh gục gặc đầu, mà trong rừng, Kỳ Nguyệt không biết vì cái gì, nghe nghe một hồi, trong nội tâm lại ghen tuông khó chịu, rồi sau đó không hiểu tại sao lại lan tràn khắp toàn thân, khiến cho hấn không thể động đậy.

“Không thể tưởng tượng được Minh Tịnh công tử cuối cùng cũng chạy không thoát khỏi ma trảo của quận chúa!” Cuộc thảo luận vẫn còn tiếp tục, rất có xu thế càng nói càng kịch liệt. Lúc này, một hạ nhân khác thẳm nói: “Gần đây quận chúa chúng ta cải biến không ít, người cũng tốt lên rất nhiều so với trước kia! Chỉ là cái tính háo sắc thành nghiện này, lại càng ngày càng lợi hại.”

“Chính là thế! Các ngươi nhìn Minh Tịnh công tử, lại nhìn Kỳ Nguyệt công tử đi! Trước kia hận quận chúa bao nhiêu a, nhưng bây giờ thì sao.” Thở dài một tiếng, lắc đầu, một bộ dáng tiếc hận.

Thấy vậy, hạ nhân tương đối nhỏ tuổi kia mặt ngượng ngùng, bộ dạng hiểu kỳ: “Cái kia. nguyên nhân là do quận chúa kỹ thuật quá cao, làm cho các vị công tử đều dục tiên dục tử sao?”

“Di! Tiểu hài tử xấu xa! Biết cái gì gọi là dục tiên dục tử!” Một người quát lớn.

Nghe vậy, tiểu hạ nhân không phục nói: “Ai nói ta không biết! Hai ngày trước Hoa Quế tỷ tỷ đã nói với ta, nói kỹ thuật giường chiếu của quận chúa rất cao cường!”

“Phi, cái gì giường chiếu không giường chiếu! Cũng không biết ngượng!” Người nọ vươn ngón tay chọt chọt đầu đứa bé.

“Ngượng cái gì? Người cần ngượng là quận chúa! Cũng không phải ta!” Nghẹn đỏ mặt, bất mãn phản bác, bộ dạng tiểu hạ nhân ần ần, làm cho bọn hạ nhân không khỏi cười lên ha hả.

Nghe các nàng cười, cùng miệng đầy lời trêu chọc, trong nội tâm Kỳ Nguyệt chua chát ê ẩm, cực kỳ khó chịu, một loại cảm giác không thể thổ lộ bị đè nén trong ngực, ép đến hấn phát đau.

Lúc này, tiếng cười qua đi, một người lại bắt đầu nói: “Kỳ thật a, các ngươi nói cũng không đúng! Tối hôm qua người chính thức thị tẩm, là Lâm Phong công tử!”

“Cái gì? Lâm Phong công tử? Không thể nào!”

“Chuyện này có cái gì đáng ngạc nhiên ! Ta tận mắt nhìn thấy Lâm Phong công tử từ ngoài cửa sổ leo vào trong phòng quận chúa, sau đó lên giường liền cởi áo nói đây lưng.”

“Ách, cái này.” Nghe vậy trầm mặc một hồi, biểu hiện trên mặt mọi người khác nhau, không biết nghĩ cái gì. Cuối cùng, vẫn là tiểu hạ nhân kia khờ dại kéo kéo góc áo, cảm thán nói: “Xem ra Hoa Quế tỷ tỷ nói thật không sai, quận chúa nàng rõ ràng cả đêm cùng hai người nam tử giao hoan, quả nhiên là vậy, quả nhiên là vậy –”

“Ừm” còn chưa có nói xong, miệng một bả bị người ta bịt lại, chợt nghe một người khê dọa: “Tiểu nha đầu, loại lời nói này cũng không nên tùy ý nói loạn! Để trong đấy lòng là được rồi!”

“Dạ dạ!” Gật đầu, trốn to mắt vô tội nhìn, thấy vậy, bọn hạ nhân vui vẻ cười vang một hồi, thay đổi chủ đề nhắc chân rời đi.

Kỳ Nguyệt nhìn mấy cái thân ảnh kia đi xa, chẳng biết lúc nào, hai đám đã gắt gao nắm lại. Tống Ngâm Tuyết, Tống Ngâm Tuyết.

Trong đầu, không ngừng hiện ra gương mặt Khuynh Thành, có lúc trang điểm dày đậm, có lúc thanh tịnh động lòng người, nhưng bất luận như thế nào, hẳn lúc này, tìm mãi cũng không thấy sự phẫn hận cùng tức giận lúc trước.

Tim, mãnh liệt co rút lại, xen lẫn một chút tình cảm không biết tên, không muốn đối mặt, Kỳ Nguyệt lúc này mở mắt ra, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi giương lên không trung.

Thanh Nhi, nàng biết không? Thì ra không phải nàng ta làm hại nàng, không phải.

Dung Nhan yêu kiều, chậm rãi xuất hiện trước mắt, vươn tay ra bắt, nhưng lại rỗng tuếch. Thanh Nhi, ta nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ? Lúc trước, ta mang theo cừu hận đi giết nàng, kết quả bị con chó của nàng ta quật ngã trên mặt đất, thậm chí còn bắt buộc ta lưu lại làm phu quân của nàng! Thanh Nhi, nàng biết lúc ấy, ta cảm hận bao nhiêu sao?

Ta đường đường là một trượng phu, lại bị bức làm phu quân của người ta, đối phương cư nhiên còn là kẻ thù của ta, bên người, còn không chỉ có một phu quân! Chuyện này bảo ta vốn luôn tuân thủ nghiêm ngặt giáo lý, làm sao mà tiếp thụ được? Tiếp thụ cho được?

Ta ở tại Nhữ Dương Vương phủ hơn một năm, mỗi ngày đều nghĩ làm sao báo thù, làm sao khiến nàng ta chết, chính là ngày hôm qua, vào ngày hôm qua, hết thấy đều đã thay đổi.

Nàng ta chưa từng hại nàng! Giam cầm ta cũng chỉ là đang cứu ta! Tuy nàng trước kia ngôn từ ngả ngớn, động tác mập mờ đối với ta, chính là, nàng chưa từng có một lần chính thức động vào ta! Thanh Nhi, vì cái gì, đây rốt cuộc vì cái gì.

Nàng có nhiều nam nhân như vậy, nàng cùng bọn họ giao hoan, chính là vì cái gì, lại thủy chung không đụng đến ta? Là ta lớn lên không anh tuấn như người khác? Hay là cảm thấy ta không có kinh nghiệm? Thanh Nhi, ta không rõ, không rõ.

Trong nội tâm kịch liệt suy nghĩ, dây dưa kể khổ, chính là Kỳ Nguyệt lúc này, lại hoàn toàn không phát hiện, nội dung chính mình đấu tranh, rõ ràng bất tri bất giác đã chuyển biến thành có chút mùi chua rồi.

Thanh Nhi, ta nên làm cái gì bây giờ? Nàng đã cứu ta, mà ta, lại trở mặt nhìn nàng rơi xuống vách núi, không ra tay cứu, trong lòng nàng nhất định đang trách ta, trách ta lấy oán trả ơn!

Trong nội tâm, rầu rĩ cay đắng, tựa hồ có một loại cảm giác chua chát đang luân chuyển! Nhớ tới mấy lời bọn hạ nhân nói vừa rồi, Kỳ Nguyệt mím môi, không nói lời nào quay đầu, nhấc chân rời đi.

Minh Tịnh! Lâm Phong! Vì cái gì, vì cái gì luôn là bọn họ? Nghĩ tới dung nhan tuyệt thế trong lòng, cùng với thái độ lạnh nhạt với chính mình, trong lòng của hắn liền lo lắng một hồi, thậm chí có chút thương cảm mơ hồ. Chính là, hẳn thủy chung không biết loại cảm giác này là cái gì, trực giác cho rằng, đây là một loại cảm giác áy náy bình thường trong lòng mình!

Dù sao mình đã từng phẫn nộ oán hận nàng như vậy, mà còn thấy chết không cứu, đây là một hành động lỗ mãng mà người đọc sách như hắn không nên có, cho nên về mặt tâm lý, hẳn cực đoan không để mắt đến cảm giác đó, chỉ cho rằng. Hẳn chỉ là muốn trả lại ân huệ của nàng, hẳn chỉ là muốn chính mình không nợ nàng cái gì, như thế mà thôi, như thế mà thôi.

54. Q.1 - Chương 54: Lại Chỉnh Khuynh Nhạc

Một gian sương phòng tốt nhất, bên trong sa mỏng nhẹ buông, hương hun lượn lờ.

Trên giường, một nam tử tướng mạo thường thường, nhưng nhìn qua liền thấy rất phú quý, thân thể trần truồng, vền vền chỉ lưu lại một cái quần lót, hai mắt mê đắm nhìn chằm chằm vào nữ tử phía trước đang chậm rãi đi về hướng mình.

“Nhị tử phu, người không hảo hảo đợi ở Kiều quốc, chạy đến đây làm gì?” Thốt ra một câu yêu kiều, nam tử vừa nghe toàn thân liền mềm nhũn, hạ thân lập tức cứng ngắc, vươn bàn tay to, đem nữ tử gắt gao túm đến trong ngực của mình.

“Nhị tử phu đây là nhớ Mạt Nhi chứ sao.” Ôm thân thể mềm mại của nữ tử, tâm thần nam tử rung động, hít sâu một cái, ngoài miệng không ngừng tán thưởng: “Ai~ Mạt Nhi của ta thơm quá a!”

” Mạt Nhi của người? Nhị tử phu nói đùa a!” Hai tay vòng qua cổ nam tử, ngón tay không ngừng trêu đùa ở đó, nữ tử lúc này híp mí nhãn, biểu lộ dâm dăng.

Thấy vậy, cổ họng nam tử không tự chủ bỗng nhích một cái, bàn tay cực nóng đặt lên lớp sa y mỏng dính trên người nữ tử, bắt đầu không an phận ve vuốt.

“Mặc kệ mặc kệ, Mạt Nhi là của ta!” Gấp gáp nói, nghe vậy, nữ tử bưng miệng cười, động tác cực kỳ ưu nhã chậm rãi thổi khí trên mặt nam tử: “Nhị tử phu, nếu như Mạt Nhi là của người. Nhị tử tử của ta làm sao bây giờ ?”

“Cái này. Nàng là uyên ương ngoài sáng, Mạt Nhi là uyên ương trong tối, xem như đều là của Phùng Tử Chương ta!” Đầu tiên hơi do dự, sau đó lập tức vui cười giải thích.

Thấy vậy, nữ tử làm ra vẻ tức giận, nhẹ đẩy nam tử ra, vẻnh cặp môi đỏ mọng lên bất mãn nói: “Nhị tử phu đây là định ngồi hưởng hết phúc của thế nhân rồi, nhưng Mạt Nhi ta không muốn thuận theo đâu!”

“Được được được, ta sai rồi, ta sai rồi! Mạt Nhi đừng nóng giận! Ta đây còn không phải nhớ tới lời trước kia nàng từng nói với ta sao?”Liên tục lừa gạt, kéo nữ tử vào trong ngực, nam tử mở miệng nói:“Mạt Nhi không phải đã từng nói qua, chỉ thích lén cùng ta truy hoan, vụng trộm sau lưng nhị tử, mới có cảm giác kích thích sao?”

“Ta đã nói như vậy a! Chính là những lời này chỉ cho phép ta nói, không cho phép huynh nói!” Làm nũng dựa vào trong ngực nam tử, nữ tử tươi cười sáng lạng như hoa.

Ngón tay chậm rãi lướt qua lồng ngực lỏa lồ của nam tử, khiến cho hấn sáng khoái một hồi, lúc này, nữ tử nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Nhị tử phu lúc này đến Đại Tụng có việc gì? Chẳng lẽ phụ hoàng truyền đạt cái gì sao?”

“Không phải! Ta lần này là vì việc công mà đến, thay Thánh Thượng hộ tống chút ít đặc sản Kiều quốc đến Đại Tụng, dùng cái này gia cố quan hệ giữa hai nước.”

“A ~ thì ra nhị tử phu không phải bởi vì nhớ Mạt nhi mới đến! Được rồi, Mạt Nhi đi đây!” Làm bộ đứng dậy phải đi, biểu lộ có chút giận dỗi.

Thấy vậy, nam tử nóng nảy, kéo nàng lại, mở miệng giải thích: “Chớ đi! Hảo Mạt Nhi! Ta làm sao có thể không nhớ đến nàng? Phải biết rằng, nguyên bản Thánh Thượng cũng không an bài ta tới đâu, là ta tự mình tâu rằng đã từng tới Đại Tụng, bởi vậy tương đối quen thuộc tình hình, rồi mới đoạt cơ hội này từ tay người khác đó!”

“Mạt nhi, nàng thật là oan uổng cho ta! Từ khi nàng đi rồi, ta đây trà không uống, cơm không ăn, mỗi ngày đều nhớ nàng, thậm chí, nhị tử nàng sinh con còn chưa đủ tháng, ta liền bỏ nàng ta lại tới thăm nàng rồi! Tấm lòng của ta đây, chẳng lẽ còn chưa đủ tốt, chưa đủ chân thành với nàng sao?” Nhẹ lay nữ tử, sủng nịch cắn vành tai của nàng, thấy vậy, nữ tử duyên dáng kêu to một tiếng, lập tức cười run rẩy hết cả người: “Nhị tử phu, huynh không phải nhớ Mạt Nhi a? Rõ ràng là nhớ thân thể của người ta.”

“Bất kể là thân thể cũng được, người cũng được! Dù sao Phùng Tử Chương ta chính là nhớ Kiều Mạt Nhi nàng!” Thốt ra một câu bá đạo, cánh tay mạnh mẽ dùng sức, nâng cao nàng lên, miệng chuẩn xác ập lên môi anh đào của nữ tử, ở đó trần trọc mút vào.

“Um ~ Um ~” đáp lại nụ hôn của nam tử , Kiều Mạt Nhi cười duyên một tiếng, lập tức hưởng thụ hai tay vòng qua cổ nam tử một lần nữa.

Miệng lưỡi quấn giao, chỉ như vậy không thể thỏa mãn dục vọng của đôi nam nữ này, hừ nhẹ một tiếng, rồi đi đôi môi yêu kiều, nam tử tiếp tục dọc theo cần cổ duyên dáng của nữ tử mà “Công kích” xuống phía dưới.

“Mặt Nhi, thân thể của nàng thật làm cho ta mê muội. . . .” Một đường xuống phía dưới, bàn tay sớm đã giật xiêm y nữ tử ra, lộ ra thân thể tuyết trắng của nàng. Bởi vì trước đó có chuẩn bị, nữ tử ngoại trừ áo ngoài, ở trong một kiện cũng không mặc, lúc này bị nam tử nhẹ mở như vậy, xuân quang động lòng người nhìn một cái không sót gì. . . .” Mặt Nhi. . . .” Vừa thấy tình hình này, nam tử hưng phấn hai mắt sáng ngời, lập tức một ngum ngậm lấy một cái điểm đỏ trước ngực nàng, mà cái kia, bị hắn dùng tay chộp lấy, vong tình tùy ý xoa nắn.

“A ~” thoả mái kêu một tiếng, trong mắt lóe mị sóng, nữ tử ngửa đầu, thân thể nghiêng về phía sau, dùng động tác này để biểu diễn khối mềm mại kiêu ngạo trước ngực nàng.

Thấy thế, nam tử rung động trong lòng, miệng không tự chủ được thì thầm: “Mặt Nhi, nàng thật đẹp. . . .”

“Đẹp không? So với nhị tỷ thì thế nào?” Kiều ngạo cười, hai tay bắt đầu phủ lên vai nam tử.

Nghe vậy, nam tử vẻ mặt khinh thường, bất mãn nói: “Bà nương kia, từ sau khi sinh tiểu hài tử, dáng người rất là biến dạng, không chỉ không thể thỏa mãn dục vọng của ta, thậm chí chỉ cần nhìn đã khiến cho ta buồn nôn! Sao bằng một phần ngàn sự uyển chuyển của Mặt Nhi a!”

“Ha ha, thật không?” Nghe nam tử dở ngon dở ngọt, nữ tử lập tức vui mừng, mặt mày hớn hở.

Thừa dịp này, nam tử thuần thực, thoát tất cả xiêm y còn lại của nàng, đem thân thể mỹ diệu bạo lộ trước mặt.

“Mặt nhi, ta muốn rồi a!” Hai ba cái thoát quần lót của mình ra, lập tức rất nhanh đề lên, lúc này, bàn tay nam tử ve vuốt dọc theo thân thể nữ tử, bắt đầu trắng trợn cướp đoạt.

“Dạ ~ nhị tỷ phu. . . .” Ngâm khê một tiếng nữ tử nhắm hai mắt lại, giống như thư thái vô hạn nằm ở trên giường, hai chân khê mở.

Thấy vậy, nam tử bút rứt nghiêm mặt, hai tay bắt lấy hai chân nữ tử, mạnh mẽ kéo ra, sau đó hít sâu một hơi, thẳng tắp nhìn vào chỗ tư mật, động thân một cái, đem dục vọng của mình đưa vào trong hành lang tràn đầy dịch thể ẩm ướt.

“Hô ——” thân thể kết hợp, khiến hai người đều chấn động, lập tức liền bị sóng triều ham muốn vọt đến vây quanh, sau khi vui sướng kêu một tiếng, trầm mê thật sâu, không thể tự thoát ra!

” Chỗ đó của Mặt Nhi. . . . chính là rất trơn. . . .” Cười dâm tà, ánh mắt hèn mọn bỉ ổi, Phùng Tử Chương nhìn biểu lộ Kiều Mặt Nhi mê say vui thích không thôi, động tác lập tức bắt đầu dùng thêm lực.

“Ba —— ba —— ba ——” từng nhát mãnh liệt rút ra đâm vào, giao hòa cùng tiếng rên rỉ hỗn tạp, hai gò má Kiều Mặt Nhi ửng hồng, nhắm mắt lại, giọng hơi khàn khàn thỉnh thoảng nói: “Nhị, nhị tỷ phu, Mặt Nhi, Mặt Nhi đẹp, đẹp không. . . .”

“Đẹp! Đẹp! Mặt Nhi của ta, là nữ nhân đẹp nhất thiên hạ này!” Kim nén bút rứt, liều mạng nỗ lực phát tiết dục vọng của mình, nam tử lúc này hai tay nâng mông tròn tuyết trắng của nữ tử lên cao, hít sâu một hơi, bắt đầu một vòng tiền công mới.

Mà dưới thân, nữ tử trầm mê trong hưởng thụ, hai chân không khỏi căng ra ôm eo nam tử, chủ động nâng lên phối hợp, thừa nhận một lớp lại một lớp sóng khoái cảm làm cho nàng nghiện mãi không thôi. . .

Đại chiến trong phòng, tình cảnh kịch liệt, bên ngoài, một nữ tử đeo kiếm, mặt lạnh lùng, bộ dáng thịnh nộ, bàn tay nắm chuôi kiếm, gằn như muốn rút ra, nhưng cuối cùng, lại khắc chế nhịn xuống.

Tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân đơ bản như vậy! Căn bản là không xứng được Tam hoàng tử yêu, không xứng! Không xứng!

Nắm kiếm, tay bởi vì tức giận mà phát run, xuyên thấu qua hai ngón tay, nhìn hai tên nam nữ còn đang giao chiến, lần lượt lộ ra bộ mặt xấu xí chán ghét, Cẩm Tâm không khỏi xoay người, ghét bỏ thối lui ra thật xa.

Một hồi mây mưa kể thúc, hai người đều không kịp thở nằm ngửa, bày ra thân thể trần truồng.

“Mạt Nhi, vừa rồi thoải mái không? Nhị tỷ phu ta lợi hại chứ. . . .” Sau lưng, nam tử cười nịnh nọt một tiếng, ngồi dậy, bàn tay to từ sau vươn tới trước, xoa nắn một mảnh rất tròn kia.

“Lợi hại! Đương nhiên là lợi hại! Nếu không như thế, lúc đầu saota lại tìm tới nhị tỷ phu?” Một câu tán gẫu nhẹ nhàng, nhắm mắt lại, thích ý cảm thụ “Động tác” của nam tử, Kiều Mạt Nhi nói.

Nghe vậy, nam tử mặt mày hớn hở, tăng dần độ mạnh trong tay, miệng kiêu ngạo nói: “Đúng vậy! Không phải ta khoe khoang, cái công phu này của ta, phỏng chừng Kiều quốc không có mấy người có thể theo kịp rồi!”

“Không có!” Mỉm cười nói xuôi theo, bộ dáng Tổng Vũ Thiên chợt lóe lên trong đầu! Đương nhiên, nàng sẽ không đem ý nghĩ trong lòng nói cho hẳn biết, Kiều Mạt Nhi lúc này mở mắt ra, chậm rãi nói: “Nhị tỷ phu lần này hộ tống đặc sản gì đến đây?”

“Hương thảo! Đây là đặc sản chỉ sinh trưởng tại Kiều quốc ta, địa phương khác dù dùng tiền cũng mua không được!”

“Ừ, đúng là nên dâng hương thảo! Vật này, sợ là đến Đại Tụng quốc chủ cũng chưa hưởng qua!” Gật gật đầu, bộ dạng tán thành.

Nghe vậy, nam tử không muốn nói nhiều đến công việc nữa, lập tức vuốt ve thân thể của nàng, khẩu khí mập mờ nói: “Mạt Nhi lần này, đã nắm bắt được Đại Lương Tam hoàng tử chưa. . . .”

“Nắm bắt? Nắm bắt cái gì?” Nhú mi nhẹ hỏi.

Thấy vậy, nam tử mỉm cười một tiếng, động tác bàn tay, từ từ chuyển đến giữa hai chân nàng, ở đó vỗ về chơi đùa, “Mạt nhi cần gì phải làm ra vẻ? Ta nói, nàng còn không hiểu sao?”

Một ngón tay, chậm rãi dò xét đi vào, bắt đầu nhẹ nhàng mà di chuyển, thấy thế, Kiều Mạt Nhi ngoái đầu nhìn lại cười, trong mắt tự tin vô cùng: “Nhị tỷ phu! Tuy ta cùng biểu ca còn chưa có cái gì, nhưng cái vị trí hoàng hậu Đại Lương này, Kiều Mạt Nhi ta, đã ngồi vào chỗ của mình rồi!”

“Vậy thì thật sự phải chúc mừng Mạt Nhi rồi!” Cười một tiếng, một ngón tay trong cơ thể chậm rãi biến thành hai ngón, nam tử cắn vành tai nữ tử, không ngừng tiếc hận cảm thán nói: “Ai, về sau nếu Mạt Nhi thành hoàng hậu, nếu ta đây lại nhớ nàng, thì khó mà gặp được rồi!”

“Nhị tỷ phu cũng không phải là người chung tình như vậy!” Trêu chọc một câu, lật người qua, tránh né “Miệng tập kích” của nam tử, đang muốn đứng dậy, không ngờ, nam tử một bả cố định bờ eo của nàng, ở sau lưng nàng dâm tà thổi khí, “Mạt Nhi đừng nóng vội! Nhị tỷ phu khó khăn lắm mới đến một chuyến, chung quy nên ăn no bụng mới được a. . . .”

Rút ngón tay ra, cầm cặp lông tuyết trắng, động thân đem phân thân của mình từ sau nhét vào u huyết của nữ tử, từng chút từng chút một, lại bắt đầu trình diễn một màn làm cho người mặt đỏ tim đập.

Lưng bị đè nặng, từ sau mà vào, trong khi giao chiến, cách thức đổi mới hoàn toàn này làm cho Kiều Mạt Nhi hưng phấn không thôi, khiến nàng đắm chìm, vong tình kêu to, cười vui. . . . Không biết qua bao lâu, hai người cũng đã kiệt sức, nằm lỳ ở trên giường, không ngừng thở phì phò, nam tử nói với Kiều Mạt Nhi: “Mạt Nhi hôm nay ở trong phủ Nhữ Dương quận chúa, có bị quận chúa điều ngoa kia khi dễ không?”

“Chưa từng!” Tuy đáy lòng rất muốn nói tình hình thực tế, nhưng bởi vì ngại mất thể diện, Kiều Mạt Nhi lúc này, vẫn lựa chọn nói dối.

“A, vậy là tốt rồi! Ta còn lo lắng Mạt Nhi đi lần này gặp phải cái gì không thuận lợi! Nghe nói Nhữ Dương quận chúa là bình dấm chua, mà nàng lại tới địa bàn của người khác cùng người ta tranh phu quân, cho nên về mặt khí thế, khó tránh thấp hơn người ta một bậc!”

“Tim Tử sở biểu ca thuộc về ta, muốn đoạt hẳn? Không phải là cái việc khó gì!” Lạnh lùng cười, thay đổi tư thế, nằm ở trong ngực nam tử, Kiều Mạt Nhi thư thái cuộn tròn thân thể.

“Nghe nói Nhữ Dương quận chúa là mỹ nhân. . . . Không biết Mạt Nhi thấy thế nào?” Ngón tay chậm rãi sờ trớn mặt của nàng, nam tử lúc này nói chuyện có thâm ý khác.

Nghe vậy, Kiều Mạt Nhi mở mắt ra, biểu lộ khựng lại, sau đó mặt tràn đầy khinh thường nói: “Ta vốn tưởng nhị tỷ phu thật sự là đến thăm ta ? Lại không nghĩ là hướng về Tống Ngâm Tuyết kia mà tới!”

“Mạt Nhi không cần phải nói như vậy! Ta là thiết tình nghĩ tới nàng! Chẳng qua là trước đây nghe nói Tống Ngâm Tuyết lớn lên không tệ, lại thêm rất phóng đảng với nam tử, cho nên mới nghĩ nhân cơ hội này thể nghiệm một phen, nhìn xem có mất hồn như Mạt Nhi vậy hay không a.”

Lời nói ngả ngớn tùy ý, nghe vậy, Kiều Mạt Nhi cảm thấy khó chịu không vui, đứng dậy xuống giường, bắt đầu mặc y phục của mình vào. Sau lưng, vừa thấy nàng như thế, nam tử cũng cười cười đứng dậy mặc quần áo, chậm rãi làm theo động tác của nàng.

“Mạt nhi, ngày mai ta sẽ tới gặp Đại Tụng quốc chủ hiến đặc sản, sau đó còn có thể dừng ở đây mấy ngày, nếu có chuyện gì, có thể tới tìm ta, ta nhất định sẽ cứu cung tận tụy, chết không từ nan.”

“A! Hình như Nhị tỷ phu lần nào cũng nói như vậy? Chỉ là không biết đến thời khắc mấu chốt, lời này còn có thể có hiệu quả không!” Kéo cửa ra, không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài. Thấy vậy, có lẽ vì đã ăn uống no đủ, vẻ mặt nam tử lúc này vô cùng vui vẻ, hai tay bỏ vào trong tay áo đưa mắt nhìn nàng rời đi, không còn vẻ tỉ mỉ che chở như lúc mới đến. Kiều Mạt Nhi trên đường hồi phủ, cảm thấy có chút khó chịu! Tuy nàng chưa từng để ý đến Phùng Tử Chương, hơn nữa cho tới bây giờ chỉ coi hắn là công cụ giải sầu thoả mãn dục vọng, nhưng lúc này, cái công cụ này rõ ràng không hề toàn tâm toàn ý mê luyến nàng nữa, mà đem mục tiêu chuyển hướng nữ nhân mà nàng căm ghét kia! Trên phương diện tình cảm, chuyện này bảo nàng làm sao tiếp thụ được!

Cầm giận một bả giạt lá liễu bên cạnh xuống, hung hăng vẩy vò trong tay, sau đó lại một bả ném xuống đất, dùng chân liễu mạng nghiền nghiền, vừa nghiền vừa mắng: “Tiện nhân! Tiện nhân chết tiệt!”

Một loạt động tác này của Kiều Mạt Nhi, bộc lộ sự phẫn nộ trong nội tâm nàng, khi nàng cảm thấy nghiền lá còn chưa hả giận, còn muốn kéo thêm mấy cái lá liễu nữa thì một thanh kiếm lạnh băng khoát lên trên cổ nàng.

” Tiện nhân chết tiệt là ngươi!” Một câu lạnh lùng như băng vang lên..., mang gương mặt âm lãnh, Cầm Tâm chậm rãi từ sau đi ra.

Vừa thấy vậy, Kiều Mạt Nhi thoát đầu là sững sờ, nhưng sau khi lập tức nhìn rõ người tới, mặt liền tràn đầy sự khinh thường, nhếch miệng: “Ta còn tưởng là ai? Thì ra là con chó cái bên người biểu ca!” Thù mới hận cũ xông lên đầu, Kiều Mạt Nhi nhìn Cầm Tâm, chanh chua cay nghiệt nói.

Nghe vậy, Cầm Tâm nắm kiếm trong tay thật chặt, vẻ mặt ngoan lệ nói: “Chó cái? Hừ! Ta là chó cái? Nếu như ta là chó cái, công chúa là cái gì? Kỹ nữ trong đám chó cái sao?”

“Làm càn! Ngươi dám nói bản công chúa như thế!” Vừa nghe Cầm Tâm phản bác như thế, Kiều Mạt Nhi lập tức quát lại. Trong cơn giận dữ khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp cũng nhện không được có chút vận vẹo.

Lúc này, Cầm Tâm lạnh lùng cười cười, nói thật nhỏ: “Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm! Công chúa vừa rồi cùng nhị phò mã triển miên thật hăng say a, rõ ràng đi vào hơn ba canh giờ mới đi ra!”

Một canh giờ thời cổ bằng hai giờ hiện nay, Kiều Mạt Nhi trước sau tiến vào hơn sáu giờ, mà Cầm Tâm thì ở bên ngoài đợi hơn sáu giờ, chẳng trách ngữ khí nàng lúc này châm chọc như vậy!

“Ngươi!” Vừa nghe nàng nói như thế, rất rõ ràng nàng đã tận mắt thấy hết thấy những chuyện vừa rồi, Kiều Mạt Nhi thâm hận trong lòng, chính mình ngàn phòng vạn phòng, vẫn không thể nào phòng được để người ta theo dõi, thật là cực kỳ đáng hận!

Thấy sắc mặt Kiều Mạt Nhi lúc này không tốt, Cầm Tâm cười lạnh một tiếng: “Thế nào? Biết sợ rồi sao? Hừ! Chỉ cần ta đem chuyện bản thân của ngươi cùng nam nhân khác công bố cho hậu thế, đến lúc đó, cho dù Tam hoàng tử yêu mến ngươi thế nào, cũng sợ sẽ phất tay áo bỏ ngươi mà đi thôi! Ha ha –”

Tựa hồ đã thấy được tương lai sáng lạng, tâm tình Cầm Tâm rất tốt! Thấy thế, Kiều Mạt Nhi cười lạnh một tiếng, vẻ mặt chẳng hề để ý nói: “Chỉ bằng ngươi? Có cái chứng cứ gì? Ngươi cho rằng chỉ cần ngươi thuận miệng nói hai câu, Tử Sở biểu ca sẽ tin ngươi sao? A! Thực là buồn cười!”

“Hắn sẽ tin ta! Bởi vì ta có cái này ——” vừa dứt lời, kiếm trên tay vừa nhấc, chỉ nghe “Xoạt” một tiếng, tiếng quần áo bị vạch phá vang lên.

“Người ——” bùm lấy vạt áo bị vạch phá của mình, lộ ra vai bờ tuyết trắng, Kiều Mạt Nhi trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin trọn mắt, không thể tin được một thị nữ nhỏ, cư nhiên dám bắt kính với nàng!

“Công chúa vừa rồi mây mưa, tình cảnh thật đúng là kịch liệt!” Trêu chọc một tiếng, thu hồi kiếm, Cầm Tâm châm chọc nhếch lông mày, nhìn một đồng dấu vết trên vai Kiều Mạt Nhi.

“Công chúa, lần trước Tống Ngâm Tuyết bỏ qua cho người, không có nghĩa là lần này ta sẽ bỏ qua người! Ha ha! Người đợi thân bại danh liệt đi!” Hung dữ nói những lời này xong, vừa muốn tiến lên, nhưng ngay lúc này, Kiều Mạt Nhi mãnh liệt kêu to một tiếng, sau đó không chút do dự kéo loạn tóc của mình, tiếp theo “Bốp” một cái tát vung trên mặt của mình, cuối cùng cả người mạnh mẽ ngã vào cục đá bên đường, cả quá trình diễn ra liên tục, thuận thực không có nửa điểm tỳ vết nào.

Cầm Tâm kinh ngạc nhìn Kiều Mạt Nhi giống như “Nổi điên” trước mắt, vừa mở miệng muốn nói cái gì, sau lưng, một câu tức giận vang lên, làm cho nàng lập tức hiểu được thâm ý của người trước mắt!

“Cầm Tâm, người đang làm cái gì ở đây ——”

Một câu tức giận, làm cho cả người Cầm Tâm hơi chấn động, sau lưng, Tử Sở bước nhanh vọt đến, mặt lạnh lùng, nâng Kiều Mạt Nhi té trên mặt đất, đau khổ hừ khê một bên dãy.

“Mạt Nhi, muội không sao chứ?” Đau lòng ôm lấy nàng, nhìn trên bờ vai tuyết trắng khắp nơi là vết rách da, cùng máu tươi không ngừng chảy ra, Tử Sở giận đến đỏ mắt, ngẩng đầu, nhìn về phía thị nữ bình thường mình tín nhiệm nhất, lạnh như băng ngoan lệ nói: “Thương thế của nàng là người làm?”

“Không phải! Tam hoàng tử! Ta không có ——” vội vàng muốn giải thích chân tướng, nhưng lúc lời vừa nói ra miệng, Kiều Mạt Nhi bên cạnh oan khuất ần nhẫn nói: “Biểu ca, huynh đừng mắng Cầm Tâm! Là, là ta tự mình không cẩn thận, ngã.”

“Tự muội ngã xuống? Mạt nhi, muội đang gạt ta.” Nhẹ nhàng đẩy người trong ngực ra, cặp mắt tràn đầy thương tiếc nhìn qua đầu tóc rối bời cùng xiêm y xốc xếch. Tay hắn, chậm rãi xoa khuôn mặt có năm dấu tay hồng hồng.

“Nếu như thật sự là muội tự mình ngã xuống, vì cái gì trên mặt của muội lại có dấu tay? Mà tóc của muội, quần áo, lại mất trật tự như vậy? Thậm chí trên áo còn có vết kiếm cắt?”

Chậm rãi kể lể vài tình huống, nghe vậy, nước mắt thu phóng tự nhiên của Kiều Mạt Nhi, lúc này lại cực kỳ thích hợp đi dạo vài vòng trong mắt, lập tức cúi đầu, chậm rãi chảy xuống: “Biểu ca, ta.”

Ai ya! Khó trách có người nói, “Chẳng có gì ôn nhu bằng một cái cúi đầu”, quả nhiên không giả! Nhìn một màn trước mắt này, Tống Ngâm Tuyết từ sáng sớm đã trốn ở một bên, chậm rãi thưởng thức cả trò hay, lúc này không khỏi muốn xông lên vỗ tay, nhiệt liệt thưởng cho Kiều Mạt Nhi giải! Nhân vật tiêu biểu trong truyện Quỳnh Dao!”

Ha ha, cái hành động này! Thật đúng là làm đến nơi đến chốn!

Cười cười nhìn về phía trước một lần nữa, trong lúc đó Tử Sở vừa thấy nước mắt ôn nhu của Kiều Mạt Nhi rơi xuống, lập tức trong lòng phức tạp, vừa đau lòng ôm nàng, vừa phần nộ trừng mắt về hướng Cầm Tâm!

“Nói! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Cầm Tâm đã bị thủ đoạn của Kiều Mạt Nhi làm kinh ngạc đến rối loạn, lại bị Tử Sở —— người yêu dấu nhất trong lòng nàng, nghi ngờ như thế, cảm thấy hết đường chối cãi, nhất thời không biết nên nói từ đâu.

“Tam hoàng tử ta, ta.” Quanh co một hồi vẫn không biết phải nói như thế nào, Cầm Tâm kìm nén sự bực bội, nghiêm mặt nhìn Kiều Mạt Nhi nhu nhược tránh ở trong ngực Tử Sở, vẻ mặt lại cười sáng lạng đắc ý, bất đắc dĩ rũ kiếm trong tay xuống.

Nữ nhân này thật quá độc ác rồi, rõ ràng dùng phương pháp như vậy đến hủy diệt chứng cứ! Hôm nay đầu vai nàng vết máu mơ hồ, căn cứ chính xác mình nắm chắc vừa rồi không còn một điểm nào nữa, còn bị nàng

hung hăng cắn ngược lại một cái, sao có thể không cảm hận a!

Nhìn Tử Sở đau lòng Kiều Mạt Nhi, nhưng mà tuyệt đối không tin mình, Cầm Tâm không còn lời nào để nói, chỉ biết thì thầm như mất hết sức lực: “Không phải ta, không phải ta. . . .”

“Không phải người? Chẳng lẽ do chính Mạt Nhi ra tay sao?” Quát lạnh một tiếng, vịn nàng đứng lên, Tử Sở hỗn hển, khuôn mặt lạnh lùng, chậm rãi nói: “Cầm Tâm, người đi theo ta cũng đã nhiều năm như vậy, về lý nên biết rõ ‘cấp dưới phạm thượng’ là chịu tội gì!”

“Tam hoàng tử ta!” Khiếp sợ nhìn biểu lộ lạnh lùng của người trước mắt, tim Cầm Tâm tựa hồ như sắp nát! Vì một nữ nhân bị ổi như vậy, Tam hoàng tử lại trách phạt nàng? Nàng đi theo hắn, đã chục năm rồi, hiện tại, Tam hoàng tử cư nhiên thật sự nhẫn tâm muốn trách phạt nàng? Làm sao có thể? Làm sao có thể. . . . Tư tưởng đấu tranh kịch liệt, biểu lộ thống khổ bất định. Kiều Mạt Nhi nhìn Cầm Tâm lúc này, trong lòng cười lạnh một tiếng, càng gắng sức nặn nước mắt ra.

“Biểu ca, thôi đi, đều là do ta không tốt! Huynh cũng đừng trách phạt Cầm Tâm nữa, dù sao nàng đi theo huynh, cũng chục năm rồi, ta không đành lòng nhìn chuyện như vậy——”

Lời còn chưa nói hết, Kiều Mạt Nhi giả bộ như bị đau vịn bờ vai bị thương, vẻ mặt khó chịu.

Thấy vậy, Tử Sở không biết đây là thủ đoạn cố ý đùa giỡn của Kiều Mạt Nhi, biểu hiện như là cầu tình, nhưng thực tế lại càng kích thích hắn thêm!

Quả nhiên! Nàng giả bộ chịu đau đớn một lần như vậy, Tử Sở nguyên bản còn chưa đến mức nhẫn tâm, hiện tại đã cứng rắn như sắt đá! Hắn nhẹ giọng nói với Kiều Mạt Nhi: “Mạt nhi! Muội quá thiện lương!” Tiếp theo, vẻ mặt quyết tuyệt nhìn qua Cầm Tâm, trong mắt, mơ hồ có sự đánh giá.

Ha ha! Cầm Tâm, dám đấu với ta! Cho người chết thật khó coi! Con mắt lóe lên ánh sáng thâm hận ác độc, cộng thêm mối thù rơi xuống nước lần trước, Kiều Mạt Nhi cười đắc ý.

Cách đó không xa, Tống Ngâm Tuyết lấy tay vỗ cái trán, vẻ mặt khó xử! Trong miệng, còn nói lảm bảm: “Ai, Cầm Tâm này, thật là một kẻ vô dụng không chịu được! Khó khăn lắm mới bày ra một màn đùa giỡn hay như vậy, thế mà bị nàng làm hư rồi, làm hại ta mất vui! Ai, chuyện này phải làm sao bây giờ? Con người của ta, chính là tâm tình quá mềm yếu, không thể nhìn có người khi dễ kẻ yếu a! Nếu thấy chuyện như vậy, trái tim của ta —— ai. . . .”

Lắc đầu, vô cùng bất đắc dĩ, tiện tay kéo một cành liễu xuống, rút từng cái lá ra, Tống Ngâm Tuyết bắt đầu đếm: “Đi? Không đi? Đi? Không đi. . . .”

Từng mảnh lá liễu, từ trong bàn tay thon dài xinh đẹp của Tống Ngâm Tuyết theo gió nhẹ nhàng bay ra ngoài, khi nàng dứt xuống một mảnh lá cuối cùng mang ý nghĩa “Đi” thì nàng cười đầy gian trá, tiện tay duyên dáng ném nhánh liễu về phía sau, cười khuyh thành tiêu sái đi thẳng về phía trước.

“Ai nha, chuyện gì nóng nảy như vậy?” Thân ảnh tươi mát đập vào mắt, cười xấu xa như kẻ trộm, Tống Ngâm Tuyết ngọt ngào như bôi mật, mở miệng đi đến bên cạnh ba người.

“Nha! Tỷ tỷ, tỷ lại bị thương a? Chắc chắn, chuyện này thật đúng là quá bất hạnh!” Cười cười nói, ánh mắt không rõ cố ý hay vô ý liếc về phía năm ngón tay rõ ràng trên mặt Kiều Mạt Nhi, thầm hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại tràn đầy thương tiếc, “Nha, tỷ tỷ! Khuôn mặt này của tỷ. . . .”

Kiều Mạt Nhi không nói lời nào, mắt thấy vị khách không mời mà đến trước mặt, khẽ nhăn lông mày lại. Mà Tử Sở, vừa thấy là nàng, thì khinh thường hơi chuyển thân, một bộ dáng không thèm liếc nữa con mắt.

Tống Ngâm Tuyết không để ý tới thái độ của bọn họ, mở miệng hướng Kiều Mạt Nhi hỏi: “Tỷ tỷ đây là làm sao vậy? Bị người đánh sao?” Khẽ liếc về phía Cầm Tâm, thấy nàng lúc này cắn môi, bộ dạng thương tâm khổ sở, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, một lần nữa bình tĩnh nhìn Kiều Mạt Nhi.

“Cái này. . . .” Không biết tại sao, dưới ánh nhìn soi mói thẳng tắp của nàng, Kiều Mạt Nhi vốn đang đắc ý trong lòng, không khỏi mơ hồ cảm thấy bối rối.

Nàng đây là có ý gì? Làm gì đánh giá ta như vậy! Không khỏi khẽ lùi ra sau một bước, dưới chân giẫm phải nhánh cây, phát ra một tiếng “Rắc” .

Lúc này, Tử Sở thấy tình huống như vậy, quay sang, lập tức không vui mở miệng nói: “Thị nữ của ta phạm lỗi, đang trách phạt cùng nhận trách phạt! Kính xin quận chúa đừng nhúng tay vào!”

Một câu báo cho nàng đừng có bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác, không chỉ không khiến Tống Ngâm Tuyết im lặng, ngược lại càng làm cho nụ cười của nàng càng thêm sáng lạng! Chỉ thấy nàng khê che miệng, tròng to mắt, vẻ mặt cố ý kinh ngạc hít mạnh một hơi, miệng không thể tin được nói: “A! Trách phạt? Chẳng lẽ nói vết thương của tỷ tỷ. . . . là do Cầm Tâm gây nên?”

Tống Ngâm Tuyết vừa nói ra, vẻ thống khổ trên mặt Cầm Tâm càng thêm cay đắng, mà ngược lại Kiều Mạt Nhi, thì lại lộ ra niềm vui sướng mơ hồ! Ha ha, xem ra nàng ta ước gì cả thiên hạ đều cho rằng như vậy!

Chỉ có điều, chiêu thức vu oan giá họa này nha, dùng thật sự là. . . . Khê đảo mắt, lắc đầu nhìn, đáy lòng Tống Ngâm Tuyết cười lạnh, che giấu một mặt gian trá phức tạp của mình, cố ý giả trang ngây thơ thuần lương, đợi phản ứng kế tiếp của ba người.

Không muốn nói chuyện nhiều với nàng, Tử Sở chấp tay sau lưng, trên gương mặt ngọc thụ lâm phong xuất hiện sự phiến chán, khẩu khí so với trước kia cũng kém chút ít, “Cầm Tâm, nói thật đi..., chớ để cho ta nhắc lại lần thứ hai!”

“Vốn là” Cắn môi, thống khổ nắm kiếm, chậm rãi nâng lên, sau khi chống lại thần sắc khiêu khích của Kiều Mạt Nhi, Cầm Tâm kiên quyết, huy kiếm muốn chém cánh tay của mình!

Đúng lúc này, Tống Ngâm Tuyết hét lớn một tiếng “Chậm đã”, lập tức cả người bước nhanh đến phía trước, bàn tay thon dài nâng lên, không chút chần chờ vung đến trên mặt Cầm Tâm.

“Bốp ——” một tiếng thanh thúy mà vang dội vang lên, sau khi nàng hạ tay xuống, trên gương mặt trắng nõn của Cầm Tâm thành linh xuất hiện năm dấu đỏ, chấn kinh tất cả mọi người ở đây!

Quân Tử Sở cùng Kiều Mạt Nhi, sững sờ nhìn một cái tát không giải thích được mà Tống Ngâm Tuyết vừa mới ban tặng cho Cầm Tâm, có chút phản ứng không kịp.

Mà Tống Ngâm Tuyết, sau khi vung tay đánh Cầm Tâm, còn khoa trương vung tay của mình, vừa vung vừa nhíu mày phàn nàn: “Đau chết mắt! Đau chết mắt!”

“Người ——”

Chính mình bị Tống Ngâm Tuyết ột cái tát tai, đối phương còn bày ra một bộ dạng đáng đánh đòn, Cầm Tâm, tức muốn điên lên, không để ý việc gì nữa, vung kiếm lên muốn chém tới!

“Chờ một chút!” Thấy tình huống không tốt, Tống Ngâm Tuyết nhanh chân bỏ chạy, kéo quần áo Tử Sở, liều mạng trốn phía sau hắn, vừa trốn vừa kêu, “Chờ một chút! Chờ một chút! Ta chẳng phải chỉ làm cái thí nghiệm sao! Người đừng tức giận như vậy!”

“Làm thí nghiệm? Vậy tại sao người không đánh mình làm thí nghiệm đi!” Hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Cầm Tâm đưa tay xoa bên mặt bị đánh sưng lên, phần nộ muốn tìm Tống Ngâm Tuyết báo thù.

“Chính là cái thí nghiệm này không phải người thì không thể được!” Tránh trái tránh phải, ở sau tấm lưng thon dài cao ngất của Tử Sở lộ ra nửa cái đầu, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt cợt nhả nói. Nói giỡn chứ! Cái tát vừa rồi, nàng biết mình rốt cuộc đã dùng bao nhiêu lực! A! Ai bảo Cầm Tâm kia, bình thường mà trông thấy mình, đều là bộ dáng kiêu ngạo hai vạn tám nghìn năm! Mình đã sớm muốn trị nàng, cho nên bắt được một cái cơ hội tốt như vậy, Tống Ngâm Tuyết nàng, há sao lại không “Hảo hảo” quý trọng !

“Cái thí nghiệm chó má gì! Người căn bản chính là đang nói lung tung!” Cầm kiếm, tức giận không thôi, nhưng bởi vì sợ làm bị thương Tử Sở, Cầm Tâm đành phải do dự mà chạy theo nàng.

Thấy vậy, Tử Sở vì không muốn bị Tống Ngâm Tuyết liên lụy, lạnh mặt xuống mà nói: “Cầm Tâm, buông kiếm!”

“Đúng! Người buông kiếm! Ta giải thích cho người nghe!” Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng nhân cơ hội nói.

“Cạch ——” một tiếng, căm giận buông kiếm, ném đến một bên, Cầm Tâm râu rĩ tròng mắt.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết ưu nhã sửa sang quần áo, cố ý ho nhẹ một tiếng, sau đó mắt nhìn Kiều Mạt Nhi bên cạnh, mở miệng nói: “Khụ khụ! Sự tình —— là thế này!”

Cất bước, nghiên cứu đi vòng quanh Kiều Mạt Nhi một vòng, sau đó lại đi vòng quanh Cầm Tâm một vòng, cuối cùng gật đầu một cái, thẳng tắp nói: “Ta phát hiện một chuyện!”

“Chuyện gì?” Chán ghét nhìn nàng, Tử Sở nhíu mày, mà Kiều Mạt Nhi một bên, thì lại hơi đề phòng nhìn nàng.

“Phu quân! Vì cái gì cùng là bị người ta đánh, dấu tay trên mặt công chúa không giống dấu tay trên mặt Cầm Tâm. . . .” Tống Ngâm Tuyết khờ dại nói, không thể làm cho Tử Sở trong nháy mắt hiểu được, nhưng một câu này đã thức tỉnh Cầm Tâm.

Đúng! Đúng! Bởi vì cái tát tự mình đánh phương hướng chịu lực không giống người khác đánh, cho nên dấu tay trên mặt cũng không giống nhau! Vừa rồi Tống Ngâm Tuyết là ở trước mắt bao người ỉnh một cái tát, bởi vậy có thể chứng minh trên mặt mình chính là dấu tay chính xác! Mà Kiều Mạt Nhi, nàng ta bởi vì dưới tình thế cấp bách tự đánh mình, cho nên phương hướng dấu tay trên mặt, nhìn thế nào vẫn thấy quái quái!

Kiều Mạt Nhi cùng Cầm Tâm, đồng thời ý thức được chuyện này. Người phía trước, oán hận trừng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi, người đứng sau, thì vẻ mặt phức tạp, lập tức đảo mắt một cái, phần nộ đi lên trước.

Rất tốt, ta cần chính là cái hiệu quả này! Âm thầm cười cười, giương mắt nhìn hai người lúc này đã mặt đối mặt! Nhìn dấu tay hồng hồng trên mặt các nàng, Tống Ngâm Tuyết đột nhiên cảm thấy các nàng như hai con gà mái chuẩn bị ra trận tranh cao thấp.

“Bốp” một tiếng, lại một tiếng bập tai trong trẻo, Cầm Tâm tự đánh lên mặt của mình, tiếp theo, mang thêm một cái dấu tay đỏ chót đi đến trước mặt Tử Sở, mặt không biểu tình thẳng thắn nói: “Điện hạ mời xem mặt nô tỳ, có khác nhau hay không?”

“Cái này. . . .” Tử Sở thấy vậy chần chờ.

Bất cứ ai cũng nhìn ra được, hai dấu tay này, rõ ràng là từ hai góc độ khác nhau mà đánh ra! Cái bên phải, là vừa mới này Tống Ngâm Tuyết đánh trước mặt bọn họ, năm ngón tay này rõ ràng, phương hướng nhìn cũng thuận mắt. Mà dấu bên trái, trên mặt Cầm Tâm, là dấu tay nàng vừa mới tự đánh, dấu vết mơ hồ, vân tay lẫn thành một khối, không được tự nhiên, rõ ràng giống như đúc dấu trên mặt Kiều Mạt Nhi!

Chẳng lẽ là trong mắt hẩn tâm tình bất định, sáng tối phức tạp. Thấy vậy, Cầm Tâm ủy khuất, nhưng mà vẫn cố nén giận bình tĩnh nói: “Điện hạ, Cầm Tâm không có đánh Khuynh Nhạc công chúa!”

“Cái này. . . .” Trong nhất thời không biết nói cái gì cho phải, Tử Sở đứng bất động. Một bên, Kiều Mạt Nhi thấy tình huống vậy, biết không hay rồi, trong nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào.

Bằng chứng rõ ràng bày ra trước mắt, nàng muốn trốn tránh cũng không xong ! Phần hận nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mắt phá hư chuyện tốt của nàng, lại kinh ngạc vì ngay cả chi tiết nhỏ bé như vậy nàng ta cũng chú ý, hơn nữa còn có thể vờ như vô ý chỉ điểm cho Cầm Tâm, trong lòng Kiều Mạt Nhi, không khỏi có chút cảnh giác.

“Quận chúa thật là thông tuệ hơn người! Thậm chí ngay cả chi tiết nhỏ như vậy cũng chú ý rất rõ ràng!” Thử lòng một câu, làm cho Tống Ngâm Tuyết lập tức nở nụ cười.

Xoa tay, ha ha cười, lơ đãng mà nhếch mày, chế nhạo mà châm chọc nói: “Ai nha! Cái này cũng không có gì a! Bất quá chính là bình thường đánh người hơi nhiều, nhìn quen rồi! Vừa thấy được dấu tay quái dị của tỳ tỳ, cảm thấy hiếu kỳ mà thôi!”

Lời nói vô liêm sỉ..., xảo diệu hóa giải sự phòng bị của Kiều Mạt Nhi đối với chính mình, đồng thời cũng làm cho ba người ở đây cảm thấy khinh bỉ một phen!

Bất quá khinh bỉ thì khinh bỉ, hiện tại việc cấp bách, vẫn là phải làm cho rõ ràng tình huống này.

Tử Sở cau mày, nhìn Cẩm Tâm mặt ghen ngào, khó xử nhìn qua người bên cạnh, chậm rãi mở miệng nói: “Mặt nhi, đây rốt cuộc.”

“Biểu ca. Huynh là đang nghi ngờ Mặt Nhi sao? Mặt Nhi đã sớm nói cho huynh biết, thương thế kia. là Mặt Nhi tự mình không cần thận ngã. Là huynh, là huynh không tin.” Lại giả bộ làm ra vẻ mềm mại, Kiều Mặt Nhi oan khuất vạn phần nói.

Nghe vậy, gương mặt tuấn mỹ của Tử Sở âu sầu, một bên là người trong lòng, một bên chính là thủ hạ đi theo nhiều năm, dưới loại tình huống này, hẳn, không biết nên làm thế nào mới tốt. “Mặt Nhi, vết thương trên đầu vai này là chính muội không cần thận ngã, nhưng cái dấu tay trên mặt này, cũng là tự muội đánh sao? Muội. tại sao phải tự mình đánh mình?”

Do dự nói ra ý nghĩ trong lòng, Tử Sở nắm chặt tay lại. Nghe vậy, Kiều Mặt Nhi sững sờ, trong đầu một mảnh trống không. Thảm, chỉ lo chối là mình tự ngã, đã quên chuyện trên mặt còn có dấu tay! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nên dùng cái lý do gì? Cũng không thể nói mình nhất thời cao hứng tự tát một phát a!

Trong lòng Kiều Mặt Nhi bối rối suy nghĩ, trên mặt cũng có chút hoảng hốt. Thấy vậy, Cẩm Tâm mặt lạnh, khiêu khích nhìn nàng, bộ dạng không muốn từ bỏ ý đồ.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết vui tươi hơn hử nhìn phản ứng của hai người, cảm thấy thích ý gõ gõ lên ngón tay mềm mại no tròn của mình, mắt to long lanh không ngừng lưu chuyển. Ha ha, trị Cẩm Tâm xong rồi, bây giờ nên đến phiên người!

Đi lên trước, cười cười nhìn Kiều Mặt Nhi lúc này đang nói không nên lời, Tống Ngâm Tuyết mở miệng giải thích: “Phu quân chuyện này cũng không khó lý giải a! Bây giờ không phải mùa xuân sao, vạn vật hồi sinh, sức sống dạt dào! Hoa a cỏ a đều tranh nhau nở rộ, cho nên lũ muỗi đáng chết, cũng không an phận đi cắn người.”

“Muỗi? Cắn người? Nhưng bây giờ là trời tháng tư!” Kinh ngạc nhìn Tống Ngâm Tuyết, Tử Sở hoài nghi.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười nói: “Trời tháng tư thì sao? Không phải có câu ngôn ngữ nói là ‘Đêm xuân chưa qua, muỗi cắn khắp nơi’ sao! Đúng vậy, thì ra là cái ý tứ này! Người xem khuôn mặt nhỏ nhắn này của công chúa tỷ tỷ non mềm làm sao a, còn trong veo như nước! Đám sắc muỗi thấy tình cảnh này, làm sao còn nhịn được? Nhất định là đi lên định cắn! Tỷ nói có đúng không a! Công chúa tỷ tỷ?” Lời nói ngấm ngấm hại người..., Tống Ngâm Tuyết châm chọc nói, xoay người, nụ cười mang theo thâm ý khác, giương mắt nhìn về phía Kiều Mặt Nhi, giống như giải vây trưng cầu ý kiến của nàng, sau đó chậm rãi nhìn Tử Sở đứng bên cạnh.

” ‘Đêm xuân chưa qua, muỗi cắn khắp nơi.’ có câu ngôn ngữ như vậy sao? ‘Nghĩ hoặc nhăn mày, Tử Sở lên tiếng.

Thấy vậy, Kiều Mặt Nhi không còn cách nào, vừa thấy cơ hội, lập tức bắt lấy không tha: “Có có! Những lời này trước kia ta ở trong nước cũng đã nghe qua! Ngâm Tuyết muội muội thật đúng là thông minh, vừa rồi quả thực có một con muỗi bay tới bay lui trước mặt ta, ta nhất thời bực bội, đã hơi mạnh tay.” Ý bảo đó là lý do trên mặt mình có dấu tay, Kiều Mặt Nhi tươi cười giải thích, nghe vậy, Tử Sở há hốc mồm, bộ dạng muốn nói rồi lại nói không nên lời, mặt Cẩm Tâm bên cạnh đen lại, tâm tình phần nộ ngực phập phồng lên xuống.

Tống Ngâm Tuyết thâm cười lạnh: ha ha, cái ta muốn chính là những lời này của người! Vẻ mặt vui vẻ, tiến lên mạnh mẽ giương một tay lên, hung hăng quật xuống, nương theo một tiếng vang dội, lời nói vô tội và khờ dại của nàng vang lên: “ Công chúa tỷ tỷ, lại có một con nè! Ngâm Tuyết tới giúp tỷ đánh nha——” Biểu lộ ra vẻ khờ dại, tay hung hăng giơ lên, khi Kiều Mặt Nhi còn chưa kịp phản ứng, một hồi chưởng phong liền nương theo tiếng nàng mà đến, “ Bốp ——” một tiếng, khiến nàng ta đầu vẳng mắt hoa.

Tống Ngâm Tuyết vui tươi hơn hử nhìn hai người Cẩm Tâm cùng Kiều Mặt Nhi, cảm thấy bất đắc dĩ tự nhủ: xem đi, lòng dạ ta quả nhiên quá mềm yếu! Không thể thấy chuyện không công bằng, mỗi người một cái, công bình đến cực điểm, công bình đến cực điểm!

Gật gật đầu, tựa hồ đối với biểu hiện của mình rất là thoả mãn, Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn về

phía Kiều Mạt Nhi còn đang chóng mặt chưa phục hồi tinh thần lại, làm bộ làm tịch nói: " Ai nha, tỷ tỷ, muối bay mất rồi!" " Người!" Bùm mặt, hai mắt bùng bùng tức giận, hai vai không khỏi tức giận đến khẽ run run! Kiều Mạt Nhi nằng, là nữ nhân cao quý nhất Kiều quốc, như vàng trắng trong mây được sao sáng vây quanh, cho tới bây giờ đều được người ta tranh nhau che chở, có bao giờ chịu cơn tức như vậy? Đừng nói chi là bị người khác tát ột cái trước mặt mọi người! Đối với nàng mà nói, quả thực là chuyện vô cùng nhục nhã trong cuộc đời, vô cùng nhục nhã!

Kiều Mạt Nhi phần nộ hai mắt gần như muốn phun ra lửa, nhưng ngại có Tử Sở ở đây, nàng không thể xuất ra diện mục đích thực của mình, chỉ có thể trừng hai mắt, cố gắng hít vào, thở ra, hít vào." Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy, không thoải mái sao? Thực xin lỗi chưa kịp đánh muối giúp tỷ, làm hại tỷ khó chịu thành như vậy!" Lấy lòng muốn tiến lên an ủi, nhưng sau khi tiếp xúc với sắc mặt so với chết còn khó xem hơn của Kiều Mạt Nhi, Tống Ngâm Tuyết" ngoan ngoãn" lui trở về.

Cầm Tâm vui vẻ nhìn một màn trước mắt, thậm chí có chút đắc ý vênh môi, hoàn toàn đã quên mình cũng bị Tống Ngâm Tuyết quăng ột cái tát, còn bị dẫn dụ mà tự mình đánh mình!

Một bên, Tử Sở giương mắt nhìn các nàng, cảm thấy có chút phức tạp. Hắn làm hoàng trù, từ nhỏ đọc đủ thứ thi thư, cho tới bây giờ cũng chưa nghe qua có câu ngạn ngữ: " Đêm xuân chưa qua, muối cắn khắp nơi ", huống chi ai cũng biết, khí trời tháng tư thì làm sao lại có muối? Chuyện này căn bản là vô lý!

Chính là, nếu là vô lý, vậy tại sao Mạt Nhi lại phối hợp nói như vậy? Chẳng lẽ nàng. ánh mắt rồi rầm, rơi vào trên mặt Kiều Mạt Nhi, cũng chậm rãi đi xuống, đi tới vết kiếm trên vạt áo nàng.

Mạt Nhi không biết võ công, vết kiếm này nhất định là Cầm Tâm gây ra! Cầm Tâm tại sao phải phá rách quần áo của Mạt Nhi? Mặc dù mình biết Cầm Tâm làm việc có chút xúc động, nhưng nàng dù sao cũng đến từ trong nội cung, lại ở cùng mình cả chục năm, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, trong lòng nàng rất rõ ràng! Nếu không phải cực kỳ tức giận, sao lại ra tay mạo phạm Mạt Nhi. Mạt Nhi, cả sự kiện này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì Cầm Tâm muốn mạo phạm muội? Vì cái gì muội phải tự mình đánh mình? Vì cái gì sau khi muội thừa nhận là tự mình ngã xuống, cũng không giải thích rõ ràng luôn một lần, còn muốn nói dối khiến ta trách oan Cầm Tâm. Lốp lốp nghi vấn, không ngừng quay cuồng trong đầu Tử Sở, đấu tranh không ngừng. Không muốn tin, nhưng cũng không thể không tin! Chính là tin rồi, lại cảm thấy thật khổ sở!

Nặng bùm lấy ngực, khuôn mặt tuấn mỹ hơi nhợt nhạt, cố nén, nhưng cũng không nói gì.

Kiều Mạt Nhi giận dữ, nhìn chăm chăm vào Tống Ngâm Tuyết, vẫn không nhúc nhích, cừ hận trong lòng càng thêm mở rộng! Lập tức thả tay xuống, chậm rãi nói: " Cám ơn muội muội đánh muối giúp tỷ tỷ! Tâm địa muội muội thật sự là quá tốt, thật làm cho tỷ tỷ cảm động không thôi! Như vậy đi, lần sau có cơ hội, tỷ tỷ cũng đánh giúp muội muội một lần, đem tất cả hồi báo lại!" Nghiến răng nghiến lợi, gian nan mà nói! Lửa giận muốn phát mà không thể phát, thiếu chút nữa Kiều Mạt Nhi đã điên mất! Nàng mở to hai mắt hồng hồng, thẳng tắp nhìn tên đầu sỏ làm nàng phần nộ, thấy thế, đầu sỏ cười ha hả nói: " Ai nha, công chúa tỷ tỷ thật là quá khách khí! Ngâm Tuyết nào có thể chiêu muối như tỷ a? Cho nên tâm ý của tỷ tỷ, Ngâm Tuyết trước hết xin cám ơn!" Mía mai lẫn nhau, tuy cả hai đều là cao thủ ngụy trang tác quái, nhưng chút ít thủ đoạn kia của Kiều Mạt Nhi, lại thủy chung chỉ đáng đứng xa xa mà ngó Tống Ngâm Tuyết!

Sau một hồi đấu võ mồm, Kiều Mạt Nhi tự biết cãi không lại, hận đến dậm chân, hướng Tử Sở hạ thấp người nói: " Biểu ca, bả vai ta đau quá, phải đi về bôi thuốc rồi!" Nàng vốn tưởng rằng vừa nói lời này ra, Tử Sở sẽ lập tức tiến lên, như thường ngày ôn nhu nói với nàng: ta đưa muội trở về! Chính là lúc này đây, hắn không có! Hắn đứng thẳng tắp, cũng không mở miệng, cũng không làm gì, chỉ giương mắt thất thần nhìn về phía trước.

" Hừ!" Vừa thấy tình huống như vậy, Kiều Mạt Nhi thiếu chút nữa phát khùng, hai tay không khỏi nắm thật chặt thành nắm. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết buồn cười nhìn biểu hiện của nàng, bất âm bất dương mở miệng nói: " Tỷ tỷ không phải muốn đi xem đại phu sao? Tại sao còn không đi? Có muốn Cầm Tâm tiến tỷ một đoạn hay không!" Vừa dứt lời, nàng thiếu chút nữa cười ra tiếng! Mắt thấy Cầm Tâm hạ thấp người chuẩn bị tiến lên, sắc mặt Kiều Mạt Nhi vốn đã rất khó coi không khỏi lại khó coi thêm ba phần.

" Không cần, tự ta sẽ đi!" Dứt lời thở phì phì phát tay áo, cũng không quay đầu lại đi về phía trước.

” Người cũng đi xuống đi, ta muốn ở lại đây một mình!” Đợi thân ảnh nổi giận đùng đùng của Kiều Mạt Nhi đi rồi, Tử Sở nhàn nhạt nói với Cẩm Tâm.

” Dạ!” Biết hiện tại cũng không nên quấy rầy hẳn, Cẩm Tâm nghe vậy, thuận theo nhặt kiếm rơi trên mặt đất lên, sau đó xoay người rời đi, chỉ để lại bên rừng hai thân ảnh lãnh đạm nhìn nhau.

” Quận chúa thay đổi, càng ngày càng không giống quận chúa trước đây rồi!” Một câu nhàn nhạt, là đang nói với Tổng Ngâm Tuyết.

Nghe vậy, Tổng Ngâm Tuyết nâng mày, giống như nghiền ngẫm xoay người nhìn. A! Đại Lương Tam hoàng tử vốn tự coi là thanh cao này, cũng chả có mấy khi chủ động mở miệng nói chuyện với mình! Ha ha, lúc này hẳn làm sao vậy?

” Phu quân, chẳng lẽ không ai nói cho người biết, con người —— luôn thay đổi sao?” Trêu chọc nói, nhẹ nhàng xoa bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của mình. Vừa rồi hai phát kia thật đúng là dùng sức, tay đến bây giờ còn phát đau.

” Con người, luôn thay đổi à.” Lặp lại câu này một lần, không biết suy nghĩ của hắn đã bay tới tận đâu, về mặt Tử Sở lúc này mờ mịt, hai mắt vô thần nhìn phía trước.

Ai, soái ca chính là soái ca, ngay cả lúc sững sờ cũng đẹp trai như vậy!

Tuy Tổng Ngâm Tuyết đối với Tử Sở cũng không có bao nhiêu hứng thú, nhưng khi thấy soái ca thì hai mắt không khỏi nhìn nhiều một chút, đây cũng là chuyện thường tình! Nhất là hiện tại vị soái ca này, biểu lộ còn có chút do dự. Hắc hắc! U buồn a ~ đây không phải là thời điểm rất dễ dàng sa bẫy sao! Nếu như lúc này mình đoạt lấy Tử Sở, công chúa chó má kia, còn không tức giận đến nhảy lên trời sao? Ha ha!

Tổng Ngâm Tuyết trầm nghĩ, không khỏi khẽ cười lên tiếng! Bất quá cuối cùng ngẫm lại, nàng sẽ không thật sự làm như vậy! Không chỉ nói tới việc nàng khinh thường yêu mến một người trong lòng không có nàng, dù là trong lòng có nàng, nàng cũng muốn nghĩ kỹ, coi mình có để ý hay không! Ai, không có biện pháp, ai bảo nàng vốn không tìm không phối như vậy!

Thu hồi tầm mắt, không muốn nói nhiều thêm, xoay người, nhấc chân đi ra ngoài. Sau lưng, Tử Sở thu hồi ánh mắt lại, phức tạp nhìn theo thân ảnh thanh lệ chậm rãi đi xa, trong miệng, trầm giọng lẩm bẩm: ” Con người, luôn thay đổi.”

55. Q.1 - Chương 55: Chẳng Biết Lòng Hận Ai

Kiều Mạt Nhi nổi giận đùng đùng về tới Thiên Hương các, “Rầm—” một tiếng hung hăng đóng cửa lại, lập tức tiến lên, phát tay áo đem toàn bộ đồ đạc trên bàn đánh ngã trên mặt đất, ngay sau đó dùng chân mãnh liệt giẫm trên mặt đất, vẫn cảm thấy khó chịu, lại một cước đạp cái ghế bên cạnh, liên tiếp đạp vài cái mới chịu dừng.

Trong phòng, Tiểu Đào thấy tình huống như vậy có chút sợ đến choáng váng! Rất ít khi trông thấy công chúa phát hỏa lớn như thế, hơn nữa đây là nước khác, dù thế nào cũng phải giả trang một chút a!

“Công chúa.” Yếu ớt nhìn Kiều Mạt Nhi buổi sáng đi ra ngoài tâm tình còn thật tốt, sau khi về lại mặt đầy thịnh nộ, Tiểu Đào tranh thủ thời gian tiến lên đưa trà, ở bên cạnh khuyên lơn: “Công chúa, uống chút trà cho bớt giận a!”

“Hừ!” Một bả cầm cái chén qua, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, đặt mông ngồi xuống, mạnh mẽ đem chén trà trong tay ném trên mặt đất, trong tiếng “Xoảng” chén trà vỡ thành mảnh nhỏ, Kiều Mạt Nhi hung dữ nói: “Tổng Ngâm Tuyết chết tiệt! Dám xen vào việc của người khác, khi dễ ta như vậy! Còn làm hại trong lòng biểu ca có khúc mắc với ta. Hừ! Tiện nhân! Tiện nhân!”

“Công chúa, mặt của người.” Nghe xong lời nói của Kiều Mạt Nhi..., Tiểu Đào gương mặt trông thấy hai cái dấu tay hồng thật to trên mặt nàng ta, kinh hãi kêu ra tiếng. Ông trời a, mình hầu hạ công

chúa đã lâu như vậy, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy công chúa bị đánh! Chẳng lẽ Nhữ Dương quận chúa, thật sự lớn gan như vậy à. Yếu ớt nghì, miệng nói thật nhỏ, chính là nàng nói chưa dứt lời, liền như đổ dầu vào lửa! Vừa nghe vậy, Kiều Mạt Nhi đột ngột đứng lên, cầm cái gương mảnh liệt nhìn mặt của mình một hồi.

Khi nàng chứng kiến bên mặt mình bị Tống Ngâm Tuyết đánh sưng thật cao, khoa trương quát to một tiếng, lập tức che mặt, nổi giận đùng đùng hét: “Mặt của ta! Mặt của ta!”

“Công chúa, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút! Đây là phủ người khác!” Vừa thấy nàng như vậy, Tiểu Đào lập tức tiến lên ngăn lại, sợ bộ dáng nàng điên cuồng như vậy bị người ta trông thấy truyền ra ngoài.

Kiều Mạt Nhi đang đắm chìm trong tức giận, làm sao nghe lọt lời của nàng, giống như nổi điên dùng toàn bộ sức lực gõ bàn, không ngừng thở hổn hển.

Náo loạn một hồi, có lẽ là đã phát tiết gần hết, Kiều Mạt Nhi chậm rãi ngồi xuống, nhú lông mày, lặng lẽ suy tư.

“Tiểu Đào!”

“Dạ, công chúa!” Vừa nghe nàng gọi, Tiểu Đào lập tức tiến lên.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi nheo mắt lại, con mắt lộ ra hung quang nói: ” Bây giờ, người lập tức đi nhà trọ Duyệt Lai nói cho Nhị Phò mã! Nói nếu hẳn muốn người kia, ta sẽ đem hết toàn lực trợ giúp hẳn!”

“Dạ! Nô tỳ đi ngay!” Lĩnh mệnh xoay người, mặc dù không biết Kiều Mạt Nhi nói vậy là có ý tứ gì, nhưng dưới loại tình huống này, nàng vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời mới tốt.

Thân ảnh Tiểu Đào chậm rãi đi xa, Kiều Mạt Nhi mặt lạnh lùng, đáy lòng phần hận hung ác thầm nói: “Hừ! Tống Ngâm Tuyết! Tuy người không ngại cùng nhiều nam nhân giao hoan, nhưng nếu như người nam nhân kia có thể hủy danh tiết của người, cũng khiến người mất hết mặt mũi? Ta nghĩ như vậy, người vẫn sẽ để ý a.Trầm thấp cười, thanh âm âm trầm vang lên trong phòng, có chút khùng bố, Kiều Mạt Nhi vì hình ảnh tốt đẹp mình sắp nhìn thấy mà cao hứng không đó! Cùng lúc đó, trong Ngâm Tuyết các, Tống Ngâm Tuyết tâm tình thật tốt bắt chéo hai chân, chân ngọc thon dài xinh đẹp lắc lắc, thoải mái nhàn nhã ăn điểm tâm.

” Quận chúa, cái tư thế này của ngài.”Một bên, Mân Côi có chút nhìn không được lên tiếng nhắc nhở, nhưng nàng không ngờ, đối phương mắt điếc tai ngơ, giả bộ nhắm mắt lại, vui vẻ tự nhiên.

Ai, quận chúa đây là làm sao vậy? Nàng trước kia, chính là dù có điều ngoa tùy hứng thế nào, nhưng về lễ tiết, vẫn tuân thủ thập phần nghiêm ngặt! Làm sao có dáng vẻ như hiện tại này? Tuy gần đây người biến thành không điều ngoa rồi, chính là bất cứ cái gì củ gì a, tựa hồ đều ném lên chín tầng mây, không nhớ chút gì. Như trước mắt, có nữ tử nhà ai giữa ban ngày ban mặt công nhiên cởi bỏ tất chân, hai chân gác lên, còn lắc lư ăn điểm tâm, ngâm nga hát dân ca? Bộ dáng như một công tử, nào có một điểm thẹn thùng của cô nương! Chẳng mờ hôi, nữ tử như vậy, chỉ sợ dưới gầm trời này cũng chỉ có quận chúa nhà các nàng thôi?

Hít một hơi, mở miệng nói sang chuyện khác: ” Quận chúa, vừa rồi Hoàng công công trong nội cung tiến đến truyền lời, nói sứ giả Kiều quốc mang đặc sản đến dâng, ngày mai Thánh Thượng mời quận chúa tới cùng dự yến!”” A, có chuyện như vậy sao?”Từ từ nhắm hai mắt, nhéo một khối cao hoa hồng* đưa vào trong miệng, Tống Ngâm Tuyết có chút lơ đãng nói, ” Sứ giả Kiều quốc? Nói như vậy, ngày mai Kiều Mạt Nhi nhất định cũng cùng đi rồi?”” Dạ! Hoàng công công cũng tiến đến báo cho nàng ta! Dù sao sứ giả của nước mình tới nha, nàng thân là công chúa về lý cũng nên có mặt!”Gật gật đầu, Mân Côi trả lời.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết búng tay một cái thật đẹp, tiêu sái nháy mắt, vẻ mặt sáng lạng, ” Ha, đã như vậy, ngày mai ta nhất định phải tham gia !”Nàng lúc này, có chút không thể chờ đợi được muốn nhìn một chút, ngày mai mọi người thấy khuôn mặt sưng ột bên của Kiều Mạt Nhi thì sẽ có phản ứng đặc sắc gì! Nhất định rất vui vẻ a!

Ha ha! Lúc trước, người nào đó luôn dặn dò mình, phải hầu hạ tốt vị công chúa này! Nếu ngày mai, hẳn thấy mình không làm việc như lời phân phó? Người nào đó sẽ phản ứng như thế nào a? trách phạt sao? Nàng có chút mong đợi. Mân Côi không nói gì nhìn Tống Ngâm Tuyết vô cùng anh tuấn trước

mắt, cuối cùng bắt đắ dĩ an ủi mình: quận chúa nhất định là bởi vì Kỳ Nguyệt công tử gần đây quản lý sản nghiệp tốt, mang về cho vương phủ không ít lợi nhuận, cho nên cảm thấy cao hứng, có chút đắc ý quen hình đi. Lắc đầu, xoay người không nói một lời đi ra ngoài.

Đợi Mân Côi đi rồi, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi mở mắt ra, chậm rãi cầm sổ sách bên bàn qua, sau khi mở ra bắt đầu chăm chú kiểm tra từng tờ một.

Trong thế giới lạ lẫm này, Tống Ngâm Tuyết nàng, ai cũng không tin! Nàng thừa biết, giao tiếp với người, dùng người, thật mà giả giả mà thật, nói ba phần, giữ lại ba phần, không thể giao phó toàn bộ chân tình! Bởi vì nàng biết, chỉ có bản thân, mới vĩnh viễn không phản bội chính mình!

Nhíu nhíu lông mày, lướt qua phần doanh thu, nhìn ba thành lợi nhuận tăng lên, nàng cười cười nhàn nhạt. Ha ha, ba thành sao? Không! Những thứ này, cũng chỉ là mới bắt đầu. Thu nọ cười lại, nhíu mày chậm rãi tự hỏi, gió thổi khiến tấm rèm lay động mà không biết.

Ngoài phòng, một thân ảnh thon dài ưu nhã chậm rãi đi vào. Gương mặt tuấn mỹ lẳng lặng nhìn về phía trước, tiếp theo, dùng thanh âm trầm thấp và tràn ngập mê hoặc chậm rãi nói: " Mỹ nhân chau mày, chẳng biết lòng hận ai."Theo một câu tràn ngập ý đùa giỡn, nhưng mà dùng lời cứ như vô vàn thương tiếc truyền vào, thân ảnh thon dài của Minh Tịnh chậm rãi đi đến, lập tức đưa tay, chậm rãi ngồi xuống trước mặt Tống Ngâm Tuyết.

" Mỹ nhân chau mày, không biết lòng hận ai?" Nhếch mày quay lại nhìn hắn, vẻ mặt nghiến ngấm, Tống Ngâm Tuyết có chút trào phúng cười nói: " Không thể tưởng được Minh Tịnh công tử thông dong ưu nhã, ngoại trừ vô công trách tuyệt ra, ngậm vịnh làm thơ, cũng không giống người thường, lưu luyện mập mờ như vậy!"

" Quận chúa đây là đang giễu cợt Minh Tịnh sao?"Nghe vậy cười nhẹ nhàng, vẻ mặt thanh nhã, Minh Tịnh duỗi tay ra, tự mình rót trà trên bàn.

Có thị vệ cao ngạo như hắn vậy sao? Quả thực giống như cha mình!

Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, nhưng trên mặt vẫn vui vẻ đáp: " Ta làm sao dám giễu cợt người? Ta đây chính là còn muốn sống thêm vài năm nữa." Ha ha, quận chúa nói đùa! Minh Tịnh chỉ biết bảo vệ quận chúa, sao lại thương tổn quận chúa."Nhẹ nhàng nâng chung trà lên, hai mắt lại thẳng tắp nhìn nàng, lúc này trong cặp mắt thâm thúy không thấy đáy của Minh Tịnh, để lộ ra, một tia sáng khó hiểu.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nhún vai, biểu lộ thờ ơ nói: " Có lẽ vậy a. không biết nên cảm tạ ai?" " Quận chúa thật đúng là càng ngày càng khô hài rồi! Trò đùa như vậy cũng chơi;"Không thèm để ý đến nét mặt của nàng, Minh Tịnh phối hợp nói, vẻ mặt thông dong, như mây trôi nước chảy.

Vừa thấy khí chất phong nhã như tiên tử của hắn, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi thu hồi sự trào phúng, xoắn mày nghiêm mặt hỏi: " Người đến tìm ta, có chuyện gì không?"

" Không có việc gì, chính là muốn đến thăm quận chúa!"

" Thăm ta?"Không khỏi đề cao âm lượng, trong lòng thầm mắng: Tndn! Câu này không phải của ta sao? Rõ ràng dám cướp lời của ta! Thật không biết xấu hổ!

Khinh bỉ nhìn hắn một chút, vẻ mặt không kiên nhẫn khoát khoát tay, Tống Ngâm Tuyết buồn bực nói: " Minh Tịnh, người có chuyện gì cứ việc nói thẳng a!"

" Quận chúa, Minh Tịnh nói rồi, Minh Tịnh không có việc gì cả!"

" Không có việc gì vậy người đến đây làm gì chứ? Nhàm chán a?"Bất mãn chặn họng hắn, vốn tưởng rằng sau khi hắn nghe câu này, sẽ thức thời rời đi, nhưng ai biết hắn lại giống như nghe không hiểu, không nhanh không chậm vươn tay ra rót ỉnh một chén nước, uống chậm rì rì.

" Quận chúa! Nếu như quận chúa cho rằng, đến thăm quận chúa là một việc chuyện nhàm chán..., Minh Tịnh liền cho rằng như vậy a!"Nhàn nhạt nói, tuy chưa tới mức bén nhọn, nhưng mà làm cho người ta nghe xong toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, khiến Tống Ngâm Tuyết râu rì ngậm miệng lại.

Hừ, đồ đê mê! Tài ăn nói cũng không tệ!

Thằng tấp trùng mắt nhìn hấn, không nói được lời nào, chuẩn bị dùng chiến thuật trầm mặc đến ứng đối, nhưng lúc này, Minh Tịnh tựa hồ nhìn ra nàng đang nghĩ gì, liếc qua mũi chân trơn bóng của nàng, ánh mắt không tự giác được tối sầm lại, cười nhạt một tiếng, nói: ” Quận chúa nhìn Minh Tịnh như vậy, Minh Tịnh sẽ xấu hổ đó”Cái gì, hấn nói hấn sẽ xấu hổ? Tnnd tán hươu tán vượn!

Một câu này làm cho Tống Ngâm Tuyết muốn học máu, nàng không khỏi ngẩng đầu, nhìn thẳng mặt hấn: ” Minh Tịnh, rốt cuộc ngươi có ý gì?”

” Quận chúa, người có thể bảo ta. Tịnh.”

” Tịnh?”Cau mày, thu nụ cười lại, hai mắt Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng Minh Tịnh, nhìn thần sắc thanh nhã như gió xuân, bình tĩnh thong dong kia, cùng với lời nói mập mờ..., nhưng thái độ thủy chung vẫn điềm nhiên như không! Ánh mắt của nàng, không khỏi chậm rãi chăm chú hơn.

“ Quận chúa gọi tên ta. thực là rất dễ nghe.”Cắt câu lấy nghĩa mà nói..., nhàn nhạt, thanh âm ôn nhu kết hợp với đôi mắt sáng như ánh sao của Minh Tịnh, thâm thúy, xinh đẹp nhìn chăm chú vào nàng.

Tống Ngâm Tuyết vẫn không nhúc nhích nhìn hấn, biết rõ tại thời điểm khẩn yếu này, mình không thể có một chút động tĩnh nào! Bởi vì chỉ cần không cẩn thận, có lẽ sau một khắc, mình sẽ ngã xuống trong cạm bẫy ôn nhu giăng sẵn của người nào đó.

Đối với Minh Tịnh, nàng vẫn hoài nghi!

Bởi vì người này gần như hoàn mỹ, trong lúc vô hình, lại làm cho nàng cảm thấy bất an! Nàng thủy chung vẫn đoán không ra, cũng xem không rõ ý nghĩ thực sự của hấn, tựa như sự tồn tại của hấn rõ ràng là chân thật, nhưng mà trong lòng chung quy vẫn cảm thấy mờ ảo hư vô. Trực giác nói cho nàng biết – người này, không đơn giản! Chính là rốt cuộc không đơn giản ở chỗ nào? Nàng không nói được.” Minh Tịnh, mục đích của ngươi là gì?” Nghiêm mật, tâm thần run run, chống cự lại sự ôn nhu hấp dẫn trước mắt, Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Minh Tịnh nở nụ cười! Lần thứ hai, một nụ cười không che dấu chút gì, thuần túy mà khoan khoái hiện ra trên khuôn mặt hấn, giống như gió xuân thổi vào lòng người. Nụ cười của hấn, thật sự rất trong trẻo! Thậm chí trong trẻo đến mức có thể làm cho người ta quên mất âm mưu ẩn giấu sau nụ cười kia A, vì cái lại nói là âm mưu? Bản thân Tống Ngâm Tuyết cũng không rõ, chỉ là trên trực giác cảm thấy như vậy!

” Tại sao quận chúa lại thấy Minh Tịnh có ý đồ ?”Nói ra một câu bình tĩnh, chậm rãi nâng chung trà lên, đưa đến bên môi ưu nhã nhấp một ngụm, lời cuốn cứ như bức họa mỹ nhân.

Tống Ngâm Tuyết mở to hai mắt, cũng nâng chung trà lên, chậm rãi ve vuốt thành chén, chậm rãi nói : ” Người dám nói không có sao?” Khẽ cười cười, giống như khẳng định, Tống Ngâm Tuyết trầm giọng nói: ” Minh Tịnh, nếu như ngươi thật sự không có mục đích, theo tính tình của ngươi, tại sao lại ba lần bốn lượt đối xử với ta như thế”

” A, tính tình của ta ?; ‘Bộ dạng vẫn thanh nhã, tiếp tục uống trà, Minh Tịnh vẫn ngồi yên, chỉ lắng lắng nghe.

” Tính tình của ngươi như thế nào? Ta không biết! Nhưng mà ta biết, ngươi ngoài mặt tùy ý như vậy, nhưng bản chất lại cực kỳ ngạo mạn thanh cao, chắc là không muốn dùng nhiều tâm tư như vậy trên người ta!”

” Bản chất ngạo mạn thanh cao? Thì ra quận chúa đánh giá Minh Tịnh như vậy? Ha ha, thú vị.”Cong môi khẽ cười, trong mắt thâm thúy, Minh Tịnh buông chén, giương mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, “Tại sao quận chúa lại không cho rằng, Minh Tịnh đây là động chân tình— với quận chúa.”

Lời nói thấp mị..., mang theo mê hoặc, chậm rãi truyền vào lỗ tai Tống Ngâm Tuyết. Nghe vậy, nàng khẽ cười một tiếng, không đếm xỉa tới, châm chọc nói: ” Động chân tình?”Cúi đầu xuống, trầm mặc một hồi, một loại yên tĩnh chảy xuôi giữa hai người, lúc Minh Tịnh cho rằng Tống Ngâm Tuyết không mở miệng nữa, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt, thuần túy là một mảnh thanh minh: ” Minh Tịnh, nếu ngươi thật sự động chân tình, vậy giờ phút này, ngươi cũng không thản nhiên ở trước mặt ta nói ra như vậy! Biết không? Vì cái gì ta đây lại khẳng định ngươi không phải thật lòng? Đó là bởi vì trong mắt ngươi, ta không

nhìn tới sự nồng nhiệt nên có khi yêu mến một người!”Trầm giọng, nhưng lại cực kỳ khẳng định mà nói, làm cho Minh Tịnh nao nao, nhưng lập tức đã lấy lại tinh thần, trầm giọng cười ra tiếng: ” Nồng nhiệt? Ha ha, xem ra, Minh Tịnh còn làm chưa đủ a! Muốn khiến quận chúa vui vẻ, có vẻ còn phải cố gắng nhiều”Nói không ngừng, như thật mà giả, Minh Tịnh dứt lời, đứng lên, phất tay áo xoay người bước đi. Ngoài cửa, Kỳ Nguyệt thấy có động tĩnh, lập tức quay đầu bước nhanh chạy đi, ẩn thân phía sau tường, không ngừng thở phì phò.

Hai ngày này hấn mắt hồn mắt vía, làm cho cả người có chút chán chường, cũng không không chế nổi hai chân mình, cứ nhiên khi tùy ý đi đi lại lại thì cũng không ý thức được mà đi tới trước Ngâm Tuyết các của Tổng Ngâm Tuyết.

Không muốn đi vào, nhưng lại vô tình đi vào, không muốn nghe lén, rồi lại không chế không nổi nghe lén, hấn không rõ vì cái gì, khi hấn nghe được đoạn Minh Tịnh nói với Tổng Ngâm Tuyết câu ” động chân tình” kia thì lòng của hấn, không khỏi mơ hồ co rút đau đớn, lại có thêm trận trận cảm giác chua xót?

Vì cái gì? Vì cái gì?

Không rõ là vì cái gì, thăm nghĩ cứ tiếp tục nghe! Nhưng càng nghe, lại càng thấy bị đè nén! Minh Tịnh nói hấn yêu nàng? Tại sao có thể như vậy? Hấn luôn ưu nhã bình tĩnh, làm sao có thể yêu người điều ngoa vô lễ như vậy?

Tuy là khi mình trả thù Tổng Ngâm Tuyết thì hấn từng đánh mình ngã lăn ra đất, do đó sau này mình phần nộ kêu hấn là” chó săn”! Nhưng là đối với tác phong của bản thân hấn, chính mình vẫn không dám khinh khi! Chính là vì cái gì hôm nay hấn lại hết lần này tới lần khác. Hấn yêu Tổng Ngâm Tuyết! Hấn yêu Tổng Ngâm Tuyết! Những lời này, không ngừng xoay quanh trong đầu Kỳ Nguyệt, ép đến hấn thở không nổi. Bùm lấy ngực, chịu đựng sự ghen tuông không ý thức được từng lớp đánh úp lại trong lòng, Kỳ Nguyệt xoay người, chậm rãi đi về.

Yêu loại nữ nhân như vậy? Quả thực chính là đầu óc có vấn đề! Không ngừng cưỡng chế tự nhủ, an ủi chính mình Minh Tịnh là vì đầu óc hỏng rồi mới có thể vừa ý cái loại người như Tổng Ngâm Tuyết, sau đó trong lòng có chút thoải mái, đúng, Minh Tịnh nhất định là đầu óc hỏng rồi, mới có thể nói như vậy! Mà chính mình, thì bất quá vì hấn mà cảm thấy tiếc hận thôi. Kỳ Nguyệt chậm rãi đi trở về, sau lưng, Minh Tịnh đi tới, thâm ý nhìn bóng lưng của hấn, vẻ mặt bí hiểm, khế mím môi, không biết là suy nghĩ cái gì. Trong phòng, Tổng Ngâm Tuyết lẳng lặng, vẻ mặt nhìn không ra biểu lộ từ từ nhắm hai mắt, khế dựa trên mặt ghế thái sư, tay như có như không nhẹ gõ thành ghề, bộ dáng yên lặng.

Trong lòng, phỏng đoán dụng ý lần này của Minh Tịnh, có sự đánh giá riêng của mình! Nhữ Dương Vương phủ này càng dò xét càng sâu, cho tới bây giờ, hết thấy vẫn còn gió êm sóng lặng! Nếu ném một khối đá rất nhỏ rất nhỏ vào bên trong, kết quả. sẽ như thế nào?

Vẫn bình yên không dao động? Hay là bình tĩnh không gợn sóng? Sự thật, sẽ có một ngày được vạch trần! Chính là ai? Sẽ làm cục đá rơi vào trong hồ kia. Mím cười, thân thể ngừng lay động, mở mắt ra, Tổng Ngâm Tuyết thẳng tắp nhìn qua ngoài cửa sổ, trông thấy mây trôi bồng bềnh bên ngoài, liễu rủ đong đưa trên cây, cùng với chim tước không ngừng gọi bầy, nàng chậm rãi duỗi tay của mình ra, lẳng lặng nhìn, sau đó chậm rãi nắm tay lại, thần sắc tựa như kiên định nhắm mắt lại lần nữa, trong miệng, thì thầm: ” Ngày đó, sẽ không quá xa.”Gió, thổi mái tóc đen, thật dài, nhẹ nhàng bay lên! Khuôn mặt thanh tịnh, linh động, tuyệt sắc khuynh thành! Lúc xế chiều gần tối này, nắng chiều chiếu nghiêng ngoài phòng, hoàng hôn nồng ấm rơi rơi, không lạnh lẽo như khi màn đêm buông xuống, chỉ có, vô hạn lưu luyến cùng thanh lệ tao nhã.

Ngày thứ hai, bầu trời xanh ngắt, trời trong nắng ấm.

Tổng Ngâm Tuyết dậy sớm, để Mân Côi trang điểm sửa soạn thật tốt, leo lên xe ngựa Hoàng công công phái tới, lắc lắc chạy tới trong nội cung.

” Ô, Ngâm Tuyết muội muội tới thật sớm a! Sao vậy, đêm qua không chiến đấu hăng hái quá độ a!”Mới vừa xuống xe, một tiếng chế nhạo liền từ sau truyền đến.

Xoay người nhìn lại, quả nhiên là Tứ Hoàng Tử Tổng Vũ Minh chậm rãi đi tới, mang trên mặt hấn là một nụ cười châm chọc.

” Tứ ca ca!” Giương mặt cho hấn một nụ cười rạng rỡ, Tống Ngâm Tuyết ngọt ngào kêu, cứ như không thấy được biểu lộ chán ghét của đối phương, thân thiện tiến lên. Hừ, muốn chọc giận ta à? Người càng muốn chọc giận ta, ta liền hết lần này tới lần khác không cho người như ý! Phúc hắc nghĩ, vẻ mặt càng cười sáng lạng.

56. Q.1 - Chương 56: Gió Thổi Vô Trúng Gà

Từ trong nội cung trở về, ngày hôm sau, Tống Ngâm Tuyết đang ở thư phòng chờ Kỳ Nguyệt đến báo cáo, lúc này, Kiều Mạt Nhi lắc lư ẹo tiến đến, “Muội muội đang bận sao?”

“Không có gì! Đợi người mà thôi.” Giương mặt cười cười, Tống Ngâm Tuyết thâm ý nhìn. A! rông đến nhà tôm! Không biết hôm nay Khuynh Nhạc công chúa này, lại muốn chơi cái trò quỷ gì đây?

“Công chúa tỷ tỷ tìm ta có việc sao?”

“A, là như vậy!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết hỏi mình, Kiều Mạt Nhi lập tức mặt mày hớn hờ: “Muội muội! Ta đến Đại Tụng cũng một thời gian rồi, còn chưa có cơ hội đi tham quan trong thành, tìm hiểu phong thổ ở đây! Ta thấy hôm nay tiết trời không tệ, ánh nắng tươi sáng, mới có ý nhờ muội muội cùng đi ra ngoài dạo một vòng, không biết muội muội cảm thấy thế nào?”

Giọng nói khẩn thiết, vẻ mặt chân thành, mở to đôi mắt câu hồn, Kiều Mạt Nhi mỉm cười nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết hạ con mắt xuống, tròng mắt vừa chuyển, lập tức ngẩng đầu hợp tình hợp lý nói: “Sao công chúa tỷ tỷ lại nói vậy! Cái gì nhờ với không nhờ! Tỷ tỷ đến Đại Tụng mấy ngày, Ngâm Tuyết làm chủ mà không thể tận sức chu toàn, mang tỷ tỷ đi khắp nơi du ngoạn một phen, lại còn khiến tỷ tỷ tới mời ngược lại ta, chuyện này Ngâm Tuyết thật đúng là áy náy!”

“Không quan trọng, muội muội đừng để trong lòng! Cái gì làm chủ chu toàn với không chu toàn, không sao không sao chỉ cần hôm nay muội muội đáp ứng đi dạo cùng ta là được rồi!”

“Tỷ tỷ thật đúng là thấu tình đạt lý a!”

Khách sáo người một câu, ta một câu, đẩy qua đẩy lại, đáy lòng Tống Ngâm Tuyết cười lạnh một tiếng: hừ! Không có chuyện gì mà ân cần, thì không phải kẻ gian tức là đạo chích! Lập tức đứng lên, ưu nhã lễ độ vuốt cằm, thuận tay làm một cái tư thế “Mời”: “Đã như thế, vậy xin mời, công chúa tỷ tỷ!”

“Được!” Gật gật đầu, xoay người bước đi, nhưng trong mắt lóe lên một tia tính toán! Tống Ngâm Tuyết thấy vậy, miệng mỉm cười, cất bước đi theo.

Mới ra cửa, liền đụng phải Kỳ Nguyệt đến báo cáo. Hấn vừa thấy Tống Ngâm Tuyết lúc này muốn đi ra ngoài, do dự nên không tiến lên.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết trong lòng vừa động, tiếp tục mở miệng nói với hấn: “Kỳ Nguyệt, chúng ta đang muốn đi ra ngoài dạo một vòng, người muốn đi cùng hay không?”

“” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết mời, Kỳ Nguyệt phản ứng theo bản năng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào nàng. Nếu như là lúc trước, hấn nhất định đã sớm phất tay áo phẫn hận rời đi! Chính là hôm nay, sau khi biết rõ sự tình đích thực năm đó, lại cùng Tống Ngâm Tuyết ở chung mấy ngày, hấn, do dự.

“Được.” Vô tình, tựa như không ý thức được, Kỳ Nguyệt nhìn cặp mắt đẹp như bầu trời đầy sao tô điểm kia của Tống Ngâm Tuyết, trong miệng, lần đầu tiên lại ôn nhu đáp ứng.

Hả?

Vốn cho là hấn sẽ không đáp ứng, muốn trêu hấn một phen, ai biết hấn rõ ràng lại đáp ứng rồi? Kỳ quái! Sao Kỳ Nguyệt lại đồng ý chứ?

Khó hiểu nhún vai, không nói thêm cái gì, dù sao nhiều hay ít người, đối với nàng mà nói không có một điểm ảnh hưởng gì, hẳn đã nguyện ý đi cùng, vậy hãy để cho hẳn đi theo a!

Bất quá Tống Ngâm Tuyết không có gì, nhưng Kiều Mạt Nhi tựa hồ có chút không vui, chỉ thấy nàng bĩu môi nói: “Ngâm Tuyết muội muội, hai người đại cô nương chúng ta đi dạo phố, mang theo một người nam tử chỉ sợ có nhiều điều bất tiện a.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Kỳ Nguyệt biến hóa, đang không biết mở miệng như thế nào thì Tống Ngâm Tuyết nghiêng mắt nói: “Vậy sao? Nếu như công chúa tỷ tỷ cảm thấy Kỳ Nguyệt đi theo không tiện, chúng ta có thể mời Tử Sở phu quân cùng đi! Như vậy hai người có thể làm bạn, cũng không cảm thấy có gì bất tiện rồi!”

“Cái này.” Khó xử suy nghĩ một chút, Kiều Mạt Nhi tựa hồ có chút không muốn, chính là Tống Ngâm Tuyết cũng không phải người tốt lành gì, nhìn thấy nàng như vậy, há lại để cho nàng như nguyện? Bàn tay thon dài giương lên nói với Mân Côi bên cạnh: “Mân Côi, đi mời Tử Sở phu quân đến, nói ta cùng với Khuynh Nhạc công chúa muốn cùng hẳn ra ngoài dạo chơi!”

“Dạ!” Thuận theo hạ thấp người mà đi, dưới sắc mặt không được tốt lắm của Kiều Mạt Nhi, Tống Ngâm Tuyết khép hờ mắt, lẳng lặng chờ.

Lúc này trong nội tâm Kỳ Nguyệt phập phồng, hẳn gương mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt cười nhạt, trên gương mặt khuynh thành tinh khiết hoàn mỹ không có một điểm tỳ vết nào, nhất là cặp mắt tinh xảo tuyệt mỹ kia, dù cho nhắm lại, cũng khiến người ta bị hấp dẫn thật sâu.

Bắt đầu từ khi nào, nàng lại trở nên đẹp như vậy?

Kỳ Nguyệt mở hai mắt, không ngừng nhìn nàng, tay không ý thức được, chậm rãi nắm lại. Tống Ngâm Tuyết, tại sao ngươi phải đi cùng ta.

Suy đoán ý nghĩ chân thật của nàng, cảm thấy nàng cũng không phải thành tâm muốn mời mình, nhưng trong đáy lòng lại luôn luôn có một giọng nói không ngừng an ủi: nàng là vì không bỏ người xuống được mới có thể làm như vậy, nàng thích người, thích người.

Đúng! Nàng yêu hẳn! Nàng nhất định là thích hẳn! Bằng không, nàng sẽ không tình nguyện mạo hiểm trở mặt cùng Tống Vũ Kiệt, mạo hiểm đi cứu mình, sau khi mình lấy oán trả ơn cũng còn tiếp tục dung mình ở trong phủ quản lý sản nghiệp!

Đúng! Nhất định là như vậy, nàng nhất định là thích hẳn!

Không ngừng tự nói với mình, trong nội tâm Kỳ Nguyệt chậm rãi bình tĩnh lại, lúc này, Mân Côi cũng dẫn Tử Sở chậm rãi đi tới.

“Phu quân, công chúa tỷ tỷ muốn đi ra ngoài dạo một vòng, ta cảm thấy nhiều người náo nhiệt hơn, cho nên liền mời phu quân và Kỳ Nguyệt cùng đi, người có ý kiến gì không?” Giống như đang hỏi ý kiến của hẳn, nhưng cước bộ, cũng đã bắt đầu đi ra ngoài.

Thấy vậy, Tử Sở nhìn nhìn nàng, lại nhìn Kiều Mạt Nhi bên cạnh, cuối cùng không nói gì, nhấc chân đi theo.

Đi ở trên đường cái, Kiều Mạt Nhi một mực hết nhìn đông tới nhìn tây, vẻ mặt giống như đối với cái gì cũng cảm thấy hứng thú. Nhưng Tống Ngâm Tuyết thấy vậy, lại âm thầm hiểu rõ, người được mùi mưu đồ đen tối.

Vốn là! Đường đường là công chúa của một nước, cái dạng biểu diễn gì chưa thấy qua, vẻ mặt có cần phải biểu hiện hào hứng như vậy sao? Hừ! Nàng càng làm như thế, vậy càng nói rõ nàng giấu đầu hở đuôi, muốn che dấu mục đích của mình mà thôi!

Ha ha, mục đích a! Là cái gì đây? Tống Ngâm Tuyết cười cười chuyển động đôi mắt xảo hoạt của nàng, âm thầm nói với chính mình: được rồi! Người nào đó đã muốn biểu diễn, mình cũng cố mà phụng bồi a.

Đi dạo chung quanh một lát, trên đường đi đều là tiếng cười nói hoan hô của Kiều Mạt Nhi, Tử Sở cười cười nhìn nàng, cũng không nói nhiều, mà Tống Ngâm Tuyết, thì bộ dạng thờ ơ, yên lặng quan sát bốn phía.

Tầm mắt Kỳ Nguyệt bên cạnh, từ đầu tới cuối không hề rời khỏi Tống Ngâm Tuyết, bởi vì hấn nhìn không thấu biểu hiện của nàng lúc này, nhân nhạ cứ như cái gì cũng không để tâm, nhưng lại có sự tự tin nắm giữ hết thảy!

Cảm giác mâu thuẫn này, làm cho hấn cảm thấy rất kỳ quái, vì vậy không ngừng chăm chú nhìn nàng, muốn đem nàng xem thật tinh tường, muốn giải thích nghi hoặc trong đáy lòng, nhưng đồng thời làm như vậy cũng là để.

“Ai, mới đó đã đi dạo lâu như vậy? Thật đói a!” Một tiếng kêu yêu kiều vang lên, không khỏi đem lực chú ý của ba người kéo lại! Lúc này Kiều Mạt Nhi, có sự mệt mỏi sau khi hưng phấn qua đi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhú lại, đáng thương nói: “Biểu ca, Ngâm Tuyết muội muội, nơi này có khách điểm gì đồ ăn ngon không, ta hơi đói bụng.”

“Cái này.” Vừa nghe vậy, Tử Sở trù trù một chút, sau đó nhìn về phía Tống Ngâm Tuyết nói: “Ta cũng không rành Đại Tụng, hay là hỏi quận chúa thôi!”

Hỏi ta? Ta cũng không biết a! Tức giận liếc mắt, lập tức nhìn về phía Kỳ Nguyệt, khi Tống Ngâm Tuyết đem vấn đề giao cho Kỳ Nguyệt, mà Kỳ Nguyệt lại cho rằng đây là một loại biểu hiện nàng nhìn trúng mình thì hấn gờ tay chỉ chỉ phía trước nói: “Cách đây ba trăm mét, có một nhà Minh Tự hiền, nghe nói món ăn chỗ đó cũng không tệ lắm.”(Myu: Kỳ Nguyệt ca ơi, Dưa bở ngon hem ???)

“Được, chúng ta đi chỗ đó a!” Vui vẻ cười, Kiều Mạt Nhi mở miệng liền muốn đi. Thấy thế, Tống Ngâm Tuyết không nói thêm cái gì, trực tiếp sải chân bước đi.

Bên trong Minh Tự hiền, bốn người một bàn, Kiều Mạt Nhi rất hào hứng chọn cả bàn món ăn đặc sắc, sau đó cùng Tử Sở bắt đầu nói chuyện trời Nam biển Bắc.

“Biểu ca, nước Đại Tụng này, mặc dù không thể giàu như Kiều quốc cùng Hoa quốc, nhưng cũng đầy đủ mọi thứ, thú vị đến cực điểm!” Cố ý giả bộ như rất khả ái, Kiều Mạt Nhi nhăn nhó cái mũi nhỏ bẻ, giống như làm nũng nói.

“Đó là do lần đầu tiên Mạt Nhi đi dạo trong chợ! Kỳ thật kinh thành các nước, đi tới chỗ nào cũng tương tự nhau!” Cưng chiều nhìn nàng, Tử Sở ôn nhu mở miệng.

Kỳ thật đối với quan hệ giữa Kiều Mạt Nhi cùng Quân Tử Sở, trong Nhữ Dương Vương phủ không ai không biết, không ai không hiểu, cho nên đối với nhu tình mật ý của bọn hấn lúc này, Kỳ Nguyệt nhìn thấy cũng không kinh ngạc!

Bất quá có một chuyện, hấn lại có chút nghĩ không thông, người có ham muốn giữ lấy siêu mạnh như Tống Ngâm Tuyết, khi tận mắt thấy phu quân của mình cùng người trong lòng hấn chuyện trò vui vẻ, vì cái gì nàng có thể trấn định uống trà như thế, bộ dạng như việc không liên quan đến mình? Chẳng lẽ i.

Chẳng lẽ vì Tử Sở là do Thánh Thượng ban cho, mà cũng không phải tự Tống Ngâm Tuyết nhìn trúng, cho nên trong lòng nàng, nàng căn bản là không yêu hấn? Là như vậy phải không? Thật sự là như vậy phải không.

Đột nhiên, cái ý nghĩ không xác định này, làm cho lòng Kỳ Nguyệt tung tăng như chim sẻ không thôi! Làm cho hấn bản khoản không rõ, dù sao trong lòng cũng âm áp, thậm chí có chút hi vọng hai người ngọt ngào trước mắt lập tức đính hôn, từ nay về sau rời xa Nhữ Dương Vương phủ, cùng nhau trải qua cuộc sống thân tiên tiêu dao khoái hoạt đi!

Ừ! Hấn nghĩ như vậy, hoàn toàn là xuất phát từ mục đích hi vọng người có tình trong thiên hạ sẽ đến được với nhau, không có bất kỳ một cảm tình gì khác trộn lẫn bên trong!

Kỳ Nguyệt lừa mình dối người âm thầm nghĩ, lúc hấn ngẩng đầu định vụng trộm ngắm Tống Ngâm Tuyết thì sau lưng, vang lên giọng nói của một nam tử xa lạ: “Nha, đây không phải Nhữ Dương quận chúa sao? Hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Vừa nghe tiếng, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phùng Tử Chương một thân áo gấm quý giá, cười mỉm đi tới bên này.

“Không thể tưởng tượng được hôm nay có thể gặp gỡ Nhữ Dương quận chúa ở đây, thật đúng là phúc khí của Tử Chương a!” Sau khi đến gần, Phùng Tử Chương hai tay ôm quyền, lễ phép hướng Tống Ngâm Tuyết than thở.

“Nhị tỷ phu, thì ra trong mắt của huynh, cũng chỉ có một mình Ngâm Tuyết muội muội a!” Cố ý nói ra một câu giả như vui đùa, nhưng thực tế là châm chọc, Kiều Mạt Nhi lúc này đứng lên, vẻ mặt tươi cười trêu ghẹo.

Nghe vậy, hiểu ngay ý tứ của nàng, nhưng không biết vì cái gì, mặt Kỳ Nguyệt cùng Tử Sở rõ ràng đồng thời có chút biến đổi, cứ như có một chút gì đó không được tự nhiên đang trôi lên dưới đáy lòng.

Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nghe mấy lời đầy thâm ý của Kiều Mạt Nhi, ngoài mặt là một mảnh bình tĩnh! Nàng muốn nhìn xem, trong cửa hồ lô người nào đó, rốt cuộc là bán thuốc gì đây!

Phùng Tử Chương vẻ mặt đầy tình dục nhìn Tống Ngâm Tuyết, quan sát ở khoảng cách gần, hẳn càng phát hiện sự mỹ lệ động lòng người của nàng.

Cực phẩm, thật đúng là cực phẩm! Hai mắt phát ra hào quang tham lam, thần sắc mê mẩn khiến cả người Phùng Tử Chương thoát nhìn có chút hèn hạ, Kiều Mạt Nhi vừa thấy như vậy, trong nội tâm ghen tức lồng lộn, lại giả bộ vui vẻ nhìn, lập tức mở miệng lần nữa: “Nhị tỷ phu, Mạt Nhi đang nói chuyện với huynh! Huynh rốt cuộc có nghe được không vậy?”

“Nghe được nghe được!” Vội vàng lấy lại tinh thần nói tiếp, “Lúc này sơ suất không phát hiện Mạt Nhi muội muội!”

“Đúng a! Trong mắt Nhị tỷ phu cũng chỉ thấy mỹ nhân, làm sao còn có thể để ý đến muội chứ!” Nửa thật nửa giả mà nói..., khiến người nghe giật mình. Tử Sở giương mắt, khó hiểu nhìn Kiều Mạt Nhi, trong lòng thầm nghi hoặc: từ khi nào thì Mạt Nhi biến thành không có cấp bậc lễ nghĩa như vậy nhỉ? Rõ ràng công nhiên nói mấy lời không biết đúng mực như thế?

Mà cùng lúc đó, Kỳ Nguyệt cũng không nhanh không chậm nhìn Phùng Tử Chương, nhất là khi thấy cặp mắt hắn toát ra sắc dục thì hẳn liền khó chịu một hồi, không khỏi mặt lạnh lùng không nói một lời.

Thấy mình có vẻ không được những người khác hoan nghênh, Phùng Tử Chương mỉm cười, cũng không thêm để ý tới! Bởi vì trong lòng hắn, đã sớm nhận định Tống Ngâm Tuyết là một đấng phụ thích trêu hoa ghẹo nguyệt, cho nên chỉ cần chính cô ta biểu hiện tốt, tin rằng qua không bao lâu, chính mình liền có thể đem nàng đặt ở dưới thân, hảo hảo mất hồn một phen rồi!

“Quận chúa, bởi vì cái gọi là ‘hẹn trước không bằng gặp ngẫu nhiên’! Hôm nay chúng ta may mắn gặp gỡ, do đó Tử Chương cũng không ngại ngồi xuống, nâng cốc trò chuyện cùng quận chúa a!” Phùng Tử Chương vui vẻ nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nhíu mày, thâm ý nhìn Kiều Mạt Nhi bên cạnh một chút, sau đó thâm chế nhạo câu “Ngẫu nhiên gặp”, nàng gật đầu đồng ý, “Đương nhiên là không ngại! Có thể cùng Phùng Phò mã trò chuyện, đó cũng là vinh hạnh của Ngâm Tuyết!”

“Hay! Hay! Nhữ Dương quận chúa quả nhiên đúng như bên ngoài đồn đại, tài đức vô song, phóng khoáng hào sảng a!”

“Tài đức vô song, phóng khoáng hào sảng?” Phùng Tử Chương nói một câu nịnh hót khoa trương đến không biết giới hạn, khiến cho Tống Ngâm Tuyết không khỏi nổi máu nghịch ngợm, nàng nhìn ba gương mặt không được tự nhiên bên cạnh Phùng Tử Chương, thậm chí buồn cười, cố ý giả bộ như rất hưởng thụ nói: “Ai, tuy đây là sự thật! Nhưng nghe Phùng Phò mã nói thẳng ra như thế, Ngâm Tuyết quả thật rất là ngưỡng mộ!”

Cố ý cúi thấp đầu, bộ dáng như là thật ngại ngùng, khiến mấy người bên cạnh vô cùng buồn ói, Tống Ngâm Tuyết cười gian. Đã có người muốn vượt miệng ngựa, nàng cũng tạm thời phối hợp thôi!

Đúng là không biết xấu hổ! Chưa từng thấy kẻ không biết xấu hổ như vậy! Kiều Mạt Nhi lúc này hung dữ trừng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, hận không thể tiến lên một bả xoá sạch nụ cười sáng lạng của nàng.

Quả nhiên là tiện nhân! Nhìn liền chướng mắt!

Khó chịu trao đổi ánh mắt cùng Phùng Tử Chương, tỏ ý không hài lòng với hành động của hắn, thấy vậy, ánh mắt Tống Ngâm Tuyết cực kỳ sắc bén, lập tức rõ ràng hết thấy, nàng thích thú đợi hành động kế tiếp của bọn họ.

“Ha ha, quận chúa đúng là tuyệt sắc, chỉ có ở trên trời, không tồn tại dưới trần gian a!” Một câu ca ngợi, vòng trở lại chủ đề chính hôm nay của Phùng Tử Chương.

“Thật không? So với công chúa tỷ tỷ thì sao?” Nhếch mày, giống như vô tình, kì thực là cố ý hỏi, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng cười cười nói.

“Cái này. . . .” Cảm thấy có chút khó xử, Phùng Tử Chương nhìn thấy biểu lộ Kiều Mạt Nhi có chút không tốt, khó coi, lại nhìn Tống Ngâm Tuyết khuôn mặt chân thành, hi vọng được câu trả lời khẳng định, lập tức máu nóng bốc lên, mở miệng tán dương: “Đương nhiên là quận chúa a! Vẻ đẹp của Quận chúa, giống như mây trắng trên bầu trời, tuy gần mà xa, muốn nắm bắt mà không thể chạm vào, bất luận kẻ nào cũng không thể sánh kịp!”

Chậm rãi mà nói, không có chú ý tới sắc mặt Kiều Mạt Nhi càng ngày càng khó coi, cùng với hai đấm gắt gao nắm lại, hai mắt Phùng Tử Chương nhìn chằm chằm vào Tống Ngâm Tuyết, từ khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của nàng, chậm rãi dời về phía bộ ngực mềm mại kiều ngạo.

Nhất thời, lại cảm thấy một cổ dục vọng từ dưới bụng bay lên, trêu chọc hắn hận không thể sau một khắc liền đem nàng đặt ở dưới thân, oán hận chà đạp một phen!

Kỳ Nguyệt nhìn vẻ mặt Phùng Tử Chương lúc này biểu lộ dâm uế, không biết vì cái gì, đáy lòng đột nhiên bùng lên một cỗ phẫn nộ, cỗ phẫn nộ này, thiêu đốt hắn không thể không nổi, muốn đi lên vung một quyền đánh bầm mắt tên kia!

“Không biết vị này là. . . .” Tựa hồ nhìn ra Kỳ Nguyệt không thoải mái, Phùng Tử Chương mở miệng hỏi. Hai người nam tử ở đây, Tử Sở thì hắn biết, chỉ có vị nam tử tuấn mỹ lớn lên hào hoa phong nhã, toàn thân lộ ra phong độ của người trí thức trước mắt này thì hắn không nhận biết.

“Hắn là Kỳ Nguyệt!”

“Thì ra huynh chính là vị tài tử trong phủ quận chúa a! Thất kính, thất kính! Hôm qua vừa nghe về tài hoa của Kỳ Nguyệt công tử, trong lòng Tử Chương thật là bội phục, còn muốn ngày nào đó có cơ hội tới nhà viếng thăm, không ngờ hôm nay đã ngẫu nhiên gặp được rồi! “ Phùng Tử Chương vỗ mông ngựa, nở nụ cười! Bất quá Kỳ Nguyệt cũng không phải nữ tử, chỉ liếc nhìn hắn, cũng không có phản ứng gì khác.

Vừa thấy Kỳ Nguyệt không để ý đến mình, Phùng Tử Chương cảm thấy không thú vị, ngay sau đó lại đem tầm mắt thả lại trên người Tống Ngâm Tuyết, bắt đầu không kiên nhẫn gì mà đáng giá .

Tống Ngâm Tuyết lúc này, vừa thấy biểu lộ gấp gáp háo sắc của Phùng Tử Chương, cũng đại khái đoán được bảy tám phần ý tứ của hắn, cho nên dưới đáy lòng cười lạnh một hồi, ánh mắt nhìn về phía hắn và Kiều Mạt Nhi cũng không nhìn được lạnh lẽo ba phần.

“Phùng Phò mã, nghe nói Kiều quốc sản vật phong phú, người dân trong nước giàu có! Không biết có phải là sự thật hay không a?” Con người đảo một vòng, nàng lại bắt đầu nảy ra ý xấu.

Vừa nghe lời này, Kiều Mạt Nhi cùng Phùng Tử Chương bên cạnh lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, một loại cảm giác ưu việt hơn người lập tức hiện ra trên người chúng.

“Đúng vậy! Kiều quốc sản vật phi nhiêu, người dân trong nước cũng tương đối giàu có! Không biết quận chúa hỏi cái này, là có chuyện gì?” Phùng Tử Chương hơi khó hiểu hỏi.

“A, là như vậy! Hôm nay chúng ta đi ra vội vàng, trên người đã quên mang bạc, một bàn lớn đồ ăn trước mắt này không có tiền để trả, đang lo.”

“Ha ha, cái này không khó! Bữa tiệc này, coi như là Tử Chương làm chủ, mời các vị dùng cơm là được rồi!” Tống Ngâm Tuyết còn chưa nói xong, vì biểu hiện phong độ của mình, Phùng Tử Chương đã gấp gáp mở miệng cắt ngang.

Thấy con cá mắc câu, Tống Ngâm Tuyết cười thầm, ngoài miệng vội vàng khó xử nói: “Cái này sao được! Phùng Phò mã khó có dịp đến Đại Tụng ta, là khách quý của Đại Tụng ta! Lẽ ra phải do chủ nhân là ta đây làm chủ mới đúng, sao lại không biết xấu hổ để cho Phùng Phò mã tổn kém? Không được không được! Hay là như vậy đi, Phùng Phò mã đem ngân lượng hiện có trên người cho ta mượn, chờ ngày mai, ta lại phái người đưa qua cho phò mã!”

“Quận chúa đừng nói vậy! Không phải chỉ là ngân lượng thôi sao? Làm gì nói mượn hay không mượn! Trực tiếp do Tử Chương trả là được, cứ coi như lễ gặp mặt ta tặng cho quận chúa!” Vì làm vui lòng người đẹp, Phùng Tử Chương giương bàn tay to, vẻ mặt chẳng hề để ý nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết do dự một chút, miệng thầm thì: “Lễ gặp mặt. . . . không nên không nên! Cái lễ này quá nặng, ta mà nhận thì thật xấu hổ! Phùng Phò mã vẫn là đem ngân lượng cho ta mượn là được rồi!”

Cổ ý dây dưa với hần, một bộ dạng không muốn nhận! Chính là nàng càng như vậy, trong lòng Phùng Tử Chương lại càng ngứa ngáy, khí phách mở miệng nói: “Chút tiền này có gì quan trọng! Quận chúa cứ việc yên tâm, Tử Chương nhất định gánh vác toàn bộ cho người!”

” Gánh vác toàn bộ? Lời ấy của Phùng Phò mã là thật sao?”

“Thật!” Phùng Tử Chương không hề nghĩ được mùi âm mưu, khoe khoang vỗ ngực, vẻ mặt tự tin chắc chắn.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết thở dài một tiếng, lắc lắc đầu nói: “Mà thôi đi, ta sợ trên người Phùng Phò mã không mang nhiều ngân lượng như vậy!”

“Quận chúa nói gì vậy? Xem thường Tử Chương à!” Gấp gáp thể hiện sự giàu có cùng thành tâm của mình, Phùng Tử Chương liền vội vàng vươn tay vào trong ngực, móc tất cả ngân phiếu trên người ra, khoe khoang nói “Quận chúa, năm ngàn lượng bạc! Chuyện này người cùyn tâm a!”

“Năm ngàn lượng. . . .” Bộ dáng như có điều gì suy nghĩ, Tống Ngâm Tuyết sau khi suy nghĩ một chút, vẫn chưa chịu tin tưởng: “Phùng Phò mã, người thật sự chắc chắn sẽ tính tiền vì Ngâm Tuyết, a không! Thanh toán sao?”

“Đương nhiên!” Cười tự tin, con mắt đảo qua mọi người, khi chống lại đôi mắt âm trầm của Tử Sở cùng Kỳ Nguyệt thì Phùng Tử Chương càng thêm đắc ý trình trọng nói lại lần nữa: ” Những câu Tử Chương nói là thật! Hôm nay nhất định sẽ vì quận chúa thanh toán khoản nợ của tửu lâu này!”

Hay lắm! Cái ta muốn chính là những lời này của người!

Trong lòng cười thầm một tiếng, Tống Ngâm Tuyết cảm kích ngưỡng ngáp nói: “Phùng Phò mã thật sự là quá khách khí, chuyện này bảo Ngâm Tuyết phải nói sao cho tốt. . . .”

“Cái gì cũng đừng nói, chỉ cần quận chúa. . . .” Không để ý đến sắc mặt khó coi của Kiều Mạt Nhi, Phùng Tử Chương vừa nghe lời này, lập tức hai mắt mê đắm muốn mời Tống Ngâm Tuyết buổi tối đến cùng hần. Nhưng Tống Ngâm Tuyết làm sao cho hần cơ hội phun ra, một tay vỗ cái bàn, vui vẻ nói: “Hay! Phùng Phò mã quả nhiên là người sáng khoái rộng rãi! Vì một người bèo nước gặp nhau như ta, lại cam nguyện chịu ra một vạn lượng không cầu hỏi báo! Người như phò mã, quả nhiên là mẫu mực trên đời, mẫu mực của người lương thiện trong thiên hạ, quả thực là uy phong như sấm rền!”

Nói lời mồm, Tống Ngâm Tuyết đang nghĩ có cần giải thích một chút hay không! Chính là sự thật chứng minh, nàng lo xa rồi! Bởi vì lúc này, không ai chú ý tới nàng nói cái gì, chỉ há to mồm ngây ngốc nhìn nàng, nghi hoặc lăm lăm “Một vạn lượng. . . .”.

“Quận, quận chúa. . . . Người nói một bàn đồ ăn này, giá một vạn lượng!” Không thể tin được trọn lời cả mắt, hỏi lại. Phùng Tử Chương thấy, cái bàn đồ ăn này, tối đa cũng chỉ vài chục lượng, làm sao có thể cần một vạn lượng nhiều như thế. . . .

Nhìn biểu lộ kinh ngạc của hần, Tống Ngâm Tuyết vô tội nháy mắt, vẻ mặt thuần lương nói: “Ta cũng không nói cái bàn đồ ăn này giá một vạn lượng a? Phùng Phò mã hiểu lầm rồi!”

“A!” Vừa nghe lời này, Phùng Tử Chương lập tức cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng thở ra một hơi, nhưng lông mày hần vừa nói lửng lơ một khắc, lại gắt gao nhíu lại rồi.

“Phùng Phò mã hiểu lầm rồi! Ta nói chính là mua cái khách điểm này cần một vạn lượng!”

“Mua cửa hàng!” Giọng nói bất giác run lên, đúng là có chút khóc không ra nước mắt.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết rất chân thành nhẹ gật đầu, mở miệng nói: “Ừa! bởi vì Ngâm Tuyết rất ưa thích thức ăn của khách điểm này, cho nên đã cùng chủ quán thương lượng ổn thỏa dùng một vạn lượng mua khách điểm này! Hôm nay vốn là ngày hẹn trả tiền, chỉ vì ta đi ra vội vàng đã quên mang tiền, cho nên mới định hỏi mượn Phùng Phò mã! Ai ngờ Phùng Phò mã lại hào phóng như vậy, một ngụm liền đáp ứng giúp ta giao số tiền này, nhưng lại không nhận hồi báo, trong lòng ta đây a, thật đúng là cảm động không chừng đây này!”

Không nghĩ đến, giọng Thẩm Dương nàng cũng nói ra*! Tống Ngâm Tuyết gian trá nhìn Phùng Tử Chương lúc này đã ngây ra như phỗng, thâm cười âm độc. (Myu: Đoạn này là Tuyết tỷ nói nhanh quá nên nói cả tiếng địa phương luôn ^^)

Trên thực tế, nàng đương nhiên không có thương lượng giá cả với chủ quán, chẳng qua là tạm thời nạy lòng tham bịa chuyện thôi! Theo ánh mắt của nàng, muốn mua cái khách điểm này, nhiều nhất thì giá trị chỉ khoảng ba, bốn ngàn lượng, nếu như lúc này nàng dùng một vạn lượng đến mua, chủ quán há lại không đáp ứng sao? Còn nữa, nàng đã nhìn kỹ qua cái khách điểm này rồi, cảm thấy nếu như thay đổi một phen, tiềm lực, sẽ là vô hạn!

Ha ha, không tốn một quan tiền của mình lại mua được một chỗ kinh doanh có tiềm lực! Loại buôn bán không sợ lỗ vốn này, Tống Ngâm Tuyết nàng từ trước đến nay luôn thích làm!

Mở to mắt, vẻ mặt chờ mong. Nhìn nàng như thế trước mắt, Phùng Tử Chương bất giác lui về phía sau một bước, run rẩy nói: “Chính là quận chúa, người vừa rồi hình như không.” Hắn là muốn nói “Người vừa rồi hình như không phải có ý này”!

Tống Ngâm Tuyết đương nhiên hiểu được ý của hắn, chính là giờ khắc này, nàng làm sao lại để cho hắn lùi bước! Lập tức bắt đầu đùa giỡn nhân tâm: “Phùng Phò mã. Không phải người mới vừa nói tính khoản nợ của tửu lâu cho Ngâm Tuyết đấy sao? Hiện tại sao lại. Aiii, bỏ đi! Phùng Phò mã đã khó xử, Ngâm Tuyết cũng không nên cưỡng cầu, sai người trở về lấy là được! Chỉ là Kiều quốc này. Nam nhân này. Ai!”

Một câu, đả kích nhằm thẳng vào Phùng Tử Chương! Châm chọc hắn nói khoác về tài phú của Kiều quốc, cùng sự lật lọng mà một người nam nhân không nên có! Khiến hai vị ngồi nghe mặt mày trắng bệch!

Làm bộ làm tịch nặng nề thờ dài, Tống Ngâm Tuyết buồn cười nhìn qua Kỳ Nguyệt bên cạnh, vẻ mặt lại có chút đắc ý trừng mắt nhìn hắn!

Một bên, Kỳ Nguyệt vừa thấy bộ dáng phúc hắc tinh nghịch đáng yêu này của nàng, cùng với cái lưỡi dính hương nho nhỏ vô ý lè ra với mình, lập tức toàn thân như bị điện giật, cả người không nhúc nhích nhìn nàng. Tim hắn, lại không ngừng co rút.

Phùng Tử Chương hiện tại có thể nói là đâm lao phải theo lao, tiến cũng không được, lùi cũng không xong! Mặt tái mét cứng đờ, thẳng tắp trừng mắt đối diện cùng Kiều Mạt Nhi.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết quyết định hạ sát chiêu, bắt đầu phối hợp nói: “Ai, có câu ‘thế gian này đều có công lý, chịu trả giá thì sẽ có hồi báo’, ta thấy thật đúng! Như ta không hề trả giá cái gì, làm sao lại không biết xấu hổ để cho người khác tổn kém được?”

Một câu, hai tầng hàm nghĩa: đầu tiên là nghĩa đen, châm chọc chuyện Phùng Tử Chương vừa mới nãy luôn miệng nói giúp sẽ Tống Ngâm Tuyết không cần hồi báo! Thứ hai là nghĩa bóng, âm thâm giết dây Phùng Tử Chương chỉ cần chịu lấy tiền ra, nàng tự nhiên sẽ cho hắn một sự hồi báo tương ứng!

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, lúc này, tâm trí Phùng Tử Chương đã có chút rối loạn, vừa nghe có thể chiếm lợi, trực giác cho rằng Tống Ngâm Tuyết đã đáp ứng lên giường cùng mình, vì vậy đầu nóng lên, không kịp suy nghĩ lại nói: “Điều này sao gọi là tổn kém! Chuyện Tử Chương đã đáp ứng, nhất định sẽ không nuốt lời!”

“Nhị tử phu!” Thấy Phùng Tử Chương lúc này đã bị mê đến thất điên bát đảo, Kiều Mạt Nhi cũng không chú ý đến dáng vẻ nữa, kêu toáng lên.

Bị nàng làm cả kinh, tựa hồ đã phục hồi tinh thần, nhưng mà hối hận đã muộn! Sắc mặt Phùng Tử Chương tẻ như người chết, trong ánh mắt gần như muốn phóng lửa của Kiều Mạt Nhi, cùng vẻ mặt cười giả dối của Tống Ngâm Tuyết, hấn sững sờ ngồi xuống, hai tay chậm rãi đem ngân phiếu trên người để xuống trước bàn, chằm chập mở miệng nói: “Quận chúa, cái kia. trên người Tử Chương chỉ có nhiều đây. Người xem ——”

Đau lòng a đau lòng! Hấn vốn là kẻ của nặng hơn người, lần này xuất hành tổng cộng mang theo sáu ngàn lượng bạc, trên đường đi tốn hao một ngàn lượng, toàn bộ gia sản còn lại đều ở đây rồi! Toàn bộ cái này đều cho Tống Ngâm Tuyết, hấn cũng không biết lộ phí để hấn trở về nên tính sao bây giờ .

Kiều Mạt Nhi lúc này rất tức giận! Tuy nói Kiều quốc giàu có, nhưng còn chưa đến mức tiêu tiền như nước! Ai cũng biết năm ngàn lượng bạc này, chính là có thể để ột gia đình bình thường ăn cả đời! Mà hôm nay lại bị Phùng Tử Chương cái đồ vô dụng này nói bậy vài câu, cứ như vậy tặng không cho người ra! Chuyện này bảo nàng sao có thể không tức giận được!

Hận đến cắn răng ngà, không ngừng gắt gao nắm chặt hai đấm, Kiều Mạt Nhi bày ra bộ dạng có thù tất báo, làm cho Tử Sở bên cạnh trong lòng tự nhiên nổi lên một chút phản cảm. Mạt Nhi hôm nay. tại sao không giống bộ dạng ôn nhu như nước lúc bình thường.

Trong nhất thời, bầu không khí có chút quái dị, mọi người đều có tâm sự, âm thầm suy đoán.

Tống Ngâm Tuyết thấy vậy, trầm giọng ho khan, vươn tay cầm lấy ngân phiếu trên bàn, than thở nói: “Còn thiếu năm ngàn lượng. Ai.”

“Quận chúa, cái này. trên người Tử Chương.” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói như thế, Phùng Tử Chương lập tức khẩn trương muốn từ chối. Nhưng Tống Ngâm Tuyết giảo hoạt ra sao, làm sao cho hấn cơ hội nói xong? Liền lập tức đứng dậy, một tay chỉ vào ngọc bội thượng đẳng treo trên eo hấn kêu lên: “Đúng vậy, khối ngọc này giá trị không ít tiền đây, hấn là đủ năm ngàn lượng! Ha ha, Phùng Phò mã thật là rộng rãi, cứ nhiên chịu bỏ thứ yêu thích như vậy!”

“Đây không phải. Không phải.” Nghe vậy sắc mặt hấn đại biến, bùm lấy ngọc bội muốn giải thích. Bởi vì khối ngọc này là bảo vật truyền từ đời này sang đời khác của Phùng gia bọn hấn, không được mất đi a!

Vừa thấy Phùng Tử Chương dáng vẻ khẩn trương, Tống Ngâm Tuyết liền biết phân lượng của khối ngọc trong lòng hấn, lập tức phúc hắc cười cười nói: “Phùng Phò mã cũng đừng khiếm tốn nữa! Còn khiếm tốn, Ngâm Tuyết càng thêm xấu hổ rồi!”

Một bả đoạt ngọc bội qua, cầm trong tay cẩn thận quan sát, bởi vì đối với mấy thứ này nàng cũng không am hiểu, vì vậy tiện tay giao cho Kỳ Nguyệt nói: “Người tới nhìn xem!”

“Trong suốt sáng long lanh, không một chút tạp chất, đúng là một khối ngọc cổ thượng đẳng, giá trị xa xỉ!” Cầm lấy ngọc, cẩn thận đánh giá, Kỳ Nguyệt bình luận.

Con bà nó! Cái gì giá trị xa xỉ? Cẩn bản chính là giá trị liên thành được không! Tức giận thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng ngại ở đó có nhiều người, Phùng Tử Chương chỉ đành phải liều mạng chịu đựng nội thương, không ngừng an ủi mình: không sao, không có việc gì! Chờ khi mình trèo lên con đàn bà thú vị kia, vậy vò khiến nàng dục tiên dục tử, lại nghĩ biện pháp đoạt ngọc bội lại cũng không muộn!

Biết hấn coi như đã đáp ứng rồi, Tống Ngâm Tuyết thản nhiên ngồi xuống, sau khi đem tiền cùng ngọc bội đều cất kỹ, cố ý khiêu khích đâm thêm một nhát nói: “Phùng Phò mã không hổ là Phò mã Kiều quốc, ra tay hào phóng như vậy! Ngâm Tuyết ta rất là thưởng thức ! Nhưng là nếu như Phùng Phò mã trong lòng không nỡ lia xa khối ngọc này, có thể.”

Cố ý nhìn Kiều Mạt Nhi một chút, ám chỉ hấn nếu như không muốn cho ngọc, có thể mở miệng hướng Kiều Mạt Nhi mượn tiền! Đều là người đến từ Kiều quốc, hấn là có tiền a!

Phùng Tử Chương khó xử nhìn Kiều Mạt Nhi, trong đáy lòng vạn phần muốn mở miệng! Bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần hắn mở miệng, Kiều Mạt Nhi dù không nguyện ý, nhưng nhìn chung vì mặt mũi, nàng cũng sẽ cắn răng đáp ứng! Bất quá, bất quá từ nay về sau

Nhìn thần sắc Kiều Mạt Nhi lúc này sắp nổi điên liền biết, nàng bây giờ, nhất định đang ở bên giới hạn sắp bộc phát! Nếu như chính mình mở miệng, hậu quả

Khẽ cắn môi, cuối cùng nhịn xuống, bộ mặt Phùng Tử Chương đau khổ đến không thể khổ hơn, hít sâu vài hơi dài, rất bi thương nói: “Không có việc gì! Quận chúa cầm lấy đi!”

“Rất hay, đủ hào sảng!, Phùng Phò mã, một chén này, Ngâm Tuyết mời người! Cạn ——”

“Cạn ——”

Rượu đắng xuống họng, tư vị trong đó chỉ mình mình biết. Nhìn một loạt tình huống kịch tính phát triển trước mắt, Kỳ Nguyệt trong lòng muốn cười lại không dám cười, cố nén sự ấm áp trong nội tâm, không tự giác giương mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết.

Nàng, thật sự rất ác. Có thể trong âm thầm không tốn một quan một hào, chỉ cần khua môi múa mép, liền có thể chiếm nhiều tiền của người khác như vậy, nhưng lại bày ra một bộ dạng ngượng ngùng, ái ngại cho người ta, sợ là dưới gầm trời này, không có mấy nữ tử có thể làm được như vậy a.

Ổn định tâm thần, phóng mắt về phía nàng lần nữa, trong lòng Kỳ Nguyệt chua xót một hồi. Có lẽ hắn, thật sự đã hiểu lầm nàng. Bất luận nàng có ý chiếm giữ mình không, nhưng mà nàng cứu hắn, chuyện này không cách nào thay đổi!

Hắn tin tưởng, nàng thông minh như thế, kỳ thật hắn là không muốn thương tổn hắn a!

Khiếp sợ với ý nghĩ khẳng định của mình lúc này, hai mắt Kỳ Nguyệt rối rắm, mặc cho từng đợt khác thường khuếch tán trong nội tâm! Hắn hiểu lầm nàng, hắn hiểu lầm nàng.

Khi Kỳ Nguyệt còn đang đấu tranh tư tưởng thì đồng thời, trong lòng Tử Sở cũng chảy xuôi một loại cảm giác quái dị! Thật kỳ quái, thật sự rất kỳ quái! Minh trước kia, rõ ràng chỉ cần vừa nhìn thấy quận chúa kia, sẽ ghét bỏ quay lưng lại! Nhưng hôm nay, vì cái gì khi Mân Côi đến thông báo, lại có một chút cảm giác nguyện ý đi cùng?

Hắn cũng không tự lừa gạt mình! Hắn biết cảm giác mơ hồ trong nội tâm mình, không phải bởi vì có Mạt Nhi mới xuất hiện! Sự khác biệt chính là khi mình nghe tên của nàng, phản ứng đầu tiên lại có sự cự tuyệt từ trong tiềm thức.

Tại sao lại có sự cự tuyệt? Hắn không rõ ràng lắm! Chỉ khẽ nghiêng mắt nhìn Kiều Mạt Nhi bên người về mặt phần nộ, có sự dữ tợn cố gắng khắc chế lửa giận trong lòng, khóe miệng chậm rãi tràn ra vị chua xót.

“Con người, luôn thay đổi!” Không biết vì cái gì, trong đầu vang lên lời Tống Ngâm Tuyết từng nói với hắn, tiếp theo ngẩng đầu nhìn lại, cảm thấy nao nao.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, cười vô hại dưới ánh nắng, trong trẻo như vậy, thanh tịnh như vậy! Không thể nào phòng vệ trong sát na xuyên thấu tâm linh của hắn, làm cho hắn thật lâu cũng không cử động

Vì cái gì, lại như vậy? Tựa hồ như không thể khống chế tầm mắt, Tử Sở trở mắt, cứ một mực ngây ngốc như vậy.

Kiều Mạt Nhi cực kỳ phần nộ nhìn một màn trước mắt này, thân thể bắt đầu có chút phát run! Mặt nàng lạnh lùng, quét qua một đám, khi thấy ba nam tử ở đây đều mê muội nhìn Tống Ngâm Tuyết thì lòng nàng cực kỳ ghen ghét, thiếu chút nữa khiến nàng lật bàn.

“Nhị tỷ phu!” Quát chói tai một tiếng, hai mắt đỏ lên, nhắc nhở hắn đôi bên còn chưa trao đổi cái gì, Kiều Mạt Nhi châm chọc nói: “Nhị tỷ phu, nhị tỷ ở nhà đang ngắm trông người trở về! Lúc này người cũng không thể tìm không ra phương hướng a!”

Một câu, lời tâm thần Phùng Tử Chương trở lại! Nhíu mày, khó hiểu nhìn nữ nhân trước mắt này không biết lại phát cái bệnh thần kinh gì! Rõ ràng là nàng bảo nha hoàn đến báo nguyện ý trợ giúp mình một tay, tại sao lúc này lại không giúp được gì còn ở bên cạnh nói mát? Thực là cực kỳ có bệnh!

Kỳ thật Phùng Tử Chương há lại hiểu tâm tình Kiều Mạt Nhi, trong đầu hẳn, vẫn nghĩ mình khi ở trên giường làm cho Tống Ngâm Tuyết thở gấp liên tục, sau đó dựa theo ước định trước kia của mình và Kiều Mạt Nhi, khi Tống Ngâm Tuyết đang sa vào cảm xúc mãnh liệt, kêu một đám người phá cửa mà vào, sau đó trắng trợn hủy thanh danh của nàng, nói nàng phóng đãng không chịu nổi, trong phủ có năm vị phu quân còn chưa đủ, hiện tại rõ ràng công nhiên câu dẫn sứ giả nước khác, còn không biết liêm sỉ làm ra việc bất chính! Hừ hừ! Đến lúc đó, cái mũ nặng như vậy úp lên đỉnh đầu, Nhữ Dương quận chúa rốt cuộc có lẽ không ngẩng đầu lên nổi nữa!

Phùng Tử Chương cũng mặc kệ Tống Ngâm Tuyết cuối cùng sẽ ra sao, hẳn một lòng thầm nghĩ đem Tống Ngâm Tuyết lôi lên giường, vì vậy lập tức liền mở miệng: “Quận chúa, Tử Chương cũng thanh toán tiền rồi. Vậy buổi tối hôm nay, Tử Chương có thể mời quận chúa cùng nhau ăn bữa tối không ạ?”

Vừa nghe lời này, biết là đến chính đề rồi, Tống Ngâm Tuyết cười cười nói: “Buổi tối ạ? Buổi tối ta đã hẹn ước cùng Kỳ Nguyệt, ăn bữa tối với hẳn rồi!”

“Vậy ngày mai?”

“Ngày mai là Thứ Ly!”

“Ngày kia?”

“Ngày kia Vô Song!”

“ ”

Tống Ngâm Tuyết một mực từ chối, khiến cho Phùng Tử Chương có chút khó chịu, hẳn dưới ánh mắt không hài lòng của Kỳ Nguyệt cùng Tử Sở, mạnh mẽ thu khuôn mặt tươi cười lại, vô cùng bức bối nói: “Quận chúa rốt cuộc khi nào, khi nào mới có thể thực hiện chuyện người đã đáp ứng Tử Chương?”

“Hử? Ta có đáp ứng phò mã chuyện gì sao?” Khó hiểu nhếch mày, cố ý vô lại hỏi lại hẳn.

“Quận chúa người ——” nàng vừa nói như vậy, Phùng Tử Chương có chút nóng nảy. Chính mình tiêu nhiều tiền như vậy, còn bồi thêm ngọc cổ của gia tộc, nếu như đến thân thể đối phương cũng không đụng vào được, vậy cái mua bán này hẳn lỗ vốn to rồi!

“Quận chúa, người vừa rồi rõ ràng nói ‘chịu trả giá sẽ có hồi báo’! Tử Chương đã vì người bỏ ra nhiều như vậy, chẳng lẽ người ngay cả một chút thành ý cũng không có sao?”

Sốt ruột, lại mang theo chút hung ác mà nói, làm cho Tống Ngâm Tuyết đứng dậy, nàng mỉm cười, trên mặt tràn đầy châm chọc cùng lạnh nhạt! Tiếp tục mở miệng, vô cùng khinh miệt nói: “A! Hồi báo? Đương nhiên là có a! Phùng Phò mã không phải đã nhận được rồi sao?”

“Nhận được? Được cái gì? Ta cái gì cũng không nhận được!” Hất tay áo lên, sắc mặt cùng ngữ khí của Phùng Tử Chương đã rất xấu.

Thấy vậy, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết nhàn nhã, “Sao lại không có! Không phải ai cũng nói ‘gió thổi vỏ trứng gà, tiền đi người bình an vui mừng’! à. Gia tài Phùng Phò mã cũng đi rồi, trong lòng tự nhiên sẽ cảm thấy vạn phần an vui mới đúng a! Làm sao có thể nói cái gì cũng không có?”

“Tống Ngâm Tuyết!” Biết rằng nàng hôm nay sẽ không thực hiện cái gì, Phùng Tử Chương lúc này then quá hoá giận, vỗ mạnh bàn một cái đứng dậy, “Người dám đùa giỡn ta!”

“Đùa giỡn người? Có sao? Phùng Phò mã nói chuyện cũng thật khó nghe a!” Cười sáng lạng, không thèm để ý bất cứ cái gì, Tống Ngâm Tuyết lúc này cũng đứng dậy, mỉm cười phỉ phỉ mông rời đi, “Dù sao cũng đã cho người rồi, nếu người không cảm kích, ta cũng không có cái gì để nói nữa! Cảm tạ Phùng Phò mã thịnh tình khoản đãi, Ngâm Tuyết xin cáo từ!”

57. Q.1 - Chương 57: Cực Lạc Đan

Một câu phải đi, làm cho Phùng Tử Chương vốn đã tức đỏ hai mắt nổi cơn điên! Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng nếm qua thiệt thòi lớn như vậy, để cho người ta trêu chọc như vậy! Hôm nay, ả quận chúa thấp hèn vạn người thóa mạ này, cư nhiên dám đối xử với hắn như thế? Điều này bảo hắn, bảo hắn làm sao nuốt trôi được cái cục tức này chứ!

“Đứng lại!” Vội vã tiến lên, muốn bắt lấy tay của nàng, mặt Phùng Tử Chương lúc này đã hoàn toàn biến thành màu gan heo khó coi.

Lắc mình một cái, nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát ma trảo của hắn, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết thờ ơ nói: “Phùng Phò mã không cần phải quá khách khí, Ngâm Tuyết đã ăn no, sẽ không ngồi quấy rầy thêm nữa!”

Dùng mắt ra hiệu, sau đó xoay người bước đi. Sau lưng Kỳ Nguyệt đứng lên theo, muốn đi ra ngoài, mà Tử Sở bên cạnh, do dự một chút, cũng đứng dậy.

“Biểu ca!” Quát chói tai một tiếng, Kiều Mạt Nhi phấn nộ đỏ mặt, cực lực áp chế cơn tức giận, nàng nhẹ nhàng chậm rãi nói: ” Biểu ca, Mạt Nhi cùng Nhị tỷ phu đã lâu không gặp, còn muốn lưu lại trò chuyện thêm chốc lát!”

Lời này vừa nói ra, ý của Kiều Mạt Nhi là muốn cầu Tử Sở lưu lại cùng nàng, bởi vì thể diện, nàng muốn Tử Sở đứng cùng một chiến tuyến với mình!

Nghe vậy, Tử Sở hiểu ý của nàng, chính là trong lòng, lại cực kỳ không muốn! Ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt mơ hồ có chút phức tạp, dừng lại trong chốc lát, lần đầu tiên hắn không đếm xỉa đến Kiều Mạt Nhi nói: ” Mạt Nhi đã có việc muốn nói cùng Tử Chương huynh, ta cũng không quấy rầy!”

Thở dài xoay người, đưa tay vén rèm ra, bóng lưng lạnh lùng của Tử Sở, không khỏi làm Kiều Mạt Nhi tức giận kêu to lên: “Quần Tử Sở! Người đứng lại đó cho ta!”

Không có ai trả lời, người đã rời đi, Kiều Mạt Nhi tức giận một bả hất tung chén đĩa trên bàn, trong một hồi tiếng”Loảng xoảng”, nàng ta mãnh liệt thở hổn hển!

Phùng Tử Chương lúc này cũng không khá hơn chút nào! Mất tài mất ngọc vô cùng đau đớn, tra tấn khiến hắn thiếu chút nữa muốn phát điên, thật muốn một bả tùm Tống Ngâm Tuyết qua hảo hảo tra tấn một phen! Nhưng mà, hắn là một người khéo đưa đẩy có kinh nghiệm quan trường, lúc này, còn biết nên khắc chế tâm tình của mình như thế nào, cũng không tùy ý làm bậy như Kiều Mạt Nhi!

“Mạt Nhi, đây là chuyện nàng nói nắm chắc? Ngay cả Tử Sở biểu ca của nàng cũng theo nàng ta rời đi rồi, ta thực hoài nghi đến lúc đó, cái vị trí hoàng hậu Đại Lương này còn có thể tới tay được không đây!” Chăm chọc nói, làm ra vẻ rất thắc mắc!

Nghe vậy, Kiều Mạt Nhi hung ác nghiêm mặt cười lạnh một tiếng nói:“Hừ! Huynh không cần trút giận lên người ta! So với huynh bị người ta lừa gạt hết tài sản, chuyện biểu ca rời đi, căn bản là có vẻ không quan trọng!”

“Nàng! Nàng nhất định phải nói móc ta như vậy sao?” Nặng nề đánh một quyền trên mặt bàn, Phùng Tử Chương hồi hận đến vạn vạ cả mặt, “TMD tiện nhân chết tiệt! Không phải nói nàng ta rất ngu dốt sao? Sao lại còn gian xảo hơn cả hồ ly vậy!”

“Thì sao? Làm không được thì thôi! Lúc trước là ai nói chỉ cần mình ra tay, nhất định có thể mã đáo thành công!” Lạnh lùng trào phúng chế nhạo, nghĩ tới chuyện vừa rồi Phùng Tử Chương dùng mọi cách nịnh nọt Tống Ngâm Tuyết, trong lòng nàng lại tức giận đến mức không biết trút vào đâu!

” Sao ta biết tiện nhân này gian xảo như vậy! Cứ tưởng rằng chỉ cần nói ngọt cho nàng ta vui vẻ, là có thể lừa nàng lên giường!”

Nghiến răng nghiến lợi phần hận nói, nhớ tới đồ của mình bị lấy mất, trong lòng Phùng Tử Chương đột nhiên sinh ra một loại xúc động muốn giết người! Chuyện này khiến cho hắn không khỏi trừng lớn hai mắt, trong mắt lộ ra hung quang, khóe miệng gắt gao mím lại.

“Mạt Nhi, nàng nói tử sĩ lần trước phái đi không thành công sao?”

“Đúng nha, bị hộ vệ của nàng tới cứu!” Cũng lộ ra hung quang, Kiều Mạt Nhi lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Phùng Tử Chương không nói lời nào, chỉ một mình lẳng lẳng suy nghĩ.

“Như thế nào, nhị tỷ phu? Cam lòng ra tay với tiện nhân kia à?” Trêu chọc một tiếng, chậm chậm đi đến bên cạnh hắn, ngón tay ngả ngón chạy dọc theo bộ ngực của hắn chậm rãi đi xuống phía dưới, một đường đi vào giữa háng của hắn, nắm nam tính đứng thẳng, nhẹ nhàng ở đó chơi đùa.

“Nhị tỷ phu không phải một mực rất muốn hưởng dụng tiện nhân kia sao? Nếu như nàng chết, tiền bạc của huynh không phải mất sạch sao?” Giờ khắc này, trong nội tâm Kiều Mạt Nhi, đã hoàn toàn tin tưởng: lần này Phùng Tử Chương đến, mục đích, tuyệt đối không phải là vì mình, mà căn bản là hướng về phía tiện nhân kia!

Nhất thời, một cổ đố kỵ ghen tuông xông lên đầu, Kiều Mạt Nhi cưỡng chế cơn tức giận trong lòng, ngực phập phồng nói: “Nếu như nhị tỷ phu muốn giết nàng, Mạt Nhi. có thể toàn lực phối hợp.”

“Hừ, nàng không cần xúi giục ta, ta tự có chừng mực!” Một bả nhắc tay Kiều Mạt Nhi đang nắm “Phân thân” của chính mình lên, Phùng Tử Chương sững sờ đứng lên, không nói một lời.

Lúc này, Kiều Mạt Nhi âm hiểm cười một tiếng, biết rõ hắn hiện tại đã động tâm, cho nên biểu tình trên mặt, cũng không bén nhọn như vậy nữa.

Ha ha, nàng chỉ biết, người âm hiểm hẹp hòi như Phùng Tử Chương, lần đầu ăn thiệt thòi lớn như vậy, cục tức này, làm sao nuốt xuống được! Hừ! Chờ xem kịch vui a!

Nghĩ đi nghĩ lại, trong nội tâm chậm rãi bình phục chút ít, nhìn nhìn vị trí trống trơn bên cạnh, nhớ lại thần sắc phức tạp vừa rồi của Tử Sở lúc gần đi, Kiều Mạt Nhi cảm thấy có chút lo lắng mơ hồ.

Đây đã là lần thứ hai biểu ca không nghe lời nàng! Hắn trước kia, chỉ cần thêm chút nũng nịu, liền nói gì nghe nấy, tuyệt không có dị nghị! Chính là hôm nay, hắn lại hai lần làm trái ý mình, lần thứ nhất là ở phủ quận chúa, lần này lại là.

Biểu ca, lòng của người, rốt cuộc là làm sao vậy. Kiều Mạt Nhi trầm nghĩ, cảm thấy khó hiểu, mà Phùng Tử Chương ngồi bên cạnh, mặt lạnh lùng, tay nắm chặt, dường như âm mưu không ngừng nảy ra trong đầu hắn.

Ngoài điểm, Tống Ngâm Tuyết đứng, móc ra ngân phiếu mới gạt của Phùng Tử Chương, xoay người nói với Kỳ Nguyệt sau lưng, “Sau ngày mai, ta muốn Minh Tự hiền quy về danh nghĩa Nhữ Dương Vương phủ!”

Giải quyết công việc không xen lẫn một tia tình cảm khác, những ngày này, cách Tống Ngâm Tuyết đối đãi Kỳ Nguyệt, vĩnh viễn chỉ có nghiêm túc cùng thanh lãnh, cũng không tùy ý vui cười đùa giỡn như lúc trước!

Kỳ Nguyệt tiếp nhận ngân phiếu, trong lòng không khỏi cô đơn cúi đầu xuống, tay mơ hồ có chút cứng ngắc mất tự nhiên. Đã bao lâu rồi nhỉ, hình như từ cái lần rơi xuống vực, nàng đối với hắn, đã hoàn toàn thay đổi rồi! Lời nói lạnh lùng, ánh mắt bình thản, vĩnh viễn đều là nói chuyện công việc với nhau, trừ chuyện đó ra, liền không có thêm dù chỉ một câu ân cần thăm hỏi! Hắn hiện tại, đối với nàng mà nói, chính thức là tổng quản, một tổng quản chỉ có quan hệ cấp bậc công việc với nàng mà thôi!

Vạn phần mất mát gặt đầu, tay nắm thật chặt, Kỳ Nguyệt đè nén sự nặng nề trong nội tâm, chậm rãi xoay người.

Lúc này Tử Sở đi ra, sau khi liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết phía trước, nhắc chân chậm rãi đi tới.

“Phu quân không đi cùng công chúa tỷ tỷ sao?” Có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy hắn đi ra, Tống Ngâm Tuyết trêu chọc tùy ý nói.

Nghe vậy, Tử Sở không nói lời nào, chỉ nói thật nhỏ, “Hiện tại muốn đi đâu?”

“Kỳ Nguyệt đi làm việc rồi, thừa lại hai chúng ta! Tùy tiện đi quanh quanh một tí a!” Nhún vai, không quan tâm nói, nhắc chân, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi đi vào trong đám người.

Tử Sở đi theo sau lưng nàng, không nói được lời nào, nhìn trên người nàng tựa hồ tản mát ra một loại khí tức khác với thường ngày, đáy lòng không biết vì cái gì, rõ ràng hơi hơi nhảy lên.

Tống Ngâm Tuyết hôm nay, rất đẹp! Ngoại trừ lớp trang điểm đậm đặc y nguyên trên mặt, về chính thể, nàng tựa như tựa tiên tử hút hồn người, làm cho người ta không thể rời mắt.

Lần đầu tiên xuất hành, hai người nổi giận, hai người mất mát, chỉ có Nhữ Dương quận chúa không tim không phổi, tự đắc vuốt vuốt ngọc bội không tốn một quan tiền mà có được trong tay, tâm tình tất nhiên là tốt không cần phải nói.

Trên đường tùy tiện mua sắm vài thứ, không hề ý thức, toàn bộ ném cho Tử Sở, không có biện pháp, ai bảo nàng là nữ tử yếu ớt tay trái gà không chặt làm chi!

Lắc đầu, quơ hai cánh tay, Tống Ngâm Tuyết nhìn Tử Sở phía sau sắc mặt có chút không tốt, lại nhìn bao lớn bọc nhỏ gì đó trên tay hắn, nghĩ thầm khó trách hắn buồn bực! Chỉ sợ từ khi hắn sinh ra đến bây giờ, còn chưa từng phải chịu tội tình thế này a!

Bĩu miệng, đi đến gần một người bán hàng rong gần đó, tùy ý cho vài quan tiền, cầm cái gì đó đưa tới trước mặt Tử Sở, “Này, mời người ăn ——”

“Ồ lô ngào đường!” Một tiếng giận dữ hỏi lại, ngẩng đầu, nhìn xâu mít đỏ au mọng nước trước mặt, đầu lông mày tuấn mỹ của Tử Sở, bất giác được giật giật hai cái, tiếp theo liền cảm thấy có một giọt mồ hôi rất rất lớn, từ trên ót chậm rãi chảy xuống!

Hắn, Quân Tử Sở, Tam hoàng tử Đại Lương, từ nhỏ luôn sống an nhàn sung sướng, thân phận phi phàm! Nhưng hôm nay, cứ nhiên bị người ta coi như người hầu ở trên đường cái tùy ý kêu gọi, còn bị ép xách đồ cho nàng? Thử hỏi, loại nhục nhã này, hắn khi nào từng chịu qua!

Thật là một nữ nhân không biết chừng mực! Minh cũng không so đo với nàng rồi, nàng cứ nhiên còn trêu mình như vậy, lúc hắn tay xách nách mang, cho hắn cái kẹo hồ lô mà con nít ba tuổi ăn, còn nói là “Cám ơn hắn” ? Tức chết hắn, tức chết hắn rồi! Hắn là loại người thấp hèn ở trên đường ăn mấy thứ này sao!

“Người, người.” Trong lúc nhất thời không biết dùng cái từ gì cho tốt, Tử Sở cà lăm.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết lơ đãng thu tay lại, lập tức nói: “Người không thích ăn a? Được rồi, không ăn ta ăn!”

Một ngụm đem mút quả ngọt ngào nhét vào trong mồm, Tống Ngâm Tuyết vừa ăn vừa chắc chắc miệng: “Ừ, ăn ngon!”

“Người, người. Làm sao người có thể đem quà tặng người ta tự mình ăn!” Cà lăm nửa ngày, không biết nên nói như thế nào, nhưng cuối cùng lại đến nghẹn ra một câu làm cho người ta cười ra nước mắt như vậy!

Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, tay khựng lại, quay đầu, nửa thật nửa giả đánh giá hắn, sau đó khi nhìn đến gò má ửng đỏ, tựa hồ có chút ngượng ngùng kia thì lập tức không nói lời nào xoay người, lại mua một xâu nữa đem đến trước mặt hắn.

“Này, cho người!”

“Ta như vậy làm sao mà ăn?” Dùng mắt ra hiệu về phía hai tay của mình, không biết vì cái gì trong nội tâm lại muốn cùng nàng tranh cãi, Tử Sở tức giận trợn trắng mắt.

Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, tròn mắt xinh đẹp chuyển động, lập tức xuất ra khăn lụa bên người, cẩn thận đem chuỗi hồ lô ngào đường bao lại.

“Như vậy ta làm sao ăn được nữa?” Bất mãn lên tiếng, cảm thấy Tống Ngâm Tuyết là cố ý khiêu khích.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nhìn hấn, chậm rãi đi đến trước mặt hấn, nháy mắt đẹp, vẻ mặt cười cười, “Không bao như vậy? Chẳng lẽ phu quân là muốn ta ở bên đường đút người ăn? Kỳ thật a, ta thì không sao, chỉ sợ phu quân người —— không chịu nhận”

Đùa cợt trêu chọc nói, thần sắc trêu tức, Tống Ngâm Tuyết nhìn Quân Tử Sở ngậm miệng không trả lời, buồn cười xoay người đi.

“Xảo trá!” Oán hận chắc lưỡi, bước theo, tuy là mặt đầy vẻ không vui, nhưng trong đáy lòng, lại có sự buông lỏng trước nay chưa từng có.

Đúng vậy, buông lỏng!

Cho tới nay, hấn đều sống trong sự tranh giành vương quyền, chưa có khắc nào tâm thần không cảnh giác, phòng ngừa sợ rằng chỉ cần một chút lơ là, chính mình liền chết thảm dưới tay đám huynh đệ!

Hấn cô độc, tịch mịch! Sinh hoạt tại hoàng gia, vốn là đã thiếu quá nhiều niềm vui, mà hết lần này tới lần khác chính mình lại được phụ hoàng vô cùng yêu thích, vẫn muốn phé lớn lập nhỏ, cho nên khiến cho các huynh đệ đối với mình càng nhất trí thù hận! Mỗi lần hấn hơi lơ là liền lập tức hăm hại, mặc dù không thể khiến hấn bị thương, nhưng có thể làm hấn thương tâm nửa ngày.

Một người trọng tình, sau khi bị huynh đệ nhất trí phỉ nhổ, nội tâm của hấn, có bao nhiêu đau khổ! Vì vậy hấn phong bế chính mình, chỉ một mình yên lặng thừa nhận hết thảy!

Vốn cho là hấn cứ như vậy hết cả đời này, nhưng ai biết thiên ý thương người, đúng vào lúc này, Mạt Nhi đi vào thế giới của hấn! Nàng không chê hấn là kẻ quái gở, thiết tình nguyện ý tiếp cận hấn, mở rộng cõi lòng hấn, dùng sự ôn nhu cùng cẩn thận của nàng, chậm rãi hòa tan hấn.

Đúng vậy, Mạt Nhi là trời cao ban ân cho hấn! Nàng tựa như tiên nữ, ôn nhu, thanh khiết sưởi ấm trái tim hấn, làm cho thế giới của hấn vốn đã tối đen, sâu thẳm thăm không có một tia sáng rọi tới, chậm rãi biến thành có màu có sắc. Vì vậy hấn cảm kích nàng, yêu nàng, muốn dùng cả đời báo đáp nàng!

Cho tới nay, hấn đều cho rằng Mạt Nhi là nữ nhân tốt nhất dưới gầm trời này, không ai có thể so sánh với nàng! Nàng ôn nhu, nàng hiền thực, lúc cùng người khác nói chuyện, nàng luôn xấu hổ cúi đầu, nhẹ nhàng ôn nhu nói, tựa như thanh âm hơi lớn một chút, có thể kinh hãi đến nàng vốn mềm mại như con thỏ nhỏ.

Đã từng, trong lòng hấn âm thầm thề, một ngày kia, nếu như mình trèo lên được vương vị, nhất định trước mặt người trong thiên hạ, cưới nàng thành hoàng hậu duy nhất của mình, sau đó cả đời che chở, quý trọng. Cho nên, bất luận hấn đi đến đâu, trong nội tâm thủy chung không bỏ nàng xuống được, mà ngay cả lúc trước đối mặt với sự thổ lộ của Nhữ Dương quận chúa so với nàng còn xinh đẹp hơn gấp trăm lần, hấn cũng không thèm nhìn một cái, lạnh lùng vô tình cự tuyệt!

Mạt Nhi trong lòng hấn, thuần khiết, tốt đẹp, không có một chút tỳ vết nào! Nhưng người thuần khiết tốt đẹp, không có một chút tỳ vết nào như vậy, hôm nay, đã từ từ thay đổi.

Mạt Nhi, rốt cuộc muội làm sao vậy? Vì cái gì hôm nay, muội lại biến thành như vậy.

Không muốn nghĩ tiếp, Tử Sở thu hồi tâm thần đi theo sau lưng Tống Ngâm Tuyết, lần đầu tiên, trực diện như vậy, không mang theo chút nào thành kiến nào nhìn nàng, chậm rãi đi theo.

“Này ! Tới a, thất thần gì vậy?” Tống Ngâm Tuyết hô to gọi nhỏ, khó được một lần đi dạo phố nhẹ nhàng vui vẻ, đương nhiên nàng không buông tha cơ hội như vậy, lôi kéo Tử Sở chạy loanh quanh!

Mà Tử Sở luôn thanh cao kiêu ngạo, tuy lòng tràn đầy không muốn, nhưng vẫn yên lặng thuận theo.

Cũng không rõ là hoàn toàn thuận theo, hay đang trào phúng đánh giá nàng, có lẽ Tử Sở không có phát hiện, lúc hấn nghi ngờ Kiều Mạt Nhi thay đổi tâm tính, thì đồng thời lòng của hấn, cũng đang chậm rãi thay đổi.

Trở lại Nhữ Dương Vương phủ, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, Tống Ngâm Tuyết buông lỏng hai chân có chút mệt nhọc, chậm rãi đi về phòng, đột nhiên, bên chân vệt qua một con mèo trắng, “Vụt” một tiếng, liền không thấy bóng dáng.

Tống Ngâm Tuyết thấy vậy, thân thể mạnh mẽ dừng lại, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh, ngay sau đó, gương mặt tuấn mỹ như tiên của Vô Song liền chậm rãi xuất hiện ở trong đầu.

Nhữ Dương quận chúa, ta thật sự rất muốn biết, vì cái gì, ngươi lại sợ chết như vậy. Hình ảnh trong đầu, Vô Song khước miệng cười yếu ớt, vẻ mặt tự tin cùng lạnh nhạt đứng, thờ ơ vuốt ve con mèo trắng trong tay.

Đầu đau muốn nứt ra, ngực hít thở không thông. Trước mắt, Vô Song một thân bạch y tiêu sái, biếng nhác thì thào, trong mắt, tinh quang lập loè!

Vì cái gì lại sợ chết? Vì cái gì lại sợ chết? Bởi vì. không thể chết được!

Cổ hết sức thở phì phò, bụm lấy ngực không ngừng run rẩy, cảm thụ một lớp lại một lớp đau nhức đánh úp lại trong đầu, trong miệng, vô thức thì thào: “Bởi vì. Không thể chết được, không thể chết được!”

Không thể chết được? Ai không thể chết? Vì cái gì không thể chết được? Một loạt vấn đề, làm Tống Ngâm Tuyết thật phức tạp, làm cho nàng nghĩ thật lâu cũng không ra.

Cùng lúc đó, trong Vô Song các, một thân bạch y, thần sắc đậm mạc, mím môi, Vân Vô Song chuyên chú nhìn thảo dược trong tay, tinh tế phân loại nghiên cứu. Sau lưng, chẳng biết lúc nào, xuất hiện một thân ảnh quỷ mị, lặng yên không một tiếng động đứng đó.

“Mị, ngươi đã đến rồi?” Tựa hồ sớm đã biết được hết thảy, Vô Song cười yếu ớt một tiếng cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Dạ!” Chưa từng nhiều lời, thân ảnh sau lưng nhìn Vô Song, trong ánh mắt, mơ hồ lộ ra vẻ tôn kính.

“Công tử, chẳng lẽ người thật sự muốn ở đây chờ ba năm?”

“Đúng a! Ta thua cuộc, về lý phải như thế.” Nhẹ nhàng cười, không rõ thiệt giả, Vô Song nhẹ ngẩng đầu lên, lạnh nhạt tự nhiên nói.

“Nhưng lần trước, rõ ràng là quận chúa kia lừa gạt ——”

“Mị!”

Bình thần cắt ngang..., hai mắt Vô Song nhìn thẳng về phía trước, nhàn nhạt mà nói: “Mị, mặc kệ Tống Ngâm Tuyết trước đây có phải gạt ta hay không? Ta thua, chính là thua, không có bất kỳ lời nào =để nói.”

“Chính là công tử ——” nghe xong lời Vô Song nói..., thân ảnh không tán thành tiến lên một bước, muốn khuyên bảo lần nữa. Nhưng ai biết lúc này, Vô Song nhẹ nhấc tay, chậm rãi nói: “Mị, ngươi không cần nói nữa! Ta tâm ý đã quyết, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi.”

“Công tử.” Thấy hắn nói như vậy, thân ảnh do dự một chút, cuối cùng muốn nói nhưng cũng không thốt nên lời.

“Mị, ngươi trở về nói cho nàng biết, nói chuyện của ta, bảo nàng từ nay về sau bớt quan đi.” Nhàn nhạt, không mang theo chút độ ấm nào, tựa hồ như chẳng để trong lòng, tuy Vô Song nhìn về phía trước, nhưng động tác sửa sang lại thảo dược trong tay, không chút nào ngơi nghỉ.

“Dạ, công tử!” Cúi đầu, thân ảnh lĩnh mệnh, nhưng trước khi đi, nói ra một câu cuối cùng trong lòng đã muốn nói từ lâu: “Công tử, Nhữ Dương quận chúa, nàng thực sự không phải là người công tử nên chờ.”

Thân ảnh, đã biến mất trong ráng hoàng hôn, ngẩng đầu, Vô Song chậm rãi đứng lên, “Không nên chờ sao.” Khước môi, khe cong lên thành hình cung, nhìn về phía xa, trước mắt không khỏi chậm rãi về tới một năm trước, bộ dáng nàng ta rõ ràng thân trúng kịch độc, nhưng vẫn kiên cường cầu sống, một khắc này, ánh mắt của nàng thanh lệ, quật cường mà mang theo quyết tuyệt hung ác, làm cho hắn cả đời cũng khó quên!

Tống Ngâm Tuyết, ta thật sự không biết, vì cái gì ngươi liều mạng muốn sống như thế? Vì cái gì ngươi không thể chết. Ngữ khí nhẹ nhàng nhưng mà âm u, thẳng theo gió truyền vào thiên không, cúi đầu, sắc mặt Vô Song trầm tĩnh, chuyên chú suy tư.

Ngày thứ hai, khi Tống Ngâm Tuyết dậy, Kỳ Nguyệt đã ở tại thư phòng chờ gặp.

Đi vào, ngồi ở trên ghế thái sư, Tống Ngâm Tuyết vịn đầu, khí sắc có chút không tốt, có vẻ khó coi.

“Người.” Vốn muốn hỏi nàng có phải bị bệnh không, nhưng lời nói vừa mới đến bên miệng, lại cảm thấy không được tự nhiên, kết quả làm sao cũng thốt không nên lời.

Thẳng tấp nhìn qua, tiến lên đem khế ước mua bán Minh Tự hiên đưa đến trên bàn sách, Kỳ Nguyệt cố ý thả chậm thanh âm nói: “Quận chúa, chuyện người phân phó đã xong xuôi rồi! Năm ngàn lượng thành giao, đây là khế ước mua bán nhà!”

Chỉ chỉ tờ giấy có in con dấu, Kỳ Nguyệt ý bảo Tống Ngâm Tuyết xem qua. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết lắc lắc đầu, nói thẳng: “Thu vào phòng kế toán là được rồi!”

“Quận chúa không nhìn một chút sao?” Khó hiểu lên tiếng, cầm lấy khế ước mua bán nhà.

“Không cần! một chút chuyện ấy, ta tin tưởng người có năng lực làm tốt!” Nghe xong câu nói khẳng định này, không biết tại sao, trong nội tâm Kỳ Nguyệt lại lại mơ hồ thấy cao hứng, cứ như là một loại cảm giác được người ta tín nhiệm, khẳng định, lần đầu tiên, làm cho Kỳ Nguyệt cảm nhận được giá trị tồn tại của bản thân, đúng là mừng rỡ như vậy, ngọt ngào như vậy.

Con mắt cử động phức tạp liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết, Kỳ Nguyệt lui ra.

Đợi hẩn đi rồi, cái tay chống trên trán của Tống Ngâm Tuyết chậm rãi xoa xoa mày. Cả đêm, giấc mơ đều lặp đi lặp lại, một tiểu cô nương, mờ mịt bất lực chạy trốn, sau lưng, một đám sói cùng hung cực ác, chúng nó tranh đoạt, rít gào tranh nhau tiến lên, hai mắt đỏ ngầu khát máu.

“Cha. Nương.” Hai vai tiểu cô nương gầy yếu, không ngừng run run, ánh mắt chấn kinh để lộ ra sự sợ hãi trong nội tâm của nàng, chính là ở loại tình huống này, nàng vẫn kiên cường cầm lấy đao, dũng cảm nghênh tiếp đám sói đói xông tới trước mặt.

Là Nhữ Dương quận chúa sao? Nhíu lông mày, không ngừng xoa, ức chế không nổi sự bi thương không ngừng từ trong lòng tràn ra, Tống Ngâm Tuyết thở hổn hển, trầm giọng nói: “Ngâm Tuyết không thể chết được.”

Ngâm Tuyết không thể chết được! Ngâm Tuyết không thể chết được! Ngâm Tuyết vì cái gì không thể chết được?

Những lời này, Tống Ngâm Tuyết vẫn nghĩ không thông. Chính là một câu nói vô thức như vậy..., lại làm đầy lòng nàng dấy lên bi thương ngập trời. Nàng dám khẳng định, sự bi thương này, cũng không phải đến từ chính bản thân nàng, mà là cảm giác giấu trong thân thể này, ở chỗ sâu nhất.

Tại sao phải bi thương? Vì cái gì không thể chết được? Một đồng vấn đề lớn quanh quẩn trong lòng, Tống Ngâm Tuyết đưa tay bụm lấy ngực, chậm rãi tự nói: “Nhữ Dương quận chúa a Nhữ Dương quận chúa, ở trên người của người, đến tột cùng che dấu bao nhiêu bí mật? “

Hít một hơi dài, đứng dậy đi ra ngoài cửa, nhưng cách đó không xa, đụng phải Kiều Mạt Nhi dạo chơi mà đến.

“Tống Ngâm Tuyết!” Trải qua một hồi não loạn ngày hôm qua, Kiều Mạt Nhi lúc này đã không còn cách nào khẩu phật tâm xà mà đối phó Tống Ngâm Tuyết giống như trước nữa, nàng ta trực tiếp biểu đạt tình cảm thực sự trong lòng ra.

“Kiều Mạt Nhi!” Tống Ngâm Tuyết xoay người, vừa nghe Kiều Mạt Nhi lúc này gọi như vậy, lòng liền biết nàng ta cũng lười để ý thái độ rồi, bèn trực tiếp dùng phương thức giống nàng mà đáp trả.

“Người!” Vốn tưởng rằng nàng ít nhiều cũng sẽ chừa ình chút mặt mũi, dù sao mình cũng là khách quý của Đại Tụng, nàng không thể ngờ, Tống Ngâm Tuyết cư nhiên vô lễ như thế, trực tiếp bày ra một bộ dáng ghét bỏ chẳng muốn cùng mình dong dài thêm, khiến nàng mất hết thể diện.

” Ngâm lượng ngày hôm qua, cầm vô cùng vui về a!” Oán hận cắn răng một cái, Kiều Mạt Nhi đáp trả. Lúc này, nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, hai mắt nàng lập tức bốc hỏa! Phùng Tử Chương cái đồ ngu ngốc kia,

cư nhiên rút tất cả tiền trên người ra, cuối cùng sau khi làm cho người không có đồng nào, còn hướng nàng vay tiền! TMD, điều này còn không khiến nàng tức giận sao!

Tình nhân của mình, cư nhiên trước mặt mình đi nịnh nọt một nữ nhân khác, cuối cùng bị lừa đến trắng tay, còn mặt dày vô sỉ chìa tay muốn mượn tiền? Sĩ nhục này, nếu như nàng có thể nuốt được, từ nay về sau cũng đừng gọi là Kiều Mạt Nhi nữa, trực tiếp gọi là "Người tốt dễ bắt nạt" cho rồi!

Phần hận trừng mắt, ngực có lửa giận phập phồng. Thấy nàng như thế, Tống Ngâm Tuyết cười châm chọc, ánh mắt khinh miệt như là đánh giá một kẻ cực kỳ đê tiện.

"Chút tiền ấy, Tống Ngâm Tuyết ta còn không để vào mắt!" Lời nói lạnh như băng không đếm xỉa, lắc đầu, một bộ dạng nói nhiều một câu sẽ khiến mình thấp hèn đi một bậc, Tống Ngâm Tuyết ưu nhã xoay người, cao ngạo ngẩng đầu, thong thả mà đi.

Sau lưng, Kiều Mạt Nhi tức giận đến thân thể lung lay sắp đổ, lão đảo lui vài bước, cuối cùng bắt đắc dĩ chống trên một gốc cây to, thở hổn hển.

Tức chết nàng, tức chết nàng!

"Tống Ngâm Tuyết, cuộc đời này nếu không khiến người sống không bằng chết, ba chữ Kiều Mạt Nhi ta sẽ viết ngược lại!" Thầm oán hận hạ quyết định trong lòng, lập tức xoay người nhấc chân, hùng hổ đi ra ngoài cửa.

Một cỗ xe ngựa xa hoa, vòng vo vài cái liền dừng ở cổng hoàng cung, được thị nữ dìu, Kiều Mạt Nhi nhẹ nhàng hợp lễ nhấc chân xuống dưới.

Đi vào trước điện, nhờ Hoàng công công thông báo, sau khi được cho phép, Kiều Mạt Nhi đi một mình, dáng vẻ thướt tha mềm mại chậm rãi đẩy cửa mà vào.

"Thánh Thượng!" Yêu kiều yếu ớt thở nhẹ một tiếng, cả người nhào tới trước.

Thấy vậy, Tống Vũ Thiên tiến lên nghênh đón, vẻ mặt nhìn không ra thâm ý cười giả dối, khiến cả người cho hấn thoát nhìn có vẻ lười nhác, giả tạo.

Bất quá bề ngoài cuối cùng cũng chỉ là bề ngoài, từ khi được chứng kiến sự dũng mãnh của hấn trên giường, Kiều Mạt Nhi không tin rằng hấn thật sự là một người lười nhác? Chỉ sợ là sau cái mặt nạ của hấn, cất giấu một trái tim vô cùng hắc ám.

Nhẹ nhàng hạ mắt, cũng không theo đuổi chuyện này thêm nữa, dù sao chuyện này, đối với nàng mà nói, cũng không có quan hệ gì lớn, nàng chỉ cần mình có thể như nguyện lên làm hoàng hậu Đại Lương, những người khác như thế nào, nàng không để ý chút nào.

"Thánh Thượng, Mạt Nhi chịu ủy khuất!" Đi thẳng vào vấn đề nói ra mục đích của chuyến đi này, Kiều Mạt Nhi làm nũng kéo kéo xiêm y Tống Vũ Thiên, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu cong lên.

Thấy vậy liền hiểu ý, Tống Vũ Thiên mỉm cười, tiện tay lôi một cái, kéo Mạt Nhi vào sâu trong điện.

"Mạt Nhi bị ủy khuất gì?" Nhẹ nhàng kéo nàng ngồi bên cạnh, bàn tay to lập tức chụp lên hai khóa no đầy mềm mại trước ngực nàng, Tống Vũ Thiên vừa hí mắt, vừa bắt đầu chậm rãi dùng sức xoa nắn.

"Thánh Thượng ——" duyên dáng gọi to một hồi, run rẩy không thôi, dục vọng trong cơ thể Kiều Mạt Nhi nguyên bản đã bình ổn, lúc này, bị thủ pháp thuần thực của Tống Vũ Thiên kéo lên toàn bộ.

"Ngâm Tuyết không tốt đẹp gì, sẽ khiến Mạt Nhi chịu ủy khuất, trẫm tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái! Chỉ là không biết rốt cuộc là cái dạng ủy khuất gì, có thể làm cho Mạt Nhi tức giận đến như vậy? Muốn đích thân chạy tới phân trần cùng trẫm?"

Từng chút từng chút cởi bỏ xiêm y của Kiều Mạt Nhi, lần này không cần Kiều Mạt Nhi câu dẫn, Tống Vũ Thiên liền tự giác động thủ.

Vốn là khi đến van cầu Tống Vũ Thiên hỗ trợ, nàng cũng đã chuẩn bị cùng hấn mây mưa một phen, chỉ là không nghĩ tới lần này Tống Vũ Thiên lại trực tiếp như vậy, không cần nàng ám hiệu khiêu khích, đã bắt đầu tiến vào trò chơi.

“Thánh Thượng, ủy khuất Mạt Nhi phải chịu, làm sao nói hết trong một lát được? Dù sao Mạt Nhi bây giờ rốt cuộc đã chịu đựng quận chúa không nổi nữa rồi, Thánh Thượng người nhất định phải thay Mạt Nhi làm chủ a!”

Giống như làm nũng lắc lắc thân thể của mình, Kiều Mạt Nhi làm bộ làm tịch nói.

Nghe vậy, trong ánh mắt khép hờ của Tống Vũ Thiên lóe lên tinh quang, ngay sau đó vẻ mặt cười cợt tùy ý nói: “Mạt Nhi muốn trăm thay ngàn làm chủ như thế nào a?”

“Chỉ cần cái này.” Vươn tay xuất ra một viên thuốc đen sẫm, bày trong lòng bàn tay, Kiều Mạt Nhi cười sáng lạng.

“Đây là.” Do dự lên tiếng, Tống Vũ Thiên cau mày, nghi hoặc đợi giải đáp.

“Đây là Cực lạc đan!” Cười tự tin, chậm rãi khép tay lại, Kiều Mạt Nhi nhìn về phía xa, thăm chằm chọc nói: “Thánh Thượng, Nhữ Dương quận chúa chẳng phải rất thích cái này sao? Hôm nay Mạt Nhi, chẳng qua là muốn trợ giúp một phen, người, sẽ đáp ứng chứ.”

“Trợ giúp?” Liếc mắt, chậm rãi nhìn chằm chằm vào mặt nàng, như là đang tự hỏi, Tống Vũ Thiên trầm mặc không nói lời nào .

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi cũng không bất ngờ! Dù sao người ta cũng là anh em họ, lỡ đụng phải cái gì huynh muội tình thâm thì giờ phút này, chẳng phải nàng vọng tưởng làm kẻ tiểu nhân sao?

Nhẹ nhàng đẩy đẩy Tống Vũ Thiên, yêu kiều rên một tiếng, tựa trong lồng ngực của hắn, Kiều Mạt Nhi bắt đầu thổi khí châm lửa: “Thánh thượng, người đang nghĩ cái gì vậy? Cực lạc đan này bất quá là xuân dược có được tính mạnh chút, sau khi ăn sẽ làm cho người ta không thể khống chế tình dục của mình mà thôi, không có tác dụng phụ gì! Nhữ Dương quận chúa này yêu thích nam sắc như vậy, nếu nàng ăn nó, nhất định sẽ vui vẻ đến dục tiên dục tử! Thánh Thượng, Mạt Nhi cũng là giúp người ta hoàn thành ước vọng nha, không bằng người nên.”

“Ta nên cái gì.” Nghe ra ẩn ý trong lời nói của Kiều Mạt Nhi, Tống Vũ Thiên âm thầm tự hỏi, nhưng biểu hiện ra, lại tà tà xấu xa nhíu mày, đôi tay bắt đầu không ngừng chạy loạn, đến mức, khiến cho nàng ta thở gấp liên tục.

“Nên mau đáp ứng giúp Mạt Nhi một tay.” Mắt như nước hồ thu, mị thái lan tràn, một tay kéo bàn tay không ngừng đùa giỡn trên thân thể mình, Kiều Mạt Nhi lập tức chậm rãi đem một viên cực lạc đan bỏ vào trong miệng của mình.

“Thánh Thượng, Mạt Nhi cho người biết một chút về dược tính của viên thuốc này, sau đó người lại quyết định muốn giúp Mạt Nhi hay không.” Bàn tay nhỏ bé không xương bắt đầu không an phận động đậy, chỉ chốc lát sau khi ăn thuốc vào, Kiều Mạt Nhi liền mặt đỏ tới mang tai, toàn thân khô nóng khó nhịn.

Tống Vũ Thiên lười nhác ngã vào trên giường, cánh tay khẽ chống nhìn nàng trước mắt đã bị tình dục trên chọc đến toàn thân ửng hồng, dâm dăng không thể tự kiềm chế, đơn giản nhắm mắt lại, khước miệng lãnh đạm chằm chọc lẳng lặng chờ “hậu hạ”.

Đã rõ dụng ý của hắn, Kiều Mạt Nhi lập tức hiểu ý uốn éo thân thể, chưa đầy nửa phút đã thoát toàn bộ y phục trên thân thể mình, sau đó nửa quỳ bên người Tống Vũ Thiên, bắt đầu vì hắn cởi áo nới dây lưng.

Yêu kiều hô một tiếng, không ngừng vuốt ve thân thể tuyết trắng của bản thân, phóng dăng đem bộ ngực sữa căng đầy của mình nhét vào trong miệng Tống Vũ Thiên, sau đó cảm thụ được trần trần cảm giác đau đớn từ trên đầu vú truyền đến, kinh hô một tiếng, thân thể không khỏi run rẩy một hồi.

Đổ ập lên hắn, hung mãnh như nắng hạn lâu ngày gặp mưa, Kiều Mạt Nhi xoay người mà ngồi, thẳng tắp cưỡi trên người Tống Vũ Thiên.

Ngón tay, chậm rãi lướt qua lồng ngực rắn chắc rộng lớn, không ngừng vẽ vòng tròn, cặp môi đỏ mọng lập tức chụm lên, duỗi cái lưỡi mềm mại trơn bóng ra không ngừng khê liếm, gặm cắn.

Sau đó một đường chạy xuống phía dưới.

Cái miệng nhỏ nhắn, đi vào nơi riêng tư nam tính đã đứng thẳng, Kiều Mạt Nhi cười duyên một tiếng, lập tức há miệng ngậm lấy, lại bắt đầu say mê không ngừng khuấy động.

Bị nàng chơi đùa như vậy, toàn thân Tống Vũ Thiên xiết chặt, miệng cũng không nhận được khe hở một tiếng, vẻ mặt thoải mái tiếp tục hưởng thụ sự “Phục vụ” .

“Thánh Thượng, có thoả mãn biểu hiện của Mạt Nhi không?” Cười nịnh nọt như yêu my, buồng khối trụ nóng rực trong miệng ra, Kiều Mạt Nhi vắn vẹo nâng ông, nhắm ngay trung tâm, bắt đầu chậm rãi ngồi xuống.

“Ba ——” một tiếng, thân thể kết hợp, làm cho hai người không khỏi chấn động, lửa tình hừng hực bốc lên, tựa hồ muốn thiêu đốt hai người thành tro bụi.

Tống Vũ Thiên có chút chịu không nổi sự trêu chọc của Kiều Mạt Nhi, xoay người một cái đè nàng xuống, sau đó một bả mạnh mẽ nắm hai chân nàng để trên vai, hai tay cố định eo của nàng, bắt đầu mãnh liệt dùng sức đánh sâu vào

Tiếng gọi âm ỉ, tiếng rên rỉ, xen lẫn tiếng đánh “Bành bịch”, Kiều Mạt Nhi hồn nhiên kêu to âm ỉ, gất gao bầu vú lấy thân thể Tống Vũ Thiên, kiệt lực điên cuồng nghênh hợp, chỗ tư mật, dâm uế ứ tràn

Sau một hồi mây mưa vật lộn, hai người đều ở trong tình trạng kiệt sức, rã rời nằm trên giường, thân thể không thể động đậy.

“Thánh Thượng, người cảm thấy được hiệu của Cực lạc đan này thế nào?” Thở phì phò, màu ửng hồng toàn thân còn chưa có biến mất, nhưng dục hỏa trong cơ thể cũng đã cơ bản được tiêu diệt sạch sẽ.

Lúc này, Kiều Mạt Nhi không thể không nhìn Tống Vũ Thiên bằng ánh mắt bội phục! Đã từng, có lần nàng cũng uống Cực lạc đan, khi đó, một mình Phùng Tử Chương lại không thể ứng phó nàng nổi, kết quả mất hết thể diện đi tìm hai người khác đến giúp đỡ hần, lúc này mới đem dục hỏa trong cơ thể nàng tiêu hết, mà bây giờ, Tống Vũ Thiên rõ ràng một mình có thể thỏa mãn dục vọng của nàng, bởi vậy có thể thấy, năng lực của hần, mạnh mẽ đến nhường nào a!

Ha ha, nàng chính là thích nam nhân năng lực mạnh nha! Vươn tay gất gao vòng trên thân thể lỏa lồ của Tống Vũ Thiên, lập tức tự mình đem bộ ngực dán sát vào, Kiều Mạt Nhi yêu kiều nói: “Thánh Thượng, hiện tại, người chịu giúp Mạt Nhi rồi a.”

“Đương nhiên.” Suy nghĩ một chút, đáy mắt ánh lên tia sáng khó dò, Tống Vũ Thiên híp nửa mắt, trên mặt là nụ cười không hiểu được thâm ý, “Mạt Nhi quan tâm Ngâm Tuyết như vậy, có cái gì tốt đều mang ra chia sẻ cùng nàng, trầm thật là cảm động a.”

Vừa nghe lời này, biết sự tình đã hoàn thành, Kiều Mạt Nhi cao hứng gờ khuôn mặt tươi cười lên, ghé vào lỗ tai hần nhẹ nhàng nói: “Thánh Thượng, Cực lạc đan uống với rượu, được tính còn có thể phát huy gấp đôi! Nếu như Thánh Thượng muốn quận chúa nàng.”

Câu nói kế tiếp, Kiều Mạt Nhi cũng không nói nữa, bởi vì nàng biết rõ, khôn khéo như Tống Vũ Thiên, nhất định biết mình muốn nói cái gì! Hừ hừ, chỉ cần Tống Vũ Thiên làm tốt việc này, đến lúc đó nàng liền chỉ cần dựa theo biện pháp lần trước thương lượng cùng Phùng Tử Chương mà làm việc, Tống Ngâm Tuyết? Không phải như cá nằm trên thớt (Nguyên văn là bắt con ba ba trong hồ), ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao!

A, Tống Ngâm Tuyết, người chờ đó cho ta a! Lần này, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!

Âm thầm hừ một tiếng, nhắm mắt lại, miễn cưỡng nằm bên người Tống Vũ Thiên nghỉ ngơi, bên cạnh, hai con người Tống Vũ Thiên âm trầm, đột nhiên xẹt qua một tia sáng loang loáng, trước khi nhắm mắt lại, mơ hồ lộ ra thâm ý.

Trở lại Nhữ Dương Vương phủ, trời đã tối đen, Kiều Mạt Nhi mới vừa vào cửa, đã bị người trong phòng chạy ra khiến cho nàng càng hoảng sợ.

“Ai!”

“Mạt Nhi, là ta!” Vừa nghe đến tiếng giai nhân, người tới lập tức lên tiếng.

“Lục hoàng tử, làm sao người lại ở trong phòng ta?” Vừa nghe người đến là Tống Vũ Kiệt tên mập chết bầm này, Kiều Mạt Nhi lập tức nhăn mày.

“Mạt Nhi, ta đây còn không phải quá nhớ nàng sao!” Cười hì hì lôi kéo nàng ngồi vào bàn, Tống Vũ Kiệt vẻ mặt mê đắm nhìn về phía nàng.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi cảm thấy một hồi phản cảm, vốn nàng đối Lục hoàng tử vô dụng, nhưng mà háo sắc thành tánh này cũng không có bao nhiêu hảo cảm, hơn nữa lại lớn lên không được tốt lắm, một thân béo ú đầy mỡ, làm cho người ta vừa nhìn liền chán ghét!

“Lục hoàng tử đã trễ như vậy còn tới trong phòng ta, chẳng lẽ không sợ quận chúa biết sẽ không vui sao?” Cố ý chặn họng hắn.

Nghe vậy, Tống Vũ Kiệt cười hì hì nói: “Sẽ không! Khi ta tới đã bắt chuyện qua với nàng rồi, chính nàng đồng ý ta tới đây!”

“Cái gì, nàng đồng ý người tới ?” Vừa nghe nàng liền giật mình, đáy lòng lập tức thầm oán hận. Tống Ngâm Tuyết a Tống Ngâm Tuyết , người quả thực khinh người quá đáng! Ta không đến hại người, người còn dám hai ba ngày lại gây khó dễ cho ta! Lúc này còn cho phép tên mập này đến, căn bản chính là rắp tâm bắt lương!

Khẽ cắn môi, bất động thanh sắc, mặc dù đáy lòng vạn phần khó chịu, nhưng bề ngoài vẫn là cười cười nói nói.

Kỳ thật Kiều Mạt Nhi không biết, từ lúc nàng phái thích khách ra tay với Tống Ngâm Tuyết, thù hận giữa hai người bọn họ, cũng đã kết thành một khối lớn rồi! Bởi vì người phúc hắc gian trá như Tống Ngâm Tuyết, tuyệt đối sẽ không cứ đơn giản như vậy mà buông tha nàng! Không đem nàng chính thân bại danh liệt, sợ là trong lòng nàng ta sẽ không dễ dàng thoải mái !

Kiều Mạt Nhi đương nhiên không biết Tống Ngâm Tuyết nghĩ gì, trong lòng nàng, tuy thấy Tống Ngâm Tuyết biểu hiện cũng không ngu muội như bên ngoài đồn đãi, thậm chí còn có chút thông minh, nhưng nàng tin tưởng rằng, dưới thủ đoạn cường đại của nàng, muốn chính cho nàng ta khổ chết? Là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cười đắc ý, chống lại Tống Vũ Kiệt, Kiều Mạt Nhi ôn nhu nói: “Lục hoàng tử, sắc trời đã tối, ta và người cô nam quả nữ ở chung một phòng, sợ là sẽ làm cho người ta cười chê a.”

Rõ ràng là cự tuyệt, ý bảo hắn mau rời đi nhanh chút, sau khi nghe ra thâm ý trong lời nàng nói, Tống Vũ Kiệt hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm mắng: hừ! Rõ ràng chính là gái điếm, còn muốn dựng đèn thờ trình tiết, làm trò cho ai xem chứ!

Vô cùng xem thường, nhưng trên mặt vẫn cười ôn hòa, Tống Vũ Kiệt một phát bắt được cánh tay thon dài của Kiều Mạt Nhi, liền kéo vào trong ngực, “Mạt Nhi, ta là cố ý chọn lúc này tới! Nàng xem cái cảnh tối lửa tắt đèn này, chúng ta đi làm chút việc, còn không thuận tiện hơn sao!”

Dùng sức một cái đem người ngọc kéo vào trong ngực, ngay sau đó liền cuồng nhiệt hôn môi, Tống Vũ Kiệt vô cùng kích động bàn tay to sờ loạn trên người Kiều Mạt Nhi, chỉ chốc lát sau, tay liền trượt vào nội y của nàng, cảm khối mướt mà đầy đặn không ngừng xoa nắn đè ép.

“Mạt Nhi, Mạt Nhi, nàng thật đúng là muốn hại chết ta!” Vừa tiếp xúc với thân thể khát vọng đã lâu, Tống Vũ Kiệt vong tình kêu ra tiếng.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi giận dữ, mặt lạnh lùng dùng sức muốn đẩy cái tên đang đè nặng người mình ra, có thể vì lúc này phóng túng quá độ, lúc này nàng đến một điểm khí lực cũng xuất ra không được.

Tống Vũ Kiệt vừa thấy Kiều Mạt Nhi sau khi đẩy hai cái liền không có động tĩnh gì, cho rằng nàng là đang làm trò lạt mềm buộc chặt, đáy lòng khinh bỉ một hồi, ngay sau đó động tác trên tay càng nhanh hơn.

“Thả ta ra!” Hét lớn một tiếng, Kiều Mạt Nhi trông thấy xiêm y của mình đã bị thoát gần hết, lập tức lừa giận ngút trời, hé miệng cạ ngay vào cái giò heo của Tống Vũ Kiệt.

“A!” Hét thảm một tiếng, Tống Vũ Kiệt bụm lấy tay, tròng lớn hai mắt, khẩu khí rất không tốt quát: “Người làm gì !”

“Những lời này là ta nên hỏi người!” Tranh thủ thời gian vùn ra, Kiều Mạt Nhi vẻ mặt xem thường lườm hần, tiếp theo nói: “Lục hoàng tử, người không nên quá phận! Ta nói như thế nào cũng là công chúa Kiều quốc, người dám đối đãi ta như vậy à! “

“Hừ, người cũng đừng làm bộ làm tịch nữa! Công chúa Kiều quốc thì thế nào? Còn không phải là một ả dâm phụ, không có nam nhân thì không sống nổi sao? Ta vốn tưởng rằng người trong ngọc trắng ngà, nhiều lần chịu đựng không dám ra tay với người! Bất quá bây giờ. Hừ hừ!”

Khinh thường hừ ra tiếng, dùng mắt tùy ý hèn mọn bỉ ổi đánh giá toàn thân Kiều Mạt Nhi, dâm quang trong mắt bắn ra bốn phía, Tống Vũ Kiệt giờ khắc này vẻ mặt cười tà ác, trong miệng không ngừng nói: “Khuy nh Nhạc công chúa, người cũng đừng làm bộ nữa! Tất cả mọi người đều biết rõ rồi, giả bộ còn có ý nghĩa gì ? Không bằng người chiều ta một lần, ta nhất định sẽ làm cho người cảm thấy dục tiên dục tử, khó có thể quên được.”

Dứt lời muốn bỏ nhào đến, kết quả lại là bỏ nhào vào khoảng không, đúng lúc này, thị nữ Tiểu Đào nguyên bản bị Tống Vũ Kiệt đuổi ra ngoài đã trở lại, vừa vào cửa, trông thấy cảnh tượng trước mắt, vội vàng xoay người muốn đi hô người.

“Đợi một chút!” Vừa thấy sự tình muốn ồn ào lớn, Tống Vũ Kiệt lập tức lạnh mặt xuống, sau khi do dự trong chốc lát, cảm giận nói: “Quên đi quên đi! Bất quá chính là một món hàng rách nát, không có cái gì khác biệt với đám kỹ nữ thanh lâu kia! Quần cởi ra, hai chân mở rộng, cảm giác còn không giống nhau sao!”

Trong lòng biết hôm nay ăn nhỏ không được rồi, Tống Vũ Kiệt toàn thân khó chịu, không khỏi bắt đầu dùng lời nói ác độc đến phát tiết sự buồn bực trong lòng!

Nghe vậy, Kiều Mạt Nhi tức chết! Nàng không thể tin được, Tống Vũ Kiệt rõ ràng lại dùng loại lời nói thấp kém ác độc này đến công kích mình, làm nàng cảm giác toàn thân đến một cái lỗ chân lông đều đang la hét phẫn nộ.

“Cút! Người lập tức cút cho ta!” Một tay chỉ ra ngoài cửa, như phát cuồng hô. Nghe vậy, Tống Vũ Kiệt cuối cùng không thể thực hiện được ý đồ, “Hừ” một tiếng gờ chân lên, bực bội phát tay áo rời đi, trước khi đi, còn nói thật to: “ Một cái hàng nát! Cũng không biết bị người ta ăn nằm bao nhiêu lần! Còn giả thanh thuần ở trước mặt bổn hoàng tử? Không biết nhục! “

Kiều Mạt Nhi nhìn bóng lưng Tống Vũ Kiệt xem thường rời đi, bên tai không ngừng vọng lại lời hần mới vừa nói, theo cách hành xử của hần, cảm thấy cả kinh, lập tức nhìn Tử Sở các cách đó không xa, trong nội tâm lo lắng: tên mập chết tiệt này, sẽ không tiện mồm đi nói lung tung chứ.

Giấy, cuối cùng cũng không bực được nữa! Kiều Mạt Nhi biết rõ đạo lý này, âm thầm nhéo nhéo trong lòng bàn tay, sau khi trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng quyết định một việc. . . .

58. Q.1 - Chương 58: Mạt Nhi Hiến Thân

Thời gian cứ như vậy bình bình thản thản qua vài ngày nữa, hết thấy đều gió êm sóng lặng đến thần kỳ.

Tống Ngâm Tuyết nhàn nhã ngồi ở trong sân phơi nắng, bên người, Mân Côi không ngừng lải nhải: “Tử Sở công tử thật là hơi quá đáng! Hai ba ngày liền chạy tới chỗ cô công chúa kia, cũng không tránh tị hiềm, cần bản không đem chính thể là quận chúa để vào mắt!”

Cảm giận bất bình nói, vẻ mặt tức giận, Mân Côi rót nước, đưa tới trước mặt Tống Ngâm Tuyết, sau đó lại tiếp tục nói: “Quận chúa, ngài sao còn biểu lộ như vậy a! Có người sắp khi dễ leo lên đầu ngài rồi, tại sao ngài vẫn ngồi yên!”

“Không ngồi, vậy người cảm thấy ta nên làm thế nào?” Nghiêng đầu, Tống Ngâm Tuyết lười biếng đáp.

Nghe vậy, Mân Côi kích động một phen, “Đương nhiên là đi đoạt lấy Tử Sở công tử a! Sau đó thuận tiện cho cô công chúa kia biết tay!” Hung hăng vung nắm tay lên, một bộ dáng muốn đánh người, Mân Côi lớn tiếng nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết giương môi cười cười, không cho là đúng.

Uống trà trong tay, mắt quét bốn phía, khi thấy một cái đầu người chột lóe lên trong bụi cỏ phía trước thì bên môi Tống Ngâm Tuyết hiện lên một nụ cười xấu xa, lập tức đứng dậy, đi ra ngoài viện.

“Quận chúa, ngài muốn đi đâu?” Sau lưng, Mân Côi thấy vậy vội vàng hỏi.

” Không phải người bảo ta đi đoạt lấy Tử Sở sao? Ta đây phải đi a!” Cười nhạt lên tiếng, cũng không quay đầu lại.

Nghe vậy, Mân Côi há to mồm, biểu lộ giật mình, “Quận, quận chúa, nô tỳ, là nói đùa. . . .” Vội vàng giải thích, sợ chốc nữa cô quận chúa điệu ngoa này gây chuyện, lại đổ trách nhiệm lên người mình.

“Chơi?” Nghe Mân Côi nói xong, ý cười bên môi Tống Ngâm Tuyết càng đậm, nàng ngẩng đầu nhìn trời, sau đó lại nhìn nhìn phía trước, vẻ mặt thâm ý: “Chơi? Có lẽ vậy. . . .”

Mở rộng bước chân đi tới phía trước, bỏ lại một câu mệnh lệnh “Người ở chỗ này.”, Mân Côi ngơ ngác dừng cước bộ lại.

Trong Tử Sở các, Quân Tử Sở lẳng lặng ngồi, như là đang suy tư cái gì. Hai ngày này, tuy hấn vẫn như như thường ngày đi Thiên Hương các thăm Kiều Mạt Nhi, nhưng các biểu hiện xấu xí mà Kiều Mạt Nhi thể hiện ngày ấy tại Minh Tự hiên , giống như là một tầng bóng tối khắc thật sâu trong lòng, vung thế nào cũng không ra, quấy nhiễu hấn ưu phiền không thôi.

“Quân Tử Sở, người đứng lại đó cho ta!” Câu nói lớn tiếng mà hung ác này..., một mực quấn quanh bên tai hấn, tuy sau đó Kiều Mạt Nhi đã vụn phần nhu hòa hướng hấn giải thích nguyên nhân, nhưng có vài chuyện một khi đã xảy ra, kết quả là rất khó xóa nó đi! Nhất là cảm giác của một người đối với một người khác

Cảm giác một người đối với một người? Hai mắt hoang mang, trong đầu không tự giác trỗi lên gương mặt tinh xảo khi cười tươi mới xinh đẹp làm sao kia, gương mặt này, khi thì xinh đẹp, khi thì giảo hoạt, khi thì tinh quái, khi thì làm bộ. luân chuyển biến hóa tầng tầng lớp lớp!

Quân Tử Sở nhìn khuôn mặt tươi cười không ngừng ẩn hiện trước mắt, đột nhiên phát hiện bất luận là loại nào, đều sinh động như vậy, lời cuốn ngoạn mục như vậy, làm cho người ta lưu luyến quên đường về.

Hấn không biết từ khi nào, mình đã chú ý Tống Ngâm Tuyết như thế rồi? Thậm chí chú ý đến nỗi một cái nhăn mày một nụ cười của nàng đều có ẩn tượng sâu sắc như vậy!

Còn nhớ lần đầu tiên mình nhìn thấy Nhữ Dương quận chúa thì biểu lộ nàng háo sắc khoa trương, đem đó liền hành động cực kỳ ngu ngốc làm rùm beng đòi cùng hấn động phòng, khiến hấn chán ghét không thôi!

Nhưng là bây giờ, vì cái gì chính mình lại để bụng nàng như vậy? Rõ ràng chẳng phải mình rất là chán ghét nàng sao? Vì sao vào lúc lơ đãng, lại nhớ tới dung nhan tuyệt sắc khuynh thành của nàng.

Cúi đầu xuống, khe thở dài, trong tay chạm rãi móc ra mút quả ngày ấy nàng tặng cho hấn, nhẹ nhàng mở tầng khăn gấm bao bọc, lộ ra quả sơn tra đã có chút khô quắt lại, không hề mọng nước nữa, tinh tế nhìn.

Hấn lớn như vậy, còn chưa từng ném qua loại đồ ăn phổ phùng này, hôm nay cầm ở trong tay, không khỏi cảm thấy có chút tò mò. Cái món dinh dính này, thật sự ăn ngon như vậy à.

Hồi tưởng lại bộ dáng nàng ăn ngon lành ngày ấy, trong lúc vô thức, bên miệng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt! Mà ngay cả bản thân Tử Sở cũng không biết, biểu lộ hấn lúc này có bao nhiêu nhu hòa, có bao nhiêu sủng nịch.

“Biểu ca!” Một câu kêu to, cắt đứt dòng suy nghĩ của Tử Sở. Ngoài cửa, Kiều Mạt Nhi nhìn hấn vẻ mặt vui vẻ, nhu hòa, khẽ gọi một tiếng đi vào.

“Mạt Nhi, sao muội lại tới đây?” Không biết vì cái gì, Tử Sở lúc này vừa thấy Kiều Mạt Nhi tiến lại, lại cảm thấy có chút chột dạ, đứng lên, vội vàng muốn cất mứt quả đi.

“Di, đây là cái gì?” Thấy hắn cất cái gì đó, Kiều Mạt Nhi hiếu kỳ thăm dò, mà khi nàng xem đến vật kia là mấy quả sơn tra đã gần hư thì lập tức ghét bỏ lui về phía sau một bước, sau đó dùng tay che mũi của mình luôn miệng nói: “Biểu ca, sao huynh lại có thứ hạ đẳng này, còn không nhanh chóng ném đi!”

“Ném đi?” Vừa nghe Kiều Mạt Nhi nói như vậy, lòng mày Tử Sở không khỏi cau lại, sau đó đem mứt quả gói kỹ phóng đến một bên, thản nhiên nói: “Chốc nữa ta sẽ vứt.”

Nghe xong những lời này, Kiều Mạt Nhi mỉm cười, nịnh nọt tiến lên. Tuy biểu ca không làm theo ý của mình, nhưng bất kể thế nào, hắn vẫn đáp ứng yêu cầu của nàng rồi! Cái này nói rõ trong của hắn, vẫn có sự hiện diện của nàng!

Nhận thức được điểm này, Kiều Mạt Nhi phi thường vui vẻ. Nàng tiến lên chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng kéo tay áo Tử Sở, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại yêu kiều, liếc mắt đưa tình nhìn hắn, miệng thấp giọng thì thầm: “Biểu ca.”

“Mạt nhi, làm sao vậy.” Vừa thấy nàng như thế, Tử Sở mặc dù lòng không muốn, nhưng mà vẫn ôn nhu đối đãi.

“Biểu ca, Mạt Nhi nhớ huynh. Cho nên, tới đây thăm huynh.” Mặc cỡ đỏ mặt, thân thể chẳng rõ là cố ý hay vô tình tới gần Tử Sở, cách lớp quần áo hơi mỏng, cảm thụ được thân thể thon dài to lớn của hắn.

“Ngốc ạ, không phải buổi sáng mới gặp sao?” Nhẹ nhàng nâng cánh tay thon dài mảnh mai, kéo nàng ngồi xuống cạnh bàn, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tử Sở là nụ cười nhu hòa.

“Mạt Nhi làm thế nào cũng không thấy đủ! Cùng biểu ca ở chung một chỗ, Mạt Nhi làm thế nào cũng không thấy đủ rồi.” Xấu hổ cúi đầu xuống, trên mặt lại tức thời hiện lên hai vệt đỏ ửng, chậm rãi tựa đầu trên vai hắn, Kiều Mạt Nhi lúc này, thân thể đã phát ra tín hiệu mời gọi.

Chính là Tử Sở thuần khiết như giấy trắng, tuy thân là hoàng tử, đã thấy nhiều cảnh nam nữ hoan ái trong cung đình, nhưng bản thân đối với cái này lại dốt đặc cán mai! Bởi vì hắn vẫn cho rằng, không phải người trong lòng hắn, hắn tuyệt đối sẽ không manh động nửa bước! Cho nên dần dà, liền dưỡng thành sự chất phác đối với tình yêu.

Ai cũng nhìn ra, Kiều Mạt Nhi lúc này một mình đến trong phòng tìm hắn, lại “Thẹn thùng” nói nhiều lời tâm tình như vậy, cũng chủ động dựa vào hắn, ý đồ kia đã rõ như ban ngày. Bất quá! Tử Sở chính là tên ngốc, hết lần này tới lần khác cho rằng đây chỉ là một loại phương thức làm nũng của Kiều Mạt Nhi, cho nên chỉ thuận tay ôm nàng, không có bất cứ động tác kế tiếp gì.

Vừa thấy nam nhân không hề động thủ, trong lòng Kiều Mạt Nhi vừa vui vẻ vừa tức giận! Vui vẻ là vì, nếu Tử Sở không am hiểu phương diện này, chính mình có thể đơn giản lừa gạt hắn; mà tức giận lại là, Tử Sở cái gì cũng không hiểu như thế, chính mình phải dùng biện pháp gì dụ dỗ hắn đây? Bởi vì cũng không thể quá mức trực tiếp khiến hắn hoài nghi, lại không thể hời hợt không đạt đến tác dụng câu dẫn! Cái này bảo nàng nên làm sao cho phải đây?

Thầm rửa một tiếng, lập tức thân thể cố ý nghiêng một cái, cả người nhào vào ngực Tử Sở.

Vừa thấy nàng như thế, bản năng cho rằng nàng sắp ngã sắp xuống rồi, lập tức duỗi hai tay ra vịn lấy nàng.

“Nha —— đau quá!”

Thét kinh hãi một tiếng, bụm lấy bả vai chính mình cố ý ngã bị thương vài ngày trước, hai mắt Kiều Mạt Nhi mông lung đăm lẹ ngẩng đầu, bộ dạng vô cùng đau đớn.

Thấy vậy, Tử Sở cũng lập tức nhớ đến chuyện ngày đó, sắc mặt sau khi khẽ biến có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn quan tâm hỏi: “Mạt Nhi, Muội sao rồi?”

“Biểu ca, Mạt Nhi đau quá! Có thể là miệng vết thương lại hở ra.” Yêu kiều mân mê miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất đáng thương.

Nghe vậy, Tử Sở có chút bối rối, vội vàng đứng lên muốn đi tìm đại phu, “Mạt Nhi, muội chờ chút, ta phải đi gọi đại phu uội!”

“Biểu ca, đừng đi! Đừng rời xa Mạt Nhi!” Một bả lôi kéo ống tay áo của hắn, ôn nhu nói, khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người của Kiều Mạt Nhi lộ vẻ mỉa mai: “Biểu ca, đừng rời đi Mạt Nhi, đừng!”

“Được, biểu ca không đi!” Lên tiếng đáp lời ngồi xuống, đau lòng nhìn nàng, miệng nhu hòa nói: “Mạt Nhi, biểu ca không đi! Chính là thương thế kia của muội.”

“Không có gì đáng ngại! Bôi một chút thuốc thì tốt rồi!” Nhu thuận lắc đầu, liếc mắt nhìn bờ vai của mình một chút, Kiều Mạt Nhi lúc này, mặt xấu hổ càng đỏ hơn.

“Bôi thuốc?” Hơi do dự khó xử, Tử Sở bối rối nói: “Cầm Tâm vừa mới bị ta phân phó đi ra ngoài làm việc, thị nữ của muội lúc này lại không ở bên người, nên kêu người nào bôi thuốc a?”

“Biểu ca, huynh giúp Mạt Nhi bôi đi!” Xấu hổ rầu rĩ gương mặt, ôn nhu nhìn hắn.

Nghe vậy, Tử Sở lập tức kinh ngạc thẹn thùng nói: “Ta, ta.”

“Sao vậy? Biểu ca không muốn a? Biểu ca, Mạt Nhi thật sự đau quá a, quả thật nếu không bôi thuốc, chỉ sợ.” Muốn nói lại thôi, thâm ý dừng lại tùy Tử Sở hiểu thế nào thì hiểu. Kiều Mạt Nhi lúc này yếu ớt cúi đầu xuống, gò má ửng hồng tiếp tục nói: “Biểu ca, huynh là để ý khoảng cách nam nữ sao? Mạt Nhi, Mạt Nhi sớm muộn cũng là người của huynh.”

Hừ, nàng không thể bỏ qua cơ hội lần này! Thật vất vả mới bắt được cơ hội nha đầu Cầm Tâm chết tiệt kia không ở đây, lại phái người xác nhận Tống Ngâm Tuyết tạm thời sẽ không đi đi lại lại khắp nơi, nàng lúc này mới bắt đầu áp dụng kế hoạch của mình! Nếu lần này thất bại, nàng không biết phải ăn không ngon ngủ không yên bao nhiêu ngày nữa! Cho nên lần này, bất luận như thế nào nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Vừa nghe Kiều Mạt Nhi nói như vậy, Tử Sở đầu tiên là hơi sững sờ, lập tức trầm mặc một hồi, chậm rãi đi đến phía trước nàng, trầm giọng nói: “Mạt nhi, ta không muốn mạo phạm muội. Ta cảm thấy loại chuyện này, hẳn là nên để tới lúc chúng ta động phòng——”

Tử Sở còn chưa nói xong, liền bị tay Kiều Mạt Nhi một bả bưng kín môi, chỉ thấy nàng ta lúc này cực kỳ diễn trò làm ra vẻ thương tâm nói: “Biểu ca, huynh là không muốn Mạt Nhi rồi ? Là ghét bỏ Mạt Nhi rồi sao?”

” Làm sao lại thế? Sao có thể như vậy? Ta làm sao có thể ghét bỏ Mạt Nhi ? Ta đây thích muội còn không kịp !” Sợ nàng thương tâm, Tử Sở lúc này tích cực biểu lộ tiếng lòng, nhưng cảm giác đích thực trong lòng hắn, đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo!

” Đã yêu muội, vì sao biểu ca chậm chạp không chịu muốn Mạt Nhi? Còn luôn miệng nói mạo phạm? Mạt Nhi sớm muộn cũng thuộc về biểu ca, biểu ca cần gì phải tích cực như thế! Biểu ca, chẳng lẽ huynh thật sự không biết, Mạt Nhi một lòng gìn giữ thân thể thuần khiết, là vì muốn một ngày kia trọn vẹn hiến dâng cho huynh, hiến dâng cho người yêu dấu nhất cuộc đời này của Mạt Nhi.” Thổ lộ nói, mặt lại”không chịu thua” đỏ lên, Kiều Mạt Nhi lúc này, ôn nhu kiều mỵ tựa hồ sắp chảy ra nước.

Thấy nàng như vậy, trong nội tâm Tử Sở rối rắm một hồi, liên tục giải thích : “Mạt Nhi, ta không phải không chịu muốn muội! Ta chỉ là, chỉ là sợ.”

“Biểu ca sợ cái gì? Là sợ có ngày cô phụ ta sao? Chẳng lẽ biểu ca không muốn lấy ta sao?” Thương tâm gần chết đoán, Kiều Mạt Nhi diễn vở này, có thể nói là tròn vai.

“Không đúng không đúng, ta là tôn trọng muội!”

Vừa thấy bộ dáng Kiều Mạt Nhi khổ sở không thôi, Tử Sở nóng nảy, trong đầu nhớ tới ngày xưa nàng đối tốt với mình, vì vậy đầu óc nóng lên, vội vàng mở miệng an ủi: “Được, được rồi mà! Mạt Nhi, muội đừng khóc, đừng khóc! Ta thật không phải là ý này, chỉ là đơn thuần muốn tôn trọng muội! Nếu như thế mà làm Mạt Nhi lo lắng, hơn nữa còn mang đến sự ngờ vực vô căn cứ uội..., ta đáp ứng muội, hôm nay chúng ta liền viên phòng!”

Trần an người trước mặt, Tử Sở vội vàng nói. Vừa nghe lời này, vẻ thương tâm trên mặt Kiều Mạt Nhi lập tức biến mất, không tự chủ được lộ ra một nụ cười gian, lập tức lấy tay che mặt giả bộ như thẹn thùng, kì thực là sợ tiết lộ sự đặc ý của mình.

Tử Sở cũng sờ đứng, có chút không biết làm sao, không biết mình lúc này phải làm cái gì. Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi mỉm cười, dùng ánh mắt ra hiệu nhìn bờ vai của mình, lập tức nũng nịu nói: “Biểu ca, còn đứng đó làm gì vậy? Mau bôi thuốc cho Mạt Nhi a.”

“A!” Nghe vậy gật đầu, xuất ra bình kim sáng được, cẩn thận đi tới bên người Kiều Mạt Nhi, run rẩy vươn tay, chậm rãi vạch trần tầng lụa mỏng kia.

“A!” Làm bộ kêu đau một tiếng, cắn răng, thân thể nghiêng nghiêng, chỉ nghe”Roạt ——” một tiếng, gấm trắng bị xé rách, cứ như vậy, cả bả vai tuyết trắng, cùng một mảng lớn xuân quang trên người trước ngực Kiều Mạt Nhi, không sót thứ gì hiện ra trước mặt Tử Sở.

“Mạt, Mạt Nhi.” Khẩn trương có chút nói không nên lời, Tử Sở đã mơ hồ cảm thấy cái trán có mồ hôi lạnh chảy ra.

Nhìn ra sự ngây ngô của hần lúc này, hai tay Kiều Mạt Nhi chủ động kéo một cái, đem Tử Sở kéo chặt đến hai vú cao ngất của mình.

“Biểu ca, Mạt Nhi nóng quá.” Dẫn dắt hần đến động tác tiếp theo, Kiều Mạt Nhi lúc này cố hết sức khắc chế ham muốn trong cơ thể mình.

Nghe vậy, Tử Sở do dự mà chậm chạp không chịu động thủ, chuyện này làm cho Kiều Mạt Nhi bên cạnh đã bắt đầu bị dục hỏa thiêu đốt lo lắng: “Biểu ca, huynh là ghét bỏ thân thể Mạt Nhi không đủ đẹp sao.”

“Không, không phải!”

“Vậy vì sao huynh lại chậm chạp bất động ? Phải biết rằng trong lòng Mạt Nhi trông mong ngày hôm nay, đã rất lâu rồi.” Lời nói trầm thấp mỉa mai hoặc..., nhẹ nhàng nói, đưa tay nhẹ nắm lấy tay Tử Sở, không trực tiếp đặt ở trên ngực như lúc cùng nam nhân khác hoan ái, mà khôn khéo đặt ở gò má, Kiều Mạt Nhi không ngừng dùng mặt và cổ vuốt ve lòng bàn tay Tử Sở, muốn dùng cái này khơi gợi dục vọng trong cơ thể hần

Còn kém một chút xíu là thành công rồi! Cười thầm trong bụng, nhìn gương mặt Tử Sở đã có chút nhẹn không được, Kiều Mạt Nhi không ngừng cố gắng, đưa tay rút đi toàn bộ quần áo trên thân, lộ ra thân thể gợi cảm hấp dẫn mê người của nàng.

“Biểu ca.” Trầm thấp như yêu tinh gọi, cố ý nâng cao hai vú, sáng loáng thiêu đốt hai mắt Tử Sở.

Không khỏi muốn lui về phía sau, nhưng lại bất đắc dĩ đứng đó, không biết tại sao, thân thể yêu kiều hương diễm như thế hiện ra trước mắt, hần lại không có nửa điểm tình dục, thậm chí mơ hồ có chút muốn tông cửa bỏ chạy!

Vì cái gì? Chẳng lẽ thân thể của hần xảy ra vấn đề sao?

Đang suy nghĩ lung tung, Kiều Mạt Nhi lại thúc giục một tiếng! Tử Sở vô cùng bất đắc dĩ, đang muốn nhấc chân tiến lên, trong lúc đó, cửa phòng bị người ta hung hăng đẩy ra, ngay sau đó một đám hạ nhân ăn mặc theo kiểu gia đình vọt vào, kêu la: “Thích khách ở đâu? Thích khách ở đâu?”

Xảy ra tình cảnh này, Kiều Mạt Nhi hoảng sợ “A ——” kêu to một tiếng, lập tức kéo quần áo muốn che thân thể lỏa lồ của mình. Chính là nàng đầu tiên là bị kinh hãi, lập tức lại luống cuống tay chân, đợi cho nàng thật sự nắm quần áo lên ngăn tại trước ngực thì xuân quang của nàng, sớm đã được bọn hạ nhân này xem không còn một mảnh rồi!

Miệng há hốc, tròng lớn mắt, nguyên một đám thả rơi gậy gộc trong tay xuống! Lúc này, bọn hạ nhân chưa bao giờ thấy qua xuân sắc như vậy, nguyên một đám vẫn không nhúc nhích đứng đó, trong mắt nổi lên ánh sáng dâm tục!

Chưa từng chật vật lộ thân thể ra trước mặt mọi người như vậy, lại bị còn bị một bọn người hạ đẳng nhìn tới nhìn lui! Loại nhục nhã này, làm cho nàng lúc này hận không thể kiếm cái lỗ nẻ mà chui vào!

“Ai bảo các ngươi vào? Cút ra ngoài cho ta!” Kiều Mạt Nhi hét lớn một tiếng, trên gương mặt phần nộ vạn vẻ có chút ít thay đổi hình dạng!

Nghe vậy, bọn hạ nhân đã phục hồi tinh thần lại, xem xét lại tình cảnh của hai người, trong lòng lập tức rõ ràng hết thấy, lập tức lòng tràn đầy hèn mọn khinh khỉnh! Phi! Còn tưởng là thánh nữ trong ngọc trắng ngà gì? Căn bản chính là một ả dâm phụ! Lộ sạch quần áo công nhiên câu dẫn có người có vợ, loại hành vi này, quả thực đáng xấu hổ! Hừ, loại nữ nhân này, căn bản còn không bằng quận chúa của bọn họ! Quận chúa của bọn họ mặc dù háo sắc, nhưng cũng là quang minh lỗi lạc háo sắc! Không giống ả dâm phụ này, vụng trộm làm mấy chuyện hạ lưu!(Myu:Chết cười với mấy bọn :D)

Tâm lý sinh ra biến hóa, từ kinh ngạc chuyển biến thành miệt thị! Bọn hạ nhân căm giận bất bình, nhìn Kiều Mạt Nhi lúc này còn lớn tiếng hô to gọi nhỏ, đều nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt rõ ràng rất hèn mọn bỉ ổi, mang theo nồng đậm khinh bỉ!

“Các ngươi, các ngươi ——” vừa thấy bọn hạ nhân không nghe lời mình, Kiều Mạt Nhi tức giận đến toàn thân phát run, nhưng vì ngại trên người mình không một mảnh vải, chỉ vịn vịn có một kiện váy mỏng chống đỡ trước ngực, cho nên dù có nổi giận, cũng chỉ có thể cẩn thận đứng yên không dám động đậy.

Khi Kiều Mạt Nhi đang nghĩ thầm nên dùng cách gì làm cho đám người này đi ra ngoài thì ngoài cửa lại vọt tới một đám người! Bọn họ mỗi người tay cầm côn bồng, kêu: “Bất thích khách” vọt vào.

Xấu hổ và giận dữ cùng xông đến, khi Kiều Mạt Nhi lần nữa bị một đám hạ nhân hóa đá chảy dãi thường thức thì ngoài cửa, một thanh âm thanh lệ gần như là tiếng trời vang lên, ngữ khí trêu đùa châm chọc nói: “Tại sao lại bất động như vậy a? Nhanh đi bất thích khách a! Bản quận chúa rõ ràng nhìn thấy người nọ chạy tới đây!”

Vừa dứt lời, một thân ảnh tuyệt mỹ đi đến, khi “Thật bất ngờ” nhìn đến một màn trong phòng thì chân không khỏi lui về phía sau một bước, vẻ mặt khiếp sợ nói: “Phu quân, người đây là đang câu dẫn công chúa sao?”

“Không phải, không phải, ta không có câu dẫn nàng!” Tử Sở vốn là đối với phương diện này còn rất ngượng ngùng, bị bọn hạ nhân quấy nhiễu còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, lúc này lại bị Tống Ngâm Tuyết hù như vậy, lập tức thề thốt phủ nhận.

“A ——” nghe lời ấy, vẻ mặt giật mình, Tống Ngâm Tuyết nhìn Tử Sở quần áo chỉnh tề, có chút đồng ý khẳng định nói: “Ừ! Không phải người câu dẫn nàng, như vậy nhất định là nàng câu dẫn người!”

“Tống Ngâm Tuyết, ngươi không được nói lung tung!” Vừa nghe nàng ta trước mặt nhiều người như vậy nói mình câu dẫn Tử Sở, Kiều Mạt Nhi thẹn quá hoá giận, dùng một tiếng hét lớn tỏ vẻ bất mãn.

Chính là Tống Ngâm Tuyết cũng không sợ nàng! Nghe vậy, khiêu khích nhìn thẳng vào nàng, vẻ mặt lạnh như băng rét thấu xương nói: “Ta không có nói bậy? Người sáng suốt chỉ cần nhìn liền biết ngay, không cần ngươi phải ở đây nhắc nhở!”

“Ngươi, ngươi.”

Kiều ngạo, tuyệt đối kiêu ngạo! Nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mắt kiêu ngạo không ai bì nổi, Kiều Mạt Nhi tức giận cảm giác như một búng máu đang cuộn cuộn trong ngực mình.

“Biểu ca!” Nén giận kêu lớn một tiếng, ý bảo hẳn nhanh chút tìm bộ y phục tới che đậy giúp mình, thân thể Kiều Mạt Nhi run run không ngừng cắn môi.

“Chậm đã ——” vừa thấy Tử Sở muốn đi lấy quần áo, Tống Ngâm Tuyết bày ra bộ dạng bất kể thông dâm ngăn hẳn lại, vô cùng lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ công chúa không biết trước tiên nên hướng chủ nhân là ta đây giải thích sơ tình huống sao?”

“Là quận chúa nên giải thích trước a! Tại sao phải có nhiều hạ nhân như vậy chạy vào trong phòng biểu ca!” Tức giận, đã quên mình đang ở đâu, Kiều Mạt Nhi lúc này xuất ra sự vô lý bá đạo khi nàng ở Kiều quốc

làm công chúa, chia thẳng vào những người này nói: “Dám xem bản công chúa, ta muốn móc toàn bộ con mắt của bọn họ xuống, sau đó chém ném ra cho chó ăn!”

Vừa nghe lời này, kể cả Tử Sở, trong lòng đều “Lộp bộp” lạnh lẽo đi. Hắn chậm rãi quay đầu, phúc tạp vạn phần nhìn Kiều Mạt Nhi lúc này đã hoàn toàn vạn vẹo, đáy lòng oán nộ một hồi. Nàng làm sao có thể, coi thường mạng người như vậy.

Sắc mặt mọi người trắng bệch, thần sắc lộ ra sự bất an, lúc này, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, cực kỳ khinh thường nói: “Chỉ bằng người?”

“Đúng! Chỉ bằng ta! Bằng ta là công chúa Kiều quốc cao cao tại thượng!” Tức giận đến hồ đồ, quên thân phận hiện tại của mình, Kiều Mạt Nhi lúc này không chịu dùng đại não tự hỏi, khiến Tống Ngâm Tuyết cười khê một hồi.

“Ta thấy công chúa người hồ đồ rồi a! Làm ơn mở lớn đôi mắt của người nhìn cho rõ! Ở đây —— là phủ Nhữ Dương quận chúa, không phải hoàng cung Kiều quốc! Nếu có người định ở chỗ này lỗ mãng, dám đụng đến một sợi lông hạ nhân của ta! Ta đây —— liền làm cho nàng, sống không bằng chết.”

Trầm thấp, uy hiếp mang theo quỷ mị, làm cho Kiều Mạt Nhi cả kinh! Nhưng đồng thời, lại âm áp lan tỏa vào trái tim bọn hạ nhân trong phủ!

Mệnh bọn hắn như con kiến hôi, chưa bao giờ được người ta bảo vệ như vậy, cảm giác, trong nội tâm có một tia cảm động đang chảy xuôi! Là bọn hắn nghe lầm sao? Chẳng lẽ bọn hắn nghe lầm sao? Nhữ Dương quận chúa đang bảo vệ bọn họ? Thật sự đang bảo vệ bọn họ!

Khiếp sợ cùng cảm động, tại thời khắc này làm cho bọn hạ nhân tròn tròn mắt! Bọn họ nhìn chằm chằm vào Tống Ngâm Tuyết trong mắt hiện ra hàn quang, toàn thân tán phát khí tức lạnh lùng, lần đầu tiên, khâm phục nàng sâu sắc.

Đúng vậy, nàng là Nhữ Dương quận chúa, là Nhữ Dương quận chúa của bọn hắn! Cho dù nàng có hoang đường, có thô tục, nhưng trong cơ thể nàng, chảy chính là dòng máu Chiến thần của Nhữ Dương Vương, là dòng máu thần thánh cao quý không thể khinh nhờn!

Phòng tuyến tâm lý, trong bất tri bất giác ở một khắc kia liền sụp đổ, nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mắt tao nhã vô hạn đến khiếp người, hảo cảm, trong lúc vô tình chậm rãi phát triển.

Tử Sở sững sờ nhìn chằm chằm dung nhan hoàn mỹ tinh xảo, không khỏi cảm thấy có một làn gió ấm áp thổi qua trái tim, cả người lập tức ấm áp, thân thể cũng không khó chịu nặng nề như trước, mà có cảm giác thư thái bay bổng.

“Tống Ngâm Tuyết, ngươi quả thực quá làm càn! Rõ ràng giết giết hạ nhân nhục nhã ta, sau đó còn dùng mọi cách bảo vệ bọn họ!” Phần nộ găm thét, nếu không phải hiện tại trên người nàng không có quần áo, nàng lúc này đã sớm xông lên phía trước thưởng cho đối phương vài cái tát rồi!

” Người làm càn là ngươi, Khuynh Nhạc công chúa! Người tùy tiện chạy đến trong phòng phu quân ta, ý đồ câu dẫn hắn! Sau khi mọi chuyện bại lộ, còn tuyên bố muốn giết người trước mặt ta, thử hỏi, thế này thì thiên lý ở đâu, đạo nghĩa sao tồn tại! Chính khí mệnh mông, há lại để cho ngươi tùy ý làm bậy như vậy!”

Một câu quát lạnh đặc sắc, làm cho người ta không khỏi muốn vỗ tay, đồng thời, thực sự làm mất Kiều Mạt Nhi trắng bệch! Nàng thẳng tắp ngồi bệt xuống, tức giận đến cực điểm, hai tay không ngừng run rẩy, nhưng chính là một câu cũng nói không nên lời.

Tử Sở vừa thấy bộ dáng nàng như vậy, lập tức tìm một bộ y phục đến phủ thêm cho nàng, sau đó về mặt khó xử nhìn Tống Ngâm Tuyết nói: “Quận chúa, chúng ta vừa mới, vừa mới.”

” Vừa mới cái gì?” Nhíu mày, khinh thường hỏi.

Thấy vậy, mặt Tử Sở đỏ thắm, càm lăm nói lấy lệ: “Vừa mới. giúp Mạt Nhi sát vết thương trên vai.”

“A, sát vết thương? Có cần cởi sạch sẽ như vậy sao? À, ta biết rồi, nhất định là vừa rồi lúc bọn họ tiến đến động tĩnh quá lớn, làm hại phu quân người nhất thời mạnh tay, cho nên.” Đầu tiên là về mặt không

tin nói, nhưng lập tức lại cho Tử Sở một đường lui, Tống Ngâm Tuyết lúc này đã hoàn toàn nắm tình thế trong tay, tùy ý chơi đùa.

“Ừa, Ừa, quận chúa nói rất đúng!” Biết nàng ình một đường lui, Tử Sở vội vàng thuận theo trả lời.

Tử Sở bối rối, Kiều Mạt Nhi chật vật, lúc này, tự nhiên làm nổi bật phong thái của Tống Ngâm Tuyết, chỉ thấy nàng ngạo nghễ ngẩng đầu lên, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt trào phúng liếc nhìn hết thấy, nhất thời, chính cô ta cũng chưa từng nghĩ đến, trong lúc vô tình, hình tượng của nàng, dần dần lớn lên trong lòng bọn hạ nhân, sự tôn kính đối với nàng, cũng vì thế mà tăng lên một bậc.

Tống Ngâm Tuyết không chú ý tới sự thán phục trong mắt bọn hạ nhân, chỉ thẳng tắp đối mặt cùng Kiều Mạt Nhi, nhìn gương mặt nàng vì lửa giận mà vụn vụn biến hình, cười nhạt một tiếng, giống như một người vương giả cao quý, hướng đối phương tuyên cáo thắng lợi của nàng!

Thế nào? Thích kinh hỉ ta tặng cho người chứ?

Miệng, khê nhúc nhích, không tiếng động hướng nàng ta khiêu khích, nhìn về phía Kiều Mạt Nhi một lần cuối cùng, Tống Ngâm Tuyết giơ một tay lên cao, búng tay xinh đẹp một cái, quát một tiếng lạnh lùng “Đi!” liền lập tức nhắc chân mà đi.

Sau lưng, bọn hạ nhân nghe vậy, toàn thể đều chấn động toàn thân, ngay sau đó một loại cảm giác tự hào xông lên đầu, sau khi hèn mọn liếc nhìn người trên giường lần nữa, đều bĩu môi, ghét bỏ vụn phần đi ra ngoài.

“Mạt Nhi, muội không sao chứ?” Thấy mọi người đã đi khỏi phòng, Tử Sở tiến lên quan tâm hỏi thăm. Chính là Kiều Mạt Nhi còn chìm trong cơn thịnh nộ vì vừa rồi bị bọn hạ nhân cấp thấp kia nhìn bằng ánh mắt hèn mọn, vừa thấy có người tới dỗ dành, liền giống như bị chọc giận hô lớn: “Biển, mau cút cho ta _____”

Chưa bao giờ trực diện đối mặt với tính tình ngoan lệ của Kiều Mạt Nhi, Tử Sở nhất thời ngây ngẩn cả người, hấn cau mày, không ngừng nắm nắm tay, sau khi nhìn nàng thật sâu, nhếch môi mỏng, chậm rãi đi ra ngoài.

Ngoài Ngâm Tuyết các, Tống Ngâm Tuyết tâm tình thật tốt nhìn rừng trúc xa xa, gió thổi nhẹ, một mình đứng chấp tay.

“Quận chúa lần này, có vẻ đã chinh Kiều Mạt Nhi không nhẹ.” Sau lưng, thân ảnh tuấn mỹ như gió của Minh Tịnh chậm rãi đi qua, nghiêng người dựa vào cây trúc, lạnh nhạt có thần nhìn nàng.

“Âm Hồn Bất Tán!” Vừa nhìn thấy hấn, tâm tình tốt đẹp mấy cũng mất, Tống Ngâm Tuyết xoay người, tức giận nói: “Ta van người! Người có thể dừng lúc nào cũng xuất hiện ở phía sau không!” Thực mất hứng, mỗi lần đều từ phía sau chạy đến hù người!

“Minh Tịnh là cận vệ của quận chúa.” Không định cãi cộ cùng nàng, chỉ nhàn nhạt lên tiếng nhắc nhở nàng sự thật này.

“Cận vệ thì thế nào? Người có thể một mực đợi từ một nơi bí mật gần đó a!” Nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng băng sương, Tống Ngâm Tuyết cây ngay không sợ chết đứng hiên ngang nói.

“Một mực đứng ở chỗ tối.” Thâm ý nói nhỏ , đáy mắt Minh Tịnh tối sẫm lại, giống như ẩn chứa một mạch nước ngầm! Hấn ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn về phía Tống Ngâm Tuyết, nhẹ nhàng, chậm rãi , nói một câu lập lờ nước đôi, “Quận chúa, không ai nguyện ý một mực đợi từ một nơi bí mật gần đó, bất kể. là ở tình huống nào.”

Giương khuôn mặt tươi cười, thanh nhã như gió, Minh Tịnh nói xong, liền nhìn chằm chằm vào Tống Ngâm Tuyết, ánh mắt vẫn không nhúc nhích, cứ như muốn hút người vào trong đó.

Cau mày, nhìn lại hấn, Tống Ngâm Tuyết trầm tư: ” Lời vừa rồi Minh Tịnh nói là có ý gì? Âm chỉ thân phận của hấn luôn trong vòng bí mật? Hay là cảm tình của hấn với Nhữ Dương còn chưa rõ ràng?”

Hai tầng ý tứ, nếu phải chọn một trong số đó, Tống Ngâm Tuyết đương nhiên sẽ không háo sắc cho rằng Minh Tịnh thật sự có cảm tình đối với nàng! Cách giải thích duy nhất chính là.

Cúi mắt, trông mắt có chút chuyển động, Tống Ngâm Tuyết mở rộng bước chân, chậm rãi đi về phía trước, trong nội tâm, bắt đầu phỏng đoán.

Vừa thấy nàng như thế, Minh Tịnh cười nhạt một tiếng, cũng không ngăn lại, giơ chân lên, chậm rãi đi theo cước bộ của nàng.

“Quận chúa đang suy nghĩ gì?”

Còn có thể nghĩ cái gì? Đương nhiên là suy nghĩ người rút cuộc có ý gì? Dừng bước lại, nghiêng mặt xuống cho hấn một ánh mắt bất mãn, Tống Ngâm Tuyết quyết định sẽ không đem suy nghĩ trong đáy lòng nói với hấn, lập tức thuận miệng nói bậy: “Suy nghĩ đêm nay ta nên triệu phu quân nào thị tẩm!”

Vừa nói lời này, nàng lập tức hối hận! Chính mình chẳng phải đã biết chuyện này không được nói chơi sao! Mắt tự nhiên cười cười, vội vàng mở miệng giải thích: “Ha ha. . . . Ta nói giỡn thôi! Người đừng cho là thật. . . .”

“Quận chúa tìm người nào thị tẩm, Minh Tịnh cũng không thèm để ý! Minh Tịnh chỉ cần quận chúa. . . .” Nói còn chưa dứt lời, một tay quấn lấy eo nàng, đem Tống Ngâm Tuyết kéo vào trong ngực. Cúi đầu, chuẩn xác nhắm tới hai mảnh môi đỏ mọng mềm mại, trần trọc, nhẹ mát.

Tống Ngâm Tuyết trừng lớn hai mắt, tay không ngừng huy động, có thể là thủ pháp Minh Tịnh quá tinh xảo làm cho người ta sợ hãi, giống như lần trước đè nặng nàng trong rừng hoa đào, rõ ràng có dùng bao nhiêu khí lực, nàng vẫn giãy không ra.

“Buông tay, Minh Tịnh!” Thật vất vả mới thoát ra thở dốc, Tống Ngâm Tuyết mặt lạnh ra lệnh.

Nghe vậy, không tuân theo ý của nàng, Minh Tịnh chỉ cúi đầu nhìn nàng, ngón tay thon dài khẽ vuốt qua cánh môi xinh đẹp mềm mại, thanh âm thấp mị mà từ tính nói: “Quận chúa người không chú tâm. . . .”

“Người ——” nghe vậy há mồm muốn bác bỏ, nhưng ngay lúc này, Minh Tịnh lại cúi đầu lần nữa, không giống với vừa rồi nhẹ nhàng hôn, mà là mãnh liệt, bá đạo nóng bỏng hôn nồng nhiệt!

Trong miệng, tựa hồ từng cái góc, đều bị hấn rầm rĩ cướp đoạt chiếm lĩnh, bị ép cùng hấn miệng lưỡi quấn giao, mặt Tống Ngâm Tuyết đỏ lên, hung hăng cắn hấn.

Khóe miệng chảy máu, chậm rãi buông nàng ra, trong mắt Minh Tịnh là một mảnh bình tĩnh, không thấy biểu hiện khi thể xác và tinh thần đều nhập vào tình cảm mãnh liệt, cũng không có sự ảo não khi bị người ta thương tổn, có, vĩnh viễn chỉ là sự thông dong không thay đổi.

“Bốp ——” một tiếng, không cần suy nghĩ vung tay lên, Tống Ngâm Tuyết phụng phịu, vô cùng lạnh lùng nói: “Đừng để ta thấy lần thứ hai!”

Lạnh lùng xoay người, nhanh chóng rời đi, vào giờ khắc này, vô cùng vững tin, Minh Tịnh, hấn tuyệt đối có mục đích! Một nam nhân không chút nào để ý nàng tìm ai thị tẩm, lại luôn chẳng biết cố ý hay vô tình trêu đùa lòng nàng, hành vi như thế, không phải dụng tâm kín đáo, thì là cái gì!

Lạnh lùng đi về phía trước, sau lưng, Minh Tịnh vẻ mặt lạnh nhạt, ưu nhã tự nhiên lau đi vết máu trên khóe miệng, sau đó nhìn thẳng phía trước, khẽ nở nụ cười. Nụ cười kia, làm cho người ta thấy không rõ suy nghĩ thật, chỉ cảm thấy hư hư thực thực. . . .

Trong đại sảnh Tử Sở các, Quân Tử Sở cầm chén rượu, rầu rĩ ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch, tiếp theo, lại không chút ngần ngại rót đầy một ly nữa.

Hấn rất ít khi uống rượu, không phải bởi vì không biết uống, mà là chán ghét sự mơ màng không thanh tỉnh sau khi say rượu, vào một khắc lơ là kia, hấn có thể trở thành vong hồn dưới thủ đoạn của bọn huynh đệ rồi! Cho nên, bất luận vào lúc nào hấn đều muốn bảo trì sự thanh tỉnh, đối với rượu, từ trước đến nay rất hiếm khi đụng vào, mặc dù đụng, cũng chỉ lướt qua là dừng lại, không bao giờ quá chén! Nhưng hôm nay, hiện tại! Hấn không như vậy! Hấn muốn rượu! Muốn uống rượu! Muốn uống rất nhiều rất nhiều rượu!

Một ly lại một ly, hết chén này đến chén khác, trong đầu, không ngừng tái diễn các loại cử chỉ vừa rồi của Kiều Mạt Nhi, trái tim, lập tức một mảnh lạnh giá.

Mạt Nhi, người kia là muội sao? Nữ tử mạnh mẽ hung ác, thô tục ác độc kia, thật sự là muội sao? Muội đã từng, ôn nhu hiền lương như vậy, khéo hiểu lòng người như vậy, chính là sau một thời gian phân ly, vì sao biến hóa của muội lại lớn như vậy? Ba năm! Bất quá là ba năm, muội của ba năm trước đây? Muội hôm nay? Rốt cuộc ai, mới chân chính là muội?

Trong mê man hỗn loạn, dùng rượu đắng chát dứt nỗi buồn, hấn cay đắng bưng chén rượu, dưới thần sắc lo lắng của Cầm Tâm, vô lực nằm trên bàn đá, cô đơn, buồn bã một ngum tiếp một ngum.

Có câu “Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm” ! Khi Tử Sở thống khổ uống rượu thì cách đó không xa, tiếng nghị luận líu ríu của vài cái hạ nhân truyền thẳng vào tai.

“Ai, các người biết không? Khuynh Nhạc công chúa kia a, căn bản không phải là người đứng đắn gì đâu! Quả thực chính là một ả dâm phụ!”

“A? Dâm phụ? Có vẻ không giống a?”

“Nói nhảm! Ai dán hai chữ dâm phụ trên mặt đi khắp nơi để cho người khác xem a! Ta nói cho các người biết a, Khuynh Nhạc công chúa kia, nàng căn bản chưa thể hiện bộ mặt thật!”

“A, vậy bộ mặt thật của nàng rốt cuộc như thế nào a? Tỷ tỷ đáng yêu, cầu người mau nói cho ta biết a!”

“Được được! Ta nói cho các người biết, công chúa kia a, nàng rõ ràng ở trước mặt mọi người, công nhiên lột sạch quần áo câu dẫn Tử Sở công tử!”

“A! Không thể nào! Loại chuyện đồi phong bại tục này, nàng cũng làm được!”

“Tại sao làm không được! Không tin người đi hỏi bọn A Đại a! Bọn họ chính là tận mắt nhìn thấy chuyện này đây! Nghe nói lúc ấy bọn họ xông vào bắt thích khách, cái cô công chúa kia nhất thời không kịp phản ứng, hai bầu vú to sáng loáng cứ như vậy trình diễn trước mặt bọn họ, thật là mắc cỡ chết người!”

“A! Ông trời a! Không thể nào! Nếu cô công chúa kia thực sự bị nhiều người xem như vậy, nàng còn có mặt mũi nào mà sống a? Đã sớm một sợi thừng treo cổ rồi!”

“Ai, Du Thái(cây cải dầu), cúc hoa, các người không hiểu đâu! Vì cái gì lúc này ta nói cái cô công chúa kia là dâm phụ? Nguyên nhân chính là ở chỗ này! Các người ngẫm lại xem, nữ tử bình thường, bị nhục nhã cỡ này, sao còn mặt mũi sống trên đời, lúc ấy đã sớm một đầu đâm tường chết tại chỗ rồi! Hơn nữa cho dù không đâm chết, ít nhất cũng phải bị khiếp sợ không nhẹ mới đúng chứ? Chính là cô công chúa này thì cao cường rồi, chuyện gì cũng không có! Chẳng những không ngưng ngừng, ngược lại còn hung ác tuyên bố muốn giết bọn A Đại, đem bọn họ ra móc mắt, ném thi thể cho chó ăn! Người nói loại công chúa như vậy, không phải dâm phụ thì là cái gì?”

“Tỷ tỷ dễ thương, vì cái gì như vậy thì nhất định là dâm phụ a?”

“Ai, người là gốc thực hay là giả dầm a! Cái cô công chúa kia đã không biết liêm sỉ như vậy, nguyên nhân cũng chỉ có một thôi! Chính là, nàng căn bản không phải là xử nữ, thân thể nhất định đã sớm bị người ta nhìn rồi, cho nên khi bọn A Đại xông vào, nàng mới có thể không thềm quan tâm nha! Thử nghĩ coi, một nữ hài tử, dưới loại tình huống này cũng phải có chút xấu hổ, công lực của nàng, khẳng định so với kỹ nữ thanh lâu còn mạnh hơn, cũng không biết bị bao nhiêu người chơi đùa qua rồi! Ai!”

“A —— má ơi! Cái cô công chúa kia sao có thể như vậy? Bề ngoài trong ngọc trắng ngà, không thể tưởng được lại là loại mặt hàng như vậy! Phi ——”

“Cái này gọi là ‘ nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài ’! Người nhìn quận chúa của bọn ta, tuy nói nàng yêu thích nam sắc, tính tình ương ngạnh! Nhưng mà nàng đường đường chính chính, làm việc quang minh lỗi lạc, nói cái gì làm cái đó! Một chút cũng không như cô công chúa chó má kia, chỉ biết vụng trộm làm mấy việc xấu xa dơ bẩn! Quả thực là thấp hèn đến cực điểm!”

“Đúng đúng! Loại người này, không nên ở trong vương phủ chúng ta! Có nàng ở một ngày, quả thực chính là loại một nhục nhã đối với Vương Phủ chúng ta! Nhanh đuổi nàng đi a!”

“Thôi đi! Nàng chính là người được Thánh Thượng hạ chỉ vào ở! Không có ý chỉ của Thánh Thượng, ai dám đuổi nàng đi! Thiệt là, cũng không biết Thánh Thượng nghĩ thế nào, rõ ràng đem một cái hàng nát như vậy

đưa đến phủ chúng ta! Người có chú ý tới dấu đỏ trên người nàng không? Rõ ràng là dấu vết sau khi hoan ái cùng cái tên nam nhân nào đó lưu lại, còn hết lần này tới lần khác nói là dị ứng! Thật là không biết xấu hổ!”

“Hàng nát. Đúng rồi, Ba Tiêu (chuối tây) tỷ tỷ! Nghe tỷ nói như vậy, ta lại nghĩ tới, buổi tối mấy ngày hôm trước, ta còn trông thấy Lục hoàng tử y quan không chỉnh tề từ Thiên Hương các đi ra! Hơn nữa vừa đi, trong miệng còn vừa nói cái gì ‘bất quá chỉ là loại hàng nát bị người ta ăn nằm chán chê, bổn hoàng tử còn không thèm!’”

“A! Nguyệt quý, người thật sự nghe được Lục hoàng tử nói như vậy a?”

“Đúng a! Không tin tỷ có thể đi hỏi Đinh Hương! Ngày đó là ta cùng nàng trực đêm!”

“A ~ đáng chết! Không thể tưởng được thứ công chúa chó má đó sức lực lớn như vậy, thậm chí ngay cả người như Lục hoàng tử cũng không buông tha? Chẳng lẽ Kiều quốc bọn họ không có nam nhân a, nên phải chạy đến Đại Tụng dọa người!”

“Hi hi, có lẽ là nam nhân Kiều quốc đều bị nàng chơi sạch, muốn đến Đại Tụng thay đổi khẩu vị xem sao a! Hắc hắc!”

“Đúng đúng! Chuyện này cũng có thể! Hi hi!”

Tiếng khe khẽ nghị luận của bọn hạ nhân, khi thì xen lẫn tiếng cười châm chọc, thẳng tắp nặng nề gõ vào tim Tử Sở, nghe vậy, hấn gắt gao nắm chặt tay, không nói một lời buồn bực mãnh liệt rót rượu, sắc mặt, khó coi tới cực điểm!

Bất quá cùng lúc đó, ở bên cạnh hấn, tươi sáng hoàn toàn đối lập, Cầm Tâm vẻ mặt đặc ý, che miệng, bộ dạng muốn cười lại không dám cười, làm cho cả người nàng thoát nhìn, vui vẻ như vậy, sung sướng như vậy.

59. Q.1 - Chương 59: Thượng Quan Huyền Ngọc

Tử Sở uống cạn một chén lại một chén, rượu chảy xuống ruột, nhưng lại càng khiến hấn thêm phiền muộn! Một câu châm chọc kia, như là như độc xà, hung hăng gặm cắn trái tim của hấn.

Mạt Nhi, muội đúng là như bọn họ nói vậy sao? Muội không phải xử nữ? Quan hệ cùng rất nhiều người? Dấu đỏ trên người không phải dị ứng, mà là dấu vết sau khi hoan ái lưu lại? Thật sự là như vậy sao? Thật sự là như vậy sao?

Trong mắt đầy thương tâm, giơ bầu rượu lên điên cuồng uống, lúc này, Cầm Tâm một bả tiến lên, túm lấy bình rượu của hấn, đau lòng nói: “Điện hạ, không cần phải uống nữa! Vì một nữ nhân như vậy, đáng để điện hạ làm khổ bản thân mình sao?”

“Cầm Tâm, đưa rượu cho ta.” Trong hỗn độn, Tử Sở đưa tay, muốn bắt lấy bình rượu, nhưng đầu nặng lợi hại, vụng vầy vài cái, liền chỉ có thể bò trên bàn đá thờ hồng hộc.

“Cầm Tâm, đưa rượu cho ta.”

“Không, tôi không đưa! Điện hạ không đáng thương tâm vì loại nữ nhân này! Nàng ta căn bản không xứng ——” đem rượu giấu ra sau lưng, Cầm Tâm vừa tức giận, vừa đau lòng nói.

“Ha ha, nàng không xứng. Cầm Tâm, nàng làm sao có thể không xứng. Nàng là Mạt Nhi a, Mạt Nhi duy nhất nguyện ý nói chuyện cùng ta trong hoàng cung Đại Lương a! Nàng làm sao có thể không xứng? Sao có thể không xứng.”

Thì thảo nói nhỏ, xen lẫn tiếng thì thầm biểu lộ sự đau thương thật sâu, trong khi Tử Sở tự lảm bảm, đầu, chậm rãi cúi thấp xuống.

“Điện hạ, người thích nàng?” Cũng chỉ có vào lúc này, Cẩm Tâm mới dám làm càn hỏi ra tiếng lòng của mình như thế, bởi vì thân phận, tôn ti chênh lệch, làm cho nàng vĩnh viễn không thể trực tiếp biểu đạt tình cảm của mình.

“Thích. . . . Thích. Bởi vì chỉ có nàng ở cùng ta, giúp ta.” Thấp giọng lắm lắm, lời nói đứt quãng, trong cơn chóng mặt hoa mắt, Tử Sở chậm rãi nhắm mí mắt nặng trĩu lại. Bên cạnh, vừa nghe vậy, Cẩm Tâm cay đắng cắn môi nói: “Là vì nàng ở cùng người, người mới thích nàng sao? Nếu như như vậy, ta đây cũng có thể ở cùng người a. Điện hạ người thật sự khẳng định? Khẳng định mình thích nàng là bởi vì yêu? Mà không phải bởi vì. cô đơn sao.”

Thân ảnh chậm rãi đi ra, tay cầm bầu rượu, trái tim tất nhiên là một mảnh lạnh lùng. Trong Thiên Hương các, Kiều Mạt Nhi giống như phát điên đem toàn bộ đồ đạc trong phòng quạt ngã, không để ý bản thân mình quần áo toàn thân mất trật tự cùng đầu tóc rối bù, chỉ dồn hết sức lực phát tiết .

“Công chúa! Công chúa!” Ngăn cản không được, vừa đụng đến liền bị hung hăng thưởng cho hai cái bạt tai, Tiểu Đào bụm mặt, trong mắt trào lên nước mắt ủy khuất.

“Khóc cái gì mà khóc! Còn khóc nữa ta sẽ đem ngươi bán vào kỹ viện! Cho ngươi đi hầu hạ những nam nhân thô lỗ kia!” Hung dữ trừng mắt, Kiều Mạt Nhi hùng hùng hổ hổ, một điểm hình tượng công chúa cũng không có, giống như một người đàn bà điên khùng ở đầu đường xó chợ, gặp người liền nhào đến “Cấn”!

Vừa nghe lời này, Tiểu Đào không dám khóc nữa, vội vàng thối lui đến một bên quỳ xuống, để mặt Kiều Mạt Nhi tiếp tục đánh, đập, quăng, đá!

Tống Ngâm Tuyệt! Ngươi cư nhiên dám đối xử với ta như vậy! Tốt! Rất tốt! Kiều Mạt Nhi nàng, lớn như vậy rồi, cho tới bây giờ còn chưa chịu qua nỗi nhục nhã cỡ này, dưới ban ngày ban mặt gọi nhiều hạ nhân đề tiện như vậy đến xem hết thân thể! Ngươi hung ác lắm! Ngươi điên rồi!

Tay, gắt gao nắm chặt, hàm răng nghiến “Kèn kẹt”, một lần nữa một bả đập nát cái bình hoa cuối cùng trên bàn, Kiều Mạt Nhi vẫn cảm thấy chưa hết giận, lại vào trong phòng đập tiếp.

Ở trong mảnh vụn sứ bay tán loạn, Tiểu Đào co rụt thân thể lại, không ngừng run rẩy! Nàng bây giờ, trong lòng thật là hối hận không kịp, sớm biết như vậy, lúc trước dù nàng có bị người ta bắt nạt đến chết, cũng không muốn đi làm thị nữ của Khuynh Nhạc công chúa.

“Tiểu Đào, mau thu thập sạch sẽ bên ngoài đi!” Một tiếng quát chói tai từ trong nhà vang lên, nương theo một hồi tiếng “loảng xoảng”, Tiểu Đào bất đắc dĩ đứng lên, giơng mắt đảo qua đồng hồ bện bốn phía một chút, nước mắt ủy khuất lại chảy ra.

Ngoài phòng, bọn hạ nhân đều tùm lại nghị luận, chỉ chỉ trỏ trỏ, vừa vì Tiểu Đào cảm thấy bi ai đồng thời, với Kiều Mạt Nhi thì vô cùng phần nộ!

Các nàng trước kia mắt bị mù rồi, mới cảm thấy nữ nhân này tốt? Đừng nói là cùng Tử Sở công tử thành thân, mà ngay cả gã nàng ột nam nhân què chân cũng ngại lảng phí! Thứ đó! Còn giả bộ thanh thuần đến lừa gạt tình cảm của bọn hắn? Thật sự là không biết xấu hổ mà!

Lúc bọn hạ nhân mắng nhiếc không ngớt, cách đó không xa, Mân Côi ngẩng đầu, từng bước một cao ngạo đi tới.

“Mân Côi tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây?” Mọi người hỏi thăm.

“Ta phụng mệnh quận chúa, đến đưa cho công chúa Kiều quốc ít đồ!” Nhẹ nhàng nói, Mân Côi cười thần bí.

“Là cái gì vậy a?”

“Hi hi, đợi tí nữa các ngươi sẽ biết!” Nghe bọn họ tò mò, Mân Côi nhấc chân vào nhà, đem thứ gì đó giao cho Tiểu Đào.

Tiếp nhận Tiểu Đào xem xét, trên giấy trắng mực đen, chẳng chịt tí mĩ kỹ càng ghi lại giá cả các loại vật phẩm, chỗ ký tên, tinh tế viết mấy chữ to: “Hư hao thì theo giá mà bồi thường”!

“Cái này.” Trong thời gian ngắn Tiểu Đào khó xử, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Thấy vậy, Mân Côi”Phi” cười, rất là lớn tiếng nói: “Còn không mau đi thông tri công chúa nhà ngươi? Bảo hẳn muốn đập thì đập nhanh lên, ta đây còn chờ kết toán, mau chóng trở về báo cáo!”

“Ừa.” Khẽ cắn môi, do dự xoay người mà đi, Mân Côi thấy vậy, xoay người nhìn bọn hạ nhân sau lưng, khi không ngoài dự liệu nghe được tiếng rống to như phát điên của Kiều Mạt Nhi ở bên trong, cười ha ha ra tiếng!

Náo loạn hồi lâu, trời đã dần tối, màn đêm yên tĩnh khắp mọi nơi, tất cả mọi người chìm trong giấc ngủ say.

Trong phủ Nhữ Dương quận chúa, một bóng đen cường tráng, “Vụt” một tiếng phóng qua đầu tường, tiếp theo thân ảnh kia lóe lên, cả người di chuyển rất nhanh, thẳng tắp chui vào trong bóng tối.

Trong rừng trúc, một nam tử tuấn mỹ lẳng lẳng đứng, chấp tay, vẻ mặt trầm tĩnh biểu lộ thông dong, làm cho người ta nhìn không ra giờ phút này hẳn đang nghĩ cái gì.

“Chủ tử!” Hai tay ôm quyền, cung kính cúi đầu xuống, bóng đen trầm giọng mở miệng nói.

“Ừa!” Nghe vậy nhàn nhạt đáp một tiếng, nam tử xoay người, đối diện với bóng đen chậm rãi nói: “Viêm, trong lâu hết thấy đều bình thường chứ?”

“Hồi chủ tử, hết thấy đều bình thường!” Gật mạnh đầu một cái, bóng đen tiến lên một bước, “Chủ tử, rốt cuộc phải chờ tới khi nào thì người mới có thể trở về?”

“Viêm, đây không phải là chuyện ngươi nên quan tâm.” Vừa nghe bóng đen thắc mắc, khuôn mặt tuấn tú thông dong của nam tử, chậm rãi lộ ra một nụ cười.

“Chính là chủ tử, ‘Tinh sát’ không thể không có người a! Với thân phận tôn quý của người, làm sao có thể một mực đi làm hộ vệ ột cô quận chúa điều ngoa được?” Tâm tình tựa hồ có chút kích động, bất giác, bóng đen lại tiến lên một bước.

Nghe vậy, đôi mắt sáng như sao của nam tử nửa khép, che đậy một mảnh sáng chói, hẳn nhẹ cong khóe miệng, bình tĩnh chậm rãi nói: “Quận chúa điều ngoa sao?”

“Chủ tử, người. . . .” Vừa nhìn thấy phản ứng lúc này của nam tử, bóng đen cảm thấy không rõ, nhưng làm thuộc hạ, hôm nay, hẳn đã hỏi quá nhiều, cho nên hiện nay, đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Viêm, ngươi trở về đi, chờ ta tìm được thứ ta muốn, đến lúc đó —một khắc ta cũng không đợi nữa. . . .” Nhàn nhạt, đang nói thì ngừng lại, nam tử chấp tay đứng trong gió, sắc mặt lãnh đạm mà yên lặng, ánh mắt, ẩn chứa một loại kiên định.

Hắn kiên định cái gì? Là đồ vật hắn mới vừa nói muốn có được sao? Trong mắt bóng đen phức tạp bất định, sau khi nhìn hẳn thật sâu, một lần nữa ôm quyền, xoay người vọt đi.

Bóng đen đi rồi, nam tử lẳng lẳng nhìn phía trước, tiện tay ngắt xuống một mảnh lá liễu, nắm ở trong tay chậm rãi vuốt vuốt, “Thứ mà ta muốn. . . .”

Trong Ngâm Tuyết các, Tống Ngâm Tuyết nằm ở trên giường, làm sao cũng ngủ không được, trong nội tâm cứ trần trở suy đoán về Nhữ Dương quận chúa trước đây.

Nhữ Dương quận chúa, rốt cuộc người là một người như thế nào? Các biểu hiện trước kia, đều là do người tử mĩ giả vờ diễn ra a! Chính là, tại sao người phải ngụy trang? Người có được địa vị hết sức vinh quang, nhưng vì cái gì, càng muốn giả trang ra một bộ dáng điều ngoa bị thế nhân chán ghét? Người làm như vậy, rốt cuộc là muốn che dấu cái gì? Hay là, người có mục đích gì khác?

Người như một câu hỏi bí ẩn, cư nhiên có thể che giấu chính mình sâu như vậy, mà ngay cả người sớm chiều cùng người ở chung, cũng không thể phát giác ra chút dị thường nào! Người dùng lớp ngụy trang của người, đạo diễn hết thấy tất cả những chuyện này, nếu như không phải ta đánh bậy đánh bạ, sợ là đến bây giờ, bọn họ còn cho rằng người chỉ là một cô quận chúa thô tục hèn mọn xảo trá!

Mười sáu tuổi a, lại có lòng dạ đáng sợ như thế! Nếu là luận về tâm kế, trên thế giới này, sợ là tìm không được người thứ hai có thể thâm sâu như thế! Rốt cuộc là cái dạng nguyên nhân gì, có thể làm ột thiếu nữ quyền quý mười sáu tuổi, cực lực muốn che dấu chính mình như thế, mà ở sau lưng của nàng, còn đang che giấu âm mưu gì đây?

Ai, Nhữ Dương quận chúa a Nhữ Dương quận chúa, người thật đúng là làm cho ta có chút đau đầu
. lặn qua lặn lại trên giường, nhưng lúc này lại có một cái bóng đen xẹt qua rất nhanh, cảnh giác ngồi dậy, Tống Ngâm Tuyết lập tức xuống giường tìm tòi.

Hết thấy đều im ắng, một chút âm thanh cũng không có, đợi một hồi lâu cũng không thấy động tĩnh, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nâng đèn, khoác áo, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Ngọn đèn mờ nhạt, chiếu lên bốn phía mờ mờ ảo ảo, bóng chiếu mông lung, hết thấy cũng không phải là chân thật.

Tống Ngâm Tuyết rót ỉnh một chén nước, chậm rãi uống . Đã trễ như vậy, là ai? Vô công không tệ, nhưng nhìn thân ảnh, cũng không giống bất kỳ một kẻ nào trong phủ!

Chỉ là không phải bọn họ, thì là ai?

Cau mày, hai mắt nhìn ngọn đèn, không biết tại sao, một loại cảm giác quen thuộc xông lên đầu. Trong bất tri bất giác tay chậm rãi đưa tới hướng ngọn lửa kia.

“Ái ——” một tiếng, làn da bị tổn thương, làm cho nàng không khỏi rút tay lại, nhưng đồng thời, nàng cũng mạnh mẽ đứng dậy, hai mắt tròn tròn .

“Đừng tới đây —— đừng tới ——” trước mắt, một tiểu cô nương mười mấy tuổi, đầy thương tích mệt mỏi yếu ớt gờ cây đuốc, đối mặt với đám ác lang khát máu thì hành động duy nhất của nàng, chỉ có đứng cầm đối mặt! Bởi vì, nàng vẫn không thể chết! Không thể chết được! Hình ảnh quen thuộc, cảm giác đau lòng, ép Tống Ngâm Tuyết không khỏi còng lưng xuống, bùm lầy ngực, không ngừng thở phì phò, để hình ảnh trong đầu từng bức từng bức hiện lên.

Lui về phía sau mấy bước, chống tại góc bàn, nhưng vào lúc này, tay theo trực giác hướng vào phía trong ấn khê, nhất thời “Ba!” một tiếng, một cái hộp bí mật đột nhiên từ cạnh bàn bắn ra ngoài.

Dừng lại, vươn tay đi lấy, chỉ thấy trong hộp bí mật kia, có một khối ngọc bài toàn thân đen như mực bày ra trước mắt.

“Huyền Mặc lệnh.” Trong miệng, thì thào học ra mấy chữ này, Tống Ngâm Tuyết cầm lấy ngọc bài trong hộp rõ ràng chưa bao giờ thấy qua, nhưng chỉ liếc mắt là có thể nhận ra nó là cái gì này, một loại cảm giác quen thuộc, giống như thủy triều một hồi lại một hồi xông lên đầu.

Ngón tay, chậm rãi lướt qua thân ngọc, ở bên trong hoa vân rồng lượn mây khí phách mười phần, một chữ “Ấm” nghiêm trang mà thần bí đột nhiên hiện ra trên khối ngọc.

Tống Ngâm Tuyết lẳng lặng nhìn khối ngọc “Huyền Mặc lệnh” mà nàng chỉ liếc qua liền nhận ra này, nỗi băn khoăn trong lòng một cái tiếp một cái trôi lên. Khối ngọc này rốt cuộc là cái gì? Nó có công dụng gì? Vì cái gì Nhữ Dương quận chúa lại đem nó giấu ở nơi bí ẩn như vậy. Nàng cùng nó, rốt cuộc có quan hệ gì?

Mang theo nghi vấn, một đêm không ngủ, trong đầu là ngàn vạn suy nghĩ, mỗi lần nhắm mắt lại đều hiện lên khuôn mặt quật cường ẩn nhẫn của nữ hài tử kia, khuôn mặt, tuy thấm đẫm nước mắt, nhưng ánh mắt, lại hung ác làm cho người ta không rét mà run. Vài ngày sau, Tống Ngâm Tuyết đang ở trong thư phòng tra xét sổ sách, lúc này, Mân Côi vẽ mặt có chút hưng phấn tiến đến, “Quận chúa, hôm nay chúng ta không ra ngoài sao?”

“Đi ra ngoài? Tại sao phải đi ra ngoài?” Buông sổ sách, Tống Ngâm Tuyết cười cười hỏi.

“Đi? Quận chúa, ngài quên a? Hôm nay là đại hội cầm khúc mỗi năm một lần nha!” Mân Côi nghiêm trang nói.

” Đại hội cầm khúc?” Chưa từng nghe qua! Lắc đầu, Tống Ngâm Tuyết nhíu mày đặt câu hỏi: “Cái kia thú vị lắm sao?”

“Thú vị? Ai, quận chúa, xem ra người thật là không nhớ rõ” Khẽ cúi người, Mân Côi bắt đầu giải thích: “Cầm khúc đại hội này a, chính là đại hội mà một số người nổi danh ở Đại Tụng đến ganh đua kỹ thuật đàn, tranh cao thấp! Trước kia mỗi năm quận chúa đều đi đó!”

“Ta đi làm gì? Thi đấu a?” Khó hiểu hỏi lại, Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ: có vẻ Như Dương quận chúa cũng không giống người sẽ đi thi đấu!

Quả nhiên! Nàng vừa mới hỏi xong, vẻ mặt Mân Côi liền biến thành ngạc nhiên: “Quận chúa! Ngài sao có thể đi thi đấu? Với kỹ thuật đàn của ngài, chỉ sợ ——”

Ý thức được mình lỡ miệng, Mân Côi vội vàng lấy tay che miệng, hoảng sợ nhìn.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lắc lắc đầu nói: “Mân Côi, ta biết rõ kỹ thuật đàn của ta, người cứ nói đừng ngại!” Đã từng, từ chỗ Tống Vũ Kiệt biết được kỹ thuật đàn của mình, nghe nói không phải chỉ kém bình thường! Vốn mình cũng cho rằng như vậy, nhưng hiện tại theo hiểu biết càng ngày càng sâu về hết thấy những chuyện Như Dương quận chúa làm, nàng vẫn lựa chọn giữ nguyên hiện trạng, bởi vì dù sao đối với Như Dương quận chúa, chính cô ta cũng còn rất nhiều điều không rõ.

“Dạ!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, Mân Côi ngoan ngoãn cúi người, sau đó vẻ mặt “Yếu ớt” trần thuật: “Quận chúa hàng năm đều đi cầm khúc đại hội, không phải bởi vì thi đấu, hay là đi nghe đàn, mà là. mà là đi nhìn nam tử. Bởi vì quận chúa đã từng nói qua ‘ người đánh đàn, tình cũng vậy ...!’ Một nam tử giỏi về cầm luật âm kỹ, vậy hẳn nhất định là một nam tử tuấn nhã như gió, u nhiên xuất trần.”

“A?” Nghe Mân Côi nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết lập tức liền rõ ngay một chuyện: vị Như Dương quận chúa này, trước đây nhất định là một cao thủ về phương diện âm luật! Bằng không, nàng không có khả năng giải thích sâu xa như vậy.” Người đánh đàn, tình cũng vậy.” Thâm nhớ kỹ một câu này, không ngừng ngẫm nghĩ, lúc này ở khóe miệng Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi hiện ra một nụ cười, “Mân Côi, đi! Chúng ta đi xem xem!”

“Dạ! Nô tỳ biết quận chúa không bỏ Thư Ly công tử xuống được mà!” Mân Côi cao hứng gật đầu một cái, xoay người muốn đi mở cửa, nhưng mà bị thanh âm sau lưng cắt đứt.

“Đợi một chút Mân Côi! Người mới vừa nói cái gì?” Đi tới trước, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt khó hiểu hỏi, “Ta không bỏ Thư Ly xuống được? Chuyện đó và hẳn có quan hệ gì?”

“Dạ? Quận chúa, ngài quên a? Lần đó ngài đi cầm khúc đại hội, không phải là vì Thư Ly công tử sao?” Nháy mắt, Mân Côi cảm thấy có chút không giải thích được: quận chúa hiện tại, thật kỳ quái a! Tại sao giống như cái gì cũng không nhớ rõ rồi.” Tại sao ta lại vì hắn?”

“Bởi vì hắn là đệ nhất công tử của Đại Tụng a! Phải biết rằng, kỹ thuật đàn của hắn, ở Đại Tụng không ai sánh kịp!” Trong lời nói tự hào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mân Côi hưng phấn, đôi mắt hưng phấn lấp lánh.

“Thư Ly công tử là tên đầu bảng tại cầm khúc đại hội, có bao nhiêu người muốn vượt qua hắn, nhưng cuối cùng đều không thể như nguyện! Quận chúa lúc trước là ở cầm khúc đại hội nhìn trúng công tử, một mực nhưng nhớ trong lòng, cho nên, cho nên về sau mới có chuyện ở pháp trường cứu người, lấy chồng vào cửa.”

Nói đến đoạn “Lấy chồng vào cửa” thì lời nói của Mân Côi rõ ràng dừng lại một chút, bởi vì nguyên bản nàng muốn nói “Bức chồng vào cửa”, nhưng lại sợ chọc giận Tống Ngâm Tuyết, lúc này mới bất đắc dĩ tạm thời cải biến.

Tống Ngâm Tuyết há lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, bất quá nàng cũng không để ý, búng tay một cái, cười rạng rỡ, cất giọng vô cùng hào hứng: “Mân Côi, chuẩn bị quần áo cho ta! Ta phải đi gặp Thư Ly!”

“Dạ!”

. Một thân nam trang tuấn tú, dung nhan xuất trần, thân ảnh ngọc thụ lâm phong, Tống Ngâm Tuyết tiêu sái đi trên đường cái, phong độ xuất chúng thảnh thơi khiến người qua đường phải ngoái đầu nhìn lại.

“Công tử, những cô nương kia đang nhìn người sao!” Sau lưng, Mân Côi ăn vận theo kiểu gã sai vặt, nhìn chủ tử nhà mình gây náo động như vậy, không khỏi tiến lên nhìn nọt.

“Không có biện pháp! Ai kêu công tử nhà ngươi lớn lên anh tuấn như vậy?” Đùa nghịch nói, nghênh ngang đong đưa cây quạt, nhìn mọi nhân vật đến chung quanh, Tống Ngâm Tuyết rất vui vẻ, bộ dạng thoải mái tự tại.

“Công tử, ngươi xem nữ tử bên trái kia, hình như nàng đang nhìn chăm chăm vào người kia!” Mân Côi nhìn quanh bốn phía một vòng, lại tức thời nịnh nọt lên tiếng nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nhếch mày cười, không để ý tới, tiếp tục nhấc chân, đi lên phía trước.

“Xin hỏi cô nương, có biết cầm khúc đại hội đi thế nào.” Thấy ven đường có một vị cô nương áo trắng đang đứng, Tống Ngâm Tuyết tiến lên lễ phép làm lễ, ưu nhã anh tuấn cười nói, đang lúc nàng muốn chưa kịp nói hết thì sau lưng, một nam tử thô lỗ, thoảng cái vọt tới trước mặt nàng, chĩa về phía cái mũi nàng quát: “Tiểu tử, không muốn sống chẳng! Dám ở trước mặt mọi người đùa giỡn mũi mũi của ta!”

“A? Ta đùa giỡn mũi mũi của ngươi? Huynh đài, lời này không thể nói bừa a!” Trùng lớn hai mắt, vẻ mặt mờ mịt, nhìn người vạm vỡ trước mặt, Tống Ngâm Tuyết buồn cười hỏi.

“Bôi son trát phấn, vẻ mặt cười gian, còn nói không phải đùa giỡn!” Người vạm vỡ xắn tay áo, vung nắm tay tiến lên cảnh cáo.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh lên tiếng: “Vị huynh đài này, ta chẳng qua là muốn hỏi đường lệnh mũi mũi mà thôi, huynh có cần nói ta như vậy không?”

“Hừ! Hỏi đường? Trên đường cái này nhiều người lui tới như vậy, ngươi không đi hỏi người khác, hết lần này tới lần khác lại hỏi một nữ tử? Ngươi xem mũi mũi của ta mặt đỏ rần! Không phải đùa giỡn, thì là cái gì!” Phần nộ rống một tiếng, gương quyền định đánh.

Thấy thế, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng linh hoạt lách mình một cái, đong đưa cây quạt cười tủm tỉm nói: “Huynh đài cũng không khỏi quá võ đoán a! Nếu như hỏi thăm đường cũng gọi là đùa giỡn, vậy người trong thiên hạ này, chẳng phải ra đường thì không dám mở miệng sao? Hơn nữa, mũi mũi của huynh đỏ mặt, đầu nhất định chứng minh là ta đùa giỡn nàng ? Bỏ đi!”

“Đúng vậy đúng vậy! Nói công tử chúng ta đùa giỡn mũi mũi của ngươi, chuyện này căn bản không có khả năng? Phải biết rằng, ánh mắt công tử nhà chúng ta cũng cao lắm đó!” Bên cạnh, Mân Côi thấy vậy, bất bình xen vào giúp đỡ.

Vừa nghe lời này, đại hán giận dữ, hấn nghiêm mặt, hung dữ nói: “Quả thực khinh người quá đáng! Đùa giỡn người không nói đi, cứ nhiên còn nói ẩu nói tả! Quả nhiên, tiểu bạch kiếm (Myu:mặt trắng nhỏ, kiểu như bạch diện thư sinh vậy đó, ta để nguyên nhé) không có người nào tốt cả!”

Nghiến răng nghiến lợi nói, vẻ mặt cuồng bạo bỏ nhào tiến lên, muốn dây dưa tới cùng. Thấy thế, Mân Côi bị hù quá sợ hãi, bùm mặt nói lấp bắp: “Công, công tử.”

Bởi vì hình thể chênh lệch, Tống Ngâm Tuyết biết rõ liều mạng cũng không chiếm được tiện nghi, liền linh hoạt né tránh, thỉnh thoảng còn chế nhạo đối phương hai câu.

“Ta nói huynh đài, ngươi đang làm gì vậy? Ngay cả tay mũi mũi của huynh ta còn chưa sờ qua, ngươi lại khẩn trương như vậy sao? Nếu thật sự khẩn trương như thế, ngươi dứt khoát đừng để cho nàng đi ra ngoài là được! Miễn cho có người hỏi đường nàng, ngươi liền cho rằng đang đùa giỡn mũi mũi yêu quý!”

“Xú tiểu tử, ngươi cầm miệng cho ta!” Rít gào một tiếng, khiến bốn phương vây xem, người vạm vỡ lúc này không chú ý đến mũi mũi mình ở một bên ngăn trở, nổi khùng tiếp tục dây dưa.

Cảm thấy nhàm chán, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, Tống Ngâm Tuyết đang né tránh, đột nhiên đứng lại, sử xuất khí lực toàn thân, sau đó đá xoáy một cái thật xinh đẹp, đem đại hán kia đập ra thật xa.

“Ôi ——” lão đảo một cái, đại hán vùng vẫy vài cái cuối cùng cũng không đứng vững, ngã ra sau, “Rầm ——” một tiếng té xuống, ngã đè lên một nam tử qua đường, hung hăng đè hấn xuống mặt đất.

“Công tử ——”

“Ca ——”

Hai câu kêu to, hai người vội vàng tiến lên, Tống Ngâm Tuyết thấy nữ tử áo trắng kia sau khi xấu hổ liếc nhìn mình, gấp gấp đi đến vịn đại hán, mà cái nam tử vô tội đáng thương, bị đại hán đặt dưới thân kia, thì được người hầu của hán vịn, chậm rãi đứng lên.

“Công tử, người không sao chứ?” Ân cần hỏi thăm một tiếng, người hầu nóng vội vươn tay phủi quần áo nhiễm bụi đất của nam tử.

“Không có việc gì, Phục Linh!” Lắc đầu, nam tử vỗ vỗ quần áo, có chút ngại ngùng cười, lộ ra một hàm răng trắng sáng như tuyết.

Oa! Thật khả ái a!

Hai mắt Tống Ngâm Tuyết có chút phát sáng nhìn nam tử ngại ngùng trước mắt, nhìn gương mặt búp bê thanh tú anh tuấn kia, đôi mắt thật to lấp lánh, từ trong mắt, để lộ ra sự thông tuệ sâu sắc hơn người.

“Ha, tiểu đệ đệ, không có dè nặng ngươi chứ!” Trêu chọc một tiếng, đong đưa cây quạt tiến lên, Tống Ngâm Tuyết giống như đánh giá kỹ đạo qua một vòng bên người nam tử ngại ngùng, tiếp theo cười xấu xa nói: “Đừng thẹn thùng a, tiểu đệ đệ! Nếu thật sự bị dè, ngươi nhất định phải nói với ca ca ta a!”

“Không cần.” lạnh lùng cự tuyệt, nghe vậy không khỏi làm cho Tống Ngâm Tuyết lấp bắp kinh hãi. Nàng giương mắt, chậm rãi đánh giá nam tử trước mắt nhìn như cậu bé vô cùng đáng yêu, kì thực lại rất thanh cao này, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

“Tiểu đệ đệ.”

“Ngươi mới là tiểu đệ đệ đó, công tử nhà chúng ta năm nay đã mười chín rồi, còn không lớn hơn ngươi sao? Tiểu hài tử xấu xa!” Thấy tình huống như vậy, người hầu bên cạnh nhìn không được nữa, hần vọt tới phía trước, chỉ vào Tống Ngâm Tuyết nói. Tiểu tử này cũng quá lớn gan rồi, rõ ràng trước mặt mọi người cười nhạo công tử nhỏ! Chẳng lẽ hần không biết, công tử hần nhất chính là người khác nói hần như vậy sao?

“A? Mười chín tuổi? Không thể nào!” Tống Ngâm Tuyết trợn tròn mắt, nháy mắt hai cái, một bộ dạng “Ngươi gạt ta a” nói: “Không có khả năng, hần nhìn thế nào nhiều nhất cũng chỉ giống mười lăm mười sáu tuổi!”

“Chúng ta mắc gì phải lừa ngươi? Thiệt là!” Người hầu vừa nghe Tống Ngâm Tuyết không tin nói..., tức giận mặt đỏ rần, muốn cùng nàng phân trần, nhưng không ngờ bị nam tử bên cạnh cắt đứt, “Phục Linh, chúng ta đi!”

“Đợi một chút!” Một bả mang quạt ngọc ngăn trước mặt, trong lòng Tống Ngâm Tuyết cảm thấy thật hứng thú với nam tử trước mắt, cười xấu xa tiến lên, chậm rãi vái chào nói: “Vị huynh đài này đừng vội đi! Tại hạ Tống Doãn, vừa rồi không biết tình hình thực tế có điều mạo phạm, kính xin huynh đài thông cảm!”

“Không cần!” Lạnh lùng lên tiếng, tay áo tùy ý hất lên, trên gương mặt đáng yêu thanh tú của nam tử lộ vẻ không vui, đến lông mày cũng mơ hồ có chút nhíu lại.

Di, công tử hôm nay làm sao vậy? Bình thường đối với người ngoài luôn khiêm tốn hữu lễ, vô cùng khoan dung, vì sao lại đối xử với công tử tuấn mỹ trước mắt này lạnh lùng cay nghiệt như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì hần vừa rồi liên hần tiếp hô vài tiếng “Đệ đệ” sao?

Lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu, Phục Linh mở lớn con mắt nhìn.

Tống Ngâm Tuyết vừa thấy nam tử không tha thứ ình, cũng không tức giận, tiếp tục cười cười mở miệng nói: “Đừng a, huynh đài, bởi vì cái gọi là ‘tứ hải giai huynh đệ’, hôm nay chúng ta có duyên gặp mặt, trò chuyện hai câu cũng không được sao!”

Ánh mắt chân thành, nụ cười sáng lạng, nam tử vừa thấy Tống Ngâm Tuyết ngăn đón không cho hần đi, không khỏi không vui lên tiếng: “Ngươi muốn trò chuyện cái gì!”

” Tính danh của huynh đài?” Cười cười thu hồi cây quạt, vẻ mặt đơn giản.

“.” Nam tử nghe vậy không nói gì, chỉ nhếch miệng, khuôn mặt búp bê tuấn mỹ lạnh lùng.

“Công tử nhà ta là Thượng Quan Huyền Ngọc!” Bên cạnh, Phục Linh đặc ý mở miệng, nói ra tính danh của nam tử.

“A ~ Thượng Quan Huyền Ngọc!” Nhẹ gật đầu, Tống Ngâm Tuyết tựa hồ đã rõ ràng rồi, chỉ là nàng không biết, bốn chữ Thượng Quan Huyền Ngọc này, trong cái thế giới này, đến tột cùng mang vinh dự lớn lao đến thế nào!

“Phục Linh! Tại sao người lại đem tên của ta nói cho cái tên đặng đồ tử *này?” Bất mãn lên tiếng, Thượng Quan Huyền Ngọc nghiêm mặt chất vấn người hầu. (*Đặng đồ tử:35)

Nghe vậy, Phục Linh rụt rụt đầu, vẻ mặt oan ức nói thầm: “Thực xin lỗi công tử, ta nhất thời lỡ mồm. . .”

Vừa nghe hắn nói như vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc không nói gì nhắm hai mắt lại, sau đó lạnh giọng nói với Tống Ngâm Tuyết: “Các hạ đã biết tên của ta rồi, hiện tại chúng ta có thể đi chứ!”

“Đợi một chút! Người nói rõ ràng cho ta, tại sao gọi ta là đặng đồ tử a?” Ngăn đón không cho hắn đi, Tống Ngâm Tuyết bất mãn kêu to: “Này, con mắt nào của người trông thấy ta phi lễ người khác a?”

” Nếu các hạ không phải, vị huynh đài này tại sao lại thẹn quá hoá giận muốn thay muội muội của mình đòi công đạo như vậy?” Một tay chỉ chỉ người vạm vỡ bên cạnh, Thượng Quan Huyền Ngọc khẳng định nói.

A ~ tới bây giờ, Phục Linh rốt cục mới hiểu được, vì cái gì công tử nhà mình chán ghét vị Tống công tử trước mắt này như vậy! Thì ra là có chuyện như vậy! Ừm, công tử hấn thân là truyền nhân của đại nghĩa, luôn tuân thủ lễ giáo đạo pháp, đối với loại hành vi không có cấp bậc lễ nghĩa, thích khinh bạc đùa giỡn nữ tử nhà người ta này, vẫn là căm thù đến tận xương tủy! Cho nên chẳng trách sắc mặt hấn thối như vậy!

“Này, có thể ăn bậy, nhưng không được nói lung tung! Không có tự mình tận mắt nhìn thấy, làm sao người có thể võ đoán như vậy!” Bất mãn lên tiếng, Tống Ngâm Tuyết trừng lớn đôi mắt xinh đẹp tinh xảo.

“Sự thật đáng tin hơn hùng biện! Chuyện tất cả mọi người đều nhìn thấy, không cho phép người nói không phải thì là không phải!” Thượng Quan Huyền Ngọc dùng mắt liếc qua Tống Ngâm Tuyết, vẻ khinh thường hiện rõ trên mặt.

Tống Ngâm Tuyết có chút buồn cười nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc rõ ràng lớn lên đáng yêu vạn phần, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại bày ra bộ dạng ông cụ non trước mắt, con mắt không khỏi đi lòng vòng, thầm quyết định muốn đùa hấn một phen.

“Kỳ thật a, người nói cũng không sai! Ta chính là đặng đồ tử! Chỉ có điều người ta đùa giỡn không phải nàng! Mà là.” Bàn tay thon dài lắc lư đung đưa, chậm rãi từ trên người nữ tử áo trắng chuyển hướng Thượng Quan Huyền Ngọc, ngay sau đó, khóe môi mỉm cười, biểu lộ xấu xa.

“Mà là. người ——” ngón tay ngả ngón nâng một cái, nhẹ nhàng nắm cái cằm, khuôn mặt tuấn tú bay thẳng đến trước mắt, thổi nhẹ một hơi, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt mê đắm nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, kỳ thật ca ca, rất thích người như vậy.”

Động tác mập mờ, hô hấp nhẹ như lông tơ, cùng với trận trận mùi thơm làm cho tim hấn không hiểu sao đập thành thịch, mặt Thượng Quan Huyền Ngọc”Xoạt” một cái đỏ bừng, toàn thân cứng ngắc tùy ý Tống Ngâm Tuyết kéo cằm của mình.

“Công, công tử.” Phục Linh bên cạnh há hốc miệng, ngay cả Mân Côi, nữ tử áo trắng, người vạm vỡ đều khiếp sợ ra mặt, thật lâu cũng nói không nên lời.

Hấn, hấn làm sao dám? Ban ngày ban mặt, trước công chúng, một nam tử. rõ ràng đùa giỡn một nam tử khác? Còn luôn miệng nói thích hấn. Ông trời a! Đây rốt cuộc là cái thế đạo gì hả!

“Đoạn. tay áo chi phích**!” Người vạm vỡ phản ứng đầu tiên, tay run rẩy, kinh ngạc nói. Bên cạnh, nữ tử áo trắng mặt trắng bệch, vẻ mặt chịu đả kích nặng nề bụm lấy ngực, khẽ lắc đầu. (**đồng tính)

“Này, người cao to! Bây giờ người biết bổn thiếu gia thích cái gì rồi chứ? Cho nên, ta tuyệt đối sẽ không đùa giỡn muội muội của người đâu!” Xấu xa nói, thỉnh thoảng còn nháy mắt, bộ dáng Tống Ngâm Tuyết lúc này tà nịnh tuấn mỹ, khiến mọi người đều căng thẳng trong lòng!

“Phi —— tên đồng tính chết tiệt! Uổng phí tâm tư của ta!” Đại hán đã hiểu rõ, sau khi nặng nề hướng Tống Ngâm Tuyết nhỏ nước miếng, kéo muội muội bên cạnh bỏ đi, “Hoa nhi, từ nay về sau muội tuyển tướng công cần phải trọn to hai mắt, đừng như lần này, phải diễn trò một hồi cũng không nói đi, còn mắt lớn một con cá lớn như vậy! haiii! Thực tm xui xẻo!”

Vừa đi vừa dặn dò, mọi người lập tức rõ ràng rồi, chuyện này thì ra là một loại thủ đoạn tuyển chồng mà hai huynh muội này cố ý bày ra, nhìn đối phương có vẻ là người có tiền, định tiến lên xếp đặt bức hôn! Không ngờ vợ phải một tên đồng tính.

Dưới một hồi khinh thường, Tống Ngâm Tuyết vẫn ung dung nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc, nhìn khuôn mặt có chút không nhìn được kia, cực kỳ ủy khuất nói: “Xem đi, Tiểu Ngọc Ngọc, người quả nhiên đã hiểu lầm ta”

“Người!” Mặt Thượng Quan Huyền Ngọc đỏ lên, tức giận trừng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, gương mặt búp bê thanh tú tuần mỹ tức giận, lúc này càng thêm đáng yêu.

Oa, muốn xoa bóp quá a!

Cười xấu xa tiến lên, vươn tay ra, Thượng Quan Huyền Ngọc sớm đã đoán trước nghiêng người tránh ra.

“Người muốn làm gì!”

“Làm gì? Đương nhiên là sờ sờ người rồi! Ai bảo lúc này người hiểu lầm ta? Đây là người thiếu nợ ta!” Không cho là đúng nhún nhún vai, thản nhiên vung cây quạt trong tay, lúc này Tống Ngâm Tuyết cười sáng chói như màn đêm đầy sao!

“Người! Người! Không biết ngược!” Giơ tay lên, chán nản nói, lông mày xinh đẹp tuyệt trần cũng nhăn chặt lại.

“Ha! Thì ra là ‘ không biết ngược ’ a? Ta còn tưởng rằng người muốn mắng ta ‘ không biết liêm sỉ ’ !” Trêu chọc nói, càng cảm thấy hảo cảm với hắn! Cho dù dưới tình huống bị người ta khi dễ, cũng chỉ dùng mấy lời mắng không quá nặng, có thể thấy được Huyền Ngọc công tử đáng yêu trước mắt này, thật sự là một người nhân phẩm cực tốt !

Phục Linh khi nào thì thấy qua Thượng Quan Huyền Ngọc như vậy? Xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nhưng đến lời nói cũng nói không rõ ràng cho lắm! Ai ya, chuyện này rất không ổn rồi! Công tử nhà hắn, chính là thánh công tử nổi danh sáu nước, nói năng khéo léo, về lễ nghĩa không chỗ nào không thông thạo, hôm nay, lại bị một xú tiểu tử bất quá chỉ mười bốn mười lăm tuổi ức hiếp, còn bị ép đến nói không ra lời, nếu chuyện này truyền đi, thì bốn phương đều chấn động a!

“Công tử.” Yếu ớt mở miệng, muốn hỏi “Người không sao chứ? Lại thấy cái bộ dạng ghen hờn kia, cái gì cũng hỏi không ra lời.

“Tiểu Ngọc Ngọc, người thật là đáng yêu! Thế nào, suy nghĩ chút theo ta đi! Mỗi ngày người sẽ được cơm no rượu say!” Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói, trong lòng nhìn không được muốn trêu chọc hắn.

Bên cạnh, Mân Côi thấy vậy, không nói gì trọn lời mắt: xong rồi, xong rồi, bệnh hao sắc của quận chúa lại bắt đầu phát tác rồi, xem ra không đến mấy ngày nữa, trong phủ Nhữ Dương Vương lại thêm một vị công tử nữa.”Làm càn, ta đường đường một đại nam tử, càn gì theo người để được cơm no rượu say!” Thật vất vả ghen ra một câu, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này mặt mũi đỏ lên, trên gương mặt trẻ con đáng yêu hiện lên một tia ngại ngùng, một tia tức giận, một tia phẫn hận.

“Chuyện này thì có sao? Nếu người nguyện ý, ta đi theo người, từ nay về sau người lo cho ta cơm no rượu say! Thế nào?” Vẻ mặt cười chân thành, hai con mắt to ngây thơ khờ dại vô tội nhìn hắn. Ai ya! Phải biết rằng, bản lĩnh sở trường của Tống Ngâm Tuyết nàng, chính là giả heo ăn cỏ!

“Người! Người! Người!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết vô sỉ nói như vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc tức giận nói liên tục ba chữ người, sau đó gắt gao nắm chặt nắm tay, nói không nên lời.

Có đôi khi con người chính là mâu thuẫn như thế! Gương mặt rõ ràng thuần khiết như Thiên Sứ, lại cất giấu một trái tim ác ma? Thượng Quan Huyền Ngọc thấy thiếu niên tuần mỹ trước mặt trong sáng như gió

xuân, khờ dại như trẻ mới sinh, vậy mà lời nói ra, lại khiến người ta sợ hãi muốn chết, liền tức giận xoay người muốn đi gấp.

“Ai! Tiểu Ngọc Ngọc, người đừng đi a, chúng ta còn chưa nói xong!” Vươn tay chặn, nghênh ngang đứng ở trước mặt hắn, Tống Ngâm Tuyết cười híp mắt nói: “Rốt cuộc là người theo ta? Hay là ta theo người a?”

“Ai cũng không theo!” Lạnh lùng trả lời một câu, khiến Tống Ngâm Tuyết khinh khỉnh một hồi, chính là nàng vừa muốn mở miệng lần nữa thì Phục Linh cũng không nhịn được nữa rồi, thoáng cái vọt tới phía trước, chặn Tống Ngâm Tuyết bắt đầu mắng: Đồ đồng tính chết giẫm! Long Dương thôi! Người có bệnh thì thôi, mắc mớ gì lôi kéo công tử nhà chúng ta! Người! Người người! Nếu người dám tới gần công tử nhà ta, ta liền kéo người đi gặp quan, cáo trạng người đùa giỡn con trai nhà lành!”

Tiếng mắng liên tiếp, bởi vì quá mức xúc động phần nộ mà làm lời nói có chút vấn đề, Tống Ngâm Tuyết cười cười không nói nhìn Phục Linh sốt ruột bảo vệ chủ, trêu chọc lặp lại: “A ~ con trai nhà lành”

“Nha! Không hay, nói sai rồi!” Phục Linh khờ dại, vừa nghe Tống Ngâm Tuyết bắt được sơ hở trong lời nói của hắn, lúc này xấu hổ vạn phần, trong lúc nhất thời đầu óc nóng lên, nắm tay Thượng Quan Huyền Ngọc mà bắt đầu chạy như điên.

Tống Ngâm Tuyết lẳng lặng nhìn hai người trước mắt có thể nói là “Chạy trốn chết”, ưu nhã phe phẩy cây quạt, vẻ mặt cười yếu ớt.

Trên đường người đến người đi, Phục Linh lôi kéo Huyền Ngọc một đường chạy thẳng tới trước, một khắc cũng không dám dừng lại, sau lưng, Huyền Ngọc đi theo Phục Linh, giữa mê mang hắn không khỏi quay đầu lại, giữa đường, một hình bóng tuấn mỹ phong lưu, cười yếu ớt đong đưa cây quạt, thấy hắn quay đầu thì mắt to xinh đẹp tinh xảo nháy một cái, khẩu hình không phát ra tiếng nói: người không chạy thoát được đâu. Cửa sổ trên lầu, Dạ Lâm Phong đứng dựa lan can, trên khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt không có một tia biểu lộ, hắn nhìn chằm chằm vào dưới lầu, đem một màn vừa phát sinh ở đầu đường thu hết vào mắt.

“Vương gia, đây là thê tử khuynh quốc tuyệt thế của người ư? A, thật đúng là đặc biệt!” Sau lưng, một người nữ tử rất diễm lệ, lời nói bất âm bất dương cúi người tiến lên, dựa vào lan can, vô cùng gợi cảm nhìn xuống, bàn tay thon dài mảnh khảnh thỉnh thoảng trêu chọc bên tai, bộ dáng cực kỳ xinh đẹp.

“Điệp Vũ, ở đây không phải chỗ người nên tới!” Một câu nhàn nhạt, thu hồi vẻ tà nịnh cùng chơi đùa thường ngày, Dạ Lâm Phong lúc này, bình tĩnh, nội liễm như mặt nước.

“Ha ha, không phải chỗ Diệp Vũ nên tới, nhưng lại là nơi Vương gia vui đến quên cả trời đất, có đôi khi Diệp Vũ thật sự rất ngạc nhiên, Vương gia người thà rằng bỏ qua hết thảy ở Tây thân, lại cam nguyện chạy đến loại địa phương này sinh sống, vì mục đích gì, đến tột cùng là vì cái gì.”

“Mục đích của ta người không cần biết, người chỉ cần trở về nói chi tiết cho hắn biết, nói ta ở đây rất tốt, bảo hắn nếu không có việc gì đừng chạy tới quấy rầy ta!” Thu hồi tâm mắt, đảo mắt nhìn về phía trong phòng, Dạ Lâm Phong nhìn nữ tử vô cùng gợi cảm xinh đẹp trước mặt, chậm rãi hiện ra một nụ cười.

“Lần này hắn thông minh hơn nha, biết nên điều mỹ nữ tới?”

” Vương gia cũng cho rằng Diệp Vũ là mỹ nữ sao?” Cười cười đứng thẳng thân thể, chậm rãi đi về hướng hắn, một tay Diệp Vũ nhẹ nhàng xẹt qua quần áo Dạ Lâm Phong, nhẹ nhàng nói: “Nếu là mỹ nữ, không biết.”

Thân thể chậm rãi dựa vào lồng ngực rộng lớn rắn chắc của Dạ Lâm Phong, Diệp Vũ chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay vòng qua cổ của hắn.

Thấy thế, Dạ Lâm Phong bình thần nghiêm mặt, một tay đẩy nàng ra, tiện thể vỗ vỗ quần áo mới bị nàng ép, chậm rãi nói: “Ta không thích đụng vào thứ bị quá nhiều người chạm qua!”

“Quá nhiều người chạm qua? Vương gia là chỉ Diệp Vũ không phải mỹ nữ sao?” Bị Dạ Lâm Phong đẩy ra, nữ tử cũng không tức giận, chỉ là chuyển động đôi mắt cười nói: “Chính là theo ta được biết, thê chủ của Vương gia hình như có năm vị phu quân! Năm vị phu quân chung một thê, chẳng lẽ Vương gia sẽ không cảm thấy quá nhiều người sao?”

“Chuyện của ta, không cần người phải trông nom!” Không muốn trả lời vấn đề của nàng, Dạ Lâm Phong xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ lần nữa.

Sau lưng, Diệp Vũ lạnh mặt, chậm rãi mà hỏi: “Vương gia không trả lời Diệp Vũ, là vì khinh thường trả lời? Hay là bởi vì người. động chân tình?”

“A! Loại nữ nhân này, ta cũng chỉ chơi đùa thôi, sẽ có khả năng động chân tình sao?” Nghe vậy cười, thần sắc trên tức, xoay người, Dạ Lâm Phong về mặt nghiêng ngẫm, đáy mắt, ẩn có châm chọc đang lưu động.

60. Q.1 - Chương 60: Người Đánh Đàn, Tình Cũng Vậy

“Loại nữ nhân này, ta cũng chỉ chơi đùa thôi, sao có thể động chân tình? “Phun ra một câu khinh miệt, cặp môi mỏng của Lâm Phong khẽ nhếch, trong mắt, mơ hồ có sự châm chọc đang lưu động.

Hắn nhẹ nhàng cười, từ từ nhìn Diệp Vũ, mắt phượng khẽ gợi nhẹ nhú, ngay sau đó lãnh đạm trào phúng nói: “ Diệp Vũ, không phải là người rời đi ta quá lâu, ngay cả tính cách ta cũng không rõ rồi chứ?”

” Diệp Vũ không phải không rõ tính cách Vương gia, mà vì hiểu Vương gia rất rõ! Cho nên Diệp Vũ mới không rõ, người thanh cao như Vương gia, sao có thể chịu được người như Nhữ Dương quận chúa !”

” Chuyện này có cái gì không thể? Nàng lớn lên xinh đẹp, dù cho ta chán ghét nàng, nhưng đối với thân thể của nàng, vẫn tràn đầy hứng thú .”Tà tà cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng hình xinh đẹp vốn đứng ở đầu đường, mà lúc này đã biến mất, trong mắt Dạ Lâm Phong, mơ hồ để lộ ra một loại thâm ý khó dò.

” Thật sự là như vậy sao, Vương gia? Tuy người ngoài mặt chơi đùa, phóng dăng không kèm chế, nhưng mà Diệp Vũ biết rõ, người cũng không đụng vào nữ nhân mà người cho rằng không sạch sẽ! Giống như chuyện đi thanh lâu, có lần nào người chân chân chính chính phát sinh quan hệ cùng các nàng sao? Hết thấy, bất quá là một loại tư thái mà người diễn cho thế nhân xem thôi.”Diệp Vũ chậm rãi nói, trên mặt có một loại tâm tình quái dị hiện lên, nàng chăm chú nhìn chằm chằm nam nhân mà nàng yêu tám năm, thủ hộ tám năm, nhưng không bao giờ được đáp lại trước mắt này, một loại u oán, một loại yêu say đắm, dần dần hiện lên trên mặt nàng.

” Vương gia, người đối với thế chủ thật đúng là không tầm thường”Nhàn nhạt mà có chút ghen ghét, Diệp Vũ đi lên trước nhẹ nhàng vượt bờ vai Dạ Lâm Phong, chậm rãi nói.

” Diệp Vũ, những lời hôm nay người nói..., thật đúng là quá nhiều! Lòng của ta như thế nào? Đối với người nào đặc biệt hay không đặc biệt? Những chuyện này không có quan hệ gì đến người! Người chỉ cần trở về nói cho người kia, nói ta ở đây sống rất tự tại, rất nhẹ nhàng, bảo hắn không có việc gì thì đừng phách người tới quấy rầy cuộc sống của ta.”Nhàn nhạt mà nói..., mang theo sự lạnh lùng, Dạ Lâm Phong xoay người, thẳng tắp nhìn về phía trước.

” Vương gia, quốc chủ hẳn thiết tình muốn người trở về ! Chuyện năm đó, kỳ thật đều.”

” Đủ rồi, Diệp Vũ! Chuyện năm đó, ta không muốn đề cập đến nữa !”Diệp Vũ còn chưa nói xong, Dạ Lâm Phong vung tay lên, cắt đứt lời của nàng.

” Vương gia.”Trầm giọng, cắn cắn môi, Diệp Vũ mắt mát rữ mắt xuống, thở dài, chậm rãi nói: ” Diệp Vũ còn có thể ở lại kinh thành nghỉ ngơi mấy ngày, nếu Vương gia có cái gì cần nói, hay là đổi ý, có thể lập tức thông tri Diệp Vũ.”Cung kính hạ thấp người, xoay người bước đi, nhưng trước khi ra cửa, ngoái đầu nhìn lại thật sâu ” Vương gia, Nhữ Dương quận chúa kia, nàng thật sự không xứng với người.”Khẳng định nói, xoay người, thân ảnh Diệp Vũ, rất nhanh liền biến mất dưới hàng hiên từ lâu. Lâm Phong lẳng lẳng chống lan can đứng, không quay đầu lại, khóe môi khẽ nhếch dần dần buông lỏng xuống .

” Không xứng.” Ngược mắt nhìn phía xa, trong mắt chậm rãi hiện ra khuôn mặt tuyệt mỹ, trong đầu sau khi hồi tưởng mỗi tiếng nói mỗi cử động gần đây của nàng, trong miệng, chậm rãi học ra mấy chữ:”

Tống Ngâm Tuyết, rót cuộc người là một người như thế nào”

Trên đường cái, Tống Ngâm Tuyết tiêu sái phe phẩy cây quạt, sau khi do Mân Côi ra trận hỏi đường, hai người liền bắt đầu tiến quân về hướng đại hội cầm khúc.

” Quận chúa, người vừa rồi, vừa rồi.”Sau lưng, Mân Côi theo sát do dự muốn mở miệng.

” Vừa rồi như thế nào?” Trêu chọc một tiếng, Tống Ngâm Tuyết cười mỉm hỏi, thần sắc rất là tùy ý.

Cổ lấy dũng khí, quyết định chấp nhận bất cứ sự trả giá nào, Mân Côi ngừng cước bộ, ghen đỏ mặt nói: ” Quận chúa, hành vi đùa giỡn vị công tử kia trước mặt mọi người của người vừa rồi, thật sự là, thật sự là rất mất thể thống!”

” Mất thể thống sao?”Cười hì hì nói, quay đầu, về mặt vô tội, Tống Ngâm Tuyết chớp chớp cặp mắt to vô cùng linh động.

” Từ trước đến nay làm gì có chuyện một nữ hài tử có thể ở bên đường đùa giỡn nam tử a? Loại hành vi này, nói nhẹ là lỗ mãng, nói nặng thì là đồi phong bại tục! Quận chúa, nô tỳ thân là đại thị nữ bên cạnh ngài , không thể thấy ngài như thế!”Tích cực nói, về mặt nghiêm túc, Mân Côi lúc này, rất ít khi có thể đứng ra khuyên can như vậy, điều này nói rõ trong lòng hẳn, đã dần dần bắt đầu đem Tống Ngâm Tuyết trở thành thân nhân thực sự của mình mà không phải là gia chủ mà nàng ta cần nịnh nọt.

Tống Ngâm Tuyết đương nhiên hiểu được ý tứ sâu xa trong hành động của nàng ta lúc này, cho nên cũng không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, khẩu khí cứ như làm nũng nói: ” Được rồi được rồi! Cùng lắm lần sau ta sẽ không như vậy nữa!”

” A?”Vừa nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết phản ứng như thế, Mân Côi sững sờ nói không ra lời, nguyên bản nàng đã dự trù đến tình huống xấu nhất, chuẩn bị tiếp nhận sự trừng phạt nghiêm khắc nhất của Tống Ngâm Tuyết, bởi vì dù sao mình nói như vậy, cũng đã phạm thượng rất nghiêm trọng, dựa theo tính tình trước kia của Tống Ngâm Tuyết, không bị hành hạ đến chết khiếp, cũng phải hảo hảo lột da!

Nhưng mà hôm nay, hiện tại nàng không có nghe lầm chứ? Quận chúa nghe xong những lời nghiêm khắc như vậy, cứ nhiên không hề nổi giận, ngược lại còn vui vẻ, có chút tinh nghịch hứ” lần sau sẽ không”Ông trời a! Trái tim của nàng, quả thực nhận không nổi rồi!

Cảm động, ấm áp, vui sướng, đủ các loại cảm xúc, không ngừng lấp đầy trái tim Mân Côi, làm cho giờ khắc này nàng hoàn toàn thay đổi, thế cả đời thuần phục Tống Ngâm Tuyết, không có hai lòng.

Tống Ngâm Tuyết không biết tâm tư Mân Côi thay đổi, chỉ khẽ cười, nhắc chân đi lên phía trước.” Đi thôi, Mân Côi! Còn chậm nữa, có thể sẽ không kịp xem Thư Ly yêu quý của lòng ta!”

” Dạ!”Vui sướng tiến lên, theo sát nàng, dựa theo đường vừa hỏi mà đi. Bỗng nhiên, Mân Côi nhớ tới một chuyện, kêu lên một tiếng kinh ngạc, nhưng lập tức tự lắc đầu chối bỏ.

” Mân Côi, người làm sao vậy?” Tống Ngâm Tuyết nghi ngờ hỏi.

” Không có gì, nô tỳ mới nhớ tới một chuyện vừa xảy ra, cảm thấy rất trùng hợp nhưng cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy không có khả năng!”

” Ồ? Chuyện gì? Nói ta nghe một chút đi.”Dù sao đi đường cũng không có gì để nói, nàng cũng không ngại nghe một chút.

” Dạ, thưa quận chúa là như vậy!”Trong lòng biết không có khả năng, coi như thuận theo nói giỡn chơi, Mân Côi bắt đầu đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

” Quận chúa, vị công tử vừa rồi hình như gọi là ‘ Thượng Quan Huyền Ngọc ’?”

” Ừa, người hầu của hẳn nói như vậy!”Trong lòng lại nhớ tới gương mặt phẫn nộ đáng yêu, Tống Ngâm Tuyết” hắc hắc” nở nụ cười, ra hiệu Mân Côi tiếp tục nói.

” Quận chúa, chẳng lẽ người không biết ‘ Thượng Quan Huyền Ngọc ’ là ai sao?”Nhận lệnh, Mân Côi nhẹ gạt đầu tiếp tục nói.

” Tại sao ta phải biết hắn là ai?” Khó hiểu hỏi lại, làm cho Mân Côi trợn trắng mắt. Ông trời a, bệnh này của quận chúa, rốt cuộc đến khi nào thì mới khỏi đây?

” Quận chúa, ‘ Thượng Quan Huyền Ngọc ’ này không phải là người bình thường! Hắn là ‘ thánh công tử ’ nổi danh sáu nước, đệ nhất truyền nhân của đại nghĩa!”

” Thánh công tử? Đại nghĩa? Đệ nhất truyền nhân? Là cái gì?” Tống Ngâm Tuyết như lọt vào trong sương mù, lúc này không khỏi dừng bước, vẻ mặt khó hiểu nhìn Mân Côi.

Thấy vậy, thềm thở dài, bất đắc dĩ mở miệng, ” ‘ Đại nghĩa ’ là chỗ khởi nguồn của lễ tiết đạo nghĩa trong thiên hạ, đệ nhất truyền nhân chính là người chấp nghĩa của bọn họ, được tôn xưng là ‘ thánh công tử ’. Mân Côi chậm rãi nói, thấy Tống Ngâm Tuyết có vẻ còn chưa hiểu, liền cúi đầu xuống, mở miệng lần nữa: ” Nói như thế nào đây? ‘ đại nghĩa ’ tuy chỉ là một tổ chức, nhưng không chỉ như thế! Giống như các quốc gia đều có các quốc chủ làm chủ, trên giang hồ, cũng sẽ có Minh Chủ thống lĩnh, cái ‘ đại nghĩa ’ này, chính là người dẫn dắt tất cả giáo lí sáu nước, là ‘ thượng nhân ’ bọn hắn tôn kính! Nếu như nói thiên hạ có phân quốc gia, giang hồ cũng có bang phái khác nhau, nhưng giáo lí, thì không có giới tuyến! Nó là một loại tín ngưỡng đầy đủ, thống nhất, cao hơn cả quốc gia! Trên đời có thể không có sáu nước, giang hồ có thể không có những bang phái này, nhưng đạo nghĩa lại mãi mãi không thay đổi, vĩnh viễn lưu truyền!” Lời mà Mân Côi nói..., phần chấn lòng người, trong mắt lóe ra tín ngưỡng kiên định. Tống Ngâm Tuyết biết, một loại tư tưởng dẫn đạo, ở bất cứ nơi nào, đều vô cùng thần thánh cùng cao quý =! Kết quả là nàng cũng không nói gì, chỉ lắng lắng tiếp tục nghe Mân Côi nói.

” Quận chúa, Người biết không?, bốn chữ ‘ Thượng Quan Huyền Ngọc ’, đại biểu cho thượng nhân, là biểu tượng của tín ngưỡng! Mặc dù hắn không có thực quyền, nhưng địa vị của hắn, trong suy nghĩ của mọi người trong thiên hạ, lại là thần thánh, không thể lung lay, thậm chí còn cao hơn cả bất cứ quốc chủ một quốc gia nào!”

” A? Lợi hại như vậy sao!” Nghe Mân Côi nói xong, Tống Ngâm Tuyết lại càng hoảng sợ, bĩu môi nói ” Người nói Tiểu Ngọc Ngọc hắn.”

” Có thể là trùng tên trùng họ a!” Lắc đầu, Mân Côi bày ra vẻ mặt ” không có khả năng ” nói, ” Tuy nô tỳ chưa thấy qua ‘ thánh công tử ’, nhưng từng nghe qua đại danh của hắn. Hắn có thể nói là rất giỏi xảo biện, năm mười hai tuổi đã cực kỳ nổi danh, khắp thiên hạ không có địch thủ không phải là tiểu công tử mặt mũi đỏ bừng, cà lăm cà cập vừa rồi !”

” Ta van người, không phải người ta đã nói, hắn đã mười chín tuổi rồi sao, không nhỏ chút nào. Những người cùng tuổi hắn cũng đã có hài tử bắt đầu gọi cha rồi!” Trêu chọc giễu cợt, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết ghi rõ mấy chữ “người cũng như ta thôi”.

Nghe vậy, Mân Côi rụt rụt đầu, bất đắc dĩ nói: ” Chính là nhìn bề ngoài, thật sự bộ dạng hắn chỉ như mới mười lăm sáu tuổi!”

” Ai ya, đây cũng không phải là lỗi của hắn.” Không nói gì mặc Mân Côi cố chấp biện bạch, Tống Ngâm Tuyết lập tức lắc đầu, xoay người nhắc chân mà đi.

Mân Côi thấy vậy, bước nhanh đuổi theo, vừa đi còn thì thầm: ” Kì quái, tên tuổi thánh công tử vang xa như vậy, sao còn có người dám lấy tên giống hắn? Thật sự là không nghĩ ra.” Mang theo nghi hoặc, hai người một đường đi thẳng, rốt cuộc tại phía Tây Bắc của thành, tìm được điểm tổ chức cảm khúc đại hội — Duy tạ thủy hiên.

Duy tạ thủy hiên này, chỉ là một đài cao để biểu diễn lộ thiên, chỉ vì khung cảnh thanh u, vị trí thật tốt mà được gọi như thế! Khi Tống Ngâm Tuyết tới chỗ đó thì đã thấy bàn tay trắng nõn của Thư Ly đang khuấy động dây đàn, bị người nghe dưới đài tấp nập vây quanh.

Một thân thanh nhã, khí chất uyển chuyển, tóc dài đen như mực phiêu đảng trên không trung, từ từ nhắm hai mắt, toàn tâm đầu nhập, tập trung tinh thần, ngón tay thon dài như ngọc chậm rãi mà chuyển động, tiếng đàn du dương như dòng suối chảy, làm mê say linh hồn mỗi người, đụng chạm vào chỗ sâu nhất trong tâm hồn họ.

Tống Ngâm Tuyết lẳng lẳng lắng lắng nghe tiếng đàn của hắn, trong tự nhiên mang theo một tia tịch tịch, trong trong treo hàm chứa một chút cô đơn, cùng nốt nhạc róc rách nhảy lên, như kêu gọi.

Hắn, nhất định rất cô độc a!

Người ở trên cao, không có tri kỷ, dù có một thân tài hoa, lại chỉ có thể tự thưởng thức một mình, không có một ai có thể cùng hắn cao sơn lưu thủy*, không có nổi một người tri âm có thể chính thức hiểu được nỗi lòng của hắn để mà đáp lại, cùng hắn chia sẻ phần chấp niệm trong lòng, có chăng, chỉ là các thánh giả bình thần thờ ơ, học đòi văn vẻ dưới đài. Thư Ly, người đang ở đây chờ đợi Bá Nha trong suy nghĩ của người sao? Cho dù cảm thấy đại hội này không thú vị, nhưng mỗi năm người đều kiên trì, vì cái gì, cũng chỉ là muốn tìm kiếm một người chính thức biết người, hiểu người, cam nguyện vì người đập cầm cất dây sao?

(*Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: ‘Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!’)

Đôi mắt thâm trầm như nước, khóe miệng mím thật chặt, Tống Ngâm Tuyết nhìn Thư Ly trên đài quyền nhã như gió, siêu nhiên thoát trần, nhưng thân ảnh vẫn cảm thấy có chút bi thương, trong nội tâm, hình như có một tia không đành lòng.” Dưới đài còn có vị cao thủ nào nguyện ý đi lên khiêu chiến với Thư Ly công tử không?” Một khúc kết thúc, người chủ trì lên tiếng.

Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, lắc đầu, bộ dạng không dám tiến lên, mà đám người bại trận trước đó, tuy có chút không cam lòng, nhưng thấy mình thật sự tài nghệ không bằng người, nản lòng, cũng đều bắt đầu dī ngẩng đầu lên.

” Nếu như không còn ai khiêu chiến, người thắng lần này vẫn là —— Thư Ly công tử!” Tiếng hô vừa ra, dưới đài vang lên một hồi hoan hô, trong tiếng vỗ tay như sấm, mọi người vui lòng thiết tình ăn mừng vì đệ nhất công tử của bọn họ.

Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt nhìn Thư Ly, nhìn thần sắc rõ ràng mỉm cười, nhưng mà ánh mắt mơ hồ có thất vọng kia, trái tim hơi động một chút, cả người chậm rãi lui về phía sau, biến mất trong dòng người đông như biển.

“Hồng nhan cô độc tiêu tụy nằm cười hoa đào.

Giữa dòng sông xuân chỉ vì người mà khô cạn.

Nâng cốc hát khúc ly biệt mà lòng thêm chán chường.

Đôi uyên ương dùng dằng tánh mạng đổi lấy sự vĩnh hằng.

Trái tim người như thủy triều lên xuống, như trăng khuyết lại tròn.

Thế sự xoay vần xuân đi xuân lại về.

Duyên đến duyên đi luân lạc phạm trần .

Thiên Thượng Nhân Gian đêm say không tỉnh.

Nỗi sầu như mộng cắt mái đầu bạc.

Hoa nở hoa tàn trông ngóng bao năm.

Nghìn thu chờ đợi chỉ mong phá kén tương phùng.

Đau thương cả đời chỉ nguyện người hiểu lòng ta.”

(Myu: Ta mạn phép dịch lời bài hát, có chỗ nào không ổn mọi người đừng ném dép nhé.:D Bài hát là Say tình_Đồng trinh.Nhạc nền game Tru tiên Mọi người có thể nghe ở đây.)

Nhẹ nhàng, tiếng ca lay động vang lên, xen lẫn trong đám người âm ỉ, lại thập phần rõ ràng, xinh đẹp, bỗng bành tung bay, thẳng lên tận mây xanh!

Nghe thấy tiếng ca, toàn thân Thư Ly chấn động, vội vàng đứng lên, thần sắc khiếp sợ, kinh hỉ tràn ngập trên khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã của hắn, trái tim, sau một khắc, không khỏi run nhẹ.

Là hần, là hần. . . . Là ai? Rốt cuộc là ai? Thư Ly không rõ ràng lắm, hần chỉ biết là, đây chính là người hần đầu khổ tìm kiếm nhiều năm, nhưng chưa bao giờ có thể gặp gỡ!

Lồng ngực kích động, cao thấp phập phồng, từ từ nhắm hai mắt, vẻ mặt nghe ca tràn đầy hạnh phúc! Chậm rãi ngồi xuống, bàn tay thon dài lần nữa gẩy lên dây đàn, hòa cùng âm khúc, khảy ra những nốt nhạc êm tai.

Một sự phối hợp không chê vào đâu được, khiến mỗi người đều kinh ngạc, say mê, từ trong nội tâm một lớp lại một lớp sóng bành trướng, bọn họ nghe thật lâu, vẫn không thể tự thoát ra Trái tim Thư Ly, càng ngày càng kích động, đầu ngón tay kéo dài nốt nhạc không ngừng phiêu đảng, khi hần tìm kiếm ở khắp nơi, cuối cùng trên một cành cây không cao lắm phát hiện bóng hình xinh đẹp ẩn trong tàng lá thì lòng của hần, bắt đầu không chịu khống chế gắt gao co rút lại , “Là hần!” Thượng Quan Huyền Ngọc không dám tin đứng trong đám người, nhìn thân ảnh phía xa, cả người đều sững sờ nói không ra lời.

“Công tử, người ca hát xa xa kia, tại sao giống như tên đồng tính chết giẫm chúng ta đụng phải vừa rồi a?” Sau lưng, Phục Linh không nhận ra Tống Ngâm Tuyết, không khỏi gãi đầu nói, vẻ mặt nghi hoặc.

Thượng Quan Huyền Ngọc không nói gì, thân thể cứng còng, nhìn chằm chằm. Tại sao có thể là hần, làm sao có thể là hần? Tên Long Dương yêu thích chuyện đồng tính kia, sao lại là người đang ngâm xướng ca khúc siêu phàm như thế? Không có khả năng, không có khả năng !

Trong mắt tràn đầy phức tạp nhìn, trong nội tâm lửa cháy bùng bùng. Bởi vì Phục Linh không tiếp xúc gần gũi với Tống Doãn, cho nên nhất thời đột ngột hần không thể nhận ra, nhưng mình không giống hần, khi chính mình bị Tống Doãn đùa giỡn thì từng cùng hần mặt đối mặt ở khoảng cách rất gần, cho nên lúc này, nhìn thoáng cái là có thể nhận ra hần!

Chuyện này, làm sao có thể. Thượng Quan Huyền Ngọc nhìn chằm chằm người ở xa xa kia, cước bộ, bất giác đi thẳng về phía trước, sau lưng, Phục Linh kêu réo, nhưng bất đắc dĩ vì bốn phía người chen lấn quá đông, trong lúc nhất thời mất liên lạc.

Tiếng đàn Thư Ly càng lúc càng sinh động hàm chứa sự hưng phấn khi gặp tri âm, Tống Ngâm Tuyết nhìn thấy hần như vậy, chậm rãi ngừng hát, lặng lẽ xoay người, từ trên tàng cây cũng không phải quá cao nhảy xuống dưới, giả bộ như không có gì đi trở về.

Núp phía sau cây, nhìn thân ảnh xinh đẹp thanh lệ đi qua, Thượng Quan Huyền Ngọc ngừng thở, lẳng lẳng đứng. Thật là hần, là hần. Một loại cảm giác phức tạp, không biết lý giải thế nào, không ngừng tuôn ra khuấy động trái tim của hần, nhìn thân ảnh kia ẩn vào đám người, không tiếp tục làm gì chỉ trò chuyện với gã sai vặt bên cạnh, trái tim Huyền Ngọc, không khỏi, có một chút mất mát.” Công tử, vừa rồi ngài đi đâu a? Tại sao chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi bóng người?” Nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết trở về, Mân Côi cảm thấy kỳ quái nói.

“Ta luôn đứng phía sau người a, vừa rồi nhiều người, người không phát hiện ra ta!” Khoát khoát tay cười cười nói.

“A! Như vậy a! Đúng rồi công tử, vừa rồi ngài có nghe được tiếng ca không? Tiếng ca đẹp như vậy, làn điệu động lòng người như vậy, lần đầu tiên nô tỳ nghe được!”

“Ừa, ta cũng vậy!” Tống Ngâm Tuyết nhìn vẻ mặt hưng phấn của Mân Côi, lại ngẩng đầu nhìn Thư Ly trên đài vẫn đang đắm chìm chưa phát giác ra, khoe miệng tuần mỹ có chút cong lên, ngay sau đó xoay người mà nói: “Sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi!”

“A? Chính là Thư Ly công tử hần.” Mân Côi muốn nói chính là: Thư Ly công tử còn chưa biết chúng ta đến!

“Trở về đi, có lẽ hần cũng không muốn nhìn thấy ta!” Nhẹ nhàng cười, thâm ý nhìn bàn tay trắng nõn của nam tử đánh đàn trên đài, quay đầu, Tống Ngâm Tuyết lạnh nhạt nói.

“A đã biết!” Nghe lời ấy, Mân Côi không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn đi theo sau lưng nàng, chậm rãi đi xa.

“Công tử, tìm được người rồi! Làm sao người lại chạy đến đến đây?” Phục Linh không kịp thở, rớt cục ở bên cạnh một thân cây tìm được Thượng Quan Huyền Ngọc đang đứng sững sờ, hưng phấn khó nhin nói.

Không trả lời, chỉ lẳng lặng đứng, trong đầu không biết là đang suy nghĩ gì.

Phục Linh thấy Thượng Quan Huyền Ngọc như vậy, cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không biết đến rốt cuộc là vì cái gì, chỉ biết gãi đầu, ngoan ngoãn đứng cùng.

“Đi thôi.” Sau một hồi, khi người nghe tại Duy tạ thủy hiên đều đã tản đi gần hết, Thượng Quan Huyền Ngọc trầm giọng mở miệng, chậm rãi xoay người mà đi, lướt qua Thư Ly vừa mới lấy lại tinh thần, lúc này đang vội vàng tìm kiếm bóng hình xinh đẹp kia.

61. Q.1 - Chương 61: Hoa Khiên Ngư

Lúc mặt trời lặn, Tống Ngâm Tuyết một thân nam trang cùng Mân Côi về tới phủ Nhữ Dương quận chúa. Sau khi cởi nam trang, rửa mặt thay quần áo, khôi phục bộ dạng ban đầu, Tống Ngâm Tuyết tùy tiện đi ra.

“Quận chúa, Kỳ Nguyệt công tử đang ở bên ngoài cầu kiến!” Ngoài cửa, tiếng bẩm báo trầm thấp của Mân Côi vang lên.

Kỳ Nguyệt? Nghe vậy khẽ giật mình, trong mắt sáng tối bất định, Tống Ngâm Tuyết sau khi ngẫm nghĩ trong chốc lát, chậm rãi mở miệng nói: “Để cho hắn vào đi.”

“Dạ!” Lĩnh mệnh một tiếng, cửa, lập tức được đẩy ra, một thân ảnh thanh nhã tuần tú chậm rãi đi vào.

“Quận chúa, đây là sổ sách gần một tháng qua trong phủ, mời người xem qua.” Hai chân tiến lên vài bước, đem sổ sách đặt trên mặt bàn, sau đó lại từ từ lui trở về, lẳng lặng đợi. Trong cả quá trình, đầu Kỳ Nguyệt thủy chung vẫn cúi thấp, không hề liếc mắt nhìn mặt Tống Ngâm Tuyết.

Tống Ngâm Tuyết ngược mắt đánh giá hắn, trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo không có một tia biểu lộ, “Kỳ Nguyệt, ta nhớ ta đã từng nói qua với người.”

Lời chỉ nói một nửa, giữ thể diện cho hắn, kế tiếp, Tống Ngâm Tuyết chỉ nhàn nhạt nhìn hắn, không mở miệng nữa.

Kỳ Nguyệt vừa nghe lời này, toàn thân không tự chủ được chấn động, ngay sau đó, một hương vị chua sót đắng chát không ngừng dâng lên trong lòng.

Hắn biết rõ, nàng muốn nói chính là: Kỳ Nguyệt, ta nhớ ta từng nói qua với người, từ nay về sau đến báo cáo công sự, đi ra thư phòng đi, không nên vào phòng ngủ, đừng để cho người ta cười chê. Nàng đây là đang nhắc nhở hắn? Đang cùng hắn phân rõ giới tuyến! Trong mắt tràn đầy phức tạp, đầu càng cúi thấp, không muốn để cho nàng thấy sự tổn thương của bản thân lúc này.

Kỳ thật, sao hắn lại nguyện ý tới đây? Chính là không biết vì cái gì, hắn không điều khiển được hai chân của mình! Gian phòng này, từ sau lần trước hắn xúc động chạy tới muốn thị tẩm, hắn không có bước vào nửa bước.

Tống Ngâm Tuyết hành động như nàng nói, thật sự chuyện lớn nhỏ gì cũng xử lý ở thư phòng, chưa bao giờ có hành động gì khác, điều này làm cho lòng của hắn, rất là không yên.

Hắn không yên cái gì? Hắn nói không được! Nhưng mà cảm giác này, cứ cảm thấy trong nội tâm có cái gì vướng mắc, làm cho hắn cả ngày khó có thể ăn no ngủ yên.

Từ sau ngày đó hắn buông tay, thái độ nàng đối với hắn, đã thay đổi. Lời nói lãnh đạm, thần sắc hờ hững, mặc dù có trao đổi vài câu, nhưng cảm tình, vĩnh viễn đều không có một chút ấm áp nào.

Hắn sai rồi, hắn sai lầm rồi sao? Hắn sai vì ngày ấy không nên vô tình buông tay sao? Chính là khi đó, hắn cũng không biết chân tướng. Trong sự rối rắm, gấp gao đè nén lòng mình, Kỳ Nguyệt hơi ngẩng

đầu chậm rãi nhìn về phía Tống Ngâm Tuyết, nhìn thấy gương mặt nàng lạnh nhạt không có biểu lộ gì thì trái tim hắn, không khỏi đau đớn một hồi!

Cái phòng ngủ này, Lâm Phong có thể tới, Minh Tịnh có thể tới, thậm chí những người khác đều có thể tới, nhưng chỉ mình hắn không thể Có phải là trong lòng của nàng, hắn đã không còn tồn tại, không dám nghĩ tiếp, biểu lộ Kỳ Nguyệt kinh ngạc, nhìn quanh căn phòng ngủ tràn ngập khí tức nữ tính ôn nhu này, cuối cùng chậm rãi xoay người mở miệng: “Xin quận chúa thứ lỗi, Kỳ Nguyệt nhất thời quên mất.”

Quên? Thật là quên sao? Không! Không phải! Hắn là cố ý!

Hôm nay vốn là đầu tháng, là thời gian hắn đến gặp Tống Ngâm Tuyết báo cáo sổ sách tháng trước. Hắn vốn đợi trong thư phòng một hồi, khi biết được Tống Ngâm Tuyết đang ở trong phòng ngủ thì lòng của hắn, do dự.

Đi? Hay là không đi?

Đi – hắn nhớ tới lời dặn của Tống Ngâm Tuyết trước đây; không đi – hắn lại không khống chế nổi nội tâm của bản thân, một loại khát vọng mà hắn không rõ cứ quán quýt trong lòng hắn! Vì vậy đầu óc nóng lên, trái tim không thể kiềm giữ, hắn quyết định đi xem xét.

Kỳ Nguyệt xoay người, bước bước, thân ảnh lại có chút mất mát, hắn thật không nghĩ đến, chính mình cực lực quyết tâm, thật vất vả mới quyết định, lại đổi lấy một câu hỏi lại bình thản đến không thể bình thản hơn của nàng, điều này làm cho hắn, cay đắng sâu sắc.

Có đôi khi phản ứng bình thản, so với lãnh khốc lại càng có thể gây tổn thương lòng người! Lãnh khốc, ít nhất biểu lộ đối phương còn rất để ý tới mình, dù cho loại để ý này là cừ hận, phần nộ, nhưng tối thiểu nhất, cái này cũng đại biểu ột loại cảm tình. Nhưng còn bình thản? Thái độ không chút để ý nào, biểu lộ thờ ơ, mà ngay cả một ánh mắt cũng không muốn cho hắn, loại cảm giác bị người ta lạnh lùng bỏ qua này, chính là một loại gông xiềng vô hình buộc chặt hắn, ép tới hắn thở không nổi.

“Chúng ta đi thư phòng a!” Vừa thấy Kỳ Nguyệt xoay người, Tống Ngâm Tuyết cầm lấy sổ sách trên bàn cùng đi theo ra ngoài.

Nghe vậy, Kỳ Nguyệt gương mặt nhìn nhìn, biểu lộ phức tạp muốn nói lại thôi, cuối cùng bất đắc dĩ gạt đầu.

“Hả? Quận chúa? Sao chưa gì hai người đã ra rồi?” Ngoài cửa ra vào, sau khi vừa thấy hai người đi ra, Mân Côi kinh ngạc kêu lên. Ông trời a, chuyện này cũng quá nhanh a? Thời gian còn chưa đến nửa nén hương!

Tống Ngâm Tuyết nhìn biểu lộ có chút khoa trương của Mân Côi, biết nàng ta lại bắt đầu hiểu sai rồi, liếc mắt nói: “Mân Côi, ta muốn đi thư phòng!”

“Dạ dạ dạ! Nô tỳ đi theo hầu người.” Vừa nghe lời này, Mân Côi biết Tống Ngâm Tuyết đây là ý bảo chính mình không nên hỏi nhiều, lập tức rụt rụt đầu, biết điều đi trước một bước.

Đi ở hành lang, xuyên qua nhà thủy tạ, Tống Ngâm Tuyết cùng Kỳ Nguyệt bước chậm mà đi. Trước cửa, Thư Ly mang theo một tia vui sướng, một tia tiếc nuối, một tia cô tịch, cô đơn mất hồn tiến đến, không đếm xỉa hai người trước mắt.

(Myu: Đoạn này bị mất một khúc, ta tìm mãi mà không ra. Đại ý có thể đoán là Ngâm Tuyết hỏi Thư Ly thì Khiên Ngưu xen vào bảo mình cùng Thư Ly đang có việc, muốn lôi kéo Thư Ly rời đi.)

Đang nói chuyện, ý bảo Thư Ly cùng đi, thấy vậy, Mân Côi tiến lên, quăng cho nàng một cái bạt tai thanh thúy vang dội.

“Người.” Bùm mặt, vạn phần không cam lòng, Khiên Ngưu cắn răng, oán hận trừng mắt nói: “Người, sao người lại đánh ta?”

“Đánh người? Người cư nhiên còn hỏi vì sao ta muốn đánh người à!” Khi nói chuyện, Mân Côi liếc mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt không biểu lộ, khi thấy nàng không ra hiệu gì, tiến lên hung hăng đập Khiên Ngưu một cước, đập nàng ta ngã lăn trên mặt đất.

“Khiên Ngưu, người thật quá làm càn!” Hai tay chống nạnh, nhìn Khiên Ngưu muốn phát tác lại không dám phát tác, Mân Côi hung ác nói: “Ta đánh người, đó là muốn dạy dỗ người! Ta thân là đại nha hoàn, không thể thấy người sai mà không sửa!”

“Ta, ta phạm lỗi gì.” Mắt đỏ lên, té trên mặt đất, Khiên Ngưu oan ức nói.

“Phạm lỗi gì?” Mân Côi quát lạnh một tiếng, ngón tay chỉ vào mặt nàng ta nói: “Thứ nhất, người không có tôn ti, thấy quận chúa đầu tiên không hành lễ, rồi sau đó tùy ý chi phối Thư Ly công tử, ghê tởm hơn chính là, khi người trả lời quận chúa, rõ ràng đem tên chính mình xếp trước Thư Ly công tử, người nói hành vi phạm thượng như vậy, rốt cuộc có nên đánh hay không hả?”

Mân Côi thở phì phì nói, hít sâu một hơi, nói tiếp: “Thứ hai, ta thấy người còn chưa rõ một chuyện a! Thư Ly công tử là phu quân của quận chúa, quận chúa còn đang ở đây, khi nào thì đến phiên người ra lệnh, bảo nàng trở về đi! Thứ ba, vừa rồi lúc người ở đây nói muốn đi, quận chúa còn chưa đáp ứng người? Người cứ nhiên chưa được quận chúa cho phép lại tự ý bảo Thư Ly công tử đi theo người, Khiên Ngưu a, Khiên Ngưu, ta thấy người có phải chán sống rồi không!”

Mân Côi một hơi nói ra hết toàn bộ, nghe vậy, Khiên Ngưu mặc dù nhận sai cúi đầu, nhưng miệng, lại chưa từ bỏ ý định giải thích: “Nô tỳ là vì có việc mới bảo Thư Ly công tử trở về.”

“A? Có việc? Có chuyện gì? Nói nghe một chút!” Lúc này, Tống Ngâm Tuyết mở miệng, nàng chậm rãi tiến lên, một thân cao quý ưu nhã, đôi mắt nhìn thẳng xa xa, thủy chung không hề hạ xuống.

“Cái này, cái này.” Khiên Ngưu vừa thấy Tống Ngâm Tuyết cao ngạo như thế với mình, trong nội tâm hận muốn chết, hơi tức giận nói: “Chuyện lần trước công tử phân phó nô tỳ, hiện tại nô tỳ đã làm tốt rồi, đang chờ công tử trở về xác nhận!”

“A? Xác nhận a? Được rồi, nghe Khiên Ngưu người nói như vậy, vậy nhất định là chuyện trọng yếu gì rồi! Như vậy đi, dù sao cũng đã lâu ta không có đi Thư Ly các, không ngại thì nhân cơ hội này đi xem đi, thứ nhất là quan tâm tình hình gần đây của Thư Ly, thứ hai. cũng tiện thể xem cái việc gấp của người, rốt cuộc là cái gì?”

“A?” Không nghĩ tới Tống Ngâm Tuyết sẽ nói như vậy, Khiên Ngưu nhất thời không phản ứng kịp. Mới vừa rồi nàng thấy Nhữ Dương quận chúa nhìn chăm chăm vào công tử, lúc này mới tùy tiện tìm cớ lên tiếng ngăn cản. Vốn tưởng rằng cái ả quận chúa háo sắc này e ngại Kỳ Nguyệt công tử ở bên cạnh, sẽ không dám có ý gì với Thư Ly công tử, nhưng ai biết nàng ăn trong nôi, còn nhìn trong chén như vậy!

Tự cho là thông minh dùng một chút thủ đoạn, Khiên Ngưu lúc này tự gây rắc rối, nàng bây giờ trái không được, phải cũng không xong vất hết óc nghĩ đối sách, lại bất đắc dĩ vì chỉ số thông minh có hạn, dù làm thế nào cũng nghĩ không ra nổi.

“Sao rồi? Còn không dẫn đường!” Đáy lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt không chút biểu tình, Tống Ngâm Tuyết rũ mắt xuống, trầm thấp nói.

“Quận chúa, đây là việc nhỏ, không phiền ngài đại giá.” Khó xử không biết nên nói cái gì cho tốt, Khiên Ngưu lúc này, trong nội tâm bỗng có chút sợ hãi mơ hồ.

“Đã là việc gấp, làm sao lại là chuyện nhỏ? Đây không phải là tự mâu thuẫn sao? Ha ha, Khiên Ngưu, người là đang lừa gạt bản quận chúa a! Hay là. Người cố ý không cho bản quận chúa tới gần Thư Ly?”

Lời nói, bình tĩnh và khoan thai, không có một chút gợn sóng, chính là loại không lời nói chút gợn sóng này, lại làm cho Khiên Ngưu bất giác cả kinh, toàn thân khê run.

“Quận chúa, ta, ta,”

“Làm càn! Trước mặt quận chúa, người dám can đảm tự xưng là ‘ta’ sao! Khiên Ngưu, ta thấy người thật là càng ngày càng chán sống!” Quát mắng một tiếng, Mân Côi nhảy dựng lên, mặt tràn đầy vẻ giận dữ.

“Công tử.” Vừa thấy tình hình này, trong lòng biết trốn tránh cũng không được, Khiên Ngưu gương mặt bắt đầu cầu cứu Thư Ly bên cạnh, hi vọng hắn có thể giúp mình đỡ một phen.

“Công tử, quận chúa đang hỏi chuyện người phân phó nô tỳ là gì. . . .”

Nghĩ nhờ Thư Ly giúp nàng nói dối cho tròn lời, Tống Ngâm Tuyết nhìn ra Khiên Ngưu lúc này đang nghĩ gì, cố ý thuận theo nhìn về hướng Thư Ly, miệng vui vẻ nhẹ nhàng nói: “Phu quân, rốt cuộc người phân phó Khiên Ngưu làm chuyện gì vậy?”

Thư Ly nguyên bản còn đắm chìm trong sự cô đơn lúc không tìm được tri âm, nhưng cũng chỉ là thoáng qua rồi mất đi, lúc này nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy. Không hề nghĩ ngợi vô thức lên tiếng: “Ta cũng không có phân phó nàng làm cái gì cả.”

Ta cũng không có phân phó nàng làm cái gì! Lời này vừa nói ra, Tống Ngâm Tuyết cười lạnh một tiếng trong đáy lòng, mà Khiên Ngưu, thì mắt tròn xoe, bộ dạng không dám tin.

“Công tử. . . .” Sao hắn có thể đối xử với nàng như vậy! Nàng đối xử với hắn tốt như vậy, toàn tâm toàn ý phục vụ hắn, làm hắn sao có thể, làm sao có thể không để ý đến sự sống chết của nàng như vậy!

Trong nội tâm, mơ hồ tuôn ra hận ý, Khiên Ngưu cắn chặt môi của mình, không rên một tiếng nhìn qua hắn, nhìn qua nam tử mà nàng ta cho rằng đã phụ lòng say mê của mình, mặt, oán nộ mím chặt môi lại.

Ừng Thư Ly a Ừng Thư Ly! Người cư nhiên dám đối xử với ta như vậy? Ta đây làm tất cả đều là vì người a! Làm sao người có thể, sao có thể vong ân phụ nghĩa như vậy!

Không cam lòng, nàng thật sự rất không cam tâm!

62. Q.1 - Chương 62: Oán Nộ

Khiên Ngưu oán nộ trừng mắt nhìn Thư Ly, cảm thấy vô cùng oán giận.

Tống Ngâm Tuyết thấy vậy, dùng vẻ mặt “ta cũng không có cách nào” nhìn nhìn nàng, sau đó lại nhìn nhìn Mân Côi bên cạnh.

Thấy vậy, Mân Côi hiểu ý, lập tức tiến lên một bước kéo Khiên Ngưu trên mặt đất lên, muốn mang nàng đi.

”Người làm gì! Người muốn làm gì?” Không biết là do Tống Ngâm Tuyết bày mưu đặt kế, Khiên Ngưu vừa thấy Mân Côi tiến lại, không khỏi kêu to lên tiếng:” Buông ra, đừng vào đụng tại!”

”Người phạm lỗi, về lý nên bị phạt, bản quận chúa cảm thấy Mân Côi không có làm sai a.” Nhàn nhạt cười khẽ một tiếng, ưu nhã xinh đẹp, lúc này Tống Ngâm Tuyết tiến lên hai bước, thân ảnh đứng thẳng tắp.

”Quận chúa tha mạng, quận chúa tha mạng!” Biết lúc này không thể mong chờ vào Thư Ly nữa rồi, Khiên Ngưu bắt đầu sợ hãi trong lòng, không ngừng quỳ trên mặt đất dập đầu cầu khẩn.

Không có bất kỳ biểu lộ gì, Tống Ngâm Tuyết đón gió mà đứng, trên khóe môi treo một nụ cười thản nhiên,” Mân Côi, người thân là đại nha hoàn trong Vương Phủ, đối với lỗi hôm nay của Khiên Ngưu, tất nhiên là biết xử lý như thế nào a. . . .”

“Dạ, quận chúa! Dựa theo gia pháp, nếu cấp dưới phạm thượng, lừa gạt người trên, tát tai năm mươi cái, nhốt vào sài phòng suy ngẫm một ngày!” Mân Côi hạ thấp người trả lời, cười đắc ý, vô cùng tự hào bày ra tư thái đại nha hoàn của nàng, ra sức một cái, liền lôi kéo Khiên Ngưu còn đang không ngừng dập đầu dẫn xuống dưới.

“Phu quân thật đúng là ác độc, Khiên Ngưu hầu hạ người đã lâu như vậy, người cũng không chịu nói một câu vì nàng, thái độ lạnh lùng, thực làm trái tim người ta băng giá a!” Trêu chọc Thư Ly, Tống Ngâm Tuyết khẽ cười.

Nghe vậy, Thư Ly chậm rãi xoay người lại, ngữ khí bình tĩnh mà lãnh đạm, “Ta chỉ nói sự thật! Thật sự ta không có phân phó nàng ta làm bất cứ chuyện gì.”

“Rất tốt! Có nguyên tắc! Cái quan điểm này của phu quân, nếu để cho Khiên Ngưu nghe được, không biết còn thương tâm thành cái dạng gì nhỉ? Chủ tử mình sớm chiều phục vụ, rõ ràng hai lần vào thời khắc mình khó xử nhất lại khoanh tay đứng nhìn, đả kích như vậy, bao nhiêu người có thể tiếp nhận nổi?”

Thản nhiên mà nói, trong lời nói xen lẫn trào phúng, nhằm vào Khiên Ngưu, cũng nhằm vào Thư Ly.

Nhớ rõ lần đầu tiên chính mình gặp Thư Ly thì từng dùng Khiên Ngưu lúc ấy còn gọi Mạt Ly hoa uy hiếp hẳn, nói nếu mình muốn xử trí kẻ mưu hại chủ tử, hẳn sẽ hành động như thế nào?

Mời quận chúa tùy ý, hạ thủ không cần lưu tình!

Vẫn nhớ câu trả lời của hẳn lúc đó, lạnh lùng, vô tình, cực kỳ không tương xứng với khí chất tuấn nhã của hẳn! Nói thế nào người ta cũng là người đi theo sau mình hơn một năm, cho dù một điểm cảm tình cũng không có, nhưng mà không đến mức lạnh lùng như vậy nha? Như ngày hôm nay, nếu như Thư Ly chịu mở miệng vì Khiên Ngưu nói dối một câu, ít nhất về thể diện, Khiên Ngưu cũng không thảm như vậy! Thư Ly a Thư Ly, ở trong lòng người, rốt cuộc là như thế nào đây. Tống Ngâm Tuyết lẳng lẳng nhìn hẳn, nhìn thân ảnh thon dài ôm đàn cổ kia, cùng với khí tức nho nhã như gió, trong nội tâm có chút suy tư.

Thấy vậy, Thư Ly không trực tiếp đáp lời nàng, mà chậm rãi ngẩng đầu, thản nhiên nhìn phía trước nói: “Thương tâm hay không thương tâm? Tiếp nhận hay không tiếp nhận được? Những chuyện này đối với ta, không có bất cứ quan hệ nào. Việc duy nhất ta cần làm, chính là nói đúng sự thật.”

Trong lời nói trầm thấp, Thư Ly không nói thêm một lời bỏ đi, thân ảnh kia vẫn cô độc, tịch mịch như trước, thậm chí còn mang theo chút ưu thương nhàn nhạt, khiến người ta nhìn không được muốn tiến lên trước vỗ về. Kỳ Nguyệt nhẫn nhịn thật lâu, trong lòng vui này, từ đầu tới đuôi hẳn vẫn không nói một chữ, chỉ dùng hết sức lực giương mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, nhìn nhất cử nhất động của nàng, một cái chau mày, một nụ cười yếu ớt, sau đó thì tham lam khắc thật sâu trong lòng. Có lẽ ngay cả chính hẳn cũng không biết, hẳn lúc này có bao nhiêu chuyên chú, chuyên chú giống như trên thế giới chỉ có một mình Tống Ngâm Tuyết, mà những thứ khác, chẳng qua đều chỉ là mây bay trên trời, bèo trôi dưới nước tô điểm cho nàng mà thôi.

Tiêu Kỳ Nguyệt đương nhiên không ý thức được cảm tình trong nội tâm của hẳn đã sâu như vậy, ngày đó bên vách núi, lòng của hẳn, hồn của hẳn, cũng đã bị nụ cười mỉm động lại bên môi nàng chiếm cứ, không có đường lui nữa rồi. Không ý thức được, tựa như một tiểu hài tử lạc đường tìm không ra phương hướng, Kỳ Nguyệt ngẩng đầu, nhìn Tống Ngâm Tuyết thật sâu, mà khi đã thấy nàng một mực nhìn hướng Thư Ly rồi đi thì trái tim, mơ hồ chua xót, đau buốt.

Thời gian, qua một ngày, khi Khiên Ngưu mang hai má bị đánh sưng đỏ như cái núi nhỏ trở lại Thư Ly các thì Thư Ly đang ngồi bên cạnh cây đàn, hai mắt xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dạng không biết đang suy nghĩ gì.

“Công tử, nô tỳ đã trở lại!” Miệng đầy oán khí, dùng lực rất lớn xoay người đóng cửa lại, đi vào trước mặt Thư Ly, gương mặt Khiên Ngưu đen thui thối hoắc, bày ra bộ dạng “Khởi binh hỏi tội”.

“Ừa!” Cũng không thêm liếc nhiều, vừa nhìn thấy người trước mặt thì Thư Ly nhàn nhạt lên tiếng, tiếp theo cúi đầu, chậm rãi sờ dây đàn trong tay.

“ Vì sao hôm qua công tử không giúp nô tỳ?” Quả nhiên vẫn nhẫn nhịn không được, quay mặt vào tường một đêm, nàng ta rút ra được kết luận là vẫn không cam lòng, muốn tự mình hỏi cho rõ ràng.”Tại sao ta phải giúp người.” Cũng không ngẩng đầu, lời nói trầm thấp, chuyên tâm vào cây đàn trong tay, cả người Thư Ly lúc này, thoạt nhìn xinh đẹp như trong tranh vẽ.

“Người!” Nghe vậy thì vô cùng chán nản, trong lồng ngực hình như có một cơn tức giận đang dần dần tích tụ, Khiên Ngưu lập tức ngừng khí không tốt mở miệng nói: “Nô tỳ làm như vậy, tất cả đều là vì công tử! Công tử, không phải người vẫn một mực chán ghét quận chúa đấy sao? Làm sao lại nguyện ý nói chuyện nhiều với nàng!” Tìm lý do bao biện cho tham muốn chiếm hữu của mình, Khiên Ngưu lúc này, nói cứ như là cây ngay không sợ chết đứng.

“Nô tỳ không thể nhìn công tử bị người mình ghét dây dưa, nên mới xông lên trước giải vây, ai ngờ kết quả, lại là, lại là.”

Khẽ cắn môi, không đem lời khó nghe trong đáy lòng mắng ra, đối mặt với nam nhân mình yêu thích, nàng vẫn vô cùng khoan dung.

“Ta cũng không yêu cầu người giải vây cho ta, cho nên tự nhiên cũng không cần giúp người.” Một lời phủ nhận sạch sẽ, đơn giản rõ ràng vang lên, Khiên Ngưu nghe vậy khẽ giạt mình, ngay sau đó hận ý nồng đậm ùn ùn kéo đến.

“Công tử, người đây là ý gì!”

“Không có ý gì cả, chính là bảo người từ nay về sau ít quản chuyện của ta một chút.” Tay vẫn không ngừng lại, thẳng tắp mà nói.

Thấy vậy, Khiên Ngưu tức giận đến mặt đỏ bừng, gò má bị đánh sưng cao, bồng rát, hơn nữa mỗi một câu nàng mở miệng nói chuyện, càng khiến nàng thêm đau nhức.

“Vì sao! Ta là thị nữ của người, vì sao chuyện của người ta không được quan tâm trông nom?” Khiên Ngưu không phân rõ đúng sai, lúc này cường từ đoạt lý làm cho người ta sợ hãi. Nghe vậy, Thư Ly khẽ nhếch môi mỏng trầm giọng nói: “Ừ, người chỉ là thị nữ của ta, mà không phải cái gì khác! Cho nên chuyện của ta, còn chưa tới phiên người quan tâm.”

“A! Không tới phiên ta quan tâm?” Hỏi lại một câu, dường như Khiên Ngưu rất thương tâm, nàng không khỏi lui về phía sau một bước, sắc mặt ảm đạm nhìn Thư Ly, trong mắt có sự không cam lòng cùng phẫn nộ.

“Vì cái gì? Vì cái gì! Vì cái gì ta đối với người tốt như vậy, người lại hồi báo ta như thế! Ta không tin ta ở bên cạnh người đã lâu như vậy, cảm tình ta dành cho người, người lại mấy may không biết!”

“Không biết.” Không muốn nhiều lời với nàng, Thư Ly chỉ đơn giản nhắm mắt lại, chậm rãi gảy nhẹ dây đàn của hắn.

“Gạt người! Người gạt người!” Vừa thấy thần sắc hắn lúc này, lạnh lùng, ngạo mạn, chặn người khác ở ngoài ngàn dặm, trái tim Khiên Ngưu bị oán nộ cắn nuốt, thoáng cái bạo phát ra.

“Ừng Thư Ly!” Hét lớn một tiếng, ngón tay chỉ vào mặt hắn, hung ác nói: “Người không biết? Làm sao người lại không biết! Đã hơn một năm nay, ta hướng người ám chỉ qua bao nhiêu lần rồi? Dù người có là đầu gối, hắn là cũng sớm ý thức được rồi! Làm sao có thể đến bây giờ vẫn không biết!”

“Khiên Ngưu, cho dù ta biết thì thế nào? Không biết thì thế nào? Chớ quên, người chỉ là thị nữ của ta, cho nên giờ phút này, xin chú ý thái độ của người một chút!”

“Thái độ của ta? Thái độ của ta cái gì! Ừng Thư Ly ta cho người biết, bằng tướng mạo của ta, làm sao có thể cả đời chỉ làm một thị nữ? Ta muốn, là danh xưng phu nhân, vị trí chính thê của người!” Khiên Ngưu thái độ kiêu ngạo, lúc này đã hoàn toàn xé toang mặt nạ, nàng hôm nay, trực tiếp đem ý nghĩ trong lòng nói ra, vì cái gì, cũng chỉ có một mục đích cuối cùng.

“Chuyện người muốn, hình như có chút buồn cười. Không nói đến chuyện hiện tại thê tử trên danh nghĩa của ta là quận chúa, cho dù sau này không phải, nhưng luận tư cách, luận thân phận, dù thế nào, cũng sẽ không là người.” Vẫn là bộ dạng mây trời nước chảy, Thư Ly lẳng lặng nhắm mắt lại, lời nói lạnh nhạt, chỉ là nếu như cẩn thận nghe kỹ, sẽ nghe ra trong lời nói lạnh nhạt kia, bao hàm nồng đậm châm chọc “Phải không? Thật là như vậy phải không? Ta thấy, cũng chưa chắc a.” Thản nhiên vòng tay lại, trên mặt một mảnh đắc ý, Khiên Ngưu lúc này, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Thư Ly, bên miệng bắt giác hiện lên một nụ cười đắc thắng.

“Công tử, hầu hạ người đã hơn một năm, chẳng lẽ người nghĩ cái gì ta cũng không biết sao? Người cũng không khỏi quá coi thường ta rồi!”

Trong lời nói tự tin, hàm chứa sự đắc ý ngạo mạn. Nghe vậy, bàn tay Thư Ly một mực vuốt ve dây đàn khẽ dừng lại, ngay sau đó cặp mắt tuấn lãng sáng ngời kia chậm rãi mở ra, nhìn thẳng người phía trước.

“Người nói lời này, rốt cuộc là có ý gì.”

“Có ý gì? Chẳng lẽ công tử cảm thấy ta nói chưa đủ rõ ràng sao? Không nên bắt ta nói toạc móng heo ra a?” Cười sáng lạng, tự cho là rất đẹp, nhưng gương mặt kia sừng phù khó coi như đầu heo, lắc lắc rêu rao.

“Công tử, chúng ta người sáng mắt không nói chuyện mờ ám! Sở dĩ người bảo ta bớt quần chuyện của người, lại không muốn ta thường xuyên đi theo bên cạnh người, vì cái gì, còn không không phải là sợ ta biết bí mật của người sẽ tiết lộ ra, làm hỏng đại sự của người sao! Chính là ta muốn nói cho người biết, kỳ thật từ rất sớm, ta đã biết bí mật của người rồi! Ta một mực âm thầm chịu đựng không hé nửa lời, chính là vì nghĩ có một ngày, như hôm nay, trong tay có thể nắm một thứ để đàm phán với người, dùng việc này đạt được thứ ta mong muốn!”

Khiên Ngưu nói đến đây, trong mắt không ngừng hiện ra hào quang, tựa như nguyện vọng đang ở ngay trước mặt nàng, chỉ cần tiến lên một bước là có thể đạt tới! Dương dương đắc ý cười, nháy cũng không nháy mắt nhìn, nhìn xem sau khi nghe được chuyện đó, người trước mắt sẽ có phản ứng như thế nào.

“Người muốn được cái gì?” Lúc này Thư Ly thả tay xuống, biểu lộ cũng dần dần chăm chú, thay đổi cảm giác thanh nhã như gió lúc bình thường, cả người thoát nhìn có chút lạnh lùng.

“Thứ ta muốn, không phải ta vừa mới nói sao? Danh xưng phu nhân, vị trí chính thê của người!”

“Không có khả năng.”

Lời nói nhàn nhạt không có chút độ ấm nào vang lên bên tai, nghe vậy, Khiên Ngưu dữ tợn nghiêm mặt, hung dữ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không có khả năng? Được lắm! Ta đây phải đem chuyện người âm thầm tư thông nước khác, ý đồ thoát khỏi Nhữ Dương Vương phủ nói cho quận chúa biết!”

Tự tin cười tà, biểu lộ uy hiếp, lời nói âm tàn, cộng thêm tướng mạo xấu xí, làm cho cả người Khiên Ngưu thoát nhìn cực kỳ vặn vẹo.

Sau khi nàng nói xong, nhìn chăm chăm vào Thư Ly, chờ đợi câu trả lời của hắn. Thấy vậy, Thư Ly không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn lại nàng.

Lầm tưởng loại nhìn lại này thành cố ý khiêu khích, Khiên Ngưu nghĩ hắn tưởng mình chỉ thuận miệng nói lung tung, cũng không biết tình hình thực tế, vì vậy cao ngạo đứng thẳng, ho nhẹ một tiếng nói: “Thế nào, người không tin lời ta nói sao? Hừ! Để ta nói rành mạch cho người biết, mỗi giữa tháng, người đợi ta ngủ say sẽ lẳng lẽ chuồn ra gặp một người, mà người đó là ai? Đến từ đâu? Chắc công tử người cũng không cần ta nói toạc ra, dù sao lúc trước cả nhà Ứng phủ bị định tội thì ít nhiều cũng dính chút quan hệ với hắn”

“Rất tốt, tiếp tục.” Nghe Khiên Ngưu nói..., Thư Ly không nói gì thêm, chỉ gật đầu bảo nàng nói tiếp.

Thấy vậy, Khiên Ngưu mỉm cười, rung rung hai gò má sừng thật cao nói tiếp: “Tuy ta không biết công tử người đang tính toán cái gì, nhưng ta biết rõ, từ trước đến nay người cùng người kia liên lạc, chính là vì muốn có một ngày rời khỏi Nhữ Dương vương phủ, ta nói có đúng không?”

Thư Ly không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, trong mắt có loại thâm ý không rõ đang lưu động.

Khiên Ngưu thấy lúc này hắn yên lặng, tưởng đã bị mình dọa sợ, lập tức trong lòng vui vẻ lại nói đến điều kiện của mình: “Công tử, chỉ cần người thê sau này sẽ dẫn ta cùng đi, cũng đáp ứng lấy ta làm chính thê, ta liền đem hết thủy bí mật mà ta biết giấu kín trong bụng, cả đời cũng không nói ra, thế nào!”

Tự cho là điều kiện mình nêu ra rất tốt, nhất định sẽ được câu trả lời đồng ý của Thư Ly, nhưng ai biết sau khi Thư Ly nghe mấy lời tự cho là đúng của nàng, chỉ nhẹ nhàng cười, tiếp theo lấy khẩu khí đậm mạc nói: “Điều kiện của người, ta bắt lực.”

“Người!” Tức giận đến mỗi cọng tóc đều dựng lên, Khiên Ngưu chăm chú nhìn Thư Ly chăm chăm, vẻ mặt đây hận ý nói: “Chẳng lẽ người thật sự không sợ ta đem chuyện của người nói cho quận chúa sao? Quận chúa kia, nàng trời sinh tính tình đáng ghét! Nếu như bị nàng biết, nam tử nàng thật vất vả cứu ra từ pháp trường, cứ nhiên mỗi ngày đều mưu đồ suy nghĩ phải rời xa nàng, thậm chí còn có thể làm ra những chuyện thương tổn đến nàng, người nghĩ, nàng sẽ dùng thái độ như thế nào để đối xử với người?”

Thần sắc khiêu khích, ngữ khí uy hiếp, lúc Khiên Ngưu muốn mở miệng lần nữa thì Thư Ly chậm rãi nhắm mắt lại, tiếng đàn vang lên một lần nữa, tùy ý, nhàn nhạt khuấy động.

” Cả đời Thư Ly ta đây, ghét nhất là bị người khác uy hiếp! Ta không thèm để ý người nói cái gì với Tống Ngâm Tuyết, cũng không quan tâm sau khi nàng ta biết sẽ đối xử với ta như thế nào! Ai có phúc nấy, ta hôm nay, cũng không có cái gì cần phải để ý, mà về phần những cái khác, thì mời người cứ tự tiện a.”

63. Q.1 - Chương 63: Sai Lầm Trùng Hợp

” Cả đời Thư Ly ta đây, ghét nhất chính là bị người khác uy hiếp! Ta không thèm để ý người nói cái gì với Tống Ngâm Tuyết, cũng không quan tâm sau khi nàng ta biết sẽ đối xử với ta như thế nào! Ai có phúc nấy, ta hôm nay, cũng không có cái gì cần phải để ý cả, mà về phần những cái khác, thì mời người cứ tự tiện a.”

Thư Ly nhàn nhạt mà nói..., xen lẫn sự cự tuyệt rất lạnh lùng, lúc này, hắn đã biểu lộ rõ thái độ, bất luận Khiên Ngưu có đem bí mật của hắn nói cho Tống Ngâm Tuyết hay không, hắn cũng sẽ không để ý.

Cả nhà bị định tội, tịch thu tài sản xử trảm, còn lại một mình cô độc trên đời, chỉ có âm luật làm bạn, nhưng mà không có một người tri âm nào bên cạnh, loại dày vò cùng tra tấn trong nội tâm này, làm cho lòng của hắn không khỏi vô cùng cố chấp.

Kỳ thật, hắn cũng không phải hoàn toàn không sợ Khiên Ngưu đi mật báo, dù sao đã vất vả mưu đồ hơn một năm, tận mắt thấy sắp thành công rồi, nhưng lại thất bại trong gang tấc, nếu nói không để ý, tuyệt đối là gạt người! Chính là, hắn không hối hận! Nếu như muốn hắn dùng hạnh phúc để đổi lấy tự do, dù hắn có chết, cũng sẽ không làm như thế.

Thê tử của hắn, chỉ có thể là người tri âm cùng hắn nên duyên cầm sắt, trừ người đó ra, hắn sẽ không cho phép bất luận kẻ nào ngấp nghé, mà ngay cả Như Dương quận chúa cũng không thể!

Cho nên hôm nay, cho dù tất cả kế hoạch của mình bị người ta làm bại lộ, trong khắc sau đầu sẽ lia khỏi cổ, hắn cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của Khiên Ngưu, cho dù là nhất thời lừa gạt hắn cũng không nguyện ý!

Đây chính là hắn, Ứng Thư Ly! Ứng Thư Ly cố chấp như điên!

“Người! Người! Người thật sự không sợ!” Tức giận nên lời nói có chút cà lăm, Khiên Ngưu, sau khi chống lại thái độ quyết tuyệt này của Thư Ly, toàn thân run rẩy chỉ hắn: “Người tình nguyện để mưu đồ lâu như vậy của mình bị hủy hoại chỉ trong chốc lát? Người tình nguyện buông tha cho tự do hướng tới đã lâu mà cả đời bị nhốt trong các này? Ta không tin, ta không tin!”

“Tin hay không tùy người. Còn nữa, bây giờ người cũng có thể đi bắt báo rồi.” Từ từ nhắm hai mắt lại, âm thanh nhẹ nhàng quyến rũ như nước hồ thu chậm rãi tuôn ra, bình tĩnh lạnh nhạt lộ ra phản ứng nội tâm của người đánh đàn.

Theo hắn lâu như vậy, há lại không biết ý tứ của hắn, Khiên Ngưu thấy thế, mặt vặn vẹo, hàm răng cắn “ken két”, “Vì cái gì, vì cái gì người không muốn ta làm chính thê của người? Yêu cầu của ta rất đơn giản, chỉ cần cái vị trí chính thê này mà thôi! Từ nay về sau nếu người không thích ta, chán ghét ta, người còn có thể nạp thiếp a! Nếu như người ngại phiền toái, ta có thể tự mình giúp người chọn, chọn những người tuổi còn trẻ, dung mạo xinh đẹp, cái dạng gì cũng có thể, tóm lại nhất định sẽ làm người thỏa mãn!”

Gấp gáp, cũng không biết mình lúc này nói hư nói vượn cái gì, dù sao Khiên Ngưu hiện tại, chỉ một lòng muốn cho Thư Ly thay đổi chủ ý.

Ngay từ đầu Thư Ly đã không nói tiếp, chỉ chậm rãi khảy đàn, lúc này, Khiên Ngưu thấy phiền lòng, thô lỗ tiến lên mãnh liệt một bả đẩy hắn, sau đó tự mình thở hổn hển.

Thư Ly ưu nhã buông đàn ra, chậm rãi đứng lên, hai mắt chỉ nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ nói: “Người không phải người ta muốn!”

Vừa nghe lời này, Khiên Ngưu bị đả kích, sắc mặt nàng tái đi, hung hăng nói: “Ta không phải người người muốn? Vì cái gì! Ta theo người đã hơn một năm, cũng có thể xem như mỗi ngày gặp mặt, vì cái gì người không muốn ta? Chẳng lẽ là bởi vì chê ta lớn lên không đủ đẹp sao!”

“Tướng mạo như thế nào? Có phải xinh đẹp tuyệt trần hay không? Cho tới bây giờ cũng không phải là thứ ta quan tâm! Nếu như ta thích một người, dù cho người kia lớn lên xấu xí, ta cũng sẽ không chú ý! Mà ngược lại, nếu như ta không thích một người, cho dù nàng lớn lên xinh đẹp, ta cũng”

Chậm rãi xoay người, lời nói thâm ý nhàn nhạt nhìn nàng, lúc này ở trong đầu Thư Ly, hiện ra thân ảnh đứng ngâm xương xa xa ngày hôm qua. Hắn biết, nàng là nữ tử! Là nữ tử mà hắn hướng tới đã lâu! Một ngày kia, nếu như hắn có thể tìm được nàng, bất luận nàng lớn lên như thế nào, hắn cũng sẽ không buông tay.

Trầm thấp nghĩ, biểu lộ có chút xúc động, thấy vậy, Khiên Ngưu hừ lạnh một tiếng, liên tiếp châm chọc nói: “A, không để ý đến tướng mạo? Thú vị lắm! Từ xưa đến nay, có nam tử nào không háo sắc, không thích nữ tử xinh đẹp sao? Nếu quả thật có, thì tất cả chó trong thiên hạ, không ăn cứt mà đi ăn cỏ rồi!”

Thô tục ác độc chửi rủa, cứ như chính mình rất có tư cách hỏi chuyện này! Bất quá chỉ là một kẻ hạ nhân, lại ở đây hô to gọi nhỏ chất vấn chủ tử, lòng dạ của Khiên Ngưu, thật đúng là không chỉ cao ngạo bình thường!

Không muốn để ý tới sự thô tục của nàng nữa, Thư Ly nhìn ra ngoài cửa sổ. Thấy vậy, biết mình nói lỡ, Khiên Ngưu ảo não không biết nên làm sao mới tốt, đơn giản liền vọt lên, ôm chặt lấy Thư Ly không ngừng dẩy dụa: “Công tử! Công tử! Ta thật sự thích người! Từ lần đầu tiên ta thấy người, ta liền thích người thật sâu rồi! Ta không phải cố ý muốn rình coi bí mật của người, chỉ là trong lúc vô tình phát hiện được! Khi đó, ta biết người mưu đồ phải rời Vương Phủ, ta cực kỳ cao hứng, thậm chí một ngày kia người rời đi, nhất định cũng sẽ dẫn ta đi theo!”

“Công tử, người lấy ta đi! Ta chiếu cố người đã lâu như vậy, thói quen cuộc sống đều rất rõ ràng, nhất định giỏi hơn, chu đáo hơn những người khác!” Dẩy dụa ôm lấy Thư Ly, tay còn không ngừng vuốt ngực của hắn, miệng không ngừng giải thích lý do, giờ phút này Khiên Ngưu bằng bất cứ giá nào, cũng liều lĩnh muốn đạt mục đích.

“Buông ra!” Thanh âm lạnh lùng, ánh mắt xem thường, Thư Ly nổi giận, phát tay một cái đẩy nàng ra, “Khiên Ngưu, xin tự trọng!”

“Tự trọng?” Khiên Ngưu phẫn nộ, lúc này đầu óc đã chẳng còn thanh tỉnh, nàng cười ha ha một tiếng, dùng sức một cái đem quần áo của mình kéo ra, lại mạnh mẽ giặt vài cái, thảng đến khi lộ ra da thịt của nàng, “Tự trọng? Tự trọng cái gì? Ta không cần tự trọng! Không phải nói có chủ tử thế nào sẽ có nô tài thế ấy sao? Nhữ Dương quận chúa phóng đảng không kiềm chế, thấy nam nhân là muốn bay đến, ta đây so với nàng còn tốt hơn nhiều!”

Âm hiểm cười, tiếp tục kéo y phục của mình, Khiên Ngưu chậm rãi tới gần Thư Ly, vừa tới gần còn vừa nói: “Công tử, người muốn ta đi, ta tuyệt đối tốt hơn quận chúa! Tuy ta không đẹp như nàng, chính là nàng đã là thứ hàng đã qua không biết bao nhiêu tay rồi, làm sao bằng mùi thơm xử nữ của ta đây? Công tử, đến đây đi, mau tới đi!”

Chậm rãi mời mọc đi lên trước, vừa đem mình so sánh cùng Tống Ngâm Tuyết, vừa cười như hoa, khiến cho gương mặt nàng vốn sừng cao như mặt heo, dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu, càng có vẻ khủng bố.

“Người!” Không nghĩ tới nàng lại không biết xấu hổ như vậy, trước mặt một đại nam nhân lại tự cởi áo nơi đây lưng, Thư Ly lui về phía sau vài bước, ghét bỏ muốn tránh thật xa.

Thấy vậy, Khiên Ngưu cũng không trông nom gì nữa, mạnh mẽ bổ nhào vào trên người hắn, lộ rõ bả vai bắt đầu chà xát lung tung nói: “Công tử, thân thể ta đây, tuyệt đối sạch sẽ hơn Nhữ Dương quận chúa.”

Thể hiện sự thuần khiết của mình, Khiên Ngưu cố ý lộ thủ cung sa của mình ra, gờ thảng đến trước mặt Thư Ly cho hắn xem.

Thấy vậy, nhìn cũng không nhìn, dùng sức một cái hung hăng đẩy người kia ra ngoài, trên mặt, đầy sự phần nộ uy hiếp từ trước tới nay chưa từng có, “Người hạ tiện cũng không sao, nhưng đừng vậy bản người khác!”

Sắc mặt lạnh lùng, đẩy cửa đi ra ngoài. Ở chung lâu như vậy, lần đầu mới thấy Thư Ly tức giận như vậy, khiến Khiên Ngưu có chút trở mắt đứng như trời trồng.

Đây là Thư Lycông tử ưu nhã hoài niệm trước kia sao? Hắn cũng có một mặt lãnh khốc như thế ư?

“Ừng Thư Ly!” Hận ý không ngừng từ trong nội tâm bùng mãnh trào ra, nửa người trên lửa lò cảm thấy có chút lạnh, Khiên Ngưu cắn môi, xấu hổ và giận dữ ủy khuất đều hiện lên trên mặt, miệng, không ngừng oán hận nói: “Ừng Thư Ly, đây là tự người không biết tốt xấu! Vậy cũng đừng trách ta hung ác!”

Dứt bỏ hết thảy đi cầu xin hắn a, không nghĩ tới đối lại là sự đối đãi như thế, trong lòng Khiên Ngưu làm sao cũng nuốt không trôi cơn tức này, u ám nhìn theo hướng Thư Ly bỏ đi, chậm rãi kéo xiêm y của mình lại, oán hận mãnh liệt đi tới hướng Ngâm Tuyết các của Tổng Ngâm Tuyết

Cùng lúc đó, Kiều Mạt Nhi đang ở trong Thiên Hương các nghỉ ngơi, trải qua Tổng Ngâm Tuyết mấy lần luân phiên làm xấu hổ, hơn nữa thêm một đêm điên cuồng đập phá kia, thể lực có chút chống đỡ không được, thẳng tắp nằm trên giường vài ngày, hôm nay mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Ngồi trong Thiên Hương Các một lần nữa được bày biện, đau lòng được nhớ tới ngày ấy bị Mân Côi thu một ngàn lượng bạc, trái tim Kiều Mạt Nhi, đang phát hận đến nhỏ ra máu.

“Công chúa, dựa theo giá cả ở đây, ngài cần bồi thường tổng cộng tám trăm lượng bạc, sau đó lại thêm phí công nhân quét sạch gian phòng, phí tổn thất tinh thần, phí bịt miệng, tổng cộng một ngàn lượng, phiền ngài ký tên đồng ý!”

Trong đầu, lại nghĩ tới sắc mặt kiêu ngạo của Mân Côi ngày đó. Cùng với mấy lời nghe xong khiến cho người ta phát hỏa..., Kiều Mạt Nhi nặng nề đưa tay gõ bàn, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Tổng Ngâm Tuyết, người chờ đó cho ta, chờ người ăn Cục lạc đàn của ta, xem ta thu thập người như thế nào!”

“Mạt Nhi đây là muốn thu thập ai a?” Thành linh một lời nói vang lên sau người, nghe vậy lấp bắp kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng lại trông thấy Lục hoàng tử Tổng Vũ Kiệt vẻ mặt cười thâm đang đứng đó.

“Tổng Vũ Kiệt! Sao ngươi lại tới đây?” Có chút kinh ngạc, không nghĩ tới đã trễ thế này, hắn còn có thể hống hách lộng hành ra vào phòng của mình như thế .

“Tiểu Đào! Tiểu Đào!” Hết nhìn đông tới nhìn tây hô lên, muốn gọi nhiều người đến lấy thêm can đảm, nhận ra dụng ý của nàng, Tổng Vũ Kiệt cười xấu xa một tiếng nói: “Yên tâm đi, công chúa! Cùng một loại sai lầm, bổn hoàng tử sẽ không phạm hai lần. Lần trước chính tiểu nha đầu kia quấy rối chuyện tốt của chúng ta, làm hại ta sau khi trở về lật qua lật lại ngủ không được, trong lòng cứ nghĩ đến thân thể mê người của công chúa”

Tổng Vũ Kiệt hèn mọn bỉ ổi nói, đôi mắt kẻ trộm tỏa sáng chăm chú nhìn dáng người uyển chuyển của Kiều Mạt Nhi, hầu kết không khỏi động đậy, gờ chân lên chậm rãi đi tới.

“Công chúa, nàng cho ta một lần a, bằng không trong lòng ta, sẽ nhớ nhưng không thôi!” Ra vẻ chân thành nói, Tổng Vũ Kiệt bắt đầu vươn tay, quệt mồm muốn đánh tới phía trước.

“Lục hoàng tử như thế, chẳng lẽ không sợ Nhữ Dương quận chúa mà biết sẽ trách tội người sao?” Kiều Mạt Nhi muốn dùng giáo huấn lần trước đe dọa hắn, ai ngờ nghe vậy, Tổng Vũ Kiệt đắc ý cười nói: “Sẽ không! Ngâm Tuyết muội muội rất cuộc vẫn là tốt với ta, nàng đã cho phép ta, chỉ cần ta muốn, có thể không cần thông báo nàng, trực tiếp tiến đến là được!”

Cái gì? Vừa nghe chuyện đó, Kiều Mạt Nhi tức giận đến toàn thân phát run, cũng chẳng quan tâm đến hình tượng cao nhã rồi, trực tiếp chửi ầm lên: “Tổng Ngâm Tuyết tiện nhân nhà người! Nàng nhẫn tâm làm vậy a??”

“Ai, ai! Công chúa, nàng đừng mắng tiểu Ngâm Tuyết a, là ta cầu nàng, nàng là bị ta cầu phiền đến hết cách, lúc này mới bắt đắc dĩ đáp ứng!” Tổng Vũ Kiệt không biết chân tướng của sự tình, lúc này bắt đầu bảo vệ Ngâm Tuyết.

Hừ, không có biện pháp? Lại không có cách nào sao? Nếu như nàng thật sự không muốn, nàng sẽ có một trăm, một ngàn cái biện pháp đến cực tuyệt, sao có chuyện cuối cùng vì bất đắc dĩ mà đáp ứng chứ? Cái này căn bản là nàng có chủ tâm!

Lửa giận trong lòng đối với Tống Ngâm Tuyết càng ngày càng tăng, cuồng dã, hung mãnh đốt cháy trái tim Kiều Mạt Nhi. Lúc này, thừa dịp nàng thất thần, Tống Vũ Kiệt tiến lên, một bả ôm nàng, miệng lẩm bẩm, “Tiểu bảo bối tim gan của ta, nàng thật đúng là hại chết ta rồi!”

Tay không ngừng vuốt ve thân hình mê người, thoáng cái chạy vào trong nội y, vừa tiếp xúc với làn da trơn mềm của Kiều Mạt Nhi, Tống Vũ Kiệt không khỏi sáng khoái run rẩy cả người, sau đó bắt đầu lộ ra bản chất dâm tà của hắn, miệng cũng bắt đầu ô ngôn uest ngữ nói: “Công chúa, thân thể này của nàng sờ thật đúng là sướng tay a! Nếu ta có thể sờ mỗi ngày thì tốt rồi!”

“Ngươi!” Phẫn nộ nghiêm mặt, bị giam cầm không thể nhúc nhích, tùy ý cho cái móng heo đáng ghét kia không ngừng vuốt ve khóa rất tròn của mình, răng ngà Kiều Mạt Nhi nghiến ken két rảng nuốt cục tức vào trong bụng, không khỏi thở gấp.

“Chậc, chậc chậc. . . .” Vừa tiếp tục động tác, vừa không ngừng cảm thán, bàn tay to của Tống Vũ Kiệt dùng sức lôi kéo, đem y phục phiền hấn làm việc kéo xuống, lộ ra thân trên xinh đẹp của Kiều Mạt Nhi.

“Công chúa, ta thật sự rất thích nàng!” Tán thưởng một tiếng, hai mắt phát sáng, gấp gấp gỡ trò, không ngừng nuốt nước miếng, miệng ngậm lấy tiểu đầu hồng hào, gặm cắn, mút vào nói: “Ừm, lần trước mới sờ soạng như vậy, làm hại ta đau khổ tưởng nhớ vài đêm! Hôm nay nếu không để cho ta sướng một phen, chẳng phải là mỗi buổi tối đều ngủ không yên sao. . . .”

Kiều Mạt Nhi nghe câu nói cực kỳ vũ nhục kia..., cả người run rẩy lợi hại, nàng, công chúa được sủng ái nhất Kiều quốc, có bao giờ gặp qua tình cảnh chịu không thấu như thế này! Nàng phẫn nộ! Nàng hận!

“Buông tay! Buông tay!” Sử xuất khí lực toàn thân chống cự hấn, bởi vì Tống Vũ Kiệt đang chìm đắm trong sắc dục, không nghĩ tới nàng nhất thời phản ứng dữ dội như vậy, không để ý, liền để cho nàng gãy ra.

“Công chúa, hiểu nhau cả mà, cần gì làm bộ làm tịch như vậy? Mau lại đây a, ta đã chờ không kịp rồi!” Chế nhạo một tiếng, dứt lời muốn tiến lên. Thấy thế, Kiều Mạt Nhi che ngực bị hấn hôn đến chỗ nào cũng là nước miếng, cất giọng sắc bén nói: “Tống Vũ Kiệt, ngươi dám can đảm mạo phạm ta, chẳng lẽ không sợ ta về nước sẽ đem việc này nói với phụ hoàng ta, khiến hấn phát binh tấn công Đại Tụng các ngươi sao?”

“Phát binh? A!” Cười lạnh một tiếng, đứng thẳng người, không hài lòng lắm khi lúc này Kiều Mạt Nhi mang cái này ra uy hiếp hấn, bộ dạng Tống Vũ Kiệt cà lơ phát phơ châm chọc nói: “Ha ha, công chúa, ta thấy nàng vẫn không hiểu tình huống trước mắt a!”

Cười xấu xa một tiếng, khiến thịt béo trên mặt loạn chiến, liếc mắt nhìn, khẩu khí hòa hoãn lại, Tống Vũ Kiệt mở miệng lần nữa: “Công chúa, chẳng lẽ nàng định thật sự đem chuyện nàng bị ta đùa bỡn nói với phụ hoàng, sau đó khiến cho cả thiên hạ đều biết sao? Ha ha, nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ cả đời này, trừ ta ra, nàng cũng không thể gả cho ai khác rồi!”

“Tiếp theo, sau khi thiên hạ đều biết, nàng bị dư luận bức bách phải cho gả ta, ta tất nhiên là sẽ không cự tuyệt! Nhưng bởi vì nàng cũng không phải xử nữ, hơn nữa ta cũng đã có chánh phi, cho nên đến lúc đó, nàng chỉ đành phải làm tiểu thiếp phòng nhì của ta rồi!”

“Cuối cùng, cho dù Kiều quốc nàng trở mặt khai chiến với Đại Tụng ta, chính là nàng chó quên, Đại Tụng chúng ta binh lực cường hấn, biên giới lại có Ngũ Ca dưng mãnh thiện chiến của ta canh gác, chỉ là một Kiều quốc, hình như còn không đáng để vào mắt.”

Rất khó có lúc tỉnh táo sáng suốt như vậy, Tống Vũ Kiệt lúc này vẻ mặt đắc ý phân tích cho Kiều Mạt Nhi thấy chỗ lợi hại. Nghe vậy, Kiều Mạt Nhi đầu tiên là khê giật mình, sau đó trầm mặc không lên tiếng, như là đang suy tư lời nói của Tống Vũ Kiệt.

Thấy vậy, cười sáng lạng, lại khiến đồng thịt béo rung rung một hồi, Tống Vũ Kiệt khinh miệt nói: “Làm cùng ai chẳng thế? Nghe nói hai ngày trước, nàng vì hấp dẫn Quân Tử Sở, còn cố ý lột sạch quần áo câu dẫn hấn, kết quả chuyện này không thành, ngược lại bị một đám hạ nhân nhìn thân thể! Ai, ta nói, nàng ngay cả hạ nhân cũng để cho nhìn, cần gì phải luôn làm bộ làm tịch trước mặt ta?”

“Người! Người nghe ai nói việc này!” Vừa nghe lời này, Kiều Mạt Nhi vốn cả kinh lại càng hoảng sợ, luôn mồm phụng phịu hỏi lại.

Nghe vậy, cười cười, chậm rãi cởi bỏ nút áo, Tống Vũ Kiệt vừa nói vừa cười: “Ai nói ? Ta cũng không biết là ai nói! Dù sao chuyện này đã lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, làm cho ta cũng không biết là ai nói đầu tiên!”

Thành thật nói, bắt đầu tới gần con mồi trước mắt, mãnh liệt bỏ nhào một cái, lần nữa đem Kiều Mạt Nhi kéo vào trong ngực, bàn tay to không kiên nhẫn giãy cánh tay đang ngăn trước ngực của nàng, cứ như vậy đem nàng áp trên mặt bàn, Tống Vũ Kiệt bắt đầu gỡ trò.

Từ miệng một đường hôn đến rốn, hai tay gắt gao cầm chặt kiều nhũ đứng thẳng, mặc nàng không cam lòng ồm ờ, bắt đầu dùng lực xoa nắn.

“Tiểu mỹ nhân, mỹ nhân của ta.” Sắc dục gấp gáp kêu, không thể chờ đợi được cởi bỏ quần, lộ ra cái khí cụ đầy kinh nghiệm chiến trường kia, Tống Vũ Kiệt nâng tay mập lên kéo mạnh, chỉ nghe “Xoạt ——” một tiếng, quần lụa của Kiều Mạt Nhi liền rách toang, chia làm hai mảnh, tung bay phiêu nhiên.

“” Không phát ra tiếng nào, chỉ nhiệt tình nuốt nước miếng, mặt kính chính mình ngày nhớ đêm mong lúc này đang ở trước mắt, chuyện này bảo hẳn làm sao có thể không hưng phấn.

Gầm nhẹ một tiếng, gấp gáp đưa thân tiến lên, tách hai chân của nàng ra, mở ra thật rộng, sau đó dùng sức động thân một cái, khí cụ thuận lợi đi vào trong hoa viên khát vọng đã lâu này.

“Éc ——” kêu một tiếng hèn mọn bỉ ổi, trên mặt một mảnh thoải mái, Tống Vũ Kiệt rốt cục đạt được ước muốn, lúc này ra sức vận động cái mông to béo kia, giữa hai chân mở lớn của Kiều Mạt Nhi, ra sức ra vào khai khẩn.

Kiều Mạt Nhi chịu đựng cơn tức giận, thừa nhận Tống Vũ Kiệt như động dục đâm loạn giữa hai chân, hận đến trái tim vo thành một khối. Tống Ngâm Tuyết, khoản nợ này, ta sẽ hảo hảo ghi lên trên đầu người!

Đang lúc này, ngoài cửa vang lên một hồi tiếng bước chân, tiếp theo thanh âm mơ hồ của Tiểu Đào liền truyền đến, “Công chúa? Công chúa.”

Vừa nghe thanh âm này, dù sao cũng là có tật giật mình, thắm hận vừa rồi mình xuống tay quá nhẹ, làm cho tiểu nha đầu kia tỉnh lại ngay lúc này, hồng bét chuyện tốt của hẳn!

Tuy vừa rồi hẳn nói nghe rất phóng khoáng, nhưng mà chân chính bảo hẳn công cái tội danh cường bạo công chúa nước khác này, hẳn lại đảm đương không nổi! Vì vậy lúc này, thấy Tiểu Đào muốn vào, không biết vì sao trong lòng bối rối một hồi, vội vàng từ trong cơ thể Kiều Mạt Nhi bứt ra, tiếp theo ba chân bốn cẳng xách quần mặc vào, sau đó liền mạnh mẽ xông ra ngoài.

“Công ——” cùng Tiểu Đào chạm mặt, còn chưa kịp nhìn rõ ràng, chỉ có cảm giác có cái gì đó chọt lóe lên trước mắt, sau đó biến mất trong bóng đêm tăm tối.

Đúng là chó cùng đường cũng có thể nhảy tường! Không thể tưởng tượng được mập mạp như Tống Vũ Kiệt, dưới tình huống cấp bách cũng sẽ có thân thủ như thế.

Sau khi Tiểu Đào vào nhà, nhìn cảnh tượng trước mắt lại càng hoảng sợ.”Công chúa!”

Thét kinh hãi một tiếng, vội vàng tiến lên đem Kiều Mạt Nhi lúc này còn nằm trên mặt bàn, hai chân mở lớn kéo lên, sau đó rất nhanh tìm bộ y phục phủ thêm cho nàng.

“Công chúa, đây là.” Do dự mà không dám hỏi nhiều, chỉ ở một bên cúi đầu buồn mắt nhìn xuống đất.

Không phải Kiều Mạt Nhi không muốn ngồi dậy, cố ý nằm trên bàn cho người ta xem, chỉ là bởi vì eo nàng vừa rồi bị Tống Vũ Kiệt thô lỗ xông tới phát đau, cho nên lúc này nàng chỉ có thể cứng còng thân thể vịn bên giường, miệng không ngừng mắng: “Lục béo ị chết tiệt, ta muốn ngươi chết không yên lành!”

“A, công chúa! Người vừa rồi hẳn, là Lục hoàng tử.” Tiểu Đào vừa nghe lời này, khiếp sợ ngẩng đầu, cảm thấy rõ ràng hết thảy, vì vậy lập tức thức thời cúi đầu, giả bộ như không biết.

Chính là người nói vô tâm, người nghe có ý!

Ngoài cửa, Tử Sở đã vài ngày chưa đến Thiên Hương các, từ sau ngày ấy, rốt cục quyết định lấy dũng khí, không để ý tới những tin đồn kia, ngược lại lựa chọn tin tưởng Kiều Mạt Nhi đi tới trước cửa, muốn cùng nàng thẳng thắn nói chuyện một chút!

Tử Sở các vốn cách Thiên Hương các không xa, Tử Sở nghĩ thông suốt rồi, nhất thời cao hứng, liền không để ý sắc trời đã tối, nhắc chân đi đến Thiên Hương các.

Chính là ai ngờ hần mới vừa đi chưa đến vài bước, liền thấy một cái thân ảnh mập mập vội vội vàng vàng chạy ra! Hần nhìn nhìn thân ảnh kia, mơ hồ cảm thấy người nọ như Đại Tụng Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt, trong lòng lập tức mất hứng! Vì an ủi mình, hần nghĩ lại, cảm thấy một đại nam nhân ngoài phủ, làm sao có thể đêm hôm khuya khoắt chạy đến trong khuê phòng một cô nương, chuyện này là căn bản không có khả năng! Vì vậy hần an tâm, liền đi tiếp đến Thiên Hương các.

(Myu:Từ chương này không hiểu sao tác giả lại thay Đại Tụng bằng Đại Tống, ta vẫn giữ nguyên là Đại Tụng nha.)

Thiên Hương các im ắng, cũng không thấy nha hoàn Tiểu Đào đứng bên ngoài hầu, hần nhẹ nhàng đi tới trước phòng, vừa đưa tay định gõ cửa, trong phòng truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Tiểu Đào: “A, công chúa! Người vừa rồi, hần là Lục hoàng tử.”

Thân thể, chấn động dữ dội! Sững sờ không thể tin được!

Thân thể Tử Sở cứng còng, tay nâng giữa không trung, bên tai, không ngừng vọng lại tiếng nói của rất nhiều người:

“Ba Tiêu tỷ tỷ, buổi tối mấy ngày hôm trước ta còn trông thấy Lục hoàng tử y quan không chỉnh tề từ Thiên Hương các đi ra.”

“Các người ngẫm lại xem, nữ tử bình thường, bị nhục nhã cỡ này, sao còn có mặt mũi sống trên đời? Chính là cô công chúa kia, cũng không có chuyện gì! Ngược lại còn hung ác tuyên bố muốn giết người! Người nói đây không phải dâm phụ vậy thì là cái gì.”

“Chỉ có nữ tử không phải xử nữ, thân thể đã sớm bị người nhìn rồi, cho nên lúc người khác xông vào, mới có thể không có phản ứng gì.”

“A, công chúa! Người vừa rồi kia, hần là Lục hoàng tử.”

“.”

Các loại thanh âm, các loại ngữ điệu, lúc này, như sóng to gió lớn mãnh liệt đập vào trái tim Tử Sở, bịt lấy lỗ tai, khe lắc đầu, thừa nhận trong nội tâm một lớp lại một lớp sóng đau đớn cao hơn, cước bộ, trong lúc vô tình lảo đảo hai bước.

Ngẩng đầu, trong mắt mắt tràn đầy không tin cùng phức tạp, muốn nhìn hình bóng trong phòng, nhưng khi nhìn xuyên qua cửa sổ khắc hoa, lại rõ ràng thấy Kiều Mạt Nhi quần áo loã lồ ngồi ở chỗ kia, trên ngực, cổ che kín dấu đỏ loang lổ, tươi đẹp, nóng rực làm đau đớn trái tim Tử Sở.

Hần xác định, cái này tuyệt đối không phải dị ứng! Bởi vì mấy ngày trước, hần từng tận mắt nhìn thân thể Kiều Mạt Nhi, khi đó trên người nàng, cũng không có những thứ này! Hơn nữa sau đó một ngày, hần lại trong lúc vô tình bắt gặp một đôi hạ nhân trong phủ yêu đương vụng trộm, dấu vết yêu đương đỏ tươi, giống như lúc này, đang lay động, thiêu đốt, hung hăng chọc vào mắt của hần, lòng của hần!

“Vì cái gì? Vì cái gì? Ta không tin! Ta không tin!” Lão đảo lui về phía sau, trên gương mặt tuấn mỹ không tì vết, lộ ra một mảnh cay đắng. Tử Sở cười không phát ra tiếng động, chậm rãi xoay người, dưới chân, vô ý bước đi, lặng lẽ đi ra ngoài.

Mà lúc này, Kiều Mạt Nhi còn hồn nhiên chưa phát giác ra, sau khi cảm giác được eo lưng chuyển biến tốt đẹp một chút, bắt đầu chậm rãi mặc quần áo vào, vừa mặc vừa phân phó Tiểu Đào bên cạnh: “Tiểu Đào, việc đêm nay, tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào biết, nhất là biểu ca, rõ chưa?”

“Dạ, nô tỳ biết!” Nặng nề hạ thấp người, tỏ rõ quyết tâm của mình. Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi thoả mãn gật đầu, lập tức mở miệng nói: “Ừ, chắc người cũng không dám nói ra! Nếu người thật sự nói ra, coi chừng tánh mạng của người nhà người!”

“Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám! Nô tỳ sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nhất định sẽ không làm chuyện có lỗi với công chúa!” Tiểu Đào không ngừng cuống quýt thỉnh cầu, bộ dạng vẫn còn sợ sệt, Kiều Mạt Nhi thấy vậy trong lòng thoả mái một hồi! Bởi vì chính mình mới vừa rồi bị Tống Vũ Kiệt khi dễ, cho nên lúc này cô ta vẫn còn cảm hận, muốn tìm một ít an ủi tâm lý.

Mặc kệ câu trả lời này có thành thật hay không, dù sao nàng bây giờ, trong lòng đã thoả mái chút ít, kết quả là nàng nhẹ xoay người, bắt đầu phân phó Tiểu Đào: “Đi múc cho ta chút nước ấm, ta muốn tắm rửa!”

“Dạ!” Tiểu Đào lĩnh mệnh đi ra, lập tức trong phòng chỉ còn lại một mình Kiều Mạt Nhi, nàng không ngừng nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trong lòng, oán hận nói nhỏ: Tống Ngâm Tuyết! Chờ coi!

Lại nói, bên này Kiều Mạt Nhi vội vàng múc nước tắm rửa, muốn tẩy đi hương vị của Tống Vũ Kiệt còn trong cơ thể nàng, mà bên kia, Tống Vũ Kiệt nhìn hạ thân sưng phồng, miệng không khỏi mắng: “Ta con mẹ nó thực là ngu ngốc! Một tiểu nha đầu có gì phải sợ? Cùng lắm thì lôi nàng ra làm luân, xem nàng còn dám nói lung tung không! Ai, thực con mẹ nó không may! Tự đứng một khối thịt béo dằng đến tận miệng, cứ như vậy mà bay mất! Xúi quẩy! Xúi quẩy!”

Vừa đi vừa mắng, cúi đầu phiền chán nhìn ông bạn già phía dưới vẫn rất là ngạo nghễ của mình, Tống Vũ Kiệt lại lập tức há miệng mắng: “Con mẹ nó, bỏ qua một cơ hội tốt như vậy! Con mẹ nó đã tiến vào rồi, kết quả bỗng đứng lại bị một tiểu nha đầu khiến cho sợ tới mức không kịp làm thêm vài cái? Con mẹ nó! Một chỗ mê người như vậy a, ta lại bỏ lỡ như vậy, nhớ tới liền con mẹ nó hối hận!”

Nặng nề quật lá liễu hai bên đường, Tống Vũ Kiệt oán hận đi lên phía trước, đi chưa tới hai bước, hần liền dừng lại bất động, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào phía trước.

Trước mặt, đi tới một nha hoàn cách ăn vận như thị nữ, xem dáng người, có vẻ lớn lên cũng không tệ lắm! Nguyên bản Tống Vũ Kiệt dự định dọa người chưa được phóng thích, toàn thân đều khó chịu, lúc này dưới bóng tối, một thị nữ thân hình không tệ đi tới, trực giác cho rằng đây là công cụ tiêu hỏa trời ban ình, lúc này không nói hai lời, không chút suy nghĩ bước nhanh lên trước, chuẩn xác che miệng nữ tử, đem nàng kéo vào rừng cây bên cạnh.

Chẳng qua là chơi một kẻ hạ nhân, Ngâm Tuyết chắc cũng không tức giận a! Tự mình an ủi nghĩ, tay mập thuận thực thoát quần thị nữ đi.

“Um ——” hô một tiếng, Khiên Ngưu bị che miệng, nhưng thân thể, lại mãnh liệt giãy dụa.

“A! Còn chống cự sao? Bỏn hoàng tử rất thích!” Cười tà động tác trên tay nhanh hơn, Tống Vũ Kiệt cười lạnh một tiếng. Nhưng là một tiếng này, làm cho Khiên Ngưu khê giật mình, lập tức đình chỉ giãy dụa.

“Lục hoàng tử.”

Hôm nay làm ầm ĩ cùng Thư Ly công tử như vậy, từ nay về sau sợ là không bao giờ moi được cái gì tốt từ trên người hần nữa rồi! Nếu như hiện tại đi nói mục đích của hần cho quận chúa, quận chúa trừng phạt hần, mình đúng là được xả giận, nhưng rất khó cam đoan quận chúa hỉ nộ vô thường kia sẽ không phát điên đem mình xử lý luôn một lượt!

Nói như thế nào chính mình ngày hôm qua cũng đã đắc tội nàng, nếu như nàng thật sự nhớ mối thù đó, muốn mượn dịp này làm khó dễ..., chẳng phải mình tự chui đầu vô lưới, đem mỡ dâng miệng mèo sao?

Không được, chuyện ngu như vậy, nàng tuyệt đối không làm!

Thẳng tắp đứng, mặc người sau lưng đem quần của nàng kéo xuống giữa đùi, cảm giác lạnh lạnh, khiến trong đầu nàng không ngừng tự hỏi.

Hi vọng của mình ở Nhữ Dương Vương phủ toàn bộ đã tan thành mây khói rồi, lại còn đắc tội Tống Ngâm Tuyết, vậy sau này càng không có một ngày tốt lành, nàng đang tuổi xuân tươi đẹp, nói thế nào cũng là một đóa hoa tươi, làm sao có thể mai một trong Nhữ Dương Vương phủ cô độc sống quãng đời còn lại? Nàng không muốn vậy! Nàng không muốn!

Dù sao cũng không còn đường nào để đi, không bằng buông tay đánh cược một lần! Lục hoàng tử này, tuy nói nhân phẩm đức hạnh đều rất kém cỏi, tướng mạo cũng không được tốt lắm, nhưng lại là vô cùng có tiền có thế Vì vinh hoa phú quý, chính mình đến lão gia hèn mọn bỉ ổi, công tử lãnh khốc cũng không để ý, như vậy Lục hoàng tử trước mắt này, xác thực so với bọn hắn còn khá hơn nhiều!

Ha! Cơ hội tốt từ trên trời rơi xuống, bình thường cầu còn không được! Nàng thông minh thế này, làm sao lại buông tha?

Cười đắc ý, cảm giác được nam tử sau lưng cũng đã cởi quần, Khiên Ngưu lúc này yêu kiều nói: “Lục hoàng tử. Người ta, người ta vẫn là xử nữ. Người, người cần phải đối xử với người ta ôn nhu một chút nha.”

Vừa nghe lời này, vạn phần hưởng thụ, thầm nghĩ cô gái nhỏ này còn làm bộ, vì vậy, Tống Vũ Kiệt nâng mông trắng trước mặt lên, lập tức đi vào.

Bên trong sự vận động, Khiên Ngưu nhin đau, cố tình ra vẻ mềm mại nói: “Lục hoàng tử. Nô tỳ tên là. Khiên Ngưu.”

“Ừ! Khiên Ngưu.” Trong mê loạn, Tống Vũ Kiệt đáp.

“Lục hoàng tử. Nô tỳ hôm nay. Coi như là người của ngài.”

“Ừ! Người của ta.”

” Đã là người của Lục hoàng tử. Lục hoàng tử cần phải phụ trách với nô tỳ. Mang nô tỳ hồi phủ nha.”

“Ừ! Hồi phủ.”

Tất cả đều đáp ứng, ở trong rừng cây đen kịt này, nương theo tiếng“Ba—— ba ——”, không ngừng trình diễn một màn dâm loạn.

64. Q.1 - Chương 64: Lòng Rối Loạn

Không biết Khiên Ngưu dùng cái phương pháp gì, dù sao đêm đó Tống Vũ Kiệt tiết dục xong, cũng không vung tay rời đi như dĩ vãng, mà cùng nàng ở Nhữ Dương Vương phủ tùy tiện tìm gian phòng trống, triển miên cùng nhau mộng Chu công.

Sáng sớm ngày thứ hai, nằm ở bên người Tống Vũ Kiệt, Khiên Ngưu chống thân thể xích lõa, dò xét cẩn thận Tống Vũ Kiệt giờ phút này đang nằm bên cạnh nàng, ngủ say không biết trời trăng mây gió, ánh mắt từ từ lướt từ mặt, cánh tay, thân thể, đến cái chân mập mạp, chất đầy thịt béo kia

May là tối hôm qua không để cho hắn rời khỏi! Nếu không hiện tại mình đã thiệt thòi lớn rồi. Trong lòng âm thầm nghĩ, khóe miệng cười đắc ý, Khiên Ngưu lúc này vươn tay, chạm rầy sờ lên cái bụng mượt mà cao thẳng của Tống Vũ Kiệt, miệng, nói thật nhỏ : “Tuy là người lớn lên không bằng một phần vạn Thư Ly, nhưng luận quyền thế tài phú, người lại nhiều hơn hắn không biết mấy vạn lần? Ha ha, mạng của ta thật đúng là không tồi, rõ ràng trèo lên tới hoàng tử. Cơ hội này, sao ta không nắm chắc cho được! Ha ha.”

Nhẹ nhàng cười, nhưng lại lập tức che miệng, sợ vì vậy mà đánh thức người bên cạnh, do đó mà hồng chuyện tốt của mình!

Đứng dậy hướng ra ngoài cửa sổ nhìn nhìn, nhìn thấy trời đã sáng choang, cảm thấy cũng đến lúc, Khiên Ngưu ngồi trở lại trên giường, dùng chăn mền quấn ngực của mình, bắt đầu“A.” một tiếng hét rầm lên.

Vừa nghe đến tiếng kêu từ phòng trống trong phủ truyền đến, bọn hạ nhân bên ngoài đều vội đến kiểm tra, khi bọn hắn chứng kiến thị nữ Thư Ly là Khiên Ngưu, lúc này ôm chăn, hai mắt mông lung đăm lệt, thân

thể rụt lại, biểu lộ thống khổ sợ hãi lắc đầu, bên người, Lục hoàng tử tội ác chồng chất đang nằm, bởi vì tiếng thét, đang nhập nhèm mở mắt ra, chậm rãi đứng dậy.

“Lục, Lục điện hạ. . . .” Thấy điệu bộ này, bọn hạ nhân lập tức hiểu ý, vội vàng lui ra ngoài, nhỏ giọng len lén nói: “Nhanh báo cho quận chúa!”

“Đúng, báo cho quận chúa!” Gật mạnh đầu một cái, thân ảnh nhanh như chớp chạy đi, trên giường, khuôn mặt đang khóc lóc của Khiên Ngưu, đáy mắt, có ánh sáng đặc ý đang lóe lên. . . .

Khi Tống Ngâm Tuyết được người báo cáo, chạy tới thì lúc này được chứng kiến cảnh Tống Vũ Kiệt từng kiện từng kiện mặc quần áo, vừa mặc vừa mắng: “Quả nhiên là trời tối thấy không rõ! Ta lại còn tưởng là mỹ nữ? Kết quả mẹ nó lại là người quái dị xấu đến không thể xấu hơn!”

Căm giận nói, con mắt lần nữa liếc về phía gò má Khiên Ngưu bị đánh sưng vô cùng cao, một khối lớn xanh xanh tím tím lộn xộn, dữ tợn khủng bố biểu diễn dọa người.

“Loại mặt hàng này? Thực là mẹ nó không may!” Mạnh mẽ ghét bỏ thóa mạ, phụng phịu định bỏ đi, đúng lúc này, Tống Ngâm Tuyết thông thả đi đến, “Lục ca ca, huynh nói cái gì không may a?”

“Còn cái gì? Không phải là nhìn thấy người quái dị này!” Phẫn nộ chỉ vào Khiên Ngưu núp trong góc giường, biểu lộ đáng thương, Tống Vũ Kiệt tràn đầy không muốn nói: “Ngâm Tuyết muội muội, thị nữ này trong phủ muội cũng quá dọa người đi! Vậy mà cũng nuôi lớn thành như vậy!”

Vậy mà cũng nuôi lớn thành như vậy, còn gọi là người sao?

Tống Ngâm Tuyết hiểu được ý tứ sâu xa của Lục heo mập, nhíu mi nhìn nhìn Khiên Ngưu vẫn còn đang cúi đầu, cao giọng nói: “Có thể nói uội biết, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì không?”

“Àch, cái kia. . . .” Vừa nghe lời này, Tống Vũ Kiệt do dự một chút, đang lo lắng có nên đem chuyện hôm qua của mình và Kiều Mạt Nhi nói ra hay không, mà khi ánh mắt thoáng nhìn đến mặt Khiên Ngưu, liền cảm thấy bức bối một hồi: “Ta cũng không biết là xảy ra chuyện gì! Người quái dị này câu dẫn ta, trời tối ta đây không thấy rõ.”

“Nô tỳ không có câu dẫn Lục điện hạ! Điện hạ hấn, hấn. . . .” Tống Vũ Kiệt còn chưa nói hết lời, Khiên Ngưu một mực núp ở một bên lập tức lên tiếng giải thích, sau đó còn chưa giải thích hết, liền “Thương tâm” “Ồ ô” khóc lên.

Vừa thấy tình trạng này, tròn mắt giao hoạt của Tống Ngâm Tuyết quay tít nửa vòng, sau đó vẻ mặt vui vẻ mở miệng trêu chọc Tống Vũ Kiệt nói: “Lục ca ca, huynh đây là được tiện nghi còn khỏe mẽ. . . .”

“Cái gì được tiện nghi! Với loại mặt hàng này á? Tặng không cho ta, ta còn không thèm!” Tức giận nhảy dựng lên, lớn tiếng nói.

“Chính là Lục ca ca không phải đã muốn sao?” Cố ý luẩn quẩn cùng hấn, Tống Ngâm liếc Tuyết Mân Côi bên cạnh, Mân Côi thấy vậy, nhẹ đáp một tiếng, xoay người ra khỏi phòng.

“Lục ca ca, người này. . . . huynh đã muốn qua, vậy kể tiếp?”

“Cái gì kể tiếp? Đâu có chuyện gì liên quan tới ta! Nữ nhân xấu như vậy, ta nhìn đã phát ói, muội còn kể tiếp gì chứ!” Liếc xéo mắt, lớn tiếng bắt mồm nói.

Lúc này vừa nghe hấn nói như vậy, Khiên Ngưu bên cạnh nóng nảy, vội vàng quỳ đến dưới chân Tống Ngâm Tuyết, đau khổ cầu khẩn: “Quận chúa! Quận chúa! Ngài làm chủ cho nô tỳ a!”

“Cái này sao. . . . hay là chờ chủ tử người đến đây lại quyết định đi.” Tròn mắt nhìn nhìn Khiên Ngưu dưới chân đang khóc rống chảy nước mắt, đáy lòng Tống Ngâm Tuyết không khỏi cười lạnh một tiếng, tiếp đó giương mắt, chậm rãi nói với tên mập: “Lục ca ca, kỳ thật Khiên Ngưu này, nguyên bản lớn lên cũng không phải khó coi như vậy! Chỉ là mấy ngày trước đây bởi vì có việc lừa gạt ta, bị đại nha hoàn trong phủ ta đánh thành như vậy mà thôi. . . .”

Tống Ngâm Tuyết nói lời này vô cùng có trình độ, đã nói rõ lý do vết bầm tồn tại trên mặt Khiên Ngưu, lại âm thầm nói tính cách làm người của nàng, làm cho Tống Vũ Kiệt lập tức cũng hiểu rõ Khiên Ngưu.

“Cái gì! Người quái dị này còn dám lừa gạt chủ tử? Ta thấy nàng ta rõ ràng là không muốn sống nữa chẳng!” Phần nô nói, trong lòng lập tức quyết định sẽ không cần, Tống Vũ Kiệt vội vàng khoát tay bỏ đi.

Vừa thấy tình hình này, Khiên Ngưu hốt hoảng trong lòng, thân thể đang quỳ bật dậy.

Tống Ngâm Tuyết nhìn biểu hiện của Khiên Ngưu lúc này, cảm thấy đã hiểu được chân tướng cả chuyện này: thì ra là có người muốn leo lên đầu cành làm phượng hoàng

Một tay ngăn trở Lục heo mập bỏ đi, Tống Ngâm Tuyết vô tội nói: “Lục ca ca, huynh cứ như vậy mà đi, chỉ sợ không được tốt a.”

” Ngâm Tuyết muốn như thế nào?” Lúc này sớm đã quên mâu thuẫn lần trước, trong lòng Tống Vũ Kiệt, cảm thấy rất thân thiết với Tống Ngâm Tuyết.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nói, “Lục ca ca, nói thế nào Khiên Ngưu cũng là người trong phủ muội, hiện tại nàng thất thân cho Lục ca ca, nếu huynh không có biện pháp, cứ như vậy phải phải dứt rời đi, mặt mũi muội đây, biết để vào đâu a.”

“Cái này.” Vừa nghe lời này, cảm thấy cũng rất có đạo lý, nếu ngay cả người trong phủ mình cũng bảo vệ không được, vậy sau này, làm sao có thể phục chúng?

“Ngâm Tuyết muội muội, theo ý muội, chuyện này nên xử lý như thế nào cho tốt?” Dừng bước, Tống Vũ Kiệt thẳng tắp nói. Đúng lúc này, Thư Ly do Mán Côi dẫn đường, chậm rãi đi đến.

Vừa thấy tình cảnh trong phòng, Thư Ly đầu tiên là sững sờ, nhưng lập tức khôi phục sự lạnh nhạt trước sau như một, hần đứng thẳng tắp, không mở miệng, cũng không giương mắt nhìn.

Tống Ngâm Tuyết mỉm cười đi đến trước mặt Khiên Ngưu, nghiêng mắt nhìn về phía Thư Ly, trầm thấp ôn nhu nói: “Phu quân, đêm qua thị nữ của chàng dưới cơ duyên, thất thân cho Lục ca ca ta, ta hôm nay muốn làm chủ cho nàng, đem nàng đưa đến Lục Vương Phủ, phu quân còn có ý kiến gì chẳng?”

“Không có.” Cũng không thèm liếc nhìn Khiên Ngưu quỳ trên mặt đất, Thư Ly nhàn nhạt trả lời, sau đó bổ sung một câu: “Hết thấy tùy quận chúa an bài, Thư Ly không có bất kỳ ý kiến gì.”

Lời nói quyết tuyệt, nghe vậy Tống Ngâm Tuyết hiểu được nhẹ gạt đầu, mà Khiên Ngưu bèn chân, thì là vẻ mặt thâm hận, đáy mắt có sự oán nộ lưu động: Ứng Thư Ly a Ứng Thư Ly, uống cho ta đối với người một lòng say mê, người lại nhìn cũng không liếc nhìn ta, liền đem ta đẩy ra! Hừ, người định sớm quăng cái gánh nặng đi chứ gì? Như vậy sẽ không có ai tiết lộ bí mật của người nữa! Ha ha, ta cho người biết, không có dễ dàng như vậy đâu! Ta bây giờ là vì yếu thế, không đả động được người, sau này, một khi ta leo lên lên cái cành cây cao Lục hoàng tử này, làm thiếp của hắn, đến lúc đó, hãm hại một kẻ nhỏ nhoi là người, đây còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Âm thầm, xấu xa nghĩ, trong nội tâm tức giận run rẩy, nhưng mà trên mặt, biểu hiện càng thêm bất lực. Khiên Ngưu lúc này, nước mắt không ngừng rơi, xẹt qua gò má bầm tím sưng cao của nàng, không khỏi khiến Tống Vũ Kiệt buồn nôn một hồi.

“Ngâm Tuyết, muội không định thật sự muốn ta đem người quái dị này về chứ a?” Ghét bỏ nhìn sang, trong nội tâm trăm ngàn lần không muốn, Lục béo ị trừng mắt con mắt thật nhỏ của hắn, bắt đắc dĩ nhìn.

“Lục ca ca, đây là trong phủ ta, nàng ta lại quả thật đã bị huynh. . . . nếu như muốn không làm như vậy, vậy huynh ra cho ta một chủ ý tốt khác a!”

Nhéch lông mày cười nhạt, ánh mắt không ngừng đảo quanh trên mặt ba người.

Nghe vậy, cũng không còn cách nào, Tống Vũ Kiệt nặng nề thở dài, vô cùng không muốn vung tay áo nói: “Thực xui! Đưa thứ xấu xí như vậy trở về chường mắt!”

“Lục điện hạ. Kỳ thật. Kỳ thật Khiên Ngưu lớn lên cũng không xấu.” Nhỏ giọng, yếu ớt, thanh âm nhẹ như muỗi bay, Khiên Ngưu lúc này vừa nghe Lục béo ị đồng ý mang nàng hồi phủ, lúc này giả nhu nhược mở miệng giải thích.

Lời này vừa nói ra, cái mục đích gì đều sáng tỏ hết rồi! Ở đó, ngoại trừ Lục Béo ị đầu óc lợn chết kia không kịp phản ứng với dụng ý trong nội tâm của Khiên Ngưu, hai người khác, đều khinh bỉ rũ mắt xuống, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Thư Ly buông mắt, không nói một tiếng, nghĩ đến những lời đã nói, chuyện đã làm hôm qua của Khiên Ngưu với chính mình, nhìn lại bộ dáng cùng lời nói trước mắt của nàng, lập tức một cỗ chán ghét sâu sắc dâng lên, lập tức nghiêng người nói với Tống Ngâm Tuyết : “Ồ đây đã không có chuyện của Thư Ly, xin được cáo lui trước.”

Xoay người, không cần bất luận kẻ nào cho phép liền nhấc chân mà đi, nhìn cử động của hắn, lại nhìn nhìn phản ứng của Khiên Ngưu, Tống Ngâm Tuyết không khỏi nhắm con mắt lại, một nụ cười đầy thâm ý giương lên.

Khiên Ngưu oán hận nhìn bóng lưng Thư Ly rời đi, rằng ngài cần không ra tiếng, nhưng mà nàng hiểu được, việc cấp bách của nàng bây giờ không phải đi phần hạn, mà là tìm được quyền thế bản thân mong muốn nhất! Kết quả là nàng quỳ, chậm rãi chuyển đến bên người Tống Vũ Kiệt, “Lục điện hạ, nô tỳ lớn lên kỳ thật cũng không xấu! Chỉ là bởi vì. . . . mới có thể như vậy. Xin điện hạ cho nô tỳ chút thời gian, chờ mặt nô tỳ khỏi hẳn lại nhìn xem, nếu như khi đó, Lục điện hạ vẫn không hài lòng nô tỳ..., nô tỳ, nô tỳ. . . .”

Giả như tâm tình có chút kích động, Khiên Ngưu xảo diệu tránh đi nguyên nhân khiến mình bị phạt, nhằm vào tính cách háo sắc của Tống Vũ Kiệt, cho hắn khối bánh vẽ xinh đẹp.

Tống Vũ Kiệt lòng vô cùng không thoải mái, đang nghĩ nên xử lý cái người quái dị này như thế nào, nhưng lúc này lại thấy nàng nói chuyện tự tin như thế, cảm thấy có chút do dự, lập tức giương mắt, bỏ qua khuôn mặt khó coi bên cạnh, không ngừng cao thấp dò xét thân thể nửa che nửa hở của Khiên Ngưu, âm thầm nghĩ: người quái dị này đáng người cũng không phải tệ, để lại chơi cũng sướng! Bất quá chính là. . . .

“Được rồi được rồi, bổn hoàng tử đáp ứng người, chờ thương thể người khỏi hẳn lại xem xem! Bất quá ta nói trước, đến lúc đó nếu người còn xấu như vậy, cũng đừng trách ta đem người chặt ra cho chó ăn!” Vung tay lên, căm giận nhấc chân đi ra ngoài.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười thân thiết nói: “Lục ca ca đi thông thả, chờ mặt Khiên Ngưu tốt lên rồi, muội muội nhất định sớm đưa qua cho huynh!”

Mỉm cười đưa mắt nhìn Lục Béo ị rời đi, Tống Ngâm Tuyết thu hồi khuôn mặt tươi cười, sau khi liếc Khiên Ngưu, khe khẽ khước môi lần nữa, tiếp theo, không nói một lời xoay người đi ra. . . .

“Quận chúa!” Trong Ngâm Tuyết các, Mân Côi phàn nàn hướng Tống Ngâm Tuyết kêu một tiếng, tiếp theo cúi đầu, giống như không muốn đứng.

“Làm sao vậy?” Buồn cười nhìn phản ứng của nàng lúc này, Tống Ngâm Tuyết ngồi ở trên ghế thái sư, khe khẽ nhếch mày nói: “Người hâm mộ a?”

“Nô tỳ không thèm hâm mộ! Chẳng qua là không quen nhìn mà thôi!” Căm giận nói, tiến lên một bước đưa nước trà qua, trợn trắng mắt, Mân Côi mở miệng: “Quận chúa, ngài không thấy bộ dáng vừa rồi của Khiên Ngưu kia sao? Quả thực cao ngạo đến không chịu nổi! Thật giống như cái gì cũng bị nàng dẫm nát dưới lòng bàn chân vậy, mắt cũng không thèm nhìn người khác! Hừ, không phải theo Lục hoàng tử sao? Người ta muốn nàng hay không còn là một vấn đề, kiêu ngạo cái gì a.

Nghe Mân Côi phàn nàn xong, trong ánh mắt xinh đẹp của Tống Ngâm Tuyết, lộ ra một loại sắc thái không muốn người khác biết, nàng chậm rãi uống trà, thái độ tự nhiên, ý bảo Mân Côi tiếp tục nói.

Thấy vậy, Mân Côi hiểu ý, vẻ mặt bất mãn giáng giải, “Ai mà hâm mộ nàng a? Nàng cũng không nghĩ, người như Lục điện hạ vậy, thì có thể trông cậy được gì? Sợ là qua phủ, thì chỉ có uống nước đắng, còn không bằng trong phủ chúng ta!”

“A, vì sao nói như vậy?” Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, nhàn nhạt hỏi.

Lúc này bởi vì cảm thấy bất mãn, Mân Côi thẳng thắn nói nguyên nhân ra: “ Trong phủ Lục hoàng tử, chính là đã có rất nhiều vị thê thiếp rồi, hơn nữa mỗi người đều xinh đẹp như hoa, tương mạo xuất chúng!

Còn có Vương Phi Lục hoàng tử, nghe nói chính là một bình dấm chua nổi danh, đối phó thê thiếp của Lục hoàng tử, thủ đoạn vô cùng độc ác! Nghe nói chỉ cần bất kỳ một thị thiếp nào Lục hoàng tử sủng hạnh qua, ngày hôm sau đều bị cưỡng chế bắt uống hồng hoa (thuốc tránh thai), nếu có cá biệt bỏ sót mà mang thai, không quá mấy tháng, Lục Vương Phi sẽ tùy tiện tìm cớ, cho người xử lý, không lưu hậu hoạn!”

Mân Côi giằng giải hăng say, hoàn toàn không chú ý lúc này Tống Ngâm Tuyết đang suy nghĩ cái gì, nàng xoay người thu thập gì đó trên mặt bàn, vừa không ngừng nói: “Còn có, nghe nói Lục hoàng tử còn rất thích nam sủng, thường xuyên lấy một ít nam tử tướng mạo tuấn mỹ đến trong phủ vui đùa, khiến cả phủ chướng khí mù mịt! Quận chúa ngài nói xem, trong loại hoàn cảnh này, có ai nguyện ý đi Lục Vương Phủ? Ngoại trừ tiện nhân Khiên Ngưu kia, phỏng chừng không còn ai khác!”

“Nói đến Khiên Ngưu này, nô tỳ liền bức bối một bụng! Rõ ràng nha đầu này hôm trước còn bá đạo lôi kéo Thư Ly công tử như vậy, giống như công tử là của nàng ta không bằng! Cũng không đến hai ngày rõ ràng cùng Lục hoàng tử dính thành một khối? Hừ, nàng này căn bản có ý xấu, muốn leo lên nịnh bợ quyền quý!”

Mân Côi tức giận không thôi, sau khi nói hết những lời này, bình tĩnh đứng lại, sau đó vẻ mặt như ngộ ra kêu lên: “A! Chẳng lẽ nàng thất thân lần này, chính là nàng tự mình xếp đặt a! Phi. Thật là không biết xấu hổ!”

Phần nộ mắng chửi, vẻ mặt khó chịu, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mở miệng: “Mân Côi, đến phòng kho lựa chút đồ trang sức đẹp mắt, lấy thêm thuốc lưu thông máu bầm cùng thuốc bổ hãm cách thủy đưa cho Khiên Ngưu, nói ta chúc nàng sớm ngày đoạt được sự yêu thương của Lục ca ca, sủng ái không suy giảm!”

“Quận chúa.” Không muốn kéo góc áo, Mân Côi chu miệng lên, bất mãn nói thầm: “Quận chúa lấy lòng Khiên Ngưu kia a? Nàng ta khoe khoang như vậy rồi, lại mang mấy thứ đó đưa qua cho nàng, còn không khiến cái đuôi nàng vểnh lên trời sao? Nô tỳ thật sự không muốn thấy một màn như vậy.”

Nghe nàng nói thầm xong, Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt cười cười: “Ta có nói lấy lòng nàng ta sao?”

“Không phải lấy lòng, vì cái gì chúng ta lại phải tặng đồ cho nàng a?” Khó hiểu hỏi, Mân Côi mở to mắt.

Thấy vậy, chậm rãi buông cái chén, hơi hơi nhìn phía trước, biểu lộ, sâu không thể lường, lời nói, nhẹ nhàng mà trầm thấp: “Mân Côi, chẳng lẽ ngươi không biết đứng càng cao, ngã càng đau sao? Khiên Ngưu đã hao hết tâm tư muốn leo lên, chúng ta cũng nên giúp một bà! Đợi cho nàng leo đến nơi đầu sóng ngọn gió, chúng ta ở dưới đất, nhàn nhã tự nhiên nhìn, nhìn xem nàng hung hăng té xuống như thế nào.”

” Ý Quận chúa là nói. Chúng ta đem hết toàn lực nâng nàng? Làm cho nàng cảm thấy mình tốt đẹp tiến vào Lục Vương Phủ, tại đó đi tranh giành, chém giết, sau đó kích khởi mọi người oán hận? Mượn tay người khác, đem nàng.” Tay chậm rãi làm thế “Cắt”, Mân Côi hiểu ý giải thích ý tứ của Tống Ngâm Tuyết ra.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt không cho là đúng cười cười, tiếp tục mở miệng nói: “Có phải là kết cục này không? Còn phải coi biểu hiện của người nào đó.”

Tà tà cười, ưu nhã nâng chung trà lên, chậm rãi uống.

Nàng vừa nói như vậy, trong lòng Mân Côi rộng mở trong sáng, cảm thấy hưng phấn nói: “Quận chúa kể hay! Kể hay!”

“Kể hay?” Giương mắt, chậm rãi nhìn, trong mắt để lộ ra một tia giảo hoạt, Tống Ngâm Tuyết nhìn Mân Côi, nói thật nhỏ: “Ta có mưu kế qua cái gì à.”

“Không có! Không có! Đương nhiên không có!” Ý vị lắc đầu, lập tức lại gật đầu, Mân Côi vui vẻ đến hơi rối loạn, lập tức hạ thấp người hành lễ, giương giọng nói với Tống Ngâm Tuyết: “Nô tỳ nghe quận chúa phân phó, đi tặng đồ cho Khiên Ngưu ngay!”

Thân ảnh sung sướng xoay người bước đi, Tống Ngâm Tuyết nhìn thân ảnh rời đi, chậm rãi nhắm mắt lại, trong nội tâm, trầm giọng mở miệng nói: “Nhữ Dương quận chúa, che dấu sâu như ngươi, nhất định cũng sẽ yêu thích thủ đoạn chơi đùa trả thù như vậy của ta a.”

Trong Thư Ly các, Khiên Ngưu đặc ý nhìn tất cả quà Tống Ngâm Tuyết đưa tới cho nàng, chốc đắp cái này lên mặt, chốc lại đeo cái kia lên trên đầu, bộ dạng như vậy, cực kỳ huênh hoang khoái lác không ai bì nổi!

“Nhanh lên! Đem những vật này đến trong phòng ta đi! Đây chính là phần thưởng của quận chúa cho ta, nếu thiếu món gì, ta muốn các người xách đầu đến đây!” Hôm nay là lúc nàng rời Thư Ly các, bởi vì quan hệ mình cùng Tống Vũ kiệt, nàng đã không cần phải làm thị nữ cho Thư Ly nữa !

Nhờ Tống Ngâm Tuyết sắp xếp, hôm nay nàng chính thức dọn đi nơi khác, chờ thêm mấy ngày toàn bộ thương thế dường tốt rồi, sẽ được một cỗ kiệu mang đến Lục Vương Phủ.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Cẩn thận!” Hô to gọi nhỏ chỉ huy phân công hạ nhân, không để ý sự bất mãn khinh khỉnh của bọn họ, Khiên Ngưu vui sướng dẹt miệng đẹp của nàng, một bộ dạng nghiêm nhiên đã là đương gia chủ mẫu.

Xoay người, đi về hướng Thư Ly bên cạnh không để tâm đến hết thấy, chỉ lẳng lẳng vượt đàn, ánh mắt Khiên Ngưu biến thành u oán, khoe miệng cũng không nhìn được nhếch lên. Ứng Thư Ly, người thật quá đáng! Hôm nay ta phải rời đi, vậy mà từ đầu đến cuối người cũng không liếc qua ta một, cứ như ta không tồn tại! Quá đáng! Thật quá đáng!

“Ồ, công tử! Hôm nay Khiên Ngưu đi, trong lòng người có phải là rất vui vẻ không a?” Cố ý tiến lên, chế nhạo nói.

Nghe vậy, Thư Ly không rảnh mà để ý, chỉ chậm rãi vượt thân đàn, ánh mắt kia, mê luyến cứ như đối đãi người yêu của mình.

Đến bây giờ vẫn là cái dạng này! Tức giận không biết trút vào đâu, ý vào thân phận mình bây giờ không giống với lúc trước, Khiên Ngưu can đảm tiến lên, vươn tay đem đàn quảng trên mặt đất.

“Đàn này! Đàn này!” Chân dùng sức đạp thân đàn, nhìn dây đàn đứt gãy, trong nội tâm Khiên Ngưu có một loại thoải mái không nói nên lời!

Đi theo phía sau hắn đã hơn một năm, cho tới bây giờ hắn đối xử với chính mình đều lãnh lãnh đạm đạm, không có nửa câu ân cần thăm hỏi hoặc quan tâm, chỉ để ý đàn của hắn! Nàng không cam lòng! Nàng không cam lòng! Nàng không cam lòng chính mình ngay cả cây đàn cũng không bằng! Cho nên. Nàng muốn hủy nó!

Dùng chân hung hăng giẫm thân đàn, để hả giận gương oai còn nghiền nghiền. Vừa thấy tình cảnh này, mặt Thư Ly lạnh lùng, một tay đẩy nàng đi thật xa, sau đó nhìn cũng không nhìn nàng ôm đàn, lạnh như băng nói: “Đã là một phụ nhân có chồng, chú ý hành động, kính xin tự trọng!”

Xoay người, lạnh như băng rời đi, sau lưng, nghe ra hắn là đang nói mình, Khiên Ngưu tức giận kêu to: ” Sao ta lại không biết tự trọng! Ta làm sao mà không biết tự trọng! Hiện tại đến quận chúa cũng phải lấy lòng ta, ta có cái gì không biết tự trọng!”

Hầm hầm thở hổn hển, đảo mắt nhìn về phía bọn hạ nhân đang nhìn nàng chê cười kia, Khiên Ngưu mạnh mẽ quát một tiếng, bắt đầu trút giận khoa tay múa chân .

“Người! Nhanh lên, chuyển cho ta! Thế thế, là chuyển như thế này! Không phải như vậy.”

“Người! Đợi tí nữa đi nấu chút nước ấm cho ta! Ta nóng đến chết rồi, muốn tắm rửa thay quần áo.”

“Người! Đi hái ít cánh hoa ! Ta muốn đem mình hun cho thơm thơm, như vậy Lục hoàng tử mới có thể yêu thích.”

“Người! Lấy cho ta chút mật! Từ giờ trở đi, ta muốn bảo dưỡng da của ta, bằng không nếu có quá nhiều nếp nhăn., sẽ khiến Lục hoàng tử phiền chán”

“.”

Thực sự đem mình trở thành chủ tử, chỉ huy hạ nhân hết cái này tới cái khác, khiến bọn hạ nhân khinh khỉnh, tiếng chửi rủa không ngừng.

Trong Tử sở các, Cẩm Tâm cau mày, không rõ Tam điện hạ bị làm sao , từ đêm khuya đó trở về, vẫn rầu rĩ không vui, không ngừng buồn bực uống rượu.

“Tam diện hạ, người đừng uống nữa! Còn uống thân thể sẽ suy sụp mất!” Tiến lên, đoạt chén, nhưng mà bị tránh ra, Tử Sở trầm giọng mở miệng nói: “Cầm Tâm, ta muốn một mình yên lặng một chút.”

“Vâng.” Không tình nguyện xoay người đi ra ngoài, có nhiều chuyện muốn nói, nhưng chỉ có thể bắt đầu dĩ giấu trong lòng, thở dài thật sâu.

Cầm Tâm đi rồi, Tử Sở lại rót ỉnh một chén, phiền muộn uống một ngụm, nhưng mà bởi vì uống quá mau, nên mãnh liệt ho khan ra tiếng.

Kịch liệt ho khan cùng với trận trận đau lòng, Tử Sở giương mắt mông lung, lại thấy rõ ràng hình ảnh, lời nói đêm đó.

Mạt Nhi, chẳng lẽ những gì bọn họ nói đều là sự thật sao? Muội thật là một người xấu xa thấp hèn như vậy sao? Muội dùng thân thể của muội, quay vòng trong đám nam nhân, nhưng biểu hiện ra, lại giả vờ làm ra một bộ dáng Thiên Sứ thiện lương thuần khiết? Vì cái gì? Vì cái gì? Thật là như vậy phải không? Chẳng lẽ, trước đây muội ở Đại Lương đối tốt với ta, ôn nhu đối với ta, đều là giả dối sao? Điều là muội diễn xuất ra sao?

Quá khứ cùng hiện tại tại quán quýt, ôn nhu, bỉ ổi, đan xen trong đầu, đâm thật sâu vào trái tim Tử Sở.

Đã từng, khi hấn bắt lực nhất, cô độc nhất, Kiều Mạt Nhi giương khuôn mặt tươi cười, ngọt ngào nói với hấn: “Biểu ca, bọn họ không chơi với huynh, Mạt Nhi chơi với huynh.”

Đã từng, khi hấn thương tâm nhất, khó khăn nhất, cũng là Kiều Mạt Nhi, nàng cúi đầu, ôn nhu như nước nói với hấn: “Biểu ca, dù những người khác chán ghét huynh, ám hại huynh, nhưng mà Mạt Nhi, sẽ cả đời ở bên cạnh huynh, yên lặng ủng hộ huynh.”

Một màn lại một màn qua, liên tục nhớ lại, tựa như như thủy triều, không ngừng hiện lên trong lòng, nhưng khi muốn vươn tay đi bắt, sau một khắc, lại tan thành mây khói.

“Gạt ta ? Gạt ta ? Hết thấy đều gạt ta” Không biết Tử Sở lúc này nói lừa gạt, là chỉ Kiều Mạt Nhi? Hay là những người đồn đãi bên ngoài kia?

Một ly rượu uống xuống, mượn rượu giải sầu. Chính là không ại biết, sau sự cay đắng của Tử Sở, còn có một nguyên nhân, thật sâu quán quýt hấn, làm cho hấn không muốn thừa nhận, nhưng luôn quên không được.

Tống Ngâm Tuyết, thân ảnh ấy dựa trong mộng kia, vì cái gì mỗi lần lơ đãng hấn liền nhớ lại? Tóc tơ tuyệt mỹ, mắt to linh động, vui đùa tinh quái, cùng với khí chất ngạo phàm trần, thật sâu, thật lâu khắc trong lòng hấn.

Hấn không muốn thừa nhận chính mình thưởng thức nàng, nhìn nàng linh hoạt cơ trí, không muốn thừa nhận nàng là một nữ tử thông minh nhất mà hấn từng gặp qua, hấn cũng không muốn thừa nhận, chính mình luôn vô thức muốn đi nhìn nàng, tuy đã kiệt lực khắc chế, nhưng mà trái tim, cuối cùng lại không cách nào khống chế.

Tay, chậm rãi sờ hướng ngực, tại đó, cất một chuỗi nút quả khô quắt . Tuy Kiều Mạt Nhi nhiều lần bảo hấn ném đi, mà quả thật hấn cũng có nhiều lần muốn ném, cũng không biết tại sao, mỗi lần đến cuối cùng, hấn lại không nỡ thu trở về.

Ném đi a, ném đi a. Không biết tại sao, trong nội tâm vốn là an ủi mình như vậy, không có lý do gì, có lẽ chỉ là đang tìm cái gì đó để an ủi! Nhưng bất luận như thế nào, hấn không nỡ, hấn không nỡ quăng bỏ đồ của nàng.

Biết không? Hấn thật sự không thể tin được, đêm đó, khi hấn nhìn đến Kiều Mạt Nhi như vậy, trong lòng hấn, hấn rõ ràng mơ hồ có chút hi vọng những lời đồn đãi kia là sự thật! Bởi vì những lời kia nếu như là thật, vậy hấn sẽ không cần thực hiện lời hứa của mình lấy nàng, do đó, do đó.

Do đó? Do đó cái gì? Không dám nghĩ tiếp, không muốn nghĩ tiếp!

Tử Sở nhăn mày lại, cực kỳ chán ghét khi mình rõ ràng lại có ý nghĩ tà ác như vậy, vì vậy lại uống một ngụm rượu, mặc kệ cay, sắc chảy qua cổ họng.

Cầm giác phức tạp dây dưa trái tim, Khi Tử Sở uống hết rượu trong bầu, muốn đứng dậy lấy thêm, ngoài cửa, Cầm Tâm rất nhanh liền tiến vào.

“Cầm Tâm, không phải bảo ngươi để cho ta một mình đây sao?”

Phát phát tay, không kiên nhẫn nói,

Nghe vậy, Cầm Tâm vẻ mặt nghiêm túc đi lên, ghé vào lỗ tai hần trầm giọng nói rõ: “Điện hạ, người Đại Lương đến.”

” Người Đại Lương đến?” Nghe vậy sững sờ, Tử Sở lập tức giương mắt, nhìn chằm chằm, biểu hiện trên mặt đờ đẫn.

Thấy vậy, Cầm Tâm khẽ gật đầu, ngay sau đó nghiêng người thủ thế một cái, ngoài phòng, một cái bóng đen trắng kiệu loáng cái tiến đến: “Tiểu nhân Lương Vị, tham kiến Tam điện hạ!”

“Lương vị? Ngươi thân là ngự tiền đới đao thị vệ của phụ hoàng, ngươi không hảo hảo hộ ở bên cạnh phụ hoàng, chạy đến Đại Tụng này làm cái gì?” Đầu óc có chút hồ đồ, không ý thức được người ta dám tiến lại, khẳng định là phụng mệnh mà đến, cần gì hần phải hỏi nhiều.

“Hồi bẩm Tam điện hạ, tiểu nhân vâng mệnh quốc chủ tiến đến thông báo, nói kiếp sống con tin sắp chấm dứt, náo động trong nước cũng mau chóng dẹp yên rồi, xin Tam điện hạ đợi một thời gian ngắn nữa, quốc chủ sẽ triệu ngài về nước!”

“A, có thể trở về? Thật tốt quá!” Lương Vị nói vừa xong, Cầm Tâm lần đầu tiên không có quy củ cao hứng lên tiếng. Nghe vậy, Lương Vị đầu tiên là nhú mày nhìn nàng, nhưng đảo mắt ngẫm lại, người ta là một cái tiểu cô nương đi ra ngoài đã lâu, muốn về nước cũng là chuyện thường tình, mình cần gì phải trách móc nặng nề?

Nhưng mà kẻ bên cạnh suy đoán, người trong cuộc lại không nghĩ như vậy! Lúc này ở trong lòng Cầm Tâm, nàng cao hứng chính là, nàng cùng Tam hoàng tử rốt cục có thể thoát khỏi Nhữ Dương quận chúa cùng Khuynh Nhạc công chúa chán ghét kia rồi! Chỉ cần trở về nước, người lưu lại bên người Tam hoàng tử, cùng hần sớm chiều tương đối, cũng chỉ còn lại có một mình Cầm Tâm nàng, cơ hội để nàng tiếp cận Tam hoàng tử Chẳng phải càng nhiều sao? Ha ha.

Đắc ý nghĩ, vui sướng hài lòng nhìn Tử Sở.

Lương Vị dứt lời, liền cung kính ôm quyền nói: “Tiểu nhân tiến đến thông tri điện hạ một tiếng, để điện hạ có thể chuẩn bị! Hôm nay nhiệm vụ hoàn thành, tiểu nhân còn phải trở về phục mệnh, do đó xin đi trước một bước!”

Làm lễ xoay người, rất nhanh đã biến mất trước mắt, thấy vậy, Cầm Tâm vui vẻ hé miệng cười trộm, mà bên cạnh, Tử Sở lại mang vẻ mặt sững sờ, thật lâu không có phản ứng.

Phải đi về rồi? Phải đi về sao? Tại sao. lại nhanh như vậy?

Không nghĩ sau khi nghe tin tức đó, phản ứng đầu tiên của mình lại là như thế! Đã từng, trong nhiều đêm, chính mình từng ngóng trông có thể sớm ngày về nước? Tuy không có bằng hữu, khắp nơi còn thiết lập đầy bẫy rập, nhưng mà, cũng là nơi hần sinh ra lớn lên a!

Đã từng, bao nhiêu lần muốn liều lĩnh trở về, vì cái gì, chẳng phải không muốn làm phu quân trên danh nghĩa của quận chúa điều ngoa kia sao, chính là hôm nay, hôm nay nguyện vọng sắp được thực hiện thì lòng của hần, không hiểu sao lại hiện ra một tia kháng cự.

Kháng cự? Tại sao phải kháng cự? Không phải chính mình đã từng một mực chờ đợi đây sao? Như thế nào lại.

Trước mắt, không tự giác lại hiện ra khuôn mặt cười nhẹ nhàng của Tống Ngâm Tuyết, thanh tịnh như vậy, trong trẻo như vậy. Chưa bao giờ biết, Nhữ Dương quận chúa thể nhân đều thóa mạ ghét bỏ, có một ngày, chính mình lại dùng chữ thanh tịnh, trong trẻo để hình dung nàng? Mình điên rồi sao.

Giương mắt, trầm mặc không nói câu nào, Tử Sở lặng lẽ đứng.

Sau lưng, Cẩm Tâm thần sắc khó hiểu, nhìn chăm chăm vào hắn, “Điện hạ, từ hôm nay trở đi, chúng ta nên chuẩn bị tùy thời trở về!”

Cười cười, xen lẫn hưng phấn không thể ức chế, nghe vậy, Tử Sở không lên tiếng, chỉ chậm rãi đi trở lại bên cạnh bàn, sững sờ ngồi, để mặc trong đáy lòng, một thanh âm nhỏ nhoi đang rầm rĩ kêu gọi: không phải điên rồi, mà là lòng rối loạn. . . .

65. Q.1 - Chương 65: Tiến Cung

Tử Sở thẳng tắp ngồi, trong đầu hiện lên thân ảnh của Tổng Ngâm Tuyết. Sau lưng, Cẩm Tâm không hiểu, cho là hắn khôngỡ rời xa Kiều Mạt Nhi, lập tức bất mãn nhỏ giọng nói thầm : “Bất quá chỉ là một tiện nhân ai cũng có thể làm chồng!”

Những lời này của Cẩm Tâm, chính là nói Kiều Mạt Nhi, nhưng Tử Sở lúc này đang nghĩ tới chính là Tổng Ngâm Tuyết, theo lý thường, tưởng Cẩm Tâm đang nói nàng, vì vậy lập tức mặt lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Cẩm Tâm! Từ nay về sau lời nói như vậy, ta không muốn nghe đến lần thứ hai!”

“Tam điện hạ. . . .” Ánh mắt u oán, biểu lộ bất mãn, khắc chế sự ghen tuông không ngừng dâng lên từ đáy lòng, Cẩm Tâm chấp tay làm lễ lui ra.

Tam điện hạ thật là không có thuốc nào cứu nổi rồi, rõ ràng giữ gìn tiện nhân Kiều Mạt Nhi kia như vậy! Không được! Nàng nhất định sẽ không cho phép chuyện này phát sinh! Nếu để cho nữ nhân như vậy ngồi trên vị trí hoàng hậu Đại Lương mà nói..., Đại Lương, chẳng phải trọn đời sẽ bị thể nhân cười nhạo, trước mặt người khác không ngẩng đầu lên được sao!

Không được, tuyệt đối không được! Nàng nhất định phải tìm cơ hội làm cho Tam hoàng tử thấy rõ diện mục đích thực của nữ nhân Kiều Mạt Nhi này! Nhất định phải làm cho Tam hoàng tử hoàn toàn hết hy vọng với nàng ta!

Trong mắt, ánh sáng hung ác nham hiểm di động, Cẩm Tâm về mặt ngoạn lệ phụng phịu, nhắc chân đi ra ngoài, chỉ để lại Tử Sở một mình sau lưng, sững sờ nhìn xa xa.

Đêm này, Thượng Quan Huyền Ngọc hai tay thả lỏng phía sau, đầu ngẩng lên trời, lẳng lặng nhìn. Sau lưng, Phục Linh tiến lên, về mặt nghi hoặc nói: “Công tử, mấy ngày nay người làm sao vậy? Sao bỗng dưng thích nhìn trời phát ngốc? Bầu trời có cái gì hay sao?”

Dứt lời, ngửa đầu ngẩng lên nhìn, ngoại trừ vài ngôi sao lập loè không rõ, chỉ có bầu trời bao la đem thắm, Phục Linh bĩu môi, về mặt không cho là đúng thầm nói: “Không có gì đặc biệt? Giống như từ trước đến giờ thôi a!”

Lần nữa khó hiểu nhìn người đang chấp tay đứng yên, Phục Linh bắt đầu cảm râm: “Công tử, người rốt cuộc là làm sao vậy? Từ lần đại hội cầm khúc kia trở về, liền thường xuyên có chút mất hồn mất vía, luôn nhìn chăm chăm vào thứ gì đó nửa ngày, không động đậy cũng không nói chuyện! Công tử, rốt cuộc người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

Ân cần, xen lẫn tiếng nói liên miên cần nhắc nhở, Phục Linh chưa nhận được đáp án, lại bắt đầu tận tình khuyên bảo nhắc nhở: “Công tử, người như vậy không được! Tiếp qua hai ngày, chúng ta phải tiến cung bái kiến Đại Tụng quốc chủ, đồng thời tuyên dương chủ trương ‘đại nghĩa’! Chính là xem trạng thái hiện tại của người, cứ như rơi mất linh hồn, như vậy, chúng ta làm sao mà tiến cung a? Công tử, chúng ta. . . .”

Phục Linh vẫn chưa nói xong, Thượng Quan Huyền Ngọc một mực lặng im đột nhiên mở miệng: “Phục Linh, ta không sao, có thể để cho ta yên tĩnh một chút không?”

“Đạ? A!” Lời nói đột ngột, làm cho Phục Linh đầu tiên là sững sờ một chút, sau khi kịp phản ứng, vội vàng gật đầu, “Tốt tốt! Chỉ cần công tử không có việc gì là tốt rồi!”

Lên tiếng lui về sau, xoay người ra khỏi phòng, sau lưng, Thượng Quan Huyền Ngọc thở dài thật lâu, thấp giọng nói: “Rốt cuộc ta làm sao vậy.”

Mở mắt ra, nhắm mắt lại, trong đầu đều nghĩ đến cái thân ảnh của tiểu tử thanh tú kia, thanh âm trên chọc, ánh mắt nghịch ngợm, có một loại ngứa ngáy quái dị khó hiểu chảy qua đáy lòng.

Đây rốt cuộc là cảm giác gì? Vì sao quái dị như vậy? Toàn thân tựa hồ có một loại cảm giác tê tê đang chảy xuôi, cứ như như kim đâm, nhưng cũng không hẳn như kim đâm, bởi vì trong lòng hắn, không có đau đớn, chỉ có trợn trợn hải lòng.

Tại sao có thể có cảm giác quái dị như vậy? Làm cho hắn không rõ là cái gì! Thượng Quan Huyền Ngọc thẳng tắp nhìn về phía bầu trời, muốn tìm kiếm một tia bình tĩnh trong lòng, nhưng mà trái tim nhảy lên lợi hại, làm thế nào, cũng không khắc chế được!

Hắn là truyền nhân chính thống của thiên hạ đại nghĩa, người mang sứ mạng truyền thừa của thượng nhân! Vì thế, từ trước đến nay hắn luôn tuân thủ nghiêm ngặt nhân, giáo, lễ, nghĩa, tín của thế gian! Chính là hôm nay, hôm nay hắn rõ ràng để bụng một nam tử, hơn nữa còn là nam tử tà nịnh đồng tính nghịch ngợm như vậy, thậm chí còn có chút nhớ mãi không quên? Cái này bảo hắn, bảo hắn làm sao tiếp thụ được.

Liều mạng quên rồi lại không ngừng nhớ tới, nhớ tới dung nhan tuyệt thế thanh tú bức người, ngạo phàm kia, trong nội tâm Thượng Quan Huyền Ngọc, hoảng hốt một hồi.

Vì cái gì một người không chịu nổi như vậy, nhưng trên đại hội đàn khúc lại chơi đùa giữa chúng nhân? Tiếng ca không nhiễm thế tục như vậy, thân ảnh thanh lệ xuất trần như vậy, khuyên đảo chúng sinh, mà ngay cả đàn khúc đệ nhất công tử Thư Ly, cũng hưng phấn vì khó gặp tri kỷ, nhịn không được muốn cùng hắn hợp duyên cầm sắt.

Một người có tình cảm cao nhã sâu đậm, bộ dáng ngạo nghễ như tiên vậy, cư nhiên là kẻ đồng tính thấp kém bất hảo, không thèm để ý đến đạo nghĩa? Nỗi khiếp sợ này, thật đúng là khiến người ta không thể lấy lại tinh thần.

“Tổng Doãn. người rốt cuộc là người như thế nào?” Trầm thấp, nói ra nghi hoặc trong đáy lòng, thật sâu lắng đầu, Thượng Quan Huyền Ngọc hạ mắt, xoay người đi vào trong phòng. Thôi, thôi, không thèm nghĩ nữa! Dù sao hai ngày sau, sau khi mình tiến cung gặp mặt Đại Tụng quốc chủ sẽ rời đi, đến lúc đó, hết thấy sự tình lúc này, đều không có bất kỳ quan hệ gì với mình.

Phiền nào lúc đến, lúc đi! Nặng nề thở dài lần nữa, Thượng Quan Huyền Ngọc đi vào trong phòng, cầm lấy quyển sách, bắt đầu sửa sang vài việc để hai ngày nữa diện thánh.

Nhữ Dương Vương phủ, trong Ngâm Tuyết các, Mân Côi cười đến ruột sắp xoắn lại.

“Ha ha! Quận chúa! Ha ha! Ngài không thấy sắc mặt Khiên Ngự lúc ấy, nếu ngài thấy, nhất định sẽ cười bò! Ha ha.” Ôm bụng, khóe mắt ướt át toét miệng cười to, trước mặt Tổng Ngâm Tuyết, Mân Côi lúc này, gặp cả người lại, vui vẻ không thể ngừng.

“Mau mau nói.” Nhìn Mân Côi như thế, Tổng Ngâm Tuyết mỉm cười nói với nàng.

Nghe vậy, thuận thuận khí, thu nụ cười lại, Mân Côi ho nhẹ một tiếng bắt đầu tự thuật: “Dạ, quận chúa! Hôm nay, nô tỳ theo như phân phó của ngài đem Khiên Ngự đến Lục Vương Phủ, vừa mới bắt đầu, Khiên Ngự còn uốn éo với chúng ta, nói cái gì quận chúa đối với nàng tốt như vậy, nàng không nỡ rời đi Vương Phủ! Cứ như vậy làm bộ làm tịch một hồi, thật vất vả kéo nàng lên kiệu, nàng lại một hồi phải cái này, một lát muốn cái kia, thái độ kiêu ngạo, biểu lộ làm ra vẻ, làm cho người ta nhìn đã muốn ói!”

Mân Côi chán ghét nói, thỉnh thoảng còn làm mấy cái động tác, làm cho Tổng Ngâm Tuyết cười khê một hồi.

Thanh âm rõ ràng, Mân Côi tiếp tục sinh động như thật nói: “Quận chúa, ngài không biết, Khiên Ngự kia thật là không biết tự trọng! Nàng ta là một hạ nhân còn không biết dùng cái danh phận gì nhập phủ, rõ ràng vọng tưởng kiệu phu dùng cỗ kiệu đem nàng mang tới trong phủ? Hừ, nô tỳ không thèm để ý tới nàng! Nàng cũng không phải sườn phi của Lục điện hạ, cho dù sau này có thể được sủng, cũng bất quá chỉ là thị

thiếp thôi! Dựa vào cái gì muốn kiện phu dùng cổ kiện mang nàng đi vào? Nàng thật đúng là tưởng mình là sườn phi của Vương Phủ a? Phi. Không biết nhục!”

Nặng nề thóa mạ, trên mặt hiện lên thần sắc hèn mọn, nhìn nhìn Tống Ngâm Tuyết, thấy nàng ra hiệu mình tiếp tục nói, Mân Côi mở miệng nói tiếp : ” Khiên Ngưu thật đúng là đáng về kịch cỡm đến không nói nổi! Kiện phu không chịu mang nàng vào, nàng liền không chịu xuống ! Cuối cùng nô tỳ nóng nảy, quát to một tiếng bảo kiện phu vung kiện mặc kệ nàng, lúc này, Khiên Ngưu thấy tình huống không ổn, liền cúi đầu, yếu ớt nói thân thể nàng không tốt, hạ kiện cần người đến vịn. Con bà nó, có quỷ mới nguyện ý đi đỡ nàng ta!”

Mân Côi nói đến đây, bộ mặt tức giận, nhưng sau một khắc, liền mặt mày hớn hở, nàng vui vẻ tiến lên một bước, hướng về phía Tống Ngâm Tuyết cười thần bí, miệng thừa nước đục thả câu nói: “Quận chúa, ngài biết lúc đó. có chuyện gì xảy ra sao?”

“Chuyện gì? Còn không phải là bị ra oai phủ đầu!” Không có gì ngạc nhiên, Tống Ngâm Tuyết uống trà, thần nhiên nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Mân Côi lớn tiếng cười, tiếp tục nói: ” Ra oai phủ đầu đúng vậy a! Nhưng quận chúa biết là làm như thế nào sao? Ha ha nhớ tới nô tỳ liền cảm thấy buồn cười!”

” Khiên Ngưu xuống kiện, gõ cửa nửa ngày,cũng không có ai đáp một tiếng, về sau, thật vất vả có một hạ nhân đến quét rác, hẩn cách ván cửa nói với Khiên Ngưu ‘ Đùng gõ nữa, hai ngày này quý phủ đầy nha hoàn, không mua thêm đâu, đi đến nơi khác xem một chút đi! ’ ha ha, quận chúa ngài không biết, vừa nghe lời này, mặt Khiên Ngưu kia lúc ấy đã tái rồi, nói thẳng mình không phải là nha hoàn bán mình, chính là Là thân phận gì? Chính cô ta cũng đáp không được, chỉ đành đứng đó nghẹn , thở hổn hển.”

“Khiên Ngưu ăn canh bẻ môn(từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn canh bẻ môn), nhưng chưa từ bỏ ý định! Nàng vừa ở bên ngoài nhảy nhót, vừa vỗ cửa,miệng còn không ngừng lớn tiếng kêu, nàng là tiến đến dâng tặng Lục hoàng tử! Nàng là tiến đến dâng tặng Lục hoàng tử!”

“Mang Lục hoàng tử ra, người trong phủ có chút sợ, vội vàng mời Lục Vương Phi đến! Lục Vương Phi mang theo vài chục tiểu thiếp khoan thai tiến lại, vừa nghe Khiên Ngưu nói rõ ý định, lập tức hèn mọn liếc xéo mắt, chanh chua nói ‘Ánh mắt Vương gia thật sự là càng ngày càng kém rồi, cái dạng mặt hàng không đứng đắn gì cũng mang về trong phủ, nhìn cũng không thấy sợ sao? Đoán chừng là xem hoa tươi lâu ngày, ngẫu nhiên đuối theo cỏ dại đổi khẩu vị! Chỉ là không nghĩ cái thứ cỏ dại này thật đúng là không biết tự lượng sức mình, cứ nhiên dám chạy tới vọng tưởng chen vào hàng ngũ hoa tươi? A! Cũng không nhìn mình là thứ gì ? Muốn bay lên đầu cành? Quả thực hoang tưởng! ’ ”

“Ha ha, chết cười nô tỳ rồi! Chết cười nô tỳ rồi!”

Mân Côi ôm bụng lăn nữa, nín cười, nhớ lại sắc mặt trắng nhợt lộ ra chút đen của Khiên Ngưu , không ngừng vui mừng mà nói: ” Lục Vương Phi cũng không phải đèn cạn dầu, mới giận ngủi mấy câu, liền khiến tất cả nữ tử sau lưng đều căm thù Khiên Ngưu! Khiên Ngưu đáng thương, còn chưa qua phủ đã bị bài xích trước, có thể tưởng tượng cuộc sống của nàng sau này thế thảm thế nào!”

Có chút hả hê nói, cả người Mân Côi đều tràn đầy vui vẻ sung sướng, nàng đi đến bên người Tống Ngâm Tuyết, không ngừng tán dương: “Quận chúa thật đúng là kế hay, sớm đã liệu đến kết quả!”

“Cái này chỉ là bắt đầu. với cái tính tình không biết trên dưới kia của Khiên Ngưu, có lẽ tiếp qua không lâu, chúng ta sẽ có trò hay xem.” Phúc hắc mỉm cười nói, Tống Ngâm Tuyết thần nhiên uống trà, trong mắt phát ra một tia quang mang tính toán.

Nghe vậy, Mân Côi cười hì hì gật đầu, không ngừng nói: “Dạ! Khiên Ngưu hiện tại bị Lục Vương Phi an bài tại phòng chứa củi đống củi, tin tưởng với cái tính tình không chịu nổi kia, nàng nhất định sẽ làm ra chút chuyện gì đó!”

Lời nói chắc chắn, lúc này, Mân Côi đột nhiên nhớ tới một sự kiện, vội vàng tiến lên bẩm báo: “Khởi bẩm quận chúa, buổi sáng Hoàng công công trong nội cung đến đây, nói là Thánh Thượng lệnh ngài ngày mai tiến cung một chuyến, hình như là đại nhân vật gì tới!”

“Đại nhân vật tới? Người nào?” Ngắc đầu, Tống Ngâm Tuyết khó hiểu lên tiếng.

“Hoàng công công chưa nói rõ! Chỉ biết là người này thân phận rất tôn quý, muốn toàn thể Vương gia nghênh đón.”

“A? Toàn thể nghênh đón? Sẽ không phải lại là một Khuynh Nhạc công chúa khác muốn đến đây đó chứ?” Vừa nghe thế, Tống Ngâm Tuyết tự nhiên nghĩ tới tình huống lần trước lúc Kiều Mạt Nhi đến, không khỏi chế nhạo nói.

“Lần này hình như là nam tử!” Không nghe ra thâm ý trong lời của nàng, Mân Côi nghiêm trang hồi đáp.

“Thì chắc là Khuynh Nhạc Phò mã quá!” Vui đùa giễu cợt nói, đứng lên, Tống Ngâm Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt, vui vẻ nhẹ nhàng.

Trong hoàng cung Đại Tụng, Tống Vũ Thiên không ngừng vuốt vuốt được hoàn trong tay, trong đôi mắt thủy chung nửa híp nửa mở không biết đang suy tư cái gì, chỉ là ngẫu nhiên, lờ ra một điểm tinh quang.

“Cực lạc đan.” Trong miệng, giống như có dư vị nói, ngón tay chậm rãi chuyển động được hoàn, môi mỏng khẽ gợi không khỏi có chút giãn ra: “Tiểu Ngâm nhi, trầm thật đúng là muốn nhìn một chút, sau khi người ăn đan dược này, sẽ phản ứng như thế nào? Nhất định, rất vui về a.”

Thì thầm nói, xen lẫn mỉm cười là một tia nghiền ngẫm, Tống Vũ Thiên lúc này đứng lên, bàn tay to vung lên, một nữ tử xinh đẹp mềm mại không xương lập tức từ ngoài tiến vào, mềm mại dựa sát vào hắn, bàn tay thon dài, không ngừng châm ngòi đùa giỡn.

” Kỹ thuật của Mị nhi, thực là càng ngày càng tốt.” Trong sự hưởng thụ, trầm giọng mà nói.

“Tất cả đều do Thánh Thượng dạy dỗ tốt.” Nữ tử nghe vậy, việc trên tay không dừng lại, thân thể không khỏi đong đưa theo.

“Tiểu yêu tinh! Trong này đã muốn?” Vung tay ôm nữ tử qua, Tống Vũ Thiên lập tức hướng bên giường đi đến.

Trong ngực, bàn tay nữ tử, như rắn không ngừng chạy, miệng ôn nhu nói: “Thánh Thượng hôm nay, tâm tình tựa hồ đặc biệt tốt.”

“Đúng a! Bởi vì ngày mai, trầm còn có một hồi trò hay xem.” Thân thể, đã hoàn toàn tiếp xúc với giường chiếu, một tay giật ra xiêm y mỏng như cánh ve của nữ tử, Tống Vũ Thiên kêu rên một cái động thân đâm vào, tiếp theo trong tiếng thở gấp cực độ đâm mị của nữ tử, bắt đầu mạnh mẽ ra vào.

Ngày mai? Ngày mai cái gì? Ngày mai sẽ có cái gì phát sinh? Không có ai biết! Chỉ là biết giờ khắc này, người nào đó bởi vì ngày mai, mà có chút đặc ý hả hê.

Ngày thứ hai, trời trong khí sáng, Tống Ngâm Tuyết ở trong xe ngựa điên cuồng di chuyển, từ từ đến hoàng cung.

“Nha, Lục ca ca nha! Tới sớm như vậy, lại gặp Ngọc Nga của huynh rồi a?” Xuống xe, thấy Lục béo ụ Tống Vũ Kiệt đã đến trước một bước đi vào, Tống Ngâm Tuyết lập tức tiến lên trêu chọc nói.

“Ai nha, cái gì Ngọc Nga a? Đã sớm đổi thành Thúy Nga rồi!” Bất mãn với lời nói của Tống Ngâm Tuyết..., cứ như là khinh thường hắn, Tống Vũ Kiệt lập tức mở miệng cãi chính.

“A a! Thúy Nga a? Ha ha! Xin hỏi Lục ca ca, Thúy Nga tỷ tỷ này tư vị như thế nào a?” Về mặt trêu chọc, miệng đầy lời chế nhạo không đứng đắn.

Nhưng tên ngu ngốc Lục béo ị kia hết lần này tới lần khác không có nghe ra ý tứ đó, còn ngốc nghếch tiến đến bên tai Tống Ngâm Tuyết, về mặt cẩn thận nhỏ giọng nói: “Ta uội biết a, muội cũng không thể nói cho người khác biết! Nếu đơn thuần chỉ so xinh đẹp nha, thì Ngọc Nga số một! Nhưng muốn nói đến tư vị.”

Trong lúc đó, biểu lộ Tống Vũ Kiệt biến thành dâm tà, miệng hình như hoài niệm dư vị nói: “Biết không? Ngâm Tuyết? Thúy Nga Tiểu Đê Tử, là nữ tử ta chơi đùa thoải mái nhất cho đến nay! Bởi vì chỗ đó của nàng.”

Trong giây lát nuốt nước miếng, mơ hồ cảm giác hạ thân có chút căng cứng, lúc này, Tống Vũ Kiệt vội vàng khoát tay, miệng không ngừng nói: “Không nói! Không nói nữa! Nói thêm gì nữa, ta liền nhịn không được!”

Tống Vũ Kiệt gấp gấp nói, sau lưng, Tứ hoàng tử Tống Vũ Minh đi tới, “Lão Lục, đệ không phải là lại đi trêu chọc cung tỳ trong nội cung chứ? Đệ quên ta lần trước đã nói đệ thế nào sao. Đệ muốn chơi muốn ồn ào đi bên ngoài đi, ngàn vạn lần đừng mò vào trong nội cung! Các nàng trên danh nghĩa đều là nữ nhân của nhị ca, cho dù nhị ca không cần, đệ cũng không thể mảy may động vào các nàng!”

Tống Vũ Minh đối với chuyện này rất nghiêm túc, trong mắt ẩn có một ít uy nghiêm không thể kháng cự. Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt tự biết đuối lý, thấp đầu nhỏ giọng phản bác: “Không phải là chơi đùa sao! Trong nội cung nhiều nữ nhân như vậy, nhị ca một mình cũng dùng không hết a.”

“Đệ còn nói! Đệ biết nhị ca bình thường là không động vào hạ nhân! Vạn nhất ngày nào đó hấn động vào, lại phát hiện nàng kia không phải xử nữ, loại tội khi quân này, thử hỏi đệ đảm đương nổi hay sao hả!”

Tống Vũ Minh nghiêm khắc nói, nghe lời ấy, Tống Ngâm Tuyết không khỏi liếc nhìn hấn, âm thầm nghĩ: “Tống lão tứ này, đừng xem hấn bình thường đáng ghét, nhưng gặp đại sự, rất khiến người ta tán thưởng!”

“Được rồi được rồi, lão Tứ! Lần sau đệ không bao giờ như vậy nữa! Cung tỳ trong nội cung này, đệ cam đoan từ nay về sau một cái cũng không đụng, mà ngay cả tay cũng không sờ vào! Vậy được chứ?” Có lẽ là bị Tống Vũ Minh vừa rồi hù một phen, Lục béo lúc này cũng biểu lộ thái độ.

Thấy vậy, Tống Vũ Minh chậm rãi gật đầu nhẹ, khuyên lơn: “Lão Lục, đệ thực muốn nữ nhân như vậy, ngày mai đến phủ ta chọn vài cái, ta bình thường cũng chưa xài qua, cũng còn non nớt!”

“Ai, lão Tứ! Kỳ thật non hay không non ta không để ý lắm! Ta chỉ muốn chơi cho hăng hái, đủ sướng là được! Có đứa non nớt cởi quần áo ra, như cái đầu gỗ, một điểm lý thú cũng không có, còn không bằng những bà nương kinh nghiệm phong phú kia! A, đúng rồi, huynh đã nói như vậy, những cung tỳ trước kia đã bị ta chơi đùa nên làm cái gì bây giờ a?”

“Làm sao bây giờ? Tìm cơ lấy về trong phủ! Nếu không thì để các nàng xuất cung!” Tống Vũ Minh nói.

Nghe vậy gật đầu, tên mập mập kia không ngừng nói: “Được được! mang những đồ tốt kia về trong phủ, đừng để cho các nàng xuất cung! Ai, đúng rồi, Thúy Nga Tiểu Đê Tử ta nhất định phải mang về! Nha đầu kia làm ta rất thoải mái!”

Vui vẻ nói, trong lòng một mảnh mơ màng, Tống Ngâm Tuyết nghe hai đương triều hoàng tử trước mặt trò chuyện, trong nội tâm không khỏi cười lạnh một tiếng: hừ! Đây là con cháu hoàng gia! Con cháu hoàng gia cả ngày ngâm trong sắc dục!

Đang lúc Tống Ngâm Tuyết oán giận, Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền thủy chung vẫn mang một gương mặt lạnh lùng chậm rãi đi tới bên này.

“Tam ca!”

“Tam ca!”

Hai câu kêu to tôn kính, nhìn ra địa vị Tống Vũ Huyền bình thường ít nói này trong lòng hai vị huynh đệ khác vẫn còn rất cao, Tống Ngâm Tuyết thầm nghĩ liền cười kêu lên: “Tam ca ca!”

“Ừa!” Lần đầu tiên lên tiếng, mặc dù chỉ là một chữ, nhưng mà làm cho Tống Ngâm Tuyết không khỏi ngây người ra một lúc. Đây chính là một câu đầu tiên. hấn nói với nàng.

Nháy mắt, vẻ mặt không thể tin được, bởi vì trong nội tâm thủy chung vẫn luôn cảm thấy thân thiết với Tống Vũ Huyền, cho nên, lần đầu tiên, Tống Ngâm Tuyết để ý phản ứng của người khác như vậy.

“Tam ca ca.” Không tự giác lại lặp lại một lần, Tống Ngâm Tuyết nhìn chằm chằm vào hấn.

Thấy vậy, Tống Vũ Huyền lạnh nhạt như bình thường, sau khi liếc nhìn nàng, mặt liền không chút biểu lộ trầm mặc tiến lên.

“Tam ca! Nhị ca hôm nay muốn tiếp kiến người nào? Thần thần bí bí như vậy?” Vừa thấy Tống Vũ Huyền, Tống lão tứ không khỏi mở miệng đặt câu hỏi.

“Đúng vậy a đúng a! Đều gọi mấy vị Vương gia thừa kế chúng ta tới, thân phận đối phương nhất định rất tôn quý a! Chẳng lẽ lại là công chúa nước nào muốn đến?”

Thủy chung không quên được mỹ nhân, Lục béo ị lúc này cũng xen vào nói nói.

Không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn về phía trước, khi ba người đều cho là hẳn sẽ không đáp lại, Tống Vũ Huyền cứ nhiên trầm giọng mở miệng, trầm tĩnh vững vàng nói bốn chữ: “Thượng Quan Huyền Ngọc!”

“Thượng Quan Huyền Ngọc?”

Vừa nghe chuyện đó, lão Tứ cùng lão Lục đều kinh hãi thở ra một tiếng, thần sắc, cứ như nghe được một tin tức không thể tin nổi!

Tống Ngâm Tuyết khẽ mím môi, trong đầu không khỏi hiện ra tiểu ca ca ngày ấy ở đầu đường, lớn lên có vẻ mặt đáng yêu, bộ dạng ngại ngùng, thần sắc không được tự nhiên kia, không khỏi khiến nàng bật cười một hồi! Nếu có cơ hội, nàng muốn gặp Thượng Quan Huyền Ngọc trùng tên trùng họ này một lần nữa!

“Tam ca, huynh nói đây chính là ‘thượng nhân’ Thượng Quan Huyền Ngọc?” Lục béo ị có chút không tin.

Nghe vậy, Tống Vũ Huyền gật đầu mà nói: “Đúng vậy!”

“Ông trời a! Thượng Quan Huyền Ngọc a? Đệ nhất truyền nhân Đại nghĩa Thượng Quan Huyền Ngọc! Thiên hạ đệ nhất công tử Thượng Quan Huyền Ngọc a!” Tống Vũ Kiệt cứ như điên rồi, sau khi nghe Tam hoàng tử khẳng định, lại một mình lâm bầm lâu bầu, nhìn bộ dáng hẳn, rất là hưng phấn.

“Ai! Khó trách nhị ca muốn triệu tập chúng ta tới, thì ra là người hiền quý như vậy đến Đại Tụng!” Tống Vũ Minh khôi phục nhanh hơn Lục béo ị, lúc này cả người đã tỉnh táo lại.

Hắn chậm rãi nói, thâm ý liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết, sau đó miệng giễu cợt nói: “Cũng không biết nhị ca nghĩ thế nào? Quý nhân trọng yếu như vậy đã đến đây, cần gì phải gọi Tống Ngâm Tuyết? Vạn nhất đến lúc xảy ra tình huống gì, nàng dọa người là chuyện nhỏ, nếu bởi vậy mà liên lụy Đại Tụng bị thế nhân chế nhạo? Sai lầm này, có hơi lớn.”

Nghĩ đen nghĩa bóng đều là châm chọc Tống Ngâm Tuyết làm mất mặt bọn hắn, Tống Vũ Minh vừa nói ra lời như vậy, khiến Tống Ngâm Tuyết liền trêu chọc lại: “Thì ra Tứ ca ca cất nhắc Ngâm Tuyết như vậy a? Khiến người ta, có chút ngượng ngùng!”

“Người!” Vừa thấy nàng vô sỉ như vậy, Tống Vũ Minh tức đến không biết trút vào đâu, bắt quá bởi vì e ngại những người khác ở đây, không tiện phát tác, chỉ đành phải hờn dỗi mà thôi.

Tống Ngâm Tuyết cười hề hề nhìn Tống lão tứ, nhìn cái bộ dạng kinh ngạc kia, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo giương lên một nụ cười sáng lạn. Chỉ là lúc này nàng không có chú ý, bên cạnh, dưới đáy mắt Tống Vũ Huyền bình tĩnh không một gợn sóng, vào lúc này nhìn về phía nàng thì rõ ràng nhanh chóng xẹt qua một tia đau lòng, mà bàn tay ẩn dưới áo bào, thì mơ hồ nắm chặt lại.

“Công tử, nghe nói Đại Tụng quốc chủ lần này đối với chúng ta thập phần trân trọng, còn đặc biệt triệu các vương gia nước Đại Tụng lai nghênh đón người! Bất quá bởi như vậy có tốt cũng có không tốt, vốn toàn thể thượng vị giả (người bề trên) hoàng tộc xuất động là chuyện tốt! Chính là bọn hắn còn triệu Nhữ Dương quận chúa thừa kế tước vị Vương gia kia tới! Cái này có điểm. Công tử, nghe nói Nhữ Dương quận chúa kia làm người phóng đảng, riêng trong phủ đã có năm vị phu quân! Còn không tính một ít nam sủng a, tình nhân bên ngoài a.”

Tống Ngâm Tuyết buồn cười nghe thanh âm có chút quen thuộc bên tai, đang nghĩ ngợi là nghe qua ở đâu? Chỉ thấy cách đó không xa, một người lớn lên tuấn tú đáng yêu có gương mặt trẻ con đang nhắc chân tiến tới, mà ở phía sau hắn, tiểu tử đi theo không ngừng liên miên cần nhân chính là. Phục Linh.

“Ha, Tiểu Ngọc ngọc! Sao người lại tới đây?” Cái này thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

Lúc này vừa thấy Thượng Quan Huyền Ngọc, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy sáng tỏ rồi, nàng mỉm cười đảo mắt, thâm ý liếc nhìn đại diện to lớn phía trước, nhất thời bên môi hiện lên một nụ cười, tiếp theo cả người liền bổ nhào ra ngoài, cao giọng kêu lên: “Nha, Tiểu Ngọc Ngọc, tamnhớ người muốn chết!”

Mấy vị hoàng tử lập tức ghen hòng trôn trối nhìn hành động của Tống Ngâm Tuyết lúc này, sững sờ một câu cũng nói không nên lời. Thượng Quan Huyền Ngọc, nghe câu “Tiểu Ngọc Ngọc” vạn phần quen thuộc kia thì chần chờ ngẩng đầu muốn nhìn cho rõ. Chính là lúc hần chưa kịp thấy rõ, trong ngực, mọc thêm một thân thể mềm mại, sau một khắc, một đôi tay ngọc xinh đẹp trắng noãn liền xoa mặt của hần, cũng bắt đầu ở đó trắng trợn ăn đậu hũ.

“Người, người, người là ai!” Ở bên cạnh thấy tình hình này, Phục Linh khiếp sợ nói không ra lời, tay chỉ thẳng lấp bắp nói, “Lại dám đùa giỡn công tử nhà ta!”

“Là ta nha, Phục Linh!” Nghịch ngợm hướng hần giả làm cái mặt quý, tiếp theo lại hung hăng ngắt khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Huyền Ngọc, cười híp mắt nói: “Thật khéo a, Tiểu Ngọc Ngọc, không thể tưởng tượng được lại đụng phải người ở đây!”

“Người, người!” Lần thứ hai có người dám véo mặt của hần, Thượng Quan Huyền Ngọc lập tức giận đỏ mặt, đẩy người trong ngực ra, hần nghiêm nghị nói: “Cô nương, xin cô tự trọng!”

“Ai nha, tự trọng sao? Cũng không phải lần đầu tiên mà!” Trêu chọc nháy mắt đẹp với hần, Tống Ngâm Tuyết tự nhiên nói.

Nghe vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc kinh ngạc dò xét nữ tử nồng nặc phấn son trước mắt, trong nhất thời không thể nhận ra, “Cô nương chớ hồ ngôn loạn ngữ, Thượng Quan Huyền Ngọc trước nay chưa bao giờ thấy qua cô nương!”

“Thượng Quan Huyền Ngọc” bốn chữ to vừa ra, ba vị hoàng tử nhất tề sững sờ, mà ngay cả Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền luôn bình tĩnh vô ba, lúc này thần sắc cũng không khỏi kinh dị.

“Ông trời a! Đệ nhất công tử cao quý như thần, truyền nhân chính thống của đại nghĩa, lại là. lại là tướng mạo đáng yêu như búp bê vậy.”

Có chút không tiếp thụ được sự thật trước mắt này, Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt không khỏi lấy tay đỡ đầu, muốn cho chính mình thanh tỉnh hơn chút ít. Mà Tống lão tứ kia, mặc dù hần không khoa trương như Lục béo ị, nhưng trình độ giật mình cũng không nhỏ, cho nên trong lúc nhất thời, không thể có phản ứng gì.

Vấn cho là, ‘thượng nhân’ Thượng Quan Huyền Ngọc, hần là người tướng mạo đoan chính, một giáo sĩ khí chất trang nghiêm nho nhã! Có ai nghĩ được rằng, hần lại là một người vẻ mặt tuần khí, hết sức trẻ tuổi đáng yêu.

Ngoại trừ Tống Ngâm Tuyết, những người khác đều nhìn chằm chằm vào hần, nhất là Lục béo ị, biểu lộ khoa trương tới cực điểm.

Thượng Quan Huyền Ngọc biết lúc này trong lòng bọn họ đang nghĩ gì, lập tức vừa thẹn vừa giận, không khỏi đem toàn bộ tức giận trút lên trên người Tống Ngâm Tuyết, chăm chú nhìn nàng: “Cô nương nam nữ thụ thụ bất thân! Làm sao cô chẳng biết nặng nhẹ như thế!”

“Tiểu Ngọc Ngọc, thì ra người không biết ta a.” Giống như oan ức nói, vẻ mặt vô tội bộ dáng ngây thơ.

Thấy vậy, linh quang lập tức lóe lên trong đầu Thượng Quan Huyền Ngọc, khiến hần không khỏi há miệng thật to, “Người là. Người là Tống Doãn kia? Chính là người không phải nam tử sao? Tại sao lại.”

Kinh ngạc nói, trong bất tri bất giác, trong nội tâm rõ ràng dâng lên một sự vui sướng làm cho hần không rõ ràng lắm tình huống trước mắt, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này nhìn chằm chằm nàng, không nháy mắt một cái.

“Người, người chính là tên đồng tính chết giấm? Long Dương thôi tha kia!” Sau lưng, Phục Linh không dám tin, lúc này tiến lên một bước, không ngừng dùng mắt đánh giá Tống Ngâm Tuyết, miệng còn không ngừng phát ra thanh âm “Không có khả năng a! Không có lý nào a!”

“Hắc hắc, Tiểu Ngọc Ngọc! Gặp ta thật bất ngờ a? Ta nói rồi người trốn không thoát đâu!” Một câu nói đùa lúc đó, rõ ràng biến thành châm ngôn hôm nay, Tống Ngâm Tuyết cười tủm tỉm nói, trên mặt vui vẻ.

“Người, người!” Giống như lần trước vậy, vừa thấy Tống Ngâm Tuyết, Thượng Quan Huyền Ngọc không hiểu sao liền nói không nên lời. Người bên ngoài vừa thấy điệu bộ này, trong lòng lập tức nghi vấn: trời ạ! Đây quả thật là ‘thượng nhân’ Thượng Quan Huyền Ngọc xảo biện như hoàng, mười hai tuổi liền nhất chiến thành danh trong truyền thuyết kia sao?

Không hiểu nổi! Không hiểu nổi!

Lúc bầu không khí còn giằng co, Thượng Quan Huyền ngọc cắn giận, Tống Ngâm Tuyết trêu chọc, những người khác vây xem, trong điện, Hoàng công công đột nhiên đi ra, cất giọng hô: “Thánh Thượng có chỉ, tuyên. Các vị tiến điện!”

Vừa nghe chuyện đó, mọi người tạm thời buông ân oán cá nhân, xoay người nhắc chân mà vào.

“Thần đệ.”

“Ngâm Tuyết.”

“Thượng Quan Huyền Ngọc.”

“Tham kiến bệ hạ!”

Vài tiếng yết kiến, Tống Vũ Thiên nghe vậy lập tức đứng dậy, sau khi lên tiếng đáp lời những người khác, dùng lễ nghi cao nhất Đại Tụng, tự mình tiến lên dẫn Thượng Quan Huyền Ngọc vào chỗ ngồi.

Thượng Quan Huyền Ngọc ngồi xuống, sau đó mọi người cũng bắt đầu vào chỗ. Tống Ngâm Tuyết nghiêng thân một cái vọt tới đối diện Thượng Quan Huyền Ngọc, lập tức tươi cười ngồi xuống, vừa ngồi vừa trêu chọc nói: “Hắc hắc! Cái góc độ này, vừa vặn có thể hoàn toàn thưởng thức được Tiểu Ngọc Ngọc của ta!”

Mọi người sau khi ngồi vào chỗ của mình, không có mở miệng, cho nên lúc này lời nói của Tống Ngâm Tuyết vang lên có vẻ cực kỳ đột ngột cùng vang dội.

Nghe vậy, Tống Vũ Thiên thu liễm đôi mắt nửa khép của hắn, vẻ mặt không rõ thâm ý cười nói: “Thế nào Ngâm Tuyết, nhận thức Thượng Quan công tử sao?”

“Nhận thức a nhận thức a! Hắn lớn lên đáng yêu như thế, muội đương nhiên nhận thức hắn a!”

Tống Ngâm Tuyết giả giả thật thật nói, nghe vậy, Tứ hoàng tử Tống Vũ Minh chế nhạo một tiếng nói: “Dừng! Người lớn lên đáng yêu liền nhận thức? Có cái lẽ gì như thế?”

“Tứ đệ!” Có lẽ là thấy khi Tống Vũ Minh nói đến từ “Đáng yêu” thì trên mặt Thượng Quan Huyền Ngọc hiện lên một tia xấu hổ, Tống Vũ Thiên hiểu được lập tức cười cười ngăn cản, tươi cười giới thiệu với Thượng Quan Huyền Ngọc: “Thượng Quan công tử, mấy vị này là huynh đệ của trẫm! Mà một vị, thì là nữ vương gia Đại Tụng ta, Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết!”

Cái gì! Nàng chính là Nhữ Dương quận chúa? Nhữ Dương quận chúa có tiếng xấu kia! Vừa nghe lời này, Thượng Quan Huyền Ngọc lấp bắp kinh hãi, lập tức trong mắt phức tạp một mảnh, trái tim, không hiểu sao, cảm thấy cô đơn sâu sắc. . . .

66. Q.1 - Chương 66: Ăn Thuốc. . .

“Nàng. Nàng chính là Nhữ Dương quận chúa? Nhữ Dương quận chúa háo sắc thành tánh!” Sau lưng, Phục Linh cũng nhin không được thở nhẹ ra, tuy thanh âm không lớn, nhưng mà khiến người trên điện đều nghe rành mạch.

A ~ trong lòng lập tức minh bạch rồi!

Hắn vốn thắc mắc một nam tử làm sao vừa thấy công tử nhà hắn liền bắt đầu động tay động chân? Thì ra “Nam tử” này là nữ nhân háo sắc nhất thiên hạ. Nhữ Dương quận chúa a! Biết được điểm này, hết thầy hành vi lúc trước đều dễ dàng giải thích!

Phục Linh âm thầm gật nhẹ đầu, cảm thấy rõ ràng, nhưng bởi vì lời hắn vừa mới nói, giờ phút này trong nội tâm Thượng Quan Huyền Ngọc xoáy lên ngàn tầng sóng dữ!

Hắn không biết mình bị làm sao, tim gắt gao co rút lại, loại cảm giác này đè nén hắn, thậm chí có chút không thở nổi.

Phức tạp nhìn một cái, lại thấy khuôn mặt nàng tươi cười không sao cả, Thượng Quan Huyền Ngọc lập tức có một cơn tức giận xông thẳng lên não, lại vừa có một phen xúc động muốn đứng lên hảo hảo ‘giáo huấn’ nàng.

Nàng làm sao có thể, làm sao có thể đắm mình trong trụy lạc như vậy? Bị người ta ngay mặt nói thành như vậy, nàng lại không khó chịu tí nào, thậm chí còn vẻ mặt cợt nhả ‘nháy mắt đưa tình’ với hắn? Ông trời a! Trên thế gian, tại sao có thể có người vô liêm sỉ đến trình độ này!

Bàn tay ẩn trong ống tay áo, gắt gao nắm thành nắm tay, trái tim chưa bao giờ thắc mắc đến chuyện người khác, giờ phút này, lại vì một người mà hung hăng co rút lại.

Tứ Hoàng Tử, Lục hoàng tử dùng vẻ mặt xem thường nhìn Tống Ngâm Tuyết, cái câu vừa rồi của Phục Linh, vừa vắn nói ra suy nghĩ châm chọc trong lòng bọn họ, vì vậy sắc mặt không khỏi lập tức biểu lộ ra.

Tam hoàng tử vẫn lẳng lặng không nói một lời, chậm rãi vuốt vuốt ngọc bội trên người, vẻ mặt cười yếu ớt.

Trên chỗ ngồi, Tống Vũ Thiên vừa thấy tình cảnh này, mỉm cười, tiếp tục mở miệng nói: “Ngâm Tuyết thừa kế chức vị Vương gia Đại Tụng, làm một Vương gia, có mấy vị thị phụ, đó cũng là chuyện đương nhiên.”

Lời nói trầm lắng, làm cho người ta nghe không ra ý nghĩ chân thật, khiến Tống Vũ Minh ở dưới chỗ ngồi bất mãn, hắn nghe xong, cũng không suy nghĩ nhiều, thẳng tắp thấp giọng nói: “Nhưng dù nói thế nào nàng cuối cùng cũng là nữ nhân a!”

Xem ra trong quan niệm của Tứ hoàng tử, đẳng cấp nam nữ phân biệt rất nghiêm ngặt, chênh lệch thật lớn, căn bản không thể so sánh nổi! Nam nhân chính là nam nhân, là trời của nữ nhân, chúa tể của xã hội này! Mà nữ nhân, thì nên vây quanh nam nhân, hầu hạ bọn họ, không có bản thân, không có tôn nghiêm, có, cũng chỉ có sự phục tùng với nam nhân mà thôi!

Chính là bởi vì có quan niệm phong kiến như vậy ăn sâu bén rễ trong đầu, cho nên Tứ hoàng tử Tống Vũ Minh mới có thể cảm thấy căm thù đến tận xương tuỷ với các loại biểu hiện của Tống Ngâm Tuyết, chung quy là nhện không được muốn hung hăng châm chọc đã kích một phen.

Tống Ngâm Tuyết đương nhiên biết rõ Tống lão Tứ nghĩ gì, đôi mắt sáng của nàng mỉm cười đảo qua, tiếp theo tay ngọc duỗi ra, thẳng tắp chỉ Thượng Quan Huyền Ngọc hướng đối diện, “Nhị ca ca, Ngâm Tuyết có thể muốn Tiểu Ngọc Ngọc làm phu quân của ta không a!”

A? Một lời nói ra, bốn phía đều sợ hãi! Chỉ có Tống Vũ Thiên trên điện mặt mỉm cười, một mặt thần sắc thoả mãn hiện lên, tiếp theo rất nhanh liền biến mất trong cặp mắt thủy chung nửa mở nửa khép của hắn.

Điện rồi! Thật là điện rồi! Tống lão tứ trực tiếp lắc đầu, bộ dạng không còn thuốc chữa quay đầu đi, ý là chẳng muốn liếc nhìn nàng thêm nữa! Thượng Quan Huyền Ngọc là người bực nào? Nàng cũng dám mở miệng nói thế! Nếu như bị thế nhân biết Đại Tụng lần này mạo phạm truyền nhân thiên hạ đại nghĩa, cũng không biết sẽ có bao nhiêu nghĩa sĩ lễ giáo phấn khởi mà hội họp, thề san bằng Đại Tụng!

Nàng đây là đưa Đại Tụng vào chỗ bất nghĩa! Làm kẻ địch với người trong thiên hạ a!

Cái nhận thức này quá đáng sợ! Đáng sợ đến ngay cả Lục bá ị Tống Vũ Kiệt thường ngày bừa bãi, không thèm để ý luân lý cũng không khỏi mở miệng bất mãn nói: “Tiểu Ngâm Tuyết, muội cũng có điểm quá hồ đồ rồi! Thượng Quan công tử là người ra sao? Sao có thể làm phu quân uội được! Hơn nữa, bên cạnh muội có năm người rồi, thêm hộ vệ Minh Tịnh kia, tổng cộng sáu người! Nhiều như vậy muội còn ngại không đủ a?”

“Đương nhiên không đủ a! Quý phủ ta cũng không có phu quân đáng yêu như Tiểu Ngọc Ngọc vậy! Ta muốn đem hắn mang về nhà, hảo hảo yêu thương một phen!”

Tống Ngâm Tuyết đùa cợt nói..., khiến Thượng Quan Huyền Ngọc cùng Phục Linh lần nữa khiếp sợ ngay tại chỗ ! Phục Linh lúc này đã như đầu gỗ cực kỳ ngớ ngẩn, bởi vì hấn lớn như vậy, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua nữ tử vô sỉ như thế, khiến hấn phản ứng không kịp.

Thượng Quan Huyền Ngọc cũng không khá hơn hấn bao nhiêu! Tuy nói hấn về đạo lý giáo lý là xảo biện như hoàng, nhưng bản tính của hấn lại có chút xấu hổ ngại ngùng! Cho nên lúc này vừa nghe đến Tống Ngâm Tuyết thẳng thắn thổ lộ..., hai má không khỏi đỏ hồng hồng, trên mặt còn có lửa giận mơ hồ lưu động.

Tống Vũ Kiệt vừa nghe Tống Ngâm Tuyết vô sỉ mà nói như vậy..., lập tức tức giận ‘ hừ ’ một tiếng, bày tỏ sự bất mãn của mình.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết hướng hấn hung ác liếc mắt, miệng châm chọc nói: “Lục ca ca, huynh ‘ hừ ’ cái gì mà ‘ hừ ’? Cùng là Vương gia, nữ nhân trong phủ huynh so với nam nhân trong phủ ta nhiều hơn không biết mấy lần! Hơn nữa huynh có đám nữ nhân trong phủ kia còn chưa thỏa mãn, còn hết lần này tới lần khác thích lôi đông kéo tây, khắp nơi thu nạp mỹ nữ mới, mà ngay cả nha hoàn hạ đẳng trong phủ ta cũng không buông tha? Huynh nói xem so với huynh, ta thật sự là tốt hơn rất nhiều.”

“Cái rắm! Ta nào có không buông tha nha hoàn ở chỗ của muội?” Có vẻ đã quên Khiên Ngưu sạch sẽ rồi, Tống Vũ Kiệt mở miệng phản bác.

Nghe vậy, biết là hấn đã quên, Tống Ngâm Tuyết liền ‘ hảo tâm thức tỉnh hấn: “Lục ca ca, chính là nha hoàn xấu xí ngày huynh ở phủ ta mơ mơ hồ hồ muốn đó a?”

“Nha hoàn xấu xí?” Nếu nói nha hoàn xinh đẹp, Tống Vũ Kiệt còn có thể không nhớ rõ, bởi vì nữ nhân bị hấn ăn nằm cái nào không phải rất đẹp? Nhưng nếu như nói đến xấu, Khiên Ngưu ngày ấy, tuyệt đối là thất bại lớn nhất trong lịch sử phong lưu của hấn!

“Muội nói nàng.” Trước mắt hiện ra mặt heo xanh tím sưng to của Khiên Ngưu, không khỏi chán ghét một hồi! Tống Vũ Kiệt lập tức không kiên nhẫn khua tay nói: “Cái kia không tính! Trời tối ta đây không thấy rõ!”

“Sao lại không tính? Người này ta đã đưa đến trong phủ cho huynh rồi!” Giả bộ rất kinh ngạc nói.

Nghe vậy, Lục Béo ị thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Cái gì! Muội đem nữ tử xấu như vậy đưa đến trong phủ cho ta làm gì?”

“Lục ca ca, Khiên Ngưu kỳ thật rất đẹp đó! Không tin huynh trở về nhìn xem sao!” Cười cười nói, trong mắt lóe ra quang mang giảo hoạt.

Thấy vậy, Lục Béo ị bán tín bán nghi hỏi ngược lại: “Thật sao.”

“Thật! Chỉ cần huynh trở về xem, Ngâm Tuyết cam đoan nhất định huynh sẽ thỏa mãn!” biểu lộ tràn đầy tự tin nói, khiến Tống Vũ Kiệt tâm động một hồi, sau khi hấn nghe xong, không khỏi gật đầu nhẹ, lẩm bẩm: “Được rồi, dù sao nhìn một cái cũng không mất mát gì.”

“Đúng vậy đúng vậy! Trước hăng nhìn một cái đi!”

Biết mình đã thành công đầu độc Tống Vũ Kiệt, Tống Ngâm Tuyết trong lòng có chút đắc ý, không khỏi thâm trêu đùa trong lòng: “Khiên Ngưu a Khiên Ngưu, ta đây chính là tranh thủ cơ hội cho người a! Tin rằng người nhất định sẽ hảo hảo nắm chắc, lợi dụng tất cả thủ đoạn mà bò lên a? Ha ha.”

Chuyển mắt, thẳng tắp nhìn về phía Thượng Quan Huyền Ngọc, nét mặt tươi cười như hoa, Tống Ngâm Tuyết mở miệng mà nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, chỉ cần người chịu làm phu quân của ta, ta lập tức trở về hưu hết mấy nam nhân mặt vàng trong phủ, chỉ thương một mình người được không?”

“Thật sao? Ngâm Tuyết người thật sự hưu phu sao? Vậy người đem Kỳ Nguyệt chuyển cho ta được không!” Vừa nghe lời này, hết sức kích động! Mắt Tống Vũ Kiệt lập tức bốc lên tinh quang, vẻ mặt tham lam hỏi ngược lại.

“Không được!” Không chút nghĩ ngợi quăng cho hấn ánh nhìn khinh khinh, Thượng Quan Huyền Ngọc trong nội tâm cảm thấy mất mát không cách nào khắc chế, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nói: “Lục ca ca, huynh

yên tâm! Cho dù sau này Ngâm Tuyết bỏ Kỳ Nguyệt, nhưng tuyệt đối cam đoan là có biện pháp khiến cho huynh không thể mảy may động đến hắn!”

Tổng Ngâm Tuyết nói..., cực kỳ chăm chú! Mặc dù xen lẫn nụ cười sáng lạng, nhưng mà có thể nghe ra khí thế áp bách bên trong!

Những người khác cho rằng đây là sự bá đạo của nàng, nghĩ thầm nàng quả nhiên điêu ngoa, thứ mình đã dùng qua, đã từ bỏ, nhưng vẫn không chịu cho người khác hưởng dụng một phần, lập tức trong nội tâm đối với nàng, chính là chửi bới một hồi! Chỉ có Tổng Vũ Huyền, hắn thủy chung chậm rãi vuốt ve ngọc bội của mình, trầm mặc khế cúi đầu, trong mắt, có cái gì mơ hồ lưu động.

Chứng kiến Tổng Ngâm Tuyết điêu ngoa thô bỉ như thế, Tổng Vũ Thiên có vẻ vui mừng, đôi mắt sáng tối bất định của hắn mỉm cười vừa chuyển, biểu lộ trên nét mặt vẫn là một nụ cười không thay đổi, lời nói bình thản, nhưng mà so với bất luận một thanh đao nhọn gì còn sắc bén hơn nói: “Ai nha, trầm kính trọng Thượng Quan công tử, đương nhiên không có khả năng đáp ứng yêu cầu vô lễ như vậy của Ngâm Tuyết. Chính là. Ngâm Tuyết là huyết mạch duy nhất hoàng thúc lưu lại, trầm từng thê chiếu cố nàng thật tốt, quan tâm nàng, tận lực thỏa mãn yêu cầu của nàng? Ai, vấn đề này, hình như có chút khó xử rồi.”

Một câu khó xử, đem trách nhiệm chính mình chối biến không còn một mảnh..., đồng thời cũng đem Tổng Ngâm Tuyết đẩy vào nơi đầu sóng ngọn gió! Tổng Ngâm Tuyết hiểu được lúc này Tổng Vũ Thiên làm như vậy, không thể nghi ngờ là đem chính mình ghênh ngang bạo lộ trước mặt người khác, chính diện ghênh đón mâu thuẫn cùng áp lực từ khắp nơi mà đến.

Hắn đây là định hãm ta vào thế bất nghĩa? Thầm cười lạnh một tiếng, trên mặt vẫn bình thản, lại nói xuôi theo lời của hắn: “Nhị ca ca đối với Ngâm Tuyết thật tốt! Tiểu Ngọc Ngọc, người đáp ứng ta đi!”

Ngụy trang vất vả như thế, lực nhẫn nại thâm trầm như thế, Nhữ Dương quận chúa, chẳng lẽ người lúc trước, vẫn là một người như thế sao?

Trái tim, mơ hồ có chút đau đớn, vì thiếu nữ xinh tươi đã qua đời, đồng thời cũng vì chính mình.

Chính là Tổng Ngâm Tuyết không biết, khi nàng vì Nhữ Dương quận chúa trước kia mà cảm thấy bị thương thì nam tử đối diện thủy chung vẫn vuốt vuốt ngọc bội, bàn tay nắm ngọc không khỏi run lên, tiếp theo, hình như dùng sức nắm thật chặt lại.

Cũng may động tác thất thổ này của Tổng Vũ Huyền không có bị Tổng Vũ Thiên chứng kiến, bởi vì giờ phút này, hắn đang rử mí mắt, có chút hăng hái thẳng tắp nhìn phản ứng của Tổng Ngâm Tuyết.

Tổng Ngâm Tuyết vừa thấy Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này vẻ mặt tức giận nhìn mình lom lom, cố ý giả bộ rất khoa trương hỏi ngược lại: “Thế nào, Tiểu Ngọc Ngọc? Người chẳng lẽ không nguyện ý sao? Không thể nào! Mỹ nữ như ta đây người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe nổ, sao người lại không muốn được!”

“Hừ!” Vừa nghe nàng tự kỷ mà tràn ngập trêu chọc nói..., Thượng Quan Huyền Ngọc hừ nhẹ một tiếng quay mặt đi, không để ý tới biểu lộ háo sắc của nàng, lập tức đứng dậy, lễ phép hướng Tổng Vũ thiên làm lễ, ngay sau đó nói: “Thánh Thượng, Huyền Ngọc hôm nay tiến lại, chỉ vì phát huy tôn chỉ của đại nghĩa, không biết Thánh Thượng còn có hứng thú nghe chăng?”

“A? Mời Thượng Quan công tử giảng!” Từ xưa đại nghĩa chi đạo, chính là chủ trương của quân chủ, lúc này, cho dù Tổng Vũ Thiên có dụng ý khác, nhưng làm người đứng đầu một quốc gia, hắn vẫn rất có hứng thú nghe một chút.

Được Tổng Vũ Thiên cho phép, thành công nói sang chuyện khác, Thượng Quan Huyền Ngọc bắt đầu một tay để phía trước, một tay chấp sau lưng mà nói, nghiêm nhiên một bộ dáng học giả thành thực.

Mọi người vừa thấy hắn như thế, đều nghiêm túc thẳng lưng mà ngồi, một loại tôn kính từ trong đáy lòng chậm rãi tự nhiên sinh ra.

Thượng Quan Huyền Ngọc bắt đầu giảng: “ ‘ Nhân đạo bất mãn, thiên đạo rời xa! ’ Từ xưa tôn chỉ của quân vương, chủ yếu tập trung vào một chữ ‘ đạo ’! Làm quân chủ, nếu như mọi chuyện đều có thể vì dân

chúng mà vất vả, từ ích lợi của dân chúng mà suy nghĩ, như vậy dân chúng yên ổn, nhân đạo thỏa mãn, thì thiên đạo, cũng theo đó mà quy thuận!”

“Thượng Quan công tử nói là, nếu như trăm được lòng dân, được nhân đạo, thì tự nhiên sẽ tương ứng được thiên đạo che chở?” Đường như là lần đầu tiên nghe được loại thuyết pháp này, biểu hiện Tống Vũ Thiên vô cùng hứng thú, đôi mắt giỏi che dấu kia, lúc này cũng không nhịn được giương thật to.

“Đúng vậy!” Thượng Quan Huyền Ngọc nghe được hắn nói như vậy, không khỏi mỉm cười gật đầu, biểu lộ trầm ổn, không giống nam hài xấu hổ ngại ngùng lúc trước, mà là một trí giả tràn ngập trí tuệ cùng phong độ.

“Quốc chủ rất có tuệ căn, Huyền Ngọc chỉ điểm liền thông hiểu rồi! Đại nghĩa cho rằng, chỉ có được thiên đạo, quốc gia mới có thể ổn định và hoà bình lâu dài! Mà thiên đạo, phản ánh qua nhân đạo, càng được nhiều nhân đạo, thì tương ứng được càng nhiều thiên đạo, hai bên cùng một nhịp thở, hỗ trợ tuần hoàn. . . .” Thượng Quan Huyền Ngọc thông thả nói, vừa nói, vừa thoả mãn nhìn biểu hiện của Tống Vũ Thiên.

Nghe vậy, không khỏi gật gật đầu, Tống Vũ Thiên cảm thán nói: “Thượng Quan công tử quả nhiên là ‘thượng nhân’ có đại trí tuệ! Được nghe người nói chuyện, quả thực đã làm trăm hiểu ra nhiều điều!”

Tống Ngâm Tuyết có chút buồn cười nhìn hai người một hỏi một đáp lúc này, trong lòng có phần không cho là đúng nghi ngờ: cái này có gì gọi là đại trí tuệ, bất quá chính là chút ít đạo trị quốc nông cạn, không cần phải tôn sùng đến ngay cả mình cha cũng nhận không ra như vậy chứ?

Tống Ngâm Tuyết đương nhiên không nghĩ tới, người lúc này, trình độ giác ngộ tự vấn, còn chưa lên tới cảnh giới cao! Tự nhiên là không so được với nàng đã được hấp thụ tinh túy ngưng tụ của năm nghìn năm tư tưởng.

Đôi mắt đi lòng vòng, vẻ mặt vui vẻ ngắt lời, đứng lên, đi tới trước mặt Thượng Quan Huyền Ngọc, Tống Ngâm Tuyết cười hoàn mỹ như hồ ly, nàng thẳng tắp nhìn hắn, chậm rãi nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, ta không đồng ý quan điểm của ngươi a!”

“Người! Người đồng ý mới là lạ! Đây là tư tưởng của ‘thượng nhân’, không phải nữ tử như ngươi có thể hiểu được!” Không muốn nhìn hành vi nàng lúc này, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh lập tức không khách khí châm chọc nói.

Tuy Thượng Quan Huyền Ngọc không nói như vậy, nhưng theo ánh mắt không cho là đúng của hắn, Tống Ngâm Tuyết có thể thấy được, hắn cũng nghĩ như vậy.

Tống Ngâm Tuyết không trách hắn, bởi vì dù sao quan niệm mình một mực thờ phụng bị một nữ tử có tiếng là thô bỉ như nàng bác bỏ, hắn còn có thể tỉnh táo không phát tác, có thể thấy tu dưỡng của hắn, thật đúng là không phải trình độ bình thường.

Đứa nhỏ này, ta thích!

Âm thầm tán thưởng một tiếng, Tống Ngâm Tuyết gờ mặt lên, cười cười nói nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, ngươi không tin a? Nếu thật sự là ta có thể nói ra lý do không đồng ý, ngươi nhất định phải đáp ứng gả cho ta!”

Không trả lời, nghe vậy nghiêng thân đi, Tống Ngâm Tuyết thấy vậy, cũng không tức giận, chỉ học bộ dạng của hắn vừa rồi, một tay trước, một tay sau, bộ dáng nội liêm thâm trầm mở miệng nói: “Tiểu Ngọc Ngọc ngươi chủ trương về nguồn gốc của nhân đạo vốn là đúng đắn, nhưng chỗ sai chính là, ngươi khuyếch đại quan hệ của nhân đạo cùng thiên đạo! Vì ‘thiên đạo xa, nhân đạo gần, không thể cùng đạt!’ Là ý nói thiên đạo cùng nhân đạo vốn không thể gộp chung, cần gì phải cưỡng chế đem nó dính lại một khối?”

“ ‘Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu*!’ trong thiên địa vốn không tồn tại cảm tình, coi vạn vật chỉ là một thứ đồ chơi chịu hẳn chi phối, căn bản sẽ không khảo chứng khách quan xem có thu phục được lòng người hay không! Quân chủ chi đạo, muốn tồn tại muôn thuở, nơi nơi thừa hành, hẳn là một chữ. . . . Vô vi mà trị!”

(* sở cầu: con chó rơm, ngày xưa khi cúng tế người ta dùng rơm bện thành hình con chó rồi đốt đi. Có ai coi Tru tiên không hề???)

“Vô vi mà trị?” Thì thào lặp lại một câu này, nhìn người trước mắt tự tin, ánh sáng trí tuệ lóng lánh, Thượng Quan Huyền Ngọc lần đầu tiên, cảm thấy người này. sâu không thể lường.

“Đúng! Vô vi mà trị!” Tống Ngâm Tuyết mỉm cười đi đến trước mặt Thượng Quan Huyền Ngọc, ở góc độ ai cũng nhìn không thấy, mập mờ hương hấn nháy mắt một cái, lập tức xoay người tiếp tục nói: “Lâu dài như trời đất. Thiên địa có thể dài lâu, không phụ thuộc vào bất cứ cái gì, theo chính bản thân nó mà phát triển! Ý tứ chính là không nên lo nhiều như vậy, cứ theo quy luật phát triển của thể đạo mà phát triển, không cố ý phá hư, vụn vẹo, như vậy, mới có thể chính thức làm cho quốc gia ổn định và hoà bình lâu dài!”

“Đều nói vụn vặt âm mà có dương, hai khí tương hòa! Thể đạo phát triển luôn bao hàm hai phương diện âm cùng dương, chỉ có thuận theo nó tự nhiên bình thản, mới có thể nắm chặt căn bản của thuật trị quốc.”

Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng mà nói, trong mắt có cơ trí, có thâm trầm. Thượng Quan Huyền ngọc chăm chú nhìn nàng chăm chăm, cũng không nhúc nhích, trong nội tâm, không biết đang suy nghĩ gì.

Những người khác nghe một câu “Vô vi mà trị” mới lạ kia của Tống Ngâm Tuyết thì cũng không cho là đúng, mà ngay cả Tống Vũ Thiên, đều cho rằng nàng là vì khoe khoang chính mình, mà cố ý nói bậy lung tung, cho nên trên mặt, đều là nụ cười châm biếm.

Tống Ngâm Tuyết chống lại ánh mắt của Thượng Quan Huyền Ngọc, chậm rãi nói: “Tiểu Ngọc Ngọc vừa rồi nói một cái ‘ đạo ’! Nhưng người cảm thấy cái gì chính thức là ‘ đạo ’ sao? Lý giải của mỗi người với đạo đều khác nhau, lúc này, ta chỉ muốn nói cho người quan điểm của ta, ‘ Trong thành có tứ đại, mà nhân đứng thứ nhất. Nhân pháp, thiên pháp, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên!’ ”

“Đạo pháp tự nhiên.” Thượng Quan Huyền Ngọc nghe Tống Ngâm Tuyết trình bày về”Đạo “, trong nội tâm sóng lớn cuộn cuộn. Lý luận của Tống Ngâm Tuyết, với hấn mà nói, là một loại công kích, là một loại bác bỏ, hấn không muốn để ý tới, không muốn tiếp nhận, chính là, không biết vì cái gì, hấn lại vô lực phản bác, một câu cũng nói không nên lời.

Nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này không nói lời nào, Tống Ngâm Tuyết cười sáng lạng, khi hấn còn chưa kịp phản ứng thì mạnh mẽ vui vẻ gọi một tiếng: “A, Tiểu Ngọc Ngọc! Người không nói lời nào ta coi như là người nhận thua ? Mặc kệ mặc kệ, hiện tại người xem như phu quân của ta rồi nha!”

“Dừng, chớ có hồ ngôn loạn ngữ!” Mạnh mẽ phẩy tay áo một cái, Thượng Quan Huyền Ngọc tức giận nói.

Thấy vậy, cũng hiểu được đến lúc rồi, vui vẻ nhìn lướt qua những người ngồi phía dưới, mở miệng mà nói: “Tốt lắm tốt lắm! Nói lâu như vậy, mọi người cũng mệt mỏi, trầm chuẩn bị chút rượu nhạt, dùng cái này giải khát.”

Xem như giảng hòa mà nói..., để cho Thượng Huyền Ngọc cùng Tống Ngâm Tuyết đều ngồi trở lại chỗ. Lúc này, hai bên cung tỳ bắt đầu nói đuôi nhau đi ra, nguyên một đám đem rượu và thức trong tay ăn hiển lên.

Bởi vì cung tỳ là đi từ dưới lên trên, mà Tống Ngâm Tuyết vì tranh được ngồi đối diện Thượng Quan Huyền Ngọc trên thượng vị, đẩy mọi người đến hạ vị, cho nên khi dâng rượu thì cung tỳ đều phải đi qua hạ vị mới có thể tới thượng vị.

Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền vốn là thờ ơ vuốt vuốt ngọc bội trong tay, nhưng khi một cung tỳ đi qua bên cạnh hấn thì mùi rượu mơ hồ bay từ trong khay ra, hấn nghe thấy thì toàn thân không khỏi khẽ giật mình!

Cực Lạc đan!

Chuẩn xác đoán ra trong rượu kia trộn lẫn cái gì, ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn qua cung tỳ đi đến trước mặt Tống Ngâm Tuyết, sau đó hạ thấp người, dâng lên, xoay người, rời khỏi.

Trong mắt âm tình bất định nhìn bầu rượu, đốt ngón tay không khỏi nắm đến trắng bệch, chính là không thể nói, không thể làm, chỉ có thể ngây ngốc nhìn, nhìn bộ dáng nàng hương Tống Vũ Thiên bắt đầu kính rượu, chậm rãi ngửa đầu uống xong chén này.

Trong mắt Tống Vũ Thiên hiện ra tinh quang, mơ hồ vui vẻ nhìn nàng ngửa đầu, khoe miệng nhếch một cái, cũng ngửa đầu theo uống một hơi cạn sạch.“Rượu ngon! Thống khoái! Hôm nay Thượng Quan công tử đến Đại Tụng ta, trong lòng trầm cảm thấy rất sung sướng, dùng chén rượu này, kính các vị!”

Một ly tiếp một ly, dùng các loại lý do hướng mọi người mời rượu, Tống Ngâm Tuyết không rõ chân tướng, một ly tiếp một ly theo mọi người cùng nhau uống, chỉ chốc lát, rượu trong bầu rượu liền cạn đến đáy.

Dược hiệu, nhanh chóng phát tác a. Ôm lấy môi, bộ dạng xem kịch vui, Tống Vũ Thiên mở nửa mắt, nhẹ nhàng mà xem.

Ngồi xuống, Tống Ngâm Tuyết đột nhiên cảm giác được trong cơ thể có một cỗ nhiệt lưu đang chạy, có chút nóng, không khỏi muốn cởi quần áo xuống át mẻ.

Kiếp trước của Tống Ngâm Tuyết, tuy làm người hiện đại thế kỷ hai mươi mốt, biết rất nhiều chuyện, nhưng mà dù sao lúc nàng bị kéo sai hôn mới mười chín tuổi, nàng chưa trải qua sự đời, mặc dù biết hoan ái là quá trình như thế nào, nhưng đối với cảm giác trong đó, lại thập phần rất xa lạ.

Giống như hiện tại, nếu như đổi lại là Kiều Mạt Nhi hoặc là nữ tử khác có ít kinh nghiệm, nhất định đã sớm hiểu được khô nóng trên người giờ phút này là cái gì, nhưng là nàng đối với phương diện này không hiểu nhiều, chỉ cho là phản ứng say rượu, trong nội tâm cũng không có bao nhiêu cảnh giác.

Kiều Mạt Nhi không phải nói Cực Lạc đan thêm rượu, dược hiệu gia tăng gấp đôi sao? Tại sao ngày đó nàng ta sau khi ăn vào, chỉ chốc lát đã đâm đâm như một con chó cái động dục, mà thế nào cùng thời gian không sai biệt lắm, dược lực lại tăng gia gấp đôi, Tống Ngâm Tuyết trước mắt, chỉ có dấu hiệu bắt đầu khô nóng? Tống Vũ Thiên có chút không rõ.

Không đúng! Cảm giác không đúng! Loại cảm giác này không phải phản ứng say rượu nóng lên bình thường, mà là, mà là.

Nói không ra là cái gì, căn bản cũng không nghĩ là xuân dược, Tống Ngâm Tuyết cau mày, yên lặng cảm giác nhiệt lưu này không ngừng xông tới trong người.

Đây rốt cuộc là cảm giác gì? Không rõ!

Tống Ngâm Tuyết nắm tay thật chặt, cố gắng khắc chế, khi nàng chịu một lớp nhiệt lưu vô cùng nóng rực, thậm chí thiếu chút nữa làm nàng nhịn không được buồn bực kêu ra tiếng thì một chỗ khác trong cơ thể nàng, có một cỗ khí lưu mạnh mẽ man mát chậm rãi tản ra.

Lại là cỗ khí lưu này! Đã từng, khi chính mình tránh né thích khách đuổi giết, còn có lần thấp giọng ca hát thì trong cơ thể, đều có một cỗ khí lưu như nước vọt khắp toàn thân, từng góc thân thể đầy đầy thư sướng.

Cỗ khí lưu này rốt cuộc là cái gì? Rốt cuộc dẫn đến từ chỗ nào? Tống Ngâm Tuyết không biết! Nàng chỉ biết là lúc này, dưới sự áp chế của khí lưu cường đại này, thân thể của mình, không có nóng như trước nữa.

Kỳ thật chỉ cần là người có võ công, đều biết rõ, loại khí lưu này gọi là nội lực! Chính là hôm nay, bản thân Tống Ngâm Tuyết, còn chưa có ý thức được.

Dưới sự áp chế của nội lực cường đại, thân thể Tống Ngâm Tuyết thở dốc một hồi lâu, nhưng mà sau đó không lâu, cảm giác khô nóng lại từ từ xâm nhập toàn thân, có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Tống Ngâm Tuyết trong lòng biết không ổn, sau khi giương mắt liếc nhìn Tống Vũ Thiên vẻ mặt tươi cười trên diện thật sâu, khẽ cắn môi, đứng dậy cáo lui nói: “Nhị ca ca, Ngâm Tuyết đột nhiên nhớ tới trong phủ còn có chút chuyện quan trọng, muốn cáo từ trước một bước!”

“A? Chuyện quan trọng? Cái chuyện quan trọng gì có thể trọng yếu hơn tiếp đãi Thượng Quan công tử? Ngâm Tuyết a, trăm cảm thấy muội vẫn nên ngồi thêm một chút nữa!” Tựa hồ cố ý cùng nàng dây dưa, lúc này Tống Vũ Thiên chậm rãi nói.

Nghe vậy, cảm thấy có chút gấp gáp, nhưng trên mặt vẫn bình thản như mây trôi nước chảy, Tống Ngâm Tuyết rất nhanh liền nắm tay thản nhiên cười nói: “Ai nha, Nhị ca ca, huynh cũng biết Ngâm Tuyết gần đây đau lòng nhất là mấy vị phu quân rồi! Hiện tại Tiểu Ngọc Ngọc bên này cũng tiếp đãi ổn thỏa, ta cũng nên trở về yêu thương bọn hắn rồi! Tiểu Ngọc Ngọc, ta nghĩ người chắc là không để ý chứ?”

Tống Vũ Thiên đã không chịu thả người, nàng liền ra tay từ Thượng Quan Huyền Ngọc, chỉ cần Thượng Quan Huyền Ngọc đồng ý, nàng cũng muốn xem hắn còn cách nào giữ nàng lại?

“Tiểu Ngọc Ngọc, người sẽ không để tâm chứ?” Một câu khiến Thượng Quan Huyền Ngọc nghe xong trong trái tim không hiểu sao trào lên sự mất mát. Nàng lại vì đám phu quân của nàng, mà muốn vứt bỏ hẳn không để ý đến nữa? Vừa rồi rõ ràng nàng nói muốn mình làm phu quân của nàng cơ mà? Chẳng lẽ chỉ là một thoáng vui đùa thôi sao.

Không biết trong đầu làm sao có thể nảy ra ý niệm đáng sợ như vậy, trong lòng Thượng Quan Huyền Ngọc lập tức cảm tức bản thân một hồi, khẩu khí cũng không khỏi có chút khó nghe: “Người muốn đi liền đi! Cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Sớm biết hẳn sẽ nói như vậy! Tống Ngâm Tuyết lúc này nhìn về phía Tống Vũ Thiên, miệng mỉm cười nói: “Nhị ca ca, Tiểu Ngọc Ngọc cũng đã không có ý kiến, Ngâm Tuyết rời đi, hẳn là không có quan hệ gì a.”

Nói đến đây, nếu bình thường, với trình độ ” Yêu thương” Tống Vũ Thiên dành cho Tống Ngâm Tuyết, đã sớm đáp ứng rồi! Nhưng hôm nay, chính là cố ý dây dưa, Tống Vũ Thiên khó xử nói: “Ngâm Tuyết, người ta đây là khách khí, không so đo cùng chúng ta! Nhưng mà chúng ta không thể đem loại khách khí này trở thành phúc khí, ngang ngược kiêu ngạo không biết lễ tiết. Được rồi, muội vẫn là nghe lời, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này a.”

Biết hẳn là cố ý không để mình đi, Tống Ngâm Tuyết không khỏi thầm cắn răng, liều mạng áp chế sự kêu gào trong cơ thể, về mặt mỉm cười nói: “Được rồi! Nhị ca ca đã không cho Ngâm Tuyết đi, muốn Ngâm Tuyết tiếp đãi Tiểu Ngọc Ngọc, mà Ngâm Tuyết lại không thể không đi? Biện pháp giải quyết duy nhất cũng chỉ có một!”

Bước nhanh đến phía trước, mạnh mẽ một bả lời kéo Thượng Quan Huyền Ngọc, làm một chuyện phi thường phù hợp với Nhữ Dương quận chúa điều ngoa bốc đồng, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nói: “Nhị ca ca, Ngâm Tuyết đem Tiểu Ngọc Ngọc hồi phủ hảo hảo tiếp đãi!”

Xoay người rời đi, trong lúc mọi người khiếp sợ, Thượng Quan Huyền Ngọc giãy dụa, Tống Ngâm Tuyết gian nan từng bước một đi ra ngoài điện.

Lần này Tống Vũ Thiên không có ngăn trở, hẳn mỉm cười nhìn hai cái thân ảnh rời đi, tay, không khỏi chậm rãi nâng chén rượu, về mặt có dụng ý khác rừ mắt xuống.

Ha ha, đúng là coi thường nha đầu kia rồi, rõ ràng có thể chống đỡ lâu như vậy? Bất quá không sao cả! Nhìn bộ dáng kia, nàng cũng nhịn không được bao lâu nữa, dù sao còn có trò hay đang chờ nàng, chính mình, an vị chờ nghe thôi.

Khi Tống Vũ Thiên âm thầm đặc ý, khuôn mặt Tống Vũ Huyền thủy chung không có biểu lộ gì, rõ ràng lần đầu xuất hiện một tia bối rối, hơn nữa, nếu lúc này có người chú ý thêm chút, sẽ phát hiện ngọc bội một mực bị giữ trong tay kia, sớm đã chia làm hai nửa.

Tống Ngâm Tuyết thẳng tắp lời kéo Thượng Quan Huyền Ngọc đi lên phía trước, biểu lộ nghiêm túc, cả quá trình cũng không nói một câu.

Thượng Quan Huyền Ngọc ra sức muốn tránh khỏi sự trói buộc của nàng, nhưng không biết vì sao, tay nàng lúc này mạnh đến làm cho người ta sợ hãi, cầm lấy tay của mình, dù chính mình dùng sức chống cự như vậy, vẫn cứ nắm thật chặt.

“Nhanh! Hồi phủ!” Một tay đẩy mạnh Thượng Quan Huyền Ngọc vào trong xe ngựa, mình cũng theo hẳn ngồi lên, trong một tiếng mệnh lệnh gấp gấp của nàng, xe ngựa bắt đầu hướng Nhữ Dương Vương phủ xuất phát.

Vừa lên xe ngựa, cổ nén một lớp lại một lớp sóng cao hơn trong cơ thể, cổ khí lưu mát mẻ lúc này tựa hồ đã biến mất không thấy, trong cơ thể chỉ còn lại liệt hỏa đang toàn lực hùng hực thiêu đốt.

Thân thể khô nóng khó chịu, nhưng mà không ngừng toát mồ hôi lạnh, Tống Ngâm Tuyết lúc này rất muốn cởi quần áo trên người, giảm bớt sự khô nóng khiến nàng phiền lòng, chính là bất đắc dĩ đang ở trong xe ngựa, hơn nữa lại có một nam tử bên người, cho nên nàng chỉ có thể rất vất vả cứng ngắc chịu đựng.

Thượng Quan Huyền Ngọc không rõ vì sao mới vừa rời nàng còn bộ dáng bá đạo vạn phần, vừa lên xe liền giống như người khác, co rúc trong góc, thân thể cũng không nhịn được mà run run.

“Cô không có chuyện gì chứ?” Vì lẽ độ, Thượng Quan Huyền Ngọc lên tiếng dò hỏi, nàng không phải sinh bệnh chứ? Làm sao mặt lại đỏ thành như vậy?

“Không có. Chuyện.” Cứng ngắc cắn răng, cố gắng từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ này, Tống Ngâm Tuyết lập tức cắn chặt lấy môi của mình, không cho thanh âm rên rỉ từ trong cổ bật ra.

Nhìn Tống Ngâm Tuyết tựa hồ càng ngày càng không ổn, Thượng Quan Huyền Ngọc trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ đành thành thật chờ ở một bên lắng lắng nhìn.

Xe ngựa chạy trên đường, nhưng vì xóc nảy một cái mà ngừng lại. Tống Ngâm Tuyết bị ngoại lực tác động, thân thể đột nhiên nhoáng một cái, cả người thẳng tắp đổ nhào vào Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh.

Tình tiết rất kịch, tư thế rất cầu huyết, còn vô cùng trùng hợp, ở trong xóc nảy, Tống Ngâm Tuyết ngã về phía Thượng Quan Huyền Ngọc, hung hăng đem hân đặt ở dưới thân, môi anh đào kiều nhuyễn cứ như vậy thẳng in trên đôi môi mỏng tuấn mỹ còn có một tia ngọt ngào của Thượng Quan Huyền Ngọc.

“Ngô.” Trùng to mắt, toàn thân cứng còng không thể động đậy, Thượng Quan Huyền Ngọc cứ như vậy bị Tống Ngâm Tuyết đè nặng, tựa hồ cảm giác hai mảnh ẩm ướt nóng nóng ở trên môi chính mình kia, bắt đầu chậm rãi trở thành nghiền gặm.

Thân thể cứ như tìm được nguồn sưởi mát! Tống Ngâm Tuyết vừa tiếp xúc với thân thể Thượng Quan Huyền Ngọc, thấy cả người mát lạnh, cảm giác khô nóng cũng biến mất không ít. Vì vậy, càng muốn tiến thêm một bước mát mẻ, nàng bắt đầu vô thức giãy dụa thân thể của mình, không ngừng ở trên bạc môi tuấn mỹ trẻ trung của Huyền Ngọc gặm cắn.

Tống Ngâm Tuyết không ngừng hôn hít, thủ pháp vụng về khiến nàng tự chán ghét bản thân một hồi, tuy nhiên loại thủ pháp ngờ nghệch này, lại kích thích thần kinh Huyền Ngọc dữ dội.

Sống mười chín năm, lần đầu tiên có dự vọng như vậy! Không rõ hạ thân căng cứng là chuyện gì xảy ra, nhưng mà trong nội tâm lại rõ ràng – ý thức đến một điều: hân muốn nàng! Rất muốn rất muốn!

67. Q.1 - Chương 67: Dục Lực Phát Tác

Tống Ngâm Tuyết vong tình hôn Thượng Quan Huyền Ngọc, trong đầu hỗn độn một mảnh, thậm chí tìm kiếm nguồn sưởi mát dập tắt lửa dục!

Một lát sau, nàng tựa hồ không hài lòng chỉ tiếp xúc cánh môi thôi, mà càng muốn nhiều hơn, vì vậy hai tay thon dài xinh đẹp du động, không ngừng vuốt ve lên xuống Huyền Ngọc, thậm chí còn muốn giật y phục của hân ra đưa tay tiến vào.

Thượng Quan Huyền Ngọc ngừng thở, toàn thân cứng ngắc nhìn động tác của nàng, tuy trong nội tâm vạn lần biết mình hân là nên đẩy nàng ra, chính là hai tay của hân, giằng co, giãy dụa nhưng thủy chung không thể đuổi ra được.

“Ừm.” Buồn bực ngậm một tiếng, khi tay Tống Ngâm Tuyết rút cục va chạm vào lồng ngực trơn bóng của Huyền Ngọc thì cả người nàng mãnh liệt run lên, tựa hồ dự vọng được nhẹ nhàng phóng thích.

Mặt đỏ lên, kích động đấu tranh trong nội tâm, Thượng Quan Huyền Ngọc chẳng ngờ dự vọng của mình tùy ý kêu gào như vậy, nhẹn không được run run rẩy rẩy vươn tay, hướng chỗ rất tròn mềm mại mà ngọt ngào kia chụp lấy.

Vừa tiếp xúc với nơi mềm mại rất tròn mỹ hảo của Tống Ngâm Tuyết, tâm hồn Huyền Ngọc đều chấn động, một dòng điện mãnh liệt chợt đánh về phía toàn thân, đánh đến tứ chi hân giật mình tràn ngập một loại khoan khoái chưa bao giờ có!

Trong đầu Tống Ngâm Tuyết, cũng có được hưng phấn trước nay chưa từng có. Nàng tiếp tục động tác, vừa tiếp xúc với thân thể mát lạnh của Huyền Ngọc, nhẹn không càng muốn nhiều thêm.

Trong xe một mảnh kiêu diễm, xuân quang động lòng người, đúng lúc này, ngoài xe vang lên một tiếng cười gian, Phùng Tử Chương nhiều ngày không thấy, vẻ mặt âm tàn, khóe miệng có chút châm chọc, chậm rãi đi tới hướng xe ngựa.

“Hắc hắc! Đã lâu không gặp a, Nhữ Dương quận chúa! Hừ, ta ở chỗ này đợi người đã lâu, sao bây giờ người mới đến a?”

Cười nịnh nọt nói, Phùng Tử Chương vung tay lên, chung quanh, lập tức đi lên một đám người, vây quanh xe ngựa, sau đó đều cười đê tiện nhìn vào trong xe ngựa.

“Hừ! Nhữ dương quận chúa, hôm nay, ta xem người còn chạy đi đâu? Lần trước Lão Tử cho người thể diện, định mời người cùng ăn bữa tối, thuận tiện hai người triền miên một phen, nhưng người lại không biết tốt xấu, trêu Lão Tử, còn chiếm ngọc bội tổ truyền của Lão Tử! ĐxxCM! Người biết Lão Tử ta lúc ấy đau khổ thế nào không? Khi đó ta liền suy nghĩ, tốt nhất người đừng bao giờ rơi vào trong tay ta, nếu một khi người rơi vào trong tay ta, ta sẽ hành hạ người đến mẹ người cũng không nhận ra! Ha ha! Ha ha ha ha!”

Tiếng cười kiêu ngạo dâm tục của Phùng Tử Chương truyền thẳng vào trong xe ngựa, làm cho Tống Ngâm Tuyết vốn đã ý loạn tình mê không khỏi chấn động, lập tức ý thức cũng có chút thanh tỉnh lại.

Nàng giương mắt nhìn nhìn tình hình trước mắt, lập tức trong lòng ý thức được chính mình đã trúng cái gì, kết quả là mạnh mẽ xoay người ngồi dậy, ngồi tại chỗ thở hổn hển.

Tay, chịu đựng dục vọng bốc lên, run rẩy đem xiêm y chính mình vốn đã tán ra từng kiện từng kiện mặc vào, liều mạng từ miệng gằn ra ba chữ “Phùng Tử Chương“, sau đó cắn môi, gắt gao nắm lan can trong xe.

“Đúng vậy a, Nhữ Dương quận chúa, là ta a!” Cười dâm dăng khiến đám người chung quanh cười vang một hồi, Phùng Tử Chương tiếp tục đắc ý nói: “Thế nào, Nhữ Dương quân chúa? Người bây giờ chắc là cảm thấy toàn thân khô nóng, muốn tìm nam nhân giao hoan a! Ha ha! Đến đây đi đến đây đi, Tử Chương ta đang chờ người đây! Yên tâm đi, quận chúa, kỹ thuật Tử Chương rất tốt, bảo đảm sẽ khiến người dục tiên dục tử! Nếu người không tin thì xuống thử xem!”

Lời nói dâm tục..., làm cho Tống Ngâm Tuyết nghe xong càng nắm chặt nắm tay, chính là, mặc dù đang nổi giận, nàng lại không thể nói chuyện! Trong cơ thể, sóng nhiệt đã kêu gào xông tới không kiêng nể gì cả, đã sắp đốt nàng thành tro tàn, hơn nữa, hôm nay rốt cuộc biết thứ mình muốn chính là cái gì, thêm nữa ngẫu nhiên bên cạnh có Thượng Quan Huyền Ngọc, không thể nghi ngờ, đã gia tăng áp lực cho nàng.

Không thể mở miệng, bởi vì mở miệng cũng chỉ có thể rên rỉ! Tống Ngâm Tuyết nắm thật chặt lan can trong xe, mà ngay cả đã nắm đến chảy máu cũng không biết.

Trong xe, Phùng Tử Chương cố ý nhiễu loạn nàng, hai tay nhàn nhã vòng lại, miệng không ngừng ô ngôn uế ngữ, dụng ý của hắn, chính là khơi dậy thêm dục vọng xuân tình trong cơ thể Tống Ngâm Tuyết, nhưng không cho nàng được phóng thích, khiến nàng nghẹn một mình, đạt mục đích không ngừng tra tấn thân thể nàng.

“Ha ha, Nhữ Dương quận chúa, có phải người cảm thấy rất nóng không a, muốn nam nhân đến an ủi một chút a? Ha ha, đừng nóng vội đừng nóng vội a, Tử Chương ta dẫn theo một đám huynh đệ đến đây, bảo đảm sẽ khiến người thoải mái! Hừ hừ, thân thể rất nóng a? Nóng liền cởi quần áo a, nhanh cởi nhanh cởi, chờ cởi hết, ta liền bắt đầu đến an ủi người! Hắc hắc ~”

“Cởi. cởi.”

Dưới sự xúi giục của Phùng Tử Chương, đám nam tử vây quanh kia bắt đầu lớn tiếng ồn ào, vẻ mặt bọn họ bỉ ổi xấu xí, cộng thêm nụ cười âm tà càng dữ tợn hơn.

Tống Ngâm Tuyết trầm mặc không lên tiếng, vẫn gian khổ áp chế sóng nhiệt bốc lên trong cơ thể. Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này cũng có chút minh bạch sự tình từ đầu đến cuối rồi, bắt đầu lo lắng hỏi: “Người, người không sao chứ.”

Không trả lời, cũng không có động tác gì, toàn thân càng run rẩy không thôi, trong nội tâm, không ngừng cắn răng nói: “Không thể thất thân! Không thể thất thân lúc này! Tuyệt đối không thể thất thân lúc này!”

Làm người thế kỷ hai mươi mốt, đối với quan niệm trinh tiết Tống Ngâm Tuyết vốn cũng không phải để ý như vậy, chính là, nếu như bảo nàng ở loại tình huống bị người ta xếp đặt, lại bị người bao quanh vây xem này, với cá tính quật cường chấp nhất của nàng, chính là chết, nàng cũng không thể cúi đầu!

Phùng Tử Chương cười híp mắt nhìn phản ứng trong xe, vừa nghe Tống Ngâm Tuyết không có động tĩnh, ngược lại bên người có giọng của một nam tử, lập tức khó chịu mắng to lên: “Ta chứ con mẹ nó chứ! Quả nhiên là Nhữ Dương quận chúa háo sắc thành nghiện, trong thời gian ngắn như vậy đã tìm thấy đối tượng! Hừ, ta vốn tưởng trong xe chỉ có một mình ngươi? Còn muốn ghen ngươi một hồi! Không thể tưởng được ngươi cũng đã chạy một vòng rồi! Hừ hừ, được rồi, đã như vậy, ta không khách khí nữa!”

Trong lời nói hung dữ, một bả tiến lên vạch trần màn xe, thân thể sững sờ, lập tức Phùng Tử Chương giật mình kêu ra tiếng: “Làm sao cả y phục cũng không cởi? Hay là bởi vì quá gấp, nên cũng chỉ trực tiếp cởi quần!”

Cười tà một bả tiến lên ôm lấy Tống Ngâm Tuyết, đem nàng bỏ nhào vào trong xe muốn kéo quần của nàng xem, vừa thấy tình hình này, Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh lập tức tức giận ngút trời, không chần chừ xông lên trước muốn đẩy Phùng Tử Chương ra.

“TMD tiểu tử ở đâu ra? Cút qua một bên cho ta!” Dùng sức vung tay lên, đem Thượng Quan Huyền Ngọc vung đến một bên, vẻ mặt cười dâm dăng đê Tống Ngâm Tuyết, bàn tay bẩn thỉu bắt đầu sờ thân thể của nàng.

“Oa, thật đúng là vưu vật trong thiên hạ a! Không thể tưởng tượng được Phùng Tử Chương ta lại có điểm phúc bực này, có thể ném đến thân thể cực phẩm như vậy! Hắc hắc, bất luận thế nào, hôm nay ta nhất định phải hảo hảo chơi đùa! Các huynh đệ chờ đó, chờ ta sướng xong, sẽ đến phiên các ngươi!”

Trong đắc ý vẫn không quên xúi giục đám người bên ngoài sớm đã bị dục hỏa thiêu đốt, Phùng Tử Chương bắt đầu cởi quần của mình, vừa cởi còn vừa dâm dăng nhìn thân thể uyển chuyển nõn nà của Tống Ngâm Tuyết.

Nuốt nước miếng một cái, cởi bỏ quần, bắt đầu muốn động thân mà lên, trong suốt quá trình, Tống Ngâm Tuyết thủy chung gắt gao chăm chăm vào Phùng Tử Chương, trong mắt nàng lộ ra sát ý chưa bao giờ có với bất kỳ ai.

“Ngươi trừng ta cũng vô dụng! Hôm nay ta không thương thức ngươi, chẳng phải uổng phí công xếp đặt vất vả những ngày này sao? Ha ha! Nhữ Dương quận chúa, dù sao ngươi cũng không phải ngọc nữ gì, vài người này, ngươi vẫn là nhận mệnh đi thôi! Ha ha.”

Cười to bắt đầu động tác, khi Phùng Tử Chương vươn tay muốn chụp lên khoả rất tròn mà lòng hần khát vọng đã lâu thì thân thể Thượng Quan Huyền Ngọc đột nhiên mạnh mẽ hướng hần đánh tới, lực đạo to lớn, trực tiếp đụng ngã hần ra ngoài xe.

” Mẹ nó ngươi dám xen vào việc của người khác! Con mẹ nó ngươi chơi một lượt rồi, còn ở đây không biết đủ!” Một tay mạnh mẽ vung hướng Huyền Ngọc, thẳng tắp đánh vào trên mặt bên thanh tú đang tức giận của hần, khiến khóe miệng hần chảy máu ngã lăn ra đất.

Cho tới nay, Thượng Quan Huyền Ngọc luôn được người trong thiên hạ kính trọng, cho tới bây giờ đều là nhã nhặn có thêm, cũng không động quyền cước bao giờ, cho nên lúc này bị Phùng Tử Chương nặng nề quật ngã trên mặt đất, không đợi hần đứng lên, trên người lại bị hung hăng đá một cước.

“Mẹ nó, muốn chết a!”

Vượt qua Thượng Quan Huyền Ngọc, Phùng Tử Chương tiếp tục tới gần xe ngựa, sau lưng, nhìn hần như thể, trong lòng vừa tức vừa vội, một cổ tức giận cứ như là đồ đạc của mình bị người ta đoạt lấy dâng lên! Khi hần giãy dụa định đứng dậy đi ngăn cản lần nữa, một trận gió theo một thân ảnh thon dài bay đến rất nhanh, sau một khắc, một thanh kiếm hàn quang băng lạnh, liền thẳng tắp khoát lên trên vai Phùng Tử Chương.

Bị biến hóa đột nhiên này làm cho kinh hãi toàn thân chấn động, thân thể hần cứng còng, Phùng Tử Chương cứng ngắc xoay người sang chỗ khác, khi thấy Minh Tịnh tuần mỹ không tỳ vết, vẻ mặt lạnh như băng sương thì miệng cà lăm nói: “Đại, đại hiệp hạ thủ lưu tình.”

“Cút!” Một chữ đơn giản, khí thế bức người của Minh Tịnh xông ra, bạc môi hấn mím lại lạnh lùng, gắt gao mân thành một đường, trong mắt, ẩn chứa ngọn lửa khát máu đang thiêu đốt.

“Cái này. Đại hiệp chẳng lẽ là muốn một mình độc chiếm a. Nếu có thể, ta nhường cho đại hiệp lên trước! Chờ đại hiệp xong việc ta lại tiếp tục.” Thịch béo thật vất vả tới tay đang ở trước mắt, Phùng Tử Chương làm sao có thể đơn giản buông tha, vì vậy khó xử nhìn Tống Ngâm Tuyết trên xe ngựa cuộn mình thành một đoàn, lúc này vượt qua nỗi sợ hãi, không biết chết sống cùng Minh Tịnh cò kè mặc cả .

Vừa nghe lời này, Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh phẫn nộ, hấn tiến lên chán nản nói: “Người, người quả thực quá vô sỉ rồi!”

“Người vô sỉ là người! Được tiện nghi còn khoe mẽ!” Trong nội tâm rất là khó chịu với Thượng Quan Huyền Ngọc, dựa vào cái gì hấn bày kế, kết quả là cho tên này chiếm tiện nghi, mà chính mình thì cái gì cũng không có!

“Đại hiệp, người xem đề nghị của ta đây.” vừa cười vừa muốn dịch chuyển khỏi mũi kiếm đặt trên vai, Phùng Tử Chương lúc này nịnh nọt nói.

Trong sự kinh hãi, một đám tóc bay xuống, Phùng Tử Chương nhìn dùm tóc mình bị lưỡi kiếm kia cắt bỏ, lúc này hai chân mềm nhũn, ngồi bệt trên mặt đất.

“Thất thần gì chứ? Không thấy bản đại gia bị người ta khi dễ à!” Chẳng biết tại sao, có lẽ lòng quá tức giận, Phùng Tử Chương lúc này ngồi bệt trên mặt đất, cũng không trông nom Minh Tịnh có thể cho hấn thêm một kiếm hay không, lại lập tức há miệng bắt đầu la lớn kêu gọi đám lâu la bên ngoài.

Vừa nghe lời này, hai mặt nhìn nhau, không biết làm thế nào cho tốt, đám người người nhìn ta, ta nhìn người, chỉ ngây ngốc đứng bất động.

“Các người, các người!” Tức giận nhìn đám phế vật vô dụng kia, Phùng Tử Chương biết mình đại thế đã mất không có chỗ dựa, lập tức vô cùng không cam lòng trừng mắt nhìn Minh Tịnh, cuối cùng về mặt thâm hận bỏ lên, chậm rãi đi đến hướng ngược lại.

Phùng Tử Chương đi rồi, Minh Tịnh lập tức tiến lên, ôm lấy Tống Ngâm Tuyết trong xe vào trong ngực.

“Cực Lạc đan!” Vừa ngửi mùi phát ra trên người Tống Ngâm Tuyết lúc này, cùng với bộ dạng cả người thiêu đốt đỏ bừng, Minh Tịnh đầu tiên là ngẩn người, lập tức con mắt tuấn mỹ như ánh sao biến thành tỉnh mạch.

Trong ngực Minh Tịnh, Tống Ngâm Tuyết tựa quây thân thể, không biết là được lực phát tác, hay là chính cô ta phản kháng giấy dựa.

Thấy tình huống như vậy, về mặt Minh Tịnh khó lường nhìn nàng, lập tức lấy tay phong bế vài đại huyệt trên người nàng.

Nhờ huyệt đạo bị đóng, sóng nhiệt trong cơ thể Tống Ngâm Tuyết tạm thời được áp chế xuống, nàng mở mắt ra, cổ hết sức chậm rãi nói:“Hồi. Phủ.”

Vừa nghe nàng nói như vậy, Minh Tịnh không mở miệng, đứng dậy ôm nàng qua, bắt đầu nhảy tới hướng Nhữ Dương Vương phủ.

Sau lưng, Thượng Quan Huyền Ngọc sững sờ, ngẩn người nhìn Tống Ngâm Tuyết bị Minh Tịnh mang đi, trong nội tâm không ngừng gắt gao co rút lại. Hấn không biết đó là người nào, nhưng nhìn bộ dáng bọn họ giống như có quen biết! Vừa rồi Tống Ngâm Tuyết thì thào tựa hồ muốn nói”Hồi phủ” , chẳng lẽ người kia mang nàng trở lại Nhữ Dương Vương phủ sao?

Cước bộ, không tự giác tiến lên một bước, nhưng lập tức lại dừng lại. Mặt bi thương cúi xuống, trong nội tâm không ngừng giấy dựa, trong nháy mắt, ánh mắt lại sáng ngời, biểu lộ trên mặt cũng dần dần kiên định.

Đúng rồi, Tống Ngâm Tuyết không phải nói muốn đem mình mang về quý phủ chiêu đãi sao? Mình đi một lát, hấn là xem như danh chính ngôn thuận a!

Lừa mình dối người giờ chân lên, bắt đầu tiến đến phương hướng hướng Minh Tịnh rời đi, tuy Thượng Quan Huyền Ngọc an ủi mình như vậy, nhưng theo cước bộ bối rối, vội vàng của hắn có thể nhìn ra, trái tim hắn giờ phút này, thật sự rung động.

Trước cửa Nhữ Dương Vương phủ, Minh Tịnh lần thứ hai công nhiên ôm Tống Ngâm Tuyết trở về, người trong phủ mặc dù không ngạc nhiên khi thấy chuyện kì quái nữa, nhưng vẫn có chút xôn xao.

Lâm Phong vốn muốn xuất phủ, vừa vặn đụng mặt với Minh Tịnh ôm người vào cửa, vừa thấy hình bóng trong ngực Minh Tịnh, hắn lúc này lên tiếng trêu chọc: “Nha, đây không phải Nhữ Dương quận chúa sao? Sao lại có bộ dáng phóng đảng như vậy? Khụ khụ, Minh Tịnh, ta nói tiểu tử ngươi cũng quá không phúc hậu a, rõ ràng đi khiêu khích quận chúa thành như vậy?”

Lời nói nghiền ngẫm..., mắt phượng yêu nghiệt, vẻ mặt Dạ Lâm Phong rất hứng thú nhìn Tống Ngâm Tuyết lúc này, cố ý nghiêng người ngăn trước cửa.

“Mở ra!” Một câu lạnh lùng, Minh Tịnh mặt lạnh lẽo, từ trong đôi môi mỏng trầm giọng nhỏ ra hai chữ.

Nghe vậy, Lâm Phong nhếch mày, thần thái lưu chuyển trong mắt đẹp yêu nghiệt: “Ta nói Minh Tịnh, người làm cận vệ cũng cận quá mứcđi, cận tới sắp áp vào trên giường luôn? Nếu không như vậy đi, người đem quận chúa giao cho ta, nói như thế nào ta cũng là phu quân của nàng, loại sự tình hàng hỏa tiêu nóng này, để ta làm có vẻ phù hợp hơn.”

Nhìn ra Tống Ngâm Tuyết lúc này dục hỏa đốt người, Dạ Lâm Phong cười xấu xa nói, hai tay không khỏi đưa tới muốn tiếp.

Thấy vậy, Minh Tịnh nhắc chân đá hắn một cái, khi Lâm Phong xoay người nhẹ nhàng linh hoạt tránh đi, một chân điểm nhẹ nhẩy vào trong cửa.

Thấy hắn tiến vào, Lâm Phong vốn cũng không cố ý làm khó dễ giường mắt cười cười, vẻ mặt trêu chọc nói: “Minh Tịnh quả nhiên thân thủ rất cao!”

“Cũng vậy thôi.” Không muốn cùng hắn nói nhảm, cảm giác được thân thể trong ngực lại dần dần biến thành nóng hổi lần nữa, trong lòng Minh Tịnh biết lúc này mị thuốc trong cơ thể Tống Ngâm Tuyết đã bắt đầu phá tan huyết đạo, đang chuẩn bị đánh sâu vào một lớp mới, vì vậy lập tức muốn đưa nàng về trong phòng.

“Chờ một chút!”

“Tránh ra!”

Một người muốn đi gấp, một người ngăn trở, đang lúc hai người dây dưa không thôi thì Kỳ Nguyệt đang ở trong thư phòng chờ báo cáo nghe ồn ào, không khỏi đẩy cửa ra xem.

“Các người.” Vừa nhìn thấy tình hình này, Minh Tịnh ôm chặt Tống Ngâm Tuyết, Lâm Phong bên cạnh ngăn trở muốn đoạt người, hai người mặc dù đều là vẻ mặt bình tĩnh, nhưng khí thế, lại mãnh liệt lẫm liệt bức người.

“Quận chúa!” Vừa thấy được Tống Ngâm Tuyết trong ngực Minh Tịnh, toàn thân đốt màu đỏ bừng, mảnh mai vô lực nằm, lại không an phận chậm rãi động đậy, Kỳ Nguyệt lập tức tiến lên, quan tâm muốn hỏi thăm nàng.

Biết là Kỳ Nguyệt tiến lại, Tống Ngâm Tuyết trong hỗn độn, một bả cầm tay của hắn, chăm chú, dùng hết sức lực toàn thân khắc chế cảm giác nảy sinh khi làn da tiếp xúc khiến cho tâm thần thân lay động, miệng, cổ hết sức từng chữ từng chữ nói: “Đi. tìm. Vô Song.”

Lời nói chậm rãi như là đang cực lực đè nén cái gì, Kỳ Nguyệt lúc này nghe ra Tống Ngâm Tuyết không ổn, trong nội tâm bỗng nhiên đau xót, tiếp theo luôn miệng nói, “Được! Ta đi ngay!”

Xoay người, không chút do dự, Kỳ Nguyệt chạy tới hướng Vô Song các.

Đợi Kỳ Nguyệt đi rồi, Minh Tịnh thu hồi khí thế lạnh lùng trên người, chuyển chân đi đến hướng Ngâm Tuyết các. Sau lưng, Lâm Phong nhún vai, vẻ mặt nghiền ngẫm cười cười, lập tức đi theo.

Tử Sở nguyên bản đang ngồi một mình bên đình uống rượu buồn bực, nỗi lòng vẫn quẩn quýt trong sự giãy dụa của bản thân, vừa rồi mới đuổi Kiều Mạt Nhi đi, không muốn gặp nàng! Không biết vì cái gì, hẳn chung quy luôn cảm thấy trong nội tâm cứ mơ hồ kháng cự nàng, cho nên tùy tiện tìm lý do đuổi nàng đi.

Nhìn ra nàng không vui, nhìn ra nàng nén giận, chính là, không muốn để ý, chính là không định để ý! Lúc này nếu như đổi thành trước kia, hẳn có lẽ đã sớm tiến lên đem nàng kéo vào trong lòng an ủi một phen, nhưng hôm nay, cả con mắt hẳn cũng không nguyện ý giơ lên nhìn nàng.

Nói không rõ là có phải chán ghét nàng không, chỉ biết là lúc này không muốn để ý đến nàng, có lẽ về sau phải hảo hảo tỉnh táo một chút a, hết thấy những chuyện xảy ra, hẳn cũng nên hảo hảo suy xét cho cẩn thận.

Trong sầu muộn ngẩng đầu, uống một hơi cạn sạch, lúc Tử Sở phát hiện bầu rượu trống không, muốn đứng lên lấy bầu mới thì lại bị một hồi rầm rĩ phát ra từ Ngâm Tuyết các hấp dẫn mà đi tới.

Trước Ngâm Tuyết các, Lâm Phong ngăn đón Minh Tịnh không cho hẳn đi vào, miệng trêu chọc nói: “Ai, nói như thế nào chúng ta mấy cái phu quân đều ở đây, chuyện này, cũng không cần làm phiền người a. . . .”

Không nói lời nào, có lẽ là khinh thường nói, Minh Tịnh một cước đá văng cửa phòng đang muốn đi vào thì nhìn thấy Kỳ Nguyệt dẫn Vô Song hướng bên này chạy tới.

“Quận chúa, Vô Song đến đây!” Đi vào bên người Tống Ngâm Tuyết, thần sắc Kỳ Nguyệt lộ vẻ quan tâm. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết giãy dụa nhìn về phía Vô Song, trên môi, một loạt dấu răng bị nàng cắn thật sâu hiện ra, đang nhè nhẹ chảy máu tươi.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt mê loạn, nhưng mà dị thường kiên định của Tống Ngâm Tuyết, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Vô Song lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức tiến lên ôm nàng qua, muốn xem xét cho rõ ràng.

Chính là, còn không đi được một bước, trong lúc đó một cỗ mùi thơm truyền đến, ngay sau đó thân thể hẳn dừng lại, trầm giọng kêu lên: “Cực Lạc đan.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sợ hãi, ngoại trừ Kỳ Nguyệt không rõ tình thế còn sững sờ, những người khác, kể cả Tử Sở xa xa chạy đến, thân thể đều thẳng tắp chấn động, không khỏi sững sờ ngay tại chỗ.

Bọn họ biết rõ, Cực Lạc Đan là một loại xuân dược cực kỳ mạnh, sau khi dùng mặc dù không có tác dụng phụ độc hại gì, nhưng ăn xong, lại có thể khiến người ta xuân tính quá độ, đánh mất lý trí như động vật bình thường.

Một khi phục dùng Cực Lạc đan, về lý nên cùng nam tử giao hoan, nếu không như thế, người dùng toàn thân như lửa cháy bùng bùng, loại thống khổ như vậy, hơn nữa theo dược tính không ngừng tăng cường, thống khổ lại càng tăng lên gấp bội.

Nàng làm sao có thể trúng cái loại thuốc này? Nghi vấn mơ hồ lan tỏa trong lòng, mấy người nhìn chăm chăm vào Tống Ngâm Tuyết, trong mắt một mảnh phức tạp.

“Thuốc này. Khó giải! Phải cùng nam tử giao hoan.” Nhìn Tống Ngâm Tuyết lúc này, biết rõ là nàng đang suy nghĩ gì, Vô Song nói thật nhỏ đáp án làm cho người ta thất vọng ra .

Nghe vậy, hi vọng trong mắt biến mất, nhưng quật cường vẫn một mực tồn tại! Giãy dụa đứng trên mặt đất, Tống Ngâm Tuyết mạnh mẽ giữ chặt Vô Song, dùng hết khí lực toàn thân một tay kéo lấy hẳn vào trong phòng, lập tức hung hăng đóng cửa lại.

“Ai, không thể như vậy! Không thể bất công ưu tiên một mình Vô Song!” Thấy vậy, Lâm Phong đứng ở cửa ra vào thủy chung vẫn mang vẻ mặt trêu chọc, lập tức bắt màn ồn ào lên tiếng, vừa ồn ào còn vừa chế nhạo nói: “Cực Lạc đan là loại xuân dược rất mạnh, nếu như uống cùng rượu, dược tính gia tăng gấp đôi! Ta xem quận chúa nhịn không được nữa rồi, nếu Vô Song tiêu không được dục hỏa của người, người có thể tùy thời bảo chúng ta a! Chúng ta ở ngoài chờ! Ha ha!”

Tiếng cười của Lâm Phong làm cho Kỳ Nguyệt kinh hãi, hẳn gương mặt, lòng tràn đầy rồi rầm cay đắng, trong nội tâm, không ngừng lặp lại: xuân dược. Xuân dược.

Đối với hành động chỉ kéo Vô Song đi vào cửa Tống Ngâm Tuyết, mấy người bên ngoài tâm tư không đồng nhất. Dạ Lâm Phong vẫn như vừa rồi, nhếch mắt phượng, hai tay thản nhiên khoan trước ngực, vẻ mặt trêu chọc bộ dáng xem kịch vui.

Mà Minh Tịnh thì khuôn mặt bình tĩnh, vẫn không nhúc nhích nhìn, trái tim, gắt gao co rút lại, không rõ là cái tư vị gì, chỉ biết là đắng như thuốc khó có thể nuốt trôi.

Trong phòng, tựa cửa trượt xuống, thân thể chậm rãi cuộn lại, thừa nhận từng đợt rồi lại từng đợt đánh sâu vào, toàn thân Tống Ngâm Tuyết đã ẩm ướt thành một mảnh.

Nàng rất muốn mở miệng, muốn rên rỉ lên tiếng, muốn tìm được sáng khoái trên thân thể, chính là loại sáng khoái này, nàng không nguyện ý!

Không phải vì cái gì, chỉ vì sự kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của nàng! Tống Ngâm Tuyết nàng, dù cho cùng người ân ái, hoặc là dưới tình huống nào mà ân ái, đều phải do bản thân nàng quyết định, quyết không cho phép bất luận kẻ nào tùy ý thao túng!

Trái tim, hung ác quật cường, ánh mắt cũng theo đó mà biến thành chấp nhất! Dùng một tia khí lực cuối cùng, Tống Ngâm Tuyết giãy dụa hướng về phía giường, nhưng lay động một cái, nặng nề ngã nhào trên đất.

Vô Song không tiến lên, chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Hắn biết nàng không cần mình hỗ trợ, kéo mình vào đây, cũng chỉ vì nàng cần một người giúp nàng che dấu tai mắt, mà chính mình, thì lại vừa vịn đứng gần cửa nhất.

Tống Ngâm Tuyết, người thật sự quyết định không tìm nam tử giao hoan, mà lựa chọn một mình gắng gượng sao?

Trong mắt, phức tạp một mảnh nhìn nàng, nhìn Tống Ngâm Tuyết thân thể té trên mặt đất, bắt đầu không ngừng run rẩy, nhưng mà từ đầu đến cuối cắn chặt môi, không rên một tiếng, cánh môi tuyệt mỹ lúc này đã đỏ hồng một mảnh, bàn tay nắm chặt, cũng đã một mảnh máu thịt mơ hồ.

Vô Song nhìn chằm chằm vào Tống Ngâm Tuyết như vậy, lại nhớ tới hình ảnh một năm trước, một năm trước, khi hắn ở trong núi rừng gặp được nàng lúc ấy thân trúng kịch độc thì rõ ràng đã trúng độc sắp chết, nhưng vừa cảm thấy có người tiếp cận thì từ trên người nàng rất nhanh liền phát ra phản ứng cùng khí thể đề phòng, làm hắn do dự không dám tiến lên.

Hắn vĩnh viễn cũng quên không được cặp mắt kia, ngoan lệ, tang thương, quật cường, trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như lúc này, rõ ràng lùi một bước có thể thoải mái, nàng lại thủy chung quật cường kiên trì.

Vấn Vô Song rũ mắt xuống, nhìn đôi mắt trước mắt lúc này, tuy đóng chặt lại nhẫn nhịn, nhưng vừa rồi, hắn lại chân chân chính chính xem vô cùng rõ ràng.

Một năm rồi, chính mình rốt cục thấy được ánh mắt như vậy lần nữa! Năm đó, hắn không nghĩ tới sau khi chính mình cứu nàng, sẽ bị nàng bị cắn ngược lại mà thua ván bài, do đó không thể không thực hiện ước hẹn ba năm cùng nàng.

Ở trong phủ một năm, tận mắt thấy nàng chơi đùa, ngang ngược kiêu ngạo, ác liệt, thô bỉ, trái tim, cũng dần dần chết, chính là, bất luận như thế nào, hắn thủy chung không thể quên được ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng trong trí nhớ! Một người có được ánh mắt nhìn thấu thể sự như vậy, chủ nhân của nó, sao lại là người không chịu nổi như vậy được.

“Tống Ngâm Tuyết, Mị từng nói qua, người không phải người ta nên chờ. Chính là, thật là không phải sao? Tống Ngâm Tuyết, đừng để cho ta thất vọng. Ngàn vạn lần đừng. Nếu như người thật sự là người như vậy, hai năm sau, một ngày ước định của ta và người chấm dứt, ta chắc chắn sẽ giết người nhằm báo thù vũ nhục ba năm này! Nhưng nếu như không phải.”

Ánh mắt, phức tạp lần nữa bắn về phía nàng trên mặt đất, biết nàng đã quyết tâm muốn một mình thừa nhận hết thảy thì Vô Song trầm mặc, không khởi thở dài, tiếp đó tiến lên, thủ pháp thuần thực phong bế vài đại yếu huyết trên người nàng, sau đó từ trong dây lưng móc ra một hạt dược hoàn nhét vào trong miệng Tống Ngâm Tuyết, lại cúi xuống ôm lấy nàng, chậm rãi đặt trên giường lớn khắc hoa.

” Thuốc này, chính là giảm bớt thống khổ sau khi mị thuốc phát tác, nhưng cũng không thể giải trừ được tính, cho nên nếu muốn nhẫn nhịn? Nhẫn nhịn chịu đựng qua ? Thì hoàn toàn phải dựa vào ý chí của mình” Vô Song nhàn nhạt nói, trong nội tâm cũng không cho rằng nàng thật sự có thể vượt qua được tính của Cực Lạc đan! Giống như Lâm Phong vừa rồi đã nói, chỉ cần hơi dính vào Cực Lạc đan, trinh tiết ngọc nữ gì đều lập tức biến thành dâm phụ, huống chi nàng còn không phải là ngọc nữ gì cả!

Cực Lạc đan thêm rượu, được tính phát huy gấp đôi, nếu như không lập tức tới giao hoan mà nói..., sẽ thống khổ như lửa đốt bùng bùng, người bình thường, căn bản là nhẫn nhịn không được .

Bất quá cũng phải nói, tuy Cực Lạc đan được tính rất mạnh, nhưng bởi vì không có tác dụng phụ, cho nên chỉ cần gắng gượng qua mười hai canh giờ, được hiệu liên tục tiêu tán, xuân tính cũng tự nhiên mà giải! Nhưng nói thì dễ dàng, suốt hai mươi bốn giờ chịu dày vò, thì ai có thể thực sự cắn răng gắng gượng qua được.

Vô Song khó hiểu nhìn Tống Ngâm Tuyết, không rõ vì sao nàng hết lần này tới lần khác lựa chọn như vậy? Nhìn cánh tay nàng bởi vì giãy dụa mà lóa lờ ra, trên da thịt tuyết trắng trơn bóng, không có điểm chu sa vốn nên xuất hiện! Đã không có chu sa, vậy rõ nàng không phải xử nữ, đã không phải xử nữ, vì sao không muốn cùng phu quân của nàng giao hoan, mà cô đơn chịu đựng thống khổ như vậy?

Vô Song cảm thấy không rõ, đơn thuần cho rằng không có thủ cung sa thì không phải xử nữ! Chính là, ngày đó, sau khi hắn hiểu được đó là do Tống Ngâm Tuyết vì che dấu tai mắt nên cố ý dùng đao tiêu hủy, lòng của hắn, lại đau nhức đến thế nào.

Nhìn chằm chằm vào, đứng yên bất động, Vân Vô Song nắm chặt hai đấm, gắt gao, nắm thật lâu.

Trên giường, Tống Ngâm Tuyết toàn thân ướt đẫm vẫn không nhúc nhích! Tuy nhiệt ý tra tấn nàng muốn bắt chấp hết thấy uốn éo người, nhưng mà, bởi vì nhờ cỗ quạt cường nơi đáy lòng kia chèo chống, cho nên, dù cho có đau nhức, dù có khổ sở, nàng cũng quyết không thỏa hiệp!

Không thể thua, tuyệt đối không thể thua!

Cắn chặt răng, liều mạng giãy dụa, đúng lúc này, trong đầu điện quang lóe lên, sau một khắc, hết thấy những thứ liên quan với Nhữ Dương quân chúa trước kia, như thước phim từng màn xẹt qua, hình ảnh rõ ràng, nhận thức thân thiết, trình tự trôi chảy, không gián đoạn, một mực hiện lên, thật lâu, xoay quanh trong đầu nàng. . . .

68. Q.1 - Chương 68: Trí Nhớ Của Nhữ Dương Quận Chúa

Trí nhớ, như dòng nước hiện lên, một màn lại một màn, nghĩ lại mà đau lòng!

Nước mắt ướt sũng chua xót, từng ly từng tý, đau nhức như vậy, đau đớn như vậy.

Thấy rồi, nàng đã thấy rồi, thấy quá khứ của Nhữ Dương quận chúa, quá khứ chua xót thống khổ như vậy, khiến trái tim nàng gắt gao co rút đau đớn.

“Tuyết Nhi, nương phải đi, từ nay về sau chỉ còn một mình con, con phải dũng cảm.”

“Nương, đừng đi, Tuyết Nhi sợ hãi!”

“Tuyết Nhi không sợ, Tuyết Nhi ngoan, Tuyết Nhi dũng cảm nhất mà, không phải sao? Nương muốn đi cùng cha rồi, cha ở đó một mình sẽ lạnh, sẽ tịch mịch, cho nên, nương muốn đi cùng hắn.”

“Nương đừng, đừng đi, Tuyết Nhi không muốn nương đi! Nương không ở đây Tuyết Nhi cũng sẽ lạnh, sẽ tịch mịch, đừng, đừng đi mà”

“Tuyết Nhi, con phải nhớ kỹ, nương đi rồi, hắn tạm thời không dám động Nhữ Dương Vương phủ! Nhưng mà, với loại người giỏi tính kế kia, nhất định sẽ tìm phương pháp từng bước một làm tan rã thế lực của

Vương Phủ, cho nên Tuyết Nhi của ta, từ nay về sau lời nói và việc làm của con, nhất định phải chú ý gấp đôi, không để cho hấn, làm tổn thương tới con.”

“Nương, Tuyết Nhi biết, Tuyết Nhi hiểu được, Tuyết Nhi nhất định sẽ bảo vệ mình, bảo vệ cả Vương Phủ.”

“Nương biết mà, Tuyết Nhi của nương thông minh nhất! Tuyết Nhi thông minh như vậy, sợ là nam tử trong thiên hạ này cũng không có ai bằng đâu, nhất định có thể bảo vệ tốt chính mình.”

“Nương.”

“Tuyết Nhi, nương đi, phải đi. con, bảo trọng.”

“Nương!”

“”

“Ta Tống Ngâm Tuyết thề với trời, kiếp này, người nào hại song thân ta, ta sẽ làm cho hấn. không, được, chết, tử tế!”

“”

Hình ảnh, dừng lại lúc mười tuổi, khoảnh khắc hạnh phúc tan biến kia! Nội tâm dày vò cùng thân thể giãy dụa, tra tấn cả người Tống Ngâm Tuyết không ngừng chảy mồ hôi, không ngừng phát run.

Nội tâm lạnh buốt, thân thể cực nóng, như băng hỏa hai loại đan xen, dây dưa, va đập vào nhau, làm cho nàng đau nhức đến không muốn sống! Chính là nàng không lên tiếng, từ đầu tới cuối đều không hừ qua một tiếng, dù cho có đau nhức, lông mày khóa chặt lại, máu càng chảy lợi hại, nàng thủy chung, không hừ qua một tiếng!

Vân Vô Song nhìn chằm chằm vào nàng, thật lâu không cử động, đối với biểu hiện Tống Ngâm Tuyết lúc này, hấn không biết nên dùng dạng ngôn ngữ gì đến miêu tả! Cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ tử quật cường như vậy, dù cho tính mệnh cũng sắp mất, cũng quyết không cúi đầu cao quý của nàng xuống! Ý chí như vậy, thật là thứ Nhữ Dương quân chúa không tài không đức, lỗ mãng bỉ lậu kia có sao?

Ánh mắt, dần dần nghi ngờ, trái tim, cũng mê mang rồi, lần đầu tiên, Vân Vô Song nhìn Tống Ngâm Tuyết, có một loại cảm giác co rút đau nhức, không ngừng lan tỏa, không ngừng lấp đầy lòng hấn.

Ngoài phòng, đợi một hồi lâu cũng không thấy tiếng động, Dạ Lâm Phong hai tay chấp trước ngực, tiêu sái tựa trên đại thụ, miệng không khỏi trêu chọc nói: “Không thể tưởng được độc tiểu tử này lợi hại như vậy, đi vào đã nửa ngày còn chưa có đi ra? Thể lực hấn, cũng quá mạnh a? Ha ha, bất quá phải nói lại, quận chúa ăn Cục Lạc đan, hấn là phải lần qua lần lại mới đúng a? Tại sao một chút tiếng động cũng không có? Kì quái.”

Vui cười nói, truyền vào trong tai mấy người, phản ứng không đồng nhất.

Kỳ Nguyệt nghe vậy, gắt gao nắm hai đấm, trong nội tâm, đã nhịn không được lo lắng cho Tống Ngâm Tuyết, lại khắc chế không được sinh đố kỵ đầy trời, cả khuôn mặt tuần tú chợt đỏ bừng đỏ bừng, hàm răng, cũng không khỏi gắt gao cắn chặt.

Trong mắt Tử Sở đầy phức tạp, bàn tay nắm bầu rượu không, đốt ngón tay trở nên trắng bệch. Vì cái gì, vì cái gì biết rất rõ rằng nàng cũng không phải lần đầu tiên, nhưng khi tận mắt chứng kiến, lòng của hấn, lại đau nhức như vậy, không nở như vậy?

Hấn không muốn bất cứ nam nhân nào đụng vào nàng! Không muốn nàng nằm trong ngực nam nhân khác! Tại sao lại có cảm giác như vậy? Hấn không biết! Hấn chỉ biết là, hiện tại hấn tận mắt nhìn nàng cùng nam nhân khác giao hoan trong phòng như vậy, lòng của hấn, ngoài cay đắng, còn có ghen ghét thật sâu.

Nàng bây giờ, nhất định rất khó coi a! Hấn từng không dưới một lần chứng kiến bọn đệ đệ ca ca của hấn, vì tìm kiếm kích thích, đem Cục Lạc đan rót cho thị thiếp của bọn hấn! Mà những thị thiếp kia sau khi ăn đan được, cả người cứ như điên rồi, không ngừng uốn éo chuẩn bị tư thế, giãy dụa thân thể của mình, làm

ra một ít tư thế phóng đảng dâm tiện xấu xa đi chằm ngòi trêu chọc chủ tử của bọn hần, dụ dỗ hết sức thấp hèn!

Chính là bởi vì có những bóng tối không tốt này, cho nên hần đối những nữ tử bất trình có sự chán ghét rất sâu! Nếu như đối lại trước kia, biết Tống Ngâm Tuyết uống thuốc này, hần đã sớm chán ghét bỏ đi rồi, sẽ không giống như hôm nay, lòng phức tạp trở mắt bất động!

Không ý thức được sự thay đổi của mình, Tử Sở lúc này quán quýt về việc Tống Ngâm Tuyết làm sao trúng Cục Lạc đan.

Cục Lạc đan, chính là bí thuốc cung đình Kiều quốc, bình thường không dễ dàng truyền ra bên ngoài! Chỉ vì Đại Lương cùng Kiều quốc có quan hệ thông gia, cho nên bọn đệ đệ ca ca của hần mới có!

Theo phép tắc của Kiều quốc, Cục Lạc đan ở Đại Lương cũng chỉ riêng người hoàng thất có, những người khác căn bản là thấy cũng chưa thấy qua! Theo lý thuyết, Tống Ngâm Tuyết hần là không có cơ hội trúng cái đan dược này a, nhưng làm sao nàng lại trúng phải nó được? Sẽ không phải là!

Sẽ không, không phải là Mạt Nhi! Nàng mới vừa rồi còn cùng hần ở một chỗ, không có cơ hội ra tay với Tống Ngâm Tuyết! Hơn nữa, Tống Ngâm Tuyết là từ trong hoàng cung trở về, hoàng cung sâm nghiêm như thế, làm sao để cho người khác ra tay với nàng được? Sẽ không, không có khả năng!

Trong nội tâm, không ngừng lặp lại, nhẹ lắc lắc đầu, Tử Sở vô lực mà nói. Chính là cũng không biết vì cái gì, khi hần đang không ngừng nói với mình thì đồng thời, trái tim, lại không cách nào thuyết phục.

Trong nội tâm Tử Sở ngàn vạn phức tạp, mà Minh Tịnh bên cạnh, khuôn mặt tuấn tú của hần thủy chung vẫn thông dong bình tĩnh, trong mắt một mảnh tinh mịch, làm cho người ta nhìn không ra ý nghĩ chân thật.

Hần lẳng lẳng nhìn về phía trước, không biết lúc này hần đang nghĩ gì, chỉ biết là sự trầm tĩnh của hần hôm nay có chút bất thường.

“Nha, quên bên trong là độc tiểu tử ! Có thể hần ngại quận chúa gọi quá lớn tiếng, mắt mặt hần, mà cố ý đem quận chúa độc cam rồi chẳng? Không tốt không tốt, ta đây phải xem xem!”

Không biết là thật sự lo lắng tình huống trong phòng? Hay chỉ là một lòng muốn xem trò hay, muốn rình coi đông cung sống, Dạ Lâm Phong lúc này cười mỉ hoặc một tiếng, đứng thẳng người, bước đi thẳng về phía trước.

Ngón tay, nhẹ nhàng ở trên cửa giấy chọc cái lỗ, chậm rãi tìm một chỗ dựa. Về mặt đùa cợt cười xấu xa, quay đầu, trêu chọc nói với ba người khác: “Các người muốn cùng xem không?”

Không có ai trả lời, dù cho trong lòng muốn thế, nhưng mà sao có thể trở trên nói ra! Cho nên, Dạ Lâm Phong sau khi không được một ai đáp lại, biết điều nhún vai, về mặt tà mỉ nói: “Các người không xem, ta đây xem a.”

Vốn tưởng rằng mình có thể thấy cái cảnh xuân hương diễm gì, nhưng khi hần đưa mắt nhìn vào, cả người không khỏi mãnh liệt chấn động, cứ như bị tia chớp đánh trúng thân thể, đánh đến hần không cách nào nhúc nhích!

Đó là. Nàng sao? Cái kia là nàng à.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đậm mà xen lẫn tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa, lông mày nhíu chặt lại, giãy dụa cắn chặt hàm răng, trên môi, một mảnh đỏ hồng.

Thân thể co đến không thể co thêm, nho nhỏ, gầy teo, đơn bạc run rẩy bất lực như con mèo nhỏ, Tống Ngâm Tuyết lúc này, không có khí thế bức nhân, không có nụ cười thông tuệ, không có động tác tự tin, cũng không có sự giáo hoạt tính toán kỹ càng, nhưng cái nàng có, là sự quật cường chấn động lòng người, cùng sự kinh tâm động phách nhiếp hồn!

Vì cái gì, lại như vậy? Vì cái gì, nàng lại lựa chọn như vậy.

Không rõ lý do, chỉ trọn to con người, nhìn chằm chằm, biết nếu nén chịu được tính Cục Lạc đan, sẽ phải chịu thống khổ như thế nào, nhưng mà nàng vẫn.

Không phải thiếu sắc thành nghiện sao? Không phải không có nam tử không vui sao? Vậy vì cái gì nhiều mỹ nam ở trước mắt như vậy, lại muốn cô đơn thừa nhận thống khổ? Vì cái gì, vì cái gì?

Trong nội tâm, cuộn cuộn không thôi, loại cảm giác vô lực không có đầu mối này, làm Dạ Lâm Phong choáng váng ngỡ ngàng đứng.

Nhìn biểu lộ hấn trong nháy mắt biến hóa, từ tà nịnh vốn có hiện tại biến thành si ngốc sững sờ, Kỳ Nguyệt bên cạnh lòng nóng như lửa đốt, không khống chế nổi tiến lên, một tay đẩy hấn ra, sau đó chính mình đi lên, muốn nhìn một chút rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“A” Một tiếng kêu không khỏi từ trong cổ họng tràn ra, chân kinh khiến mọi người ở đây nhất tề khê giật mình!

Lần nữa nắm chặt quyền, mặt Kỳ Nguyệt trắng bạch, không thể tin được tình hình trước mắt, trong nội tâm, mơ hồ có chút cao hứng, nhưng càng nhiều, vẫn là nỗi đau lòng sâu sắc.

Nàng, không có cùng Vô Song. Vì cái gì?

Nhìn gương mặt ửng hồng, thống khổ nhăn lại giống như cái bánh bao, vì khắc chế dục vọng càng ngày càng kêu gào trong cơ thể mình, Tống Ngâm Tuyết buông môi ra, bắt đầu cắn tay mình, trái tim Kỳ Nguyệt, co rút đau nhức, tựa hồ muốn nhỏ ra máu.

Sững sờ lui về phía sau hai bước, thất hồn lạc phách! Thấy vậy, Tử Sở ở sau hấn vừa thấy như thế, cũng không nhận được tiến lên nhìn! Chính là kết quả lại giống như hai người trước, một mình ngỡ ngàng thần thờ trở lại.

Nàng rõ ràng, đang liều mạng cố nén? Nàng biết được tính Cực Lạc đan mạnh bao nhiêu! Chính là vì cái gì, nàng lại lựa chọn như thế? Chẳng lẽ nàng, thật sự không muốn sống nữa.

Phức tạp, rối rắm, ở đó, ngoại trừ Minh Tịnh từ đầu đến cuối không tiến lên, ba người khác như bị sét đánh, vẫn bình tĩnh không nhúc nhích!

“. Tiểu tử Vô Song kia sao lại không làm việc. Hấn không được, hay là ta đi a.” Trong nội tâm, trì độn quán quýt một mảnh, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ tiêu sái, khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt trước giờ của Dạ Lâm phong nổi lên một nụ cười khó coi, ngay sau đó dời bước, phóng vào trong phòng.

“Kẹt” Lâm Phong vừa vọt tới cửa ra vào, muốn phá cửa mà vào thì cửa thoáng cái mở ra, bên trong, Vân Vô Song khuôn mặt trầm tĩnh, chậm rãi đi ra.

“Nàng sẽ không muốn người đi vào.” Duỗi một tay ra, ngăn ở đằng trước, lúc này bởi vì cửa phòng mở rộng ra, mọi người có thể rành mạch nhìn rõ tình huống bên trong.

Trên giường lớn khắc hoa, bóng hình quật cường kia, gắt gao cắn lưng bàn tay của mình, máu tươi không ngừng từ trên làn da chảy ra, nhỏ đến trên người nàng, trên giường, lan tỏa những đóa hoa hoa mỹ, bung tỏa xinh đẹp chói mắt!

Minh Tịnh liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết thật sâu, chẳng biết tại sao, khóe miệng một mực bình tĩnh thông dong kia, bỗng có chút nhẹ nhúc nhích, một vòng phức tạp rất nhanh hiện lên trong mắt, tay, không khỏi hơi nắm nhẹ lại.

“Người!” Vừa nghe lời mà Vô Song nói..., Lâm Phong cảm thấy có chút tức giận, nhưng mà hấn vẫn cực lực bảo trì vẻ phóng đảng không kèm chế trên mặt, trêu chọc mà nói: “Nói thế nào ta cũng là phu quân của quận chúa, đi vào một lát thì đã sao?”

“Người đây là muốn bức ta động thủ?” Nhàn nhạt, trầm thấp mà nói..., rơi vào trong lỗ tai Dạ Lâm Phong, nghe vậy, trên mặt hấn hiện lên một tia tức giận, nhưng lập tức, liền cười cười lui trở về, “Được rồi, người cũng là phu quân của nàng, người đã không yêu thương nàng, tại sao ta phải xen vào việc của người khác?”

Trêu chọc lui lại vài bước, nhưng tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm vào trong phòng, khi Vô Song đứng ra, muốn xoay người đóng cửa lại thì trong nội viện, Thượng Quan Huyền Ngọc chạy đến thở hổn hển tiến lại, cũng tại trong tích tắc cửa đóng lại kia, thật sâu đem biểu lộ đau khổ khắc chế của Tống Ngâm Tuyết khắc trong đáy lòng! Trái tim, trong nháy mắt, đau nhói.

Nội tâm giãy dụa, rối rắm! Chính là mấy nam tử đều có thành kiến rất sâu với Tống Ngâm Tuyết, lúc này lại đều đứng ở ngoài cửa, thật lâu, không có một người nào, không có một ai rời đi. Suốt một ngày, một đêm.

Thân thể, dần dần chết lặng, không có bất kỳ tri giác gì nữa. Lúc này, Tống Ngâm Tuyết đã cơ bản lâm vào hôn mê sâu, trong đầu, lại không ngừng phát ra từng bức họa dĩ vãng.

“Cha, vì cái gì tất cả mọi người đều kính ngưỡng cha như vậy?”

“Tuyết Nhi, con nhớ kỹ! Bọn họ kính ngưỡng, là quyền lợi trong tay cha, cái danh hào Nhữ Dương Vương này.”

“Quyền lợi? Danh hào?”

“Ừ, quyền lợi, danh hào! Bởi vì có quyền lợi, cha mới có thể bảo vệ người cha muốn bảo vệ! Mà có danh hào, cho dù có một ngày cha mất, nhưng thế nhân bởi vì kính trọng cha, vẫn tự bảo hộ lấy người cha muốn bảo vệ.”

” Cha muốn bảo vệ ai?”

” Tuyết Nhi ngốc! Cha còn muốn bảo vệ ai ? Tự nhiên là con, mẫu thân, còn có.”

.

“Tiểu nha đầu, người tuổi nhỏ như vậy, sao lại muốn học võ a?”

“Bởi vì ta phải bảo vệ một người!”

“A? Bảo vệ một người! Ha ha, có ý tứ! Được rồi, như vậy đi, chỉ cần người có thể vượt qua khảo nghiệm ta ra cho người, đồ đệ này, ta liền liền xem như thu nhận.”

“Được, thúc nói đó nha!”

“Ha ha, tiểu nha đầu, đừng đáp ứng nhanh như vậy a? Khảo nghiệm của ta, cũng không phải là tùy tiện dễ dàng vượt qua như vậy nha.”

“Thúc nói đi!”

“Ha ha, tiểu nha đầu! Chẳng lẽ không có người nói qua cho người, tính tình quá lạnh, sẽ không được mọi người thích a.”

“Được, ta sửa! Mời thúc nói ra khảo nghiệm của thúc!”

“Ai, được rồi! Người đã chấp nhất như vậy, ta đây sẽ thanh toán người! Bất quá kết quả. Ha ha! Người xem phía trước có một đám dã lang đói bụng thật lâu? Qua đó, giết chúng nó, sau đó, người chính là đồ đệ của ta rồi, ha ha.”

“. Tốt lắm!”

.

“Không tệ lắm, tiểu nha đầu! Tuổi còn nhỏ, không thể tưởng tượng được lại hung ác như vậy.”

“Thúc đã đáp ứng ta, ta làm được!”

“Ta chưa nói không đáp ứng người a? Ha ha, được rồi! Từ nay về sau, người chính là đồ đệ của tuyết thánh ta rồi!”

“Sư phụ!”

“Đừng! Ta là người già mồm cãi láo, không thích gọi sư phó đồ đệ! Sau này, ta gọi người là Tiểu Ngâm nhi, mà người, hãy kêu ta ‘ thánh ’ là được rồi.”

“Dạ! Thánh!”

“Ha ha, Tiểu Ngâm nhi của ta thật là láu lỉnh, nghe lời sư phó như vậy! Nhớ kỹ, bởi vì thân phận đặc thù của người, nếu muốn học võ chỉ có thừa dịp buổi tối! Cho nên, người phải nỗ lực hơn người thường mấy lần,

cố gắng thật nhiều mới được, bởi vì ban ngày, người cũng không thể ở trước mặt người khác lộ sơ suất. . . .”

“Dạ, ta hiểu được! Bất kể như thế nào, ta tuyệt đối không thể sơ suất!”

“Ha ha, vậy là tốt rồi! Thật là một tiểu nha đầu quật cường! Bất quá, ta thích.”

“”

69. Q.1 - Chương 69: Tống Vũ Huyền

Sau khi một ngày qua đi, Tống Ngâm Tuyết rốt cuộc cũng chịu đựng đến khi được hiệu tan hết, vì thân thể hao tổn quá lớn, được Vô Song tử mĩ điều trị, lại ngủ mê ba ngày ba đêm.

“Quận chúa không sao chứ? Đã ba ngày không tỉnh rồi!” Ngoài cửa, tỳ nữ Sắc Vi từng vì không trông coi Khiên Ngưu cho tốt mà đến báo cáo với Tống Ngâm Tuyết, thì ra nàng ta là Đường tử của Mân Côi, lúc này đang nhỏ giọng dò hỏi Mân Côi.

“Muội cũng không biết! Vô Song công tử y thuật vô song, hẳn đến chăm sóc quận chúa, trên lý luận hẳn là không có vấn đề gì, nhưng vì cái gì quận chúa vẫn bất tỉnh?” Mân Côi nhỏ giọng trả lời.

“Ai nha, Mân Côi, muội nói Vô Song có thể bởi vì bất mãn quận chúa lừa gạt hắn v , mà cố ý báo thù làm mấy chuyện xấu, không cho quận chúa tỉnh hay không a?”

“A? Có phải vậy không a. Vô Song công tử không phải là người như vậy a.” Mân Côi nghe vậy hơi sợ, do dự mà nói.

“Thôi đi, không phải là người như thế? Cái đó ai biết a? Ta và muội lại không quen hắn, hẳn rốt cuộc là hạng người gì, ai cũng không biết! Nếu không muội xem, quận chúa trước kia cũng không có chuyện gì, được hắn trị, liền liên tiếp nằm ở trên giường vài ngày cũng không tỉnh lại, chuyện này, không khiến muội cảm thấy có vấn đề sao?” Sắc Vi vẻ mặt không chấp nhận nói, còn nghiêng mắt nhìn Mân Côi, ý tứ bảo nàng nên lưu tâm.

Thấy vậy, Mân Côi bắt đầu dĩ cười cười, nhẹ nhàng thở dài nói: “Đường tử, ta lại không lo lắng có phải Vô Song công tử làm mấy chuyện xấu không, ta lo lắng chính là quận chúa! Nàng lần này hôn mê lâu như vậy, cũng không biết thân thể có chịu nổi không!”

Mân Côi đã từng, vì muốn có thể lực, một lòng nghĩ làm thế nào nịnh nọt bỏ trên lên, đối đãi Tống Ngâm Tuyết, cho tới bây giờ đều chưa từng thiệt tình, chỉ muốn nịnh bợ, từ đó được nhiều ích lợi! Chính là hôm nay, ở chung với Tống Ngâm Tuyết đã biến hóa từng chút từng chút, mà ngay cả chính cô ta cũng không biết, rốt cuộc từ khi nào thì trong lòng hắn, ích lợi cũng biến thành chuyện chẳng trọng yếu nữa, mà là trọng yếu nhất, lại là Nhữ Dương quận chúa trước kia nàng từng cực kỳ khinh bỉ xem thường này?

Tại sao, có thể như vậy? Nàng nói không rõ! Chỉ là một khi nhớ tới những hành động của Tống Ngâm Tuyết mà nàng tận mắt thấy trong những ngày này, nàng giật mình, nàng cơ trí, nàng lòng dạ thâm sâu, nàng tính toán, không một chỗ nào không khiến Mân Côi khuyhnh đảo!

Quận chúa, nàng rất có mị lực! Thậm chí có mị lực đến nỗi, nàng là một nữ tử, cũng nhịn không được muốn tới gần! Vì vậy, không biết từ khi nào, từ trong đáy lòng nàng đã quyết định muốn thật tình đối đãi với quận chúa, thật sự quan tâm nàng, hầu hạ nàng!

Mân Côi đương nhiên không biết mị lực theo lời nàng nói, gọi là mị lực của nhân cách! Nàng chỉ biết là, trái tim nàng giờ phút này, là chân thành, thành thật đến không thể thành thật hơn!

Sắc Vi đương nhiên không biết Mân Côi tâm tình biến hóa, nàng nghĩ Mân Côi vẫn giống như trước kia, vì vậy lập tức nhỏ giọng an ủi: ” Có phải muội đang sợ lần này quận chúa tỉnh lại , sẽ lại biến thành bản thân nàng trước kia không? Yên tâm đi, ta nghĩ sẽ không! Lần trước quận chúa ngã đụng đầu, có chút choáng váng! Lần này không liên quan đến đầu óc, cũng chỉ có chút ngoại thương trên thân thể! Cho nên muội đừng lo a! Chờ quận chúa tỉnh lại, nàng cam đoan vẫn là quận chúa sau khi ngã ngốc kia, mà Mân Côi, muội nhất định vẫn là đại nha hoàn được sủng ái nhất bên cạnh nàng! Yên tâm đi!”

“Ta!” Vốn muốn giải thích với Sắc Vi, nhưng thấy bộ dạng nịnh nọt kia của nàng, ngẫm lại cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy lập tức cúi đầu xuống, trầm mặc không nói chuyện.

Tiếng hai người nói chuyện, trầm thấp vang lên bên ngoài. Trong phòng, nếu đổi lại Tống Ngâm Tuyết thính lực cực nhạy cảm trước kia, chắc là không thể không nghe được, nhưng mà hôm nay, nàng còn đang đắm chìm thật sâu trong trí nhớ, một chút phản ứng, cũng không có.

“Tức chết ta! Tức chết ta! Phùng Tử Chương đồ phế vật kia, một chút việc nhỏ ấy cũng làm không được!” Trong Thiên Hương các, Kiều Mạt Nhi mặt đen thui, không ngừng tức giận vỗ bàn, bộ ngực, kịch liệt đập phồng cao thấp.

“Công chúa, người nhỏ tiếng chút, coi chừng người bên ngoài nghe được!” Bên cạnh, Tiểu Đào hảo tâm nhắc nhở.

Nghe vậy, Kiều Mạt Nhi nhảy nhồm lên lần nữa, mạnh mẽ nhảy lên góc bàn, phần nộ rống lớn nói: “Nghe được thì sao! Nghe được thì thế nào! Dù sao xú danh của bản công chúa ở Đại Tụng này đã truyền đến đâu đường cuối ngõ mọi người đều biết! Ta còn có cái gì phải sợ người khác nghe được? Nghe đi, nghe đi, cho dù bọn họ nghe được, có thể làm khó dễ được ta sao? Chẳng lẽ có thể giết ta? Hừ, ta lại muốn xem xem, ta đường đường là công chúa tôn quý nhất Kiều quốc, còn sợ mấy tên binh tôm tướng cá bọn hần sao!”

Biết thanh danh mình ở Đại Tụng đã bại hoại không nói nổi, những ngày gần đây Kiều Mạt Nhi cũng không thêm giả bộ nữa, thích làm thế nào liền làm như thế ấy, cũng không quan tâm cách nhìn của người khác đối với nàng.

Nghe xong lời của nàng, vẻ mặt Tiểu Đào khó xử, nhưng vẫn nhịn không được tiến lên khuyên nhủ: “Công chúa, tuy những người kia truyền bánhững lời không tốt cho người, nhưng mà Tử Sở điện hạ cũng không biết a? Nếu như lúc này người không chú ý lời nói và việc làm của mình, rất dễ bị hần trông thấy.”

“Cái này.” Vừa nghe Tiểu Đào nói..., Kiều Mạt Nhi lập tức sững sốt một chút, lập tức cúi đầu xuống tự hỏi: đúng vậy a, tại sao mình lại quên chuyện này đi? Những người khác dù đánh giá ta thế nào cũng không sao cả, chỉ cần Tử Sở biểu ca của nàng cảm thấy nàng tốt là được! Dù sao mục đích của nàng là vị trí hoàng hậu Đại Lương, những người khác đánh giá tốt xấu ra sao, bản thân mình, cũng không bị ảnh hưởng gì?

Ai, chính là tuy nói như vậy, nhưng biểu hiện gần đây của Tử Sở biểu ca.

Nghĩ tới Quân Tử Sở liên tiếp mấy ngày đối với xử mình đều không lạnh không nóng, Kiều Mạt Nhi liền thăm hặn trong lòng.

Rốt cuộc là thân thể hần không khỏe? Hay là có cái khác.

Híp mắt, cảm giận trong lòng. Nghe nói Tống Ngâm Tuyết tìm Vân Vô Song giải được tính Cực Lạc đan thì hần ở ngoài cửa đứng một ngày một đêm?

Hần tại sao phải đứng đó một ngày một đêm? Chẳng lẽ !

Trong lòng, có linh cảm xấu, nhưng lập tức bị dè xuống. Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Dùng thân phận như Tử Sở biểu ca, không có khả năng cùng Tống Ngâm Tuyết có cái gì! Đừng nói thân phận Tống Ngâm Tuyết là Vương gia, chỉ bằng đồng thanh danh bừa bọn của nàng, biểu ca đối với nàng, chắc chắn sẽ nhượng bộ lui binh.

Đúng, biểu ca sẽ không thích nàng, tuyệt đối sẽ không!

Trong nội tâm, âm thầm an ủi mình, nhưng khi nàng khẳng định đồng thời, có một tầng nhàn nhạt sầu lo. Có phải là nên tìm một cơ hội hiến thân lần nữa? Chỉ cần Tử Sở hưởng qua tư vị của nàng, nàng tuyệt đối có thể nắm chắc khống chế được hần, như vậy, vị trí hoàng hậu của nàng.

Đẹp, hết thấy đều tính toán vô cùng tốt đẹp, chính là Kiều Mạt Nhi ngàn tính vạn tính, tính sai một chuyện: chính là, lòng người như biển, vô lực xoay chuyển trời đất.

Trong đêm khuya, một thân ảnh rất nhanh, mạnh mẽ chọt lóe lên, sau một khắc, một nam tử liền lặng yên không một tiếng động nhảy vào trong phòng Tống Ngâm Tuyết.

Đi từ từ đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn gương mặt bởi vì thống khổ tra tấn mà trắng bệch còn chưa khôi phục lại, nam tử chậm rãi vươn tay, ôn nhu mà thương tiếc nhẹ vỗ về khuôn mặt của nàng, trong mắt, một mảnh đau lòng.

“Thực xin lỗi. Ngâm Tuyết.”

Trầm giọng mà nói..., bao hàm vô hạn xin lỗi cùng yêu thương, nam tử cúi đầu xuống, nhìn hình bóng trên giường, khi nhìn đến môi và mu bàn tay bị cắn nát của nàng thì ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, vô tận tự trách cùng đau lòng, liền ùn ùn mà đến.

“Ngâm Tuyết, muội nhất định, rất đau a.”

Ngón tay, nhẹ nhàng mơn trớn miệng vết thương đã kết vảy, tại đó chậm rãi vuốt ve, nhất thời một giọt thanh lệ, chậm rãi từ khóe mắt nam tử chảy xuống, thẳng tắp rơi vào trên lưng bàn tay nàng, tràn ra một đóa hoa nước mắt đau lòng.

“Ngâm Tuyết, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Nam tử nhìn nàng thật sâu, nắm lấy cánh tay mảnh mai, lại không tự giác run nhè nhẹ.

Trên mặt, một mảnh nước mắt, tùy ý chảy xuôi, nhưng mà nháy cũng không nháy mắt, đau lòng thẳng tắp nhìn nàng, cứ như dù nhìn thế nào, đều nhìn không đủ.

Nam tử không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn. Khi hắn chứng kiến môi nàng khát khô có chút rạn nứt, ý thức bề bộn đứng lên muốn đi lấy nước, nhưng vào lúc này, bóng hình trên giường mờ mắt ra, nhìn thân ảnh bên cạnh bàn kia, khóe miệng mỉm cười, giọng nói hạnh phúc mà trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên: “Huynh không nên tới, ca ca.”

Một câu ca ca, làm cho cánh tay bưng chén nước của nam tử, không khỏi nhẹ rung một chút. Hắn nhắm mắt lại, mặc nước mắt trong mắt chảy xuôi, cuối cùng sau khi dừng lại, mới chậm rãi xoay người lại.

“Ngâm Tuyết.”

Nhẹ nhàng đi đến bên giường, vịn nàng ôm vào trong ngực, cảm nam tử chống lên đầu nàng, trầm giọng, đau thương nói: “Ngâm Tuyết, có thể nghe được muội gọi ta là ca ca ta, thật tốt.”

Đã bao lâu rồi, chính mình nghe được cho tới bây giờ cũng chỉ là “Tam ca ca”, cũng chỉ dưới phương thức bí mật như thế này, mình mới có thể nghe được nàng không hề phòng bị mà gọi “Ca ca”

Ngâm Tuyết của hắn, muội muội của hắn, thân muội muội duy nhất của hắn kiếp này, trước mặt người khác, lại khổ cực ngụy trang chính mình như vậy, mà hắn, lại chỉ có thể nhìn, cái gì cũng không thể làm! Đau lòng, không muốn làm ngơ lại chỉ có thể lờ đi, không muốn lạnh lùng lại chỉ có thể lạnh lùng, loại dày vò này làm ối lần hắn nhớ tới, tất nhiên là vạn phần đau lòng.

“Thực xin lỗi, Ngâm Tuyết. Ca ca không thể bảo vệ muội.”

“Không, ca ca, Ngâm Tuyết không có trách huynh.” Tựa ở trong ngực nam tử, Tống Ngâm Tuyết khẽ lắc đầu, bên môi, một nụ cười hạnh phúc giương lên, ánh mắt, yên tĩnh, dịu dàng.

“Ca ca, huynh không nên tới. Ở Nhữ Dương Vương phủ khắp nơi đều là hồ sâu, huynh đến rồi, có thể làm bạo lộ thân phận của huynh.” Nhẹ nhàng, nhàn nhạt, đẩy nam tử ra, Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh mỉm cười, “Ca ca, Huynh tới thăm muội, Ngâm Tuyết rất cảm động! Nhưng mà lần sau, Ngâm Tuyết không hy vọng huynh lại xúc động như vậy! Cục diện này, chúng ta đã bày nhiều năm như vậy, không thể vào lúc này, thất bại trong gang tấc.”

“Ngâm Tuyết, ta.” Nam tử nghe vậy muốn nói, không ngờ lại bị Tống Ngâm Tuyết lắc đầu cắt đứt, “Ca ca không cần phải nói nữa, Ngâm Tuyết biết rõ ca ca là đau lòng muội, nhưng mà ca ca, đây là lựa chọn của Ngâm Tuyết, cho nên bất luận như thế nào, Ngâm Tuyết cũng sẽ không hối hận.”

“Ngâm. Tuyết”

Nam tử phức tạp nhìn nàng thật sâu, nhìn khuôn mặt tiêu tụy, nhưng mà dị thường kiên định kia của nàng, chậm rãi, chậm rãi, buông đôi mắt xuống, “Ta biết rồi.”

“Trở về đi, ca ca! Chúng ta hết thầy, cứ theo kế hoạch làm việc. Huynh thủy chung vẫn là Tam hoàng tử trăm mặc lãnh đạm, mà muội, cũng vẫn là Tống Ngâm Tuyết điều ngoa vô lễ kia.”

70. Q.1 - Chương 70: Nhữ Dương Như Mộng

Lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, xen lẫn ẩn nhẫn cùng kiên định. Tống Vũ Huyền nghe vậy, liếc nhìn nàng thật sâu, đau thương trong mắt càng nồng đậm, tối sầm lại rũ mắt xuống, chậm rãi xoay người, thân thể có chút chần chờ, tiếp đó thả người nhảy lên, biến mất trong bóng đêm mênh mông.

“Ca ca, thực xin lỗi, Ngâm Tuyết phải làm như vậy.” Lời nói trầm thấp vang lên trong lòng, trong đầu, lại vang lên những lời từng nói với phụ mẫu:

“Phụ thân muốn bảo vệ ai?”

”Tuyệt Nhi ngốc! Cha còn muốn bảo vệ ai nữa? Đương nhiên là con, mẫu thân, còn có. Ca ca con.”

“Ca ca? Phụ thân, Ngâm Tuyết còn có ca ca sao?”

“Có chứ, Tuyệt Nhi. Con còn có một ca ca, một ca ca ruột thịt rất tốt rất tốt.”

“Ca ca ruột.”

“Đúng vậy a, ca ca ruột. Tuyệt Nhi, đáp ứng cha, nếu có một ngày, cha mất, con nhất định phải thay thế cha, hảo hảo bảo vệ hần! Bởi vì đứa bé kia, hần thật sự quá khổ, quá khổ.”

“Dạ! Cha yên tâm, Ngâm Tuyết nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ ca ca! Chỉ là. Ca ca hần, bây giờ đang ở đâu?”

“Ở đâu? Hần ở một chỗ rất gần rất gần chúng ta, nhưng mà trên khoảng cách, lại là xa rất xa.”

“Rất gần rất gần? Rất xa rất xa? Cha, Ngâm Tuyết hồ đồ.”

“Tuyệt Nhi không hồ đồ, Tuyệt Nhi chỉ cần nhớ kỹ, cuối cùng một ngày kia, huynh muội hai người các con sẽ đoàn tụ.”

.

“Sẽ đoàn tụ. Đúng vậy a, ca ca, chúng ta sẽ đoàn tụ, chỉ là, không phải hiện tại.” Nhìn qua phương hướng Tống Vũ Huyền rời đi, Tống Ngâm Tuyết nhìn chằm chằm, miệng, như là đang thề, hoặc như là lẩm bẩm nói: “Ca ca, muội đã từng đáp ứng phụ thân, nhất định sẽ bảo vệ ca ca, kiếp này, quyết không nuốt lời.”

Trầm thấp mà nói..., ánh mắt sâu kín, nhắm mắt lại, tâm thần đều an tĩnh, trong lòng Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi hồi tưởng lại hết thầy.

Chẳng lẽ đây là kinh hỉ theo lời Diêm Vương sao? Người ta xuyên không, đều là mang theo trí nhớ kiếp trước của mình, có rất ít người có thể chiếm thân thể người khác, còn tiện thể chiếm luôn trí nhớ người khác nữa, vậy sao mình lại?

Có lẽ nàng hần là nên cảm ơn Tống Vũ Thiên, bởi vì nếu như không phải hần cố tình hãm hại, có lẽ đến bây giờ nàng vẫn còn trong giai đoạn trí nhớ hiện ra từng đoạn ngắn hốt độn, căn bản sẽ không kế thừa toàn bộ được như hiện tại.

Có lẽ là bởi vì chịu đựng được tính Cực Lạc đan thật sự quá đau đớn, xúc động phương diện nào đó của thân thể Nhữ Dương quận chúa, khiến cho trí nhớ hai người giao hòa cùng một chỗ, mới khiến cho Tống Ngâm Tuyết hiện tại, kế thừa đầy đủ dĩ vãng của Nhữ Dương quận chúa.

Quả nhiên là một nữ hài làm cho người ta thương tiếc a! Trong mê man, chứng kiến một màn lại một màn khiến lòng người chua xót, linh hồn Tống Ngâm Tuyết, lại rung động thật sâu. Nàng không cách nào tưởng tượng được, trả giá gian khổ như vậy, nguy trang thâm trầm như vậy, là do một nữ hài mới mười tuổi đã bắt đầu thực hiện.

Nàng thận trọng, nàng bình tĩnh ứng đối đi mỗi một nước cờ! Trước cũng vậy, sau cũng thế, không ai chèo chống nàng, có, cũng chỉ có một cỗ tinh tưởng quật cường trong nội tâm. Nàng không thể chết được! Nàng có người phải bảo vệ! Vì người nàng muốn bảo vệ, cho nên nàng, không thể chết được!

Một nữ hài mười tuổi, vào lúc gia cảnh biến đổi lớn, khi tận mắt nhìn thấy mẫu thân chết ở trước mặt nàng, cái nàng làm, không phải khóc, mà là không nhỏ một giọt nước mắt quý gối bên người, thẳng tắp quý ba ngày ba đêm.

Không có ai biết khi đó nàng đang suy nghĩ gì, chỉ cho là nàng bị kích thích sợ đến choáng váng. Chính là, nếu như khi đó có người lưu tâm một chút mà nói..., sẽ phát hiện, trong biểu lộ trầm mặc không nói của nữ hài, bên trong cặp mắt to đen trắng rõ ràng kia, để lộ ra, thanh tỉnh, cảnh giác, bình tĩnh, tĩnh táo.

Nhỏ tuổi như vậy, đã lộ ra sự phi phàm, làm cho Tống Ngâm Tuyết vốn được coi là thiên tài tự cảm thấy không bằng! Kinh nghiệm chua xót như vậy, chấp niệm kiên định như vậy, mà ngay nam tử đều không chịu nổi, huống chi là một nữ đồng mười tuổi năm ấy?

Tống Ngâm Tuyết lẳng lẳng mở mắt ra, mặc từng màn chuyện cũ bày ra trong mắt, khi bản thân cảm nhận được sự bi thương của Nhữ Dương quận chúa thì lòng của nàng, cũng đồng thời rung động, cũng âm thầm ra một quyết định. Chính là, từ nay về sau, bất luận kết quả như thế nào, nàng chính là Nhữ Dương quận chúa, mà Nhữ Dương quận chúa, cũng chính là nàng. Nàng nên vì mục đích của Nhữ Dương quận chúa mà đi tới, coi như là vì nàng ấy, cũng vì chính mình!

Đúng vậy, vì nàng ấy, cũng vì chính mình! Thân ở vũng bùn, muốn chỉ lo thân mình căn bản là không có khả năng! Trách nhiệm của nàng, mẻ lưới lớn vô hình nàng giăng ra, cũng không cho phép nàng làm như vậy.

Không có đường lui, chỉ có đi tới, chỉ cần có chút không cẩn thận, sau lưng chính là vực sâu vạn trượng! Cho nên, nàng không có lựa chọn, chỉ có một đường đi về phía trước.

Trong ánh mắt, lộ ra ánh sáng kiên định, trong đêm tối lập loè càng sáng ngời. Tống Vũ Thiên, không phải người muốn ta chết sao? Vậy để xem hai chúng ta, rốt cuộc ai chết trên tay ai trước.

Vạch trần màn, xuống giường, đứng lên, buông lỏng thân thể suy yếu đi tới bên cạnh bàn, ngón tay, nhẹ nhàng đè xuống chốt mở, trong ngăn bí mật, lệnh bài quen thuộc bắn ra lần nữa.

“Đã lâu không gặp, Huyền Mặc!” Những lời này, Tống Ngâm Tuyết lấy thân phận Nhữ Dương quận chúa nói. Từ lần nàng “Nhìn lên” Thư Ly tẩm, bị Khiên Ngưu cố ý làm kinh hãi té xuống, cho tới hiện tại, cũng đã rất lâu.

Vươn tay lấy lệnh bài ra, nhẹ nhàng vuốt ve trong tay, chậm chậm ngồi xuống, ánh mắt kiên định nhìn.

“Yên tĩnh lâu như vậy, cũng nên bắt đầu hành động rồi! Nhị ca ca, Ngâm Tuyết bắt đầu chuẩn bị lưới rồi, người, chuẩn bị xong chưa?”

Trầm thấp mà nói..., như yêu mị vang lên trong bầu trời đêm, gương mặt tái nhợt, lại khó nén ngạo thị tao nhã, Tống Ngâm Tuyết thả lệnh bài trong tay ra, nhẹ nhàng nhìn.

“Một, hai, ba, bốn, năm, lại thêm một cái sáu, ta nên bắt đầu từ ai trước đây.” Từ từ xem vết sẹo trong tay mình, sâu đến tận xương, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, lúm đồng tiền bên môi nhẹ nhàng, tinh khiết mềm mại như tiên tử trên trời, “Được rồi, trước hết bắt đầu từ người. Bắt quá trước đó, còn có một người, cần xử lý trước.”

Thân thể được điều trị, dưới sự chăm sóc của Vô Song, không đến mấy ngày nữa sẽ hồi phục không sai biệt lắm, chỉ là vết thương trên môi, trên mu bàn tay tương đối nghiêm trọng, nếu muốn hoàn toàn tiêu sẹo, cần mấy ngày.

Hôm nay, Vân Vô Song vì Tống Ngâm Tuyết đổi được một lần cuối cùng, hần chậm rãi đem thuốc bột vễ loạn trên lưng bàn tay nàng, sau đó lại nhẹ nhàng băng lại.

”Môi quận chúa bị thương, hôm nay Vô Song không thể thực hiện lời hứa.” Nhìn Tống Ngâm Tuyết, trêu chọc nói.

Nghe vậy, nhớ lại Nhữ Dương đã từng vì trêu hần, cố ý cùng hần đánh cuộc giải đố, tiền đặt cược chính là nếu như hần thua, nhất định mỗi lần thấy nàng phải hôn nàng một cái, coi như trả nợ.

Lúc ấy bất quá là tùy tiện nói một câu, mục đích là vì làm ra một bộ dạng háo sắc xấu xa cho thể nhân xem, không thể tưởng được tên kia lại tưởng thật, mỗi lần trông thấy nàng thì đều khó chịu nhìn nhìn, sau đó đi đến hôn.

Vừa mới bắt đầu còn cảm thấy xấu hổ, nhưng sau cũng không biết thế nào, hôn mãi thành tự nhiên. Trên người Vô Song, luôn mang theo một cỗ mùi dược thảo nhàn nhạt, rất dễ chịu, làm cho tâm thần người ta yên tĩnh. Nhữ Dương trước kia, chỉ cần trong nội tâm có phiền muộn thì chắc chắn sẽ tìm hần, đứng cách hần trong vòng ba bước, lẳng lặng nghe khí tức trên người hần, lẳng đọng, suy ngẫm.

Rốt cục hiểu được nguyên nhân Nhữ Dương luôn cách hần ba bước rồi, thì ra là như vậy! Lúc trước nghe hần bảo đến gần như vậy thì đáy lòng Tống Ngâm Tuyết còn sợ hãi mình có thể trúng độc, cũng không biết thì ra người ta vốn yêu thích mùi trên người hần, thậm chí còn có chút nghiện!

Ai, ai bảo trước kia mình không biết! Bất đắc dĩ trợn mắt trong đáy lòng, Tống Ngâm Tuyết nhìn khuôn mặt tuấn mỹ thanh tao của Vô Song, khẽ mỉm cười nói: “Được rồi, đã không thể thực hiện lời hứa, hôm nay chúng ta đổi một loại phương pháp khác a.”

“Quận chúa muốn đổi cái gì?” Nhìn chằm chằm vào nàng, nhìn thần sắc giảo hoạt trên khuôn mặt tuyệt mỹ, Vân Vô Song nao nao, lập tức mở miệng nhẹ nhàng nói.

“Ta muốn người mang cho ta một loại thuốc làm cho người ta giống như là mang thai.”

”Thuốc mang thai?” Nghe vậy khẽ giật mình, nhưng mà rất nhanh hồi phục lại, Vân Vô Song thu liễm hai con ngươi, trầm giọng nói: ” Vì sao quận chúa muốn thuốc này?”

“Hại người!” Lời nói ngắn gọn sáng tỏ, biểu lộ đương nhiên, Tống Ngâm Tuyết cười yếu ớt, thẳng tắp nhìn qua hần.

“Được!” Không biết là bị nét mặt tươi cười của nàng đầu độc, hay là Vô Song vốn luôn ủng hộ nàng, sau khi nghe thấy nàng thẳng thắn trả lời như vậy, lại cười khẽ một lời đáp ứng.

” Trước trưa mai, ta có thể có chứ?” Thẳng thắn hỏi.

“Không cần, nội trong hôm nay có thể cho ngài.”

“Rất tốt!”

Lời nói nhàn nhạt, mang theo vui vẻ, làm cho Vô Song nhìn chằm chằm, Tống Ngâm Tuyết trước mắt, quen thuộc nhưng vẫn khiến hần cảm nhận được một chút lạ lẫm, nhưng trong một chút lạ lẫm này, lại lộ ra nồng đậm quen thuộc.

Rốt cuộc là tại sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy, hần không thể nói rõ ràng, chẳng qua là cảm thấy nàng bây giờ, không giống với mấy ngày trước.

Màn đêm buông xuống, giờ tỵ, một thân ảnh nhanh nhẹn nhanh chóng nhảy xuống nóc phòng, dừng lại trong rừng cây hẻo lánh nhất phủ Nhữ Dương quận chúa, một gối chạm đất, hai tay ôm quyền hành lễ với thân ảnh phía trước nói: “Thuộc hạ tham kiến Các chủ!”

“Đứng lên đi, Dục Tu.” Xoay người, thần nhiên nói, ánh trăng mờ ảo chiếu trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, lại hiện ra một loại mỉa mai điên loạn thể nhân.

“Các chủ, đã lâu không triệu hồi Dục Tu rồi, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Đứng lên, thần sắc cung kính, nam tử nói thật nhỏ .

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt mà cười, trong giọng nói, có một loại uy nghiêm nhẹ nhàng, “Không có gì, chỉ là gần đây bố trí một việc, cho nên không có liên lạc với người.”

“Dạ! Không biết hôm nay Các chủ triệu hồi thuộc hạ, là có chuyện gì phân phó?”

Hoàn toàn là lời nói của cấp dưới cùng thủ trưởng, Dực Tu vẻ mặt nghiêm túc, làm cho Tống Ngâm Tuyết nghe xong không khỏi có chút thở dài: “Dực Tu, đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không cần phải lạnh lùng như vậy, như vậy thì không có nữ hài tử nào thích người đâu.”

“Thuộc hạ không cần người khác thích, thuộc hạ vĩnh viễn chỉ thuần phục Các chủ!” Nghe vậy khuôn mặt tuấn tú ửng hồng, liên tục từ chối nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, tiến lên trước mặt hắn, “Ta biết rõ người thuần phục ta, nhưng mà thuần phục cùng yêu mến nữ hài tử, hai chuyện này cũng không xung đột a! Bấy người các người đi theo ta đã nhiều năm, có đôi khi cũng phải vì chính mình mà lo lắng chứ.”

“Không, Các chủ! Trong lòng ‘Thất Sát ám các’, vĩnh viễn cũng chỉ có một mình Các chủ, trừ chuyện này ra, việc khác cũng không quan tâm!”

Ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn nữ tử mà bọn họ kính trọng như núi trước mắt, Liễu Dực Tu kiên định nói.

“Người. . . . vẫn chấp nhất như vậy.” Nhẹ lắc đầu, nhìn thủ hạ mà Nhữ Dương quận chúa rất coi trọng này, Tống Ngâm Tuyết trầm giọng nói, lập tức đem chỉ thị trong tay đưa tới trước mặt hắn, “Dực Tu, ta cần các người làm cho ta vài chuyện, cụ thể thế nào, ta đều ghi trên giấy rồi, người trở về xem liền biết.”

“Dạ, Các chủ!” Nặng nề cúi đầu, tiếp nhận chỉ thị, Liễu Dực Tu sau khi nhìn thoáng qua Tống Ngâm Tuyết thật sâu, ôm quyền, xoay người, nhảy lên.

Nhìn thân ảnh Liễu Dực Tu biến mất, Tống Ngâm Tuyết xoay người, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn màn đêm, bên môi, một nụ cười nhàn nhạt. Đêm nay trời đầy sao phá lệ sáng lạ, ngày mai hẳn là thời tiết tốt. . . .

Ngày thứ hai, Tống Ngâm Tuyết thản nhiên quơ chân trắng nõn của nàng, khép hờ mắt, nghe Mân Côi bên cạnh lải nhải: “Quận chúa, tại sao ngài lại như vậy a? Như vậy không hợp lễ giáo, hơn nữa cũng dễ cảm lạnh, vẫn là mau lấy vớ giày mang vào mới tốt.”

“Mân Côi, người nói nhiều như vậy, không biết có khát nước không nha?” Không đếm xỉa tới đáp trả, thủy chung vẫn không di chuyển, Tống Ngâm Tuyết hơi mở mắt ra, có thâm ý khác hỏi: “Mân Côi, Khiên Ngưu gần đây ở Lục Vương Phủ thế nào?”

“Nàng? Nàng gần đây rất là đặc ý! Nghe nói ngay từ đầu, Lục Vương Phi đem nàng an bài đến sài phòng đón củi, nhưng qua vài ngày, Lục điện hạ không biết tâm huyết dâng trào thế nào nghĩ tới nàng, khiến Vương Phi đem nàng mang đến xem xét. A, không xem thì thôi, xem rồi thật đúng là coi trọng! Nói cái gì Khiên Ngưu lớn lên có điểm giống một vú em Lục điện hạ thích khi còn bé, cứng rắn bảo Lục Vương Phi an bài gian phòng cho Khiên Ngưu, bảo là muốn thu nàng làm thị thiếp! Chuyện này làm Khiên Ngưu rất là vui mừng, thiếu chút đứng tại chỗ hoa chân múa tay vui sướng!”

“Vú em?” Mân Côi nói một hơi như vậy, Tống Ngâm Tuyết nghe xong trầm giọng cười cười: tiểu tử này thật là đặc sắc, nam nữ ăn sạch, hiện tại ngay cả nha hoàn lớn lên như vú em hẳn cũng không buông tha! Ha ha, cái cảnh giới này, quả nhiên là cao a.

Quang mang tính toán lập loè, hơi nhìn về phía trước, mặc kệ Tống Vũ Kiệt là bởi vì nguyên nhân gì vừa ý Khiên Ngưu? Nhưng chuyện này ít nhất không phí công nàng dụng tâm một phen!

Hiện tại, đôi bên đều đã tư thế sẵn sàng, còn thiếu tiếng chuông khai chiến vang lên! Ha ha, Khiên Ngưu a Khiên Ngưu, để cho ta tới giúp người một tay đi!

Đứng dậy, Tống Ngâm Tuyết nhẹ giọng mà nói: “Mân Côi, sao nữa?”

“Ách ~ quận chúa làm sao biết nô tỳ còn có chuyện chưa nói a?” Buồn bực hỏi, vốn còn muốn cho quận chúa cái nút thắt*, ai biết cái gì cũng trốn không thoát pháp nhãn** của nàng.

(*Nút thắt: chỗ lý thú nhất, hấp dẫn nhất trong tiểu thuyết, hí kịch, cũng ví với mấu chốt sự việc.

** Pháp nhân:Phật giáo chỉ đòi mắt có thể nhận biết chân tướng của sự vật.)

“Nói đi! Chút tâm tư này của người, ta còn không biết sao?” Nhếch mày, cười nhạt mà hỏi.

Vừa thấy như thế, Mân Côi vênh miệng lên, lập tức bắt đầu diễn giải: “Sau khi Lục điện hạ vừa ý Khiên Ngưu, đêm đó liền cho hấn thị tắm, chuyện này cũng chưa chọc tức Lục Vương Phi! Nhưng Khiên Ngưu kia hết lần này tới lần khác không biết trời cao đất rộng, ngay ngày hôm sau, đem chuyện Lục điện hạ sủng hạnh nàng thế nào, quá trình yêu thương nói ra, bị Vương Phi nghe được, vì vậy lập tức gọi người chặn nàng lại, cưỡng chế rót hồng hoa! Nghe nói Lục Vương Phi hận Khiên Ngưu cực kỳ, bởi vì nàng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, luôn mở cái miệng nói lung tung khắp nơi, cho nên vì trừng phạt nàng, lúc Lục Vương Phi rời đi, còn nặng nề đập bụng Khiên Ngưu một cước, đau đến nàng nằm tại chỗ không đứng dậy được!”

Lời nói Mân Côi trêu chọc có chút chút hả hê, làm cho Tống Ngâm Tuyết nghe xong thoả mãn gật đầu, “Rất tốt! Mâu thuẫn giữa các nàng càng kịch liệt, tuồng vui này, chúng ta mới có thể xem càng hay!”

Vươn tay, một hạt dược hoàn màu đen hiện ra trong tay, miệng cười cười nói: “Mân Côi, người đem cái này giao cho Khiên Ngưu, nói đây là thuốc ăn vào có thể hóa giải dược tính của hồng hoa, bản quận chúa muốn dựa vào cái này nịnh bợ nàng, từ đó tiến thêm một bước lôi kéo Lục ca ca.”

“Cái này. Nàng sẽ tin sao?” Nhìn dược hoàn trong tay Tống Ngâm Tuyết, Mân Côi vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt Tống Ngâm Tuyết nhìn phía trước, tự tin mà bình tĩnh nói: “Người chỉ cần nói ‘ bản quận chúa chúc nàng sớm ngày sinh hạ vương tử! ’ với tính cách của nàng, thuốc này, nàng nhất định sẽ ăn.”

“Dạ!” Đắc ý tiếp nhận dược hoàn, cẩn thận để vào bên trong dây lưng, trong mắt Mân Côi lóe ra quang mang xấu xa, lập tức cao hứng bừng bừng hạ thấp người mà nói: “Dạ! Quận chúa! Nô tỳ nhất định chuyển lời cho quận chúa!”

“Ừ, đi thôi!” Cũng cười cười không có ý gì tốt, gật đầu ra hiệu cho Mân Côi rời đi. Khi Mân Côi xoay người, đóng cửa rời đi thì trên giường, Tống Ngâm Tuyết từ trong dây lưng lấy ra một khóa dược hoàn, lời nói trầm thấp nói: “Một viên này? Kiềm Mạt Nhi, ta chuẩn bị vì người.”

Trong Lục Vương Phủ, Khiên Ngưu mặc lẳng la tơ lụa, phục sức đẹp đẽ đầy người cầm đan dược trong tay, vẻ mặt vênh vênh vào vào nghiêng mắt nhìn, ngữ khí ngạo mạn nói với Mân Côi: “Người đưa cái này , bảo bổn phu nhân làm sao tin?”

“Phu nhân có thể không tin, nhưng quận chúa nói, muốn nô tỳ chuyển một câu, tin rằng phu nhân nghe xong, sẽ phi thường cam tâm tình nguyện ăn viên thuốc này.” Mân Côi lễ phép có thêm nói, nhưng trong lòng đối với Khiên Ngưu thô tục đến chỉ cần là vàng bạc châu báu liền cắm vào trên đầu, đeo lên trên người này vạn phần xem thường! Hừ, thật là! Phẩm vị thấp tục như vậy, trang phục chán ghét như vậy, thật không biết Lục hoàng tử nhìn trúng nàng điểm nào đây.

“A? Nói cái gì?” Giả bộ giật giật thân thể của mình, cố ý đem đồ trang sức giá trị treo đầy trên người ra khoe khoang, Khiên Ngưu tất nhiên là đắc ý nói: “Ha ha, chớ không phải là quận chúa thấy ta hiện tại rất được điện hạ yêu thích, cho nên cố ý muốn nịnh bợ ta sao?”

“Dạ! Quận chúa nàng chính là nói thế!” Nhịn ác khí trong miệng xuống, Mân Côi làm cái hô hấp sâu tiếp tục nói: “Quận chúa nàng còn nói, chúc phu nhân sớm ngày vì Lục điện hạ sinh hạ vương tử, như vậy, quận chúa nàng có thể thông qua phu nhân, lôi kéo Lục điện hạ thêm một bước rồi!”

“Ha ha, tính toán của Nhữ Dương quận chúa, thật là đủ tinh a! Được rồi, đã như vậy, bổn phu nhân theo nguyện vọng của nàng, cố gắng mà nhận lấy a!” Lúc này, đã nhận định Tống Ngâm Tuyết thật sự muốn dựa vào mình tới lôi kéo Tống Vũ Kiệt, Khiên Ngưu trong lòng đắc ý vô hạn nhìn đám nữ nhân trong hậu viện kia nói nói: “Hừ, chờ xem, chờ ta có con, xem ta thu thập nguyên một đám các người thế nào!”

71. Q.1 - Chương 71: Tính Kế

Màn đêm buông xuống, trong Lục vương phủ, Khiên Ngưu đã sớm ăn đản được mà Mân Côi đưa lúc sáng sớm, trên người chỉ quấn một lớp sa mỏng trong suốt, hoan hỉ ngồi chờ bên giường, đợi Tống Vũ Kiệt lâm hạnh.

“Két...” cửa ra vào bị đẩy ra, một thân ảnh mập mạp chậm rãi tiến vào.

“Điện hạ!” Cát tiếng duyên dáng gọi to, cúi đầu tiến lên, cặp vú cao ngất không ngừng cọ vào lưng Tống Vũ Kiệt, gương mặt vô cùng yêu mị.

“Thế nào? Nhớ gia sao?”. Nặng nề xoay người một tay ôm lấy thân thể mềm mại của Khiên Ngưu, móng heo cách lớp sa mỏng liên tục xoa nắn bộ ngực mềm mại của nàng, Tống Vũ Kiệt nở nụ cười dâm tục, hơi thở nồng mùi rượu, cặp môi heo đầy sự chuẩn xác áp lên đôi môi nhỏ nhắn của Khiên Ngưu, ở đó mút lấy mút để, không ngừng làm càn.

“Ừm ~ điện hạ...” Tống Vũ Kiệt dục hỏa đốt người, hai tay Khiên Ngưu ôm chặt lấy cổ hắn, nhiệt tình đáp lại.

“Khiên Ngưu, nàng đúng là càng ngày càng nhiệt tình...” Thét lớn một tiếng, Tống Vũ Kiệt nhin không nổi dục hỏa trào dâng trong người, bàn tay to lớn vận sức một cái, kéo tăng sa mỏng kia xuống, lộ ra thân hình coi như cũng khá đẹp của Khiên Ngưu.

“Khiên Ngưu, nàng thật xấu ...” Vừa thấy Khiên Ngưu vì muốn lấy lòng mình mà bên trong không mặc gì cả, Tống Vũ Kiệt thoả mãn cười dâm dục, hai mắt tỏa ra thần thái mê đắm.

Tống Vũ Kiệt một tay nhắc Khiên Ngưu lên, nàng ta cố ý ra vẻ sợ hãi hét lên một tiếng. Tống Vũ Kiệt không hề thương tiếc ném nàng xuống giường.

Thân thể vừa tiếp xúc với ván giường thật mạnh, hắn là rất đau. Thế nhưng Khiên Ngưu không hề để ý, nàng ta vịn vẹo nằm trên chiếc giường lớn, không ngừng ồm ồm làm dáng bày ra các tư thế vô cùng khiêu khích chọc người, ánh mắt dụ dỗ, hai tay không ngừng vẫy gọi mong Tống Vũ Kiệt nhanh chóng tiến lên.

“ Khiên Ngưu, nàng còn lẳng lơ hơn cả kỹ nữ thanh lâu đó”. Tống Vũ Kiệt liên tục nuốt nước miếng, hồi hải cởi áo, nới quần, gầm nhẹ một tiếng rồi xông thẳng về phía trước.

Nhìn thấy vậy, Khiên Ngưu cười dâm dăng, hai chân ôm lấy thắt lưng béo phì của Tống Vũ Kiệt, bắt đầu nhẹ nhàng cọ sát.

“Điện hạ, người ta là lạnh quá, kiềm lòng không nổi mà...” Hai tay nàng bắt đầu tự vuốt ve bộ ngực mềm mại của mình, lấy lòng nói.

Nghe vậy, lòng kiêu ngạo tự tôn nam tính của Tống Vũ Kiệt được thoả mãn, hắn nheo mắt cười đắc ý, thầm nghĩ rằng người đàn bà này không tệ, còn biết nói những lời ta thích nghe.

“ Khiên Ngưu, xem ra Ngâm Tuyết đưa nàng tới đây, thật là đúng nơi đúng chỗ”. Hai tay hắn xoa đôi chân trắng nõn thon dài, cúi đầu xuống nhìn hoa viên mềm mại mà có chút ẩm ướt giữa hai chân, tiếp theo thả người một cái, đưa cái chày nóng bỏng đứng thẳng vào bên trong hoa viên, không ngừng ở đó đong đưa.

Khiên Ngưu vui vẻ kêu to, tiếng kêu kinh động tới mấy thị thiếp ở sát vách, nhưng nàng mặc kệ, ở trong tiếng chửi rủa của các nàng mà tiếp tục ngâm nga, la lớn.

Hừ! Cho các nữ nhân này xem xem, lúc trước coi nàng là cỏ dại, rốt cuộc bây giờ ta uy phong bao nhiêu, làm cho Lục Hoàng tử hài lòng thế nào.

Khép hai chân lại, theo tiết tấu rút ra đâm vào mà lắc lư thân thể, kiệt lực đón ý hòa theo. Tuy rằng vô cùng chán ghét một đồng lớn thịt trắng béo trên người Tống Vũ Kiệt, nhưng cứ nghĩ tới cuộc sống an nhàn sau này, Khiên Ngưu đơn giản là nhắm hai mắt lại, sau đó vô hạn kiêu diễm, ý dâm đem người đang ở trên thân thể của mình lúc này thành Thư Ly công tử, thoả mãn tận hưởng mây mưa.

Người đàn bà này đúng là càn rỡ!

Tống Vũ Kiệt vừa lắc cái mông béo, vừa âm thầm dâm tục nghĩ trong lòng, hần càng lúc càng tập trung tinh thần dần dần say mê.

“Vú em! Bà vú em”. Vong tình tiến lên, thân thể không ngừng va chạm, Tống Vũ Kiệt không khỏi kêu ra tiếng.

Bà vú ư? Vừa nghe thấy câu này, toàn thân Khiên Ngưu chấn động mạnh, trực tiếp kéo nàng từ trong sự ôn nhu của Thư Ly ra.

Cái tên mập chết tiết này, dám đem nàng so với bà già không biết đã sinh bao nhiêu đứa nhỏ, vú chảy tới rốn như vậy ư? Tức chết nàng, tức chết nàng rồi.

Trong lòng vô cùng bất mãn, không còn cảm nhận được chút khoái cảm nào nữa, ngay khi Khiên Ngưu hờn dỗi một mình, Tống Vũ Kiệt ở trên người nàng càng va chạm mạnh hơn, sau khi tạm dừng mấy giây, liền rút một làn sóng nhiệt nóng bỏng chảy thẳng vào bên trong hoa đạo ướt át của của Khiên Ngưu.

Sau khi xong xuôi, Tống Vũ Kiệt nghiêng đầu qua, lật người qua một bên, nằm thẳng đơ bắt đầu ngáy khò khò, còn Khiên Ngưu không cách nào ngủ được lật qua lật lại liên tục, khát khao những ngày tốt đẹp sau khi nàng mang thai...

Trong Nhữ Dương vương phủ, Tử Sở các, Quân Tử Sở cầm chén rượu, trong lòng bộn bề suy nghĩ. Hai ngày nay không biết hần bao lần như vậy, hần không nhớ rõ, nói không rõ ràng, nửa say nửa tỉnh, cảm thấy cuộc đời như giấc mộng, nhưng lần đầu tiên hần lại nhận thấy rõ ràng đến thế.

Cái gì rõ ràng? Rõ ràng cái gì? Hần không dám nói, cũng không thể nói! Bởi vì nếu như một khi hần nói ra, chắc chắn hần sẽ rơi vào vực sâu, vĩnh viễn không thể trở mình.

Rốt cuộc là cái gì đáng sợ như thế, khiến hần phải lựa chọn trầm mặc? Trước mắt hần, lại hiện ra gương mặt tuyệt sắc khuynh thành của Tống Ngâm Tuyết, nhìn nàng thống khổ nhưng vẫn cất lực ẩn nhẫn, có trời biết, khi đó hần thật sự muốn tiến lên giúp nàng.

Tiến lên giúp nàng? Giúp thế nào? Người trúng Cực lạc đan, biện pháp duy nhất giải trừ nỗi thống khổ chỉ có....

Không phải hần vẫn chán ghét nàng? Ghét bỏ nàng sao? Đối với cái loại đàn bà phóng đảng thành tánh, không biết kiềm chế, hần không phải vẫn phỉ nhổ, còn muốn cách thật xa đó sao? Nhưng vì cái gì mà hết lần này tới lần khác. . .

Không biết, hần không biết gì hết! Không muốn để ý tới chuyện gì cả, chính là khi nhìn đến bộ dạng thống khổ của nàng, trái tim hần rất đau. Hần muốn tiến lên giúp nàng, dù cho phía sau có là vách núi đen sâu vạn trượng cũng không tiếc.

Vì sao có cảm giác này chứ? Vì sao hần lại cảm thấy như thế? Mấy ngày nay khi tiếp xúc với Tống Ngâm Tuyết và Kiều Mạt Nhi, hần không khỏi phát hiện, Kiều Mạt Nhi ngà càng xa cách, còn Tống Ngâm Tuyết lại càng ngày càng chậm rãi tới gần hần. . .

Hần đã từng thích Kiều Mạt Nhi, muốn nàng làm thê tử của mình, thế nhưng sau một loạt những biến hóa phát sinh, khiến hần cảm thụ rõ ràng: hần không thương Kiều Mạt Nhi, không yêu nàng một chút nào! Trước đây hần đối với nàng rất tốt, quyến luyến nàng, chẳng qua là một loại ý lại đã quen có nàng làm bạn. Bởi vì hần cô độc, hần tịch mịch, không ai nguyện ý đi chơi với hần, đột nhiên có người nguyện ý làm tất cả cho hần, tự nhiên hần sẽ hướng tới người đó mà thôi.

Đã từng cho rằng loại ý lại đó là yêu, một lòng muốn báo đáp, muốn thỏa mãn tất cả mong muốn của nàng! Thế nhưng đến khi người kia xuất hiện, niềm tin trong lòng hần, bắt đầu chậm rãi xuất hiện vết rách.

Đã từng cho rằng nữ tử tốt đẹp nhất thế giới này chính là Kiều Mạt Nhi, ngoại trừ nàng, nữ nhân khác đều không xứng! Thế nhưng ngày nào đó, một màn kia, vẻ mặt quật cường của một người, làm cho linh hồn hần không khỏi rung động!

Tất cả nghị lực, dũng khí cùng tài năng đều hội tụ trên người nàng.

Chuyện ngày đó, tất cả mọi người bao gồm cả thánh thượng đều cho rằng nàng tìm Vô Song giao hoan. Nhưng chỉ có bọn họ. mới biết được chân tướng sự thật. Nữ Dương quận chúa háo sắc thành tính, đối mặt với dục vọng hoành hành, lại quyết định buông tha cho đám phu quân thành đàn trong phủ, mà đau khổ lựa chọn một mình thống khổ chịu đựng.

Rốt cuộc là tâm hồn cao ngạo như thế nào? Với nàng mà nói, tìm một nam tử để giao hoan không phải là việc khó. Hơn nữa cánh tay nàng không có thủ cung ca, nói rõ nàng cũng không còn tấm thân xử nữ. Như vậy đối với một người không còn tấm thân xử nữ thì giao hoan với ai cũng đâu phải việc khó khăn gì?

Tử Sở không ngừng suy nghĩ, gương mặt nhăn lại, bất giác đưa tay chậm rãi đặt lên ngực, ở nơi nào đó, vẫn còn lưu lại một chuỗi nút quả khô quắt.

“Tổng Ngâm Tuyết, rốt cuộc ta nên làm gì bây giờ. . .” Bất giác, trong miệng nỉ non thành lời. Ngữ khí đầy nghi vấn, nhưng thực chất, trong lòng sớm đã có đáp án.

Ngay cả Kiều Mạt nhi cũng không thể làm hấn đồng ý cùng hoan ái, nhưng Tổng ngâm Tuyết không có nửa phần khiêu khích, lại làm hấn cam tâm tình nguyện muốn giao phó tấm thân trinh bạch, đối với Quân Tử Sở mà nói, loại cảm tình này mãnh liệt cùng thâm hậu cỡ nào a!

Thương một người không nên thương, nhớ một người không nên nhớ, trái tim của hấn giãy dụa, dày vò ra sao!

“Tổng Ngâm Tuyết, lẽ nào ta thực sự. . .” yêu nàng rồi sao?

Bốn chữ cuối cùng hấn nhịn xuống không nói ra. Lắc lư rượu trong chén, Tử Sở lại ngẩng đầu, uống một hơi cạn sạch.

Rượu đi vào cổ họng rất như thế, mãnh liệt như thế nhưng vẫn không bằng một phần vạn nỗi đau trong lòng hấn. Liên tục rót, liên tục uống. Bỗng ngoài cửa vang lên tiếng cãi nhau kịch liệt của Kiều Mạt Nhi và Cẩm Tâm.

“Mau cho ta vào, nha đầu chết tiết này”.

“Xin lỗi, Khuynh Nhạc công chúa, điện hạ nhà ta có nói thân thể người không khỏe, ai cũng không tiếp”

“Làm càn! Bản công chúa là biểu muội của huynh ấy, thê tử tương lai của huynh ấy! Chẳng lẽ ta cũng không được gặp sao?”

“Thê tử tương lai? Chỉ sợ nói bây giờ hãy còn quá sớm! Chuyện gì cũng có biến hóa, nô tỳ nhắc nhở công chúa, loại chuyện này đừng đi nói khắp nơi. Lỡ tương lai không xảy ra, cũng đỡ bị mọi người chê cười”

“Ngươi! Ngươi! nha đầu xảo quyệt! Ngươi muốn trừ ta đúng không? Hừ! ngươi ý ngươi là thị nữ của biểu ca, dám vô lễ với ta như vậy! Sớm muộn cũng có một ngày ta lên ngôi hoàng hậu, sẽ trừng trị ngươi thích đáng”.

“Vậy đợi ngày công chúa leo lên ngôi hoàng hậu Đại lương hãy nói với Cẩm Tâm đi”

“Ngươi, ngươi! Giỏi lắm! Tốt lắm! Cẩm Tâm, ngươi hãy nhớ kỹ! Việc hôm nay, bản công chúa nhất định ghi nhớ trong lòng”

“Xin công chúa cứ tự nhiên”

“ . . . ”

Nghe tiếng đối thoại ở phòng ngoài, trong lòng Tử Sở cảm thấy phiền chán. Không muốn nghe! Cái gì cũng không muốn nghe! Hấn lại tiếp tục nốc rượu!

Ngoài cửa, Cẩm Tâm nhìn thân ảnh Kiều Mạt Nhi phẫn nộ rời đi, trong lòng ngọt ngào như nhạc tấu hoa nở. Nàng đắc ý khoanh tay, khóa miệng khe khẽ, mỉm cười vui vẻ...

72. Q.1 - Chương 72: Giang Hồ Biến Động

Đã nhiều ngày qua, trong kinh thành, tửu lâu, quán trà, thậm chí trong cả các hẻm nhỏ trên khắp phố phường, người ta đều xì xào bàn tán, nhỏ to về một vấn đề.

“Này, gần đây huynh có nghe nói gần đây ‘Ám các’ bắt đầu hoạt động không?”. Trong quán trà một vị khách nói chuyện với một vị khách khác.

“Hử? Ám các là cái gì vậy?” Một vị khách uống trà khác nghe vậy khó hiểu nói.

“Không thể nào! Huynh thật sự không biết sao? Hay huynh giả vờ không biết?” Vị khách uống trà thứ nhất tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

“Vậy huynh nói xem Ám các là gì?”. Thấy đối phương nhìn mình một cách quái dị, vị khách uống trà kia tỏ vẻ khó chịu.

“‘Ám các’ này à, ta nói cho huynh biết, đây chính là một tổ chức rất thần bí trên giang hồ! Có người nói rằng, đó là tổ chức chuyên thu thập công tác tình báo, từ hoàng cung đại viện, cho tới các người buôn bán lớn nhỏ, chỉ cần là chuyện bọn họ muốn biết, thì không có chuyện nào dò hỏi không được”.

Người thứ nhất khoe khoang nói, vẻ mặt kiêu ngạo không ai bì nổi.

Người kia nghe hẳn nói vậy, lập tức bị hấp dẫn, thoáng cái tinh thần tỉnh táo, ngồi thẳng lưng nói: “Thật sao? Thật sự lợi hại như vậy sao?”.

“Đương nhiên! Ta nghe được tụi Vương Đại Ma ở đầu phố tây nói lại đó.” Vừa nói, vừa vỗ ngực, vẻ mặt hết sức tự tin nói.

“Vương Đại Ma ư? Hẳn hay đi xin cơm ăn mà...” Vị khách thứ hai kia nghe vậy, không dám gật đầu bừa.

“Xin cơm thì làm sao? Ta nói cho huynh biết, chỉ có tụi hay đi ăn xin mới linh thông với những thông tin mới nhất. Tụi đó mỗi ngày đều vào nam ra bắc, gặp qua vô số người, nghe qua vô số chuyện, so với chúng ta, hiển nhiên phải biết nhiều hơn rồi, ví dụ như chuyện này...”

Người thứ nhất còn chưa nói xong, tên còn lại đã khoát tay bảo: “Thôi Thôi, được rồi. Mất thời gian ngồi đây nghe người bốc phét, không bằng ta về nhà sớm một chút, kéo về chậm bà nương kia lại lải nhải đáng ghét muốn chết”.

“Ê, ê. Người đừng có đi, ta còn chưa có nói xong mà...”. Vị khách thứ nhất trở mắt nhìn người kia vô vọng bỏ đi, muốn kêu to để giữ lại, nhưng vị khách đó đã đi xa nên dù có kêu to mấy cũng chẳng lôi lại được.

Người khách uống trà thứ nhất chán, nên cũng định rời đi. Bất chợt bàn bên cạnh có hai kiếm khách nói chuyện, thu hút sự chú ý của hắn.

Vị kiếm khách mặc y phục màu xanh nói: “Huynh đài biết không, hình như gần đây Ám các đang có hoạt động thì phải?”.

“Ừ! Ta cũng cảm thấy vậy. Gần đây có một lực lượng thần bí dần dần bao phủ toàn bộ giang hồ”. Vị kiếm khách mặc áo bào màu tro gật đầu đồng tình, sắc mặt có chút nghiêm túc.

“Đúng vậy đúng vậy! Không ngờ thế lực Ám các lại mạnh mẽ như vậy, mới có chút gió thổi cỏ lay mà cả giang hồ đều biết rõ ràng”.

Nghe vậy, kiếm khách mặc áo bào tro lắc đầu, “Không phải! Ta thấy sự tình lần này không đơn giản như thế.”

“A? Huynh nói vậy là có ý gì?”

Khó hiểu hỏi lại, kiếm khách áo xanh giương mắt nhìn về phía kiếm khách mặc áo bào tro, thấy hắn nghi hoặc, kiếm khách áo bào tro từ tốn nâng chung trà lên nói: “Huynh nghĩ xem ? Ám các nổi danh là một tổ chức thần bí trên giang hồ, uy vọng có thể sánh ngang với Tinh Sát. Bọn họ hành động luôn xuất quỷ nhập thần, chưa từng tiết lộ điều gì ra ngoài, vậy sao lần này lại gây xôn xao dư luận như vậy chứ?”.

“Đúng vậy!” Vừa nghe lời này, vị kiếm khách áo xanh lẩm bẩm: “ ‘Ám Các ’ cùng ‘ Tinh Sát ’, đều là tổ chức thần bí trên giang hồ, ‘Ám các’ so với ‘Tinh sát’ càng hành động cẩn trọng ít để ai biết hơn, sao lần này lại làm ọi người đều biết khác thường vậy nhỉ?”

Không cách nào giải thích được vấn đề, kiếm khách áo xanh cúi đầu, kiếm khách mặc áo bào tro cũng cúi đầu, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Cũng có thể có kẻ muốn tung tin đồn giả về hành động của Ám các, hoặc là Ám các bắt đầu muốn mọi người trên thế gian này biết về họ. Nhưng chỉ trong mấy ngày mà đã loan tin đồn rộng rãi thế này, thì phải thấy lực lượng của họ hùng hậu cỡ nào. Sợ rằng Tinh Sát còn chưa bằng...”

Hai người nói chuyện rơi vào trong lỗ tai vị khách uống trà thứ nhất, hần lập tức cao hứng phấn chấn tiến lên, muốn cùng nói chuyện một phen: “Ài ~ Hai vị đại gia! Vừa rồi các vị nói về Ám các và Tinh Sát, ta cũng có biết về bọn họ đó”.

“Này? Các ngươi đừng không để ý tới ta mà? Ta thực sự biết mà”.Thấy hai kiếm khách không để ý đến mình, người khách uống trà kia vội vàng ngồi xuống nói: “Tinh Sát là tổ chức nổi danh đã lâu. Ở trên giang hồ, không ai không biết sự tồn tại của tổ chức tình báo lớn nhất này. Sự thần bí của bọn họ, khiến biết bao người suy đoán, thế nhưng trong vòng mấy năm nay, chưa có ai chân chính nhìn qua bộ mặt thật của họ, trừ lúc giao nhận nhiệm vụ”.

“A, hình như vị huynh đài này biết rất nhiều nha.” Vừa nghe vị khách uống trà chậm rãi mà nói, kiếm khách mặc áo bào tro ngược mắt quan sát y, sau khi xác định y chỉ là một bách tính bình thường, không khỏi giễu cợt nói: “Không thể tưởng tượng được lão huynh không phải là người trong giang hồ, nhưng lại rất am hiểu chuyện giang hồ”.

“Đúng vậy đúng vậy ! Là do tại hạ từ nhỏ đã thích nghe về các kỳ nhân dị sĩ chốn giang hồ. Có thể nói, ta tuy thân không ở giang hồ, nhưng trái tim luôn đặt trong chốn giang hồ”.

“Hay cho câu trái tim luôn đặt trong chốn giang hồ. Vậy xin huynh nói cho chúng ta nghe, xem huynh còn biết chuyện gì nữa”. Kiếm khách áo bào tro thầm nghĩ dù sao cũng nhàn rỗi, chi bằng cứ nói chuyện phiếm với hần một chút, nên chính thức nói chuyện cùng vị khách uống trà.

“Ta còn biết rất nhiều điều hay ho.” Vừa thấy như thế, vị khách uống trà đặc ý vênh váo, lập tức thao thao bất tuyệt: “Vừa nãy nói chuyện về Tinh Sát, hiện tại ta nói cho các huynh nghe về Ám Các. Không ai biết tổ chức này xuất hiện từ bao giờ. Chỉ biết họ rất cường đại, là lực lượng quỷ bí âm thầm xây dựng chỗ đứng vững vàng trong giang hồ. Không có ai biết họ là ai? Chỉ biết ban đêm mỗi lần chấp hành nhiệm vụ thì họ đều mang mặt nạ màu bạc, giống như thần thánh, bí ẩn mà bất khả xâm phạm”.

“Tiếp tục nói đi”. Vừa nghe vị khách uống trà nói đến chuyện về Ám Các, cả kiếm khách mặc y phục xanh lẫn người mặc áo bào tro đều nghiêm túc lắng nghe, vào thời điểm mấu chốt của câu chuyện, thấy người kia dừng lại, thì hai người đồng loạt nhíu mày, yêu cầu mau chóng tiếp tục.

Thế nhưng, vị khách uống trà tỏ ra khó xử, hần nhưc đầu, bất đắc dĩ nói: “A! Nói tiếp? Nhưng mà ta đã nói xong rồi.”

“Chỉ biết có vậy thôi ư?”. Kiếm khách áo xanh bất mãn nói thầm: “Trời! còn tưởng ngươi biết nhiều lắm. Ai dè cũng như chúng ta thôi”.

Vừa nghe lời này, vị khách uống trà không vui, hần vội vàng phản bác nói: “Ài, ta đâu phải là người sống trong giang hồ. Biết được những điều này đã nhiều lắm rồi. Vậy các huynh nói đi, chắc gì đã biết nhiều hơn ta”.

“Huynh biết ‘Ám Các Thất Sát’ không?” Vừa thấy hần như vậy, kiếm khách áo xanh nhin không nổi, nói nhỏ vào lỗ tai hần.

“Ám Các Thất Sát?” Có chút kinh ngạc, có chút nghi hoặc, vị khách uống trà khó hiểu giương mắt nhìn.

Thấy thế, kiếm khách áo xanh cười đặc ý, nhẹ giọng cúi đầu nói : “ ‘Ám Các Thất Sát’, chính là những người mang mặt nạ bạc hành động vào ban đêm theo như lời huynh vừa nói đấy!”.

“A? Không thể nào! Ám Các cũng chỉ có bảy người sao?” Tựa hồ có chút khiếp sợ, về mặt vị khách uống trà khó có thể tin nổi. Trong tiềm thức của hần, một tổ chức thần bí như Ám Các, không thể nào chỉ có

bảy người. Đừng nói giỡn chơi chứ?.

“Không thể nào, không thể chỉ có bảy người? Thật khó mà tin được...”. Cà lăm nói ra những suy nghĩ trong lòng, hai mắt trừng thật to.

Cả kiếm khách áo xanh và áo bào tro đồng loạt lắc đầu, biểu thị vẻ mặt không có gì để nói, cái gì mà ‘trái tim luôn đặt trong chón giang hồ’ chứ? Cả cái này cũng không biết sao?

Vị khách uống trà này, cả đời tranh cường hạo thắng, thấy bọn họ lắc đầu tỏ vẻ khinh rẻ mình, nhất thời khó chịu trong lòng, lập tức khổ sở suy nghĩ tìm tòi tin tức đáng giá. Đúng rồi, có!

Về mặt thần bí, cười nói với hai người kia: “Tuy ta thô thiển, không biết ‘Ám Các Thất Sát’, nhưng ta biết một việc khác. Đảm bảo việc này trên giang hồ không mấy người biết”.

“Ừa? Chuyện gì?” Vừa thấy bộ dạng của vị khách lúc này, còn cố ý đè thấp giọng xuống. Cả kiếm khách áo xanh, lẫn áo bào tro đều bị máu bà tám quấy phá, thân thể nghiêng về phía trước.

“Hắc hắc, các huynh biết ‘Huyền Mặc lệnh’ chứ? Trên giang hồ, thần lệnh được xưng tụng là ‘Người có được lệnh này, như có cả giang hồ’, các người biết hiện giờ nó đang ở đâu không?”.

“Huyền Mặc lệnh!” Hai người nghe vậy chấn động, không khỏi kinh hô ra tiếng, đưa mắt nhìn vị khách uống trà, trong mắt lộ ra tia nhìn phức tạp.

“Chẳng lẽ huynh biết nó đang ở đâu?”. Tuy trong lòng biết không có khả năng, nhưng vẫn không nhịn được muốn hỏi một câu. Bởi lẽ Huyền Mặc lệnh biểu trưng cho vị trí võ lâm chí tôn trong thiên hạ, là bảo vật khiến người người trong giang hồ đều muốn tranh đoạt, ngay cả những người đức cao vọng trọng cũng muốn chiếm lấy.

Bởi vì nó tượng trưng cho quyền lợi tối cao chi phối toàn bộ võ lâm, cho nên bao nhiêu năm rồi, nó vẫn là tiêu điểm để thế nhân truy tìm.

“Huyền Mặc lệnh không phải vẫn nằm trong tay võ lâm minh chủ Tuyệt Thánh năm đó sao? Sao có thể hỏi câu này được.” Kiếm khách áo xanh khó hiểu.

Nói đến vị Tuyệt Thánh này, là nói đến huyền thoại trong chón giang hồ. Năm đó, chỉ một mình hắn mà áp đảo toàn bộ quần hùng, đoạt lấy chức võ lâm minh chủ, có được Huyền Mặc lệnh.

Thế nhưng nhưng người này điên đảo loạn thế, tính cách quái đản không cách nào kiềm chế được, cũng không chịu để thế tục ràng buộc, một thời gian ngắn sau đó, y một mình biến mất tăm mất tích, đến tận bây giờ vẫn chưa xuất hiện lại.

Không ai biết y đã đi đâu! Cũng không biết lai lịch của y! Chỉ biết năm đó y rất kiêu ngạo tà nịnh, trước khi đi đã bỏ lại một câu: Huyền Mặc lệnh mà xuất hiện lại, thiên hạ tất sẽ đại loạn.

Hôm nay, đương lúc êm đẹp, thế mà cái tên khách uống trà diện mạo xấu xí này lại nói những lời kinh thế hãi tục như vậy, khiến bọn hắn không kinh ngạc sao được?

“Nói mau! Rốt cuộc ngươi biết được cái gì?” Kiếm khách áo xanh nhịn không được, mở miệng.

“Hắc hắc!” Nghe vậy vị khách nhíu mày, giả vờ thần bí nói: “Huyền Mặc Lệnh ư? Ta nghe Vương Đại Ma xin ăn ở đầu phố tây nói, năm đó, Tuyệt Thánh vì muốn lấy lòng giai nhân, đã đem nó tặng luôn cho nàng ta làm tìn vật đính ước, sau này, giai nhân đó mất đi, Huyền Mặc lệnh cũng không biết tung tích...”.

“Thôi đi! Thật vô nghĩa”. Nghe tên kia nói xong, hai kiếm khách ngã ngửa, cười nhạo hần một tiếng, lập tức cầm kiếm trên bàn, đi thẳng ra ngoài.

“Ê! Ê! Chớ đi, ta còn chưa nói xong đâu...” Lần thứ hai, vị khách uống trà đã thành công đuổi người khác bỏ chạy, bất đắc dĩ thấy như thế, “Thật là, tại sao mọi người khi nghe đến chuyện Vương Đại Ma đi xin cơm đều bỏ chạy nhỉ? Nhưng đôi khi, tin tức tụi ăn xin cung cấp rất chính xác mà... Ai! những người này...”.

Lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài, nói chuyện một hồi chỉ lưu lại một dấu chấm hỏi to tướng. Thế nhưng không có lửa, sao có khói, lời nói hôm nay, rốt cuộc sau này kiếm chứng được bao nhiêu, không ai có thể dự liệu...

73. Q.1 - Chương 73: Lộ Nguyên Hình

Trong phòng bên hông của Tử Sở các, Cầm Tâm một mình nắm chặt tay, đi qua đi lại, trong lòng buồn bực suy nghĩ : ‘Rốt cuộc ta nên dùng phương pháp gì để giúp tam điện hạ biết được bộ mặt thật của Kiều Mạt Nhi đây?’

Đã nhiều ngày qua, Kiều Mạt Nhi cứ quanh quẩn rình mò ở đây, tuy rằng tam điện hạ đều lấy đủ loại có kêu mình đuổi nàng ta về, nhưng ai có thể đảm bảo, qua hai ngày nữa, người sẽ không mềm lòng, rồi lại bị con tiện nhân kia mê hoặc??

Đúng vậy, nếu không để hẳn thấy một màn khiến người ta hoàn toàn hết hi vọng kia, với con người tình thâm nghĩa trọng của tam điện hạ. Không có gì đảm bảo rằng người sẽ không bị mấy giọt nước mắt thống khổ hay vài câu giả vờ đáng thương của tiện nhân đó mà hồi tâm chuyển ý.

Cầm Tâm khổ sở tính toán, mà không biết được rằng mình chỉ làm chuyện dư thừa, trong lòng Tử Sở lúc này, đã không bao giờ động lòng vì Mạt Nhi nữa.

Chuyện đã thành sự thật, Cầm Tâm lại không biết, lúc này chỉ lo lắng làm cách nào bắt thóp Kiều Mạt Nhi. Đúng vậy, nàng cần phải nắm được nhược điểm của cô ta, rồi cho cô ta một kích trí mạng. Bằng không mấy ngày qua, liên tục xung đột chính diện với Kiều Mạt Nhi nếu để nàng ta tro tàn lại cháy, chẳng phải sau này nàng sẽ không bao giờ nhấc đầu lên được nữa ư?

Không được! Tuyệt đối không được! Nàng không cho phép chuyện như vậy phát sinh! Nắm chặt nắm tay, cắn răng oán hận, Cầm Tâm âm thầm suy nghĩ.

Mấy ngày nay, nàng đã dùng mọi biện pháp để nắm được điểm yếu của Kiều Mạt Nhi, giúp Tử Sở thấy rõ chân tướng của cô ta. Nhưng nữ nhân chết tiệt kia, sau lần bại lộ trước, bây giờ cô ta đã cẩn thận hơn, làm việc luôn nhìn trước nhìn sau, không để lộ chút sơ hở nào, khiến cho nàng muốn theo dõi càng vạn phần khó khăn hơn.

“Rốt cuộc ta nên làm cái gì bây giờ?” Cúi đầu nói, mắt chăm chú nhìn vào lòng bàn tay. Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ có một mảnh giấy bay thẳng vào chuẩn xác đánh lên tay Cầm Tâm, rơi vào ngay đó.

“Đây là...” Đưa tay mở mảnh giấy ra, đặt nó trong lòng bàn tay, cau mày, Cầm Tâm cúi đầu đọc ra tiếng: “Buổi trưa hôm nay, tại lầu một của Túy Hương Lâu, Khuynh Nhạc đến gặp Phùng Nhị phò mã”.

Khuynh Nhạc đến gặp Phùng Nhị phò mã ư?

Câu nói sau cùng này khiến Cầm Tâm kinh ngạc đứng bật dậy. Người nào? Là ai chứ? Là kẻ nào biết nàng đang theo dõi cô ta, mà chuẩn xác tiết lộ tin này cho nàng?

Rốt cuộc là ai nhỉ? Dù nàng đã làm đủ mọi biện pháp mà không có cách nào thám thính ra, vậy mà kẻ này lại có thể vô cùng dễ dàng đưa đầy đủ thông tin đến trước mặt mình, còn nêu cụ thể thời gian, địa điểm! Kẻ này...

Giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Lại nhìn vị trí tờ giấy rơi xuống, cho thấy võ công của người phát lực sâu không lường được, cho nên nhất thời toàn thân không khỏi có chút lạnh lẽo mơ hồ.

“Rốt cuộc có nên tin hay không...?”. Nắm chặt bàn tay nhìn về phía xa xăm, trong lòng âm thầm quyết định.

Giờ Tý canh ba, trước buổi trưa không đến nửa canh giờ, Cầm Tâm kéo Tử Sở đi dạo tại vùng phụ cận gần Túy Hương lâu.

“Cầm Tâm, vì sao người lại dẫn ta tới đây?” Tử Sở nghi vấn, nhìn dòng người đi lại trên đường như thủy triều, hơi nhíu mày hỏi.

Hiện tại hẳn không có tâm tình đi ra ngoài, chỉ muốn yên tĩnh một mình, cẩn thận tự hỏi vài chuyện.

“Điện hạ, nô tỳ thấy gần đây tinh thần người có vẻ không tốt lắm, nên muốn dẫn người ra ngoài đi dạo hít thở không khí”. Cầm Tâm thấp giọng trả lời, ánh mắt không ngừng nhìn đồng, ngó tây.

Tử Sở nghe lời của nàng, lại thấy bộ dạng không ngừng quan sát xung quanh, trong lòng thầm nghi hoặc: Thế này là thế nào? Nếu thật sự muốn dẫn ta đi hít thở không khí, với kinh nghiệm hầu hạ lâu năm của Cẩm Tâm, tuyệt đối sẽ không đến chỗ đông người phức tạp thế này. Bởi lẽ, nàng hiểu rõ ta căn bản không thích những chỗ như vậy!

“Cẩm Tâm, nếu như ngươi không nói rõ có chuyện gì, ta sẽ quay trở về”. Nhíu mày thấp giọng nói, dứt lời xoay người định đi.

Thấy vậy, Cẩm Tâm vừa ngăn hấn lại, vừa gấp giọng nói hấn dừng đi, vẫn không kim được nhìn đông nhìn tây, như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

“Cẩm Tâm, ngươi đang làm gì ...” Thật không hiểu hành động của nàng lúc này, Tử Sở đứng khoanh tay, nhẹ nắm nắm tay, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Cẩm Tâm cúi đầu kiên trì nài nỉ: “Xin điện hạ hãy kiên nhẫn chờ một chút...”.

Ái dà, sao vẫn còn chưa tới chứ? Gấp chết người rồi, không phải có kẻ nào cố ý đùa giỡn nàng chứ? Nhưng sẽ không a! Hấn không có lý do gì để lừa gạt nàng? Cho nên thông tin trên tờ giấy kia, chắc chắn là chính xác rồi.

Kiên định với niềm tin của mình, lại bắt đầu nhìn đông ngó tây, khi Tử Sở bắt đầu lên tiếng bắt mẫn lần nữa, thì Cẩm Tâm bỗng giật nảy mình, lôi hấn nép sát vào góc tường, nghiêng mặt nhẹ giọng nói với hấn: “Điện hạ, người nhìn xem, là Khuynh Nhạc công chúa!”

Nghe vậy Tử Sở nhìn qua thấy Kiều Mạt Nhi vẽ mặt đề phòng, toàn thân cảnh giác cao độ, nhìn trước ngó sau một chút, sau khi xác định chắc chắn không có gì dị thường, mới lăm lăm lét tiến vào cửa chính của Túy Hương lâu.

“Điện hạ muốn biết Khuynh Nhạc công chúa vào đây là muốn gặp gỡ ai không?” Về mặt đặc ý, thậm chí có chút dữ tợn, rốt cuộc Cẩm Tâm cũng đợi được ngày này, trong lòng không áp chế được niềm vui sướng đang cuộn cuộn trào dâng, hấn hử nói: “ Điện hạ, nhìn công chúa như vậy, nô tì thật muốn biết nàng vào đây gặp ai? Chi bằng chúng ta đi theo xem thử đi”.

Vốn định đặt câu hỏi nghi vấn, nhưng bởi vì đặc ý, khẩu khí nói ra lại biến thành khẳng định. Tử Sở nhìn Cẩm Tâm, lại nhìn theo thân ảnh Kiều Mạt Nhi vừa biến mất, không nói câu nào, khước miệng gắt gao mím lại.

Cẩm Tâm thấy bộ dạng Tử Sở, biết hấn còn đang do dự, vì vậy không cho hấn thời gian suy nghĩ, trực tiếp lôi hấn vào thẳng lầu một, khẳng định mà tự tin nói: “ Điện hạ, nô tỳ nghĩ, có một vài chuyện mình phải xem trực tiếp mới được.”

Nghe vậy, Tử Sở không nói gì, gương mặt vô cảm, lẳng lặng nhìn Cẩm Tâm lấy ngón tay đâm thủng cửa giấy, đưa mắt nhìn vào trong phòng.

Chỉ thấy bên trong phòng, Kiều Mạt Nhi đã cởi bỏ áo ngoài, võ nhẹ vào ngực Phùng Tử Chương nói: “Mệt chết ta, để tránh nha đầu chết tiệt kia, ta còn cố ý đi quanh co vài vòng, mệt chết đi được”.

“Mạt Nhi không cần khẩn trương như vậy, bốn phía quanh đây đã được an bài người canh gác, chỉ cần có gió thổi cỏ lay, bọn họ cũng sẽ báo cho ta biết, nàng không cần lo lắng quá”.

Võ nhẹ vào sau lưng Kiều Mạt Nhi. Phùng Tử Chương tự tin cười khê, thế nhưng sự tự tin của hấn, là mù quáng, Bởi lẽ người của hấn, đã sớm bị người ta dọn dẹp sạch sẽ....

Võ nhẹ sau lưng người ngọc, bắt đầu chậm rãi sờ soạng, lúc này Phùng Tử Chương cười quỵn rữ, thanh âm mỉ mỉ hoặc nói: “Mạt Nhi à, ta nhớ nàng...”

Chậm rãi đưa tay từ phía sau lưng ra trước ngực, một phen cảm lấy khoả đẫy đà ẩn nấp trong áo kia, bắt đầu dùng sức xoa nắn. Đồng thời ở phòng ngoài, Quân Tử Sở đã nhìn thấy tất cả cảnh đó, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm, ánh mắt âm u bất định.

“Hừ! Ta kêu huynh làm giúp một việc nhỏ, cũng làm không xong! Còn có tư cách nói muốn ta!”. Hung ác đẩy tay Phùng Tử Chương ra, Kiều Mạt Nhi tức điên nhìn hấn, khuôn mặt xinh đẹp nhu mì lộ rõ sự tức

giận, chỉ thẳng tay vào mặt hắn quát lớn: “Ta đúng là có mắt như mù, mới tìm tới đồ vô dụng như huynh”.

“Mặt Nhi, chuyện này cũng không thể trách ta a. Lúc đó, ta đã tìm một đám đàn ông đến chặn đường Tống Ngâm Tuyết, định bụng sau khi thưởng thức nàng ta xong, liền đem nàng ta cả người trần truồng trở lại vứt tới trên đường cái. Nhưng ai ngờ, tự dưng lại nhảy ra một tên cao thủ, mang nàng ta đi mất”.

Buồn bã ỉu xiu gục đầu xuống, giống như không cam lòng vì thịt tới miệng mà không được ăn, Phùng Tử Chương buồn bực biện giải.

Vừa nghe lí do của hắn, Kiều Mặt Nhi nhất thời nổi trận lôi đình, nâng chân lên, dã man đập thẳng vào người hắn, “Đầu óc của ngươi thật không ra gì, tại sao ngươi không mang ít cao thủ đi a! Mà lại đi tìm một đám binh tôm tướng cá, dùng được cái rắm ấy. Ta vất vả lắm mới tìm được cơ hội tốt như vậy, lừa Tống Ngâm Tuyết ăn Cục lạc đan, lợi dụng lúc cô ta phát độc biến cô ta thành trò hề, trả thù cô ta đã bao lần bắt nạt ta. Nhưng tất cả, cuối cùng lại thất bại trong tay tên ngu ngốc nhà ngươi”.

Càng nói càng tức giận, Kiều Mặt Nhi hất bễ một cái chén đặt trên bàn. Vừa thấy tình hình này, Phùng Tử Chương lập tức cọt nả tiến lên lấy lòng: “Mặt Nhi đáng yêu của ta, nàng đừng tức giận nữa mà! Ta làm sao biết tự dưng lại xuất hiện một cao thủ lợi hại như vậy a? Ta chỉ một lòng nghĩ đến chuyện giáo huấn Tống Ngâm Tuyết, để Mặt Nhi được hả giận, ai ngờ...”.

Phùng Tử Chương còn chưa nói xong, Kiều Mặt Nhi đã thô lỗ đẩy hắn ra, sau đó nghiêm mặt khàn giọng quát: “Giúp ta hả giận? Ngươi còn dám nói lời này! Rõ ràng trong lòng ngươi chỉ muốn có được con tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia, muốn ném thử mùi vị của cô ta thôi!”.

Kiều Mặt Nhi châm chọc khiêu khích, nghe nàng nói vậy, Phùng Tử Chương không khỏi xấu hổ, cúi đầu giải thích: “Ha Ha, ta chỉ muốn trả mối thù nàng ta đoạt ngọc thôi. Những cái khác chỉ là tiện thể ...”.

Nịnh nọt tiến lên, đưa tay kéo tay Kiều Mặt Nhi, buông lời giả dối: “Ai nha, Mặt Nhi của ta! Trong lòng ta thích ai nhất, chẳng lẽ nàng còn chưa rõ hay sao? Từ khi ta phản bội tỷ tỷ của nàng, cùng nàng trải qua những giờ phút vui thần tiên, trong lòng ta đây, đã luôn ngày nhớ đêm mong nàng. Nàng yên tâm đi, ta biết rõ nàng không thích con tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia, chờ ta trở về nhất định sẽ lên một kế hoạch thật tốt, giúp nàng trút cơn giận trong lòng.”

Chậm rãi kéo Kiều Mặt Nhi vào lòng, đôi tay bắt đầu chạy loạn.

Ngoài cửa sổ, Tử Sở nắm chặt bàn tay, gương mặt căng cứng: Hóa ra thật sự là Kiều Mặt Nhi. Là muội ấy đã hại Ngâm Tuyết! Nhưng sao muội ấy có thể độc ác như vậy được!

Hai tay nắm chặt lại, trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ. Còn Cẩm Tâm thấy vậy không khỏi đắc ý. Chỉ buồn cười là, nàng cho rằng Tử Sở vì thấy con người Kiều Mặt Nhi bất trung mà tức giận. Không hề nghĩ rằng, sự phẫn nộ của hắn là bắt nguồn từ lúc nghe Kiều Mặt Nhi xuống tay với Tống Ngâm Tuyết....

Ngoài cửa sổ, hai người, hai tâm tư khác nhau, còn người trong cửa sổ lại hồn nhiên không phát hiện, Phùng Tử Chương vẫn ôm Kiều Mặt Nhi cảm giác bụng dưới sưng tấy lợi hại.

Cúi đầu, khễ cằm vào vành tai của nàng, Phùng Tử Chương bắt đầu thì thầm: “Mặt Nhi, đã lâu rồi ta không chạm vào nàng...”.

Hắn vừa nói chuyện vừa cúi môi xuống, từ từ chạy từ cần cổ xuống trước ngực. Vừa hôn môi, vừa luồn tay qua cổ áo nắm lấy ngực Kiều Mặt Nhi, trầm mê mà mờ ám: “Thân thể của Mặt Nhi, luôn khiến ta lưu luyến quên cả đường về...”

“Bớt nói lắm nhắm đi! Mấy ngày hôm trước, trong tâm tư của ngươi còn luôn nhớ nhớ mong mong cái ả Tống Ngâm Tuyết kia mà.” Làm mặt lạnh, đẩy mạnh hắn ra, nửa thân trên mềm mại của Kiều Mặt Nhi đã lộ ra hoàn toàn, kích thích thần kinh của Phùng Tử Chương tới cực hạn.

“Mặt Nhi nàng đừng như vậy mà. Người ta đã muốn nàng nhiều ngày rồi.” Lại tiến lên, hai tay ôm lấy thắt lưng của Kiều Mặt Nhi, thân thể dán chặt vào nhau, Phùng Tử Chương cúi đầu mở miệng nói vừa vặn truyền hết ra ngoài cửa sổ.

“Mặt Nhi, nàng đừng ngang bướng nữa! Ta biết ngoại trừ cái lần Tống Vũ Kiệt vào trong phòng nàng, đang làm dở một nửa thì hắn bị dọa bỏ chạy, nàng cũng đã lâu rồi chưa đụng vào người đàn ông nào, nên hiện

tại, bản thân nàng nhất định cũng rất muốn...”.

Thì thảo nói, bộ lộ ra một mặt cực kỳ xấu xí của Kiều Mạt Nhi, còn Phùng Tử Chương sau khi thấy nàng nghe xong những lời này mà không đẩy mình ra, liền đặc ý nheo mắt lại, hai tay bắt đầu cởi quần áo còn lại trên người nàng.

“Đừng! Lần trước chính là vì chuyện này, mà bị nha đầu Cầm Tâm kia vạch mặt, thiếu chút nữa phá hỏng đại sự của ta. Vào thời điểm then chốt thế này, ngộ nhờ lại gặp sự cố gì...”.

Đúng vậy, trong lòng Kiều Mạt Nhi biết rõ ràng! Đã nhiều ngày nay, thái độ của Quân Tử Sở đối với nàng khiến nàng phiền muộn vô cùng, nếu lần này lại bị Cầm Tâm phát hiện cái gì, rồi ở trước mặt Tử Sở chia rẽ, thì công sức nàng khổ cực bỏ ra nhiều năm qua, không phải đều uổng phí hết sao? Không được! Không được! Nàng tuyệt đối không thể mạo hiểm thế này!

Đưa tay ngăn hai tay của Phùng Tử Chương đang cởi y phục của mình, Kiều Mạt Nhi hơi giãy dụa muốn rời đi. Nhưng Phùng Tử Chương đã sớm bị dục hỏa đốt người tới đỉnh điểm, vừa dõ vừa lật người nàng lại, rồi đè ép lên.

“Mạt Nhi, đừng lo lắng! Người của ta canh giữ ở bên ngoài, chỉ cần có động tĩnh gì, sẽ báo cho chúng ta biết ngay”.

Một phen nhấc la quần của Kiều Mạt Nhi lên, nâng cặp mông trắng của nàng, khê kéo hai cánh hoa ra, làm toàn bộ chỗ nữ tính tư mật của nàng ta lộ ra trước mắt, nhìn một cái không sót thứ gì.

“Mạt Nhi...” Vừa thấy cảnh này, Phùng Tử Chương hừ nhẹ một tiếng, hối hả cởi quần của mình ra, nhanh chóng đem phân thân của mình nhét vào trong u huyết dày dặn kinh nghiệm “chinh chiến” của Kiều Mạt Nhi.

Một phát đâm vào khiến hai người cảm thấy thoả mãn hết to lên, tựa hồ vô cùng sảng khoái, cùng nhau nhắm mắt lại, say mê bắt đầu giao chiến.

Không có màn khởi động, nhưng vẫn thuận lợi luồn phân thân vào sâu trong thông đạo đã sớm ẩm ướt bốn bề, bắt đầu không ngừng co rút, Phùng Tử Chương vong tình ghé vào trên người Kiều Mạt Nhi, mãnh liệt đưa đẩy.

Thoả mãn nhìn những sợi tóc rối tung trên làn da hồng mềm mại của Kiều Mạt Nhi, vận động một hồi, dường như chưa đủ, Phùng Tử Chương rút phân thân ra, ngón tay không hề lưu tình thọc vào bên trong thăm dò, cũng bắt đầu gia tăng lực ra vào, không khỏi càng dính nhiều nước nhờn cùng tiếng kêu động tình rên rỉ của người nào đó.

“Đừng làm ra dấu đỏ, bằng không bị thấy được, ta sẽ gặp phiền toái đó.” Kiều Mạt Nhi vui sướng phối hợp, hai tay Kiều Mạt Nhi để ở mép bàn, vẻ mặt say mê hưởng thụ.

Ngoài cửa sổ, Tử Sở bình tĩnh nghiêm mặt lại, thu hết những biểu tình của Kiều Mạt Nhi vào trong mắt, thế nhưng không có sự phẫn nộ, không có oán hận, có, chỉ là sự bình tĩnh tiếp nhận sự thật.

Trong đôi mắt tràn ngập dục vọng, đôi môi đỏ mọng phát ra tiếng thở gấp, dưới sự công kích điên cuồng của ngón tay Phùng Tử Chương, Kiều Mạt Nhi mềm rũ ra, hai vú lắc lư qua lại hết sức dâm dăng, bắt đầu khàn khàn kêu lên.

Trong trí nhớ của hắn, hình ảnh của Kiều Mạt Nhi dần dần biến thành những cung nhân dơ bẩn kia, dâm dăng giao hoan cùng các ca ca và đệ đệ của hắn.

Trong lòng, bỗng nhiên có loại cảm giác buồn ói, là vì mình, cũng là vì nữ tử vui sướng đến quên mình trong phòng.

Cứ như vậy một lát sau, Phùng Tử Chương cảm thấy chịu hết nổi, một tay ôm lấy Kiều Mạt Nhi, bế nàng đến bên giường, ép người tiến lên, phanh hai chân của nàng ra, nhìn nơi thâm kín vì kiệt tác của mình mà bấy giờ không ngừng tràn đầy sóng nhiệt, hắn cất tiếng cười xấu xa đem phân thân tiến nhập vào trong, mãnh liệt dứt khoát mà va chạm.

“Ư... A...”

Hắn vận động thân thể càng kịch liệt, tiếng kêu của Kiều Mạt Nhi càng thêm dồn dập, vòng eo càng uốn éo lợi hại, vào một lần xông tới mãnh liệt cuối cùng của Phùng Tử Chương, thân thể hai người ngừng một chút, không giằng co nữa.

“Mạt Nhi, nàng khiến ta sung sướng quá”. Co rút một trận, Phùng Tử Chương phóng chất dịch nóng bỏng của mình vào trong hoa huyết vì cao trào mà không ngừng co thắt của Kiều Mạt Nhi, rồi hắn cất tiếng thở nặng nề, chậm rãi rút phân thân ra, vụn phần không muốn nói: “Mạt Nhi ! Ta càng nghĩ càng thấy luyến tiếc không muốn nàng đi a. Sau này, nàng được gả đến Đại Lương rồi, ta đây sẽ tương tư nàng thành bệnh mất. Ai! Thật quá tiện nghi cho tên tiểu tử đầu gỗ Quân Tử Sở”.

Cùng nhau ngã nhào xuống giường lớn, hai người thở phì phò, Phùng Tử Chương vụn phần oán giận nói, khiến Kiều Mạt Nhi còn đỏ mặt tình cảm mãnh liệt chưa tan hết, lơ đãng nói: “Thôi đi! Huynh tưởng ta mong như vậy lắm hả? Nếu không phải vì ngôi vị hoàng hậu kia, ta tuyệt đối không bao giờ để ý tới đồ phế vật như Quân Tử Sở đâu.”

Biểu tình lộ ra sự ghét bỏ, Kiều Mạt Nhi độc ác nói : “Tên phế vật Tử Sở đó, không hiểu chút gì về tình thú, căn bản là một tên đần. Ngày trước, sau khi biết cậu muốn truyền lại ngôi vị hoàng đế cho hắn, ta đã kinh ngạc hồi lâu. Cũng bởi vì mẫu phi của tên phế vật đó là phi tử mà hoàng đế yêu thương nhất, nên người mới muốn lập hắn làm hoàng tử kế vị ngôi báu. Thật khổ cho ta, phải cố tìm cách tiếp cận, lấy lòng hắn, cố có được trái tim hắn. Haiiii! Nhớ lại những ngày tháng đó, ta vẫn còn thấy ghê tởm”.

Kiều Mạt Nhi lồm lổ ngồi trên giường, vẻ mặt châm chọc nói. Nàng ta càng nói lời ác độc, Cẩm Tâm ngoài cửa sổ càng cao hứng. Nàng đặc ý, trong mắt bắn ra ánh sáng chói lọi, quay qua nhìn Tử Sở.

Ha ha! Chân tướng rốt cục đã rõ ràng, sau này tam điện hạ sẽ không còn ôm chút ảo tưởng nào về Kiều Mạt Nhi nữa.

Tâm trạng vui vẻ ngọt ngào như uống mật, gương mặt nhìn biểu tình của Tử Sở. Nhưng một khắc sau đó, cả người lập tức ngưng.

Vì sao? Vì sao điện hạ lại có biểu tình như vậy? Hai mắt đầy khó hiểu, mê hoặc, không rõ vì sao sau khi Tử Sở nghe được những lời kinh tởm của Kiều Mạt Nhi, biểu hiện không phải phẫn nộ tức giận, mà lại là nụ cười vui vẻ từ đáy lòng.

Hắn chẳng phải vẫn luôn để ý tới Kiều Mạt Nhi sao? Không phải vẫn luôn muốn lấy cô ta làm thê tử sao? Vậy sao hôm nay, khi biết rõ cô ta phản bội, người không đau lòng oán giận mà lại nở nụ cười như được giải thoát thế này? Vì sao hắn lại giải thoát? Hắn giải thoát cái gì? Không rõ, không rõ...

Giữa lúc Cẩm Tâm còn đang suy đoán tâm tư của Tử Sở, thì Tử Sở phát hiện trong lòng hắn có cảm giác thật thoải mái, nhẹ nhàng. Rất cuộc, hắn không cần phải bận tâm tới ân tình của Kiều Mạt Nhi dành cho hắn nữa, hoá ra tất cả chỉ là giả dối. Thật tốt quá, thật sự tốt quá! Chỉ cần nàng ta không phải là thật tâm, thì mình cũng không cần quan tâm tới lời hẹn ước làm gì, cũng không cần bắt buộc mình lấy nàng nữa... Ha Ha, thật sự là quá tốt!

Hiểu ý cười cười, mọi chuyện đều đã sáng tỏ rõ ràng, Tử Sở liếc mắt vào phòng nhìn hai thân thể trần truồng, vô cùng chán ghét, xoay người rời đi, không thèm liếc lại một lần nào nữa.

Cái loại người bỉ ổi ghê tởm như vậy, căn bản không xứng lọt vào mắt hắn.

Nhìn thân ảnh đang bước đi, Cẩm Tâm không biết nói gì, nhưng nàng cũng cảm giác được rõ ràng, tâm tình của Tử Sở đã tốt hơn rất nhiều. Vì trẻ trong mơ hồ, một lần nữa, nàng cau mày, cất bước đi theo.

Trong phòng, Kiều Mạt Nhi vẫn không biết mọi chuyện đã bại lộ, vẫn vui cười thoải mái, đứng dậy từ trong mớ y phục hỗn độn lấy ra một viên thuốc.

“Mạt Nhi lại uống thuốc tránh thai à?” Phùng Tử Chương sau khi ăn no, khẽ nghiêng thân mình, mỉm cười hỏi.

Kiều Mạt Nhi nghe vậy xoay người, nuốt viên thuốc vào, trêu đùa dẫu môi nói: “Chẳng lẽ không uống, thì ra nhị tỷ phu muốn chờ làm cha sao?”.

“Ha ha, Mặt nhi, nàng thật đúng là...” Lắc đầu, ra vẻ không tiếp nhận sự châm chọc của nàng, Phùng Tử Chương cũng không nhiều lời nữa.

Thấy thế, Kiều Mặt Nhi cũng không buồn để ý tới hắn, mặc y phục, rồi đi ra cửa.

Cửa sau của Tuý Hương Lâu, suốt đường đi, tâm tình của Tử Sở vô cùng sung sướng, giống như cuối cùng đã nghĩ thông suốt một chuyện rối rắm, tinh thần sảng khoái. Khiến Cầm Tâm đi theo phía sau nghi hoặc không thôi.

Xoay người đi vào Nhữ Dương vương phủ, gương mặt nhìn Ngâm Tuyết các ở xa xa, không tự chủ muốn lại gần đó, nhưng mới bước được một bước, đã phát hiện một bóng hình không nhiễm một hạt bụi trầnxuất hiện trong trong tầm mắt hắn.

Rõ ràng cảm giác được trái tim nhảy lên kịch liệt, thậm chí cảm thấy không khống chế nổi, khi Tử Sở nhìn thấy bóng hình tuyệt mỹ kia, trên mặt cư nhiên lại có chút ngưng ngừng.

Cảm giác này thật kỳ quái! Không nói được là vì sao. Cuối cùng Tử Sở nhịn xuống không tiến lên nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, không nhúc nhích.

Kỳ thực Tống Ngâm Tuyết đã sớm thấy Tử Sở, chỉ là nàng không muốn để ý tới hắn. Sau khi kế thừa toàn bộ kí ức của Nhữ Dương quận chúa, còn nhiều chuyện cần làm, nàng cần phải cẩn thận cân nhắc một phen, không có tâm tình đi trêu đùa người khác.

Đi trên đường, trong lòng vừa nghĩ vừa tính toán, nên không để ý trước mắt có một người không hẹn mà gặp.

“Là người?” Trong giọng nói có chút ý cười, Tống Ngâm Tuyết gương mặt nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc đứng trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Tiểu Ngọc Ngọc, sao ngươi còn ở đây a?”

74. Q.1 - Chương 74: Huyền Ngọc Rời Đi.

“Tiểu Ngọc Ngọc, sao ngươi còn ở đây a?”

“Ta. . .” lời nói nghi hoặc, khiến cho tâm tình Thượng Quan Huyền Ngọc vốn còn tung tăng như chim sẻ, thoáng cái trở nên nặng nề.

Bởi vì liên tiếp nhiều ngày, trong lòng của hắn, luôn khắc chế không được cứ mãi nghĩ đến nàng, nghĩ đến nụ cười giao hoạt như như hồ ly của nàng, nghĩ đến gương mặt đầy sự tinh nghịch không đứng đắn của nàng, nghĩ đến nàng ngày ấy quật cường bên tâm như đá, nghĩ đến nàng tình nguyện chịu liệt diễm thiêu đốt thống khổ mà vẫn kiên định, trong nội tâm, không khỏi bị hấp dẫn thật sâu.

Muốn gặp nàng lần nữa, muốn nhìn khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ động lòng người của nàng, cùng với biểu lộ cứng cỏi bất khuất! Những hình ảnh này, đều khắc thật sâu trong lòng hắn. Thẳng đến một khắc này, hắn phát hiện, thì ra nụ cười của nàng, đúng là rực rỡ như vậy, mê hồn như vậy, làm hắn say mê không thôi.

Vì vậy, khống chế không nổi chính mình, cố lấy dũng khí tới gặp nàng, chỉ vì trong nội tâm luôn ngóng chờ nàng có thể dây dưa chính mình như trước! Chính là hắn không nghĩ tới, dù lòng hắn ngập tràn vui mừng đi gặp nàng lần nữa thì câu đầu tiên nàng nói với hắn, dĩ nhiên lại là hỏi mình tại sao còn ở đây?

Trái tim, lập tức lạnh lẽo, không biết vì cái gì, còn mang theo một chút đau nhức cùng cô đơn. Thượng Quan Huyền Ngọc gương mặt, trong nội tâm thì thảo không ngừng: thì ra nàng muốn ta đi! Thì ra nàng muốn ta đi

Trố mắt không khỏi bước lui nửa bước, trong mắt tràn đầy phức tạp không nói nên lời, Thượng Quan Huyền Ngọc há miệng định giải thích, chính là lời nói đến miệng, lại thủy chung không phát ra âm thanh nào.

Sau lưng, Phục Linh vừa thấy chủ tử mình bị người ta đối đãi như thế, lòng đầy tức giận tiến lên, chỉ vào Tống Ngâm Tuyết lớn tiếng cả giận nói: “Tống Ngâm Tuyết, ngươi quả nhiên là khinh người quá đáng!”

“Ta? Ta làm sao?” Có chút sững sờ là không hiểu được nguyên nhân, bởi vì không biết Thượng Quan Huyền Ngọc tình cảm biến hóa, cho nên Tống Ngâm Tuyết nhếch mày nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, sao lại thành ta khi dễ người?”

Một bộ biểu lộ vô tội trên choker, khiến cho trái tim Thượng Quan Huyền Ngọc mau chóng vỡ tan. Nàng không thèm để ý, nàng căn bản không thèm để ý! Nàng đối với hắn, chỉ có nhất thời chơi đùa, căn bản là chưa từng để ở trong lòng! Cho nên, lúc này hắn tiếp cận nàng mới có thể nói ra những lời tùy ý như thế, đạ mạt như thế.

Tay, gắt gao nắm lại, vô lực, cũng là đau lòng. Mở to mắt, thật lâu cũng không phát ra một lời, trên gương mặt trẻ thơ đáng yêu tuần tú, kiệt lực khắc chế nỗi buồn.

Phục Linh, cũng nhìn loại tình huống này không được nữa rồi! Mấy ngày nay, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hắn tận mắt thấy công tử từng ngày mất hồn mất vía, luôn không tự chủ được nhìn qua hướng Ngâm Tuyết các ngăn người, hắn hiểu được, trái tim đóng băng nhiều năm của công tử, sợ là rung động rồi.

Tống Ngâm Tuyết? Công tử rõ ràng thích Tống Ngâm Tuyết! Sự thật này, Phục Linh hắn không thể tiếp nhận! Đại nghĩa truyền nhân, đại biểu cho đạo nghĩa lễ giáo của thiên hạ, làm sao có thể, làm sao có thể thích nữ tử đôi phong bại tục như Tống Ngâm Tuyết vậy?

Nữ tử này, không chỉ mang đến cho công tử vũ nhục, hơn nữa còn mang đến cho hắn tai hoạ hủy diệt! Bởi vì một khi công tử dính vào người như nàng, sẽ khiến vòng hào quang trên đầu công tử tan biến theo, do đó khiến cho hắn từ trên đám mây cao cao té xuống, chết không có chỗ chôn!

Không được, không được, tuyệt đối không được! Hắn không thể trơ mắt nhìn công tử rơi vào vực sâu vạn trượng, hiện tại hắn phải ngăn lại hết thủy!

Phục Linh nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc, rõ ràng cảm giác được đau thương phát ra trên người hắn, lập tức trong nội tâm hung ác, tiến lên giận dữ mắng mỏ Tống Ngâm Tuyết: “Tống Ngâm Tuyết, người còn có mặt mũi nói vậy sao? Người thân là nữ tử, không tuân thủ nữ giới nữ tác, khắp nơi đùa giỡn nam tử không nói đi, người còn háo sắc thành phong trào, dâm loạn thành tánh, trong nhà có năm vị phu quân, lại còn ngay cả cận vệ của mình cũng không buông tha! Người có đạo đức không vậy, vi phạm cương thường hành động cầm thú, thiên địa không dung, trơ trên giữa chốn nhân gian, sớm muộn sẽ có báo ứng!”

Mắng nhẹ nhàng vui vẻ, mắng sáng khoái, Phục Linh làm người, lần đầu tiên mắng qua một người thống khoái như vậy! Những câu hắn nói đầy đạo nghĩa luân lý, chặt chẽ tương liên cùng tôn chỉ đại nghĩa, vì cái gì, chính là dùng cái này đến thức tỉnh Thượng Quan Huyền Ngọc, làm cho hắn có thể ở trong trầm mê tỉnh táo lại.

Tống Ngâm Tuyết thông minh cỡ nào, nếu như nói ngay từ đầu nàng không rõ lắm biểu hiện của Thượng Quan Huyền Ngọc, nhưng phản ứng kế tiếp của hắn, cùng những câu áp chế chính mình mà đề cao đạo nghĩa của Phục Linh..., liền làm cho nàng bắt đầu hiểu ra.

“Thì ra là hắn sợ”

Sợ hắn sẽ thích mình. Những lời này, Tống Ngâm Tuyết không có nói ra chỉ nghĩ dưới đáy lòng, giương mắt, như có điều gì suy nghĩ nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc, lẳng lặng, thật lâu.

Nam tử ngại ngừng, nam tử đơn thuần, nam tử thần thánh không thể xâm phạm, nam tử tinh khiết không thể khinh nhờn, sứ mạng cho hắn địa vị cao hơn thường nhân, nhưng đồng thời cũng trói bằng gông xiềng ngàn cân. Nàng cùng hắn, cuối cùng cũng không phải người trên một con đường, mặc dù đối với hắn, mình còn có chút yêu mến.

Tống Ngâm Tuyết nhìn hắn đang mâu thuẫn một cái thật sâu, đáy lòng thầm quyết định, tiếp theo giờ mặt lên, nàng cười, như gió xuân thảng ba thổi qua cánh đồng, khiến cho Thượng Quan Huyền Ngọc trở mắt, chính là biểu lộ này chưa duy trì được bao lâu thì sau một khắc, nàng sáng giọng ngữ khí vô cùng lạnh nhạt lại làm cho hắn ngã xuống đáy cốc.

“Tiểu Ngọc Ngọc, ta còn tưởng rằng người sớm đã đi rồi! Không thể ngờ người còn ở lại chỗ này a? Ha ha, cái này thật sự là kỳ lạ quý hiếm rồi, sứ giả chính nghĩa ra về đạo mạo, rõ ràng lại vào ở quận chúa phủ đôi

phong bại tục của ta đây, hơn nữa ở đến vài ngày, đuổi cũng đuổi không đi!”

Lời nói trêu chọc, ánh mắt khinh miệt, Tống Ngâm Tuyết sắc bén nói, muốn khiến mặt người nào đó trắng bệch.

“Người, người. . . .” Có lẽ chính là trời sinh vô quýt dày có móng tay nhọn, vừa thấy được Tống Ngâm Tuyết, liền cà lăm nói không ra lời, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này, mắt đầy khiếp sợ nhìn nàng, tay nắm gắt gao, không thể tin được lời chua ngoa lạnh nhạt như vậy, đúng là xuất ra từ trong miệng Tống Ngâm Tuyết xưa nay luôn hi hi ha ha!

Nhìn biểu lộ của Thượng Quan Huyền Ngọc giờ phút này, hiểu được mình đã thương tổn hấn, chính là không có lựa chọn khác, nàng chỉ có thể tiếp tục diễn: “Ta cái gì? Tiểu Ngọc Ngọc người không rời khỏi phủ ta, không cần phải nói cho ta biết là người có ý tứ với ta, muốn làm vị phu quân thứ sáu của ta a? Không muốn không muốn, ngàn vạn không cần! Ta hiện tại cũng đã rất đau đầu rồi, cũng không muốn tự tìm phiền toái!”

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi mà nói, biểu lộ cực kỳ kiêu ngạo không ai bằng, nàng thấy sắc mặt Thượng Quan Huyền Ngọc càng ngày càng khó coi, dưới đáy lòng thở dài, đồng thời ngoài miệng lại nói càng thêm châm chọc: “Ai nha, Tiểu Ngọc Ngọc, ta đã quên nói cho người biết, con người ta, cả cuộc đời luôn hoa tâm, trông thấy nam tử đẹp mắt thì muốn tiến lên đùa giỡn một phen, không phải thật sự muốn cùng hấn có cái gì, nhiều nhất thì chơi đùa mà thôi! Hiện tại ta cảm thấy ngán, ghét rồi, không hào hứng rồi, cho nên, cũng nên mời hấn rời đi thôi!”

Lời nói không chịu nổi..., thành công làm mặt Thượng Quan Huyền Ngọc trắng bệch, hấn không nghĩ tới, thì ra chính mình kim lòng không được, đối lấy, lại là sự châm chọc hết sức vũ nhục của nàng. Nàng đùa bỡn hấn, nàng đâm nát tôn nghiêm của hấn dưới lòng bàn chân, nàng làm sao có thể! Nàng dựa vào cái gì có thể!

Đau lòng, hóa thành nòng đậm phần nộ, trắng bệch qua đi, gương mặt đỏ lên vì tức giận, buông quyền ra, thân thể đứng thẳng, Thượng Quan Huyền Ngọc mặt lạnh, vô cùng oán hận nói từng chữ từng câu: “Nhữ Dương quận chúa, ta nghĩ ngài lắm rồi! Thượng Quan Huyền Ngọc thực sự không phải là không đi, chỉ vì lúc trước quận chúa mang Huyền Ngọc tiến đến làm khách, sau Huyền Ngọc chào từ giả muốn đi, lại gặp quận chúa sinh bệnh không cách nào gặp khách, cho nên mới kéo đến hôm nay.”

“Quận chúa không nên hiểu lầm chính mình có nhiều mị lực, tuy quận chúa lớn lên rất đẹp, nhưng loại xinh đẹp này, Huyền Ngọc không coi vào đâu! Huyền Ngọc muốn đi, nhưng mà vì lễ phép tôn trọng chủ nhân mới chờ tới bây giờ! Hôm nay vốn muốn chào từ biệt, lại có người lại cứ muốn làm khống tước xòe đuôi, Huyền Ngọc không còn cách nào, không thể không mở miệng giải thích! Có chỗ nào đắc tội, mong quận chúa thông cảm!”

Đúng lý mà nói..., trình tự trật tự rõ ràng, lời nói phản phúng chế nhạo, toàn bộ không mang một chữ thô tục, lại hoàn toàn cho thấy sự đắc ý đè ép đả kích người khác của hấn, Thượng Quan Huyền Ngọc, xảo biện như hoàng, danh hiệu này, thật đúng là không phải hư danh!

Tống Ngâm Tuyết hơi tán dương nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc, trong nội tâm không ngừng gật đầu, không thể tưởng được hấn bề ngoài nhã nhặn, thực sự lại có một mặt sắc bén này.

Nhìn ánh mắt tán dương của Tống Ngâm Tuyết, trái tim Thượng Quan Huyền Ngọc đau xót, cho rằng nàng đây là xem thường mình, cho nên trong lòng, cố nén cảm giác đau đớn như bị kim đâm, miệng hung hăng nói: “Nhữ Dương quận chúa, ta không biết ngài lo lắng cái gì, sao lại tự tin đến mức cho rằng tất cả mọi người sẽ thích ngài! Bất quá hôm nay, ta nghĩ nói với ngài, nên thu hồi cao ngạo tự cho là đúng của mình đi a! Bởi vì loại cao ngạo này, nó không thuộc về ngài!”

Lại một lần nữa nói những lời không mang theo nửa điểm vũ nhục, nhưng mà vô cùng châm chọc đùa cợt, Thượng Quan Huyền Ngọc nhìn chăm chăm vào Tống Ngâm Tuyết, muốn tìm kiếm trên mặt nàng một tia biểu lộ tổn thương, để chứng minh nội tâm của nàng cũng không phải vô sỉ không chịu nổi như vậy, chính là sự thật, hấn thất vọng rồi.

Người kia, người hấn mỗi ngày mở mắt nhắm mắt đều nghĩ đến, đối với sự châm chọc của hấn, rõ ràng biểu hiện không có một chút phản ứng! Nàng không quan tâm hấn, không quan tâm cách nhìn của hấn đối với

nàng, mà ngay cả lời khó nghe như vậy truyền vào trong tai thì nàng thủy chung lại bảo trì nộ cười mỉm không có một chút ngưng ngừng.

Nàng sao lại như vậy? Làm sao có thể như vậy? ? Ngày đó nữ tử rõ ràng quật cường như vậy, làm sao lại biến thành người không biết liêm sỉ hôm nay? Điều đó không có khả năng, không có khả năng!

Giây dựa, rối rắm, trong lòng có một tia hi vọng, chính là Tống Ngâm Tuyết thủy chung nhàn nhạt mỉm cười, lời mà nàng nói kế tiếp..., lại phá tan tất cả mong đợi của hắn.

“Ha ha, Tiểu Ngọc Ngọc đúng là đáng yêu, cả khi mắng chửi người đều đặc sắc như vậy! Mắng chửi đi mắng chửi đi, dù sao ta cũng đã quen rồi, lời ác độc cỡ nào đều nghe qua, làm sao chỉ có như vậy ? A! Nghe khẩu khí của Tiểu Ngọc Ngọc, hôm nay là tới từ già? Tốt lắm, ta rất thích nam nhân thức thời, cao hứng thì ở cùng một chỗ, mất hứng thì rút thật xa cho ta, đừng để nhìn tới là tâm phiền chướng mắt!”

Không lưu tình chút nào mà nói..., không khách khí nói, nghe vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc đến một tia ảo tưởng cuối cùng cũng tan biến, nhếch khóe miệng, bình tĩnh trừng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, trong miệng nói từng chữ từng câu: ” Phụ nhân miệng độc, ắt bị trời phạt!”

“Cũng vậy thôi!” Nhàn nhạt trả lời một câu, tất nhiên là cười càng thêm bất lương, làm ra một cái động tác “Mời”, Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng về phía trước, nói câu không tiền, tiếp đó xoay người mà đi, không có một chút lần chân.

Thượng Quan Huyền Ngọc nhìn chằm chằm vào thân ảnh quả quyết kia, trái tim, không tự chủ được gắt gao co rút đau đớn, chính là hắn cố nén loại bi thương này xuống, cố gắng nắm quyền, không để cho cảm xúc mình biểu lộ ra.

Phần nộ cùng đau đớn đan vào nhau, hận cùng thương dây dưa, làm cả trái tim Thượng Quan Huyền Ngọc, mãnh liệt co rút lại . Nhắm mắt lại, chặt đứt hết thấy, kể cả sự động lòng của hắn, chấp niệm của hắn, không tự chủ được của hắn, kim lòng không được của hắn.

Xoay người, chậm rãi đi ra bên ngoài phủ, cả thân ảnh đúng là như cô đơn vậy. Phục Linh đuổi theo, trong nội tâm mơ hồ buồn bã, tuy đây là kết quả hắn muốn, nhưng khi chứng kiến bộ dáng công tử như vậy, hắn lại vì thế mà khổ sở.

Công tử, Tống Ngâm Tuyết cũng không phải là người lương xứng với người, người vẫn là, quên nàng đi a. Do dự , tiếp theo tiến lên, hai cái thân ảnh dần dần đi xa.

Sau lưng, Tống Ngâm Tuyết về mặt che dấu biểu lộ, bình tĩnh dừng bước lại, quay đầu, đôi mắt thâm trầm, trong nội tâm, tất nhiên là thông thả nói: Thượng Quan Huyền Ngọc, thực xin lỗi, người và ta, ta chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Thân ảnh lẳng lặng, nhẹ nhàng đứng trong gió, nhìn Tống Ngâm Tuyết như vậy, trong nội tâm Quân Tử Sở, không biết vì cái gì, đột nhiên có một loại cảm giác nhịn không được muốn ôm nàng vào lòng. Nàng kỳ thật, cũng cần người bảo vệ a.

Nhìn chằm chằm, thấy bóng hình kia xoay người lần nữa, đi về hướng rừng cây phía trước, thẳng đến biển mắt không thấy gì nữa, Tử Sở lúc này mới dưới ánh mắt nghi hoặc của Cẩm Tâm, nhắc chân đi đến hướng Tử Sở các.

Tống Ngâm Tuyết đi một mình trong rừng cây, trong nội tâm là một mảnh trầm tư, đúng lúc này, sau lưng, thân ảnh Minh Tịnh, xuất hiện như gió lẩn nữa.

Mỗi lần đều lựa chọn lúc này, có chút ngoài dự đoán của mọi người, bất quá lần này, Tống Ngâm Tuyết lại rành mạch.

Sau khi nhớ lại trí nhớ của Nhữ Dương quận chúa, nàng liền tự nhiên mà kế thừa những hết thấy chuyện trước đây của nàng, kể cả lòng dạ nàng, mưu đồ của nàng, bố cục của nàng, còn có, võ công của nàng.

“Quận chúa không bỏ được như vậy, cần gì phải cố ý chọc giận hắn rồi đi ?” Một câu lạnh nhạt châm chọc mà nói..., tựa hồ hết thấy đều đều không thoát khỏi mắt hắn, Minh Tịnh lúc này cười nhẹ, biểu lộ nhàn nhạt.

Vừa nghe hẳn nói vậy, Tống Ngâm Tuyết quay đầu đi, lẳng lẳng nhìn hẳn, nhìn cận vệ trước mắt đã theo Nhữ Dương quận chúa nhiều năm như vậy, miệng thản nhiên nói: “Lần trước, cảm ơn người.”

“Quận chúa nói quá lời! Bảo vệ quận chúa, đây vốn là chuyện Minh Tịnh nên làm, làm sao dám nói đến chữ cảm ơn?” Lời nói không biết thật giả, nâng con mắt lên, cũng lẳng lẳng nhìn, trong rừng cây hoa đào đã rơi lá tả tơi, hai kẻ phúc hắc, nhìn nhau thật lâu.

Trong đôi mắt sáng chói thâm thúy như ánh sao của Minh Tịnh, thủy chung chảy xuôi theo một vẻ khó lường không muốn người khác biết, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết vẫn ý vị sâu xa nhìn hẳn, trong nội tâm có chút vui vẻ.

Minh Tịnh, người thật sự chỉ muốn bảo vệ ta sao? Mục đích của người là cái gì, đừng cho là ta không biết.
.....

Mỉm cười nhìn hẳn thật sâu, không nói bất luận một câu gì, không để ý tới ánh mắt có chút kinh ngạc đối diện, nhắc chân lên, đi thẳng đến một chỗ khác.

Sau lưng, Minh Tịnh lẳng lẳng nhìn thân ảnh của nàng, lần đầu tiên, trong nội tâm lại có loại cảm giác khác thường. Loại cảm giác này, không phải là bị hấp dẫn, cũng không phải hứng thú, mà là đáy lòng mê man không thể thăm dò.

Rất kỳ quái, thật sự rất kỳ quái! Vì cái gì Tống Ngâm Tuyết hôm nay, sẽ cho hẳn một loại cảm giác như vậy? Trước kia, cho dù hẳn thấy không rõ nàng, nhưng đối với cử chỉ của nàng, lại luôn luôn nắm chắc! Chính là hôm nay, hẳn nhìn nàng, nhìn nụ cười kỳ lạ kia của nàng cùng đôi mắt sâu không thấy đáy, đáy lòng rõ ràng hoảng hốt, mờ mịt thậm chí có chút không biết làm sao.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao lại như vậy?

Đứng lặng bất động thật lâu, trong đầu chậm rãi tự hỏi, Minh Tịnh công tử luôn bình tĩnh thông dong, trên khuôn mặt tuấn tú ưu nhã như gió, lần đầu tiên xuất hiện vẻ mê man không tương xứng với khí chất của hẳn.

Màn đêm buông xuống, dưới ánh trăng mù mịt, thân ảnh của Viêm, xuất hiện tại Nhữ Dương Vương phủ lần nữa.

“Chủ tử!” Cung kính cúi đầu, trầm giọng kêu một tiếng, khi thanh âm như bóng đêm của hẳn vang lên, Minh Tịnh chậm rãi xoay người.

“Viêm, có chuyện gì?”

“Chủ tử, gần đây Âm các giống như có sự thay đổi.” Thanh âm trầm thấp, thủy chung vẫn không ngắt quãng.

Nghe vậy, trên khuôn mặt tuấn tú của Minh Tịnh sáng tắt bất định, để lộ ra một tia mê hoặc: “Có động tĩnh, ta cũng cảm thấy, chính là lúc này, mục đích bọn họ hiện thân là cái gì?”

“Cái này thuộc hạ cũng không hiểu. Âm các Thất Sát làm việc luôn quỷ dị, hành tung càng phiêu hốt bất định, thật sự rất khó để người ta nắm bắt.”

“Ừ, cái này ta biết rõ. Âm các Thất Sát xưa nay thần bí, hành động làm việc cho tới bây giờ cũng chỉ mang mặt nạ bạc, có thể có được bảy người tuyệt đỉnh như vậy, người sau lưng bọn hẳn, đáng sợ đến cỡ nào.”

Trong lời nói Minh Tịnh mơ hồ có lo lắng, ánh mắt không khỏi nhìn về phía trước, thấy tình hình này, Viêm do dự một chút, cuối cùng mở miệng nói: “Chủ tử, chúng ta đây.”

“Yên lặng theo dõi kỳ biến.” Nhân nhạ ngựa đầu, nói thật nhỏ, không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ lẳng lẳng nhìn sao.

Biết rõ đây là biểu hiện khi chủ tử tự hỏi, Viêm lúc này thức thời cúi đầu rời đi, chỉ là lúc gần đi, không khỏi nhìn thoáng qua thật sâu.

“Xem ra ta, ta phải nhanh hơn.” Đợi Viêm đi rồi, Minh Tịnh đang nhìn bầu trời thật lâu, nhưng cuối cùng, trầm thấp than ra một câu khó hiểu này.

Nhanh hơn? Nhanh hơn cái gì? Tại sao phải nhanh hơn? Hết thầy, ngoại trừ chính hần, không rõ còn có người biết được hay không.

Cùng lúc này, có người suy nghĩ sâu xa, có người ngưng thần, mà Tống Vũ Thiên ngồi tại đại điện hoàng cung, thì lưỡi biêng nâng đầu, ngón tay nhẹ gõ trên mặt bàn.

“Thánh Thượng, đang suy nghĩ gì đấy?” Sau lưng, tiểu mỹ nhân kiều nhuỵ như rần nước, chặt chẽ vây quanh thân thể minh hoàng, không ngừng chạy từ cao xuống thấp, cũng ghé vào lỗ tai hần nhẹ nhàng nói nhỏ.

Không có một tia biểu lộ, cũng không có bất luận cái động tác gì, dưới thế công của cô gái xinh đẹp, Tống Vũ thiên kéo mí mắt, lẳng lặng tự hỏi.

Tiểu Ngâm Tuyết, không thể tưởng tượng được người cư nhiên lại chạy thoát khỏi thế vây của Phùng Tử Chương, thật sự là chán mà, hại trăm không không có trò hay xem!

Lắc đầu, cảm thấy không thú vị, Tống Vũ Thiên lúc này hơi mở mắt, trong nội tâm một mảnh lạnh lùng: Tiểu Ngâm Tuyết, người nói, trăm dung túng người đã lâu như vậy, có phải là cũng nên đến thời điểm thu lưới rồi không?

Nhữ Dương hoàng thúc cả đời lập công lao, không thể tưởng tượng được lại sanh ra nữ nhân bại đức như vậy, có phải là trăm cũng nên đến thay dân chúng thiên hạ thực thi chính nghĩa rồi chăng?

Nghĩ nghĩ, bên môi hiện ra nụ cười thâm ý, trong đôi mắt sâu thẳm của Tống Vũ Thiên, tinh quang đang lóe lên. Hần một tay bắt được bàn tay thon dài của nữ tử chạy trên thân hần, chậm rãi kéo đến trước ngực vuốt vuốt, miệng như có điều chi thấp giọng nói: “Thật là đôi tay đẹp mắt! Bất quá chỉ tiếc là, cho dù cái tay này dễ coi cách mấy, cuối cùng vẫn trốn không thoát số mệnh của nữ nhân! Ha ha!”

“Thánh Thượng, người nói số mệnh gì nha? Mị nhi nghe không hiểu!” Vừa nghe lời này, nữ tử yêu mị rút tay về, vẻ mặt yêu kiều, thanh âm mập mờ.

“Nàng không cần nghe hiểu, nàng chỉ cần nghe lệnh ta cho giỏi.”Bắt được tay nữ tử, chậm rãi xoay người lại, nhìn khuôn mặt nàng, Tống Vũ thiên cười âm hiểm, thâm ý.

“Thánh Thượng, Mị nhi luôn nghe lời người” Ý thân nằm ở trong ngực Tống Vũ Thiên, nữ tử chuyển động cặp mắt long lanh như nước hồ thu, ngón tay lại một lần nữa không an phận gây xích mích.

Tống Vũ Thiên không nói lời nào, cũng không có ngăn lại chỉ nhìn phía trước, mặc nữ tử bắt đầu hôn khắp toàn thân, lòng của hần lúc này, cũng đang lẳng lặng tự hỏi, tự hỏi nên làm thế nào thu lưới.

Tiểu Ngâm Tuyết, trăm cho người quyền lợi, cho người địa vị, cho người tất cả tôn quý cùng hiển hách mà nữ tử cả đời đều không đạt được! Mà hôm nay, trăm cảm thấy, cũng nên thu hồi hết thầy rồi! Dù sao một nữ nhân, có được quá nhiều, cuối cùng cũng không phải chuyện tốt!

Ha ha! Có biện pháp nào đây? Trăm tin tưởng, nếu như trăm muốn hạ lệnh thu hồi hết thầy, tất cả dân chúng trong thiên hạ, đều sẽ đứng về phía trăm!

Tiểu Ngâm Tuyết, người biết không?

Cái này gọi là chiều hướng phát triển của lòng dân! Ai bảo người trước đây, đem thanh danh của mình làm cho tệ hại như vậy? Ha, trăm đã quên, những thanh danh này, coi như đều là trăm giật giầy dung túng người đi làm!

Ha ha, đúng a! Trăm chính là cố ý! Ai bảo thanh danh của hoàng thúc trước đây quá thịnh, tay cầm quyền cao? Trăm không thể nghĩ ra biện pháp thu hồi quyền lợi của hần, chỉ đành phải dùng cái phương pháp xử lí không nhận thức được này, từng bước một tan rã thanh danh của hần?

Tiểu Ngâm Tuyết, không nên trách lòng dạ Nhị ca ca quá ác độc, Nhị ca ca đây cũng là không có cách nào a! Người xem, tính cách điêu ngoa thành tánh, háo sắc thành phong trào của người, không phải rất tốt sao?

A! Tiểu Ngâm Tuyết, người thực nên may mắn là đầu óc của người đơn giản như thế, có thể tùy tiện xô mũi, nếu không, Nhị ca ca sợ là không để người sống lâu như vậy! Từ sáu năm trước, hoàng thúc qua đời thì đưa người cùng nhau quy thiên rồi.

Tiểu Ngâm Tuyết, thật sự là đừng trách Nhị ca ca a, Nhị ca ca đã sủng người những năm này rồi, mà người cũng hưởng thụ đầy đủ vinh quang, hôm nay, cũng nên hưởng Nhị ca ca hồi báo! Ha ha. Nên làm như thế nào? Nên làm như thế nào, Nhị ca ca mới có thể thu lại hết thảy mọi thứ của Tiểu Ngâm Tuyết.

Trên mặt một mảnh cười lạnh, trong nội tâm âm thầm tính toán, Tống Vũ Thiên nằm xuống, mặc xiêm y của mình bị nữ tử cởi bỏ, cũng bắt đầu toàn tâm hầu hạ.

“Ừ. Mị nhi.” Hưởng thụ nhắm mắt lại, trên mặt sáng khoái, khi nữ tử cúi người, từng miếng từng miếng nuốt vào cái vật đứng thẳng cực nóng kia cao thấp kích thích thì Tống Vũ Thiên cũng bắt đầu kêu rên một tiếng, trong cổ không tự giác bật ra tiếng ngâm khê.

“Thánh Thượng, Mị nhi so với công chúa kia, thế nào?” Tự tin nói, kỹ xảo thuần thực, lúc tình cảm mãnh liệt sắp xảy ra thì nữ tử đột nhiên ngừng tất cả động tác, hai mắt xấu xa khiêu khích nhìn.

Nghe vậy, mở mắt, bởi vì dục vọng đầy người không thể phát tiết, Tống Vũ Thiên hừ nhẹ một tiếng, cắn răng nói “Cái này còn hỏi” ! Tiếp theo một bả mạnh mẽ kéo nữ tử xuống, xoay người cố định một cái, nâng cao tuyết đồn lên, rất nhanh và hung mãnh đem nhiệt xử của mình tống vào trong hoa đạo sớm đã ẩm ướt.

75. Q.1 - Chương 75: Có Tin Mừng

Trong hoàng cung một mảnh tình cảm mãnh liệt, mà cùng lúc đó, Nhữ Dương Vương phủ trong Ngâm Tuyết các, Tống Ngâm Tuyết cười nhẹ nhìn tờ giấy Dục Tu truyền đến trong tay, biểu lộ khó lường.

Ca ca, đến thời điểm Ngâm Tuyết nên hành động rồi, chúng ta an bài lâu như vậy, ngày này, rốt cục không còn xa.

Trầm tư nhìn ngọn đèn trên bàn, sáng tắt bất định, mờ nhạt chập chờn, đưa tay, chậm rãi đem tờ giấy đưa đến trên ngọn lửa, nhìn ngọn lửa chậm rãi thiêu đốt nó thành tro tàn, khoe miệng, nhân nhạt hiện lên một nụ cười châm chọc.

Ngày thứ hai ở Lục Vương Phủ, Khiên Ngưu được tỳ nữ đi theo, chậm rãi rẽ vào hậu hoa viên.

“Nơi này thật là đẹp a!” Không khỏi cảm thán ra tiếng, toàn thân vận áo tơ phục trang đẹp đẽ, Khiên Ngưu nhìn không được nói ra.

Kỳ thật, nàng cảm thán, cũng không thật sự là do phong cảnh lúc này, mà là cảm giác tới đây. Trước kia, nàng là dùng thân phận hạ nhân hầu hạ chủ tử tới chỗ như thế, khúm núm, khom lưng cúi đầu. Nhưng hôm nay, chính mình lại dùng thân phận chủ nhân đứng đây, cả người sáng khoái tinh thần hăng hái, đường đường chính chính không cần xem sắc mặt người khác mà làm việc! Loại cảm giác này, tốt đẹp đến nàng gần như muốn bay lên!

Đắc ý nhìn bốn phía một chút, lại khinh miệt ngó ngó tỳ nữ bên cạnh, thần sắc cao ngạo không ai bì nổi. Hừ, mặt hàng hạ đẳng chính là mặt hàng hạ đẳng, rõ ràng lớn lên xấu như vậy, cũng không bằng một nửa nàng! Bất quá như vậy cũng tốt, dù nàng xem có chút chướng mắt, nhưng lại giảm bớt khí lực, tâm tư lao khổ để Tống Vũ Kiệt không thay lòng đổi dạ của nàng.

Ha ha, thay lòng đổi dạ? Kỳ thật căn bản không cần!

Vui vẻ che miệng cười cười, trong nội tâm không cần nói có bao nhiêu ngọt ngào. Tống Vũ Kiệt cũng không biết đứt dây thần kinh nào, rõ ràng điên cuồng yêu mến như nương của mình như vậy, mà chính mình vừa vận làm thể thân, thì đương nhiên lại thừa nhận tất cả hoan ái của hắn.

Tuy nói mỗi lần hầu hạ Lục bá ị thì nghe được hắn nằm trên người mình, vong tình kêu “Vú em” thì trong nội tâm sẽ có một cỗ tức giận trào lên não bộ, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, chính là vú em cũng tốt nha, chỉ cần Lục bá ị chịu sủng hạnh nàng, thương nàng, nàng đã cảm tạ ông trời! Bất kể nàng vú em cũng tốt, đi cả cũng được, chỉ cần hắn đừng vào mình, cũng làm ình mang thai, mục đích của nàng, coi như là đạt được!

Ngẫm lại thời gian cũng sắp đến rồi a! Chính mình ăn vào đan dược Tổng Ngâm Tuyết đưa tới lại thêm những ngày này ra sức nịnh nọt, tuy Lục Vương Phi trước sau như một sau mỗi lần mình thị tẩm xong vẫn đưa tới canh hồng hoa, nhưng trong bụng mình, lúc này hẳn là sẽ có động tĩnh đi.

Đưa thay sờ sờ bụng của mình, trên mặt tuy tự tin, nhưng mà vẫn nhịn không được lo lắng. Nhưng vào lúc này, sau lưng truyền đến một hồi tiếng bước chân, tiếp theo chính là những lời nói trào phúng: “Ồ! Ta tưởng là ai? Đây không phải là vú em Khiên Ngưu sao? Trùng hợp quá rồi, không thể tưởng tượng được lại đụng phải ở chỗ này!”

Tiếng châm chọc truyền đến, tiếp theo một đám nữ tử đi đến, không cần nhìn cũng biết, điệu bộ này khẳng định đều là một ít thị thiếp của Tổng Vũ Kiệt.

Khiên Ngưu vốn là phiền muộn trong lòng, lúc này lại vừa nghe đến hai từ “Vú em”, lập tức cảm thấy khuất nhục, vì vậy không chút suy nghĩ, liền nổi trận lôi đình xoay người sang chỗ khác, “Tiện nhân người nói ai!”

“Tiện nhân nói người!” Nhất thời không có nghe rõ lời của nàng, trong đám thị thiếp có người không cần nghĩ ngợi trả lời lại. Chính là đợi khi ý thức tới, hận đến hàm răng cắn chặt.

“Ha ha, tiện nhân này chính là tự người nói a, không ai bức người nha!” Đắc ý cười, chỉ vì một chút thắng lợi đầu võ mồm mà cảm thấy kiêu ngạo cùng thỏa mãn.

Mọi người lúc này không nên hiểu lầm Khiên Ngưu là người thông minh, nàng phản ứng ra vẻ cơ trí, bắt quá là đã từng trông thấy Tổng Ngâm Tuyết trêu chọc người khác như vậy, vì vậy mượn lời, bây giờ trình diễn những gì đã học thôi.

Châm chọc không thành lại bị trêu, thị thiếp kia không khỏi thềm hận, quay đầu lại ủy khuất nói với người phía sau: “Vương Phi, người xem! Uyên Ương nói không sai a! Khiên Ngưu này, ý vào bản thân mình lớn lên có vài phần như vú em đã qua đời của điện hạ, đi ra rêu rao không đem người khác để vào mắt!”

“Đúng vậy! Vương Phi người nghe kìa, nàng rõ ràng há miệng ngậm miệng đều mắng người khác là tiện nhân! Hừ, hạ nhân dù sao cũng là hạ nhân, dù cho nàng trở thành chủ tử, cũng khó dẫu sự thấp kém trên người nàng!” Lúc này, vừa nghe có người châm ngòi như vậy, trong đám thị thiếp lập tức có người bắt đầu hát đệm.

Cùng thân là thị thiếp, bình thường ở trong một cái viện lớn, các nàng sớm đã nghe phiền tiếng ngậm giả dục tiên dục tử mỗi đêm của Khiên Ngưu, hận đến trong lòng ngứa ngứa!

Giả bộ cái gì! Ra vẻ cái gì! Không phải là Lục điện hạ sủng hạnh nàng mấy lần sao? Có cần kêu lớn như vậy sao? Cứ như người khác không biết tối nay nàng thị tẩm ấy! Đúng là quá đắc ý mà!

Nữ nhân trong viện này, cái nào không phải đã từng được Lục điện hạ sủng ái qua, nhưng các nàng biết rõ đạo lý cây to đón gió lớn này! Muốn sinh tồn thái bình ở trong vương phủ này, nhất định phải biết rõ nên cúi người vài phần! Nhưng Khiên Ngưu hết lần này tới lần khác không biết cao thấp, mỗi đêm mất hồn liên tục hô, hô hô một hồi, tất cả mọi người đều đem nàng trở thành kẻ địch, muốn hãm hại cho cho thống khoái rồi!

Nhiều người phóng ánh mắt tức giận căm phẫn đến, nhưng thần sắc Khiên Ngưu vẫn kiêu ngạo, một thanh âm hung ác chanh chua liền chậm rãi truyền ra, “Ta cho là cỏ dại? Thì ra vẫn còn có chút năng lực!”

Lời nói đầy mùi giấm, châm chọc nói, chỉ thấy một nữ tử khí chất mỹ lệ, nhưng mà rõ ràng cảm giác được sự ác độc từ trong đám người đi ra, thẳng tắp đứng ở trước mọi người.

“Vương Phi!” Vừa thấy Lục Vương Phi lên tiếng, lúc này chúng thị thiếp biết hôm nay Khiên Ngưu chạy trời không khỏi nắng, nguyên một đám đều đắc ý nâng mặt, chuẩn bị xem kịch vui.

“Nghe nói Lục điện hạ hiện tại mỗi buổi tối đều ở phòng người qua đêm?” Lời nói chanh chua, trên gương mặt mỹ lệ không tự giác hiện lên một tia đồ kị, lúc này Lục Vương Phi, chậm rãi giơ tay lên, hơi dăm chiêu nhìn nhìn.

“Dạ, Vương Phi!” Bởi vì thời gian tới đây quá ngắn, không rõ giờ phút này Lục Vương Phi giơ tay lên, là điềm báo nàng chuẩn bị đã thương người khác, Khiên Ngưu đắc ý nở nụ cười như cũ, nhẹ nhàng ôn nhu hạ thấp người trả lời.

“A!” Nghe vậy gật gật đầu, tất nhiên là đổ kị trong nội tâm càng tăng thêm, Lục Vương Phi giương mắt nhìn Khiên Ngưu, tiếp đó lại hỏi: “Nghe nói điện hạ sủng hạnh người thì mỗi lần người đều gọi vô cùng lớn tiếng? Chẳng lẽ được điện hạ sủng hạnh, thật sự tốt như vậy sao?”

Những lời này, nàng là thiệt tình mà hỏi. Bởi vì chính nàng cũng không được Tống Vũ Kiệt yêu mến, số lần hoan ái cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hai nhà đám hỏi, vốn là vấn đề chính trị, không có cảm tình, hơn nữa nàng thân là Lục Vương Phi, nàng phải có trang trọng cùng phẩm giá cơ bản nhất, cho nên đây mới là nguyên nhân Tống Vũ Kiệt mỗi lần đều tránh né nàng, chọn một ít nữ tử giỏi dụ dỗ.

Lục Vương Phi lúc này hỏi như vậy, nếu là đổi thành một ít thị thiếp hiểu tiến thoái, đã sớm bắt đầu nịnh nọt, a dua nịnh hót. Nhưng Khiên Ngưu lại không! Nàng một mực nhớ kỹ nhục nhã Lục Vương Phi dành cho nàng khi vào cửa, cho nên nàng vốn tâm cao khí ngạo một mực ghi hận trong lòng, nghĩ một ngày kia chờ mình leo lên rồi, có thể cho nàng một kích trí mạng, cho nên trong lúc nhất thời biểu tình trên mặt, vẫn không thể cúi đầu nhanh như vậy.

“Hồi Vương Phi, bởi vì điện hạ nói thích nghe nô tỳ kêu to, cho nên nô tỳ lúc này mới.” Hiểu cách bắt lấy chỗ yếu của người khác, lúc này Khiên Ngưu xuất Tống Vũ Kiệt ra làm tấm chắn, việc này không chỉ có làm cho Lục Vương Phi tức đỏ mắt, mà ngay cả nguyên một đám thị thiếp phía sau nàng cũng tức đến đỏ mắt.

“Làm càn! Thật là một kẻ không biết xấu hổ là gì!” Tay, không chút do dự quất tới, Khiên Ngưu không nghĩ bàn tay tới đột ngột như vậy, hung hăng bị quất ngã xuống đất, trong mắt không ngừng hiện lên mấy ngôi sao.

“Oẹ . . . Oẹ. . .” Không biết là bởi vì bị đánh mà làm cho nôn mửa, hay là cái gì khác, tóm lại Khiên Ngưu ngã sấp xuống bên đường, giờ phút này bụm lấy ngực, bắt đầu không ngừng nôn ói.

“Cái này.” Trong lúc nhất thời cũng không biết tại sao lại như vậy, thân thể Lục Vương Phi sững sờ, nhìn chằm chằm vào nàng.

Thị thiếp đằng sau đều nghị luận, có người nói giả bộ, có kẻ nói phỏng chừng chóng mặt, còn có người, thì nói có phải là có tin vui hay không.

Có tin mừng? Không có khả năng! Chuyện này căn bản không có khả năng!

Phàm là mỗi một thị thiếp thị tẩm xong, ngày thứ hai, đều do nữ nương của nàng vì nàng nấu một chén hồng hoa, sau đó tự mình đưa đi, nhìn các nàng uống xong.

Đã từng, cũng có thị thiếp uống xong hồng hoa lại còn thụ thai, nhưng đó là bởi vì nguyên nhân lượng thuốc không đủ!

Nàng ghi nhớ giáo huấn lần trước, lại thêm bản thân có một trái tim xấu xa(Hồng hoa uống nhiều quá sẽ làm cho nữ tử cả đời không chữa), vì vậy mỗi lần cố ý tăng liều thuốc thêm ba phần, bảo đảm người của mình phải hết sức cẩn thận! Chính là, chính là vì cái gì, dưới tình huống như vậy, Khiên Ngưu lại còn có thể mang thai như cũ? Nàng không tin, nàng không tin!

Kịch liệt xoay người, phân phó nha hoàn đi mời đại phu, sau đó chính mình ổn định tâm tình, gọi người dắt Khiên Ngưu trở về, kết quả là trong sự ghen ghét của đám thị thiếp, cùng sự đắc ý của Khiên Ngưu, những người liên can đều đi tới nội sảnh.

“Đại phu, thế nào?” Có chút vội vàng hỏi thăm, nhưng biểu hiện lại làm ra vẻ vững vàng, Lục Vương Phi tiến lên một bước, hướng một lão giả tóc hoa râm dò hỏi.

“Chúc mừng Vương Phi! Chúc mừng Vương Phi! Vị phu nhân này là có chữa rồi, trước mắt sẽ nôn oẹ càng lợi hại hơn!” Lão giả tóc hoa râm không rõ tình huống, giống như dĩ vãng hướng người ta chúc mừng xong, liền lưu lại vài thang thuốc dưỡng thai, xoay người dẫn theo cái hòm thuốc ra khỏi phòng.

Trong nội sảnh, Lục Vương Phi như là gặp phải sét đánh sững sờ ngay tại chỗ, tay hung hăng nắm lại. Thầm hận nhìn Khiên Ngưu vẻ mặt vui mừng, ngọn lửa ghen ghét khó chịu như muốn đem nàng đốt thành tro tàn, một ánh mắt ra hiệu, đám thị thiếp liền lui ra, chỉ chừa lại Khiên Ngưu một mình hưng phấn.

“Nhớ kỹ! Chuyện này, không cần phải nói cho điện hạ! Nếu như bị ta biết người nào để lọt tin đồn, ta muốn nàng chết không có chỗ chôn!” Ác độc cảnh cáo, âm mưu sắp trình diễn. Kỳ thật lời Lục Vương Phi nói lúc này chỉ dư thừa, bởi vì từ lúc mọi người biết Khiên Ngưu có thai thì cũng đã cùng chung mối thù, nhất trí đối địch rồi!

“Vương Phi yên tâm, bọn nô tỳ cái gì cũng không nói!” Mang tâm lý ngồi xem trò hay, làm cho nét mặt đám thị thiếp lúc này cũng không khỏi vui mừng tươi cười, quay đầu nhìn Khiên Ngưu còn đang hưng phấn không thôi, một loại đắc ý tự nhiên sinh ra.

Thế giới này, không phải người ăn ta, chính là ta ăn người! Cá lớn nuốt cá bé, không có một chút tính người. Có, cũng chỉ là tính toán không từ thủ đoạn bò trên lên, còn có sự ngoan độc liều chết bảo vệ địa vị của mình

76. Q.1 - Chương 76: Vạch Mặt

Trong Minh Tự hiên ở Kinh thành, Dạ Lâm Phong mắt phượng yêu nghiệt, tiêu sái vui vẻ dựa thành cửa sổ, lắc lắc chén rượu trong tay, rượu ngon trong chén nghiêng nghiêng tạo ra những gợn sóng.

Nhìn lướt qua tửu lâu hôm nay đã đổi chủ này, Dạ Lâm Phong có chút vui vẻ.

Tổng Ngâm Tuyết này thật đúng là khá a, chẳng qua là giật giật mồm mép, không cần tốn nhiều công sức được cái tửu lâu lớn như vậy! Phải biết rằng, lúc trước hẳn nghe cả quá trình đổi chủ thì sững sốt một hồi lâu thần trí mới trở về.

Dù ngoài mặt hẳn châm chọc cả sự kiện hoang đường vô lý này, nhưng trong lòng không khỏi vì sự thông minh giáo hoạt của Tổng Ngâm Tuyết mà cảm thán thật sâu.

Thật là một vật nhỏ tính toán khiến người ta chết không cần đền mạng!

Đáy mắt, có sự vui vẻ, Dạ Lâm Phong anh tuấn vô cùng đưa tay nâng chén uống cạn sạch, để cho rượu ngon xẹt qua hầu kết khẽ nhúc nhích, đôi môi lạnh bạc xinh đẹp dính cam lộ, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, lại khiến cho nó có chút hào quang khêu gợi.

Trước mắt, chậm rãi hiển hiện lên gương mặt giáo hoạt tuyệt mỹ, mắt to linh động trí tuệ, luôn vụt sáng vụt sáng khiếp người nét mặt tươi cười với lúm đồng tiền nhẹ nhàng, trong lúc lơ đãng hiện ra sự hấp dẫn lòng người, làm cho người ta kim lòng không được muốn đi tới gần.

Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa, nếu như nói là đệ nhị mỹ nhân trong thiên hạ, vậy thế giới này, sợ là vĩnh viễn không ai dám xưng đệ nhất! Đương nhiên, cái này phải trừ bỏ một ít kẻ không tự mình biết mình, còn hết lần này tới lần khác thích tự cho là đúng, tỷ như

Ha ha! Lắc đầu, vui vẻ hồi tưởng các loại gièm pha liên quan đến Kiều Mạt Nhi truyền lưu toàn thành những ngày này, đang thờ dài lực lượng dư luận quần chúng thật lớn thì cũng không khỏi lại một lần nữa cảm thán thủ đoạn hơn người của Tổng Ngâm Tuyết.

Vật nhỏ phúc hắc gian trá này, đến chính người cũng không một chút hàm hồ, không đem người ta chính đến không ngẩng đầu lên được, nàng cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

Trong nội tâm, ấm áp, ngọt ngào, không biết vì cái gì, nghĩ tới vật nhỏ rõ ràng xú danh lan xa kia, Dạ Lâm Phong sẽ không tự giác muốn bật cười.

Đương nhiên, loại cười này, không phải cười nhạo, cũng không phải giễu cợt, mà là chính thức phát ra từ nội tâm, hiểu ý mà mỉm cười! Mang theo hạnh phúc, mang theo ngọt ngào.

Chẳng biết lúc nào, nàng đã tiến vào lòng của hắn, chỉ là hắn không có phát hiện thôi. Chính là lần trước, lần trước nhìn trộm ở cửa sổ giấy, lại thức tỉnh tất cả cảm giác nơi đáy lòng hắn, lan tràn đến tứ chi bách hài.

Chưa từng nghĩ tới, trong thân thể nhìn có vẻ đơn bạc của nàng, lại có được tâm tính quật cường, kiêu ngạo cứng cỏi như vậy, khiến cả người hắn, khiếp sợ không thôi.

Thật sự chưa bao giờ thấy có người có thể chịu được tính Cực Lạc đan, bất kể là xuất phát từ tình huống nào, người bình thường đều lựa chọn thuận theo dự vọng trong cơ thể mình, phóng túng phát tiết một phen. Có người nào lại ẩn nhẫn như vậy, cho dù sống không bằng chết, cho dù thống khổ, vẫn cố gắng nhẫn nại, không rên một tiếng.

Từ lúc kia, hắn đã biết, vị Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa này, tuyệt không đơn giản như bên ngoài đồn đại! Một người ngay cả tánh mạng mình đều có thể bỏ qua không cần, lại chỉ vì sự kiêu ngạo không chịu cúi đầu trong nội tâm! Người như vậy, sao có thể tầm thường?

Chậm rãi nhắm mắt lại, hồi tưởng lại cảm giác rung động ngày ấy, khi lần nữa nhớ tới bộ dáng nàng nhứ chặt lông mày cùng gương mặt đỏ hồng lộ ra trắng bệch, lòng của hắn, rõ ràng lại một lần, không chịu không chế gắt gao co rút lại.

Hắn yêu thương nàng? Đúng vậy, hắn yêu thương nàng!

Chưa bao giờ nghĩ tới, trải qua lần phản bội đó, trái tim chính mình đã lạnh ùng như nước, bạc tình bạc nghĩa thành tánh, lại một lần nữa vì một người nữ tử mà nhẩy lên, mà nữ tử kia, lại còn.

Khẽ thở dài, chuyên chú nhìn vào cái chén trống không trong tay, Dạ Lâm Phong nhớ tới thái độ của Tống Ngâm Tuyết với chính mình, lần đầu tiên trong nội tâm có một loại bực bội khó hiểu.

Nàng không thích hắn, điểm này hắn biết rất rõ!

Từ lúc vừa mới bắt đầu, một khắc hắn bước vào Nhữ Dương Vương phủ, hắn và nàng, cũng chỉ chơi đùa, phóng túng! Tuy có mập mờ, nhưng không hề tiến triển; tuy từng nhìn qua thân thể lẫn nhau, nhưng mà hắn, lại thủy chung chưa từng có được nàng.

Nhữ Dương quận chúa, rốt cuộc nàng là người như thế nào? Vì cái gì ta thủy chung nhìn không thấu nàng.

Ánh mắt, chậm rãi quăng tới phía trước, không nói lời nào, chỉ lẳng lặng suy nghĩ sâu xa. Sau lưng, Điệp Vũ nhìn hắn khác thường như vậy, trong nội tâm rất là khó hiểu, đồng thời miệng lập tức hỏi: “Vương gia, có chuyện phiền lòng sao?”

“Chuyện phiền lòng? Có a! Ha ha, ta là người không có gì khác, chính là suốt ngày vì nữ tử phiền lòng!” Vừa nghe Điệp Vũ lúc này hỏi thăm, Dạ Lâm Phong thu hồi suy nghĩ sâu xa, vẻ mặt đùa giỡn xoay người, miệng giống như thật lại không phải thật trêu đùa.

“Vương gia người.” Vừa thấy bộ dạng bất cần đời này của hắn, ánh mắt Điệp Vũ buồn bã, trong nội tâm vạn phần cay đắng không chần chờ nói: “Vương gia, người còn chưa quên nàng.”

“Không, ta đã quên! Từ một khắc nàng phản bội ta, ta đã triệt để quên nàng.” Miệng nhàn nhạt nói, trên mặt không có biểu lộ gì, Lâm Phong lúc này, nhắc chân chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, thần thái tự nhiên rót rượu.

“Vương gia người nói láo! Nếu như người thật sự quên nàng, người sẽ không thương tâm rời đi Tây Thần, mà một mình phóng túng phiêu bạt bên ngoài, cả ngày lưu luyến trong bụi hoa!”

Thanh âm khẳng định, tin tưởng vững chắc, làm cho Dạ Lâm Phong không khỏi mỉm cười, hắn khẽ nâng đôi mắt yêu dã, thần sắc trêu tức lơ đãng nói: “Điệp Vũ, có phải người đánh giá địa vị của nàng trong lòng ta quá cao rồi hay không? Đúng vậy, ta đã từng rất yêu mến nàng, vì nàng, thậm chí muốn đi tranh vị trí kia! Chính là, khi nàng vì quyền lợi mà dứt khoát buông tha ta thì cảm tình ta đối với nàng, đã giống như sương mai, sớm đã biến mất không còn một mảnh!”

“Điệp Vũ, người hiểu rõ ta, người biết ta vốn không muốn đảm đương cái vị trí Vương gia này! Trời đất bao la, ta thoải mái tiêu dao, cần gì phải giữ gìn hết thảy những thứ mình không thích, mà một mỗi thêm?”

Trầm giọng, mang theo tiêu sái, Dạ Lâm Phong mỉm cười nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong mắt, một mảnh u ám.

“Điệp Vũ, ngươi trở về đi! Bảo hần từ nay về sau không cần lại phải người tới tìm ta nữa! Hần đã có được hết thấy những thứ hần muốn, ngôi vị hoàng đế, nữ nhân! Đối với đệ đệ ta đây, hần cũng đừng có phí tâm nữa.”

“Vương gia, quốc chủ hần là thiết tình hi vọng người trở về! Quốc chủ hần tự biết hần rất có lỗi với người, cho nên muốn muốn dùng quyền lợi của hần đền bù người.”

“Đủ! Ta không cần cái gọi là đền bù của hần! Hần có thể đền bù cái gì? Ngôi vị hoàng đế của hần? Nữ nhân của hần? Nói cho hần biết, ta, không, cần!”

Mạnh mẽ quay người lại, lạnh lùng nhìn Điệp Vũ. Điệp Vũ á khẩu không trả lời được, rũ mắt xuống, không biết nên nói thế nào cho tốt.

“Ngươi trở về đi, vĩnh viễn không cần phải đến nữa!” Xoay người, Dạ Lâm Phong nói thật nhỏ. Nghe vậy, giật giật miệng, trong mắt đầy phức tạp, cuối cùng chỉ có thể không nói gì xoay người, chậm rãi mở cửa ra.

“Vương gia, hai ngày nữa Điệp Vũ lại đến.”

Không lên tiếng, mặc thân ảnh đi xa. Nhìn qua ngoài cửa sổ, Dạ Lâm Phong ngắm cảnh vật, trong nội tâm lạnh lùng vô tận.

Dạ Vân Phong, ngươi biết không? Ta không ngại bị Phù Cừ (Hoa sen) phản bội! Chỉ là, chính là nam nhân khiến nàng phản bội kia, tuyệt đối không thể là người!

Trong phủ Nhữ Dương Vương, hôm nay Kiều Mạt Nhi thật vất vả tránh được Cầm Tâm cản trở, lén lén lút lút chạy vào trong phòng Tử Sở, cũng ở bên trong đó tìm được hần.

“Biểu ca!” Khẽ gọi một tiếng, lập tức tiến lên, biểu đạt sự vội vàng trong lòng. Nhiều ngày trôi qua như vậy, đây là lần đầu tiên nàng gặp lại hần, trình độ vất vả cũng không cần nói nữa.

“Biểu ca, những ngày này, người không để ý đến Mạt Nhi nữa rồi!” Mềm mại tiến lên, kéo nhẹ góc áo của Tử Sở, Kiều Mạt Nhi giả vờ thống khổ.

Nghe xong lời của nàng, không có bất kỳ phản ứng nào, Tử Sở chỉ chấp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn phía trước, trên mặt một mảnh bình tĩnh.

“Biểu ca.” Cảm giác được bầu không khí bất ổn, Kiều Mạt Nhi chưa bao giờ bị hần vắng vẻ như vậy, trong nội tâm nhất thời có chút bối rối, không khỏi tăng thêm lực đạo trong tay, miệng yếu thế như cầu khẩn: “Biểu ca, người làm sao vậy? Không để ý tới Mạt Nhi sao?”

Nghe nàng cầu khẩn, Quân Tử Sở hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào nàng, trong đầu không khỏi nhớ tới ngày đó nàng cùng Phùng Tử Chương thân thể quấn giao, cũng như những lời nàng nói.

Chưa từng phát hiện, gương mặt của nàng xấu xí như vậy!

Đã từng, hần đem nàng trở thành nữ thần, trở thành hóa thân tất cả những thứ tốt đẹp của thế gian! Chính là hết thấy, ở một ngày kia, đã tan thành mây khói!

Rất may mắn, thật sự rất may mắn! Để cho hần vào lúc này nhìn rõ ràng bộ mặt phóng dăng dâm tiện đích thực của nàng, miễn cho sau này mắc thêm lỗi lầm nữa, cũng đồng thời thức tỉnh cảm giác chân thật nơi đáy lòng của hần.

Cái gì là cảm giác chân thật?

“Biểu ca!” Trông thấy Tử Sở nhìn mình, nhưng mà vẫn không nói lời nào, trong ánh mắt tựa hồ còn lộ ra nồng đậm xem thường, trong nội tâm Kiều Mạt Nhi không khỏi hoảng hốt một hồi, ngay sau đó bất lực vươn tay muốn đi nắm tay Tử Sở.

Nghiêng người mỉm cười, tránh thoát sự đụng chạm của Kiều Mạt Nhi, Tử Sở không chút biểu lộ nhìn nàng, miệng nói thật nhỏ: “Khuyh Nhạc công chúa, nam nữ thụ thụ bất thân, người vẫn là tự trọng mới tốt!”

Khuyh Nhạc công chúa? Thụ thụ bất thân? Tự trọng?

Những từ ngữ lạnh lùng liên tiếp này, khiến Kiều Mạt Nhi chấn động sững sờ ngay tại chỗ! Chỉ thấy nàng trừng mắt, miệng giương thật to, cứ như bị sét đánh không thể nhúc nhích.

“Biểu. Ca, người. nói cái gì?” Cà lăm, có chút cố hết sức nói.

Vừa thấy bộ dạng nàng lúc này, Tử Sở mỉm cười, trong nụ cười kia, bao hàm lạnh lùng, chán chường, phản cảm, còn có ghét bỏ!

“Ta nói cái gì, chẳng lẽ công chúa không có nghe rõ sao? Được rồi, ta lập lại lần nữa, nhưng mà lần này, người cần phải cẩn thận nghe rõ! Khuynh Nhạc công chúa, ta không phải Phùng Tử Chương, cũng không phải Tống Vũ Kiệt, lại càng không phải bất luận nam nhân nào! Thân thể của người, ta không có hứng thú, cũng không muốn có hứng thú, cho nên, mời người khi cùng ta nói chuyện nên tự trọng một tí! Bởi vì ta không muốn bởi vì người, mà làm giảm phẩm cách của mình!”

Lời nói tàn nhẫn, nhưng lại nói ra rất thoải mái, rất hài lòng nhìn thấy toàn bộ huyết sắc trên mặt Kiều Mạt Nhi bị rút đi, mang theo ánh mắt bình tĩnh cùng biểu lộ lạnh lùng, Tử Sở lui về sau vài bước, lời nói lạnh lùng vang lên một lần nữa: ” Hoàng hậu Đại Lương ta, không cần xinh đẹp, nhưng ít cũng phải trong sạch! Người có tình thú như Khuynh Nhạc công chúa, sợ là cả đời Tử Sở cũng đuổi theo không được! Cho nên đành gác lại tình cảm, không trở ngại tình thú vĩ đại của công chúa phát triển!”

Mỉm cười dứt lời liền bỏ đi, đang xoay người thì bị Kiều Mạt Nhi một bả ngăn chặn. Nàng quỳ trên mặt đất, hai tay gắt gao ôm lấy chân Tử Sở, toàn thân không tự giác bắt đầu phát run.

Đúng vậy a, phát run! Nàng có thể không phát run sao? Kế hoạch tỉ mỉ qua nhiều năm như vậy, mắt thấy sắp thực hiện được rồi, nhưng vào lúc này lại thất bại trong gang tấc, điều này làm nàng làm sao có thể thừa nhận nổi!

“Biểu ca, đừng, đừng mà!” Thanh âm run rẩy la lên, gắt gao lôi kéo Tử Sở không cho hấn đi, lệ rơi đầy mặt, Kiều Mạt Nhi bồi rối nói: “Biểu ca, ta sai rồi, ta sai rồi, người tha thứ ta đi, tha thứ ta.”

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ! Hấn biết rồi? Hấn đã biết rồi! Là ai? Là ai nói cho hấn biết! Chính cô ta đã rất cẩn thận, rất cẩn thận! Vì cái gì? Vì cái gì hấn lại biết được! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Trong đầu giao chiến một mảnh, thật sự không biết nên làm sao cho tốt! Mắt thấy hi vọng của mình sắp tan biến, Kiều Mạt Nhi hận không thể lập tức lôi cái người ở sau lưng chọc mình một đao kia ra chém ngàn đao!

“Biểu ca, người tha thứ ta đi! Người tha thứ ta đi! Từ nay về sau tasẽ ngoan ngoãn mà!” Bởi vì không biết nói cái gì cho tốt, chỉ có thể không ngừng lập lại một câu xin tha kia.

Nghe vậy, Tử Sở nhìn cũng không nhìn, dùng sức tránh ra sự níu kéo của nàng, lạnh lùng vứt xuống một câu: “Người không xứng!”

“Biểu ca. . Biểu ca. .” Gọi khàn cả giọng, vẫn ngăn không được cước bộ Tử Sở rời đi, biết đại thế đã mất, Kiều Mạt Nhi lửa giận công tâm, lúc này mạnh mẽ đứng lên, cất giọng hung ác chửi bậy: “Quân Tử Sở, người cho rằng người là cái gì! Người bất quá chính là con sâu đáng thương bị các huynh đệ ám toán phải nhờ! Nếu cậu không thương người, bảo hộ người, dùng tính cách vô dụng như người vậy, giờ phút này người đã sớm xuống dưới gặp Diêm Vương rồi, còn có mệnh sống đến bây giờ sao! Ta nhờ vào. . Người cho rằng bản công chúa thích người a? Người nhu nhược đến nữ nhân cõi hết cũng không dám chơi, nếu người không phải là người được kế thừa ngai vàng, bản công chúa sẽ để ý đến người sao? Quả nhiên là buồn cười!”

“Ta cho người biết Quân Tử Sở! Người biết năm đó vì cái gì bọn họ đều chán ghét người sao? Đều là vì ta! Ha ha, bởi vì ta bốn phía chăm ngòi quan hệ giữa người cùng bọn họ, làm cho bọn họ nghĩ đến người muốn đối phó bọn họ, cho nên bọn họ mới có thể đồng tâm hiệp lực cùng nhau ám hại người! Ha ha, không nghĩ tới a! Còn đem ta trở thành tiên nữ cứu thế, không nghĩ tới lại trúng kế của ta chứ gì? Hừ hừ! Ta chính là muốn cô lập người, phong bế người, sau đó lại đi gần gũi người, cho người ỷ lại ta, mê luyện ta, sau đó ta liền có thể được như nguyền leo lên ngai hoàng hậu của ta rồi! Ha ha!”

Kiều Mạt Nhi người này có một khuyết điểm, chính là làm người quá tâm cao khí ngạo! Vừa gặp phải chuyện lửa giận công tâm sẽ nổi điên lên, sau đó xúc động nói lung tung, đem một ít chuyện không nên nói tất cả đều nói ra!

Lúc này, nàng phần nộ đem kể lý gián năm đó nói ra, thẳng đến Tử Sở nghe xong cũng sờ ngay tại chỗ!

Hai đấm hấn gắt gao nắm lại, trong lòng nhớ tới những chuyện chính mình đã đụng phải, hận không thể tiến lên một đao kết thúc tánh mạng Kiều Mạt Nhi!

Lửa giận thiêu đốt, nhưng cuối cùng, hấn vẫn nhịn được!

Hấn xoay người, mỉm cười, miệng, nhẹ nhàng nói ra: “Kiều Mạt Nhi, cảm ơn hôm nay người thẳng thắn bẩm báo! Bằng không, cả đời ta đây còn không biết vấn đề ở đâu ra!”

Nói xong câu đó, không chút chần chừ xoay người rời đi, nghe lời ấy xong, thấy biểu lộ hấn không chút để ý, Kiều Mạt Nhi tức giận quát to một tiếng, chia thẳng vào thân ảnh Tử Sở quát: “Quân Tử Sở, người đừng kiêu ngạo! Người tin không, ta có năng lực kéo người từ trên vị trí kia xuống!”

“Phải không? Người có thể thử xem.” Ngữ khí lạnh lùng chán ghét, không quay đầu lại, thẳng tắp đi ra cửa phòng. Sau lưng, Kiều Mạt Nhi tức giận ngực kịch liệt đập phồng, miệng không ngừng thầm hận nói: “Quân Tử Sở, người nhớ kỹ cho ta! Người không cho ta làm hoàng hậu, ta đây sẽ cho người thay thế người, sau đó vẫn cực kỳ phong cảnh mà chấp chương hậu cung!”

Lời nói âm trầm vang lên, Kiều Mạt Nhi nắm hai tay lại, trong nội tâm là một mảnh ngoan độc.

Ngoài các, Tử Sở Mặt Lạnh, chậm rãi đi ra phía ngoài.

Chưa bao giờ nghĩ tới Kiều Mạt Nhi sẽ là loại người này, chính mình thực sự là mắt bị mù rồi, cứ nhiên từng mê muội vì nàng! Bụng dạ khó lường, dụng tâm bất lương, rõ ràng như vậy, mà hấn lại không thể nhìn ra.

Rất hối hận đã từng tin tưởng nàng như vậy, sau đó phần nộ vì hết thấy thương tổn nàng từng mang đến cho hấn! Bất quá, hấn vẫn còn lý trí! Bọn ca ca đệ đệ của hấn, có lẽ là bị Kiều Mạt Nhi xúi giục, nhưng cái này cũng không phải là chủ yếu! Bởi vì hấn biết rõ, cho dù không có hết thấy những chuyện đó, dưới sự tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hấn vẫn y nguyên sẽ biến thành cái đích ọi người chỉ trích, nhận hết tính toán cùng ám hại của bọn họ!

Chuyện này cũng là bi ai khi sinh hoạt tại hoàng gia a! Vinh viễn không có tình anh em, có chăng, chỉ là lợi ích không bao giờ thay đổi!

Khẽ thở dài một hơi, chẳng có mục đích đi ở ven đường, nhưng cách đó không xa, nhìn thấy Ứng Thư Ly ngồi đánh đàn.

Tiếng đàn sâu kín tràn ngập lo lắng, có thể biểu lộ ra sự rối rắm trong lòng hấn lúc này! Hấn rối rắm cái gì? Tử Sở không có lòng hỏi đến, suy nghĩ của mình đều không thể làm rõ, hấn có tâm tình gì đi để ý tới người khác.

Cước bộ, từ từ rời đi, đợi hấn đi rồi, Thư Ly chậm rãi mở hai con ngươi ra, trong mắt, một mảnh phức tạp.

Rốt cục, hấn rốt cục sắp rời đi cái địa phương quỷ quái này rồi! Dùng thân mang tội tiến vào phủ Nhữ Dương quận chúa, không có một ngày, hấn không nghĩ đến chuyện rời đi nơi này!

Âm thầm liên lạc lâu như vậy, rốt cục có cơ hội thoát đi, trong nội tâm, tất nhiên là mừng rỡ, tuy nhiên khi nó mừng rỡ, đồng thời cũng có sự cô đơn thật sâu.

Sự cô đơn của hấn, không phải bởi vì Tống Ngâm Tuyết, bởi vì đến nay, hấn còn chưa có phát hiện điểm tốt của nàng! Hấn rối rắm, là nữ tử ngày đó trên đại hội khúc đàn. Thoáng nhìn như vậy, vẻ tiêu sái siêu nhiên kia, thẳng làm hấn rung động cả đời khó quên.

Hấn từng điên cuồng đi tìm nàng, tuy nó khó khăn như mò kim đáy biển! Hấn nghĩ nàng xuất hiện ở Đại Tụng, hấn là nữ tử Đại tụng này!

Vốn hấn còn có thời gian tìm kiếm nàng, chính là trước mắt.

Trầm thấp thở dài, cuối cùng chậm rãi gảy dây đàn, đem tất cả ưu sầu, phiền muộn, đều giao cho đàn ngọc.

Trong Ngâm Tuyết các, một nữ tử tuyệt mỹ, lẳng lặng chuyên chú vào sổ sách trong tay. Trong lúc đó, một cái gì đó phá cửa sổ mà vào, thẳng tắp hướng mặt nàng bay tới.

Vươn tay ra đón, vô cùng lưu loát, mở bức thư ra xem xét, một tờ giấy nằm trong tay, bày ra mà đọc, một nụ cười vui vẻ nhàn nhạt mở ra trên môi.

Chấp bút, bàn tay thon dài khê động, chỉ thấy trên tờ giấy trắng, một chữ ” Bức” thật to thành hình hiện ra!

Nâng tờ giấy, từ từ đến phía trước cửa sổ, ánh mắt thản nhiên, phát tay, viên giấy chuẩn xác tung ra, thẳng tắp hướng thân ảnh mang mặt nạ bạc lác lư xa xa.

Nhận được mệnh lệnh, thân ảnh lập tức rời đi, không có một chút ngần ngại dư thừa.

Mà lúc này, nhìn thân ảnh đi xa, nữ tử vẻ mặt khó lường, trong mắt lóng lánh chút ánh sáng không muốn người khác biết.

77. Q.1 - Chương 77: Kỳ Nguyệt Cự Tuyệt

” Tóc quận chúa thật đẹp a!” Trong Ngâm Tuyết các, Mân Côi chải vuốt mái tóc đen vô cùng mềm mại của Tống Ngâm Tuyết, miệng không khỏi cảm thán nói.

“Chẳng lẽ chỉ có tóc ta đẹp thôi à?” Một câu vui đùa được nói ra, Tống Ngâm Tuyết giương nụ cười khuyh đảo trần thế của nàng lên, khiến Mân Côi bên cạnh sững sốt mất ba giây.

“Ách, không phải! Không phải! Quận chúa, nô tỳ không phải có ý này!” Mân Côi hơi phục hồi tinh thần lại, lập tức biết mình thất thố, hơi đỏ mặt, vội vàng cúi đầu giải thích.

“Được rồi, biết ngươi không phải có ý này, chỉ đùa cùng ngươi một chút thôi!” Có chút bất đắc dĩ khi Mân Côi gần đây thường xuyên nhìn mình chăm chăm mà thất thần, Tống Ngâm Tuyết thềm thờ dài cười cười, lập tức vươn tay chọn trâm hoa đặt trên bàn trang điểm.

Không có biện pháp, ai bảo Nhữ Dương quận chúa lớn lên quá xinh đẹp như vậy, thậm chí xinh đẹp đến tình trạng nam nữ đều muốn ăn sạch.

“Hôm nay hay là dùng cái này a!” Đưa trâm hoa trong tay qua, sau khi Mân Côi nhận lấy, cẩn thận đâm lên tóc.

“Quận chúa, ngài thật sự là rất đẹp!” Nhìn qua khuôn mặt khuyh thành động lòng người phản chiếu trong gương đồng, Mân Côi không khỏi lại cảm thán một lần nữa.

“Được rồi, Mân Côi, những lời này, một ngày không biết ngươi muốn nói bao nhiêu lần !” Chống lại vẻ mặt si mê của Mân Côi, Tống Ngâm Tuyết cười bất đắc dĩ, lập tức đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn.

“Vậy sao! Nô tỳ nói là lời thật lòng! Quận chúa lớn lên đẹp như vậy, vậy mà mấy công tử hết lần này tới lần khác không biết quý trọng, thật là làm cho người nhớ tới liền tức giận!” Mân Côi cảm giận bất bình nói, tiếp đó tiến lên rót chén trà, chú ý đưa tới trước mặt Tống Ngâm Tuyết.

“Quận chúa, bất quá nói lại, mấy công tử trong phủ, cũng đã cải biến không ít! Tỷ như Kỳ Nguyệt công tử a, lúc trước hấn hận ngài hận đến chết, nhưng còn bây giờ thì sao, nô tỳ phát hiện hấn, trong lúc lơ đãng luôn vụng trộm nhìn ngài!”

Mân Côi vô cùng kiêu ngạo, cứ như là đem Tống Ngâm Tuyết trở thành hàng độc quyền của mình, Mân Côi tiếp tục khoe khoang nói: “Còn có a, chính là Tử Sở công tử! Lúc bắt đầu, hấn không phải hai ba ngày liền chạy tới Thiên Hương các sao? Chính là quận chúa ngài biết không, vào ngày hôm qua, Tử Sở công tử rõ ràng cùng Kiều Mạt Nhi kia cãi cọ, hơn nữa còn rất hung, khiến những hạ nhân khác đều sợ đến choáng váng!”

Mân Côi nhìn có chút hả hê chậm rãi mà nói, tựa hồ chứng kiến Tử Sở cùng Kiều Mạt Nhi quyết liệt, trong nội tâm nàng vui vẻ hơn bất cứ ai.

Tống Ngâm Tuyết thủy chung mỉm cười nghe nàng nói, hai tay vô cùng ưu nhã nâng lên, thổi mặt chén trà nhàn nhạt mà uống. Kiều Mạt Nhi, lễ vật của ta, không biết người có thích hay không?

Khẽ liếm hạ mắt, trong mắt một mảnh âm u bắt đầu khởi động, nếu là Mân Côi đủ cẩn thận, nàng sẽ phát hiện Tống Ngâm Tuyết lúc này, trên mặt hiện lên một nụ cười xấu xa cực kỳ cực kỳ nhạt.

Mân Côi còn đang lăm nhăm, nàng chỉ cảm thấy là các vị công tử thay đổi, nhưng mà trong lúc đó, nàng ta ngừng lại, sau đó vẻ mặt nghiêm túc mãnh liệt gõ đầu của mình, tiếp theo xoay người đối diện với Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói: “Đúng rồi, quận chúa! Nô tỳ thiếu chút nữa là quên mất, hôm qua Khiên Ngưu kia, nàng phái người báo tin cho ngài, nói là cảm tạ thuốc của hay ngài, làm cho nàng được như nguyện mang thai vương tử! Ha ha!”

Vui mừng bịt miệng, muốn cười và không dám lớn tiếng cười, Mân Côi mang bộ dáng chờ xem kịch vui, không khỏi lây nhiễm đến Tống Ngâm Tuyết.

” Vui mừng như vậy a?” Cười cười nói, đặt chén trà xuống.

Nghe vậy, Mân Côi liếc mắt gật đầu nói: “Vâng! Người như nàng, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cũng đều là do nàng ta gieo gió gặt bão, chẳng trách được người khác!”

“Yên tâm đi, nàng nhất định sẽ gặp chuyện không may! Hơn nữa chính là trong vài ngày này!” Giương mắt, lạnh nhạt và tự tin nói, Tống Ngâm Tuyết lúc này, trong mắt chớp động thần thái tính toán.

“Quận chúa, vì cái gì ngài hiểu Khiên Ngưu như vậy a?” Nghe vậy khó hiểu, Mân Côi nghi hoặc mà hỏi.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết đứng lên, nhắc chân chậm rãi đi ra ngoài, “Ta không phải hiểu Khiên Ngưu! Mà là hiểu sự ghen ghét giữa các nữ nhân!”

Theo một câu không nóng không lạnh, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt cười tự nhiên, bước nhẹ đi ra khỏi phòng, chỉ để lại Mân Côi đứng trong phòng trở mắt, không ngừng gật đầu.

Đi ra Ngâm Tuyết các, cách đó không xa chính là thư phòng, trông thấy Kỳ Nguyệt đã kiễng chân trông mong đứng đó, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết, hơi có chút ngoài ý muốn.

Trong đầu, không khỏi hồi tưởng lại nguyên nhân Nhữ Dương quận chúa thu năm người bọn họ, lại một lần nữa đau lòng vì sự ảm đạm của tiểu cô nương kia, đồng thời cũng không khỏi bội phục dũng khí cùng chính nghĩa của nàng.

Ứng Thư Ly, kẻ tội nhân ấy, bị phán chém đầu tại đầu phố, nguyên nhân hoạch tội, chỉ vì máu thân hấn giấu diếm mình là người Đông Bình, liền bị phán thành mật thám mà chịu cực hình.

Vào ngày hành hình, người vây xem đầy đường, Nhữ Dương quận chúa nhớ phụ thân hấn từng là Đại Tướng đốc lực dưới trướng Nhữ Dương Vương, không đành lòng để con trai độc nhất còn lại của Ứng gia phải chết, vì vậy cố ý hủy thanh danh của mình, cứu hấn ra.

Cứu Thư Ly, là trùng hợp, cũng là ngoài ý muốn! Bởi vì lúc ấy, nàng biết Tống Vũ thiên tìm cách bôi xấu thanh danh của nàng hồng đoạt quyền, cho nên thuận theo hấn, nàng mang trên lưng bêu danh háo sắc.

Đối với Tiêu Kỳ Nguyệt, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì áy náy, bởi vì lúc ấy nàng không thể kịp thời ngăn Tống Vũ Kiệt lại, thế nên một đoạn nhân duyên tốt do đó mà bị hủy, thậm chí còn liên lụy một nhân mạng vốn đang sống sờ sờ!

Biết Tống Vũ Kiệt thích Kỳ Nguyệt, không đành lòng để hấn bị chà đạp, tình nguyện thừa nhận cừu hận như biển của hấn, dùng tánh mạng cả nhà uy hiệp hấn ở lại trong phủ, chỉ vì bảo hộ hấn nhất thời được bình an.

Liên tiếp hai lần thu phụ, khiến cho Tống Vũ Thiên rất là thoả mãn, kết quả là ý thức của hấn càng thêm lơ là, đối với Dạ Lâm Phong xung phong nhận việc, nàng cũng để sai càng thêm sai!

Vân Vô Song, là người duy nhất nằm ngoài kế hoạch của nàng! Hấn từng cứu nàng thân trúng kịch độc, vốn nên báo đáp ân tình, trong chớp mắt lại biến thành qua cầu rút ván. Đơn giản là diễn lại màn kịch Nhữ Dương quận chúa đoạt chồng! Nhưng nếu như miệt mài theo đuổi, từ lúc đầu, có lẽ còn có một ẩn tình khác bên trong, không thể nói rõ.(Myu: Rõ rùi nhá Nhữ Dương quận chúa thích Song ca nhá :)))

Quân Tử Sở, đối với hắn, vốn không có cái gì để nói, Tống Vũ Thiên thấy hắn tiến đến Đại Tụng làm con tin, vốn tưởng rằng hắn không được sủng ái, vì vậy vì tiến thêm một bước hủy diệt thanh danh của nàng, hắn rất rộng rãi đem mỹ nam như thế tổng đến phủ nàng, mỹ danh viết là vì yêu thương nàng, thuận theo hứng thú của nàng.

Tống Vũ Thiên tính toán cái gì, kỳ thật trong nội tâm Nhữ Dương cũng biết! Nàng sở dĩ bất động thanh sắc, ẩn nhẫn tất cả, mục đích, cũng không phải là không đang đợi một thời cơ sao.

Có người nói, làm người phải có tinh thần của con rùa, hoặc là không cần, rứt đầu lại tránh ở trong mai; muốn cần thì phải hung hăng cần, không cần đứt một ngón tay sẽ không nhả ra!

Khi Tống Ngâm Tuyết biết những chuyện trước kia này thì dưới đáy lòng cũng đã quyết định phải giúp Nhữ Dương hoàn thành tâm nguyện của nàng.

Một nữ hài khổ như vậy, một cuộc đời ngắn như vậy, tin rằng bất luận kẻ nào nhìn thấy, đều vì sự cay đắng cùng kiên cường của nàng mà cảm động!

Tống Vũ Thiên, người biết không? Bất kể là Nhữ Dương trước kia, hay là Tống Ngâm Tuyết hiện tại, người cũng đã đắc tội ta! Cục lạc đan lần trước, là người bắt đầu hướng ta tuyên chiến, vậy kế tiếp, ta cũng nên bắt đầu phản kích rồi!

Trong đôi mắt thoáng hiện lên tia sáng hung ác, đổi lại biểu lộ lạnh nhạt, Tống Ngâm Tuyết nhấc chân, bắt đầu đi đến thư phòng.

“Quận chúa!” Vừa nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết tiến lại, trong lòng Kỳ Nguyệt sẽ không tự giác cảm thấy vui vẻ, cứ như chỉ cần có thể trông thấy nàng, chờ nhiều hơn nữa, hắn vẫn cảm thấy không sao cả.

“Ừ.” Không nói quá nhiều lời, thủy chung vẫn lạnh lùng bảo trì khoảng cách, Tống Ngâm Tuyết xoay người đi vào phòng, ngồi trên ghế thái sư trước bàn.

Vươn tay mở sổ sách đã sớm sắp xếp gọn gàng trên bàn ra, từng tờ một chăm chú xem, thần sắc, chuyên chú cơ hồ nhìn không thấy bất kỳ vật gì khác trước mắt!

Lúc đứng yên, Kỳ Nguyệt vụng trộm giương mắt nhìn, không biết vì cái gì, hắn chính là thích nhìn Tống Ngâm Tuyết như vậy, cơ trí, lạnh nhạt, toàn thân tản mát ra vẻ đẹp tài trí, khiến bản thân hắn, không thể rời mắt.

Tuy nàng vẫn trước sau như một lãnh đạm với hắn, nhưng trải qua lần rung động trước đó, trong lòng của hắn, đã hoàn toàn không cách nào khống chế chính mình không nghĩ đến nàng, nhớ nhung nàng, tới gần nàng nữa! Chỉ bất quá là hắn không dám thể hiện quá lộ liễu, chỉ có thể đứng ở bên cạnh nàng, vụng trộm nhìn nàng thôi.

“Kỳ Nguyệt!” Một tiếng kêu vang lên, đưa hắn từ trong suy nghĩ kéo về, ngẩng đầu, có chút khó hiểu, miệng lập tức đáp: “Chuyện gì? Có phải là sổ sách có sai sót?”

“Không có, người làm rất tốt, sổ sách không có bất kỳ tỳ vết nào.” Thu sổ sách về, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu mà nói.

“A!”

Không có sai là tốt rồi! Rũ mắt xuống, Kỳ Nguyệt không khỏi âm thầm cảm thán trong lòng.

Nhìn bộ dạng thuận theo của hắn giờ phút này, lại nhớ tới thái độ hung ác của hắn mấy tháng trước, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt trong lòng, miệng không ngừng nói: “Kỳ Nguyệt, ta nhớ người trước kia, hình như rất hận ta a?”

Vừa nghe lời này, trong lòng Kỳ Nguyệt cả kinh, không rõ nàng rốt cuộc là có dụng ý gì, miệng không khỏi đáp lại nói: “Cái kia. . . . là trước đây tôi hiểu lầm quận chúa. . . .”

“A? Làm sao người biết là người hiểu lầm ta? Dù sao có mấy lời, là ta thuận miệng nói với Lục ca ca, không cần quá tin!”

Lời nói trêu chọc. Vừa thấy lời ấy, phản ứng đầu tiên trong lòng Kỳ Nguyệt chính là muốn nói: “Không, ta tin nàng!” Chính là phản ứng thì phản ứng, nhưng vì thể diện, cuối cùng, hấn vẫn không nói ra miệng.

Tống Ngâm Tuyết nhìn hấn không nói lời nào, cũng không để ý tới trong lòng hấn rốt cuộc nghĩ thế nào, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, nhàn nhạt mà nói: “Kỳ Nguyệt, còn nhớ ta từng nói qua, người làm tổng quản cho phủ ta một năm. Một năm sau, bất luận kết quả thế nào, ta đều đáp ứng, thả người rời đi.”

“Quận chúa?” Trong nội tâm, bỗng dưng cả kinh, nghe Tống Ngâm Tuyết lúc này nói đến chuyện này, Kỳ Nguyệt mắt tròn, không khỏi thẳng tắp nhìn qua nàng.

Không nhìn tới phản ứng của hấn, cũng không quan tâm phản ứng của hấn, thu hồi ánh mắt, mỉm cười mà nói, làm như có ý tốt, nhưng thật ra là vô tình mở miệng: “Kỳ Nguyệt, những ngày này, người làm rất tốt! Cho nên ta nghĩ, sớm chấm dứt ước định, từ nay về sau, người tự do!”

Nhàn nhạt mà nói..., không có ý không muốn gì, không có một chút lưu luyến, thẳng tắp chấn động khắp của tứ chi bách hài Kỳ Nguyệt. Ngắc đầu, trong mắt đầy khiếp sợ cùng đau lòng, cơ hồ không có nửa giây lo lắng, hấn thẳng tắp phản bác ra tiếng: “Không! Ta không đồng ý!”

“A? Người không đồng ý?” Chuyển mắt nghe thấy, cười bất lương, nhẹ giương mắt lên, Tống Ngâm Tuyết thẳng tắp hỏi: “Nói lý do của người đi! Nếu như ta nhớ không lầm, người trước đây, chính là thập phần mong chờ có thể đi ra tòa lao tù này!”

78. Q.1 - Chương 78: Thư Ly Trốn Đi

“Nói lý do của người đi! Nếu như ta nhớ không lầm, người trước đây, chính là thập phần mong chờ có thể đi ra tòa lao tù này!”

Tống Ngâm Tuyết nói trắng ra, nghe vậy Kỳ Nguyệt ngắc đầu, toàn thân chấn động không ngừng, hấn há hốc miệng, vô lực nói: “Ta —— ta ——”

Thấy bộ dạng của hấn, Tống Ngâm Tuyết cũng không mềm lòng, bởi vì nàng là một người ghi thù, nàng đã từng phần đầu quên mình cứu hấn, mà đổi lấy, hấn lại khoanh tay đứng nhìn lạnh lùng, cho nên, hiện tại nàng đối với hấn, ngoại trừ lạnh nhạt ra, sẽ không có gì nữa.

“Kỳ Nguyệt, ta thả người đi, người hấn là cảm thấy cao hứng mới đúng a! Dù sao người trước đây, hao hết tâm tư cũng chỉ vì chạy ra cái nhà lao này? Tại sao hôm nay thực hiện được rồi, lại có loại vẻ mặt này? A, ta biết rồi, người nhất định là quá cao hứng, mới chân tay luống cuống như vậy, đúng không?”

Vô lương tâm mà nói..., chế nhạo châm chọc! Đứng lên, không để ý khuôn mặt Kỳ Nguyệt cả kinh có chút tái nhợt, Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhàn nhạt chờ đợi.

Tống Ngâm Tuyết nàng, cho tới bây giờ cũng không phải là người tốt lành gì! Phúc hắc ghi thù, có oán tất báo! Chỉ cần là người đã từng tổn thương nàng, hay là bỏ rơi nàng, nàng sẽ không khách khí mà đối đãi! Như Kỳ Nguyệt hiện tại, tuy không biết mình trong lòng hấn rốt cuộc là chiếm cái vị trí gì, nhưng nàng dám khẳng định, hấn đối với nàng, động tâm rồi.

Nàng mặc kệ cái lần động tâm này trình độ bao nhiêu, cho dù chỉ có một chút một chút xíu thôi, nhưng nhìn bộ dáng đau đớn của hấn hiện tại, hờn dỗi vì rơi xuống vực ngày đó, xem như có chút giảm bớt.

“Ta, ta.” Kỳ Nguyệt không rõ vì cái gì trong lúc này, nàng lại muốn hấn đi! Chẳng lẽ hấn là làm sai cái gì? Hay là bị chán ghét rồi?

Hấn thừa nhận, lúc đầu, hấn xác thực là muốn rời đi chỗ này! Chính là theo thời gian trôi đi, lòng của hấn, đã chậm rãi thay đổi. Bất kể là việc đang làm mang đến cho hấn cảm giác phong phú cùng thỏa mãn, hay là sự tin cậy trong nội tâm đối với Tống Ngâm Tuyết, cũng làm cho trái tim đã chết đi lâu ngày kia, lại từ từ bắt đầu nhảy lên một lần nữa.

Kể từ khi biết sự thực chuyện Thanh nhi bị làm nhục, cùng với nguyên nhân nàng nhốt mình, nỗi hận hằn đối với nàng, cũng đã chậm rãi tan biến.

Hắn không cách nào tự đánh giá cảm giác của hắn đối với nàng, chỉ là vào lần nàng trung xuân được kia thì hắn đã thật sự rõ ràng, hắn yêu mến nàng, không muốn nàng bị thương, muốn nhìn thấy nàng cười, muốn nhìn thấy bộ dáng tinh quái một cách giao hoạt của nàng!

Lòng của hắn, mâu thuẫn, giãy dụa! Hắn vì bản thân thích một nữ tử có tiếng xấu mà mâu thuẫn như vậy, vì cảm tình chính mình rất muốn đè nén nhưng mà làm thế nào cũng đè nén không được mà giãy dụa!

Bao nhiêu lần, hắn muốn trốn tránh, nhưng đến cuối cùng, lại không thể không cam tâm tình nguyện trở về. Rất bất đắc dĩ, rất thất bại, nhưng lại, lại rất ngọt ngào!

Đúng vậy, trông thấy nàng, hắn rất ngọt ngào! Cứ như loại cảm giác ở lâu trong bóng đêm, nhưng mà đột nhiên trông thấy ánh mặt trời, tuy chuyện ấy, là liều mạng hưởng tới.

Hắn hưởng tới nàng, muốn một mực đợi bên người nàng, lẳng lặng chờ đợi nàng, chú ý nàng, khi hắn chưa phá tan sự rối rắm và phòng phủ của bản thân, cứ như vậy yên lặng nhìn nàng. Chính là vì cái gì trong lúc này, nàng lại nói như vậy, sớm giải trừ ước định? Hắn không cần, hắn không cần! Hắn không muốn sau này mình rốt cuộc sẽ không nhìn thấy nàng được nữa, không cần phải thừa nhận sự thống khổ không muốn dứt bỏ rồi lại không thể không dứt bỏ! Cho nên vừa nghe lời của nàng, phản ứng đầu tiên của hắn, chính là không cần nghĩ ngợi mà cự tuyệt.

Tống Ngâm Tuyết đứng bên cửa sổ, miệng nhàn nhạt mỉm cười, nàng thấy Kỳ Nguyệt thủy chung không thể nói ra nguyên nhân, không khỏi xoay người, thẳng mắt đối diện với hắn, “Kỳ Nguyệt ——”

Nàng vừa mở miệng, có lẽ là sợ nàng sẽ nói ra cái gì làm mình thương tâm thêm nữa, Kỳ Nguyệt rùng mình nói liên tục cắt lời nàng, ngược có chút đau nhức.

“Quận chúa, Kỳ Nguyệt không thể đáp ứng người! Bởi vì Kỳ Nguyệt không cách nào cam đoan khi mình ra phủ, sẽ không bị Lục điện hạ đến quấy rầy!”

Dưới tình thế cấp bách, đành mang ra Tống Vũ Kiệt ra làm lá chắn, Tống Ngâm Tuyết liền giật mình, đảo mắt cúi xuống, “Ý của người là, chỉ cần Lục điện hạ có thể bảo đảm không đi quấy rầy người, người sẽ đáp ứng xuất phủ, phải không?”

“Phải!” Đám lao phải theo lao, dù sao lời hắn đã nói ra miệng, hiện tại đành phải kiên trì tới cùng.

Tống Vũ Kiệt, ngàn lần, ngàn lần đừng buông tha cho ta! Lúc này, nhất thời một ý nghĩ cực kỳ buồn cười rõ ràng lại hiện lên trong đầu Kỳ Nguyệt. Chưa bao giờ khát vọng Tống Vũ Kiệt dây dưa chính mình như vậy, bởi vì chỉ cần hắn còn dây dưa, thì mình có thể tiếp tục viện cố lưu lại trong vương phủ!

Ý nghĩ lừa mình dối người, chỉ là bởi vì người trong cuộc thì mờ mịt, người ngoài cuộc thì rõ ràng! Kỳ Nguyệt đến tôn nghiêm nam tính kiêu ngạo của chính hắn cũng có thể biến tướng mà bỏ qua rồi, cảm giác mãnh liệt như vậy, lại có cái đạo lý gì, cái gì ý niệm có thể kiềm giữ đây? Cần gì phải phí công hao tổn tinh thần một mình giãy dụa, mâu thuẫn.

Tống Ngâm Tuyết khẽ gật gật đầu, tự hỏi mấy lời của hắn, cảm thấy kỳ thật cũng không sai! Mặc dù kế hoạch mình cần hưu phu, nhưng đối với người có thân phận bất tiện như Kỳ Nguyệt, tối thiểu nhất cũng phải cam đoan sự an toàn sau này của hắn. Tống Vũ Kiệt phóng đảng dã tâm, luôn âm thầm ngấp nghé Kỳ Nguyệt, nếu quả thật để cho hắn cho thực hiện được ý đồ, lòng nàng, thế nào cũng sẽ bắn khoan! Không phải bởi vì nàng đau lòng Kỳ Nguyệt, mà là không muốn nhìn thấy mỹ nam tuấn nhã nhã nhận như thế rơi vào dâm khấu của Tống Vũ Kiệt, tự đứng tiện nghi cho tiểu tử mập ú kia!

“Được, ta sẽ bắt hắn đáp ứng!” Không nói thêm một câu gì nữa, cười nhạt xoay người đi ra ngoài, sau lưng, Kỳ Nguyệt không khỏi nắm chặt hai đấm, trái tim, có chút không chịu đựng mà bắt đầu co rút lại.

Đêm tối trăng cao, chưa nói tới chuyện giết người, nếu muốn trốn đi, thì không thể có thời điểm tốt hơn!

Một thân ám trang, rón rén đi ra cửa hồng Nhữ Dương Vương phủ, Ứng Thư Ly nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chậm rãi đi ra ngoài. Ở đây bình thường là có thủ vệ gác, chỉ vì hắn sớm đã dùng tiền đã thông quan hệ, cho nên về chuyện thông hành, coi như thẳng đường.

Ra khỏi Vương Phủ, tâm tình vô cùng thoải mái, không quay đầu lại nhìn tòaphủ đệ hần đã ở hơn một năm, không chút chần chờ nhấc chân.

“Cứ như vậy mà đi sao?” Một thanh âm trêu chọc không tính là lớn, nhưng vang lên vào đêm khuya mọi nơi đều tĩnh lặng này có vẻ phá lệ trong trẻo.

Khi Thư Ly vừa bước chân đi bước đầu tiên thì sau lưng, có một thân ảnh xinh đẹp thon dài chậm rãi đi ra, trên mặt tươi cười nhẹ nhàng.

Nghe vậy khiếp sợ, mạnh mẽ quay đầu lại! Tổng Ngâm Tuyết ngoài dự kiến xuất hiện trong màn đêm, Thư Ly hình như nhìn chưa rõ nên hai mắt không khỏi phóng đại, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ vẻ không thể tin được!

“Ngươi!”

Mở miệng kinh ngạc, không khỏi nhăn lông mày lại thật sâu, nhìn Tổng Ngâm Tuyết xuất hiện vào giờ phút này, trong trái tim Ứng Thư Ly ngoại trừ khó hiểu, cũng nhận thức tình huống.

Vi đàn mà sinh, vi đàn mà si, Ứng Thư Ly hần chính là người như vậy! Nguyên bản hôm nay kế hoạch hoàn hảo có thể trốn ra, nhưng lại không thể tưởng tượng được hành động đã bị người khác biết được, không còn lời nào để nói, chỉ có bình tĩnh tiếp nhận.

” Khiên Ngưu nói cho ngươi?” Đứng thẳng, quãng cục nợ đi rồi, sự việc đã bại lộ, không có gì để giấu diếm nữa!

“Không phải!” Nhàn nhạt cười, nhẹ lắc đầu, Tổng Ngâm Tuyết tiến lên một bước, lời nói nói thấp nhu.

“Không phải?” Nghe vậy nghi hoặc, rất là khó hiểu, đáy lòng không khỏi âm thầm suy đoán: đã không phải Khiên Ngưu nói, Tổng Ngâm Tuyết làm sao lại biết được? Dù sao hành động của mình cho tới nay đều rất bí mật! Ngoại trừ cữu cữu (cậu), thì không có thêm ai khác biết.

Trong mắt đầy phức tạp, nhìn chằm chằm vào nàng. Thấy vậy, Tổng Ngâm Tuyết không khỏi cười lên một tiếng, mở miệng nói thật nhỏ: “Trong lòng ngươi là đang suy đoán ta làm sao lại biết kế hoạch của ngươi đúng không? Kỳ thật cái này rất đơn giản!”

“Ngươi nói đi?” Nghe ra nàng đối với kế hoạch của mình hoàn toàn không thêm để ý, trong trái tim Thư Ly không khỏi mơ hồ có chút phản cảm. Cô quận chúa bao cở háo sắc này, nàng rất cuộc biết được gì!

Biết là hần khó chịu với mình rồi, Tổng Ngâm Tuyết cố ý ngẩng đầu, khiêu khích nhìn hần, miệng chế nhạo nói: “Rất đơn giản a! Bởi vì đám thủ vệ ngươi dùng tiền mua được kia, bọn họ thu tiền của ngươi sau đó lại sợ hãi gánh trách nhiệm, cho nên toàn bộ chạy tới ta đây mật báo a!”

Đương nhiên sẽ không thật sự nói ra mình làm sao mà biết được, Tổng Ngâm Tuyết lúc này, vì trêu tức Thư Ly, cố ý mang một ít lời nói kích thích đến đả kích hần.

Tin là thật, không khỏi hối tiếc, đang hối hận vì chính mình quá sơ ý chủ quan, cũng không nhìn được phần nợ với mấy tên thủ vệ! Mà đám thủ vệ đáng thương, sau này không chỉ phải chịu sự trừng phạt xứng đáng với bọn họ, còn bị Thư Ly tự dưng oán hận, chút tiền này, cầm cũng quá TM không dễ dàng đi!

Biết rõ sự việc đã bại lộ, hết thảy đã không thể xoay chuyển, trong nội tâm Thư Ly bỗng nhiên bình tĩnh, đơn giản thờ ơ nhún nhún vai, tùy ý hỏi: “Đã bị quận chúa bắt được, Thư Ly cũng không giải thích nhiều nữa! Chỉ là không biết quận chúa sẽ đối phó Thư Ly như thế nào, nói ra một chút, cũng để cho ta chuẩn bị cho tốt!”

Không muốn cúi đầu với nàng, Thư Ly khiêu khích nói.

Nghe vậy nhàn nhạt cười cười, trong hai tròng mắt lờ ra hai đạo thâm thúy hơn người, Tổng Ngâm Tuyết vui vẻ tiến lên nói: ” Thư Ly lại cho rằng, ta đây là đang hại ngươi sao? Ha ha, kỳ thật không phải, ta đây là đang cứu ngươi đấy!”

“Cứu ta?” Không cách nào tưởng tượng được con người làm sao có thể vô sỉ đến loại tình trạng này! Rõ ràng lúc này ngăn trở đường đi của hần, chặt đứt cuộc đời hần sau này, lại còn ở chỗ này đồng dạng nói đây là đang cứu hần? Thử hỏi thế gian này, còn có người không biết xấu hổ hơn nàng sao!

Trong nội tâm, không khỏi có một ngọn lửa giận đang thiêu đốt, chán ghét nhìn gương mặt mà hấn cho rằng là xấu nhất ác nhất trên đời này, Thư Ly nhin không được hung hăng quay đầu đi, không thèm nhìn nàng.

Biết rõ suy nghĩ trong lòng hấn, Tống Ngâm Tuyết cũng không giải thích, chỉ mỉm cười nhìn kỹ hấn trong chốc lát, đột nhiên thu nụ cười lại, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói, “Người không tin ta đang cứu người? Được! Ta đây nói cho người nghe!”

Xoay người mạnh mẽ chống lại đôi mắt hấn, trong mắt mơ hồ như muốn hút hồn người, lời nói của Tống Ngâm Tuyết lúc này trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong lời nói không có chút khách khí nào nói trắng ra.

“Ta hỏi người, người muốn đi nơi nào?”

“Không thể trả lời!”

Bởi vì không biết Tống Ngâm Tuyết rốt cuộc hiểu biết về lần trốn đi này được bao nhiêu, vì tránh liên lụy đến cữu cữu, cho nên đối với câu hỏi của nàng, hấn một mực không trả lời.

“Người không nói ta cũng biết! Không phải là nước Đông Bình sao?” Không che dấu chút nào nói ra mục đích của hấn, nhìn đến biểu lộ tràn đầy kinh ngạc của Thư Ly, Tống Ngâm Tuyết lạnh lùng cười cười.

“Thế nào? Rất giật mình? Cảm thấy chuyện bí ẩn như vậy, ta làm sao mà biết, đúng không?”

Tàn nhẫn phân tích ra nghi hoặc nơi đáy lòng hấn, Tống Ngâm Tuyết lạnh mắt tiếp tục nói, “Thư Ly, ta không những biết người muốn đi chính là nước Đông Bình, hơn nữa ta còn biết lần này người tới tiếp ứng người, chính là cữu cữu, Đông Bình tả tướng đại thần Thạch Hoàng Lăng, đúng không?”

Lời nói có khí phách vang lên rõ ràng trong đêm khuya sau giờ Ngọ, Tống Ngâm Tuyết không để ý tới sắc mặt Thư Ly càng ngày càng khó coi, khe nhếch miệng cười tiếp tục nói: “Thư Ly, kỳ thật từ thời điểm hơn một năm trước, sau khi người tiến vào Nhữ Dương Vương phủ của ta không bao lâu, người đã một mực âm thầm cùng cữu cữu của người có liên lạc, mưu đồ một ngày kia có thể rời khỏi đây!”

“Một người bị người khác giam cầm, trong nội tâm tự nhiên muốn thoát ra thôi! Điểm này, ta không trách người! Nhưng mà chuyện ta trách người, sau khi người rời khỏi, chỗ đến lại là Đông Bình! Chỉ về điểm này, hôm nay, ta dù thế nào cũng sẽ không để người được như nguyện!”

Tống Ngâm Tuyết rõ ràng hung ác nói, biểu lộ cũng trịnh trọng theo, đối với chuyện này, Thư Ly tuy không lưu tâm, nhưng khí tức lạnh lùng tản mát ra từ trên người nàng, hấn lại nhất nhất cảm nhận được.

“Người. Người là có ý gì?” Cau mày mà hỏi, trong lòng có quá nhiều điều khó hiểu, không rõ vì sao trong lời của nàng, giống như với chuyện mình trốn đi còn mơ hồ ủng hộ? Cái này, thật sự là quá kỳ quái, thật là quỷ dị!

Cử động mắt nhìn về phía nàng, khuôn mặt tuần tú trầm tư. Thấy tình hình này, Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, chằm chọc mở miệng nhắc nhở: “Xin hỏi Thư Ly công tử, trước đây, người là vì cái gì bị hoạch tội!”

” Gian tế nước Đông Bình!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết hỏi đến chuyện này, Thư Ly không chút nghĩ ngợi mở miệng đáp, nhưng sau khi vừa dứt lời, toàn thân hấn lại đột nhiên chấn động, biểu hiện giật mình.

“Người là nói. Sẽ không ! Sẽ không! Căn bản không có chuyện này!” Lắc đầu, vẻ mặt kinh ngạc, Thư Ly bối rối nói.

Nghe vậy, mỉm cười, Tống Ngâm Tuyết chau mày nói: “Cái gì sẽ không? Cái gì không có? Người thật sự cho rằng như vậy sao?”

“Ừng Thư Ly, ta hỏi người! Dùng người một kẻ tay trắng, nhiều nhất là có tài đánh đàn trước mặt mọi người, vì cái gì có người muốn lập kế hãm hại người? Cho dù mẹ của người giấu diếm nàng là người Đông Bình, nhưng chuyện này lại có thể nói lên cái gì? Không nói đến nàng đã sớm mất không còn ở nhân gian, cho dù nàng còn sống, dùng cái thân phận không được tham gia vào chính sự kia, nàng lại có thể thám thính được thứ gì?”

“Chính là có đôi khi, sự tình chính là hoang đường như vậy! Dùng một cái tội có lẽ có* như vậy đem người xử trảm, người chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái sao?”

(*Tội có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

“Kỳ quái? Ta đương nhiên cảm thấy kỳ quái! Chính là tùy ý thao túng nhân mạng, đây không phải tác phong trước sau như một của hoàng gia các người sao?” Như là nói đến chỗ đau, Thư Ly cũng biến thành sắc bén! Hồi tưởng lại phụ thân mình từng đi theo Nhữ Dương Vương xuất sinh nhập tử nhiều lần, cuối cùng còn rơi vào kết cục da ngựa bọc thây, vị hoàng đế Tống Vũ Thiên kia, sao lại nhẫn tâm hạ lệnh đưa huyết mạch duy nhất của Ứng gia là hấn ra xử trảm đầu phở!

Phần nộ, cảm hận, không khỏi làm Thư Ly đỏ hai mắt, mình ra sao cũng được, nhưng nghĩ tới bất công này, hấn lại nhin không được phần nộ xông lên não.

Tống Ngâm Tuyết thấy phản ứng của hấn lúc này, cũng không có nói cái gì nữa, biết hấn là vì chính phụ thân mình mà cảm thấy bất bình, cho nên chỉ lẳng lặng nhìn hấn.

“Thư Ly, nếu như người đủ thông minh, người nên hiểu được, Tống Vũ Thiên đã có thể bởi vì dạng nguyên nhân vô căn cứ này trị tội người, trong lòng hấn, căn bản chính là có chủ tâm muốn người chết!”

“Vẫn là câu nói kia! Người bất quá chính là một bình dân có tài đánh đàn xuất chúng, nhiều nhất xem như là hậu duệ của tướng lãnh thôi, cùng hấn không có cái xung đột mãnh liệt gì, vì cái gì hấn có chủ tâm muốn đưa người vào chỗ chết như vậy? Trong chuyện này, đương nhiên sẽ là có nguyên nhân!”

Tống Ngâm Tuyết đương nhiên sẽ không nói cho hấn biết, Tống Vũ Thiên sở dĩ muốn giết Thư Ly, đều là bởi vì phụ thân hấn từng là Đại Tướng tâm phúc của Nhữ Dương Vương! Dùng một cái cơ mượn tạm rách nát để thực hiện mưu đồ của mình, thứ nhất là sợ Thư Ly kế thừa di nguyện của cha hấn, đến lúc đó hiệu triệu người yêu thích tài đánh đàn của hấn ủng hộ Nhữ Dương quận chúa, thứ hai giết hấn rồi, chẳng những chặt đứt hậu hoạn, lại có thể có tác dụng giết gà dọa khỉ, cho đám lão già vẫn đang ủng hộ Nhữ Dương Vương kia, biết kết cục đối nghịch cùng Tống Vũ Thiên hấn.

Nguyên nhân này ảnh hưởng quá nhiều, Tống Ngâm Tuyết lúc này sẽ không giải thích nhiều với Thư Ly, nàng quay lưng lại, ý vị thâm trường nhìn không trung, miệng thấp giọng vũng vàng nói: “Thư Ly, mặc kệ Tống Vũ Thiên là bởi vì nguyên nhân gì, tóm lại hấn muốn giết người, đây là sự thật! Như vậy người cho rằng, đối với một người hấn muốn giết, hấn sẽ dễ dàng buông tha như vậy sao?”

“Người là nói, hấn sẽ nửa đường chặn giết ta?” Nheo mắt lại, vẻ mặt nghiêm túc nói, Thư Ly lúc này, trong nội tâm đối Tống Vũ Thiên, là hận đến tận đầu khớp xương.

“Không! Hấn sẽ để người rời đi, thuận lợi đi đến Đông Bình! Sau đó, quang minh chính đại công khai lên án người!”

” Tại sao hấn phải làm như vậy?” Bởi vì không biết chân tướng cả sự kiện này, cho nên Thư Ly cũng không hiểu được ý tứ trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết.

Tống Ngâm Tuyết nhìn hấn chăm chăm, nhìn thật lâu, trong nội tâm, đột nhiên có một loại thương cảm, một loại hâm mộ xông lên đầu! Hấn kỳ thật, là người rất cô độc, chỉ một mực đắm chìm trong thế giới âm nhạc của hấn, tinh khiết, trong sạch, không có quá nhiều tính toán cùng mưu đồ, cảnh giới như vậy, quả thực cũng làm cho người ta hướng tới.

“Bởi vì hấn muốn hoàn thành âm mưu, hấn muốn danh chính ngôn thuận đem người ép vào tội gian tặc, sau đó bác bỏ mọi công tích của phụ thân người, hủy thanh danh của hấn, làm cho hấn vĩnh viễn mang trên lưng nổi ô nhục!” Cũng mượn chuyện này đả kích danh vọng Nhữ Dương Vương!

Một câu cuối cùng này, Tống Ngâm Tuyết chỉ yên lặng nói trong đáy lòng. Ngẩng đầu, cười nhạt nhìn hấn, miệng chậm rãi nói: “Ứng Thư Ly, ta nói đến vậy rồi, nếu như người vẫn muốn tiến đến Đông Bình, giờ phút này, ta đây cũng tuyệt đối sẽ không ngăn trở nữa!”

“Người. . . .” Chưa bao giờ thấy qua Tống Ngâm Tuyết trịnh trọng như vậy, nghiêm túc như vậy, thẳng khiến Thư Ly giật mình không ít.

Tống Ngâm Tuyết trước kia, điêu ngoa chơi đùa, tùy hứng lỗ mãng, toàn thân làm sao từng phát ra khí chất khiếp người, cao nhả tự tin như hiện tại.

Nhìn trong mắt Thư Ly lúc này có chút bất định, Tống Ngâm Tuyết chấp một tay ra sau, trên mặt nở nụ cười động lòng người, “Ừng Thư Ly, người bắt quá chính là muốn rời đi Như Dương Vương phủ mà thôi, có đi Đông Bình không, kỳ thật trong lòng người, cũng không chấp nhất, đúng không?”

“ ”

Lúc này vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, Thư Ly đầu tiên là do dự trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu, kiên định nghiêm mặt nói: “Đúng! Chỉ cần có thể rời đi nơi này thôi, đi chỗ nào ta cũng không quan tâm!”

Ngắn gọn, khẳng định mà nói..., Thư Ly nói ra tiếng lòng, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười bình tĩnh nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hã , trong nội tâm không khỏi mỉm cười một cái, khóe miệng chậm rãi hiện ra một độ cong nhỏ bé: “Được, ta đồng ý cho người đi! Nhưng bắt quá người phải đáp ứng ta một điều kiện!”

79. Q.1 - Chương 79: Diễn Kịch

“Được, ta đồng ý cho người đi! Nhưng bắt quá người phải đáp ứng ta một điều kiện!”

Mang theo nụ cười tà tính toán, hai mắt Tống Ngâm Tuyết thẳng tắp nhìn vào mắt Thư Ly, đôi mắt kia lóe sáng chói mắt, thẳng đến Thư Ly nghi hoặc một hồi.

“Người là nói. Người để cho ta đi?”

“Đúng vậy, cho người đi! Chỉ cần không phải Đại Tụng cùng Đông Bình, tùy người muốn đi chỗ nào thì đi!”

Lời nói khẳng định, Tống Ngâm Tuyết lúc này ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, nghiền ngẫm mà đùa giỡn cười nói: “Ai nha, buổi tối này, cùng một nam tử làm giao dịch, hiệu quả thật đúng là không tốt !”

Vừa nghe nàng nói như vậy, theo phản xạ cho rằng nàng muốn làm chuyện gì đó, trên gương mặt tuấn tú tức giận của Thư Ly không khỏi hiện lên một tia xem thường, ngay sau đó mở miệng nói: “Nếu như là muốn ta hầu hạ người, xin người tốt nhất là đừng mở miệng! Ta tình nguyện cả đời bị nhốt trong cái lồng giam này, cũng không nguyện dính vào nửa điểm quan hệ với người!”

Thư Ly phân rõ giới hạn nói, nghe vậy Tống Ngâm Tuyết cười yếu ớt, song chừng không khỏi nhẹ vỗ, miệng chậm chọc nói: “Tốt! Rất tốt! Thư Ly công tử quả nhiên không giống người bình thường, một thân ngông nghênh ngang tàng, thanh cao không thua kém bất luận kẻ nào! Ha ha, bắt quá người yên tâm, người thanh cao, bản quận chúa so với người rõ ràng càng thanh cao hơn! Người không muốn hầu hạ bản quận chúa, bản quận chúa còn không thích để cho người đụng vào!”(Myu: ta thích câu này của Tuyết tỷ >>.<>

“Như thế rất tốt! Có những lời này của quận chúa, Thư Ly cũng yên tâm!” Khiêu khích nhìn lại Tống Ngâm Tuyết, thái độ không tính là kiêu ngạo, nhưng mà có chút ác liệt, Thư Ly lúc này, nhẹ nhặt tay nải trên đất lên, chậm rãi nói: ” Quận chúa đã không muốn Thư Ly hầu hạ, Thư Ly cũng không biết còn có cái gì khác có thể giúp được quận chúa?”

“Rất đơn giản, theo giúp ta diễn kịch!” Không để ý tới thái độ của hã , xoa người, mặt hướng vào trong phủ, sắc mặt Tống Ngâm Tuyết lúc này trầm tĩnh như nước.

“A, diễn kịch? Diễn kịch cái gì?” Thẳng thắn hỏi lại, sắc mặt khinh thường.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không có một tia do dự, mặt đẹp mỉm cười nói: “Kịch Hưu phu!”

“Kịch Hưu phu?” Khiếp sợ, lại khiếp sợ một lần nữa! Thậm chí khiếp sợ đến tột đỉnh! Cái này. Đây là cái tên háo sắc thành tánh Như Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết sao? Nàng vừa rồi rõ ràng nói hưu phu?

Khó hiểu, nghi hoặc, kinh ngạc, rung động! Ứng Thư Ly lúc này, các loại biểu lộ luân chuyển biến hóa trên mặt, nhưng không có một loại biểu hiện gọi là tin tưởng!

Thật là! Quá đột nhiên, quá khác thường! Không thể tưởng tượng được một ngày kia, hai chữ “Hưu phu” này, lại từ trong miệng của nàng nói ra! Thực sự làm người ta khó có thể tin được!

Biết trong lúc nhất thời hẳn sẽ không tin, Tống Ngâm Tuyết cũng không giải thích nhiều, chỉ nhắc chân chậm rãi đi tới trong phủ, miệng ném ra câu nói sau cùng: “Yên tâm đi, không cần phải lo lắng ta sẽ đổi ý! Sau khi chuyện thành công, ta sẽ phái người tự mình hộ tống người ra Đại Tụng!”

Trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nói..., nương theo thân ảnh thanh lệ chậm rãi đi xa, sau lưng, Thư Ly vẫn trở mắt chưa kịp hồi thần, thẳng tắp nhìn thân ảnh kia, trong nội tâm, một mảnh cuộn cuộn.

Hôm nay sắc trời còn chưa sáng, trong Lục Vương Phủ, một tiếng kinh hô sắc bén chấn kinh tất cả mọi người!

Bối rối chạy ra khỏi cửa, tìm kiếm nơi thanh âm bắt nguồn, mọi người vội vàng đẩy cửa dò xét, muốn biết trong phủ rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

Mới đẩy cửa, không khỏi hít sâu một hơi, nhìn qua chỉ thấy trong phòng, mỗi người trừng lớn con ngươi, giương miệng rộng, biểu lộ khó có thể tiếp nhận.

“Phu, phu nhân.” Trong sự hoảng hốt không dám tin, chỉ thấy Khiên Ngưu toàn thân xích lôa, trên người hiện đầy dấu vết sau khi hoan ái, đang kéo chăn che ngực, vẻ mặt mờ mịt biểu lộ không hiểu. Mà ở bên cạnh nàng, lúc này có một nam tử xa lạ cũng toàn thân xích lôa đang nằm ngửa, thoải mái o o ngáy.

“Hắn, hắn là ai ? Tại sao lại ở trong phòng ta! Điện hạ?”

Khiên Ngưu bị kinh hãi, lúc này cuộn thân thể mình lại, hai mắt đăm lẹ, lờ mờ hồi tưởng lại chuyện tối ngày hôm qua.

Không biết vì cái gì, đêm qua nàng cảm giác đầu mình có chút chóng mặt, choáng váng, vì vậy lên giường nghỉ ngơi. Đến nửa đêm, cảm giác có người đi vào gian phòng của nàng, sau đó trực tiếp ôm lấy nàng cuồng hôn một hồi, càn rỡ cứ như là ăn xuân được.

Nàng bị khiêu khích dục hỏa đốt người, trong mơ mơ màng màng còn tưởng rằng người đến là Tống Vũ Kiệt, vì vậy dưới tất cả sự mừng rỡ, liền bắt đầu nhiệt liệt đáp lại! Nàng nhớ rõ hai người bọn họ, dây dưa, gặm cắn, liều chết giao chiến không biết bao nhiêu lần, thẳng đến sau nửa đêm hết sức hụt hơi, lúc này mới hỗn loạn ngủ đi.

Vốn tưởng rằng lần cuồng dã tối hôm qua, Tống Vũ Kiệt biểu hiện mê luyến mình như vậy, còn cảm thấy vui vẻ không thôi! Nhưng ai biết ngày hôm sau trọn mắt mở mắt, thế giới này liền thay đổi rồi!

Bên cạnh nàng, nằm một nam nhân lạ lẫm xấu xí khó coi, trên thân thể trống trơn cởi hết, thậm chí còn hiện đầy sự dơ bẩn đã lâu không có tắm rửa, sự dơ bẩn kia nóng rực đâm thẳng vào mắt Khiên Ngưu.

“Hắn là ai! Hắn là ai!” Diên cuồng kêu lên, không thể tin được đây là sự thật, Khiên Ngưu lúc này không ngừng lắc đầu, trong nội tâm vô cùng sợ hãi.

Xong rồi! Nàng xong rồi! Nàng thất tiết rồi!

Vốn dù nàng thất tiết, chỉ cần không phải sau khi tiến vào Vương Phủ, cũng còn được nói là quá khứ, dù sao trong phủ có một ít thị thiếp, cũng là xuất từ thanh lâu! Chính mà tình huống trước mắt của nàng bất đồng, nàng là tiến phủ trước, sau đó mới thất tiết, hồng hạnh ra tường, cái tội danh này, đối với một nữ tử đã kết hôn mà nói, chính là tuyệt đối chịu không nổi!

Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy!

Đôi mắt đầy khiếp sợ trừng lớn, lại chống lại ánh mắt hèn mọn của bọn hạ nhân, Khiên Ngưu biết nàng đã xong rồi.

Nàng bình thường thích tác oai tác quái, làm giá một chút, đối đãi hạ nhân không phải nhục mạ chính là trách phạt, trên căn bản là không có người nào ưa. Hôm nay, nàng đã xảy ra chuyện, nhìn những hạ nhân kia biểu lộ mỗi người đều có chút hả hê, trong lòng Khiên Ngưu, hận đến phát điên.

Nàng là bị hãm hại! Nàng bị hãm hại! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Điện hạ? Ta muốn gặp điện hạ!” Lúc này, ý thức được chỉ có Tống Vũ Kiệt mới có thể giúp mình, Khiên Ngưu kéo chăn giãy dựa đứng dậy, không ngừng hướng ra phía ngoài nhìn.

“Điện hạ đêm qua ở trong phòng Vương Phi, giờ phút này làm sao lại xuất hiện ở đây?” Lúc này, biết Khiên Ngưu đại thể đã mất, có một hạ nhân đã bắt đầu công nhiên chống đối.

Răng nga cắn chặt, thâm hận, đang lúc Khiên Ngưu còn muốn nói cái gì thì ngoài phòng, một thân ảnh diễm lệ quất lui đám người, chậm rãi đi đến.

“Đều đứng ở chỗ này làm gì vậy, không có việc gì làm sao?” Thanh âm nghiêm nghị, biểu lộ trong trẻo nhưng lạnh lùng, một đám thị thiếp đi theo phía sau, Lục Vương Phi chậm rãi bước vào phòng.

“Xảy ra chuyện gì, sáng sớm ở đây ồn ào?” Cố ý không nhìn hai người mất trật tự trên giường, Lục Vương Phi chuyển mắt qua một bên.

Biết rõ nàng có dụng ý gì, đám thị thiếp sau lưng cố ý giả bộ cả kinh khoa trương kêu lên: “Nha, ông trời a! Trên giường Khiên Ngưu, thậm chí có nam nhân kia!”

“Nam nhân?” Híp nửa mắt, Lục Vương Phi lúc này mới đưa mắt vòng vo nhìn tới, sau đó không có một tia kinh ngạc bắt đầu nói: “Khiên Ngưu, chuyện này người làm sao giải thích!”

“Thiếp, thiếp không biết! Thiếp cho hần là điện hạ! A, không không, thiếp không biết hần!” Sốt ruột muốn giải thích sự hiểu lầm của mình đêm qua, nhưng lập tức tưởng tượng, như vậy không phải là gián tiếp thừa nhận nàng cùng nam nhân này cấu kết? Vì vậy dưới tình thế cấp bách, Khiên Ngưu lại thề thốt phủ nhận.

Thấy nàng một chốc nói cái này, chốc lát lại nói cái kia, đáy lòng Lục Vương Phi cười lạnh một hồi, nhưng trên mặt, lại giả vờ bình tĩnh tự nhiên, “Khiên Ngưu, người lúc thì nói nam nhân này là điện hạ, lúc lại nói mình không biết hần, rốt cuộc chân tướng là như thế nào a?”

“Vương Phi, còn hỏi chân tướng cái gì! Chân tướng chính là Khiên Ngưu vụng trộm! Mọi người xem xem dấu đỏ trên người nàng, có thể biết đêm qua, bọn họ điên cuồng như thế nào!” Lúc này, một thị thiếp động thân mà nói, rất có tinh thần trọng nghĩa nói ra sự thật!

Kết quả là lập tức, liền có người tung hứng nói tiếp: “Đúng vậy a đúng vậy a, cái này đã rõ ràng rồi, Khiên Ngưu nàng chính là vụng trộm với người khác sau lưng điện hạ! Ông trời a, điện hạ sủng ái nàng như vậy, cơ hồ mỗi buổi tối đều ngủ lại phòng nàng, chỉ là chợt có một lần không đi, nàng đã không chịu nổi tịch mịch như vậy, vụng trộm gọi người đến! Thật là một thứ đồ đê tiện không biết nhục!”

“Đúng! Nàng chính là đồ đê tiện!”

” Mặt hàng hạ đẳng không biết liêm sỉ, quả thực so với kỹ nữ thanh lâu còn không bằng!”

“ ”

Trong nhất thời, tiếng chửi rửa ồn ào vang lên, mắng Khiên Ngưu có chút chống đỡ không được! Nàng khóc hô lác đầu, không ngừng lớn tiếng kêu lên: “Thiếp không phải! Thiếp không phải! Thiếp căn bản không biết hần!”

“Người không biết hần? Vậy tại sao hần lại ở trên giường của người!” Cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên quang mang vô cùng khát máu, Lục Vương Phi lúc này, đưa tay ra hiệu cho hạ nhân bên cạnh, tiến lên lay tỉnh tên nam tử kia.

Trong lác lư, nam tử chậm rãi mở mắt ra, khi hần chứng kiến trước mắt có nhiều người như vậy, biểu lộ thoáng cái ngây dại, “Người, các người. ”

“Chúng ta? Chúng ta cái gì?” Thủy chung cười lạnh nhìn hết thấy, Lục Vương Phi lúc này quát lớn một tiếng, phần nộ mắt trừng hướng nam tử: “Đồ hỗn trướng, ngươi thật to gan, thậm chí ngay cả phu nhân của điện hạ cũng dám tư thông!”

“Nô, nô tài không có! Phu nhân chính cô ta tìm tới nô tài, nói là thăm mướn nô tài đã lâu ngày, đêm qua vừa vận thừa dịp điện hạ không ở đây, cưỡng chế đem nô tài kéo vào gian phòng cùng nô tài giao hoan! Vương Phi minh xét, nô tài gia cảnh bần hàn, vẫn còn chưa lấy được vợ, ngày hôm qua phu nhân kéo nô tài vào phòng thì nói thiệt nhiều dâm ngữ, nô tài nghe xong nhịn không được, cho nên mới, mới. . . .”

Bề bộn quỳ xuống không ngừng dập đầu cầu xin tha, thân thể nam tử dơ bẩn tựa hồ còn mang theo mùi thúi, lúc này triệt để bạo lộ ở trước mặt mọi người, không khỏi khiến cho người ta phát nôn.

Lục Vương Phi bùm lấy cái mũi, trên mặt ghét bỏ, nàng thấy nam tử, khẩu khí không tốt, khó coi nói: “Ngươi tên là gì? Ở nơi nào?”

“Hồi Vương Phi, nô tài Vương Nhị, phụ trách dọn phân trong phủ, cho nên thường xuyên xuất hiện lúc buổi chiều!” Biết vâng lời đáp trả, như là lời kịch đã thảo thuận trước, Lục Vương Phi lúc này, vừa nghe nam tử nói như vậy, lập tức hung ác quát Khiên Ngưu: “Giỏi cho tiện nhân không biết liêm sỉ, đến một nam tử hạ đẳng như vậy cũng không buông tha, quả thực bôi nhọ tôn nghiêm của điện hạ! Có ai không, mang tiện nhân xuống cho ta, đánh bốn mươi đại bản!”

“Dạ!” Vừa nghe đến chỉ thị của Vương Phi, vài tên hạ nhân nam lập tức tiến lên muốn chấp pháp.

Thấy tình huống như vậy, Khiên Ngưu hô to một tiếng, vẻ mặt hung hãn: “Chậm đã! Ta coi ai dám đánh ta! Phải biết rằng trong bụng ta, chính là đã có tiểu vương tử!”

“Cái này. . . .” Vừa nghe Khiên Ngưu nói như vậy, bọn hạ nhân do dự.

Nghe vậy, bạc môi Lục Vương Phi co lại, cười vô cùng lạnh nói: “Vương tử? Với thân thể thấp hèn như người vậy, cũng dám tin là vương tử? Ta thấy không chừng còn là nghiệt chủng của ai!”

Khi nói chuyện, liếc mắt nhìn nam tử quỳ trên mặt đất một chút, thấy vậy, nam tử lập tức hiểu ngay luôn miệng nói: “Chuyện này không liên quan đến nô tài a! Tuy nô tài cùng phu nhân đan dứ nhiều lần, nhưng nô tài mỗi lần đều rất cẩn thận!”

Trước sau bất nhất..., rõ ràng trước nói tối hôm qua mình là bị Khiên Ngưu bắt buộc mới có lần đầu tiên, mà bây giờ lại nói đã đan dứ nhiều lần, cái này không phải rõ ràng là tự mâu thuẫn sao!

Nhưng lúc này, không ai đi trông nom chuyện này, bọn họ chỉ biết là Khiên Ngưu bắt trình với Lục điện hạ, ngay hài tử trong bụng cũng không rõ thân phận! Cho nên biểu lộ mỗi người đều phần nộ không thôi.

Lục Vương Phi lúc này nghe lời ấy, cao ngạo khoát tay chặn lại, thanh âm lãnh khốc nói: “Hai kẻ không biết sống chết, cũng dám vũ nhục điện hạ như vậy, người đâu, đem bọn họ ném ra cho ta, đều đánh bốn mươi đại bản!”

“Dạ!” Hạ nhân lĩnh mệnh.

“Đợi một chút!” Vừa dứt lời, Lục Vương Phi xoay người, trên mặt âm tàn cười nói: “Tuy nói hai người này đáng giận, bắt quá bốn vương phi nhân từ, hai người bọn họ đã có hài tử, bốn vương phi liền xem như làm người tốt, đợi bọn hắn tự nhận hết hình phạt, sau đó để cho Khiên Ngưu theo Vương Nhị này đi thôi!”

“Không —— không —— ngươi không thể như vậy! Ta muốn gặp điện hạ! Ta muốn gặp điện hạ!” Vừa nghe mệnh đẹp của mình tan nát, Khiên Ngưu kêu lên, la hét muốn gặp Tống Vũ Kiệt.

Nhưng những người kia há lại cho nàng cơ hội, không nói hai lời trực tiếp bắt lấy, không để ý thân thể nàng còn trần truồng chưa có mặc quần áo, kéo lên liền đi ra ngoài.

“Là người hại ta! Nhất định là người hại ta!” Trong lúc dây dưa, trong nội tâm Khiên Ngưu đã hoàn toàn hiểu được là chuyện gì xảy ra, nàng phần nộ muốn đánh tới Lục Vương Phi, nhưng hai tay bị trói, chỉ có thể trừng mắt hướng nàng phun nước bọt!

Khiên Ngưu bị lôi đi, mọi người liền dời bước đi ra ngoài xem náo nhiệt. Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Lục Vương Phi cùng Vương Nhị kia.

“Vương Phi, tiểu nhân diễn như thế nào?” Vương Nhị lúc này, thay đổi bộ dạng sợ hãi vô dụng lúc trước, vẻ mặt cười hì hì nói.

“Miệng lưỡi trơn tru! Còn không mặc quần áo tử tế đi ra ngoài nhận phạt!” Cùng là vẻ mặt vui vẻ, Lục Vương Phi nghe vậy trả lời.

“Dạ! tiểu nhân đi đây! Bất quá tiền thưởng.” Gật đầu nghe lệnh, trong mắt không khỏi lộ ra tia sáng tham lam.

“Không cần lo! Người yên tâm! Chỉ cần người giúp ta làm tốt, ta cho người tiền thưởng gấp đôi!”

“Tốt quá! Vương Phi làm người thật sáng khoái! Ngài yên tâm, không phải là đem nữ nhân kia giết chết sao? Tiểu nhân có biện pháp!” Cười đê tiện, vẻ mặt âm trầm, Vương Nhị bắt đầu mặc y phục của mình vào.

“Tốt! Người làm việc, ta yên tâm! Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên hợp tác, sau khi chuyện thành công, vẫn là gặp ở chỗ cũ a!” Nói thật nhỏ, Lục Vương Phi lúc này, vẻ mặt đắc ý sau khi âm mưu thực hiện được.

“Vâng!” Mặc quần áo tử tế, chuẩn bị đi, nhưng trước khi đi, Vương Nhị quay đầu lại, hướng Lục Vương Phi tà tà cười: “Vương Phi, nữ nhân kia chơi rất hăng hái, có thể cho phép chơi thêm hai ngày mới giết chết nàng không?”

“Tùy người! Ta chỉ muốn kết quả!”

“Được! Một lời đã định!” Thân ảnh đắc ý chậm rãi đi đến nhận phạt, mà ở ngoài phòng giữa tiếng kêu gào thê thảm của Khiên Ngưu, Lục Vương Phi âm độc nheo mắt lại.

Dám đấu với nàng? Đây là kết cục.

80. Q.1 - Chương 80: Khiêu Khích

Trong Tử sở các, Cầm Tâm nhìn qua Quân Tử Sở ngồi bên bàn trà mặc không nói, trong nhất thời cũng không biết nên mở miệng như thế nào cho tốt.

Trong khoảng thời gian này, cũng không biết vì cái gì, nàng luôn cảm thấy Tam điện hạ là lạ, nhưng muốn nói cụ thể là kỳ quái chỗ nào, nàng lại không nói ra được.

“Điện hạ, nữ nhân như Kiều Mạt Nhi vậy, căn bản không đáng người thương tâm vì nàng!” Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy vấn đề xuất phát từ trên người Kiều Mạt Nhi, bởi vì dù sao điện hạ đã từng yêu mến nàng như vậy, trong lúc nhất thời phát hiện nàng vốn là người không chịu nổi như thế, dưới chuyển biến tâm lý, chỉ sợ không cách nào điều chỉnh nhanh như vậy.

“Điện hạ, Đại Lương chúng ta mỹ nữ như mây, hơn nữa điện hạ thân phận hiển hách, còn không biết có bao nhiêu Vương Cung đại thần muốn đem nữ nhân gả cho ngài! Hơn nữa, chờ điện hạ trèo lên ngai vàng, tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, còn không phải điện hạ muốn cái gì sẽ có cái đó, cần gì phải vì Kiều Mạt Nhi phí công hao tổn tinh thần!”

Cầm Tâm tự cho là đúng, ở bên kia chậm rãi an ủi, trong nội tâm thậm chí còn ảo tưởng rằng một ngày kia, mình có thể trở thành một trong tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần kia.

Mà một bên, Tử Sở nghe xong lời của nàng, không khỏi nhíu mày, vô cùng lạnh lùng nói: “Cầm Tâm, từ nay về sau không cần phải nhắc đến Kiều Mạt Nhi, nàng căn bản không có ảnh hưởng gì đến ta.”

“Dạ dạ! Nô tỳ từ nay về sau tuyệt đối sẽ không nhắc đến nàng!” Không rõ Tử Sở rốt cuộc là nói thật hay là nói dối, nhưng mặc kệ thế nào, hắn đã nói như vậy rồi, Cầm Tâm trong lòng tất nhiên là vạn phần cao hứng.

“Điện hạ có thể nghĩ như vậy, thật sự là không thể tốt hơn rồi!” Mặt mày hớn hở, đắc ý, giơ mặt lên, Cẩm Tâm không khỏi tiến lên một bước thấp giọng nói: “Điện hạ, Lương Vị truyền đến tin tức, nói quốc chủ đã hướng Đại Tụng phát ra công hàm triệu hồi, tin tưởng không đến vài ngày, chúng ta có thể lên đường rời đi nơi này.”

Vui thích nói, tràn đầy vui sướng. Nghe vậy, trong lòng Tử Sở khê giật mình, tiếp theo trong mắt tràn đầy cay đắng nghiêm trọng.

Phải đi về sao? Sao lại nhanh như vậy?

Tay, chậm rãi nắm lại, mặc dù không dùng sức lắm, nhưng mà vẫn nhìn ra sự giãy dụa, nhếch môi, trên mặt một mảnh âm đạm.

Hắn, không muốn. Hắn, không bỏ được nàng.

Vô lực đau nhức, giống như kim đâm, Tử Sở bị đè nén không thở nổi, trong lúc đó mạnh mẽ đứng lên, cái gì cũng không nói mà đi ra ngoài, chỉ để lại Cẩm Tâm một mình ở đó nháy mắt, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Điện hạ, hắn đây là làm sao vậy?

Lúc Tử Sở đè nén sự bức bối trong nội tâm thì đồng thời, Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi, cũng bực bội từ trong phòng chạy ra.

Không có Tử Sở, cũng như không có hết thấy, nàng ở tại chỗ này, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì nữa!

Chính là, nói thì đơn giản, nhưng chính thức làm lại rất khó khăn! Nghĩ đến Kiều Mạt Nhi nàng, là trăng sáng được các vì sao bao quanh, thiên chi kiêu nữ, cho tới bây giờ cũng là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chưa từng chịu qua ác khí như vậy!

Từ lúc nàng đi vào Đại Tụng, gặp Tổng Ngâm Tuyết đáng giận kia, cuộc sống của nàng, chưa có một ngày hài lòng! Té bị thương, xấu mặt, dọa người, thậm chí còn mất đi vị trí hoàng hậu nàng một mực khổ tâm sắp đặt ! Cái này bảo nàng làm thế nào, làm thế nào nuốt xuống cơn tức này!

Vì vị trí hoàng hậu, nàng không biết mất bao nhiêu tâm tư, thật vất vả Tử Sở mới động tâm, nhưng trong nháy mắt, cái gì cũng thay đổi, hết thấy đều thành hư ảo, hóa thành bọt nước mà tan đi.

Có thể không tức giận sao? Sao có thể không tức giận? Nếu như vậy còn có thể không tức giận, nàng cũng không phải là Kiều Mạt Nhi rồi!

Cắm giận giật tung cành liễu ven đường, nhét vào dưới lòng bàn chân mãnh liệt giẫm, dùng cái này đến phát tiết phần hận trong lòng, đang lúc Kiều Mạt Nhi giẫm đến đã ghiền thì sau lưng, một tiếng châm chọc khiêu khích, âm dương quái khí truyền tới: “Ồ! Đây không phải Khuynh Nhạc công chúa sao? Tại sao lại lịch sự tao nhã như vậy a, một mình ở đây giẫm cành liễu chơi a?”

Đi từ từ tiến lên, từ khóe mắt đến lông mày đều lộ vẻ vui vẻ, Tổng Ngâm Tuyết nhìn Kiều Mạt Nhi phần nộ, miệng vô hạn tiếc hận nói: “Ai, đáng thương! Đáng thương!”

“Người nói cái gì! Người nói ai đáng thương!” Vừa nghe Tổng Ngâm Tuyết lúc này còn trào phúng bỏ đá xuống giếng, Kiều Mạt Nhi cao ngạo tự tôn nhận lấy một cú đả kích nghiêm trọng, vì vậy sau một khắc mạnh mẽ nhảy dựng lên, trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau!

“Tổng Ngâm Tuyết, người quá làm càn! Bản công chúa là khách quý của Đại Tụng người, người dám coi rẻ bản công chúa như vậy! Ta muốn đi nói cho Thánh Thượng các người biết, trị tội bất kính của người!”

Vốn là một bụng tức giận, lúc này bị Tổng Ngâm Tuyết kích động như vậy, liền hoàn toàn bạo phát ra!

Ngực không ngừng cao thấp phập phồng, con mắt cũng trừng muốn lồi ra, nhìn Kiều Mạt Nhi trừng mắt hằm hằm như vậy, Tổng Ngâm Tuyết mỉm cười ưu nhã như gió xuân như nắng mai, phối hợp rất có hiệu quả đối lập tương xứng với người nào đó.

“Công chúa làm gì tức giận như vậy? Ngâm Tuyết nói cũng không phải người!” Chế nhạo mà nói..., cùng với nụ cười chế nhạo như muốn ăn đòn, đi lên trước, Tổng Ngâm Tuyết tất nhiên là vô cùng đau lòng lắc đầu, trong mắt đầy thương tâm.

“Không phải ta, vậy sẽ là ai? Ở đây vừa rồi cũng không có người khác!” Kiều Mạt Nhi tức giận, không giải thích được nhìn gương mặt biến hóa so với lật sách còn nhanh hơn của Tống Ngâm Tuyết, bày ra một bộ dạng người đàn bà chanh chua chửi đổng, thề phải cùng nàng lý luận cho rõ ràng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lơ dềnh, chĩa thẳng vào cảnh liễu trên mặt đất nói: “Công chúa, Ngâm Tuyết vốn là thương tiếc nhánh liễu tàn, nếu như tỷ cố ý muốn ôm vào trên người mình, ta đây cũng không có biện pháp!”

Một câu, thâm trào phúng Kiều Mạt Nhi là tàn hoa bại liễu, nghe vậy, nàng ta tức giận thiếu chút nổi điên, cắn chặt hàm răng muốn xông lên liễu mạng, “Tống Ngâm Tuyết tiện nhân này! Người có tư cách gì nói ta! Muốn nói đến tàn hoa bại liễu, người so với ta còn không bằng! Nói cho người biết, ta nhịn người đã lâu rồi, hôm nay, ta muốn thay phụ thân chết sớm của người giáo huấn người một chút!”

Kiều Mạt Nhi dứt lời liền xông lên muốn đánh, bàn tay rất là dùng sức cũng theo đó mà giương lên cao cao.

Tống Ngâm Tuyết vừa nghe nàng nói, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng, lập tức đưa tay ngăn nàng lại, cũng vào lúc nàng còn chưa kịp phản ứng thì trở tay trả lại một cái tát vang dội, đánh khiến đầu óc nàng ta choáng váng.

Mạnh mẽ đẩy nàng ra, nhìn nàng lao đảo vài cái cuối cùng ngã ngổ trên mặt đất, Tống Ngâm Tuyết lãnh khốc nghiêm mặt, vô cùng lạnh lẽo nói: “Thay phụ thân ta giáo huấn ta? Người còn chưa đủ tư cách!”

“Người! Người dám đánh ta!” Bùm mặt, liễu mạng nóng giận chịu đau, Kiều Mạt Nhi mắt tròn, vẻ mặt khiếp sợ kêu lên.

Phản rồi! Phản rồi! Thật phản rồi! Tống Ngâm Tuyết trước kia, bất kể khi dễ nàng thế nào, đều tìm một lý do đường hoàng để che dấu! Nhưng hôm nay thì quá hay rồi, không có lấy bất kỳ cái cớ nào, nàng rõ ràng trực tiếp chính diện hướng nàng tuyên chiến, thô bạo động thủ đánh nàng? Quá kiêu ngạo! Thật quá kiêu ngạo!

“Giỏi lắm! Tống Ngâm Tuyết! Người chờ đó cho ta! Ta muốn đi nói cho Thánh Thượng các người biết, để cho hần nhìn xem quận chúa Đại Tụng các người, rốt cuộc là đối đãi khách quý ta đây như thế nào!”

“Xin cứ tự nhiên!” Đối mặt với sự uy hiếp của Kiều Mạt Nhi, Tống Ngâm Tuyết thản nhiên cười, thần sắc thanh cao không thèm nhìn thẳng vào nàng!

Nàng chậm rãi tiến lên, ngạo mạn đi tới trước mặt Kiều Mạt Nhi, cười cười nhẹ nhàng nói: “Công chúa, trước khi người đi hướng Nhị ca ca cáo trạng, để Ngâm Tuyết nói cho người biết một sự kiện! Cảnh liễu công chúa giẫm vừa rồi, là năm đó tiên đế tự tay vì phụ thân Nhữ Dương Vương của Ngâm Tuyết trồng đấy! Người bình thường cũng không được đụng vào, mà công chúa tỷ, lại đem nó dẫm nát lòng bàn chân? Ngâm Tuyết thấy nhất thời xúc động phẫn nộ, ra tay ngăn công chúa lại, đây cũng là chuyện có thể thông cảm, tin rằng nếu Nhị ca ca biết, cũng sẽ không trách cứ Ngâm Tuyết nhiều đâu!”

Nụ cười như hồ ly, phúc hắc âm hiểm! Tống Ngâm Tuyết thoả mãn nhìn Kiều Mạt Nhi sững sờ dừng lại cực bộ, lời nói trầm thấp trên tức dò xét vang lên bên tai nàng: “Kiều Mạt Nhi, người đâu không lại ta!”

Tuyên chiến tưng tưng, khiêu khích làm càn, nhìn người trước mắt sắc mặt đã tức giận đến không biết biến đổi thành cái bộ dáng gì nữa, Tống Ngâm Tuyết vạn phần ưu nhã nhẹ chạm môi đẹp của mình, phong tình vô hạn.

Nàng càng biểu hiện ra vẻ đẹp của mình, Kiều Mạt Nhi lại càng hiện ra vẻ đáng ghê tởm, vẻ đáng ghê tởm của Kiều Mạt Nhi càng hiện ra, nàng lại càng muốn biểu hiện ra vẻ đẹp của mình! Tuần hoàn ác tính, luân phiên không biết mệt!

“Người! Người!” Kiều Mạt Nhi đã tức giận đến mức không biết nên nói cái gì cho tốt, nếu như không phải bởi vì tuổi còn trẻ, phỏng chừng huyết áp đã sớm lên cao, trúng gió ngã lăn tại chỗ.

Nhìn nàng ta như vậy, Tống Ngâm Tuyết cười lạnh trong lòng, miệng mỉm cười ôn nhu châm chọc nói: “Công chúa tỷ tỷ, nghe nói Tử Sở phu quân của ta đã không để ý tới tỷ a? Vậy phải làm sao bây giờ? Người nào đó không phải mỗi mắt mong chờ làm hoàng hậu đấy sao? Chuyện này xem như toàn bộ là bị hớ rồi sao!”

“Người! Người!” Lại một lần nữa, bị tức đến nghẹn họng! Kiều Mạt Nhi liên tiếp hít sâu vài hơi, cuối cùng vũng vàng nói: “Chuyện của ta, không cần người phải trông nom!”

“Ta không phải quản chuyện của công chúa, ta là cười nhạo chuyện của tỷ! Có người tự cho là tính toán tường tận, nhưng kết quả, lại là danh đức mất sạch!”

Tống Ngâm Tuyết thần sắc trên tức, lông mày có chút giương lên, nàng xoay người nhìn Kiều Mạt Nhi, một lần nữa mở miệng chế nhạo nói: “Tỷ tỷ, tỷ có nghĩ tới hay không, vì cái gì Tử Sở phu quân lại đột nhiên không để ý tới tỷ?”

“Chẳng lẽ người biết?” Đáy lòng Kiều Mạt Nhi, đương nhiên biết rõ Tử Sở là vì chứng kiến nàng cùng Phùng Tử Chương “vui vẻ” mới như vậy, nhưng mà nàng vẫn không thể nghĩ thông suốt, chính là chính mình cẩn thận hành động nghiêm mật như vậy, Tử Sở làm thế nào biết được? Không rõ! Thật sự không rõ!

Vừa thấy bộ dạng nghi hoặc của nàng, Tống Ngâm Tuyết biết đáy lòng nàng đang nghĩ cái gì, kết quả là nàng nhẹ giọng, giảm thấp thanh âm xuống cười nói: “Không rõ phải không? Ta đây nói cho tỷ biết! Con người của ta, bình thường lòng dạ rất nhỏ, nếu có người đắc tội ta, ta bất luận thế nào cũng sẽ không bỏ qua nàng! Bởi vì cái gọi là”Đánh rắn đánh giập đầu”, nếu tỷ không muốn một người khác sống khá giả mà nói..., phương pháp tốt nhất, chính là bắt lấy chỗ yếu hại của nàng mà đánh! Ngâm Tuyết ta đây, chính là biết rõ tỷ tỷ vẫn muốn làm hoàng hậu Đại Lương, vì vậy để không cho tỷ vừa lòng, ta chỉ có thể làm chút thủ đoạn nhỏ, mời Tử Sở phu quân miễn phí quan sát đồng cung sống của tỷ thôi! Ha ha!”

“Thì ra là người! Người, Tống Ngâm Tuyết, ta liều mạng với người!” Rốt cuộc không chịu nổi lửa giận trong lòng, Kiều Mạt Nhi gào lên một tiếng xông lên phía trước.

Thân thể nghiêng đi, mỉm cười tránh ra, kết quả Kiều Mạt Nhi vồ hụt một cái, cứ thẳng tắp như vậy đập xuống trên mặt đất, bị đâm đến ngã chổng vó, đầu choáng muốn ngất đi.

Mặt lạnh, thần sắc càng lạnh thấu xương, Tống Ngâm Tuyết yên tĩnh đứng, trong mắt quang mang chớp động: ” Kiều Mạt Nhi, cảm giác mộng đẹp tan biến này, so với tư vị của Cực lạc đan, thì như thế nào!”

81. Q.1 - Chương 81: Tống Vũ Kiệt Giã Dưa

“Kiều Mạt Nhi, cái cảm giác mộng đẹp tan biến này, so với tư vị của Cực lạc đan, thì như thế nào!”

Thanh âm cảnh cáo, mang theo lãnh khốc, Tống Ngâm Tuyết lúc này, là muốn nói cho nàng biết, mối thù Cực lạc đan, nàng nhớ kỹ, hơn nữa sẽ dành cho nàng một cái hồi báo lớn gấp nhiều lần!

Kiều Mạt Nhi giờ phút này, đã bị đả kích đến cơ bản không còn sức đánh trả, nàng ta ngơ ngác nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Tống Ngâm Tuyết, đúng là lâu ngày cũng không phát ra được thanh âm nào.

Nàng, thật đáng sợ! Nàng đáng sợ như vậy, thật là Nhữ Dương quận chúa ngoại giới truyền tụng ngu muội thô bỉ đến rồi tinh rồi mù kia sao? Đáp án rất rõ ràng, không phải!

Nếu như không phải, vậy thì nàng là ai? Phúc hắc như vậy, tính toán như vậy, một nữ tử lãnh khốc đến có chút tàn nhẫn như vậy, nàng, sẽ là ai!

Trong mắt, phức tạp bất định, mang theo chút sợ hãi, mang theo chút kinh hồn táng đảm, Kiều Mạt Nhi lúc này, dáng vẻ bệ vệ tiêu hết, chỉ sững sờ ngồi dưới đất, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Lúc này, không biết từ chỗ nào truyền đến một hồi trêu chọc, ngay sau đó, liền trông thấy cách đó không xa, thân ảnh to béo của Tống Vũ Kiệt không ngừng dấy dưa Kỳ Nguyệt, liền hiện ra tại góc rẽ phía trước.

“Ai nha, Kỳ Nguyệt đáng yêu, người để cho ta hôn một cái đi! Ta nhớ người đến muốn nổi điên rồi!” Lời nói đùa giỡn, chỉ thấy Tống Vũ Kiệt xấu xa ngăn trước mặt Kỳ Nguyệt, không cho hắn bỏ đi.

“Lục hoàng tử, xin ngài tự trọng!” Ân nhĩn cơn tức giận, trừng mắt, quay mắt về phía kẻ hại chết Thanh nhi này, Tiêu Kỳ Nguyệt hận trong tay không có một con dao găm, hung hăng đâm vào trái tim của hắn.

“Đừng nha, cái gì Lục hoàng tử với chả Lục hoàng tử! Trước mặt Kỳ Nguyệt, ta đặc biệt cho phép người gọi ta là Vũ kiệt, hoặc là Kiệt!” Lời nói đáng ghét, phối hợp với biểu lộ đáng ghê tởm, hai mắt Tống Vũ Kiệt hèn mọn bỉ ổi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú thanh tú của Kỳ Nguyệt, môi dày khẻ nhếch, trong nội tâm không khỏi vui vẻ đến nở hoa.

“Vô sỉ!” Nghe vậy quát lớn, trên khuôn mặt tuấn tú đều là phần nộ, Kỳ Nguyệt không muốn cùng hắn dây dưa, xoay người muốn đi về.

“Ai, Kỳ Nguyệt, Kỳ Nguyệt, người đừng đi a! Lời ta còn chưa nói hết mà !” Vội vàng tiến lên chặn lại, sau khi thành công lần nữa, Tống Vũ Kiệt cười sáng lạng như hoa tươi.

“Kỳ Nguyệt, người biết không? Ta là thiết tình thích người! Từ ngày ta thấy người lần đầu tiên thì ta đã không quên được người! Ta biết, trong các phu quân của Tiểu Ngâm Tuyệt, luận tướng mạo, người cũng không tính là tuấn tú nhất, chính là ta thích người, ta cũng không có cách nào khác! Kỳ Nguyệt, người biết không? Ở trên người của người, có một loại mùi sách thanh tịnh, rất sạch sẽ, làm cho người ta nhìn liền không nhin được muốn tới gần, căn bản không chế không nổi!”

Tống Vũ kiệt lúc này, coi như là chân tình! Hắn thật vất vả có cơ hội cùng Kỳ Nguyệt một chỗ, muốn đem lời nói trong nội tâm trong dốc ra một lần.

Chính là hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình! Tống Vũ kiệt, thực sự không phải là người Kỳ Nguyệt muốn. Tiêu Kỳ Nguyệt lúc này, vừa nghe hắn nói đến đây, trong nội tâm nảy ra sự xấu hổ và giận dữ! Hắn đường đường là một nam nhi thân cao bảy thước, hôm nay bị coi thành các cô nương để cho người ta tán tỉnh, tôn nghiêm của hắn, niềm kiêu ngạo của hắn, hắn làm sao có thể tiếp thụ được!

“Tống Vũ Kiệt, người khinh người quá đáng rồi!” Tay, không khỏi nắm thật chặt lại, rất muốn cứ như vậy một quyền vung lên, nhưng là vì nàng, hắn vẫn là nhin xuống.

Vì cái gì không ra tay? Nguyên nhân rất đơn giản, hắn không thể để cho chính mình vượt qua nguy hiểm, bởi vì một khi vượt nguy, hắn rất khó cam đoan chính mình còn có thể đợi bên người nàng.

Không thể xúc động, không muốn xúc động, chỉ vì có thể im lặng đợi bên người nàng, như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi!

Mặt lạnh, lửa giận bị đè nén, Kỳ Nguyệt xoay người lần nữa, định né tránh sự dây dưa của Tống Vũ Kiệt. Chính là Tống Vũ kiệt là nhân vật bậc nào, làm sao cho phép hắn thoát đi, hai tay mở ra, thẳng tắp chặn tất cả đường đi của hắn.

Tống Ngâm Tuyệt thấy một màn này, trong mắt quang mang chớp động, nàng mỉm cười cong khóe môi, có một phen đánh giá trong lòng.

“Lục ca ca!” Làm nũng, mang theo chút nghiền ngẫm, Tống Ngâm Tuyệt mở miệng gọi Tống Vũ Kiệt.

Không biết vì cái gì, rõ ràng là lời nói rất buồn nôn, Tống Vũ Kiệt nghe tới, lại lạnh cột sống một hồi. Quay đầu, cười xấu hổ, Tống Vũ Kiệt về mặt đau khổ nhìn về phía trước: “Tiểu Ngâm Tuyệt, làm sao muội lại ở chỗ này a?”

“Ừa? Những lời này, hắn là ta nên hỏi Lục ca ca a! Lục ca ca, làm sao huynh lại ở chỗ này a?” Cười xinh đẹp, cười ngọt ngào sáng lạn, Tống Ngâm Tuyệt lúc này, trầm tư khê liếc, về mặt giả hoạt nhìn Tống Vũ Kiệt, nghi hoặc vô hạn.

“Lục ca ca, người ngăn đón Kỳ Nguyệt phu quân của muội làm gì?”

“Ách, cái kia, cái kia. . . . Ta là tới thăm Mạt Nhi, vừa vặn nửa đường gặp được Kỳ Nguyệt, cho nên cản lại nói mấy câu. Ha ha!”

Cười theo, thiếu chút nữa cúi đầu gặp người, cũng không biết vì cái gì, hắn hôm nay vừa thấy Tống Ngâm Tuyệt, trong nội tâm liền mơ hồ sợ hãi, không khỏi muốn thoát đi.

“A, thì ra là nói chuyện nha!” Gật gật đầu, vẻ mặt sáng tỏ, liếc mắt nhìn, Tống Ngâm Tuyết tươi cười mà nói: “Chính là Lục ca ca, nói chuyện nói bằng lời, huynh bày ra thế đại bàng giương cánh như vậy để làm gì nha?”

“Ha ha, thời tiết quá nóng, ta tùy tiện quạt quạt thôi!” Huy động hai cái cánh tay, giống như con chim, Tống Vũ Kiệt lúc này, miệng vội vàng cười cười giải thích.

Đúng là gặp quý! Nàng là đường muội của hần a, hần cần ra vẻ đáng thương cho nàng xem sao?

Tống Vũ Kiệt phần nộ bất mãn, nhưng mặt mũi vẫn cứng ngắc không động đậy nổi, không có biện pháp, ai bảo hần luôn khắc chế không được sự sợ hãi khó hiểu trong lòng, không khỏi muốn chịu thua! Ngẫm lại thật đúng là kỳ quái! Ngâm Tuyết trước kia, lúc cùng nàng chơi đùa, ở chung một chỗ náo loạn, đều không cảm thấy có cái gì? Nhưng Ngâm Tuyết bây giờ, chính mình chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, sẽ cảm thấy một cổ áp lực đập vào mặt, thế nào cũng tản không ra! Nàng đang cười, nàng mỗi lần đều cười, tuy nàng cười vô cùng khuyh thành, rất động lòng người, chính là hần cảm thấy rất không tự nhiên, rất sợ hãi! Hần cũng không nói được đây là vì cái gì!

“Bất quá mới tháng năm, Lục ca ca lại nóng thành như vậy a? Thật là làm cho người khó có thể tin!”

“Không có biện pháp, ai bảo ta béo!” Liên tiếp trả lời rất nhanh, sợ sau một khắc lại sinh ra manh mối gì, Tống Vũ Kiệt lúc này, hai tay vỗ, miệng lớn tiếng nói: “Ai nha, ta là tới xem Mạt Nhi, lúc này cũng không còn sớm, nên đi tìm nàng rồi! Cáo từ! Cáo từ!”

Lấy cớ muốn chuồn, xoay người muốn đi gấp, nhưng lại bị tiếng cười khanh khách của Tống Ngâm Tuyết ngăn lại, “Ha ha, Lục ca ca, đừng nóng vội! Chẳng phải công chúa tỷ tỷ đang ngồi đó sao?”

Chỉ ngón tay, theo phương hướng nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Kiều Mạt Nhi ngã ngồi ở một bên, đến nay vẫn không bò lên.

“Ai nha, Mạt Nhi, làm sao nàng ngồi trên mặt đất vậy? Mau đứng lên!” Vừa thấy được tình hình như thế, Tống Vũ Kiệt bề bộn đi lên đỡ, hần tưởng rằng có thể bắt được cớ gì, xoay người, vẻ mặt không vui hướng Tống Ngâm Tuyết kêu lên: “Ngâm Tuyết, có phải là muội lại khi dễ Mạt Nhi!”

” Con mắt nào của Lục ca ca trông thấy ta khi dễ công chúa tỷ tỷ?” Trêu chọc một tiếng, bất mãn hướng Tống Vũ Kiệt nhìn lại, Tống Ngâm Tuyết đi lên trước, vẻ mặt lơ đãng.

“Còn nói không có! Người xem Mạt Nhi này, đang yên đang lành làm sao có thể ngồi dưới đất? Sắc mặt còn kém như vậy!” Tựa hồ muốn giành lại chút mặt mũi cho sự yếu thế của mình vừa rồi, Tống Vũ Kiệt lúc này bày ra một bộ dạng thấy chuyện bất bình can thiệp.

Thấy vậy, cảm thấy buồn cười, vốn là định đấm một phát làm cho hần nhảy, ai biết nắm đấm của mình còn chưa quăng ra, hần cứ không thể chờ đợi được mà tự động chui đầu vô lưới rồi.

“Lục ca ca, người đây là đang chất vấn Ngâm Tuyết sao?” Ngẩng đầu, có chút cao ngạo nhìn phía trước, tầm mắt rơi vào trên người Kiều Mạt Nhi.

Mặt mang ý cười, lời nói nhẹ nhàng, Tống Ngâm Tuyết nói thẳng: “Tâm tư của Lục ca ca, quả nhiên là hướng về người ngoài! Huynh chẳng qua là thấy được một góc của sự tình, liền võ đoán kết luận Ngâm Tuyết khi dễ công chúa tỷ tỷ như vậy? Như vậy đối với Ngâm Tuyết, có quá mức không công bình rồi không!”

“Cái gì không công bình! Người xem Mạt Nhi như vậy, nàng còn có thể khi dễ đến người? Nhất định là người điêu ngoa tùy hứng, đem nàng biến thành cái dạng này!” Nghiêm mặt, một bộ dạng rất rõ đại nghĩa, Tống Vũ Kiệt thẳng tắp nói.

Nghe vậy, che ngực, giả bộ như rất tổn thương, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt chua xót lui về phía sau nói: “Lục ca ca vu oan Ngâm Tuyết như vậy, Ngâm Tuyết thật sự rất đau lòng!”

“Người. . . .” Khó hiểu với biểu hiện của nàng giờ phút này, Tống Vũ Kiệt hơi nhíu mày, trong mắt mơ hồ có quái dị! Cái nha đầu này, nàng đang làm cái gì?

“Lục ca ca, huynh vu oan đồng tông(người cùng gia tộc) như vậy, làm cho tôn nghiêm đồng tông bị thương tổn, xin hỏi cái tội này, huynh nên đảm đương như thế nào!”

“Cái gì vụ oan đồng tông? Ta đây là bảo vệ chính nghĩa!” Bất kể như thế nào, nhận định chuyện đã thấy trước mắt là sự thật, Tống Vũ Kiệt phụng phịu nói. TMMMD! Lần này không cho nàng chút bài học, nàng cũng không biết hai chữ “Huynh trưởng” viết như thế nào!

“Ngâm Tuyết, người thật sự hơi quá đáng! Nhị ca rõ ràng muốn người chiếu cố tốt cho Mạt Nhi, chính là bây giờ người nhìn nàng xem, khuôn mặt sưng đỏ, quần áo mất trật tự, còn một mình ngã ngồi trên mặt đất, đây không phải rất rõ ràng là bị khi dễ sao? Người cư nhiên còn dám ở chỗ này cùng ta cưỡng từ đoạt lý? Đi, theo ta đi! Hôm nay, ta không đến chỗ Nhị ca tố cáo người thì không được!”

“Tốt, đi thì đi! Ta cũng muốn đi chỗ Nhị ca ca tố cáo huynh! Nói Lục ca ca chẳng phân biệt phải trái oan uổng cho người tốt, còn có ý đồ nhúng chàm phu quân ta!”

Lời phản bác đã tính trước, khí thế lạnh thấu xương không khỏi làm cho Tống Vũ Kiệt khê giật mình. Hắn dừng bước lại, thoáng suy tư, nhưng cảm thấy là mình có lý, cho nên cũng có chút khí thế, “Người đừng quá phận như vậy! Đạo lý đứng về phía ta, đi đến chỗ nào ta cũng không sợ người!”

“A? Như vậy xin hỏi Lục ca ca, cái gọi là đạo lý của huynh, đến tột cùng là cái gì?” Cười cười trả lời, vẻ mặt bất lương, đôi mắt giảo hoạt như hồ ly, long lanh chuyển động.

Quả nhiên trong mắt người tình là Tây Thi! Ánh mắt Tống Ngâm Tuyết giảo hoạt như vậy, Tống Vũ Kiệt thấy đáng giận đến cực điểm, chính là trong mắt của Kỳ Nguyệt, lại thành thanh tịnh linh động!

Hắn ngơ ngác nhìn Tống Ngâm Tuyết, trong mắt lộ vẻ si mê, thần sắc không thể tự kiềm chế, không khỏi khiến Tống Vũ Kiệt nóng như lò lửa

Hắn lạnh lẽo hừ, Tống Vũ Kiệt trừng mắt cả giận nói: “Cái ta gọi là đạo lý, đương nhiên là người không nên kháng chỉ khi dễ Mạt Nhi a! Phải biết rằng, Mạt Nhi coi như là khách quý Đại Tụng ta, không dùng lễ đối đãi thì thôi, người cư nhiên còn khi dễ nàng, chỉ riêng chuyện này, đi đến chỗ nào đều là chân đứng không vững a!”

Tống Vũ Kiệt khó có được ngôn từ chính nghĩa như vậy, Tống Ngâm Tuyết nghe xong không khỏi vì hắn vỗ tay, chỉ thấy nàng cười đi đến trước mặt hắn và Kiều Mạt Nhi, thần sắc trên tức nói: “Lục ca ca luôn miệng nói Ngâm Tuyết khi dễ công chúa tỷ tỷ, nhưng những chuyện này bất quá đều là lời từ một phía của huynh, trước khi huynh muốn tới trước mặt Nhị ca ca tố cáo Ngâm Tuyết thì có phải là cũng nên đem sự thật làm cho rõ ràng không a!”

“Không cần, ta đã rất rõ ràng!” Đánh tay áo xuống, không muốn nói nhảm, Tống Vũ Kiệt lạnh giọng mà nói.

Nghe vậy, không những không giận, ngược lại nét mặt tươi cười như hoa, Tống Ngâm Tuyết nhìn chằm chằm Kiều Mạt Nhi, trong miệng phát ra thanh âm đầu độc nói: “Vẫn không rõ ràng lắm, ta nghĩ hay là do công chúa tỷ tỷ tự mình đến thuyết minh a! Công chúa tỷ tỷ, Lục ca ca của ta hiểu lầm ta khi dễ tỷ, tỷ nói bây giờ phải làm sao mới tốt a? Nếu không tỷ giải thích cho hắn nha?”

Ánh mắt thâm thúy, có dụng ý khác, Tống Ngâm Tuyết nhìn chằm chằm vào Kiều Mạt Nhi, như là đang cảnh cáo, hoặc như là đang gây hấn, “Công chúa tỷ tỷ, tỷ mau nói chuyện a? Đừng làm cho Lục ca ca ta thật sự cho rằng ta khi dễ tỷ!”

“Đúng, Mạt Nhi! Đừng sợ, có ta ở đây, nàng mau đem chân tướng nói ra!”

Võ ngực cam đoan một cái, một bộ dáng có thể giải quyết tất cả, nhìn Tống Vũ Kiệt như vậy, trong mắt Kiều Mạt Nhi tràn đầy phức tạp, một bộ dạng há miệng muốn nói, nhưng cũng không cách nào nói ra.

Tên Lục béo ị này, căn bản chính là một cái bao cỏ, một chút tác dụng cũng không có, coi như mình nói với hắn, không giải quyết được chuyện gì cũng không nói đi, mà lại còn một lần đắc tội Tống Ngâm Tuyết, kết quả là, không biết nàng sẽ trả thù chính mình như thế nào!

Nói thực ra, nàng không phải sợ Tống Ngâm Tuyết, hơn nữa căn bản là vẫn muốn hung hăng trả thù lại nàng ta! Chính là, cho dù muốn trả thù, nàng cũng mưu đồ thật tốt mới làm, cũng không phải như hiện tại, vì muốn nhanh chóng nhất thời, mà phá hủy cả cục diện!

“Lục điện hạ, quận chúa nàng không có khi dễ ta, là ta chính mình không cẩn thận ngã sấp xuống!” Ánh mắt lóe ra thù hận, Kiều Mạt Nhi cố nén, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nghe vậy, cái cằm Tống Vũ Kiệt đều cả kinh đến muốn rơi xuống, vẻ mặt không thể tin được nói: “Mạt Nhi, nàng nói giỡn a! Nàng xem nàng kia, mặt đều sưng lên, có thể là do chính mình ngã đấy sao?”

“Lục ca ca huynh thật là đàn! Đây là chính công chúa tỷ tỷ đánh muỗi mà có!” Miệng đầy chế nhạo nói, Tống Ngâm Tuyết bắt lương mà cười.

Thấy vậy, mặt Tống Vũ Kiệt tràn đầy vẻ không tin, ngữ khí không cho là đúng nói: “Đánh muỗi mà có? Không thể nào đâu!”

“Thật đó, Lục điện hạ! Mạt Nhi mặt mông, muỗi luôn luôn thích ở trước mặt bay tới bay lui quấy rầy, cho nên dưới tình thế cấp bách, Mạt Nhi liền đập lên! Kỳ thật không có gì, kính xin Lục điện hạ đừng nên trách tội!”

Giải thích nói, Kiều Mạt Nhi rũ mắt xuống, trong lòng nàng, đối với Tống Vũ Kiệt cùng Tống Ngâm Tuyết đều không có hảo cảm, căn bản không muốn nói nhảm, vì vậy lập tức liền lấy cớ nói thân thể không khỏe, vội vàng đi ra.

Nhìn thân ảnh Kiều Mạt Nhi rời đi, Tống Vũ Kiệt bần thần, chính là mọi người đã đi, nghĩ gì cũng không còn hữu dụng, kết quả là hần đành phải quay đầu, vẻ mặt uể oải chờ Tống Ngâm Tuyết nổi bão.

“Lục ca ca, ta đã sớm nói, huynh oan uổng Ngâm Tuyết rồi!” Ra vẻ rất ủy khuất, kỳ thật rất phúc hắc, Tống Ngâm Tuyết trầm giọng mở miệng nói.

“Cái này. Ta.” Trong lúc nhất thời không biết mở lời thế nào mới tốt, Tống Vũ Kiệt bắt đầu không ngừng cau mày.

Thấy vậy, cười sáng lạn, Tống Ngâm Tuyết nói tiếp: “Lục ca ca làm Ngâm Tuyết thương tâm, vì đền bù tổn thất cho Ngâm Tuyết, huynh phải đáp ứng ta một cái điều kiện!”

Vừa nhắc tới điều kiện, Kỳ Nguyệt như bị điện giật, toàn thân mạnh mẽ giật mình, hai mắt không khỏi nhìn thẳng hướng nàng, trong mắt, tràn đầy thống khổ! Nàng sẽ không phải là. Đừng! Cầu người! Đừng!

Trong nội tâm reo hò, nhưng lại không nói gì, lắc đầu, Kỳ Nguyệt không ngừng nắm chặt hai tay, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

“Điều kiện gì?” Tống Vũ Kiệt không rõ trước ước định của Kỳ Nguyệt cùng Tống Ngâm Tuyết lúc trước, cho nên hần lên tiếng hỏi.

“Lục ca ca, huynh vu tội ta, kỳ thật đây là tội danh rất lớn! Bất quá ta cũng không muốn cùng huynh so đo, bởi vì huynh dù sao cũng là đường huynh của ta! Có câu “Máu mủ tình thâm với nhau”, chúng ta sao có thể bởi vì người ngoài, mà làm hỏng giao tình với nhau? Huynh nói đúng không!”

“Đúng, đúng! Máu mủ tình thâm, máu mủ tình thâm! Không thể bởi vì người ngoài mà làm hỏng giao tình với nhau!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết lúc này nói như thế, Tống Vũ Kiệt không thể vui mừng hơn, vì vậy vội vàng gật đầu xác nhận.

Vừa thấy vậy, thản nhiên cười, Tống Ngâm Tuyết ho nhẹ một tiếng cất giọng nói: ” Lục ca ca đã nói như vậy. Ngâm Tuyết liền nói điều kiện vậy! Tin rằng người máu mủ tình thâm như huynh, nhất định sẽ đáp ứng thỉnh cầu của muội đây!”

“Muội nói đi! Nếu ta có thể làm được ta nhất định sẽ làm!” Vui đến mở cở trong bụng, không khỏi lảng lảng kỳ thật Tống Vũ Kiệt người này rất đơn giản, thẳng thắn, không có gì sâu xa.

“Tốt quá! Lục ca ca rất sáng khoái! Ngâm Tuyết liền nói ra vậy! Lục ca ca, Ngâm Tuyết muốn người, từ nay về sau, cũng không được quấy rầy Kỳ Nguyệt nữa!”

Một câu” Không được quấy rầy Kỳ Nguyệt nữa “, chấn kinh hai người ở đây!

Kỳ Nguyệt nghe vậy, trái tim không khỏi co lại, dưới chân không đứng vững, lão đảo lui về phía sau một bước nhỏ, thẳng tắp đứng lại. Mà Tống Vũ Kiệt bên cạnh, sau khi nghe thấy lời này, sắc mặt do dự cúi đầu xuống, không ngừng trầm ngâm.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười lạnh một tiếng, miệng trào phúng nói: “Như thế nào? Lục ca ca không muốn? Xem ra cái máu mủ này, cũng không nhất định đậm đặc hơn nước lã nha!”

“Ngâm Tuyết.Muội đây không phải là khó xử Lục ca ca sao! Muội biết rõ ——”

“Lục ca ca, ta cái gì cũng không biết! Ta chỉ biết, Kỳ Nguyệt là phu quân của ta, mà huynh thân là một nam tử, lại suốt ngày quấy rầy hần! Thử hỏi hành vi như vậy, có bao nhiêu người lại có thể nhin được! Lục ca ca, ta đây là tôn trọng huynh, lúc này mới dùng điều kiện trao đổi! Nếu như ta không tôn trọng huynh, đã đến chỗ nhĩ ca tố cáo, tin tưởng rằng kết quả, nhất định sẽ làm ta thoả mãn, mà huynh thì khó xử!”

Phân rõ phải trái nói, nhưng Tống Vũ Kiệt còn đang do dự, có thể thấy được Kỳ Nguyệt trong suy nghĩ của hần có địa vị cao nhường nào, lại vượt quá thể diện của chính hần.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết âm thầm cười, lần nữa nói: “Lục ca ca, kỳ thật Ngâm Tuyết đã nhin huynh đủ rồi! Còn nhớ nha hoàn Khiên Ngưu lần trước ta tặng cho huynh sao? Nàng là ta đưa qua, đại biểu cho thể diện của ta! Chính là Lục ca ca, rõ ràng tùy ý vương phi của huynh đem nàng ban cho ột hạ nhân chờ phân ? Xin hỏi việc này, huynh đặt thể diện của Ngâm Tuyết ở chỗ nào?”

“Việc này không thể trách ta! Khiên Ngưu kia chính cô ta vụng trộm trước, Vương Phi lúc này mới trừng phạt nàng!” Vội vàng giải thích, mượn chuyện này đến phản bác.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết tự tin cười, miệng nhàn nhạt nói: “A? Là vậy phải không? Có bao nhiêu loại phương pháp trừng phạt, vì cái gì vương phi của huynh lại hết lần này tới lần khác lựa chọn cái loại này? Hơn nữa, Khiên Ngưu đến tội cùng có vụng trộm hay không, loại sự tình này, Vương Phi biết, ta biết, tin tưởng Lục ca ca, cũng nhất định không phải không biết!”

82. Q.1 - Chương 82: Tình Yêu Sâu Nặng

Gây sự mà nói..., khiến Tống Vũ Kiệt á khẩu không trả lời được! Quả thực, đối với vương phi của mình, hần rất là rõ ràng! Đêm hôm đó, khi nàng cất lực lưu mình lại ngủ trong phòng thì hần đã biết, nàng lại muốn hại người rồi!

Tuy hần không thương nàng, nhưng mà không thể động đến nàng, bởi vì lợi ích của gia tộc, bởi vì quan hệ đồng minh, cho nên, ngoại trừ phóng túng nàng, hần không còn cách nào khác!

Nàng là Vương Phi của hần, là chính thê của hần, mà đối với Tống Vũ Kiệt lại mắt nhắm mắt mở, đối với một điểm này, hần vẫn nhớ rất rõ!

Hần phóng túng nàng, kỳ thật cũng không là cái gì, bởi vì hần biết , ngoại trừ một ít nữ nhân nàng xem không vừa mắt bên cạnh hần, những thứ khác, nàng sẽ không can thiệp!

Dùng một ít nữ nhân, đổi được toàn phủ an ổn thái bình, khoản mua bán này, làm thế nào đều có lời! Đã có lời, cố sao hần không làm?

“Chuyện này.” Trừ trừ không biết nên mở miệng thế nào mới tốt, bởi vì hần tin tưởng, Tống Ngâm Tuyết có nắm chắc mới nói như vậy, vậy đích thị là biết chân tướng sự tình rồi, nếu như lúc này mình vừa mở miệng lập tức nói dối, tất nhiên sẽ khiến nàng càng phẫn nộ, coi tính tình của nàng ta, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì!

Thấy Tống Vũ Kiệt không mở miệng, Tống Ngâm Tuyết coi như hần cam chịu, vì vậy vẻ mặt cười yếu ớt tiến lên một bước nói: “Lục ca ca, vương phi của huynh thật là biết cách làm nhục người khác, lại tìm cả loại cơ này sỉ vào mặt ta, huynh nói cơn tức này, Ngâm Tuyết ta phải làm thế nào mới có thể nuốt trôi?”

“Cái này. . . .” Bị Tống Ngâm Tuyết xảo ngôn biện luận làm cho sững sờ, Tống Vũ Kiệt cau mày, vẻ mặt khó xử đứng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, hai mắt không khỏi liếc qua Kỳ Nguyệt, sau đó nghiêm mặt nhìn Tống Vũ Kiệt nói: “Lục ca ca, vương phi của huynh vũ nhục ta, mà huynh lại ô nhục ta, hiện tại, ta cũng không muốn truy cứu, thăm nghĩ dùng chúng nó để đổi một lời hứa của Lục ca ca! Chẳng lẽ như vậy, Lục ca ca cũng không chịu đáp ứng?”

“Ngâm Tuyết, ta ——”

Tống Ngâm Tuyết nói..., ngôn từ chính nghĩa, hoàn toàn đứng trên đạo lý đại nghĩa, Tống Vũ Kiệt nghe xong khó xử một hồi! Hắn giương mắt nhìn nhìn gương mặt tuyệt thế của Tống Ngâm Tuyết, lại chuyển mắt nhìn dung nhan tuấn tú làm hắn nhớ nhung không thôi của Kỳ Nguyệt một chút, cuối cùng quyết tâm, gật đầu đáp ứng!

“Được, Ngâm Tuyết! Ta đáp ứng mọi, từ nay về sau, Tống Vũ Kiệt ta không bao giờ dây dưa Tiêu Kỳ Nguyệt nữa!” Chịu đựng nỗi đau lòng, hạ quyết định, Tống Vũ Kiệt nhẫn nhịn nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt, vẻ mặt như gió xuân, như ánh mặt trời ấm áp! Nhưng là nếu có người chú ý thêm chút, sẽ phát hiện, trong biểu hiện ấm áp chân thật của nàng, cất giấu, là một tâm tư phức tạp như thế nào.

“Lục ca ca, nói miệng không bằng chứng, Ngâm Tuyết rất khó cam đoan ngày khác huynh sẽ không đổi ý! Không bằng như vậy đi, huynh dùng danh nghĩa Tông gia thê, bởi có như vậy, Ngâm Tuyết cùng Kỳ Nguyệt từ nay về sau, mới dễ dàng yên tâm hơn!”

Tống Ngâm Tuyết bắt Tống Vũ Kiệt dùng danh nghĩa Tông gia thê, thật ra là có nguyên nhân. Vì thời đại này, chính là có tư tưởng phong kiến mê tín về thể lực quỷ thần, một người, một khi dùng tổ tông gia tộc của hắn thê, tương đương với làm giao dịch cùng ông trời, nếu như ngày khác vi phạm lời thê, thì nhất định sẽ bị trời phạt!

Thử hỏi có người nào lại không sợ chết, con kiến hôi còn muốn sống tạm bợ, huống chi Tống Vũ Kiệt căn bản là người đứng ở tầng chót hoàng quyền?

Một khi thê, cùng trời inh ước, tin rằng Tống Vũ Kiệt dù cho không buông nổi Kỳ Nguyệt, nhưng sẽ không vì hắn, mà buông tha vinh hoa phú quý, quyền lợi địa vị của mình, cam tâm tình nguyện bị trời phạt!

Tống Ngâm Tuyết lần này có thể nói là hạ chiêu độc, hoàn toàn chặt đứt sự tư tưởng của Tống Vũ Kiệt. Nghe vậy, Tống Vũ Kiệt khẽ nâng mắt, do dự thật sâu, cuối cùng thở dài một hơi, đưa ba ngón tay lên trời thê: “Thương thiên ở trên, Tống Vũ Kiệt ta hôm nay dùng danh nghĩa Tông gia thê, từ nay về sau, sẽ không dây dưa Tiêu Kỳ Nguyệt, nếu làm trái lời thê này, trời tru đất diệt, chết không có chỗ chôn thân!”

“Tốt! Tốt lắm! Lục ca ca quả nhiên rất đại nghĩa, từ nay về sau, Ngâm Tuyết cùng Kỳ Nguyệt, không lo lắng nữa rồi!” Tống Vũ Kiệt vừa dứt lời, Tống Ngâm Tuyết liền nói xuôi theo, thần sắc trên choker.

Nghe xong lời của nàng, Tống Vũ Kiệt không có phản ứng, có lẽ là vừa làm ra một quyết định gian nan, trong nội tâm đau đớn khó nhin, vì vậy tâm tình cũng bản thần theo.

Giơ tay lên, đến lời cáo từ cũng không nói, Tống Vũ Kiệt giương mắt, sau khi liếc Kỳ Nguyệt một cái sâu đến không thể sâu hơn, nhấc chân lên, vẻ mặt thất hồn lạc phách đi ra ngoài.

Kỳ thật ở đây, thất hồn lạc phách nào chỉ riêng mình Tống Vũ Kiệt?

Từ lúc Tống Vũ Kiệt đưa tay nhìn trời thê thì trái tim Kỳ Nguyệt, cũng đã vỡ thành từng mảnh từng mảnh nhỏ rồi!

Nàng thật sự, cứ như vậy muốn đuổi hắn đi? Tình nguyện quấn một vòng lớn như vậy, cũng chỉ là vì đuổi hắn đi? Vì cái gì? Vì cái gì?

Hắn không tốt sao? Không đủ lọt vào mắt nàng sao? Nếu là như vậy, hắn sẽ sửa, hắn có thể sửa! Chỉ cầu nàng, đừng không cho hắn chờ đợi bên cạnh nàng.

Tiêu Kỳ Nguyệt hẳn, đã từng rất là căm hận nàng! Chính là khi đó, hẳn cũng không biết chân tướng sự tình! Về sau, hẳn hiểu được rồi, hẳn rõ ràng, chậm rãi phát hiện nàng thật tốt, thậm chí bắt đầu trong vô thức bị nàng hấp dẫn muốn lại gần, chính là khi đó, nàng cũng đã rời xa!

Nàng lạnh lùng, nàng không đếm xỉa, nàng dùng thần sắc cùng ánh mắt giải quyết công việc nhìn hẳn, hẳn biết, nàng đang oán hẳn!

Nàng đối với bất kỳ người nào cũng có thể mặt mày hơn hử, đối với bất kỳ người nào cũng khiêu khích trêu chọc, chính là chỉ có đối với hẳn, thủy chung chỉ có một sự lạnh nhạt không thay đổi.

Hẳn biết, lần buông tay kia, lần buông tay làm hẳn hối hận đến nay kia, đã khiến nàng lựa chọn dung thái độ như vậy đối xử với hẳn.

Hẳn thống hận bản thân, phỉ nhổ chính mình vô số lần, cho dù ngày đó lòng hẳn hận nàng, nhưng sau khi nàng phần đầu quên mình cứu giúp hẳn, hẳn cũng không nên lạnh lùng nhìn nàng rút xuống!

Hẳn xấu xa, hẳn đáng chết, hẳn lấy oán trả ơn, hẳn vong ân phụ nghĩa, hẳn thực có lỗi bản thân đã đọc đủ thứ thi thư nhiều năm như vậy, hẳn không xứng với sự thanh à hẳn một mực vẫn lấy làm kiêu ngạo, hẳn không xứng sinh ra làm người, ít nhất ở trước mặt nàng, hẳn không xứng!

Nàng không có thiếu nợ hẳn, chỉ có ân tình! Nàng hy sinh danh nghĩa bảo toàn tôn nghiêm của hẳn, nàng bỏ qua an nguy cứu tánh mạng của hẳn! Chính là hẳn? Hẳn đã sai rồi!

Nội tâm của hẳn hẹp hòi u tối, không xứng là quân tử! Hẳn trở mắt nhìn ân nhân cứu mạng của mình rơi xuống vách núi, chính là hẳn, lại thủy chung không duỗi tay ra cứu nàng!

Một bước, tới một bước! Nếu như ngay lúc đó đi lên một bước ngăn, sai một ly đi một dặm, nếu không phải hẳn thờ ơ lạnh nhạt., cục diện hôm nay, có lẽ sẽ không như vậy.

Tan nát cõi lòng gương mắt, đau xót vô hạn, Kỳ Nguyệt nhìn Tống Ngâm Tuyết, nụ cười rục rờ kia, không khỏi đâm thật sâu vào cặp mắt của hẳn.

Nàng không thèm để ý, nàng một chút cũng không để ý! Hẳn trong lòng nàng, chẳng qua là một người xa lạ không cần đếm xỉa, không hơn, chỉ như thế mà thôi!

Mang con mắt chua xót, đối diện với nàng, khi thấy nàng cũng nhìn về phía hẳn thì thân thể, không khỏi mạnh mẽ giật mình.

“Chớ quên, ước định của chúng ta!” Lúc gần đi xoay người, không có liếc nhìn thêm một cái, có chăng, cũng chỉ lưu lại bóng lưng lạnh lùng khiến hẳn đau lòng khôn tả.

Ước định của chúng ta! Ước định của chúng ta!

Năm chữ này, như là ma chú không ngừng vang vọng trong lỗ tai hẳn, trái tim, không khỏi hung hăng co rút lại một lần nữa, co rút đau đớn!

Chịu không được nỗi đau đớn, hẳn không khỏi bụm lấy ngực, thân thể càng xuống, chính là dù cho như vậy, vẫn không ngăn được thân ảnh càng ngày càng xa.

Dùng cái gì có thể đổi lại nàng, Ngâm Tuyết? Nếu như thời gian có thể ngược trở lại, ta tình nguyện chính mình tan xương nát thịt, cũng sẽ không thả tay nàng ra! Sẽ không buông tay!

Hồ hết trong lòng, cuối cùng hóa thành vô lực, cùng lệ dòng ướt đẫm, bên cạnh rừng liễu gió hòa cùng mây xanh, có người, trái tim lạnh lẽo như ngày đông giá rét.

Đại tụng Tam vương phủ, Tống Vũ Huyền lẳng lẳng đứng trước cửa sổ, thần sắc ngưng trọng.

Khí tức càng ngày càng gấp, lòng của hẳn cũng càng ngày càng nặng nề theo, mưu đồ nhiều năm, nhưng trước lúc hành động, đáy lòng, có một loại phiền muộn nồng đậm!

Xoay người, hồi tưởng những năm này, khổ sở, ần ần, tuy không thể nói là sống khá giả, nhưng mà mà so với người kia, sự trả giá không bằng một phần vạn.

Người kia, thân muội muội của hấn, muội muội cùng cha duy nhất của hấn kiếp này, nàng vì hấn, trả giá, thật sự rất rất nhiều....

Tuổi mười sáu tươi đẹp, như một bông hoa sáng lạng ngát hương! Chính là vì hấn, nàng lại dứt khoát buông tha cho những thứ này, thu hồi sự rực rỡ khờ dại của thiếu nữ, lựa chọn cuộc sống nguy trang, ẩn nhẫn trong bóng tối.

Có người nữ tử nào lại không thương tiếc danh tiết của mình? Lại có nữ tử nào hoàn toàn không thêm để ý cách nhìn của người khác đối với mình? Vào tuổi này thiếu nữ nảy sinh tình cảm cũng là chuyện tự nhiên! Chính là chính là vì hấn, nàng buông tha hết thảy, danh tiết, danh dự, hạnh phúc, còn có cuộc đời từ nay về sau của nàng!

Dưới trần thế này, có thể có bao nhiêu nam tử lại không để ý thanh danh của nữ tử, mặc dù về sau, bọn họ biết được tất cả chân tướng, chính là miệng lưỡi thế nhân, áo lực dư luận, lại có ai, có thể bắt chấp tất cả, thiệt tình nguyện ý lấy người con gái đã từng xuất giá?

Tống Vũ Thiên vì bảo vệ ngôi vị hoàng đế, vì đoạt binh quyền, sắp đặt mưu kế tỉ mỉ lâu như vậy, dụng ý chính là từng bước một làm tan rã thế lực của Nhữ Dương Vương.

Người kia, vì người muốn thủ hộ trong lòng, liều mạng bảo vệ tánh mạng hấn, ẩn nhẫn, âm thầm bố trí hết thảy.

Muội muội của hấn, thân muội muội của hấn, khi hấn án binh bất động, khi hấn chỉ cần diễn bộ dạng Tam hoàng tử trước mặt người khác cho tốt thì nàng, lại đang làm gì?

Ban ngày nguy trang, ban đêm gian khổ, khi nàng toàn thân thương tích, khi nàng thống khổ thì nhìn ánh mắt vẫn quật cường kiên định kia, lòng của hấn, đau đớn! Rất đau rất đau!

Người không cách nào tưởng tượng, khi người tân mắt thấy một bong hình nhỏ nhắn xinh xắn, vì liều mạng đạt tới mục đích mà không ngừng cố gắng, thậm chí vài lần kề cận cái chết, trong hôn mê, vẫn như cũ không ngừng nói mớ: “Không thể chết được, ta còn không thể chết được.” Loại rung động nà, bao nhiêu người có thể chịu đựng nổi!

“Ngâm Tuyết, ca ca thực xin lỗi muội.” Trầm giọng mà nói..., bao hàm áy náy cùng đau lòng, câu nói nhỏ vừa vang lên trong phòng, sau lưng, gần như đồng thời, một giọng nói thanh lệ vô song vang lên: “Ca ca, đây đều là do Ngâm Tuyết cam tâm tình nguyện.”

83. Q.1 - Chương 83: Khúc Dạo Đầu Hưu Phu

“Ca ca, đây đều là do Ngâm Tuyết cam tâm tình nguyện.”

Lời nói thanh lệ, bỗng vang lên phía sau. Quay đầu, nhìn qua thân ảnh không nhiễm một chút tạp chất trong bóng tối, trong mắt Tống Vũ Huyền tràn đầy đau lòng, thanh âm, hình như có chút nghẹn ngào.

“Ngâm Tuyết.”

“Ca ca, muội tới đây.” Cười nhạt một tiếng, thu lại vẻ yêu kiều, lộ ra sự thâm trầm nguyên bản của Nhữ Dương, cùng nét trong sáng của Tống Ngâm Tuyết hôm nay.

Đi lên trước, cách xa khoảng một cánh tay, hai người nhìn nhau thật sâu, trong đôi mắt, có thần thái đang trao đổi.

Trước mặt người khác, trên cơ bản bọn họ chưa bao giờ nói chuyện như thế này, càng không có trao đổi ánh mắt, bởi vì không để bất luận kẻ nào sinh ra hoài nghi, bọn họ một mực đều sắm vai hai thân phận không bao giờ cùng xuất hiện: Tam hoàng tử trầm mặc lãnh đạm, Nhữ Dương quận chúa điệu ngoa thô bỉ!

Trước mặt mọi người không có trao đổi, sau lưng họ cũng rất ít có, vì không muốn bị người phát hiện, ngay cả trong bóng tối bọn họ đều hạn chế tiếp xúc. Hành vi làm việc, ý chí nhận thức, toàn bộ dựa vào sự ăn ý vốn có của hai người mà tiến hành.

“Ngâm Tuyết, muốn động thủ sao?” Cúi đầu trầm giọng nói. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nhẹ gật gật đầu, chậm rãi mà nói: “Dạ! Hẳn đã có chút kim nén không được rồi!”

“Chính là theo hiểu biết của huynh đối với hần, không có vạn phần nắm chắc, hần sẽ không động thủ nhanh như vậy!” Trầm tư, Tống Vũ Huyền thông thả nói ra.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết ý vị sâu xa nở nụ cười, nàng xoay người, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, lời nói trầm thấp: “Đúng vậy a, không đến thời điểm vạn phần nắm chắc, hần thật sự sẽ không động thủ! Nhưng mà chúng ta, há lại có thể thật sự để cho hần chờ đợi được đến lúc kia sao?”

“Vậy ý của muội là phải” Hơi nhíu lông mày, gương mặt trông theo, Tống Vũ Huyền lúc này, ánh mắt ngưng tĩnh.

Nghe được hần hỏi như thế, Tống Ngâm Tuyết có chút khép mắt, khóe miệng chậm rãi gương lên, nhẹ nhàng phun ra chữ “Bức”!

“Muội là nói muốn buộc hần động thủ? Cái này chỉ sợ.”

“Yên tâm đi, ca ca, hết thấy Ngâm Tuyết đều đã sắp xếp xong xuôi, chỉ cần mấy ngày sau lại diễn một màn kịch, tin rằng, hần sẽ không nhịn nữa được!”

“Chuyện muội an bài, huynh luôn yên tâm, cũng không có gì nghi vấn! Chỉ là người khôn khéo như kẻ kia, muốn buộc hần động thủ, chung quy nên có một cái cơ thật tốt, không biết Ngâm Tuyết, đến tột cùng muốn dùng cái gì?” Tống Vũ Huyền nghe vậy, trên gương mặt bình tĩnh xuất hiện một tia hoang mang.

“Rất đơn giản, Kiều Mạt Nhi!”

Mấy chữ đơn giản rõ ràng, nói ra máu chốt cả sự kiện, nghe vậy, dù thế nào cũng là huynh muội tâm tư liên thông, trong tình huống hoàn toàn không biết gì cả, nhưng chỉ vừa nghe ba chữ máu chốt nhất, trong lòng Tống Vũ Huyền, cũng lập tức hiểu rõ.

“Ngâm Tuyết là muốn dùng.” Lời nói, chỉ nói đến một nửa, không có nói thêm gì nữa. Gương mặt nhìn Tống Ngâm Tuyết, chảy xuôi trong mắt, là tán thưởng, vui mừng, tự hào, kiêu ngạo!

Đúng vậy a, có thể có muội muội tuyệt đỉnh thông minh, có dũng có mưu như thế, sao có thể không cảm thấy như vậy?

Yên lặng không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, hồi lâu sau, môi khẽ động, Tống Vũ Huyền nói: “Ngâm Tuyết, vậy kế tiếp.”

“Ca ca, hết thấy cứ theo kế hoạch làm việc. Tống Vũ Thiên làm người thâm tàng bất lộ(giấu tài), hơn nữa căn cơ thâm hậu, thế lực rộng lớn, chúng ta trong lúc nhất thời căn bản không động hần được! Cho nên trước mắt, muốn khiến cho hần lộ ra nhược điểm, biện pháp duy nhất, chính là làm cho hần buông lỏng cảnh giác, vô tư cho rằng đã quét sạch hết thủy chướng ngại.”

“Ngâm Tuyết, chính là như vậy ——”

“Ca ca! Chúng ta trước đây không phải đã quyết định tốt rồi sao? Cho nên hiện tại, chúng ta cái gì cũng không nói nữa.”

Bình tĩnh, trong ánh mắt hiện ra sự kiên định, Tống Ngâm Tuyết lúc này, sau khi nhìn thoáng qua Tống Vũ Huyền đối diện một cái thật sâu sau, bàn tay thon dài, khẽ nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve mặt bên của hần, “Ca ca, Ngâm Tuyết sẽ bảo vệ huynh thật tốt! Nhất định sẽ bảo vệ huynh thật tốt!”

“Ngâm Tuyết.” Cũng nhịn không được sự rung động trong lòng nữa, vươn tay đem người ngọc ôm vào lòng, ôm thật chặt, không buông ra.

Thân thể đơn bạc như vậy, thân thể mảnh mai như vậy, chính là hết lần này tới lần khác quật cường nói muốn bảo vệ hần thật tốt, cái này khiến hần cảm thấy nhần tâm xiết bao, nhần tâm xét bao?

“Ngâm Tuyết, ca ca không cần muội bảo vệ, tự ca ca, sẽ bảo vệ tốt chính mình.”

Thấp giọng lẩm bẩm, nói bên tai nàng, mơ hồ có nước mắt ấm nóng nhấp nhô trong mắt, Tống Vũ Huyền ôm bóng hình khiến hắn đau đến tận tim phổi này, không nói chỉ có nghẹn ngào.

“Ngâm Tuyết, khổ uội”

“Không! Ngâm Tuyết không khổ! Chỉ cần Ngâm Tuyết có thể thay phụ thân bảo vệ ca ca thật tốt, Ngâm Tuyết như thế nào, cũng sẽ không cảm thấy khổ.” Trầm thấp mà nói..., bao hàm thâm tình, trong màn đêm mù mịt này, nhẹ nhàng vang lên, thật lâu không tiêu tán.

Nhữ Dương Vương phủ, trong thư phòng, thân ảnh Minh Tịnh không ngừng lục lọi, tựa hồ là đang tìm cái gì đó.

Đứng ở ngoài cửa, không đi vào, mắt lạnh mà nhìn xem hết thấy, Tống Ngâm Tuyết làm biến mất khí tức toàn thân, lẳng lặng theo dõi thân ảnh di động trong phòng.

Trong phòng, Minh Tịnh hơi nhíu mày, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh thông dong cũng không giống lúc trước, tựa hồ để lộ ra chút nghiêm túc.

Chỉ thấy hắn trước tiên ở trên giá sách tìm trong chốc lát, hình như là không tìm được, rồi sau đó lại lập tức tìm trên mấy bức họa treo tường bên cạnh, vẫn không có kết quả.

Sau khi cái gì cũng không tìm được, Minh Tịnh ngồi thẳng lên, trầm mặc lẳng lặng tự hỏi, con mắt cũng khép lại theo.

Hắn đang tìm cái gì? Lại chăm chú như vậy?

Đứng ở ngoài cửa, thủy chung vẫn chú ý đến hắn, bên môi Tống Ngâm Tuyết hiện lên một nụ cười yếu ớt, hắn, rốt cục hành động rồi!

Nàng đương nhiên biết rõ hắn đang tìm cái gì! Từ rất sớm trước kia đã biết! Hắn cam nguyện chờ đợi bên người nàng nhiều năm như vậy, vì cái gì, cũng không phải chính là muốn vật kia sao.

Trước đây, nàng cũng không rõ hắn vì cái gì mà chậm chạp không ra tay, nhưng mà hôm nay, nàng có thể khẳng định, hắn, chờ không nổi nữa!

Minh Tịnh, thứ ngươi muốn, chỉ sợ.

Trong thư phòng, Minh Tịnh khép tròng mắt sáng như sao lại, nhưng trong lúc đó, hình như có linh ngộ gì lại đột nhiên mở ra, tiếp theo, hai tay không khỏi hướng trên đầu con kim thiềm* đặt trên bàn trà bên cạnh nhấn một cái, trên vách tường, một cái hốc tối đột nhiên mở ra.

Bước nhanh đi tới trước, xuất ra tờ giấy ó vàng đã lâu bên trong, sắc mặt khê biến thành mừng rỡ, rất nhanh liền cúi đầu xem .

Vui sướng, kèm thêm đả kích, khi Tống Ngâm Tuyết không chút nào ngoài ý muốn nhìn, trong bóng tối sắc mặt Minh Tịnh trở nên nhợt nhạt thì trong mắt nàng, có một mạt cười trộm rất nhanh hiện lên.

Trong bóng đêm mịt mờ, Minh Tịnh không có một chút huyết sắc, không thể tin được đem chữ trên tờ giấy đọc một lần lại một lần, cuối cùng toàn thân cứng đờ trở mắt nói không ra lời.

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Đây tuyệt đối không phải là sự thật!

Khê run run tay, có chút kích động, Minh Tịnh gắt gao nhìn chăm chăm vào hai chữ làm hắn tuyệt vọng trên giấy, trong nội tâm, nảy ra sự bi phẫn.

Không có khả năng! Không có khả năng! Hắn trả giá nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cũng bởi vì hai chữ này, mà cuối cùng lại mất trắng sao? Hắn không tin, tuyệt đối không tin!

“Nhất định còn có những biện pháp khác! Đúng! Nhất định còn có những biện pháp khác.” Khi thấp giọng lẩm bẩm, đúng là vô ý nói ra tiếng.

Giờ phút này, nghe hắn nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết hết cách nhún vai, thần sắc, như là đang nói: Nằm mơ a! Không có biện pháp gì nữa đâu!

Minh Tịnh lẳng lẳng đứng vững, hồi lâu sau, mới đưa tờ giấy chậm rãi thả lại bên trong hốc tối, chạm nhẹ vào đầu kim thềm, đem hết thầy trở về nguyên dạng.

Thoảng sửa sang lại một chút, xoay người chuẩn bị ra cửa, đúng lúc này, bị thân ảnh ở cửa làm kinh hãi.

“Quận chúa. . . .” Nàng đến đây lúc nào? Vì sao chính mình một chút cũng không phát giác? Chuyện vừa rồi, nàng thấy được bao nhiêu? Đối với cái cả sự tình này, nàng cũng rõ ràng được bao nhiêu rồi?

Trong nội tâm, mấy vấn đề liên tiếp nảy ra, thu liễm sắc mặt, khôi phục sự thong dong cùng bình tĩnh dĩ vãng, bực môi Minh Tịnh nhẹ mở, giọng nói trầm mặc: “Đã trễ thế này, tại sao quận chúa lại ở đây?”

“Ha, Minh Tịnh, hình như những lời này, hẳn là để ta hỏi ngươi a! Đã trễ thế như vậy, làm sao ngươi lại xuất hiện trong thư phòng của ta?”

“Nửa đêm không có việc gì làm, tùy ý đi dạo một chút, không nghĩ lại đi tới thư phòng quận chúa nhất thời tâm huyết, liền rảnh rỗi đẩy cửa vào.” Minh Tịnh điềm nhiên như không nói, đối với hết thầy những chuyện mình làm, tựa như chưa từng phát sinh qua.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng không vạch trần hấn, chỉ quàn một vòng: “A, thì ra trùng hợp như vậy, ta cũng nửa đêm không có việc gì, tùy ý đi một chút, tâm huyết dâng trào, đi tới thư phòng! Ha ha, thật không nghĩ tới Minh Tịnh ngươi, còn có nhã hứng như thế, rõ ràng lại cao hứng có ý niệm đến trong thư phòng ta tham quan trong đầu, thật là làm cho ta có chút giật mình .”

Trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết tràn đầy thâm ý, nếu như đổi thành người khác, sớm đã có chút chịu không được rồi, chính là Minh Tịnh thì không, sau khi hấn nghe vậy, căn bản là không có phản ứng, chỉ mang vẻ mặt bình tĩnh mở miệng trả lời: “Cái này kỳ thật không có gì phải giật mình, Minh Tịnh tuy thân là cận vệ của quận chúa, nhưng mà cũng không phải là không thích văn chương, ngẫu nhiên cao hứng đi xem sách , đó cũng là chuyện hợp tình hợp lý!”

“A, Thì ra ngươi mới vừa rồi là đang đọc sách a? Ta còn tưởng rằng ngươi là đang tìm gì đó?” Châm chọc nói, khe khẽ miệng cười, Tống Ngâm Tuyết chế nhạo nói.

“Thì ra quận chúa cho rằng Minh Tịnh là đang tìm gì đó sao?” Nhàn nhạt cười, tiến lên một bước, khuôn mặt tuấn tú như trăng sáng, lúc này ở dưới ánh trăng, có vẻ phá lệ mê người.

“Chuyện này có thể nói không sao, đêm hôm khuya khoắt, bốn bề vắng lặng, có thể làm rất nhiều chuyện, ai biết ngươi sẽ không?”

Đồng thời cười nhạt một tiếng, đôi mắt Tống Ngâm Tuyết thâm trầm, nhưng vào lúc này, Minh Tịnh mạnh mẽ tiến lên một bước, một tay kéo nàng ôm chặt vào trong ngực, khí tức như lan thổi tới cổ của nàng, ngựa ngửa, mềm mại.

“Quận chúa nói đúng! Đêm hôm khuya khoắt, bốn phía lại không người, chỉ có ta và nàng hai người đứng trước cửa, không bằng. . . .” Lời Minh Tịnh nói..., mang theo một chút khiêu khích, nhẹ nhàng, chậm rãi vang vọng bên người Tống Ngâm Tuyết.

Nghe vậy, không có bất kỳ sự kinh ngạc gì, Tống Ngâm Tuyết khẽ mỉm cười, miệng, khiêu khích nói: “Không bằng. . . . như thế nào?”

Thân thể cùng thân thể tiếp xúc, nóng rực, vô cùng mập mờ, ở trong lồng ngực Minh Tịnh, thậm chí thân mật đến có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực của hấn, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, bình tĩnh nhìn.

“Không bằng. . . .” Minh Tịnh cúi đầu xuống, nhìn nàng chằm chằm, nhìn hình bóng với dung mạo khuynh thành, cùng với cặp mắt to đen trắng rõ ràng kia, trong đó ý cười mơ hồ chớp động, không có nửa điểm thẹn thùng của nữ nhi, trong nội tâm, đột nhiên có một loại cảm giác thất bại xông lên đầu.(Myu: kaka đẹp trai mà chẳng há chừng???)

Không chút ngần ngại một bả đẩy nàng ra, ý vị sâu xa nhìn, tiếp đó, cũng không nói một câu nào, phát tay áo xoay người, lạnh lùng rời đi.

Đối với một loạt biến hóa không giải thích được của Minh Tịnh giờ phút này, từ bắt đầu hào hứng khiêu khích, đến cuối cùng phần nộ lạnh lùng đi, Tống Ngâm Tuyết từ đầu đến cuối, đều lạnh nhạt cười yếu ớt như cũ.

Nàng nhìn bóng lưng Minh Tịnh rời đi, trong mắt lấp lánh, đẩy cửa ra, nhấn một cái trên đầu kim thiềm Minh Tịnh trước động vào vừa rồi, lập tức cái hốc tối chứa văn khế kia lại bắn ra ngoài lần nữa.

Cầm lấy giấy, nhìn về phía góc trái vừa rồi ánh mắt Minh Tịnh dừng lại, khi nhìn đến hai chữ “Xử nữ” to mà thành linh xuất hiện thì Tống Ngâm Tuyết cười vẻ mặt kín như bưng.

“Tình sát lâu chủ Minh Tịnh, người tính toán sâu như người, lúc nhìn đến hi vọng tan biến, tư vị trong lòng, nhất định không dễ chịu a!” Lời nói ám muội..., mang theo chút hả hê chế nhạo khi thấy người gặp họa, lúc này, chỉ cần nghĩ tới gương mặt thất vọng cực hạn của Minh Tịnh vừa rồi, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết, liền vui vẻ như sấm một hồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, chim tước trên đầu cành riu ra riu rít náo nhiệt không ngừng, xem ra lại là một ngày thời tiết nắng đẹp rực rỡ!

Tống Ngâm Tuyết vừa rời giường, sau khi được Mãn Côi trang điểm ăn vận đơn giản, đứng dậy, đi đến cửa phòng.

“Thật là thời tiết trời trong nắng ấm dễ chịu nha!” Duỗi hai tay, hít sâu không khí mới mẻ vào ngực, Tống Ngâm Tuyết không khỏi mở miệng khen.

“Thật sự là trong phủ không chỗ không gặp lại a! Không thể tưởng tượng được tùy tiện đi ra hưởng chút nắng sớm, thực sự có thể đụng mặt quận chúa!” Lúc Tống Ngâm Tuyết tán thưởng, đồng thời sau lưng, giọng Dạ Lâm Phong cũng vang lên.

Xoay người, nhìn chằm chằm vào hắn, mắt phượng yêu nghiệt phối hợp với biểu lộ yêu nghiệt, Lâm Phong công tử, hiển nhiên là một mỹ nam tử âm nhu tà tuấn.

“Là người?” Nàng nhớ rõ, nàng đã từng đã cảnh cáo hắn, bảo hắn nên an phận, ít đến trêu chọc nàng đi, thế nào hiện tại, hắn lại quên toàn bộ rồi?

Tống Ngâm Tuyết đối với chuyện nàng trúng Cực lạc đan lần trước, trong phủ phát sinh một sự tình đã nhớ rõ không rõ lắm rồi, chỉ trong lơ mơ biết xuất hiện một số người, nhưng những người này là ai, nàng không có ấn tượng, cho nên tự nhiên cũng không biết khi mình đau khổ ẩn nhẫn biểu hiện ra sự quật cường, khiến cho những phu quân kia của nàng, rung động như thế nào!

Dạ Lâm Phong lúc này nhìn Tống Ngâm Tuyết, hồi tưởng lại ngày đó, sự mĩa mai trong mắt vô thức tiêu tán, còn lại, cũng chỉ có nồng đậm hảo cảm đến chính hắn cũng không phát giác ra.

Ánh mắt nhìn thẳng, biểu lộ lơ lửng, Tống Ngâm Tuyết không hiểu được sự thay đổi trong mắt của hắn, mà trực giác cho là hắn vẫn chán ghét chính mình như trước, muốn lấy chính mình trêu đùa một phen, Dạ Lâm Phong tiến lên một bước, mạnh mẽ đi vào trước mặt nàng, sau đó từ trên cúi đầu xuống nhìn nàng, trong mắt một mảnh lưu động.

“Chưa từng phát giác, nàng vốn là đẹp như vậy.” Trong nội tâm, không khỏi cảm thán, ánh mắt kinh ngạc thẳng băng.

Cho tới nay Tống Ngâm Tuyết đều trang điểm đậm mới ra ngoài gặp người, rất ít khi để lộ thanh nhan xuất hiện trước người khác. Nguyên bản hôm nay nàng chỉ đi ra hô hấp chút không khí mới mẻ, rất nhanh liền trở về, nhưng lại không nghĩ lúc này đụng phải Dạ Lâm Phong, cũng dưới tình huống này, khiến hắn nhìn được gương mặt thật.

“Thế nhân đồn đãi Nhữ Dương quận chúa, điều ngoa thô bỉ không ác không làm! Lúc Lâm Phong mới tới thì cũng từng cho rằng như vậy. Chính là theo nhận thức ngày càng sâu sắc, vì cái gì ta lại càng ngày càng cảm thấy, nàng cũng không phải như đồn đãi kia? Nhữ Dương quận chúa, điều ngoa cùng sắc sảo, thô bỉ cùng khôn khéo, nàng có thể nói cho ta biết, rốt cuộc người nào, mới là chân chính nàng không?”

84. Q.1 - Chương 84: Tranh Đoạt

Lâm Phong thấp giọng nói, toàn thân tản mát ra khí tức tà mị yêu dã, hẩn nhìn chăm chăm vào Tống Ngâm Tuyết, trong đôi mắt ánh sáng lưu chuyển, chớp động, sáng ngời.

Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nhìn hẩn, không tiến lên, cũng không lui về phía sau, hai người giằng co nhìn nhau.

“Người cảm thấy ta thế nào, ta chính là như thế ấy! Làm người, có đôi khi vẫn là nên tin vào hai mắt của mình mới tốt.” Lạnh nhạt mà nói..., mang theo chút lập lờ nước đôi, nghe lời ấy, Lâm Phong cười khó hiểu lắm, trong đôi mắt tràn ngập mỉa mai hoặc, một lần nữa có chút hăng hái nhìn người trước mắt thật sâu.

” Lời mà quận chúa nói, thật đúng là càng ngày càng có triết lý, khiến Lâm Phong không rõ phương hướng rồi.” Khí tức thẳng tắp, quét trên khuôn mặt như ngọc của Tống Ngâm Tuyết, trắng nõn sáng long lanh quả thực khiến người ta muốn cắn một cái.

Dạ Lâm Phong thấy vậy, cảm giác trong đầu hoảng hốt một hồi, sau một khắc, tay liền không tự chủ được gơ lên, như nhưng vô hạn nhẹ vỗ về tóc mai Tống Ngâm Tuyết, bạc môi gợi cảm tuyệt mỹ, không khỏi hướng cặp môi đỏ mọng nở nang ướm át mà hôn lại.

Trực giác muốn lui về phía sau, nhưng không ngờ cánh tay bị người nào đó gắt gao kèm giữ, không thể động đậy.

Bởi vì không thể bạo lộ võ công của mình, Tống Ngâm Tuyết lúc này, chỉ có thể trừng mắt nhìn khuôn mặt mang theo vô hạn mê luyến, không khỏi chậm rãi phóng đại, đầu mạnh mẽ nghiêng qua một bên.

“A!”

“Người làm gì vậy!”

Lúc này, hai câu nói đồng thời vang lên, khi Tống Ngâm Tuyết bị ép đến không còn cách nào, không khỏi nhấc chân hung hăng giẫm Dạ Lâm Phong dẫn đến hẩn bị đau một trận thì sau lưng, thanh âm mơ hồ có chứa lửa giận của Tử Sở đột nhiên vang lên.

Không thể tha thứ, quả thật là không thể tha thứ!

Hẩn bắt quả là trong nội tâm phiền muộn không chịu nổi, muốn ra ngoài tùy tiện đi một chút thôi, lại không nghĩ sẽ nhìn thấy một màn Dạ Lâm Phong định cưỡng hôn Tống Ngâm Tuyết này!

Dạ Lâm Phong kia quả thật là quá phạm rồi! Hẩn làm sao có thể cưỡng hôn nàng! Chẳng lẽ hẩn không phát hiện nàng nghiêng đầu, lòng tràn đầy không muốn đấy sao? Quá phạm! Thật là quá phạm!(Myu:Tử Sở ca cute quá à >.<>

Trong lòng ngực, có một loại tức giận, thậm chí còn xen lẫn chút ghen tuông, nắm chặt nắm tay, không chút chần chừ tiến lên, vươn bàn tay to giữ chặt cổ tay Tống Ngâm Tuyết, đem nàng kéo ra phía sau, thẳng tắp bảo hộ ở sau người, sau đó bộ mặt tức giận nhìn về phía trước.

Nguyên bản Dạ Lâm Phong vốn là rất không thoải mái, chân bị Tống Ngâm Tuyết hung hăng giẫm một cái, cảm thấy đau nhức đến thấu xương! Mà bây giờ, lại bị Tử Sở sắc bén quát như vậy, bá đạo chiếm lấy người ngọc trong tay, kết quả là trong nội tâm càng thêm khó chịu!

Dạ Lâm Phong hẩn, dù sao cũng là Vương gia nước Tây Thần, khi nào thì có người dám quát lớn hẩn?Giật đồ trong tay hẩn? Đây quả thực là một loại vũ nhục cùng khiêu chiến đối với thể diện của hẩn! Vì vậy lập tức, hẩn cũng nghiêm mặt.

“Quân Tử Sở, người không hảo hảo đợi ở Thiên Hương các cùng biểu muội bảo bối của người, chạy đến đây nổi điên cái gì!” Trào phúng chế nhạo, nhất là khi nói đến ” biểu muội bảo bối của người”, thì trên mặt Dạ Lâm Phong lộ vẻ chán ghét.

“Chuyện của ta, không cần phải người trông nom! Người vẫn là lo trông nom chính người cho tốt a!” Biểu lộ kiêu ngạo chán ghét kia, khiến Tử Sở mặt lạnh, nhin không được trào phúng ngược lại: “Không thể tưởng tượng được gió trăng công tử Lâm Phong, ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt còn không đủ, chạy về phủ, còn tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía như vậy!”

Một câu châm chọc hần bản tính phóng đảng bất lương, làm cho Lâm Phong nghe vậy không khỏi nhú mào, chỉ thấy hần cười tà mị, sau khi giương mắt nhìn nhìn Tử Sở, chua ngoa vô cùng nói: “Tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía cũng không có cái gì không tốt a, ít nhất nói rõ con người của ta có sức sống! Không giống như người nào đó, nâng khối ngọc nát còn cho là bảo khối, thế nào cũng không nở buông tay! Ha ha, nếu ta là người, nếu biết mọi người nhìn chính mình như vậy, đã sớm mắc cỡ không ra khỏi cửa, sẽ không chạy loạn bốn phía làm cho người ta ghét bỏ.”

Lời nói đầy mùi thuốc súng, cùng với tràng diện khiêu khích, Tử Sở cùng Lâm Phong, lần đầu tiên nén giận trừng mắt nhìn đối phương như vậy.

Tổng Ngâm Tuyết thấy tình cảnh này, từ từ nhắm hai mắt lại không nói lời nào, sau đó chỉ nhìn chằm chằm vào bọn họ, ánh mắt không ngừng luân chuyển giữa hai người.

“Dạ Lâm Phong, người có ý gì!” Đem Tổng Ngâm Tuyết bảo hộ ở sau người, Tử Sở vừa nghe lời này, không khỏi rất là nổi giận.

Hần là Tam hoàng tử Đại Lương, có sự thanh cao cùng kiêu ngạo của mình, hần không cho phép người khác tùy ý chà đạp tôn nghiêm của mình như vậy, thực tế đối phương lại là loại người dâm loạn tà mị, vốn là thứ hần ghét cùng xem thường nhất, cho nên lúc này, càng không cần phải nói nhiều nữa.

Vừa nhìn thấy Tử Sở đem Tổng Ngâm Tuyết bảo hộ ở sau người cứ như là vật phẩm độc quyền của mình, tay còn gắt gao bắt lấy cánh tay của nàng, trong lòng Dạ Lâm Phong liền khó chịu một hồi, khẩu khí không khỏi càng kém hơn: “Không có ý gì! Chẳng qua là thấy loại người khó ưa, nhin không được muốn nói lên vài câu thôi!”

Luận về chơi đùa, luận về phóng túng, Tử Sở tuyệt đối không phải đối thủ của Lâm Phong! Tung hoành trên trận gió trăng lâu như vậy, tài ăn nói tất nhiên là không kém, bản sự chế ngạo người khác cũng là một tay lão luyện, thẳng khiến Tử Sở nghe xong tức đến mặt trắng không còn chút máu.

Niềm kiêu ngạo của hần, tôn nghiêm của hần, không cho phép hần và nam nhân lười dãi kia đứng ở chỗ này chửi đồng, vì vậy quay đầu, khinh thường không nói nhiều nữa, Tử Sở kéo Tổng Ngâm Tuyết, muốn hướng một bên mà đi.

“Ai ~~ người có thể đi, nàng không thể đi!” Một bả ngăn ở trước mặt hần, Lâm Phong nhú mào, không khỏi nói thẳng.

Nghe vậy, Tử Sở mặt lạnh lùng, vẻ mặt chán ghét lạnh nhạt nói: “Tránh ra!”

“Cho người? Ta tuyệt đối cam tâm tình nguyện! Nhưng về phần quận chúa, kính xin người buông nàng ra! Chủ đề trước của chúng ta còn chưa kết thúc, cho nên hiện tại, cần tiếp tục thương thảo thêm!”

“Với người có cái gì để thương thảo? Chẳng qua là mấy chuyện gió trăng nói nhảm!” Bất mãn vì sự tà mị Lâm Phong thể hiện giờ phút này, Tử Sở nói thẳng suy nghĩ trong lòng, một lần nữa lạnh lùng tương đối.

Không biết vì cái gì, từ trong nội tâm hần không muốn Tổng Ngâm Tuyết tiếp cận Dạ Lâm Phong, cứ như chỉ cần vừa tiếp cận, trong lòng của hần sẽ có cái đó gì đó chặn lại, nghẹn ngang khiến hần khó chịu!

Một mặt chỉ đem Lâm Phong xem thành sói đói, lại không để mắt đến nữ tử phía sau mình cũng không phải tiểu bạch thỏ dễ dàng bị lừa, trong lòng Tử Sở lúc này ý muốn bảo hộ không ngừng dâng lên, cánh tay trong lúc đó không khỏi gia tăng lực đạo.

Dạ Lâm Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Tổng Ngâm Tuyết có vẻ bị đau, trong nội tâm nhất thời đau xót vô hạn, trong mắt vụn phần không muốn trừng Tử Sở cả giận nói: “Buông nàng ra!”

“Không buông!”

Dưới sự giằng co của hai người, mạch nước ngầm không khỏi bắt đầu khởi động, sau một khắc, Lâm Phong nhú mày một cái, vươn tay không chút chần chờ hướng cánh tay nắm chặt người ngọc của Tử Sở đánh tới, cũng mãnh liệt vừa dùng lực, tách ra.

Một tay đẩy người trước mặt ra, tay kia rất nhanh chiếm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, Lâm Phong nhếch mày, vẻ mặt đắc ý hướng Tử Sở khoe khoang thắng lợi của mình. (Myu: Hai anh này “người lớn” ác @.@)

“Người ——” vô cùng phẫn nộ nhìn người ngọc bị đoạt đi, Tử Sở không khỏi tức giận đến hai đấm nắm chặt. Thân thủ hần không bằng Lâm Phong, chỉ biết một ít thuật phòng vệ bình thường, cho nên về sĩ khí, không khỏi thấp hơn một bậc.

Tức giận, bất quá cuối cùng vẫn xúc động, tiến lên lần nữa, kéo lại một cánh tay trông không khác của Tống Ngâm Tuyết, gắt gao nắm trong tay, không buông ra.

“Buông tay!”

“Buông tay!”

Hai tiếng tức giận đồng thời vang lên, lúc này, Tống Ngâm Tuyết không nói một câu nhìn hai người cầm tay mình, muốn chiếm nàng thành của mình, trong mắt, không khỏi có chút thần thái mơ hồ lưu động.

Khí tức nóng nảy, tràn diện hết sức căng thẳng, hai người đều cầm một tay. Không ai nhường ai, không ai phục ai, tóm lại giờ khắc này, bọn họ đều quên nữ tử trong tay này, từng là người bọn họ chán ghét, đụng cũng không nguyện ý đụng vào một cái.

Sáng sớm, mặt trời rực rỡ không chói chang lắm, ba người tướng mạo nổi bật, trong gió nhẹ, trình diễn một cuộc chiến đoạt người.

Lúc này, Kỳ Nguyệt vẻ mặt thất hồn lạc phách, đầu buông xuống, tay cầm sổ sách chậm rãi từ đằng trước đi tới, nhìn bộ dáng, là muốn đi hướng thư phòng Tống Ngâm Tuyết.

Từ ngày đó, lúc hi vọng trong nội tâm tan biến, hần chính là mang trạng thái rã rời hồn lìa xác này. Không muốn rời đi, không định rời đi, vì vậy mỗi ngày vẫn kiên trì mang theo sổ sách tiến đến hồi báo.

Tuy nàng bảo hần không cần phải xen vào nữa, bảo hần mau rời khỏi Vương Phủ, chính là hai chân cứ như gặp ma, rất không nghe lời mỗi lần định đi rồi, lại kim lòng không được quay trở lại, mỗi lần đều như thế, mỗi ngày đều như thế!

Nàng không gặp hần, đã vài ngày. Hôm nay, vì có thể nhìn thấy mặt nàng, hần đặc biệt dậy sớm, nghĩ đứng ở cửa ra vào chờ nàng, nói cho nàng biết, đáy lòng hần nghĩ gì —— hần không muốn đi, muốn nàng coi hần như phu quân để hần đợi bên người nàng, dù cho thế nhân phải nhỏ hần, người nhà không hiểu hần, cả đời này, hần cũng không cần biết!

Vùng vẫy thật lâu, lại có một cái quyết định như vậy. Vì quyết định đó, vào lúc ấy cực kỳ kinh thế hãi tục! Không có người nam tử nào lại nguyện ý cùng nam tử khác lấy chung một thê tử, bởi vì chuyện này tuyệt đối là một loại cực kỳ vũ nhục với tôn nghiêm nam tính, cho nên căn bản không có ai, lại hạ thấp thân phận đến trình độ như vậy! Tiêu Kỳ Nguyệt hần, có lẽ xem như một sinh vật kỳ lạ khác loài của thế giới này rồi!

Kỳ thật Kỳ Nguyệt làm ra quyết định này, cũng không có trải qua quá nhiều nghĩ sâu tính kỹ, cũng không có nghĩ xem các loại vấn đề từ nay về sau sẽ gặp phải, chỉ là trong nội tâm vô thức không muốn rời đi, đơn thuần muốn bảo trì hình thức như hiện tại vậy, để cho hần mỗi ngày có thể nhìn thấy nàng, tới gần nàng, nhìn nàng mỉm cười, nhìn nàng đùa giỡn náo loạn. Như vậy, là đủ rồi.

Mang tâm tư như vậy, Kỳ Nguyệt cúi đầu đi từ từ, nhưng trong lúc vô tình cử động đôi mắt, khiến hần chấn kinh tại chỗ.

Trước mắt, một cái yêu dã tà mị, một cái ngọc thụ lâm phong, đều tự mình gắt gao lôi kéo cổ tay Tống Ngâm Tuyết, như thế nào cũng không chịu buông ra. Mà Tống Ngâm Tuyết mảnh khảnh, trên cổ tay bị nắm chặt, rõ ràng đã bị nắm ra dấu đỏ thật sâu, lúc này, đang hung hăng làm đau nhói mắt của hần!

“Các người đang làm gì đó? Buông nàng ra!” Lần đầu tiên, lớn tiếng như vậy quát người khác (trừ Tống Ngâm Tuyết trước đây cùng Tống Vũ Kiệt hai người này ngay từ đầu đã là người hần phần hận), Kỳ Nguyệt

luôn tuần khí nhã nhặn, lúc này không chỉ có phần nộ đến đỏ mắt, còn tiến lên muốn đẩy hai người ra!

Khổ nỗi chính là, trong ba người, hẳn là kẻ không có một điểm công phu, cho nên về lực đạo, hẳn định không bằng hai người khác, sau khi đẩy nhiều lần không có kết quả, không khỏi mãnh liệt cau mày lớn tiếng nói: “Các người làm gì vậy, còn không mau buông tay! Không thấy cổ tay quận chúa đỏ lên sao? Còn như vậy nữa, chắc phải phế đi mất!”

85. Q.1 - Chương 85: Hưu Phu (1)

Một câu của Kỳ nguyệt, đồng thời nhắc nhở hai kẻ đang kèn cựa nhau như con nít kia!

Ánh mắt, không khỏi nhìn vào trong lòng bàn tay, chỉ thấy cổ tay trắng nõn mềm nhỏ vì mình dùng lực, đã nổi lên dấu hồng thật sâu.

“Người buông tay!”

“Người buông tay!”

“Người buông tay, ta liền buông tay!”

“Không, người buông tay trước!”

“Nằm mơ, người trước!”

Trùng mắt lạnh lùng nhìn nhau, không ai nhường ai, hai người người một câu, ta một câu, không ngừng quát to muốn người kia buông tay ra trước.

Kỳ Nguyệt một mình ở bên cạnh nóng vội, hẳn nhìn chỗ cổ tay hồng hồng của nàng, trong nội tâm vô thức co lại đau nhức từng đợt, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

“Đừng cãi ầm ĩ nữa, cùng buông tay đi!” Lớn tiếng quát, trên mặt tràn đầy oán nộ, Kỳ Nguyệt mặt lạnh, nhìn hai người này so đo, trong lúc đó, một loại cảm giác vô lực xông lên đầu. Vì cái gì đồng thời là phu quân, người khác lại dám lớn mật tranh thủ, mà chính mình lại chỉ có thể.

Nghĩ đi nghĩ lại, Kỳ Nguyệt không khỏi cũng phát hỏa, hung hăng nhìn Tử Sở cùng Lâm Phong, miệng gắt gao mồm lại.

Mà lúc này, tên “đầu sỏ tội ác” tạo thành cái tràng diện này, thì mắt to chuyển động như kẻ trộm, trong nội tâm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một núi khó chứa hai hổ, huống chi ba người trước mắt, đều là phu quân trên danh nghĩa của nàng!

“Đủ rồi!” Thành linh mạnh mẽ hất tay lên, dùng sức giãy ra khỏi sự trói buộc, Tống Ngâm Tuyết lúc này, phụng phịu, thẳng tắp nhìn bọn hắn chằm chằm.

Lúc này, một tiếng tiếng cười vang lên, xen lẫn hung hăng châm chọc cùng chế nhạo, không ngừng vang vọng trong tai bốn người, “Ta không nhìn lầm a? Nữ tử có tiếng xấu như vậy, cư nhiên còn có người tranh nhau? Cướp đoạt? Có quá châm chọc hay không a!”

Nhàn nhạt mà nói..., bao hàm chán ghét hèn mọn, trong rừng liễu, thân ảnh tuần tú nhã nhặn của Ứng Thư Ly chậm rãi đi ra, trên mặt, một mảnh lạnh lùng.

“Thư Ly, người.” Vừa nghe lời này, ba người phải sợ hãi, chưa từng nghĩ đến, Thư Ly luôn im miệng không nói, một lòng chỉ chú tâm vào đàn ngọc, lúc này lại ở trước mặt mọi người nói ra lời cực kỳ châm chọc ý tứ sâu xa như vậy, thẳng khiến bọn hắn giật mình không nhỏ.

“Thư Ly, người nói lung tung gì vậy?” Bất mãn với thái độ của hắn giờ phút này, Kỳ Nguyệt không chút suy nghĩ, là người đầu tiên nhứ mày phản bác. Kỳ thật hẳn không phải trách Thư Ly, mà là muốn ngăn hắn lại! Giờ phút này hẳn cảm thấy, Thư Ly cũng không có chứng kiến toàn bộ về Tống Ngâm Tuyết, bởi

vì vào cái ngày Tống Ngâm Tuyết phát độc đó, chỉ có một mình hần không ở, không có tiếp thụ sự rung động của lễ rửa tội, cho nên hiện tại mới có thể há miệng nói lung tung như vậy.

“Ta là nói lung tung sao? Chỉ sợ không phải a!” Xoay người, thẳng tắp nhìn vào hai con người của Tống Ngâm Tuyết, dường như là trao đổi tâm ý, Thư Ly mỉm cười, nét mặt tươi cười tuần nhã như gió mát, không khỏi thể hiện ra.

“Kỳ Nguyệt, không thể tưởng tượng được cách mấy ngày, người lại khiến ta phải lau mắt mà nhìn! Người trước đây, không phải toàn tâm toàn ý hận nàng không thể lập tức chết ở trước mặt người đấy sao? Tại sao hiện tại, mới ngắn ngủn vài ngày, cũng đã giữ gìn vì nàng nói chuyện như vậy?”

Trào phúng mà nói..., thần sắc khinh thường, lưu chuyển trên mặt Thư Ly. Sau khi hần liếc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tống Ngâm Tuyết thật sâu, trong nội tâm có chút do dự, nhưng cuối cùng, vẫn mở miệng nói ra: “Nhữ Dương quận chúa, trời sinh lệ chất, khuynh thành tuyết sắc, có thể nói là mỹ nhân thế gian này khó có được! Chính là nàng háo sắc thành tánh, thô bỉ ngu muội đến nỗi thế nhân phải khinh thường! Nữ nhân như vậy, dù cho lớn lên có tốt xem thì thế nào? Phóng mắt xem nam tử khắp thiên hạ, ai muốn ——”

Trong lời nói chanh chua, một sự nghiêm khắc không tự giác xẹt qua trên mặt. Thấy Thư Ly như vậy, Kỳ Nguyệt không khỏi thốt ra: “Không phải như thế!”

“Không phải như vậy? Thì phải là như thế nào? Kỳ Nguyệt, người quả nhiên là bị sắc đẹp làm cho hôn mê rồi! Người đã quên sự khuất nhục người phải chịu hơn một năm này sao? Người đã quên thế tử chưa xuất giá của người chết thảm như thế nào? Hôm nay, cho dù người vì bất kỳ một kẻ không chịu nổi nào mà ra mặt nói giúp cũng được, nhưng đối tượng này, tuyệt đối không phải là nàng!”

Chĩa thẳng vào, ngôn từ chính nghĩa nói, Kỳ Nguyệt vội vàng: “Không phải! Không phải nàng làm hại Thanh nhi! Nàng giam cầm ta, mục đích đều chỉ là vì bảo vệ ta! Thư Ly, quận chúa đã từng đã cứu người, người không nên nói nàng như vậy!”

“Nàng cứu ta? Cô ta chỉ là vì ham muốn cá nhân của chính mình mới cứu ta thôi! Nữ nhân đòi phong bại tục, thấy sắc đẹp đã muốn chiếm thành của mình như cô ta, vì sao ta không thể nói như vậy!”

“Người!”

Lời mà Thư Ly nói, khiến Kỳ Nguyệt có chút khó có thể giải thích, tuy trong lòng của hần hôm nay cũng không cho rằng như vậy, chính là ở ngoài mặt, Tống Ngâm Tuyết đúng là dâm loạn như hần nói.

“Thế nào? Ta nói không sai chứ! Cô ta chính là một người như vậy! Người nói nàng vì bảo vệ người mà giam cầm người, tại sao người không suy nghĩ, nếu như người không có bộ túi da tốt này, ngược lại lớn lên dung mạo xấu xí, người cho rằng, nàng ta sẽ hảo tâm cứu người như vậy sao? Người phóng mắt nhìn xem, năm vị phu quân trong phủ Nhữ Dương quận chúa, kể cả con chó hộ vệ kia của nàng, không người nào không tuần mỹ bất phạm, đáng vẻ đường đường, chưa từng gặp qua người có bộ dạng xấu xí không chịu nổi? Chỉ riêng một điểm này, nàng nên nhận hết vạ người thóa mạ!”

Thư Ly mắng cực kỳ sảng khoái, đem những mặt không chịu nổi của Nhữ Dương quận chúa trực diện công bố ra. Nghe vậy, trong nội tâm Tử Sở cùng Lâm Phong mơ hồ có chút phức tạp, tuy bọn họ giờ phút này đã biết Tống Ngâm Tuyết cũng không hoàn toàn như ngoại giới đồn đãi, nhưng bọn họ dù sao cũng không biết chân tướng cả sự kiện, kết quả là dưới sự áp bức dư luận của đông đảo quần chúng, bọn họ lựa chọn trầm mặc.

Tống Ngâm Tuyết nhìn bọn họ lúc này, ngoại trừ Kỳ Nguyệt một bộ dạng há miệng muốn nói, nhưng mà thủy chung nói không ra lời, mấy người khác, đều trầm mặc, mơ hồ giãy dụa rồi rắm.

Thương tâm! Phẫn nộ! Tất nhiên là giả bộ mãnh liệt thể hiện ra.

Lắc đầu, cười lạnh một tiếng, Tống Ngâm Tuyết tiến lên một bước, đối diện với Thư Ly nghiêm mặt mà nói: “Ừng Thư Ly, không thể tưởng tượng được cho đến ngày hôm nay, người lại còn nhìn nhận ta như vậy? Giỏi! Giỏi lắm! Coi như ta khờ, coi như ta xen vào việc của người khác, ngày đó ngàn vạn không nên không nên từ dưới đao cứu người, để hôm nay người há miệng, tùy ý chửi rửa ta!”

“Còn người nữa, Dạ Lâm Phong! Người không phải rất chán ghét, rất chán ghét ta sao a? Đã như vậy, người đi xa một chút là được, cần gì phải trêu chọc ta? Đối với một người người không thích, thậm chí còn xem thường tới cực điểm, người miễn cưỡng cười vui, khó xử chính mình như vậy, không biết là rất khó chịu sao?”

Tống Ngâm Tuyết thẳng tắp nói, không để ý tới biểu lộ phức tạp trên mặt bọn họ, giương mắt, từ từ nhìn hướng Tử Sở, cuối cùng mỉm cười lạnh giọng mà nói: “Quân Tử Sở, người đang ở đây làm gì vậy? Trong Thiên Hương các, giai nhân chờ đợi! Người không đi hỏi thăm biểu muội tâm tâm niệm niệm của người, chạy đến nơi này làm gì?”

“Ta nhớ, người chính là đã từng trăm phương ngàn kế muốn rời khỏi đây! Vừa nhìn thấy ta, tựa như nhìn cái loại người hạ đẳng gì thanh cao, khinh thường như vậy! Người đã thanh cao như vậy, khinh thường ta như vậy, thì mời người đi tìm người người để mắt, không cần lại làm cho người ta tự đứng phải nhận lấy phiền não!”

Nghiêm mặt nghiêm túc mà nói..., nói đến trong nội tâm Tử Sở đau nhức một hồi, giương mắt, muốn giải thích, nhưng khi chứng kiến biểu lộ Tống Ngâm Tuyết như vậy, không khỏi tức cười.

Thì ra trong lúc vô tình, thương thế hẳn gây ra cho nàng, sâu như thế này. Đúng vậy a, nàng cũng là một nữ hài tử, muốn có người cưng chiều, có người yêu! Nhưng mà, mọi người đối với nàng, cho tới bây giờ đều là lạnh lùng, hèn mọn, dùng hết khả năng đến châm chọc nàng, nói móc nàng, cho tới bây giờ không có đặt mình vào hoàn cảnh của nàng, một hài tử song thân chết sớm, không người yêu thương mà suy nghĩ qua, chỉ một mặt xem thường, quở trách! Có lẽ ẩn giấu sau vẻ bề ngoài phóng túng kia, là một trái tim mềm yếu cần người quan tâm, cần người yêu thương bảo hộ.

Tử Sở lúc này, trong nội tâm vô cùng phức tạp, nhớ lại những sai lầm mình đã từng gây ra, cùng giác ngộ của mình bây giờ.

Giương mắt, tiến lên một bước muốn tiếp cận nàng, tuy nhiên cuối cùng lại dừng bước trước ánh mắt lạnh lùng mà phòng bị của Tống Ngâm Tuyết. Trong nội tâm, thở dài thật sâu, nhìn chằm chằm vào phía trước, lúc này, nàng chỉ thấy ánh mắt người trước mặt hơi đổi, không khỏi nhìn đến Kỳ Nguyệt bên cạnh.

Vừa thấy nàng nhìn chính mình, toàn thân Kỳ Nguyệt không khỏi chấn động mạnh, tiếp theo vẻ mặt khẩn trương nhìn nàng, môi gât gao mím lại, như là hài tử phạm lỗi, sợ bị gia trưởng trách phạt.

“Kỳ Nguyệt, ta và người, không phải đã sớm ước định tốt lắm đấy sao? Thư Ly nói không sai, người đã từng, hận ta tận xương như vậy, vì cái gì hiện tại, có chút không giống với lúc trước? Mặc kệ ta có hại Thanh nhi không, hay là xuất phát từ cái dạng mục đích gì đem người để lại trong phủ! Nếu như người không phải có bộ tú da tốt này mà nói..., ta nghĩ ngay lúc đó, ta tuyệt đối sẽ không liếc nhiều một cái! Cho nên, người cũng không cần giải thích cho ta cái gì, việc duy nhất người cần làm bây giờ, chính là thực hiện lời hứa của chúng ta!”

Thanh âm lạnh lùng, khẩu khí xa cách, khiến trái tim Kỳ nguyệt rét lạnh. Hẳn giương mắt, ngón tay run run muốn vươn ra bắt lấy thân ảnh nhỏ bé kia, chính là bất luận như thế nào, thân thể vẫn bất động, cứng ngắc rũ xuống bên người, muốn nhắc lên một chút cũng rất khó khăn.

Nàng là thật sự, muốn cho hắn đi a!

Đã kích, mắt mát, bất lực, bàng hoàng, như là một con rắn gât gao dây dưa hắn, ghìm hắn không cách nào thở nổi. Chính là khi vẻ mặt hắn thống khổ như vậy, nàng lại thờ ơ dờ mắt, thẳng tắp nhìn đi nơi khác.

Lúc này, năm người ở đó, lòng mang cảm xúc khác nhau.

Kỳ Nguyệt thì không cần phải nói rồi, cảm giác thống khổ khi hi vọng triệt để tan biến kia, thẳng tắp đè hắn không thở nổi.

Mà trong nội tâm Tử Sở cũng không chịu nổi, ý thức được hẳn đã từng mang đến nỗi buồn cho nàng, hẳn liền khó chịu nhìn không được muốn giật dờ mắt chính bản thân mình.

Lâm Phong có lẽ là người lý tính nhất trong bọn họ, đã từng có kinh nghiệm người yêu cùng thân nhân đồng thời phản bội, làm cho đáy lòng hắn không khỏi dựng lên một đạo tường thành dày đặc! Mặc dù tường

thành này trước mặt Tống Ngâm Tuyết đã bắt đầu có chút buông lỏng, nhưng còn không đến mức khiến nó âm âm sụp đổ, cho nên trước mắt, tâm tình của hắn, xem như vững vàng nhất.

Thư Ly một bên, từ sau khi Tống Ngâm Tuyết mở miệng, vẫn trầm mặc suy nghĩ, mặt không biểu tình nhìn hết thấy! Bất quá hẳn lúc này cảm thấy, có chút cảm giác khác thường đang lưu động.

Tống Ngâm Tuyết, chẳng lẽ người thật sự muốn. Trong nội tâm, luôn luôn có thứ gì đó đang trôi nổi lơ lửng, hư vô, không chân thực.

Tuồng vui này, tuy là ngẫu nhiên, nhưng lại là tất nhiên! Bởi vì hắn đã sớm biết được kết quả, bất luận dưới tình huống nào, đều căn cứ theo hành động bọn họ đã nói trước đó mà làm! Giống như hiện tại ——

“Tống Ngâm Tuyết, nói suông thì hay rồi, có bản lĩnh thì hành động đi! Người chỉ trích mỗi người một lần, giống như quảng cáo rùm beng chính mình rất ủy khuất, mọi người cứ quần quít lấy người không tha vậy! Chính là trên thực tế, tất cả mọi người đều biết, là tính tình người đó kị, bá đạo giam cầm chúng ta, làm hại chúng ta không rời đi được!”

“Như vậy đi, Tống Ngâm Tuyết, nghe khẩu khí của người, giống như đối với mấy người chúng ta cũng không phải cảm thấy rất hứng thú, không bằng người giúp đỡ một tay, mở lòng, tiêu sái thả chúng ta rời đi thôi, thế nào?”

Thư Ly khiêu khích nói, thần sắc, cao ngạo không ai bì nổi. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy vui tươi sáng lạng, nhưng biểu hiện ra lại giả vờ thành hung ác tuyệt lãnh: “Thư Ly, người nghĩ rằng ta không dám thả các người đi sao?”

“Có dám hay không? Đợi quận chúa làm rồi mới biết được! Nhưng mà hiện tại, Thư Ly cho rằng quận chúa là không dám!”

Xúi giục châm chọc, thần sắc khích tướng, làm cho đáy lòng Tống Ngâm Tuyết không khỏi đối với Thư Ly càng thêm tán thưởng một phen: ừ, tiểu tử này, còn có thiên phú diễn trò sao ~ không tệ!

“Được lắm, Thư Ly! Người đã nói đến như vậy, hôm nay nếu ta khiến người thất vọng, sợ là thực xin lỗi danh hào Nhữ Dương quận chúa ta đây! Đi! Các người đã chán ghét ta, muốn rời đi Vương Phủ như vậy, Tống Ngâm Tuyết ta tuyệt đối cũng không phải người làm người khác khó chịu, hôm nay sẽ thỏa mãn ý nguyện của các người, cho các người đường đường chính chính rời đi, rốt cuộc không cần ủy khuất bị khinh bỉ, ngẩng đầu lên không nổi nữa!”

” Chuyện Quận chúa nói là thật sao?” Nói đến điểm mấu chốt, Thư Ly hơi kinh ngạc, đồng thời nhện không được hỏi lại một lần nữa. Tống Ngâm Tuyết, người thật sự phải làm như vậy sao? Vì cái gì! Người đã từng háo sắc thành phong trào như vậy, thật sự cam lòng buông tha cho đám phu quân tuấn mỹ trước mắt sao? Trong nội tâm, luôn có một chút không tin tưởng.

“Đương nhiên!”

Một câu, đánh nát tất cả hoài nghi của Thư Ly! Khi hắn ngẩng đầu, nghe Tống Ngâm Tuyết mỗi chữ mỗi câu kiên định không hối hận nói thì lòng của hắn, mơ hồ rung động.

” Tống Ngâm Tuyết ta dùng danh nghĩa Tống gia nhìn trời thề, hôm nay, tận hưu năm vị phu quân trong phủ, cả đời không được đổi ý! Nếu như vi phạm lời thề này, trời tru đất diệt, chết không có chỗ chôn!”

Từng chữ, trùng chữ cẩn rằng phun ra, lúc tất cả mọi người, đều bị lời thề đột ngột của Tống Ngâm Tuyết làm cho khiếp sợ, nằng nệ về mặt thờ ơ khoát tay áo, xoay người len lén quảng cho Thư Ly cái mị nhãn thật to, lập tức giương giọng hướng ra phía ngoài: “Ha ha, từ thư sẽ dâng sau! Mấy người các người chờ qua hai ngày, ai về nhà nấy, tất cả đi tìm mẹ đi thôi!”

Thân ảnh tiêu sái anh tuấn, mang theo sáng khoái, mang theo thoải mái! Trong câu nói vui vẻ “Thế giới này rất cục thanh tịnh”, nhẹ nhàng đi đến phía trước, chỉ để lại sau lưng vài tên nam tử, về mặt phức tạp tìm tòi nghiên cứu, mất mát khiếp sợ.

Nàng, lại dùng danh nghĩa Tống gia thề.

Độc ác như vậy, quyết tuyệt như vậy, thẳng khiến người ta, không có bất kỳ đường sống nào!

Tống Ngâm Tuyết, người tại sao lại làm vậy? Vì hừ phu, người lại cương liệt trắng trợn như vậy, không có lưu cho người ta một cơ hội mở lời, cứ tuyệt tình như vậy, thoáng cái hất bỏ toàn bộ! Vì cái gì? Đây rốt cuộc là vì cái gì?

Lúc này, ngoại trừ Thư Ly, ba người khác cũng còn chưa phục hồi tinh thần lại trong biến cố lần này, vẫn đang bình tĩnh, nhìn phương hướng thân ảnh tiêu sái rời đi, hồi lâu, vẫn không hề động đậy

86. Q.1 - Chương 86: Hừ Phu (2)

Nỗi khiếp sợ ngày ấy, vẫn còn chưa tiêu tán, ngày thứ hai, khi Mân Côi về mặt do dự, chân chờ từ trong tay Ngâm Tuyết tiếp nhận năm phong từ thư đã chuẩn bị tốt thì lời của nàng, không khỏi có hoài nghi cùng tiếc hận thật sâu : “Quận chúa. ngài, thật sự phải làm như vậy sao?”

“Đúng a! Từ thư này đều viết xong rồi, chẳng lẽ ta lại còn đùa giỡn sao?” Về mặt lơ đãng, không sao cả khoát tay, Tống Ngâm Tuyết về mặt bất lương nói, nụ cười trên mặt phá lệ sáng lạng.

“Chính là quận chúa.” Mân Côi muốn nói lại thôi, cúi đầu, về mặt khó xử đứng tại chỗ, không rời đi, cũng không tiến lên “Làm sao vậy, Mân Côi? Còn có chuyện gì sao?” Quay đầu, gương nhẹ đôi mi thanh tú, trong lời nói, có chút nghi hoặc.

“Quận chúa, tại sao phải hừ phu a? Bọn họ cũng không có phạm lỗi gì.” Thấy lúc này nàng hỏi như vậy, Mân Côi đơn giản cố lấy dũng khí, đem rối rắm trong đầu nói ra.

“Không phạm sai lầm sao? Đương nhiên là có a! Nguyên một đám bọn họ khinh bỉ bản quận chúa, chán ghét bản quận chúa, mỗi lần trông thấy bản quận chúa, cũng nhện không được phải chằm chọc một phen, thái độ ác liệt, thần sắc kiêu ngạo, quả thực kỳ quái tới cực điểm! Hôm nay, bản quận chúa chịu bọn họ đủ rồi, đơn giản bỏ luôn một thể, có thể thanh tịnh tự tại rồi!”

Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng cười cười nói nói, hoàn toàn nghe không ra nàng vì đám phu quân khinh bỉ mình mà cảm thấy thương tâm chút nào.

Mân Côi nghe vậy, cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói thầm : “Chính là nói thì nói như thế, nhưng quận chúa ngài cũng không tắt yếu thoáng cái đem bọn họ bỏ toàn bộ nha? Phải biết rằng, nam tử tuấn mỹ như vậy, trong thiên hạ, chỉ sợ là không bao giờ thấy nhiều nữa.”

“Thế nào, Mân Côi không nữ a? Hắc hắc, nếu người thật là không nữ, chờ sau khi ta đem bọn họ bỏ, người tùy tiện chọn một người mình thích đuổi theo, đuổi được coi như là của người, ta quyết không can thiệp nhiều hơn!” Khuôn mặt tươi cười hì hì nói, biểu lộ trên mặt sinh động hơn hở.

Nghe vậy, kinh sợ sắc mặt trắng bệch, Mân Côi vội vàng quỳ xuống đất cúi đầu, thanh âm vội vàng giải thích nói: “Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám! Nô tỳ thân phận卑微 tiện, làm sao dám vọng tưởng nhúng chàm phu quân của quận chúa?”

“Chính là bọn họ đã không phải là phu quân của ta rồi, Mân Côi, người hoàn toàn tự do theo đuổi bọn họ!”

“Không! Bọn họ một ngày là phu quân của quận chúa, thì cả đời là phu quân quận chúa! Ngoại trừ quận chúa, ai cũng đừng nghĩ đụng vào!”

Mân Côi bị tam cương ngũ thường, tư tưởng phong kiến giam cầm, giờ phút này đã hoàn toàn đem những nam tử kia trở thành phụ nhân xuất giá, yêu cầu bọn họ diễn lại tiết mục “Sống là người của người, chết là quỷ của người”!

Tống Ngâm Tuyết cười sáng lạng, xấu xa như kẻ trộm! Kỳ thật trong lòng của nàng, cũng không ngại có nam tử đối với nàng như vậy! Dù sao cũng là người có tư tưởng mới đến từ thế kỷ hai mươi mốt, cũng không bảo thủ như nữ tử ở đây, cho dù sau này thật sự nàng có được nhiều vị phu quân, nàng cũng sẽ không thật sự cảm thấy có cái gì!”Tốt lắm, Mân Côi, mau đi đi! Nếu người không đi, người ta chính là cảm thấy quận

chúa nhà người là người nói không giữ lời! Phải biết rằng chuyện lưu phu này, quận chúa nhà người lấy danh nghĩa Tống gia thề đấy! Nếu thật sự không thực hiện, sẽ bị thiên lôi đánh xuống đây này!”

Trong lời nói hù dọa, biết người của thế giới này tôn trọng tín nghĩa, cho nên mang lời thề ra lấy có này đến chặn miệng Mân Côi, nàng nhất định sẽ không nói cái gì nữa.

Quả nhiên! Vừa nghe lời này, Mân Côi biến sắc, sau khi ngần ngừ trong chốc lát, cuối cùng chống cự không nổi sợ hãi Tống Ngâm Tuyết sẽ bị lời hứa cản trở mà chịu trừng phạt trong nội tâm, vì vậy lại nắm thật chặt năm phong thư trong tay, thở dài một hơi thật sâu, tiếp đó xoay người, bắt đầu đi ra ngoài.

Khi phong thư viết hai cái chữ to “Từ thư“, thành linh xuất hiện ở trong tay thì năm vị phu quân, tất nhiên là thần sắc không đồng nhất.

Trong Thư Ly các, Thư Ly cầm từ thư, chậm rãi mở ra mà xem. Ngoại trừ trên tờ thứ nhất, từ thư chính thức tràn ngập ủy khuất, oán hận, phía sau, còn có một trang giấy nhỏ kèm theo.

“Kịch cũng diễn xong rồi, thực hiện hứa hẹn, hai ngày sau thu thập hành trang, thì sẽ có người hộ tống người ra khỏi thành.”

Rải rác vài câu, cũng lười nói nhảm, ngắn gọn sáng tỏ nói ra hết thủy giao dịch giữa bọn hắn. Thư Ly cầm cái trang giấy nhỏ mà ngắn gọn này, trong nội tâm, không khỏi có một hồi rung động khó hiểu.

Tống Ngâm Tuyết, người thật sự cứ đơn giản như vậy thả ta đi sao? Không có một chút do dự, không chút chần chừ, sáng khoái, trực tiếp như vậy thả ta đi rồi?

Cúi đầu xuống, trong nội tâm vẫn là không rõ, hắn không rõ, nàng đã từng, không thêm để ý đến hết thủy như vậy, mặc thể nhân thóa mạ, tổn công tổn sức cứu hắn, mà hôm nay, cứ như vậy dễ dàng thả hắn đi rồi sao?

Hắn vốn là tưởng rằng, nàng sở dĩ muốn hắn cùng nàng diễn một tuồng kịch, mục đích chẳng qua là vì nhục nhã hắn, báo thù vì hắn dám một mình bỏ chạy!

Bởi vì người tâm địa hẹp hòi, thô bạo điều ngoa như nàng vậy, làm sao biết chính thức hết lòng tuân thủ lời hứa là cái gì!

Vốn tưởng rằng dù sao mình cũng đã trốn đi thất bại, phỏng chừng cả đời này đều bị vây hãm chết tại trong vương phủ này, không bằng đơn giản theo nàng diễn một màn kịch, xả một chút khẩu ác khí nghẹn ngang trong nội tâm!

Chính là hắn lại làm sao cũng không nghĩ đến, Tống Ngâm Tuyết, Tống Ngâm Tuyết thô bỉ thành tánh kia! Rõ ràng thật sự hết lòng tuân thủ lời hứa phóng mình đi này! Lại phóng thả nhiên như vậy, tự tại như vậy, hoàn toàn không có một tia lưu luyến cùng không muốn, khiến cho lòng của hắn, chung quy có cảm giác quái dị đang bắt đầu khởi động.

Cúi đầu xuống, thẳng tắp nhìn qua hai chữ kia, thành linh phát hiện, thì ra chữ của nàng, đúng là đại khí như vậy, tiêu sái như vậy, thẳng đến người xem nhìn không được phải tán thưởng.

Nếu như hắn không biết Tống Ngâm Tuyết, nếu như hắn không rõ ràng con người nàng trước kia, chỉ nhìn hai chữ này một cách đơn thuần, hắn nhất định sẽ muốn tới gần nàng, kết giao nàng! Bởi vì, một người có thể viết ra chữ tiêu sái phiêu dật như thế, linh hồn của nàng, cũng nhất định sẽ siêu nhiên, phong nhã, không bị thế tục quản thúc, tiêu điều tự tại rong chơi trong trời đất.

Loại người này, không phải là tri âm hắn một mực đau khổ truy tìm sao? Nhưng hết lần này tới lần khác tại sao lại là nàng. Lắc đầu, cười nhạt cho là mình suy nghĩ quá nhiều. Thư Ly thu hồi từ thư, xoay người đi vào trong phòng. Dù sao sắp tới rồi đi, có nhiều thứ, hắn vẫn là muốn thu thập một chút. Đầu bên này Thư Ly thu thập gì đó, mà đầu kia trong Kỳ Nguyệt các, Kỳ Nguyệt run rẩy cầm tờ giấy viết thư, thật lâu không dám mở ra.

Không có cơ hội, cũng không có cơ hội nữa rồi!

Nhắm mắt lại, mặc cảm giác đau nhức một hồi lại một hồi nện vào trong nội tâm, không ngừng tràn ra bên ngoài, tràn ngập đến lục phủ ngũ tạng của hắn, tràn ngập đến tứ chi lộn tóc của hắn.

Vì cái gì, vì cái gì! Vì cái gì nàng chính là không muốn để cho hắn chờ đợi bên người nàng? Hắn không có quá nhiều hi vọng, thăm nghĩ mỗi ngày nhìn nàng, thấy nàng là tốt rồi! Chính là, vì cái gì chính là ngay cả một cái yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy, nàng cũng không thể thỏa mãn?

Vì cái gì nhất định phải đuổi hắn đi? Dù cho không muốn để cho hắn làm phu quân của nàng, vậy hắn có thể dùng thân phận tổng quản tiếp tục lưu lại trong phủ a? Chính là vì cái gì, lại nhất định cả tổng quản cũng không cho hắn làm, chỉ muốn muốn hắn xuất phủ ?

Tống Ngâm Tuyết! Tống Ngâm Tuyết. Vì cái gì nàng lại tàn nhẫn như vậy, tàn nhẫn lúc ta không tự chủ được muốn tới gần nàng, lại thoảng cái hung hăng đẩy ta ra? Vì cái gì? Vì cái gì!

Chẳng lẽ thật sự là một bước sai, thua cả bàn cờ! Sai lầm duy nhất thì kiếp này hỏng hết, một lần nhẫn tâm hung ác duy nhất, không thể tưởng được gây cho hắn sau này, lại là thống khổ cùng giày dụa như vậy.

Hắn hiểu được, thái độ của nàng thay đổi từ cái lần hắn buông tay kia, kết quả là từ nay về sau, nỗi thống khổ của hắn liền bắt đầu ở lần buông tay kia! Vì lần buông tay kia, hắn đã vô số lần thống hận chính mình, chán ghét chính mình! Chính là thống hận cùng chán ghét, há lại có thể đổi được sự thông cảm nàng sao ?

Ngâm Tuyết, phải như thế nào mới có thể đổi về sự tha thứ của nàng? Xin nàng nói cho ta biết! Nếu như nàng nói cho ta biết, ta nhất định liều mạng đi làm, cố gắng đi làm, cho dù là muốn dâng ra, tánh mạng của ta. Gát gao, nắm tay lại, trong lúc lơ đãng, trong giấy viết thư bay xuống một trang giấy nhỏ, ở trên trang giấy kia, chỉ viết: Lo lắng ngày sau đã trừ, từ nay về sau người có thể, tự do bay cao!

“Tự do bay cao? Tự do bay cao? Chỉ là cái tự do này, hiện tại ta không cần.” Thấp giọng lầm bầm cay đắng mà nói..., vang vọng trong phòng, dẫn đến trong phòng, một mảnh lạnh lùng. Trong Lâm Phong các, Lâm Phong cầm từ thư Mân Côi do do dự dự đưa tới, trên mặt tuy tươi cười, nhưng trong nội tâm kỳ thật, một mảnh mê mang.

Nhìn không thấu, hắn thủy chung cũng không có nhìn thấu nàng! Vì cái gì Tống Ngâm Tuyết hiện tại, chung cho hắn một loại cảm giác mờ ảo hư vô không chân thật, cứ như rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng mà thủy chung vượt tay chạm đến không đến.

Tống Ngâm Tuyết, vì cái gì nàng cần hưu phu? Vì cái gì nàng muốn dùng danh nghĩa Tống gia thê hưu phu, hơn nữa một lần hưu cả năm vị phu quân, không lưu một người!

Tống Ngâm Tuyết, nàng rốt cuộc là muốn làm gì?

Việc hưu phu, một tờ giấy là xong, cần gì phải trịnh trọng lạ kỳ như vậy, phải dùng lời thề đến minh chứng? Tống Ngâm Tuyết, rốt cuộc ở trong lòng nàng, có loại mưu tính gì vậy?

Trực giác cho rằng, sự tình không đơn giản như vậy! Chính là rốt cuộc không đơn giản ở chỗ nào? Hắn lại không nói ra được!

Cau mày, trong đầu không ngừng hiện ra gương mặt thống khổ, ảm đạm, trong bất tri bất giác, tái tim, chậm rãi biến thành hoang mang. Người quật cường như vậy, người kiêu ngạo không chịu cúi đầu như vậy, thật sự có thể không chịu nổi như thế nhân đồn đãi sao? Hắn không tin, hắn không tin! Chính là, cho dù hắn không tin thì thế nào? Nàng trong hiện thực, thật sự biểu hiện như bên ngoài bàn tán.

Nhàn nhạt cong làn môi khêu gợi một cái, Dạ Lâm Phong chậm rãi cầm lấy phong thư trong tay, mở ra, lấy thư ra.

Muốn nhìn lý do nàng hưu phu, cũng trong lúc lơ đãng, từ trong thư bay xuống một trang giấy nhỏ, xoay người, nhặt lên, xem xét, lại chấn động toàn thân!

Chỉ thấy trên trang giấy trắng noãn, một dòng chữ phóng khoáng thành linh xuất hiện, nặng nề rung động linh hồn hắn thật sâu.

” Lúc giày dụa, không bằng trở lại, chỉ có tự mình cảm thụ, mới có thể tiếp cận sự thật.”

“Không bằng trở lại. Không bằng trở về. Chỉ có tự mình cảm thụ, mới có thể tiếp cận sự thật.” Trong ní non, vẻ mặt khiếp sợ, trong mắt phượng yêu dã, tràn đầy phức tạp cùng đấu tranh.

Nàng biết Nàng lại biết rồi! Làm sao có thể? Làm sao có thể? Nàng làm sao có thể biết rõ chuyện của hắn!

Thân phận của hần, hần chưa từng lộ ra trước bất kỳ ai, cũng không có một người nào biết rõ! Chính là vì cái gì, trên trang giấy nàng lưu lại, trong ngôn từ lại để lộ ra thân phận của hần?

Trùng hợp sao? Sẽ có chuyện trùng hợp như vậy sao? Hết lần này tới lần khác bảo hần trở lại? Hết lần này tới lần khác biết rõ hần trong sự phản bội đồng thời của thân tình cùng tình yêu mà đau khổ giãy dụa, do đó khuyên hần đi tìm kiếm chân tướng sự thật?

Tống Ngâm Tuyết, nàng đến tột cùng là một người như thế nào? Nếu như đây là một loại thủ đoạn nàng trêu đùa người khác, mà cố ra vẻ thần bí, ta đây chỉ có thể nói nàng, uổng công làm tiểu nhân! Nhưng nếu là sự thật, lời mà trên trang giấy nói, là lời nàng thật sự muốn nói với ta, nhưng cái kết quả này. đáng sợ đến cỡ nào .

Bất luận kẻ nào cũng không biết thân phận hần, duy chỉ có nàng biết? Nhưng một quận chúa nho nhỏ mà hần coi như đồ chơi, làm thế nào biết được đại bí mật kinh thiên này?

Không nghĩ ra, không nghĩ ra, cuối cùng trong lúc ngơ ngác, nặng nề ngã ngồi xuống. Trong Tử sở các, Cầm Tâm tức giận một tay lấy từ thư ném xuống đất, cũng mạnh mẽ tiến lên đưa chân hung ác giẫm, “Thật quá đáng! Thật quá đáng! Tống Ngâm Tuyết người tưởng mình là ai? Cũng dám đưa từ thư cho Tam hoàng tử Đại Lương ta! Làm càn! Quả thực là làm càn! Quả nhiên là thứ có cha sinh không có mẹ nuôi, không ra thể thống như thế này, hoàng tử Đại Lương chúng ta, há lại đến phiên nàng nói hư liên hư sao? Dù thế nào, cũng là chúng ta hư, ở đâu đến phiên nàng!”

Hung hăng giẫm, trên ngực mãnh liệt phập phồng, Cầm Tâm tức giận đem thư nhặt lên, muốn đưa tay xé nát, chính là đúng vào lúc này, Tử Sở một bên đột nhiên quát, thân thể không nói hai câu rất nhanh tiến lên, một bả đao phong thư đã bị giẫm bấn rách nát.

“Cầm Tâm, ngươi thật sự là càng ngày càng làm càn!” Nghiêm mặt, thanh âm lạnh lùng, nổi tức giận chưa bao giờ có từ dâng lên trên mặt Tử Sở .

“Điện, điện hạ.” Trong lúc kinh ngạc, không khỏi giật lùi một bước, Cầm Tâm trừng lớn mắt, không thể tin được cả lăm nói, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Chưa từng có, Tam điện hạ chưa từng nghiêm khắc trách cứ nàng như vậy, coi như là vì Kiều Mạt Nhi cũng chưa từng! Chính là hôm nay, hôm nay vì cái phong từ thư này, hần lại trách cứ nàng, hơn nữa biểu lộ còn rét lạnh như vậy, thái độ còn hung hăng như vậy! Vì cái gì? Vì cái gì!

Không thể tin được miệng mở rộng, muốn nói cái gì đó, nhưng lúc vừa mở miệng, Tử Sở thân thể vừa chuyển, ống tay áo lạnh lùng vung lên, thanh âm vô cùng lạnh nhạt nói: “Người đi xuống đi! Hiện tại ta không muốn nhìn thấy người!”

“Điện.” Còn muốn nói cái gì, nhưng không có cơ hội. Cầm Tâm lúc này ủy khuất cúi mắt, lòng tràn đầy cay đắng xoay người, sau đó chậm rãi lui xuống.

Không rõ, nàng không rõ! Nàng không rõ mình rốt cuộc làm sai cái gì, lại dẫn đến Tam điện hạ thịnh nộ như vậy? Rõ ràng chính mình hảo ý giữ gìn tôn nghiêm của hần, hần vì cái gì lại. Mang theo ủy khuất, mang theo khó hiểu, Cầm Tâm đi xuống, sau lưng, Tử Sở cầm lá thư này, tay, bắt đầu chậm rãi nắm chặt.

Hần không biết vì cái gì chính mình lại thịnh nộ như vậy, hần chỉ biết là, khi hần nghe được Cầm Tâm mắng Tống Ngâm Tuyết “Có cha sinh không có mẹ nuôi”, lòng của hần, cực kỳ khổ sở, cũng cực kỳ tức giận, chỉ muốn hung hăng bảo nàng câm miệng!

Nàng làm sao có thể, làm sao có thể vũ nhục Ngâm Tuyết như vậy! Song thân nàng mất hết, vốn đã rất đáng thương, nàng làm sao còn có thể dùng lời nói ác độc như vậy châm chích công kích Ngâm Tuyết! Quá làm càn! Quả thực là quá làm càn! Xem ra trước kia, hần đối với nàng, quá dung túng rồi!

Cử động con mắt hướng từ thư trong tay, mặc dù đã bị giẫm bấn rách nát, chính là Tử Sở lại vẫn quý trọng lấy tay nhẹ nhàng phất phất ở trên, tiếp theo vẻ mặt đau lòng.

Hần vẫn là, không đi không được!

Phụ hoàng triệu hồi sắp tới, vốn định mượn cố này trì hoãn việc về nước, thật không nghĩ đến vào lúc này, nàng một tờ từ thư, chặt đứt tất cả suy nghĩ của hắn.

Cay đắng bất đắc dĩ mở phong thư ra, chậm rãi rút từ thư từ bên trong ra, nhưng sau lưng từ thư, rơi xuống một trang giấy.

“Ngày về nước sắp tới, không cần nghĩ ngợi thêm, vị trí hoàng trù, xin chúc mừng.”

(Hoàng trù: người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua)

Nhàn nhạt, nhẹ nhàng, đọc lên hàng chữ này, trái tim, trong sát na cũng co rút đau đớn.

Thì ra nàng biết, nàng cái gì cũng biết. Có chút , có chút run rẩy, đúng là tâm tình có chút không thể khống chế. Vốn tưởng rằng, đây là trùng hợp! Trên trời an bài muốn hắn trở về! Chưa từng nghĩ đến, đây là kết quả nàng trợ giúp hắn.

Tống Ngâm Tuyết, làm sao nàng có thể, làm sao có thể vào lúc này, vươn tay đẩy ta đi? Nàng biết không? Ta đối với nàng, trong mê man, đã động tâm. Trái tim, co lại co lại đến đau nhức, Tử Sở không khỏi che ngực khom người, nhưng thật lâu, vẫn không có đứng lên(Myu: Tử Sở ca ca bệnh tim tái phát tử ọ ọ rùi). Trong Vô Song các, Vân Vô Song thanh nhã lẳng lặng ngồi, trong tay, loay hoay với mớ thảo dược hắn mới thu thập được, vẻ mặt yên tĩnh.

Sau lưng, thân ảnh Mị đứng vững, miệng thẳng tắp nói: “Vô Song, nếu nàng từ thư cũng đã viết xong rồi, người cũng đừng ở lại đây nữa, không bằng cùng tôi trở về à.”

Mị đề nghị, không được một câu đáp lại, thấy vậy, hắn không khỏi lại mở miệng nói: “Vô Song, vì một nữ tử không chịu nổi như vậy, người tình nguyện lúc này lãng phí tính mạng quý giá, loại hành động này, tôi không tán thành! Bất luận lúc trước người có vì đánh cuộc mà bại bởi nàng hay không, nhưng mà hiện tại, nàng ta đã phái người đưa từ thư, vậy nói rõ, trong lòng nàng ta, đã tự động buông tha cho khế ước giữa hai người rồi! Người thắng cuộc cũng đã không thềm để ý tới ước hẹn rồi, người cần gì phải một mình chấp nhất!”

“Mị, người cũng biết, chúng ta, vốn không phải hẹn ước.”

“Tôi biết, Vô Song, tôi không phản đối người truy tìm chân ái của mình, chính là nữ nhân như vậy, nàng thật sự là ——”

Lời mà Mị nói..., còn chưa nói xong, đã thu lại, hắn mang vẻ mặt phức tạp nhìn Vô Song, nhìn bóng lưng ôn nhu như tiên tử kia, nhưng khi ngoan lệ lại có thể lãnh mị như Tu La, trong nội tâm, không khỏi nặng nề thở dài.

Từ xưa chữ “Tình” luôn mang đến khổ sở, không thể tưởng được ngay cả y độc kinh thế vô song Vô Song công tử trăm năm mới xuất hiện một người của bọn họ, trước mặt chữ tình cũng chạy không thoát.

Rất nhanh xem hết lý do Tống Ngâm Tuyết hưu phu thì không khỏi mỉm cười nhàn nhạt.

“Không thể lý giải, trong nội tâm buồn bực, ăn vào vô vị, không bằng buông tay.” Nhẹ nhàng, nhớ kỹ những câu nói khiến hắn không khỏi muốn bật cười, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Vô Song, vẫn lịch sự tao nhã.

“Thật là nàng còn nghĩ ra được? Loại lý do này.” Không nói gì thả tờ giấy trong tay ra, nhưng đột nhiên trong lúc đó, phát hiện ra trang giấy nhỏ tung bay rơi xuống.

“Đường thẳng song song.”

Sau lưng, Mị thấy được bốn chữ trên trang giấy nhỏ, không khỏi cau mày nghi hoặc lên tiếng, “Vô Song, đây là ý gì?”

Không nói lời nào, cũng không có quá nhiều biểu lộ, Vô Song thẳng tắp xoay người nhặt trang giấy nhỏ trên mặt đất, cầm trong tay chậm rãi xem.

“Đường thẳng song song. . . .” Đây đến tột cùng là ý như thế nào? Nhếch mày, tinh tế nghĩ, nhưng trong giây lát hình như nhớ lại cái gì, thân thể chấn động mạnh, ngay sau đó hai mắt chớp động, không còn lạnh nhạt yên tĩnh giống như vừa rồi nữa.

“Thì ra. Đúng là đường thẳng song song.” Lẩm bẩm một tiếng nói ra, vừa tức giận, lại buồn cười! Vô Song cầm trang giấy, không khỏi nhẹ lắc đầu.

Về mặt không hiểu, trong mắt tràn đầy khó hiểu, sau lưng, Mị nghi hoặc hỏi: “Vô Song, đường thẳng song song gì vậy? Đây rốt cuộc là có ý gì?”

“Mị, người biết con khỉ ghét nhất cái gì sao?” Xoay người, nở nụ cười nhẹ, nhưng mà trong đôi mắt, lóe ra thần thái.

“Con khỉ ghét nhất cái gì? Ta đây làm sao biết, nếu không để ta bắt một tên tới hỏi hỏi?” Gãi đầu, khó hiểu nói, biểu lộ của Mị, lúc này có sự hoang mang không thể lý giải.

“Đường thẳng song song!”

“Cái gì? Đường thẳng song song? Người nói con khỉ chán ghét đường thẳng song song? Vì cái gì?” Bị Vô Song nói đến mờ mịt không hiểu, Mị nghe vậy, không khỏi kinh dị lên tiếng .

Thấy vậy, Vô Song mỉm cười, trong biểu lộ, đúng là có chút giao hoạt cùng trẻ con!

Hắn lúc này, cười cười nhìn Mị, trong giọng nói mang chút buồn bực cùng nhẹ nhàng, thanh âm chậm rãi mà nói: “Mị, người biết khỉ thích ăn cái gì nhất sao?”

“Chuối tiêu a, cái này còn phải hỏi!” Không cần nghĩ ngợi, thốt ra, Mị lúc này, vẫn không rõ ý tứ trong đó .

Vô Song nhìn chằm chằm vào hắn, không nói lời nào, tư vị trong đó hắn cũng từng nhận thức.

Nhớ ngày đó, hắn trong lúc vô tình cứu Tống Ngâm Tuyết thân trúng kịch độc, mặc dù không muốn nàng báo ân, nhưng mà không ngờ nàng lại qua cầu rút ván, sau khi thân thể chính mình tốt lên lại cản ngược lại hắn một ngụm, đơn giản chỉ cần đánh cuộc với hắn, nói là nếu như hắn thua, nhất định phải đến phủ nàng, làm phu quân cho nàng ba năm.

Hắn vốn là tâm cao khí ngạo, nghĩ thầm bất quá là một câu đố, đoán thôi có gì khó! Nhưng khi nàng về mặt gian trá, cười bất lương nói ra “Người biết con khỉ ghét nhất cái gì sao?” thì hắn trợn tròn mắt.

Trái lo phải nghĩ! Đầu đầu nhức óc! Cũng mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, hắn vẫn đoán không ra rốt cuộc con khỉ chán ghét cái gì! Vì vậy để giữ lời, bất đắc dĩ, hắn liền ngoan ngoãn đi theo nàng trở về phủ.

Tống Ngâm Tuyết, người quả thật rất thông minh! Cho nên, dùng sự thông minh tài trí như vậy của người, tuyệt đối sẽ không phải loại người không chịu nổi như bọn họ đồn đãi! Đúng không?

Trầm tư nghĩ, lại có chút ngọt ngào mơ hồ! Nhìn Vô Song như vậy, Mị không khỏi nghiêng đầu, lần nữa nghĩ hoặc nhìn hắn thật sâu.

Con khỉ? Đường thẳng song song? Chuối tiêu? Không rõ a~~ Mị nghĩ đi nghĩ lại, chính là cũng nghĩ không ra. Thấy hắn như thế, Vân Vô Song nở nụ cười nhẹ: Con khỉ không thích đường thẳng song song vì nó không có giao điểm, cho nên đường thẳng song song tuyệt đối sẽ không tương giao, sẽ không có chuối tiêu*, khỉ tự nhiên sẽ không thích, bởi vì đường thẳng song song không có giao điểm, bởi vì. . . Tống Ngâm Tuyết, ta biết, nàng vào thời điểm hưu phu này đem đáp án câu đố nói cho ta biết, rất rõ ràng, là muốn cho ta đi không có tiếc nuôi.

Kỳ thật lựa chọn như vậy, đối với bản thân là không có bất cứ vấn đề gì, nhưng mà có một việc, nàng lại đã quên, nàng cũng không phải là ta! Cho nên lựa chọn như thế nào, phải do chính ta định đoạt. . . .
(Myu:Song ca ơi, sao huynh ngẫu dũ vậy? I love u aaaaaa)

87. Q.1 - Chương 87: Cơ Hội

Thông tin Tống Ngâm Tuyết lưu phu lan truyền khắp nơi, trong vương phủ, đường cái, ngõ nhỏ, nhất thời đều trở nên ồn ào huyền ảo.

“Này, này, này, các người biết không, hai ngày trước đây Nhữ Dương quận chúa nổi tiếng háo sắc kia, nàng cư nhiên lưu phu rồi đó.”

“A? Thật vậy chăng? Thật vậy chăng? Không thể nào!”

“Trời ạ! Vô cùng chuẩn xác! Hàng xóm của ông cậu ở cách vách nhà ta có ông chú có cháu gái làm trong Nhữ Dương vương phủ, tin tức này là do nàng ta truyền ra ngoài đó! Các người nói có đáng tin không?”

“Thật sự hả? Không thể nào!”

“Là thật! Là sự thật! Khi nghe nàng ta nói ta cũng ngạc nhiên lắm, đây quả là chuyện lạ mà. Nghe nói nguyên nhân là do nàng quận chúa kia đòi hỏi mấy vị phu quân, nhưng bị họ cự tuyệt tống ra ngoài cửa, nên trong cơn tức giận, nàng ta đuổi hết thầy mấy vị phu quân ra khỏi nhà.”

“Hắc hắc! Thật không ngờ tới, còn có chuyện này. Ai, mấy vị phu quân kia cũng thật là! Bộ dạng Nhữ Dương quận chúa người ta xinh đẹp như vậy mà bọn họ lại nhẫn tâm nhốt ở ngoài cửa! À! Lãng phí quá a, giá mà ta được loại tiện nghi như vậy.”

“Người đi đi. Với bộ dạng của người á? Quận chúa người ta có thèm liếc mắt nhìn người không! Nếu thực sự làm được, ta chặt đầu ta xuống làm ghế cho người ngồi!”

“Hừ. Làm gì mà không có khả năng? Không phải người nói, cô ta cả ngày bắt mẫn sao? Nói không chừng, một ngày nào đó, nàng ta bụng đói quá mà ăn quàng thì sao?”

“Người!”

“Ai, ai, ai, các người đừng có cãi nhau nữa! Ta nói cho các người biết, đó chỉ là một lời đồn. Kỳ thật, còn có một thông tin khác nữa, không biết các người có biết hay chưa?”

“Không biết!”

“A! Ta biết là các người không biết mà! Ta nói cho các người nghe, theo tin tức lộ ra, khụ khụ! Đương nhiên nguồn tin tức này cũng xuất phát từ chính Nhữ Dương vương phủ! Nghe nói, quận chúa này, sở dĩ lưu phu lần này nàng lưu phu, còn một lần làm luôn năm vị. Nguyên nhân chính không phải bởi vì vàng bạc mẫn. Mà là—”

“Khụ khụ! Mà là, trải qua một thời gian dài, rốt cuộc nàng cũng nhận ra những việc mà mình làm trong thời gian qua là không đúng, làm ô danh phụ thân là chiến thần Nhữ vương vương. Cho nên nàng hối hận không kịp, rút kinh nghiệm xương máu, mới quay đầu trình diễn tiết mục lưu phu này.”

“Haaa...”

“A?~Các người không tin hả? Ta có chứng cứ nha.”

“Chứng cứ gì?”

“A! Nói ra, hừ chết các người luôn! Các người biết không? Ngày đó khi Nhữ Dương quận chúa lưu phu, nàng đã nhìn trời lấy thề! Các người biết nàng thề gì sao? Không biết thôi! Hừ hừ, nói cho các người biết, lần này Nhữ Dương quận chúa đã lấy Tống gia danh nghĩa mà thề nha! Bởi vậy có thể thấy được, lần này nàng ta đã hạ quyết tâm muốn cải tà quy chính!”

” Không thể nào? Lấy danh nghĩa Tống gia ra thề ư? Xem ra lần này nàng đã thật sự hạ quyết tâm rồi đó”

“Đúng đúng! Dù thế nào thì Nhữ Dương quận chúa cũng là hậu nhân duy nhất của Nhữ Dương vương, dòng máu chảy trong huyết quản cũng là dòng máu của Nhữ Dương vương. Người xưa vẫn nói ‘hỗ phụ vô khuyến nữ’*. Nhữ Dương vương thanh danh hiển hách, con gái duy nhất của ông ấy, không thể kém cõi được.”

(*Hỗ phụ vô khuyến nữ: ý nghĩa như câu cha nào con nấy.)

“Ừ! Lời ấy có lý.”

“Có lý cái rắm ấy! Nữ nhân điêu ngoa lại tùy hứng như nàng ta sao có thể cải tà quy chánh được chứ! Ta không tin, có lẽ nàng ta đang đùa cái trò quỷ gì đó.”

“Ôi, cái tên chết tiệt này, đừng nói như vậy chứ.”

“Ta cứ nói. Ta cứ nói.”

“Người!”

“ ”

Trên đường cái, rất hỗn loạn, trọng tâm đề tài đều nói về chuyện Nhữ Dương quận chúa. Thượng Quan Huyền Ngọc mất mát bước đi, hai tay nghe đầy chuyện về Tống Ngâm Tuyết.

Từ ngày ấy bị nàng “Mời” ra đi, đã được mấy ngày. Nhưng mặc kệ thế nào, hấn trợn mắt nhăm nhăm, trong đầu hiện lên, luôn là bosnh hình mà mỗi lần nhớ tới trong lòng hấn rất đau.

Tống Ngâm Tuyết, vì sao? Vì sao nàng lại là người nhu thế! Nàng hoa tâm, háo sắc, ích kỷ, vô lại! Lúc ta không nhìn được muốn tiếp cận nàng lại nói những lời đánh nát tất cả ảo tưởng của ta! Sao nàng lại làm vậy!

Nàng có biết ngày ấy, ta đã phải lấy bao nhiêu dũng khí để đứng ven đường chờ nàng không? Ta rất thích nhìn thấy nàng cười gọi ta mấy tiếng “Tiểu Ngọc Ngọc”. Nhưng chỉ một câu “Sao người còn ở đây” của nàng, đã khiến trái tim như tiến vào hầm băng, không thể thoát ra nổi.

Sự vô lại, ích kỷ của nàng, đều là vũ kh ítót nhất ! Người có thể vào lúc người ta không hề chú ý, vô hình đả thương người khác, và vẫn thủy chung giữ khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng, tàn nhẫn nhìn người khácôm miệng vết thương một mình chảy máu, mà nàng làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ.

Tống Ngâm Tuyết, sao nàng thật sự có thể làm như vậy? Dù giao tình của chúng ta không mật thiết lắm, nhưng nàng cũng không thể... Trong lòng Thượng Quan Huyền Ngọc chua xót nghĩ không khỏi nhớ tới ngày đó trên điện, vẻ mặt nàng sáng ngời, sự tự tin, thông minh sáng suốt của nàng thật sự làm hấn khuyñh đảo.

Biểu tình cố nén như vậy, quật cường không chịu thua như vậy , có bao nhiêu người có thể có được! Ai cũng nói Tống Ngâm Tuyết nàng hoa tâm, nhìn đến nam tử tuấn mỹ liền muốn tiến lên đùa giỡn một phen; ai cũng nói Tống Ngâm Tuyết nàng háo sắc, trong nhà có năm vị phu quân còn chưa đủ, thường xuyên ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, gây chuyện sinh sự! Nhưng mà chân tướng, thật sự là như vậy sao?

Có bao nhiêu người bị trúng xuân dược mãnh liệt như vậy mà vẫn có thể nhẫn nhịn? Nếu như nói Tống Ngâm Tuyết nàng hoa tâm háo sắc, như vậy lúc ấy, nàng sẽ không chút do dự lựa chọn nàng một vị phu quân trong phủ giao hoan! Nhưng kết quả thì sao? Không có, nàng không có!

Nàng không có cùng bất cứ người nào, chỉ một mình , yên lặng một mình thừa nhận, dùng bả vai đơn bạc, thân mình thon gầy, cùng đắc ý hơn người của bản thân.

Thượng Quan Huyền Ngọc kịch liệt đấu tranh tư tưởng, chỉ cần là chuyện có liên quan tới Tống Ngâm Tuyết liền có thể khiến hấn tưởng tượng một hồi.

Phục Linh ở phía sau quan sát biểu cảm mắt hờn lạc phách của công tử, biết hấn lại nhớ tới nữ nhân đó. Vì thế cau mày, tiến lên khuyên nhủ:“Công tử , người đừng suy nghĩ nhiều quá! Chờ thêm vài ngày nữa sau khi chúng ta bái biệt quốc chủ Đại Tụng xong, chúng ta sẽ lập tức lên đường đi Hoa quốc! Đến lúc đó, hết thấy mọi chuyện đã qua, không còn liên hệ gì tới chúng ta, không cần phải để ý tới nữa”.

Lời nói của Phục Linh hàm ý báo cho Thượng Quan Huyền Ngọc rằng, chung quy sẽ có một ngày hai người họ phải rời khỏi nơi này, nên dù trong lòng có thiết tha, lưu luyến vương bận cỡ nào, hấn nhất định cũng phải buông tay. Bởi vì hấn, căn bản không thuộc về nơi này!

Nghe xong lời Phục Linh nói, trong mắt Thượng Quan Huyền Ngọc đầy chua xót, định mở miệng nói điều gì đó, nhưng lời tới bên miệng, cuối cùng lại nhin xuống.

Đúng vậy a, sẽ có một ngày phải ra đi! Mình cần gì phải để ý nhiều như vậy? Thôi thôi! Cờ sau khi báii biệt Đại Tụng quốc chủ xong thì mọi chuyện còn lại cứ để gió cuốn đi.

Thở dài, bóng hình cô đơn, cuối cùng dù bất đắc dĩ về phái trước....

Trên đường cái, phi thường náo nhiệt mà ở trong cung, Tống Vũ Thiên lại nhủ mảy suy nghĩ.

“Thánh Thượng, người còn đang suy nghĩ cái gì vậy?” Phía sau, hai tay của Mị Nhi như hai con rắn nước, chạy loạn khắp người hắn, thỉnh thoảng còn dùng bộ ngực cao thẳng cọ lên lưng hắn.

“Mị Nhi, đừng làm loạn!” Hai tay hắn nhanh chóng bắt lấy hai bàn tay mềm không ngừng trượt lên trượt xuống, Tống Vũ Thiên lạnh mặt, giọng nói tỏ ra hết sức nghiêm túc.

“Thì sao? Thánh thượng hoảng hốt à? Vì Tống Ngâm Tuyết hưu phu sao?” Sau một hồi trêu đùa, vẻ mặt lơ đãng, Mị Nhi đứng dậy, kéo lại quần áo mỏng như cánh ve, không chút để ý nâng tay vuốt mái tóc mây.

“Mị Nhi, nàng không cảm thấy sự việc lần này hết sức kỳ quái sao? Vì sao đang êm đẹp như vậy, sao nàng ta lại hưu phu!” Tống Vũ Thiên cúi đầu, ánh mắt âm u, thâm ý nói.

Nghe vậy, Mị Nhi mỉm cười, tiếp lời : “Điều này có gì lạ ! Có lẽ đúng như phổ thường đưa tin ‘Nhữ Dương quận chúa nhiều lần đòi hỏi mấy vị vị phu quân không thành, dưới cơn nóng giận, liền hưu phu.’”

“Ta thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

Nghe lời Mị Nhi nói xong, mảy Tống Vũ Thiên chẳng nhưng không buông, càng nhủ chặt hơn. Mị Nhi thấy vậy, yêu kiều tiến lên, thân thể yếu đuối không xương ngã vào người Tống Vũ Thiên, đôi tay nhẹ nhàng quấn lấy cổ hắn, tiếp theo cười quyến rũ nói: “Có gì mà không đơn giản như vậy chứ? Thánh thượng cứ thích nghĩ nhiều! Chẳng nói xem nếu không phải nguyên nhân do Tống Ngâm Tuyết không được thoả mãn mà hưu phu? Chẳng lẽ thật sự cảm thấy nàng ta muốn thay đổi triệt để, làm lại cuộc đời lần nữa hay sao?A! lí do có buồn cười quá không?”

“Buồn cười? Mị Nhi cảm thấy việc này buồn cười lắm sao? Bản thân trẫm lại không cho rằng như vậy!” Vừa ôm thân hình có lỗi có lỗi của Mị Nhi, Tống Vũ Thiên hạ thấp đôi mắt, trong giọng nói lại ẩn chứa một sự trầm trọng, âm tàn khó lường.

“Mị Nhi, trẫm không thể không cẩn thận! Ngôi vị hoàng đế này trẫm có được không dễ dàng. Năm đó vì muốn đoạt được vương vị, trẫm đã hại chết đại ca. Rồi để bảo vệ ngai vị này, trẫm lại phải trăm phương ngàn kế giết chết thúc thúc! Một đường đi tới này từng bước gian khổ, nhuộm đầy máu tươi. Vất vả lắm mới có cục diện như hôm nay, trẫm quyết không để bất cứ kẻ nào cướp đi. Quyết không!”

“Thánh Thượng, không có ai có thể cướp đi hết. Nhữ Dương quận chúa bất quá cũng chỉ là một nữ tử, cho dù Nhữ Dương vương trước đây được lòng dân, các trọng thần cũng không ủng hộ một nữ tử lên ngôi? Điểm này, người tuyệt đối có thể yên tâm! Nghe xong lời nói của Tống Vũ Thiên, Mị Nhi đầu tiên là sững sốt, nhưng lập tức an ủi.

“Trẫm biết, bọn họ tuyệt đối không để Ngâm Tuyết lên ngôi! Nhưng không biết vì sao, trong lòng trẫm, luôn tràn ngập đề phòng với Ngâm Tuyết! Nàng là nữ nhi của hoàng thúc a, mới trước đây, nàng còn rất thông minh, mấy bé trai chúng ta không bằng một góc của nàng! Trẫm nghĩ đến đây, sự lo lắng lẫn đề phòng cứ mãi không bỏ xuống được.”

“Thánh Thượng, đó là chuyện trước đây, bây giờ sao giống? Mới đây Mị Nhi cũng rất thông minh, nhưng từ khi trưởng thành, dính vào tình dục, không phải thánh thượng nói cái gì, Mị Nhi làm cái đó, chẳng có chút chủ kiến sao?”

Nghe xong sự lo lắng của Tống Vũ Thiên, Mị Nhi khinh thường mở miệng trả lời, đôi tay không khỏi tiếp tục an phận tiếp tục du động.

“Thánh thượng, người còn lo lắng gì nữa chứ? Tống ngâm Tuyết nay đã bị người dung túng biến thành nữ tử bị cả thiên hạ thoả mạ như vậy rồi! Giờ dù nàng ta có hoàn toàn tỉnh ngộ mà muốn sửa đổi thì sao? Một khi ý thức đã hình thành trong lòng mọi người rất khó thay đổi. Nữ lưu như nàng ta lại công một cái xíu danh, cho dù nàng thật sự muốn sửa chữa thì thế nào, chỉ sợ kết quả cũng chẳng phải theo ý nàng...”

Trong một chuỗi câu, cũng có câu Mị Nhi nói nghe khá có lý. Tống Vũ Thiên trầm tư trong chốc lát rồi do dự nói: “Nhưng trầm nghe nói, nha đầu kia còn lấy Tống gia ra thề...”

“Vậy thì sao? Có lẽ do nàng ta nhất thời nổi hứng lên! Cảm thấy như vậy thú vị đó mà. Mà nữ nhân, một khi ở trước nam tử mà mình thích, rất hay làm những chuyện kích động! Cứ như Mị Nhi đây, giết người không chớp mắt, nhưng từ khi ở bên thánh thượng rồi, còn không phải mềm mại như nước, chờ người triu mến sao. Thiếp nghĩ, Nh Dương quận chúa cũng nhất thời đặc ý, xúc động như vậy thôi...”

Khi nói chuyện, hai tay Mị Nhi cũng thuận lợi cởi xong áo của Tống Vũ Thiên, làm lộ ra vòm ngực rộng lớn của hắn. Mị nhĩ như tơ, sâu như nước hồ xuân, vươn cái lưỡi nhỏ, không ngừng qua lại khắp thân thể hắn, càng thêm lưu luyến.

Tống Vũ Thiên lúc này dưới sự trêu chọc của nàng, cũng hơi rung động! Nhưng do trong lòng có tâm sự, nên cũng chưa kịp đáp lại

“Mặc kệ cô ta có tâm? Hay là vô ý! Hành động lần này của nha đầu kia, đã khiến nhóm lão già bắt đầu rục rịch. Xem ra, ta không thể chờ đợi thêm nữa! Cần phải tìm cái cơ, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn!”

“Như vậy hiện tại thánh thượng sẽ động thủ sao? Không phải lúc trước, người còn nói với Mị Nhi là thời cơ chưa tới sao?” Từ giữa hai chân của Tống Vũ Thiên mà ngẩng đầu lên, miệng dính dính một chút chất lỏng, Mị nhi kinh ngạc hỏi.

“Mặc kệ không nghĩ nhiều làm gì! Thời cuộc bức người, ta và nàng cũng không thể quyết định” Sau khi hạ quyết tâm xong, giơ tay lên, Tống Vũ Thiên chậm rãi dạo qua hạ thân của mình, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Mị Nhi, giọng khàn khàn: “Kỹ thuật của Mị Nhi, quả nhiên càng ngày càng cao”

“Đa tạ Thánh Thượng khích lệ! Đối với Mị Nhi, những việc đáng làm thì phải làm, thiếp quyết không nhường ai ...”.

“Không có ai tranh đoạt với nàng đâu!” Cười nhẹ xoay người một cái, mạnh mẽ áp chế nàng xuống dưới, hai mắt Tống Vũ Thiên nhìn chằm chằm, đôi mắt ngập lửa dục.

“Không có sao? Kiều Mạt Nhi kia không phải tự hào mình từng đùa vô số nam nhân, kỹ thuật rất cao siêu à? Thiếp thấy lúc đó thánh thượng rất hưởng thụ kia mà!” Trong lời nói đầy sự đố kỵ, giờ phút này vang lên bên tai. Sau khi nghe vậy, Tống Vũ Thiên động thân một cái, đưa nam tính nóng như lửa đâm xuyên vào trong chỗ tư mật của Mị Nhi, bắt đầu không hề chần chờ liên tục đưa đẩy.

“Không thể tưởng tượng được Mị Nhi của ta lại là người mang thù như vậy? Ha ha, được rồi, không phải nàng không thích nhìn thấy Kiều Mạt Nhi sao? Trẫm sẽ cho nàng một cơ hội...”

88. Q.1 - Chương 88: Lại Vào Hoàng Cung

Trưa nay ánh nắng mặt trời trải dài trên mặt đất, trong lòng Ngâm Tuyết vô cùng thoải mái kêu Mân Côi kê ghé ra ngoài sân sưởi nắng, chân thon vắt chéo, miệng ngâm nga hát vài làn điệu dân ca, phong thái tiêu dao tự tại như bèo trôi trên nước.

Hưởng thụ ánh nắng mặt trời, hưởng thụ sự nhàn nhã, từ từ nhắm hai mắt lại, Tống Ngâm Tuyết để mặc ột làn gió nhẹ thổi lướt qua mặt làm bay làn tóc đen mềm của nàng.

Đột nhiên, một thân ảnh tới gần, chặn ánh nắng mặt trời trước mắt, khiến Tống Ngâm Tuyết đang chìm trong vui sướng bất mãn mở mắt ra, nhìn thẳng vào người vừa tới.

“Quận chúa thật nhàn nhã a? Chẳng lẽ do hưu phu xong tâm tình trở nên tốt đẹp?” Minh Tịnh cúi người xuống, hai tay chống vào hai bên thành ghế, ánh mắt sáng ngời như sao, mắt đối mắt, mũi đối mũi.

Khoảng cách gần như thế, tư thế lại ái muội, giờ phút này, chỉ cần hơi cúi đầu thấp chút nữa, đôi môi mỏng duyên dáng của Minh Tịnh sẽ chạm ngay vào làn môi mềm mại, đồ mọng ướt át của Tống Ngâm Tuyết.

Hơi thở hai người cùng phả lên mặt đối phương, mềm mại mà ôn nhu. Một người nằm ngửa, một người cúi sát, vẫn duy trì tư thế như vậy hô hấp hương vị của nhau, lan chuyển trong không khí, một loại cảm giác kiêu diễm chậm rãi lan tới.

“Người nhất định phải đứng tư thế này sao?” Đôi mắt mở to, thân thể vẫn không nhúc nhích, bởi vì vương Minh Tinh, nên nàng chỉ có thể yên lặng mặc cho hắn nhìn.

“Như thế nào? Tư thế này có vấn đề gì sao?” Hơi thở như lan phả vào mặt, cơ hồ như muốn ôm trọn nàng trong lòng. Minh Tinh cố ý không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng mà nói vòng vo.

Nha! Xem ra hôm nay hắn cố ý muốn khiêu khích! Sau khi nhận thức được, Tống Ngâm Tuyết đơn giản là mặc kệ, thả lỏng thân thể, vẻ mặt không có gì quan trọng chăm chú nhìn lại hắn.

Nhìn biểu tình của nàng, trên mặt Minh Tinh hơi hơi hiện ra một chút hờn giận, nhưng lại lập tức áp chế, cười như âm áp như gió xuân, thản nhiên nói: “Biểu tình”Tùy ý người” của quận chúa lúc này rất dễ khiến ta hiểu lầm rằng ngài đang cố ý mời ta đấy”.

Thản nhiên chà xát đôi môi lướt qua đôi môi đỏ mọng của Tống Ngâm Tuyết, cảm giác toàn thân bỗng tê dại.

Minh Tinh nhìn Tống Ngâm Tuyết mang đến cảm giác khác thường ình ở trước mắt, đôi mắt không khỏi càng thêm sâu thẳm.

“Quận chúa. . . .” Lời nói thấp mị, tràn ngập từ tính, mang theo hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng vang lên bên tai, không khỏi khiến cho thân thể Tống Ngâm Tuyết rung động một trận.

Chết tiệt! Chẳng lẽ hắn không biết vành tai của nàng là chỗ mẫn cảm nhất hay sao? Bình thường thoáng miết nhẹ một cái cũng đã đỏ hồng cả nửa ngày, thế mà hiện tại còn thổi nhẹ như thế.

Cắm giận, bất mãn trong lòng trừng hắn, mạnh mẽ chú đầu đánh tới phá tan phong cảnh, muốn mượn hành động này mà tránh khỏi Minh Tinh. Mà không ngờ rằng Ngâm Tuyết tiến công đột ngột, Minh Tinh cũng bất ngờ không kịp phản ứng, nên bị nàng đụng trúng.

“Ồi cha”

“A...”

Hai phản ứng bất đồng, kẻ cau mày, người ôm chặt lấy đầu.

Minh Tinh kinh dị nhìn Tống Ngâm Tuyết, mà trên ghế nằm, Tống Ngâm Tuyết biểu tình lộ hung hăng trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt lóe lên sự độc ác.

“Minh Tinh người thân là hộ vệ của ta, hành động vừa rồi có quá mức làm càn không?” Buông chân, đứng lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nói hết sức gay gắt.

“Vậy sao? Nhưng nếu như Minh Tinh nhớ không lầm, thì quận chúa chưa bao giờ coi Minh Tinh là hộ vệ...” Không buồn để ý tới biểu tình của Tống Ngâm Tuyết giờ phút này, Minh Tinh trầm giọng, bình tĩnh nói.

Nghe hắn nói vậy, Tống Ngâm Tuyết cười thâm trong bụng, cất giọng phản kích lại: “Ha ha, mặc kệ ta có đối xử với người thế nào thì trên danh nghĩa, người vẫn là hộ vệ của ta. Nói thực ra đi, người tới đây làm gì?”

Một câu hỏi nhưng lại hàm ẩn hai ý, một ý là rốt cuộc hắn đợi ở bên cạnh nàng có mục đích gì? Cũng là hỏi nguyên nhân hắn hiện thân lần này! Tin rằng ở đây đều là người thông minh, nhất định sẽ hiểu.

“Tất nhiên là xem cuộc sống thích ý của quận chúa sau khi hưu phu.”

Cố tình tránh nặng tìm nhẹ, Minh Tinh xảo diệu trả lời. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười gian trá, vô cùng phức tạp: “Đúng vậy a, hưu phu tốt, thật thoải mái nha. Không còn bọn công tử đáng ghét lúc ẩn lúc hiện kia, thế giới này giờ thanh tịnh và tốt đẹp biết bao.”

“Thanh tịnh và tốt đẹp ư? A! nói như vậy, quận chúa thật sự muốn hưu phu sao?”

“Cái gì là thật với không thật? Ta đã hưu phu rồi được chứ! Hưu thư cũng đã gửi tới tay bọn họ rồi, ta đảm bảo giờ phút này mặt mày bọn họ đều rất hớn hờ.”

Vô lương tâm nói xong, tất nhiên là vô cùng sáng lạng! Lúc này, Tống Ngâm Tuyết đi vòng quanh Minh Tịnh một vòng, sau đó biểu tình nghiêm túc, nói thẳng: “Minh Tịnh, bọn họ đều đi hết rồi, kế tiếp, có phải nên đến phiên ngươi không?”

“Ta ? Quận chúa muốn đuổi ta đi sao? Chẳng lẽ sau này quận chúa không cần ta bảo hộ nữa sao?” Hấn ngẩng đầu, ánh mắt có sự kinh ngạc xẹt qua, lời nói nghi hoặc.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cúi đầu, gương mặt vẫn cười cười, tùy ý ngẩng đầu lên liền biến thành trong trẻo mà lạnh lùng: “Minh Tịnh, người thông minh không nói lời giả dối. Mục đích ngươi đến bên ta, trong lòng ngươi hiểu được, ta tất nhiên cũng biết. Buổi tối hôm đó, trong thư phòng ta, không phải ngươi đã tìm thấy đáp án ngươi muốn rồi sao? Nếu đã tìm được rồi, vậy ngươi cũng có thể rời đi, cần gì phải lãng phí thời gian ở bên ta nữa?”

Lời nói của Tống Ngâm Tuyết rất lạnh nhạt, nhưng cũng có những câu nói ra rất khiêu khích áp bách.

Minh Tịnh yên lặng lắng nghe, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh thông dong thoáng ngẩn ra, nhưng lập tức khôi phục lại ngay, cười yếu ớt nhẹ giọng nói: “Quận chúa quá lo xa rồi. Minh Tịnh ở bên cạnh quận chúa, mục đích đơn thuần chỉ là muốn bảo vệ quận chúa mà thôi, tuyệt đối không có suy nghĩ khác. Quận chúa hiểu lầm Minh Tịnh như vậy, khiến trong lòng Minh Tịnh rất thương tâm.”

Ngươi hương tâm sao? Có chuyện đó sao! Trái tim ngươi thì đen hơn cả đáy nồi, còn da mặt ngươi thì dày hơn cả trường thành, làm gì có chuyện dễ dàng bị tổn thương chứ? Trong lòng, không khỏi âm thầm khinh thường nghĩ, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản trả lời: “Ừ! Như vậy sao? Thật ngại quá! Bản tính ta xưa nay ngươi cũng không phải không biết, hay thích đoán đông đoán tây, ngươi đừng để ý ha!”

Được rồi, ngươi đã không thừa nhận, ta đây cũng không khai thác nữa! Ngươi đã quyết ý làm theo ý mình, thì ta sẽ chống mắt chờ xem!

Âm thầm nghĩ, biểu tình trên mặt lưu chuyển, hai người đã nói đến đây liền im lặng không còn biết nói gì nữa, Minh Tịnh chấp tay hành lễ, xoay người nhắc chân đi ra ngoài.

Tống Ngâm Tuyết nhìn bóng lưng hấn đi xa, trong lòng thầm cười lạnh, xoay người, thoải mái ngã xuống ghế, hai chân tiếp túc bắt chéo, thích ý tự do tự tại lắc lắc cẳng chân, gương mặt tràn ngập sự đắc ý.

Đúng lúc này Mân Côi từ bên ngoài tiến vào, đi đến cạnh nàng, cúi thấp người nói: “Quận chúa à, có người trong cung tới.”

“Hử?” Vừa nghe Mân Côi nói, Ngâm Tuyết chậm rãi mở mắt, đôi mắt bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, ánh mắt trong suốt, không chút gợn sóng.

“Dạ, là Hoàng công công! Ông ta nói, ngày mai thánh thượng triệu kiến các vương gia, vì vậy đặc biệt đến thông báo một tiếng!” Đúng thẳng lên, hai tay quy củ đặt ở phía trước, nhìn Mân Côi lúc này thật tự nhiên mà hào phóng.

Đúng là ‘tướng từ tâm sinh’, tâm thay đổi nên con người cũng thay đổi! Mân Côi xưa nay khôn ngoan, lời đời, trong đầu chỉ luôn suy nghĩ phương cách đối trên gạt dưới, cho nên con người nhìn bề ngoài luôn toát ra vẻ âm u, gian trá.

Nhưng hiện tại thì khác rồi! Từ trong suy nghĩ nàng đã có sự chuyển biến, nàng ta thực tâm, thành kính đối xử tốt với Ngâm Tuyết, nên khí chất lẫn diện mạo cũng được cải thiện.

Nhìn Mân Côi bây giờ, tuy không thể coi là danh môn khuê tú, nhưng cũng thực giống một tiểu thư đài các được cưng chiều. Thử nghĩ xem, trong vương phủ, ngay một nha hoàn mà nhìn còn giống tiểu thư như vậy thì chủ nhân của nàng còn ngạo thế phong hoa đến mức nào.

“Ông ta có nói là việc gì không?” Nghe Mân Côi thông báo xong, Tống Ngâm Tuyết thản nhiên hỏi lại.

“Không có! Chỉ nói ngày mai là ngày trọng yếu, tất cả các vị vương gia đều phải tham dự!” Mân Côi cao giọng mà đáp.

Nghe vậy, Tổng Ngâm Tuyết không thềm nói gì, hai mắt hơi nhắm lại nằm ngả về sau, trong lòng là một mảnh lãnh đạm.

Hừ! Ngày trọng yếu? Cũng phải, đã muốn động thủ, thì ngày nào không phải ngày trọng yếu chứ? Tổng Vũ Thiên, ta biết là ngươi đã kiếm chế hết nổi rồi, nhất định sẽ mau chóng động thủ! A! quả thế! Được rồi, đến đây đi! Ngươi cứ việc ra tay, ta cũng đã chuẩn bị xong rồi! Tất cả cùng chờ xem ngày mai đi... Ngâm Tuyết âm thầm tự nhủ với lòng. Sau giữa trưa, ánh mặt trời vẫn rực rỡ, nhưng có một người trong lòng lại hết sức âm trầm... Ngay thứ hai, thời tiết quả không tồi, trời trong nắng ấm, mây trắng bay bay! Tổng Ngâm Tuyết ngồi trong xe ngựa, lắc lư chạy tới hoàng cung Đại Tụng.

Mới đi được chốc lát, xe ngựa đã dừng lại, Mân Côi vén rèm, bước xuống xe ngựa.

Vừa đứng xuống, đưa mắt nhìn quanh thì phát hiện Tứ hoàng tử Tổng Vũ Minh cùng Lục hoàng tử Tổng Vũ Kiệt song song tiến tới từ phía đối diện.

“A? Ai vậy ta? Không phải Tiểu Ngâm Tuyết nổi tiến găm âm, vang danh khắp đầu đường cuối ngõ không ai không biết, không ai không rõ đấy sao? Sao giờ mới đến? Giá mà ngươi đến sớm một chút để chứng kiến mọi người bàn tán sôi nổi về ngươi như thế nào.”

Cười nhạo tiến lên, Tứ hoàng tử Tổng Vũ Minh mang vẻ mặt châm chọc đi tới trước mặt Tổng Ngâm Tuyết, ánh mắt kinh ngạc như nhìn thấy quái vật cần thận nhìn từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng “Chặc chặc”.

“Làm sao vậy? Tứ ca chưa bao giờ nhìn thấy Ngâm Tuyết sao? Tại sao lại dùng ánh mắt đó để nhìn muội?” Bất mãn với thái độ của Tổng Vũ Minh, Tổng Ngâm Tuyết cao giọng hỏi lại, mắt lạnh lùng liếc hẳn.

“Chưa gặp! Chưa gặp qua bao giờ.” Lắc đầu nguầy nguậy, vẻ mặt cứ như là không thể tin nổi, lời nói khoa trương, trong biểu tình có vẻ khinh thường nồng đậm.

“Đến tận bây giờ, Nhữ Dương quận chúa vẫn nổi danh háo sắc thành tánh! Không thể tưởng tượng có một ngày, Nhữ Dương quận chúa còn có thể cho ta may mắn thấy cảnh tượng hữu phu thành đàn. Loại đả kích như vậy, làm sao ta đây nuốt xuống nổi?”

“Nuốt không trôi? Chắc không đâu, Ngâm Tuyết thấy gần đây bề ngoài Tứ ca rất tốt, không giống mấy kẻ sắp chết chút nào!”

“Tổng Ngâm Tuyết, ngươi hơi quá đáng rồi đó! Ta nói rằng ta sắp chết khi nào chứ!” Vừa nghe Tổng Ngâm Tuyết thẳng thắn rửa mình chết, Tổng lão Tứ giận dữ run bắn cả người.

Thấy vậy, không chút sợ hãi, Tổng Ngâm Tuyết thủy chung vẫn mỉm cười, điệu bộ như mây trôi nước chảy, “Không phải tứ ca vừa tự nói đấy thôi, huynh nuốt mãi không trôi mà? Nuốt không trôi mãi thì kết cục cũng chết vì đói thôi.”

“Ngươi —— ngươi đúng là già mồm cãi cổ! Đồ xảo trá!” Bị mấy lời giết người không cần đền mạng của nàng làm tức chết, Tổng Vũ Minh không khỏi nắm chặt hai đấm, bộ dạng hung hãn.

“Thôi mà thôi mà, lão Tứ! Đều là huynh muội một nhà cả mà, làm gì phải tức giận như vậy.” Vừa thấy tình huống này, Tổng Vũ Kiệt bên cạnh lập tức đi lên kéo Tổng Vũ Minh giảng hòa.

89. Q.1 - Chương 89: Cường Bức

Sau khi nhìn Tổng Ngâm Tuyết một cái thật sâu, Tổng Vũ Huyền nhấc chân chậm rãi bước đi. Thấy tình huống như vậy, mấy người còn lại cũng không nói gì thêm, thờ ơ xoay người đi theo.

Lúc Tổng Ngâm Tuyết chuẩn bị bước vào đại điện, thì lúc này ở bên ngoài Nhữ Dương Vương phủ, một nữ tử yêu mị vận y phục đỏ thắm, nhún chân một cái, nhẹ nhàng vượt tường vào bên trong phủ.

Đôi môi đỏ mọng khê nhếch, vẻ mặt châm chọc ngoắc ngoắc đầu ngón tay, lúc này, ở một trong chỗ nấp, có bảy tám nam tử bận đồ hạ nhân tiến lên hành lễ : “Mị chủ tự tại thượng.”

“Đều miễn lễ đi.”, nàng cười khẽ, biểu tình cao ngạo cao ngạo, ánh mắt dụ dỗ của nữ tử áo đỏ đảo qua đám nam tử đang hành lễ.

“Các người ẩn núp ở phủ quận chúa đã nhiều năm nay, hôm nay đã tới lúc ta dùng tới các người rồi. Thánh thượng nuôi binh ngàn ngày, dụng binh một giờ, các người bình thường luôn chịu ân huệ của thánh thượng, bây giờ cũng nên tận lực mà hồi báo.”

“Mị chủ tử yên tâm! Chúng tiểu nhân nguyện làm mọi việc vì Thánh Thượng, bảo đảm êm đẹp ổn thỏa chết cũng không từ nan.” Vừa nghe nữ tử áo đỏ nói, tám gã hạ nhân cúi đầu thật mạnh, khẳng định quyết tâm của mình.

“Được! Tốt lắm.” Nữ tử áo đỏ nghe vậy, trên gương mặt yêu mị lộ vẻ đắc ý vui mừng. Nàng chuyển động đôi mắt câu hồn dụ dỗ, khiến thân thể đám hạ nhân không khỏi căng cứng, trong lòng không ngừng ảo tưởng.

“Yên tâm đi! Nhiệm vụ Thánh Thượng giao cho của các người cũng không phải việc khó gì, ngược lại còn rất đơn giản! Nếu không có cơ hội tốt này, tin rằng lấy thân phận của các người, tuyệt đối không chiếm được loại mỹ vị này”

Trong mắt, chớp động độc ác, trên mặt, lại tươi cười như hoa! Lúc này nữ tử áo đỏ thu hồi ánh mắt dụ dỗ kia, giọng nói cao vút lạnh lùng: “Các người hãy nhớ kỹ, việc lần này tuy là chuyện tốt, nhưng cũng không kém phần nguy hiểm, sau khi hành sự xong, phải lập tức giải tán, bỏ đi thật xa, năm ba năm sau hãy trở về hiểu chưa?”

“Dạ!” Vừa nghe nữ tử áo đỏ nói vào trọng điểm, tám gã hạ nhân rùng mình, nghiêm túc lắng nghe sự sai bảo.

“Ừ, tốt lắm! Các người phải nhớ kỹ, sự việc thành công rồi phải mau chạy trốn, nếu để ta biết một trong số các người để bị bắt lại thì đừng trách ta xuống tay độc ác.”

Nàng chậm rãi nói, bàn tay nhỏ dài sơn móng màu đỏ tươi vươn ra, dưới ánh sáng mặt trời, lại lạnh lẽo khó tả.

Đôi tay này đã từng giết vô số người, bao kẻ phải tan xác vong mạng dưới nó. Cũng bởi vì nguyên nhân đó mà đôi tay ẩn lộ âm khí, những chiếc móng đỏ tươi dài nhọn lại có vẻ vô cùng khát máu.

Tám gã hạ nhân rùng mình sợ hãi, đồng thanh khẳng định sẽ làm hết chức trách, tuyệt đối không trái lời.

Nghe vậy, nữ tử áo đỏ gạt đầu tươi cười, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, ánh lên sự phẫn hận cùng đắc ý.

“Không biết Mị chủ tử phái chúng thuộc hạ làm chuyện gì?” Tuy đã nói rất nhiều, nhưng mãi vẫn chưa đề cập đến chủ đề chính, khiến bọn hạ nhân sốt ruột mở miệng hỏi.

Nghe bọn họ hỏi, nữ tử áo đỏ nhìn về phía xa, giọng nói âm độc: “Kiều Mạt Nhi ở Thiên Hương các dù sao cũng là một tiểu mỹ nhân. Ha ha, ta muốn các người hãy vào đó, dùng đủ mọi phương pháp có thể nghĩ ra để làm nhục nàng ta. Chà đạp nàng. Không khiến cho nàng ta nửa sống nửa chết thì các người đừng bao giờ về gặp ta nữa.”

“Chuyện này.” Nghe vậy tám người kinh ngạc, miệng há to mãi không khép lại được.

Chúng ta không nghe nhầm đấy chứ? Mị chủ tử muốn chúng ta đi cưỡng bức Kiều Mạt Nhi ư? Sao có thể như vậy?

Thực lòng bọn họ rất muốn làm việc này, từ khi Kiều Mạt Nhi khỏa thân Tử Sở các, trong lòng bọn họ đã vẫn vương hình ảnh nàng, vẫn tâm tâm niệm niệm rằng, sẽ có một ngày bọn họ được chơi đùa với thân hình mềm mại không xương đó. Nhưng tưởng tượng vẫn chỉ là tưởng tượng. Người ta là công chúa của Kiều quốc, còn bọn họ là cái hạng gì chứ? Làm sao có cơ hội chạm tới nàng? Chỉ dám ban đêm nằm trên giường ôm chăn mà mơ màng, không ngờ có một ngày, bọn họ thật có thể... “Mị chủ tử, người nói giỡn phải không?” Mặt kinh ngạc, không kèm được muốn hỏi lại.

Nghe bọn hạ nhân hỏi, nữ tử áo đỏ cất tiếng cười kiêu ngạo, cao giọng: “Nói giỡn ư? Các người nhìn ta giống đang nói giỡn lắm sao?”

“Không giống không giống!” Bọn hạ nhân vội vàng xoa tay lắc đầu, nhưng vẫn nghi hoặc hỏi lần nữa: “Nhưng Mị chủ tử, Kiều Mạt Nhi dù sao vẫn công chúa của Kiều quốc. Thân phận bọn thuộc hạ như vậy, làm chuyện như vậy e là...”

“Thế nào? Sợ hãi sao? Sợ hãi gây ra chuyện? A, yên tâm đi! Thánh Thượng đã kêu các người đi làm chuyện này thì hiển nhiên có năng lực áp chế sự việc. Tám người các người chỉ cần cố gắng làm thật tốt, rồi bỏ trốn mất dạng, những việc còn lại không cần lo lắng.”

“Việc này. . . .” Nghe lời ấy, tám người đầu tiên là có chút do dự, đưa mắt nhìn nhau, sau đó nghĩ lại thấy lời nữ tử áo đỏ nói cũng rất có lý. Cuối cùng họ ngẩng cao đầu, vẻ mặt cười ánh lên vẻ dâm tà.

“Nhớ kỹ nhé, các người là hạ nhân trong phủ Nhữ Dương vương!.Sau này có chuyện gì, cũng phải ghi nhớ rằng, mọi chuyện các người làm là do nhận được chỉ thị của Nhữ Dương quận chúa nên mới dám phạm thượng như thế.”

“Dạ! Chúng tiểu nhân đã rồi!”

Nghe nữ tử áo đỏ nói những lời vu oan giá họa, bọn hạ nhân lập tức hiểu được mưu kế, trong lòng bừng tỉnh, hai tay xoa vào nhau nóng lòng muốn thử.

“Được rồi. đi đi, chuyện này vô cùng quan trọng, vạn lần không được mắc sai lầm. Các người muốn làm nhục Kiều Mạt Nhi thế nào thì làm thế ấy, không cần phải kiêng kị.”

“Dạ! xin Mị chủ tử an tâm. Chúng tiểu nhân tuyệt đối không phụ kỳ vọng. Dùng hết khả năng chà đạp nàng ta, chỉ cần lưu cho nàng một chút hơi tàn, không chết là được.”

Một chuyện tốt từ trên trời rơi xuống như vậy, tám gã hạ nhân nhìn nhau, vẻ mặt tên nào cũng vô cùng hưng phấn. Sau khi linh mệnh thì xoay người đi về hướng Thiên Hương các.

Nữ tử áo đỏ đứng ở phía sau nhìn điệu bộ dâm tà của mấy gã hạ nhân, ánh mắt ngoan độc, âm u nói: “Kiều Mạt Nhi, người dám động đến người đàn ông của ta, ta sẽ khiến người chết không được tử tế. Hừ! Nếu không phải Thiên nói người còn chưa chết được, ta đã sớm.....” Nhẹ nắm chặt bàn tay, nhìn về hướng Thiên Hương các, nữ tử áo đỏ chậm rãi xoay người bước đi...

Trong Thiên Hương các, Kiều Mạt Nhi đag khổ tâm suy nghĩ phương cách trả thù Tổng Ngâm Tuyết, thì Tiểu Đào sắc mặt kích động chạy vào hô hoán: “Công chúa! Công chúa! Không hay rồi! bên ngoài có một lũ hạ nhân đang hùng hổ tiến vào đây.”

“Lũ đó có gì phải sợ. Bọn chúng dám làm phản sao?” Kiều Mạt Nhi đứng lên, vẻ mặt lơ đãng, kiêu ngạo nói.

“Không phải! Không phải! Mấy tên đó thực sự trông đáng sợ lắm.” Vừa sợ hãi, vừa kinh hoảng, Tiểu Đào lúc này cúi đầu, rụt người lại.

“Sợ cái gì mà sợ? Thật đúng là vô dụng mà!” Kiều Mạt Nhi thô lỗ đẩy Tiểu Đào ra, định tiến lên xem xét tình hình.

“Công chúa, không được ——” vừa lắc đầu, vừa giữ chặt tay nàng, tuy trong lòng Tiểu Đào rất sợ, nhưng chủ tử dù sao vẫn là chủ tử, nàng phải cố bảo vệ.

“Buông ra!” Một phen hất tay Tiểu Đào ra, đi nhanh ra ngoài, nhưng Kiều Mạt Nhi vừa lộ mặt ra ngoài thì thân thể đã bị đẩy bật vào bên trong. Bởi bị đẩy quá mạnh, nên nàng lão đảo rồi ngã lăn ra đất.

“Công chúa!” Vừa thấy tình huống này, Tiểu Đào lập tức tiến lên kinh hô, muốn đỡ Kiều Mạt Nhi dậy. Nhưng lúc này, mấy tên hạ nhân đã vào tới trong phòng, mấy tên khoá trái cửa, hai tên giữ chặt lấy tay nàng, một tên bịt chặt miệng không cho nàng nói.

“Ưm... ưm...”. Thân thể giãy dụa, đầu óc suy tính muốn thoát khỏi trói buộc, nhưng nàng cũng chỉ là một nữ nhi, làm sao chống lại được hai nam nhân khoẻ mạnh. Vì thế động đậy hai cái, liền bị giữ chặt, không cách nào cự quạ nữa.

“Làm càn! Các người là ai? Dám xông thẳng vào phòng bản công chúa, các người không muốn sống nữa sao?” Chưa rõ tình thế trước mắt, dù ngã lăn ra đất, nhưng thái độ Kiều Mạt Nhi vẫn thực kiêu ngạo, lời nói vẫn thực mãnh liệt.

“Hừ! Không muốn sống sao? Ta thấy chưa chắc.” Thấy thái độ kiêu ngạo của Kiều Mạt Nhi, một tên hạ nhân tiến lên, con mắt đen tối cười dâm, buông từng tiếng: “Đúng là công chúa của Kiều quốc, chết tới nơi vẫn còn cứng miệng.”

Cái gì? Chết đến nơi!

Nghe bốn chữ này, Kiều Mạt Nhi mới mơ hồ cảm thấy sợ hãi: “Rốt cuộc các người muốn làm gì?”

“Làm gì? Cũng không có gì! Chẳng qua chỉ muốn chơi đùa với công chúa một chút thôi.” Nụ cười càng lúc càng dâm dăng, cả tám người cùng cất tiếng cười đáng khinh.

Kiều Mạt Nhi lúc này thực sự sợ hãi, vội vàng đưa tay ôm chặt lấy ngực, thân thể nhích dần ra sau.

“Ôi! Các anh em nhìn này, công chúa không có cảm tình với chúng ta rồi. Cứ liên tục lùi về sau, chúng ta nên làm sao đây?” Một người lớn tuổi trong nhóm có vẻ là tên cầm đầu, thay cả bọn lên tiếng.

“Mau chiếm lấy xuống, chiếm lấy xuống.” Lời nói xúi giục khiến bảy tên còn lại bất mãn! Bọn họ vung vung nắm tay chuẩn bị vào việc.

Kiều Mạt Nhi hiển nhiên chưa từng đối diện với tình huống này. Sắc mặt nàng ta trắng bệch, tuy bản tính nàng dâm dăng thật, nhưng không phải người đàn ông nào nàng đến cũng không từ chối.

Nàng là công chúa cao quý của một quốc gia, nên đối tượng giao hoan từ trước đến giờ đều là vương tôn công tử. Có khi nào đến phiên hạ nhân lũ chó, mèo này đùa giỡn với nàng.

Huống chi, nàng cùng người khác giao hoan, đều dựa trên sự tự nguyện, điều kiện tiên quyết là nàng phải có hứng, chưa bao giờ bị bắt buộc? Sự tôn nghiêm của nàng làm sao có thể nuốt nổi cơn tức này.

Mấy tên thấp hèn này, muốn đụng vào người nàng! Bọn chúng xứng sao?

Ánh mắt tức giận nhưng nàng cũng quá sợ hãi, miệng cố nói cứng: “Các người là ai? Dám mạo phạm ta, chả lẽ các người không sợ chết sao?”

“Khuyh Nhạc công chúa, nếu sợ chết thì chúng ta đã không đến đây! Ha ha, nói cho nàng nghe, chúng ta là hạ nhân của Nhữ Dương vương phủ, yêu thích nàng đã lâu, luôn mong có cơ hội để thân cận với nàng. Cũng may, hôm nay quận chúa tiến cung, huynh đệ chúng ta mới được hưởng cơ hội tốt này.”

Vừa cười vừa nhìn thân thể Kiều Mạt Nhi từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng trong miệng còn phát ra tiếng “chặc, chặc!”

Kiều Mạt Nhi đang một mình trong phòng, thân thể mặc quần áo không nhiều. Lúc này lại bị đẩy ngã xuống đất, nên những đường cong trên thân thể lộ ra, làm mấy tên hạ nhân thiếu thốn đã lâu nhìn mà đỏ mắt.

“Lão Đại, đừng để nàng ta nói lời vô nghĩa nữa! Chúng ta nên đi vào chuyện chính thôi.” Lúc này, một tên hạ nhân đã lôi cánh tay Tiểu Đào dường như đã nhện hết nổi, lên tiếng thúc giục.

“Biết rồi, biết rồi, đừng kêu nữa!” Dường như hiểu kiên nhẫn vì bị người bên cạnh thúc giục, tên hạ nhân lớn tuổi nhất trong bọn nhắc chân tiến về hướng Kiều Mạt Nhi.

“Người, người, người đừng lại đây!” Vẫn khoanh tay che ngực, Kiều Mạt Nhi đứng dậy muốn tìm cách đào thoát, nhưng ai ngờ tên hạ nhân kia một phát túm lấy tóc nàng, lôi xệch nàng trở về, khiến nàng lại hung hăng ngã nhào trên đất.

90. Q.1 - Chương 90: Cái Cọ Trên Đại Điện (1)

Khi Tống Ngâm Tuyết đi theo ba vị hoàng tử nhấc chân bước vào đại điện, trên điện, đã có ba người ngồi chờ sẵn.

“Tại sao lâu thế mới đến? Để cho hai vị quý nhân đợi lâu!” Trên chỗ ngồi, Tống Vũ Thiên một thân hoàng bào, sau khi bốn người bọn hắn hành lễ vấn an, liền mở miệng chậm rãi với nói bọn họ, hơn nữa vừa nói còn dùng con mắt ra hiệu về hai bên.

Bốn người vừa nghe mình hoàng nói như vậy, vội vàng hướng hai bên tạ lỗi, sau đó bắt đầu giải thích: “Hồi Thánh Thượng, mới vừa rồi là có chút việc ở cửa ra vào nên mới chậm trễ.”

“A, chuyện gì có thể khiến bốn người các ngươi đồng thời chậm trễ? Nói ra trẫm nghe một chút?” Như là cố ý muốn tra xét tới cùng, Tống Vũ Thiên bình thường luôn lười biếng không muốn quan tâm, hôm nay, rõ ràng lần đầu tiên mở miệng hỏi thăm.

“Hồi Nhị ca ca! Vừa rồi bởi vì chúng ta ở cửa đại điện đụng phải một con chó, luôn chăm chăm vào Ngâm Tuyết cắn không tha! Cho nên lúc này mới chậm trễ!” Lúc này không đợi những người khác trả lời, Tống Ngâm Tuyết một ngụm cắt lời, vẻ mặt cười cười nói nói nhẹ nhàng hướng trên điện giải thích.

“Tống Ngâm Tuyết!”

Vừa nghe nàng đến bây giờ còn ví mình là chó, Tống Vũ Minh tức giận đến cổ cũng đỏ lên, nắm tay nắm chặt không khỏi “răng rắc” ra tiếng, trên mặt cực kỳ giận dữ.

“Lão Tứ, đệ làm sao vậy?” Ước chừng là bị một tiếng mắng mỏ giận dữ của Tống lão Tứ làm kinh hoảng, mình hoàng lúc này có chút không vui hơi nhíu mày, đôi mắt nhìn chăm chăm vào phía dưới.

Đáy lòng Tống Ngâm Tuyết cười lạnh nhìn mình hoàng, nhìn hắn hôm nay rốt cuộc là muốn hành động gì, thậm chí ngay cả mí mắt bình thường một mực rũ xuống một nửa đều mở ra toàn bộ, cả người tinh thần rạng rỡ.

“Tứ ca ca, huynh làm gì kích động như vậy a? Có thể hù đến Ngâm Tuyết đó?” Cố ý giả bộ như nhát gan sợ hãi, Tống Ngâm Tuyết lúc này vỗ lồng ngực của mình, miệng không ngừng thở nhẹ.

“Tống Ngâm Tuyết, ngươi quá vô sỉ!” Tức giận quá độ, nộ khí ngút trời, trên điện, Tống Vũ Minh một tay chỉ vào Tống Ngâm Tuyết, miệng vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Muội vô sỉ? Muội tại sao lại vô sỉ rồi?” Cười cười, hai mắt to mà linh động của Tống Ngâm Tuyết chuyển động, rất là mặt dày hỏi ngược lại.

“Hừ! Ngươi không chỉ có vô sỉ, ngươi còn kiêu ngạo! Thậm chí kiêu ngạo đến không đem bất luận kẻ nào đặt trong mắt đây! Tống Ngâm Tuyết! Nữ nhân cuồng vọng tự cao như ngươi, thực không xứng đứng trên đại điện này!”

Tống Vũ Minh độc địa nói. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười giương mắt nhìn hắn nói: “Tứ ca ca, muội có xứng đứng trên đại điện này hay không? Không phải do huynh quyết định! Cho nên, cũng không nhọc huynh ở đây này nhiều lời, uống công nói nhảm.”

Như là cố ý khiêu khích hắn, sau khi Tống Ngâm Tuyết dứt lời, tiếp theo lại mở miệng trêu chọc nói: “Tứ ca ca cũng thiệt là! Ngâm Tuyết bất quá là nói ở ngoài điện đụng phải con chó, Tứ ca ca lại kích động thành như vậy? Thật đúng là giấu đầu lòi đuôi! Cái này gặp người không biết, còn nghĩ huynh tự thừa nhận mình là con chó? Quá dọa người a!”

“Tống Ngâm Tuyết, ngươi ” Tống Vũ Minh cũng chịu không nổi khiêu khích như vậy nữa, nhảy dựng lên, tiến lên định vung quyền.

“Lão Tứ ”

Cau mày, quát chói tai một tiếng, trên chỗ ngồi, Tống Vũ Thiên vẻ mặt phẫn nộ bắt mắt ngăn hắn lại nói: “Lão Tứ, ngươi quá làm càn!”

“Nhị ca, người làm càn là nàng! Không phải ta!” Quay đầu lại, không tình nguyện nén lửa giận xuống, Tống Vũ Minh ảo não nói.

Nghe vậy, không đợi hẳn nhiều lời nữa, Tống Vũ Thiên liền lạnh lùng nói: “Trẫm thấy cũng chỉ có người là làm càn! Được rồi, cũng không muốn âm ỉ nữa, đều tự trở lại chỗ ngồi của các người đi!”

“Dạ!” Theo minh hoàng ra lệnh một tiếng, bốn vị điện hạ đều thở dài lĩnh mệnh, xoay người đi đến vị trí của mình.

” Hôm nay trẫm triệu các người tới, là có hai chuyện muốn tuyên bố! Chắc hẳn các người cũng nhìn thấy Tử Sở hoàng tử cùng Huyền Ngọc công tử! Bọn họ, chính là nguyên nhân trẫm triệu các người cùng nhau đến đây.”

Tống Vũ Thiên vừa nói xong, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người hai người bọn họ, trong đó có cả Tống Ngâm Tuyết cười nửa miệng, vẻ mặt tà nịnh.

Kỳ thật một khắc bước vào cửa này, Tống Ngâm Tuyết cũng đã chú ý tới bọn họ! Nói thật, mới đầu nhìn thấy bọn họ, thật sự nàng có chút kinh ngạc, bất quá nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, mà giả bộ như thờ ơ điềm nhiên như không.

Tống Vũ Thiên chọn vào động thủ hôm nay, hẳn cũng đã sớm ngờ tới! Tuy nàng không biết vì sao lúc này hai người bọn họ lại xuất hiện trong này, nhưng đối với kết quả mà nói, cũng không có bất luận ảnh hưởng gì! Kết quả là, nàng chỉ đơn giản mặc kệ mọi chuyện!

“A! Thì ra là Tử Sở cùng Tiểu Ngọc ngọc cũng ở đây a? Thật là không nghĩ tới a!” Vẻ mặt cột nhà nói, lời nói bất lương rơi vào trong lòng Tử Sở cùng Huyền Ngọc, lại cay đắng như vậy!

Giương mắt, Tử Sở hơi nhìn qua, nội tâm không ngừng đau khổ co rút lại, chậm rãi lan ra toàn thân. Nàng vẫn không thêm quan tâm như vậy a! Từ ngày đó, sau khi nàng nhìn trời nói lời thề độc ác quyết tuyệt như vậy, hẳn vẫn chưa gặp lại nàng!

Lúc trước, khi hẳn nhận được từ thư thì hẳn thật sự rất muốn vọt tới trước mặt nàng, nói cho nàng biết, hẳn không muốn nhận! Tuy nhiên sau nghĩ đi nghĩ lại hẳn nhịn xuống!

Ha ha, không nhận thì thế nào đây? Thì thế nào đây, hẳn là hoàng trù* của Đại Lương, cuối cùng có một ngày phải trở về! Hẳn không có khả năng vĩnh viễn đợi bên người nàng như vậy, dùng danh nghĩa phu quân đợi bên người nàng. Cho dù hẳn nguyện ý, hẳn cam tâm, nhưng tư cách của hắ , địa vị, trách nhiệm của hẳn, bất luận như thế nào cũng không cho phép hẳn làm như vậy.

(*Hoàng trù:Người ngầm được chọn thừa kế vương vị nhưng không phong làm thái tử.)

Cay đắng, phức tạp, tràn đầy trong lòng Tử Sở, thẳng khiến các đốt ngón tay hẳn vì nắm chặt trở nên trắng bệch cũng không biết.

Tử Sở như vậy, mà Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh cũng không khá hơn chút nào, hẳn chăm chú nhìn Tống Ngâm Tuyết, không nháy mắt mà nhìn, sợ rằng nếu mình nháy mắt, người hẳn luôn ngày nhớ đêm mong sẽ bay đi không thấy.

Từ cái lần bị nàng vô tình đuổi đi, cách hôm nay đã bao lâu? Hẳn không nhớ rõ! Nhưng mà chung quy cảm giác đã lâu rất lâu, lâu đến hẳn tưởng đã qua vài thế kỷ.

Trước mắt, nàng vẫn cương từ đoạt lý như vậy, xảo biện như vậy, vô lại khiến người ta tức chết như vậy! Chính là không biết vì cái gì, chính là một nữ tử ngang ngược hoàn toàn không có bất kỳ ưu điểm gì, nhưng vẫn gắt gao nín lấy lòng của hẳn, làm cho hẳn không thể quên được, cũng quên không được!

Vì cái gì? Tại sao phải như vậy? Tống Ngâm Tuyết, nàng không chịu nổi như vậy, bị thế nhân khinh thường như vậy, nhưng vì cái gì, ta vẫn không thể quên được nàng? Mỗi lần nửa đêm tỉnh mộng lại nhớ tới nàng! Nhớ tới ngày đó chúng ta ở trên xe ngựa, nàng đè ta, tiếp tục những chuyện chưa làm hết ngày ấy.

Mặt hẳn thoáng chốc lại đỏ lên! Vội vàng cúi đầu xuống, dùng hành động này để che dấu sự bối rối của mình. Hẳn thật sự là quá vô liêm sỉ rồi, rõ ràng lúc này trên đại điện, lại nhớ tới chuyện dâm uế như vậy!

Trong nội tâm, hung hăng mắng chửi chính mình, chính là bất tri bất giác, trong đầu lại hiển lên cặp môi đỏ mọng mê người, thân thể uyển chuyển, cùng với thứ mềm mại rất tròn trong xe ngựa ngày đó.

Không được! Không thể nghĩ nữa!

Tay, hung hăng nhéo chân của mình, mạnh mẽ ngăn những suy nghĩ miên man bất định trong đầu chính mình lại, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này, vô cùng kiên nhẫn nắm chặt quyền, cố gắng không chế tâm hồn của mình.

Hình ảnh tình cảm mãnh liệt này vốn không ngừng lặp lại, một mực quấy nhiễu trong giấc mộng buổi đêm, sau khi bản thân ngoài ý muốn mà gặp gỡ nàng hôm nay, rõ ràng giữa ban ngày ban mặt mà bắt đầu nghĩ lung tung! Loại thất bại vô lực này, lại xen lẫn cảm giác áy náy thật sâu, không ngừng giày vò hấn, tra tấn hấn có chút không thở nổi.

Hấn là truyền nhân đại nghĩa, làm sao có thể như vậy, như vậy.

Nổi lòng rối rắm, dây dưa giao thoa, liếc qua mắt một bên, không nhìn tới nguồn gốc “Tội ác”, muốn dùng hành động này, tìm lại bình tĩnh.

” Hôm nay trăm triệu các người đến, là muốn tiễn đưa hoàng tử Tử Sở cùng Huyền Ngọc công tử! Bởi vì sau ngày mai, bọn họ sẽ rời Đại Tụng, trở lại quốc gia của mình.”

Đang lúc Tử Sở cùng Huyền Ngọc cảm thấy cõi lòng nổi sóng, minh hoàng Tống Vũ thiên bắt đầu mỉm cười hướng mọi người giải thích.

Vừa nghe chuyện đó, mấy hoàng tử lễ phép mỉm cười hướng hai người gật đầu tỏ ý chúc mừng, chỉ có Tống Ngâm Tuyết khoa trương lớn tiếng ồn ào: “Ai nha, phải đi về sao? Chúc mừng chúc mừng a!”

Nụ cười tỏa nắng, biểu lộ sáng lạng, sau khi nghe lời nói không tim không phổi của Tống Ngâm Tuyết, thân thể Tử Sở cùng Huyền Ngọc đều căng cứng, nội tâm không ngừng mạnh mẽ co rút đau đớn.

Nàng thật sự, không có một chút không muốn.

Cay đắng, mất mát, giãy dụa, bị đè nén. từ đáy lòng dâng lên, đúng là đau nhức như vậy! Đau nhức như vậy!

“Ai, Ngâm Tuyết, tại sao người có thể không có lương tâm như vậy? Có câu ‘ Một ngày vợ chồng trăm ngày ân tình ’, tốt xấu gì Tử Sở hoàng tử cùng người ở chung cũng gần một năm rồi, trước khi đi, tại sao người ngay cả lông mày cũng không nhíu một cái, cứ như vậy để cho hấn đi sao?” Lúc này, Tống Vũ Minh một mực vẫn cảm thấy bất mãn, bắt đầu bắt lấy cơ hội châm chọc khiêu khích.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, trong lời nói tràn đầy sự thờ ơ: “Nhấn lông mày cái gì? Chẳng phải có câu gọi là ‘ nước đổ khó hốt ’ sao! Bồn nước này, mọi người đã gọi ra ngoài, sẽ không lưu luyến gì nữa rồi!”

“Ha ha! Ngâm Tuyết của chúng ta cũng thật là máu lạnh a? Một chút cũng không để ý đến tình cũ!” Tống lão Tứ biến thành kẻ mỏ nhọn nói móc Tống Ngâm Tuyết, muốn từ trên mặt nàng tìm ra một chút không vui! Chính là hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều! Nhìn Tống Ngâm Tuyết bị hấn châm chích, bộ dáng vẫn như không có việc gì, hai tay của hấn, không khỏi lại tức giận nắm chặt lần nữa.

“Được rồi, được rồi! Trăm hôm nay triệu các người tới, là vì tiễn đưa hai vị, không phải mời các người đến đấu võ mồm, mỗi người các người đều nói ít đi một câu a!”

Tựa hồ bất mãn với sự tranh đấu của hai người, minh hoàng lúc này mở miệng, sau khi cắt đứt lời qua tiếng lại của Tống Ngâm Tuyết cùng Tống lão tứ, liền mỉm cười hướng Tử Sở cùng Huyền Ngọc nói: “Hai vị thân phận, địa vị tôn quý, để biểu hiện thành ý, trước khi chia tay, trăm đặc biệt mời tới những người có tư cách, địa vị hiển hách ở Đại Tụng đến để tiễn đưa hai vị, hi vọng hai vị trên đường đi thuận buồm xuôi gió, sớm ngày bình an về nước!”

Tống Vũ thiên khách sáo nói, vẻ mặt lẫn tinh thần đều tốt! Sau khi nói xong, hấn giơ chén rượu lên, nhưng ngay lúc này, hấn kinh ngạc thở nhẹ một tiếng: “Ai, trăm hồ đồ rồi! Tại sao lại quên mất Khuynh Nhạc công chúa công chúa của Kiều quốc nhỉ? Nàng cũng là người có thân phận, địa vị hiển hách!”

Tống Vũ Thiên làm bộ giật mình, ra vẻ như có sơ xuất! Ngồi xuống, Tống Ngâm Tuyết cười lạnh nhìn hần, âm thầm mỉm cười tự nói với mình: Đến rồi! Màn kịch chính bắt đầu rồi!

Quả nhiên! Lúc này, lúc Tống Ngâm Tuyết vừa mới dứt lời, ngoài điện, một thân ảnh cuống quít lập tức tiến lên, quỳ trên mặt đất bẩm: “Khởi tấu Thánh Thượng, Khuynh Nhạc công chúa của Kiều quốc, vừa rời ở phủ Nhữ Dương Vương, bị mây, mây hạ nhân cưỡng hiếp rồi!”

91. Q.1 - Chương 91: Cãi Cọ Trên Đại Điện (2)

“Khởi tấu Thánh Thượng, Khuynh Nhạc công chúa của Kiều quốc, vừa rời ở phủ Nhữ Dương Vương, bị mây, mây hạ nhân cưỡng hiếp rồi!”

Một câu nói ra, bốn phía đều sợ hãi!

Trên chỗ ngồi, vẻ mặt mọi người đều khó có thể tin mở to mắt, miệng không tự chủ được khê mở, cho thấy sự chấn động tin tức này gây ra cho bọn họ! Đương nhiên, trong tình cảnh này, cũng có hai người thủy chung vẫn mỉm cười! Minh hoàng Tống Vũ Thiên và Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết.

Ha ha, nàng biết ngay, hần sẽ đi một bước này! Cho nên, hôm qua khi Mân Côi báo cho nàng ngày mai cần vào triều thì nàng cũng đã dặn dò Dực Tu chuẩn bị kỹ càng!

Hần muốn nàng chết, muốn dùng một cái cớ nào đó trị tội nàng, phương pháp xử lý trực tiếp nhất, chính là thương tổn Kiều Mạt Nhi ở trong phủ nàng!

Kiều Mạt Nhi dù sao cũng là công chúa một quốc gia, đi ra ngoài thì liền đại biểu cho thể diện một quốc gia! Nếu giờ phút này, bởi vì Đại Tụng bảo vệ không chu toàn mà khiến nàng ta bị thương tổn, không thể nghi ngờ chính là một loại vũ nhục cùng khiêu khích với Kiều quốc! Nếu như lúc này, Đại Tụng không cho ra một cái công đạo tốt, kết quả của nó, tất nhiên là trở thành xung đột giữa hai quốc gia, khi đó, phát binh, giao chiến. kết quả về sau thật không thể tưởng tượng nổi!

Tống Vũ Thiên đã sớm xếp đặt tốt để làm như vậy! Hần đem Kiều Mạt Nhi giao cho nàng để nàng ta vào ở trong vương phủ, cũng đồng nghĩa với giao sự an toàn của nàng ta cho nàng bảo vệ!

Trong lúc này, một khi Kiều Mạt Nhi đã xảy ra chuyện gì, trách nhiệm, đều do nàng đến chịu, sẽ không ảnh hưởng đến bất luận kẻ nào! Cho dù đến lúc đó Kiều quốc bất mãn, muốn khởi binh vấn tội, chỉ cần đẩy một mình nàng ra, giết nàng để tạ lỗi thiên hạ là được! Quyết sẽ không cho Kiều quốc có bất luận cơ hội gì để phát binh gây chuyện!

Tống Vũ Thiên a Tống Vũ Thiên, người tính toán thật kỹ càng a! Ha ha! Mượn đao giết người, còn giết quang minh chính đại như vậy, chuyện này thật đúng là làm khó tế bào não của người rồi!

Tống Vũ Thiên, ta biết người khôn khéo! Bất quá Tống Ngâm Tuyết ta cũng không ngốc! Ta đã ngờ tới người nhất định sẽ ra tay với Kiều Mạt Nhi, mà lúc này, người biết ta phản phó cho Dực Tu cái gì sao?

“Ngày mai, ngoài Thiên Hương các, dọn dẹp hết thấy {ám vệ}, bất luận có xảy ra chuyện gì, cũng không được nhúng tay!”

Ha ha, Tống Vũ Thiên, người đã muốn gây sự? Ngâm Tuyết ta liền giúp người một tay! Giúp người dẹp sạch hết thấy {ám vệ} bên người Kiều Mạt Nhi, cho người thông suốt mà thực hiện kế hoạch của người! Ha ha, muốn biết ta vì cái gì phải làm như vậy sao? Đó là bởi vì.

Âm trầm, lạnh lùng nghĩ, một lần nữa thẳng tắp nhìn Tống Vũ Thiên. Lúc này, đã không có bất luận lời nào để nói! Bởi vì lớp mặt nạ ở giữa bọn họ, từ lúc người mới tới tiến lên bẩm báo thì cũng đã triệt để xé toang!

Tống Ngâm Tuyết nhìn Tống Vũ Thiên, mà Tống Vũ Thiên thì nhìn người tới bẩm báo, mặc dù giả bộ ân cần, nhưng trong đôi mắt mở to kia, có thể thấy được, mơ hồ lộ ra sự đắc ý.

“Người, giải thích cho rõ ràng! Cái gì gọi là Khuynh Nhạc công chúa bị người ta cưỡng hiếp!” Cố ý giật mình hỏi, trong biểu lộ kinh ngạc của mọi người đang ngồi, Tống Vũ Thiên ra vẻ vội vàng hỏi thăm.

“Hồi Thánh Thượng, cái này. Vừa rồi từ Nhữ Dương Vương phủ truyền ra tin tức, nói vừa rồi, Khuynh Nhạc công chúa đang ở trong phòng nghỉ ngơi, lúc đó bên ngoài tám gã hạ nhân xông ào vào, bọn họ sau khi đem cung nữ của công chúa đánh ngất xỉu, đem tất cả cửa sổ khóa trái, sau đó, sau đó tám người thay phiên.”

Nói đến đây, người tới cảm thấy khó xử không nói được nữa!

Dù sao cũng bị tư tưởng phong kiến đầu độc rất sâu, trong gốc rễ luôn có sự bảo thủ, cho nên đối với chuyện của Kiều Mạt Nhi, hẳn cũng không tiện nói ra miệng.

Vừa nghe người tới nói như vậy, mọi người lại nhất tề cả kinh, trong nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải!

Mà trên điện, khi Tống Ngâm Tuyết trong nội tâm vạn phần chế nhạo Tống Vũ Thiên ra tay ngoan độc thì đồng thời, Tống Vũ Thiên cũng cảm thán thủ đoạn Mị nhi quá độc ác!

Quả nhiên không thể khinh thường lòng đố kỵ của nữ nhân, hung ác đến thế này!

Nữ tử, tối trọng yếu nhất chính là trinh tiết! Lại thêm Kiều Mạt Nhi vốn là công chúa, vốn tâm cao khí ngạo, hôm nay Mị nhi ra đòn hiểm như vậy, làm cho những hạ nhân đê tiện này đi vấy bẩn nàng ta, chuyện này không thể nghi ngờ, thật sự đã hủy hết cuộc đời sau này của nàng ta!

Kiều Mạt Nhi, lần này không chỉ mất hết thể diện, từ nay về sau cũng không còn mặt mũi đi ra ngoài gặp người khác! Phỏng chừng chính đến sau khi về nước, cũng sẽ bị người khác khinh khỉnh, chế nhạo cùng xa lánh, triệt để thân bại danh liệt!

” Khuynh Nhạc công chúa hiện tại như thế nào?” Cảm thấy thăm đắc ý, minh hoàng tiếp tục mở miệng hỏi.

“Công chúa nàng, nàng giờ phút này đang ở trong phòng bị phần! Nói, nói muốn tìm Nhữ Dương quận chúa liêu mạng.” Người tới ấp a ấp úng, sắc mặt có chút khó xử.

Nghe vậy, Tống Vũ Thiên cố ý không rõ hỏi lại: “Tìm Ngâm Tuyết? Để làm gì? Nàng không biết việc này!”

“Hồi bẩm Thánh Thượng, nô tài nghe nói giờ phút này Khuynh Nhạc công chúa thần sắc kích động, luôn miệng nói muốn tìm quận chúa báo thù, nguyên nhân là bởi vì, bởi vì những hạ nhân kia đều là được quận chúa cho phép mới dám làm như vậy!”

“Cái gì! Ngâm Tuyết sai sử?” Nghe vậy, thoả mãn vì nghe được đáp án mình muốn, Tống Vũ Thiên giả bộ như rất kinh ngạc, sau đó nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Tống Ngâm Tuyết hỏi: “Ngâm Tuyết, muội nói đi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Nhị ca ca, chuyện này Ngâm Tuyết làm sao biết được? Đây rõ ràng là Kiều Mạt Nhi kia ngậm máu phun người!” Vừa nghe Tống Vũ Thiên lúc này hỏi đến mình, Tống Ngâm Tuyết tự nhiên giả trang ra một bộ dáng đánh chết cũng không thừa nhận!

Nàng thẳng tắp nhìn chăm chăm vào người mới tới, ngữ khí rất hung dữ nói: “Nói! Là ai ra lệnh cho người vu oan bản quận chúa như vậy?”

“Nô tài không có vu oan quận chúa! Nô tài không có vu oan quận chúa! Đây đều là Khuynh Nhạc công chúa chính cô ta nói! Nói mấy tên hạ nhân khi phạm tội thì luôn miệng nói được quận chúa cho phép!”

“Người nói bậy! Bản quận chúa không có!”

“Dạ! Dạ! Nô tài nói bậy! Bất quá Khuynh Nhạc công chúa nàng ta nói như vậy a!” Người tới bị Tống Ngâm Tuyết khiển trách, hù dọa lập tức bò trên mặt đất, vội vàng xin tha.

Mọi người lúc này vừa nghe lời này, đều thần sắc phức tạp nhìn nhau, trầm tư nghĩ ngợi.

Biểu lộ của Tử Sở là phức tạp nhất!

Bởi vì dù sao Kiều Mạt Nhi cùng hẳn cũng từng có tình bạn cũ, tuy giờ phút này hẳn đã tình tường hiểu được người chính mình yêu không phải nàng, đồng thời cũng thấy rõ bộ mặt thật dâm dăng của nàng, nhưng bất luận nói như thế nào, nàng cũng là biểu muội của hẳn! Hôm nay xảy ra loại tình huống này, thì ai cũng không muốn.

Tống Ngâm Tuyết, thật là nàng làm hại Mạt Nhi sao?

Không có khả năng! Tuyệt đối không thể! Trong nội tâm, có một giọng nói đang reo hò, nói cho hẳn biết chuyện này tuyệt đối không hề liên quan đến nàng!

Chính là vì cái gì không có khả năng? Hẳn lại không nói ra được!

Đã từng, hẳn tận mắt thấy qua nàng chính Kiều Mạt Nhi như thế nào! Các loại thủ đoạn đa dạng, tầng tầng lớp lớp khiến hẳn phải tán thưởng.

Cho nên hôm nay, cho dù nàng thật sự muốn đối phó Kiều Mạt Nhi, nàng cũng sẽ không dùng phương pháp hạ lưu như vậy, đúng không?

Trong nội tâm, bất mãn giãy dụa, không ngừng đấu tranh, trong ánh mắt nhìn nàng, cũng đầy phức tạp.

Bên cạnh đó, bởi vì cũng không quen biết Kiều Mạt Nhi, Thượng Quan Huyền Ngọc vừa nghe đến tin tức này, cảm thấy phần nộ sâu sắc đồng thời, cũng không nhịn được có sự đồng tình thật lớn với nàng ta.

Đứng ở góc độ đại nghĩa, Kiều Mạt Nhi chịu thương tổn cực kỳ lớn, cho nên, Thượng Quan Huyền Ngọc đồng tình nàng. Nhưng mà, nếu nói là Tống Ngâm Tuyết phái người thương tổn nàng, hẳn có chút không tin.

Không có lý do gì, chỉ là trực giác! Không biết vì cái gì, tuy thời gian hẳn và Tống Ngâm Tuyết ở chung cũng không dài, chính là trong nội tâm nhận định nàng sẽ không làm như vậy!

Nữ nhân kiêu ngạo thanh cao như thế, căn bản là khinh thường làm ra những chuyện bỉ ổi như vậy! Đúng, nhất định là như vậy!

Bởi vì Tử Sở cùng Huyền Ngọc trong lòng có tình cảm với Tống Ngâm Tuyết, cho nên bọn họ cũng không tin nàng lại làm như vậy!

Nhưng mà những người khác, thì không nghĩ như vậy! Nhất là lão Tứ Tống Vũ Minh kia, hẳn lúc này vừa nghe người tới bẩm báo như vậy, tinh thần lập tức tỉnh táo, vì vậy vẻ mặt châm chọc mở miệng nói: “Ồ, được a, Ngâm Tuyết! Không thể tưởng tượng được người ra tay ác như vậy a! Chẳng những đã kích Kiều Mạt Nhi, còn tiện thể chặt đứt đường lui từ nay về sau của nàng! Hung ác! Quả nhiên là ngoan độc!”

Không khỏi giơ ngón tay cái lên, châm chọc hướng Tống Ngâm Tuyết nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết thu nụ cười lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đa tạ Tứ ca ca khích lệ! Bất quá Ngâm Tuyết có chút xấu hổ không dám nhận!”

“Đừng a, cái gì mà xấu hổ a? Cứ làm việc nghĩa không từ một ai mới đúng a! Loại hành động này, không phải rất phù hợp với tác phong Nhữ Dương quận chúa người sao! Ha ha, người cũng đừng có khiêm tốn nữa!”

Tống Vũ Minh kiêu ngạo châm chọc nói, không khỏi thoải mái cười ha hả. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cố ý giận tái mặt đi, giả bộ như ráng nhịn cơn tức giận nói: “Không phải Ngâm Tuyết khiêm tốn, mà là Tứ ca ca nâng đỡ!”

“Ai ~~ Ngâm Tuyết, tại sao người còn như vậy? Người nên thừa nhận a! Ở đây người nào không biết người cùng Kiều Mạt Nhi từng có tranh chấp, một mực không chấp nhận được rằng nàng ta hơn người! Cho nên mới cố ý dung túng hạ nhân làm càn như vậy, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, đúng không? Ha ha!”

Lời mà Tống Vũ Minh nói..., tuy là mỉm cười mà nói, nhưng mà câu chữ nặng nề! Quả thực là muốn muốn đem cái tội danh làm nhục Kiều quốc công chúa này chụp lên trên đầu Tống Ngâm Tuyết.

Thấy vậy, biết trong lòng của hắn nghĩ gì, Tống Ngâm Tuyết nghiêm mặt, không khỏi lạnh giọng nói: “Tứ ca ca đây là muốn đưa Ngâm Tuyết vào chỗ chết sao? Cứ như vậy mà ép Ngâm Tuyết thừa nhận! Ha ha, ta cho huynh biết, đừng nói ta hôm nay không có phái người thương tổn Kiều Mạt Nhi, cho dù thật sự có, cũng sẽ không dùng thủ đoạn bỉ ổi cấp thấp như vậy!”

Lời này của Tống Ngâm Tuyết, có hai tầng hàm nghĩa: thứ nhất, nàng thật sự nói cho Tống Vũ Minh nàng khinh thường làm như vậy; thứ hai, nàng là nói inh hoàng Tống Vũ Thiên nghe, châm chọc hắn thân là đế vương, rõ ràng lại dùng thủ đoạn đê tiện như vậy, quả nhiên là đáng xấu hổ!

Tống Vũ Minh đương nhiên không rõ hàm ý trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết, giờ phút này, hắn vừa nghe Tống Ngâm Tuyết cao ngạo nói như vậy, gương mặt lập tức tràn đầy khinh thường giễu cợt lên tiếng: “Ồ, còn đem mình nói cứ như là Thánh nữ! Không giống a! Khi nào thì Nhữ Dương quận chúa thô bỉ vô lễ, lại cũng bắt đầu học người ta giả thanh cao tự ình cao quý rồi? A, quả thực không biết ngượng!”

Lời châm chọc trắng trợn, khiến toàn trường trầm mặc!

Trên chỗ ngồi, Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền thủy chung trầm mặc không nói, sau khi nghe Tống lão Tứ nói lời khó nghe như vậy, trong đôi mắt cúi thấp như suy nghĩ, không khỏi lộ ra một chút tàn khốc, bàn tay nấp trong tay áo, cũng không nhìn được nắm thật chặt lại, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Tử Sở cùng Huyền Ngọc thì càng không cần phải nói! Vừa nghe đến một câu “Không biết ngượng” cuối cùng, Tử Sở hận không thể lập tức nhảy dựng lên, hảo hảo thưởng cho Tống lão Tứ một đấm! Bởi vì sự châm chọc của hắn giờ phút này, làm cho Tử Sở không khỏi nghĩ đến thái độ mà bọn ca ca đệ đệ ở Đại Lương bình thường đối xử với hắn, chính là kiểu chanh chua, cay nghiệt này, làm hắn phần nộ không thôi.

Thượng Quan Huyền Ngọc bên này lúc này cũng không khá hơn chút nào, hắn cố gắng khắc chế xúc động muốn tự mình đứng lên giải thích, khổ sở đè nén ngồi nguyên tại chỗ.

Đây là chuyện nhà của người ta, khi hắn không thể hoàn toàn khẳng định ai đúng ai sai thì hắn không thể đứng lên nói giúp bất luận kẻ nào! Đây là đạo nghĩa, cũng là lễ tiết!

Cho nên, khi xúc động cùng đạo nghĩa hai loại cảm xúc này xung đột, nội tâm của hắn, dày vò, giãy dụa, cực kỳ đau nhức!

Lúc này minh hoàng Tống Vũ Thiên nhìn bầu không khí giương cung bạt kiếm trong điện, trong nội tâm không khỏi có chút đắc ý, nhưng biểu hiện ra, hắn lại giả vờ có chút nghiêm túc: “Ngâm Tuyết, chuyện này xảy ra tại phủ muội, hơn nữa người trong cuộc hôm nay lại chỉ thẳng hung phạm là muội, muội thế này bảo trăm.”

Ra vẻ như là thật thật khó khăn, do dự mà không biết nên làm sao mới tốt. Tống Ngâm Tuyết dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn sự nguy trang của hắn giờ phút này, trong nội tâm âm thầm cười lạnh: được rồi, Tống Vũ thiên, người đã muốn diễn trò, ta đây sẽ theo người diễn trọn tuồng!

“Nhị ca ca, huynh không thể oan uổng Ngâm Tuyết như vậy!” Hô to một tiếng, trên mặt giả bộ tràn đầy bị thương, Tống Ngâm Tuyết lúc này, quay mắt về phía minh hoàng, thẳng tắp nói: “Nhị ca ca, tại sao huynh chỉ nghe lấy lời từ một phía của người khác mà muốn ép Ngâm Tuyết nhận tội? Sáng sớm hôm nay Ngâm Tuyết liền vào trong triều, trong phủ xảy ra chuyện gì cũng không biết, làm sao cứ như thế đã bị định tội rồi?”

” Kiều Mạt Nhi dựa vào cái gì một mực chắc chắn là muội sai sử? Là do nghe lời nói của mấy người kia? Chẳng lẽ nàng không biết có câu gọi là ‘vu oan hãm hại’ sao? Nếu thật là chỉ thị của muội, bọn họ lại ngu như vậy để lộ người làm chủ phía sau màn cho nàng biết sao? Chuyện này căn bản là có người rắp tâm hãm hại! Ngâm Tuyết không phục!”

“Bọn hạ nhân sau khi được phép của muội nhất thời quá kích động, nói lộ ra cũng không phải không có khả năng a!” Vừa nghe nàng nói như vậy, Tống Vũ Thiên nhíu mày phản bác.

Mà đồng thời, Tống Ngâm Tuyết cũng lập tức bác bỏ nói: “Miệng người khó tin, mặc nàng nói như thế nào thì nói! Hiện tại tất cả mọi người không biết chuyện gì đã xảy ra, Kiều Mạt Nhi có thể nói là bọn hạ nhân muội sai sử nhất thời kích động nói lộ ra, muội đây cũng có thể nói Kiều Mạt Nhi nàng nhất thời kích động

nghe lắm! Chuyện này, vốn không có bất cứ chứng cứ gì, dựa vào cái gì bởi vì nàng nói chủ mưu là muội, liền nhất định là muội!”

Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nói đến mọi người tâm phục khẩu phục, ngay cả Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh có danh xưng là xảo biện như hoàng, cũng nhịn không được vì nàng tán thưởng!

Mà trên chỗ ngồi, Tống Vũ Thiên không nghĩ tới Tống Ngâm Tuyết tâm tư linh hoạt như vậy, trong lúc nhất thời cũng bị nàng nói đến có chút á khẩu không trả lời được, “Cái này. . . .”

Không thể nào, cứ như vậy đã không còn lời nào để nói rồi? Thật là khiến người ta thất vọng!

Thấy Tống Vũ Thiên như vậy, trong mắt Tống Ngâm Tuyết tràn đầy sự khinh thường, xem ra nếu muốn hẳn đạt mục đích, còn cần nàng ra tay giúp hẳn một phen!

Biết mọi người đều bị lời của nàng cho kinh hãi, Tống Ngâm Tuyết lúc này, đôi mắt sáng hơi chuyển, tầm mắt không khỏi rơi xuống trên người Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh.

Hôm nay từ lúc mới bắt đầu, nàng không ngừng khiêu khích hẳn, chọc giận hẳn! Vì cái gì, chính là nghĩ hẳn có thể ở thời khắc mấu chốt giúp nàng một tay! Giúp nàng đi đến cái tội danh làm nhục công chúa không đường về này! Ha ha!

Xoay người, tất nhiên là vạn phần kiêu ngạo nhìn Tống Vũ Minh, ngẩng đầu, vẻ mặt đắc ý, Tống Ngâm Tuyết cao ngạo nói với hẳn: “Thế nào? Tứ ca ca, không phản đối a? Vừa rồi huynh không phải muốn chụp mũ cho ta đấy sao? Tại sao hiện tại không giữ giữ vững lập trường nữa? Ha ha, thì ra kết quả cái người ‘không biết ngượng’ này, lại là huynh a!”

Mấy câu cực kỳ châm chọc xúi giục., chính là muốn làm cho hẳn chó cùng rứt giậu!

Quả nhiên, sau khi nghe vậy, Tống Vũ Minh tức giận không thôi thiếu chút nữa muốn giết người, trong nội tâm không khỏi bắt đầu tìm lý do muốn đưa Tống Ngâm Tuyết vào chỗ chết.

Ai, có! Trong lúc đó, linh quang lóe lên, một cái lý do hoàn mỹ hiện ra trong đầu, làm hẳn đắc ý tiến lên cao giọng nói: “Khởi bẩm Nhị ca, thần đệ có chuyện muốn nói!”

“Nói đi!” Không biết vì sao thần thái hẳn lúc này lại phần chấn như thế, minh hoàng thẳng tắp mở miệng cho phép.

“Dạ!” Nghe vậy không khỏi cười thầm, Tống lão Tứ tiến lên một bước nói: “Hồi nhị ca, mặc kệ Ngâm Tuyết có phải là chủ mưu phía sau màn không, nhưng chuyện này, nàng vẫn khó trốn trách nhiệm!”

“A? Nói nguyên nhân của đệ xem!”

“Dạ, nhị ca! Thần đệ nhớ rõ, ngày đó, khi Khuynh Nhạc công chúa vào ở Nhữ Dương Vương phủ, Ngâm Tuyết luôn cam đoan sẽ không để cho công chúa chịu thương tổn gì! Nhưng bây giờ nhìn xem, tại phủ của nàng, người ta không chỉ bị thương tổn lớn như vậy, còn liên lụy thanh danh nửa đời sau! Cái thương tổn này, đối một nữ tử mà nói, thật sự là quá lớn quá lớn!”

”Kiều Mạt Nhi là công chúa cao quý nhất Kiều quốc, luôn được quốc chủ Kiều quốc yêu thích, sau khi hẳn biết chuyện này, sẽ tức giận đến cỡ nào! Nói không chừng sẽ lập tức khởi binh, tuyên chiến, thế phải vì nữ nhi của hẳn đòi lại một cái công đạo”

“Tuy chúng ta cũng không thể xác định Ngâm Tuyết chính là hung phạm đứng sau màn này, nhưng mặc kệ như thế nào, người ta ở trong phủ nàng xảy ra chuyện, nàng nhất định phải chịu trách nhiệm! Thử nghĩ xem, tám hạ nhân cường hiếp một nữ tử, làm sao có thể không gây ra một ít động tĩnh? Chính là vì cái gì trong phủ nàng không có một người phát hiện? Tại sao vậy chứ? Kỳ thật không có nguyên nhân, chuyện này chỉ có thể nói rõ một điểm, chính là Ngâm Tuyết căn bản cũng không có phái người bảo vệ công chúa, mà ngược lại chẳng quan tâm đến nàng, bằng không, tám hạ nhân làm thế nào có khả năng dễ dàng tiến đến phòng công chúa như vậy!”

Lời mà Tống Vũ Minh nói, toàn những câu nhằm vào chỗ hiểm của Tống Ngâm Tuyết.

Nghe vậy, minh hoàng Tống Vũ Thiên tất nhiên là cảm thấy vô cùng vui vẻ! Bởi vì có người thay hẳn chứng minh lý do, cho hẳn một cái có danh chính ngôn thuận, để cho hẳn có thể tiếp tục áp dụng kế hoạch của hẳn,

kết quả là lúc này, liền đồng ý mà nói: “Lão Tứ nói không sai! Mặc kệ chân tướng như thế nào, Khuynh Nhạc công chúa là ở Nhữ Dương Vương phủ xảy ra chuyện, hơn nữa hạ nhân lại là người trong Nhữ Dương Vương phủ, bất luận nói như thế nào, Ngâm Tuyết đều không thể trốn tránh trách nhiệm!”

“Nhị ca ca, muội ” xem xét cục diện đã biến thành chiều hướng mình muốn, Tổng Ngâm Tuyết cảm thấy vô cùng đắc ý, nhưng trên mặt, lại giả vờ bày ra vẻ mặt không thể tin, gấp gáp muốn giải thích.

Chính là biết rõ miệng lưỡi nàng lợi hại, Tổng Vũ Thiên cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, tay thẳng tắp hạ xuống, cắt đứt lời của nàng.

“Cũng không cần nhiều lời nữa, trầm tâm ý đã quyết! Nhữ Dương quận chúa bảo vệ khách quý không chu toàn, dung túng hạ nhân phạm tội, kể từ hôm nay, tước đoạt tước vị Vương gia, tịch thu toàn bộ gia sản cùng binh quyền của nàng, sung quân đến biên cương làm nô dịch!”

92. Q.1 - Chương 92: Cãi Cọ Trên Đại Điện (3)

Một câu” Kể từ hôm nay, tước đoạt tước vị Vương gia, tịch thu toàn bộ gia sản cùng binh quyền của nàng, sung quân đến biên cương làm nô dịch!” Khiến mọi người toàn trường kinh hãi sững sờ ngay tại chỗ.

Nghe vậy, Tử Sở cùng Huyền Ngọc cũng không khỏi mất tự chủ kinh hô ra tiếng, mà Tổng Vũ Huyền một bên bàn tay đã trở nên trắng bệch, không khỏi càng căng cứng.

“Nhị ca ca! Huynh không thể đối xử với Ngâm Tuyết như vậy!” Trong nội tâm, sớm đã vô cùng đắc ý, nhưng trên mặt, lại giả vờ khiếp sợ run rẩy!

Chỉ thấy Tổng Ngâm Tuyết vừa nghe Tổng Vũ Thiên muốn trừng phạt chính mình như vậy, lập tức nhấc chân bước lên, muốn vọt tới trước mặt hắn làm nũng! Chính là Tổng Vũ Thiên sớm đoán ra nàng có ý đó, lập tức dùng mắt ra hiệu cho thị vệ hai bên, thẳng tắp ngăn nàng lại.

“Nhị ca ca, huynh không thể đối xử với muội như vậy! Chuyện này căn bản không liên quan đến muội! Là có người muốn hãm hại muội!” Dùng sức đẩy tay thị vệ cao giọng gọi, muốn xông lên, chính là bởi vì khí lực của nàng quá”nhỏ”, cho nên chỉ có thể ở đó tiếp tục hô.

Tổng Vũ Minh rất là đắc ý nhìn tràng diện bây giờ, vẻ mặt tươi cười.(Myu:ta ghét tên thụ này quá ai tới ngược hẳn giúp ta diiii >.<>

Từ nhỏ, hắn đã không yêu thích tiểu đường muội này, bởi vì nàng thật sự quá thông minh, luôn đoạt mất danh tiếng của nam tử bọn họ, làm hại hắn mỗi lần muốn biểu hiện bản thân trước mặt người khác một chút thì đến cuối cùng đều bị nàng quấy đến hay quá hóa dở, mất hết mặt mũi!

Về sau, khi mình trưởng thành, được phong vương, thoát khỏi tâm lý ganh đua so sánh khi còn bé, không bao giờ bị nàng áp chế nữa. Chính là đúng lúc này, hoàng thúc chết, hoàng thẩm cũng chết, chỉ để lại một mình nàng, một mình quay mắt về phía cái Nhữ Dương Vương phủ to như vậy.

Trông thấy nàng không khóc không cười quỳ gối trước mộ phần hoàng thúc, hoàng thẩm, vốn trong lòng của hắn còn vì nàng mà đau lòng, chính là ai ngờ thế sự khó đoán, nàng mất đi song thân, từ nay về sau không có người quản thúc, rõ ràng trắng trợn phóng túng bỏ mặc bản thân, bị bêu danh khắp nơi!

Nữ hài tử hắn thích, phải ôn nhu, động lòng người, cũng không phải loại xảo trá ngang ngược háo sắc thành tánh như nàng vậy! Cho nên, hắn không thích nhìn thấy nàng, đã kích nàng, châm chọc nàng, muốn nàng nhanh chóng biến mất trước mắt mình, giống như hiện tại, sung quân đến biên cương từ nay về sau không trở về!

Đáy mắt, lộ ra sự đắc ý nồng đậm, không khỏi giương mắt nhìn về phía Tổng Vũ Thiên, vì sự anh minh của hắn hôm nay mà cảm thấy thoải mái.

Đúng! Nhị ca thật sự là quá hồ đồ, cho dù hấn kính trọng hoàng thúc thế nào, muốn phong thưởng cho thúc ấy, cũng không thể để một nữ tử thừa kế vương vị! Huống chi nàng còn là một người lưng đeo đầy xú danh! Đây quả thực là không suy xét cẩn thận mà làm cho xong!

Phù, bất quá cũng hôm nay cũng may hấn rốt cục đã hạ quyết tâm, muốn ra tay trừng phạt nàng! Tâm nguyện nhiều năm của bản thân, cũng coi như đã hoàn thành.

Cười tươi rói, đôi mắt chuyển qua, nhìn người trên điện sắc mặt "tái nhợt", bộ dáng đang vùng vẫy giãy chết, tất nhiên là một loại thoải mái từ lòng bàn chân vọt thẳng thẳng lên não.

"Nhị ca ca! Nhị ca ca! Huynh không thể đối đãi Ngâm Tuyết như vậy! Huynh như vậy, là phụ lòng phụ thân đã mất của muội!"

Trên điện, Tống Ngâm Tuyết "khàn cả giọng" hô, lúc này, lão Lục Tống Vũ Kiệt một bên đứng ngồi không yên! Chỉ thấy hấn vội vàng từ chỗ ngồi đứng lên, lắp bắp với Tống Vũ Thiên: "Nhị ca, phạt tiểu Ngâm Tuyết như vậy có quá nặng không? Ngâm Tuyết là huyết mạch duy nhất của hoàng thúc, nếu sung quân đến biên cương, nơi có hoàn cảnh ác liệt như vậy, khẳng định kết cục là chín phần chết một phần sống a! Cho nên, xin Nhị ca suy xét thêm một chút đi!"

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, Tống Vũ Kiệt lúc này rõ ràng lại đứng ra giúp Tống Ngâm Tuyết nói chuyện, điều này thật sự là làm cho Tống Ngâm Tuyết bất ngờ!

Chỉ thấy nàng xoay người, kinh ngạc nhìn, nghĩ lại thái độ bình thường mình đối xử với hấn, hấn không bỏ đá xuống giếng cũng đã tốt lắm rồi, nhưng tới bây giờ không thể tin được hấn còn thay chính mình nói chuyện!

Trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào hấn, lúc này, Tống Vũ Kiệt cũng không trông nom nhiều như vậy, trực tiếp tiến lên một bước nói với mình hoàng Tống Vũ Thiên: "Nhị ca, ta không thể bởi vì lời nói một phía của Kiều Mạt Nhi mà chặt đứt huyết mạch duy nhất của hoàng thúc, hơn nữa, Kiều Mạt Nhi căn bản cũng không có cái trình tiết gì, không chừng tám hạ nhân kia là do chính cô ta kêu lên, vì cố ý hãm hại tiểu Ngâm Tuyết đó!"

Lời Tống lão Lục nói rất phù hợp phong cách của hấn. Nghe vậy, Tống Vũ Thiên không khỏi nhíu mày, vẻ mặt không vui nói: "Lão Lục, chớ có làm càn! Loại lời nói tổn hại trình tiết nữ tử này, trên đại điện, sao có thể nói lung tung!"

"Đệ không có nói lung tung! Vốn là! Kiều Mạt Nhi kia, đệ còn cùng nàng. . . ." Tống Vũ Kiệt gấp gáp muốn xuất ra chứng cứ, nhưng không ngờ lại bị Tống Vũ Thiên hung ác một lời cắt đứt.

"Lão Lục! Người quá làm càn! Bình thường người ở trong nội cung, cùng đám cung nga kia hồ đồ, trầm đều mở một mắt nhắm một mắt không so đo với người! Không thể tưởng tượng được hôm nay người không có thể thống như thế, cư nhiên còn muốn làm bẩn danh tiết Khuynh Nhạc công chúa! Trẫm thấy có lẽ bình thường trẫm đã quá mức dung túng người rồi! Lui ra!"

Một câu "Lui ra", mười phần uy nghiêm! Tống Vũ Kiệt nhìn mình hoàng giờ phút này dùng chuyện hấn đâm loạn cung nga tới dọa, không khỏi khí thế tụt mất một nửa, kết quả là rơi vào đường cùng, cảm nín cúi đầu quay lại chỗ ngồi.

Bị Tống lão Lục náo loạn như vậy, bầu không khí trên điện cũng nặng nề theo. Chỉ thấy Tống Vũ Thiên sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, cặp mắt quét ngang qua đại điện, tiếp theo dường như đau lòng hướng Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói: "Ngâm Tuyết, không thể tưởng tượng được muội lại phụ sự kỳ vọng của trẫm đối với muội như vậy!"

"Trẫm nhớ rõ lúc muội còn nhỏ, thông minh lanh lợi, cơ hồ vượt bậc hơn hấn tất cả hoàng tử trong nội cung! Trẫm lúc đó đặc biệt thích muội, muốn có một ngày có thể uội tất cả mọi thứ tốt nhất trên thế giới này, xứng đáng với quận chúa cao quý nhất Đại Tụng của chúng ta!"

"Vì vậy, trẫm không tiếc chống lại các loại áp lực cùng khiển trách, uội một nữ tử thừa kế tước vị của hoàng thúc, trẫm cho rằng trẫm làm hết thấy, cũng đủ để không phụ lòng hoàng thúc đã mất!"

“Chính là Ngâm Tuyết, trăm đối với muội như vậy, muội lại hỏi báo cho trăm cái gì? Muội xảo trá, muội tùy hứng, muội thô bỉ, muội phóng túng. Muội phụ lòng trăm đã uội cái thân phận này, khiến trăm khổ tâm!”

“Ngâm Tuyết, trăm sủng ái muội, dung túng muội, đối với mọi yêu cầu của muội cơ hồ đều thỏa mãn! Ngay cả muội háo sắc, thích một người lại tiếp một người, liên tục lấy tuần mỹ nam tử về phủ, chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, trăm cũng không nói cái gì, chẳng lẽ lòng trăm, muội vẫn chưa rõ sao?”

“Lúc trước, muội hâm mộ hoàng tử Tử Sở, chết sống cũng muốn trăm ban hấn uội, trăm mặc dù do dự một chút, nhưng mà cuối cùng vẫn chấp nhận nguy hiểm bị Đại Lương công khai lên án để thỏa mãn muội! Chẳng lẽ những chuyện này, muội đều không nhìn thấy sao?”

Minh hoàng Tống Vũ Thiên đau đớn nói, vẻ mặt hối tiếc cùng bất đắc dĩ. Tống Ngâm Tuyết lạnh lùng nhìn hấn, lúc này đây lòng sớm đã cười lạnh.

Tống Vũ Thiên này, thủ đoạn thật đúng là inh! Đã đến tình cảnh này rồi, hấn vẫn không quên đem toàn bộ trách nhiệm đẩy cho nàng!

Hừ! Hấn hiện tại luôn miệng nói cái gì ban đầu là nàng yêu cầu hấn ban Tử Sở cho, chính là ai cũng biết, khi đó, rõ ràng là hấn xem thường thân phận con tin của Tử Sở, cho nên mới có quyết định như vậy! Không phải sao? Hôm nay chứng kiến Tử Sở vinh quang về nước, sợ người ta ghi hận hấn, cho nên đơn giản đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người nàng, bản thân thì phải tay sạch sẽ? Phì! Quả thực cực kỳ vô sỉ!

Ánh mắt ạnh lòng đảo qua Tống Vũ Thiên, nhìn bộ dạng thâm đắc ý kia, một loại hận thù sâu nặng từ đáy lòng dâng lên. Người này, hấn đã từng dùng kế hại chết Nhữ Dương Vương, làm hại Nhữ Dương quận chúa từ nhỏ bị nhiều khổ sở như vậy, hôm nay, vì muốn ngồi vững trên ngai vàng, hấn không đắn đo hãm hại lần nữa! Tống Vũ Thiên a Tống Vũ Thiên, nếu như kiếp này không khiến người chết không chỗ chôn thân, ba chữ Tống Ngâm Tuyết của ta chỉ là hư danh!

Nhìn thẳng về phía trước, mí mắt không nói lời nào. Lúc này, minh hoàng trên chỗ ngồi lại tiếp tục mở miệng nói: “Ngâm Tuyết, trăm rất muốn che chở muội, chính là hôm nay trăm cũng không có biện pháp! Kiều Mạt Nhi là công chúa quốc chủ Kiều quốc sủng ái nhất, muội động vào nàng, chẳng khác nào động vào cả Kiều quốc! Đến lúc đó Kiều vương làm khó dễ, cử binh đến gây chiến, Đại Tụng mặc dù không sợ hấn, nhưng nguyên khí hai nước sẽ tổn thương trăm trọng!”

“Ngâm Tuyết, lỗi lầm của một mình muội, lại liên lụy dân chúng hai nước chịu chiến loạn, sinh linh đồ thác, chuyện như vậy, trăm không thể làm! Cho nên chỉ có.”

Tống Vũ Thiên nói tới đây, ý nghĩa đã rõ ràng rồi! Hấn nhìn chằm chằm nàng, đáy mắt có niềm vui sướng vì đại công cáo thành, nhưng trên mặt, lại giả bộ đau đớn.

“Cho nên chỉ cần đẩy một mình Ngâm Tuyết ra chịu tội, có thể đổi được hai nước an bình phải không.” Lặng lặng, trên mặt Tống Ngâm Tuyết biểu hiện ra một sự bình tĩnh sau khi quá tuyệt vọng thương tâm. Nhưng dưới đáy lòng, lại vô vàn vui vẻ, sự tình đang diễn biến theo phương hướng nàng đã xếp đặt tốt, chuyện này bảo làm sao nàng có thể không vui a.

“Thực xin lỗi, Ngâm Tuyết. Trăm chỉ có thể lựa chọn như vậy.” Giả mù sa mưa làm bộ vạ phần không nở, Tống Vũ Thiên giờ phút này giương mắt, nhìn về phía Tống Vũ Huyền từ đầu đến cuối trăm mặc không nói, không khỏi mở miệng hỏi: “Tam đệ, đối với sự trừng phạt trăm quyết định, đệ còn có ý kiến gì khác không?”

Những người khác cản trở không lo, phiên toái nhất đúng là Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền này!

Bởi vì hấn từng là nhi tử tiên hoàng thương yêu nhất, có địa vị không thể dao động! Hơn nữa hấn bình thường làm người trăm mặc an phận, cũng không thân cận với bất luận kẻ nào, cho nên trước khi chết, tiên đế một phần tư binh lực Đại Tụng ỉnh hấn, để cho hấn sau này có lực lượng bảo vệ tánh mạng trong cung đình người thừa ta gặt này.

Binh lực Đại Tụng phân bốn phần: một phần ở trong tay minh hoàng Tống Vũ Thiên, còn có một phần trong tay chiến thần Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng, phần thứ ba do Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền nắm giữ, mà phần thứ tư, thì một mực nằm trong tay Nhữ Dương Vương Tống Dật Huân, hôm nay lại do Tống Ngâm Tuyết nắm giữ.

Hôm nay, hấn chỉ cần loại trừ Tống Ngâm Tuyết, một phần tư binh quyền kia sẽ rơi vào trong tay của hấn, dùng một phần hai đối phó một phần tư của hai người khác, thì phần thắng của hấn cũng rất lớn! Bởi vì ngoại trừ lão Tam hấn thủy chung tiếp cận không được ra, giao tình của lão Ngũ cùng hấn cũng không phải tầm thường, cho nên bất kể tính toán thế nào, chỉ cần loại trừ Tống Ngâm Tuyết, ngôi vị hoàng đế của hấn, có thể nói là chính thức an ổn rồi!

“Tam đệ, đối với sự trừng phạt trầm quyết định, đệ còn có ý kiến gì khác không?” Tâm tình sung sướng hỏi lại một lần, hi vọng nghe được đáp án hấn mong muốn.

Nghe vậy, Tống Vũ Huyền chậm rãi giương mắt, sau khi dùng ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Tống Vũ Thiên, sắc mặt khẽ biến thành hơi run sợ, tiếp đó vô cùng thờ ơ lạnh nhạt nói: “Việc này vốn không nên hỏi đến thần đệ, cho nên thần đệ tự nhiên cũng không có ý kiến.”

Hay lắm, Tống Vũ Huyền! Người quả nhiên chính là trời sinh tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, đối bất cứ chuyện gì đều không để bụng chút nào! Như vậy rất tốt! Như vậy rất tốt!

Vô cùng mừng rỡ chuyển mắt, sau khi xác định Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền cũng không phải cùng Tống Ngâm Tuyết đi chung một con đường, minh hoàng Tống Vũ Thiên đảo mắt, giống như trầm trọng nhưng kì thực vô cùng thoải mái nói với Tống Ngâm Tuyết: “Ngâm Tuyết, việc đã đến nước này, trầm cũng không còn cách nào, chỉ có thể chúc muội đi đường cẩn thận!”

Ha ha! Trước tìm cơ niệm phong Vương Phủ của người, chiếm binh quyền của người, đem người sung quân đến biên cương, sau đó lại âm thầm phái người giết chết người, như vậy, những lão gia hỏa kia cũng không thể nói cái gì nữa, từ nay về sau, hấn vĩnh viễn diệt trừ được hậu hoạn, không lo không sợ ngồi yên trên ghế rồng rồi! Ha ha!

Trong lúc đắc ý đó, có người nhú mày, ngồi xuống, Tử Sở nhin không được nổi đau lòng trong nội tâm khi nghĩ đến phải mất đi năng, mạnh mẽ đứng lên, làm lễ với Tống Vũ Thiên nói: “Thánh Thượng, xin hạ thủ lưu tình!”

“A? Tử Sở hoàng tử nói suy nghĩ của mình ra xem?” Nghe vậy minh hoàng nhíu mi.

Thấy vậy, Tử Sở nghiêm mặt mà nói: “Vâng! Hôm nay Kiêu quốc vẫn chưa tức giận, xuất binh với Đại Tụng còn chưa biết số lượng! Cho nên xin Thánh Thượng tạm thời không cần đem Nhữ Dương quận chúa sung quân biên cương! Bởi vì quốc chủ Kiêu quốc chính là dượng của Tử Sở, cùng Tử Sở có quan hệ tốt, nếu như do Tử Sở ra mặt hướng hấn giải thích, ta nghĩ việc này vẫn còn có cơ may chuyển biến.”

Tử Sở cầu tình, làm cho Tống Vũ Thiên cảm thấy không vui, nghe vậy, hấn châm chọc Tử Sở nói: “Ha ha, không thể tưởng tượng được hoàng tử Tử Sở lại là người nhớ tình cũ như vậy? Ngâm Tuyết đã từng vũ nhục hoàng tử như vậy, kết quả là hoàng tử lại còn nói chuyện vì năng? Loại tình cảm sâu đậm này, trầm thật sự là bội phục, bội phục! Bất quá việc này chính là việc nhà Đại Tụng, Tử Sở hoàng tử sắp về nước, cũng không cần nhọc lòng hao tổn tâm tư! Mời ngồi đi!”

Trực tiếp cự tuyệt, làm cho Tử Sở có chút không nhin được, hấn chậm rãi mà ngồi xuống, vạ phần đau lòng nhìn Tống Ngâm Tuyết, tay, không khỏi hung hăng nắm lại.

Bên cạnh, Thượng Quan Huyền Ngọc cũng không nhin được nổi dầy vò trong nội tâm nữa, muốn đứng lên khuyên bảo một phen, chính là Tống Vũ Thiên không cho hấn cơ hội như vậy, trực tiếp vung tay lên, há miệng nói với mọi người: “Nhữ Dương quận chúa bảo vệ Khuynh Nhạc công chúa không chu toàn, khiến năng chịu nhục, trầm vì khiển trách, cho người trong thiên hạ một cái công đạo, tước đoạt tước vị Vương gia của năng, chung thân sung quân ra biên cương làm nô dịch, không được trở về! Người đâu! Các người nhanh chóng đem bắt lấy Nhữ Dương, ép vào xe chở tù lập tức lên đường, không được xảy ra sai sót!”

Mệnh lệnh của Tống Vũ Thiê vang lên trên đại điện, nghe vậy thị vệ hai bên lập tức bước ra, vây quanh Tống Ngâm Tuyết lôi năng đi.

Thấy tình huống như vậy, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt thanh im cười, sau khi quét qua tất cả mọi người trên điện, cuối cùng đem tâm mắt hơi dừng một chút trên người Tống Vũ Huyền, xoay người, ngạo nghễ tiêu sái đi ra ngoài.

Ca ca, kế hoạch của chúng ta, bắt đầu rồi. . . .

93. Q.1 - Chương 93: Phản Ứng

Trên đường phố, Tống Ngâm Tuyết hai tay bị trói, bị nhốt cứng trong xe chở tù.

Đọc đường đi, xe chở tù xóc nảy, cơ hồ là bách tính đều vây lấy xem Nhữ Dương quận chúa hôm trước còn phong thái vô hạn, hôm nay lại phải chịu cảnh lao tù .

“Ai da, quả nhiên là gần vua như gần hổ ! Người nhìn xem, Nhữ Dương quận chúa từng được thánh thượng sủng ái như vậy mà hôm nay cũng rớt đài rơi vào trong ngục!” Khắp phố xa, mọi người không ngừng nghị luận .

“Thôi đi! Người thì biết cái gì. Cho dù người muốn cảm thán, cũng phải tìm đối tượng tốt một chút mới đúng a. Nhữ Dương quận chúa này, bình thường đạo đức bại hoại, háo sắc thành tánh! Hôm nay thánh thượng trừng trị nàng, quả thực là một chuyện vô cùng thỏa mãn lòng người”.

“Đúng! Đúng! Theo ta thấy, đến bây giờ thánh thượng mới trừng trị Nhữ Dương này, đã là quá nhân từ với nàng rồi? Các người ngẫm lại xem, với xú danh bị người đời thoá mạ của nàng, nếu đến quốc gia khác, phỏng chừng đã sớm hạ lệnh trừng phạt rồi, sao phải chờ tới bây giờ?”.

“Ai, các người nói xem thế sự thật đúng là vô thường a. Nhữ Dương vương đã từng đức cao vọng trọng , danh chấn tứ phương như vậy, ai ngờ lại sinh ra nữ nhi bại hoại như nàng ta, quả thực mất hết anh danh của vương gia.!”

“Ai, ta nói, người đứng ở đây thử dài có gì hữu dụng đâu? Ai bảo Nhữ Dương Vương gia chúng ta vạn phần kính yêu không lưu lại một nhĩ tử ? Ta dám đánh cược, nếu Nhữ Dương Vương có nhĩ tử, nhất định cũng anh minh thân võ như hấn, nhận hết sự tôn sùng của thế nhân!”

“Đúng vậy đúng vậy! Nếu Nhữ Dương vương có nhĩ tử, thì ngôi vị hoàng đế hôm nay không biết là do ai ngôi. Nghe nói trong nội cung có tin đồn Tam hoàng tử là con riêng của Nhữ Dương Vương giống Nhữ Dương vương như đức, có thể nào là...”.

“Ai ai ai, lời này người chớ nói lung tung! Người không nhớ kết cục của kẻ dám bịa chuyện sinh sự năm đó sao? Chết vô cùng khủng bố”.

“Đúng, đúng! Nghe nói mẹ đẻ của Tam hoàng tử là Lâm quý phi, được tiên đế yêu thương hết mực. Nhưng do trong hậu cung có kẻ đặt điều nói Tam hoàng tử càng lớn càng giống Nhữ Dương vương, làm hại Lâm quý phi giận dữ dùng cái chết để thể hiện sự trung trinh!”

“Đúng vậy, chuyện này ta cũng nghe nói! Năm đó sau khi Lâm quý phi chết, tiên đế nổi giận, lăng trì xử tử toàn bộ những kẻ dám đặt điều nói lung tung, lần đó, ai ya. Đến nay nhớ tới còn khiến ta buồn nôn không thôi”.

“Ừ! Ừ! Nghe nói sau chuyện này, Tam hoàng trở nên trầm mặc ít nói ! Mà tiên đế, trong lòng cảm thấy thẹn với Lâm quý phi, nên đối đãi với Tam hoàng tử rất tốt”.

“Chuyện này, lúc đó chấn động một thời khắp hoàng thành, Nhữ Dương vương khi biết được việc này còn từng gặp tiên đế khởi binh vấn tội ! Ai, dù sao thì Lâm quý phi với Nhữ Dương Vương phi là tỷ muội ruột thịt, tỷ muội ý hợp tâm đầu mà!”

“Ai! Nói tóm lại, ‘ Hồng nhan từ xưa đã bạc mệnh, vô tình nhất là nhà đế vương ’! Những kẻ thường dân như chúng ta, tốt nhất là ngoan ngoãn đi theo xem náo nhiệt a.”

“Ừ... Ừ . . .”

Những tiếng đàm luận xen lẫn trong tiếng náo nhiệt, người người người tranh ta đoạt, đều cố chen lên đầu để nhìn kết cục của Nhữ Dương quận chúa.

Chỉ thấy trong xe chở tù, Tống Ngâm Tuyết hai mắt khép hờ, khóe miệng thủy chung vẫn mang nụ cười, mặc kệ ánh mắt khác thường của người bên ngoài, lẳng lặng ngồi yên.

“Người xem, người xem! Nàng đang cười? Chết đến nơi mà nàng còn cười!”

“Đần! Đó là nàng giả bộ! Không chừng trong lòng đã khóc đến chết đi sống lại”.

“A? Lúc này còn có thể giả bộ a? Nàng thật lợi hại!”

“Cái này. . .”

Trong lúc đó, trong đám người có một đôi tiểu tử choai choai đang thảo luận, lời bọn họ nói, vừa vắn rơi vào tai hai người đằng sau, bởi vì không thể bỏ qua sự mong nhớ trong nội tâm, mà Quân Tử Sở cùng Thượng Quan Huyền Ngọc không cầm lòng được theo đuôi phía sau .

Giả bộ? Giả bộ?

Không biết vì sao, khi bọn hắn nghe vậy, thân thể đều sững sờ, vẻ mặt hoang mang nhìn con người khoe miệng vẫn luôn mỉm cười kia, thật lâu không nói nên lời.

Có bao nhiêu người, sau chính mình âm âm rớt đài, có thể lạnh nhạt bình tĩnh đối mặt như vậy? Lại có bao nhiêu người, vào lúc chính mình bị kéo bằng xe chở tù diễu phố thị chúng, có thể không sợ hãi mỉm cười như vậy? Tống Ngâm Tuyết, chẳng lẽ nàng, chẳng lẽ nàng. Phức tạp, rối rắm dừng lại cước bộ, nhìn chằm chằm vào thân ảnh kia, nhưng lại phát hiện vào thời khắc này, bọn họ thấy không rõ nàng.

Trong phố xá “náo nhiệt” phi phàm, mà Nhữ Dương Vương phủ cũng “náo nhiệt” không kém!

Thân Vệ Quân thân cận của Tống Vũ Thiên tạo thành đội xét nhà, mạnh mẽ xông vào Vương Phủ trắng trợn vợ vét, khiến trong phủ người ngã ngựa đổ, gà bay chó chạy.

“Các người làm gì vậy? Làm gì vậy? Nơi này là Nhữ Dương Vương phủ! Các người dám can đảm xông vào!” Vừa thấy tình cảnh này, Mân Côi thân là đại nha hoàn trong phủ lập tức đứng dậy, hai tay nàng ngăn Thân Vệ Quân, bộ mặt tức giận quát.

“Hừ! Nhữ Dương Vương phủ? Có lẽ trước hôm nay là thế! Nhưng hiện tại. đã không phải rồi!” Hung ác mạnh mẽ đẩy Mân Côi ra, đầu lĩnh Thân Vệ Quân vung tay lên, những người khác liền lập tức lại bắt đầu hành động xét nhà.

“Ai! Người có ý gì? Người nói rõ ràng cho ta!” Đến bây giờ vẫn không rõ ruốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Mân Côi suy nghĩ muốn hỏi đến tột cùng.

Thấy vậy, đầu lĩnh Thân Vệ Quân cười lạnh một tiếng, khoe miệng không khỏi cong lên: “A! Nói rõ ràng sao? Được thôi, ta đây sẽ nói cho người biết! Nhữ Dương quận chúa các người bảo vệ Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa không chu toàn, hiện tại đã bị Thánh Thượng tước đoạt tước vị, tịch thu toàn bộ gia sản cùng binh quyền, đang trên đường bị sung quân ra biên cương làm nô dịch!”

“Cái gì! Quận chúa bị đày đi biên cương rồi?” Thét kinh hãi một tiếng, Mân Côi lập tức cảm thấy hai chân như nhũn ra, cả người không khỏi lui về phía sau mấy bước, nặng nề ngã nhào trên đất.

“Quận chúa. Quận chúa.” Thì thào tự nói, Mân Côi không dám tin mở to hai mắt, khoe mắt, không tự giác có nước mắt chảy xuống.

“Không có khả năng! Không có khả năng! Đây không phải là sự thật! Rõ ràng buổi sáng ta còn trang điểm cho nàng, hiện tại làm sao có thể.”

Lắc đầu, thương tâm gần chết, khi Mân Côi không ngừng lăm lăm với chính mình, đồng thời sau lưng, Kỳ Nguyệt khiếp sợ, một tay vịn tường, một tay bụm lấy lồng ngực của mình.

“Người nói mau! Nhữ Dương quận chúa, hiện tại nàng đang ở đâu?” Mạnh mẽ hít sâu mấy hơi, rốt cục có chút trấn định, dùng toàn bộ khí lực, Kỳ Nguyệt vọt tới trước mặt đầu lĩnh Thân Vệ Quân, không ngừng vội vàng hỏi.

“Hắn là còn đang dạo phố! Chờ dạo phố kết thúc, liền trực tiếp ra khỏi thành đi về hướng biên cương!” Nhìn bộ dạng bi thống của Kỳ Nguyệt, coi như cũng không có ý khó xử, đầu lĩnh Thân Vệ Quân thành thật bấm báo.

Nghe xong, không có nửa điểm do dự! Xoay người, Kỳ Nguyệt mạnh mẽ giơ chân lên, bắt đầu chạy ra hướng ngoài cửa, không để ý đám người chen chúc trên đường, luồn lách chạy về phía trước.

Lâm Phong vốn là đang ở trong các ghế nghỉ ngơi, đột nhiên nghe bên ngoài rầm rĩ, không khỏi nhíu mày đi ra ngoài xem có chuyện gì! Chính là hắn không xem còn đỡ, xem xét liền trở mắt ngay tại chỗ.

Chỉ thấy Vương Phủ vô cùng mất trật tự, có đội ngũ xét nhà hung ác, có hạ nhân cuống quýt chạy thục mạng, khắp nơi còn có bình bình lọ lọ quăng trên mặt đất.

“Đây là.” Không khỏi nhẹ lẩm bẩm lên tiếng, tiện tay ngăn lại một hạ nhân hỏi thăm: “Đây là có chuyện gì?”

“Hồi, hồi Lâm Phong công tử, tiểu nhân cũng không biết chuyện gì xảy ra! Chỉ là nghe nói buổi sáng Khuynh Nhạc công chúa ở trong phủ bị mấy tên hạ nhân làm nhục, Thánh Thượng sau khi biết được, dưới sự giận dữ trị tội quận chúa nhà chúng ta, nói là tước đoạt tước vị, tịch thu gia sản cùng binh quyền, chung thân sung quân tới biên cương làm nô dịch.”

Hạ nhân vội vàng hấp tấp nói, vừa nói xong lập tức lách mình chạy thoát. Nghe vậy, Lâm Phong giật mình thật lâu nói không ra lời, hai mắt nhìn chăm chăm vào phía trước, trong đầu không biết nghĩ đến cái gì.

“Tổng Ngâm Tuyết.” Miệng nhẹ thì thầm, trong lòng có chỗ nào đó đột nhiên co rút lại, sau một khắc, ngay cả chính hắn cũng không biết vì cái gì, hai chân, bắt đầu không chịu khống chế chạy ra phía ngoài, sau khi vội vàng gặp phải trở ngại, lại vô thức sử dụng nội lực, cả người nhảy lên, nhanh hơn dùng chân của mình nhiều.

Kỳ Nguyệt cùng Lâm Phong cũng không khỏi mất tự chủ hướng đầu phố mà đi, mà trên đường cái, Thư Ly lưng mang hành lý, dưới sự bảo vệ của ám vệ, một mình đi từ từ.

Hôm nay, là thời gian hắn rời đi Vương Phủ, hắn đã thu thập xong hết thảy, sau khi cùng {ám vệ} bàn bạc tốt, liền quyết định để hắn dùng hình thức một thân một mình ra khỏi thành, sau lưng, có {ám vệ} theo sát.

Đi trên đường, hồi tưởng đến những chuyện đã xảy ra trong hơn một năm. Từ lúc chính mình bị áp giải ra pháp trường được Tổng Ngâm Tuyết cứu, đến hôm nay hắn một thân một mình sắp đi ra cửa thành, trong đó, có bao nhiêu giãy dụa? Bao nhiêu đau đớn đây? Tư vị trong đó, chỉ sợ cũng chỉ có tự bản thân hắn ta mới có thể cảm thụ được.

Ra khỏi thành, từ nay liền trời cao biển rộng mặc mình tung cánh bay cao, không bị giam cầm, phụ thuộc trong phủ người khác, hơn nữa, hắn cũng có thể toàn tâm toàn ý tìm kiếm nữ tử xuất hiện trên đại hội khúc đàn ngày ấy.

Đúng nha, nhất định phải tìm được nàng ta, cho dù khổ cực thế nào, hắn cũng nhất định phải tìm được!

Trong nội tâm, âm thầm thề, ngay lúc Thư Ly nhắc chân muốn đi ra khỏi cửa thành thì sau lưng, một hồi huyền não không khỏi truyền đến. Xoay người, đánh giá, thân thể sau một khắc cũng bàng hoàng khiếp sợ đứng yên.

“Nàng. Nàng.” Hắn không nhìn lầm a? Người trên xe tù kia, nàng ta là Tổng Ngâm Tuyết? Không thể nào!

Không khỏi mở trừng hai mắt, mạnh mẽ mở ra đóng lại, không tin! Lại nháy, lại trợn, vẫn chưa tin! Ba lần bầy lượt, khi chỗ hắn hoàn toàn thấy rõ Tổng Ngâm Tuyết thì hắn mới tin!

Tại sao nàng lại.hắn rất là không hiểu nàng làm sao có thể xuất hiện ở trên xe tù? Nàng không phải vẫn luôn cao cao tại thượng đấy sao? Tại sao hôm nay, thực sự biến thành tù nhân trong xe rồi?

Không rõ! Không rõ!

Lắc đầu, nhìn chăm chăm vào nàng, trong trái tim Thư Ly đầy nghi hoặc. Chính là lúc đó người không rõ há chỉ một mình hắn? Tử Sở, Huyền Ngọc. Lâm Phong, kể cả Kỳ Nguyệt vì chậm chạp mà vừa mới đuổi tới, trong lòng của bọn hắn, đều có một dấu chấm hỏi thật to! Sự tình như thế nào, lại diễn biến thành cái dạng này. Mọi người nhìn Tổng Ngâm Tuyết, mà Tổng Ngâm Tuyết lúc này cũng chậm rãi mở đôi mắt ra.

Nàng nhàn nhạt quét qua chung quanh, sau khi nhìn đến thân ảnh Dực Tu như mong muốn, khóe môi của nàng, không khỏi nhàn nhạt cong lên vui vẻ, sau một khắc, đầu của nàng, bắt đầu chậm rãi cúi xuống.

94. Q.1 - Chương 94: Truy Đuổi.

Tống Ngâm Tuyết nhẹ cúi đầu, như là đang ra hiệu cái gì, thấy vậy, Dực Tu vẫn nấp kỹ cũng đồng thời gạt đầu một cái, tiếp đó chuẩn bị chỉ huy “Ám các Thất Sát” bắt đầu hành động theo kế hoạch.

Tay, khẽ giơ lên, chuẩn bị xem đúng thời cơ liền buông xuống, chính là lúc này, trên cửa thành đột nhiên bay ra một đạo thân ảnh thon dài duyên dáng, chăm chú, rất nhanh hướng về xe chở tù.

Minh Tịnh!

Trong sự kinh hãi, Tống Ngâm Tuyết lập tức dùng mắt ra hiệu cho Dực Tu án binh bất động, sau đó nhìn chăm chăm vào Minh Tịnh nhẹ nhàng đạp trên xe chở tù, một vòng kiếm quang vung ra giữa không trung tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, thẳng đến khi nghe “Rắc ——” một tiếng xe chở tù vỡ tan, sau một khắc, thân thể Tống Ngâm Tuyết liền thoáng cái bị bồng lên, gắt gao được Minh Tịnh ôm vào trong ngực, cùng hất bay ra ngoài cửa thành.

“Có người cướp tù a! Có người cướp tù a!” Sau lưng, bọn lính loạn thành một đoàn, sốt ruột kêu to tiến lên đuổi theo, chính là bất đắc dĩ vì công phu có hạn, dù thế nào cũng theo không kịp thân ảnh Minh Tịnh.

Dực Tu trù trù có nên tiến lên hay không, hắn vừa lo lắng an nguy của Tống Ngâm Tuyết, vừa vì ánh mắt nàng bảo mình an tâm trước khi đi kia mà do dự, cho nên trong nhất thời cũng không biết nên làm cái gì mới tốt.

“Tu, bây giờ chúng ta làm sao đây?” Bên cạnh, thân cũng là “Ám các Thất Sát” Dực Thịnh dò hỏi.

“Yên lặng theo dõi động tĩnh a! Các chủ bảo chúng ta yên tâm!” Nhìn chăm chăm vào phương hướng nàng đi xa, Dực Tu thấp giọng mà nói.

“Chính là cứ như vậy, kế hoạch của chúng ta.”

“Thịnh! Chúng ta đi theo Các chủ cũng không phải ngày một ngày hai, nàng đã bảo chúng ta yên tâm, chúng ta nên tin tưởng nàng!”

“Cái này thì ta biết! Chính là dù sao chúng ta đã mưu đồ lâu như vậy, vạn nhất xảy ra sơ suất gì, chúng ta không phải sẽ thất bại trong gang tấc sao.” Vẫn rất là lo lắng, Dực Thịnh nói.

Nghe vậy, không nói lời nào, chỉ trầm mặc nhìn phía trước, cuối cùng, Dực Tu quay đầu xoay người bước đi, “Đi thôi! Hiện tại chuyện duy nhất chúng ta có thể làm, chính là tin tưởng Các chủ!”

“Ừ!”

Bảy thân ảnh, rất nhanh liền biến mất trong đám người, tựa như chưa từng xuất hiện qua, chỉ để lại hiện trường một đám người lộn xộn, hoặc vội vàng truy đuổi, hoặc vội vàng xem náo nhiệt.

Vừa thấy Tống Ngâm Tuyết được Minh Tịnh cứu đi, Lâm Phong có thân thủ nhanh nhẹn nhất trong đó không nói hai lời, đề khí đuổi theo phương hướng bọn họ rời đi.

Mà sau lưng, Tử Sở, Huyền Ngọc, Kỳ Nguyệt, kể cả Thư Ly lưng đeo bao quần áo, trở mắt, vừa thấy tình cảnh này, đều nghĩ cũng không nghĩ trực tiếp đi theo, tuy tốc độ chậm, nhưng mà một mực cố gắng, chăm chú bám theo.

Dưới thành, người ngã ngựa đổ, vô cùng hỗn loạn, bởi vì tù phạm bị áp giải đào thoát mà ầm ĩ không thôi. Đúng vào lúc này, tại một chỗ rất xa, thân ảnh một nam tử xuất hiện, hắn nhìn chăm chăm về hướng xa xa, sắc mặt trầm tĩnh, không khỏi trầm giọng thì thầm: “Ngâm Tuyết, ca ca vẫn chờ muội.”

Lời nói nhỏ nhẹ vang lên bay theo gió, cũng không truyền đi quá xa, xa xa, Minh Tịnh ôm chặt Tống Ngâm Tuyết, rất nhanh bay vọt trên mặt đất, trên cành cây, tựa hồ nếu có thứ gì có thể giúp hắn mượn lực thật nhanh, hắn đều dùng hết.

Gió, thổi bay mái tóc dài của hai người, dây dưa vào nhau, phân không rõ là của ai, Tống Ngâm Tuyết giương mắt chăm chú nhìn hắn, nhìn mặt bên kiên nghị tuấn tú, biểu lộ thông dong, động tác duyên dáng, khí tức như lan Minh Tịnh, người cứu ta, rốt cuộc là vì. Trong nội tâm, mơ hồ suy nghĩ, đang lúc Tống Ngâm Tuyết chuẩn bị nhẹ giọng lên tiếng thì phía trước, một nữ tử yêu mị đỏ thắm, mỉm cười chặn đường.

“Ha ha, Thiên nói không sai, biết ngay là bọn họ sẽ không ngoan ngoãn để cho người ra đi, quả nhiên.”

Giọng nói âm u lạnh lùng, kèm theo nụ cười yêu dã quỷ mị, dưới một thân áo tơ đỏ thắm diễm lệ nổi bật, có vẻ phá lệ quý dị cùng khát máu.

“Người?” Vừa thấy phía trước có người ngăn trở, cước bộ Minh Tịnh ngừng lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn, bằng trực giác của hắn, hắn có thể cảm giác, nữ nhân này, nàng là một cao thủ.

Đánh? hay trốn? Trong lòng giãy dụa một phen.

Không phải Minh Tịnh hắn sợ nàng, chỉ là dưới tình huống phía trước có trở ngại, phía sau có truy binh, cùng một cao thủ giao chiến, đây không thể nghi ngờ là một lựa chọn ngu xuẩn.

Nên làm cái gì bây giờ? Trong nội tâm mơ hồ tự đánh giá, nhìn về phía trước, thân ảnh nữ tử hồng y thật quý mị, Minh Tịnh khẽ nhúc nhích cước bộ, hai con người chuyển khắp mọi nơi, tựa hồ là đang suy nghĩ con đường đột phá.

Tống Ngâm Tuyết đợi trong ngực hắn, vừa thấy được tình cảnh lúc này, trong nội tâm không khỏi cười lạnh một hồi. Sớm biết người còn có chiêu này! Tống Vũ Thiên, người tới đúng lúc lắm!

Khóe miệng nhếch lên, khẽ kéo góc áo Minh Tịnh, ở trong ngực hắn nhẹ giọng nói: “Hướng Đông cách năm mươi thước, có một khu rừng, chúng ta đi qua đó đi.”

Khu rừng ở hướng Đông cách năm mươi thước? Nghe vậy cúi đầu xuống, nghi hoặc nhìn vào mắt nàng, khi nhìn đến ánh mắt vô cùng kiên định cùng vững tin thì đầu của hắn, cuối cùng chậm rãi gật gật, tiếp đó đề khí, không chần chừ nhảy tới hướng Đông.

“Ha ha, thì ra là chạy về hướng đó.”

Xoay người, nhìn bóng lưng rời đi, cũng không sốt ruột, nữ tử hồng y vẻ mặt giễu cợt, cặp môi đỏ mọng có chút cong lên, tiếp đó cất bước, vô cùng thoải mái đi theo.

Ba người đi rồi, Lâm Phong theo sát cũng chạy tới. Sau Lâm Phong, Tử Sở, Huyền Ngọc, Kỳ Nguyệt, Thư Ly cũng liều mạng vội vàng đi tới phía trước. Mà phía sau, viện binh được cấp tốc phái tới, khí thế như rồng chạy đến bên này, nhìn bộ dáng, thể đuổi bắt Tống Ngâm Tuyết cho bằng được.

Dưới sự chỉ huy của Tống Ngâm Tuyết, Minh Tịnh một đường đi nhanh chóng, thân ảnh như bay rất nhanh xuyên qua núi rừng tràn ngập sương mù nhàn nhạt, mà sau lưng, hồng y nữ tử không muốn đi theo, bắt quá xem bộ dáng nàng, cũng không vội tiến lên, cũng không rút lại phía sau quá nhiều, thủy chung giữ lại thực lực, cùng bọn họ bảo trì một khoảng cách nhất định, trên mặt vẫn là nụ cười quyến rũ.

Minh Tịnh không ngừng bay vọt về phía trước, chính là càng là đi về phía trước, lồng mày nhíu lại càng chặt. Tống Ngâm Tuyết, người thật sự xác định đi về phía này sao? Người thật sự xác định phía trước chỗ này có đường sao?

Nghi hoặc, không ngừng từ đáy lòng dâng lên, nhưng khi hắn nhảy ra chưa đến vài bước thì đáp án, đã thành linh bày ra trước mắt.

Buông nàng xuống, nhìn chăm chăm vào vách núi dốc đứng cao ngất phía trước, không hề có đường đi nào, mặt Minh Tịnh, âm trầm đến cực điểm.

“Người. . . .” Quay đầu lại, chống lại Tống Ngâm Tuyết, nhìn gương mặt nàng không có biểu lộ gì, trong nội tâm Minh Tịnh, lập tức có một cơn tức giận gấp gáp xông lên. Đến lúc nào rồi, nàng lại còn bày ra loại đùa vui này! Chẳng lẽ thật sự là không muốn sống nữa sao?

Sáng tắt bất định phần nộ nhìn nàng, sắc mặt kém đến cực điểm. Chính là Tống Ngâm Tuyết trước mặt thấy vậy, cũng không để ý tới, ngược lại vẻ mặt hiêu kỳ nhìn xuống dưới tìm tòi, miệng không khỏi thì thầm nói: “A, không có đường đi rồi! Chỗ này thật cao nha! Nếu té xuống, khẳng định hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

“Đương nhiên là hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Cho dù không chết, ta cũng sẽ không để cho người sống đến mặt trời mọc ngày mai!” Đang lúc Tống Ngâm Tuyết nói nhỏ thì sau lưng, một câu trêu chọc âm trầm vang lên, ngay sau đó, một thân đỏ thẫm diễm lệ chường mắt, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của bọn hắn.

“Tống Ngâm Tuyết, ta xem ngươi lần này còn muốn trốn đi đâu?” Âm hiểm cười, nữ tử vuốt vuốt mái tóc dài rủ xuống trước ngực mình, hành động như vậy, căn bản không đem hai người trước mặt để vào mắt.

Thấy vậy, Minh Tịnh thu liễm ánh mắt sáng như sao, nhìn chằm chằm người nữ tử này, tuy hẳn không biết chi tiết cụ thể về nàng, cũng không biết võ công của nàng đến tột cùng cao bao nhiêu, nhưng vì Tống Ngâm Tuyết, hẳn vẫn chậm rãi đề cao nội tức, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

“A, Tống Ngâm Tuyết, không thể tưởng tượng được người như ngươi, lại còn có một con chó trung tâm? Chịu bảo vệ tới mức như thế!” Tự hồ căn bản là không thèm để ý đến Minh Tịnh, hồng y nữ tử lúc này gờ khuôn mặt tươi cười lên, ánh mắt vô cùng khiêu khích khinh thường nói.

Nghe vậy, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Minh Tịnh hiện lên một tia sắc lạnh, sự âm trầm trong đôi mắt ánh sao cũng không nhận được biến thành thâm thúy làm cho người ta sợ hãi.

Chính là, hồng y nữ tử hoàn toàn không để vào mắt, vừa thấy tình cảnh này, không khỏi châm chọc cười, lời nói khinh miệt mà vui vẻ: “Ta nói vị ca ca tuấn tú này, mục tiêu của ta không phải ngươi, ngươi không nên hành động thiếu suy nghĩ! Bằng không ta sợ ta không cẩn thận một cái lại ngộ thương đến ngươi, đến lúc đó trong lòng ta, sẽ rất là không nỡ đấy!”

Lời nói khinh miệt, mang theo đùa giỡn, cùng tiếng cười vang lên. Nghe vậy, Minh Tịnh hiếm khi bị loại vũ nhục này, sau một khắc đang chuẩn bị tiến lên thì lại bị một câu trong trẻo nhưng lạnh lùng mà mang theo uy nghiêm vang lên sau lưng ngăn lại: “Ngừng, Minh Tịnh! Người đánh không lại nàng!”

Một câu “Người đánh không lại nàng”, đột ngột làm cho Minh Tịnh dừng bước lại, quay đầu, chống lại nàng, thân thể lại đột nhiên kinh hãi!

Nàng. . . . là Tống Ngâm Tuyết?

Khí tức hàm chứa uy nghiêm như vậy, trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo sự ngạo nghễ nắm bắt hết thấy như vậy, lại từ người hẳn đi theo nhiều năm tản mát ra? Không thể tin được! Cũng không cách nào tin nổi!

Mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc, Minh Tịnh lúc này, trong lòng có sự tiếc nuối thật sâu.

Chính là, Tống Ngâm Tuyết cũng không để ý tới sự phức tạp của hắn, mà hai mắt nhìn thẳng hồng y nữ tử phía trước, khóe miệng cười yếu ớt đi lên phía trước một bước, lời nói thâm sâu: “Không thể tưởng tượng được Tống Ngâm Tuyết ta thực sự có thể diện như vậy, lại làm phiền Lăng Mị tự mình ra tay tiễn ta ra đi!”

Lăng Mị! Nàng là Lăng Mị. . . . lời mà Tống Ngâm Tuyết nói, bình tĩnh không sợ hãi, nhưng Minh Tịnh nghe được lại mạnh mẽ quay đầu, vô cùng kinh ngạc tiến lên, lông mày nhíu thật chặt.

Khó trách nàng không để ý tiến lên! Khó trách nàng nói hẳn đánh không lại cô ta! Bài danh thứ hai trong chốn võ lâm, mỹ nhân yêu mị vô công xấp xỉ với tuyệt thánh, hẳn làm sao mà không nhớ rõ?

Phức tạp nhìn tình thế trước mắt, trước có cường địch, sau không có đường lui, mà Minh Tịnh đang lúc xem trước xem sau, trong nội tâm dâng lên một sự nghi hoặc, không khỏi khiến cho toàn thân hắn khếch chân động, một lần nữa sững sờ ngay tại chỗ.

Nàng, làm sao có thể biết cô ta là Lăng Mị? Người trên giang hồ mà ngay cả “Tình sát” của mình cũng điều tra không được, nàng làm sao có thể, dễ dàng khẳng định nói ra như vậy?

Chẳng lẽ. . . . Không thể tin được chăm chú nhìn nàng lần nữa, giờ phút này trái tim vốn một mực thông dong của Minh Tịnh, không khỏi bắt đầu gắt gao co rút lại.

Hắn nhìn dung nhan tuyệt mỹ, ánh mắt bình tĩnh kia, cùng với thần sắc lãnh đạm tự nhiên, mê man, nghi hoặc, khó hiểu, suy đoán, chất đầy lòng hắn.

“Ha ha, tiểu nha đầu! Không tệ lắm? Cưng nhiên còn biết ta là ai?” Cười âm hiểm một tiếng, xen lẫn đắc ý, hồng y nữ tử lúc này, vừa nghe chuyện đó, đôi lông mày nhíu lại, trên gương mặt yêu mị là sự kiêu ngạo vô hạn.

95. Q.1 - Chương 95: Xử Nữ

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt cười cười nhìn nàng, thấp giọng cười yếu ớt nói: “Biết người là ai thì có gì khó? Chỉ có điều không nghĩ tới người lại làm việc vì hắn.”

“Ha ha, vậy bây giờ người chẳng phải đã biết rồi sao?” Lưu loát rũ tóc xuống, Lăng Mị yêu mị cười nói, đôi mị nhãn quang mang bắn ra bốn phía, không khỏi chuyển động qua lại.

“A, không thể tưởng tượng được hắn thật sự có chút khả năng, thậm chí ngay cả người cũng thu vào dưới trướng?”

“Cái này người không hiểu đâu, tiểu nha đầu! Nữ nhân, một khi gặp nam nhân mình thích, mà thân thể lại phi thường phù hợp, thì sẽ như châu chấu hút máu, dù muốn buông ra, cũng buông không xong!”

Nghe ví dụ không thể coi là phong nhã, nhưng rất là hình tượng của Lăng Mị, Tống Ngâm Tuyết vuốt cằm khẽ cười cười, gương mặt chậm rãi nói: “Khó trách hắn khẳng định lần này có thể đưa ta vào chỗ chết như vậy, có người, xác thực phần thắng không ít!”

“Đâu chỉ là phần thắng a? Chuyện này không phải đã chắc chắn như “đinh thịt” cấm bảng sao?” Mở miệng là nói lời thô tục, không tương xứng với khí chất yêu mị của nàng, Lăng Mị lúc này, thần thái đắc ý lập tức tăng vọt.

Minh Tịnh nghe hai người bọn họ nói, trong nội tâm cơ bản đã biết “Hắn” kia là ai. Tuy hắn không kinh ngạc chuyện Tống Vũ Thiên muốn đối phó Tống Ngâm Tuyết, chính là hắn dùng Lăng Mị đối phó Tống Ngâm Tuyết, đây cũng là chuyện hắn vạn lần không ngờ .

Một quốc chủ cao cao tại thượng, làm sao có thể dây dưa cùng mỹ nhân yêu mị xuất quỷ nhập thần trên giang hồ được? Hơn nữa nghe khẩu khí nàng ta nói chuyện, quan hệ giữa hai người bọn họ, cũng không phải đơn giản bình thường.

Làm sao, lại như vậy. Giờ phút này, trong lúc Minh Tịnh nghi hoặc, sau lưng, thân ảnh Lâm Phong chạy tới. Hắn vừa thấy tình huống lúc này, đầu tiên là có chút sững sờ, sau đó lại đảo qua biểu lộ của nguyên một đám người ở đó, trực tiếp huýt sáo chậm rãi đến bên người Tống Ngâm Tuyết.

“Oa, đại mỹ nhân ở đâu ra vậy? Vừa nhìn đã mất hồn!” Nghiền ngẫm nói, nhếch mắt phượng, vẻ yêu đã hoàn toàn không thua kém, thẳng tắp bày ra phong thái hào hoa phong nhã.

Lăng Mị nhìn Lâm Phong yêu nghiệt tuấn mỹ trước mắt, nghe lời tán dương của hắn, trong nội tâm không khỏi vui mừng như nở hoa, gương khuôn mặt tươi cười, miệng yêu kiều cười ra tiếng: “Ai da ~ lời mà vị ca ca phong lưu này nói..., Mị nhi thấy rất dễ nghe!”

“Mị nhi? Hay, đúng là một cái tên không tệ!” Tự hồ đang thưởng thức, hoặc như là đang làm quen, Lâm Phong lúc này, vừa nhìn hướng Lăng Mị, đồng thời đôi mắt không khỏi hướng Minh Tịnh bên cạnh.

Thu được ánh mắt của hắn, Minh Tịnh biết ý tứ của hắn là muốn mình và hắn hai đánh một, như vậy sẽ có phần thắng! Chính là bởi vì Lâm Phong tới chậm, hắn không biết thân phận đích thực của Lăng Mị,

cho nên lúc này cho dù hai người bọn họ hai đánh một, nhưng kết quả. . . . Kỳ thật, nhìn ra ý tứ của Lâm Phong, ngoại trừ Minh Tịnh, đương nhiên còn có người khác. Ví dụ như Lăng Mị, nàng vừa thấy ánh mắt Lâm Phong, đầu tiên là khuôn mặt diễm lệ tối sầm, sau đó lại nở nụ cười trêu đùa: ” Ca ca phong lưu, người thật sự là rất xấu nha! Người ta xem trọng người như vậy, trong lòng người lại nghĩ làm sao đối phó người ta? Như người vậy, không sợ làm người ta thương tâm sao?”

“Đừng! Ta làm người bình thường khó chịu nhất chính là nữ tử quá mất hồn! Sau khi vừa nhìn thấy, sẽ nhìn không được muốn hung hăng đá kích!” Nhìn thấy ý đồ chính mình bị vạch trần, Lâm Phong lúc này cũng không tức giận, chỉ là chế nhạo nói.

“Ha ha, chỉ bằng hai người các người, cũng muốn đá kích ta? Có buồn cười quá không?” Cười tự tin, hai mắt thẳng tắp nhìn Tống Ngâm Tuyết, khóe miệng Lăng Mị khinh thường khe cong nói: “Tống Ngâm Tuyết, mặc kệ hôm nay đến bao nhiêu người? Hay là có cái kỳ tích gì? Chỗ này, cũng là nơi táng thân cuối cùng của người!”

“Vậy cũng chưa chắc a?” Bất mãn khi nàng nói như vậy, Lâm Phong chau cặp lông mày tuấn tú lại, vẻ mặt cười lạnh nhảy lên, đâm thẳng đến hướng Lăng Mị.

Thấy vậy, Minh Tịnh cũng động thân tiến lên, cùng Lâm Phong phẫn khởi đánh cược một lần. Dù sao đôi bên cũng không biết thực lực lẫn nhau, đánh nhau cũng hơn đứng đó bắn khoả, nói không chừng có thể có một đường sống. Hơn nữa cho dù thật sự đánh không lại, bọn họ cũng muốn thử một lần, không vì cái gì khác, chỉ vì cảm giác không cam tâm trong lòng!

Trong khi bay vọt, hai người cùng nhau tiến lên, công tới thân thể Lăng Mị. Thấy vậy, Lăng Mị cười miệt thị, duỗi cặp tay dài nhỏ, móng tay sơn đỏ tươi của nàng ra, xoay một vòng tròn trước mặt đỡ, sau đó thân thể mảnh liệt bay lên, đôi chân thon dài quét qua trên không trung, thẳng tắp đánh tới hai người.

Vừa thấy Lăng Mị quét ngang một cái, Minh Tịnh cùng Lâm Phong song song lui lại, ngay sau đó huy chưởng về phía trước, công tới dưới chân nàng ta. Mà Lăng Mị, thấy như thế, lúc này chân sau nâng lên xoay người một cái về phía sau, khi thân nhom lên thì đôi tay hung ác, đã hung hăng bổ tới hướng Lâm Phong.

“Chú ý!” Giờ khắc này, Minh Tịnh cảm giác có chưởng phong, liền lên tiếng nhắc nhở Lâm Phong. Chính là Lăng Mị hạ chưởng vừa nhanh vừa ngoan độc, cho dù Lâm Phong có chuẩn bị, nhưng vẫn khó tránh bị nàng đánh bại, mạnh mẽ lui về sau hai bước.

“Ai nha, phong lưu ca ca! Trái tim Mị nhi, chính là rất đau!” Thu tay, vẻ mặt cười âm mị, Lăng Mị yêu kiều nói, nhưng trong ánh mắt, lại có sự hung ác tuyệt tình hoàn toàn khác biệt.

“Người nữ nhân này, quả nhiên là rất lợi hại!” Một tay lau đi vết máu trên khóe miệng, Lâm Phong trầm mặc, lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Ha ha, có chịu nổi không! Đối phó hai người các người, vẫn là dư sức có thừa!” Dõng dạc mà nói..., xen lẫn nụ cười tự tin, Lăng Mị đưa tay lên, tất nhiên là vô cùng kiêu ngạo nói: “Như thế nào? Còn muốn tới sao?”

“Đương nhiên!” Lâm Phong cố chịu hất tay lên, đang chuẩn bị tiến lên, lúc này, từ sau chạy đến vài cái thân ảnh, không khỏi làm cho hắn dừng lại.

“Bọn họ lại đến đây. . . .”

Không biết là châm chọc hay là ăn dấm chua? Lâm Phong lúc này, vừa thấy bọn Tử Sở đến, không khỏi thẳng tắp nói ra.

Tống Ngâm Tuyết cũng không nghĩ đến tình huống sẽ thành như vậy! Trong lúc này ngoại trừ Vô Song, cơ hồ mỗi nam tử có quan hệ cùng nàng đều đến đây, mà ngay cả Tiểu Ngọc Ngọc ngày đó bị nàng chọc tức bỏ chạy, lúc này cũng thở hổn hển, không ngừng nhìn chăm chăm vào nàng.

“Các người. . . .” Mở to mắt, có chút vui vẻ, đảo qua sáu cái mặt, Tống Ngâm Tuyết than nhẹ một tiếng, không khỏi lắc đầu.

“Ha ha, Tống Ngâm Tuyết, không thể tưởng tượng được người có diễm phúc như vậy a? Trước khi chết cũng còn có nhiều ca ca tuấn tú như vậy đến tiễn đưa người! Thật sự là khiến ta hâm mộ đến cực điểm!”

Châm chọc cười, mang theo chế nhạo, Lăng Mị chuyển động mí nhân, giương môi kêu: “Tổng Ngâm Tuyết, thiên đường có lối người không đi, mà địa ngục không lối lại cứ đâm đầu vào! Ta thật sự là cảm thấy đau khổ thay cho người đấy!”

Vừa dứt lời, sau rừng âm ĩ một hồi, những viện binh kia toàn lực chạy đến!

Bọn họ tiến lên, không một kẻ hở bao quanh bảy người, cùng dùng cung tiễn ngắm chuẩn, thẳng tắp hướng vào Tổng Ngâm Tuyết đứng trên vách đá.

“Ha ha, Tổng Ngâm Tuyết, thế này người chính là có chấp cánh cũng không thể bay rồi!” Đối mặt với đội hình trước mắt, Lăng Mị cười quỵn rũ mà âm hiểm đắc ý, thấy thế, Tổng Ngâm Tuyết cũng mỉm cười.

Chỉ thấy nàng nhìn sáu người bọn họ, nhẹ nhàng thu liễm đôi mắt, tiếp theo vẻ mặt bình tĩnh cười yếu ớt: “Xem ra Tổng Ngâm Tuyết ta hôm nay, nhất định phải chết rồi!”

Lời nói ra vẻ buông tha cho..., khiến trái tim sáu người ở đó, đều chấn động mạnh! Không thể tin được giương mắt, nhìn qua nàng bất cứ lúc nào cũng không chịu thua, nhưng vào lúc này, lại nói ra lời nhụt chí như vậy? Cái này, có thật không. Phức tạp, không muốn, gắt gao bao quanh sáu nam nhân, đầy lòng, có một loại cảm giác hít thở không thông, bị đè nén khiến bọn họ không thể hô hấp.

Tổng Ngâm Tuyết lúc này nhìn bọn họ, không quá nhiều lời, chỉ xoay người thẳng tắp đối diện với Minh Tịnh, nhìn chằm chằm. Lời nàng muốn nói với bọn họ, từ lúc ghi lưu thư đã nói rồi, hiện tại, cũng chỉ còn lại một mình Minh Tịnh.

“Minh Tịnh, kỳ thật cho tới nay ta cũng biết, người ở lại bên cạnh ta, đến tột cùng là có mục đích gì!”

“Người?” Vừa nghe nghe thấy chuyện đó, Minh Tịnh có chút kinh ngạc ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn lại.

Nhẹ nhàng cười, không để ý tới chuyện khác, Tổng Ngâm Tuyết không coi ai ra gì nói: “Minh Tịnh! Người ở bên cạnh ta, cho tới nay, không phải là muốn tìm được giải được giải trừ khế ước độc trên người của người sao?”

” Minh gia các người, cho tới nay đều gánh vác lấy khế ước hộ vệ! Chính là người vốn tâm cao khí ngạo, không muốn cả đời gánh vác ước định như vậy, cho nên ở bên cạnh ta, người một mực đều muốn tìm phương pháp giải ước, mà ngay cả vừa rồi người cứu ta, nguyên nhân cũng đều là hướng về cái này! Đúng không?”

Lời mà Tổng Ngâm Tuyết nói, từng câu đều đâm vào giữa chỗ hiểm của Minh Tịnh, nghe vậy, vẻ mặt Minh Tịnh phức tạp, trầm mặc không lên tiếng.

Không lên tiếng liền đại biểu thừa nhận! Tổng Ngâm Tuyết giờ phút này, mỉm cười nhìn cái biểu lộ này của hắn, miệng chậm rãi ngạo nghễ nói, “Được rồi! Người đã muốn giải thoát, ta đây sẽ thanh toán người!”

“Thành toàn?” Tổng Ngâm Tuyết vừa dứt lời, Minh Tịnh cười khổ ngẩng đầu, trong lời nói có một chút cô đơn không để lại dấu vết: “Thành toàn? Quận chúa định làm sao thành toàn Minh Tịnh? Ta nghĩ quận chúa người nhất định không phải không biết, phạm muốn giải khế ước độc, phải dùng hoa bách hợp trộn cùng máu trinh của khế chủ để hóa giải! Quận chúa đã không còn là xử nữ rồi, làm sao thành toàn ta đây?”

Lời mà Minh Tịnh nói..., mang theo chút bi phẫn, mang theo chút bất đắc dĩ, nhìn thẳng Tổng Ngâm Tuyết, hắn tựa hồ cảm thấy có chút buồn cười.

Lần trước lúc đêm khuya đến thư phòng tìm tòi bí mật, chính là vì muốn tìm phương pháp giải độc khế ước! Nhưng khi hắn lòng tràn đầy vui mừng cầm lấy phương thuốc, tất cả tình cảm mãnh liệt, tất cả mừng rỡ, đều bị hai chữ “Xử nữ” đen như mực trên tờ giấy trắng giội tắt rồi!

Rõ ràng, là phải dùng hoa bách hợp trộn cùng máu trinh? Chính là xử nữ? Xử nữ? Ở đâu còn có xử nữ cái gì. Minh Tịnh giương mắt, nhìn chằm chằm vào Tổng Ngâm Tuyết, mà năm người khác, cũng đều nhìn chằm chằm Tổng Ngâm Tuyết! Cùng lúc bọn họ vừa khiếp sợ khi biết được bí mật giữa Minh Tịnh và nàng, mà về phương diện khác, thì chính là muốn biết tình tường ý nghĩa của chuyện xử nữ này!

Chẳng lẽ nàng, thật sự vẫn là xử nữ? Tuyết đối không có khả năng này! Không có khả năng. Lúc này, lúc Minh Tịnh cười khổ, những người khác nghi hoặc, Tổng Ngâm Tuyết cười thanh tịnh, như hồng nhan mí hoặc thể nhân, cho thấy một mặt thoát trần, siêu nhiên của nàng.

“Ai nói, ta không phải xử nữ!”

96. Q.1 - Chương 96: Vách Núi Sinh Tử

“Ai nói, ta không phải xử nữ!”

Cúi đầu cười, tựa như chim nhận bay trong gió, chỉ thoáng nhìn đã thể hiện ra mị lực ngọt ngào của nàng!

Chỉ thấy với một nụ cười như vậy, không chỉ tất cả nam tử ở đó, mà ngay cả Lăng Mị vốn ở một bên giấu cột không thôi, giờ phút này cũng nhận không được khuynh đảo vì nàng, mê mị vì nàng.

” Tổng Ngâm Tuyết chết tiệt!” Trong nội tâm chửi bới một hồi, không ngừng bắt buộc chính mình lấy lại tinh thần, Lăng Mị lúc này, gương mặt nhìn bốn phía, không khỏi phát hiện cơ hồ tất cả mọi người chỉ ngây ngốc nhìn về phía trước, về mặt trầm mê, thậm chí có ít thị vệ lực chống đỡ kém, giờ cao cung tiến lên cũng không khỏi mất tự chủ để xuống, hai con mắt thẳng tắp nhìn trừng trừng, miệng cũng không khỏi há hốc, về mặt tràn đầy thán phục.

Minh Tịnh giờ phút này, nội tâm vô cùng phức tạp!

Cùng lúc, hẳn không tin lời Tổng Ngâm Tuyết nói là sự thật! Bởi vì ý thức ăn sâu bén rễ từ nhiều năm trước cho tới nay, đã sớm khiến hẳn triệt để cho rằng Tổng Ngâm Tuyết cũng không phải là xử nữ! Mà hiện tại nàng nói như vậy, bất quá cũng chỉ là một loại thủ đoạn nàng dùng để trêu đùa mình mà thôi, không thể tin!(Myu: Tịnh tiểu công ôi là Tịnh tiểu công, chết đến nơi rồi mà còn trêu đùa cái nỗi gì. =.=)

Nhưng về phương diện khác, hẳn lại phi thường hi vọng lời nàng nói là sự thật! Bởi vì nếu như nàng nói sự thật, vậy đại biểu cho kẻ ước độc trên người mình có thể giải trừ, như vậy sự vất vả trả giá của hẳn những năm gần đây, sẽ không uổng phí, mà hẳn, rốt cục cũng có thể đạt được sự tự do chính hẳn hướng tới, loại tự do không ai quản thúc, hồn nhiên bay bổng!

Trái tim Minh Tịnh, bởi vì một câu của Tổng Ngâm Tuyết mà không ngừng nhảy loạn. Nhưng mà có một thứ, hẳn bỏ sót! Đó chính là, khi hẳn nghe câu “Ai nói ta không phải xử nữ” kia của nàng, trong đáy lòng ngoại trừ niềm vui khi cuối cùng đã lấy được sự tự do, còn che giấu một loại vui sướng thật sâu, một loại vui sướng sâu đến chính hẳn cũng không thể phát giác được!

Cái dạng vui sướng gì hẳn lại không thể phát giác? Nam tử phức tạp khôn khéo giỏi tính toán như Minh Tịnh, trong nội tâm lại có chuyện không thể sáng tỏ sao? Chính là lúc này, hẳn lại hết lần này tới lần khác xem nhẹ loại cảm giác này, cảm giác trí mạng nhất, khiến hẳn sau này hối hận không thôi, đó chính là —— tình cảm hẳn dành cho Tổng Ngâm Tuyết!

Sớm chiều ở chung nhiều năm như vậy, như hình với bóng nhiều năm như vậy, cảm tình hẳn đối với nàng, há lại thật sự chỉ có chán ghét đơn giản như vậy thôi sao?”

Tại sao chán ghét? Tại sao hận? Không có yêu thương khắc cốt, sẽ không có nỗi hận ngút trời! Hẳn không biết, có lẽ ngay từ đầu, hẳn thật sự là hướng về cách giải trừ kẻ ước mà đến! Chính là sau lần đầu tiên hẳn nhìn thấy nàng thì hẳn liền bị nàng hấp dẫn thật sâu, chìm đắm vào không thể tự thoát ra!

Chính là, tại sao phải hận? Đó là bởi vì người hẳn yêu, không thể chịu nổi, thô tục, xảo quyệt, hèn kém, hoàn toàn bất đồng với kỳ vọng của hẳn!

Vì vậy, hẳn thất vọng, hẳn thương tâm rồi, hẳn cực kỳ keo kiệt thu hồi tất cả cảm tình hẳn dành cho nàng, đem chúng dần xuống thật sâu dưới đáy lòng, sâu đến chính hẳn cũng không thể phát giác, chỉ toàn tâm toàn ý truy cầu tự do của mình, biến thành bình tĩnh, thông dong, không có tình cảm. Giống như mỗi một lần hẳn cứu nàng, đều biểu hiện ra sự bình tĩnh tự nói với mình, đây là trách nhiệm của hẳn, hẳn làm như vậy, cũng là vì tìm giải được! Chính là chân tướng chỉ như vậy sao? Chỉ sợ chính hẳn cũng không thể nói rõ ràng!

Trái tim Minh Tịnh phức tạp. Nhưng mà năm vị khác ở đây, cũng phức tạp không kém? Giấy dựa ở biên giới tin tưởng cùng không tin, đấu tranh cùng hi vọng và thất vọng của bản thân, cả người đều ngơ ngác giật mình hông cách nào phản ứng, chỉ ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào nàng, nhìn bóng hình bọn họ ngày đêm mong nhớ.

Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nhìn mọi người trước mắt, nhất là đối với Minh Tịnh. Nàng khê kéo kéo khoe miệng duyên dáng, vô cùng tiêu sái chậm rãi từ bên hông móc ra một hạt đan dược, giữ trong tay, sau đó ngón tay kia để trong miệng dùng sức khê cắn, dòng máu đỏ tươi từ đầu ngón tay chảy ra, theo ngón tay chậm rãi chảy xuống.

Nhẹ nhàng vẩy, đem giọt máu nhỏ lên đan dược, chỉ một giọt, bách hợp đan nguyên bản toàn thân trắng thuần liền nhanh chóng nhuộm đỏ, dưới trời chiều chiếu rọi, nhàn nhạt phát ra ánh sáng đỏ tươi.

“Dùng huyết ước giải huyết ước! Minh Tịnh, ngươi tự do rồi!”

Thẳng tắp vươn tay, mở lòng bàn tay ra, trong vẻ mặt sững sờ của Minh Tịnh, vươn tay vút ra ngoài.

Nâng tay, tiếp nhận, gắt gao nắm trong tay, Minh Tịnh giờ phút này, lời nói nghẹn trong cổ, không tự chủ được phát ra: “Nàng, thật sự là.”

Thật sự là cái gì? Hắn không nói ra! Chỉ là tất cả mọi người đều ngầm hiểu rồi!

Thần sắc khác nhau, đều cảm thấy phức tạp, lúc này, khi mọi người hết sức mê man, Lăng Mị bên cạnh cười lạnh một tiếng, thanh âm vô cùng bén nhọn: “Hừ, Tống Ngâm Tuyết, ta biết ngay là người giả trang! Qua nhiều năm như vậy, người trước mặt giả bộ xảo quyệt, thô tục không chịu nổi, chỉ sợ trong lòng người, lại tinh tường minh mẫn hơn bất cứ ai!”

Lời mà Lăng Mị nói..., thoáng cái vạch trần tất cả những gì sáu người muốn nói mà không dám mở lời, kinh hãi chấn động khắp toàn thân bọn họ.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt không sao cả cười cười, cười thanh cao, cười kiêu ngạo!

“Lăng Mị, người cho rằng nếu như ta không giả vờ ngây ngốc, mọi chuyện đều nghe theo ý hắn, mặc hắn bài bố? Ta còn có thể sống cho tới hôm nay sao? Ha ha!”

Một câu “Ta còn có thể sống cho tới hôm nay”, biểu lộ trắng ra lập trường của mình! Một khắc này, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn nàng, trái tim trong nhất thời ngừng đập, ngơ ngác, không thể tin mà nhìn, mà nghe!

Thì ra hết thấy, hết thấy chuyện này đều là giả dối! Giả dối!

Sự xảo quyệt, ngang ngược người đời truyền lại; sự háo sắc, phóng túng bọn họ chứng kiến! Thì ra hết thấy hết thấy, toàn bộ đều là giả dối! Là nguy trang! Gạt người!

Tại sao có thể như vậy, Tống Ngâm Tuyết? Tại sao lại như vậy!

Vì bảo vệ tánh mạng, nàng từ mười tuổi đã biết bắt đầu nguy trang! Hơn nữa nguy trang hoàn hảo, không chệ vào đâu được như vậy! Đây quả thực là chuyện mà người bình thường không cách nào làm được, mà Tống Ngâm Tuyết người! Quả thật lại làm được!

Đây là cơ trí khôn khéo cỡ nào, tâm kế kinh khủng bậc nào a? Không cách nào tưởng tượng! Khó có thể tưởng tượng!

Một đám bất động nhìn nàng, giờ phút này kể cả Thư Ly đến nay trong nội tâm đối với Tống Ngâm Tuyết còn chưa có cảm giác gì, cũng không khỏi mở to mắt, trên gương mặt tuấn nhã đầy khiếp sợ, cả trái tim cũng không khỏi vì nàng mà rung động! Thì ra không phải như thế? Thì ra trước kia nàng làm hết thấy, mục đích đều chỉ vì muốn cứu hắn! Trời ạ, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Vô hạn đau lòng, xen lẫn áy náy cùng hối hận, thẳng tắp tra tấn khiến hắn thống khổ! Mà bên cạnh, Kỳ Nguyệt miệng mở rộng, trên gương mặt nhã nhặn anh tuấn lộ vẻ đau lòng!

Nàng vì phải tự bảo vệ mình, rõ ràng lại ủy khuất, ả nhân bản thân như vậy sao? Không cách nào tưởng tượng, thật sự không cách nào tưởng tượng! Mười tuổi? Nàng đã chịu bao nhiêu khổ a.

Kỳ Nguyệt nắm chặt tay, không ngừng nắm chặt đến run rẩy. Ở bên cạnh hắn, trên khuôn mặt tuấn tú yêu đã khôn cùng của Lâm Phong, đã không tìm được nửa phần đùa cợt bất kính trước kia, thay vào đó chính là, sự ngưng trọng sâu đến không thể sâu hơn! Thì ra nàng, đúng là che dấu sâu như vậy, nặng như vậy. . . .

Tử Sở cùng Huyền Ngọc từ lúc Tống Ngâm Tuyết bị định tội thì thần sắc vẫn hoảng hốt, trái tim co rút đau nhức đến không chịu nổi. Lúc này, chợt nghe được chân tướng sự thật, thế giới, niềm tin của bọn hắn, âm âm sụp đổ! Trong nội tâm, cái gì cũng không biết, chỉ gắt gao vì nàng co rút lại, run rẩy, một chút lại một chút, một lần lại một lần! Thì ra nàng, đúng là khổ như vậy, đau thương như vậy.

Trái tim năm người khác, đều gắt gao co rút đau nhức, nhưng mà tất cả bọn họ, cũng không bằng nỗi đau đốn trong nội tâm Minh Tịnh!

Vì cái gì? Bởi vì trong mọi người, hắn ở bên cạnh nàng gần nhất, thời gian chung lâu nhất!

Chính là, bởi vì sự cố chấp trong lòng hắn, hắn còn chưa có dụng tâm tìm hiểu nàng, chỉ một mặt phong bế hết thấy, phủ nhận hết thấy, ngăn nàng ngoài trái tim, do đó bỏ lỡ tình cảm chân thành mà đáy lòng hắn khát vọng nhất!

Tay, thật lâu không thể cử động, nắm bách hợp đan đỏ như máu, trong nội tâm Minh Tịnh, tất nhiên là ngũ vị đan xen. Rõ ràng thứ hắn hướng tới đã lâu, hiện tại chỉ cần giương một tay lên, ngắt đầu, là có thể đạt được!

Chính là vì cái gì, vì cái gì hắn lại chậm chạp bất động?

Nhìn nàng chằm chằm, cả người không thể nhúc nhích, đúng vào lúc này, giọng nói của Lăng Mị ở một bên truyền đến lần nữa: “Hừ! Ta đã sớm cảnh báo cho Thiên, bảo hắn đừng yên tâm về người như vậy! Chính là hắn không nghe, cho tới nay đều cho rằng mình làm rất tốt, đem người đùa bỡn trong lòng bàn tay? Ai ngờ đến cuối cùng, chính mình lại uổng công làm người thông minh, bị người lừa gạt ngay trước mũi!”

Lời mà Lăng mị nói..., mang theo châm chọc, mang theo phẫn hận, còn có chứa một chút không cam lòng. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười, siêu nhiên xuất trần: “Tuy gạt được hắn, nhưng là không thể lừa bịp người? Điều này nói rõ, người thông minh hơn hắn!”

“Ha ha, ta cũng không thông minh hơn hắn! Mà là có trực giác giữa các nữ nhân!” Lăng Mị lúc này nhấm mị nhãn lại, vẻ mặt âm tàn nhìn Tống Ngâm Tuyết, tiếp đó cười lạnh nói: “Tống Ngâm Tuyết, ta đã sớm cảm thấy người có vấn đề rồi! Bởi vì chỉ có người một chút thanh sắc cũng không lộ ra, mới là đáng hoài nghi nhất! Bởi vì loại người này thường có lòng dạ thâm sâu, trong nội tâm cái gì cũng thông hiểu, nhưng bề ngoài lại cố ý cùng người ta vờ tới vờ lui, làm cho người ta không tự giác buông lỏng cảnh giác, thuận tiện cho hắn vô đến.”

“Không tệ lắm, Lăng mỹ nhân! Cái gì cũng nhìn thông thấu! Thật không hổ là quân sư trợ thủ đắc lực bên cạnh hắn! Tống Ngâm Tuyết bội phục bội phục! Ha ha, hôm nay tự mình đến tận đây, bộ mặt thật của ta cũng đã bị người nhận biết, người có thể trở về đi nói cho hắn biết, thuận tiện hướng hắn tranh công, lĩnh thưởng!”

Trầm thấp cười, dứt lời còn làm bộ chấp tay, Tống Ngâm Tuyết lúc này, hai mắt khẽ nhúc nhích, thẳng tắp nhìn Lăng Mị.

“Ha ha, tiểu nha đầu! Ta không phải nhìn thông thấu gì cả, chẳng qua là sống lâu rồi, cho nên những thứ đã nhìn qua cũng tự nhiên nhiều hơn mà thôi!”

Yêu mị giương khuôn mặt tươi cười lên, vô cùng đắc ý nói. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết hiểu được, Lăng Mị trước mắt, tuy bộ dạng nhìn qua chỉ khoảng hơn hai mươi, nhưng mà tuổi thật của nàng, tuyệt đối so với diện mạo này lớn hơn rất nhiều! Ngẫm lại người thành danh cùng thời với Tuyết thánh, tuổi của nàng, làm sao có thể nhỏ được!

“Tiểu nha đầu, kỳ thật ta còn bội phục người! Không nói đâu xa chỉ nói lớp ngụy trang tinh xảo của người những năm gần đây, cũng đã đủ rồi, chớ nói chi trong cái đầu nhỏ của người, còn chứa những thứ gì, nếu như hôm nay chưa diệt trừ người, ngẫm lại cũng khiến người ta run sợ!”

“Ha ha, tiểu nha đầu, tinh quái như vậy! Sắp chết cũng còn muốn lôi kéo ta! Người yên tâm đi, không cần phải lo lắng ta sẽ đem bộ mặt thật của người nói cho hắn biết, ta yêu hắn, thương hắn, không nỡ thấy hắn không vui! Hắn là người kiêu ngạo tự phụ như vậy, nếu một khi biết mình bị người ta biến thành con khỉ đùa bỡn nhiều năm như vậy, không biết sẽ tức thành bộ dáng gì nữa? Cho nên, ta cho người một lời cam đoan, đối với chuyện của người hôm nay, ta một chữ cũng sẽ không đề cập với hắn!”

Hay lắm! Chính là muốn một câu nói kia của người!

Vừa nghe Lăng Mị lúc này nói như thế, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nhíu mày, sau đó giương mắt nhìn cung tiền thủ bốn phía, sau đó nhìn nhìn vách núi, vẻ mặt vui đùa nói: “Xem ra Tống Ngâm Tuyết ta, hôm nay nhất định phải táng mạng rồi!”

“Ha ha, trước không đường đi, sau không có đường lui, người không muốn chết cũng không được!” Cười lạnh một tiếng, Lăng Mị lúc này khẽ nâng nâng tay, ra hiệu toàn thể cung tiền thủ chuẩn bị.

Mà đúng lúc này, Tống Ngâm Tuyết đột nhiên ngửa đầu cười một tiếng, trong tiếng cười kia bao hàm đường hoàng, bao hàm kiêu ngạo, thẳng khiến mọi người nghe được trở mắt một hồi.

“Tự mình đến đây, không bằng trở lại! Mạng ta do ta không do người! Kết thúc của ta, nắm giữ trong tay chính ta, không cho phép các người nhúng tay vào!”

Lời nói của Tống Ngâm Tuyết vừa dứt, cả người liền như chim bay chậm rãi mở hai tay ra, sau đó thân thể ngã ra sau, nhẹ nhàng, thong thả rơi xuống phía dưới, thẳng tắp ở trong gió vẽ ra một đạo hình cung xinh đẹp.

“Không ——”

Vừa thấy tình cảnh này, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Lâm Phong, Tử Sở, Minh Tịnh, Huyền Ngọc, tất cả đều mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin được tiến lên rất nhanh!

Chính là! Khi bọn họ vọt tới vách đá thì cái bọn họ thấy, chỉ có Tống Ngâm Tuyết hai mắt nhắm chặt cùng giương mắt mỉm cười, không ngừng rơi xuống rất nhanh, ngạo nghễ từ trên không trung rơi xuống!

“Tống Ngâm Tuyết ——” Kỳ Nguyệt bò tới vách đá, khàn cả giọng kêu to tên của nàng. Đây là lần thứ hai, hắn trở mắt nhìn nàng từ trước mặt mình té xuống, loại đau lòng, loại vô lực này, khiến hắn hô hấp không xong, ngơ ngác ngây ngốc đưa tay, vẫn không nhúc nhích.

Mà những người khác trên vách núi, mặc dù không có biểu hiện tê tâm liệt phế giống như Kỳ Nguyệt, nhưng mà đau đớn trong lòng tuyệt không kém hơn Kỳ Nguyệt! Bọn họ sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn thân ảnh xuất trần từng chút từng chút biến mất trước mắt bọn hắn, trong nội tâm, đau như kim đâm lửa đốt, thẳng làm cho bọn họ không khỏi khom người xuống.

Minh Tịnh ngơ ngác nhìn, quên cả phản ứng, không thấy tiến lên cứu, cũng không lên tiếng ngăn lại, cả người choáng váng chỉ nghe trống ngực mình đập liên hồi, một cái, hai cái, ba cái. Kỳ thật lúc này cho dù Minh Tịnh thanh tĩnh cũng vô dụng, vách núi cao như vậy, dựng đứng như vậy, không giống lần trước, căn bản không có một tia hy vọng sống sót! Cho nên, bọn họ, đều chỉ có thể nhìn chằm chằm vào, nặng nề thật lâu.

” Xuống dưới vách lục soát cho ta! Sống thì gặp người, chết phải thấy xác!” Ra lệnh một tiếng, Lăng Mị nheo mắt lại, xoay người mang theo thị vệ chạy xuống dưới núi đầy sương mù lượn lờ.

Nàng biết từ nơi này té xuống, dùng thân thể hoàn toàn không biết võ công của Tống Ngâm Tuyết, lần này nhất định là không toàn mạng! Hơn nữa, cho dù nàng biết võ công, đến nàng mang bài danh võ lâm đệ nhị cao thủ cũng không thể bảo đảm sẽ bình yên vô sự, chút công phu mèo quào của nàng ta, lại có thể có cái tác dụng gì?

“Ha ha, Tống Ngâm Tuyết! Thế này, người thật đúng là vô lực xoay chuyển tình thế rồi sao!” Âm thầm, cười đắc ý, dẫn thị vệ xoay người mà đi.

Hừ! Mặc dù biết nàng khẳng định đã mất mạng! Nhưng mà dù sao cũng phải xuống đó nhìn một cái! Bằng không không thấy được thi thể của nàng, đám lão già kia, sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy! Ha ha!

Mang theo sung sướng cùng vui vẻ, thân ảnh Lăng Mị cùng bọn thị vệ chậm rãi đi xa, chỉ để lại sáu người đứng trên vách núi trong gió không ngừng thổi, hồi lâu, vẫn không rời đi.

Sự tình, từ lúc Tống Ngâm Tuyết rơi xuống vách núi kia tựa hồ đã chấm dứt! Chính là vào thời khắc này giữa không trung, hai mắt bóng hình nguyên bản nhắm chặt đột nhiên mở ra, mang theo vài phần kiên định, mang theo vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng! Sau đó thân ảnh duyên dáng mạnh mẽ khẽ cong trên không trung, nương theo vách đá làm vài cái động tác hoàn mỹ trên không trung, biến hóa vài tư thế, cuối cùng, vũng vàng rơi xuống dưới vách, toàn thân không nhiễm một chút bụi bặm.

“Hô! Tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng sự tình cuối cùng cũng diễn tiến như mong muốn! Không có uổng phí ta hao tổn tâm tư một phen!”

Rơi xuống, thở nhẹ một tiếng, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu lên, vẻ mặt vui vẻ nhấc chân chuẩn bị theo mục đích trước kia đã an bài tốt tụ hợp với bọn Dực Tu, chính là lúc này, sau lưng vang lên một lời nói trên chọc trong tiếng cười yếu ớt, thẳng tắp đem nàng sưng sờ ngay tại chỗ.

“Quận chúa đây là muốn đi đâu a? Tại sao cũng không mang Vô Song theo.”

“Vô, Vô. Song?”

Kinh ngạc quay đầu lại, không thể tin được mở to hai mắt. Cho tới bây giờ Tống Ngâm Tuyết cũng chỉ khiến cho người khác khiếp sợ, lúc này đây, lại triệt để bị người khác làm cho khiếp sợ! Mà người đó, lại chính là Vân Vô Song một mực trầm mặc, ít lời!

“Vô Song, làm sao ngươi lại?” Tròng mắt thẳng tắp trợn trừng, tự nhận là kế hoạch của mình không chệ vào đâu được, không thể nào bị người khác phát giác, vì cái gì Vô Song hần. Tựa hồ nhìn ra nỗi hoang mang của nàng lúc này, Vô Song nhẹ nhàng cười, tuấn mỹ, mùi thuốc mơ hồ phiêu tán trong gió.

“Quận chúa muốn biết Vô Song vì sao lại biết chỗ ở của người sao? Nguyên nhân đều là vì nó!”

Nhu hòa giơ tay lên, chậm rãi giương tay ra, lúc này, một chú chim tước giương cánh mà bay, bay thẳng hướng về phía bầu trời bao la xanh ngắt.

“Quận chúa, loài chim tước này rất có linh tính, Vô Song nuôi nó nhiều năm, cùng nó tâm ý tương thông. Lần trước quận chúa tự dừng đưa thư tới cho Vô Song, trong nội tâm Vô Song đã cảm thấy sẽ có chuyện sắp phát sinh, cho nên liền vụng trộm bôi chút hương phấn nó thích ở trên người quận chúa, để có một ngày vạn nhất không còn cách nào, Vô Song cũng có thể chuẩn xác biết rõ quận chúa ở đâu.”

Vô Song cúi đầu nói tựa hồ mang theo sự mê hoặc, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chỉ thẳng tắp cười, cười muôn vạn phong tình, cũng vạn phần bất đắc dĩ.

Thấy vậy, Vô Song cũng cười không ngừng, nhẹ tiến lên một bước, nhìn đôi mắt mị hoặc thể nhân của Tống Ngâm Tuyết, bình tĩnh nói: “Quận chúa thiếu Vô Song một lời giải thích, cho nên cả đời này, đừng nghĩ thoát khỏi Vô Song.”

Nhu hòa mà nói..., như là đang tuyên thệ, cũng như là đang giữ lấy. Nghe vậy, trong mắt Tống Ngâm Tuyết tràn đầy vui vẻ nhìn hần, tiếp đó nhếch mày, đầu nghiêng nghiêng, lời nói khiêu khích mà mỉm cười nói: “Vậy còn chờ cái gì? Đi thôi.”

97. Q.2 - Chương 1: Nghị Luận Lộn Xộn.

Từ khi Nhữ Dương quận chúa Đại Tụng nhảy núi bỏ mình, thị vệ truy kích xuống dưới vách tìm được một thi thể đập nát không thể nhận ra nổi, thì toàn bộ sáu thủ đồ trong thiên hạ oanh động!

Ba tháng sau, hôm nay, trong một quán trà ở Hoa quốc, có hai người khách uống trà vây quanh cái bàn trò chuyện.

“Ai, người biết không? Nhữ Dương quận chúa đòi phong bại tục ở nước Đại Tụng kia chết rồi!”

“A? Nàng chết rồi? Chết như thế nào?”

“Nghe nói là nhảy núi chết! Ta còn nghe nói khi tìm được thi thể dưới vách, đã bắt đầu bị dã thú gặm mất, diện mạo hoàn toàn thay đổi!”

“A, hoàn toàn thay đổi a? Thật đáng tiếc a! Nghe nói Nhữ Dương quận chúa này chính là đại mỹ nhân đệ nhất thiên hạ!”

“Thôi đi! Dù có đẹp thì sao, dùng cái rắm a! Nàng ta đã chết!”

“Ai? Lời này người đừng nói vội! Không phải người nói khi bọn thị vệ tìm được nàng, nàng đã hoàn toàn thay đổi sao? Nói không chừng quận chúa không chết, tìm người thế thân thôi!”

“Ta nhỏ vào! Người nói chuyện cũng phải có lý một chút nhé? Người từng thấy một thiếu nữ từ trên vách núi cao như vậy té xuống còn không chết sao? Còn tìm thế thân? Ta van người! Nghe nói quận chúa kia là dưới tình huống cùng đường mới nhảy vực! Nàng cũng không phải thần tiên? Nào biết rằng mình sẽ chết ở đó, mà trước đó còn an bài tốt thế thân ỉn a? Thật là đần! Hơn nữa, nghe nói thi thể kia có đặc thù thân thể cùng quần áo đều giống như đúc với Nhữ Dương quận chúa trước khi chết! Bọn thị vệ ở Đại Tụng đều xác nhận, người còn mò mẫm hoài nghi cái gì!”

“Ha ha! Không phải ta đoán mò sao! Cho vui thôi!”

“Hừ! Ta thấy người á, chính là đọc sách nhiều quá, trong đầu cả ngày nghĩ toàn mấy chuyện không thực tế!”

“Hắc hắc, cuộc sống nhàm chán quá mà! Tìm một chút chuyện kỳ lạ đến kích thích!”

Bên cạnh bàn trà, hai người người một lời ta một câu. Lúc này, bên cạnh có người không khỏi cảm thấy hào hứng, bưng chén trà đi tới, gia nhập đội ngũ buôn chuyện.

“Ai, người nói muốn nghe một chút chuyện mới lạ sao? Ta đây có a, ta nói cho! Các người mới vừa nói đến Nhữ Dương quận chúa, nàng còn có một chuyện! Các người biết không? Đại Tụng quốc chủ thu được binh quyền của Nhữ Dương Vương phủ, lục soát cả Nhữ Dương Vương phủ, chính là, hắc không gặp may chả tìm được thứ gì tốt! Trước tiên ta nói về Hồ Phù *chỉ huy một phần tư binh quyền của Đại Tụng, cho dù Thân Vệ Quân lật ngựa Vương phủ lên, thì bọn họ cũng không thể tìm ra!”

(*Hồ phù: dấu hiệu để điều binh thời xưa, hình con hổ, chia làm hai mảnh)

“A? Hồ Phù đi đâu a?”

“Cái này ai biết a? Nhữ Dương quận chúa háo sắc tùy hứng như vậy, có thể đã đem Hồ Phù làm tín vật đính ước đưa cho tình lang của nàng cũng nói không chừng!”

“Không thể nào! Vật trọng yếu như vậy, nói sao cũng sẽ không thể làm càn như thế!”

“Không biết! Dù sao cuối cùng vẫn không tìm được! Quốc chủ Đại Tụng vô cùng phẫn nộ đến trợn mắt thổi râu, thề cho dù phải đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra Hồ Phù!”

“A! A! Thì ra là có chuyện như vậy! Đúng rồi, người không phải mới vừa nói trước tiên là nói về cái này sao? Chuyện khác là cái gì?”

“Hắc hắc! Chuyện này nha? Vẫn là về Nhữ Dương quận chúa! Các người biết không? Nhữ Dương quận chúa thật sự là quá ngang bướng rồi! Rõ ràng phung phí đến trong nhà không có nổi một quan tiền, ngược lại còn thi%E

98. Q.2 - Chương 2: Tuyệt Công Tử.

Trong quán trà náo nhiệt phi thường, mọi người đều bị chủ đề Nhữ Dương quận chúa, Khuynh Nhạc công chúa, Huyền Mặc lệnh, cùng Tuyệt công tử làm cho sôi động lên.

Chỉ thấy mọi người nường theo chủ đề, tranh nhau phát biểu ý kiến của mình, thỉnh thoảng phát ra tiếng cảm thán, tiếng giễu cợt, bầu không khí trong nhất thời hưng phấn tới cực điểm.

Chính là đúng lúc này, khi vẻ mặt mọi người đều kinh dị, hoặc tươi cười nói chuyện say sưa thì trong một góc cực kỳ không bắt mắt của quán trà, có một nam tử tuấn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nâng chén trà, chậm rãi uống, thần sắc lạnh lùng cứ như cự tuyệt hết thảy mọi thứ bên ngoài.

“Ai, các người biết không? Biết không? Nghe nói Tuyết công tử thần bí kia a, hẳn giờ phút này đang ở Hoa quốc chúng ta!” Mọi người lúc này, lại bắt đầu đàm luận, tiêu điểm vẫn vây quanh Tuyết công tử đang rất nổi bật gần đây.

“A? Hẳn đang ở Hoa quốc a! Không phải nghe nói một tháng trước hẳn còn đang ở Kiêu quốc sao?”

“Thôi đi! Người không cho phép người ta đi nơi khác sao a? Thiệt là! Tuyết công tử đến Hoa quốc chúng ta thật tốt a! Nói không chừng một ngày kia, ta còn có thể gặp công tử tuấn tú phần khắc ngọc mài này một lần! Ai, các người biết không? Kỳ thật không có ai biết Tuyết công tử rốt cuộc tên gì, chỉ vì hắn lớn lên xuất trần như tuyết, cho nên mọi người đều gọi hắn là Tuyết công tử!”

“Ta nhỏ vào! Thu hồi bộ mặt háo sắc của người đi! Người ta chính là một vị công tử? Người nhớ nhớ mong mong một công tử, không sợ người khác nói người đoạn tay áo sao?”

“Hừ! Nói đi nói đi! Ta không sợ! Ta nghe nói Tuyết công tử a, chính là lớn lên phong lưu tiêu sái, tuấn mỹ bất phàm, thậm chí so với tuyết thế mỹ nhân còn đẹp hơn gấp trăm lần! Nếu như kiếp này ta có thể được gặp hắn một lần, chính là bị người mắng là đoạn tay áo, ta cũng cam tâm tình nguyện!”

“Ai ya! Người hy sinh thật lớn nha? Để nhìn phong tư một mỹ nam thôi, thậm chí ngay cả thanh danh của mình cũng không cần nữa! “

“Hắc hắc, ta luôn muốn gây âm ỉ mà!”

Mọi người vừa nói vừa cười, hồn nhiên không phát hiện nam tử trong trẻo nhưng lạnh lùng sau lưng kia, khi bọn hắn nhắc đến Tuyết công tử thì trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng.

“Các người biết không? Tuyết công tử kỳ thật không phải người tốt! Tháng trước, hắn ở Kiêu quốc diệt cả nhà Hàn phủ, chỉ vì đoạt một phương thuốc!”

“A? Thiệt hay giả a? Ác độc như vậy a!”

” Ồ ~ ta cũng chỉ là nghe nói, không biết tình huống chân thật! Nghe nói lúc ấy Hàn gia có sóng gió, hiện tại cũng không rõ rốt cuộc là người phương nào hạ độc thủ? Bất quá hẳn là bọn Tuyết công tử a! Bởi vì bọn họ võ công cao, diệt cả nhà người ta cũng có khả năng khá lớn!”

“Cái này. không nên nói như vậy! Nói không chừng do đám người nào đó làm ? Ta cho rằng”

Nói liên miên, lời nhảm bất tận, một đám người trong lúc rảnh rỗi ở trong quán trà không ngừng bàn luận. Lúc này, không có bất kỳ hành động nào báo trước, nam tử tuấn mỹ một mực ngồi trong góc kia giờ phút này đột nhiên đứng lên, cầm lấy kiếm, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng đi ra ngoài, cả quá trình việc ta ta làm, lạnh lùng không nói một câu.

“Quái nhân!” Bị nam tử làm giật mình, mọi người không khỏi mở miệng mắng! Chính là sau khi mắng qua, rồi lại không khỏi thở dài:“Hắc, người đừng nói nữa! Người vừa rồi tuy kỳ quái, chính là cái tướng mạo kia, tuyệt đối là tuấn tú vào hàng nhất đẳng!”

“Ừ.”

Sau khi nam tử tuấn lãnh rời đi, tiếng nghị luận trong quán trà cũng không vì thế mà ngừng, ngược lại có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Cùng lúc đó, cách đó không xa trên một sơn đạo, một cỗ xe ngựa tinh mỹ giờ phút này đang bị một đám sơn tặc ngăn trở, la hét muốn bọn họ để lại phí mãi lộ.

“Hừ hừ! Đường này ta mở, cây này ta trồng, nếu muốn đi qua, lưu lại tiền tài!” Đùng đưa đại đao, vẻ mặt hung thần ác sát nhìn xe ngựa, sơn tặc cầm đầu lớn tiếng nói.

“Ai, tại sao đã nhiều năm như vậy rồi? Cái khẩu hiệu cướp bóc này một điểm vẫn không thay đổi? Thật là chán! Khó trách hiện tại người làm sơn tặc cũng ít đi! Thì ra đều vì chán quá mà chết hết!”

Một câu trêu chọc, xen lẫn chế nhạo, chậm rãi từ trong xe ngựa truyền đến.

Bọn sơn tặc nghe vậy, đầu tiên là nhất tề sững sờ, trong nhất thời không biết nên nói cái gì, nhưng sau khi kịp phản ứng thì liền lập tức xấu hổ hét lớn: “Tiểu tử giỏi lắm, người gan đấy! Cũng dám chọc ghẹo đại gia người!”

Đánh cướp nhiều năm như vậy, còn chưa một lần nhìn thấy qua loại tình hình này! Một cỗ xe ngựa xa hoa, một thị vệ lái xe, nhân lực bạc nhược yếu kém như vậy, bộ dạng có tiền như vậy, rõ ràng dám đi trên sơn đạo nguy hiểm nhất, thường xuyên xuất hiện sơn tặc nhất Hoa quốc này! Cái này thật có chút kỳ quái.

Hơn nữa, người bình thường gặp sơn tặc, đều là bị hù dọa không nhẹ, nào có người như kẻ trong xe kia?

Không chú ý an nguy bản thân, ngược lại đi quan tâm câu khẩu hiệu của người ta có phải đã lỗi thời rồi không? Chuyện này, chuyện này thật quá hoang đường.

Đầu lĩnh sơn tặc không vui nhíu mày, đại đao trên vai lập tức lắc lắc, tiếp đó cất giọng quát lớn: “Tiểu tử giỏi lắm, người đi ra cho ta! Kiêu ngạo như thế, đi ra đại gia ta nhìn người thật kỹ, xem người là thần thánh phương nào?”

“Đúng! Đi ra —— đi ra ——”

Đầu lĩnh sơn tặc vừa nói vậy, mấy tên sơn tặc bên cạnh hắn liền lập tức ồn ào, cũng giơ đại đao lên cao kêu gào đe dọa người trong xe ngựa .

“Ai nha, cái nghi thức hoan nghênh này thật long trọng a? Khiến cho ta có chút ngượng ngùng! Ha ha!”

Vừa nghe bên ngoài náo nhiệt như vậy, người trong xe ngựa cười khê như tiếng chuông, mang theo vài phần miệt thị, vài phần kiêu ngạo.

“Mẹ nó, ai hoan nghênh người! Lão Tử ta đang cướp tiền của người!” Bất mãn khi người trong xe chậm chạp không chịu hiện thân, đầu lĩnh sơn tặc nổi giận nói.

“Ôi, thật đúng là người thô bạo ! Chặc chặc!” Lời nói như là đang lắc đầu, giọng nói vang lên trong xe lúc này, không khỏi tràn đầy sự chế nhạo.

“Tiểu tử người mẹ nó đi ra cho ta! Nếu không ra, Lão Tử sẽ lên chém chết người!”

Đầu lĩnh sơn tặc từ trước đến nay luôn uy phong oai hùng, uy vọng trước mặt thủ hạ cực cao! Cho tới nay, hắn đều sắm vai kẻ hung ác, dùng bộ dạng này để đe dọa khách qua đường, cướp đoạt tiền tài từ tay bọn họ, trước mặt đám thủ hạ đã dựng nên một hình tượng sơn tặc uy phong lẫm lẫm!

Chính là hôm nay không như vậy! Hôm nay, hắn còn chưa kịp thị uy, về khí thế đã bị người ta cho xuống chiếu dưới! Chuyện này bảo hắn làm sao chịu được?

“Đi ra!” Lăn nữa quát to một tiếng, nhất định phải phục hồi lại hình tượng lão đại, đầu lĩnh sơn tặc nghiêm mặt, trừng mắt, hai hàng lông mày cũng không khỏi dựng lên.

Nghe vậy, trong xe ngựa truyền tới một tiếng cười yếu ớt, sau động tĩnh đó, chỉ thấy trước mặt mọi người, một bàn tay thon dài xinh đẹp như ngọc khê đầy tấm rèm, tiếp đó rèm được hất lên, một thân ảnh bạch y trắng như tuyết liền thần nhiên đứng trước mắt bọn hắn.

“A ——”

Quả là một công tử tuấn tú khuynh thành tuyệt sắc! Tao nhã lấp lánh hào quang, thanh nhã không nhiễm chút bụi trần!

Khi thân ảnh duyên dáng đứng trước mặt mọi người thì ai ai cũng không khỏi há to miệng, hơi giật mình nhìn, nháy cũng không nháy mắt một cái!

Cho tới bây giờ, chưa từng gặp qua nam tử tốt xem như vậy! Thật sự là con mẹ nó đẹp mắt nha!

Lúc này, ở trong nội tâm đầu lĩnh Sơn tặc rất trầm trở tán thưởng, nhưng trên mặt, lại cố ý làm cho người ta sợ hãi. Bởi vì, hắn không thể để mất hình tượng lão đại của mình!

“Hừ! Là tiểu tử người ở đây đồng dạng?” Cau mày, thật ra rất là không muốn làm điều ác độc, nhưng không có biện pháp a, các huynh đệ đều đang nhìn.

“Đồng dạng? Không có a! Ta ăn ngay nói thật thôi! Ha ha!”Tiêu sai vung cây quạt trong tay, ở trước mặt phe phẩy vài cái, bạch y nam tử vẻ mặt tươi tắn, trong đôi mắt linh động tràn ngập ý cười.

“Ăn ngay nói thật cái bà nội nhà người! Tiểu tử này, người nói năng ngọt xớt, còn hơn mấy bà má già, xem xét là biết ngay không phải thứ gì tốt! Bớt nói đi, nhanh giao những thứ đáng giá trên người ra đây! Nếu dám không giao, ta liền một đao kết thúc người!”

“Ha ha, một đao kết thúc ta?”Đông đưa cây quạt, chau đôi mi thanh tú lại, bạch y nam tử sau khi dùng mắt ra hiệu cho thị vệ duy nhất bên người án binh bất động thì ý cười đầy mặt nói: “Sơn tặc lão huynh, kỳ thật ta cũng rất muốn đem tiền của ta giao cho người, chỉ có điều ——”

“Chỉ có điều cái gì?” Vừa nghe bạch y tiểu tử nguyện ý giao tiền, sơn tặc lão đại cảm thấy thể diện mình bữa nay cũng có chút an ủi, vì vậy khẩu khí cũng không nhọn được hòa hoãn chút ít.

“Chỉ có điều —— ta sợ người không có mạng cầm!” Một lời rõ ràng ngoan lệ, nói lên lại êm tai nhu hòa. Bạch y nam tử lúc này, chuyển động cặp mắt to linh động kia, vẻ mặt tươi cười sáng lạng vô song.

“Tiểu tử giỏi lắm! Người dám trêu ta! Giỏi, Giỏi! Người hãy xưng tên ra, ta xem hôm nay rốt cuộc là đại thần phương nào tới đây, làm ta mất mạng không lấy nổi tiền tài!”Nghiến răng, nhếch miệng, đầu lĩnh sơn tặc oán hận nói. Nghe vậy, bạch y nam tử mạnh mẽ thu hồi cây quạt, nghiêm mặt thu lại nụ cười, nói một câu: “Tại hạ là giả, phong, lưu!”

Giả phong lưu?

Đầu lĩnh sơn tặc sững sờ, ngăn người ngơ ngác nhìn bạch y nam tử trong mắt mơ hồ có ý cười trước mặt, liền nổi giận hét một tiếng, tiếp đó chửi ầm lên: “Con mẹ nó, ta quản người là giả phong lưu, hay là chân dâm đảng! Tóm lại hôm nay, Lão Tử nhất định phải cướp tiền! Một câu báo trước muốn khai chiến, nồng nặc mùi thuốc súng! Bình thường mà nói, mọi người nghe đến đây, đều đã biết sắp bắt đầu phần chính rồi. Giao tiền? Hay là đánh? Chỉ cần một câu nói!

Chính là vị bạch y nam tử này thì không, hắn ra vẻ không cảm thấy hứng thú đối với mấy chuyện này, chỉ lẩm bẩm: “Chân dâm đảng? Chân dâm đảng. được, tên hay! Lần sau ta liền dùng cái này!”

“Con mẹ nó người đứng là không coi ai ra gì!” Rốt cuộc chịu không nổi thái độ không đếm xỉa của bạch y nam tử, đầu lĩnh sơn tặc mãnh liệt nhảy dựng lên, vung lên đại đao trong tay liền hướng trên xe ngựa chém tới!

Con mẹ nó, mặc kệ! Chém trước nói sau!

Lưỡi đao lóe hàn quang, thẳng tắp chém tới hướng thân ảnh xuất trần kia, chính là không biết vì cái gì, khi lưỡi đao sắp chạm bạch y, thân thể kia như quỷ mị nhẹ nhàng nhường lối, sau đó hắn né qua một bên, mắt cười nhìn thân thể cường tráng của đầu lĩnh sơn tặc không khống chế được ngã qua một bên.

“Ai nha, ta nói sơn tặc lão huynh, người là đang làm gì vậy?”

Phe phẩy cây quạt, nhẹ nhàng mà cười, đầu lĩnh sơn tặc thấy vậy, tức giận quay người định chém, chính là đúng vào lúc này, hắn đột nhiên giống như là nhìn thấy vật gì đó, hai mắt không khỏi mở thật to, miệng cũng không khỏi cà lăm nói : “Tuyệt , tuyệt.”

99. Q.2 - Chương 3: Mặc Lương Công Tử

“Người là, Tuyết. Tuyết.” Đầu lĩnh sơn tặc cà lăm nửa ngày, trừng mắt chỉ ngón tay vào bạch y công tử.

Thấy vậy, bạch y công tử cười sáng lạng, tiêu sái phe phẩy cây quạt, đáy mắt có ánh sáng chớp động: “Tuyết? Tuyết cái gì!”

“Người là Tuyết công tử!” Rốt cục cũng nói ra được một câu đầy đủ, đầu lĩnh sơn tặc lúc này sững sờ, ngăn người ngơ ngàng trừng mắt nhìn bạch y công tử, a, không! Xác thực mà nói, là trừng mắt nhìn cây quạt trong tay Bạch y công tử!

Đầu lĩnh sơn tặc vừa nói lời này ra, đám sơn tặc đều cả kinh! Bọn họ không thể tin được, chàng công tử nhẹ nhàng phong lưu trước mắt này, lại là Tuyết công tử danh chấn giang hồ gần đây?

Ông trời a, Tuyết công tử a! Tuyết công tử dùng lực lượng của một người mà diệt hết cả nhà Hàn gia Kiều quốc a! Hẳn rõ ràng đến Hoa quốc rồi? Khó trách hẳn dám một xe một hộ vệ đi qua nơi này! Khó trách hẳn dám kiêu ngạo kêu gào cùng lão đại như vậy, thì ra người ta có rất nhiều sự chuẩn bị cùng thực lực!

Trời ơi! Loại người này, phải làm sao cho thỏa đáng a!

Cước bộ, không tự chủ được thối lui ra sau, lúc này khi sự sợ hãi trong lòng mọi người thể hiện hết lên mặt, bạch y công tử trêu tức nói: “Ta là Tuyết công tử? Làm sao người biết ta là Tuyết công tử?”

Buồn cười mở trừng hai mắt, vẻ mặt mỉm cười nghiền ngẫm. Thấy vậy, đầu mục sơn tặc đưa một ngón tay, chỉ vào ba chữ to “Tuyết công tử” rồng bay phượng múa trên mặt quạt, trong giọng nói hình như có sự sợ hãi: “Người là Tuyết công tử giết người không chớp mắt kia”

Đầu lĩnh sơn tặc lúc này, đã không còn vẻ hung hăng lúc trước, cước bộ lui về sau từng bước.

Thấy vậy, bạch y công tử cúi đầu cười, đôi mắt lấp lánh chuyển động, tiếp đó nghiêm trang cầm lấy cây quạt, nhìn mặt quạt làm bộ làm tịch tự nhủ: “A ~ thì ra người nói cái này a? Được! Được! Không thể tưởng tượng được chiêu vớ vẩn này lại có tác dụng! Cứ tùy tùy tiện tiện học đòi văn vẻ ghi mấy chữ như vậy, có thể hù người! Ha ha, không tệ! Không tệ!”

Cái gì? Hù người? Con mẹ nó, thì ra hẳn là đang hù dọa người?

Đầu lĩnh sơn tặc nghe bạch y công tử “Tự lộ tẩy” mà nói, biết là mình bị trêu rồi, vì vậy lập tức xấu hổ phần nộ rống to một tiếng, đại đao nguyên bản đã rủ xuống đất lúc này cũng giơ lên lần nữa, dứt lời muốn chém tới trên người bạch y công tử.

“Con mẹ nó, tiểu tử người dám trêu Lão Tử! Lão Tử hôm nay liền một đao lấy mạng người!”

Biết người trước mắt cũng không phải Tuyết công tử, mà cố ý ghi tên Tuyết công tử lên trên mặt quạt dọa người, đầu lĩnh sơn tặc xóa tan nỗi lo lắng trong lòng, thái độ cũng hung hăng hơn nhiều.

Bạch y công tử thấy vậy, khoe miệng mỉm cười, tiếp theo lắc mình một cái vọt đến một bên người thị vệ, sau đó khoa trương hét lớn: “Ai nha, giết người rồi! Ta không chơi a! Dực Tu, giao cho người!”

“Dạ, công tử!” Mỉm cười cúi đầu, thị vệ bên cạnh lập tức tiến lên, chỉ một tay, liền dễ dàng ngăn đại đao đang chém xuống của tên đầu lĩnh kia, tiếp đó trở mình nhắc chân một cái, mạnh mẽ đá vào trên bụng đầu lĩnh sơn tặc, khiến mặt hắn còn nguyên vẻ hung hăng, nhìn chằm chằm vào thị vệ mà thân thể đã ngã ngửa ra sau, “Bùm.” một tiếng đập vào trên mặt đất.

“Lão đại! Lão đại!”

Lúc này, vừa thấy lão đại của mình bị đánh ngã trên đất, đám sơn tặc đều phần nộ, đám ô hợp bọn họ cùng tiến lên trước, phát huy ưu thế người đông thế mạnh công tới hai người.

Vừa thấy điệu bộ này, bạch y công tử mỉm cười đong đưa cây quạt, hoàn toàn không lo lắng mình sẽ bị nguy hiểm gì. Mà ba chữ “Tuyết công tử” to tướng bay múa trên mặt quạt, lúc này cũng ung dung, như là đang cười nhạo trong gió.

Dực Tu lạnh lùng nhìn đám sơn tặc, dưới ánh đao sáng choang tung người bay rất nhanh ra ngoài, rơi thẳng vào giữa đám người, bắt đầu cuộc chiến của hắn.

Lên gối, chuyển thân, bổ, đá.

Trong sự nhàn nhã, bạch y công tử mỉm cười nhìn đám sơn tặc lần lượt ngã xuống, sợ đến tè ra quần rúc thành một khối, cuối cùng, khi Dực Tu giải quyết xong một tên cuối cùng thì bạch y công tử đang nhàn nhã dạo chơi liền tiến lên, nét mặt tươi cười như hoa nhìn đám người trên mặt đất, giọng điệu đùa giỡn nói: “Ai nha, thật không biết xấu hổ, không có làm các người bị thương chứ? Ha ha! Bây giờ các người còn muốn đánh tiếp sao?”

“Không cần! Không cần! Chúng tiểu nhân có mắt như mù, mới rồi mạo phạm công tử, kính xin công tử tha mạng, tha mạng!” Qùy rạp trên mặt đất, không ngừng xua tay phụ họa, đầu lĩnh sơn tặc lúc này, đã không có dáng vẻ bệ vệ lúc trước, có, cũng chỉ là liên tục xin tha mạng.

Nghe vậy, bạch y công tử cười khẽ một tiếng, mắt to giảo hoạt không ngừng quay tít, nghiêng ngẫm nói: “Ha ha! Kỳ thật a, người đi cướp bóc cũng không có cái gì sai! Nhưng mà người cứ gặp người liền cướp, chuyện này là người không đúng! Chúng ta bắt quá đều vì kiếm miếng cơm ăn, người nên chọn những kẻ có tiền ngồi không mà hưởng, đến cướp của người giàu chia cho người nghèo là được, cần gì phải gặp người đều xông đến cướp!”

“Dạ, Dạ! Công tử giáo huấn rất đúng! Giáo huấn rất đúng! Tiểu nhân sau này nhất định sẽ sửa! Nhất định sẽ sửa đổi!” Tánh mạng trước mặt, cũng không cần biết nhiều như vậy, đầu lĩnh sơn tặc luôn miệng lên tiếng xin tha.

Thấy vậy, bạch y công tử nhìn hắn một cái, tiếp theo hơi ngẩng đầu, đầy thâm ý nhìn qua chỗ cách đó không xa cười cười nói: “Kỳ thật gặp người đều xông đến cướp cũng không có gì sai, nhưng sai chính là.”

Lời mới nói một nửa thì ngừng lại, bạch y công tử lúc này, hai mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt vui vẻ mở miệng nói: “Các hạ xem kịch miễn phí lâu như vậy, lúc này cũng nên hiện thân đi?”

Ai? Ai hiện thân!

Bọn sơn tặc vừa nghe đến đó, đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phương hướng bạch y công tử nói chuyện, trong lòng nghi hoặc: chỗ đó có ai đâu? Tại sao bọn họ không phát hiện!

Bạch y công tử thấy vậy, cười mà không nói, chỉ nhìn chằm chằm, lúc này, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cách đó không xa, một nam tử tuấn mỹ dựa vào thân cây, tay cầm bội kiếm đi ra, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn họ.

Hắn, hắn đến khi nào? Tại sao bọn họ một chút cũng không ý thức được!

Hít sâu một hơi, mặt bọn sơn tặc tràn đầy khiếp sợ nhìn nam tử tuấn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng trước mắt, trong nội tâm không khỏi hô to: con mẹ nó, hôm nay rốt cuộc là ngày gì! Làm sao mỹ nam tử tướng mạo xuất chúng thì nhau xuất hiện thế này!

Nếu như nói bạch y công tử tướng mạo tuấn tú, trong tiêu sái mang theo chút ít nữ khí, như vậy nam tử trong trẻo nhưng lạnh lùng trước mắt này, thì thật sự là anh khí bức người, mười phần anh tuấn!

Đám sơn tặc sinh lòng ghen ghét nhìn hắn, vẻ mặt không cam lòng cùng phẫn hận. Mà lúc này, vừa thấy nam tử hiện thân, bạch y công tử đùa giỡn nhíu mày, thần sắc nghiêng ngẫm nói, “Ồ, thì ra là mỹ nam haha? Haha! Tại hạ Chân Dâm Đãng, không biết vị mỹ nam anh tuấn này xưng hô như thế nào?”

Bạch y công tử cười hì hì nói, hai mắt hướng thẳng về nam tử. Nghe vậy, nam tử không nói lời nào, trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng nhìn lại, trong ánh mắt hình như có sóng ngầm mờ hồ di động.

“Đại hiệp, người đừng nghe vị công tử này! Hắn không gọi Chân Dâm Đãng, hắn thật ra gọi là Gia Phong Lưu!” Vừa thấy bạch y công tử nói lung tung, lão đại sơn tặc bên cạnh cũng không biết mình vì cái gì không kèm được lên tiếng sửa lại.

Nghe vậy, không có bất kỳ biểu lộ nào, nam tử thậm chí ngay cả mắt cũng không nháy, chỉ trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn, đôi môi hơi mỏng mân thành một đường.

“Được rồi! Vị mỹ nam tuấn tú này không muốn nói tính danh, ta đây cũng không cưỡng cầu! Chỉ có điều mục đích ngươi đến đây, chung quy cũng nên nói ra chứ!”

Nét mặt tươi cười nhìn nam tử, dùng khoeo mắt ra hiệu cho Dực Tu bên cạnh chớ có vọng động, bạch y công tử nhẹ lay động cây quạt trong tay, động tác nhu hòa.

“Giết người!”

Không có một câu nói nhảm dư thừa, chỉ thấy tiếng nói bạch y công tử vừa mới rơi xuống, nam tử tuấn mỹ liền mạnh mẽ giơ kiếm trong tay lên, thẳng tắp chĩa vào bạch y, một cỗ khí tức lãnh khốc rét thấu xương liền phát ra quanh thân.

” Kiếm khí thật mạnh!” Không lùi nửa bước, cũng không có một tia sợ hãi, bạch y công tử nhẹ lay cây quạt, vẻ mặt mỉm cười nhìn phía trước, miệng thường thức than nhẹ.

“Nhiệm vụ của ta, là giết người! Người, chịu chết đi. .” Lạnh lùng, không có nửa điểm tình cảm, nam tử tuấn mỹ lúc này nhắc kiếm, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“A? Giết ta? Tự tin như vậy sao!”

Lời nói trêu chọc, cà lơ phát phơ nghe vào trong lỗ tai nam tử, khiến hắn có chút không vui nhú mày, “Người không phải đối thủ của ta!”

Đúng! Hắn không phải là đối thủ của mình! Bởi vì từ khi mới vừa bắt đầu, mình đã không thể cảm giác được trong cơ thể hắn có nội lực cường đại! Tuy vừa rồi mình tựa phía sau gốc cây, đã tinh tường biết rằng võ công của hắn rất tốt! Nhưng mà loại tốt này, cũng chỉ là biểu hiện trên chiêu thức, không có dung hợp với nội lực.

Một cao thủ, nếu như không có nội lực cường đại làm hậu thuẫn, cho dù chiêu thức của hắn có tốt có hay, cũng không làm nên chuyện gì! Bởi vì một khi cùng người khác đánh nhau, dù cho có thể tiên phát chế nhân (ra tay chế ngự địch thủ trước) làm đối phương bị thương, nhưng cuối cùng bởi vì công lực không đủ, mà bị ta người quay giáo đâm ngược trở lại!

Lúc này nam tử tin tưởng rằng bạch y đánh không lại hắn! Bởi vì với võ công của hắn, người có thể làm cho hắn không cảm giác được sự tồn tại của nội lực cường đại, phải là tuyệt đỉnh cao thủ thế gian ít có, mới có thể đem nội tức che dấu, hoặc người kia chỉ là kẻ nội lực bạc nhược yếu kém, không phải là cao thủ gì!

Nói như vậy, có thể làm cho hắn không cảm giác nội tức cao cường, đều là người tu vi thâm hậu, nhưng tiểu tử tuổi trẻ, mặt tràn đầy vẻ cợt nhả trước mắt này, bất luận như thế nào cũng không giống! Cho nên, có thể khẳng định, hắn. . đánh không lại mình!

Lạnh lùng nhìn bạch y tiểu tử vẻ mặt sáng lạng trước mắt, sắc mặt nam tử càng thêm lạnh. Hắn giơ hàn kiếm lên, từng bước một tiến đến, thẳng đến mũi kiếm cách yết hầu không đến hai phân mới dừng lại, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Tuyệt công tử!”

Một câu lạnh lùng, vô cùng khẳng định, bạch y biết đây là nam tử trước khi động thủ muốn xác nhận thân phận của mình! Thấy vậy, đôi mi thanh tú của hắn không khỏi hơi giương, đưa tay ngăn Dực Tu định tiến lên lại, nghiêng ngẫm nói “A, Tuyệt công tử? Các hạ sao biết ta là Tuyệt công tử? Chẳng lẽ cũng là xem cái cây quạt này?”

Cười cười cố ý đem cây quạt trong tay giương lên, lộ ra ba chữ to chói mắt, thấy vậy, biểu lộ nam tử vẫn lạnh nhạt giống như trước, nhưng bên cạnh, đầu lĩnh sơn tặc bị dọa sợ ngồi bệt dưới đất liền vội vàng nịnh nọt giải thích nói: “Đại hiệp, tiểu nhân nói rồi, vị công tử này hắn gọi Gia Phong Lưu, không phải là Tuyệt công tử gì!”

“Cút!” Một tiếng quát lớn lạnh như băng cực kỳ uy hiếp, mắt nam tử cũng không động một chút mà nói.

Nghe vậy, đầu lĩnh sơn tặc chấn động đến tim mật, vội vàng bới rối bò dậy, luôn mồm xin tha ra hiệu các huynh đệ khác cùng hắn mau chóng lui lại: “Đại hiệp bớt giận! Đại hiệp bớt giận! Chúng tiểu nhân cút ngay! Cút ngay!”

Đám sơn tặc ù té chạy thật xa, thấy vậy, bạch y công tử vẻ mặt đầy thâm ý cười nói: “Các hạ là làm sao khẳng định ta chính là Tuyết công tử?”

“Trực giác!” Ngắn gọn sáng tỏ, tựa hồ là không muốn nói dư một chữ, nam tử mặt lạnh lùng, hai mắt nhìn chăm chăm vào bạch y công tử.

“Ha, trực giác? Nghe nói trực giác nữ tử vô cùng linh mãnh! Không thể tưởng tượng được đại nam nhân tuấn mỹ như ngươi, trực giác cũng linh mãnh như vậy a!”

Một câu này chẳng khác gì gián tiếp thừa nhận mình chính là Tuyết công tử! Bạch y công tử lúc này, à không, kỳ thật càng chính xác mà nói, là Tống Ngâm Tuyết sau khi giả chết, nằng phe phẩy cây quạt, thần sắc trên tức, lời nói trào phúng nhìn nam tử, vẻ mặt mỉm cười.

Nam tử lúc này nghe thấy lời nàng, không nói lời nào, chỉ trong trẻo nhưng lạnh lùng chấp kiếm, bình tĩnh giờ lên.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết”Xoạt.” một tiếng tiêu sái thu hồi cây quạt của mình, khiêu khích nói: “Thế nào, không động thủ? Không phải ngươi nói ta đánh không lại ngươi sao? Vậy giờ phút này ngươi còn đang chờ cái gì!”

“Thế nào, lại không nói? Ta đây nói a!”

Thấy nam tử không trả lời, biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, Tống Ngâm Tuyết cười cười lên tiếng: “Các hạ không nói lời nào, trong lòng nhất định là suy nghĩ có nên mang ta đi hay không, đúng không? Các hạ lấy tiền tài người ta thay họ diệt trừ tai họa! Tư Đồ lão tặc dùng tiền mời người tới giết ta, thứ hẳn muốn không phải chính là phương thuốc dẫn trên người ta sao! Nhưng các hạ biết rõ, cho dù hôm nay người giết ta, người cũng không nhất định sẽ lấy được phương thuốc, như vậy kể từ đó, nhiệm vụ của người cũng không hoàn thành, tiền thù lao theo như quy củ tất nhiên là không thể đưa cho người! Cho nên, vì bảo đảm tiền thù lao nên người phải hết sức cẩn thận, các hạ đơn giản hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong mang ta về, đến lúc đó giao cả người cho Tư Đồ lão tặc, không cần quản cái khi gió hắt có lấy được phương thuốc không? Tóm lại nhiệm vụ của người đã hoàn thành, đương nhiên cũng thu được phần tiền tài của người!”

Tống Ngâm Tuyết cười cười nói, trên mặt đều là nụ cười tự tin. Nghe vậy, nam tử chậm rãi thu kiếm, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Ngươi rất thông minh!”

“Ha ha! Bình thường bình thường! Dù có thông minh, nhưng ở phía trước bảo kiếm của các hạ, ta cũng chỉ có thể mặc người chém giết thôi!”

Thu cây quạt, vẻ mặt đầy thâm ý, Tống Ngâm Tuyết giờ phút này, cũng không phải thực sự sợ hãi, mà là dưới đáy lòng phức hắc của nàng bụng, tất nhiên là có riêng một phen tính toán.

“Đã như thế, vậy thì mời a!” Lúc này nam tử vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, biết nàng đồng ý đi cùng mình, vì vậy lập tức không cùng nàng nói nhảm thêm nữa lạnh lùng phán một câu, “Cạch.” một tiếng thu hồi kiếm vào trong vỏ kiếm.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết giả bộ vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, đảo mắt chống lại Dục Tu một mực ẩn nhẫn bên cạnh, thâm ý ra ám hiệu cười đùa nói: “Dục Tu, ta tới chỗ Tư Đồ lão tặc bàn bạc chút chuyện, người đi về trước đi! A, đúng rồi, người đừng quên nói với Tiểu Song Song thân ái của ta, bảo hắn ngoan ngoan ở trong nhà đừng lo lắng cho ta, ta rất nhanh sẽ trở về!”

Lời mà Tống Ngâm Tuyết nói, nghe thì bình thường, ngoại trừ Dục Tu rất rõ ràng hiểu được là có ý gì ra, thì nam tử bên cạnh lại một đầu đầy sương mù!

Bất quá hẳn cũng không quan tâm những chuyện này, suy nghĩ của hắn, chỉ là hẳn lần này có thể lấy được toàn bộ tiền thù lao không mà thôi. Nhưng có một chút, hẳn ý thức được! Chính là, khi bạch y công tử mở miệng nói đến tên Tiểu Song Song thì đáy lòng của hắn, rõ ràng không tự giác mơ hồ trầm xuống, có một loại cảm giác không vui chảy xuôi trong lòng, không biết là vì cái gì!

Ha ha, đương nhiên! Người có trực giác tốt như hắn, hiện tại quả thực không biết là vì cái gì? Nhưng sau này, khi hắn ở trên đường truy cầu tình yêu, gặp được kinh địch cường đại như vậy thì khi đó, hẳn sẽ rất rõ ràng cảm giác không vui, khó chịu hôm nay là vì cái gì.

100. Q.2 - Chương 4: Mặc Lương Công Tử (2)

Đi bộ theo nam tử trong núi hơn hai canh giờ, cuối cùng, thật sự bị cảm giác nhàm chán đè nén đến nỗi nhin không nổi nữa lại thêm đường núi gập ghềnh, Tống Ngâm Tuyết quát to một tiếng, lại chơi trò ăn vạ ngồi trên mặt đất không chịu đi!

“Không được, ta đi không nổi nữa! Ta muốn nghỉ ngơi!”

Ngồi xổm xuống, dứt khoát nói, Tống Ngâm Tuyết lúc này, cũng không thèm để ý bộ dạng tiêu sái phong lưu của mình, hai mắt buồn bực trừng nam tử, làm mặt xấu.

Đương nhiên, với thân thủ của Tống Ngâm Tuyết, muốn nàng đi đoạn đường như vậy, căn bản chính là đơn giản như một bữa ăn sáng mà thôi!

Nhưng mà, trời sinh tính tình nàng thích lẩn qua lẩn lại gây khó dễ, giờ phút này tuyệt đối sẽ không nguyện ý ngoan ngoãn đi như vậy! Bởi vì như vậy, sẽ biểu hiện ra nàng không giống người thường nha! Còn nữa, hôm nay trong mắt nam tử này, chiêu thức nàng mặc dù tốt, nhưng nội lực lại cực kém! Nếu quả thật không cẩn thận thể hiện ra sự cường hãn của mình, đây không phải là tự đứng làm cho người ta hoài nghi sao? Cho nên không chịu! Không chịu đi! Kiên quyết không chịu!

“Mới đi một đoạn đã đi không nổi rồi sao?” Rất hiếm có, nam tử vốn giữ chữ như giữ vàng, ít nói ít lời này thấy Tống Ngâm Tuyết như thế, lại trong trẻo nhưng lạnh lùng quay đầu lại, vẻ mặt có vẻ không vui mở miệng hỏi.

“Ta không có nội lực! Đương nhiên không thể so với người a!” Tức giận tợn trắng mắt liếc nhìn nam tử, bộ dáng còn ra vẻ rất hung hãn! Tống Ngâm Tuyết lúc này, đơn giản đặt mông ngồi dưới đất, hai tay không ngừng dấm hai cái đùi của mình.

“Ai, người cũng ngồi a? Chúng ta nghỉ ngơi một chút lại đi!” Cứ như mình là lão đại chỉ huy người khác.

Thấy vậy, nam tử đầu tiên là khẽ nhíu đôi mày tuấn mỹ, tựa hồ có chút suy tư, sau đó gương mặt nhìn trời một chút, tiếp theo từ trong ngực móc ra một khối khăn, chậm rãi trải trên mặt đất, cả người lập tức ngồi lên.

“A?”

Trợn mắt há hốc mồm! Quả thực là trợn mắt há hốc mồm!

Khi Tống Ngâm Tuyết mắt trừng lớn, một bộ dạng không dám tin nhìn nam tử thản nhiên ngồi trên cái khăn, khoe miệng của nàng, tựa hồ có chút run rẩy không thể nhận ra. A, sát thủ mua bán mạng người thấy máu như ăn cơm bữa, cư nhiên còn là một kẻ siêu cấp thích sạch sẽ? Chuyện này có quá châm chọc không?

Không nói gì nhìn nam tử, nhìn cái khuôn mặt tuấn mỹ kia, ngoại trừ trong trẻo nhưng lạnh lùng thì không có bất luận cái biểu lộ gì nữa, Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, trong nội tâm thở dài. Ai, một đứa trẻ thật tốt? Nhưng lại có cái bệnh quái đản này!

Gương mặt cẩn thận dò xét, trong nội tâm không ngừng tán thưởng.

Ừm! Nếu bỏ cái bệnh kỳ quái này, đơn thuần chỉ xét tướng mạo, nam tử trước mắt, tuyệt đối không thua bất kỳ một tên nào trong vương phủ trước kia! Thậm chí vì trên người hắn có một loại cảm giác lạnh nhạt tự nhiên trời sinh, khiến cả người hắn thoát nhìn tạo ra cảm giác xa cách và thần bí, cho nên về hình thể, nói tóm lại so sánh với mấy tên kia còn hơn một chút!

Ha ha, thật sự là không thể tưởng tượng được a, mỹ nam anh tuấn lạnh lùng, rõ ràng lại thích sạch sẽ! Trong mắt, đã tràn ngập ý cười, Tống Ngâm Tuyết lúc này, nhìn mặt bên tuấn mỹ của nam tử, cùng đường cong hoàn mỹ không một tí vết, trên miệng, không khỏi khẽ cười nói: “Này, ta gọi là Mạc Doãn!”

Người tên gì?”

Mạc Doãn!”Mạc” —— lấy từ họ mẫu thân của Nhữ Dương quận chúa (Mạc Ngọc) , “Doãn” cùng âm với Ngâm, làm tên, hôm nay hai chữ Mạc Doãn này, chính là tên giả dùng để lừa bịp người ngoài của Tống Ngâm Tuyết!

“Này, người tên gì? Cũng không thể cứ để cho ta ‘ này này ’ gọi người mãi a!” Nháy mắt, nở nụ cười nhìn hần. Nói thật, Tống Ngâm Tuyết lúc này, đối với nam tử trong treo nhưng lạnh lùng vô cùng thích sạch sẽ trước mắt này, trong lòng tràn đầy hứng thú, không ngại trêu chọc hần chơi!

“Tịch Mặc Lương!” Ngắn gọn, thật không có một lời nói dư thừa, nam tử lạnh lùng mở miệng, ánh mắt không khỏi chuyển sang chỗ khác, không nhìn tới vẻ mặt sáng lạng của Tống Ngâm Tuyết.

“Hử?” Vốn chỉ muốn trêu chọc hần, không phải thật sự muốn biết tên của hần, dù sao theo biểu hiện của hần lúc trước, không giống như là nguyên ý đem chi tiết tên họ bẩm báo cho người khác, nhưng ai ngờ hần lại ——”Người là Tịch Mặc Lương?” Mở to cặp mắt vui vẻ, Tống Ngâm Tuyết trêu chọc mà nói: “Ai? Lúc trước ta hỏi tên người, người đều lạnh lùng xa cách, làm hại ta nghĩ người vĩnh viễn sẽ không nói cho ta biết chứ! Tại sao hiện tại. . . .”

Trêu chọc mà nói, cộng thêm thần sắc khiêu khích, Tống Ngâm Tuyết quyết định tiếp tục trêu chọc hần, chính là lúc này, Tịch Mặc Lương tựa hồ không có một chút phản ứng, mặt lạnh, bộ dạng đương nhiên mở miệng nói: “Lần trước người nói không phải tên thật, cho nên ta cũng không cần phải nói cho người biết!”

“A! Vậy bây giờ sao người lại biết ta nói tên thật?” Nhếch mày, vẻ mặt chế nhạo, trong lòng Tống Ngâm Tuyết thật không ngờ, thì ra nam nhân mặt ngoài lãnh khốc, nói không nhiều lắm này, lại là tên già mồm cãi láo như vậy!

“Trực giác!” Lại giải thích bằng hai chữ đơn giản. Tịch Mặc Lương lúc này, đối mặt với sự châm chọc của Tống Ngâm Tuyết thì hần biểu hiện muốn giải quyết cho xong nợ, vô cùng bình thản! Đương nhiên, bình thản không phải vì hần tu dưỡng tốt, mà hần căn bản là lười nói.

“Lại là trực giác? Ta phát hiện đường đường là đại nam nhân tại sao cứ như nữ nhân nói chuyện trực giác!” Cho tới bây giờ cũng chưa từng đụng phải loại người như vậy, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy mới lạ, trong nội tâm cũng không nhịn được tăng thêm vài phần nghiên ngẫm, nhiều thêm vài phần hào hứng.

Nàng biết đại danh Tịch Mặc Lương hần, thiên hạ đệ nhất sát thủ, lãnh khốc, ít nói, tuấn mỹ phi phàm! Đối với việc làm ăn, luôn luôn hoặc là không tiếp, đã tiếp nhận tuyệt đối sẽ không thất thủ!

Hơn nữa nghe nói hần có một điểm cổ quái, đó là, tuy hần không tranh danh, không quan tâm cách nhìn cùng đánh giá của bất luận kẻ nào đối với mình, nhưng hần đối với tiền, nhưng lại phi thường chấp nhất!

Đương nhiên, tiền này, cũng không phải thể hiện bản thân hần tham tiền tài, mà là nói rõ sự lạnh lùng cùng coi trọng thù lao của hần! Bởi vì Tịch Mặc Lương hần, cũng không mua bán lỗ vốn! Là của hần, chính là của hần, hần nhất định phải lấy được! Mà đối với thứ không phải của hần, thì hần chẳng thèm ngó tới!

Chính là bởi vì chấp nhất với tiền thù lao, đã khiến hần chưa bao giờ thất thủ, mà chính là vì hần chưa từng thất thủ, cũng cam đoan hần luôn luôn nhận được tiền thù lao!

Toàn bộ đều làm việc bằng trực giác, cái nào giá cao, hần tiếp cái đó! Đây là phong cách làm việc trước sau như một của Tịch Mặc Lương! Cho nên kim bài thiên hạ đệ nhất sát thủ này, theo đạo lý mà nói, cũng không phải hư danh!

Ha ha, không thể tưởng tượng được Tư Đồ lão tặc, lần này chịu mất một số tiền lớn như vậy vì phương thuốc? Thật đúng là không phải dễ dàng a! Tống Ngâm Tuyết cử động trông mắt nhìn nhìn, vui vẻ nói: ” Cả nhà Hàn gia không phải ta giết, là do Tư Đồ lão tặc giết!”

“Là ai giết không quan hệ đến ta. Ta chỉ lấy tiền thù lao của ta thôi!”

Quả nhiên! Tống Ngâm Tuyết thử nói, liền nghe được câu trả lời không ngoài dự liệu của Tịch Mặc Lương. Tống Ngâm Tuyết không nói gì cong cong khóe môi, nói: “Người thật đúng là thẳng thắn!”

“Người nói nhiều quá!” Lạnh lùng quay đầu lại, Tịch Mặc Lương thẳng tắp nhìn Tống Ngâm Tuyết nét mặt tươi cười như hoa, tướng mạo tuấn tú bất phàm, nhưng chung quy vẫn mơ hồ lộ ra sự thanh tú của nữ tử, hai đạo mày kiếm đẹp mắt không khỏi nhíu lại một chỗ.

“Này , người nói cái gì!”

Bất mãn với lời nói của Tịch Mặc Lương, Tống Ngâm Tuyết trừng mắt hỏi lại, chính là không để nàng nhiều lời thêm, Tịch Mặc Lương trực tiếp đứng dậy, bắt đầu ưu nhã thu hồi cái khăn trên mặt đất.

” Nghỉ ngơi cũng đủ rồi, nên đi thôi!” Đứng lên, thu khăn vào trong ngực, Tịch Mặc Lương lạnh lùng nói. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết chưa từng bị người khác không đếm xỉa như vậy, lập tức không vui nhận mặt, bất mãn: “Này, Tiểu Lương Lương, ta còn chưa nghỉ ngơi đủ!”

“Câm miệng!”

Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết không biết sống chết kêu “Tiểu Lương Lương”, đầu lông mày Tịch Mặc Lương lại có chút không tự chủ được mà co lại. Hắn phụng phịu, chống lại khuôn mặt tươi cười vô cùng đáng đánh đòn trước mắt, hắn lạnh lùng tiến lên, một tay lấy vỏ kiếm để trên cổ Tống Ngâm Tuyết nói: “Chớ để cho ta nghe đến cái tên này nữa, nếu không.”

“Được, được, được! Ta không gọi là được chứ gì?” Một tay dùng cây quạt đẩy vỏ kiếm ra, Tống Ngâm Tuyết đứng lên vẻ mặt cười cười bất đắc dĩ, lập tức nàng lắc đầu, trừng mắt nhìn Tịch Mặc Lương thấp giọng nói thầm: “Này, đừng có xúc động được không! Dao kiếm không có mắt, nhờ không cẩn thận lại làm ta bị thương!”

Trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết là uy hiếp ngược lại, bảo hắn đừng có kiêu ngạo với mình như vậy, chú ý mình mà có chuyện gì hắn sẽ không có tiền mà cầm! Chính là nghe vậy, Tịch Mặc Lương vẫn bình thản không thèm động đậy, hắn chỉ lạnh lùng liếc nhìn, tiếp đó chuyển hướng, không nói một lời đi thẳng về phía trước.

“Haiiii! Nhìn thì cũng đẹp trai, kết quả lại là kẻ chán ngắt không biết khôi hài là gì! Tên Tiểu Lương Lương thật dễ nghe a? Vậy mà không chịu! Chẳng lẽ muốn ta gọi người là Tiểu Mặc Mặc chắc? Thật là!”

Nói thầm, vừa đi vừa lầm bầm, lúc này Tống Ngâm Tuyết không có phát hiện, phía trước nàng, trên gương mặt tuần mỹ phi phàm của Tịch Mặc Lương, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đã biến thành càng thêm lạnh lùng.

. Cứ như vậy, Tống Ngâm Tuyết một đường nói thầm còn Tịch Mặc Lương một đường trong trẻo nhưng lạnh lùng, bất giác màn đêm đã buông xuống.

“Ai nha, sắc trời đã tối, ta muốn nghỉ ngơi! Chúng ta tìm chỗ nghỉ qua đêm a!” Dứt lời la hét muốn nghỉ ngơi, Tống Ngâm Tuyết lúc này, dùng đôi mắt tinh nghịch đánh giá bốn phía, tìm kiếm mọi nơi một chỗ có thể nghỉ qua đêm.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn trời nói: “Đi thêm chốc lát, phía trước có một cái khách điểm.”

“Hả? Có khách điểm? Vậy được a, chúng ta đi nhanh đi!” Thoáng cái giống như tinh thần tỉnh táo lại, Tống Ngâm Tuyết vừa nghe nói phía trước có khách điểm, tất nhiên là lòng tràn đầy vui sướng chạy lên phía trước.

Kỳ thật, nàng cũng không phải không biết là phía trước có khách điểm, chỉ là cố ý muốn đùa giỡn Tịch Mặc Lương! Nam tử thích sạch sẽ như hắn vậy, nếu muốn hắn đóng quân dã ngoại bên ngoài, chỉ sợ sẽ rất là khó khăn a!

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ của Tịch Mặc Lương bởi vì vừa rồi đề nghị của mình mà hiện lên một tia chán ghét, Tống Ngâm Tuyết tâm tình rất tốt cười cười, tiếp đó đi lên phía trước.

“Lão bản, mang rượu và thức ăn tốt nhất lên đây!” Vào khách điểm, còn chưa ngồi xuống, Tống Ngâm Tuyết liền căng yết hầu hướng chủ quán hô.

“Dạ, Dạ! đến ngay! Đến ngay!” Vừa thấy hai công tử tuần tú phi phàm đi vào, điểm lão bản lập tức tiến lên thân thiện nghênh đón.

“Đồ ăn tùy tiện là được! Nhưng sớ phòng, chuẩn bị cho chúng ta một gian tốt nhất!” Bước vào cánh cửa, Tịch Mặc Lương mặt không biểu tình lạnh lùng nói với điểm lão bản, tiếp đó, liền lập tức tìm cái bàn

ngồi xuống.

Vừa nghe Tịch Mặc Lương yêu cầu như thế, điếm lão bản cũng không nói gì nữa, trực tiếp hiểu ý xoay người đi an bài.

Bên cạnh, Tống Ngâm Tuyết cau mày bất mãn nói: “Tại sao đồ ăn lại tùy tiện? Đi một ngày rồi, ta sắp đói chết! Còn nữa, tại sao chỉ một gian phòng? Ta không có thói quen ngủ chung với người khác!”

Liên tiếp phát tiết, Tịch Mặc Lương nghe xong nhú mày. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết, không nói gì thêm, chỉ khi chủ quán tiến đến hồi báo gian phòng cùng nước ấm đều đã chuẩn bị xong thì hắn lăm lăm lấy cánh tay mảnh khảnh của Tống Ngâm Tuyết, lập tức đứng dậy.

“Đem đồ ăn đến trong phòng đi!”

Lạnh lùng vớt xuống một câu, lời kéo Tống Ngâm Tuyết đi lên lầu, đẩy cửa phòng ra, kéo nàng đến bên cạnh bàn, Tịch Mặc Lương lập tức nhắc áo lên ngồi xuống.

“Người muốn cùng ta ở chung một gian phòng thật à?” Ngồi xuống theo, sau khi chủ quán đem đồ ăn lên, Tống Ngâm Tuyết vừa ăn, vừa không ngừng hỏi.

“Là người ở chung một phòng với ta!” không vui lên tiếng sửa quan hệ lại chủ và khách, Tịch Mặc Lương lạnh lùng ăn cơm. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười nói: “Được rồi, bất kể là ai ở chung phòng với ai? Nhưng kết quả đều là hai chúng ta phải ngủ chung! Ta rất không đồng ý! Bản công tử ta tuy nói là bị người bắt, nhưng cũng không thể vì thế mà mất danh tiết!”

Ngẩng đầu lên, đúng lý hợp tình nói, lúc này, Tịch Mặc Lương thấy Tống Ngâm Tuyết như vậy, trên khuôn mặt tuấn tú mơ hồ hiện lên một tia buồn bực.

“Người là nam tử?”

“Nam tử thì sao? Nam tử cũng có danh tiết!” Ăn sạch miếng cơm cuối cùng, đẩy bát đĩa ra, nàng thẳng thắn sấm vai kẻ vô lại.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương mặt lạnh, quyết định không để ý tới nữa, hắn xoay người, sau khi phân phó chủ quán dọn bát đĩa, lại bảo hắn đưa nước ấm tới, để tắm rửa một phen.

“Người muốn tắm rửa sao?” Nhếch mày, ngồi trên giường, nhìn chằm chằm Tịch Mặc Lương chậm rãi cởi bỏ y phục trước thùng tắm, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt nghiền ngẫm nói.

Đương nhiên, chính cô ta nhất định sẽ không chú ý chuyện miễn phí thưởng thức mỹ nam tắm rửa, chính là không biết sau này Tịch Mặc Lương biết mình đã từng hành động vô cùng vĩ đại như vậy, có buồn bực vì lỗi vốn hay không.

“Chắc chắc! Thân hình của người thật đúng là không tệ!” Mắt thấy Tịch Mặc Lương thích sạch sẽ, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi từng kiện từng kiện cởi bỏ y phục của mình, lộ ra dáng người trơn bóng thon dài cùng lồng ngực đẹp đẽ rắn chắc, con mắt Tống Ngâm Tuyết không khỏi có chút sững sờ, gương mặt cũng hơi ửng đỏ.

Dù sao, dù sao nàng cũng là xử nữ chưa hiểu việc đời, tuy loại hình ảnh này nàng đã từng xem không ít, nhưng cũng không phải tận mắt chứng kiến, cho nên cảm giác không mãnh liệt kích thích như thế này!

Hơn nữa, thân mình Tịch Mặc Lương lớn lên thật cực phẩm, lại thêm trường kỳ rèn luyện, cho nên dáng người so với người bình thường càng thêm trắng kiện đẹp mắt, vô cùng gợi cảm.

“Người. . . .” Mặt hơi đỏ lên nhìn Tịch Mặc Lương toàn thân trần truồng, nhắc chân bước vào trong thùng tắm, Tống Ngâm Tuyết liền tranh thủ chuyển mắt qua một bên, tránh để mình nhìn bộ vị riêng tư của hắn.

“Tư. . . .” Nhìn công tử tuấn tú nhắm mắt mà dưỡng thần trong thùng tắm, Tống Ngâm Tuyết điều chỉnh hô hấp, để dòng suy nghĩ miên man của mình bình tĩnh trở lại.

“Tư Đồ lão tặc kia lần này nhờ người tới giết ta, rốt cuộc trả người bao nhiêu tiền?” Giương khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt tất nhiên là nghiền ngẫm, Tống Ngâm Tuyết lúc này chậm rãi nói.

“Giá tiền là bí mật!” Tựa bên thùng, nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười nói, “Ta ra giá cao gấp hai hần mời người đi giết hần, vụ buôn bán này người tiếp không?”

“Tiếp! Nhưng phải đợi sau khi ta giao người cho hần, hơn nữa người còn mạng lấy tiền thù lao trả ta!” Ngẩn gọn, nói ra tôn chỉ cùng nguyên tắc tiếp nhận vụ của chính mình.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết thấy hần như vậy, không khỏi mỉm cười, lập tức thật thật giả giả gật đầu nói: “Được! Cứ quyết định như thế!”

Quay người lại, nằm xuống, nhìn tường, dù sao cái nên xem đã xem rồi, cái cần nhìn đã nhìn rồi! Cho nên hiện tại, chuyện duy nhất nàng cần làm, chính là ngủ!

Nằm ở trên giường, cảm thấy người đứng phía tấm xong, mặc quần áo, động tác ưu nhã, chậm rãi, không có bất kỳ một chút mất tự nhiên nào. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết giơ miệng cười cười, thần sắc vui vẻ, tiếp đó, cũng không để ý tới nữa, bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Rời đi ba tháng, thành công lừa gạt con mắt của bất luận kẻ nào, một chiêu chiêu “giả chết”, làm cho nàng triệt để thoát khỏi thân phận Nhữ Dương quận chúa, dùng thân phận “Tuyết công tử” Mạc Doãn xuất hiện trên giang hồ.

Chiêu “giả chết” này, Nhữ Dương quận chúa trước đây đã cùng Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền thương lượng ổn thỏa! Lấy cái chết che mắt, mượn cơ hội thoát ra khỏi sự bố trí, chờ đợi thời cơ tốt nhất đến.

Chưa bao giờ nghĩ tới thế lực Nhữ Dương quận chúa đúng là to lớn như vậy, nếu không phải mình kế thừa trí nhớ của nàng, chỉ sợ cả đời này, cũng không cách nào tưởng tượng những năm này, nàng đến tột cùng đã âm thầm làm cái gì.

Ám các Thất Sát, tổ chức thần bí cường đại như vậy, lại do Nhữ Dương sáng lập, chính là nhờ trí nhớ hiện lên, nàng mới biết, những thứ nàng chứng kiến chỉ là đỉnh của tảng băng chìm!

Nhữ Dương quận chúa, người thật sự là rất đáng sợ! Người còn nhỏ tuổi, lại có lòng dạ như vậy! Thành tựu như vậy! Vì lời thề, hứa hẹn trong lòng người, người lại có thể làm được như thế? Điều này không khỏi làm cho ta khâm phục, không thể không khiến ta bị thuyết phục hoàn toàn!

Là thật tâm thành ý, cũng là bất đắc dĩ! Nàng lựa chọn tuân hoàn theo những xếp đặt của Nhữ Dương quận chúa mà làm việc!

Bởi vì nàng biết, chính cô ta một mặt là đau lòng hết thấy những sự cố gắng của Nhữ Dương quận chúa trước đây, không hy vọng kế hoạch vất vả xây dựng của một nữ tử vì thân nhân mà ẩn nhẫn một đời, buông tha cho cả đời bị uống phí! Còn một phương diện đó là, nàng hôm nay thân là Nhữ Dương quận chúa, nếu như không làm như vậy, nàng cuối cùng sẽ chết trên tay Tống Vũ Thiên, cả đời gánh vác xú danh!

Nàng không cần! Nàng không cần! Nàng không muốn bị người khác quản chế, không muốn thấy người khác cuối cùng từng bước một đưa mình lên đoạn đầu đài! Cho nên, nàng phản kích, nàng phải phản kích.

Ba tháng này, nàng đã tại chậm rãi bố trí hết thấy.

Hành quân chiến tranh, nhất định phải bị thương, nhưng bởi vì có Vô Song, hần có thể chế luyện thành một loại thuốc đặc hiệu có thể giúp miệng vết thương khép lại nhanh hơn! Chỉ là loại thuốc này, trước mắt còn thiếu một vị thuốc dẫn, mà vị thuốc dẫn, lại đúng là bí phương gia truyền của Hàn phủ Kiều quốc.

Vì tìm phương thuốc này, tháng trước, nàng theo kế hoạch an bài tốt trước đó đi Hàn phủ Kiều quốc trộm phương thuốc, nhưng ai biết lúc nàng đến Hàn phủ thì chỗ đó đã bị Tư Đồ Phong giết hại sạch sẽ, chỉ để lại Hàn phủ chủ một mình liều chết.

Nàng tiến lên giúp đỡ, cứu Phủ chủ, trong hỗn loạn, làm cho Tư Đồ lão tặc trốn thoát, vốn định đem Hàn phủ chủ trở về, truy vấn phương thuốc, chính là bởi vì thương thế của hần thật sự quá nặng, trước khi tắt thở, hần giao nửa phương thuốc mà hần bảo vệ cho nàng, muốn nàng báo thù cho cả nhà!

Tư Đồ lão tặc ngay từ đầu cho rằng đã lấy được cả phương thuốc, hốt hoảng đào thoát, nào biết sau khi trở về mới phát hiện, hần mất nửa ngày công phu mà chỉ lấy được có nửa phương thuốc! Vì vậy mà thẹn quá

hoá giận, hấn khắp nơi gieo tin rằng Tuyết công tử giết hết cả nhà Hàn gia, còn tìm sát thủ đệ nhất thiên hạ tới giết nàng!

Kỳ thật Tư Đồ lão tặc làm như vậy cũng tốt! Dù sao nàng cũng đang muốn tìm hấn! Thứ nhất là báo thù cho Hàn phủ, thứ hai là đoạt lại nửa phượng thuốc kia! Nhờ đó mà giúpo nàng bớt đi không ít chuyện! Hôm nay, nàng chỉ cần đi theo Mặc Lương, nhất định có thể tìm được hấn.

Tống Ngâm Tuyết nghĩ tới đây, lúc này ánh mắt u ám mà âm trầm, nhìn thẳng vách tường, mơ hồ lưu động.

Hôm nay Tống Vũ Thiên một lòng nhận định là nàng chết, cho nên sự phòng bị nhất định sẽ lơ lửng hơn so với trước kia. Cho nên, chỉ cần nàng từng bước xấp xếp hết thầy, hành sự theo hoàn cảnh, đến lúc đó liên hợp với Tống Vũ Huyền, cho dù Tống Vũ Thiên hấn thế lực có lớn hơn, sâu hơn nữa, vẫn có thể đối phó. Kế thừa trí nhớ của Nhữ Dương quận chúa, liên tiện thể kế thừa hết thầy cảm tình của nàng đối với người khác! Kể cả sự yêu mến đối với Tống Vũ Huyền, hận thù với Tống Vũ Thiên, còn có cảm giác đối với đám phu quân trong phủ.

Kỳ thật ngoại trừ Vô Song, do Nhữ Dương quận chúa nhất thời cao hứng lừa gạt về, đối với những người khác, nàng tựa hồ cũng không có cái cảm tình đặc thù gì!

Bảo vệ Thư Ly cùng Kỳ Nguyệt, chỉ là không đành lòng chứng kiến bọn họ bị thương tổn, mà đối với Lâm Phong, hấn đã muốn tìm nơi tránh gió, nàng liền vừa vắn mượn hoa danh của hấn để thực hiện kế hoạch.

Sự xuất hiện của Tử Sở, căn bản là do Tống Vũ Thiên áp đặt, cho nên đối với vị hoàng tử thanh cao này, nàng tất nhiên là không có cảm tình gì.

Bất quá phải nói lại, những điều này là cảm giác của Nhữ Dương quận chúa, đối với Tống Ngâm Tuyết hiện tại mà nói, cái nàng vâng theo là cảm giác của chính bản thân nàng.

Trong lòng nàng, dù sao cũng sớm chiều tương đối lâu như vậy, ít nhiều gì cũng phải có tí xíu cảm tình! Lần này nàng giả chết, tuy đã lừa gạt được mọi người, nhưng lại không thể đào thoát khỏi con mắt của Vô Song, điều này làm cho lòng nàng, mơ hồ rung động.

Vân Vô Song, nam nhân lạnh nhạt tỏa ra mùi thuốc kia, nghĩ tới những hành động của hấn trong ba tháng này, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết liền vui vẻ một hồi.

Ta nên tin tưởng người ư, Vân Vô Song? Ta có thể tin tưởng người chứ, Vân Vô Song? Ở thế giới xa lạ nguy cơ tứ phía, đề phòng lẫn nhau này, ngoại trừ ca ca, người ta có thể tin tưởng, có thể là người sao?

Bên tai, một tiếng kêu của chim Thái Tước vang lên ngoài phòng, Tống Ngâm Tuyết nghe vậy khước miệng kê giường lên, trên mặt mơ hồ có sự vui vẻ. Bởi vì nàng biết, Thái nhi ở gần đây, vậy hấn, cũng nhất định sẽ đến đây.

101. Q.2 - Chương 5: Trái Tim Mơ Hồ Rung Động

Tịch Mặc Lương tắm rửa xong, đứng dậy ưu nhã mặc quần áo tử tế, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bàn, giờ phút này, gương mặt tuấn tú của hấn như nước, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thâm trầm nhìn Tống Ngâm Tuyết nằm trên giường, mặc dù quay lưng về phía hấn, nhưng khước miệng, lại mỉm cười vui vẻ, trong nội tâm không khỏi có một chút băn khoăn mơ hồ.

Hấn, rốt cuộc là một người như thế nào? Rõ ràng là đại nam nhân tướng mạo tuấn mỹ bất phàm, nhưng toàn thân từ cao xuống thấp lại luôn mơ hồ lộ ra sự mềm mại của nữ tử.

Nhưng nếu như nói hấn có chút mềm mại của nữ tử, hãy nhìn tính tình phóng túng của hấn, ngôn ngữ không kiềm chế được, dù xem thế nào cũng không giống!

Hấn chỉ cao tới cằm của mình, trong nam tử cũng không tính là cao, hơn nữa khung xương của hấn hơi gầy, khiến cho hấn thoát nhìn lại càng có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn. Hơn nữa biểu lộ hấn linh động, một đôi mắt có

thể nói là to luôn tràn đầy vui vẻ cùng sinh động, dù thân ở chốn cảnh thì hấn vẫn luôn bình tĩnh tiêu sái, hào quang chiếu rọi làm cho người ta không thể chống cự, không nhịn được muốn tới gần. Minh, muốn tới gần hấn? Cái ý nghĩ này, làm cho Tịch Mặc Lương không khỏi sửng sốt, tiếp đó phức tạp nhìn bộ dáng cười yếu ớt trên giường, ánh mắt càng thêm kiên nghị.

Vì cái gì? Lần đầu tiên hấn rõ ràng muốn tới gần một người! Mà người kia, lại là một nam tử? Tại sao có thể như vậy?

Tịch Mặc Lương hấn, mặc dù luôn luôn lạnh nhạt, đối với chuyện gì đều thờ ơ, nhưng hấn biết rõ khuynh hướng giới tính của mình, tuyệt đối là mỹ nhân như ngọc, mà không phải công tử phong lưu tiêu sái! Chính là vì cái gì. Hấn ta lớn lên rất đẹp, hấn biết! Chính là loại xinh đẹp này, không thuộc về khí chất dương cương của một nam tử, ngược lại là có chút nữ tử âm nhu.

Nữ tử âm nhu! Tại sao lại có nữ tử âm nhu? Chẳng lẽ. khi mấy từ "Nữ giả nam trang" này hiện lên trong đầu Tịch Mặc Lương, toàn thân hấn chấn động mạnh, nhưng lập tức lại chối bỏ rất nhanh.

Sẽ không! Với cái tính cách phóng túng, hành vi quái đản kia, làm sao có thể sẽ là nữ hài tử? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Gống như có cảm giác mãnh liệt, Tịch Mặc Lương lúc này, trong nội tâm hung hăng chối bỏ lý do này, đương nhiên là do hấn cảm thấy Tống Ngâm Tuyết không có đặc tính của nữ tử, nên sẽ không phải là nữ tử! Nhưng mà trừ điểm này ra, còn có một nguyên nhân mà hấn giấu trong lòng không nói ra, đó là: nếu như hấn ta thật sự là nữ tử, vậy mình vừa rồi ở trước mặt hấn thoát y, tắm rửa, chẳng phải là. Trên mặt, lập tức có cảm giác là lạ, tựa hồ là đang từ từ ửng hồng. Tuy Tịch Mặc Lương hấn là người thờ ơ lạnh lùng, nhưng hấn dù sao cũng có tư tưởng bảo thủ cổ đại, nếu bảo hấn không thèm để ý ở trước mặt một cô gái xa lạ trổ diễn thân thể của mình, thì hấn không cách nào bình chân như vại .

Đáng chết, hấn ta khẳng định không phải là nữ tử! Cau chặt mày, trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất hiện vẻ giận dữ cùng thất bại, nhìn Ngâm Tuyết lúc này nằm ở trên giường, ngọt ngào nhắm mắt lại, chốc chốc lại co chân, chốc chốc lại ôm chăn mền, tương ngữ cực kỳ không nhã nhặn, Tịch Mặc Lương ngồi bình tĩnh bất động, trong nhất thời cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nguyên bản, hấn dự định để hai người ngủ chung một giường, nhưng bây giờ, trong lòng của hấn mâu thuẫn như vậy, lại thêm tư thế ngủ của Tống Ngâm Tuyết làm cho hấn hết nói nổi, vì vậy cuối cùng của cuối cùng, Tịch Mặc Lương khê cản môi, để nguyên quần áo ngồi trên ghế nhắm mắt mà ngủ.

Tiếng hít thở đều đều chậm rãi vang lên, khi tinh thần Tịch Mặc Lương luôn bảo trì cảnh giác trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh tiến vào mộng đẹp thì trên giường, Ngâm Tuyết sớm đã ngủ nhẹ nhàng vui vẻ lúc này bỗng mở mắt ra, trong mắt một mảnh tỉnh táo. Đây là thói quen của nàng, khi nào cũng bảo trì một phần thanh tỉnh cuối cùng này. Ngày thứ hai, khi Tịch Mặc Lương mở mắt thì cái đầu tiên nhìn thấy, chính là khuôn mặt tươi cười khuynh thành tuyệt sắc của Tống Ngâm Tuyết.

"Tiểu Lương Lương, sớm a!"

Nghe thấy tiếng ân cần thăm hỏi của Tống Ngâm Tuyết, đứng lên, Tịch Mặc Lương không tự giác cau lông mày lại, lạnh giọng mà nói: "Ta nhớ ta đã nói với người!"

"Ha ha hôm trước khác nay khác!" Cười vô lại, tiện tay chỉ chỉ đồ rửa mặt một bên, Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói: "Người đến đây trước đi! Ta là người thích sạch sẽ!"

Liếc nhìn nàng, cuối cùng không nói gì, Tịch Mặc Lương lạnh lùng đi qua, bắt đầu rửa mặt.

Tống Ngâm Tuyết cười tủm tỉm nhìn hấn, không che dấu chút nào nói thẳng: "Người biết không? Người là nam nhân đầu tiên qua đêm cùng ta!"

Một câu có vẻ vô tâm, lại khiến Tịch Mặc Lương đang tại súc miệng sặc ngay tại chỗ ho khan một hồi, hấn vội vàng buông cái chén, giương mắt trừng Tống Ngâm Tuyết.

"Người trừng ta xong rồi sao? Ta đâu có nói sai!" Rất vô tội trừng ngược lại hấn, Tống Ngâm Tuyết vô tội bĩu bĩu miệng, vẻ mặt bất lương nói.

Sự thật mà! Ngoại trừ Tịch Mặc Lương ra, nàng thật sự còn chưa cùng bất cứ nam tử qua đêm cùng một chỗ, tỉnh lại cùng một chỗ! Tuy bọn họ không cùng giường, nhưng về tính chất. Ha ha, coi như cũng không khác biệt nhiều lắm!

Trêu tức nhìn khuôn mặt tuần tú của Tịch Mặc Lương có chút phát thối, tâm tình tốt đẹp, trong sự đắc ý, Tống Ngâm Tuyết phối hợp tiến lên, bắt đầu tự mình rửa mặt .

Sau lưng, Tịch Mặc Lương nhìn Tống Ngâm Tuyết như vậy, ngoại trừ sự buồn bực cực kỳ thì trong nội tâm lại mơ hồ có chút ngọt ngào quái dị. Đương nhiên, loại ngọt ngào này, chính là rất nhỏ bé, rất nhỏ đến hẳn cơ hồ không phát giác ra.

Người là người đàn ông đầu tiên cùng ta qua đêm! Câu nói khiêu khích này, bao hàm mấy tầng ý tứ.

Theo góc độ của Tống Ngâm Tuyết, nàng chỉ là muốn nói mấy lời mập mờ đến đùa giỡn người băng trước mắt này. Mà theo góc độ của Tịch Mặc Lương, lại sinh ra ra các loại lý giải khác.

Đương nhiên, hẳn kỳ thật cũng biết Tống Ngâm Tuyết là cố ý trêu chọc mình, chính là sau khi trải qua một phen đấu tranh tư tưởng tối hôm qua, hẳn luôn chẳng biết cố ý hay vô ý đem Tống Ngâm Tuyết xem thành nữ nhân. Tuy dưới đáy lòng hẳn liệu mạng tự nói với mình Tống Ngâm Tuyết là “Tuyết công tử” , hẳn tuyệt đối không phải là nữ tử, chính là ý thức, lại không bị không chế cho rằng như vậy.

Người là người đàn ông đầu tiên cùng ta qua đêm, người là người đàn ông đầu tiên cùng ta qua đêm một chỗ. Bên tai, không ngừng vang lên những lời này, chính là không biết vì cái gì sau khi nghe được, trong đầu Tịch Mặc Lương, cũng chỉ còn lại có mấy chữ này : người là người đàn ông đầu tiên của ta, người là người đàn ông đầu tiên của ta. Ta là người đàn ông đầu tiên của hẳn?

Trong thoáng chốc, có một loại tê dại mơ hồ lan khắp toàn thân, mặt Tịch Mặc Lương thất thần, gương mặt ngơ ngác nhìn, vì suy nghĩ miên man của chính mình, vì chuyện không đâu vào đâu của mình.

Mà trước mặt, sau khi Tống Ngâm Tuyết rửa mặt xong, gương mặt nhìn Tịch Mặc Lương, mặc dù có chút kinh ngạc với biểu lộ hẳn giờ phút này, bất quá nàng không truy hỏi đến cùng, mà sửa sang lại xiêm y, đứng thẳng chờ đợi chuẩn bị đi.

Biểu lộ nghiền ngẫm, thần sắc trêu tức, Ngâm Tuyết giờ phút này Tống vẻ mặt hào hứng nhìn Tịch Mặc Lương, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Bất quá bây giờ nàng không biết trong đầu Tịch Mặc Lương nghĩ cái gì, nếu nàng biết được, có người vì đem lời của nàng lý giải thành mình là người đàn ông đầu tiên của nàng mà cảm thấy âm thầm rung động, chỉ sợ sắc mặt nàng giờ phút này, cũng sẽ không tốt nổi a. Ra cửa, rời khỏi khách điểm tiếp tục đi. Theo như ý tứ của Tịch Mặc Lương, đêm nay hẳn có thể đem nàng giao cho Tư Đồ lão tặc, sau đó lấy tiền thù lao.

“Ai, Tiểu Lương Lương! Người đừng quên, người đã đáp ứng ta nhận gấp đôi tiền thù lao giúp ta giết Tư Đồ lão tặc nha!” Trên đường đi, Tống Ngâm Tuyết vẫn phát huy bản lĩnh lắm nhảm chết người không đền mạng của nàng, mặc Thái nhi một đường đi theo, nàng hướng Tịch Mặc Lương nói không ngừng.

“Vậy còn phải xem người cuối cùng có còn mạng không mới được!” Cuối cùng bất đắc dĩ khi nàng cứ mở miệng là kêu một tiếng Tiểu Lương Lương, Tịch Mặc Lương rốt cuộc mệt mỏi chẳng thèm lên tiếng nhắc nhở nữa, cam chịu để cho nàng gọi.

Từ phản cảm đến cam chịu, cũng không thấy khác thường, chưa tới một ngày, Tống Ngâm Tuyết đã dùng sự trêu đùa, quái đản của nàng lặng lẽ phá vỡ tường băng dày lạnh nơi đáy lòng Tịch Mặc Lương ra một cái lỗ, nhẹ nhàng rót vào một dòng nước ấm, khiến cho nó chậm rãi, từng chút từng chút hòa tan.

“Ai nha, Tiểu Lương Lương, đừng vô tình như vậy! Chúng ta đều là người quen, đơn giản chút đi mà!” Nháy mắt ra hiệu hướng hẳn biểu lộ ý tứ của mình, Tống Ngâm Tuyết lúc này, mặc dù trên mặt vui cười, nhưng dưới đáy lòng, cái gì cũng rất rõ ràng.

“Đây là nguyên tắc của ta!”

Lạnh lùng cự tuyệt nàng lôi kéo cảm tình, Tịch Mặc Lương mặt lạnh, cố gắng ngăn chặn sự ảo não nơi đáy lòng, không khỏi bước nhanh hơn. Tại sao có thể như vậy? Không phải vừa rồi trong lòng đã hạ quyết định

sao, bất luận nàng nói cái gì, hắn cũng không để ý tới sao? Tại sao giờ phút này vừa nghe nàng trêu chọc, hắn lại nhịn không được phải đáp lời?

Tại sao phải như vậy? Vì lý giải! Mặt hắn càng lạnh hơn, trên mặt một mảnh hàn băng, Tịch Mặc Lương lúc này, trong lòng bị đè nén, không khỏi bực bội!

Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng không khống chế được như hôm nay! Hắn luôn luôn vô cùng lạnh lùng, một khi quyết định tốt chuyện gì, tuyệt sẽ không thay đổi!

Chính là hôm nay, trong vô thức, hắn đã một lần lại một lần khống chế không nổi chính mình đáp lại lời nàng! Tuy hắn nói rất ngắn gọn, rất lạnh lùng, nhưng đối với hắn mà nói, quả thật đã phá lệ không khống chế được!

Tại sao có thể như vậy? Phiền muộn liếc nhìn khuôn mặt tuấn tú tươi cười tiêu sái khuyển thành trước mắt, Tịch Mặc Lương đang chuẩn bị mở miệng bảo nàng đừng cười, nhưng ngay lúc này, từ bốn phía xông ra vài tên tay cầm đao kiếm, xem bộ dạng bọn hắn, hắn là chờ đợi ở đây đã lâu.

” Tịch Mặc Lương, xem hôm nay ngươi còn chạy đi đâu? Lúc này, huynh đệ chúng ta toàn bộ ra quân, nhất định phải chặt đầu ngươi, an ủi đại ca linh thiêng trên trời của chúng ta!”

Mấy người tay cầm kiếm mặt mũi hung thần ác sát, trong mắt lộ ra ánh sáng cừu hận, một bộ dạng hận không thể đem Tịch Mặc Lương lột da lột thịt.

Tống Ngâm Tuyết vừa thấy tình hình này, nhún vai, thức thời thoái lui qua một bên, bởi vì nàng tin tưởng, bằng thực lực của Mặc Lương, muốn đối phó cái vài tên tôm tép nhãi nhép này, tuyệt đối là chuyện dễ như bỡn !

Tịch Mặc Lương nguyên bản trong nội tâm đang âm thầm bị sự tức giận đè nén , đúng là không có chỗ phát tiết. Vừa vặn lúc này đến mấy người, nhìn kỹ, chính là nhiều tháng trước hắn đi qua một rừng cây thì trông thấy có một đám sơn tặc đang xâm phạm một nữ tử, vì vậy hắn thuận tay liền giải quyết tên đại ca cầm đầu kia, mà đám người còn lại, tất nhiên bị cái biến cố kinh hãi này làm cho hết hoảng chạy tứ tán!

Nguyên bản đối với mấy chuyện cỏn con này, hắn tuyệt đối không nhớ được, chỉ bởi vì lúc ấy, có người nói muốn đến báo thù, vì vậy dưới sự khinh thường, hắn liền nói tên cho bọn họ, cũng thuận tiện nhớ kỹ tướng mạo một người trong đó.

” Tịch Mặc Lương, hôm nay năm người chúng ta cùng đến, nhất định phải giết ngươi tể đại ca!” Rất nhanh triển khai trận pháp, bao quanh Tịch Mặc Lương, quơ kiếm tùy thời tiến lên.

“Nhị ca, chớ dông dài cùng hắn, chúng ta lên!” Bên cạnh, bất mãn có người nói nhảm, một người trong đó tiến thẳng lên, vung kiếm trong tay hung hăng đâm tới trước.

“Muốn chết!” Thấy vậy, Tịch Mặc Lương mặt lạnh lùng, tay vừa động, kiếm thoáng cái từ trong vỏ thoát ra, tiếp đó kiếm quang lóng lánh, thân ảnh vọt tới phía trước, thẳng tắp đến bên cạnh người kia.

Chỉ nghe”A ——” một tiếng, trong bạch quang, người nọ hét lên rồi ngã gục, nhanh đến cơ hồ thấy không rõ động tác. Thấy vậy, bốn người còn lại, người nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng mọi người có chút sợ hãi, do dự nhất thời không biết có nên tiến lên hay không.

“Kế tiếp!” Chấp kiếm, mặc máu trên lưỡi kiếm chậm rãi chảy xuôi theo thân kiếm, cuối cùng từ mũi kiếm một giọt hai giọt nhỏ xuống, Tịch Mặc Lương mặt lãnh khốc, khí tức tử vong chậm rãi từ trên người hắn phát ra.

Thật là quá nhanh, nhanh đến cơ hồ không thấy rõ hắn ra tay thế nào, lão Lục liền thẳng tắp té trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Tịch, Tịch Mặc Lương! Ngươi lại giết một huynh đệ của chúng ta!” Hận đến không biết trút vào đâu, nhìn huynh đệ bị chết lần nữa, bốn người còn lại hàm răng va vào nhau lạch cạch.

“Kế tiếp!” Không để ý tới chuyện khác, thâm nghĩ nhanh chóng giải quyết chương ngại phiền lòng trước mắt, Tịch Mặc Lương lúc này chậm rãi giơ kiếm lên, lạnh lùng từng bước từng bước nhắm ngay người trước mặt.

“Ai, rõ ràng là đi chịu chết, lại cứ không chịu suy nghĩ! Ta mà là các người a, đã sớm chạy, cần gì phải tự đứng đi chịu chết! Không biết cái gọi là ‘ Núi xanh còn đó, không sợ thiếu củi đốt ’ sao! Ha ha!”

Lúc này, khi bầu không khí hết sức khẩn trương căng thẳng thì một bên, một giọng nói trêu chọc liền vui tươi hơn hờ truyền đến.

“Người là ai?” Cau mày, bất mãn trừng mắt nhìn bạch y nam tử lên tiếng quấy nhiễu bọn họ, mấy tên sơn tặc hung dữ nói.

“Như người thấy đó, ta là tù binh của hắc!” Vươn tay chỉ chỉ Mặc Lương, vẻ mặt cười bất lương. Nghe vậy, mấy tên kia hồ nghi nhìn nàng một chút, nghi ngờ hỏi: “Người. . . .”

“Ta thật sự là tù binh của hắc, bị hắc chộp tới đổi tiền thù lao! Ai, ta nói các đại ca, các người rõ ràng đánh không lại hắc, cần gì phải đi chịu chết ? Còn không bằng giống ta, ngoan ngoãn bó tay chịu trói!”

Tiêu sái thản nhiên đưa cây quạt, vẻ mặt bình tĩnh không sợ hãi, Tống Ngâm Tuyết lúc này, tùy ý hướng bọn họ khoát khoát tay, khuyên: “Đi thôi! Chờ các người luyện võ công trong hai năm thật tốt lại đến tìm hắc phân cao thấp a! Các người bây giờ, còn chưa bằng một ngón út của hắc! Thiệt là, khiến cho ta cũng chẳng muốn xem tiếp nữa!”

“Cái này. . . .” Vừa nghe mấy lời rất là có đạo lý của Tống Ngâm Tuyết, bốn người trong lòng cũng hiểu được. Vì vậy với tất cả sự khó xử, bọn họ sau khi nhìn nhau một phen, cuối cùng hạ quyết tâm, hướng Tống Ngâm Tuyết cảm ơn: “ Hôm nay công tử có ơn cứu mạng khuyên nhủ, chúng ta ghi nhớ trong lòng, ngày khác có duyên gặp lại, sẽ dốc lòng tương báo!”

Ôm quyền xoay người mà đi, hoàn toàn không để mắt đến Tịch Mặc Lương khí thế bưng bưng bên cạnh, hắc thấy bốn người sau khi tạ ơn Tống Ngâm Tuyết liền chạy đi rất nhanh, trong nội tâm rất là khó chịu nhìn Tống Ngâm Tuyết, khẩu khí lạnh như băng nói: “Người cứu bọn họ?”

“Không cứu gì cả! Chỉ là không muốn bọn họ lãng phí thời gian của ta mà thôi!” Cười cười khép cây quạt lại, dùng mắt ra hiệu bọn hắc chạy nhanh chút, Tống Ngâm Tuyết lúc này , sắc mặt thật thật giả giả, khiến Tịch Mặc Lương trong nội tâm nghi hoặc một hồi.

Hắc chẳng lẽ cứ như vậy muốn đi chịu chết sao? Cách Tư Đồ Phong làm người hắc biết rõ, tâm ngoan độc thủ đoạn tàn bạo, giết người như ngóe, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn! Tuy hắc không rõ lắm hắc ta vì cái gì nhất định phải đoạt phương thuốc này, nhưng mà từ bộ dạng tình thế bắt buộc đó có thể thấy được, một khi Tuyết công tử này rơi vào tay hắc, hắc tuyệt đối sẽ không buông tha hắc đơn giản như vậy!

Tuyết công tử này, tuy hắc có chiêu thức tinh diệu, nhưng mà nội lực không ổn, căn bản không phải là đối thủ của Tư Đồ Phong! Một khi hai người bọn họ chạm mặt, hắc khẳng định đánh không lại Tư Đồ Phong! Đã đánh không lại Tư Đồ Phong, chẳng phải không thể nghi ngờ là tiến đến chịu chết sao?

Vì cái gì? Vì cái gì biết rõ kết quả như vậy, biểu lộ hắc vẫn tràn đầy tin tưởng vui vẻ? Thậm chí muốn đi nhanh một chút?

Trên đường đi, hắc đã thả chậm tốc độ, bởi vì không biết bắt đầu từ lúc nào, trong nội tâm chính hắc đã bắt đầu có chút cảm giác không muốn giao hắc ta cho Tư Đồ Phong .

Không muốn giao hắc cho Tư Đồ Phong? Cái ý tưởng này đột nhiên mãnh liệt chấn kinh tâm hồn của hắc! Giương mắt, vô cùng phức tạp nhìn nàng, Tịch Mặc Lương khó hiểu, chậm rãi đi theo sau lưng.

Hắc cũng không phải là người nhiều chuyện, tiếp nhận nhiệm vụ, giết người, cầm tiền thù lao, cho tới bây giờ công tác đều liên tục, lạnh lùng không có nửa điểm do dự, chính là không biết vì cái gì lần này, thì lòng hắc lại không chịu khống chế muốn đi tìm tội nghiên cứu, không có nguyên nhân, chỉ là trực giác mách bảo muốn đi mà thôi.

Rốt cuộc, hắc làm sao vậy? Tịch Mặc Lương giương mắt, thẳng tắp nhìn qua, trong mắt đầy khó hiểu, nghi hoặc! Mà lúc này, bóng hình đằng trước đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười khuynh thành vô cùng sáng lạng, cứ như vậy không phòng vệ chút nào thẳng tắp đụng vào trong lòng hắc, đụng đến chỗ sâu nhất trong lòng hắc, ở đó lặng lẽ chôn xuống một hạt giống, đợi sau này mọc rễ, nảy mầm. . . . Trên đường

đi, khi Tịch Mặc Lương tự hỏi, cùng với Tống Ngâm Tuyết trêu chọc, hai người bất tri bất giác đã tới địa điểm ước định cùng Tư Đồ lão tặc.

“Không tệ! Không hổ là thiên hạ đệ nhất sát thủ, làm việc đúng là sạch sẽ hiệu quả!” Lúc này, Tư Đồ Phong là một nam tử năm mươi tuổi trên mặt đầy râu dài trắng xóa, vừa nhìn thấy Mặc Lương đứng hèn dẫn theo Tống Ngâm Tuyết đến, không khỏi lòng tràn đầy mừng rỡ mở miệng gật đầu tán dương.

“Người ở đây rồi, người muốn gì thì tự đi đòi a!” Lạnh lùng, không nhiều lời, tại dưới sự thúc giục của Tống Ngâm Tuyết cùng nổi rối rắm trong lòng, Tịch Mặc Lương quyết định lạnh lùng, không vì một nam tử mà phá vỡ nguyên tắc trước sau như một của hắn.

“Tốt! Đây là tiền thù lao của người! Lão phu cho tới bây giờ lờn nói lời giữ lời!” Đưa tay ném ra một cái túi gấm, khi nhìn tới Tịch Mặc Lương vươn tay tiếp được thì Tư Đồ Phong không khỏi nở nụ cười, “Tuy lão phu đã thanh toán tiền thù lao, nhưng vẫn mời Tịch thiếu hiệp đợi một lát hãy đi, chờ lão phu cầm được phương thuốc, việc thanh trừ này, còn phải làm phiền thiếu hiệp giúp một tay!”

Ý tứ của Tư Đồ Phong là Tịch Mặc Lương đợi tí nữa sau khi hắn lấy được phương thuốc, động thủ giúp hắn giết Tống Ngâm Tuyết. Nghe vậy, mặt lạnh, cũng không nói gì, Tịch Mặc Lương chậm rãi thối lui đến một bên.

“Ha ha, Tuyết công tử! Không thể tưởng tượng được người cũng có hôm nay! Ta vốn nghĩ người lợi hại như thế nào? Thì ra bất quá cũng như thế mà thôi!” Xem xét tình hình, rõ ràng cho thấy mình người đông thế mạnh, Tư Đồ Phong dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo cười lạnh một tiếng, ngữ khí âm tàn: “Hừ, xú tiểu tử! Ngày đó nếu người không xuất hiện, phá hỏng việc tốt của Lão Tử, Lão Tử ta đã sớm lấy được phương thuốc gia truyền của Hàn gia, dâng lên cho chủ thượng đòi ban thưởng rồi, cần gì đến phần thưởng cái rắm cũng không có còn chọc chủ thượng thoả mạ, hao hết tâm tư đi khắp thiên hạ tìm người!”

“Thì ra Tư Đồ lão tặc người bị thảm vậy sao? Vậy thì thật là ngượng ngùng!” Cột nả nhìn nét mặt già nua thịnh nộ của Tư Đồ Phong, Tống Ngâm Tuyết chế nhạo nói, hơn nữa vừa nói vừa không ngừng lắc đầu, tỏ vẻ tiếc hận.

Đem loại chế nhạo này của nàng xem thành sự sợ hãi trước khi chết, Tư Đồ Phong lúc này quát lạnh một tiếng, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: “Hừ, hiện tại biết sợ rồi sao? Muốn cầu tha? Đã muộn rồi! Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người! Tiểu tử người chuẩn bị báo mộng, bảo người nhà người đốt cho người nhiều giấy tiền vàng bạc chút a!”

“Ừm! Tư Đồ lão tặc người nói không sai! Nên đốt thêm chút giấy, bất quá không phải đốt cho ta, mà là — cho các người!” Liếc mắt qua đám người đứng phía trước, Tống Ngâm Tuyết tiêu sái vung cây quạt, vẻ mặt tươi cười nghiền ngẫm.

Nghe vậy, Tư Đồ mũi Phong hận đến nghiến răng kèn kẹt, nổi giận nói: “Tiểu tử người chết đến nơi còn kiêu ngạo như vậy! Nhanh, giao phương thuốc ra đây! Nếu người chịu ngoan ngoãn giao ra, ta có lẽ sẽ hạ thủ lưu tình, cho người được toàn thân!”

“Cho ta được toàn thân? Vậy ta phải cảm ơn người? Tư Đồ lão tặc!” Cười cười liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt khinh thường. Lúc này, Tư Đồ Phong rút cuộc nhẫn nhịn lửa giận không nổi nữa, lớn tiếng giận dữ mắng: “Tiểu tử giỏi lắm, người đúng là không biết xấu hổ! Mau giao phương thuốc ra đây!”

“Ha ha, phương thuốc ở trên người của ta, muốn ta giao ra khẳng định là không có khả năng! Có bản lĩnh thì chính mình đến đoạt đi!”

“Khá lắm, tiểu tử! Đây là tự người nói!” Vừa thấy Tống Ngâm Tuyết lúc này trên mặt tràn đầy khinh thường cùng khiêu khích, mặt Tư Đồ Phong trầm xuống, thân thể nhảy lên thẳng tắp công tới hướng Tống Ngâm Tuyết.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương bên cạnh cảm thấy có chút khẩn trương, cả trái tim cũng rung rinh theo hai người đã bắt đầu giao thủ trước mắt, tay cầm kiếm, cũng không nhịn được nắm lại thật chặt.

Võ công của hắn, khẳng định không bằng Tư Đồ Phong a!

Mắt thấy Tống Ngâm Tuyết không cần nội lực tránh né công kích mãnh liệt của Tư Đồ Phong đang lửa giận công tâm, cũng không ngừng trêu đùa, đáy lòng Tịch Mặc Lương, sớm cũng không chịu không chế âm thầm hạ quyết định. Một khi tình huống không tốt, hắn sẽ lập tức tiến lên cứu hắn ta, quản khi gió cái gì nguyên tắc với không nguyên tắc!

“Xú tiểu tử, ngươi chịu chết đi!” Mấy phen giao thủ, Tư Đồ Phong tức giận vì Tống Ngâm Tuyết phòng thủ mà không chiến đấu, kết quả là hắn muốn nhanh chút chấm dứt cuộc chiến, mạnh mẽ từ trong tay áo cầm ra một bả phân tắng, thẳng tắp vung tới phía trước.

“Nếu như là dụng độc, vậy ngươi hãy tìm ta đi!”

Lúc này, đang lúc Tư Đồ Phong đưa tay vung phân tắng vào Tống Ngâm Tuyết, từ bên hông, một thân ảnh thần nhiên rất nhanh vọt qua, bay trên không duyên dáng chuyển mình, tiếp đó thẳng tắp rơi xuống trước mặt Tống Ngâm Tuyết, không chút chần chừ một tay thoải mái chặn tất cả bột phân trước mặt, chậm rãi thả tay xuống, vẻ mặt tuấn tú lạnh lùng nói với người phía trước, trong mắt lấp lánh ánh sáng nguy hiểm.

102. Q.2 - Chương 6: Vô Song Ra Tay

“Ngươi là ai? Dám phá ngang chuyện tốt của ta!” Vừa thấy độc phần của mình bị người khác thoải mái hóa giải, Tư Đồ Phong kinh ngạc, hung hăng nói .

Nghe vậy, Vân Vô Song thả tay xuống, vẻ mặt lãnh mị ngược mắt, đáy mắt hắn có ánh sáng nguy hiểm chớp động, “Ngươi muốn chơi độc? Vậy thì thật là tốt! Ta có nhiều món chưa từng chơi, hôm nay vừa vặn tìm người luyện tay một chút!”

Nhu hòa, lại mang theo khí tức lạnh lùng tử vong, lúc này Vân Vô Song che trước mặt Tống Ngâm Tuyết, nhẹ nhàng chậm rãi nói.

Nghe vậy, Tư Đồ Phong thịnh nộ, hắn trợn mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn tú như gió mát của Vân Vô Song, cảm giác hờn dỗi không ngừng dâng đầy lồng ngực.

Mụ nội nó! Hắn gần đây đúng là xui xẻo tám đời mà? Tại sao luôn đụng phải mấy tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng ư phá rối chuyện tốt của hắn thế này! Thực con mẹ nó xui!

Đầu tiên là có Tuyết công tử, khi hắn mười phần chắc chín sắp lấy được phương thuốc thì mò tới quấy rối, hiện tại tiểu tử tuấn tú này, khi hắn sắp giết được Tuyết công tử, lại tới chặn ngang ! Con mẹ nó chẳng lẽ hắn không phát uy, bọn họ coi hắn là mèo bệnh sao? Được lắm! Bọn họ dám xem thường hắn? Vậy hắn sẽ tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ !

“Hừ, xú tiểu tử! Đừng nói lời ngông cuồng! Lão Tử ta không sợ ngươi! Ngươi chờ đó cho ta! Lão Tử tới đây!” Ra hiệu đám người hai bên trái phải xông lên, hai mắt Tư Đồ Phong lúc này hung dữ trừng Vân Vô Song, vẻ mặt khiêu khích.

Hắn cũng không tin, với thực lực của hắn hôm nay, cộng thêm Tịch Mặc Lương, lại giết không chết hai xú tiểu tử miệng còn hôi sữa kia!

“Cam tâm tình nguyện phụng bồi!” Cười nhạt nhìn nhìn Tư Đồ Phong, Vân Vô Song giờ phút này vẻ mặt tươi cười nhu hòa, hắn ngoái đầu liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết sau lưng, sau khi hướng nàng nháy mắt một cái, lại chuyển mắt lạnh lùng nhìn phía trước.

Chứng kiến một màn này, Tịch Mặc Lương không biết vì cái gì, trong nội tâm trào lên một tư vị khó hiểu! Nói không ra là cái gì, tóm lại cảm giác vô cùng buồn bực.

Người nam nhân này là ai? Vì cái gì có vẻ rất thân mật với hắn.

Giương mắt nhìn chằm chằm, thấy Mạc Doãn từ khi người nam tử này đến, bộ dạng liền thoải mái vui vẻ, hắn lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vì cái gì lại chọn lúc này mà đến? Vừa rồi khi Tư Đồ Phong hướng Mạc Doãn vung độc phần thì hắn cũng đã chuẩn bị tiến lên ngăn cản! Chính là ai biết chỉ chậm một nhịp, kết quả nửa đường lại bị nam tử đáng chết này vượt lên trước rồi? Thật là không hài lòng!

Tịch Mặc Lương âm thầm không chế suy nghĩ của mình. Lúc đó, Tư Đồ Phong căng hai mắt, ra hiệu thủ hạ đồng loạt xông lên.

Vừa thấy một đám ô hợp tiến lên, Vân Vô Song cười lạnh một tiếng, phi thân tiến lên kéo một người qua, một tay nặng nề vỗ trên ngực hắn, lúc hắn ngã xuống đất, bàn tay linh xảo túm lấy kiếm trong tay người nọ, tiếp đó duyên dáng vạch lên kiếm quang hình cung, vọt tới đám người kia.

Tống Ngâm Tuyết thủy chung vẫn giương mắt nhìn Vô Song tài giỏi xông pha giữa quân địch, nhìn khuôn mặt tuần tú, nụ cười thanh nhã kia, cùng với thần sắc sau khi giết người vậy máu tươi nhưng ngay cả mắt cũng không nháy, trong nội tâm khẽ mỉm cười. Vân Vô Song sao. Đây là lần đầu tiên nàng trông thấy hắn ra tay! Tiêu sái tuyệt đẹp, nhanh mà hung ác đầu vào đấy, thân thủ gọn gàng, đủ để nói rõ võ công của hắn không kém.

Sau một phen đánh nhau cũng không thể coi là kịch liệt, khi một tên binh tằm tướng cá cuối cùng ngã xuống, Vô Song cầm kiếm nhuộm đầy máu tươi trong tay thẳng tắp ném tới trước mặt Tư Đồ Phong, vẻ mặt lãnh đạm, nhàn nhạt mà nói: “Kế tiếp, đến phiên ngươi!”

“Ngươi! Ngươi muốn mạng của ta? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy!” Vừa thấy tình huống này Tư Đồ Phong có chút kinh ngạc, nhưng còn chưa đạt tới tình trạng làm cho hắn đại loạn.

Hắn lúc này, cười lạnh một tiếng, đối diện với Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói: “Xú tiểu tử, vẫn còn có chút bản sự! Cư nhiên còn âm thầm mời một kẻ lợi hại như vậy tới giúp đỡ! Hừ, Lão Tử quả nhiên là coi thường ngươi! Bất quá không quan trọng, ngươi có người giúp đỡ ta cũng có, hơn nữa sự lợi hại tuyệt đối không kém ngươi!”

Hai mắt dương dương tự đắc nhìn Tịch Mặc Lương, nghĩ thầm ta có sát thủ đệ nhất thiên hạ trợ giúp, dù cho đồng bọn của ngươi có lợi hại cũng vô dụng! Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, muốn giết các ngươi? Đây còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao!

Tư Đồ Phong lập tức khoan thai đi lên, thần sắc ngạo mạn không ai bì nổi. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết trầm thấp cười một tiếng, tiếp tục mở miệng nói: “A, giúp đỡ ngươi? Vị nào? Chỉ ta xem!”

“Tiểu tử ngươi không cần phải phát cuồng! Cái này còn cần chỉ sao? Ở đây trừ ngươi cùng tiểu tử tuần tú giúp đỡ ngươi ra, cũng chỉ còn lại một mình Mạc Lương công tử!” Tức đến không biết trút vào đâu, cảm thấy hắn căn bản là cố tình gây sự! Tư Đồ Phong nghe vậy, không khỏi xụ mặt, hai mắt căm giận trừng hắn.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nghiêng ngẫm nhíu mày, vẻ mặt hào hứng nhìn về phái Tịch Mặc Lương bên cạnh, kéo dài giọng nói: “A ~ thì ra người Tư Đồ lão tặc nói là Tiểu Lương Lương a? Rõ rồi! Bất quá điều ta không dám xác định chính là, hắn rốt cuộc, có thể giúp ngươi hay không đây?”

Giương mắt bình tĩnh nhìn Tịch Mặc Lương, đôi mắt sáng chói như sao như là đang xác định. Thấy vậy, Tịch Mặc Lương chú ý tới tầm mắt của nàng, không khỏi chuyển mắt thẳng tắp đối mặt, trong mắt mơ hồ không rõ, nhưng lại như có ngàn lời muốn nói.

“Mạc Lương công tử, xin hãy thực hiện thỏa thuận của chúng ta, giết Tuyết công tử này cho ta!” Tư Đồ Phong không tin, chỉ tay vào Tống Ngâm Tuyết, hung hăng nói với Tịch Mặc Lương.

Nghe vậy, Tịch Mặc Lương dịch chuyển tầm mắt nhìn qua, không đếm xỉa tới Tư Đồ Phong, lạnh lùng mở miệng: “Thứ cho Mạc Lương không thể tòng mệnh! Trách nhiệm của Mạc Lương vừa rồi đã hết, lúc này sẽ không cùng các hạ tiếp tục bất cứ cái quan hệ mua bán gì nữa!”

“Cái gì, Tịch Mặc Lương? Ngươi muốn cầm tiền không làm việc! Danh dự của ngươi để ở đâu? Nguyên tắc của ngươi ở đâu!” Vừa nghe Mạc Lương lúc này nói như vậy, Tư Đồ Phong kinh hãi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sợ hãi nghĩ, không phải, chắc chắn không phải.

“Ha ha, Tư Đồ lão tặc, xem ra Tiêu Lương Lương cũng không giúp ngươi rồi sao! Thế này nên làm gì cho phải đây?” Tự hỏi dùng cây quạt đỡ đầu mình, Tống Ngâm Tuyết cố ý giả bộ khó xử.

Thấy nàng như vậy, Tư Đồ Phong giận sôi lên, hàm răng không khỏi ken két rung động, “Xú tiểu tử, ngươi không cần phải khinh người quá đáng!”

“Khinh người quá đáng chính là ngươi! Tư Đồ Phong, ngươi quả thực táng tận lương tâm! Vì đoạt phương thuốc gia truyền của Hàn phủ, không ngần ngại truy đuổi giết cả nhà hần! Thử hỏi với tội ác như thế, ta nên giết ngươi như thế nào để an ủi linh hồn hần linh thiêng trên trời!”

“Hừ, muốn giết ta? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy a! Cho dù Lão Tử ta không có Tịch Mặc Lương trợ giúp, nhưng nếu đối phó hai người các ngươi, vẫn là dư sức có thừa!”

“Thật không?” Tư Đồ Phong đồng dạng nói, nghe vậy, Vô Song nhàn nhạt liếc Tống Ngâm Tuyết, tiếp đó cười khê mở miệng nói: “Tư Đồ, chẳng lẽ các hạ giờ phút này không cảm thấy trên người có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không thoải mái?” Hồ nghi hỏi lại một câu, bình tĩnh cảm thụ mỗi một biến hóa trên người, Tư Đồ Phong lúc này, đang bình tĩnh đột nhiên biến sắc, ngay sau đó cả người không tự chủ được run lên, “Không có khả năng! Điều đó không có khả năng!”

Lui về phía sau không ngừng lắc đầu, tựa hồ là chuyện quá vô lý khiến hần không dám tin!

Thấy vậy, Vô Song cười nhàn nhạt, miệng nghiền ngẫm nói: “Xem ra các hạ đã chú ý tới!”

“Không có khả năng! Ngươi căn bản không có cơ hội ra tay!” Không tin bùm lấy ngực mình đã bắt đầu thấy đau, Tư Đồ Phong vẻ mặt kinh ngạc nói.

Nghe vậy, Vô Song nhẹ nhàng cười ra tiếng, nụ cười kia, tươi mát tựa như gió tháng ba, “Ai nói ta không có cơ hội? Chỉ cần ta muốn, ta nhất định có thể ra tay! Ha ha, nếu như ngươi đủ cẩn thận, vừa rồi khi ta ném kiếm nên ở cách xa một tí, đừng dễ dàng mắc mưu như vậy!”

Lời nói nhu hòa, xen lẫn nụ cười tự tin, Vô Song lúc này, sau khi khê nâng mắt, kiên định trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nói: “Ngươi rất vinh hạnh! Là người đầu tiên để ta thử nghiệm!”

“Ngươi!” Giờ phút này, hần hoàn toàn xác nhận là mình trúng độc, hai mắt Tư Đồ Phong đỏ lên mở miệng nói: “Đưa giải dược ra đây!”

“Nói hay đấy! Chỉ cần ngươi giao phương thuốc cho ta, ta tất nhiên là sẽ bảo Tiểu Song Song cho ngươi giải dược!” Vẻ mặt vui cười bất lương, đong đưa cây quạt, Tống Ngâm Tuyết lúc này đường hoàng nói.

Nghe vậy, Tư Đồ Phong trầm mặc không nói một câu, như là đang cân nhắc rốt cuộc nên giải quyết như thế nào!

“Ha ha, Tư Đồ lão tặc, đừng lo lắng nữa! Rốt cuộc là mạng quan trọng hơn hay là phương thuốc quan trọng hơn? Cái gì nhẹ cái gì nặng, ngươi hần là nên phân rõ a!”

Thổi gió bên tai, đầu độc Tư Đồ Phong đem phương thuốc giao ra. Thấy vậy, Tư Đồ Phong trừng mắt, trong nội tâm không khỏi âm thầm suy nghĩ: núi xanh còn đó, không sợ không có củi đốt! Dù sao nội dung phương thuốc hần đã ghi chép lại, cho dù lúc này giao ra cũng không sao, cùng lắm thì sau này hần cướp về là được!

“Một tay giao phương thuốc, một tay giao giải dược!” Vươn tay chậm rãi từ trong lòng móc ra một tờ giấy có vết máu, Tư Đồ Phong lạnh lùng nói.

Nghe vậy gật gật đầu, nhẹ nói một chữ “Được”, Vô Song cũng từ trong tay áo xuất ra một bình thuốc nhỏ, đặt trong lòng bàn tay.

“Ngươi ăn một viên trước! Bằng không ta không yên tâm” cau mày, yêu cầu Vô Song làm theo chỉ thị của hần, sau khi Tư Đồ Phong chứng kiến Vô Song ăn vào dược hoàn vẫn bình yên vô sự, bọn họ liền tới gần hơn, ném vật trong tay về hướng đối phương!

“Tiểu tử giỏi lắm, sau này chúng ta còn gặp lại!” cầm thuốc, lập tức mở ra ăn vào, sau đó, Tư Đồ Phong liền lui về phía sau thật nhanh, giữ lại mạng chuẩn bị ngày khác đến báo thù.

Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nhìn bóng lưng Tư Đồ Phong biến mất, khước miệng nhẹ nhàng giương lên, mà đúng lúc này, lời nói nhàn nhạt của Vô Song truyền đến, tiếp đó liền xoay người nhìn nàng.

“Quận chúa yên tâm, hắc tuyệt đối sống không quá mặt trời ngày mai”

“Cái này ta biết!” Nhếch mày, nụ cười “sớm đã ngờ tới” hiện lên trên mặt, thấy vậy, ánh mắt Vô Song có chút thu liễm, tiếp đó tiến lên mạnh mẽ dùng một tay kéo Tống Ngâm Tuyết vào trong ngực, đôi môi mỏng gợi cảm hôn lên làn môi kiều nhuần đỏ tươi của nàng, hung hăng mút vào.

“Quận chúa luôn làm cho Vô Song bất đắc dĩ như vậy.” Không coi ai ra gì dùng một tay nhẹ nhàng bóp gò má Tống Ngâm Tuyết, tay kia vươn ra sau đầu, rất nhanh mà nhu hòa kéo trâm gài tóc nàng dùng để cố định tóc xuống, làm mái tóc dài phiêu dật như tơ rủ xuống, thẳng tắp tung bay trong gió.

Giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt trơn mềm của Tống Ngâm Tuyết, Vô Song cúi người nặng nề mà chiếm lấy cặp môi đỏ mọng của nàng, tựa như trừng phạt, cũng là nhớ nhung!

Hắn ban đầu là hôn nhẹ trên cánh môi mềm mại, chính là vừa hôn xuống hắn mới biết, hắn không chỉ muốn như thế! Vì vậy dưới tất cả sự bất mãn, đầu lưỡi trơn trượt của hắn tiến thêm một bước giáo hoạt cạy mở hàm răng Tống Ngâm Tuyết, làm càn không chút trở ngại chui vào trong miệng Tống Ngâm Tuyết, bừa bãi mút vào mỗi một chỗ mềm mại, dây dưa hương vị ngọt ngào của cái lưỡi đỉnh hương trơn mềm.

Nụ hôn của Vô Song, dây dưa mà không kém phần bá đạo, hôn đến Tống Ngâm Tuyết sững sờ, ngẩn người trờng to mắt, trong nhất thời không thể phản ứng.

Mà một bên, Tịch Mặc Lương mắt thấy một màn này, sắc mặt phức tạp nhìn chằm chằm vào hai người, hai đấm không khỏi gắt gao nắm lại.

Nàng là. nữ tử? Nàng lại, thật sự là nữ tử?

Trong nội tâm vạn phần mừng rỡ khi biết được sự thật này! Tịch Mặc Lương vô thức giương mắt muốn nhìn tới, chính là sau một khắc, sắc mặt của hắn lại đen thui khiến cho người ta sợ hãi.

Trong mắt tràn đầy lửa giận, hận không thể lập tức tiến lên hảo hảo hỏi trong đầu của nàng rốt cuộc là nghĩ cái gì! Nhưng khi Tịch Mặc Lương ngẩng đầu, nhìn thấy mái tóc bay múa trong không trung kia thì lòng của hắn, lại không khỏi say mê thật sâu.

Bộ dạng nàng thả tóc xuống, thì ra đúng là đẹp như vậy. Giữa mê man, trong lòng có một dòng nước ấm đang chảy xuôi, mềm mại, tê tê, toàn thân quái dị nói không nên lời, nhưng lại cảm thấy rất thoải mái.

Thẳng tắp cảm thụ được biến hóa trong lòng, mặc trái tim bị mê hoặc mà nhúc nhích, chính là lúc này, hắn đột nhiên ý thức được trước mặt, có một nam tử đang hôn hít nàng, biểu lộ say đắm, làm cho hắn vừa nhìn thì trong lòng liền khó chịu một hồi!

Nàng hắn là không muốn a? Bằng không vì cái gì mất trọn thế kia! Tức giận nhìn hai người trước mắt còn đang dây dưa, không thèm suy nghĩ, Tịch Mặc Lương nhanh chóng nâng kiếm, không chút chần chừ đâm tới hướng Vô Song.

Cảm giác được có một cỗ kiếm khí cường đại khiếp người mà đến, Vô Song lúc này nhanh chóng mở mắt ra, một tay ôm thật chặt Tống Ngâm Tuyết, thân thể nhảy qua một bên.

Tịch Mặc Lương cũng không phải muốn giết bọn hắn, mà chỉ đơn thuần là muốn cho bọn họ tách ra! Lúc này vừa thấy mục đích đạt được, liền thu kiếm, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng châm chọc nói: “Thật là không biết liêm sỉ! Rõ ràng dưới ban ngày ban mặt làm ra việc cấu thả như vậy? Cũng khó trách đêm qua có thể không e dè nhìn nam tử tắm rửa!”

Không biết Tịch Mặc Lương đây là muốn biểu đạt ý tứ gì? Hay đơn thuần chỉ là phản cảm bài xích, muốn nói cho Vô Song biết, Tống Ngâm Tuyết đêm qua rất quang minh chính đại nhìn hắn tắm rửa! Tóm lại tình cảm rất phức tạp, chỉ sợ chính bản thân Tịch Mặc Lương cũng nói không rõ.

Vô Song một tay ôm Tống Ngâm Tuyết, vẻ mặt cười nhẹ nhàng nhìn hấn, sau khi nghe Mặc Lương khoe khoang mà nói, sắc mặt không khỏi khựng lại, tiếp đó giống như suy nghĩ sâu xa nhìn nàng, khí tức như lan chậm rãi thổi tới trong cổ Tống Ngâm Tuyết, nhẹ nhàng, ngửa ngửa.

“Tựa hồ lời giải thích quận chúa thiếu nợ Vô Song, đã càng ngày càng nhiều rồi! Ha ha, bắt quá không sao, lần này trở về, quận chúa có rất nhiều thời gian giải thích cho Vô Song”

103. Q.2 - Chương 7: Tâm Ý Của Vô Song

Vô Song cười nhẹ lên tiếng, nụ cười kia tao nhã như gió mát, lưu luyến như mây trôi, cùng đôi mắt lóe lên sự tự tin nhàn nhạt, thẳng khiến cho Tịch Mặc Lương bên cạnh trong lòng khó chịu một hồi. Người nam nhân này, hình như rất chướng mắt.

Lạnh lùng nhìn cánh tay Vân Vô Song thủy chung vẫn đặt trên vòng eo nhỏ nhắn của Tống Ngâm Tuyết, trong mắt Tịch Mặc Lương hiện lên một tia khác thường. Vân Vô Song hoàn toàn nhìn thấu một tia khác thường này, sau khi khẽ cúi đầu, khóe miệng đẹp đẽ lạnh nhạt cong lên, hiện ra một đường cong đẹp mắt, hấn không dám xía đến Mặc Lương bên cạnh, chỉ bá đạo đưa môi lại gần, khiến cho khí tức nhàn nhạt mùi thuốc, đều thổi tới vành tai Tống Ngâm Tuyết.

“Quận chúa, ở đây đông người lộn xộn, chúng ta nên đi chỗ khác a.” Nhẹ nhún chân một cái, đầy thâm ý liếc xéo Tịch Mặc Lương, Vô Song ôm chặt thân thể mềm mại của Tống Ngâm Tuyết, nhảy về phía sau. Lúc này, cũng không biết bản thân xuất phát từ mục đích gì, Tịch Mặc Lương dùng thân thể ngăn lại, chặn đường đi của bọn họ. “Xin hỏi các hạ có ý gì vậy?” Cúi đầu, mặt dù vẻ mặt vẫn cười nhạt, nhưng nếu nhìn kỹ thì lập tức có thể nhìn ra, dưới nụ cười của Vô Song, hình như đã vô cùng bức bối “Không có ý gì, chỉ là người không thể mang nàng đi!” Ngón tay khớp xương rõ ràng thẳng tắp chỉ Tống Ngâm Tuyết, nhưng ánh mắt lạnh khốc của Mặc Lương lại khiêu khích nhìn Vô Song.

Tịch Mặc Lương cũng không sợ Vân Vô Song, bởi vì hấn đã xem qua thân thủ của Vô Song. Biết võ công của hấn không bằng mình, cũng không thể đe dọa đến tánh mạng của mình, hơn nữa cho dù hấn ta dùng độc, nhiều nhất cũng chỉ đánh ngang tay với hấn, hoặc là thua hấn một bậc.

Bởi vì đánh nhau giết người, chủ yếu chính là nhanh, mạnh, chuẩn, nếu như ngay từ đầu Tịch Mặc Lương đã xuống tay tàn độc. Không để cho Vân Vô Song bất cứ cơ hội ra tay hạ độc phản kích nào, Vân Vô Song dù cho dụng độc có lợi hại, cũng không làm nên chuyện gì.

Chính là hiểu được điểm này, Tịch Mặc Lương cũng không sợ Vân Vô Song, cho dù hấn dùng độc tinh xảo, nhưng mình chỉ cần chú ý thêm chút ,đối phó hấn, vẫn còn dư sức.

Lạnh mặt, Tịch Mặc Lương nhìn chăm chăm vào Vô Song. Thấy vậy, Vân Vô Song nhàn nhạt cười, sự bất mãn trong mắt càng nồng đậm, “A? Ta muốn biết, vì sao ta không thể mang nàng đi?”

“Không có nguyên nhân! Không thể là không thể.” Lãnh khốc nói lý do của hấn ra, ngang ngược làm cho người ta không khỏi lắc đầu. Vô Song nghe vậy, đôi mắt nhìn thoáng qua Tống Ngâm Tuyết trong ngực, tiếp đó thần sắc trên tức quay đầu nói: “Không có nguyên nhân? Nếu như các hạ không có nguyên nhân, vậy thứ cho chúng ta không thể phụng bồi rồi! Dù sao Vô Song cùng ái thể xa nhau đã lâu, trong lòng thật là nhớ nhung, cần trở về hảo hảo giải nỗi khổ tương tư.”

“Ái thể? Người đã lập gia đình.”

Vô Song tuyên bố thân phận, làm cho Tịch Mặc Lương sau khi nghe vậy. Sắc mặt không khỏi biến đổi liên tục! Thân thể hấn cứng còng, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Tống Ngâm Tuyết, vẫn không nhúc nhích, không biết hấn rốt cuộc là đang nghĩ cái gì.

“Đúng vậy a, quận chúa từ hơn một năm trước, cũng đã gả cho Vân Vô Song rồi, không lẽ nàng lấy chồng các hạ cũng có ý kiến sao?” Môi mỏng nhẹ nhàng đụng vào vành tai Tống Ngâm Tuyết, Vân Vô Song cười gian trá như hồ ly.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết bất động nhìn hấn biểu diễn, tuy đáy lòng nàng cũng không hoàn toàn hiểu tại sao hấn phải làm như vậy, nhưng vì mệt mỏi không muốn trông nom, nàng liền chấp nhận để hấn mấy phen đùa giỡn chính mình .

Tống Ngâm Tuyết sao biết có những thứ gọi là thiên tính đấu tranh giữa nam nhân.

Giống như Tịch Mặc Lương, dưới tình huống chưa hề gặp mặt, lần đầu tiên nghe được cái tên Tiểu Song Song, trong nội tâm liền trời lên cảm giác phản cảm khó hiểu, mà Vân Vô Song. Người từ trước đến nay luôn nhẹ nhàng thanh nhã, lần đầu tiên gặp gỡ Tịch Mặc Lương, liền thay đổi thái độ thường ngày, sử dụng những thủ đoạn gian trá giáo hoạt hiểm thấy.

Hai người này có thể nói, vừa thấy mặt liền nhận định người kia là kẻ địch, nói không rõ là vì cái ra, dù sao thì ai xem ai cũng không vừa mắt.

Lần đầu âm thầm phân cao thấp, lần đầu chính diện giao phong, cuối cùng, do Vô Song đến trước mà chiếm phần thắng, hấn cười nhạt ôm nhẹ lấy nàng, nhún xuống đất nhảy lên, đi về phía xa xa.

Mà sau lưng, nhìn thân ảnh hai người bọn họ, Tịch Mặc Lương đứng thẳng tắp, tiếng vọng một mực vang lên bên tai “Quận chúa từ hơn một năm trước đã gả cho Vô Song rồi”, bàn tay gắt gao nắm lại.

” Nữ nhân chết tiệt, cũng đã gả cho người khác rồi, vậy mà còn như vậy, như vậy. . . ”

Như vậy cái gì? Tịch Mặc Lương thủy chung cũng không nói ra miệng, hấn nhìn về hai thân ảnh đã biến mất không thấy phía trước, miệng nở non : “Tiểu Song Song? Tiểu Lương Lương? . . . ”

Tiếp đó xoay người, về mặt nhìn không ra ý nghĩ chân thật, nhảy lên đi theo bọn họ, động tác nhanh nhẹn, chuẩn xác.

Trong tòa các xa hoa màu son, trước cửa sổ khắc hoa tinh mỹ, Vô Song về mặt cười nhẹ nhìn Tống Ngâm Tuyết, trong mắt tràn đầy thâm ý.

“Quận chúa, bất quá Vô Song mới rời đi hai ngày mà thôi, không thể tưởng tượng được bên người quận chúa, liền nhanh như vậy đã xuất hiện một nam tử có thể cùng Vô Song giao phong rồi? Chuyện này quả thật làm cho lòng Vô Song nguội lạnh!”

Nhẹ nhàng tiến lên, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve khuôn mặt tinh xảo nõn nà của Tống Ngâm Tuyết, hai mắt Vô Song mê say, lời nói thoang thoảng mùi giấm . “A? Nghe người nói như vậy là đang trách ta trêu hoa ghẹo nguyệt lung tung, khiến người không vui sao?” Nghe vậy nhếch mày, thẳng tắp nhìn Vô Song, Tống Ngâm Tuyết nghiêng đầu, mặc khuôn mặt nhỏ nhắn của mình bị hấn nhẹ nắm.

“Không phải là không vui, mà là lo lắng, ngày trước tại Nhữ Dương Vương phủ, bên người quận chúa có nhiều mỹ nam vây quanh như vậy, hôm nay thật vất vả chỉ còn lại có một mình Vô Song, Vô Song sẽ hảo hảo quý trọng. Không thể để cho những nam tử khác đến gần chân gác đường.”

Lời mà Vô Song nói vừa nghiêm túc lại vừa trêu tức. Ý của hấn là nói cho Tống Ngâm Tuyết, hôm nay chỉ cần có hấn ở đây, thì nhất định sẽ không để cho nam nhân khác thừa dịp tiếp cận nàng, nhất là loại sát thủ tuần tú lãnh khốc hấn vừa nhìn liền không thuận mắt “Cho nên vừa rồi người mới hôn ta trước mặt người khác, đúng không?” Mang về mặt nghiêng ngẫm, hai con người Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng hấn, trêu chọc nói.

Nghe vậy, Vô Song chậm rãi cử động ngón tay, nhẹ nhàng đi tới trên làn môi đỏ mọng khiến hấn mong nhớ thương yêu kia, thanh âm thấp mị nói: ” Chẳng lẽ Quận chúa không thể hiểu thành Vô Song vô cùng nhớ người sao?”

Lời nói nở non, tựa hồ như đầu độc, mắt thấy đôi mắt sáng xinh đẹp động lòng người của Tống Ngâm Tuyết. Vô Song nhất thời không cách nào kiềm chế được nữa, chậm rãi đưa môi lại gần nàng.

“Ngâm Tuyết. . . ” Cát tiếng gọi trầm thấp, nhắm mắt lại, chậm rãi đụng vào hai phiến môi nhu hòa, trần trọc, nhẹ mát, ôn nhu thật lâu. Khẽ liếm qua từng góc ngách trong miệng nàng, dây dưa cái lưỡi ẩm ướt mềm mại linh xảo, không giống như sự bá đạo cùng mãnh liệt lúc trước, chỉ thể hiện sự quyến luyến cùng ái mộ vô cùng vô tận.

“Ngâm Tuyết. . .” Trong ý loạn tình mê, Vô Song lại trầm giọng kêu một tiếng, tiếp đó hấn duỗi hai tay ra, gắt gao ôm Tống Ngâm Tuyết vào trong ngực mình, rõ ràng cảm giác tiếng tim đập theo quy luật của nàng, cảm thụ được sự tồn tại ấm áp của nàng. Không phải là lần đầu tiên bị Vô Song hôn, không nhớ được đã bao nhiêu lần, chỉ là lúc này nàng rõ ràng cảm thấy có chút bất đồng. Loại cảm giác nhu hòa, thư nhuyển, làm cho cả người nàng không khỏi muốn say mê, muốn phóng túng.

Sự đáp lại khó có được, làm cho Vô Song mừng rỡ, hấn nhẹ buông kiều môi của Tống Ngâm Tuyết ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt khuyh thành hơn ánh mặt trời của nàng. Không khỏi cúi xuống, ôm lấy nàng, tiếp đó không hề do dự, thẳng tắp đi vào trong phòng.

Hai tay vòng quanh cổ Vô Song, trong đầu không tự hỏi quá nhiều, Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn mặt bên tuần nhã, đôi mắt đẹp sáng như sao, khoe môi thủy chung khe mỉm cười, trong nội tâm, chậm rãi có một loại rung động khác thường.

Vân Vô Song, kế tiếp, người muốn làm gì. Nhìn chăm chăm vào hấn, nhếch cặp môi đỏ mọng, Tống Ngâm Tuyết không nói được lời nào, hai mắt chỉ biết nhìn thẳng, biểu lộ bình tĩnh. Vô Song trông thấy nàng như vậy, nhẹ nhàng cười, chậm rãi buông nàng ra, tiếp đó nhìn nàng thật sâu, môi mỏng khe cong, lập tức ưu nhã động thủ cởi y phục của mình.

Cởi quần áo?

Thấy tình cảnh này, Tống Ngâm Tuyết trầm mặc không nói, chỉ có lông mày giật nhẹ, vẻ mặt hào hứng cùng nghi hoặc nhìn Vô Song, đợi động tác kế tiếp của hấn. Nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, hiểu được trong nội tâm nàng đang nghĩ cái gì, nụ cười của Vô Song càng sâu hơn, mở miệng nói nhỏ: “Quận chúa tại sao lại có biểu lộ này? Là muốn cự tuyệt Vô Song? Hay là đang chờ mong. . . .” Rất rõ ràng nhìn thấy khi mình nói từ “Chờ mong”, trên mặt Tống Ngâm Tuyết lướt qua một chút ý cười, Vân Vô Song biết, biểu lộ nàng như vậy, trong nội tâm đích thị là có ý nghĩ khác, bất quá hấn không ngại, chỉ ưu nhã kéo quần áo ra, lộ ra lồng ngực gợi cảm trơn bóng kia, chậm rãi nói:

“Quận chúa không đồng ý lời Vô Song nói? Ha ha, Vô Song tự đi theo quận chúa xuất phủ, đến hôm nay đã ba tháng rồi, mà trong vòng ba tháng, quận chúa cùng Vô Song thủy chung vẫn kính trọng nhau như khách, không vượt quá giới hạn nửa bước, quận chúa cũng biết tâm ý của Vô Song. . . .” “Lời nói cuối cùng, Vô Song còn chưa nói hết, hấn chỉ chậm rãi thu hồi nụ cười, vươn tay kéo tay Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi kéo nàng lại gần hơn, sau đó nhìn đôi mắt nàng trầm giọng nói: “Quận chúa cũng biết tâm ý Vô Song. Chờ ngày này, đã đợi quá lâu quá lâu rồi. . . .” Chậm rãi phát lực, một tay rất nhanh liền ôm lấy nàng. Khi trong cổ Tống Ngâm Tuyết bật ra một tiếng “Ngươi” thì thân thể Vô Song đột nhiên ngã ra sau, nắm eo Tống Ngâm Tuyết, cả người tiêu sái mỉm cười ngã xuống ao nước ấm sau lưng, sau đó chỉ nghe một tiếng rơi xuống nước “Àò——”, xiêm y hai người lập tức ướt đẫm, đường cong lộ rõ gắt gao tựa vào nhau.

Chuyện xưa của ta, cứ như là một giấc mơ rất dài rất dài, hi vọng khi tỉnh lại, hết thấy đều không phải là sự thật, cuộc sống còn có thể tiếp tục như dĩ vãng, còn có thể khoái hoạt như đã từng, chính là hết thấy những chuyện đó, hôm nay, tựa hồ đã trở thành không thể. . . .

104. Q.2 - Chương 8: Ngâm Tuyết Mâu Thuẫn

Tống Ngâm Tuyết ướt đẫm, gắt gao bị Vô Song ôm chặt, khi nàng ngẩng đầu muốn biểu đạt sự bất mãn của mình thì nụ hôn nóng bỏng của Vô Song không hề báo trước hạ xuống, thật sâu bắt được hai phiến môi đỏ mọng kiều nhuyển hôn mát, gặm cắn.”Um.”

Thân thể bị giam cầm không thể nhúc nhích. Cũng không thể dùng nội lực, đành phải thừa nhận nụ hôn cực kỳ mang tính xâm lược bá đạo của Vô Song, Tống Ngâm Tuyết biết, hấn đây là đang hưởng nàng tuyên cáo sự bất mãn của mình.

Tại sao phải bất mãn? Tống Ngâm Tuyết hiểu được, Vô Song sở dĩ kéo nàng vào bể, nguyên nhân cơ bản chỉ vì một câu cố ý khiêu khích của Tịch Mặc Lương lúc ban ngày, cho nên hiện nay, hấn mới tức giận như vậy,

muốn biểu đạt tâm tư như vậy. Vô Song, ta có thể lý giải sự tức giận này là xuất phát từ ghen tuông thật tình không. . . . Mở mắt ra nhìn nam tử tuấn mỹ như tiên trước mắt, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết, có một giọng nói nhỏ nhỏ thầm thì. Trên môi, trần trọc dây dưa, ẩm ướt nóng nóng, cứ như một con sâu đục khoét đục lỗ lòng nàng. Tống Ngâm Tuyết dựa vào trong ngực Vô Song, nhiệt độ thân thể nóng rực lên.

“Ngâm Tuyết. . . .” Thanh âm thấp mị vang lên bên tai nàng. Theo sau câu nói kia, đôi tay không an phận của Vô Song, bắt đầu chậm rãi chạy sau lưng bóng hình xinh đẹp, khiến nàng mềm nhũn.

“ . . .”

Thân thể tựa hồ chậm rãi có chút cảm giác khác thường, trong lòng không ngờ tới việc này, Tống Ngâm Tuyết cố gắng hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Muốn bình tĩnh nỗi xúc động trong lòng mình, chính là Vô Song đang chìm trong dục vọng sao có thể để nàng như nguyện, sau khi mỉm cười, hẳn tăng thêm lực đạo trong động tác.

Chỉ thấy hân hân từ môi Tống Ngâm Tuyết rồi chuyển khắp mặt, một đường xuống phía dưới. Chậm rãi đi tới cái cổ bé xíu trắng như tuyết của nàng, ở đó nhẹ nhàng gặm cắn, thẳng khiến nàng hơi run rẩy một hồi. Thấy vậy, Vô Song xấu xa mỉm cười, đôi tay thon dài trắng nõn như có ma lực, không ngừng uyển chuyển chạy trên thân thể, đốt lên từng ngọn lửa.

“Ngâm Tuyết. . . .” Không ngừng lặp đi lặp lại kêu to tên Tống Ngâm Tuyết, bàn tay Vô Song chậm rãi từ đằng sau chuyển hướng tới trước, không chút do dự dọc theo đường cong ẩm ướt chậm rãi đi lên. Cuối cùng dừng lại trước hai bầu ngực rất tròn đứng thẳng của nàng. “Ngâm Tuyết, đem lòng nàng, giao cho ta a. . . .” Cẩn nhẹ bên tai, nhẹ nhàng thổi khí, ngay lúc Tống Ngâm Tuyết nghe vậy trợn tròn mắt, Vô Song rất nhanh mà chuẩn xác phong bế miệng của nàng, bàn tay to cũng lập tức chụp lên khóa rất tròn khát vọng đã lâu này, ở không ngừng xoa nắn, vuốt ve.

“A a~. . .”

Không tự kìm hãm được, há miệng khê hừ một tiếng, hai gò má Tống Ngâm Tuyết ửng hồng, thân thể nóng hổi khác thường, dù đang ngâm mình trong nước, cũng hoàn toàn không cảm thấy lạnh.

Chẳng biết từ lúc nào, xiêm y đã cởi đến thắt lưng, nửa người trên trắng nõn hoàn mỹ đã hoàn toàn thể hiện ra, Vô Song mở to đôi mắt ngập tràn sắc dục kia, lập tức nghiêng thân đè lên. Liên tiếp triển miên cắn thận hôn, dọc theo thân thể đi xuống. Không muốn trông nom, cái gì cũng không muốn trông nom, mặc dù biết nàng không phải xử nữ, mặc dù hiểu được nàng hôm nay còn chưa hoàn toàn yêu hắn, nhưng mà hiện tại, hắn cái gì cũng không muốn trông nom, chỉ muốn hung hăng đem nàng đặt ở dưới thân, hảo hảo triển miên yêu thương một phen.

Trong ao, hai bóng hình mập mờ, tất nhiên là một cảnh xuân động tình khiến người ta đỏ mặt chân run. Vô Song nghiêng eo, hai tay nâng tám lưng tuyết đẹp của Tống Ngâm Tuyết, khiến cho đầu nàng không khỏi ngẩng về phía sau, bộ ngực cao ngất cũng uốn về phía trước, khiến đường cong nữ tính mê người hoàn mỹ của nàng thể hiện hết trước mắt, khiêu khích Vô Song phát ra một tiếng kêu rên. Cúi đầu, ngậm lấy một quả hồng non mềm trên khóa rất tròn kia, nhẹ nhàng ngậm trong miệng khê cắn, liếm láp. Hai tay không khỏi động tình đi tới, từ vòng eo, xuống dưới bụng, thẳng khiến mũi Tống Ngâm Tuyết không khỏi khê hừ nhẹ. Ý thức được mình ý loạn tình mê, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi mở mắt ra. Nàng vô cùng chăm chú nhìn Vô Song, trong nội tâm, trầm tư suy nghĩ.

Nữ nhân, luôn để ý người đàn ông đầu tiên của mình, đối với điểm này, cho dù Tống Ngâm Tuyết thân là người hiện đại, cũng không cách nào lảng tránh.

Hôm nay, nàng một thân một mình phiêu bạt đến thế giới lạ lẫm này, bên người không có một ai có thể tin tưởng, mò mẫm tìm hiểu hết thấy, toàn bộ nhờ vào chính bản thân mình từng bước một cẩn thận mà đi tới, cho nên trước mắt, cho dù lòng nàng có rung động, nhưng nàng vẫn không thể không lo lắng chút nào giao thân thể của mình ra,

Sự trong sạch Nhữ Dương quận chúa giữ gìn nhiều năm như vậy, trái tim Tống Ngâm Tuyết nàng phong bế nhiều năm như vậy, có thể vào thời khắc này, trước mặt một nam tử như vậy, mà về nên kết cục hay không?

Đôi mắt sáng như sao, chậm rãi đóng lại, khi mở ra thì không còn mê ly như trước, Tống Ngâm Tuyết nhìn

Vô Song đề trên người mình, trầm giọng mà nói;”Vô Song, người người yêu thích, rốt cuộc là Nhữ Dương quận chúa ánh mắt lạnh lùng, ấn nhẫn chính mình năm đó, hay là Tống Ngâm Tuyết không còn thân phận hiển hách, tính cách quái đản phóng túng hôm nay. . . .”

Lời nói trầm thấp, nghi hoặc vang lên, hoàn toàn phá hư phong cảnh, nghe vậy, thân thể Vô Song nao nao, tiếp đó giương mắt, do dự nhìn về phía Tống Ngâm Tuyết, ” Lời này của Quận chúa, rốt cuộc là có ý gì.?”

“Không có ý gì, chỉ là tùy tiện hỏi thôi.” Thấy Vô Song cũng không trực tiếp trả lời mình, Tống Ngâm Tuyết không biết tại sao lại cảm thấy bức bối, đẩy hẳn ra, đứng dậy ra khỏi ao, khoác thêm áo đi ra ngoài. Dưới áo choàng, thân thể ẩm ướt bị gió lạnh thổi qua, không khỏi hơi lạnh. Tuy trên người còn giữ hương vị ám muội vừa rồi, nhưng trong nội tâm, cũng đã không còn sự nóng rực mới nãy, có chăng, cũng chỉ là những suy nghĩ sâu xa. Vân Vô Song, nam tử này trong Nhữ Dương Vương phủ, không giống với những người khác, ban đầu lúc gặp hẳn, Nhữ Dương quận chúa hoàn toàn không ôm bất cứ cái mục đích gì, chỉ đơn thuần muốn lừa gạt giữ hẳn bên người, nghe mùi thuốc nhàn nhạt trên người hẳn, nhờ đó mà khiến suy nghĩ của mình trầm tĩnh, an ổn lại.

Theo cảm thụ riêng của bản thân, Tống Ngâm Tuyết biết, Nhữ Dương quận chúa có một loại cảm tình không bình thường với Vân Vô Song. Tuy nàng không thể xác nhận loại cảm tình này có phải là gọi là yêu không, nhưng nàng có thể xác định, đây tuyệt đối là một loại cảm giác tốt đẹp không tầm thường, thậm chí là so với không tầm thường còn đặc biệt hơn một tí.

Cảm tình Nhữ Dương dành cho Vô Song, Tống Ngâm Tuyết biết. Chính là hôm nay nàng là một người hoàn toàn khác, có tư tưởng cùng quyết định của bản thân.

Tuy nàng kế thừa tình cảm của Nhữ Dương quận chúa, cảm hận Tống Vũ Thiên, yêu thương Tống Vũ Huyền. Chính là đối với nàng hôm nay, tình cảm nàng lại phải cho chính nàng quyết định, không muốn bị bất cứ kẻ nào thao túng. Nàng thừa nhận, cho dù không có tình cảm của Nhữ Dương quận chúa, nàng vẫn có hảo cảm với Vô Song mà hảo cảm kia vào ba tháng trước, vào một khắc chuyện nàng giả vờ nhảy vực bị hẳn phát giác, đã phóng đại lên không biết bao lần.

Vô Song rất tốt, thủy chung luôn nhẹ nhàng, diễm đạm, ưu nhã tựa như khí chất của hẳn. Ai biết được một người nhìn có vẻ lạnh nhạt như vậy. Lại là người thanh tĩnh nhất bên cạnh nàng, là người thấu hiểu nàng nhất, mà ngay cả Các chủ “Tinh sát” Minh Tịnh tính toán phức hắc như vậy đều không phát giác ra, mà Vân Vô Song hẳn, lại thật sự làm được. Bằng điểm này, Vân Vô Song liền hoàn toàn xứng đáng với nàng. Tống Ngâm Tuyết có thể mở rộng cửa lòng, thiết tình tiếp nhận tấm lòng của hẳn, hành vi của hẳn, hết thấy những gì thuộc về hẳn. Từ lúc ở cùng nhau cho tới nay, hẳn đều dịu dàng làm cho người ta cảm thấy nhu tình, khiến người ta nhìn không được muốn thật tình nương tựa vào hẳn! Chính là, chính là. . . . Chính là nàng thật sự có thể thật tình yêu thương sao? Thật sự có thể sao. . . . Sợ hãi, nàng rất sợ! Loại sợ hãi này, là lo lắng một khi mình thật tình trả giá, thứ nhận được lại là nỗi thương tổn khiến nàng không chịu nổi.

Tống Ngâm Tuyết nàng, cho tới bây giờ đều là người ích kỷ gian trá, luôn cẩn thận bảo vệ tốt chính mình, cũng không đem yếu ớt cùng nhược điểm của mình biểu hiện ra trước mặt người khác, cho dù đến một khắc cuối cùng , nàng cũng sẽ liều mạng bảo trì sự kiêu ngạo, tôn nghiêm của nàng, quyết không cho phép bất cứ kẻ nào tùy ý chà đạp, tùy ý thương tổn. Tựa như tình cảm, nếu như không thực sự nắm chắc, nàng tuyệt đối sẽ không đơn giản mở rộng cửa lòng. Dem một mặt trực diện bí mật nhất của mình giao phó cho người khác. Trái tim, có tường thành dày đặc, muốn công hãm, thật sự vô cùng khó khăn. Tống Ngâm Tuyết lúc này, giương mắt nhìn về phía trước, trầm tư suy nghĩ.

Vân Vô Song, nam tử không chê vào đâu được này, nàng thật sự có thể mở rộng cửa lòng cho hẳn sao?

Nàng tra không được lai lịch của hẳn, đối với hết thấy quá khứ của hẳn, cơ hồ là hoàn toàn không biết gì cả. Cho nên, dưới loại thần bí mờ mịt không biết gì này, nàng do dự, không biết rốt cuộc có nên giao trái tim mình ra hay không?

“Ngâm Tuyết, đem lòng của nàng, giao cho ta đi. . .” Bên tai, tựa hồ lại vang lên lời nỉ non vừa rồi của Vô Song, Tống Ngâm Tuyết hết sức lo lắng, vươn tay gắt gao giữ áo choàng trên người, đi từ từ trên hành lang.

“Các chủ, “ Thân ảnh Dực Tu xuất hiện bên cạnh, hần hơi xoay người, chấp tay hành lễ với Tổng Ngâm Tuyết.

Thấy vậy, Tổng Ngâm Tuyết khẽ gật đầu, tiếp đó đảo mắt hỏi hần: “Làm sao vậy Dực Tu?”

“Hỏi Các chủ, mật hàm của Tam hoàng tử tới!” Vươn tay lấy tờ giấy trong tay áo ra ngoài. Sau khi Tổng Ngâm Tuyết nhận lấy, nhẹ nhàng mở ra, tiếp đó giơ ngón tay lên khẽ cắn. Một giọt máu tươi liền lập tức tuôn ra trên đầu ngón tay. Sau đó đem giọt máu chậm rãi nhỏ lên trên tờ giấy trắng như tuyết kia. Cơ hồ trong nháy mắt, máu nhiễm lên giấy trắng, sau đó nhanh chóng lan ra, chỉ chốc lát sau. Trên tờ giấy trắng, một chữ “Chờ” màu hồng liền hình thành hiện ra thẳng tắp đập vào mắt Tổng Ngâm Tuyết .

“Ca ca hần bảo chúng ta hãy chờ đợi thời cơ. . . .”

Chậm rãi, đem tờ giấy xé thành từng mảnh nhỏ, cuối cùng bàn tay thon dài nhẹ nhàng giương lên. Hoàn toàn theo gió phiêu tán trong không trung. Nhìn trang giấy đảo mắt đã biến mất không thấy, Tổng Ngâm Tuyết cúi đầu xuống, nhàn nhạt nhìn Dực Tu nói: “Ca ca đã bảo chúng ta chờ đợi thời cơ. Chúng ta tạm thời đi một bước tính một bước, không vội chút lợi ích nhất thời!”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.” Cúi đầu xuống, cung kính lĩnh mệnh. Thấy vậy, Tổng Ngâm Tuyết chậm rãi xoay người, đi thẳng về phía trước.

“Các chủ.”

Tiến lên một bước, Dực Tu lên tiếng chặn cước bộ Tổng Ngâm Tuyết. Thấy nàng dừng lại, Dực Tu đuổi theo, đứng phía sau nàng mở miệng nói: “Trong lòng Các chủ có chuyện sao?”

“Rõ ràng như vậy sao?” Quay đầu, vui vẻ hỏi, hai mắt Tổng Ngâm Tuyết nhìn thẳng Dực Tu, vẻ mặt trêu đùa.

“Vâng!” Nặng nề, mạnh mẽ gật đầu một cái. Dực Tu nói trắng ra. Mà Tổng Ngâm Tuyết nghe vậy, không khỏi đùa giỡn cười nói: “Ha ha, xem ra thật đúng là một chữ tình khiến người ta thương tâm!”

“Quận chúa buồn rầu vì Vô Song công tử?” Lên tiếng hỏi, Dực Tu bước thẳng lên trước.

Thấy vậy, lông mày Tổng Ngâm Tuyết khẽ nhếch, mỉm cười nói: “Vừa rồi không phải người đã nhìn thấy hết sao? Vì sao còn phải hỏi nhiều? “

“Thuộc hạ đáng chết. Thuộc hạ không phải cố ý, thật sự là mật hàm đến tay, nên muốn.”

“Không cần giải thích, Dực Tu, ta không có ý trách người.” Nhàn nhạt đưa tay cắt ngang, Tổng Ngâm Tuyết xoay người, chậm rãi thu nụ cười lại, vẻ mặt bình tĩnh. “Các chủ, trong lòng Dực Tu có mấy câu đại diện cho Thất Sát, không biết có nên nói hay không?”

“Người nói đi.”

“Các chủ, trước kia bất luận có việc gì phiền lòng , cũng chỉ giấu trong đáy lòng, cũng không biểu lộ trước mặt người khác . Chính là lần này, vì Vô Song công tử, vẻ mặt người u sầu, suy nghĩ sâu xa. Hành động này thật sự không giống do người làm ra.”

“Người muốn nói cái gì, Dực Tu?” Nghe lời mà Dực Tu nói..., Tổng Ngâm Tuyết khẽ xoay người lại. Thẳng tắp nhìn hần, vẻ mặt đầy thâm ý.

Thấy vậy, tay Dực Tu nắm thật chặt, do dự mà mở miệng nói: “Các chủ, Thất Sát cho rằng Vô Song công tử là một người đáng để Các chủ thật tình yêu thương.”

“Thiệt tình yêu thương sao? Chính là. . . . Ta không tin tưởng hần. . .” Cúi mắt xuống, giống như thì thầm tự hỏi, nghe vậy. Dực Tu chấp tay;” Xin hỏi các chủ, người tin tưởng chúng tôi chứ?”

“Đương nhiên.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta hiểu rõ các người, biết tâm ý của các người, các người vĩnh viễn sẽ không phản bội ta. Dực Tu, người cũng biết, con người của ta rất sợ bị thương, cho nên, ta chưa bao giờ đánh trận chiến nào mà không

nắm chắc.” Nhàn nhạt nói, Tống Ngâm Tuyết quay lưng đi. Lúc này, thấy bộ dáng nàng như vậy, hai đăm Dục Tu không khỏi nắm chặt, tâm tình đau buồn nhìn nàng, nói thật nhỏ: “Các chủ, người tin tưởng Thất Sát, là vì Thất Sát theo Các chủ lâu như vậy. Nhờ thời gian mà hiểu và ăn ý với nhau hơn. Cũng như vậy, các chủ không tin tưởng Vô Song công tử, là vì không rõ lai lịch của hắn lắm. Chung quy luôn cảm thấy có một loại cảm giác đề phòng. Chính là Các chủ xin thứ cho Dục Tu lắm miệng. Nếu như Các chủ một mực giữ lấy cảm giác đề phòng này, đến cuối cùng căn bản sẽ không thấy rõ tâm ý thực sự của Vô Song công tử nữa.”

“Các chủ, Vô Song thực sự là người như thế nào? Dục Tu cũng không dám tự tiện kết luận, chính là lấy cách nhìn bây giờ. Dục Tu cảm thấy Các chủ cần phải cho hắn một cơ hội, dù sao người dưới tình huống các chủ ngưng trang cẩn mật như vậy ở Nhữ Dương Vương phủ, còn có thể rõ ràng nhìn ra bộ mặt thật của Các chủ, cho thấy tình cảm dành cho Các chủ tuyệt đối không nhỏ, người thường không thể sánh bằng. Cho nên Dục Tu đại diện Thất Sát, nói vài lời vì Vô Song công tử.”

“Dục Tu, người. . .” Nghe lời hắn, Tống Ngâm Tuyết không khỏi suy nghĩ, biểu lộ khó có thể tin nhìn hắn. Cho tới bây giờ hắn luôn nghiêm túc lạnh lùng, không hỏi bất cứ việc gì khác, hôm nay rõ ràng lần đầu tiên lại nói chuyện vì Vô Song, chuyện này quả thực làm cho nàng giật mình không nhỏ. Dục Tu thấy Tống Ngâm Tuyết giật mình nhìn hắn như vậy, liền xấu hổ ngượng ngùng. Nhưng hắn nhin lại, tiếp tục mở miệng nói: “Các chủ, nếu như người không thử thật tình tiếp nhận một người. Vậy cuối cùng người sẽ không thể thấy rõ gương mặt thật của hắn! Chính là nếu như người tiếp nhận. Mặc kệ kết quả không như người muốn, nhưng tối thiểu nhất từ nay về sau, người sẽ không còn tiếc nuối. Không phải sao?”

“Sẽ không còn tiếc nuối. . .” Trầm giọng lặp lại những lời này, Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn chằm chằm hắn. Trong lúc đó nàng phát hiện, Dục Tu lúc này, hình như đã trưởng thành hơn chút so với dĩ vãng.

“Dục Tu, người có vẻ. . .” Chậm rãi nhìn hắn nghiêm túc mà chuyên chú, tựa hồ là xem kỹ một lần nữa. Thấy vậy, Dục Tu mỉm cười, trong nụ cười kia bao hàm quá nhiều tình cảm, nhiều đến chính hắn cũng nhận không ra.

“Các chủ, cho tới nay, đều chỉ có một mình người gian khổ ảm đạm, không ai thương tiếc, không ai đau lòng. Bây giờ, thật vất vả có người xứng đáng để các chủ thương yêu, thuộc hạ hi vọng Các chủ có thể bước một bước đầu tiên này, có lẽ từ nay về sau. Hạnh phúc sẽ không còn cách xa Các chủ nữa. . .”

Lời mà Cánh tu nói vô cùng cảm động, từ có thể thấy được hắn thực sự đau lòng vì Tống Ngâm Tuyết. Lúc này, Tống Ngâm Tuyết không nói gì thêm. Chỉ xoay người, giương mắt nhìn trời xanh, thật lâu mới nói một câu: “Ta biết rồi. . .”

Thân ảnh, chậm rãi đi thẳng về phía trước, sau lưng, Dục Tu nhắm mắt lại, trong nội tâm rung động. Chủ tử Âm các Thất Sát, nữ tử bảy người bọn họ kính trọng nhất, đau lòng nhất, nàng cứu tánh mạng của bọn hắn, là toàn bộ động lực để bảy người bọn hắn sống trên thế giới này.

Bọn họ đã từng, từng trở mắt nhìn nàng thống khổ, nhìn nàng ảm đạm bên dòng nước xoáy, một mình không có ai dựa vào. Cố gắng liều mạng giãy dụa sấm vai kẻ bị thế nhân thóa mạ, bị vạn chúng ghét bỏ, không oán không hối hận, chỉ vì một ngày kia có thể đạt tới mục đích của mình. Bảo vệ người mình một lòng muốn bảo vệ.

Chủ tử của bọn hắn, kiên cường, dũng cảm, quật cường, kiêu ngạo. Nàng luôn tươi cười ngạo nghễ sống cuộc đời của mình, cho dù tất cả mọi người không hiểu nhưng trong nội tâm nàng lại vĩnh viễn giữ vững sự kiên trì của bản thân!

Nếu như có thể, bất luận kẻ nào trong Thất Sát bọn họ, đều nguyện ý đi xoa dịu tổn thương trong lòng nàng, nguyện ý trở thành nam tử khiến nàng tâm động. Nhưng bọn họ biết, bọn họ không xứng! Không phải bởi vì thân phận, chỉ là bọn hắn không có phần may mắn này.

Đối với Vô Song công tử, bọn họ thiết tình hi vọng Các chủ có thể tiếp nhận hắn. Bởi vì cuộc đời trước đây của nàng, thật sự đã quá khổ rồi. Cho nên bọn họ hi vọng cuối cùng có một ngày có người có thể mang đến hạnh phúc cho nàng. . . . Nhìn chằm chằm vào phương hướng thân ảnh kia biến mất, Dục Tu nhắm mắt lại, cố nén sự thương tiếc trong lòng, hắn xoay người, lùi vào trong bóng tối. Mà Tống Ngâm Tuyết phía trước, nàng chậm rãi dừng bước lại. Bên tai không khỏi vọng lại những lời Dục Tu vừa nói: thuộc hạ hi

vọng Các chủ có thể bước lên một bước đầu tiên này, có lẽ từ nay về sau. Hạnh phúc sẽ không cách xa Các chủ nữa. . . . Hạnh phúc? Hạnh phúc thuộc về Tống Ngâm Tuyết nàng? Thật sự là Vô Song sao? Có thật là chỉ cần mình bước ra một bước đầu tiên này, hạnh phúc cũng sẽ không cách mình quá mức xa xôi nữa không?

Không suy nghĩ, cũng chưa từng nghĩ tới, cuối cùng giương mắt. Nhìn một mảnh lá xanh trên cây kia, xanh mướt, tràn đầy nhựa sống.

“Thật sự sẽ có hạnh phúc sao? Có lẽ a. . .”

Trầm giọng nói, cúi đầu xuống, khe thở dài. Tiếp đó nàng xoay người. Đi đến hướng gian phòng vừa rồi, tựa hồ giờ phút này trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết, thực sự đã có một quyết định nho nhỏ.

105. Q.2 - Chương 9: Ăn? (1)

Trở lại trong phòng, hết thấy đều yên tĩnh bảo trì tình trạng như vừa rồi, cửa phòng rộng mở, trên mặt đất có nước đọng. Sự im ắng biểu thị giờ phút này ở đây không có một ai.

Hắn, đi rồi?

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, chậm rãi đi đến bên cạnh cái ao, nhìn ao nước đầy nước nóng, Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt nở nụ cười.

Cúi người nhẹ nhàng để tay vào trong nước, cảm nhận được sự ấm áp của hơi nóng từ đầu ngón tay chậm rãi truyền đến, cứ như là cảm giác trên người Vô Song vậy, nhu hòa nhưng mãnh liệt. Đứng dậy đưa tay, cởi bỏ áo choàng trên người, lộ ra thân thể vốn đã ẩm ướt. Tống Ngâm Tuyết mỉm cười. Trong hai mắt lấp lánh ánh sáng nhìn về hướng mặt ao, bắt đầu chậm rãi rút đi xiêm y ẩm ướt. Một kiện. Hai kiện. Ba kiện. . . Từ áo ngoài đến la quần, từ áo trong đến quần trong. Khi Tống Ngâm Tuyết thoát đến toàn thân chỉ còn áo ngực cùng quần lót, lộ ra thân thể hoàn mỹ trắng nõn của nàng. Sau lưng, đột nhiên phát ra tiếng động, ngay sau đó nàng liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Quận chúa làm như vậy, là đang khảo nghiệm định lực của Vô Song sao?” Thanh âm khàn khàn chậm rãi từ trong miệng truyền ra. Vãn Vô Song thối nhẹ, ôn nhu cọ vào vành tai Tống Ngâm Tuyết, biểu lộ say mê.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không hề động đậy, chỉ nhẹ nhàng cười nói: “Tại sao vẫn chưa đi? Ta vốn còn tưởng rằng chàng đã sớm tức khí mà chạy đi rồi.”

“Quận chúa hi vọng Vô Song bỏ đi sao?” Nghe Tống Ngâm Tuyết nói, Vô Song nhàn nhạt nở nụ cười, từ phía sau ôm nàng thật chặt, nhẹ nhàng hỏi: “Không biết.” Nghe vậy Ngâm Tuyết nhú nhú lông mày, thẳng thắn nói ra ý nghĩ trong lòng. Thấy thế, Vô Song ôn nhu chống cằm trên đỉnh đầu Tống Ngâm Tuyết, hai tay không khỏi chụp lên bàn tay thon của nàng nói: “Vô Song sẽ không đi! Giống như ngày đó Vô Song nói dưới vách núi, cả đời này quận chúa đừng nghĩ thoát khỏi Vô Song. . . .”

“Chàng. . . .”

Lời nói, còn chưa nói xong, thân thể liền bị người ta xoay lại, mặt đối mặt nhìn thẳng vào nhau.”Quận chúa. . .” Vươn tay nhẹ nhàng xẹt qua khuôn mặt nàng, không ngừng quyến luyến vuốt ve. Vô Song ngưng mắt nhìn nàng mà nói. Lời nói êm ái như tiếng nỉ non;” Vừa rồi quận chúa hỏi Vô Song, nói người Vô Song yêu thích, rốt cuộc là Nhữ Dương quận chúa ánh mắt lạnh lùng, ẩn nhẫn tâm tính năm đó? Hay là Tống Ngâm Tuyết không còn thân phận hiển hách, tính cách quái đản phóng túng hôm nay? Tuy Vô Song không biết vì sao quận chúa lại hỏi vậy, bất quá quận chúa đã hỏi, Vô Song vẫn sẽ thành thực trả lời.”

“A?” Có chút ngoài ý muốn khi nghe Vô Song nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng nói nhỏ một tiếng.

Thấy vậy, Vô Song ôm Tống Ngâm Tuyết toàn thân xích lỏa vào trong lòng, không ngừng vuốt tằm lưng trơn bóng của nàng nói: “Có lẽ ánh mắt lúc ban đầu, thật sự là điều kiện tiên quyết để quận chúa hấp dẫn

Vô Song, chính là về sau. Chính thức làm cho Vô Song yêu mến quận chúa lại là tính cách quái đản phóng túng. Còn có sự kiêu ngạo quật cường vĩnh viễn không cúi đầu.

“Vô Song thích sự kiên cường, ẩn nhẫn của quận chúa, đó cũng chính là cái khiến cho Vô Song mê muội nhất, còn có nụ cười cười mở, cùng với suy nghĩ tinh quái chất đầy trong đầu, và nụ cười gian trá không tìm không phổi .”

Thổ lộ mà nói, thực sự đã trực tiếp công bố đáp án mà đáy lòng Tống Ngâm Tuyết mong muốn. Nằm trong ngực Vô Song, lần đầu tiên cười vô cùng ngọt ngào. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, nói thật nhỏ: “Tiểu Song Song, Dục Tu bảo ta tin tưởng chàng, có lẽ là ta thật sự nên thử làm như vậy . . .”

“Ngâm Tuyết, nàng . . .” Nắm thật chặt cánh tay, dùng sức đem Tống Ngâm Tuyết ôm vào trong ngực. Vô Song giờ phút này, tựa hồ nghe đến lời cổ vũ mạnh mẽ nhất, trên gương mặt tuấn dật tràn ngập vui sướng.

“Tiểu Song Song. Chốc kêu quận chúa, chốc lại gọi Ngâm Tuyết, biến hóa nhiều vậy không sợ mệt mỏi a?” Trêu ghẹo Vô Song đang kích động, Tống Ngâm Tuyết mở mắt ra, thẳng tắp nhìn khuôn mặt tuấn tú thanh nhã như gió, cười xấu xa. Thấy vậy, Vô Song cũng trả lại một nụ cười tương tự, lưu luyến vuốt ve tấm lưng trần của Tống Ngâm Tuyết, cười vô cùng ám muội nói: “Được rồi, đã gọi quận chúa, đã gọi Ngâm Tuyết, hai lối xưng hô nàng đều không hài lòng, từ nay về sau Vô Song liền gọi nàng là Tuyết Nhi được không?”

“Tuyết Nhi?” Trong nhất thời nàng trở mắt, cảm giác như lời Nhữ Dương Vương gọi Nhữ Dương quận chúa ngày xưa bỗng vang lên bên tai, trong nội tâm không khỏi hoảng hốt một hồi.

“Làm sao vậy? Nếu không thích ta gọi là nàng là Tuyết Nhi? Ta sẽ đổi cái khác a.” Cảm thấy có chút khác thường, Vô Song cười khê tựa trên đầu vai mảnh mai của Tống Ngâm Tuyết, nhẹ giọng nói nhỏ. Nghe vậy, lác đác, Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói “Không, gọi Tuyết Nhi đi, rất hay. . .”

“Được rồi, từ nay về sau, Vô Song liền gọi quận chúa là Tuyết Nhi, quận chúa nhất định phải nhớ kỹ.”

“Ừa.”

Nhẹ nhàng cười nhìn nhau, trong mắt mơ hồ có sự ăn ý, lúc này đôi mắt sáng như sao của Vô Song mỉm cười di chuyển. Tiếp đó trêu tức nhẹ giọng mà nói bên tai Tống Ngâm Tuyết: “Tuyết Nhi lúc này nàng thoát thành như vậy. Có phải là muốn ám chỉ ta, nên tiếp tục chuyện vừa rồi chúng ta vẫn làm chưa xong không.”

” Chuyện vẫn làm chưa xong? Ta sao, ta đây chẳng qua là trông thấy có người hảo tâm bỏ thêm nước ấm trong ao. Nhớ tới mình đang rét run, muốn xuống hồ ngâm mình...”, tiếng nói vừa rơi xuống, hần liền ôm chặt lấy nàng, “Ào” một tiếng ngã vào nước lần nữa, vô số bọt nước văng lên. Vừa tiếp xúc với nước, tư thế Vô Song vốn là nằm ngửa liền mạnh mẽ thay đổi, lập tức xoay người gắt gao đè lên Tống Ngâm tuyết, cúi đầu chuẩn xác thuận thực hôn lên kiều môi của nàng, nồng nhiệt dây dưa như lửa nóng.

Có lẽ đã dứt bỏ trở ngại trong lòng rồi, Tống Ngâm Tuyết lần đầu tiên không hề giữ lại đáp trả hần, kỹ xảo hôn non nớt, mang theo chút vụng về, tuy không thể dẫn dắt hướng đi của thế cục, nhưng càng thêm kích phát phần khát vọng trong lòng Vô Song, khiến hần hừ nhẹ một tiếng, không khỏi tăng thêm lực đạo tìm kiếm trong miệng.

Lưỡi cùng lưỡi quấn giao, triền miên, tựa hồ có chút gấp gáp, có chút thở gấp, tay phải Vô Song thuận thế chạy dọc theo đường cong uyển chuyển của Tống Ngâm Tuyết đi xuống, chỉ dừng lại ở khóa rất tròn làm hần hưng phấn không thôi, cách áo ngực không ngừng xoa nắn, vân vê, chậm rãi vòng quanh viên hồng anh phần nộn đang dần dần đứng thẳng, từng vòng từng vòng dạo chơi.

“Đừng. . .” Tống Ngâm Tuyết tựa hồ có chút chịu không nổi Vô Song khiêu khích như vậy, miệng mơ hồ không rõ ngâm khê một tiếng. Mà một tiếng ngâm khê như thế, tựa hồ đánh cho Vô Song một cú thôi tình, làm cho toàn thân của hần đột nhiên biến thành máu nóng sôi trào. Hô hấp càng dồn dập, khó khăn dời khỏi môi đỏ của Tống Ngâm Tuyết. Vô Song cuồng nhiệt hôn từ da thịt ngọc bạch từng chút từng chút dời xuống. Đồng thời, tay phải phủ trên khóa rất tròn kia cũng không nhịn được tăng thêm chút lực đạo! Bất quá tuy nói là lực đạo, nhưng lại luôn mang theo sự dịu dàng ôn nhu.

Thân thể chặt chẽ kề nhau, một cổ lại một cổ tao nhiệt khó có thể hình dung, từ dưới bụng Vô Song lan ra toàn thân, làm cho hần run rẩy, hưng phấn mà cuồng nhiệt.

Chỗ cứng rắn như sắt của hắn, giờ phút này đang gắt gao kết hợp với hạ thân Tống Ngâm Tuyết, không ngừng cọ sát.

Cọ sát như vậy, làm cho hô hấp Vô Song càng ngày càng dồn dập, dần dần, cặp mắt của hắn nhiễm lên một tầng mê ly cùng mị hoặc.

Dưới thân, Tống Ngâm Tuyết cảm nhận được Vô Song dồn dập cùng cuồng dã, hai gò má vốn đã ngượng ngùng giờ phút này không khỏi biến thành đỏ hồng, cố gắng thừa nhận sự vuốt ve trên người của Vô Song, khiến nàng một hồi lại một hồi tê dại.

Trong nước, Tống Ngâm Tuyết không khỏi nhẹ hô lên tiếng, hai tay gắt gao ôm cổ Vô Song. Vô thức ma xát cùng thân thể hắn, một loại cảm giác khác thường khó có thể nói nên lời từ khắp tứ chi bách hài truyền đến. Tựa hồ cọ sát như vậy, có thể khiến nàng thoải mái chút ít. Chính là không biết vì cái gì, mỗi một lần loại khác thường này mới vừa dịu đi, lại bắt đầu nổi dậy mạnh mẽ hơn trong cơ thể nàng. Tựa hồ muốn càng nhiều, khát vọng càng nhiều.

Tống Ngâm Tuyết mở to đôi mắt mê mang, không ngừng nhìn Vô Song trên người, nhìn biểu lộ cùng thần sắc quyến luyến của hắn. Lòng rối bời không biết nên làm sao cho phải!

Dù sao cũng là lần đầu tiên, dù sao nàng cũng không có kinh nghiệm thực chiến, Tống Ngâm Tuyết lúc này, chân tay luống cuống tứ chi cứng ngắc. Vô Song không biết nàng vẫn là xử nữ, lúc này cũng không để ý sự khác thường của nàng, sau một tiếng thở dốc dồn dập bị đè nén, hắn cúi đầu xuống dừng trên kiềng nhan của Tống Ngâm Tuyết. Tống Ngâm Tuyết lúc này, hai gò má ửng đỏ, cặp môi đỏ mọng hơi sưng, trong kiềng mỵ mang theo một loại đẹp dễ nhiếp hồn người. Chẳng khiến người ta không tự giác muốn sa vào. Vô Song rốt cuộc khác chế không được nữa, liếm gặm lên cái cổ bạch ngọc, sau khi đi vào trên xương quai xanh nặng nề mút vài ngụm, hai tay trong lúc vô tình, chậm rãi giải áo ngực bao bọc lấy hết thảy của nàng.

Một mảng da thịt như ngọc tỏa ra một loại mùi thơm nhàn nhạt, theo mảnh vải hồng nhạt nhẹ nhàng tung ra. Hai khoả rất tròn trắng nõn non mềm liền lập tức nhảy cẫng xuất hiện trong tầm mắt Vô Song.

Hắn cúi đầu, không hề do dự ngậm lấy một quả hồng anh, mút vào khe cắn hai cái, cảm giác được toàn thân Tống Ngâm Tuyết run rẩy không thôi. Khuôn mặt tuấn mỹ của Vô Song không khỏi từ trước ngực nàng nâng lên, hai mắt mê ly, giọng nói ôn nhu hỏi: “Đau không?”

Tống Ngâm Tuyết rất muốn trả lời, rất muốn nói cho hắn biết cảm giác của mình giờ phút này, chính là không biết vì cái gì nàng mới mở miệng, lại phát ra từng tiếng ngậm khe kiềng nhuyễn.

Tiếng ngậm khe này, Vô Song nghe được không hiểu sao liền hưng phấn hơn. Tiếp đó lập tức cúi đầu, ngậm lấy hồng anh lần nữa, không ngừng hôn, mút, liếm, hút. Dục vọng càng ngày càng mãnh liệt, đôi tay thon dài của Vô Song tựa hồ lại bắt đầu không an phận chạy loạn bốn phía, đến mức, khiến cho nàng run rẩy một hồi. Tống Ngâm Tuyết toàn thân vô lực mềm nhũn tựa trong ngực Vô Song, cảm giác một cổ tê dại kích thích, không ngừng từ từng góc trên người truyền tới, tụ tập tại một điểm hưng phấn trong đầu, đang vô hạn khuếch trương, vô hạn phóng đại.

“Ta chỉ muốn xuống ngậm cho ấm người thôi, sao lại thành thế này?”

Ngước mặt nhìn Vô Song, luận về mồm mép, Tống Ngâm Tuyết nàng chưa bao giờ thất bại bởi bất cứ kẻ nào .

Nghe lời nói như thật mà giả của nàng, Vô Song giương môi cười cười, hai tròng mắt không khỏi lấp lánh.”Nghe nàng nói như vậy, ta đổ thêm nước ấm, chẳng phải là bưng đá đập chân mình, gây ông đập lưng ông sao?”

“Ha ha, cái đó thì chàng tự biết đi a?” Mở to mắt to, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết hào hứng nói. Nghe vậy, Vô Song lười kéo nàng, lui về phía sau một bước, cả người lại ngã vào trong ao.”Bất kể là ấm cũng tốt, ấm người cũng được, tóm lại hiện tại, Vô Song muốn mời Tuyết Nhi xuống hồ đùa giỡn một phen!”

106. Q.2 - Chương 10: Ăn(2)

“Tuyệt Nhi. . .” Trần ngập tình dục, thấp giọng nhẹ kêu ra tiếng, Vô Song găt gao dán trên thân thể mê người của Tống Ngâm Tuyết, cố gắng khắc chế một lớp lại một lớp sóng dục vọng trong cơ thể, không ngừng từ bụng dưới kêu gào, nóng rực truyền đến, khiêu khích hấn trận trận tê dại mất hồn.

“Tuyệt Nhi, nàng thật đẹp. . .” Khẽ cắn môi, nhưng vẫn không ngăn được tiếng kêu rên từ trong cổ bật ra như cũ, đôi tay xinh đẹp thon dài của Vô Song chậm rãi quấn lấy vòng eo tinh xảo không tỳ vết, trắng nõn hoàn mỹ của Tống Ngâm Tuyết, cũng ở đó mà vuốt ve tới tới lui lui.

“Ừm. . .” Thân thể đã tựa hồ có chút không kềm chế được, trong sự lưu luyến, thân thể Tống Ngâm Tuyết bắt đầu chậm rãi không còn cứng ngắt, thay vào đó biến thành một loại mềm mại, một loại nhu hòa tựa hồ có thể hấp dẫn hút người ta đi vào. Trên gương mặt khuynh thành, dâng lên hai đóa hoa đỏ ửng, hồng hồng, quyến rũ, yêu kiều tạo nên một phong thái khác lạ. Vô Song thấy Tống Ngâm Tuyết như thế, trái tim không khỏi rung động, khuôn mặt tuấn tú thanh nhã khẽ nhú, trực giác được bụng dưới căng thẳng lợi hại. Hai mắt có chút đỏ hồng, hô hấp cũng biến thành càng thêm dồn dập, khí tức nóng hổi chưa dừng dục vọng không ngừng phun trên người bóng hình xinh đẹp dưới thân, không khỏi khiêu khích thở nhẹ.

Không để ý hơi thở, ngón tay Vô Song chậm rãi xẹt qua bụng bằng phẳng trắng như tuyết của Tống Ngâm Tuyết, không ngừng đi dạo trên cái rốn đáng yêu mượt mà, thỉnh thoảng lại in lên nó một nụ hôn thân mật.

Tống Ngâm Tuyết giờ phút này, trên thân thể hoàn mỹ trắng nõn chỉ còn lại một cái quần lót lụa trắng ẩm ướt, găt gao dán vào da thịt, nửa kín nửa hở lộ ra khu vực thần bí đẹp nhất của nàng.

Thấy tình hình này, cổ họng Vô Song không tự giác giật giật, khuôn mặt tuấn mỹ không khỏi mê ly, ánh mắt cũng biến thành càng thêm cực nóng. Hấn nhìn nhìn khuôn mặt Tống Ngâm Tuyết cũng mê ly như thế, cùng cặp môi đỏ mọng kiều nhuần hé mở. Ánh mắt liền kiên định, tiếp đó vươn tay, hơi run rẩy xoa cặp chân thon dài hai cái, nước võ từng đợt cuối cùng cũng chụp vị trí tuyệt đẹp giữa hai chân này.
(Myu:Mô phật, cái này là nguyên văn ta không có chế chém gì cả >><<)

Hai người trong hồ tình cảm mãnh liệt, động tác thỉnh thoảng lại kích khởi trận trận sóng nước, tựa hồ rất cuộc nhần nhẹn không nổi sự xúc động của phần nguyên thủy nhất trong thân thể, Vô Song vòng tay ôm ngang Tống Ngâm Tuyết, mạnh mẽ từ trong nước đứng lên! Khiến bọt nước vẩy ra bốn phía, thẳng tắp rơi trên mép hồ.

Găt gao ôm ấp vuốt ve nàng, bước nhanh hướng vào phía trong phòng, đi đến giường lớn màu son, sau khi nhẹ nhàng đặt Ngâm Tuyết ướt đẫm ở trên giường, Vô Song lập tức nhanh chóng quần áo rút đi trên người, lập tức cúi người đè lên.

Vươn tay hướng một kiện trói buộc cuối cùng của Tống Ngâm Tuyết, nhìn địa phương chỉ cách eo lưng có ba bốn phân. Từ trong hầu kết của Vô Song buồn bực phát ra một tiếng gầm nhẹ rầu rĩ, trong tiếng gầm nhẹ này, hấn nhanh chóng kéo ra, nhưng bởi vì vội vàng dùng sức quá lớn, chỉ nghe “Xoạt” một tiếng, tiếng tơ lụa rách toang thanh thúy truyền đến.

Truyền ra cùng lúc đó, còn có một tiếng hít vào nhẹ nhàng của Tống Ngâm Tuyết, cùng tiếng Vô Song nặng nề thở dốc.

Nghe được tiếng hít vào của Tống Ngâm Tuyết, Vô Song rất muốn ngẩng đầu đến hỏi, chính là hấn thủy chung không có cách nào khiến ình làm như vậy, chỉ trừng mắt không nháy một cái nhìn chăm chăm vào hoa viên bí mật của nàng, sau khi si ngốc nhìn nửa ngày.”Tuyệt Nhi. . .” hấn thấp giọng lẩm bẩm, trong mắt là nỗi si mê vô hạn. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cắn chặt đôi môi, cố gắng không để ình than nhẹ ra tiếng.

Thân thể hư không một hồi lại một hồi, tình cảm mãnh liệt cũng một lớp cao hơn một lớp, Vô Song tình tường cảm giác được, dưới thân thể của mình, lúc này một mảnh kêu gào. . . . Cả người găt gao dán vào nhau, Vô Song mở hai chân Tống Ngâm Tuyết, làm cho chỗ cứng rắn như sắt của mình chen chúc vào vị trí giữa hai chân thon dài cân xứng kia, tiếp đó ngẩng đầu, vẻ mặt mê loạn nhìn nàng, khó có thể che dấu mừng rỡ cùng quyến luyến nói: “Tuyệt Nhi, Vô Song muốn đi vào.”

Nguyên bản Vô Song hẳn là không biết nói những lời này, bởi vì cho tới nay, hẳn đều cho rằng Tống Ngâm Tuyết cũng không phải là xử nữ, cho nên lời nói tràn ngập yêu thương cùng nhắc nhở này, hẳn nói cũng không còn tất yếu.

Nhưng mà lúc này không biết vì cái gì, hẳn rất muốn nói cho nàng biết, bây giờ đang ở trước mắt nàng, là hẳn Vân Vô Song, Vân Vô Song một mực chờ đợi yêu mến nàng, cho nên, hẳn nói. Tống Ngâm Tuyết bắt đầu mê mang mở mắt ra nhìn về phía hẳn, lúc đầu không rõ lời của hẳn. Nhưng sau khi nàng hiểu ý, mặt mũi lại đỏ bừng, vội vàng quay đầu đi, khép hờ hai mắt.

Biểu hiện của Tống Ngâm Tuyết, ngượng ngùng giống như xử nữ, vô tình trêu chọc tâm hồn Vô Song. Thấy vậy, hẳn đau đớn kêu lên một tiếng, mang theo ba phần lỗ mãng, ba phần cuồng nhiệt không thể kìm nén được.

Duỗi hai tay ra ôm mặt Tống Ngâm Tuyết, môi mỏng rơi thẳng xuống, mà đồng thời, hạ thân hơi dùng sức, trực tiếp trằm xuống mà vào."Đau. . ." Bất thành hình bị tiến vào, trong cơ thể như tê liệt khó có thể chịu được, hai tay Tống Ngâm Tuyết nắm chặt, thân thể đau đớn cũng cong lại. Vô Song cũng sờ giạt mình, vẻ mặt không dám tin nhìn Tống Ngâm Tuyết, hai mắt không khỏi trừng thật to, môi mỏng vì giạt mình mà có chút mở ra.

Làm sao. . . . có khả năng? Nàng sao có thể là. . . . xử nữ?

Nhữ Dương quận chúa đã từng có tiếng xấu dâm loạn không chịu nổi như vậy, hôm nay làm sao có thể còn là một xử nữ?

Còn bảo trì thân hoàn bích?

Hết thấy hết thấy chuyện này giống như không có khả năng, nhưng hết lần này tới lần khác nó vẫn khẳng khái tồn tại! Vừa rồi, khi chính mình mãnh liệt tiến vào đụng phải một tầng trở ngại hơi mỏng kia thì hẳn hoàn toàn rõ ràng hết thấy!

Sững sờ, kinh ngạc, hưng phấn, vui mừng! Không ngừng dâng lên trong đáy lòng Vô Song, thì ra hẳn là người đàn ông đầu tiên của nàng, người nam nhân đầu tiên hoàn toàn có được nàng.

Nhìn Tống Ngâm Tuyết, lồng ngực gợi cảm đẹp hoàn hảo của Vô Song bởi vì kích động mà không ngừng phập phồng, hẳn một cử động nhỏ cũng không dám, cảm thụ được chính mình ở trong cơ thể nóng rực của nàng, vì giờ phút này nàng bị sự đau đớn dẫn dắt mà không ngừng xiết chặt, càng lúc càng chặt khiến dục vọng hẳn sôi trào. Rất muốn hảo hảo, vui sướng phóng thích dục vọng khiến hẳn gần như phát điên trong cơ thể ra, chính là hẳn biết, chính mình giờ phút này tuyệt đối không thể động đậy.

Thân thể cứng còng, ôn nhu hôn lên lông mày Tống Ngâm Tuyết bởi vì đau đớn mà nhú chặt lại, theo một đường xuống phía dưới, chậm rãi đi vào trước khỏa ngạo nhân rất tròn, nhẹ nhàng hôn liếm, mút cắn. Vì giảm bớt sự đau đớn của Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi khiến nàng cho thích ứng sự hiện hữu của mình, bàn tay Vô Song không ngừng vuốt ve hai chân cấn xúng tinh xảo của nàng, da thịt trơn bóng nõn nà, thân thể trắng nõn lung linh, muốn cho nàng bình tĩnh lại. Tống Ngâm Tuyết ban đầu đau đến cắn chặt môi, chính là về sau dưới sự dẫn dắt ôn tồn của Vô Song. Thân thể bắt đầu dần dần có biến hóa.

Trong cơ thể tựa hồ không hề đau nhức như bị xé rách nữa, thay vào đó là một loại thích ứng chậm rãi. Nhờ Vô Song cực kỳ khiêu khích hôn môi cùng vuốt ve, thân thể rõ ràng bắt đầu nóng bỏng."Tuyết Nhi. . . ." Cảm giác được thân thể nàng thực sự đã chậm rãi thích ứng chính mình, Vô Song nặng nề thở ra một hơi. Không bao giờ nguyện ý khắc chế dục vọng kêu gào trong cơ thể nữa, cố hết sức nói một câu. Tiếp đó, liền động thân chậm rãi luật động.

"Ừm. . . ." Tống Ngâm Tuyết đóng chặt hai mắt lại, cảm thấy ý thức của mình theo mỗi một động tác của Vô Song mà biến thành yếu ớt, hai tay nàng ôn nhu, gắt gao bầu vào sau lưng Vô Song, trong sự kích động cùng khẩn trương, bất giác móng tay ấn thật sâu, ở trên mặt lưng kéo ra từng đạo dấu vết gợi cảm cực nóng."Tuyết Nhi, Tuyết Nhi. . ."Trong vòng tình, Vô Song một lần lại một lần kêu tên Tống Ngâm Tuyết, theo một lớp lại một lớp sóng tình cảm mãnh liệt đánh sâu vào, cả trái tim trằm luân thật sâu.

Tống Ngâm Tuyết vòng quanh cổ Vô Song, biểu lộ mềm mại đáng yêu, hai chân không khỏi trèo lên thắt lưng Vô Song, thừa nhận trận trận cảm giác lạ lẫm mà sáng khoái trong cơ thể, cả người hiện ra màu ửng

hồng hấp dẫn.

Trong phòng, một mảnh động lòng người, tình cảm mãnh liệt, trên giường, hai người gắt gao ôm nhau, dây dưa thật sâu, tiếng thở dốc, tiếng hoan ái, tiếng ngậm khê, cùng tiếng tim đập động lòng người thật lâu không dứt. Lúc này, ở một góc nào đó thuộc Hoa quốc có hai người diễn tình cảm mãnh liệt thì đồng thời ngoài ngàn dặm xa, tại Tinh sát tổng bộ, Minh Tịnh vẽ mặt trầm tĩnh đứng chấp tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao mênh mông, trầm mặc không nói.

“Tổng Ngâm Tuyết. . .”

Trước mắt, trong màn đêm, tựa hồ lại xuất hiện gương mặt khiến cho hấn này nhớ đêm mong, tuyệt sắc xuất trần như vậy, linh động thoát tục như vậy, thẳng làm cho hấn mỗi lần muốn quên đi, chính là dù làm sao cũng không quên được. Muốn vươn tay chạm rãi nắm bắt bắt, ngờ đâu chỉ như cơn gió xuyên qua ngón tay, để lại cảm giác rỗng tuếch, lòng hấn lúc đó liền gắt gao co lại đau nhức một lần lại một lần.

“Tổng Ngâm Tuyết. . .” Trầm giọng gọi tên nàng lần nữa, bao hàm rất nhiều tình cảm phức tạp, Minh Tịnh giờ phút này, chạm rãi mở tay kia của hấn ra, trong bàn tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng kia, thành linh lộ ra một hạt đan dược đỏ như máu, trong đêm tối phát ra quang mang nhàn nhạt. Bách hợp đan rót vào máu trình của khê ước chủ, chỉ cần ăn vào, chính mình từ này liền có thể lấy được tự do chính thức. Loại tự do này, là thứ hấn hướng tới đã lâu. Hơn nữa trăm phương ngàn kế muốn lấy được, chính là vì sao sau khi hấn chính thức có được, lòng của hấn, lại hư không như thế, cô đơn như thế?

Ba tháng, suốt ba tháng, chẳng biết tại sao, mỗi lần hấn nhìn hạt đan dược này thì cái hấn suy nghĩ đến, cũng không phải muốn nuốt chửng nó để giải ước, mà là khuôn mặt khuyên thành trác tuyệt của Tổng Ngâm Tuyết trên vách núi ngày đó, xuất trần, kinh tâm động phách đánh sâu vào tâm hồn mỗi người.

Chưa từng nhìn thẳng vào nàng như vậy, tuyệt mỹ, kinh thế, thoát tục, giống như tiên tử trên mây, cao ngạo tài giỏi hơn hết thảy, ngạo nghễ đứng trên thế gian nhìn vạn vật, phong tư vô hạn!

Thủy chung vẫn quên không được thân ảnh với mái tóc dài đen như mực bay trong gió, váy áo phiêu nhiên, nụ cười sáng lạng, ánh mắt giảo hoạt, thần sắc trêu đùa, động tác duyên dáng, lòng một chút lại một chút sa vào, trầm luân. Minh Tịnh gương mặt, chạm rãi nắm bàn tay lại, tròn mắt không hề nhìn xuống, chính là nội tâm lại gắt gao co rút lại. Nàng vẫn là xử nữ? Nàng lại còn là xử nữ. Trong đôi mắt đen thẫm, sự phức tạp bắt đầu khởi động, Minh Tịnh giờ phút này, ngón tay có chút nắm lại, trên mặt một hiện lên tia khác thường. Chưa từng nghĩ tới hết thảy những chuyện này, hóa ra đều là giả dối, nguy trang, Tổng Ngâm Tuyết nàng đã thành công đã lừa gạt bất cứ kẻ nào, kể cả hấn người cơ hồ có thể nói là cùng nhau lớn lên với nàng!

Trước mặt thế nhân nàng sắm vai xảo quyết ngang ngược, thô bỉ không chịu nổi, hành vi đòi phong bại tục làm cho người khác giận sôi, nhận hết vạn người thóa mạ. Chính là, chính là một người như vậy, kết quả lại phát hiện hết thảy cũng không phải sự thật, nàng ẩn nhẫn, nàng ẩn núp, nàng nguy trang, nàng biểu diễn, hết thảy những chuyện này không một điểm nào không nói rõ nàng rốt cuộc thông minh đến nhường nào.

Tổng Vũ Thiên là người tâm kế thâm sâu bậc nào, mà Minh Tịnh hấn, đứng đầu Tinh sát, phúc hắc tính toán ra sao! Chính là trong hoàn cảnh bị người người giám sát đó, nữ nhân đáng chết kia lại thành thạo diễn kịch, hoàn toàn lừa bịp họ trong lòng bàn tay, trong lòng vui cười trào phúng.

“Người thật đáng chết, Tổng Ngâm Tuyết!” Lời nói giận dữ, nhưng tràn đầy sùng nịch, Minh Tịnh chạm rãi thu hồi bách hợp đan, động tác thật cẩn thận. Hấn gương mặt nhìn bầu trời sao, trên gương mặt tuần mỹ không tí vết là biểu lộ khó hiểu. Thẳng tấp đón gió, mặc áo tóc dài khê lay động.

“Chủ thượng.” Lúc này, sau lưng thân ảnh Viêm xuất hiện, hai tay hấn ôm quyền, cúi đầu, mở miệng nói với Minh Tịnh.

“Ừm, tìm hiểu có tin tức gì sao?” Không hề chuyển động, chỉ quay lưng lại mà hỏi, Minh Tịnh trầm giọng nói, trong đôi mắt mơ hồ có thần thái không dễ dàng phát giác ra.

Dạ! Thuộc hạ tra ra, Tuyết công tử có chút nổi danh trên giang hồ mấy tháng gần đây, mấy ngày trước ở Hoa quốc bị Tịch Mặc Lương bắt làm tù binh.”

“Tịch Mặc Lương? Thiên hạ kia đệ nhất sát thủ cũng có danh xưng là băng mỹ nam Tịch Mặc Lương sao?” Nghe xong lời Viêm nói, mày kiếm đẹp mắt của Minh Tịnh không tự giác cau lại, trong lời nói có chút không tự nhiên. “Phải đúng là hắn!” Viêm không phát hiện sự khác thường của Minh Tịnh, chỉ vâng theo gật đầu đáp, tiếp đó liền tiếp tục báo cáo: “Tịch Mặc Lương vốn là thu ngân lương của Tư Đồ Phong, tiến đến ám sát Tuyệt công tử. Chính là cuối cùng không biết vì cái gì, Tuyệt công tử bình yên vô sự, ngược lại Tư Đồ Phong lại bỏ mình, khiến giang hồ đàm luận không thôi. Chính là theo đạo lý mà nói, Tư Đồ Phong kia võ công không kém. Tại sao cuối cùng lại rơi vào kết cục này? Thật sự là khiến người ta khó hiểu.”

Viêm không khỏi lắc đầu, một bộ dạng nghĩ không ra. Nghe vậy, Minh Tịnh trầm tĩnh không nói, chỉ hơi suy tư mà đáp: “Tuyệt công tử, hiện tại hắn đang ở đâu?”

“Còn đang ở Hoa quốc, thuộc hạ không điều tra ra hắn chạy đi đâu, chỉ biết hôm nay hắn thoát khỏi Tịch Mặc Lương, lấy được đầy đủ phương thuốc của Hàn gia.”

Viêm đại khái báo cáo những tin tức Tinh sát thăm dò được, tiếp theo nhìn chằm chằm vào Minh Tịnh, hơi do dự nói: “Chủ thượng, chẳng lẽ Tuyệt công tử kia, võ công của hắn thật sự cao như vậy sao? Có thể không phí chút sức lực nào thoát khỏi Tịch Mặc Lương, giết chết Tư Đồ Phong?”

Minh Tịnh nghe nghi vấn của Viêm, không lên tiếng, chỉ một mình yên lặng tự hỏi, vẻ mặt trầm tĩnh. Thấy vậy, Viêm thúc thời đưa tay hành lễ, tiếp đó xoay người, chậm rãi lui xuống.

Trước khi đi, Viêm ngoái đầu nhìn thoáng qua thân ảnh đứng thẳng bất động phía trước. Nghi hoặc, khó hiểu không khỏi xông thẳng lên đầu. Thật sự là nghĩ mãi không ra, vì sao chủ thượng lại phá lệ chú ý tới Tuyệt công tử mới ra giang hồ kia? Không phải là danh khí vang chút, động tĩnh lớn chút sao? Còn không đến mức khiến cho chủ thượng luôn ngạo mạn thanh cao của bọn họ lao lực chú ý như vậy, bộ dạng muốn hỏi đến căn nguyên thế kia. Thật sự là có chút khác thường!

Bất quá nói đến khác thường, từ ba tháng trước, sau khi chủ thượng từ Nhữ Dương Vương phủ trở về, chuyện này đã biến thành thường xuyên.

Luôn thấy hắn cầm một hạt đan dược đỏ như máu sừng sờ, hơn nữa sừng sờ rất lâu, lại còn than nhỏ, suy ngẫm. Tựa hồ là mỗi ngày đều như vậy, hơn nữa có đôi khi tình huống càng thêm nghiêm trọng. Từ sáng sớm, chủ thượng cả ngày không nói chuyện, một người đứng trong phòng, sự vụ một mực không hỏi đến. Chính là không biết về sau vì cái gì, hắn dường như đã nghĩ thông suốt. Cả người đột ngột tươi tỉnh, tâm tình cũng tốt lên theo.

Ấn tượng khắc sâu nhất là có một ngày, khi chính mình hưởng chủ thượng báo cáo những động tĩnh mới xảy ra trong giang hồ thì vừa mới nói đến có một người thiếu niên xưng Tuyệt công tử mới nổi thì trên mặt chủ thượng đầy vẻ hưng phấn, kích động không kiềm chế được, chính là dù có che đậy như thế nào cũng vô phương che nổi.

Chưa từng từng gặp qua chủ thượng không khống chế được như vậy? Trong lòng hắn, chủ thượng vẫn luôn mang lớp ngụy trang thông dong bình tĩnh. Chưa từng có cảm xúc biểu hiện ở trên mặt một cách trực tiếp, mãnh liệt như vậy!

Từ đó về sau, nhiệm vụ hạng nhất của hắn, đó là tùy thời chú ý hướng đi của Tuyệt công tử, có cái tình huống gì phải lập tức phản hồi, tuyệt đối không được chậm trễ!

Viêm không rõ lắc đầu, trong lòng khó hiểu, vì Tinh sát, nhiều thế hệ nhà hắn đều cống hiến hết mình, quan hệ giống như Minh gia cùng Nhữ Dương Vương phủ có khế ước vậy.

Tinh sát, vốn là tông chủ đời trước của Minh gia âm thầm một tay tạo dựng nên, trên giang hồ có địa vị cực cao. Chủ thượng làm truyền nhân Tinh sát, lòng dạ cực cao thâm. Một lòng chỉ muốn thoát khỏi sự trói buộc của khế ước. Gia chủ đời trước của Minh gia thành lập Tinh sát, vốn có ý muốn phụ tá Nhữ Dương tổ chức mạng lưới tình báo. Chính là ai biết vừa mới mới kiến thành, Nhữ Dương Vương liền bị giết hại, khế ước chủ vừa chết, người trong khế ước tự nhiên phải chết theo, chỉ để lại chủ thượng một mình đau khổ chèo chống Tinh sát hưng thịnh. Không muốn dẫm vào vết xe đổ của gia chủ đời trước, chủ thượng một lòng muốn đoạt được giải dược khế ước độc, từ nay về sau không hề bị người ta khống chế nữa. Nguyên bản hắn cũng tưởng là như vậy, chính là không biết vì sao, khi chủ thượng tìm được thứ hắn tha thiết ước mơ, phản ứng hắn biểu hiện ra ngoài, lại quái dị như thế?

Nặng nề thở dài một hơi, Viêm cất bước mà đi. Sau lưng, Minh Tịnh chậm rãi cúi mắt, nhẹ nhàng nói:

“Tổng Ngâm Tuyết, ta biết Tuyết công tử chính là nàng. . .”

Hắn không có ăn bách hợp đan, cho nên khế ước giữa bọn họ vẫn còn, mà hắn không có chết, vậy nói rõ khế ước chủ của hắn còn ở nhân gian.

Lúc đầu, hắn chưa nghĩ thông suốt việc này, vì thế thống khổ rồi rầm thật lâu, chính là cuối cùng, khi hắn đột nhiên tỉnh ra thì phần kích động trong lòng kia, bắt đầu có chút không chịu nổi chế liệu mạng tuôn ra bên ngoài! Hơn nữa nhất là khi hắn nghe được tên Tuyết công tử thì hắn cơ hồ liền lập tức kiên định tin tưởng sự thật này.

Cẩn thận ngẫm lại sự việc phát sinh ngày đó, từng bước một dẫn dắt, cứ như đã tính toán tốt, Tổng Ngâm Tuyết cố ý chỉ mình mang nàng đến bước đường cùng, mà sau khi đến đường cùng, hắn cũng không khỏi vì thế mà nổi giận, ảo não. Chính là Tổng Ngâm Tuyết nàng không có nửa điểm thần sắc quái dị, chỉ mỉm cười thản nhiên đối diện hết thảy.

Lúc đầu hắn chỉ cho rằng đây là Tổng Ngâm Tuyết cố ý giả vờ, không muốn yếu thế trước mặt người khác. Chính là thẳng đến về sau hắn mới hiểu được, nụ cười của nàng lúc đó, không có một tia miễn cưỡng, không có một tia ngụy trang, có cũng chỉ là nụ cười sung sướng, trêu chọc phát ra từ nội tâm. Là nụ cười chân thành!

“Tổng Ngâm Tuyết, nàng cho rằng đem giải được khế ước độc cho ta, giữa chúng ta từ nay liền thanh toán xong sao?”

Ha ha, chính là sao có chuyện dễ dàng như thế? Nàng càng muốn như thế, ta càng hết lần này tới lần khác không để cho nàng như ý. . .”

107. Q.2 - Chương 11: Tâm Ý

Minh Tịnh nói thật nhỏ, trong mắt để lộ ra một loại thần sắc quái dị, hắn duỗi tay đến trước mặt, nhẹ nhàng cười. Thông dong như vậy, bình tĩnh như vậy, tựa hồ lại nhớ tới những ngày ở trong phủ Nhữ Dương Vương, trở lại thành nam tử phúc hắc tính toán hết thảy kia.

“Tổng Ngâm Tuyết, nàng là khế ước chủ của ta, cho nên đời này, đừng nghĩ đến chuyện thoát khỏi ta. . .” Lời nói tức giận, nhưng mà bao hàm kiên định, nhẹ nhàng vang lên, nói xong, Minh Tịnh thả tay xuống, nhẩy xuống đất. Cả người biến mất trong ánh hoàng hôn. Kỳ thật con người, có đôi khi rất thú vị, rõ ràng trước đây trăm phương ngàn kế tính toán suy nghĩ muốn rời đi, muốn tự do, nhưng đợi đến ngày nào đó chính thức được như nguyện, lại mở miệng, mê man rồi.

Cũng giống như Minh Tịnh, hắn chưa bao giờ thừa nhận tình cảm bản thân dành cho Tổng Ngâm Tuyết, từ khi bắt đầu động tâm đến về sau càng lúc càng tuyệt vọng, hắn vẫn luôn cẩn thận, keo kiệt bảo vệ tốt tình cảm của mình, không để mình bị nửa điểm thương tổn, chính là sự thật, liệu có thể để hắn như nguyện sao?

Một màn khiếp sợ trên vách núi, căn bản là đủ để khiến hắn cả đời khó quên, bằng không ngay sau đó hắn cũng sẽ không sa vào sự đau lòng tiêu cực một thời gian ngắn như vậy.

Chính là, từ trước đến nay hắn luôn tự phụ thanh cao, tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình yêu Tổng Ngâm Tuyết. Nhất là khi Tổng Ngâm Tuyết còn chưa có tình cảm gì đối với hắn mà hắn thì đã yêu nàng mất rồi. Niềm kiêu ngạo, sự thanh cao của hắn không cho phép hắn làm như vậy. Cho nên, hắn cố chấp đem loại đau lòng, loại tưởng niệm này lý giải thành nỗi tức giận nuốt không trôi trong lòng sau khi bị Tổng Ngâm Tuyết lừa gạt.

Vừa biết Tổng Ngâm Tuyết còn chưa chết, niềm vui sướng cuồng nhiệt đủ để khiến hắn bùng nổ! Rõ ràng chính là sự vui sướng cùng cảm kích khi mất đi mà lại có được, còn có may mắn cùng hưng phấn như được

tái sinh. Chính là đến chỗ của hắn lại bị đè nén thành sự vui vẻ khi rút cuộc đã có chỗ trú ẩn trong lòng!

Kể đáng thương, kiêu ngạo luôn phong bế chính mình, trong nội tâm dựng lên một đạo tường thành cao cao, mà không biết đạo tường cao kia, trong vô tình đã sớm lặn lẽ nứt ra một khe nhỏ rồi, mà ở trong khe hở đó, có một nữ tử tên là Tống Ngâm Tuyết đang dọc theo khe hở chậm rãi tiến vào, ở đó mọc rễ, nảy mầm. . . Hết thấy đều biểu lộ tâm ý của hắn, chỉ có hắn hoang mang không tự nhận ra! Nhưng mà, thật sự là không tự nhận ra sao? Có lẽ cũng không hẳn a, chỉ là có người hết lần này tới lần khác thích lừa mình dối người, cái kết quả này lại có thể trách ai?

Làm đầu nghe tên Tuyết công tử, hắn kích động thiếu chút nữa nhin không được, không có lý do gì, đột nhiên hắn có thể khẳng định người đó tuyệt đối là nàng.

Trực giác, đúng rồi chính là kết luận phát ra từ sâu trong nội tâm!

Kinh ngạc đến hắn cũng không nhận ra, tình cảm của hắn đã sâu đậm như vậy, hiểu rõ nữ nhân kia như vậy rồi? Là mỗi ngày âm thầm quan sát? Hay là một lần lại một lần tranh phong tương đối. . . . Có chấp bỏ qua cảm giác chân thật nhất ở sâu trong nội tâm, luôn vì chính mình tìm kiếm lấy một cái cớ, giống như hiện tại rõ ràng muốn tiếp cận nàng, nhìn thấy nàng như vậy. Chính là hắn lại cứ nói ngược lòng mình, cứ như sợ người nào đó sẽ đắc ý!

Thử hỏi một đối với một người nào đó căn bản không quan tâm để ý đến hắn chút nào, hắn lại khẳng khái kiếm cớ, đổi trắng thay đen nói đúng thành sai, mục đích còn không phải chính là tìm cho bản thân một lý do, để cho hắn quang minh chính đại xuất hiện trước mặt người nào đó một lần nữa sao? Đáp án này đương nhiên hắn không biết.

Minh Tịnh hiện tại, vừa vặn ở vào trạng thái như vậy, hắn muốn gặp Tống Ngâm Tuyết, rất muốn rất muốn, chính là hắn không biết hắn nên dùng cái dạng tư thái gì đứng ở trước mặt nàng lần nữa. Nàng cùng hắn, về đạo lý đã không còn dây dưa. Nàng cho hắn sự tự do mà hắn muốn nhất, từ nay về sau không tiếp tục liên quan đến hắn nữa, cho nên hắn căn bản không có lý do gì để xuất hiện trước mặt nàng lần nữa!

Chính là, hắn thật sự không thể đè nén sự rung động cùng hưng phấn trong nội tâm được, luôn không thể chờ đợi được muốn đi gặp nàng.

Cho nên giờ phút này, hắn mới tìm cái cớ như vậy, để ỉnh ngẩng đầu ưỡn ngực cất bước.

Minh Tịnh hắn, có kiêu ngạo cùng thanh cao không ai bì nổi, cho nên, hắn tuyệt đối không thể cho phép có người muốn đùa giỡn hắn. Nếu như một khi mình bị người ta đùa giỡn, vậy hắn nhất định sẽ tìm được người kia, hung hăng trả thù người kia. Làm cho nàng biết kết cục thảm thiết khi muốn đùa giỡn hắn.

Phương pháp trả thù của Minh Tịnh rất đơn giản, hắn chính là muốn tìm được Tống Ngâm Tuyết, chuẩn bị dây dưa cùng nàng! Không để cho nàng giao hoạt thoát khỏi lòng bàn tay của mình, một mình tiêu dao sơn thủy để lại hắn thương tâm. Thân ảnh thon dài hoàn mỹ biến mất trong màn đêm, câu “ Ta càng hết lần này tới lần khác không để cho nàng như ý” kia không ngừng vang vọng trong đầu Minh Tịnh, Minh Tịnh rất nhanh trực chỉ tới hướng Hoa quốc.

Con người tâm cao khí ngạo cũng có lúc thật buồn cười! Rõ ràng trước đây muốn rời khỏi như vậy. Mà hôm nay, lại tự dẫn xác tới chỗ người ta.

Thân ảnh hắn rất nhanh, tránh, lấy đà, nhảy lên giống như rất vội vàng. Minh Tịnh lúc này, tựa hồ có chút kỳ quái, hắn biết rõ tin tức của Tống Ngâm Tuyết, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Nhưng vì sao chỉ có đêm nay lại kích động như vậy?

Hắn không biết, người khác tự nhiên cũng không biết! Chính là có thật là như thế không? Đáp án giấu ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng hắn. Sở dĩ tối nay thái độ Minh Tịnh lại khác thường, vội vã tiến đến Hoa quốc như vậy, nguyên nhân đều là bởi vì hắn nghe được một cái tên —— Tịch Mặc Lương.

Hắn cho rằng, Tịch Mặc Lương có danh xưng bằng mỹ nam, có hắn bên cạnh Tống Ngâm Tuyết, đích thị là không an toàn. Cho nên hắn phải mau một chút đuổi tới, trước khi hai người bọn hắn còn chưa phát sinh cái ra, kịp thời chặn ngang để tránh sự tình thêm phức tạp.

Suy nghĩ của Minh Tịnh tựa hồ rất hoàn mỹ. Nhưng hấn tính đi tính lại vẫn tính thiếu một người, bởi vì bên người Tống Ngâm Tuyết lúc này lại có một kẻ mà hấn không thể lường trước được.

Sáng sớm ngày thứ hai, gió nhẹ ve kêu, hương hoa tương giao, trong lầu các màu son, trên giường khắc hoa, Vô Song vô cùng ôn nhu ôm Tống Ngâm Tuyết, quyền luyện nhìn dung nhan yêu kiều của nàng bởi vì mỗi một mà ngủ thật say, trái tim yêu thương không thôi.

Đêm qua, hấn biết là hấn làm nàng mệt chết, không biết tiết chế phóng túng, tình cảm mãnh liệt không thể đè nén được, khiến thân thể nàng vừa mới trải qua việc đời tiêu hao đến tình trạng kiệt sức.

Ánh mắt lưu luyện nhìn hình bóng da thịt nõn nà trong ngực, bóng loáng trắng nõn cùng với nhiều điểm hồng xinh đẹp, gợi cảm lưu lại sau kích tình.

Vươn tay, từng chút từng chút vuốt ve, từ trên trán, chậm rãi đến mũi, đến cặp môi đỏ mọng, đến bờ vai, rồi đến khóa rất tròn. Từng chỗ từng chỗ, nhưng bất luận là ở đâu giờ phút này cũng làm cho Vô Song động tâm không thôi.

Chưa từng nghĩ tới chính mình rõ ràng lại là người đàn ông đầu tiên của nàng, loại cảm giác kinh hỉ này không ngừng bành trướng, không ngừng khiến hấn thỏa mãn, tự hào.

Vốn tưởng rằng nàng bản tính phóng đãng, sinh hoạt cá nhân đã bệ rạc không chịu nổi, căn bản không có khả năng sẽ là xử nữ, về sau, biết một ít tình huống của nàng, tuy tư tưởng không hề cho rằng như vậy nữa, nhưng hấn cũng chưa bao giờ nghĩ tới nàng còn có thể là xử tử. Bởi vì bất luận là từ phương diện muốn ngụy trang, hay là từ cánh tay trơn bóng, không có thủ cung sa của nàng, hoàn toàn không có khả năng như vậy. Chính là vì cái gì, kết quả lại vượt ngoài dự liệu của hấn? Hấn không rõ.

Ôm Ngâm Tuyết đang ngủ say thật chặt, làm cho nàng càng thêm dựa sát vào mình, hồi tưởng lại từng ly từng tý đêm qua, khuôn mặt tuần tú của Vô Song không khỏi mỉm cười, khóe môi đẹp mắt cong cong. Tự nhiên hình thành một đạo vòng cung. Hấn là người đàn ông đầu tiên của nàng, là người nam nhân đầu tiên hoàn toàn chính chính có được nàng!

Suy nghĩ, bất tri bất giác lại chuyển qua việc này, Vô Song mừng thầm, kiêu ngạo. Trong nội tâm không khỏi ngọt ngào hưng phấn cứ như ăn mật, thậm chí so với ăn mật còn ngọt ngào hơn.

Hấn chậm rãi vuốt ve mỗi một tấc da thịt của Tống Ngâm Tuyết, tình cảm dịu dàng mãnh liệt. Làm sao bây giờ? Vừa mới muốn nàng, nhưng bây giờ lại nổi lên phản ứng.

“Tuyết Nhi. . .” Nhẹ giọng kêu to, không khỏi cúi đầu hôn lên cặp môi đỏ mọng, tuy nàng vẫn đang ngủ say, không có loại linh động, mị hoặc như lúc thanh tỉnh, nhưng lại có một loại phong tình thanh lệ khác, gắt gao, vong tình hấp dẫn hấn một lần lại một lần trầm mê.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trơn mềm, lông mi thật dài, dày mà cong vểnh lên, cái mũi thanh tú hoàn mỹ, kiêu môi không thoa son mà đỏ hồng. Hết thấy nhưng điểm này đều tựa như độc dược hấp dẫn hấn, làm cho hấn không tự giác đắm nghiện, say mê nàng hơn nữa. Vô Song nhẹ nhàng hôn Tống Ngâm Tuyết, không ngừng lưu luyện trên hai mảnh kiêu môi, cho dù đêm qua hai mảnh kiêu môi đã bị hấn hôn rất nhiều lần, hơn nữa lúc này còn có chút sưng đỏ, chính là hấn vẫn cảm thấy không đủ, làm sao cũng thấy không đủ.

“Tuyết Nhi. . .”

Nhẹ nhàng ngậm cánh môi, chậm rãi mút vào, từ trong cổ họng bật ra thanh âm. Vô Song duỗi đầu lưỡi tràn ngập khiêu khích kia ra, không ngừng nghiên chuyển trên môi nàng, gầy nạy ra. Tựa hồ cảm giác được có cái gì quấy trên môi mình, ẩm ướt nóng nóng, trong mơ hồ, Tống Ngâm Tuyết vô thức khê mở miệng, muốn thoát khỏi sự quấy rầy như vậy.

Chính là nào biết lúc này nàng mới khê mở, đầu lưỡi tràn ngập tính xâm lược của Vô Song liền mạnh mẽ dò xét đi vào, khiêu khích khắp mọi nơi, dụ dỗ nàng cùng múa.

Từng cái góc trong miệng, đều bị Vô Song nhẹ nhàng lướt qua, mềm mềm ngứa ngứa bao hàm thương tiếc, cùng với tình cảm mãnh liệt.

Dưới sự trêu đùa, Tống Ngâm Tuyết hỗn loạn đáp lại, kỹ thuật hôn không tính là thành thạo lại khiến Vô Song một hồi bứt rứt.

Đầu lưỡi cùng đầu lưỡi quấn giao, đau khổ, động tình. Tuy Tống Ngâm Tuyết còn mơ hồ, nhưng Vô Song giờ phút này, lại thanh tỉnh đến không thể thanh tỉnh hơn.

Hắn rõ ràng cảm giác được dục vọng của mình lại một lần nữa từ dưới bụng căng lên, có chút thất bại, có chút bất đắc dĩ.

Lắc đầu, thẳng tắp đánh giá Tống Ngâm Tuyết từ trên xuống dưới một lần lại một lần, trông thấy nàng cuộn mình, thân thể không một sợi nhỏ, lung linh hấp dẫn, đường cong có thể nói là hoàn mỹ lúc này bởi vì nằm nghiêng, mà càng thêm có vẻ trêu người, khiến người ta chảy máu mũi.

Khuôn mặt của thiên sứ, thân hình nóng bỏng của ác quỷ, nhất là hai khoả ngạo nghệ rất tròn trước ngực nàng, bởi vì tư thế nằm nghiêng đè ép, giờ phút này hiện ra một đường khe mê người thật sâu, thẳng tắp đâm vào đôi mắt Vô Song.

Cơ hồ không có nửa điểm do dự, hắn cúi đầu ngậm lấy một quả hồng anh phần nộn, đồng thời vươn tay cầm một khóa mềm mại rất tròn khác, dưới sự động tình, Vô Song dùng sức xoay người một cái, một lần nữa đem thân thể kiều nhuỷ áp dưới thân. Cả người kêu lên một tiếng đau đớn, sau khi trầm giọng kêu một tiếng “Tuyết Nhi.” Nụ hôn cướp đoạt liền ào ào rơi xuống. . . .

108. Q.2 - Chương 12: Vô Song Thổ Lộ

“Um. .” Trong mộng lung, bị động tác của Vô Song khuấy nhiễu, Tống Ngâm Tuyết vô lực mở mắt, muốn xem rốt cuộc có chuyện gì.

“Tuyết Nhi. .” Giọng nói thấp mị, tràn ngập từ tính có sự đè nén dục vọng, khắc chế xúc động, trầm thấp vang lên bên tai Tống Ngâm Tuyết. Vô Song lúc này, khẽ cắn vành tai nàng, thỉnh thoảng lại liếm gặm vài cái, không khỏi khiến thân thể nàng run rẩy, tê tê dại dại một hồi.

“Vô Song, đừng. . .” Tựa hồ không chịu được sự kích thích như vậy, môi son Tống Ngâm Tuyết hé mở, mềm nhẹ mà nói. Nghe vậy, Vô Song cười xấu xa, một tay nhẹ nhàng đặt trên một khóa rất tròn chậm rãi xoa nắn, một tay nắm tay của nàng đặt trên khuôn mặt tuần tú của mình, không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve, “Tuyết nhi đừng cái gì?”

Khiêu khích! Tuyết đối là khiêu khích!

Tống Ngâm Tuyết lúc này, giương mắt nhìn Vô Song trước mắt tươi cười tràn đầy nhu hòa, nhưng động tác ngôn ngữ lại cực kỳ tà ác khiêu khích, trong lòng tức giận liếc mắt, cố ý khiêu khích trả lời: “Đừng quá sức!”

“Quá sức? Ha ha, thì ra Tuyết Nhi quan tâm ta như vậy? Ta thật sự rất vui về a! Bất quá Tuyết nhi nàng yên tâm! Ta đây thân thủ rất tốt, cho dù làm thêm mấy lần nữa cũng không có vấn đề gì!”

Biết nàng không phục cố ý làm mình ghen hờn, Vô Song cười vui vẻ, hắn không để ý Tống Ngâm Tuyết bất mãn kháng nghị. Nhu hòa kéo tay của nàng xuống, tiếp đó cúi đầu tạt kích hồng anh trước ngực nàng, vong tình chăm chú gặm nhẹ, mút vào.

Cánh tay thon dài trắng nõn, không ngừng chạy trên thân thể uyển chuyển, nhen nhóm từng ngọn lửa tình mãnh liệt, tựa hồ như vĩnh viễn vẫn cảm thấy không đủ, Vô Song lúc này, tham lam ve vuốt thân thể hoàn mỹ kia. Bị Vô Song khuấy thân thể mơ hồ có chút khác thường, trải qua một đêm triền miên tối hôm qua, Tống Ngâm Tuyết hiện tại đã rõ ràng mình bạch loại khác thường này là cái gì! Cho nên trong lòng có chút tức giận, có chút bất đắc dĩ lại có chút ảo não, thất bại.

Thân thể đã đau nhức đến không chịu nổi, thực tế hạ thân trải qua cả đêm cuồng dã va chạm, giờ phút này càng đau giống như tê liệt.

Nàng thật sự không thể tiếp nhận bất cứ hoan ái gì nữa rồi, thân thể vừa mới trải qua việc đời này, lúc này thật sự đã đạt đến cực hạn.

Chính là tuy nói như thế, nhưng một khi mới nếm thử trái cấm, loại tư vị mỹ diệu, ngọt ngào liền dễ dàng khiến người ta nghiện, cho nên Tống Ngâm Tuyết lúc này cảm thấy rất ảo não. Rất thất bại! Bởi vì rõ ràng không thể muốn nữa, nhưng dưới sự trêu đùa như vậy của Vô Song, trong cơ thể của nàng vẫn không tự giác nổi lên phản ứng. Loại tình cảm mãnh liệt xúc động này, không ngừng kêu gào quấy rối thần kinh của nàng.

“Vô Song, đừng. . .” Cố gắng khắc chế kích tình của mình, Tống Ngâm Tuyết nhẹ giọng cự tuyệt, chính là Vô Song lúc này, ngoài hưng phấn ra, đã nghe không vô cái gì nữa rồi, hần dọc theo đường cong hấp dẫn trên thân thể hoàn mỹ của Tống Ngâm Tuyết, một đường hôn môi xuống dưới, đi vào trên cái bụng bằng phẳng không tỳ vết, nhẹ nhàng lấy tay ve vuốt.

Tay kia lại đi từ dưới lên, thẳng tắp xoa cặp đùi ngọc làm hần yêu thương không thôi, có thể nói cặp đùi của Tống Ngâm Tuyết, là cặp đùi hoàn mỹ nhất mà hần từng gặp qua, nó thon dài, thẳng tắp, trơn bóng, cân xứng, hoàn mỹ tìm không thấy bất cứ tỳ vết nào, khiến hô hấp Vô Song càng thêm trầm đục.

“Tuyết Nhi. . .” Khẽ gọi tên Tống Ngâm Tuyết lần nữa, khuôn mặt tuấn tú mê ly, trầm mê không thể tự kiềm chế. Nghe vậy, thân thể Tống Ngâm Tuyết nao nao, cặp môi đỏ mọng không khỏi khẽ cắn. Theo kinh nghiệm, nàng biết, mỗi lần Vô Song muốn đi vào thì hần đều như hiên tại, giọng nói bao hàm tình dục khàn khàn kêu to tên nàng, thứ nhất là muốn nói cho nàng biết ý nghĩ của hần, thứ hai là muốn nàng có một sự chuẩn bị. Lúc này, nghe được Vô Song lại vọng tình kêu to tên nàng như vậy, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết nhất thời cũng không có cái chủ ý gì, bởi vì cùng lúc, nàng tình tưởng biết thân thể mình thật sự hết sức chịu đựng rồi, nhưng về phương diện khác. Thần kinh bị kích thích của nàng lại rất muốn! Thực là khó xử.

Nắm tay, khẽ cắn môi, đôi mắt Tống Ngâm Tuyết khép hờ, lúc lý trí nàng cuối cùng cũng chiến thắng tình dục, muốn mở miệng ngăn cản thì Vô Song đã tách hai đùi của nàng ra, đưa thân vào giữa hai chân nàng, nóng rực, kiên quyết muốn đi vào.”A. . .”

Vô Song đang xúc động, vừa mới chạm vào người ngọc dưới thân. Tống Ngâm Tuyết liền bị đau lên tiếng kinh hô, cả người nhẹ nhàng cong lên, mặt cũng không khỏi mất tự chủ nhíu chặt lại.”Tuyết Nhi?” Bị phản ứng Tống Ngâm Tuyết làm cho kinh hãi, tình cảm mãnh liệt ngập đầy trong cơ thể Vô Song lập tức mãnh liệt kiềm nén lại, hần ân cần gương mặt nhìn, khó hiểu dò hỏi. Tống Ngâm Tuyết không trả lời hần, chỉ bị đau nên khẽ cắn môi, thấy thế, Vô Song vội vàng vươn tay ôm nàng, ôn nhu để nàng tựa ở trong ngực nhẹ nhàng vỗ về, “Tuyết Nhi, nàng sao vậy?”

Mặt xấu hổ hồng hồng, quật cường không muốn nói chuyện thân dưới mình đau đớn lợi hại ra, Vô Song thấy nàng không nói lời nào cũng có chút khó hiểu. Nhẹ xoa lưng nàng, ve vuốt tấm lưng quang lõa non mịn, ánh mắt không khỏi khẽ đảo qua. Lúc đó, tầm mắt bị mấy vết máu đỏ sẫm đã khô trên chân nệm hấp dẫn, hần nao nao, nhất thời nghi hoặc được cởi bỏ. Đúng vậy! Hần quên! Tuyết Nhi của hần vẫn là lần đầu tiên a. . . Vô Song không thể ngăn chặn cảm giác thỏa mãn, hưng phấn, tràn ngập trong nội tâm, hần tràn đầy yêu thương cúi đầu xuống, cái cằm chống trên trán Tống Ngâm Tuyết, nhu hòa áy náy nói: “Thực xin lỗi, Tuyết Nhi!

Là ta nhất thời sơ suất, quên rằng thân thể của nàng chịu không nổi quá nhiều hoan ái. . .”

Gắt gao ôm Tống Ngâm Tuyết, nhẹ cọ lên mái tóc đen của nàng, đột nhiên giống như là nghĩ tới điều gì, Vô Song buông nàng ra, nhẹ nhàng để nàng nằm lại trên giường, tiếp đó đứng dậy xuống giường, phủ thêm xiêm y đi ra ngoài.

Tống Ngâm Tuyết không rõ hần giờ phút này định làm gì, vốn định mở miệng muốn hỏi, nhưng bởi vì thân thể thật sự không còn chút sức lực nào, vì vậy dứt khoát nhắm mắt buông tha. Chưa từng nghĩ đến hoan ái đúng là chuyện hao tổn thể lực như vậy, võ công cao như Nhữ Dương quận chúa cũng ăn không tiêu, điều này không khỏi làm cho Tống Ngâm Tuyết có chút kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng với thân thể có tố chất tốt của Nhữ Dương quận chúa, có thể chống đỡ hậu quả sau khi bị tình cảm mãnh liệt thiêu đốt, cho nên đêm qua nàng mới phóng túng cùng Vô Song một lần lại một lần

hưởng thụ hoan ái, nhưng ai biết được nàng đã sai rồi. Nàng không những không có thể ngăn cản được, ngược lại toàn thân đau nhức lợi hại. Thật tình mà nói nàng bây giờ căn bản là không xuống giường được.

Bất đắc dĩ bĩ môi, tựa hồ vì mình tính sai mà lòng đầy ảo não. Kỳ thật trên lý luận suy nghĩ của Tống Ngâm Tuyết xem như không sai, bởi vì nếu như khi hoan ái nàng có thể dùng nội lực chống chọi thì kết quả hôm nay không đến mức thê thảm như vậy. Chính là có một điểm cần nói rõ, hoan ái vốn là việc cần toàn tâm toàn ý. Lúc này mới có thể cảm nhận được các loại mỹ diệu giữa quá trình! Một khi dùng nội lực chống chọi, liền trở thành cái xác không hồn, không có một chút cảm giác gì nữa. Cho nên, trừ phi là cùng người mình không muốn giao hoan hoan ái mới có thể dùng nội lực, người bình thường khi gặp gỡ người thương, làm sao chịu dùng cái thủ đoạn này?

Tống Ngâm Tuyết không hiểu được điểm này nằm bẹp trên giường, toàn thân đều đau nhức cau mày lại, đúng lúc này, Vô Song vừa rồi đi ra ngoài lại tiến vào, hần đi đến bên giường, nhu hòa dùng chăn mỏng bao Ngâm Tuyết trần truồng lại. Tiếp đó hơi dùng sức, cúi xuống bế nàng lên.

“Vô Song. . .” Tống Ngâm Tuyết trầm giọng hô, gương mặt nhìn về phía hần.

Thấy vậy, Vô Song cười nhạt một tiếng, vô cùng lịch sự tao nhã.

Hần thân mật ôm Tống Ngâm Tuyết, nhắc chân xoay người, đi tới một căn phòng cách vách. Đẩy cửa phòng ra, cất bước đi vào, sau khi xoay người cài chốt cửa, nhẹ nhàng buông người ngọc. Khiến cho chăn mỏng trên người nàng thuận thế trượt xuống. Lăn nữa bày biện ra đường cong lồi lõm xinh đẹp động lòng người.

Luôn khắc chế không được nổi xúc động trong nội tâm, Vô Song lúc này, kiệt lực không nhìn nàng, đưa tay chậm rãi cởi quần áo xuống lộ ra dáng người thon dài hàn mỹ.

Nhẹ ôm Tống Ngâm Tuyết, để nàng ngồi vào trong thùng tắm lớn trước đó đã chuẩn bị tốt, trong nhiệt khí lớn vồn, Vô Song cũng ngồi xuống.

Nước ấm thấm vào, tứ chi bách hài giãn ra, tựa hồ từng lỗ chân lông trên thân thể đều bị phóng đại, một dòng nước ấm chạy trong thân thể, lấp đầy từng tế bào, giảm bớt sự đau nhức toàn thân. Thân dưới, tựa hồ không hề đau đớn như vậy nữa, Tống Ngâm Tuyết co chân xếp bằng trong thùng, Vô Song gặt gao dán sau lưng, hưởng thụ từ từ nhắm hai mắt, vẻ mặt khoan khoái.

Hai tay Vô Song vây quanh Tống Ngâm Tuyết, để thân thể hai người trong nước không ngừng ấm lên. Hần nhẹ nhàng đem cái cầm chống nhẹ trên vai nàng, tinh tế hôn nhẹ gặm cắn da thịt trơn mềm như tơ, lưu lại nhiều dấu hôn đỏ hồng. . .”Tuyết Nhi, vì cái gì. . .” Cuối cùng vẫn muốn hỏi ra hoang mang rối rắm trong lòng, Vô Song suy tư một chút. Bởi vì rõ ràng trên cánh tay không có thủ cung sa, nhưng vì cái gì kết quả lại là. . . Tựa hồ nghe ra sự do dự cùng hoang mang của Vô Song, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, một tay chậm rãi xoa cổ tay vốn có dấu chu sa, trêu chọc nói: “Vì cái gì? Chàng muốn hỏi vì sao ta không có thủ cung sa nhưng mà vẫn bảo trì tắm thân xử nữ sao?”

Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng cười, trong nụ cười kia bao hàm rất nhiều châm chọc, rất nhiều yếu ớt.

Nàng khẽ nháy mắt, tiếp đó ngược lên nhìn thẳng phía trước, lạnh nhạt nói: “Vô Song, ba tháng này, chàng ở bên cạnh ta cũng biết không ít chuyện, đúng không?”

“Ừa.” Nghe nàng hỏi như vậy, Vô Song nhẹ nhàng gật đầu một cái, chậm rãi nói: “Tuyết Nhi, trong ba tháng này, ta hiểu được nàng đã từng phải chịu đựng gian khổ cỡ nào, ẩn nhẫn cỡ nào. Lớp vỏ nguy trang của nàng, sự trả giá của nàng, hoàn toàn cũng chỉ có một mục đích.”

“Ừm, chàng nói đúng, ta nguy trang, ta trả giá, toàn bộ đều chỉ có một mục đích. Chính là. ta muốn sống sót!”

Không đợi Vô Song nói xong, Tống Ngâm Tuyết tiếp lời thản nhiên nói trắng ra hết thấy sự thực.

Nghe mấy lời này, thời gian tựa hồ lại quay về một năm trước, lúc bọn họ gặp mặt lần đầu, nữ hài trong trẻo nhưng lạnh lùng, thậm chí quyết tuyệt hung ác kia, trong giây dựa quạt cường tự nói với mình, nàng không thể chết được, nàng phải sống sót!

Trong nội tâm, rung động một hồi, tựa hồ có một loại tình cảm so với thương tiếc còn sâu hơn, so với yêu đương còn nặng hơn chậm rãi từ đáy lòng mở rộng đến tứ chi bách hài của Vô Song, cũng chiếm cứ ở đó

thật lâu, chưa từng tiêu tán. Không tự giác nắm lấy cánh tay nàng, trong vô thức càng muốn kéo nàng lại ôm chặt trong lồng ngực của mình, Vô Song lúc này. Vạn phần đau lòng ôm nàng, trái tim vì lời nói của nàng mà gắt gao co rút lại. Cảm giác được sự thương tiếc của hắn, Tống Ngâm Tuyết giương môi cười cười, nàng nhẹ nhàng nâng cổ tay kia lên, thê lương mà trào phúng nói nói: “Hắn muốn ta chết? Muốn ta thân bại danh liệt? Ta có thể thành toàn hắn, bất quá sau khi thành toàn hắn, ai là người có thể cười đến cuối cùng? Kết quả liền không phải do hắn định đoạt rồi.”

Lời nói tự tin, mang theo chút lãnh khốc, khiến nội tâm Vô Song cảm thấy lạnh lạnh. Hắn đau lòng nhìn cổ tay trắng nõn như ngọc, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve. Vì quá khứ của nàng, vì nỗi chua xót của nàng mà khổ sở.

“Tuyết Nhi. . .”

Trầm giọng kêu lên, nhu hòa hôn từ vành tai một đường dưới xuống. Trong khi Vô Song hôn hít, Tống Ngâm Tuyết ngược mắt, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cổ tay đã từng có một điểm đỏ tươi của mình, chậm rãi nói: “Vô Song, chàng không phải vẫn muốn biết vì cái gì không có chu sa sao? Ta đây nói cho. . .”

Thả cổ tay xuống, ngửa đầu về phía sau nhích lại gần hắn, đem toàn bộ cơ thể tựa trên người Vô Song, mở miệng chậm rãi nói: “Tống Vũ Thiên muốn từng bước tan rã thế lực của Nhữ Dương Vương phủ, đầu tiên nhất định sẽ ra tay từ thanh danh của ta, bởi vì một khi hắn biến ta thành một kẻ nhận hết sự thóa mạ xem thường của thế nhân, không hề nghi ngờ kết quả có thể giúp hắn đạt tới mục đích. Dao động địa vị cao quý của Nhữ Dương Vương trong lòng các trọng thần.”

“Tương kế tựu kế, Tống Ngâm Tuyết ta cho tới bây giờ cũng không phải kẻ ngốc, hắn đã muốn như thế, ta liền đem hết khả năng thành toàn hắn, tiêu tan sự phòng bị của hắn đối với ta!”

“Vô Song, viên thủ cung sa này, nguyên bản ta cũng có, chỉ là về sau, khi ta biết được ý đồ của Tống Vũ Thiên, vì che dấu tai mắt, cố ý dùng đao lột bỏ.”

“Cái gì! Lột bỏ rồi?” Tống Ngâm Tuyết nói nhẹ nhàng như không, nhưng Vô Song sau lưng nghe vậy, lại kinh hãi không thể tin nổi. Hắn học y dụng độc, biết thủ cung sa trên cổ tay là bám sâu tận xương tủy, nếu muốn không phá thân, chỉ dựa vào ngoại lực xóa đi, trên cơ bản là không có khả năng.

Trước kia, hắn cũng từng phỏng đoán qua rất cuộc nàng đã dùng biện pháp gì? Nhưng mặc kệ giả thiết như thế nào, tưởng tượng như thế nào, hắn cũng chưa từng nghĩ tới phương diện này.

Dùng đao lột bỏ chu sa, vô cùng đau nhức, dùng đao phải thật hung ác, không đến cốt tủy thì không thể trừ.

Tống Ngâm Tuyết nàng, rõ ràng tuổi còn nhỏ, thân hình lại mảnh mai, phải chịu nỗi khổ như vậy, chuyện này căn bản là người khác không cách nào tưởng tượng ra được.

“Tuyết Nhi. . .” Trái tim, gắt gao co rút lại, co lại co lại đến phát đau, cánh tay Vô Song cơ hồ khiếp sợ đến run rẩy, dùng sức vòng quanh thân thể Tống Ngâm Tuyết, thương tiếc, trân trọng như trân bảo.

Tống Ngâm Tuyết cười nhàn nhạt, tiếp tục mở miệng diễn giải: “Dùng đao lột bỏ chu sa, sau đó lại dùng linh chi, tuyết liên làm thuốc thoa, tuy quá trình thống khổ, nhưng kết quả. . . hoàn hảo như mới.”

Ánh mắt, đã rơi vào cổ tay trơn bóng không một vết sẹo của mình, trong lòng lạnh nhạt. Nghe vậy, Vô Song nhẹ nhàng dùng mặt cọ vào gương mặt của nàng, trầm giọng: “Đừng nói nữa, Tuyết Nhi. Đừng nói nữa. . .”

Đau lòng? Đúng vậy, đau lòng! Vô Song nghe xong những lời này, cả người đau lòng vô hạn.

“Tuyết Nhi. Ta yêu nàng, yêu nàng vô cùng! Từ nay về sau, ta không bao giờ để ai thương tổn nàng nữa.” Cuối cùng hắn nói ra những lời bản thân vẫn một mực giấu trong lòng, Vô Song nhẹ nhàng chuyển người ngọc lại, hai người mặt đối mặt nhìn thẳng nhau.

Sau khi nghe được tiếng lòng của Vô Song, Tống Ngâm Tuyết không nói gì nhìn hắn, trầm mặc, lẳng lặng. Tuy đến lúc này, bọn họ đã có quan hệ da thịt, nhưng ở trong lòng, nàng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn. Biết nàng còn phòng bị mình, Vô Song cười cay đắng, hai mắt nhìn nàng chăm chăm, dịu dàng nói: “Tuyết Nhi, ta yêu nàng, thật sự yêu nàng, từ lần đầu tiên nhìn thấy của nàng, ta đã yêu nàng mất rồi.”

” Vân Vô Song ta, là người vô tình, cho tới bây giờ cũng không nghĩ vì một nữ tử mà dừng lại, chính là từ sau lần gặp ngẫu nhiên một năm trước, ta liền biết. Từ nay về sau, ta không bao giờ nguyện ý rời xa nàng.”

“Ta một mực kiên trì, chờ đợi một ngày nàng lộ ra bộ mặt thật, tuy ta không xác định ngày đó cuối cùng có tới hay không, nhưng ta nguyện ý tiêu tốn thời gian của ta, đánh bạc sự kiên nhẫn của ta, chậm rãi chờ đợi.”

“Tuyệt Nhi, nàng biết không? Khi ta chứng kiến nàng thân trúng Cực Lạc đan lại đau khổ ỉn ỉn, khi ta nghe được nàng vì tranh khí phách mà vô có hưu phu, ta liền biết, một ngày kia, sẽ còn không xa. . . .”

“Lúc ở dưới vách chờ đợi, là khoảng thời gian dài đằng đặc nhất, dày vò nhất trong cả đời ta, Tuyệt nhi nàng biết không? Ta rất sợ ta đoán sai, rất sợ người từ trên vách nhảy xuống kia không phải là nàng, mà là kẻ khác. Bởi vì như vậy, liền đại biểu cho việc có khả năng ta đã vĩnh viễn mất đi nàng, mất đi lòng tin ta vẫn giữ vững cho tới nay, cho nên, ta thật sự sợ hãi.”

“Biết không? Tuyệt Nhi? Khi ta chứng kiến đạo thân ảnh duyên dáng giữa không trung thì lòng của ta, có bao nhiêu hưng phấn? Bao nhiêu kích động? Trời cao cuối cùng cũng thương xót ta, để cho ta có thể kiên trì với lựa chọn đến cuối cùng, có thể có cơ hội tiếp cận tình yêu chân thành tha thiết nhất trong lòng ta.”

Vô Song nhìn chằm chằm vào nàng, nói những lời phát ra từ tim gan, biểu hiện trên mặt đầy thâm ý.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chỉ chuyên chú nhìn lại Vô Song, biểu lộ linh động, tựa hồ đang suy tư cái gì. Thấy vậy, Vô Song rũ mắt xuống, đưa tay nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt khuynh thành tuyệt sắc của Tống Ngâm Tuyết, tiếp tục chậm rãi mở miệng nói: “Tuyệt Nhi, trong ba tháng này sớm chiều tương đối, khiến cho ta càng thêm rõ ràng tâm ý của chính mình, chính là ta biết, trong lòng nàng. Nàng thủy chung vẫn bảo trì một phần đề phòng đối với ta! Giống như trước đây, bất luận ta làm thế nào, thể hiện chân tình như thế nào, nàng thủy chung vẫn không chịu đem chính mình giao cho ta. Bởi vì nàng không tin tưởng ta. Nàng sợ mình bị thương tổn.”

“Ta không biết Tuyệt nhi vẫn là xử nữ, ta chỉ biết bất luận như thế nào, ta đều mơ tưởng đến nàng, thật lâu thật lâu trước đây đã muốn nàng! Mỗi một lần đụng vào, mỗi một lần hôn môi, ta đều cố gắng khắc chế chính mình, muốn đợi một ngày kia khi nàng nguyện ý rộng mở trái tim mình, chính là ta phát hiện, dù ta làm như thế nào, Tuyệt nhi thủy chung vẫn không chịu buông ra.”

“Tuyệt Nhi, nàng biết không? Hôm nay ta đây, thật là quá may mắn rồi! Bởi vì chờ đợi lâu như vậy, ta rốt cục có thể như nguyện chiêm được thứ ta muốn. Tuyệt Nhi, biết nàng là xử nữ, thật sự khiến ta quá giật mình, quá ngoài ý muốn! Tuy ta không ngại quá khứ của nàng. Nhưng làm một người nam nhân, có thể đầy đủ có được nàng, không thể nghi ngờ là một chuyện hưng phấn, cho nên Tuyệt Nhi, xin nàng tin tưởng ta, từ nay về sau. Vân Vô Song ta, nhất định sẽ hảo hảo yêu nàng, thương nàng, bảo vệ nàng cả đời.”

Vô Song thổ lộ, thâm tình mà thẳng thắn, khiến Tống Ngâm Tuyết nghe xong trong nội tâm rung động một hồi.

Mặc kệ nữ tử mạnh mẽ đến nhường nào, ở chỗ sâu trong nội tâm của nàng, đều khát vọng được người ta yêu thương, hưởng hồ như Tống Ngâm Tuyết, từ thế giới khác xuyên không mà đến, cô đơn, một thân một mình phiêu đảng trong một hoàn cảnh lạ lẫm. Bên cạnh không có bất kỳ thân nhân nào, có cũng chỉ là người lừa ta gạt, mưu hại tính toán. Cho nên trong nội tâm, càng khát vọng phần cảm tình này.

Một mực dùng vẻ kiên cường đến vô trang chính mình, một mực dùng lạnh lùng mà che dấu chính mình, Tống Ngâm Tuyết nàng, tuy vô đức vô lương, không tim không phổi, nhưng mà có ai biết, đức lớp mặt nạ vô đức vô lương, không tim không phổi của nàng, là nhiệt tình cùng khao khát đường nào.

Giương mắt nhìn chằm chằm hẳn, mặc cho trái tim vốn cứng rắn bắt đầu có chút dao động. Lúc này, Vô Song cũng nhìn nàng, trầm giọng mở miệng nói: “Tuyệt Nhi, lòng nàng một mực không chịu mở ra, đều là bởi vì nàng không rõ ràng lai lịch của ta lắm đúng không? Kỳ thật căn bản không có cái gì phải giấu diếm, ta không nói cho nàng, là vì cảm thấy nó quá tầm thường. Thậm chí tầm thường đến nỗi có khả năng nàng chưa bao giờ nghe qua a? Nghe xong lời Vô Song nói, lông mày của Tống Ngâm Tuyết không tự giác nhảy lên. Tựa hồ như không tin lắm thấy, Vô Song sùng nịch cười khê một tiếng, gương mặt tuấn nhã không tí vết cúi xuống, “Tuyệt Nhi. Tính tình nàng thật là. . . .”

Lắc đầu, vươn tay ôn nhu nhẹ nhàng đem người ngọc ôm vào ngực, Vô Song giương mắt, lạnh nhạt nói: “Tuyết Nhi, thật ra ta đến từ Ngũ Độc cốc.”

Ngũ Độc cốc?

Vừa nghe tên, trong mắt Tống Ngâm Tuyết nhanh chóng xẹt qua một thần sắc quái dị, nhưng lập tức liền hồi phục, lạnh nhạt bình tĩnh mở miệng nói: “Ngũ Độc cốc? Thật đúng là địa phương chưa từng nghe nói qua.”

“Đúng vậy a, ta đã nói mà.” Nhàn nhạt cười, chậm rãi lấy tay vuốt ve lưng nàng, Vô Song mở miệng nói: “Thế nhân đều cho rằng ta chính là người Hoa quốc, kỳ thật cũng không chính xác, Ngũ Độc cốc căn bản là nằm ở biên giới Hoa quốc cùng Kiêu quốc, cho nên cũng không biết rốt cuộc thuộc về nước nào.”

“Biên giới Hoa quốc cùng Kiêu quốc. . . .” Nghe xong lời Vô Song nói, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết hình dung một lần, vẻ mặt không biết đang suy nghĩ cái gì. Thấy vậy, Vô Song không để ý tới, chỉ chuyên chú lưu luyến đường cong uyển chuyển của Tống Ngâm Tuyết, hần tự tay nhẹ nhàng nâng Tống Ngâm Tuyết lên, mặt đối mặt.

“Tuyết Nhi. Ta. . . .”

Ánh mắt đột nhiên biến thành đen sẫm, bình tĩnh dừng lại tại vết bớt Hồ Điệp trên khóa ngạo nghễ rất tròn của Tống Ngâm Tuyết, cổ họng Vô Song bắt giác giật giật, đau đớn kêu lên một tiếng, nói nhỏ, “Tuyết Nhi. Ta muốn. . . .”

Thân thể, đã bị nước ấm làm giãn ra, không còn đau đớn. Lúc này, chính là biết được điểm này, Vô Song khắc chế không được phần xúc động kêu gào trong lòng, không khỏi thì thào yêu cầu lên tiếng. Nghe vậy, mặt Tống Ngâm Tuyết nóng lên một hồi, đồ bưng động lòng người khiến Vô Song dường như bừng tỉnh, hần nhin không được dồn dập thở hào hển, vươn tay ve vuốt thân thể nhẵn nhụi, không ngừng chạy từ cao xuống thấp.

Trong thùng tắm, vang lên tiếng nước, Vô Song nhẹ chuyển thân thể người ngọc, khiến cho phía sau lưng nàng kề sát mình, sau đó một tay cố định vòng eo nàng, tay kia di động từ trên xuống dưới, một bả cầm lấy khóa ngạo nhân mềm mại rất tròn trước ngực nàng, bắt đầu vuốt ve, chà sát. Hơi dùng sức trầm xuống, nước trong thùng vấy ra, trong kiêu diễm lưu luyến, cùng với tiếng thở dốc, tiếng ngâm khê, khơi dậy trận trận tiếng bọt nước theo quy luật.

109. Q.2 - Chương 13: Hai Vị Minh, Tịch

Cuối thu không khí trong lành, nhiệt độ ôn hòa dễ chịu, trên trời xanh từng cụm mây trắng tiêu dao rong chơi.

Minh Tịnh một thân áo bào đen như mực thêu tơ vàng, chạy rất nhanh trong khu rừng thuộc Hoa quốc, tốc độ như bay.

Loại trạng thái này không biết hần đã giữ vững được bao lâu? Theo lý thuyết chạy suốt một ngày một đêm, thể năng của hần hần là tiêu hao không ít, nhưng vì cái gì giờ phút này thần thái hần vẫn phần chấn, khí định thần nhàn như cũ? Có chút đáng nghi a.

Nhắc chân, thả chậm tốc độ, Minh Tịnh sửa sang mái tóc dài bị gió thổi rối loạn cùng quần áo của mình, tiếp đó giương mắt, vẻ mặt bình tĩnh thông dong nhắc chân đi tới, một nụ cười nhạt khê hiện bên môi.

Đi vào đô thành Hoa quốc, một cảnh tượng vui sướng quang vinh thịnh đạt vào mắt hần. Không hổ là quốc gia giàu có tương đương Kiêu quốc, khí thế phong mạo đúng là hơn nước mình một bậc!

Minh Tịnh giương mắt nhìn chung quanh, đại khái vẫn nên đề phòng một chút, tiếp đó xoay người, đi đến một túp lều ở hướng tây bắc, đi đường lâu như vậy, cũng nên tìm chỗ nào nghỉ ngơi một chút! Hơn nữa,

trước mắt hắn còn không biết vị trí cụ thể của Tống Ngâm Tuyết, cho nên cũng cần tìm nơi đặt chân, thông tri người của Tinh sát đến tìm hiểu rõ ràng một phen!

Nhắc chân bước vào tử lâu, điểm tiểu nhị nhiệt tình vọt đến trước mặt, “Hắc, khách quan! Mời vào bên trong ~”

“Ừm, chuẩn bị một gian phòng thượng đẳng, lại mang tới chút rượu và món ăn!” Gật đầu đáp lại lời mời của điểm tiểu nhị, Minh Tịnh ưu nhã đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, mở miệng phân phó.

“Được rồi! Khách quan ngài chờ một chút, tiểu nhân đi chuẩn bị ngay ~” hất khăn lau màu trắng trong tay lên trên vai, điểm tiểu nhị cao giọng đáp, gật đầu, xoay người mà đi.

Điểm tiểu nhị đi rồi, Minh Tịnh thản nhiên rót chén trà ỉnh, chậm rãi uống .

Lúc này, ngoài cửa đi vào một mỹ nam lãnh khốc mang bội kiếm, đi đến cách Minh Tịnh không xa, móc từ trong lòng ra một cái khăn trắng sạch sẽ , nghiêm túc xoa xoa trên ghế, sau đó chậm rãi ngồi lên.

Minh Tịnh thấy hành vi của mỹ nam lãnh khốc này có chút quái dị buồn cười, trong lòng ngạc nhiên nghĩ: người này, hắn là ai?

Tướng mạo có thể nói là bất phàm, phỏng chừng trên đời này cũng không có mấy người có thể so sánh với hắn; trong âm thầm mơ hồ phát ra sát khí, nói rõ hắn là một cao thủ võ lâm!

Nam tử có ngoại hình bắt mắt, võ công lại cao như thế, rốt cuộc hắn là ai? Tại sao lại ngồi ở chỗ này? Minh Tịnh không khỏi nhíu mày suy nghĩ.

Chỉ chốc lát sau điểm tiểu nhị liền dâng đủ món ăn lên rồi, tiếp đó hắn cao giọng mời Minh Tịnh dùng. Nghe vậy gật đầu ra hiệu, ưu nhã cầm lấy chiếc đũa, minh Tịnh vừa ăn, vừa không ngừng đánh giá trong lòng.

Mà cùng lúc đó, khi Minh Tịnh định giá mỹ nam lãnh khốc, thì mỹ nam lãnh khốc Tịch Mặc Lương, đã âm thầm lặng lẽ đánh giá hắn.

Sớm từ lúc bắt vào cửa, hắn liền phát hiện bên này có một cỗ khí tức cường đại mơ hồ chuyển động, cố ý cầm kiếm ngồi cách hắn không xa, muốn mượn cơ hội xem rốt cuộc là tình huống nào, cũng không nghĩ tới tựa hồ mục đích của người nọ cũng giống mình, thậm chí muốn ngồi đó mà tìm tòi lẫn nhau!

Chưa nói tới chuyện biết anh hùng trọng anh hùng, có lẽ là anh hùng hành xử giống nhau, lúc này hai người: Minh Tịnh, Tịch Mặc Lương, trong lòng đều muốn tìm tòi nghiên cứu cường giả, cúi đầu suy tư.

Minh Tịnh biểu lộ thông dong, chậm rãi ăn cơm, mà Tịch Mặc Lương một bên, thì khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, động tác tiêu sái lưu loát uống rượu.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt giao nhau, chỉ có tìm tòi nghiên cứu, không có địch ý, cũng không có va chạm, hai người đều lễ phép gật đầu, sau đó chuyển mắt đi.

Bởi vì nhận thấy đối phương bất phàm, cho nên không cần trao đổi, cũng có thể biết bên kia muốn biểu đạt ý tứ gì! Hai người Minh Tịnh cùng Tịch Mặc Lương, trong lần gặp đầu tiên, cũng không có biểu hiện ra địch ý như gặp phải Vô Song...

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì Tống Ngâm Tuyết không ở bên người, tóm lại hai người trước mắt nhìn còn có thể sống chung hòa bình, không biết sau này trong hành trình cầu ái, có thể xuất hiện xung đột người chết ta sống hay không, quả là khiến người ta có chút mỗi mắt mong chờ.

Nén nhịn sự hiếu kỳ trong lòng, Minh Tịnh chậm rãi ăn cơm, dời sự chú ý từ trên người Tịch Mặc Lương đi, giờ phút này hắn đang nghĩ làm sao để tìm được Tống Ngâm Tuyết?

Mà một bên, Tịch Mặc Lương thu hồi tầm mắt, cũng không chú ý đến Minh Tịnh nữa, mà tự uống rượu, âm thầm suy nghĩ đến sự rối rắm trong nội tâm!

Chính bản thân hắn cũng không biết tại sao hắn lại muốn tìm được nữ nhân kia như vậy?

Hắn cùng với nàng, bất quá là bèo nước gặp nhau! Hắn vì hoàn thành nhiệm vụ mà bắt nàng làm tù binh, mà nàng muốn đạt được mục đích, cố ý giả bộ như bị hắn bắt làm tù binh! Hết thấy đều tự nhiên như vậy,

một kẻ muốn đánh, một kẻ muốn đỡ, đến kỳ hạn giao hàng đã thanh toán sạch sẽ rồi, căn bản từ nay về sau không còn chút quan hệ nào! Chính là vì cái gì, mình lại chấp nhất muốn tìm được nàng như vậy?

Một phụ nhân đã gả cho người khác, bắt quá là đẹp một chút, tiêu sái một chút, tà nịnh một chút, phóng túng một chút, có cái gì khiến hấn không bỏ xuống được? Quả thực nghĩ mãi mà không thông!

Buồn bực uống rượu, một ngụm tiếp một ngụm, Tịch Mặc Lương vì sự ảo não trong nội tâm mình mà tức giận! Từ ngày ấy hấn lạc mất bọn họ, đã liên tiếp vài ngày, tâm tình hấn đều như vậy.

Tịch Mặc Lương hấn, trong cuộc đời thống hận nhất là bị người ta lừa gạt! Nữ nhân đáng chết này, lừa gạt hấn không nói đi, trên đường đi còn nhiều lần trêu chọc mình, thậm chí còn nhìn tằm thân xử nam hấn gìn giữ nhiều năm! Đáng chết! Thật đáng chết!

Tịch Mặc Lương hấn, từ nhỏ đến lớn luôn thích sạch sẽ, kiếm không dính máu, quần áo không nhiễm bụi, luôn cẩn trọng với hành vi của mình, nhưng dưới tình huống kia, lại để cho nàng một phụ nhân đã kết hôn nữ giả nam trang nhìn sạch bách? Lại mắt cũng không nháy, tim không đập loạn, mặt không đổi sắc, một điểm xấu hổ cũng không có!

Tịch Mặc Lương trong cơn tức giận, giờ phút này tựa hồ đã sớm quên, tình huống lúc đó, là chính bản thân hấn không ngại cởi áo nói dây lưng trước mặt một nam tử, chuyện này còn có thể trách ai? Hơn nữa nếu như hấn đủ cẩn thận mà nói, hấn hấn là rõ ràng có thể thấy được, ngay lúc đó mặt của Tống Ngâm Tuyết ửng hồng! Thứ nhất là bởi vì xấu hổ, thứ hai là vì mừng thâm cười trộm.

Những chi tiết này, Tịch Mặc Lương cũng không phát hiện, bởi vì hấn khi đó, chỉ lo tẩy đi bụi bặm trên người, làm gì có thời gian rảnh rỗi đi để ý biểu lộ một tên tù binh?

Ngẫm nghĩ một hồi đều quy về làm sao tìm được nữ nhân chết tiết kia! Cũng không tính đến sau khi tìm được thì muốn làm gì, chỉ khẳng khẳng muốn làm như vậy!

Lúc này, đang lúc hai người đều suy tư về tên đầu sỏ Tống Ngâm Tuyết, trên cái bàn phía trước, đột nhiên có mấy người cao giọng đàm luận: “Ai, biết không? Tư Đồ Phong chết rồi!”

“Đúng! Đúng! Chết rồi! Chết rồi! Có người nói với ta, nói Tư Đồ Phong kia chết thật đúng là thảm! Toàn thân từ cao xuống thấp thối rữa không có một khối thịt lành lặn, nhưng trên mặt lại hoàn hảo không tổn hao gì, cứ như là cố ý cho người ta biết hấn là ai vậy!”

“A? Không thể nào, tàn nhẫn như vậy? Ai, người nói có phải là Tuyết công tử kia hạ độc thủ hay không a? Nghe nói một thời gian trước Tư Đồ Phong còn đuổi giết hấn mà, không thể tưởng tượng được cuối cùng lại rơi vào trong lòng bàn tay người khác!”

“Ai, việc này ai có thể nói chính xác a? Trên giang hồ chuyện đánh đánh giết giết nhiều lắm, hôm nay không phải người giết ta, chính là ngày mai ta giết người, không thể nói chính xác đâu! người xấu tội ác ngập trời, giết người không ghê tay như Tư Đồ Phong, không chừng không cần Tuyết công tử ra tay, đã có người thu thập hấn!”

“A? Sao lại nói vậy?”

“Hử? Các người không biết sao? Tư Đồ Phong đáng giận kia, vì đoạt phương thuốc Ngưng linh tán gia truyền của Hàn phủ Kiều quốc, lại không từ thủ đoạn ra tay giết cả nhà người ta! Về sau bị Tuyết công tử ngăn chặn, sát tâm nổi lên, hấn chẳng những đem toàn bộ tội ác này đổ lên đầu Tuyết công tử, còn phái người đuổi giết hấn, các người nói kẻ ác như thế, có phải là chết chưa hết tội!”

“Đúng! Chết chưa hết tội! Không thể tưởng tượng được Tư Đồ Phong là kẻ dụng tâm hiểm ác như vậy, quả nhiên là chết đi mới tốt!”

“Ừ! Đúng vậy! Đúng vậy!”

Mấy người hào hứng bàn về chuyện Tư Đồ Phong cùng Tuyết công tử, bầu không khí sôi nổi. Nghe vậy, Minh Tịnh cùng Tịch Mặc Lương đều không do dự đứng lỗ tai lắng nghe.

Chỉ thấy một người trong đó ra vẻ thần bí “Khụ” một tiếng, tiếp đó hạ giọng khoe khoang với đồng bạn: “Ai, các người biết Tuyết công tử hấn hiện tại đang ở đâu sao?”

“Không biết!” Mọi người nhất tề lắc đầu.

“Hắc hắc, biết ngay là bọn người không biết! Để ta tới nói cho các người biết a! Nghe kỹ đây –” người nọ kiêu ngạo rêu rao nói.

Nghe vậy, mọi người ồn ào, “Nói đi! Lại đoán mò! Tuyệt công tử xuất quỷ nhập thần, làm sao người có thể biết được hành tung của hắc hắc?”

“Thật mà! Thật mà! Ta thật sự biết rõ tung tích của Tuyệt công tử! Lúc ấy bên cạnh hắc hắc còn có một nam tử rất tuấn mỹ đi theo!” Nóng lòng giải thích sự trong sạch của mình, người nọ lớn tiếng mở miệng diễn giải.

Thấy vậy, Minh Tịnh cùng Tịch Mặc Lương nhất tề khê giật mình, người trước cho rằng nam tử tuấn mỹ đi theo kia có thể chính là sát thủ đệ nhất thiên hạ Tịch Mặc Lương, người sau thì tình huống biết rõ, người nọ nhất định là y độc công tử Vân Vô Song mà mình vừa nhìn đã thấy cực kỳ khó chịu!

Cẩn thận, nắm chặt tay chăm chú nghe, chỉ thấy lúc mọi người nghị luận ồn ào, người nọ gấp gáp lớn tiếng nói: “Các người tin tưởng ta a, ta thật sự từng gặp qua bọn họ tại phụ cận Vân Thủy tiên!”

“Thôi đi! Có diên mới tin người!” Lắc đầu, mọi người đều không tin! Bởi vì trong lòng bọn họ, Tuyệt công tử căn bản không có khả năng đơn giản như vậy mà bị người ta nhìn thấy! Hơn nữa coi như là bị thấy, vậy hắc hắc làm sao biết đó nhất định là Tuyệt công tử? Cho nên tổng hợp lại, người nọ chỉ khoắc lác mà thôi!

Trêu chọc chế ngạo cười nói, người nọ thấy không ai tin mình, nổi giận im lặng, buồn bực không nói thêm câu nào. Nhưng mà người nói vô tâm, người nghe hữu ý! Lúc này Minh Tịnh cùng Tịch Mặc Lương, đôi mắt đều âm thầm chớp động, trong lòng yên lặng nhớ kỹ ba chữ: “Vân Thủy tiên.”

Không biết tại sao, đối với một tin tức mà người bên ngoài đều không tin là sự thật, mà hai người Minh, Tịch lại tin tưởng đến thần kỳ! Không phải bởi vì bọn họ cùng đường, tin tưởng lung tung, chỉ là bởi vì trên người bọn họ, có một thứ gọi là trực giác, trong tối tăm, dẫn dắt bọn họ.

110. Q.2 - Chương 14: Ngũ Độc Cốc

Ở bên trong Vân Thủy tiên, trên gương mặt tuấn tú Vô Song là nụ cười dịu dàng đứng trước cửa sổ, hai tay đặt sau lưng nhìn ra xa xa. Mấy ngày nay luôn như vậy, hắc hắc thường hay phân tâm lơ đãng, sau đó từ đáy mắt hiện lên sự vui vẻ vô cùng sâu đậm.

Niềm vui sâu đậm không ức chế nổi, nương theo phần xúc cảm ngọt ngào hạnh phúc từ trong nội tâm, vui sướng bày ra trên mặt! Tuy hắc hắc đã rất thu liễm, tuy hắc hắc đã rất khắc chế, nhưng niềm vui kia cứ liêu mạng sinh trưởng, cứ như măng mọc sau mưa, hoa cỏ vào mùa xuân không ngừng lớn lên, một cây tiếp một cây đua nở, dễ chịu, hiện ra sự hân hoan tươi mới, khiến người hiểu ý không khỏi mỉm cười.

“Tuyệt Nhi.” Nhẹ nhàng hô cái tên chiếm cứ trái tim mình, Vô Song giương môi, nhẹ nhàng cười, bộ dáng kia cực kỳ đáng yêu, tựa hồ có điểm ngốc nghếch, nhưng lại ngốc nghếch một cách cực kỳ tuấn mỹ, phiêu dật.

Ai cũng nói nữ nhân trong tình yêu, chỉ số thông minh là không, nhưng xem bộ dạng Vô Song như vậy, phỏng chừng nam nhân cũng không khá hơn chút nào! Người là động vật có tình cảm, một khi thiết tình yêu rồi, làm sao còn có thể lúc nào cũng bảo trì thanh tỉnh? Giống như Vân Vô Song hiện tại, rõ ràng cũng rất là phúc hắc, rõ ràng cũng rất là giáo hoạt, nhưng một khi động tâm, cũng bắt đầu chấp nhất mù quáng, nhìn trong mắt, nghĩ trong lòng, ngoại trừ bóng hình làm cho hắc hắc ngày nhớ đêm mong kia ra, không còn ai khác!

Chậm rãi cúi đầu, thu hồi tầm mắt, tay chậm rãi xoa ngực của mình, giờ phút này tại đó, trái tim vì nàng mà nhảy lên không thôi, đang nồng liệt, tràn đầy hạnh phúc tràn ra ngoài, một khắc cũng không ngừng.

“Tuyệt Nhi. . . .” Thì thào, không tự giác khẽ gọi, rõ ràng nàng không ở bên cạnh, nghe không được câu nói tràn ngập thâm tình kia, chính là hấn không không chế nổi tình cảm của mình, muốn thổ lộ nó ra.

Hấn yêu nàng, thật sự rất yêu nàng! Chưa từng có một khắc nào lại yêu nàng như hiện tại!

Hấn là một người nam nhân, tự nhiên liền có kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của nam nhân! Cho nên, làm một người nam nhân, hấn tự nhiên muốn có một tình yêu đầy đủ, một tình yêu trọn vẹn!

Nếu như nói trước đây hấn chỉ yêu Tống Ngâm Tuyết có chín mươi phần trăm, vậy hiện tại, hấn đã yêu trăm phần trăm! Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng là xử nữ!

Kỳ thật đừng vội hiểu lầm rằng Vô Song bởi vì Tống Ngâm Tuyết là xử nữ mà hoàn toàn yêu nàng, cũng không phải hấn xem trọng lớp màng mỏng manh kia, mà là bởi vì hấn biết tâm ý của Tống Ngâm Tuyết.

Nàng là một nữ tử kiêu ngạo quật cường như vậy, tình nguyện tự gọt thủ cung sa cũng không phóng túng bản thân, cho dù thân trúng Cực Lạc đan, cũng không chịu buông tư thái, buông tha sự kiên trì! Hết thấy những chuyện này đều nói rõ, nàng trân trọng thân thể của mình ra sao, để ý lòng mình thế nào!

Chính là dù cho như vậy, dưới loại tình huống này, nàng lại nguyện ý giao chính mình cho hấn!

Hấn biết nàng còn chưa đủ tin tưởng hấn, chính là nàng vẫn lựa chọn giao chính mình ột người mà mình chưa hoàn toàn tin nhiệm, chuyện này đã nói rõ, nàng đã nguyện ý mở rộng cửa lòng, thử đi tiếp nhận hấn, thích ứng hấn, để rồi mới có thể yêu hấn!

Phần chân tình, phần tâm ý này, Vân Vô Song hiểu được, cho nên hấn phải dùng một trăm phần trăm tình cảm hồi đáp nàng, hảo hảo trân trọng, vĩnh viễn không cô phụ, vĩnh viễn không thương tổn!

Vô Song nhàn nhạt nghĩ, nụ cười hạnh phúc đọng trên mặt, ngọt ngào, rõ ràng.

Hấn buông tay đang để trên ngực xuống, nhẹ nhàng mà nắm thành cửa sổ, đang muốn xoay người đi vào trong phòng, trước mắt, đột nhiên một hiện lên thân ảnh quen thuộc, rất nhanh liền biến mất tại chỗ cách đó không xa.

Thân thể, hơi dừng lại, không có nửa điểm lo lắng, Vô Song nhanh nhẹn dùng một tay chống lan can, tiêu sái xoay người nhảy ra, đuổi theo thân ảnh kia.

Trong rừng cây phụ cận Vân Thủy tiên, Vô Song nhảy lên một cái sau đó hai chân hạ xuống đất, tiếp đó lại nhắc chân, chậm rãi đi tới phía trước.

“Công tử!” Vừa thấy Vô Song tiến lại, thân ảnh kia vội vàng xoay người, chắp tay làm lễ mà nói.

“Si, tại sao lại là ngươi? Mị đâu!” Trông thấy người tới không phải người bên cạnh mình lúc bình thường, Vô Song hơi nhíu lông mày, khó hiểu đặt câu hỏi.

“Hồi công tử, Mị vì thất trách, nhiều lần khuyên công tử trở về không được, do đó chọc giận cốc chủ, trong cơn giận dữ đã nhốt hấn vào ngục, phái Si đến đây.”

Người tới cúi đầu cung kính nói, tuy hai người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên với công tử, nhưng vì chức trách phân chia quan hệ, Mị tương đối gần gũi với công tử, mà hấn thì một mực đi theo cốc chủ.

“Mị bị nhốt?” Nghe người tới giải thích, vẻ mặt Vô Song lạnh lùng, ngữ khí cũng tương đối lạnh nhạt: “Cũng bởi vì ta không chịu trở về, nàng liền giận lây sang Mị? Hừ! Xem ra tính tình của nàng ta thật sự một chút cũng không thay đổi!”

“Hồi công tử, cốc chủ cũng là vì muốn tốt cho công tử! Công tử nhiều năm phiêu bạt bên ngoài, chung quy cũng nên trở về trong cốc một chuyến!” Cúi đầu, Si thủy chung thật sự không dám nhìn thẳng vào vị Vô Song công tử trước mắt này!

Hấn ở bên người cốc chủ nhiều năm, biết rõ tánh khí cốc chủ tàn bạo, âm độc, bất quá mặc dù như vậy, thực sự so với Vô Song công tử vẫn dễ hầu hạ hơn nhiều!

Bởi vì cốc chủ ít nhất một mực đều như vậy, có thể chú ý phòng bị! Nhưng Vô Song công tử không như thế, tuy tính tình hấn rất tốt, luôn luôn thanh nhã, chính là một khi chân chính có kẻ chọc giận tới hấn, sự lạnh lùng, tuyệt tình hung ác của hấn, tuyệt đối không thua bất cứ kẻ nào!

Si cẩn thận đáp lời. Nghe vậy, Vô Song xoay người, sắc mặt có chút lạnh lùng, hần trầm giọng chán ghét trả lời: “Tốt với ta? Không a! Chỉ sợ là nàng chỉ vì thỏa mãn tư dục cá nhân của mình thôi? Người trở về nói cho nàng biết, bảo nàng bớt quần chuyện của ta đi! Vân Vô Song ta không phải là con rối của Vân Độc Nhất nàng, không muốn nàng tùy ý bài bố!”

“Công tử, bất kể nói thế nào, cóc chủ nàng cũng là thân tỷ tỷ của người, người không nên nói nàng như vậy.” Nghe xong lời mà Vô Song nói, Si chấp tay phản bác.

Nghe vậy, Vô Song cười cười, cũng không tức giận, chỉ nói thẳng: “Thân tỷ tỷ? Hừ, ta không có thân tỷ tỷ lãnh khốc tàn nhẫn, giết người không ghê tay như nàng ta!”

“Công tử, tuy cóc chủ còn nhiều điểm chưa tốt, tàn nhẫn vô tình, nhưng nàng đối với công tử, lại xuất phát từ thật tình!”

“Xuất phát từ thật tình. . . .” Lời Si cãi lại vang lên bên tai, Vô Song lúc này, trước mắt hiện lên từng màn chuyện cũ, sắc mặt lạnh lùng bàn tay nắm chặt.

Si không biết Vô Song đang suy nghĩ gì, chỉ một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ cóc chủ giao cho hần, cho nên sau khi chân chờ một lát, liền tiếp tục mở miệng khuyên: “Công tử! Công tử rời cóc đã lâu, cóc chủ trong lòng rất là mong nhớ, cho nên lúc này mới phái Mị có quan hệ tốt với công tử đi trước, một lần lại một lần khuyên bảo! Chính là hôm nay, công tử nhất định không chịu về, khiến cóc chủ thịnh nộ, Si sợ cứ như thế, cóc chủ sẽ giận lây sang Mị, tánh mạng của hần khó mà bảo toàn. . . .”

Trong lời nói của Si, mơ hồ có chút lo lắng, sau khi nghe vậy, Vô Song nín thở, chậm chậm nói: “Si, người đang uy hiếp ta sao?”

“Không dám! Hồi công tử, Si tuyệt đối không dám lấy tánh mạng thân đệ đệ của mình đến uy hiếp công tử! Si hôm nay, chỉ là nói lời thật việc thật! Tính cách cóc chủ công tử cũng biết, hỉ nộ vô thường, âm tình bất định, rất có thể lập tức sẽ. . . .”

Nói hết ý nghĩ trong lòng, biểu lộ Si nghiêm túc. Thấy vậy, Vô Song không nói lời nào, chỉ trầm mặc mím môi, gắt gao mân thành một đường thẳng tắp.

Sự thật đúng như Si nói, người phản phúc vô thường như Vân Độc Nhất, thật sự có thể sẽ làm như vậy! Cho nên lúc này Vô Song trầm mặc, rối rắm không biết làm sao cho phải.

Mị chính là bằng hữu duy nhất của hần từ nhỏ đến lớn, tuy thân phận thấp hèn, nhưng lại thật tình ở bên cạnh hần, cho nên hần không có khả năng trở mặt nhìn Mị chịu chết! Chính là không để Mị chịu chết, hần nhất định phải trở về? Đây là chuyện hần tuyệt đối không muốn! Chỉ cần còn sống, cho dù chỉ là liếc nhìn hần cũng không nguyện ý, không muốn gặp lại nàng ta!

Nhìn Vô Song trầm mặc, Si tiến lên một bước mở miệng lần nữa: “Công tử, mời về cóc a! Coi như là Si cầu người! Ai cũng nói máu mủ tình thâm, cóc chủ mặc kệ thế nào, lòng của nàng, thủy chung đều lo lắng cho công tử!”

Lời nói của Si có trước có sau, khiến người ta nghe xong thật là cảm động.

Chính là, hần không biết năm đó đã phát sinh qua cái gì? Không biết trong nội tâm Vô Song, có sự oán nộ cùng căm hận thế nào! Loại oán nộ cùng căm hận này, căm rĩ trong lòng hần quyết định hai người vĩnh viễn phải ở thế đối lập, tuyệt đối không vì thời gian thay đổi mà biến mất.

Trông thấy Vô Song không nói lời nào, Si không biết chân tướng trầm mặc một hồi, cuối cùng trong do dự, nói ra lý do khác, “Công tử, cóc chủ để ý người như vậy, nhưng người một lần lại một lần làm tổn thương nàng. Trước đây, người vì đánh cuộc cùng Nhữ Dương quận chúa thế nhân thóa mạ kia, thua ba năm thanh xuân cùng tự do, cóc chủ cũng không cao hứng rồi! Vốn là, nàng là muốn cưỡng chế mang người về, không muốn làm người đợi bên cạnh loại nữ tử này. Chính là vì lo lắng đến vấn đề danh dự của công tử, vì vậy một mực nhẫn nại trong lòng, không có ra tay.”

” Mỗi lần Mị trở về bầm bóa, đều dẫn đến cóc chủ giận dữ một hồi, nhưng chính là như vậy, cóc chủ cũng không có cưỡng chế bức hiếp công tử. Hôm nay, thật vất vả Nhữ Dương quận chúa mới rút xuống vực bỏ mình, công tử có thể tự do, cũng nên trở lại, nhưng ai có thể tưởng tượng được công tử khăng khăng một

mực, không đi theo Nhữ Dương quận chúa, rõ ràng lại thay đổi phương hướng, bắt đầu đi theo một nam tử không biết từ đâu chui ra? Điều này làm cho cốc chủ cực kỳ tức giận!”

Mỗi chữ mỗi câu Si nói đều nhắc đến tình cảm của Vô Độc cốc chủ Vân Độc Nhất dành cho Vô Song, sau khi nghe vậy, Vô Song xoay người cười nhạt nhìn hắn, tràn đầy châm chọc.

Không có để ý tới sự châm chọc kia, Si tiếp tục cúi đầu nói: “Công tử, cốc chủ không tiếp thụ được hôm nay người lại đi theo một tên nam tử, hoàn toàn không để ý lời triệu hồi của nàng, thậm chí vì người nam nhân kia, còn động thủ, động thủ.”

“Động thủ giết Tư Đồ Phong, đúng không?” Lời Si nói còn chưa hết, Vô Song liền cười nhạt cắt ngang, “A, ta vốn không biết, thì ra Tư Đồ Phong là vâng mệnh của nàng ta sao?”

“Công tử, người?” Nghe Vô Song nói, Si cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Thấy vậy Vô Song châm chọc cười cười nói: “Thế nào? Rất kinh ngạc tại sao ta biết chuyện này? Si, người chớ quên, phàm là độc xuất phát từ Vô Độc cốc, ta đều rất rõ ràng, cho nên muốn muốn gạt ta, chỉ sợ là không có khả năng.”

“Cho nên, công tử người có ý? Tư Đồ Phong dùng độc của Vô Độc cốc hại người, mà người lại dùng độc của Vô Độc cốc hại hắn! Người đây là đang biểu đạt sự bất mãn với cốc chủ, đúng không?”

“Không sai! Không thể tưởng tượng được Si còn hiểu chuyện hơn nàng ta!” Nghe Si phân tích xong, Vô Song khẽ cười, vẻ mặt lịch sự tao nhã như mây trôi nước chảy! Hắn cử động con mắt nhìn Si, mở miệng nói với hắn: “Ta sở dĩ dùng Hóa thân tán đối phó Tư Đồ Phong. Làm cho hắn ngoại trừ mặt, những chỗ khác đều phân hủy không chịu nổi, chính là muốn nói cho nàng biết, để nàng từ nay về sau đừng đến chọc ta nữa! Nếu không. Cái gì nàng biết ta đều biết, hơn nữa thủ đoạn, cũng tuyệt đối hung ác không kém nàng!”

“Công tử.” Vô Song lạnh nhạt nói, Si nghe xong trong nội tâm rét lạnh một hồi! Đây là Vô Song công tử, bình thường tuy thanh nhã lạnh nhạt, nhưng hung ác lên, tuyệt đối lạnh lùng nguy hiểm!

Những lời này vừa ra, hai người đều trầm mặc không nói lời nào, thấy vậy, Si nhếch môi, một bộ dạng thật khó khăn.

“Công tử nói như vậy, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Mị chết sao?” Vẫn rất quan tâm thân thể của mình, cho nên giờ phút này, bất chấp nguy hiểm, hắn cũng nhịn không được mở miệng khuyên bảo.

“Người yên tâm đi, chỉ cần nàng còn muốn ta trở về, nhất định sẽ không giết Mị!” Một tay chấp ra sau, Vô Song nói xong liền muốn rời đi, chính là đột nhiên hắn nghĩ tới một chuyện, cước bộ lập tức ngừng lại.

“Si, vì cái gì nàng lại sai khiến Tư Đồ Phong đi đoạt phương thuốc Ngưng linh tán của Hàn gia? Không phải nàng ta không có hứng thú đối với loại thuốc tiên trị liệu này sao? Tại sao lúc đó lại đổi chủ ý!”

Vô Song thẳng thắn hỏi, nghe vậy, Si cũng không nghĩ nhiều, cúi đầu chấp tay báo cáo: “Hồi công tử, phương thuốc này vốn không phải cốc chủ muốn, chẳng qua là nhận ủy thác của người ta, dùng để luyện chế đan dược mà thôi.”

“Hắn là ai?”

“Đại Tụng quốc chủ Tống Vũ Thiên!”

“Là hắn.” Trên mặt không biểu hiện ra vẻ kinh ngạc gì, nhưng trong nội tâm, lại thực sự lắp bắp kinh hãi! Lúc này Vô Song thật không ngờ, Vô Độc cốc vốn không hề lui tới cùng thế giới bên ngoài, lại có liên quan đến Tống Vũ Thiên?

Tại sao lại như vậy chứ? Xem ra vấn đề này, tựa hồ không phải đơn giản như vậy. Vô Song khẽ nheo mắt lại, trong lòng có chút suy nghĩ. Thấy vậy, Si không rõ hắn đang suy nghĩ cái gì, giương mắt thẳng tắp nhìn hắn, vẻ mặt không rõ.

“Si, người trở về đi, đem lời của ta một chữ không sai chuyển cáo cho nàng!” Thu hồi tâm thần, Vô Song đảo mắt nhìn hắn một cái, tiếp đó nhún chân nhảy lên, đi trở về hướng lúc này.

Thấy vậy, Si ngấn cảm không được, tiến lên một bước, cuối cùng chỉ có thể nhìn thân ảnh từ từ tan biến trước mắt, hần chậm rãi lắc đầu thở dài, quay đầu xoay người hướng một phương hướng khác mà đi.

Sau khi hai người đi, rừng cây trống trơn, gió mát thổi lất phất, im ắng, tĩnh mịch!

Lúc này, cách rừng cây không xa, Tống Ngâm Tuyết một thân thanh lệ, chậm rãi đi vòng ra, nhàn nhạt cười yếu ớt nhìn phương hướng rời đi của hai người.

“Vô Độc cốc? Tống Vũ Thiên à.”

Cuối tháng chín thì khí trời tất nhiên là dễ chịu, Tống Ngâm Tuyết cùng Vân Vô Song nằm song song trên bãi cỏ cách Vân Thủy hiên không xa, thản nhiên híp mắt, nhìn từng cụm mây trắng trôi nổi trên bầu trời xanh.

Chưa từng phát hiện trời xanh có thể xanh thắm như vậy, giống như biển rộng, sâu mà trong suốt.

Hoàn cảnh ở thế kỷ hai mươi mốt, công nghiệp gây ô nhiễm nghiêm trọng, rất ít nơi có thể nhìn thấy trời xanh thuần túy, không có một tỳ vết ô nhiễm nào như vậy, thật làm cho người ta yêu thích.

Mặt bên Vô Song nghiêng qua nhìn Tống Ngâm Tuyết, ánh mắt sạch sẽ thoát tục, dung nhan đẹp đẽ tự nhiên, khiến cho hần say mê không thôi.

“Đang suy nghĩ gì đấy, Tuyết Nhi?”

“Đang nhìn trời xanh!” Nghe Vô Song hỏi thăm, Tống Ngâm Tuyết miệng ngậm cỏ dại, con ngươi to tròn nháy cũng không nháy mắt hồi đáp.

“Trời xanh?” Tiện đà quay đầu, một tay gối sau đầu, Vô Song chăm chú nhìn bầu trời lần nữa nói: “Xem trời xanh có thể thấy cái gì?”

“Rất nhiều a! Như là mây trắng phiêu đảng, như chim tước bay qua.” Rất không đứng đắn hồi đáp, Tống Ngâm Tuyết vươn tay nắm nhanh cỏ dại trong miệng, nắm trong tay không ngừng chơi đùa.

“Ha ha, Tuyết Nhi.” Nhẹ nhàng khẽ cười lên tiếng, lịch sự tao nhã như gió xuân, hần cũng biết Tuyết Nhi của hần tinh quái cỡ nào, quái đản cỡ nào, cho nên luôn không chế không nổi trận trận hạnh phúc sùng nịch cùng ngọc ngào trong lòng.

Vươn tay một bả ôm chầm thân thể tản ra trận trận mùi thơm, gắt gao ôm vào trong ngực, Vô Song cúi đầu nâng cánh tay thon dài xinh đẹp mềm nhẵn của nàng, chậm rãi giữ trong lòng bàn tay, “Tuyết Nhi, ta yêu nàng.”

Lời bộc bạch này không biết đã nói bao nhiêu lần, tựa hồ sau khi bọn hần có quan hệ da thịt, Vô Song liền không bao giờ che dấu ý nghĩ yêu thương trong lòng mình nữa, thẳng thắn, tự tin biểu đạt ra.

Nghe vậy Tống Ngâm Tuyết không nói gì, chỉ cười cười tựa trong ngực Vô Song, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nàng cho tới bây giờ cũng không có thổ lộ với hần cái gì, càng không có nói qua một câu yêu mến, hoặc là yêu! Nhưng hần không ngại, bởi vì hần có thể đợi, có thể có dùng thời gian cả đời đi cùng nàng, đợi một ngày nàng hoàn toàn mở rộng cửa lòng với mình!

Ôm chặt nàng trong ngực, hai mắt Vô Song nhắm nghiền theo, hưởng thụ nửa ngày rảnh rỗi an nhàn như trôi theo dòng nước này, mà lúc này, khi hần nhắm mắt, khóe miệng mím cười, người ngọc trong ngực lại nhẹ nhàng mở mắt ra, về mặt nhìn không ra thần thái chuyển hướng bầu trời.

Trong Vô Độc cốc, Si chậm rãi đi tới trong sảnh, đối diện nữ tử diễm lệ, tướng mạo cùng Vô Song thập phần tương tự đang ngồi, đưa tay hành lễ nói: “Thuộc hạ tham kiến cốc chủ!”

“Thế nào? Hần vẫn không chịu trở về?” Vừa thấy được Si một thân một mình trở về, trên gương mặt nữ tử diễm lệ lập tức hiện lên vẻ giận dữ, ngay sau đó cất giọng hung ác nói.

“Dạ! Hồi cốc chủ, công tử nói, hần không phải con rối của người, sẽ không để người tùy ý bài bố! Còn nói từ nay về sau chuyện của hần, bảo cốc chủ người bớt trông nom đi!”

Chi tiết chuyển đạt nguyên si lời nói của Vô Song, nghe vậy, nữ tử diễm lệ vỗ mạnh cái bàn một cái, tiếp đó giật đến không kèm được đứng dậy quát: “Làm càn! Hấn quả thực quá làm càn!”

Không nói lời nào, Si chỉ cúi đầu, lẳng lặng đợi nữ tử phát hỏa.

“Vân Vô Song, ngươi cho rằng ngươi làm như vậy, có thể khiến cho ta hết hy vọng sao? Nói cho ngươi biết, không có khả năng! Nếu như vậy đã buông tha rồi, ta đây cũng không phải là Vân Độc Nhất!”

Ngực không ngừng phập phồng cao thấp, kịch liệt, dồn dập! Đôi mắt đẹp của Vân Độc Nhất hung hăng quét qua sảnh, trên gương mặt diễm lệ không khỏi hiện lên nụ cười lạnh lùng: “Giỏi lắm! Vân Vô Song, bọn họ đã ba lần bốn lượt mời ngươi không được, lần này, liền do ta tự thân xuất mã, đến lúc đó ta muốn xem xem, ngươi làm sao cự tuyệt ta!”

Vân Độc Nhất nảy sinh ác độc nói, quyết định lần này tự mình ra tay. Nghe vậy, Si liễm liễm ánh mắt không hề nói gì, chấp tay xoay người mà đi.

Thấy thân ảnh Si rời đi, Vân Độc Nhất không có ngăn cản, chỉ nâng đôi mắt xinh đẹp của nàng lên, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh buốt: “Vô Song, đừng tưởng rằng chàng có thể thoát khỏi ta! Chàng là của ta, cả đời đều là của ta! Cả đời này, nhất định không thay đổi được! Ha ha.”

Lời nói ngoan tuyệt hung ác vang lên trong đại sảnh gấp khúc này, Vân Độc Nhất duỗi năm ngón tay ra, chậm rãi nắm chặt lại, vẻ mặt đầy ý cười.

111. Q.2 - Chương 15: Suy Ngẫm

Tiếng cười lạnh vang vọng trong Ngũ độc cốc, mà trong hoàng cung Đại Tụng, minh hoàng Tống Vũ Thiên một tay bưng chén rượu, vẻ mặt bình tĩnh ngồi bên cạnh bàn, trầm ngâm tự hỏi, sau lưng Lăng Mị phong tình vạn chủng, dây dưa vươn tay, không ngừng chạy loạn bốn phía.(Myu :Ta bố phép, chương trước là Vô Độc cốc, chương này tác giả lại biến thành Ngũ độc cốc a @.@)

“Thiên, đang suy nghĩ gì vậy?”

Thân thể, như rắn nước dán lên minh hoàng. Vươn tay chậm rãi xoa cặp lông mày hơi nhú của Tống Vũ Thiên, chậm rãi khiến cho nó bằng phẳng lại”Làm sao vậy sao? Hôm nay kẻ địch trong lòng đã trừ, cả Đại Tụng đều đều ở trong lòng bàn tay chàng, chàng còn gì phải phiền lòng ?”

Yêu kiều nói, lập tức dâng môi thơm của mình lên, Tống Vũ Thiên mặt không biểu tình mặc cho Lăng Mị hôn, đột nhiên có chút suy tư nói:“Rốt cuộc để nó ở đâu?”

“Cái gì để ở đâu?” Không rõ cái câu không đầu không đuôi này là ý gì, Lăng Mị trờng mắt khó hiểu mà hỏi.

Nghe vậy, Tống Vũ Thiên quay đầu, đối mặt cùng nàng, “Hồ Phù a! Hồ Phù thống lĩnh một phần tư binh lực Đại Tụng của Nhữ Dương! Vì cái gì tìm suốt ba tháng, một chút tin tức cũng không có?”

Khó hiểu nhìn Lăng Mị, vẻ mặt hoang mang, xem ra vấn đề này quấy nhiễu trong lòng hấn đã lâu!

“Rốt cuộc nó ở chỗ nào? Ngâm Tuyết không mang theo bên người, bởi vì không có tìm được trên người nàng! Đã không mang trên người, vậy nhất định là đặt trong phủ! Chính là vì sao mình lật cả Nhữ Dương Vương phủ, lại vẫn tìm không thấy khối Hồ Phù? Chẳng lẽ Ngâm Tuyết vừa không mang nó trên người, vừa không đặt nó trong phủ, mà chuyển giao cho người khác? Chính là không có khả năng a! Đồ vật trọng yếu như vậy, nàng có thể giao cho ai đây? Đám lão già kia? Không! Không đúng!”

Làm bầm lều bầu nói, Tống Vũ Thiên lúc thì tự mình giả thiết, lúc lại tự mình chối bỏ, lắc đầu gật đầu, hồn nhiên không để ý.

Thấy vậy, Lăng Mị thầm liếc mắt xem thường, hai tay bưng lấy đầu hấn, không cho là đúng nói: “Thiên, chàng làm sao vậy? Tìm không thấy thì chậm rãi mà tìm! Hơn nữa cho dù chúng ta thật sự tìm không thấy Hồ Phù thì có sao? Tống Ngâm Tuyết đã chết lâu như vậy, cũng đã không thể chấn hưng danh hào Nhữ

Dương Vương rồi, hôm nay toàn bộ binh quyền Đại Tụng cơ hồ đều nằm trong tay chàng, dưới loại tình thế tốt đẹp này, chàng còn có cái gì phải lo!”

Hai mắt nhìn thẳng Tống Vũ Thiên, một bộ dạng trách cứ hẩn buồn lo vô cớ! Thấy vậy, Tống Vũ Thiên kéo cái tay nàng đang đặt trên mặt mình xuống, mở miệng thản nhiên nói: “Trẫm biết nàng ta đã chết rồi, không còn khả năng gây sóng gió! Chính là không biết vì cái gì, trong lòng trẫm, cứ luôn.”

“Cứ luôn cái gì?” Nghe vậy nhú mày lại, trên gương mặt yêu mị của Lăng Mị lộ vẻ bất mãn! Nàng khẽ mân mê cặp môi đỏ mọng, không vui nói: “Chẳng lẽ Thiên chàng đang hoài nghi ta lừa gạt chàng sao? Phải biết rằng, thi thể Tống Ngâm Tuyết là do chính chàng tự mình kiểm nghiệm thấy không có vấn đề a!”

“Mị nhi, trẫm có nói rằng nàng lừa gạt ta sao?” Vừa thấy Lăng Mị có chút mất hứng, Tống Vũ Thiên lập tức cười ôm cổ nàng, kéo nàng ôm vào trong ngực trấn an nói, “Trẫm chỉ là đang nghĩ, thi thể ngày đó chúng ta nhìn thấy, rốt cuộc nó có vấn đề hay không? Dù sao lúc ấy khi chúng ta tìm được nàng ta, thi thể đã hoàn toàn thay đổi, căn bản nhìn không ra nguyên dạng rồi!”

Chậm rãi cầm tay Lăng Mị, kéo lại trước ngực, Tống Vũ Thiên nhú mày chậm rãi mà nói: “Mị nhi, nàng nói Ngâm Tuyết có khả năng chơi trò giả chết với trẫm hay không? Trước đó sắp xếp đường lui xong xuôi, sau đó lại tìm một bộ thi thể thể thân, cho vào một ít vật phẩm của mình, để cho chúng ta tưởng rằng người chết là nàng?”

“A, giả chết? Có thể sao? Chẳng lẽ Thiên cho rằng Tống Ngâm Tuyết kia, nàng thông minh như vậy sao?” Miệng đầy châm chọc, chuyển động mí nhãn, vẻ mặt Lăng Mị đầy vẻ phủ định.

“Trẫm cũng hiểu là không có khả năng! Chính là nhắc tới cũng kỳ quái, Ngâm Tuyết này mới chết không lâu, trên giang hồ liền đột nhiên nhảy ra một Tuyết công tử, quá trùng hợp, thật là khiến người có chút lo lắng.”

“Thiên chàng đang lo lắng cái gì đây? Cho rằng Tuyết công tử chính là Tống Ngâm Tuyết? Nói cho chàng biết, tuyệt đối không có khả năng! Đầu tiên, Tống Ngâm Tuyết không biết chúng ta lựa chọn ra tay với nàng vào ngày nào, ở đâu, cho nên căn bản không thể có chuyện chuẩn bị trước gì cả! Tiếp theo, vách núi kia ta đã từng đã kiểm tra, độ cao, độ dốc rất khó xoay mình, mà ngay cả ta nhảy xuống cũng không thể cam đoan không mấy may tổn thương, chớ nói chi là Tống Ngâm Tuyết tiểu nha đầu một chút võ công cũng không biết kia! Cuối cùng, cho dù thật sự là Tống Ngâm Tuyết biết chúng ta ra tay với nàng khi nào, trước đó đã sắp xếp xong xuôi trò giả chết chạy trốn! Nhưng mà, với hạng nữ lưu không có bản lĩnh gì kia, làm thế nào có khả năng hô mưa gọi gió, thanh danh đại chấn trên giang hồ?”

Lăng Mị khinh rẻ nói ra vài điểm không có khả năng mà nàng cho rằng như thế, sau khi nghe vậy, Tống Vũ Thiên trầm tư một chút, cuối cùng gật gật đầu đồng ý nói: “Ừ, Mị nhi nàng nói đúng, với tính tình của Ngâm Tuyết, thật sự nàng không có khả năng có loại bản sự này!”

“Vốn là vậy mà!” Vừa nghe Tống Vũ Thiên có vẻ thả lỏng, Lăng Mị yêu kiều kêu một tiếng dựa vào trong lòng ngực của hắn, hết sức ôn nhu triền miên! Nàng thủy chung không có đem bộ mặt thật của Tống Ngâm Tuyết trên vách núi nói cho Tống Vũ Thiên, đến nay, nàng cho rằng Tống Ngâm Tuyết đã chết rồi, nói những chuyện này cũng không còn ý nghĩa; thứ hai, nữ nhân xinh đẹp còn có tâm kế như vậy, cũng đã vượt xa nàng, vì vậy xuất phát từ lòng ghen ghét cùng hâm mộ, nàng không hề đề cập tới, để ngăn ngừa địa vị của mình bị giảm xuống trong lòng Tống Vũ Thiên!

Tống Vũ Thiên vuốt ve thân thể mềm mại của Lăng Mị, lông mày vẫn nhăn như trước, cuối cùng sau khi suy tư một phen, nói: “Chính là tuy nói như vậy, nhưng trong lòng trẫm.”

Chần chờ vẫn là có chút do dự, Tống Vũ Thiên thấp giọng mà nói, nghe vậy, hai tay Lăng Mị vòng qua cổ của hắn, sóng mắt như nước, “Thiên, chàng quá cẩn thận rồi.”

“Không cẩn thận không được a! Cái ngôi vị hoàng đế này, không phải dễ dàng mới ngồi lên được, tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sơ xuất nào!” Trong mắt, lộ ra ánh sáng hung ác nham hiểm, có một loại kiên định do tình thế bắt buộc! Tống Vũ Thiên giờ phút này, sau khi hồi tưởng con đường máu tanh mà hắn đã từng đi qua, sắc mặt biến thành lạnh lẽo như băng!

Hắn không thể thua, tuyệt đối không thể thua! Vì cái ngôi vị hoàng đế này, hắn đã mất đi quá nhiều, trả

giá quá nhiều! Cho nên hôm nay, hẳn chỉ có thể một mực hướng về phía trước, vĩnh viễn không quay đầu lại!

” Tuyệt công tử này, mặc dù chỉ là trùng hợp, nhưng trẫm vừa nghe đến tên của hần, liền đứng ngồi không yên, cả ngày ăn ngủ vô vị.”

Chậm rãi nói ra ý nghĩ trong lòng, biểu lộ Tống Vũ Thiên âm u. Thấy vậy, có kinh nghiệm về biểu lộ cùng lời nói khi Tống Vũ Thiên nảy sinh lòng ác độc, hai tay Lăng Mị vòng ra sau lưng của hần, không ngừng vuốt ve an ủi: “Thiên, hôm nay không ai có thể khiến chàng như thế. Nếu thật sự chịu không được cái kẻ gọi là Tuyệt công tử kia, không bằng đơn giản phái sát thủ đi thu thập hần, chấm dứt hậu họa! Miễn cho cả ngày bàng hoàng, ảnh hưởng tới hào hứng cuộc sống.”

Yêu mị cười cười, ngón tay lướt qua da thịt, cặp môi đỏ mọng khẽ mở, Lăng Mị trầm giọng mà nói.

Nghe vậy, gật gật đầu, Tống Vũ Thiên đáp: “Đúng! Người này không giữ lại được! Nhất định phải giết hần để an lòng trẫm!”

“Tốt lắm a, phái tuần tra đi thôi! Vừa vặn gần đây trên giang hồ Huyền Mặc lệnh có động tĩnh, phái tuần tra tiến đến, thuận tiện dò xét cho ta chút tin tức xác thực!” Vừa nghe Tống Vũ Thiên nói như vậy, trong đôi mắt Lăng Mị tỏa ánh sáng, khoe miệng khe nhếch thành một đường cong.

“Huyền Mặc lệnh có động tĩnh kì lạ? Đây là chuyện xảy ra lúc nào?” Tựa hồ có chút nghi hoặc, Tống Vũ Thiên không khỏi nhíu mày mà hỏi.

“Đại khái là mấy tháng này a! Ta cũng không rõ lắm.” Thoáng suy tư một chút, sắc mặt Lăng Mị lúc này cũng có chút nghiêm túc, nàng giương mắt đối diện với Tống Vũ Thiên, trầm trọng nói: ” Huyền Mặc lệnh này từ sau khi bị Tuyệt thánh đoạt được, đã biến mất trên giang hồ vài chục năm, bây giờ đột nhiên có động tĩnh kì lạ, chắc hẳn sẽ gây nên một mảnh huyết vũ phân tranh.”

“Vậy không phải rất đúng lúc sao? Giang hồ nhất định sẽ tử thương vô số, đến lúc đó chúng ta ra tay, đoạt lấy nó, dùng nó hiệu lệnh quần hùng thiên hạ!”

Tống Vũ Thiên gian tà nói, nghe vậy lông mày Lăng Mị nhếch lên, hỏi ngược lại: “Thế nào? Chẳng lẽ Thiên cảm thấy hứng thú với vị trí bá chủ giang hồ?”

“Đương nhiên!” Cười lạnh, Tống Vũ Thiên âm trầm nói: “Có câu ‘Người được Huyền Mặc Lệnh được cả giang hồ’! Nếu như Mị nhi có được khối lệnh bài này, mà trẫm lại ngồi vững trên giang sơn này, đến lúc đó với hai người chúng ta, phóng mắt khắp toàn bộ thiên hạ, còn có ai là địch thủ của chúng ta nữa? Hừ! Đến lúc đó, cho dù Hồ Phù của Nhữ Dương Vương thật sự rơi vào tay người khác, muốn mượn binh nâng thế, trẫm cũng sẽ không sợ bọn họ nữa!”

Ước mơ vẽ ra tương lai tốt đẹp, tựa hồ thấy được viễn cảnh kia ngay trước mắt, Tống Vũ Thiên cười sáng lạng chưa từng có ! Thấy vậy, Lăng Mị yêu kiều nói: “Thiên nghĩ thật đúng là rất tốt đẹp! Chỉ có điều sau khi chàng tiêu trừ sự uy hiếp đến từ Hồ Phù của Nhữ Dương, bước tiếp theo có phải là muốn bắt tay vào chinh phục năm nước khác không?”

Một câu nói toạc ra thiên cơ, Lăng Mị ngược mắt nhìn, thấy vậy, Tống Vũ Thiên vẻ mặt âm hiểm cười nói: “Mị nhi, đàn ông chí dưới trời! Cho dù trẫm thật sự có ý nghĩ này, vậy cũng không tính là gì a!”

“Tiện nghi gì đều để cho chàng chiếm! Nhưng kết quả là, ta thì được cái gì?”

Làm nũng tựa trong ngực Tống Vũ Thiên, tay lúc có lúc không mơn trớn bộ ngực của hần, thấy vậy, một phát bắt được cánh tay quyến rũ của nàng, Tống Vũ Thiên thấp giọng mà nói: “Làm sao lại không được gì? Chờ Mị nhi làm cái chức minh chủ võ lâm này, cả giang hồ còn không phải nghe nàng hô mưa gọi gió? Còn có Mị nhi giúp trẫm như thế, trẫm làm sao lại bạc đãi nàng?”

“Không bạc đãi? Thiên chàng định sắp xếp ta như thế nào? Cho ta vị trí hoàng hậu sao? Ta ở bên cạnh chàng đã lâu như vậy, vẫn một mực không danh không phận! Chẳng lẽ đây là không bạc đãi như lời chàng nói sao?”

“Mị nhi, coi nàng kia! Tuy bây giờ trẫm còn chưa cho nàng danh phận, nhưng mà địa vị nàng hôm nay, còn cao hơn so với bất kỳ một phi tần nào trong nội cung này, mà ngay cả hoàng hậu trông thấy nàng, cũng

phải nhân nhượng ba phần ? Hơn nữa, cả ngày trẫm độc sủng nàng, không có thời gian đi sủng hạnh những người khác, chỉ riêng một điểm này, đã khiến những nữ nhân kia cầu mà không được đấy!”

Tay, chậm rãi vuốt ve tấm lưng trơn bóng, có ý an ủi, nghe vậy, Lăng Mị liếc mắt nhìn, vẻ mặt bất mãn bĩu môi: “Độc sủng ta? Chính là sao ta nhớ mấy ngày hôm trước, chàng còn chạy tới sủng hạnh Mai Phi? Chàng giải thích chuyện này như thế nào?”

“Mị nhi, nàng đây là cố ý làm khó dễ trẫm. Chẳng lẽ, mục đích thực sự khiến trẫm sủng hạnh Mai Phi nàng lại không biết? Phụ thân Mai Phi trong triều, chính là đại thần ủng hộ trẫm, nếu như trẫm không mượn sức hắn, lừa gạt hắn, sau này ở trên triều, làm sao dùng hắn đi đối phó những lão gia hỏa kia ? Hơn nữa, chúng ta không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Mị nhi nàng không thể sinh con, mà trẫm lại phải có hậu duệ, không tìm nữ nhân vì trẫm thụ thai sinh con, trẫm có được non sông vạn dặm này, cũng không có người kế tục?” Bất đắc dĩ lắc đầu, Tống Vũ Thiên mở miệng giải thích.

Nghe xong chuyện đó, Lăng Mị mỉm cười suy tư, cuối cùng giả bộ tâm không cam lòng không nguyện miễn cưỡng nói: “Được rồi, ta cho phép chàng ngẫu nhiên chạm qua các nàng một chút! Bất quá ta có hai cái điều kiện, chàng phải đáp ứng ta!”

“A, nói nghe một chút?”

“Thứ nhất, lúc chàng chung đụng với những nữ nhân kia, trước đó phải nói cho ta biết! Thứ hai, một khi những nữ nhân kia sinh hạ hoàng tử, chàng đều phải giao cho ta nuôi dưỡng!” Có lẽ là bởi vì chính mình không thể sinh con, nên Lăng Mị lúc này tính chuyện đoạt người, thử cảm giác làm mẫu thân một hồi, cũng là để củng cố thế lực vì vị trí hoàng hậu của nàng sau này.

Tống Vũ Thiên nhìn ra dụng ý của nàng, cười tà tà, lập tức đồng ý: “Yên tâm đi, Mị nhi! Ngày sau lúc chúng ta nhất thống, ta nhất định phong nàng là hoàng hậu, đem tất cả hoàng tử quỳ dưới gối nàng, bảo bọn chúng gọi nàng là mẫu hậu!”

“Ha ha, Thiên, lời này chính là do chàng nói đó nha? Chúng ta một lời đã định!” Nghe được lời hứa của Tống Vũ Thiên, Lăng Mị yêu mị cười, trên mặt thần thái vô hạn.

“Đương nhiên! Trẫm có khi nào lừa gạt Mị nhi a?” Cười gian một bả ôm lấy nàng, bàn tay dọc theo đường cong một đường đi từ dưới lên, “Mị nhi, võ công của nàng cao như vậy, muốn đoạt Huyền Mặc lệnh, đại khái sẽ có mấy thành nắm chắc?”

“Ừm, nếu như tuyệt thánh không xuất hiện, vậy hẳn là không có vấn đề gì! Nhưng nếu như hắn muốn tới phá rối, quá trình, có khả năng sẽ phiền toái chút ít.” Hưởng thụ trận trận trên chọc trên thân thể, Lăng Mị nhắm mắt lại chậm rãi mà nói.

Nghe vậy, Tống Vũ Thiên ngẩng đầu lên nói: “Tuyệt thánh thật sự lợi hại như vậy sao?”

” Võ công đệ nhất thiên hạ, tính cách quái đản tà nịnh, cũng không hành động theo lẽ thường, làm cho người ta vĩnh viễn cũng đoán không ra sau một khắc hẳn rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì! Giống như năm đó, hắn trấn áp quân hùng, chiếm Huyền Mặc lệnh, hẳn vốn nên đảm nhiệm chức minh chủ võ lâm, chính là hắn lại hất bỏ tất cả, từ đó về sau mai danh ẩn tích! Trên giang hồ đồn đãi về số phận Huyền Mặc lệnh, có người nói là bị Tuyệt thánh đưa cho người người khác, cũng có người nói là bị hắn tiện tay ném đi, tóm lại kiểu gì cũng có, mỗi người nói một kiểu! Ta một mực theo dõi tung tích của Huyền Mặc lệnh, giờ đây nó tái xuất giang hồ, ta liền vừa vặn mượn cơ hội này xem xem, rốt cuộc là ai đang giữ nó gây ra sóng gió trên giang hồ!”

Hai mắt Lăng Mị lấp lánh ánh sáng hung ác, bộ dạng cao ngạo như nắm chắc thắng lợi trong tay. Thấy vậy, Tống Vũ Thiên cười gian: “ Trẫm xin cung chúc Mị nhi mã đáo thành công!” (*Mã đáo thành công:Chiến mã đi đến đâu là thành công đến đó)

“Chàng cũng vậy!” Tiếng cười tà mị, xen lẫn thần thái đắc ý, hai người ôm nhau, thích ý ngã xuống giường.

Lúc này, Lăng Mị vốn đang ôn hòa, chợt nhớ tới một chuyện, lập tức nghiêm mặt mà nói: “Thiên, chàng còn nói không lừa gạt ta? Nhưng vì sao có một chuyện lại không chịu nói cho ta?”

“Chuyện gì?” Híp nửa mắt, nằm ngửa mà nói.

“Chính là chuyện Ngũ Độc cốc a! Ta vốn không biết, chàng rõ ràng lại biết Ngũ độc cốc? Hơn nữa còn có giao tình rất sâu với cốc chủ bọn họ. A! Ta nghe nói cốc chủ Ngũ độc cốc Vân Độc Nhất là mỹ nhân nổi danh! Có phải là hai người các người có cái tình cũ gì, cố ý không có nói cho ta biết không?” Lăng Mị ghen tuông nói, đầy mùi giấm chua.

Nghe vậy, Tống Vũ Thiên lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói ra: “Mị nhi, nàng quá lo lắng rồi! Trẫm cùng Vân Độc Nhất, nào có cái tình cũ gì?”

“Không có tình cũ? Bằng không việc này giải thích thế nào! Ngũ độc cốc địa thế bí mật, ít lui tới cùng thế giới bên ngoài, người có địa vị cao như Thiên, theo đạo lý mà nói, căn bản là không có khả năng có cơ hội quen biết với Vân Độc Nhất, chứ đừng nói chi là khiến nàng ta làm việc cho chàng! Phải biết rằng ta từng gặp qua Vân Độc Nhất, cái gì gọi là mỹ nhân rắn rết, âm tàn độc ác, đều thể hiện vô cùng tinh tế trên người nàng ta! Cho nên, trừ phi là hai người có tình, chàng dùng tình cảm ràng buộc nàng ta, bằng không với tính tình lãnh ngạo của nàng ta, làm sao có thể đáp ứng ra tay giúp chàng tranh đoạt phương thuốc chữa thương của Hàn phủ?”

Lăng Mị nói rất có lý, giống như là thật! Nghe vậy, Tống Vũ Thiên ôm chầm lấy nàng, thấp giọng mà an ủi: “Mị nhi, đừng có đoán mò, sự tình không phải như nàng nghĩ! Trong lòng trẫm, có cũng chỉ có một mình nàng, căn bản không có nửa điểm tình cảm với Vân Độc Nhất! Đúng là như lời nàng nói, trẫm có địa vị cao, làm sao có cơ hội cấu kết cùng một nữ tử ít lui tới với thế giới bên ngoài như nàng ta?”

“Vậy chàng nói đi! Nếu không phải như thế, tại sao nàng ta phải đáp ứng giúp chàng?” Không chịu buông tha, Lăng Mị bắt đầu phát huy máu ghen rất đàn bà của mình, quyết truy hỏi kỹ càng sự việc.

Thấy vậy, trong mắt Tống Vũ Thiên hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhưng vì quan hệ đến lợi ích, hẳn cũng che dấu rất tốt, “Mị nhi, trẫm quen biết Vân Độc Nhất, đều là vì quan hệ của đời trước! Nhưng về phần nguyên nhân như thế nào? Thứ cho trẫm không tiện nhiều lời! Nàng chỉ cần biết rằng, trẫm cùng nàng ta, thật sự là nửa điểm quan hệ cũng không có!”

Đã nói đến nước này, thì không có gì để nói nữa rồi! Lăng Mị nghe thế, biết Tống Vũ Thiên thân là vua của một nước, có thể giải thích với nàng như thế đã là không dễ rồi! Hơn nữa, hoàng gia đều có bí mật của hoàng gia! Không phải từng bí mật Lăng Mị nàng đều cần biết, cho nên lập tức đổi giọng, vẻ mặt mềm mại đáng yêu nũng nịu nói: “Được rồi! Được rồi! Người ta tin tưởng chàng mà!”

“Đúng rồi, Thiên! Tại sao chàng phải khiến cho Vân Độc Nhất giúp chàng đoạt phương thuốc của Hàn phủ a? Là muốn nhờ nàng chế thuốc sao?”

“Ừ! Có phương thuốc Ngưng linh tán của Hàn phủ, Vân Độc Nhất sẽ thay trẫm luyện chế ra thuốc trị thương thượng đẳng, như vậy từ nay về sau hành quân chiến tranh thì trẫm có thể không lo tai nạn, bình chân như vại rồi!”

“Ha ha, Thiên! Ta không thể không nói, vì cái vị trí này, chàng thực là quá nhọc lòng, tính toán tường tận” Ghé vào trên người Tống Vũ Thiên, Lăng Mị kiêu mỵ nói.

Nghe vậy, Tống Vũ Thiên nhíu mày nhắm mắt, không khỏi cảm khái vạn phần nói: “Đúng vậy a, cẩn thận không bao giờ thừa! Thế cục hôm nay, không thể không khiến ta hao tâm tổn trí a.”

“Ha ha, đừng lo lắng, không phải còn có ta sao? Chỉ cần Thiên muốn, Mị nhi nhất định sẽ dốc sức giúp chàng hoàn thành!”

“Ừa, Mị nhi thật tốt!” Một bả kéo nàng xuống, xoay người đè lên, trong tiếng kinh hô cố ý của Lăng Mị, Tống Vũ Thiên bắt đầu động tác.

“Thiên, chàng cũng đừng trách ta hỏi nhiều! Tất cả đều bởi vì ta quá mê luyện chàng, không muốn chàng bị người ta đoạt đi mà thôi. Người của Tống gia các người, chính là quá xuất sắc! Ngoại trừ Tống lão Lục, mỗi người đều ưu tú như vậy, thật sự là làm cho người ta lo lắng a! Một mình Tống Ngâm Tuyết còn khiến mấy phu quân của nàng mê muội đến thần hồn điên đảo, huống chi là người chạm tay vào là có thể bồng như chàng.” Trong tiếng thở gấp liên tục, Lăng Mị bắt đầu giải thích thái độ của mình vừa rồi, hết sức mềm mại đáng yêu!

Nghe vậy, Tống Vũ Thiên không nói gì, chỉ tăng tốc động tác của mình, trong trầm luân, cùng nhau mất phương hướng. . . . Bên trong Vân Thủy hiên ở Hoa quốc, sắc trời đã tối, bầu trời xanh ngắt đã hoàn toàn bị bóng đêm thay thế.

Trong phòng, Dực Tu nghiêm mặt chấp tay hành lễ với Tống Ngâm Tuyết hỏi: “Các chủ, chẳng lẽ hôm nay chúng ta vẫn ngồi đợi, không có bất kỳ động tác gì sao?”

“Dực Tu, ca ca bảo chúng ta chờ, chúng ta tạm thời chờ một thời gian! Dù sao thế lực Tống Vũ Thiên kiên cố, nếu như không hoàn toàn chuẩn bị tốt, căn bản là không mấy may động đến hắn được!” Nghe Dực Tu nói..., Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt trả lời, thần sắc bình tĩnh!

“Chính là Các chủ, dù cho như vậy, chúng ta cũng không thể một mực chờ ở chỗ này a? Hôm nay giang hồ chú ý đến Tuyết công tử rất nhiều, khắp nơi đều nghị luận, chúng ta cũng đã dừng lại tại Vân Thủy hiên được mấy ngày rồi, hành tung có chút bại lộ! Cho nên, vì phòng ngừa có người cố ý tiến đến gây chuyện khiêu khích, dẫn đến phiền toái, thuộc hạ cho rằng –”

“Dực Tu, ý của người ta hiểu được.” Không đợi Dực Tu nói xong, Tống Ngâm Tuyết liền cười cười đứng lên, nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ nói: “Dực Tu, không đến bao lâu, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này thôi.”

“Các chủ, ý của ngài là. . . .” Tựa hồ có chút không rõ, Dực Tu nhíu mày, vẻ mặt hoang mang; nghe ý tứ của Các chủ, giống như không đến vài ngày bọn họ sẽ rời đi! Chính là sau khi rời đi, bọn họ muốn đi đâu? Cái này chung quy cũng nên nói ra, để cho hắn sớm có thể đi chuẩn bị nha?

“Không, Dực Tu, cái chỗ này người không cần đi chuẩn bị! Bởi vì lúc này ngay cả ta cũng không biết nó ở đâu? Làm sao có thể nói cho người biết trước?” Hiểu ý tứ của Dực Tu, Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thẳng tắp nói.

Nghe vậy, Dực Tu nghi hoặc, cảm giác được đêm nay Tống Ngâm Tuyết có chút kỳ quái, bởi vì nếu như là trước kia, nàng sẽ không mơ hồ như thế! Chính là không biết vì cái gì tối nay nàng lại... “Được rồi, Dực Tu, người đi xuống trước đi! Có một số việc ta cần một mình hảo hảo suy nghĩ một chút!”

“Dạ! Thuộc hạ cáo lui!” Hiểu được lúc này trong lòng Tống Ngâm Tuyết chắc chắn có tâm sự, Dực Tu xoay người đi ra. Khi hắn đi rồi, Tống Ngâm Tuyết xoay người, chậm rãi ngồi cạnh bàn, ngón tay lúc có lúc không gõ trên mặt bàn.

Ngũ độc cốc? Ngũ độc cốc! Thật sự là Ngũ Độc cốc à. . . . Suy nghĩ, chậm rãi nghĩ, ngược mắt nhìn thẳng phía trước, trong u ám hình như có một tia nghi hoặc.

Vô Song, ngày ấy chàng cùng Si nói chuyện, ta cũng nghe được toàn bộ, về Ngũ Độc cốc có quan hệ với Tống Vũ Thiên, cũng đã từng nghe qua. Ta từng cho chàng cơ hội, hi vọng chàng có thể thẳng thắn nói cho ta biết, chính là vì cái gì dù chàng biết rất rõ ân oán giữa ta cùng Tống Vũ Thiên, lại hoàn toàn không hề đề cập tới chuyện này?

Vô Song, Dực Tu từng nói, muốn ta chậm rãi thử đi tin tưởng chàng, mở rộng ta lòng mình với chàng! Vì vậy hiện tại, ta sẽ tin tưởng chàng, sẽ cố gắng nói với bản thân, chàng không nói, nhất định là có nguyên nhân, không phải muốn phản bội ta! Cho nên Vô Song, ta đã quyết định tin tưởng chàng rồi, xin chàng cũng nhất định, nhất định đừng khiến ta thất vọng. .

112. Q.2 - Chương 16: Vân Độc Nhất.

Trong màn đêm, đầy sao lấp lánh, Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn sao trời, sắc mặt trầm lặng.

Mà cùng lúc đó, trong một căn phòng không xa, Vô Song đốt đèn ngồi yên lặng bên cạnh bàn, lấy ra nửa phương thuốc Tống Ngâm Tuyết đoạt lại từ trong tay Tư Đồ Phong, hợp hai bản lại, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

“Hoàng sầm, sài hồ, đình. . . .” Đang lúc Vô Song chăm chú mà đọc, lông mày vì suy tư hơi nhăn lại thì ngoài cửa sổ, một thân ảnh hiện lên, ngay sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Thân thể, mạnh mẽ đứng lên, trên mặt âm tình bất định, Vô Song lúc này, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc thoáng hiện lên vừa rồi thì sóng ngầm trong mắt bắt đầu khởi động, sắc mặt âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

” Là nàng ta. . . .” Trầm giọng nhẹ nhàng mà nói, thanh âm như ám mị, nắm tay thật chặt, chậm rãi thu phương thuốc trong tay vào trong ngực, Vô Song tắt đèn, trong bóng đêm, chậm rãi đẩy cửa đi ra ngoài.

Không giống lần trước lúc Mị đến nhanh chóng đi ra như vậy, Vô Song lúc này, chậm rãi nhấc chân đi trên đường, giống như phía trước có cái gì mà hẳn cực kỳ không muốn trông thấy, bài xích trì hoãn không muốn tới gần.

Cước bộ, cuối cùng khi trông thấy một nữ tử y phục rực rỡ phía trước thì dừng lại, còn cách rất xa, Vô Song cũng không hề tiến lên nữa, chỉ giương mắt nhìn chằm chằm.

“Chàng vẫn không muốn gặp ta như vậy sao, Vô Song?” Cảm giác được hẳn đã đến, nữ tử y phục rực rỡ xoay người, hai mắt nhìn Vô Song, trên gương mặt diễm lệ tràn đầy vẻ đau lòng, đau thương, kích động, còn có mê luyến. . . .” Vô Song! Vô Song của ta! Ta rốt cục lại trông thấy chàng! Vô Song của ta!” Biểu lộ phức tạp, xen lẫn các loại cảm xúc, nhưng trong mắt nữ tử y phục rực rỡ lúc này biểu hiện nhiều nhất chính là niềm hưng phấn thật sâu! Nàng đi từng bước một về phía trước, chớp cũng không chớp mắt nhìn, cước bộ dồn dập mà rất nhanh, khiến cho Vô Song đứng đối diện nhú mày.

“Đứng lại, ngươi tới đây làm gì!” Quát lạnh, vẻ mặt hung ác, giờ phút này Vô Song biểu hiện ra sự quyết tuyệt hiếm thấy, khiến nữ tử y phục rực rỡ chấn động dừng cước bộ lại.

“Vô Song, chàng còn hận ta. . . .” Giương mắt nhìn hẳn, bên trong có nhu tình cùng yêu say đắm khó nói nên lời, quay mắt về phía Vân Vô Song biểu hiện quyết tuyệt hung ác, nữ tử y phục rực rỡ càng thêm đau lòng.

“Hận ngươi? Hừ, ngươi còn không xứng!” Lạnh lùng khiển trách một câu, đến đáy lòng đều rét lạnh, nữ tử y phục rực rỡ lúc này, trừng to mắt, trên gương mặt diễm lệ cực kỳ tương tự với Vân Vô Song tràn ngập chua xót cùng bi thương.

“Ta không xứng? Ta không xứng! Ha ha, Vô Song, chàng đã không thương ta, chẳng lẽ ngay cả hận ta cũng không muốn sao? Ta là thân tỷ tỷ của chàng mà, vì cái gì chàng lại đối xử với ta như vậy!”

Kích động, tựa hồ có chút gằm nhẹ nói, sau khi nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Vô Song lạnh lùng, trong hai tròng mắt thoáng hiện hàn quang, “Nói đi, Vân Độc Nhất! Ngươi tới đây làm gì?”

“Làm gì? Ta còn có thể làm gì! Ta tới, đương nhiên là muốn mang chàng về, từ nay về sau, không bao giờ nữa cho phép chàng tách rời khỏi ta!” Bá đạo kêu lên, Vân Độc Nhất giờ phút này, nhìn đến thân đệ đệ mà chính mình yêu say đắm ngày nhớ đêm mong, dục vọng chiếm giữ trong cơ thể liền chậm rãi bộc lộ ra.

“Nằm mơ!” Vừa nhìn thấy ánh mắt si mê của Vân Độc Nhất nhìn mình, trong lòng Vô Song liền phản cảm một hồi, hẳn lạnh lùng khiển trách nàng, dùng câu này biểu lộ sự bất mãn trong lòng.

“Vì cái gì? Vì cái gì chàng không chịu theo ta trở về!” Chứng kiến thái độ kiên quyết kia, sắc mặt Vân Độc Nhất không khỏi có chút biến đổi, lời nói cũng không nhu hòa giống lúc mới gặp nữa, mà mơ hồ lộ ra chút lạnh lùng.

Biết rõ tính tình của nàng, nhìn sự chuyển biến của nàng ta lúc này, Vô Song cười thầm trong lòng, thần sắc cũng âm trầm làm cho người ta sợ hãi, “Vì cái gì? Cái này chỉ sợ lòng ngươi còn biết rõ hơn ai hết, không cần ta nói nữa a! Vân Độc Nhất, ta cho ngươi biết, cả đời ta đây, cũng không muốn gặp lại ngươi, sẽ không cùng ngươi trở về!”

“Chàng! Chàng!” Nghe Vô Song nói như vậy, Vân Độc Nhất lúc này cơ bản đã lộ ra bản mặt âm tàn của nàng, không khỏi nhìn thẳng Vô Song chậm rãi mà nói: “Vô Song, lần này chỉ sợ không phải do chàng quyết định! Trước kia vì ta đối với chàng thật sự quá tốt, đến nỗi phách Mị một lần lại một lần đến khuyên bảo

chàng trở về, kết quả đều phí công! Hiện tại ta chịu đủ rồi, không muốn một lần lại một lần chờ đợi nữa, cho nên tự thân xuất mã, nhất định phải mang chàng cùng nhau trở về!”

“Hừ, cùng nhau trở về? Vân Độc Nhất, chỉ bằng ngươi sao? Ngươi đừng quên, tuy võ công của ta không bằng ngươi, nhưng nếu ngươi muốn mang ta về, không có khả năng đơn giản như vậy a!”

Cười thầm một tiếng, lạnh nhạt mà lịch sự tao nhã, tuy vậy khi nhìn về phía nam tử bình thường luôn đậm nhả như gió kia, giờ phút này khí tức phát tán từ trên người hắn, lại nguy hiểm, đầy giết chóc.

“Thật sự không có khả năng sao? Vô Song, có mấy lời, chàng tuyệt đối cũng đừng nói quá sớm như vậy!”

Xinh đẹp cười cười, gương mặt diễm lệ phần chấn, Vân Độc Nhất lúc này, mắt nhìn phía trước, mở miệng tiếp tục chậm rãi nói: “Vô Song, chẳng lẽ chàng không quan tâm đến Mị sao? Hắn là bằng hữu duy nhất trong cốc của chàng từ nhỏ đến lớn! Trước kia ta ra lệnh cho hắn tiến đến khuyên bảo chàng, sau nhiều lần không thành, bị ta giận dữ nhốt lại, mỗi ngày cho hắn ăn độc trùng, sau đó cho hắn giải dược, cảm giác rất thống khổ! Vô Song, độc tính của những độc trùng này chàng cũng biết đấy, chỉ cần người ăn sau hai ngày không có giải dược, bầy lỗ sẽ chảy máu mà chết! Hiện tại ta đi ra ngoài tìm chàng, thời gian đã qua một ngày, nếu tối nay chàng không theo ta đi, làm trễ nãi thời gian trở về, chỉ sợ kiếp này, chàng sẽ không gặp được bằng hữu duy nhất nữa rồi, ha ha.”

Uy hiếp, mang theo đe dọa mà nói, Vân Độc Nhất tham lam gắt gao nhìn chăm chăm vào Vô Song, muốn nhìn rõ từng cái biểu lộ trên khuôn mặt tuần tú của hắn, chính là sau khi nghe vậy, Vô Song không có chút động tĩnh gì, chỉ nhàn nhạt cười cười nói: “Hừ, Vân Độc Nhất, ngươi cũng đừng gạt ta nữa! Ta hôm nay đã không phải con nít ba tuổi, chỉ cần ngươi vờ vĩnh mấy câu sẽ tin ngay? Ta cho ngươi biết, nếu ngươi quả thật muốn đưa ta trở về, chắc chắn sẽ không ra tay với Mị!”

“Vì cái gì lại không? Ta có cái gì lại không! Vô Song, ta yêu chàng, tỷ tỷ yêu đệ! Từ sau cái khoảnh khắc chàng sinh ra, cười với ta kia, ta liền yêu chàng thật sâu! Ta điên cuồng yêu chàng như vậy, liệu linh muốn cùng chàng ở cùng một chỗ, cái gì luân lý đạo đức, cái gì lễ nghi liêm sỉ, ở trước mặt ta, tất cả đều là chó má!”

Vân Độc Nhất giống như phát điên cười, cười âm trầm đáng sợ, cười khiến người ta không rét mà run! Hai mắt diễm lệ của nàng ta, bình tĩnh nhìn Vô Song, nói từng chữ từng câu: “Vô Song, mục đích cả đời ta đây là muốn cùng chàng ở chung một chỗ, làm thê tử của chàng! Ta bất kể giữa chúng ta có phải là thân tỷ đệ hay không, có phải là bị thế tục ngăn cấm không, ta yêu chàng, ta muốn chàng, cả đời này cũng sẽ không thay đổi!”

“Vô Song, ta biết rõ chàng vì cái gì mà hận ta, vì cái gì không muốn nhận tỷ tỷ! Nhưng ta nghĩ kỹ rồi, ta không có lựa chọn nào khác! Nếu như thời gian có thể quay lại một lần nữa, quyết định của ta, vẫn như hiện tại! Đó là bởi vì, ta yêu chàng, yêu chàng sâu đậm!”

“Câm mồm! Ngươi câm mồm cho ta!” Vừa nghe Vân Độc Nhất đem chuyện nàng ta thương hắn phun ra, khuôn mặt tuần mỹ của Vô Song không khỏi lạnh lùng quý mị như Tu La, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng nguy hiểm, vô cùng lạnh như băng nói.

“Ha ha, chàng không cho ta nói? Ta đây càng muốn nói!” Từng bước một đi về phía trước, nhìn khuôn mặt tuần tú làm cho nàng rung động không thôi, tuy trên mặt có nồng đậm bài xích cùng căm hận, nhưng Vân Độc Nhất vẫn như lên cơn nghiện, trầm mê quỵn luyến.

“Vô Song, ta yêu chàng, điên cuồng yêu chàng, chỉ cần ta có thể làm cho chàng ở cùng một chỗ với ta, ta sẽ làm tất cả mọi chuyện! Cho nên chàng nói, ta hạ độc Mị là gạt chàng! Ha ha, chàng suy nghĩ một chút đi, ta có cần lừa gạt chàng sao? Ta vì muốn ở chung với chàng, ngay cả cha mẹ chúng ta đều tự tay giết chết, sao còn chú ý một nô tài nhỏ?”

Lời nói của Vân Độc Nhất hung ác nham hiểm mà trắng trợn, khiến nắm tay Vô Song càng nắm chặt lại, “Răng rắc” rung động.

Thấy vậy, Vân Độc Nhất mỉm cười, tiếp tục mở miệng nói: “Vô Song, chàng hận ta, chẳng phải là bởi vì ta tự tay giết chết cha mẹ sao! Hai lão gia đó, dám ngăn cản ta yêu chàng, chú ý phòng bị ta, vướng chân

vướng tay ta, vì vậy ta đơn giản liền đưa hai người bọn họ cùng nhau về trời, khỏi phải nhìn đến mà chường mắt!”

Ngoan độc nói, không có một chút tính người! Vô Song giờ phút này gắt gao nhìn Vân Độc Nhất, trong mắt là cơn thịnh nộ hừng hực thiêu đốt.

“Ha, Vô Song, rốt cục chàng cũng chịu nhìn thẳng vào ta, thật tốt!”

Không để ý tới hấn nhìn thẳng như vậy, rốt cuộc là biểu đạt cái tâm tình gì, Vân Độc Nhất thấy vậy vui vẻ nở nụ cười, nàng giương gương mặt xinh đẹp diễm lệ lên, hưng phấn nói: “Vô Song, chàng biết không? Đã bao lâu? Đã bao lâu chàng không nhìn ta như vậy rồi!”

“Trước kia khi chàng ở trong phủ của Nhữ Dương quận chúa đạo đức bại hoại kia, ta liền thường xuyên nghĩ, nữ nhân như vậy, chàng có dùng mắt nhìn nàng không? Hôm nay, chàng đuổi theo Tuyết công tử, vì vậy ta lại suy nghĩ, một người nam nhân, chàng sẽ dùng cái ánh mắt gì nhìn hấn? Cả ngày trong đầu ta đều nghĩ đến chàng, Vô Song! Loại tra tấn thống khổ này, sắp ép ta nổi điên rồi! Cho nên hôm nay, ta mới không tiếc bất cứ giá nào mang chàng về, không bao giờ cho chàng rời đi nữa!”

Nói trắng ra, có chút hưng phấn không biết là nói cho Vô Song nghe, hay là nói cho chính mình nghe, Vân Độc Nhất giương mắt, thẳng thắn mà nói: “Vô Song, theo ta trở về đi, không nên ép ta làm ra chuyện gì! Chàng cũng biết ta rồi, lần này đã ra đi, nhất định sẽ không phí công mà về! Ta hiểu được chàng giờ phút này rất để ý tiểu tử gọi là Tuyết công tử kia, cho nên chàng ngàn vạn lần không nên ép ta ra tay giết hấn! Còn có Mị, nếu như đêm nay chúng ta không đi, vậy ngày mốt, chàng chỉ còn nước nhặt xác cho hấn a!”

Uy hiếp nói, tràn đầy bức bách cùng không cho người ta kháng cự, sau khi nghe vậy, Vô Song nhìn nàng chăm chăm, nặng nề tự hỏi.

“Người thật sự dùng độc trùng đút cho Mị?”

“Ừm! Chàng biết thủ đoạn của ta mà!” Cười lạnh ác độc như rắn rết, lúc này, bọn họ mặc dù có gương mặt cực kỳ tương tự, nhưng một người phiêu nhiên xuất trần, một người khác, lại hãm thân trong địa ngục!

Nghe Vân Độc Nhất nói, Vô Song giương mắt thẳng tắp nhìn nàng, sau khi nhìn một hồi, chậm rãi mở miệng mà nói: “Muốn cho ta trở về với người? Đầu tiên, người phải trả lời ta một vấn đề!”

“Chàng nói đi?” Nhếch mi mà nói, vô cùng mừng rỡ, thấy việc này có đường thương lượng, Vân Độc Nhất nhanh chóng hồi đáp.

“Vì cái gì, người lại giúp đỡ Tống Vũ Thiên?”

113. Q.2 - Chương 17: Gặp Lại Minh Tịnh

“Vì cái gì, người lại giúp đỡ Tống Vũ Thiên?” Trong lời nói của Vô Song, trong vẻ lạnh lùng mà mang theo nghi vấn, thẳng thắn hỏi Vân Độc Nhất.

Nghe vậy, gương mặt diễm lệ của Vân Độc Nhất có chút chần chờ, tiếp đó ngược đôi mắt đẹp chăm chú đánh giá Vô Song, cẩn thận hỏi ngược lại: “Chàng hỏi cái này để làm gì?”

“Chỉ là muốn biết thôi! Cho nên người nói? Hay là không nói?” Lạnh lùng nhìn nàng, trên gương mặt lạnh như băng không có một chút biểu lộ! Thật sự chưa bao giờ từng thấy Vô Song công tử luôn luôn lạnh nhạt, lịch sự tao nhã, lúc này rõ ràng cũng có biểu lộ lãnh mị như Tu La!

“Chỉ là muốn biết.” Suy tư, Vân Độc Nhất giống như là đang do dự, đột nhiên hai mắt nhìn thẳng về phía trước, “Được, ta sẽ nói cho chàng biết! Nhưng mà, trước hết chàng phải cùng ta trở về cốc!”

“Người!” Vừa nghe Vân Độc Nhất gỡ trò xỏ lá, sắc mặt Vô Song càng lạnh lùng hơn, hai mắt hấn thẳng tắp nhìn nàng trừng trừng, quanh thân tản ra khí tức rét lạnh bức bách.

Thấy vậy, Vân Độc Nhất giương môi cười cười, sắc mặt tươi sáng mà diễm lệ, nàng đối diện với Vô Song, miệng cười tươi nói: “Vô Song, tuy tỷ tỷ vừa nhìn thấy đệ, cả người liền say mê không thể tự kiềm chế! Nhưng mà, cũng không có nghĩa rằng tỷ tỷ sẽ không biết suy nghĩ. Chàng nghĩ xem, bây giờ là tình huống nào? Tuy ta không rõ trong lòng chàng tại sao phải quan tâm cái này, nhưng trong lúc mấu chốt này mà chàng vẫn khẳng khẳng muốn hỏi thì xem ra, vấn đề này, rất trọng yếu đối với chàng! Cho nên a, một cái vấn đề rất trọng yếu đối với chàng, ta làm sao có thể dễ dàng nói cho chàng biết? Ha ha, vạn nhất ta nói cho chàng xong, mà chàng lại chạy mất, đến lúc đó ta biết làm cái gì bây giờ?”

“Cho nên, nếu muốn biết đáp án của vấn đề này, chàng phải theo ta trở về cốc trước! Chỉ có khi chàng ngoan ngoãn theo ta về cốc, ngày đêm canh giữ ở bên cạnh ta, ta đây an tâm, mới có thể buông lỏng! Kết quả là đáp án, cũng sẽ không chút chần chừ nói ngay cho chàng!”

Vân Độc Nhất vẻ mặt giảo hoạt âm hận nói, không phụ danh xưng mỹ nhân rắn rết của nàng ta!

Nghe vậy, hai tay Vô Song không khỏi nắm chặt, trong mắt lóe lên vẻ căm hận.

“Làm sao vậy, Vô Song, mắt húng sao? Ha ha, làm sao bây giờ? Vô Song của ta mắt húng! Chính là thần sắc hấn mắt húng, lại càng đáng yêu hơn, làm ta mê muội không thôi!” Nhìn thấy tình cảnh này, nét mặt Vân Độc Nhất tươi cười như hoa, biểu đạt rõ ràng ý nghĩ của bản thân.

Nghe vậy, Vô Song không nói gì, chỉ nắm chặt nắm tay gắt gao nhìn nàng ta, lạnh lùng như băng sương.

Nàng không chịu nói, là vì nàng hiểu hấn, biết trong lòng hấn đang suy nghĩ gì! Cho nên hiện tại, nàng mới có thể không sợ hãi cò kè mặc cả cùng hấn như vậy!

Nên làm cái gì bây giờ? Hấn phải biết rõ chân tướng! Chính là nếu như muốn biết được chân tướng, cái giá này thật quá lớn. Trầm mặc mà do dự, trong lòng âm thầm tự đánh giá. Thấy vậy, Vân Độc Nhất bên này có chút nóng nảy, nàng cũng không dám chắc Vô Song có rất muốn biết đáp án này không, dùng nó uy hiếp hấn, chẳng qua là do nàng bất đắc dĩ, không có biện pháp nên mới liều một phen!

Nàng không chắc chắn, không tự tin, cho nên trước mắt, nàng bắt đầu dùng thủ đoạn hung ác hơn: “Vô Song, chàng còn đang do dự sao? Chàng không muốn cứu Mị, không muốn biết đáp án sao? Chỉ cần chàng chịu theo ta trở về, ta lập tức nói tất cả cho chàng biết, đồng thời thề rằng sau này không bao giờ thương tổn Mị nữa! Thế nào?”

Tha thiết chân thành, thành thành khẩn khẩn, Vô Song nghe xong mấy lời này, có chút giã dụa: làm sao bây giờ? Hấn phải biết rõ chân tướng, bởi vì chỉ khi biết rõ ràng chân tướng, hấn mới có thể không đắn đo chút nào đứng trước mặt Tống Ngâm Tuyết, nói cho nàng biết tất cả! Hấn biết nàng đối với hấn vẫn còn nghi ngờ, cũng không hoàn toàn tin tưởng! Cho nên vì tiêu trừ sự không tin tưởng này, hấn phải giải quyết hoàn toàn mới có thể nói rõ với nàng!

Tựa hồ trước mắt chỉ còn một con đường có thể đi! Bởi vì, chuyện này vừa có thể khiến Vân Độc Nhất nói ra chân tướng, lại có thể cứu được tánh mạng của Mị!

Mị là bằng hữu duy nhất của hấn từ nhỏ đến lớn, luôn đối xử tốt với hấn, gần như là tri kỷ, hấn không thể trơ mắt nhìn Mị đi chịu chết, dù cho Vân Độc Nhất có lừa hấn, căn bản không có hạ độc Mị, hấn cũng không thể làm ngơ, mạo hiểm như vậy được!

Trở về? Sau khi biết được hết thấy lại đi ra! Kế hoạch như vậy tựa hồ rất hoàn mỹ! Nhưng mà cũng không biết Vân Độc Nhất âm hiểm như rắn rết kia, sau khi mang hấn về, còn có thể để cho hấn thuận lợi đi ra nữa không? Vô Song trầm tư đánh giá.

Thấy Vô Song chậm chạp bất động, trong lòng Vân Độc Nhất có chút nóng nảy, sợ hấn vì muốn tránh né nàng, mà dứt bỏ hết thấy! Kết quả là lập tức, đôi mắt đẹp vừa chuyển, cười nói: “Vô Song, sở dĩ chàng chậm chạp không chịu hạ quyết định, có phải là không bỏ được tiểu tử chàng đi theo gần đây không? Ha ha, không thể tưởng tượng được hai tỷ đệ chúng ta thật giống nhau! Tỷ tỷ đây, thích thân đệ đệ của mình, mà đệ đệ thì lại thích một người nam nhân!

Ha ha! Thú vị! Thú vị! Thật là thú vị!”

“Vô Song, ta thành thật nói cho chàng biết, kỳ thật ta cũng không hề kinh ngạc với chuyện chàng sẽ thích một người nam nhân! Đúng vậy, một chút cũng không hề kinh ngạc! Bởi vì chàng là thân đệ đệ của Vân Độc Nhất ta, hai chúng ta, chỉ biết đến tình yêu của mình! Cái gì thế tục a, đạo lý a, quy củ a, trước mặt tình yêu, toàn bộ đều là chó má!”

Vân Độc Nhất trong cơn giận dữ khiêu khích đại nghĩa, có thể tưởng tượng được mấy lời xem đạo lý như cỏ rác này, nếu như nói ra trước mặt “Thượng nhân” Thượng Quan Huyền Ngọc, sẽ có một trận đấu võ mồm kịch liệt như thế nào!

Vân Vô Song lúc này cực kỳ cảm hận nhìn Vân Độc Nhất hiên ngang lẫm liệt nói ra những lời tà đạo trước mặt, có chút trầm tư.

Lúc này, Vân Độc Nhất trêu chọc một tiếng, lại nói tiếp: “Ha ha, Vô Song, tuy trong lòng tỷ tỷ đồng ý sự lựa chọn của đệ! Bất quá rất đáng tiếc, đơn giản là cả đời này đệ nhất định là của ta, cho nên giữa hai người các ngươi, tuyệt đối không có khả năng có kết quả gì!”

“Vô Song, làm sao bây giờ? Trong lòng của ta có đệ, mà trong lòng đệ cũng chỉ có tiểu tử kia! Nói như vậy, tỷ tỷ rất ghen ghét a! Cho nên vì chặt đứt ý niệm của đệ, để đệ chỉ một lòng nghĩ đến một mình ta, cùng ta trở về cốc, ta thấy bây giờ ta cần đi một chuyến, giết tiểu tử kia chấm dứt hậu họa!”

Uy hiếp trắng trợn, thẳng tắp rơi vào trong lỗ tai Vô Song, ý tứ rất rõ ràng: muốn cùng nàng đi hay không? Đi, thì bỏ qua Tống Ngâm Tuyết! Không đi, liền lập tức đi giết nàng!

Nội tâm Vô Song rối rắm, vô cùng lo lắng cho an nguy Tống Ngâm Tuyết! Tuy hẳn biết Tống Ngâm Tuyết có võ công, hơn nữa hình như cũng không kém! Nhưng bởi vì Tống Ngâm Tuyết vẫn còn nghi ngờ hẳn, cho nên hẳn võ công của nàng rốt cuộc đến trình độ nào? Hẳn cũng không biết!

Vân Độc Nhất trước mắt, võ công khá cao, dụng độc hung ác, căn bản là không phải trình độ người bình thường có khả năng tưởng tượng ra, cho nên hẳn lo lắng, hẳn sợ hãi, một khi thật sự giao tranh, phần thắng của Tuyết Nhi được bao nhiêu?

Không được, tuyệt đối không được! Hẳn từng thề, kiếp này tuyệt đối không để cho Tuyết Nhi bị thương tổn! Càng không thể vì hẳn, mà khiến nàng bị thương tổn! Hẳn tình nguyện chính mình chết đi, cũng không cho phép chuyện như vậy phát sinh! Bởi vì nếu như một khi chuyện này thật sự xảy ra, như vậy cả đời này, hẳn cũng sẽ không thể tha thứ cho bản thân nữa rồi!

Tuyết Nhi, ta không thể đánh cuộc! Không thể để cho nàng ta thương tổn Tuyết Nhi! Trong nội tâm, có một giọng nói nhỏ nhỏ đang kêu gọi.

Nhìn hết thấy trước mắt, cuối cùng Vô Song cũng hạ quyết định, lạnh lùng nói với Vân Độc Nhất: “Được! Ta với ngươi trở về! Nhưng ngươi phải đáp ứng ta, thực hiện tất cả những gì đã hứa!”

Trước tìm cách hoãn binh, chờ khi trở về giải quyết hết thấy tình hình sau đó lại nghĩ biện pháp! Trong nội tâm thầm tính toán như vậy.

“Đương nhiên! Chỉ cần chàng chịu ở bên cạnh ta, ta không cầu gì hơn! Đừng nói chi là đáp ứng những chuyện đó!” Nghe được kết quả mà mình muốn nhất, Vân Độc Nhất mặt mày hớn hở, vẻ mặt vui mừng nhin không được sự kích động trong lòng, từng bước một tới gần Vô Song, muốn vươn tay kiểm tra hẳn.

Thấy vậy, Vô Song chán ghét nhú mày, thanh âm lạnh lùng: “Ta đã đáp ứng ngươi, vậy ngươi còn chờ cái gì? Đi thôi! Mị vẫn chờ giải được của ngươi đấy!”

Mạnh mẽ dừng bước lại, biết hẳn là vì không muốn ình tới gần mới nói như vậy, nhưng Vân Độc Nhất vẫn rất cảm động và cao hứng, “Đúng, trở về! Trở về! Đi! Chúng ta cùng nhau trở về!”

Xoay người, định nắm tay Vô Song cùng nhau mà đi, nhưng bị hẳn lạnh lùng tránh ra, thấy vậy, Vân Độc Nhất biết hẳn cần một chút thời gian thích ứng, vì vậy cũng không cưỡng cầu, chỉ rất vui vẻ nói với hẳn: “Vô Song, tỷ tỷ đi trước, đệ đi theo đằng sau a!”

Nhấc chân, bắt đầu quay ngược trở về, sau lưng, Vô Song chậm rãi mà đi, cuối cùng hẳn quay đầu nhìn về phía phòng nàng.

“Tuyệt Nhi, chờ ta, Vô Song kiếp này, nhất định sẽ không phản bội nàng.”

Lưu luyện! Yêu say đắm! Cước bộ chậm rãi, Vô Song cúi đầu đi theo Vân Độc Nhất đang vô cùng đặc ý, dần dần đi xa, chỉ còn lại khoảng sân trống rỗng mặc cho gió đêm lất phất thổi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tống Ngâm Tuyết vừa mặc quần áo rửa mặt xong, đang chuẩn bị nhấc chân đi ra cửa thì lúc này, thân ảnh Dục Tu, rất nhanh từ ngoài viện chạy vào.

“Các chủ, Vô Song công tử không thấy đâu!” Trầm giọng, có chút lo lắng nói, lúc này Dục Tu cúi đầu, thần sắc lo lắng bất an.

Vô Song công tử mỗi ngày đều dậy rất sớm, chính hắn nói, sương sớm rất có lợi thân thể, cho nên mỗi ngày hắn đều dậy thật sớm thu thập, sau đó dùng để pha trà cho Các chủ uống, hắn dụng tâm sâu sắc như thế, đủ làm kẻ thân làm thủ hạ như Dục Tu cảm động không thôi.

Sáng sớm hôm nay, cũng như thường ngày lại không trông thấy thân ảnh Vô Song công tử, hắn vào phòng xem xét, giường chiếu vẫn phẳng phiu, trống không.

Vốn cho rằng hắn đi xung quanh thu thập sương sớm, đợi đến khi mặt trời lên, sương mai tan hết cũng không thấy hắn trở về. Vì vậy sau khi tìm kiếm mọi nơi cũng không có kết quả, lúc này hắn mới gấp gấp tiến đến báo cáo với Tống Ngâm Tuyết.

“A, không thấy sao?” Nghe vậy nhếch mày, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng hết thấy lại nằm trong dự liệu, Tống Ngâm Tuyết lúc này bình tĩnh nghiêm mặt, lạnh nhạt mà nói.

“Các chủ.” Thấy biểu lộ như vậy, Dục Tu có chút kinh ngạc, hắn không hiểu tại sao Tống Ngâm Tuyết lại bình tĩnh như vậy, thậm chí bình tĩnh đến mức kỳ lạ.

Vô Song công tử không thấy, rất rõ ràng, là hắn tự mình bỏ đi!

Bởi vì hết thấy trong phòng vẫn hoàn hảo chỉnh tề, căn bản không giống từng phát sinh đánh nhau! Hơn nữa Vô Song công tử y độc không tồi, nếu quả thật bị người khác cưỡng chế mang đi, đêm qua trong phòng cũng không yên tĩnh như vậy, hôm nay cũng sẽ không chỉnh tề như thế!

Hắn đi? Chính hắn bỏ đi? Vì cái gì!

Nhận thức đến sự thật này, thân thể Dục Tu chấn động mạnh, trong lòng vô cùng phức tạp, hắn làm sao có thể đi mất, mang theo phương thuốc Các chủ mới đoạt lại, mang theo sự tin tưởng của Các chủ đối với hắn!

Dục Tu rất rõ, kể từ ngày đó mình nói với Các chủ mấy lời kia, quan hệ giữa bọn họ đã thân mật như thế nào!

Vốn tưởng rằng Vô Song công tử là vị phu quân đáng giá cho Các chủ phó thác cả đời, chính là vì cái gì, kết quả lại trở thành như vậy? Vẫn Vô Song, sao người có thể làm như vậy! Làm sao người có thể như vậy!

Trái tim, gắt gao co rút đau nhức, mang theo phẫn nộ, mang theo hối hận!

Người bọn họ giao cả tánh mạng, cả linh hồn và lòng tin, làm sao có thể để kẻ như vậy tùy ý khi dễ, lừa gạt! Bàn tay Dục Tu, gắt gao nắm lại, nhìn bóng hình trước mắt, vô cùng tiếc hận.

“Các chủ, ta đi tìm hắn về!” Phẫn nộ, Dục Tu nói. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói gì cả, mà chỉ đảo mắt nhìn về phía hắn. Nàng biết lúc này Dục Tu suy nghĩ cái gì? Phản bội! Lừa gạt! Hoặc là đùa bỡn!

Chính là, nàng cũng không cho rằng như vậy! Bởi vì nàng từng nói với chính mình, nàng sẽ tin tưởng hắn! Một mực tin tưởng hắn!

“Dục Tu, ngươi biết không? Có đôi khi những thứ mắt mình nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật! Cho nên giờ phút này, ngươi không cần xúc động như vậy.”

Lạnh nhạt mà nói, cười tươi như nắng sớm, vẻ thanh tú linh động chấn động linh hồn Dục Tu, thấy vậy hắn chấp tay, nhếch miệng, cuối cùng không hề nói cái gì nữa.

Tống Ngâm Tuyết nhìn tình cảnh lúc này, khéo miệng mỉm cười iương mắt nhìn về phía bầu trời, lúc này trên bầu trời, trước mắt nàng không khỏi hiện hiện hai thân ảnh một nam một nữ, nam tuấn lãng bất phàm, nữ dịu dàng xinh đẹp.

“Dực Tu, người đi chuẩn bị một chút, chúng ta đi thôi.” Hai mắt, nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm vào hai thân ảnh quen thuộc trên bầu trời, Tống Ngâm Tuyết thẳng tắp mở miệng nói.

Nghe vậy, Dực Tu nao nao, không khỏi hỏi lại: “Các chủ, chúng ta đây là đi chỗ nào?”

“Đi tìm Vô Song!”

“A?” Về mặt không giải thích được, trợn mắt, kinh ngạc nhìn nàng, Dực Tu khó hiểu. Hắn không có nghe lầm chứ? Các chủ nói đi tìm Vô Song? Chính là không phải rõ ràng nàng mới vừa bảo hắn không cần phải đi đấy sao? Tại sao thoáng cái lại. Dực Tu khó hiểu, nhưng Tống Ngâm Tuyết cũng không nói cho hắn biết. Nàng chỉ chậm rãi quay mặt lại, về mặt bí hiểm nói: “Người có biết phải đi đâu tìm hắn không?”

“Thuộc hạ không biết!” Lắc đầu, Dực Tu mờ mịt.

Thấy vậy, mỉm cười, thanh tịnh như hoa bách hợp trong gió, một tay Tống Ngâm Tuyết nhắc lên, đôi môi xinh đẹp phát ra một tiếng huýt gió, tiếp đó chỉ thấy trên bầu trời, một cái gì đó màu sắc rực rỡ bay thẳng xuống, lướt vòng giương cánh trước mặt Tống Ngâm Tuyết.

“Thải nhi, đi tìm Vô Song!”

Cười cười vươn tay, để cho Thải tước *đậu vào trong lòng bàn tay, Thải Tước từ trên ngón tay Tống Ngâm Tuyết giương cánh mà bay lên, cất tiếng hót, vòng vo vài vòng trên không trung, bay thẳng về một hướng.

“Chúng ta đi!” Ra hiệu một cái, nàng nhảy lên, thân thể xuất trần rất nhanh liền phóng đi. Sau lưng, Dực Tu trở mắt, thấy vậy, cũng không nghĩ nhiều nữa, lập tức cất bước theo sát nàng.

Trên bầu trời có một chấm màu sắc, bay thẳng đến giao giới của hai nước Hoa Kiều, mà trên đường, hai cái thân ảnh rất nhanh, chạy theo chấm màu sắc đó, một bước không rời.

Lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết cùng Dực Tu chuyên chú đi theo Thải tước, tại khu rừng phía trước, một nam tử thon dài tuấn mỹ, ưu nhã tựa trên cây ven đường, về mặt thông dong cười nhạt.

“Là người.” Thân thể mạnh mẽ dừng lại, cước bộ vì kinh ngạc cũng không khỏi ngừng lại theo, nhìn nam tử về mặt đậm nhả thông dong trước mặt, Tống Ngâm Tuyết nheo mắt lại, biểu lộ kín như bưng.

“Là người? Minh Tịnh.” Ẩn giấu nội tức, rất nhanh liền điều chỉnh tốt trạng thái của mình, ngược mắt nhìn, lời nói tà nịnh trên chọc như lúc trước, “Ha, Minh Tịnh, không thể tưởng tượng được lại trùng hợp như vậy a? Trên đời này còn nhiều đường, thế mà chúng ta = lại gặp gỡ tại đây.”

Ngữ khí nghiêng ngả, ẩn hàm thâm ý, nghe vậy, Minh Tịnh nhẹ giương mắt, cước bộ từng bước tiến về phía nàng, “Đúng vậy a, quận chúa! Thật là trùng hợp.”

Trong lời nói lạnh nhạt, lại cố ý thêm bốn chữ “Thật là trùng hợp” này, nhìn Tống Ngâm Tuyết vẫn tà nịnh như trước, trong nội tâm Minh Tịnh có một loại cảm giác mà chính hắn cũng không thể nói rõ.

Bạch y xuất trần, thanh tú bức người, toàn thân để lộ ra một loại phong tư tuấn nhã! Tuy Tống Ngâm Tuyết hôm nay, một thân nam trang đi khắp thiên hạ, nhưng bộ dáng nàng so với ba tháng trước, có thêm mấy phần động lòng người, mấy phần kiều mị, khiến người ta không thể dời mắt.

“Đã lâu không gặp, quận chúa.” Không biết vì cái gì, trong nội tâm lại mừng rỡ như vậy, xúc động nhin không được muốn tới gần nàng. Trong lòng sớm đã tưởng tượng tình cảnh gặp lại vô số lần, sớm đã hạ quyết định chính mình nên dùng cái dạng biểu lộ gì đi đối mặt nàng, tuy nhiên kết quả đều thay đổi!

Cố nén tình cảm không tự kìm hãm được, cùng niềm vui sướng tràn đầy, tựa hồ muốn tràn ra ngoài trong lòng, Minh Tịnh chậm rãi đi đến trước mặt Tống Ngâm Tuyết, thẳng tắp đứng lại, hai mắt chăm chú, nóng rực nhìn xuống nàng, một khắc cũng không rời. Có lẽ đến bản thân Minh Tịnh cũng không biết, biểu lộ của hắn giờ phút này, sâu đậm ra sao, quyến luyến thế nào! Tựa như gặp lại người yêu đã lâu không thấy, say mê, sâu sắc, mà thâm tình.

Liều mạng khắc chế trái tim kinh hoàng không thôi của chính mình, tận lực tìm lại sự bình tĩnh lúc trước đến đổi mặt nàng, chính là có một số việc, rõ ràng nghĩ thì dễ dàng, đến khi chính thức làm, hết thấy đều rối loạn.

Tựa hồ rốt cuộc không cách nào thông dong bình tĩnh như trước nữa, sau khi suy nghĩ rõ ràng về hết thấy những chuyện đã xảy ra, lòng của hắn, đã không thể lạnh lùng phong bế như lúc trước, thay vào đó là, khát vọng cùng mê mẩn thật sâu.

Trái tim, nứt ra một khe hở lớn, tình yêu bất tri bất giác lặng lẽ chui vào! Một câu “Đã lâu không gặp, quận chúa. . . .” nói ra, bao hàm tất cả dày vò cùng giãy dụa của Minh Tịnh ba tháng này.

Cố gắng khắc chế chính mình không tới gần nàng, nhưng mà làm thế nào cũng khắc chế không được!

Mâu thuẫn, giãy dụa, thẳng đến một khắc trông thấy Tống Ngâm Tuyết lần nữa, Minh Tịnh rốt cuộc cũng thừa nhận, thì ra hắn yêu nàng! Từ lúc rất sớm rất sớm trước kia, cũng đã yêu nàng thật sâu! Yêu trầm mê, yêu điên cuồng, thậm chí yêu đến không thể tự kiềm chế.

114. Q.2 - Chương 18: Đi Theo

Tình huống hiểu được mình đã trầm luân, thật sự cảm thụ được trái tim của mình, hôm nay đã không chịu nhảy theo ý mình nữa! Minh Tịnh giờ phút này, trong mắt đầy phức tạp, nhìn về mặt nàng vẫn vui vẻ nhẹ nhàng như trước, trái tim gắt gao co rút lại!

Lần đầu tiên, hắn thẳng thắn đối mặt với tình cảm của mình như vậy, thừa nhận kỳ thật hắn vẫn luôn yêu nàng!

Chính là, vì cái gì hắn trầm luân rồi, mà nàng vẫn có thể không tim không phổi, tiêu sái tự tại vui đùa như cũ?

Trong nội tâm mơ hồ có chút bất bình, nhìn dung nhan xinh đẹp vạn phần, khiến hắn say mê không thôi kia, Minh Tịnh cố ý mạnh mẽ thu hồi biểu lộ, ngữ khí bình tĩnh mà hơi nghiến ngấm nói: “Thật sự không thể tưởng tượng được, thì ra võ công của quận chúa đúng là tốt như vậy! Minh Tịnh theo người nhiều năm qua, một chút cũng chưa từng phát giác ra.”

Trong lời nói của Minh Tịnh, tựa hồ tràn đầy khiêu khích cùng chất vấn.

Bất quá sau khi nghe vậy, lại cảm thấy hắn không có việc gì kiếm chuyện bới móc chơi, Tống Ngâm Tuyết hơi chuyển mắt, về mặt vui vẻ châm chọc nói: “A, phải vậy không? Nói như vậy, chỉ có thể chứng tỏ hai chuyện: thứ nhất, là ta quá thông minh! Thứ hai, là người quá đần độn!”

“Quả thực, quận chúa quá thông minh.” Nghe xong mấy lời châm chọc trắng trợn của Tống Ngâm Tuyết, Minh Tịnh bình tĩnh nghiêm mặt, đôi mắt sáng sâu không thấy đáy nói, ngữ khí sâu xa.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhún vai, không chút khách khí tỏ vẻ mình đã tiếp nhận sự tán dương của hắn rồi, tiếp đó nhướn mày, về mặt trêu tức nói: “Không tệ lắm, Minh Tịnh! Khó có khi người chịu nói mấy lời như vậy! Ha ha, bất quá chuyện này nói tới nói lui, mục đích người tới lần này, chung quy cũng nên nói ra một chút đi! Bằng không ta thật sự ngộ nhận là người trèo non lội suối, vượt qua bao gian khổ, chỉ vì nói câu tán dương chân thật đến không thể chân thật hơn này với ta đấy.”

Luôn thích dát vàng lên mặt mình và châm chọc đả kích người khác. Tống Ngâm Tuyết nói lời này, nếu như là lúc trước, nhất định có thể khiến Minh Tịnh khó chịu.

Nhưng mà hôm nay khác rồi! Bởi vì tâm tình không giống với lúc trước, cảm nhận cũng thay đổi! Ví dụ như hiện tại, nếu là hắn trước kia, nhất định sẽ cảm thấy nàng thô bỉ không chịu nổi, ngang ngược xúc phạm. Nhưng mà bây giờ. nhìn gương mặt vô cùng linh động kia của nàng, hắn lại thấy trong lòng yêu mến xiết bao.

Tại sao. . . . Tại sao có thể như vậy? Trợn to mắt, bản thân cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Minh Tịnh giờ phút này, tùy ý để sự ngọt ngào từ đáy lòng tràn ra vây quanh lấy hắn, sững sờ không nói được một câu phản bác.

Tống Ngâm Tuyết cũng kỳ quái với phản ứng của hắn giờ phút này, phải biết rằng Minh Tịnh luôn cao ngạo phúc hắc, có khi nào nguyện ý khuất phục người khác? Thuận theo mặc người ta chằm chọc như vậy?

“Này, người không sao chứ? Không phải là gặp bản quận chúa lần nữa, cao hứng đến ngớ ngẩn rồi chứ? Đừng a, đừng a, mọi người đã quen lâu như vậy rồi, như vậy xấu hổ lắm đó! Nói đi, lần này người tới, rốt cuộc là có mục đích gì?”

Tống Ngâm Tuyết nàng cũng không phải kẻ ngốc, sẽ không ngây thơ cho rằng lần này là một cuộc gặp gỡ xinh đẹp lãng mạn!

Có thể chuẩn xác như vậy, thời gian địa điểm tốt như vậy, hơn nữa khi xuất hiện còn phong lưu như thế, hết thấy những dấu hiệu đều thể hiện, Minh Tịnh đã đứng sẵn ở đây chờ nàng tới!

Chờ nàng đến? Tại sao vậy chứ! Nếu như nàng không nhớ lầm, nàng cùng hắn, đã không có bất cứ cái quan hệ gì nữa rồi. Cho đến nay, hắn không phải luôn muốn thoát khỏi nàng, triệt để đạt được tự do, từ nay về sau không tiếp tục liên quan đến nhau sao? Tại sao hiện tại đã chiếm được rồi, lại còn muốn chạy tới cùng nàng dây dưa không thôi? Có chút kỳ quái.

Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, nhưng trên mặt lại vui vẻ nhẹ nhàng. Từ biệt ba tháng, Minh Tịnh hắn có chút gầy đi rồi, chính là hắn gầy hay không gầy có quan hệ gì đến nàng?

Giương mắt, thẳng tắp nhìn hắn. Thấy vậy, Minh Tịnh cũng không trực tiếp trả lời nàng, mà dùng mắt liếc qua Dự Tu phía sau nàng, tiếp tục mở miệng, giống như thật mà không phải thật, giống như giả mà không phải giả lập lời nước đôi nói: “Tịch Mặc Lương đâu rồi, hắn không có đi theo quận chúa sao?”

Chỉ cần liếc qua là có thể nhìn ra, Dự Tu hắn cũng không phải là Tịch Mặc Lương. Bởi vì trên người hắn không có khí phách lãnh khốc trong truyền thuyết, hơn nữa tướng mạo cũng không tuấn mỹ như trong tưởng tượng.

Hắn không phải Tịch Mặc Lương, bởi vì hắn không phù hợp với chút điều kiện trong truyền thuyết kia. Nếu quả thật muốn nói có ai phù hợp, nam tử hắn gặp trong tửu lâu ngày đó, lại cực kỳ phù hợp.

Nam tử này đã không phải Tịch Mặc Lương, vậy thì hắn là ai? Minh Tịnh âm thầm tự hỏi, sóng ngầm trong mắt bắt đầu khởi động, không ngừng biến hóa.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm mặt nói: “Minh Tịnh, rốt cuộc người muốn nói cái gì?” Sao lại cảm thấy hắn ta đang bắt bẻ nàng, hình như hắn cũng không phải là cái gì của nàng nha!

“Minh Tịnh không muốn nói cái gì cả, chỉ là trước đây nghe đồn quận chúa bị Tịch Mặc Lương bắt làm tù binh, trong lòng thật sự rất lo lắng, cho nên lúc này mới mở miệng hỏi, xem quận chúa có bị thương gì không.”

Không hổ là cực phẩm phúc hắc nam! Rõ ràng lời nói ra cũng không phải ý này, nhưng hắn vẫn có bản lĩnh tự nhiên bẻ qua một tầng ý tứ khác, điểm này, lại rất giống Tống Ngâm Tuyết.

“A, thì ra là ý này a? Ha ha, đa tạ quan tâm, bất quá Tiểu Lương Lương hắn đã đi rồi, hôm nay cũng không ở chỗ này. Hơn nữa người yên tâm đi, cho dù hắn ở đây, ta cũng sẽ không bị thương, bởi vì chúng ta rất thân quen.” Biết rõ hắn là đang chơi chữ với mình, Tống Ngâm Tuyết cố ý gọi thật thân mật để chế nhạo hắn.

Bất giác, nghe được ba chữ “Tiểu Lương Lương” kia, trên mặt Minh Tịnh lập tức hiện lên một tia không hài lòng, ngay sau đó sắc mặt cũng trở nên có chút âm trầm.

Đã từng, hắn đã tận mắt nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết đùa giỡn Thượng Quan Huyền Ngọc thế nào. Tiếng “Tiểu Ngọc Ngọc” tràn đầy vui vẻ cùng sức cuốn hút, làm hắn đến nay còn khó quên.

Nàng đẹp như vậy, trong vẻ đẹp mang theo hấp dẫn, khiến người ta tìm lòng không được muốn tới gần. Mà Tịch Mặc Lương kia, có danh xưng bằng mỹ nam đệ nhất thiên hạ, trình độ tuấn mỹ cũng có thể đoán được. Hai người như thế ở cùng một chỗ, có thể xảy ra tình huống lửa gần rơm hay không? Minh Tịnh có chút lo lắng.

” Người quen của quận chúa, có vẻ rất nhiều a!” Câu nói hình như có chút mùi giấm, hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

Thấy vậy, cũng không để ý tới ánh mắt Minh Tịnh, Tống Ngâm Tuyết bắt đầu đặt câu hỏi lần thứ ba: “Nhiều hay không, cũng không liên quan gì đến ngươi, Minh Tịnh, chúng ta người quang minh không nói chuyện mờ ám, ngươi tới đây, rốt cuộc là có cái mục đích gì?”

“Cái mục đích gì? Chẳng lẽ quận chúa không biết sao?” Rốt cuộc cũng chính diện trả lời vấn đề này, Minh Tịnh giờ phút này, cao giọng hỏi lại, đôi mắt sáng thâm thúy.

“Không biết!” Nhíu mày, thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong đáy lòng mình, nghe vậy, hai mắt Minh Tịnh nhìn thẳng, sắc mặt u ám.

“Quận chúa, người che dấu bộ mặt thật bao lâu nay, Minh Tịnh đã bị người lừa bao lâu, trò đùa bỡn này, cũng có chút lớn”

“Đùa bỡn?” Vừa nghe một từ này, nàng quả thực có chút kinh ngạc. Trùng mắt nhìn, bộ dạng Tống Ngâm Tuyết có chút dở khóc dở cười nhìn hấn, cảm thấy kinh ngạc: cái này. Đây là Minh Tịnh sao? Tại sao hấn luôn cao ngạo như vậy, giờ phút này lại nói ra những lời gượng ép, thậm chí có chút vô lại như vậy? Kỳ quái!

” Minh Tịnh, đừng nói lung tung! Ta khi nào thì đùa bỡn ngươi?” Cường điệu hai chữ “Đùa bỡn” kia, nhớ lại từng màn ngày xưa, hình như chỉ có hấn áp bách nàng, nàng thật đúng là chưa từng đùa bỡn hấn lần nào a.

Tống Ngâm Tuyết giương mắt khiêu khích nhìn hấn, nhìn Minh Tịnh cố ý trầm mặc không nói chuyện, sau đó bất giác ngẩng đầu nhìn trời, thấy Thái nhi thỉnh thoảng bay qua trên đỉnh đầu, bộ dạng thúc giục, vì vậy nàng đưa tay ngăn hấn lại, vẻ mặt không muốn cãi cộ thêm nữa nói: “Được rồi, cứ cho là ta đùa bỡn ngươi! Nhưng giữa chúng ta, đã sớm giải quyết rõ ràng rồi, không phải sao? Ngươi cầm bách hợp đan, từ nay về sau kết thúc khế ước sinh tử, cái này đối với ngươi, cũng đã là đền bù tổn thất tốt nhất! Chẳng lẽ ngươi còn muốn lấy thêm cái gì từ ta đây sao?”

Tống Ngâm Tuyết nói thẳng ra, một bộ dáng muốn mau chóng tổng tiền hấn. Thấy vậy, mày kiếm Minh Tịnh chau lại, vẻ mặt không đồng ý.

“Minh Tịnh, ta và ngươi, nếu hôm nay đã không còn quan hệ khế ước chủ, căn bản là không còn gì có thể cho ngươi rồi! Cho nên nhân lúc còn sớm mời ngươi trở về đi.”

Một câu “Căn bản không còn gì có thể cho ngươi.” của Tống Ngâm Tuyết, làm cho Minh Tịnh cảm thấy cay đắng, sắc mặt cũng không nhịn được lập tức biến đổi. Kỳ thật hấn rất muốn nói với nàng: cái gì ta cũng không cần, chỉ muốn đợi bên cạnh nàng thôi!

Chính là một câu đơn giản này, lại nghẹn trong cổ họng hấn, làm thế nào cũng nói không ra lời.

Biểu hiện quái dị của Minh Tịnh, làm cho Tống Ngâm Tuyết có chút khó hiểu, bất quá nàng không muốn hiểu, càng không suy nghĩ theo hướng kia. Chỉ thẳng tắp vượt qua hấn, muốn tiếp tục đi về phía trước.

Hấn đã không nói, vậy mình cũng không cần hỏi làm gì, giờ phút này Tống Ngâm Tuyết bởi vì vội vã muốn đi giải quyết chuyện Vô Song, cho nên quyết định không để ý tới Minh Tịnh nữa.

“Quận chúa phải đi rồi sao?” Một phát bắt được cánh tay của nàng, gắt gao nắm trong tay. Trong lòng Minh Tịnh giờ phút này vô cùng kích động: thứ nhất, là bởi vì rốt cuộc hấn đã được chạm vào nàng lần nữa; thứ hai, bởi vì nàng không thềm chú ý đến hấn.

“Buông ra!” Giọng nói không khỏi trở nên có chút lạnh lùng, đối với sự dây dưa phiền toái của Minh Tịnh lúc này, Tống Ngâm Tuyết bắt đầu cảm thấy có chút bất mãn.

Nàng híp mắt, ngoái đầu nhìn hấn, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Thấy vậy, Minh Tịnh có chút chua chát, nhưng miệng lại tự nhiên vô cùng: “Quận chúa, tuy ta và người không còn là quan hệ khế ước, nhưng Minh Tịnh vẫn luôn luôn là cận vệ của người, bảo hộ an toàn của người, trước mắt nhìn người tựa hồ có việc gấp, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Không bằng để ta đi theo giúp các người a.”

“Người?” Nghe xong lời ấy, Tống Ngâm Tuyết ngược mắt, sau một lát suy nghĩ, ý vị sâu xa cười cười, gian trá giống như hồ ly.

” Minh Tịnh, người đang chơi trò gì? Chẳng lẽ Tinh sát các người rất rảnh rỗi sao? Rảnh rỗi đến một kẻ đường đường là Tinh chủ như người lại chạy tới xung phong nhận việc làm hộ vệ của ta sao?”

Một câu nói toạc ra thân phận của hấn, không khỏi làm cho Minh Tịnh ngẩn người, nhưng rất nhanh liền hồi phục.

“Quận chúa cũng biết thân phận Minh Tịnh, quả nhiên là thâm tàng bất lộ. Xem ra Minh Tịnh ở bên cạnh quận chúa ngoại trừ bảo vệ sự an nguy của quận chúa, còn có thể học được không ít thứ hữu dụng.”

“Tùy người.” Nghe Minh Tịnh nói vậy, Tống Ngâm Tuyết cười thâm ý, ném ra những lời này, sau đó xoay người không chút chần chừ nhảy tới phía trước.

Minh Tịnh, người đang mưu đồ gì đây? Ta mỗi mắt mong chờ a. . . .

115. Q.2 - Chương 19: Hôn Lễ?

Minh Tịnh đi theo hai người Tống Ngâm Tuyết và Dục Tu, dưới sự dẫn dắt của thái tước, một đường nhanh chóng đi về phía trước.

Đọc theo đường đi, nhìn thân ảnh thon dài xinh đẹp của Tống Ngâm Tuyết, động tác nhanh nhẹn, thân thủ lưu loát, trong lòng Minh Tịnh không ngừng dâng lên một loại cảm giác ngọt ngào khác thường, khiến cho cả người hấn không còn vẻ bình tĩnh thông dong như quá khứ, mà giống như trong lòng có một ngọn lửa nóng rực đang thiêu đốt, lan tràn, khiến cho hấn bất cứ lúc nào cũng muốn vụng trộm ngắm nàng, vẻ mặt trầm mê.

Minh Tịnh trầm mê với Tống Ngâm Tuyết, nhưng đối với Dục Tu bên cạnh thì vô cùng lạnh lùng, từ sau khi xác nhận hấn không phải là Tịch Mặc Lương, cũng yên tâm hơn, kết quả là tự động không đếm xỉa gì đến hấn nữa.

Đối với các loại biểu hiện khác thường của Minh Tịnh sau khi gặp lại, Tống Ngâm Tuyết cũng có cảm giác, nhưng thực sự nói không ra lời. Không biết đó có phải là tác dụng phụ sau khi ăn bách hợp đan hay không, khiến cho đứa trẻ nguyên bản rất thông minh, hôm nay lại trở nên kì kì quái quái như vậy. Trời ạ, nàng dám thề rằng, cái này tuyệt đối không phải nàng chơi xấu nha. Nàng cam đoan thuốc nàng cho hấn lúc ấy là cực phẩm, không hề biến chất!

Tống Ngâm Tuyết không rõ nguyên do khiến Minh Tịnh biến hóa, đó là vì nàng là người trong cuộc, mây bay che mắt, thấy không rõ nội tình.

Mà Dục Tu bên cạnh, làm người đứng xem, dĩ nhiên là xem rất rõ ràng. Bởi vì từ trong mắt Minh Tịnh công tử, hấn rành mạch nhìn đến ánh mắt cực nóng giống như Vô Song công tử. Ánh mắt cực nóng như vậy, cứ như muốn hòa tan người khác.

Chỉ là, tuy hấn có thể hiểu được nguyên do trong chuyện này, nhưng sẽ không tiếp tục nhiều chuyện. Một Vô Song công tử thiếu chút nữa đã hại Các chủ không chịu nổi, hấn không muốn lại vì hấn nói cái gì, lại mang đến cho Các chủ một kẻ đối trá và phức tạp hơn!

Các chủ của hấn nên vui vẻ nhẹ nhõm, tuyệt đối không thể vì những chuyện này mà bị thương tổn!

Sự dẫn dắt trong nội tâm Dực Tu nói rất rõ ràng là hắn đang tự trách. Vì mấy lời nói lần trước mà tự trách thật sâu.

Ba người chạy song song trên đường, Tống Ngâm Tuyết không biết hai người bên cạnh đang suy nghĩ gì, trong đầu chỉ tự hỏi chuyện nàng quan tâm: Ngũ Độc cốc không biết hung hiểm đến cỡ nào, không biết sẽ có chuyện gì phát sinh, Minh Tịnh hẳn đã nguyện ý đi theo nàng như vậy, nàng cũng cam tâm tình nguyện nhận sự giúp đỡ, dù sao người cần thận phúc hắc như Minh Tịnh, gặp phải tình huống gì thì chung quy cũng có thể ứng phó chút ít.

Đi theo chim thả tước, một đường thẳng tiến, ước chừng đi cả ngày, chỉ nghỉ ngơi sơ mấy lần, bọn Tống Ngâm Tuyết liền đến giao giới hai nước Hoa, Kiêu.

” Chỗ giao giới Hoa, Kiêu? Chúng ta tới đây làm cái gì?” Quan sát hoàn cảnh chung quanh, Minh Tịnh hơi nhíu mày mà nói. Theo hắn biết, Ngũ Độc cốc cực kỳ bí ẩn trên giang hồ, tương truyền là ở vùng này. Chẳng lẽ, nàng định. . . . Minh Tịnh không muốn nghĩ tiếp, bởi vì lòng hắn cũng không muốn suy nghĩ nữa. Cùng nàng ở chung nhiều năm như vậy, mặc dù có vẻ rất quen thuộc với hết thảy những chuyện của nàng, nhưng chỉ có chính hắn biết rõ, hôm nay, ngoại trừ thân thể linh lung hấp dẫn của nàng mà hắn thật sự đã xem qua, những thứ khác, hắn hoàn toàn thấy không rõ.

Vừa nghĩ tới chính mình thấy không rõ nàng, trong nội tâm Minh Tịnh có một loại cảm giác thất bại vô lực, bất quá khi loại cảm giác thất bại này dâng lên, đồng thời đáy lòng hình như lại có một loại vui sướng phức tạp chậm rãi lan tràn. Tuy hắn đã từng không nhìn rõ nàng, nhưng từ nay về sau, hắn sẽ không buông tay, không bao giờ buông tay!

Mang theo kiên định, mang theo quyết tâm, Minh Tịnh đi theo sau lưng Tống Ngâm Tuyết, nhìn thân ảnh một thân trắng thuần tựa hồ không nhiễm một chút bụi trần kia, trên mặt hắn lộ ra nụ cười hiểu ý thật sâu.

Ánh mắt Dực Tu, chăm chú rơi vào trên người Minh Tịnh, đối với sự thanh cao cùng không đếm xỉa đến mình của Minh Tịnh, hắn không thấy phản cảm, mà còn thương thức.

Làm người đứng đầu Ám các Thất Sát, đối với Minh Tịnh, hắn căn bản cũng không lạ lẫm gì. Người nam nhân này có một loại khí phách, tuy một mực bình tĩnh cười nhạt, nhưng ở trên người hắn, vẫn tản ra một loại hào quang, một loại hào quang khiến cho người ta không thể bỏ qua, chẳng khiến người ta không thể coi thường sự hiện hữu của hắn.

Loại nam nhân này, có thể nói là một cực phẩm nam nhân. Lòng của hắn lạnh lùng, nhưng mà một khi có thứ gì đó khiến lòng hắn xúc động, khiến cho hắn đỡ xuống sự lạnh lùng, liền trở thành thâm tình lửa nóng, không ai ngăn cản được.

Dực Tu trầm nghĩ, hắn đánh giá Minh Tịnh rất tốt. Có lẽ xuất phát từ tư tâm, có lẽ xuất phát từ ngưỡng mộ, hắn luôn hi vọng tất cả nam tử tốt nhất trên đời này đều quay chung quanh Tống Ngâm Tuyết, bởi vì chỉ có bọn họ, mới có thể xứng với nữ thần trong suy nghĩ của hắn.

Ý tứ của Dực Tu, cũng đại biểu cho ý tứ của Ám các Thất Sát. Tuy bảy người bọn họ lúc này đã bị tách ra chấp hành nhiệm vụ, nhưng trái tim tương thông của bọn họ, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Ba người lặng yên đi tới, trong lòng đều có tâm tư riêng, lúc này, Minh Tịnh bước nhanh tiến lên, đi song song cùng Tống Ngâm Tuyết, bắt đầu câu được câu không dẫn dắt: “Quận chúa, nói cho ta về kế kim thiên thoát xác* của người một chút a. Ta rất tò mò, rốt cuộc người dùng phương pháp gì, có thể thoát thân ở tình thế đó.”

(*Kim thiên thoát xác : Ví với việc dùng mưu trí trốn thoát khiến người ta không kịp phát hiện.)

Rất bội phục sự thông minh tài trí của Tống Ngâm Tuyết, nhưng mà thủy chung cũng không nghĩ đến võ công của nàng sẽ cao như thế, cho nên lúc này, Minh Tịnh cũng chỉ hỏi nàng dùng cái kế sách gì thoát thân, mà thực sự không nghĩ là nàng dựa vào võ công tuyệt thế của mình.

Nghe lời mà Minh Tịnh nói..., Tống Ngâm Tuyết khẽ quay đầu, có chút châm chọc nói: ” Minh Tịnh, từ khi nào thì ngươi cũng trở nên bà tám như thế? Thế này hình như không phải phong cách của ngươi a! Chẳng lẽ thật sự là vì ăn bách hợp đan, nên thần kinh bắt đầu có chút thác loạn rồi?”

Cho tới nay, Tống Ngâm Tuyết đều cho rằng Minh Tịnh đã ăn bách hợp đan, bởi vì loại người khát vọng thoát khỏi trói buộc như thế, làm sao lại bỏ qua cơ hội này.

Chính là trên thực tế, Minh Tịnh không có. Viên bách hợp đan đỏ tươi, thấm đẫm máu trinh của Tống Ngâm Tuyết, giờ phút này đang hoàn hảo nằm trong ngực hắn, nóng rực nhắc nhở hắn.

“Quận chúa, thần kinh Minh Tịnh không có thác loạn. Chẳng qua là như quận chúa đã từng ngẫu hứng nói qua, con người luôn luôn thay đổi.”

Đầu độc, thâm trầm nói, hai mắt để lộ ra sự thâm thúy sâu không thấy đáy, chống lại đôi mắt sáng như ánh sao của Minh Tịnh, cơ hồ không cách nào khống chế bị hấp dẫn, thân thể Tống Ngâm Tuyết sửng sờ, vẻ mặt mê say.

Hai người đứng trong gió thu, hai mắt nhìn nhau, tuấn mỹ khiến cho người ta có một loại cảm giác kiểu diễm, một loại cảm giác tê tê dại dại chảy khắp toàn thân.

“Người.” Cho tới bây giờ nàng cũng biết Minh Tịnh phúc hắc, lời nói thâm trầm như vậy cũng từng nghe qua. Nhưng mà không biết tại sao. Lúc này khi chống lại cảm giác chân thành phát ra từ nội tâm của hắn thì Tống Ngâm Tuyết lại mê man, không thể dời mắt.”Người.” Khẽ nhếch môi, trong nhất thời cũng không biết phải nói gì, khi Tống Ngâm Tuyết đối mặt Minh Tịnh, trên không trung một tiếng chim gáy đột ngột vang lên, kéo tinh thần của nàng trở lại.

“Thả nhi?” Lấy lại tinh thần, bước nhanh đi về hướng tiếng kêu truyền đến, chỉ thấy trên không trung, thả tước không ngừng bay lượn tại một chỗ, hai cánh dùng sức vỗ nhào xuống.

“Là ở đâu?” Nhìn thân ảnh Thả nhi chao lượn không dứt, Tống Ngâm Tuyết thấp giọng nói với chính mình.

Nghe vậy, Minh Tịnh có chút khó hiểu, không khỏi quay đầu mà hỏi: “Nơi đó là chỗ nào?”

“Ngũ độc cốc!” Nhàn nhạt học ra ba chữ kia, trên mặt Tống Ngâm Tuyết không có một tia biểu tình. Nàng không chú ý tới, khi nàng hơi nói ra lời này thì trên gương mặt thông dong tuấn nhã của Minh Tịnh hiện lên một tia kinh ngạc cùng lo lắng.

“Quận chúa muốn đi tới đó? Vì cái gì?”

Ngũ độc cốc, trong cốc hiểm yếu, nguy cơ trùng trùng, mà bởi vì hoàn toàn không lui tới cùng thế giới bên ngoài, cho nên trên giang hồ, căn bản cũng không có mấy người biết được đại danh của nó, càng không có ai biết rõ cụ thể phương vị của nó.

Tuy thanh danh nó không vang xa, nhưng cũng không đại biểu nó không lợi hại. Y độc của Ngũ độc cốc vô địch thiên hạ, chỉ cần là người có chút thanh danh trong giang hồ, thì đã nghe thiên hạ đồn đãi, hoặc nhiều hoặc ít cũng biết đến nó.

Vì cái gì? Vì cái gì nơi nguy hiểm ngăn cách với thế giới bên ngoài như vậy, Tống Ngâm Tuyết nàng lại muốn đi vào? Chẳng lẽ trong đó, có cái bí mật gì không muốn người ta biết sao?

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mà ân cần, không khỏi nhìn về phía nàng. Thấy vậy, khuôn mặt như đá phù dung của Tống Ngâm Tuyết, nhàn nhạt mà cười, trong ánh mắt, có một loại quang mang khác thường đang lóe lên, làm như vô ý, lại có phần hung ác. Ngũ độc cốc. Ngũ độc cốc. Trong miệng thì thâm nhớ kỹ, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, tinh mịch mà nghiên ngẫm. Sau khi buông một câu “Đi thôi, vào xem!”, Tống Ngâm Tuyết cuối cùng cũng nhắc chân lên, bắt đầu đi lên phía trước. Bên môi chậm rãi hiện ra một nụ cười châm chọc không thể nhận ra. Biểu lộ thâm sâu, tựa hồ cũng không có hảo ý, Minh Tịnh đi theo đằng sau nàng, lần đầu tiên cảm nhận được khí tức cường đại mãnh liệt phát ra trên người nàng.

Đã từng thấy nàng nguy trang, thấy nàng che dấu, hôm nay tận mắt chứng kiến, lòng của hắn không khỏi hung hăng rung động.

Đây cũng là nữ nhân hấp thích, lên trời xuống đất, có một không hai.

Ba người dưới chỉ thị của thả tước, xuyên qua rừng cây, rớt cục đi tới chỗ tĩnh mịch và sâu nhất. Tình cảnh hiện ra trước mắt chính là một màn sương mù lượn lờ, khói đặc trùng trùng, cơ hồ khiến người nhìn không thấy phương hướng.

Thấy vậy, ba người đồng thời dừng bước lại, suy tư nói: “Xem ra, đây cũng là cửa vào.”

“Công tử, phải đi vào thật sao?” Xoay người, vẻ mặt lo lắng Dực Tu cuối cùng có chút do dự mở miệng nói với Tống Ngâm Tuyết. Xem cái tình hình này, độc khí bên trong rất lớn, nếu tùy tiện đi vào, hẳn thật sự có chút lo lắng cho sự an nguy của nàng .

“Đi a, đã tới đây rồi.” Nghe vậy nhếch mày, vẻ mặt cười nhạt nói. Lúc này hai mắt Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng, trong mắt có quang mang chớp động.

“Đợi một chút.” Minh Tịnh bên cạnh nhìn thấy thái độ chấp nhất của nàng, lập tức vươn tay giữ chặt nàng, trong nội tâm nghi hoặc mà hỏi, “Nói cho ta biết, quận chúa tới đây, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Vì cái gì? Không vì cái gì cả, bắt quá chính là gây chuyện thị phi, đoạt nam nhân với người ta mà thôi.” Lời nói cộc nhả, thành thật nói thẳng ra, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết giống như nghiền ngẫm, trong đôi mắt là sự kiên định.

Thấy vậy, Minh Tịnh mãnh liệt giật mình, sắc mặt cũng không nhịn được biến đổi theo. Hẳn biết, lời nàng nói là sự thật, dùng sự hiểu biết của hẳn đối với nàng, mỗi lần nụ cười trên mặt nàng càng sáng lạng, thì trong lòng càng thành thật.

Nàng muốn đi đoạt ai? Tay hẳn không khỏi nắm thật chặt lại, trong lòng có nồng đậm ghen tuông. Chính là không biết vì cái gì, trong nội tâm Minh Tịnh, ngoài sự ghen tức đang kêu gào còn có một loại nhận thức mãnh liệt , thẳng khiến bản thân hẳn cũng không rõ đó là cái gì.

Nàng nói muốn đoạt nam nhân? Đúng, đây là sự hật, nhưng không chỉ có thế, hẳn có thể khẳng định: nàng đi Ngũ Độc cốc, tuyệt đối không đơn giản chỉ là tranh đoạt nam nhân đơn giản như vậy! Trong lòng hẳn, hẳn tin rằng nhất định còn một chuyện khác còn trọng yếu hơn!

Cau mày, tự hỏi làm thế nào để tiến vào. Lúc này Tống Ngâm Tuyết đối mặt với làn khói độc nồng đậm trước mắt, trong lòng đã có quyết định của mình.

“Dực Tu, người ở bên ngoài chờ, nếu như hai ngày sau ta còn không ra, đến lúc đó, người phải biết làm như thế nào rồi đấy!”

“Không được, công tử, Dực Tu sẽ không cho phép người đi vào một mình! Muốn vào thì cùng vào, muốn đi cùng đi!” Không đồng ý sự an bài của Tống Ngâm Tuyết, Dực Tu lo lắng, mãnh liệt cự tuyệt.

“Ta không có lẽ loi một mình a! Người này không phải còn ở đây sao?” Đưa tay chỉ chỉ Minh Tịnh, cười lạnh nhạt. Đi đến trước mặt Dực Tu, Tống Ngâm Tuyết trịnh trọng nói : “Người yên tâm đi, ta không có việc gì đâu! Cho dù thật sự có việc gì, người ở bên ngoài, cũng có thể tùy thời chuẩn bị cứu ta à.”

“Công tử.” Bởi vì muốn che giấu tung tích, cho nên Dực Tu lúc này không gọi Các chủ, mà thống nhất sửa thành công tử.

Nghe vậy, biết hẳn không yên lòng, Tống Ngâm Tuyết nặng nề vỗ lên bờ vai của hẳn, vẻ mặt tự tin, “Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi.”

An bài tốt Dực Tu, xoay người chống lại Minh Tịnh, vừa cười đùa cùng trêu ghẹo, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói: “Không biết bản quận chúa có đủ thể diện, để có thể mời được Minh Tịnh công tử cùng nhau đi vào hay không?”

“Vô cùng vinh hạnh!” Phúc hắc chống lại phúc hắc, rất dễ dàng bắn ra tia lửa điện, lúc này chống lại sự trêu chọc của Tống Ngâm Tuyết, Minh Tịnh cũng dùng ngữ điệu y chang, mặt đối mặt nhìn nhau, cười hiểu ý.

“Trong rừng này hẳn là đã xếp đặt trận pháp, hơn nữa độc khí dày đặc, qua không dễ! Kế duy nhất, chỉ có ngừng thở, dùng hết sức xông vào.”

Người tập võ, bởi vì có nội lực hộ thể, cho nên thời gian nín thở cũng lâu hơn người thường một chút. Tống Ngâm Tuyết cũng lợi dụng điểm này mới quyết định mạo hiểm thử một lần.

“Được, quận chúa đi theo ta! Ta tương đối quen thuộc với trận pháp, sau khi vào trận, có thể có biện pháp phá giải.” Thu nụ cười lại, Minh Tịnh dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nói.

Nghe vậy gật gật đầu, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi tiến lên, cuối cùng sau khi trao đổi ánh mắt, đề khí nín hơi, thân ảnh nhoáng một cái nhảy vào trong.

Trong rừng khói độc, hai đạo thân ảnh thon dài xinh đẹp, gắt gao dựa vào nhau trong màn sương mù, chú ý thăm dò từng bước đi tới.

Mà cùng lúc đó, tại một gian phòng trong cốc, trên gương mặt diễm lệ mỹ mạo của Vân Độc Nhất, là nụ cười rạng rỡ.

“Vô Song, mau đến xem xem, đây là gian phòng của chàng. Từ sau khi chàng đi, mỗi ngày ta đều tự mình đến quét dọn một phen, chàng xem từng nhành hoa từng cọng cỏ trong này, mỗi một đồ vật, ta đều sắp xếp như trước, chưa từng di động một phân.”

Cao hứng kể rõ chiến công của mình, Vân Độc Nhất vừa nói vừa lấy tay không ngừng chỉ cho Vô Song, thể hiện sự mê luyến vô cùng sâu nặng!

Hai mắt vẫn nhìn chỗ ở trước kia này, trong đầu lại nghĩ nơi này đã từng tràn ngập tiếng cười vui, tràn đầy thân tình. Chính là hôm nay, từ sau biến cố đẫm máu kia, hết thảy đã thay đổi. Không hề ấm áp, không hề sung sướng, chỉ có ghét cay ghét đắng cùng cảm hận khôn cùng.

“Vô Song, chàng xem những thứ này đi, chàng có thích không?” Đưa tay vờ vờ một chồng sách dày trên bàn, Vân Độc Nhất giờ khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, cười sáng lạng.

Không nói gì, lạnh lùng vô cùng! Mắt Vô Song nhìn thẳng vào gương mặt cực kỳ tương tự với mình trước mắt, trong lòng vô cùng chán ghét.

Cũng bởi vì gương mặt này, bởi vì cô ta đã hủy diệt hẳn tất cả hạnh phúc, nghiền nát tất cả mộng đẹp của hẳn! Cho nên giờ phút này, hẳn chỉ còn lại nỗi căm hận ngút trời.

“Chúng ta đã trở lại, người cũng nên thực hiện lời hứa người đã đáp ứng đi!” Không để ý tới cái gì khác, chỉ lạnh lùng mở miệng nói.

Nghe vậy, tuy cảm thấy tình cảm mãnh liệt thoáng cái bị giới tắt ngúm, nhưng vẻ mặt Vân Độc Nhất vẫn sung sướng nói: “Chàng yên tâm đi, ta đã phái Si đem giải dược giao cho Mị rồi, tuy lần này hẳn chịu chút khổ cực, nhưng chỉ cần điều dưỡng thêm chút, thân thể cũng không khó hồi phục.”

Vân Độc Nhất cười cười nói, muốn tiến lên tiếp cận. Thấy vậy, Vô Song không chút ngần ngại, mở miệng nói ra: “Vậy người nên giải thích, vì cái gì người lại giúp đỡ Tống Vũ Thiên làm việc a?”

“Vô Song, vì sao chàng cứ dây dưa cái vấn đề này mãi vậy? Chuyện này, hình như cũng đâu có quan hệ gì đến chàng? Vì cái gì chàng lại năm lần bảy lượt truy hỏi?” Không rõ trong lòng Vô Song đang suy nghĩ cái gì, Vân Độc Nhất nghi hoặc.

Nghe vậy, Vô Song không trả lời nàng, mà dùng vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Có quan hệ đến ta hay không, cái này người không cần biết, người chỉ cần nói nguyên nhân bên trong cho ta biết là được.”

“Nói cho chàng biết thì dễ dàng thôi, bắt quá cái nguyên nhân này? Hay là để cho ta đoán một cái xem.” Mắt liếc xéo, vẻ mặt vui vẻ, Vân Độc Nhất cất giọng mỉa mai mà nói: “Vô Song đáng yêu của ta, sở dĩ chàng quan tâm vấn đề này như vậy, có phải là nghĩ đến Nhữ Dương quận chúa vạn người thóa mạ kia, đã bị Tống Vũ Thiên làm hại, cho nên chàng không cam lòng a?”

Không nói gì, nhìn bộ dạng vui vẻ của Vân Độc Nhất, Vô Song chỉ mím môi, sắc mặt lãnh đạm.

Thấy vậy, Vân Độc Nhất không thêm để ý tới, chỉ trêu chọc nói thẳng ra: “Ha ha, chàng cho rằng không nói, ta sẽ không biết sao? Vô Song, ta cho chàng biết, mặc kệ trước kia chàng nghĩ như thế nào, nhưng là từ nay về sau, trong lòng của chàng, cũng chỉ có thể có một mình ta!”

Lời nói bá đạo, bao hàm ham muốn ích kỷ, nghe vậy, sự miệt thị chán ghét xẹt qua trên mặt Vô Song, trực tiếp, mãnh liệt công kích trái tim Vân Độc Nhất.

Thấy thế, sắc mặt nàng mãnh liệt nhìn lại, âm lãnh ghen ghét, hàm răng không khỏi hung ác nghiêng: “Hừ, Vô Song! Ta bất kể chàng có nguyện ý hay không, hôm nay chàng trở về cốc, thì cả đời cũng đừng nghĩ đi ra ngoài, chàng nghĩ rằng ta không biết trong lòng chàng có chủ ý gì sao? Trước bảo ta nói ra, sau đó lại nghĩ biện pháp rời đi? A, ta cho chàng biết — không — thể — nào đâu! Chàng chuẩn bị một chút đi, cái gì ta cũng đã bố trí ổn thỏa rồi, ngày mai vào lúc này, chính là lúc ta và chàng cử hành hôn lễ!”

116. Q.2 - Chương 20: Quyết Không Nhường.

“Hừ! Ngày mai vào giờ này, chính là lúc ta và chàng cử hành hôn lễ!” Vân Độc Nhất hung hăng mà nói, trong mắt lộ ra vẻ ngang ngạnh bất buộc.

Nghe vậy, sắc mặt Vô Song như sương lạnh, thanh âm lạnh như băng rét thấu xương chậm rãi nói: “Không — có — khả - năng!”

“Không có khả năng sao? A! Chuyện này cũng không do chàng quyết định.” Nhíu mày, vẻ mặt hung ác nham hiểm cười lạnh, hai mắt Vân Độc Nhất tham lam nhìn Vô Song, trong mắt tinh quang lập loè.

“Thật không?” Nhàn nhạt nói, không để ý tới vẻ đắc ý cùng càn rỡ của nàng lúc này, Vô Song khẽ nâng đôi mắt, toàn thân tản mát ra khí tức nguy hiểm, “Vậy sao, ta lại muốn xem xem, chuyện Vân Vô Song ta không chịu, ai có thể làm gì được ta!”

Cũng kiên quyết, quật cường không kém, sau khi chống lại sắc mặt hung ác tàn lệ của Vân Độc Nhất, Vô Song cười tùy ý, cười thản nhiên như mây trôi nước chảy.

“Ngươi!” Lòng bùng bùng phẫn nộ, nhưng đồng thời cũng vô cùng si mê.

Nhìn bộ dạng Vô Song lúc này, Vân Độc Nhất tức giận đến hận không thể tiến lên dùng một chưởng đánh chết hẳn! Chưa từng có người nào có thể khiêu khích sự uy nghiêm của nàng như vậy, chưa từng có!

Chính là tức giận thì tức giận, cái bàn tay này, bất luận thế nào đều đánh ra không được. Bởi vì tuy hẳn cố chấp như vậy, cố chấp khiến nàng nổi giận, nhưng cùng lúc đó, nàng lại bị vẻ cố chấp này hấp dẫn thật sâu, nhịn không được muốn trầm mê.

Đệ đệ của nàng, hoặc xác thực mà nói, từ nay về sau sẽ là phu quân của nàng. Mỗi tiếng nói cử động, nhất cử nhất động của hắn, dù tốt hay xấu, luôn giống như thuốc phiện khiến nàng nghiện, chìm đắm thật sâu, không thể tự thoát ra!

Trong bầu không khí giằng co, ai cũng không lùi bước, ai cũng không phục. Lúc này, ngoài cửa truyên đến một hồi tiếng bước chân, tiếp đó một thân ảnh đứng ở cửa ra vào, chấp tay mà nói: “Khởi bẩm cốc chủ, trong rừng khói độc có người xâm nhập!”

“Cái gì?” Vừa nghe lời này, Vân Độc Nhất cả kinh, không khỏi vội vàng xoay người sang chỗ khác. Kỳ thật không chỉ là Vân Độc Nhất, mà ngay cả Vân Vô Song, nghe đến tin tức như thế cũng không khỏi sững sờ, cảm thấy có chút không tin.

Qua nhiều năm như vậy, Ngũ Độc cốc luôn ngăn cách với thế giới bên ngoài, còn chưa bao giờ nghe nói có người ngoài xâm nhập, nên trong lòng họ cũng khó tránh kinh ngạc.

“Võng, có phải là người đoán sai rồi hay không? Không phải xông vào, mà là có người vô tình lạc đường thôi?” Những năm gần đây, mặc dù không có người xông vào, nhưng ngẫu nhiên cũng có mấy người lạc đường, cho nên trước mắt, Vân Độc Nhất không khỏi liên tưởng đến chuyện đó.

“Hồi bẩm cốc chủ, thuộc hạ xác nhận là xông, mà không phải lạc đường. Bởi vì nếu như là lạc đường, tuyệt đối sẽ không đi theo trận pháp ngũ hành bát quái.”

Vẻ mặt Võng khẳng định ôm quyền đáp, ngữ khí kiên định. Thấy vậy, Vân Độc Nhất suy nghĩ một chút, tiếp tục mở miệng hỏi: “Biết bọn họ là ai, có mấy người sao?”

Vân Độc Nhất tự hỏi trong lòng, đồng dạng, Vô Song ở bên cạnh cũng ngẫm nghĩ: tướng mạo tuấn mỹ, võ công bất phàm? Rốt cuộc là ai chứ. bọn Tuyết Nhi sao? Sẽ không, Vông nói bọn họ có ba người, chính là bên người Tuyết Nhi, trước mắt rõ ràng cũng chỉ có một mình Dực Tu a? Chẳng lẽ Tuyết Nhi lại điều người của Thất Sát tới? Sẽ không, hẳn là không phải! Chính là nếu như không phải bọn họ, vậy là ai?

Trong nội tâm, trăm mối ngổn ngang không có cách giải, nghĩ mãi vẫn không rõ, lúc này, Vân Độc Nhất bên cạnh mở miệng lần nữa hỏi Vông: “Vông, hai người kia ngoại trừ tướng mạo tuấn mỹ ra, còn có cái đặc thù gì khác hay không?”

“Dạ không có, a, bất quá vừa rồi khi thuộc hạ tiến đến xem xét, có một việc cảm thấy kỳ quái, hai người kia rõ ràng xông vào cốc, chính là một người trong đó rõ ràng không mang bất cứ binh khí gì, cũng chỉ cầm một cây quạt giấy, một thân bạch y.”

“Quạt giấy?”

“Quạt giấy!”

Hai câu giống nhau, một câu nghi vấn, một câu khiếp sợ. Câu trước, là của Vân Độc Nhất, nàng ta cũng khó hiểu như Vông, nghi hoặc suy tư trong lòng. Mà câu sau, là Vô Song cố nén sự kích động muốn tuôn ra trong lòng, không ngừng âm thầm nói với chính mình: Tuyết Nhi, thật sự là Tuyết Nhi, Tuyết Nhi đến đây, vì hắn mà đến đây rồi!

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Làm sao nàng biết tung tích của mình? Sao có thể đuổi tới đây? Chẳng lẽ nàng không biết làm như vậy rất nguy hiểm sao? Nàng không phải vẫn một mực liều chết bảo hộ tánh mạng của mình sao? Vì cái gì giờ phút này, khi nàng vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng hẳn không có phản bội nàng, lại có thể không chút chần chừ đuổi theo hắn!

Tuyết Nhi, nàng đối đãi ta thâm tình như thế! Tình ý này, cả đời Vân Vô Song ta, nên dùng cái gì để hoàn lại! Trong lúc đó, có một rung động loại thật sâu, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng hắn.

Lúc này, trong lòng Vô Song ngoài sự cảm động, còn có sự nghi hoặc: đúng rồi, hẳn chỉ đề cập phương vị đại khái của Ngũ độc cốc với nàng, cũng không có nói tỉ mỉ là ở đâu, biên giới hai nước Hoa Kiêu lớn như vậy, nàng làm sao có thể xác nhận vị trí cụ thể a?

Vô Song nghi ngờ, hoàn toàn không giải thích được, mà đúng lúc này, ngoài cửa sổ có một chú chim thả tước bay qua, phịch một cái rơi thẳng đến trên tay Vô Song.

“Thả nhi.” Trong nháy mắt, tựa hồ hết thảy đều rõ ràng. Giương môi cười cười, cười lần nữa, lại khắc chế không được ngọt ngào cười cười. Vô Song đưa ngón tay đụng cái đầu nho nhỏ của Thả tước, trong lòng tràn đầy hạnh phúc sung nịch.

Tuyết Nhi nàng a, bảo hắn phải nói về nàng như thế nào mới tốt đây! Quái đản, tà nịnh, có thù tất báo! Giống như chú chim thả tước này, hẳn từng dùng nó truy tìm nàng một lần, kết quả là nàng liền dùng nó truy ngược lại hắn!

Tuyết Nhi thật thông minh! Tuyết Nhi thật nhỏ mọn! Chính là bất kể là Tuyết Nhi thông minh hay là lòng dạ hẹp hòi, đều làm hắn rất thích, rất quyến luyến, xâm nhập đến sâu trong đáy lòng.

Lòng bàn tay Vô Song nâng thả tước lên, hai mắt dịu dàng nhìn xem, vừa thấy vậy, Vân Độc Nhất không khỏi nhăn hai hàng lông mày lại, tự đánh giá nói nhỏ: “Đây không phải là chim thả tước sao. A! Thì ra là thế.”

Vân Độc Nhất cũng coi như thông tuệ hơn người, tâm tư kín đáo, lúc này nhìn thả tước bắt ly thân của Vô Song, khi bọn hắn trở về cốc không bao lâu liền trực tiếp bay trở về, vì vậy kết hợp với những chuyện đã phát sanh, lập tức nghĩ tới mối liên lạc trong chuyện này.

“A! Không tệ lắm! Rõ ràng biết dùng thả tước theo dõi! Vô Song, ta thấy mấy người này cũng không cần đoán nữa, đích thị là Tuyết công tử mà chàng luôn toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ! Không thể tưởng tượng được, thật không nghĩ tới, tình cảm giữa các người thì ra sâu đậm như vậy? Chàng vì hắn có thể đáp ứng theo ta trở về cốc, mà hẳn vì chàng lại tình nguyện không để ý nguy hiểm liều chết xông vào cốc? Tỷ tỷ ta đây, thật sự là vừa ghen ghét, lại vừa hâm mộ a!”

Nét mặt Vân Độc Nhất chằm chọc, không hề che dấu lòng ghen tuông trần trụi. Nghe vậy, trong lòng Vô Song phức tạp, hẳn vừa vui sướng vì Tống Ngâm Tuyết đã đến, đồng thời lại vô cùng lo lắng cho an nguy của nàng.

Sao Tuyết Nhi có thể lỗ mãng như vậy, chẳng lẽ nàng không biết nàng xông vào cốc như vậy, có bao nhiêu nguy hiểm sao? Trong cốc này bốn phía đều có độc vật sinh sôi, vạn nhất nếu. Không dám nghĩ, không dám nghĩ thêm nữa, trong nội tâm càng thêm phức tạp.

Thấy vậy, tựa hồ nhìn ra tâm tư của hắn, trong mũi Vân Độc Nhất phát ra một tiếng cười nhạt, thần sắc ghen ghét chợt lóe lên trên mặt.

“A! Cũng nên đi xem hai vị khách của chúng ta. Người ta chịu trăm nghìn cay đắng xông vào cốc, chúng ta cũng không thể tránh né không gặp a? Vạn nhất xảy ra chuyện gì, trong lòng người nào đó, sẽ đau nhức như dao cắt đó!”

Như có điều gì suy nghĩ dùng mắt liếc nhìn Vô Song, Vân Độc Nhất trêu tức cùng chằm chọc nói. Nàng xoay người làm bộ phải đi, khi thấy Vô Song không tự chủ được nhắc chân đi theo thì trên mặt xẹt qua một hồi âm tàn.

“Thế nào? Chẳng lẽ Vô Song cũng muốn đi sao?” Xoay người, lúm đồng tiền trên mặt như hoa, Vân Độc Nhất nhếch mày, nghiền ngẫm mà nói: “Đúng rồi, người trong lòng đến đây, với tính tình của chàng, làm sao có thể ngồi yên được? Được rồi, tỷ tỷ ta, cũng đồng ý đưa chàng cùng đi xem xem.”

Nhắc chân đi ra cửa, nụ cười trên khuôn mặt của Vân Độc Nhất trong nháy mắt mạnh mẽ thu hồi. Trong lòng nàng thầm hận, trên đường đi, thầm suy nghĩ: được rồi, chàng đã mong nhớ như vậy, ta liền cho chàng đi nhìn xem! Xem người trong lòng chàng chết trong tay ta như thế nào! Ha ha.

Thân ảnh ba người, chậm rãi đi xa, trong rừng khói độc, Tống Ngâm Tuyết cùng Minh Tịnh, hai người gắt gao cùng tiến bước, theo trận pháp ngũ hành bát quái, từng bước một rất nhanh đi về phía trước.

Đông Nam, Đông Bắc, Tây Bắc chuyển năm bước, nhảy!

Thân ảnh mạnh mẽ nhảy lên, trong sự ra hiệu của Minh Tịnh, hai đạo thân ảnh xinh đẹp tuyệt trần chợt đột phá khỏi màn sương mù, rơi thẳng trên bãi đất trống ngoài rừng.

“Phù.” Một tiếng thở nhẹ từ trong miệng phát ra, lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết cùng Minh Tịnh rơi xuống đất, một thứ đồ hồng gì đó vọt tới trước mặt bọn họ, không kịp né tránh, thẳng tắp đánh lên lưng bàn tay của hai người, tiếp đó chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

“Là cái gì vậy? Cũng không biết có độc hay không.” Đưa tay nhìn về phía tay mình bị đâm đến đau nhức, mu bàn tay có chút đồ hồng, Tống Ngâm Tuyết không khỏi nhíu mày mở miệng nói.

” Một con chồn, hẳn là không có vấn đề gì a.” Minh Tịnh đáp lời, cũng đưa tay nhìn mu bàn tay bị đụng của mình, như có điều gì suy nghĩ.

“Hi vọng là như thế, trong Ngũ độc cốc này, phiền toái thật đúng là không ít.” Phủi lưng bàn tay, dấu đồ vẫn không tiêu, Tống Ngâm Tuyết phóng mắt nhìn bốn phía, lo lắng bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Tuy nói rằng bọn họ đã xông qua rừng khói độc rồi, chính là vừa rồi tình hình ở bên trong lại thập phần nguy hiểm, bởi vì thiếu kinh nghiệm, không cẩn thận đi nhầm một bước, kết quả là thiếu chút nữa khởi động cơ quan, khiến mình bị nhốt. Về sau cũng may Minh Tịnh kịp thời cứu giúp, lập lại trật tự, lúc này mới bình yên đi ra.

Minh Tịnh? Lần này thật đúng là làm phiền hắn rồi, bằng không hậu quả. Tống Ngâm Tuyết quay đầu, không khỏi nhìn nhìn Minh Tịnh bên cạnh, sau khi nhìn cái vẻ mặt bình tĩnh thông dong kia, trong lòng có một chút khác thường.

“Chúng ta đi thôi!” Không khỏi mở miệng nói ra, sau khi xác nhận hoàn cảnh chung quanh, Tống Ngâm Tuyết đang muốn nhắc chân bỏ đi.

“Hai vị đây muốn đi chỗ nào a?” Lúc này, một giọng nói trêu tức âm lãnh từ một nơi không xa truyền đến, vừa dứt lời, chỉ thấy một nữ tử tử vận y phục rực rỡ diễm lệ chậm rãi đi tới, đi theo phía sau chính là Vô Song

cùng Vồng.

“Là các người xông vào cốc sao?” Lời nói mang theo nghi vấn cùng khiêu khích.

Vân Độc Nhất dẫn đầu, vừa thấy được hai người Tống Ngâm Tuyết cùng Minh Tịnh, lông mày nhíu lại, không khỏi chậm rãi nói: “A! Không thể tưởng tượng được lại là hai tiểu công tử tuấn mỹ bất phàm! Thế nào? Hai vị tiểu công tử, lần này các người hao hết tâm tư đi tới trong cốc ta, rốt cuộc là vì cái gì a?”

“Tuyết Nhi!”

Vân Độc Nhất vốn muốn xã giao cùng hai người Tống, Minh một phen, nhưng khi nàng vừa dứt lời, Vô Song sau lưng kêu lên một tiếng bao hàm thâm tình cùng kích động.

Thân ảnh tiến lên, lúc này bốn người tám cặp mắt nhìn nhau, trong lòng tất nhiên đều là các cảm xúc phức tạp rối rắm.

“Vân Vô Song. . . .” Trong mắt tràn đầy khiếp sợ, hai đấm nắm chặt, thân thể run run. Giờ phút này Minh Tịnh vừa thấy Vô Song xuất hiện, đôi mắt sáng như sao không khỏi mở lớn, trên gương mặt cũng thoáng hiện vẻ chật vật, phức tạp, rối rắm chưa bao giờ có Nam nhân nàng muốn cướp được chính là hấn sao? Hóa ra bọn họ trước giờ vẫn một mực ở cùng một chỗ? Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy!

Cước bộ vô thức lui về phía sau mấy bước, giờ phút này trong lòng ngực Minh Tịnh như như có ngàn cơn sóng dữ đang va đập, gào thét, khiến hấn đau đớn không thôi.

Vì cái gì nàng lại một mực ở cùng một chỗ với Vân Vô Song? Lúc ấy không phải nàng đã viết từ thư cho tất cả phu quân sao? Vì cái gì hôm nay chỉ lưu lại một mình hấn? Vì cái gì?

Minh Tịnh khó hiểu giãy dụa, thở không nổi giống như có tảng đá lớn áp lên ngực, hấn gương mặt nhìn Vô Song, thấy ánh mắt tràn đầy yêu thương nhu tình nhìn về phía nàng kia thì cảm giác ghen ghét, nhịn không được vùng lên giận dữ muốn cắn nuốt hấn.

Hiện tại bọn họ rốt cuộc là cái quan hệ gì? Ba tháng, suốt ba tháng, có phải là trong ba tháng này, bọn họ đều một mực ở cùng một chỗ, sớm chiều nhìn nhau không?

Trong lòng không thể tin được sự thật này, cố nén bảo mình không được nghĩ về chuyện hai người bọn họ có khả năng đã từng ở chung nữa, thân thể Minh Tịnh bất giác cứng còng, trong đầu trống rỗng.

Tại sao lại có Vân Vô Song? Tại sao lại có hấn!

Mình mới là người ở chung với nàng lâu nhất, hiểu nàng rõ nhất, không phải sao? Chính là vì cái gì hôm nay, nàng vì hấn, lại một mình mạo hiểm như vậy, chẳng lẽ bọn họ. . . . Không muốn suy nghĩ đến chuyện hấn không mong muốn nhất, không dám thừa nhận khả năng hấn không dám thừa nhận nhất, Minh Tịnh lúc này, trong lòng ngẫm nghĩ, rốt cuộc bọn họ bắt đầu từ khi nào.

Đúng rồi, vách núi! Nhất định là vách núi!

Tựa hồ mãnh liệt tính ngộ, mở to mắt, trong mắt có quang mang chớp động, Minh Tịnh nhìn thẳng về Vân Vô Song phía trước, không khỏi phóng ra ánh sáng âm trầm.

Ngày đó trên vách núi, thật đúng lúc, tất cả mọi người đều có mặt, lại không thấy thân ảnh của hấn đâu. Vốn cho là hấn lấy được từ thư liền chuẩn thẳng rồi, ai có ngờ cuối cùng, đột nhiên xuất hiện một vở hài kịch không thể tưởng tượng được như vậy!

Trước giờ vẫn cho rằng, mình là người đầu tiên tìm được nàng, nhưng ai biết đến cuối cùng. . . . Quả thật là người tính không bằng trời tính!

Trong lòng Minh Tịnh cô đơn ảo não, đổ kỵ thất vọng, ánh mắt nhìn về phía Vô Song cũng nặng nề dị thường. Lúc này, khi hấn gương mặt nhìn Vô Song thì đồng thời, Vô Song cũng chăm chú nhìn hấn.

Minh Tịnh! Tại sao hấn lại ở chỗ này? Vì sao?

Từ khi hấn đi, thời gian cũng không vượt quá một ngày, chính là vì cái gì cũng chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Minh Tịnh bỗng xuất hiện.

Làm sao hắn biết nàng không chết? Lại làm thế nào mà tìm đến nàng? Trong nội tâm vô cùng khó hiểu.

Vô Song biết, mặc dù mình là người nam nhân đầu tiên có được Tống Ngâm Tuyết, trên lý luận cũng có ý nghĩa không tầm thường, nhưng có vẻ nàng cái gì cũng không để bụng, cái gì cũng không quan tâm, tính tình nàng lãnh đạm như mây bay, chỉ cần mình không nắm chặt, liền tùy thời có thể phiêu tán theo gió, không vì bất cứ kẻ nào mà dừng lại, cũng không tìm được bóng dáng nữa.

Theo ánh mắt cực nóng của Minh Tịnh nhìn về phía nàng, cùng cái biểu lộ ghen tuông kia, hắn liền biết trong lòng Minh Tịnh có nàng.

Trong lòng Minh Tịnh có Tống Ngâm Tuyết, hắn yêu Tống Ngâm Tuyết! Vừa nhận thức chuyện này, trong lòng Vô Song không khỏi cay đắng, toàn thân không khỏi khấn trương lên.

Không thể nghi ngờ, Minh Tịnh ở trước mặt hắn, là một kinh địch cực kỳ nguy hiểm. Hắn ở bên cạnh Tuyết Nhi nhiều năm, hiểu biết về nàng hơn xa bọn hắn, càng có nhiều kỷ niệm. Nếu như giờ phút này Minh Tịnh muốn tranh Tuyết Nhi với hắn, kết quả kia. . . . Hai tay không khỏi nắm thật chặt, căng mắt, lo lắng, sợ hãi. Vô Song lúc này, khi tầm mắt không khỏi say mê nhìn Tống Ngâm Tuyết, thì một loại bất an cũng chậm chậm từ dưới đáy lòng dâng lên, dần dần, lan tràn ra bốn phía.

Vân Độc Nhất đứng ở bên cạnh Vô Song, sâu sắc cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía người kia của hắn, trong nội tâm không khỏi phẫn nộ căm hận.

Hai mắt nàng chăm chú đánh giá Tống Ngâm Tuyết, khẩu khí châm chọc mà mỉa mai: “Tuyết Nhi? Ha ha, thì ra người chính là tiểu tử mà Vô Song vừa ý kia? Không tệ, lớn lên không tệ!”

Lời nói tuy là khen ngợi, nhưng lại bao hàm đồ kị, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết ngược mắt nhìn khuôn mặt lớn lên trông cực kỳ tương tự với Vô Song trước mắt, khẽ mỉm cười nói: “Các hạ là. . . . tỷ tỷ của Vô Song?”

“Ha ha! Thì ra thật sự rõ ràng như vậy! Tốt! Tốt!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói nàng lớn lên giống Vô Song, trái tim vắn vẹo của Vân Độc Nhất không khỏi cảm thấy thỏa mãn.

Bởi vì Tống Ngâm Tuyết là người trong lòng Vô Song, cho nên giờ phút này nàng nói bọn họ lớn lên giống nhau, theo phương diện khác mà nói, chứng tỏ quan hệ của Vô Song với nàng, càng gần gũi hơn so với Tống Ngâm Tuyết.

Vui sướng vì điểm này, cảm giác tất cả mọi người đều không cách nào cướp đi thân đệ đệ của nàng, Vân Độc Nhất cất giọng cười mỉa mai, vẻ mặt diễm lệ cùng tự tin: “Tiểu tử, coi như người nói đúng, ta chính là thân tỷ tỷ của Vô Song, cóc chủ Ngũ độc cóc này, Vân Độc Nhất.”

“A? Hóa ra là Vân Cốc chủ! Thất kính thất kính!” Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, Tống Ngâm Tuyết lúc này, trong lòng dù đang kinh ngạc với mối quan hệ của hai người thì thần thái trên mặt vẫn càng thêm khách khí.

Tất nhiên là vạn phần hưởng thụ sự khách khí của nàng, trên gương mặt diễm lệ của Vân Độc Nhất, là nụ cười âm hiểm: “Tiểu tử, người có thể biết cách dùng thái tử truy đuổi đến đây, trong lòng bọn cóc chủ rất là bội phục! Như vậy đi, thấy người không để ý an nguy, quan tâm Vô Song như vậy, bọn cóc chủ đặc biệt cho phép các người, ngày mai cùng nhau tham gia hôn lễ của chúng ta!”

“Hôn. . . . Lê? Ai cơ!”

Nghe nói Vân Độc Nhất nói, trong lúc nhất thời Tống Ngâm Tuyết không kịp phản ứng, vì vậy không kịp suy nghĩ hỏi lại một lần nữa.

Vốn chịu trăm cay nghìn đắng mới xông ra khỏi rừng khói độc, còn chưa thở được mấy hơi, lại nghe đến chuyện hoang đường trăm trọng như vậy, ai có thể tiếp thụ được? Cho nên không chỉ Tống Ngâm Tuyết, mà ngay cả Minh Tịnh còn có cả Vọng tinh lặng đứng ở một bên, trong nội tâm đều rất là khó hiểu.

Hôn lễ của chúng ta? Hôn lễ của ai cùng ai? Cóc chủ muốn thành hôn sao? Trước giờ chưa từng nghe nói a!

Tâm tư mọi người không đồng nhất, đều có sự nghi hoặc, ngoại trừ Vân Vô Song cùng Vân Độc Nhất hai người tinh tường hiểu được có chuyện gì xảy ra, những người khác đều không suy nghĩ theo phương diện

kia.

Nhìn Tống Ngâm Tuyết khó hiểu, Vân Độc Nhất nở nụ cười, tiếp đó hơn hỏ giải thích từng chữ từng câu: “Đúng vậy a, hôn lễ! Mời các người đến tham gia hôn lễ! Hôn lễ của ta. . . . cùng Vô Song!”

” Hôn lễ của Cốc chủ. . . . cùng Vô Song?” Trời ạ! Nàng không nghe lầm chứ!

Vừa nghe Vân Độc Nhất nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết vuốt vuốt lỗ tai, kinh ngạc trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin.

Thấy vậy, Vân Vô Song nghiêm mặt, mạnh mẽ quát lạnh một tiếng, tức giận bùm bùm: ” Vân Độc Nhất, người đứng là người say nói chuyện viển vông!”

“Phải không? Thật là như vậy sao?” Lạnh lùng quay lại nhìn Vô Song, Vân Độc Nhất cất giọng mỉa mai, khiêu khích nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết khẽ nâng nâng tay, có chút chần chờ nói: “Éc. . . . hôn lễ của các chủ cùng Vô Song? Chính là các người không phải là chị em ruột sao. . . .”

Ai ya! Cái tmd này cũng quá kinh người đi! Còn hơn cả Anime* Nhật Bản nữa. Chị em ruột phát sinh tình cảm, còn kết hôn? Cái tư tưởng tiên tiến này, đến nàng là người hiện đại thế kỷ hai mươi một cũng theo không kịp! Chỉ có thể báỉ phục! Thật sự là quá khinh khủng rồi!

(*Anime:Phim hoạt hình Nhật Bản)

“Ai nói chị em ruột không thể lập gia đình? Vân Độc Nhất ta càng muốn làm người đầu tiên trên đời này!” Hung ác trừng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, vẻ mặt Vân Độc Nhất bởi vì tức giận mà đỏ bừng kích động.

Thấy vậy, Vô Song mạnh mẽ hất tay áo lên, lời nói rét lạnh đến thấu xương : ” Vân Độc Nhất, người đừng mơ tưởng! Đời này, ta không bao giờ có khả năng lập gia đình cùng người!”

Kiên định mà nói..., bầu không khí giương cung bạt kiếm, Vân Độc Nhất vừa nghe vậy, phần nộ rống một tiếng “Người!”, âm tàn đối mặt cùng Vô Song!

Tống Ngâm Tuyết có chút không nói nổi nhìn tình cảnh trước mắt, chưa bao giờ nghĩ tới sau khi chịu trăm nghìn cay đắng xông vào rừng khói độc, gặp được, sẽ là một trò khôi hài hoang đường buồn cười như vậy!

Cho tới nay, nàng đều tự nói với mình phải tin tưởng Vô Song, tuy lúc trước nàng từng có mâu thuẫn, chính là cuối cùng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng hắn.

Tuy Vô Song không để nàng thất vọng, làm cho nàng tin tưởng sẽ nhận được hồi báo. Chính là mặc kệ như thế nào, nàng cũng không muốn chứng kiến trường hợp như vậy a!

Vô Song là nam nhân nàng nguyện ý dụng tâm tin tưởng. Không chỉ như thế, hắn cùng nàng còn có quan hệ thân mật, giao hợp thân thể. Cho nên hôm nay, nàng sao có thể chịu đựng Vân Độc Nhất bắt buộc mình? Nhục nhã mình như vậy? Ha ha, chê cười! Nam nhân của nàng từ khi nào thì đến phiên người khác làm chủ rồi? Cho dù cái người khác kia là thân tỷ tỷ của hắn, đáp án —— cũng là không được!

Tống Ngâm Tuyết cảm thấy giận dữ, âm thầm quan sát tình cảnh trước mắt.

Mà lúc này, Minh Tịnh đứng ở bên cạnh nàng, sau khi nghe chuyện kinh khủng khác người như thế, trong lòng cũng không khỏi giật mình một hồi.

Thân tỷ tỷ rõ ràng lại đi yêu đệ đệ của mình, hơn nữa còn ngang nhiên thách thức thế gian, kiêu ngạo không để ý tới thái độ phản kháng của người trong cuộc, cứng rắn, bắt buộc hắn phải thành thân! Hành động này quả nhiên kinh thế hãi tục, coi luân lý như cỏ rác.

Đột nhiên, trong lòng có chút cảm thấy vô lực thay cho Vô Song. Dụng phải loại sự tình này, không chỉ là sự vũ nhục đối với lòng kiêu ngạo của nam tử , càng là sự đả kích đối với tôn nghiêm của hắn! Mà người khởi xướng lại là thân tỷ tỷ cùng cha cùng mẹ của mình. Xui xẻo làm sao! Bất đắc dĩ làm sao!

Minh Tịnh cũng làm thân nam tử, không khỏi tội nghiệp cho Vô Song. Mà lúc này, không chỉ có hắn, Vô Song đứng đối diện hắn, vẫn một mực không nói gì, trong lòng cũng vô cùng phức tạp.

Bốn người Si, Mị, Vồng, Lượng bọn họ, có thể nói là từ nhỏ cùng nhau lớn lên với cóc chủ, công tử. Tuy thân phận khác biệt, nhưng tình nghĩa giữa bọn họ lại chân thật tồn tại.

Cóc chủ khi còn chưa lên làm cóc chủ thì vẫn vô cùng yêu thương vị đệ đệ này của nàng, có cái gì ăn ngon chơi vui đều nghĩ đến hần đầu tiên.

Vốn là một gia đình vui vẻ hòa thuận, chính là không biết về sau vì cái gì, lão Cóc chủ cùng phu nhân lại đồng thời tử vong trong một đêm, mà Vô Song công tử có vẻ như không tiếp thụ được sự thật này, từ đó về sau ra khỏi cóc, chưa một lần trở về.

Theo cóc chủ nói, lão Cóc chủ cùng phu nhân là vì luyện chế đan dược mà bất hạnh tẩu hỏa nhập ma, sau khi cố gắng xoay chuyển tình thế thì không còn chút sức lực nào cuối cùng nhất trúng độc bỏ mình. Vô Song công tử trong lòng bi thống không chịu nổi, không muốn thấy cảnh thương tình, vì vậy liền rời cóc tìm quên.

Mấy năm qua, cóc chủ không có giờ khắc nào không nghĩ đến chuyện gọi công tử trở về, ba phen bốn bận phái Mị tiến đến khuyên bảo. Phần nhân tình này của nàng, trong mắt bọn họ, vốn tưởng rằng đây là thân tình giữa tỷ đệ bọn hần, chẳng qua là so với người thường thì cao hơn một chút mà thôi, ai có thể ngờ, hóa ra cóc chủ lại mang tâm tư như vậy với Vô Song công tử.

Cóc chủ yêu công tử, hơn nữa cư nhiên lại là tình yêu giữa nam nữ! Sự thật này khiến Vồng khiếp sợ, thật lâu cũng không thể nhúc nhích.

Ngày mai cóc chủ muốn thành hôn? Muốn cùng thân đệ đệ của mình lập gia đình? Chuyện này làm sao có thể, làm sao có thể! Vồng cảm thấy rối rắm giãy dụa, không khỏi giương mắt nhìn.

Vân Độc Nhất biết hiệu quả của lời nàng vừa nói ra lúc này, chính là nàng không thêm để ý! Nàng yêu Vô Song, rất yêu rất yêu, kiếp này nếu không thể cùng hần kết làm phu thê, tánh mạng nàng sẽ không có bất cứ ý nghĩa gì! Cho nên vì để cho tánh mạng của nàng có ý nghĩa, vì có thể khiến nàng khoái hoạt sống trên thế giới này hơn, nàng phải lập gia đình cùng hần!

Thần sắc kiên định, không khỏi nổi lên trên mặt. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết âm thầm cười lạnh, tiến lên một bước nghiêng ngẫm nói ra: “Cóc chủ tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn làm người đầu tiên trên đời này, có rất nhiều phương pháp a! Cần gì phải cướp phu quân của người ta như vậy. Ta cùng tiểu Song Song sớm đã tình đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt, muốn cả đời sống chung đến thiên trường địa cửu, không thể cho phép tỷ tỷ tùy ý chia rẽ làm bậy như vậy!”

Tống Ngâm Tuyết cười nói, vẻ mặt sáng lạng. Nghe vậy trong nội tâm Vô Song vô cùng kích động, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng thâm tình ôn nhu tựa hồ muốn chảy ra nước.

Mà Minh Tịnh bên cạnh nghe xong chuyện đó, hai đấm vốn đã nắm chặt không khỏi lại chặt thêm ba phần, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, trong nội tâm vô cùng ghen ghét. Vồng đứng thẳng, có chút đầu vầng mắt hoa, tựa hồ không rõ ràng tình huống trước mắt cho lắm. Trời ạ! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Một bên tình tỷ đệ loạn luân, một bên là tình yêu đồng tính đôi phong bội tục! Cái này bảo hần, bảo hần làm sao tiếp nhận được!

Vồng rối rắm kinh dị nhìn, vẻ mặt tưởng tượng không thông. Mà ở bên cạnh hần, sau khi nghe xong lời nói của Tống Ngâm Tuyết, Vân Độc Nhất dùng vẻ mặt hung ác nham hiểm ngoan độc mở miệng nói: “Hừ, xú tiểu tử, người nói cái gì!”

“Ta nói cái gì? Chẳng lẽ cóc chủ tỷ tỷ nghe không hiểu sao? Được rồi! Hiện tại ta liền lặp lại từng chữ từng câu cho tỷ tỷ nghe!” Chống lại Vân Độc Nhất, sắc mặt Tống Ngâm Tuyết nghiêng ngẫm, có vẻ tùy ý thần nhiên. Nhưng chỉ cần có người nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong mắt nàng giờ phút này có sự chăm chú cùng nghiêm túc sâu đậm.

“Cóc chủ tỷ tỷ, ta là nói —— tỷ tỷ muốn cùng Vô Song thành thân sao? Tuyết – đối —— không —— thể!”

117. Q.2 - Chương 21: Giao Thủ

Tống Ngâm Tuyết buông một câu khí thế “Tuyệt đối không thể”, kiên định kiêu ngạo đến làm cho người ta không khỏi giật mình. Trong lòng Vô Song có một loại hạnh phúc vui sướng đang lặng lẽ lan tràn. Mà Minh Tịnh thì lòng đầy ghen tuông cay đắng nhìn, sắc mặt khê biến thành hơi mất tự nhiên.

Vân Độc Nhất âm trầm, đôi mắt đẹp không ngừng nhìn Tống Ngâm Tuyết từ trên xuống dưới, trong lòng rất là hiếu kỳ tại sao nàng lại quyết đoán như vậy. Bất quá chính là lớn lên tuần tú bức người một tí, lại không có võ công, làm sao dám làm càn kiêu ngạo, dũng dạc trước mặt nàng như thế!

Bởi vì tuổi Tống Ngâm Tuyết tương đối nhỏ, lớn lên lại tuần mỹ vô hại, thoạt nhìn không có gì đáng ngại, hơn nữa nàng cố ý ẩn giấu khí tức, cho nên tự nhiên liền rất dễ dàng làm cho người ta bỏ qua bản chất của nàng, quên đi sự tồn tại cường hãn của nàng!

“Xú tiểu tử, ngươi biết bây giờ ngươi đang nói chuyện với ai sao? Ngươi cũng không nhìn kỹ một chút, hôm nay đã đến địa bàn của ai, mà dám cuồng vọng kiêu ngạo như vậy!” Lạnh lùng, từ trong lỗ mũi hừ ra một hơi, Vân Độc Nhất cười nhạo một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng phần nộ, trong đôi mắt ánh sáng nguy hiểm bắn ra bốn phía. Thấy vậy, biết nàng ta thật sự nổi giận, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết thờ ơ cười cười, nhún nhún vai, tiêu sái một bả mở cây quạt viết ba chữ “Tuyệt công tử” rỗng bay phượng múa, phong lưu phóng khoáng rêu rao trước mặt mọi người.

“Ai nha, ta nói cốc chủ tỷ tỷ, tỷ tỷ sai rồi, ta cùng Tiểu Song Song thật tình yêu nhau! Cho nên lời này bất luận ta đi tới chỗ nào, ta cũng sẽ nói như vậy!”

Cười đến có chút dụ dỗ mỉa mai hoặc như tinh linh, sáng lạng rực rỡ khiến Vân Độc Nhất cảm thấy choáng váng một hồi. Khá tốt, khá tốt! Nếu hôm nay không phải tất cả lòng nàng đều đổ vào trên người Vô Song, chỉ sợ một nụ cười vừa rồi của Tống Ngâm Tuyết, đã làm nàng trầm mê, không thể tự kiềm chế.

Thầm hận, nghĩ rằng Vô Song đích thị là bị nụ cười hút hồn người kia câu dẫn, lúc này mới không tiếp thụ tình yêu của nàng! Vân Độc Nhất chậm rãi nắm chặt hai tay, trong mắt có ngọn lửa giận đang thiêu đốt.

Vô Song là của nàng, ngoại trừ nàng ra, kiếp này quyết không cho phép hấn thích người thứ hai! Dù cho người thứ hai có là đàn ông đi chăng nữa!

Bởi vì nàng một thân nam trang, hơn nữa còn có danh hào Tuyết công tử, Vân Độc Nhất từ đầu tới cuối đều cho rằng Tống Ngâm Tuyết là nam tử. Chính là dù nam tử cũng không được, phu quân của nàng phải toàn tâm toàn ý, từ đầu đến cuối chỉ nghĩ đến một mình nàng, chỉ có thể yêu thương một mình nàng mà thôi!

Trong nội tâm tựa hồ có chút sát khí, mà loại sát khí này, khi nhìn đến vẻ mặt ôn nhu, ánh mắt say mê không thôi của Vô Song thì càng trở nên đậm đặc và cường liệt.

Ánh mắt say mê! Biểu lộ quyến luyến! Loại thâm tình này, loại quyến luyến này, chính là thứ nàng một mực khát vọng thủy chung lại không thể có được.

Vô Song, vì cái gì? Vì cái gì chàng tình nguyện đi nhìn một người nam nhân như vậy, lại không chịu liếc mắt đến ta một cái? Trái tim gắt gao co rút đau nhức, mang theo phần nộ, mang theo ghen ghét.

“Võng, dẫn Vô Song công tử đi cho ta!” Ra mệnh lệnh, lạnh lùng nói. Nàng không muốn cho Vô Song cùng tiểu tử này gặp mặt, bởi vì vừa nhìn thấy sự ôn nhu lưu luyến giữa bọn họ, toàn thân nàng liền không thoải mái.

“Dạ!” Võng vừa nghe lời phân phó, không có một chút do dự lập tức tiến lên.

“Chậm đã. . . .” Vừa thấy như thế, Tống Ngâm Tuyết lạnh lùng quát một tiếng, tiếp đó tiêu sái khép cây quạt trong tay lại, chậm rãi vỗ nhẹ vài cái trong tay, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng: “Ta đã nói Vô Song có thể đi rồi sao?”

“Làm càn!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết vui cười chất vấn, Vân Độc Nhất giận đến không kiềm được, liền tục quát lớn, gương mặt diễm lệ có chút dữ tợn.

“Xú tiểu tử, ngươi đừng có vuốt mặt không nề mũi! Bằng vào ngươi cũng xứng yêu mến Vô Song ư? Hừ, quả thực là người say nói chuyện viển vông! Vốn ta thấy hai người các ngươi lớn lên coi như cũng thuận mắt, thành tâm mời các ngươi tham gia hôn lễ ngày mai, không thể tưởng tượng được các ngươi không biết điều, còn ở đây nói ẩu nói tả, cho nên hiện tại Ngũ độc cốc không chào đón các ngươi, nếu các ngươi không lập tức rời đi, thì lưu mạng lại!”

Câu nói sau cùng, Vân Độc Nhất gần mạnh, cơ hồ là đến tình trạng nghiêng răng nghiêng lợi, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết rùng mình, không khỏi âm thầm cười cười.

Minh Tịnh giờ phút này vừa nghe Vân Độc Nhất buông lời đe dọa, toàn thân không khỏi tản mát ra khí tức lạnh lùng. Tuy hẳn không phải rất yêu mến Vô Song, không muốn Tống Ngâm Tuyết ở cùng hẳn, nhưng lúc này liên quan đến an nguy tánh mạng của Tống Ngâm Tuyết, hẳn tuyệt đối sẽ không ngồi yên!

Lạnh lùng, đã chuẩn bị tùy thời chiến đấu xong, khi Minh Tịnh tiến lên một bước ngăn trước mặt Tống Ngâm Tuyết thì Vô Song bên cạnh mặt lạnh lùng nói: ” Vân Độc Nhất, đời này ngươi đừng mơ tưởng tới chuyện ta sẽ liếc mắt nhìn ngươi, ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi sao? Nhớ đến tình cảm tỷ đệ giữa chúng ta sao? Nói cho ngươi biết, tất cả đều không phải! Từ một khắc ngươi dùng độc hại cha mẹ kia, từ cái ngày ta một mình bước ra khỏi Ngũ độc cốc kia, giữa chúng ta liền không tiếp tục bất cứ cái quan hệ gì nữa!”

” Vân Độc Nhất, ta không giết ngươi. Không phải bởi vì ta đánh không lại ngươi mà sợ ngươi, ta chỉ là muốn cho ngươi ném thử tư vị cả đời một mình không tình không yêu, cô độc sống suốt quãng đời còn lại.”

Lời nói của Vô Song, mang theo sự âm lãnh trước nay chưa từng có, đâm thẳng vào xương cốt khiến người ta phát run. Nghe vậy, Vân Độc Nhất khiếp sợ miệng mở rộng, giống như không dám tin mở to hai mắt, đầu đón cảm thụ câu nói như lời nguyên rửa truyền ra từ trong Địa ngục kia, thân thể không khỏi run rẩy.

“Vô Song.”

Vẻ mặt Vân Độc Nhất khiếp sợ, không khỏi có chút không thể khống chế chính mình, mà lúc này không thể khống chế bản thân, há chỉ có một mình nàng?

Võng Vô Song nói một câu “Dùng độc hại cha mẹ” kia, một mực xoay quanh trong đầu hẳn. Là sự thật sao? Đây là thật đấy sao? Thật là cốc chủ, dùng độc hại lão Cốc chủ cùng phu nhân sao? Vì cái gì!

Trong lòng vô cùng kinh ngạc, không rõ rốt cuộc là vì cái gì. Chính là lúc Võng có chút suy tư, trong lòng, một cái sự thật chân thật đến khiến hẳn không muốn tin tưởng, liền mạnh mẽ từ trong đầu hẳn bật ra.

Cốc chủ nàng ta là vì Vô Song công tử. Là vì để có thể thuận lợi ở cùng một chỗ với Vô Song công tử, lúc này mới hạ độc làm hại lão Cốc chủ. Thật là đáng sợ! Quả thật là đáng sợ!

Thần sắc Võng hoảng hốt, trong mắt tràn đầy mâu thuẫn, không biết giờ phút này chính mình nên làm cái gì mới tốt.

Mà lúc này, Tống Ngâm Tuyết cùng Minh Tịnh cũng bị khiếp sợ như thế, không khỏi giương mắt, vô lực nhìn Vô Song, vì quá khứ của hẳn mà cảm thấy tiếc hận thật sâu.

Không dám nghĩ, thật sự không dám nghĩ! Thì ra che dấu dưới khuôn mặt diễm lệ tốt đẹp của Vân Độc Nhất, chính là một trái tim tàn nhẫn ngoan độc như vậy!

Tống Ngâm Tuyết cảm giác trái tim mình, bị rung động thật sâu. Bởi vì chưa bao giờ nghĩ tới một người, vì tình yêu dị dạng vụn vụn trong lòng, có thể biến thái đến tình trạng tự mình giết chết cha mẹ. Phần điên cuồng này, chỉ sợ ngoại trừ Vân Độc Nhất ra, trên đời cũng không còn ai nữa!

“Cốc chủ tỷ tỷ, tỷ thật là cố chấp a! Bất quá sự cố chấp này của tỷ, thật sự là khiến người ta không có cách nào tiếp nhận nổi. Cho nên vì tương lai hạnh phúc tốt đẹp của Tiểu Song Song, ta là nhất định sẽ không để cho tỷ đạt được ý đồ!”

Lời nói vui đùa, nhưng lại thập phần nghiêm túc. Nghe vậy, Vân Độc Nhất thu hồi nỗi đau đớn trong lòng, lại đem sự phẫn nộ đổ lên trên đầu Tống Ngâm Tuyết.

“Võng, giết tiểu tử thú vị này cho ta, thi thể ném vào trong rừng cho độc trùng!” Lời nói hung ác, không mang theo một chút nhiệt độ nào từ trong miệng Vân Độc Nhất phun ra.

Vốn tưởng rằng bên tai có thể nghe được câu trả lời cung kính, chính là nàng đợi nửa ngày một điểm động tĩnh cũng không có.

“Võng?” Xoay người nhìn về bên cạnh, sau khi nhìn thấy biểu lộ do dự phức tạp của Võng, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Xem ra những lời Vô Song mới nói, hẳn đã nghe được. Ha ha, bắt quá nghe được thì có sao? Cho dù người khắp thiên hạ biết Vân Độc Nhất nàng giết chết phụ mẫu, thì kết quả thế nào?

Nàng không sợ, cái gì nàng cũng không sợ! Chỉ cần có Vô Song, cho dù người khắp thiên hạ đối địch với nàng, nàng cũng không sợ!

“Được rồi, Võng người đã không chịu động thủ, vậy cũng chỉ có ta tự mình ra tay. Dù sao ta cũng đã lâu rồi không giao thủ với người khác, thật đúng là có chút rảnh rỗi đến phát chán.”

Chậm rãi thủ thế, khiêu khích nhìn Tống Ngâm Tuyết, khi Vân Độc Nhất mở miệng muốn hạ chiến thư thì Minh Tịnh vẻ mặt trầm tĩnh, chậm rãi tiến lên, “Muốn đánh với nàng? Trước tiên phải qua một cửa của ta đây!”

Đưa tay huy kiếm, chuẩn xác lưu loát đâm tới, thấy vậy, thân thể Vân Độc Nhất mạnh mẽ nhảy về phía sau, sau khi khen một câu “Hảo kiếm pháp”, tiện tay rút nhuyễn kiếm bên hông ra, đánh thẳng tới trước mặt.

Kiếm cùng kiếm đụng vào nhau, phát ra tia lửa kịch liệt, xoay người một kích không thành, một chân Vân Độc Nhất khễ điểm, muốn từ bên cạnh mà tấn công.

Minh Tịnh là người thông minh bậc nào, sớm đã thấy rõ ý đồ của nàng, trực tiếp thay đổi hướng kiếm, dễ dàng chặn công kích của nàng lại, hơn nữa còn thuận thế từ bờ vai của nàng chuyển hướng, kiếm phong lạnh lùng gào thét đâm tới trán của nàng.

Đá qua bên cạnh một cái, đầu nhẹ nhàng nghiêng nghiêng, sau khi trốn thoát một cú đâm cực lực công kích của Minh Tịnh, Vân Độc Nhất thâm nghĩ ” Kiếm pháp thật là lợi hại” , lập tức lại tiến lên chiến đấu.

“Chú ý!”

Đúng lúc này, một câu nhắc nhở vội vàng vang lên, khi Minh Tịnh còn chưa kịp phản ứng thì thân thể Vô Song mạnh mẽ nhảy lên, rơi vào trước mặt hắn, ồng tay áo ,gắt trở độc phần tử trong tay Vân Độc Nhất vung đến.

“Hèn hạ!” Mặt lạnh lùng, Minh Tịnh hô ra hai chữ.

Nghe vậy, Vân Độc Nhất rất là không biết xấu hổ cười nói, trong lời nói có nồng đậm thờ ơ, “A, hèn hạ? Ngươi độc cốc ta vốn dùng độc xưng bá thiên hạ, lúc đánh nhau dùng một chút độc, đây còn không phải là chuyện đạo lý hiển nhiên sao? Có cái gì phải dị nghị!”

“Hừ!”

Nghe được mấy lời cãi chày cãi cối của nàng, Minh Tịnh thu kiếm, chậm rãi lui về bên cạnh Tống Ngâm Tuyết, lúc này, hắn chợt phát hiện nàng có chút không bình thường, sắc mặt tái nhợt nhếch miệng, không có chút sắc máu.

“Quận chúa!” Trong nhất thời hoảng hốt nhảy vài cái, không hề bình tĩnh thông dong giống như trước kia nữa, Minh Tịnh lúc này kêu to một câu bất chấp cả việc sẽ tiết lộ thân phận của nàng, một bả tiến lên ôm lấy thân thể đang thuận thế trượt xuống, không ngừng lo lắng nói.

118. Q.2 - Chương 22: Thân Phận Bại Lộ

“Quận chúa!” Minh Tịnh ôm Tống Ngâm Tuyết sắc mặt trắng bệch, không ngừng gấp giọng kêu.

Thấy thế kinh hãi, nhanh chóng chạy tới, khi Vô Song chứng kiến bộ dạng của nàng lúc này thì toàn thân không khỏi sửng sờ, đáy lòng đột nhiên run lên chần chờ mở miệng nói: “Minh Tịnh, mới vừa rồi các người không phải đã đụng phải một con chồn chứ?”

“Có một con, lúc đi ra khỏi cánh rừng không cẩn thận đụng phải.” Cau mày, Minh Tịnh đắm chiêu nói.

“” Vừa nghe Minh Tịnh nói như vậy, mặt Vô Song không còn một giọt máu, toàn thân vô cùng cứng ngắc nhìn, cước bộ nặng như chì.

“Tuyệt Nhi.” Trầm giọng, lời nói tựa hồ bao hàm tuyệt vọng vang lên, có một loại tái nhợt, vô lực như lá cây phiêu linh trong gió lạnh ngày thu.

Thấy vậy, trong lòng Minh Tịnh có chút dự cảm không lành nhưng hấn lại không chịu tin tưởng.

“Vô Song, rốt cuộc nàng làm sao vậy?”

Trong sự lo lắng, Minh Tịnh gấp gáp hỏi. Lúc này khi Vô Song há to miệng, vô lực muốn trả lời thì sau lưng, tiếng cười nhọn hoắt âm lãnh của Vân Độc Nhất bỗng nhiên vang lên.

“Ha ha. Thật sự là trời cũng giúp ta! Không thể tưởng tượng được rõ ràng lại khiến cho nàng ta trúng máu chồn độc, hừ, thật đúng là không uống công ta tí mĩ nuôi nó nhiều năm như vậy!”

Tiếng cười đắc ý, âm tàn, khiến người nghe phát run. Minh Tịnh mãnh liệt phủ định: “Không có khả năng, lúc ấy ta cùng nàng đều đụng phải con chồn, vì cái gì ta không sao? Mà nàng lại trúng độc? Vớ vẩn!”

Minh Tịnh nghi vấn có lý, bởi vì đã trúng độc, vậy khẳng định cả hai đều trúng, không có lý gì Tống Ngâm Tuyết trúng, mà hấn lại không có việc gì!

“Không có khả năng? A! Trên thế giới này, có chuyện gì là không thể nào!”

Đắc ý châm chọc hỏi lại, Vân Độc Nhất mặc kệ gương mặt tối sầm của Vô Song, cùng bộ mặt tức giận của Minh Tịnh, chậm chậm tiến lên trên chọc: “Tiểu tử, muốn biết tại sao nàng ta lại trúng độc sao? Nguyên nhân rất đơn giản! Đó chính là bởi vì —— nàng là nữ tử! Ha ha. Thật không nghĩ tới chàng công tử tuần tú phong lưu, ăn nói khéo léo như vậy rõ ràng sẽ là thân nữ nhi hồng nhan? Thật là khiến người ta bất ngờ a!”

Ngoan độc liếc qua mặt tinh xảo tuyệt mỹ của Tống Ngâm Tuyết, một sự ghen ghét hung hăng dâng lên từ đáy lòng Vân Độc Nhất. Nàng cũng thắc mắc Vô Song làm sao lại đi thích một người nam nhân, thì ra căn bản chính là giấu diếm cái bí mật này. Hừ, nữ tử? Còn là một nữ tử xinh đẹp đến kỳ lạ. Được rồi, đã như vậy, cũng đừng trách nàng tâm địa ác độc, hạ thủ không lưu tình. Bởi vì nàng tuyệt đối không thể cho phép một nữ tử như vậy sống trên đời này, quấy nhiễu ảnh hưởng cuộc sống sau này của nàng cùng Vô Song.

Vân Độc Nhất hung hăng mà nghĩ. Thấy thế, Minh Tịnh không thể tin ôm thân thể có chút rét run của Tống Ngâm Tuyết, giận dữ nói: “Làm sao có thể có loại độc này? Chỉ cần là nữ tử đụng vào một cái là trúng độc ngay!”

“Ha ha, có hay không? Người đại khái có thể hỏi Vô Song a! Tin rằng hấn sẽ không lừa gạt người, máu của con chồn này là độc vật trăm năm khó tìm, độc tố giấu trong lông của nó, chỉ cần vừa tiếp xúc với da người, độc tố sẽ theo lỗ chân lông thấm thấu vào, rồi tuần hoàn đến trong máu, khiến người ta độc phát vong mạng.”

” Vì sao chỉ có nữ tử bị?” Cau mày, do dự, Minh Tịnh lạnh giọng mà hỏi.

Thấy vậy, Vân Độc Nhất cười lãnh mị, trên gương mặt diễm lệ lộ vẻ đắc ý, “Vì sao chỉ có nữ tử bị ư? Ha ha. Đó là bởi vì máu con chồn thuần âm, độc tính cực kỳ âm lãnh, chỉ có gặp gỡ thể chất âm nhu của nữ tử mới có thể phát huy tác dụng.”

Cười cười không che dấu được niềm vui sướng trong lòng, Vân Độc Nhất nhấc chân đi từ từ, ánh mắt nghiên ngắm xem kỹ.

“Chẳng lẽ không có giải dược sao?” Minh Tịnh mở miệng chất vấn.

Nghe vậy, hai mắt Vân Độc Nhất thẳng tắp nhìn về phía Vô Song tràn đầy thống khổ bên cạnh, tươi cười mà nói: “Có a! Bất quá ta sẽ không đưa ra.”

Lời nói khiêu khích mà kiên định, Vân Độc Nhất đi đến trước mặt Vô Song, thần sắc tươi tỉnh: “Ý trời, quả nhiên là ý trời. Vô Song, ta vốn cho rằng nàng là đàn ông, còn nghĩ nếu như hấn biểu hiện tốt, thì đơn giản tha cho hấn một lần. Bất quá chỉ tiếc, lúc này lại để cho ta biết rằng nàng ta thật ra là nữ tử, cho nên chàng ngàn vạn lần đừng trách ta tâm địa độc ác!”

“Kỳ thật ta thực ngạc, tiểu tử này đã gọi nàng như vậy rồi, ta rõ ràng còn không phát hiện, hết lần này tới lần khác phải chờ tới khi nàng trúng máu chồn độc mới hiểu ra! Ha ha, quận chúa? Quận chúa. . . .”

Vân Độc Nhất nhớ lại cách xưng hô của Minh Tịnh với Tống Ngâm Tuyết, bước chân đi từ từ, chính là đứng vào lúc này, điện quang lóe lên trong đầu nàng, tiếp đó cả người ngơ ngẩn, ngơ ngác không nhúc nhích được.

“Thì ra nàng ta là. . . .” Trong nháy mắt, tựa hồ cả sự kiện đã chậm rãi rõ ràng. Vì cái gì người này lại gọi là Tuyết công tử? Vì cái gì Vô Song lại một mực đi theo nàng? Vì cái gì vừa nghe đến mình làm việc cho Tống Vũ Thiên, Vô Song lại mãnh liệt muốn biết nguyên nhân như vậy? Thì ra hết thảy, đều là bởi vì cô quận chúa kia! Quận chúa thừa kế của vương triều Đại Tụng! Nhữ Dương quận chúa, Tống Ngâm Tuyết!

Nàng là Tống Ngâm Tuyết sao? Tống Ngâm Tuyết bị thế nhân thóa mạ xem thường? Tống Ngâm Tuyết bị Tống Vũ Thiên ép nhảy vực bỏ mình đây sao?

Vì cái gì nàng chưa chết? Vì cái gì nàng ta còn tiêu dao khoái hoạt sống trên đời? Nhưng lại khôn khéo như vậy, tà nịnh như vậy, hoàn toàn không giống cái loại đàn bà không chịu nổi trong truyền thuyết!

Vì cái gì? Tại sao phải như vậy? Chẳng lẽ hết thảy những chuyện đó, đều là một màn kịch nàng diễn cho thế nhân xem sao?

Trái tim, mơ hồ có chút bất an vì sự nhận thức này!

“A! Rất giỏi! Thậm chí ngay cả người giỏi tính toán như Tống Vũ Thiên cũng bị nàng ta lừa? Bởi vậy có thể thấy được, Tống Ngâm Tuyết quả nhiên là một nhân vật lợi hại làm cho người ta đứng ngồi không yên. Cũng khó trách Tống Vũ Thiên hấn muốn. . . .”

Tống Vũ Thiên hấn muốn cái gì? Vân Độc Nhất không nói tiếp nữa. Nàng giương mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết nằm trong lòng Minh Tịnh, mặt càng lúc càng tái nhợt, cười cười đắc ý nói: “Bất quá tuy nàng ta lợi hại, nhưng mặc kệ thế nào, hôm nay nàng đã rơi vào trong tay của ta, kết cục — cũng chỉ có chết!”

Ngoan độc nghiêng răng nói ra cái chữ “chết” kia, Minh Tịnh cùng Vô Song nghe được tâm hồn đều chấn động.

“Đưa giải được ra đây!” Lạnh lùng quát lớn một tiếng, trên khuôn mặt tuần tú không tỳ vết của Minh Tịnh giờ phút này có một ngọn lửa cuồng nộ.

“Không có khả năng!” Quả quyết từ chối. Trong lòng Vân Độc Nhất chỉ hận sao Tống Ngâm Tuyết không lập tức chết ngay, làm sao có thể đơn giản lấy giải được ra như vậy?

“Vân Độc Nhất, giao giải được ra đây! Nếu không hôm nay chính là ngày chết của ngươi.” Lúc này, chắc hẳn Vân Độc Nhất cũng biết, nàng tuyệt đối đánh không lại bọn họ!

“Thế nào, Vô Song, chàng đây là đang uy hiếp ta sao? Chính là chàng không hiểu tỷ tỷ rồi!” Nhếch mày, tựa hồ hoàn toàn không sợ hãi nói, Vân Độc Nhất lúc này chậm rãi duỗi năm ngón tay xinh đẹp của nàng ra, vừa nhìn liền biết là bàn tay nhiều năm chơi độc, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài tán loạn trước mặt.

“Vô Song, chàng muốn liên hợp với tiểu tử này đáng bại ta, sau đó bức ta giao giải được ra sao? Nói cho chàng biết, việc đó không có khả năng! Hôm nay dù ta chết đi, ta cũng nhất định sẽ không cứu nàng. A, chàng biết không? Đời này, nếu như không chiếm được tình yêu của chàng, ta sống cũng không có ý nghĩa, đã sống không có ý nghĩa, vậy còn không bằng đơn giản chết sạch sẽ! Nhưng mà để cho ta một mình chết đi như vậy, ta lại cảm thấy không cam lòng. . . . Cho nên bất luận như thế nào, ta cũng muốn tìm một người bầu bạn trên đường xuống suối vàng.”

Con mắt, vẫn nhìn chăm chăm vào Tống Ngâm Tuyết, ý tứ rất rõ ràng. Vô Song đã muốn dùng cái chết uy hiếp nàng, nhưng nàng trả đòn ngược lại, dùng tánh mạng Tống Ngâm Tuyết đe dọa hắn!

“Thế nào, Vô Song? Tỷ tỷ muốn đồng quy vu tận(cùng chết), chàng cảm thấy đề nghị này như thế nào?” Chắc chắn rằng bọn hắn không bỏ Tống Ngâm Tuyết xuống được, Vân Độc Nhất cười lạnh nói.

Lúc này, bởi vì cái gọi là vì yêu mà rối loạn! Minh Tịnh vốn đã nhiều lần không hề thông dong bình tĩnh giống như dĩ vãng, mà bây giờ hắn vừa nghe Vân Độc Nhất nói như vậy thì mặt lập tức âm trầm khiến cho người ta sợ hãi, thanh âm giá lạnh: “Vậy người muốn thế nào mới bằng lòng giao giải được ra?”

“Như thế nào? A! Đến bây giờ các người còn không biết ta muốn như thế nào sao?” Mặt tràn đầy châm chọc, không che dấu dụng vọng chút nào nhìn thẳng vào Vô Song, Vân Độc Nhất ngược mặt, rõ ràng từng chữ từng chữ nói: “Muốn ta giao giải được ra? Có thể! Nhưng điều kiện tiên quyết là ngay ngày mai chàng phải cùng ta bái đường, động phòng”

“Người!” Vô Song nghe vậy phần nộ cau mày, nhìn thẳng về phía Vân Độc Nhất.

Thấy vậy, Vân Độc Nhất trêu đùa: “Thế nào, không muốn sao? Ha ha, nếu như chàng có bản lĩnh giải được máu chồn độc, thì chàng cứ cự tuyệt! Nhưng nếu như chàng giải không được, và không muốn nàng ta chết. Như vậy ngày mai chàng vẫn là nên ngoan ngoãn theo ta bái đường thành thân a!”

Lời nói đầy tính áp chế khiến cho Vân Độc Nhất thoát nhìn giống như một con gà chọi mới giành thắng lợi, cao ngạo vô cùng ngẩng đầu, nhìn hết thấy bằng nửa con mắt.

Thấy vậy, mặt Tống Ngâm Tuyết tái nhợt, mặc cái trán chảy ra một tầng lại một tầng mồ hôi lạnh.

“Người. mơ tưởng đi!” Muốn nói ra lời đã phi thường cố hết sức. Lúc này, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy toàn thân vô lực phát run, khó chịu như nội tức trong cơ thể đều bị tháo hết, thân thể không ngừng ra mồ hôi.

Chính là, dưới tình huống này Tống Ngâm Tuyết vẫn quật cường không nguyện cúi đầu trước Vân Độc Nhất, mà cố hết sức, kiêu ngạo cự tuyệt nói.

“Tuyết Nhi.” Vô Song vạn phần thương tiếc nhìn nàng, thừa nhận nội tâm không ngừng co rút lại đau đớn, trong mắt đầy cay đắng.

Đều là vì hắn! Đều là vì hắn! Nếu như không phải hắn, Tuyết Nhi của hắn làm sao lại liều lĩnh xâm nhập vào trong cốc, tiện đà trúng máu chồn độc ?

Không ngừng tự trách, không ngừng đau lòng, khi Vô Song muốn tiến lên nắm tay nàng thì trông thấy sắc mặt nàng mãnh liệt tái đi, sau một khắc liền nặng nề mà hôn mê bất tỉnh.

“Tuyết Nhi!” Trái tim co rút tới cực điểm, vội vã muốn tiến lên. Lúc này, Vân Độc Nhất vội tới ngăn cản trước mặt hắn, vươn tay ngăn lại nói: “Vô Song, chàng nghĩ xong chưa? Tống Ngâm Tuyết sống hay chết? Chàng đi hay ở? Hôm nay đều phụ thuộc vào quyết định của chàng!”

“Người!” Phần nộ, hận không thể lập tức tự tay giết cô ta, giờ phút này nhìn thấy biểu lộ kiêu ngạo của Vân Độc Nhất, Vô Song lấy tay lạnh lùng đẩy nàng ra, dùng hành động này để phát tiết.

“Hừ, chàng đẩy ta cũng vô dụng! Nếu như không có ta, nàng hắn phải chết không thể nghi ngờ! Vô Song, máu chồn độc này, chàng cũng biết mà: hút hết nội tức trong người, hao tổn tinh túy, mỗi lần phát tác, toàn thân hư thoát* khó nhịn, cuối cùng đau đớn mà chết.”

(Hư thoát:Hạ đường huyết do mất máu mất nước)

“Ha ha, bắt quá chàng yên tâm, dù sao nha đầu kia còn chưa chết ngay được! Cho nên rút cuộc muốn đi con đường nào. Chàng hãy hảo hảo suy nghĩ rõ ràng, ngày mai ta chờ đáp án của chàng.”

Cười vô cùng rạn rở xoay người, chậm rãi quay về hướng lúc mình đến, lúc này Vân Độc Nhất không hề lo lắng bọn họ sẽ đào tẩu, bởi vì nàng biết cuối cùng bọn họ. nhất định sẽ thỏa hiệp. Vân Độc Nhất đi rồi, Vô Song bước nhanh đến trước, muốn đi ôm nàng, chính là Minh Tịnh bá đạo ôm nàng thật chặt vào trong ngực, không cho hắn cơ hội.

“Trước tiên cứ ôm nàng đến trong phòng đã.” Do dự một chút, Vô Song mở miệng thấp giọng nói. Nghe vậy, Minh Tịnh mặt lạnh, đôi mắt sáng như sao ngược nhìn hắn, tiếp đó trầm giọng nói: “Dẫn đường!”

Cứ như vậy, Vô Song dẫn Minh Tịnh, Minh Tịnh ôm chặt Tống Ngâm Tuyết, một đường hướng về phía tây, đi tới một gian phòng.

“Người sẽ đáp ứng nàng ta sao?” Buông Ngâm tuyết ra, nhẹ nhàng đỡ chần cho nàng xong, Minh Tịnh đứng dậy, đôi mắt thâm trầm.

Xuất phát từ quan điểm của hắn, tuy hắn cũng không tán thành Vô Song lấy Vân Độc Nhất, nhưng chỉ cần có thể cứu Tống Ngâm Tuyết, bất cứ chuyện gì hắn đều không để ý.

“” Nghe lời hắn nói, Vô Song không trả lời, chỉ trầm mặc nhìn bóng hình tuyệt mỹ đang hôn mê, trong mắt đầy phức tạp.

“Chẳng lẽ thật sự cũng chỉ có mình Vân Độc Nhất mới có thể cứu nàng sao?” Trong lòng khó hiểu, hắn biết y đức của Vân Vô Song luôn luôn là vô song, tại sao giờ phút này ngay cả một chút biện pháp cũng không có?

Biết trong lòng Minh Tịnh lúc này đang suy nghĩ cái gì, Vô Song ngẩng đầu, cay đắng cười nói: “ Minh Tịnh, người không biết Vân Độc Nhất đâu, nàng dụng độc rất hung ác, phương pháp kỳ quái, đến mức ta và người không có khả năng tưởng tượng nổi. Như máu chồn độc này, tuy nó là độc vật trời sinh, nhưng nếu như không phải nàng một mực dùng thuốc chỉ âm đến hung ác nuôi nó, độc tính của nó há lại lớn như vậy?”

“Kỳ thật không phải ta không chế tạo ra giải dược giải máu chồn độc này được, chỉ là bởi vì hai năm qua ta không ở trong cốc, căn bản không thể nào biết được trình tự dứt độc của Vân Độc Nhất, cho nên vạn nhất ta phối giải dược sai lầm, kết quả.”

Vô Song dứt lời, lại chậm rãi cúi đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn Tống Ngâm Tuyết, nhìn thần thái vốn linh động, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân của nàng, giờ phút này trở nên yếu ớt tái nhợt, trái tim không khỏi đau nhức như đao cắt.

“Tuyết Nhi, ta đã nói từ nay về sau không để cho nàng bị thương nữa, chính là hôm nay, nàng lại vì ta mà tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.” Đau lòng, mang theo xin lỗi mà nói..., làm cho Minh Tịnh nghe xong không khỏi khẽ giật mình. Tuy hắn cực không thích nghe Vô Song gọi nàng là Tuyết Nhi, nhưng lúc này, hắn không có thời gian tính toán.

“Chẳng lẽ không có biện pháp biết được trình tự dứt độc của Vân Độc Nhất sao? Hoặc là có cái biện pháp giải độc gì khác?”

“ Minh Tịnh, chế thuốc dứt độc vốn là một chuyện cực kỳ bí ẩn, bình thường ngoại trừ bản thân, những người khác không thể nào biết được. Hơn nữa hôm nay, với tính tình của Vân Độc Nhất, nàng ta biết thứ chúng ta muốn nhất bây giờ là cái gì, làm sao có khả năng ngồi chờ chết, ngay ngốc chờ chúng ta đi phá hỏng chuyện tốt của nàng.”

Vô Song vô lực nói, Minh Tịnh nghiêm túc nghe, hất ngược mặt nhìn, trong giọng nói để lộ ra sự lạnh lùng: “Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao?”

“Biện pháp khác.” Nghe xong lời này, Vô Song đầu tiên là có chút chững lại, sau đó dậm chiêu thấp giọng nói: “Kỳ thật có một biện pháp, chính là phải dẫn độc vào người. Dem độc của Tuyết Nhi dẫn tới trên thân thể người khác. Chỉ là cái người dẫn độc này.”

” Người dẫn độc làm sao?” Minh Tịnh vừa thấy Vô Song do dự không nói, không khỏi liên tục hỏi.

Vô Song lắc đầu, nhếch môi chậm rãi nói: “Chỉ là người dẫn độc này phải có khế ước quan hệ với người trúng kỳ độc mới được, chính là thiên hạ này, làm gì có người nào có quan hệ khế ước với Tuyết Nhi.”

Vô Song không biết Minh Tịnh cùng Tống Ngâm Tuyết thật ra là quan hệ khế ước. Bởi vì sự kiện này vốn là cơ mật, trước đây trừ chính bản thân bọn họ ra, thì không có ai biết. Huống chi ngày đó trên vách núi, bởi vì Vô Song cũng không ở đó, cho nên khi chuyện cơ mật được công bố thì hắn cũng không biết.

. Khế ước độc, phải dưới tình huống song phương cùng là xử nữ mới có thể hạ, cho nên lúc này cho dù Vô Song cố tình muốn hạ khế ước, nhưng bởi vì Tống Ngâm Tuyết đã không còn là xử nữ, mà trở hóa thành bọt nước hư không.

Đôi mắt không khỏi rũ xuống, hấn chưa từng thống hận chính mình như giờ khắc này. Hấn đã từng vì mình có thể làm người đầu tiên có được nàng mà cảm động thâm cao hứng, nhưng bây giờ hấn lại thống hận! Hấn hận tại sao mình cầm giữ không được, vì cái gì lại đi phá tằm thân xử nữ của nàng, thế cho nên hại nàng tới mức như thế. Tự trách, hối hận, giày vò hấn đến thở không nổi. Xoay người, sau khi nhìn nàng một cái thật sâu, cuối cùng Vô Song buông hai tay đang nắm chặt của hấn ra, từ trong lòng xuất ra một lọ thuốc, chậm rãi đưa cho Minh Tịnh.

“Đây là cái gì?” Trong lòng có chút khó hiểu, tiếp nhận chai thuốc, gương mặt tuấn tú suy ngẫm, Minh Tịnh trầm giọng mà hỏi.

“Đây là thuốc giảm bớt đau đớn, máu chồn độc chí âm đến hung ác, mỗi khi đến ban đêm sẽ phát tác lợi hại, thuốc này mặc dù không có bao nhiêu tác dụng, nhưng mà hôm nay có thể giảm bớt chút nào hay chút ấy a.”

Không dám nhìn gương mặt tái nhợt không có chút sắc máu của Tống Ngâm Tuyết nữa, Vô Song sau khi nói hết liền nhấc chân đi ra ngoài cửa.

“Người đi đâu vậy?” Sau lưng Minh Tịnh nhàn nhạt mở miệng hỏi, trên gương mặt trầm tĩnh là một mảnh thâm trầm.

“Ta đi chế thuốc.” Thân ảnh đang rời đi có chút dừng lại, Vô Song mở miệng, chậm rãi mà nói. Hấn không dám quay đầu lại, bởi vì sợ mình chần chừ một khắc liền bị lạc trong sự lưu luyến, không bao giờ nguyện ý rời đi nữa.

Không! Hấn không thể! Hấn không thể trở mắt nhìn nàng chết ở trước mặt mình! Cho nên giờ phút này, hấn phải rời đi.

Vô Song đi rồi, Minh Tịnh chậm rãi đi đến trước giường, hấn nhìn nàng, nhẹ nhàng vươn tay xoa gương mặt tái nhợt, không ngừng ở đó vuốt ve trìu mến.

“Ngâm Tuyết. Ngâm Tuyết.” Lần đầu tiên thâm tình kêu to tên nàng như vậy, không có gì ngoài tên của quận chúa, những vần tràn ngập nhu tình sâu sắc.

“Ngâm Tuyết, ta thật sự rất may mắn ta không có ăn viên bách hợp đan này. Hết thấy những chuyện này, có lẽ đều là ý trời, ta và nàng nhất định vĩnh viễn phải ở cùng một chỗ.”

119. Q.2 - Chương 23: Dẫn Độc (1)

Trong màn đêm, Vô Song đang ở phòng thuốc, ngưng thần cúi đầu tự hỏi phương pháp giải độc, dược thảo nắm trong tay, vô thức rung rung.

Trước mắt, không ngừng hiện lên các loại ánh mắt của Tống Ngâm Tuyết, trong trẻo nhưng lạnh lùng, quyết liệt hung ác, quật cường, giáo hoạt Đan vào nhau trên gương mặt tuyết mỹ không nhiễm chút bụi trần, không ngừng hấp dẫn hấn.

Tuyết Nhi, ta sẽ không để cho nàng chết! Tuyết đối sẽ không! Nàng đã từng, liều mạng bảo hộ mình như thế, chính là lúc này đây vì ta, thật không ngờ nàng lại mạo hiểm, cho nên bất luận như thế nào, ta nhất định sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện gì! Dù cho ta phải trả giá bằng tánh mạng của mình. Tay bắt đầu không ngừng lục lọi tìm kiếm thảo dược, dựa vào kinh nghiệm, dựa vào trực giác. Vô Song lúc này, không biết cuối cùng hấn có thể thành công không, nhưng bất luận như thế nào, hấn cũng không buông tha muốn thử một lần.

Cố gắng hồi tưởng lại những loại độc mà bình thường Vân Độc Nhất thích sử dụng nhất, dựa theo quan hệ hỗ trợ lẫn nhau giữa dược vật mà sắp xếp. Lúc này, khi Vô Song hết sức chăm chú suy nghĩ, sau lưng, cửa bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra.

“Vô Song.” giọng nói của Vân Độc Nhất, không khỏi nhẹ nhàng vang lên, nàng không khống chế nổi cước bộ của mình, đi vào trong phòng.

Nàng biết, đêm nay hẳn nhất định sẽ ở trong này, cho nên, nàng đến đây. Kỳ thật vừa rồi ở bên ngoài, nàng vẫn đứng thật lâu, vốn chỉ định tùy tiện coi trộm một chút, xem thử giờ phút này hẳn đang làm cái gì? Nhưng ai biết nhìn một lúc, nàng liền tìm lòng không được.

Khuôn mặt của Vô Song, tuần mỹ làm cho nàng trầm mê, bất luận là từ góc độ nào, đều có được sự cuốn hút mãnh liệt làm cho người ta không cách nào kháng cự, hấp dẫn khiến nàng muốn tới gần.

“Vô Song.” Si mê không thôi, vẻ mặt quyến luyến, Vân Độc Nhất nhất đứng ở sau lưng Vô Song, nhẹ nhàng mở miệng.

“Người tới đây làm gì vậy?” Không quay đầu lại, vẫn sửa sang dược liệu trong tay, Vô Song trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, bộ dạng xa cách như muốn đẩy người ta cách xa ngàn dặm.

Thấy vậy, thần sắc Vân Độc Nhất không khỏi tối sầm, chần chờ nói: “Ta.”

“Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người!” Từ chối trắng ra, không lưu một chút tình cảm, Vô Song hết sức chuyên chú cúi đầu xem dược liệu, thần sắc lạnh lùng.

“Người!”

Thương tâm! Thật là thương tâm! Nhìn Vô Song như vậy, chăm chú chỉ vì muốn tìm thuốc giải cho Tổng Ngâm Tuyết, trong nội tâm Vân Độc Nhất, tràn đầy phần nộ ghen ghét cùng nồng đậm căm hận.

“Chàng không cần tìm, có tìm chàng cũng tìm không ra! Ta hạ độc, trình tự vĩnh viễn cũng chỉ có một mình ta biết! Dù thiên phú chàng có cao tới đâu, dù cho trực giác tốt thế nào, kết quả cũng chỉ là công cốc!”

Dùng sự ngoan độc để võ trang chính mình, kẻ đáng thương vĩnh viễn không được yêu, khi một tấm chân tình của mình bị giẫm đạp thì chỉ có thể giống như con nhím dựng thẳng bộ lông của mình lên, thương tổn người khác để giảm bớt sự cô đơn trong lòng mình.

“ ”

Nghe nàng hung ác nói như vậy, Vô Song không nói gì, tuy hẳn biết những lời Vân Độc Nhất nói hết thảy đều là sự thật, nhưng giờ phút này, hẳn vẫn không muốn cúi đầu trước nàng ta.

“Vô Song, thật sự không cần tìm nữa, vô dụng thôi! Ta vốn không phối độc theo lẽ thường, có thể khiến máu chồn độc như thế cũng chỉ là ngẫu nhiên, cho nên ta dám xác định, cái trình tự ở giữa này, dù chàng nghĩ như thế nào, cũng sẽ không nghĩ ra!”

Có chút buông nhẹ khí của mình xuống, cơ hồ là dùng ngữ khí chân thành mà khuyên bảo, Vân Độc Nhất lúc này, đứng ở sau lưng Vô Song, nhìn thân ảnh tu mỹ cao ráo kia, trong lòng rung động ầm ập.

“Vô Song, thành thân cùng tỷ tỷ không tốt sao? Ta yêu chàng như vậy, chắc chắn sẽ đem những thứ tốt nhất trên đời này cho chàng, khiến chàng trở thành người hạnh phúc nhất! Chỉ cần chàng nguyện ý, sau này ta bất luận cái gì tất cả đều nghe theo chàng, ngoan ngoãn ở bên cạnh chàng nhìn chàng là được rồi!”

“Vô Song, cùng tỷ tỷ thành thân a! Tỷ tỷ biết Vô Song trách ta hại chết cha mẹ, chính là ta cũng là không có cách nào khác! Ai bảo bọn họ tìm mọi cách ngăn cản ta, không cho ta và chàng ở cùng một chỗ.”

“Vô Song, ta yêu chàng như vậy, toàn tâm toàn ý. Ta biết chàng thích Tổng Ngâm Tuyết, nếu không thì như vậy đi? Chỉ cần chàng chịu thật tình thành thân với ta, ta cam đoan cho nàng ta giải dược, cả đời cũng không thương tổn nàng ta nữa, hơn nữa thân phận của nàng, cũng không nói nữa chữ với Tổng Vũ Thiên! Còn có Vô Song, chàng không phải muốn hỏi ta tại sao phải giúp đỡ Tổng Vũ Thiên làm việc đấy sao? Chỉ cần chàng đáp ứng giao dịch giữa chúng ta rồi, hết thảy chuyện này, ta sẽ nói cho chàng biết! Chàng cảm thấy thế nào?”

Vân Độc Nhất thành khẩn nói điều kiện với Vô Song, lòng tràn đầy vui sướng cho là hắn sẽ đáp ứng, thậm chí có chút cànghĩ càng kích động bước về phía trước.

Vô Song nghe nàng nói mấy lời này, liền trầm mặc, trong lòng không ngừng mâu thuẫn giãy dụa. Trong lòng hắn, hắn trăm ngàn lần không muốn có một chút quan hệ nào với Vân Độc Nhất, nếu như có thể, lúc này hắn thật muốn lập tức phát tay áo rời đi! Chính là nếu hắn đi, Tuyết Nhi làm sao bây giờ? Tuyết Nhi của hắn, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Cho nên bất luận như thế nào, hắn cũng không thể đi. Vân Độc Nhất lúc này, vừa thấy Vô Song không tỏ vẻ từ chối, trong lòng tràn đầy vui mừng cho là hắn chấp nhận, hắn đã đáp ứng! Vì vậy nàng bắt đầu có chút không khống chế nổi tâm tình chính mình, tiến lên từ sau ôm lấy Vô Song, gắt gao, không chịu buông tay.

“Vô Song, Vô Song, rốt cuộc ta đã ôm được chàng, Vô Song!” Kích động gọi, trong lòng cực kỳ sung sướng.

Thấy vậy, Vô Song xanh mặt, mạnh mẽ chán ghét đẩy nàng ra, lực đạo hơi lớn làm cho nàng lùi lại mấy bước.

“Cút cho ta!”

Mặt lạnh lùng, phần nộ cực độ gào thét, Vô Song giờ phút này, một tay chỉ vào cửa ra vào, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng quỷ mị như Tu La.

“Người!” Chưa từng bị người khác ghét bỏ vũ nhục như vậy, Vân Độc Nhất lúc này mặt tràn đầy vẻ tức giận, trên dung nhan diễm lệ là sự âm trầm dọa người.

“Vô Song, chàng sẽ hối hận! Ta thương lượng với chàng, chẳng qua là cho chàng cái bậc thang xuống, không phải thật sự cầu chàng! Cho nên ngày mai, mặc kệ chàng đáp ứng? Hay là không đáp ứng? Chỉ cần chàng không muốn Tổng Ngâm Tuyết chết, như vậy cái hỉ đường này, chàng nhất định phải bái rồi! Ha ha ——”

Âm hiểm cười nhìn Vô Song một chút, cuối cùng khiêu khích mà nói!Sau khi Vân Độc Nhất hung hăng trừng mắt liếc hắn, hất một ống tay áo lên, tiếp đó nhấc chân phóng ra, mạnh mẽ lớn tiếng đẩy cửa đi xa, chỉ để lại một mình Vô Song, lẳng lặng , hai mắt nhìn phía trước, vẻ mặt đăm chiêu.

Tron phòng thuốc, lạnh lùng đối chiến, mà lúc này trong sương phòng, lại lạnh như băng. Vào nửa đêm, lúc hàn khí nặng nhất, người ngọc trên giường, không khỏi ôm chăn, gắt gao cuộn cong thân thể lại, toàn thân cao thấp đều chảy một tầng mồ hôi hơi mỏng.

“Lạnh quá. Đau quá.” Lời nói, dứt quãng vang lên, vô cùng yếu ớt. Ngữ điệu nặng nề cắn ra từng chữ.

“Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết!” Vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vô lực của nàng lúc này, trong nội tâm Minh Tịnh đau nhức một hồi, không khỏi vươn tay kéo nàng vào lòng.

Hắn, rốt cuộc đã ôm được thân thể mà mình nhớ nhung như điên trong vòng ba tháng này!

Cái thân thể này, tuy hắn đã từng trông thấy nhiều lần, đã từng ôm chầm nhiều lần. Nhưng chưa bao giờ giống như lúc này, mang theo thương tiếc, mang theo ý nghĩ yêu thương như vậy!

Hắn trước kia, xem không hiểu nàng, nhìn không thấu nàng? Kỳ thật, thật sự xem không hiểu? Nhìn không thấu sao? Chỉ sợ chưa hẳn a!

Thông minh như Minh Tịnh, phúc hắc như Minh Tịnh, nếu quả thật muốn nhìn thấu một người, chỉ sợ cũng không phải việc gì khó a? Chỉ tiếc chính là, hắn không vào một thời gian chính xác, dùng phương thức chính xác, đối đãi một người chính xác.

Cho tới nay, hắn đều khư khư giữ ấn tượng ban đầu, không phải hắn xem không hiểu, mà là hắn căn bản không có xem!

Hắn đọc đoán phong bế lòng mình, che mắt mình lại, hiểu theo cách hắn muốn hiểu, nghĩ theo cách hắn muốn nghĩ, thẳng đến một khắc cuối cùng, thân ảnh tươi mát tuyệt mỹ trên vách núi, rơi rụng giữa không trung, kinh tâm động phách, thẳng tắp đánh thức linh hồn hắn, đánh thức thật sâu.

“Ngâm Tuyết.” Nắm thật chặt cánh tay nàng, khiến cho thân thể càng thêm tới gần nhau hơn, muốn dùng cách này đến ôn nhu an ủi thân thể lạnh như băng, giảm bớt sự thống khổ của nàng.

“Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết. . . .” Trong miệng, không ngừng trầm giọng nỉ non, chưa có lần nào như bây giờ, hần tùy ý phóng túng tình cảm của mình như thế, thì thầm nói cho nàng sự nhung nhớ của bản thân.

Trong ngực, cảm giác được rõ ràng nàng đang run rẩy, nhưng mà giống như kiệt lực ẩn nhẫn, Minh Tịnh lúc này, không khỏi cười vô lực, cảm giác cay đắng, không khỏi khuếch tán trong lòng hần.

Trong vô thức, nàng vẫn ẩn nhẫn chính mình như vậy! Ngâm Tuyết, rốt cuộc trong lòng nàng, có bao nhiêu khổ sở?

Chậm rãi, dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt nàng, tiện đà đi xuống phía dưới, đi vào hai cánh môi tái nhợt, nhẹ nhàng, chậm rãi xẹt qua dọc theo đường cong mềm mại.

Nàng biết không, Ngâm Tuyết? Đôi môi yêu kiều này, đã từng khiến ta khát vọng chạm vào cỡ nào sao? Chỉ là, ta không dám. Bởi vì ta vẫn nhớ một lần, khi xúc động qua đi, là ánh mắt phẫn nộ của nàng. Nàng bảo ta không được có lần tiếp theo, cho nên từ đó về sau, ta liền khắc chế không dám hôn nàng. Trong nội tâm Minh Tịnh, chậm rãi hiện lên từng ly từng tý lúc hai người bọn họ ở chung, phân cao thấp, tranh đấu, tính toán lẫn nhau, phức hắc với nhau. Đột nhiên phát hiện, hai người bọn họ, vốn là như thế, quả thực phù hợp như tri kỷ.

“Ngâm Tuyết, ta sẽ không để cho nàng có chuyện gì, nhất định sẽ không để cho nàng có chuyện.” Nhẹ nhàng, trầm giọng nói, chậm rãi nâng bàn tay lạnh buốt của nàng lên Minh Tịnh đặt nó ở trên mặt, không ngừng giữ ấm.

“Cha. Cha.” Tựa hồ cảm nhận được một tia ấm áp, người ngọc giờ phút này nhú mày, miệng khe khẽ bặm.

“Cha, Tuyết Nhi đã thề, kiếp này những người làm tổn thương ta, ta chắc chắn một tên cũng không chừa.” Lời nói kiên định, mang theo nghiêm túc, chậm rãi từ trong miệng nàng phát ra.

Nghe vậy, Minh Tịnh dừng lại, không rõ nàng vì sao lúc này nàng lại nói chuyện này? Bất quá tuy không rõ, nhưng nghe ngữ khí thê lương, lạnh lùng hung ác của nàng, lòng của hần, không khỏi gắt gao co rút lại.

Đây mới là nàng, mới là diện mục đích thực nàng không muốn người khác biết! Thì ra đúng là, thâm trầm như vậy. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt thống khổ cố gắng áp chế, trái tim Minh Tịnh tan nát, vỡ thành từng mảnh từng mảnh, rốt cuộc không thể tìm đầy đủ trở về.

“Ngâm Tuyết, nàng chờ một chút, chờ ta dẫn độc cho nàng, chỉ cần dẫn độc, nàng sẽ không đau đớn nữa.” Ánh mắt, chậm rãi rơi vào cổ tay trắng nõn mềm mại, cuối cùng sau khi cúi đầu, Minh Tịnh thầm quyết định.

120. Q.2 - Chương 24: Dẫn Độc(2).

Minh Tịnh thầm hạ quyết định, hần nhẹ nhàng nâng tay nàng, che chở, ôn nhu nắm trong tay, sau đó nhẹ nhàng chậm rãi để nàng nằm ngang, đứng dậy nhìn.

“Tuyết Nhi.”

Bất tri bất giác, xưng hô đã từ “Ngâm Tuyết” chuyển biến thành “Tuyết Nhi”, giờ phút này trong nội tâm Minh Tịnh, có những cảm xúc rất mãnh liệt!

Khát vọng thân mật, khát vọng tiếp cận, mặc dù biết, hần còn chưa chiếm được tình yêu của nàng, nhưng tối thiểu với cách gọi này, hần có thể tìm được sự an ủi tâm lý.

“Tuyết Nhi.” Đứng lên, hai mắt nhìn thẳng, trong đôi mắt thâm thúy như ánh sao là một mảnh thâm tình.

Bất giác, hần si ngốc nhìn nàng hồi lâu, Minh Tịnh thu hồi ánh mắt, cuối cùng hần nhẹ nhàng cúi người, đem đôi môi mỏng tuấn mỹ xinh đẹp chậm rãi chạm vào đôi môi tái nhợt, nhưng mà vẫn ngọt ngào như trước của nàng.

Ý thức, khi vừa tiếp xúc với hai phiến môi xinh đẹp mềm mại kia thì lập tức tan rã không thể tự kiềm chế!

Minh Tịnh hôn Tống Ngâm Tuyết, không ngừng ở trên hai mảnh kiêu môi mút vào, bao phủ, triển miên đốt lửa, dẫn tới trong lòng từng đợt rung động.

Thân thể, tựa hồ có một dòng điện xẹt qua, trong nháy mắt nhanh chóng tràn ngập, mang theo một tia tê dại, mang theo một tia run rẩy, vây quanh toàn thân, thật lâu cũng không tiêu tan.

Minh Tịnh cẩn thận phủ lên cánh môi, ôn nhu từng chút từng chút nhắm nháp sự ngọt ngào.

Làn da cùng làn da tiếp xúc, mặc dù làm hần vạn phần trầm mê, nhưng hần thủy chung cũng không tăng thêm lực đạo.

Bởi vì nàng, giờ phút này không chịu đựng nổi quá nhiều mãnh liệt, chịu không nổi sự nhiệt tình quá mức của hần, cho nên hiện tại, hần chỉ có thể thả chậm tốc độ, nhẹ nhàng, ôn nhu chậm rãi trần trọc.

Thật sự rất ngọt! Ngọt đến thấm thẳm vào trong lòng của hần!

Minh Tịnh lúc này, bảo trì cái tư thế cúi thấp này, trong triển miên, nhẹ nhàng cạy mở hàm răng nàng. Thuận lợi tiến vào, cũng không có cuồng dã cướp đoạt, mà ôn nhu, dùng đầu lưỡi từng tắc từng tắc đảo qua mỗi một chỗ, mút vào sự ngọt ngào mê người của nàng, không khỏi khiến hần mơ màng vô hạn.

“Ừ” Vô thức, nàng than nhẹ một tiếng, không biết là bởi vì đau đớn trên người, hay là vì sự xáo trộn nhẹ nhàng trong cơ thể.

Trong cổ, tựa hồ có một cái gì đó tiến nhập, thoải mái, ấm áp. Trong hôn mê, Tống Ngâm Tuyết hơi mở mắt, đập vào mắt nàng, chính là gương mặt tuấn mỹ ân cần của Minh Tịnh.

“Minh.”

Lời muốn nói chính là Minh Tịnh, chính là cái chữ ” Tịnh ” kia, thủy chung lại vô lực không thể nói ra.

“Tuyết Nhi, ăn đi, đây là đan dược Vô Song cho. Sau khi ăn, nàng cũng không đau đớn như vậy nữa.” Giọng nói nhẹ nhàng, ôn nhu, vang lên bên tai, mang theo một sự an ủi đầy mê hoặc.

Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, thuận theo chậm rãi nhắm mắt lại, trước khi lâm vào hôn mê lần nữa, đáy lòng có một ý nghĩ nho nhỏ, thì thầm nói: Minh Tịnh, vì cái gì sau mỗi một lần thống khổ mở mắt ra, người đầu tiên ta nhìn thấy, luôn là người.

Toàn bộ ý thức lâm vào hôn mê, không còn rõ ràng. Sau khi ăn vào viên thuốc Minh Tịnh bón, thân thể Tống Ngâm Tuyết mặc dù không lạnh như trước, nhưng mồ hôi vẫn chảy ra không ngừng.

“Ca ca, ca ca.”

Trong hôn mê, không ngừng nỉ non hai chữ này, Minh Tịnh khó hiểu nhìn, trong lòng kinh ngạc.

Ca ca? Ca ca của ai?

“Ca ca, Ngâm Tuyết sẽ bảo vệ, nhất định sẽ bảo vệ huynh.”Sau khi nói một câu rõ ràng, nàng liền chìm vào hôn mê.

Nghe vậy, trong mắt Minh Tịnh là sự đau đớn sâu đậm, không ngừng nắm thật chặt bàn tay thon dài xinh đẹp, lẩm bẩm nói: “Tuyết Nhi, mặc kệ nàng phải bảo vệ ai. Trong lòng ta, người ta muốn bảo vệ, chính là nàng.”

Tiếng nói vừa rơi xuống, Minh Tịnh chậm rãi giơ tay lên, ngón tay dùng sức đâm trên mu bàn tay trắng hồng của nàng, chậm rãi mở ra một vết rách.

Máu, lập tức chảy ra, sáng lạng chói mắt, hỗn hợp tươi mát đỏ sậm đập vào mắt. Minh Tịnh thấy vậy, rất nhanh liền vẽ một cái ở trong lòng bàn tay của mình, khi dòng máu đỏ tươi phun ra thì mạnh mẽ chụp lên mu bàn tay của Ngâm Tuyết, sau đó đè khí vận công, chậm rãi, bắt đầu dẫn độ.

Cảm giác được máu trong cơ thể mình đang sôi trào, tuần hoàn mà chảy tập trung vào một điểm, sau đó chảy đến chỗ giao nhau, Minh Tịnh dùng sức, dẫn độc tố, dần dần chuyển qua trên người mình.

Máu của khế ước chủ cùng người chịu khế ước, dung hợp lẫn nhau, cũng không bài xích, cho nên dẫn độc cũng không xuất hiện quá nhiều phiền toái.

Khi Minh Tịnh cảm giác mình thân thể dần dần lạnh đi, thân thể nàng lại dần dần trở nên ấm áp thì bên môi giương lên một nụ cười vui vẻ. Tuyết Nhi, ta nói rồi ta nhất định sẽ bảo vệ nàng, cho nên ta đã làm được, làm được rồi.

Chậm rãi thu hồi nội tức, không để ý tới lòng bàn tay mình vẫn đang chảy máu, Minh Tịnh nhu hòa, cẩn thận xử lý băng bó miệng vết thương của nàng, thần sắc nghiêm túc, biểu lộ chuyên chú.

Thân thể, mơ hồ phát lạnh, trận trận đau đớn cùng khó chịu cũng bộc phát theo, khó có thể chịu được, không thể chịu đựng được.

Tuyết Nhi, chẳng lẽ tra tấn thống khổ như vậy, thân thể nhỏ nhỏ của nàng vẫn một mực thừa nhận đây sao? Ông trời ơi, làm sao nàng lại cứng cỏi như vậy, ý chí kiên định như vậy, có được sự nhẫn nại mà một thiếu nữ cao quý không bao giờ có! Tuyết Nhi, Tuyết Nhi của ta.

Trái tim, hung hăng liều mạng co rút, mang theo đau đớn, mang theo thương tiếc.

Thân thể của mình càng ngày càng rét lạnh, mà khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng đã chậm rãi không còn tái nhợt, mà chuyển biến thành một loại hồng nhuận dần dần khôi phục sắc máu, trong mắt Minh Tịnh tràn đầy vui sướng, nhẹ nhàng sửa sang chấn mền cho nàng.

“Tuyết Nhi.” Rét lạnh cùng đau đớn ùn ùn đánh úp lại, Minh Tịnh chặn máu trong lòng bàn tay lại, tiếp đó cầm chặt tay nàng, chậm rãi nằm lên giường, hai mắt chăm chú nhìn.

Người tốt đẹp như vậy, bộ dáng động lòng người như vậy, vì sao hẳn lại một mực bị sự vô đoán của mình che mắt, không kịp thời nhìn ra?

Nếu như hẳn có thể nhìn thẳng vào lòng mình, thản nhiên chấp nhận tình cảm của mình, có lẽ hiện tại, hết thảy đều đã thay đổi.

Tuy hẳn không thể khẳng định hẳn nhất định là người cùng nàng sống vai tươi cười, nhưng tối thiểu nhất, hẳn sẽ cố gắng tranh thủ, liều mạng tranh thủ, cho dù phải trả một cái giá lớn bằng tánh mạng.

Thừa nhận sự đau đớn, nỗi lòng chậm rãi tại mơ hồ, tầm mắt cũng không khỏi có chút mơ màng theo, nhưng mà không biết tại sao, chính là cho dù dưới sự thống khổ lạnh lẽo áp bách như vậy, thần trí của hẳn, lại rõ ràng như cũ, rõ ràng để ý từng sự thay đổi của nàng, vì nàng mà rung động.

“Tuyết Nhi, ta không hối hận dẫn độc thay nàng, mặc kệ bao nhiêu lần, cũng sẽ không hối hận. Ta nói rồi ta sẽ bảo vệ nàng, một đời một kiếp bảo vệ nàng! Tuy giờ phút này, ta cũng cũng không thể ở bên nàng đến một đời một kiếp, nhưng lòng của ta, sẽ vĩnh viễn lo lắng cho nàng, vĩnh viễn, vĩnh viễn.”

Lời nói nhẹ nhàng, thấp giọng trầm trầm, chậm rãi chạm tay nàng để trên mặt mình, trong mắt Minh Tịnh tràn đầy thâm tình cùng hối tiếc, cuối cùng khi ý thức dần dần tan rã thì trầm thấp học ra một câu, “Tuyết Nhi, phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc. Tuy ta thừa nhận ta không thích Văn Vô Song, ích kỷ chỉ muốn một mình ở bên cạnh nàng, chính là hôm nay, chỉ cần nàng có thể hạnh phúc, ta nguyện ý buông tay, nguyện ý thành toàn, buông tay chúc nàng hạnh phúc, thành toàn tình yêu trong lòng nàng.”

Minh Tịnh nói những lời cuối cùng thật dịu dàng, một khắc khi bóng tối dần dần tập kích, chậm rãi nhắm mắt lại kia, khóe mắt hẳn mơ hồ có giọt nước trong suốt.

Trong màn đêm đen, tại một căn phòng u ám, có hai thân ảnh tuyệt mỹ, một cái nằm ở trên giường, một cái cúi thấp bên giường, hai bàn tay đan vào nhau, dựa vào mặt nhau.

Bên tai, tựa hồ có một giọng nói đang không ngừng thì thầm, “Tuyết Nhi, phải hạnh phúc, Tuyết Nhi của ta, nhất định phải hạnh phúc.”

Là ai? Là ai đang nói chuyện vậy? Quen thuộc, thân thiết, mặc dù thanh âm trầm thấp, nhưng mà ấm áp, bao quanh lòng nàng.

Cảm giác, giống như là thời điểm lần đầu tiên xuyên không mà đến, trong đầu có quá nhiều bất an, quá nhiều sợ hãi khi rơi vào một nơi hoàn toàn xa lạ, khi nghe được cái giọng nói quen thuộc này, trong sự ấm áp, nàng dần dần tỉnh dậy, mở to mắt, dần dần ngênh đón ánh sáng mặt trời.

Tay bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích, tựa hồ như bị ai nắm. Quay đầu, muốn xem, sau một khắc thấy được khuôn mặt tuấn dật của Minh Tịnh, không có gì ngoài vẻ trầm tĩnh ngày thường, an tĩnh như vậy, mềm nhẹ như vậy, tươi mát không chút phòng vệ thoáng cái tiến nhập vào trong lòng nàng, ở đó, lặng lẽ nở ra một đóa hoa.

Minh Tịnh. Vì cái gì mỗi lần ta thống khổ tỉnh lại, luôn trông thấy ngươi? Lần đầu tiên sau khi xuyên không cũng vậy, mà hôm nay cũng thế.

Khuôn mặt trầm tĩnh đang say ngủ, yên ắng thâm tình, bên môi là một nụ cười nhân nhật hạnh phúc. Trông thấy hần như vậy, Tống Ngâm Tuyết động dậy thân thể, muốn đứng dậy.

Thân thể ấm áp, không hề đau đớn rét lạnh giống như ngày hôm qua, nội tức cũng hồi phục xong, lúc này đang thông suốt chạy khắp cơ thể.

Trước mắt, có một loại thư thái cùng sáng khoái chưa bao giờ có, giờ phút này đang tinh tường nói cho Tống Ngâm Tuyết, độc nàng trúng, đã được giải.

Độc giải? Làm sao mà giải được? Chính hôm qua nàng rõ ràng nghe Vân Độc Nhất nói loại độc này.

Chẳng lẽ là Vô Song ——

Trong nội tâm, hơi kinh hãi, lập tức muốn nhắc chân lên, nhưng mà vào lúc này, trên mu bàn tay mạnh mẽ đau xót, nàng kêu rên một tiếng, tầm mắt không khỏi nhìn lại.

Bàn tay chính tề, cẩn thận được lụa trắng bao lại, gắt gao giữ trong tay Minh Tịnh. Tống Ngâm Tuyết đưa tay nhẹ nhàng kéo ra, định rời đi, chính là phát hiện lực đạo của hần rất lớn, cũng không phải đơn giản là có thể kéo ra.

” Minh Tịnh. ” Cau mày, trầm giọng gọi, muốn đánh thức hần. Nhưng nàng phát hiện có gọi ra sao, hần đều tựa hồ không có phản ứng, chỉ thẳng tắp nắm tay của nàng, không chịu buông ra.

” Minh Tịnh. ” Tay kia đưa qua, nhẹ nhàng muốn đẩy tay của hần ra, nhưng khi đầu ngón tay cùng làn da đụng vào thì nàng mãnh liệt thu trở về.

” Minh Tịnh!” Tựa hồ phát hiện có một chút không bình thường, Tống Ngâm Tuyết vội vàng lấy tay thử nhiệt độ thân thể của hần, sau đó tầm mắt cũng không nhìn được rơi xuống trên gương tuấn dật tái nhợt mặt của hần lần nữa.

Thật lạnh! Thật tái nhợt!

Nguyên bản, bởi vì bàn tay mình bị thương được băng gạc bao lại, không thể phát giác được sự lạnh lẽo trên tay hần. Còn nữa, tuy vừa rồi nàng cũng đã biết hần sắc mặt có chút tái nhợt, chính là nàng lại vô đoán cho là hần đơn thuần chỉ mệt nhọc quá độ mà thôi.

Minh Tịnh, hần trúng độc? Trúng thứ độc giống nàng ngày hôm qua! Chính là tại sao vậy chứ? Không phải Vân Độc Nhất rõ ràng đã nói qua, loại độc chất này đối với nam tử, căn bản sẽ không có tác dụng sao? Nhưng vì cái gì Minh Tịnh còn có thể.

Trong mắt, sóng ngầm lưu chuyển, Tống Ngâm Tuyết nhìn Minh Tịnh lúc này, trong nội tâm có chút quái dị, có chút khó hiểu. Nàng khó hiểu đương nhiên là vì việc hần trúng độc, mà quái dị, thì chính bản thân nàng cũng không thể nói rõ ràng.

Minh Tịnh, lúc nàng còn chưa có được trí nhớ của Nhữ Dương quận chúa, nàng vẫn một mực đề phòng vì nhìn không thấu, đối với hần, tình cảm của nàng rất phức tạp .

Trên cái thế giới này, người có thể mang cho nàng cảm giác ấm áp không nhiều lắm, trong lòng của nàng, kỳ thật có bóng dáng của hắn. Tuy nhiên cái bóng này rất mờ nhạt, đến mức làm cho người ta bắt giác xem nhẹ, chính là một khi lòng nàng xúc động thì cảm giác ôn nhu ấm áp kia, sẽ vọt ra như thủy triều.

Tại sao lại trúng độc? Tổng Ngâm Tuyết khó hiểu. Vì cái gì rõ ràng độc của mình được giải, mà hắn lại tựa ở bên giường, một mình thừa nhận nỗi khổ bị sự lạnh lẽo bức bách?

Dùng sức rút tay của mình ra, muốn xuống giường xem xét. Tuy nhiên khi nàng rút toàn bộ bàn tay bị nắm chặt ra, Tổng Ngâm Tuyết bị một mảnh đồ sậm trên lụa trắng đập vào mắt, thì nàng kinh hãi chấn động đến đau đớn.

“Chẳng lẽ!” Vẻ mặt kinh nghi, rất nhanh đưa tay mở bàn tay của Minh Tịnh ra, chỉ thấy cái lòng bàn tay nguyên bản thon dài đẹp mắt kia, giờ phút này thành linh xuất hiện một miệng vết thương dữ tợn, bên ngoài da thịt là vết máu đỏ sẫm đã khô cạn.

“Minh Tịnh. . . .” Sắc mặt, trong nháy mắt trở nên tái nhợt, không thể tin trọn mắt lên, Tổng Ngâm Tuyết lúc này, môi run run, cứ như vậy ngơ ngác đứng nhìn, thân thể cứng ngắc không nhúc nhích.

Tất cả mọi chuyện vào sát na chứng kiến miệng vết thương trong lòng bàn tay của Minh Tịnh thì đều trở nên sáng tỏ! Thông minh như Tổng Ngâm Tuyết, khi tất cả dấu hiệu đều quy tụ về cùng một chỗ, thì làm sao có thể không đoán ra được chân tướng?

Chân tướng? Chân tướng! Chân tướng chính là Minh Tịnh vào lúc nàng độc phát, vụng trộm dùng thân thể của mình dẫn độc vì nàng, giải nỗi thống khổ của nàng.

Hắn dẫn độc vì nàng? Vì cái gì! Hắn không muốn sống nữa sao? Chẳng lẽ hắn không biết kết quả của việc dẫn độc nhập thân sao?

Không! Hắn nhất định biết! Người phúc hắc, gian trá như hắn, trong lòng của hắn, làm sao có thể không biết kết quả như vậy? Chính là vì cái gì hắn rõ ràng biết rõ hết thảy, lại còn cố ý làm như vậy? Tổng Ngâm Tuyết mê mang.

” Tuyết Nhi của ta, nhất định phải hạnh phúc. Tuy ta thừa nhận ta không thích Vân Vô Song, ích kỷ chỉ muốn một mình ở bên cạnh nàng, chính là hôm nay, chỉ cần nàng có thể hạnh phúc, ta nguyện ý buông tay, nguyện ý thành toàn, buông tay giúp nàng hạnh phúc, thành toàn tình yêu trong lòng nàng.”

Trong đầu, lúc đó vang lên lời nói nghe được trong mơ hồ ngày hôm qua, trong sát na, trái tim hung hăng lên, không dám tin.

” Minh Tịnh, người, người.”

Ánh mắt phức tạp, không khỏi quăng đến con người tuấn kiệt trên giường, tuy lúc này đã lâm vào hôn mê, nhưng vẫn tuấn mỹ phi phàm như cũ.

Minh Tịnh, người là Minh Tịnh, Minh Tịnh giỏi tính toán a! Làm sao người lại vì ta, mà dứt khoát lựa chọn buông tha cho tánh mạng? Đây là người sao? Là người thật sao.

Trong mắt, mơ hồ có một loại cảm xúc không biết tên chảy xuôi, trong lòng, có một ý thức khác lạ đang lan tràn. Lúc này, khi nội tâm Tổng Ngâm Tuyết kịch chiến, thì cách đó không xa truyền đến tiếng kèn trống huyền ảo vui mừng của hôn lễ.

121. Q.2 - Chương 25: Phản Kích

Trong Ngũ độc cốc tràn ngập tiếng kèn trống huyền ảo vui vẻ, Vân Độc Nhất một thân mũ phượng khăn quàng vai đồ thắm xinh đẹp, tự thấy mình vô cùng diễm lệ đứng trước cửa phòng thuốc, nở nụ cười.

“Vô Song. . . .” Nhấc chân bước vào cửa, trong tay cầm hỉ bào chú rể, Vân Độc Nhất chậm rãi tới gần Vô Song, ôn nhu vô cùng.

“Vô Song, nên thay quần áo”

Chậm rãi mở hỉ bào chú rể ra, xoay qua xoay lại trước mặt vài cái úm vào Vô Song, Vân Độc Nhất miệng cười tươi rói: “Vô Song, chàng xem tay nghề của ta thật đúng là không tệ! Chỉ bằng cảm giác, đã có thể làm cái hỉ bào này vừa vặn tám chín phần! Chàng xem, có thích hay không?”

“Lấy ra!” Vừa thấy Vân Độc Nhất như thế, Vô Song lạnh lùng cau mày, oán hận mà nói.

Nghe vậy, trên gương mặt diêm lệ của Vân Độc Nhất không khỏi hiện lên một chút lo lắng, bắt quá đơn giản là hôm nay tâm tình nàng rất tốt, cho nên cũng không so đo.

“Không cần phải như vậy, Vô Song. Hôm nay là ngày vui của chúng ta, phải thật vui vẻ mới đúng! Nếu không, sẽ hỏng mất không khí vui mừng!”

Khuôn mặt tươi cười dịu dàng tiến lên an ủi, Vân Độc Nhất đưa tay ngăn hấn lại, nhẹ nhàng mà nói: “Vô Song, ngoan nào! Nhanh thay quần áo a, bằng không trễ giờ lành là diêm xấu đó!”

Vân Độc Nhất chậm rãi kiễng chân, muốn đem hỉ bào để lên trên người Vô Song, ai ngờ vừa thấy như thế, Vô Song chợt xoay người đẩy nàng ra, giọng nói lạnh lùng đông cứng: “Cút!”

Một lần nữa bị đẩy lui về phía sau mấy bước, Vân Độc Nhất ổn định cước bộ của mình, vẻ mặt tràn ngập lửa giận trừng mắt. Chính là cuối cùng vì lo lắng bỏ lỡ giờ tốt hôm nay, nàng đè nén sự tức giận trong lòng, liền tiếp hít sâu mấy cái.

“Vô Song, đừng náo loạn! Tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ chàng mặc hỉ bào báỉ đường nữa thôi!” Nắm thật chặt y phục trong tay, Vân Độc Nhất nói, tiếp đó cất bước tiến lên lần nữa.

“Roạt ——” một tiếng gấm rách vang lên, Vô Song thấy Vân Độc Nhất cầm hỉ bào tiến lại lần nữa, mặt lạnh không nói một câu, cầm áo qua, lấy tay xé rách.

“Người đừng hy vọng, ta không bao giờ thành thân với người đâu!” Lạnh lùng ném hỉ bào rách nát trên mặt đất, hai mắt Vô Song nhìn Vân Độc Nhất, trong mắt tràn ngập chán ghét cùng căm hận.

“Chàng! Chàng ——” thấy vậy, Vân Độc Nhất thịnh nộ, dưới ngọn lửa giận điên cuồng cổ vũ. Nàng gương mặt trừng Vô Song, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vân Vô Song, chàng thật quá đáng! Chẳng lẽ chàng không muốn cứu Tống Ngâm Tuyết, muốn trở mặt nhìn nàng ta đi chịu chết sao?”

Uy hiếp, hung dữ nói, hai tay Vân Độc Nhất nắm chặt, vẻ mặt hiện lên diêm báo trước khi nổi bão.

Thấy vậy, Vô Song chậm rãi nở nụ cười, cười tự nhiên như mây trôi nước chảy.” Vân Độc Nhất, người nghĩ rằng ta thật sự không tìm được cách người nuôi con chồn độc sao?”

“Hả? Chàng giải được sao?” Nhíu mày, vẻ mặt căm hận, Vân Độc Nhất hung ác nheo mắt lại, khiêu khích nói.

“Đương nhiên! Tuy ta không thể không thừa nhận người dụng độc inh, nhưng mà ta cũng không phải là kẻ nguốc! Đã không nói cho ta quá trình nuôi con chồn, ta chỉ còn cách tự mình tìm lấy!”

“Tự mình tìm? Làm sao được, chẳng lẽ chàng uống máu con chồn sao?” Vân Độc Nhất nghe Vô Song nói xong, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn hấn, không thể tin nổi.

“Đúng a! Hừ! Quả không hổ là con chồn do Vân Độc Nhất nuôi, ngay cả việc muốn bắt nó lại, so với bắt con chồn bình thường cũng khó khăn hơn nhiều!” Vươn tay chậm rãi mở lòng bàn tay của mình ra, Vô Song cười lạnh nhạt nói, “Máu con chồn, xác thực có ghi chép trình tự độc vật mà nó ăn thường ngày. Chỉ cần ta nếm một chút, liền có thể biết hết trình tự!”

“Chàng điên rồi!” Vừa nghe giờ phút này Vô Song nói như vậy, sắc mặt Vân Độc Nhất kinh hãi, không khỏi gằm nhẹ nói: “Vô Song, chẳng lẽ chàng không biết máu con chồn này mặc dù vô hại đối với nam tử, nhưng chỉ giới hạn tiếp xúc làn da thôi, nếu như trực tiếp hòa tan trong cơ thể mà nói..., độc tính liền tồn tại!”

Mạnh mẽ trừng mắt, có sự đau lòng có bi phần, Vân Độc Nhất lúc này nhìn vết thương Vô Song dựng thẳng trước mặt mình thì môi nàng sít sao cắn chặt lại.

“Vân Độc Nhất, ta biết máu chồn có độc, nhưng mà ta thà rằng chính mình trúng độc, cũng sẽ không tùy ý để người bài bố điều khiển! Người không cần lo lắng cho ta, độc chồn này hôm nay ta đã tìm được, hiện tại cũng chỉ đợi luyện chế hoàn thành, là dùng giải độc được rồi!”

Lời Vô Song nói, lạnh lùng mang theo hung ác, có sự quyết tuyệt từ nay về sau không muốn tiếp tục liên quan nữa! Nghe vậy, sắc mặt Vân Độc Nhất không khỏi biến đổi lại biến đổi, cuối cùng biến thành nổi giận mà tái nhợt.

“Ha ha! Ha ha ha ha!” Ngửa đầu cười điên dại một hồi, chống lại hai con ngươi của Vô Song, Vân Độc Nhất mỉa mai tà ác nói: “Không tệ, đúng là thật không tệ! Thật không hổ là đệ đệ cực kỳ có thiên phú của ta, lại có thể nghĩ đến biện pháp như thế? Bội phục! Thật sự bội phục!”

Bất quá đệ đệ, tuy ta rất bội phục phần tinh thần này của chàng, cũng rất ghen ghét mối tình si chàng dành cho Tống Ngâm Tuyết! Nhưng mà có một việc, ta muốn nói cho chàng biết: chàng cho rằng mình đã tìm được phương pháp giải độc rồi sao? Chàng cho rằng từ nay về sau có thể thật sự thoát khỏi ta sao? Ha ha, ta cho chàng biết, không thể nào!”

“Ta không ngại thẳng thắn nói cho chàng biết, chàng dùng loại phương pháp này để giải độc là không sai! Nhưng mà chàng quên mất một chuyện, đó là — thuốc dẫn!”

“Thuốc dẫn?” Cau mày, vẻ mặt Vô Song hoang mang.

Thấy vậy, Vân Độc Nhất cười lạnh: “Đúng vậy a, thuốc dẫn! Dùng Tuyết Liên làm thuốc dẫn!”

Thẳng thắn nói cho hẳn thuốc dẫn của độc chồn là cái gì? Giờ phút này, không phải Vân Độc Nhất tự phụ cho rằng Vô Song không luyện được, mà nàng biết rõ trong Ngũ Độc cốc, căn bản không có Tuyết Liên! Cho nên, cho dù Vô Song biết cũng không sao! Bởi vì nếu như đợi cho hẳn đến nơi khác hái được Tuyết Liên, sau đó lại chế thành giải dược, cả một đoạn thời gian chậm trễ này, cũng đủ để Tống Ngâm Tuyết luân hồi tái sinh nhiều lần rồi!

Đắc ý, quyết tuyệt nhìn Vô Song, Vân Độc Nhất lúc này, trên gương mặt diễm lệ hào quang vạn trượng, ngạo mạn ngoan độc không ai bì nổi.

Thấy vậy, Vô Song trở mắt, nhìn chằm chằm vào nàng, đáy lòng, có một loại hồi tiếc cùng thống khổ. Có câu “Lo lắng tất loạn”, thì ra thật sự như thế.

Bỏ quên trọng điểm, hết thấy đều uổng phí! Giờ phút này, hẳn không chỉ không thể cứu được Tống Ngâm Tuyết, mà ngay cả chính hẳn.

“Vô Song, thành thân với ta a! Chàng đã trúng độc, tuy độc tính không nặng, nhưng nếu như không có giải dược, chàng cũng sẽ chết, lại cứu không được người trong lòng của chàng!” Chiếm hết thượng phong, Vân Độc Nhất ngang tàng nói.

Nghe vậy, Vô Song trong tréo nhưng lạnh lùng vừa định mở miệng cự tuyệt, ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói tươi mát thanh lệ, nghiêng ngả, châm chọc cười: “Hắn thà rằng cùng chết với ta, cũng sẽ không đáp ứng thành thân cùng tỷ! Cốc chủ tỷ tỷ, dưới đời này, còn có người bức bách người khác hơn tỷ sao? Chẳng lẽ không ai nói cho tỷ, là của mình, thì nhất định là của mình! Không phải của mình, mình muốn đoạt, cũng đoạt không được sao!”

Vừa dứt lời, một đạo thân ảnh màu trắng từ giữa không trung nhảy xuống, tiêu sái như có như không rơi vào trước cửa, tiếp đó một chân vừa nhấc, mạnh mẽ đập cánh cửa phòng nửa khép ra, vẻ mặt lãnh mị đong đưa cây quạt, mắt hàm chứa ý cười nhìn vào trong phòng.

“Tuyết Nhi!” Vừa thấy được người tới, toàn thân Vô Song không khỏi mạnh mẽ sững sờ, không dám tin mở to hai mắt, thật lâu cũng không phát ra một câu nào.

“Người? Làm sao người lại ở đây!” Nhìn Tống Ngâm Tuyết lúc này, vẻ mặt tươi cười sáng lạng giảo hoạt, Vân Độc Nhất vô cùng khiếp sợ, trong lòng đầy khó hiểu trừng mắt.

“Vì cái gì ta không thể ở đây?” Nhíu mày, mỉm cười châm chọc đảo qua hỉ bào bị ném rơi trên mặt đất, sự tàn khốc xẹt qua trong mắt Tống Ngâm Tuyết, tiếp đó gương khuôn mặt tươi cười trầm ngâm nói.

” Không phải người trúng độc sao? Làm sao còn có thể xuất hiện ở đây?” Nhìn Tống Ngâm Tuyết tinh thần sáng láng, hoàn toàn không giống có bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào, Vân Độc Nhất nhíu chặt lông mày, hai tay nắm chặt.

Làm sao có thể? Điều này không có khả năng! Nàng rõ ràng đã trúng độc chồn, suy yếu sắp chết! Vì sao giờ phút này không hề có giải dược cứu trợ, lại có thể bình yên vô sự đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt cười cười châm chọc? Vì cái gì? Vì cái gì!

Không thể lý giải sự quái dị của nàng lúc này, Vân Độc Nhất mạnh mẽ lạnh mặt xuống, vẻ mặt phòng bị nhìn, ánh sáng nguy hiểm từ trong mắt bắn ra bốn phía.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi cười cười, không khỏi hỏi ngược lại: “Trúng độc thì không thể giải sao? Nếu không như vậy, chẳng phải cả phu quân cũng bị người đoạt chạy mất sao? A, loại mua bán lỗ vốn này, Tống Ngâm Tuyết ta sẽ không bao giờ làm.”

Phong lưu tiêu sái đong đưa cây quạt, thần thái trong mắt bắn ra bốn phía, đối lập với biểu lộ phần nộ của Vân Độc Nhất, tất nhiên là có vẻ xinh đẹp sáng rọi khiến người ta đui mù.

“Cốc chủ tỷ tỷ, tỷ đây là đang bức hôn sao? Bất quá đối phương hình như rất không tình nguyện a? Chắc chắc, nhìn xem, hỉ bào đẹp thế đã bị xé rách ném xuống đất rồi! Xem ra trình độ khiến người ta ghét bỏ của tỷ tỷ, thật đúng là không phải thâm hậu bình thường nha!”

Lúc này cố ý nhắc đến hỉ bào, Tống Ngâm Tuyết chuyên tấn công chỗ đau của người khác, lúc này nói mấy lời thể hiện toàn bộ sở trường nói móc cùng châm chọc của mình.

Nghe vậy, Vân Độc Nhất chịu đựng không nổi đang muốn phát tác, mà đúng lúc, Vô Song bên cạnh phục hồi tinh thần lại, rất nhanh liền nhắc chân tiến lên, một tay kéo lấy nàng.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi của ta, thật là nàng! Thật là nàng rồi!” Ân cần, bao hàm thâm tình mà nói, không khỏi vọng lên bên tai, tựa hồ như nằm mơ mới tỉnh, Vô Song vội vàng một phát bắt được bàn tay thon dài của nàng, nghiêm túc bắt mạch cho nàng.

“Độc thật sự đã giải. Tại sao có thể như vậy?” Không nghĩ ra nguyên nhân gì, cảm thấy chuyện này căn bản không thể tưởng tượng được, Vô Song không khỏi nhíu mày, trầm suy nghĩ. Nhưng mặc kệ nguyên nhân như thế nào, chỉ cần Tuyết Nhi của hắn hiện tại không có việc gì, vậy trái tim hắn coi như cũng yên ổn.

“Tuyết Nhi, thực xin lỗi! Là ta hại nàng chịu khổ.” Xin lỗi đau lòng mà nói, ôm lấy nàng, trên mặt Vô Song tràn đầy niềm vui sướng cùng cảm động khi tưởng mất đi mà lại có được.

“Ngốc à, ta không có trách chàng, là chính ta muốn tới tìm chàng mà.” Vừa thấy Vô Song như thế, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết không khỏi ấm áp, giọng nói bất giác cũng mềm mại lại.

Hai người bọn họ chàng chàng thiếp thiếp, không coi ai ra gì tình ý ngập tràn, mà Vân Độc Nhất bên cạnh thấy vậy, càng nổi trận lôi đình!

Vốn khi nàng thấy Vô Song tiến lên, không hề cố kỵ giẫm lên hỉ bào, trong lòng đã rất khó chịu rồi! Hiện tại, vừa nghe bọn họ nồng nàn thủ thỉ như vậy, lại nhìn động tác ôm ấp của bọn họ, làm sao còn kiềm chế được? Trực tiếp nổi giận quát to một tiếng: “Vân Vô Song! Lân thành thân này người rốt cuộc là bái hay không bái, người chớ quên, cho dù Tống Ngâm Tuyết đã được giải độc, nhưng chất độc trên người của người còn chưa có giải! Nếu người không ngoan ngoãn nghe lời, kết cục, chỉ có một con đường chết!”

Hung dữ trừng mắt, con mắt cũng sắp trừng lồi ra ngoài, Vô Song nghe Vân Độc Nhất uy hiếp như vậy, lạnh nhạt xoay người, trên mặt có nụ cười mỉm tràn đầy hạnh phúc: “ Vân Độc Nhất, cảm ơn người đã nói cho ta biết bí mật về thuốc dẫn. Chính người cũng đã nói mà? Độc của ta cũng không nghiêm trọng, cho nên ta tin rằng cũng còn đủ thời gian đi hái Tuyết Liên !”

Một câu này của Vô Song, trên cơ bản đã thay đổi thế cục hoàn toàn, thoát khỏi khổ cảnh bị động. Thấy vậy, Vân Độc Nhất hận đến không biết trút vào đâu, nàng âm lãnh nghiêm mặt, khóe mắt không tự chủ co

giật, bộ dạng lửa giận đã đến cực hạn.

“Người tới! Bắt xú nha đầu này lại cho ta!”

Nàng biết võ công Tống Ngâm Tuyết cũng không cao, bởi vì ngày đó nàng cũng không cảm nhận được nội tức trong người nàng, cho nên trước mắt, nàng mới có thể không chút cố kỵ nào gọi người tiến lên như vậy.

“Dạ!” Vừa nghe Vân Độc Nhất phân phó, mấy người vốn đang thổi kèn đánh trống âm ỉ bên ngoài lập tức ngừng lại, rút binh khí ra chém tới Tống Ngâm Tuyết.

Thấy vậy, Vô Song lạnh lùng, đang muốn tiến lên ngăn trở, lúc này, Tống Ngâm Tuyết một bả cầm lấy tay của hắn, ra hiệu hắn không nên cử động, sau đó thâm ý nhìn sang Vân Độc Nhất, gấp mặt quạt lại, nhảy vọt ra ngoài.

Cây quạt trong tay tiêu sái vung lên, không lưu tình chút nào đánh về phía mấy người nghe lệnh mà đến, trong khi binh khí giao tranh, tinh quang xẹt qua trong mắt Tống Ngâm Tuyết, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng dị thường.

Chuyển, đỡ, ngăn cản, đánh, đá, cây quạt giấy vừa hung ác vừa chuẩn xác đánh vào trên người mấy tên thủ hạ, khiến bọn họ đầu óc choáng váng, liên tục tháo chạy.

Đá xéo một cái, tiêu sái anh tuấn đập người cuối cùng ra thật xa, thân ảnh Tống Ngâm Tuyết vừa chuyển, quay người một cái xinh đẹp, liếc mắt nhìn Vân Độc Nhất, giương mày, vẻ mặt khiêu khích.

Vân Độc Nhất không nghĩ tới Tống Ngâm Tuyết cư nhiên còn thật sự có tài, tuy nàng không có nội lực, nhưng chiêu thức của nàng, xác thực thần kỳ kỳ càn.

Chiêu thức tinh xảo như vậy, nàng ta từ đâu mà tập được? Hơn nữa vì cái gì những chiêu thức này, lại có vẻ nhìn quen mắt như thế?

Vân Độc Nhất nghĩ không ra là cái gì, cũng không biết là nguyên nhân gì, vì vậy đơn giản không nghĩ nữa lắc lắc đầu, chuyên tâm chống lại Tống Ngâm Tuyết, sắc mặt quyết tuyệt hung ác nói: “Xú nha đầu, còn có chút bản sự này sao? Hừ, bắt quá rất đáng tiếc, bắt luận ngươi có bao nhiêu bản sự, hôm nay ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết!”

Lạnh lùng mà cười, mang theo khí tức tử vong, Vân Độc Nhất giận tái mặt, cước bộ, từ từ đi về phía trước.

“Tuyệt Nhi!” Vừa thấy Vân Độc Nhất muốn đích thân ra tay, Vô Song lo lắng bảo vệ trước mặt Tống Ngâm Tuyết. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười ra hiệu hắn tránh ra, mà Vân Độc Nhất trầm mặc không nói, đôi mắt âm u không khỏi âm trầm thêm ba phần.

“Tuyệt Nhi, ngươi?” Không rõ tại sao Tống Ngâm Tuyết lại tự tin như thế, cũng không hiểu giờ phút này vì sao nàng lại bảo mình tránh ra, Vô Song cảm thấy do dự, trên mặt vụn phần lo lắng.

“Yên tâm đi, đây là phân tranh giữa nữ nhân chúng ta! Cứ để chúng ta tự giải quyết!” Nửa thật nửa đùa trừng mắt nhìn hắn, vươn tay đẩy hắn thối lui qua một bên, sau khi hết thấy đã chuẩn bị xong, Tống Ngâm Tuyết mạnh mẽ quay đầu lại, toàn thân tản mát ra khí thế chưa bao giờ có.

“Cốc chủ tử tử, Ngâm Tuyết luôn luôn điêu ngoa vô thường, không biết nặng nhẹ! Nếu như bất cẩn khiến tỷ bị thương, tỷ cũng đừng trách tội Ngâm Tuyết nha.”

“Xú nha đầu, sắp chết đến nơi còn nói năng ngọt xớt? Ngươi chuẩn bị chịu chết đi!”

Vân Độc Nhất rốt cuộc nhẫn nhịn không được nữa, bị Tống Ngâm Tuyết không ngừng khiêu khích, cơn giận toàn diện bộc phát mạnh mẽ, thân thể xông thẳng về phía trước.

“Được lắm! Ta lại muốn xem xem, tỷ làm sao khiến ta nhận lấy cái chết đây?” Trên mặt Tống Ngâm Tuyết sáng lạng, trong mắt lại ngoan lệ dị thường, nhảy nhẹ một cái, thẳng tắp đối diện với Vân Độc Nhất.

Không dùng nội lực, chỉ dùng chiêu thức, trong lúc đánh nhau, Tống Ngâm Tuyết cũng không phản kích, chỉ lo phòng thủ cẩn mật.

Thấy vậy, không biết Tống Ngâm Tuyết đây là cố ý chơi nàng, trong lòng Vân Độc Nhất cho rằng nàng chỉ có chút năng lực ấy, vì vậy lập tức cười lạnh một tiếng, liên tiếp phát ra ngoan chiêu.

Chộp một cái, công tới ngực, tựa hồ Tống Ngâm Tuyết trốn tránh không kịp, mắt thấy sắp bị đánh! Lúc này, trái tim Vô Song thiếu chút nữa nhảy đến cuống họng, muốn bay trên cứu nàng, nhưng trong lúc đó, trông thấy nàng mạnh mẽ phát lực, nội lực hùng hậu một chưởng đánh bay Vân Độc Nhất.

“Vô Song, giúp ta chăm sóc Minh Tịnh” nghiêm nghị rơi trên mặt đất, sắc mặt trầm tĩnh, sau khi Vân Độc Nhất bị đánh liền lùi lại vài bước, Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt mở miệng nói ra.

Cách đó không xa, thân thể Minh Tịnh suy yếu lão đảo hướng tới đây, sau khi tỉnh lại phát hiện nàng đi mất, lại nghe đến nơi đây có tiếng đánh nhau, hần liền lo lắng cố gắng chống đỡ bằng ý chí đi ra.

Sắc mặt Minh Tịnh tái nhợt, trắng bệch không có sắc máu, chính là dù như vậy, hần vẫn liều mạng gian nan đi tới, hướng về Tống Ngâm Tuyết.

Vô Song nghe được lời mà Tống Ngâm Tuyết nói, xoay người nhìn về phía sau xem xét, toàn thân không khỏi khê giật mình, nghi hoặc tiến lên đỡ hần. Nhưng khi hai tay hần tiếp xúc với Minh Tịnh thì trong tích tắc, tất cả mọi chuyện, hần đều hiểu ra!

Thì ra Minh Tịnh hần.

Trái tim, trong nháy mắt khiếp sợ, trong mắt đầy phức tạp mà nhìn, Vô Song vịn Minh Tịnh đang suy yếu, vẻ mặt cô đơn mắt hần cùng giãy dụa.

“Xú nha đầu, không thể tưởng tượng được người ——” hung ác nghiêm mặt, cắn răng, một tay cầm cánh tay bị Tống Ngâm Tuyết đánh đến có chút phát run của mình, Vân Độc Nhất kinh ngạc trong lòng, nhưng mà nàng lại thủy chung vẫn không biểu hiện ra.

“Ta cái gì? Cốc chủ tỷ tỷ?” Lạnh lùng ngạo nghễ nhìn, có một loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống, Tống Ngâm Tuyết khê nâng cái tay kia của mình lên, khiêu khích nói.

“Người!” Vân Độc Nhất không biết Tống Ngâm Tuyết là gặp may, hay là công lực nàng thật sự thâm hậu như vậy, vì vậy, trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an, âm thầm hạ quyết định.

“Người đi chết a!” Thân thể, mạnh mẽ rất nhanh vọt về phía trước, nhảy cao lên, thuận lợi sạch sẽ lưu loát tránh qua cây quạt, bàn tay Vân Độc Nhất biến đổi, một chưởng đầy độc phấn đẩy tới hướng Tống Ngâm Tuyết.

“Phệ Tâm phấn!”

Thân thể Vô Song dừng lại, kêu lên một tiếng nhắc nhở, nghe vậy, trong mắt Tống Ngâm Tuyết tràn ngập vui vẻ, trong lòng cười thầm: hừ! Chờ mãi lúc này!

Phấn độc dày đặc, cùng với một cỗ chưởng phong mạnh mẽ, Tống Ngâm Tuyết mắt thấy độc được hướng chính mình mà đến, vì vậy vận nội lực, tập trung tại bàn tay, trong giây lát, dùng khí tức cường đại quạt một cái đem độc phấn đẩy trở lại.

“A ——” Độc phấn bị quạt trở lại, Vân Độc Nhất trở tay không kịp, chỉ thấy nàng vừa định trốn tránh, trong độc phấn lóe lên bạch quang, tiếp đó chỉ nghe hét thảm một tiếng, nàng liền nặng nề ngã trên mặt đất.

Một loạt biến hóa này, nhanh đến mức làm cho người không biết xảy ra chuyện gì? Cũng chỉ cảm thấy trong nháy mắt, yếu thể biến thành cường thể, như kỳ tích Tống Ngâm Tuyết đã đánh bại Vân Độc Nhất, khiến nàng ngã ngối trên mặt đất, làm sao cũng không đứng dậy được.

“Người giả trá!” Hung ác bùm mặt, khiến một đạo vết thương sâu mà rất lớn trên mặt chảy máu tươi rùng rùng, Vân Độc Nhất không thể tin được trừng to mắt, không tiếp thụ sự thật rằng mình đã chiến bại này.

“Sử trá? Không được sao? Ngày đó cốc chủ tỷ tỷ không phải đã nói, người Ngũ Độc cốc dụng độc là chuyện đạo lý hiển nhiên sao, như vậy hiện tại Ngâm Tuyết dùng ám khí, cũng không phải là theo lý thường đấy sao? Nếu như trí nhớ của tỷ tỷ tốt, nhất định sẽ nhớ rõ lời Ngâm Tuyết cảnh cáo vừa rồi, ‘ Ngâm Tuyết luôn luôn điều ngoa vô thường, không biết nặng nhẹ, nếu khiến tỷ bị thương, tỷ cũng đừng trách tội nha ’.”

Trong tay, thâm ý vuốt vuốt một cái phi đao khác chưa bắn ra, Tống Ngâm Tuyết vui cười nói, mang theo châm chọc cùng trêu tức, chống lại ánh mắt tràn đầy không cam lòng mà oán hận của Vân Độc Nhất.

“Ngươi! Ngươi!” Máu trên mặt càng chảy càng nhiều, làm sao cũng không chế không nổi, bởi vậy có thể thấy được công lực của Tống Ngâm Tuyết rất thâm sâu, tốc độ rất hung ác, khiến cao thủ như Vân Độc Nhất cũng ngăn cản không kịp.

Vô Song cùng Minh Tịnh khiếp sợ nhìn Tống Ngâm Tuyết, vẻ mặt chưa từng tưởng tượng được nhìn người yêu của bọn hắn, vì võ công luôn ẩn giấu, cao không lường được của nàng mà cảm thấy kinh ngạc không thôi.

“Tuyết Nhi.”

“Tuyết Nhi.”

Hai câu khẽ gọi, đồng thời từ trong miệng hai người bọn họ vang ra, sau khi nghe vậy, tất nhiên là nhìn nhau, không nói gì nữa.

Khi hai người Vô Song cùng Minh Tịnh vì cách xưng hô với nàng mà đều tự cảm thấy phức tạp thì Tống Ngâm Tuyết cười lãnh mị như Tu La: “Cốc chủ tỷ tỷ, ta đây cũng chưa dùng hết toàn lực? Tỷ tại sao lại không đứng lên nổi vậy? Thật sự là làm ta quá thất vọng rồi!”

Như có điều suy nghĩ mà nói, vẻ mặt cười sáng lạng như hồ ly, nhưng vào lúc này, khi tất cả mọi người còn sững sờ thì Tống Ngâm Tuyết mạnh mẽ nghiêm mặt, phi đao trong tay vung ra lần nữa, khắc một đường thật sâu vào bên mặt không bị thương của Vân Độc Nhất.

Trong khoảnh khắc, theo một tiếng hét thảm, một nữ tử vốn như hoa như ngọc vì da thịt hai má bị cắt rách, mạnh mẽ đổ máu biến thành người quái dị!

“Tống Ngâm Tuyết, ngươi sẽ chết không yên lành!” Thân trúng Phệ Tâm độc, cơ thể lại bị Tống Ngâm Tuyết đánh đến bị nội thương, Vân Độc Nhất lúc này hai tay che mặt, bộ dạng thống khổ.

Cô nương bình thường chứng kiến tràng diện huyết tinh như vậy, đã sớm sợ tới mức hoa dung thất sắc rồi, chính là lúc này Tống Ngâm Tuyết không có! Vẻ mặt nàng thản nhiên nhìn Vân Độc Nhất, trong mắt hiện ra tinh quang khát máu.

” Vân Độc Nhất, đao thứ nhất, là ta ra tay vì Minh Tịnh! Bởi vì nếu như không phải ngươi uy hiếp Vô Song không cho giải được, hắn cũng sẽ không vì cứu ta, mà phải cố ý dẫn độc nhập thân!”

“Mà đao thứ hai? Là ta thay Vô Song ra tay! Vân Độc Nhất, ngươi nói yêu Vô Song? Yêu đến cuồng si? Chính là kết quả là, cảm giác của ngươi cũng không phải yêu! Ta không nói đến việc tình cảm giữa các ngươi có cấm kỵ không! Nhưng mà ta muốn nói cho ngươi biết, nếu như ngươi thật sự yêu một người mà nói..., dù cho ngươi không ở bên cạnh hắn, không được hắn đáp lại, chính là chỉ cần ngươi có thể cảm nhận được hắn vui vẻ, hạnh phúc, vậy trong lòng ngươi, cũng sẽ thấy thỏa mãn.”

Tống Ngâm Tuyết nói, không khỏi ngoái đầu nhìn Minh Tịnh cùng Vô Song, trong mắt tựa hồ có cái gì đang lưu chuyển. Bất quá chỉ trong nháy mắt, nàng liền xoay người, rồi liếc về phía Vân Độc Nhất.

“Yêu là thành toàn, cũng không phải là giữ lấy! Vân Độc Nhất, miệng ngươi luôn treo tiếng yêu, kỳ thật nói cho cùng, người ngươi chính thức yêu —— là chính bản thân ngươi! Chỉ lo cho bản thân mình, ngươi bá đạo, ngươi vì phần tình yêu cũng không phải tình yêu trong lòng mà giết chết cha mẹ của mình! Chỉ với một điểm này, ngươi liền không xứng có được tình yêu, nhất định phải một mình cô đơn đến chết.”

Tống Ngâm Tuyết nói, sau đó lại quỷ mị rút ra ngọn phi đao thứ ba, con mắt thâm trầm, nhìn thẳng vào Vân Độc Nhất, mặt trong treo nhưng lạnh lùng.

“Về phần một đao cuối cùng này.”

122. Q.2 - Chương 26: Chân Tướng

“Về phần một đao cuối cùng này. . . .”

Tống Ngâm Tuyết cười lơ đãng vuốt vuốt phi đao trong tay, phi đao ở trong gió thu đã có chút lạnh, chớp lên bạch quang lạnh lẽo.

Thấy vậy, hai gò má Vân Độc Nhất đỏ máu, cổ nén trận trận đau nhức cuộn cuộn trong cơ thể, bàn tay hung ác nắm bùm đất trên mặt đất lên, hai mắt gắt gao trừng, bộ dạng hận không thể đem Tống Ngâm Tuyết ra ngàn đao chém nát.

Nàng trúng chính độc Phệ Tâm tán của mình, mặc dù có giải được, nhưng bởi vì ngũ tạng lục phủ của nàng đã bị chưởng lực hùng hậu vừa rồi của Tống Ngâm Tuyết đánh cho tổn hại, độc sớm đã thừa dịp xâm lấn khuếch tán, cho nên dù giờ phút này dù có giải độc, nàng từ nay về sau coi như là phế nhân, không còn ý nghĩa để tiếp tục sống nữa!

Tống Ngâm Tuyết nhìn vẻ mặt hận không thể đem mình ra rút gân bẻ xương của Vân Độc Nhất, thờ ơ cười cười, trông mắt nhìn về phía phi đao trong tay mình, khi lưỡi đao phản xạ ra một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng trong đáy mắt nàng thì mở miệng chậm rãi nói: ” Vân Độc Nhất, ta luôn luôn là người có thù oán tất báo! Người bắt buộc Vô Song, làm Minh Tịnh bị thương, những chuyện này, ta vừa rồi đều vì bọn họ đòi về. Như vậy hiện tại, cũng đến phiên chính mình. . . .”

Chậm rãi chấp cánh đao, đem Vân Độc Nhất trở thành cái bia sống, Tống Ngâm Tuyết trong đôi mắt lạnh nhạt của Vô Song, trong biểu lộ tái nhợt của Minh Tịnh, cười nhạt một tiếng, bên môi nhẹ nhàng khơi gợi lên một độ cong như có như không.

” Vân Độc Nhất, đao thứ ba này. . . . Là vì chính ta. Vì một năm trước, bị người hạ độc ám hại.“ Tống Ngâm Tuyết nói, lạnh nhạt, nhẹ nhàng sâu kín, không có một chút gợn sóng cùng chú ý, nhưng chính loại lạnh nhạt cùng thờ ơ này, lại như quả bom ngàn cân nổ tung trong lòng Vô Song, thẳng khiến hấn giật mình nói không nên lời.

Trong mắt tràn đầy khiếp sợ, vẻ mặt không dám tin, một ít nghi hoặc Vô Song giấu dưới đáy lòng, rốt cục sau khi nghe những lời này của Tống Ngâm Tuyết, toàn bộ đều được giải thích.

Hắn từng nghi ngờ lúc trước mới gặp gỡ Tuyết Nhi thì vì cái gì độc trên người nàng rất giống thủ pháp của Vân Độc Nhất?

Nhưng lúc đó hắn cho rằng Ngũ Độc cốc cũng không liên lạc cùng thế giới bên ngoài, lại thêm Vân Độc Nhất hoàn toàn không biết Tuyết Nhi, không có lý do gì hạ độc nàng, cho nên liền vô đoán rằng đây chỉ là trùng hợp, không có suy nghĩ cẩn thận.

Không thể tưởng tượng được hết thấy những gì hắn hoài nghi đều là sự thật! Thật sự là Vân Độc Nhất đã hạ thủ với Tuyết Nhi, mà hắn, thì trong cơ duyên xảo hợp, cứu nàng đang thân trúng kịch độc. . . . Trong lòng Vô Song co chặt, tràn ngập mâu thuẫn cùng phức tạp. Cho tới nay, hắn đều tưởng chuyện hắn cứu nàng trước đây, là có ơn với nàng, ai có thể nghĩ kết quả lại là như vậy! Ôn cứu mệnh của hắn, chỉ là trả nợ, còn là khoản nợ của tỷ tỷ hắn lưu lại.

Vô Song trong lòng phức tạp, vô cùng phiền muộn, mà Vân Độc Nhất bên cạnh nghe xong lời mà Tống Ngâm Tuyết nói, vẻ mặt âm lãnh cười cười, ngoan độc nghiêng răng, “Hóa ra người đã sớm biết? Ta còn tưởng rằng chuyện này, ta làm rất bí mật? Hừ, ta thật sự hối hận! Lúc trước không theo ý của Tống Vũ Thiên, dùng loại thuốc tàn nhẫn nhất độc chết người, mà lại bị bề ngoài đối trá vô dụng của người mê hoặc, chỉ lựa chọn loại độc rất bình thường!”

Vân Độc Nhất phần hận vì sai lầm của mình năm đó, mọi người nghe được đều khê giạt mình. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết hạ mí mắt mỉm cười, tiếp đó cất lời mang theo sự tà nịnh cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: ” Vân Độc Nhất, ta nói rồi ta là người có thù oán tất báo. Đối với người từng thương tổn ta, ta tuyệt đối sẽ không buông tha! Cho nên người lúc trước không làm theo lời nói của Nhị ca ca ta, thật là một sai lầm trí mạng nhất trong đời người!”

Lời mà Tống Ngâm Tuyết nói gõ thật sâu vào trong nội tâm Vân Độc Nhất, khiến nàng ta càng thêm phần hận biết vậy chẳng làm. Nàng ngẩng đầu, lãnh khốc mà ngoan lệ nói: “Hừ, Tống Ngâm Tuyết! Kỳ thật khi ta biết rõ thân phận chân thật của ngươi thì ta đã biết mục đích ngươi tới lần này này! Ngươi nói ngươi vì Vô Song, ta chỉ sợ kết quả không hẳn là như thế!”

“A? Ngươi là muốn nói, ta tìm Vô Song là giả, tìm ngươi báo thù mới là thật sao?” Chuyển động mắt to xinh đẹp, Tống Ngâm Tuyết nghiền ngẫm nói: “Ha ha, Vân Độc Nhất, không cần chia rẽ tình cảm giữa ta cùng Vô Song. Chuyện này thật thật giả giả, giả giả thật thật, khi đụng nhau, liền phân không rõ trước sau, chia không rõ chủ yếu và thứ yếu nữa.”

Tống Ngâm Tuyết không ngại phân tích quan hệ cho Vân Độc Nhất, nghe vậy, Vân Độc Nhất thoáng đăm chiêu nhìn nàng một chút, tiếp theo lại nhìn nhìn Vô Song một bên, tiện đà cười lạnh mang theo thần sắc quái dị mà nói: “Ha ha! Ha ha ha ha! Tống Ngâm Tuyết, ta thật không biết ngươi thật lòng quan tâm Vô Song? Hay là cơ bản chẳng thèm ngó tới hẳn!”

Đến lúc này rồi, ngươi còn giả bộ bí hiểm! Hừ, ngươi thật sự cho rằng ta không biết trong lòng ngươi nghĩ cái gì sao? Nói cho ngươi biết, cái gì ta cũng biết!”

Kiều ngạo hơi ngẩng đầu, cho thấy phong độ của mình, Vân Độc Nhất nhìn Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nhếch mày, chậm rãi nhìn sang Vô Song, chậm rãi nói: “Vô Song, không phải ngươi vẫn muốn biết vì cái gì ta lại giúp Tống Vũ Thiên làm việc sao? Tốt lắm, ta cho ngươi biết.”

” Vân Độc Nhất!” Vừa nghe giờ phút này Vân Độc Nhất nói như vậy, đôi mắt Tống Ngâm Tuyết không khỏi lạnh xuống, cất lời cảnh báo.

Thấy vậy, Vân Độc Nhất cười ha ha, vừa cười vừa đắc ý nói: “Tống Ngâm Tuyết, ngươi không cho ta nói, ta càng muốn nói! Dù sao ta cũng đã không chiếm được hạnh phúc, ta liền muốn cho người khác cũng không được hạnh phúc!”

Quay đầu, mang một loại khoái cảm trả thù nhìn Vô Song, Vân Độc Nhất lãnh khốc mà tàn nhẫn chậm rãi bắt đầu nói: “Vô Song, ngươi không phải yêu Tống Ngâm Tuyết lắm sao? Không phải muốn biết ta là vì cái gì phải giúp Tống Vũ Thiên rồi đi nói cho nàng ta biết sao? Không cần phiền toái như vậy, hôm nay ngay lúc này, ta nói luôn một lần cho rõ!”

“Ta là vì cái gì lại giúp Tống Vũ Thiên đó là vì Ngũ Độc cốc có ước định cùng hẳn! Ngũ Độc cốc vì sao lại có ước định cùng hẳn? Đó là bởi vì cha mẹ chúng ta quen biết hẳn! Mà tại sao cha mẹ chúng ta lại quen hẳn? Là vì cha mẹ đã từng thiếu phụ hoàng hẳn một cái ân tình.”

Vân Độc Nhất cười cười nói, khoe miệng mang theo châm chọc. Nghe vậy, Vô Song cau mày, vừa đỡ Minh Tịnh đồng thời, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nghi vấn nói: ” Rất cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

“A! Nói cái gì? Đệ đệ thân ái của ta, ngươi quả nhiên là trong lòng có tình yêu, liền từ bỏ hết thấy! Ngươi đã từng thông minh như vậy, hôm nay làm sao có thể hỏi ra câu si ngốc ngây ngô như thế chứ? Chẳng lẽ ngươi không hiểu sao, Tống Vũ Thiên đã có thể cảm ân tình cha mẹ thiếu phụ hoàng hẳn tới yêu cầu ta giúp hẳn, chẳng lẽ hẳn cũng không tới yêu cầu cha mẹ, yêu cầu bọn họ giúp hẳn làm chút gì đó sao?”

“Làm chút gì đó?” Vô Song hỏi lại, trong lòng có một loại cảm giác bất an chậm rãi dâng lên, chính là tại sao phải bất an, hẳn không biết.

“Làm chút gì đó? Ha ha!” Vân Độc Nhất vui vẻ cười to, không để ý máu tươi tùy ý chảy trên mặt, chống lại Vô Song chậm rãi nói: “Thù giết cha, không đội trời chung! Vô Song, nhớ năm đó cha mẹ của chúng ta giúp đỡ Tống Vũ Thiên giết Nhữ Dương Vương bằng thuốc độc, làm hại Nhữ Dương Vương phi tự tử, khiến cho Nhữ Dương quận chúa song thân sớm mất, một mình cơ khổ không nơi nương tựa! Thử nghĩ phần thù hận này, dùng tình yêu của ngươi có khả năng hòa tan, có khả năng tiêu tán không! Ha ha ha ha!”

“Ngươi nói cái gì! Không có khả năng ——” Thân ảnh bất giác nghiêng ngã, cước bộ cũng lảo đảo theo, Vô Song nghe vậy, sắc máu trên mặt đều biến mất, trắng bệch như tờ giấy.

Tay, có chút run, không dám thừa nhận sự thật này. Lúc này, Minh Tịnh bên cạnh Vô Song mặc dù vẻ mặt tái nhợt suy yếu, nhưng đáy mắt, lại một mảnh âm trầm. Bởi vì phải biết rằng, Nhữ Dương Vương chết đi, liền lụy không chỉ là Nhữ Dương Vương phi tự sát, Nhữ Dương quận chúa cô độc, còn có, phụ thân của hẳn

người phải chịu khổ ước rằn buộc Cha mẹ Vô Song hại chết, là ba mạng người cùng hạnh phúc của hai người con trai Minh Tịnh lúc này, tuy thân thể suy yếu, nhưng mà, làm sao có thể dễ dàng tha thứ?

” Vân Độc Nhất!” Ở đó có bốn người, hai người khiếp sợ, một người cười, còn một người lạnh lùng nói.

Nghe lời cảnh cáo lạnh lùng của Tống Ngâm Tuyết, Vân Độc Nhất đặc ý giương mặt lên, lãnh khốc nói:

“Tống Ngâm Tuyết, xem ra người đối với Vô Song thật đúng là có chút tình ý! Người đã sớm biết chân tướng của chuyện này, chính là người vì không muốn làm cho hấn sau khi biết được sẽ thương tâm khó xử, cố ý không nói, mà lựa chọn chính mình xông vào rừng khói độc, dùng chính mình làm mồi nhử phân tán tất cả sự chú ý của ta, sau đó lại phái người theo sau mà vào, muốn thừa dịp này trộm thư mà năm đó Tống Vũ Thiên tự tay ghi cho cha ta lập mưu giết Nhữ Dương Vương bằng thuốc độc! Hừ! – dụng tâm lương khổ như thế, thật đúng là làm ta thán phục không thôi a!”

Vân Độc Nhất từng cái từng cái nói hết những bí mật ngoại trừ nàng cùng Tống Ngâm Tuyết ra không ai biết, khi nhìn đến biểu lộ Vô Song cùng Minh Tịnh một lần lại một lần khiếp sợ thì vui vẻ điên cuồng cười to: “Ha ha ha ha! Tống Ngâm Tuyết, tuy mưu kế của người không tệ, mà người của người cũng như nguyện chiếm được bằng chứng người muốn, chính là dù thế thì sao? Những thứ đó với ta mà nói không có một chút công dụng, ta còn bảo lưu chúng cho đến nay, đều là bởi vì ta mệt mỏi không muốn để ý đến di vật của hai lão già đó! Ha, trong lòng của ta, chỉ có Vô Song, trừ hấn ra, cái gì cũng không để bụng!”

Vân Độc Nhất điên cuồng cười lớn, cười đến miệng vết thương trên mặt máu văng tung tóe, chảy xuống ròng ròng.

Nàng giương mắt nhìn thẳng vào Vô Song, sau khi nhìn thật sâu trong chốc lát, dùng một loại ngữ khí khác thường, quái dị mở miệng nói: “Vô Song, ta không được hạnh phúc, người nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ được! Mặc kệ Tống Ngâm Tuyết lợi dụng người, hay là muốn bảo vệ tình cảm của người, hôm nay, cái bí mật này đã lộ, giữa các người, cũng thể khăng khít giống như trước rồi, ha ha!”

“Thù giết cha, sâu nặng làm sao? Cho dù Tống Ngâm Tuyết nàng có thể không để ý, có thể không truy cứu, nhưng đối mặt nàng, lương tâm của người có thể chịu nổi sao? Cả đời nàng ta thê thảm như vậy, đau khổ như vậy, nguyên nhân đều là bởi vì cha mẹ người a! Là cha mẹ của người! A!”

“Vô Song, từ nay về sau, người thật sự có thể không thẹn với lương tâm ở bên cạnh nàng sao? Còn có thể thuần túy yêu nàng ta như trước sao? Không có khả năng! Tuyết đối không thể! Giữa các người đã có khoảng cách, có nghi ngờ, không có khả năng trở lại như trước kia rồi!”

Vân Độc Nhất đặc ý nhìn Vô Song mặt tái nhợt không còn giọt máu, tàn nhẫn nói rõ từng chữ từng câu:

“Vân Vô Song, người thật sự cho rằng Tống Ngâm Tuyết không ngại sao? Tuy ta không biết nàng, nhưng từ việc nàng ẩn nhẫn ngụy trang như vậy ra, lòng của nàng, tâm kế của nàng tuyệt không đơn giản như ta và người tưởng tượng, sợ là sẽ không dễ dàng buông tha hết thảy! Ha ha, Vô Song a Vô Song, người kỳ thật cũng giống ta thôi, là kẻ đáng thương nhất định không chiếm được hạnh phúc!”

Châm ngòi giựt giây mà nói, không ngừng vang vọng bên tai Vô Song . Nghe vậy, hấn hơi lắc đầu, vẻ mặt bị thẩm nhìn, chấn động nói không nên lời.

” Vân Độc Nhất, người đừng ở đây châm ngòi thổi gió quan hệ của chúng ta nữa, có thời gian, người nên hảo hảo trông nom chính mình cho tốt a!” Thấy Vân Độc Nhất vì muốn trả thù mà đem tất cả sự tình nói thẳng ra, mặc dù trong lòng Tống Ngâm Tuyết không vui, lo lắng Vô Song sẽ vì vậy mà nghĩ lung tung, nhưng trên mặt lúc này, cũng không lo lắng giải thích, mà chỉ lạnh lùng nhìn Vân Độc Nhất.

“Trông nom chính mình cho tốt? Ha ha, ta còn cái gì để trông nom? Bất quá chính là thắng làm vua thua làm giặc, rơi vào tay người thì chỉ có chết mà thôi!”

Nghe xong lời mà Tống Ngâm Tuyết nói, Vân Độc Nhất khinh miệt cười cười, tiếp đó âm lãnh mở miệng nói: ” Vân Độc Nhất ta, cả đời hung ác, không thể tưởng tượng được cuối cùng lại rơi vào tay một tiểu nha đầu như người, bị người hủy dung, tổn thương nội phủ! A, quả nhiên là biết vậy chẳng làm!”

“Tổng Ngâm Tuyết, kỳ thật đúng như người nói vậy, người ta chính thức yêu, là chính bản thân ta! Ta thích Vô Song, chỉ là bởi vì hắn lớn lên rất giống ta, cho nên ta liền đem tất cả tình yêu, dời đến trên người của hắn, chấp nhất từ nay về sau không thể vãn hồi!”

“Tổng Ngâm Tuyết, thứ ta không có được, người khác cũng đừng mơ có được! Tuy hiện tại ta thật sự không thể làm gì nữa rồi, nhưng tính mệnh của ta phải do ta không do người khác định đoạt, người muốn ta chết, ta càng không cho người được như ý!”

Vân Độc Nhất thấy trong tay Tổng Ngâm Tuyết là phi đao hàn quang lờ lờ, khoe miệng mỉm cười, sau khi nhìn thoáng qua Vô Song lần cuối cùng, liền muốn há miệng cắn lưỡi tự vận.

Thấy vậy, hiểu được ý của nàng, lưỡi đao trong tay Tổng Ngâm Tuyết lóe lên, rất nhanh, chuẩn xác bắn về phía yết hầu Vân Độc Nhất, bay qua cắt ngay một đường!

Lưỡi đao đoạt mệnh!

Trong chớp mắt, theo dòng máu vẩy ra, Vân Độc Nhất trừng lớn hai mắt, rốt cuộc tại một lần cuối cùng Tổng Ngâm Tuyết vung phi đao ra thì trong lòng lập tức hiểu rõ vì sao nàng cảm thấy có chút quen thuộc với võ công của Tổng Ngâm Tuyết!

“Tuyệt, tuyệt. . . .” một chữ “Thánh” cuối cùng, nàng không thể nói ra, cốc chủ Ngũ Độc cốc Vân Độc Nhất hung tàn ngoan lệ, tuy cuối cùng đã giải đáp được sự nghi hoặc trong lòng, nhưng thủy chung đã không còn cơ hội, vaolúc tánh mạng đi đến hồi kết thì trút một hơi cuối cùng, mềm nhũn ngã trên mặt đất, rốt cuộc cũng không nhúc nhích nữa.

“Ta nói rồi, con người của ta có thù oán tất báo! Cho nên, ta tuyệt đối sẽ không cho người tự mình định đoạt!” Từng chữ từng câu rõ ràng quyết tuyệt hung ác nói, Tổng Ngâm Tuyết một tay bảo trì tư thế vung lưỡi đao cuối cùng, trong mắt là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Vân Độc Nhất chết, chết vì chính sai lầm của mình, thấy vậy, Vô Song nhìn nàng, không có một tia biểu lộ, có chăng chỉ là sự lạnh lùng. Giết cha hại mẹ, không đáng tha thứ! Cho dù cha mẹ cũng không phải người tốt lành gì. Lúc này, đang lúc hai mắt Vô Song nhìn thẳng, Tổng Ngâm Tuyết chậm rãi thu tay lại thì Minh Tịnh vẫn cố nén đau đớn rốt cuộc chống đỡ không nổi, sau khi ” Phụt ——” một tiếng miệng phun máu tươi, đầu gục xuống, lâm vào hôn mê thật sâu.

“Minh Tịnh!”

Vừa thấy như vậy, Tổng Ngâm Tuyết lập tức dừng lại, tiếp đó bước nhanh đến, sau khi cùng Vô Song hai người hợp lực, chậm rãi đỡ hắn về phòng. Trong các, khói thuốc lượn lờ, vờn quanh trong phòng. Trong phòng, hai thân ảnh thon dài xinh đẹp đứng, lời nói bắt đầu truyền đến.

“Hắn thế nào rồi?” Cau mày, quay đầu nhìn về hướng người nằm trên giường, trên gương mặt luôn tà nịnh trên đùa của Tổng Ngâm Tuyết, giờ phút này có một sự lo lắng thật sâu.

“Không tốt.” Lắc đầu, vẻ mặt u ám, Vô Song nhẹ giọng đôi mắt lên, thông thả nói, ” Độc chồn mặc dù không tác dụng với nam tử, nhưng mà chỉ giới hạn tiếp xúc làn da thôi, một khi độc tính nhập máu, liền lập tức phát huy tác dụng vốn có.

. . Vô Song chậm rãi nói, vừa nói xong, đột nhiên dừng lại, trong mắt đầy phức tạp do dự một chút, sau đó tiếp tục mở miệng nói: “Tuy độc tính của chồn độc trong cơ thể nam tử không bằng một nửa trong cơ thể nữ tử, nhưng thủy chung vẫn tồn tại sự nguy hiểm. Còn nữa, độc chồn này rất xảo trá, sau khi tiến vào trong cơ thể Minh Tịnh, liền kết hợp cùng khế ước độc trong cơ thể hắn trước kia, vì vậy tạo thành một loại độc mới..”

“Một loại độc mới “ Lời vẫn chưa nói xong, thân thể Tổng Ngâm Tuyết đột nhiên mạnh mẽ chấn kinh, tiếp đó không khỏi kinh ngạc lên tiếng:“Cái gì! Khế ước độc? Làm sao có thể!”

Không có khả năng! Không có khả năng! Chuyện này căn bản là không thể nào!”

Trong lòng kịch liệt phập phồng, từ lúc xuyên không đến bây giờ, thật sự là không có bao nhiêu chuyện có thể khiến nàng giật mình!

Nhưng lần này, lại là một chuyện!

Làm sao có thể a? Minh Tịnh hẳn chờ đợi bên người nàng nhiều năm như vậy, là vì cái gì? Không phải là vì viên giải dược khế ước độc này sao? Chính là vì cái gì nàng rõ ràng đã đem giải dược cho hắn, mà trên người hắn lại còn loại độc này? Chẳng lẽ hắn chưa có ăn thuốc? Chính là nàng nhớ rõ lúc trước hắn rõ ràng đã nói hắn ăn rồi mà?

Tống Ngâm Tuyết phức tạp, trong lòng vô cùng mâu thuẫn rối rắm.

Thấy vậy, Vô Song chớp chớp mắt, cho rằng Tống Ngâm Tuyết không biết việc này, vì vậy mở miệng chậm rãi giải thích: “Đúng vậy, khế ước độc! Tuyết Nhi chẳng lẽ không biết mình cùng Minh Tịnh, có quan hệ khế ước chủ sao?”

“Loại độc chồn này rất nguy hiểm, lúc ấy ngoại trừ giải dược trong tay Vân Độc Nhất ra, không còn biện pháp khác. Ta khi đó có chút rối loạn, thấy tính mạng nàng ngàn cân treo sợi tóc, chỉ có thể nghĩ đến phương pháp dẫn độc nhập thân, chính là bởi vì ta và nàng không phải quan hệ khế ước chủ, hơn nữa muốn hạ độc lập khế ước, nam nữ đều phải còn trinh trắng, cho nên.”

Vô Song nói đến chuyện nam nữ đều phải còn trinh trắng thì trên mặt có một chút ửng hồng mà bản thân hắn cũng không phát giác, sau đó, hắn lại chậm rãi mở miệng nói: “Ta không biết giữa nàng và Minh Tịnh đã sớm có quan hệ khế ước, lúc ấy cũng chỉ là dưới tình thế cấp bách thuận miệng nói, sau đó ta liền đến phòng thuốc tìm kiếm phương pháp giải độc. Ai biết người nói vô tâm, người nghe có ý.”

Vô Song chậm rãi nói rõ đầu đuôi chuyện trùng hợp này. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết vô cùng rối rắm. Hắn đã không? Hắn không ăn? Viên thuốc có thể khiến cho hắn từ nay về sau được tự do này, hắn lại không. Bị chấn động đến giật mình, bên tai, không khỏi vang lên lời nói đêm qua, trong mơ hồ Minh Tịnh dùng tim gan mà nói: Tuyết Nhi, Tuyết Nhi của ta, nàng nhất định phải hạnh phúc. Chỉ cần nàng có thể hạnh phúc, ta nguyện ý buông tay, nguyện ý thành toàn, buông tay giúp nàng hạnh phúc, thành toàn tình yêu trong lòng nàng. Minh Tịnh. Trái tim, ở một khắc kia không khỏi run nhẹ, hồi tưởng lại lần đầu tiên chính mình xuyên không mà đến hắn từng ình sự ảm áp, cùng với đêm qua trong nỗi thống khổ, hắn thâm tình xả thân cứu giúp, trái tim Tống Ngâm Tuyết, mê man, chấn động rồi.

“Um.” Trong lòng, không khỏi đau đớn một hồi, sắc mặt cũng biến thành có chút tái nhợt theo, Vô Song đưa tay bụm lấy lồng ngực của mình, biểu lộ hơi khó chịu.

“Vô Song?” Lúc này, vừa thấy Vô Song như thế, Tống Ngâm Tuyết phục hồi tinh thần lại, liền quan tâm hỏi:

“Vô Song, độc của chàng phát tác sao?”

“Không có việc gì, độc tính của chồn độc trong cơ thể nam tử không lớn, ta còn có thể chống đỡ vài ngày.” Nhàn nhạt ngẩng đầu nói, nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết quan tâm mình, trong lòng Vô Song ảm áp.

“Vô Song, hôm nay Vân Độc Nhất đã chết, trên người nàng đích thị là có giải dược.”

” Tuyết Nhi ngốc, nào có cái giải dược gì, chẳng qua là một loại thủ đoạn nàng dùng để uy hiếp ta thôi.” Nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, Vô Song ôn nhu nâng tay của nàng, nắm thật chặt nói: ” Vân Độc Nhất căn bản là không tính cứu nàng, cho nên trên người nàng ta, căn bản cũng không có giải dược.”

“Vậy độc của chàng.”

“Không có việc gì! Ta đã biết phương pháp phối thuốc rồi, hôm nay Mị tự mình xuất cốc hái Tuyết Liên rồi, tin rằng không đến vài ngày là có thể trở về, đến lúc đó ta có thuốc dẫn, có thể chế thuốc giải độc, nàng không cần lo lắng cho ta.”

Nắm tay Tống Ngâm Tuyết, quý trọng như trân bảo, Vô Song nhu hòa nói, trong mắt là một mảnh thâm tình.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết do dự một chút, sau khi suy nghĩ một phen, ngẩng đầu mở miệng chậm rãi nói:

“Vô Song, ta giết Vân Độc Nhất, chàng có.”

“Sẽ không!”

Kiên định , lấy tay bao bọc bàn tay nàng, Vô Song vẻ mặt lạnh nhạt nói, “Tuyết Nhi, nàng không cần bận tâm tình tỷ đệ giữa ta và Vân Độc Nhất, trong lòng ta, sớm đã không còn người tỷ tỷ như nàng ta. Nàng ta giết cha hại mẹ, đã nhận được sự trừng phạt xứng đáng, hôm nay nàng động thủ giết nàng ta, ngược lại còn giúp ta đây sau này khỏi phải thanh lý môn hộ”

“Vô Song.” Nghe xong lời Vô Song nói. Tống Ngâm Tuyết cảm động. Nàng gắt gao cầm ngược lại bàn tay của Vô Song, trên gương mặt tuyết mỹ là vẻ nhu hòa.

“Vô Song, có chuyện ta cần giải thích rõ ràng với chàng! Tuy ta biết rõ Vân Độc Nhất là cóc chủ Ngũ Độc cóc, nàng đã từng hạ độc ta, nhưng ta cũng không biết quan hệ giữa hai người các người. Thật sự biết là vào lần kia tại Vân Thủy tiên thì chính chàng nói với ta.”

“Vô Song, khi ta biết thân phận chân thật của chàng thì chàng biết ta khiếp sợ cỡ nào sao? Chính là ta không hối hận! Chàng bị Vân Độc Nhất mang đi, ta thừa nhận mục đích của ta không đơn thuần, nhưng ta ngoài suy nghĩ muốn đạt tới mục đích , đồng thời cũng thiệt tình muốn mang chàng về! Bởi vì ta ——”

Tống Ngâm Tuyết còn chưa nói xong, liền bị Vô Song hung hăng dùng miệng ngăn chặn. Nụ hôn ướt át, xen lẫn nhu tình, cuồng nhiệt rơi xuống trên môi nàng, mang theo sự cảm kích sâu sắc.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, nàng không cần giải thích, những chuyện này ta cũng biết, cũng biết!”

Buông ra môi nàng ra, trong mắt Vô Song tràn ngập bi thương nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tinh xảo tuyết mỹ trước mặt, chậm rãi nhu hòa nói: “Tuyết Nhi, nàng không cần lo lắng ta sẽ bị Vân Độc Nhất châm ngòi, ta hiểu lòng nàng. Nếu không phải bởi vì lo lắng cho ta, với tính tình cẩn thận làm việc của nàng, làm sao có khả năng không hề chuẩn bị xông thẳng vào rừng khói độc như vậy? Tuy Vân Độc Nhất nói nói nàng dùng chiêu ác hiểm, làm như vậy là cố ý dẫn dắt lực chú ý của nàng ta, làm cho bọn Dực Tu thuận lợi bắt được chứng cứ. Chính là ta biết, nếu như không phải bởi vì ta, dưới tình huống nàng có thể an bài được bọn Dực Tu hành động, dù cho không dùng chiêu xông thẳng vào rừng khói độc này, nàng vẫn có biện pháp phân tán lực chú ý của nàng ta.”

“Tuyết Nhi, nếu không phải bởi vì ta, lần này nàng làm sao có thể trúng độc? Kết quả sau khi nàng vì ta mà trúng độc, trái lại còn an ủi ta? Tuyết Nhi, nàng đối với ta như thế, có cái gì cần phải giải thích với ta nữa? Kỳ thật người nên giải thích, hẳn là ta.”

Vô Song nói, trong mắt tràn đầy thâm tình cùng áy náy, hẳn nhìn thẳng Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi mở miệng: “Tuyết Nhi, ta không thẳng thắn với nàng, lần đầu tiên khi Si tới tìm ta tới giờ ta chưa hề thẳng thắn nói cho nàng. Vân Độc Nhất giúp đỡ Tống Vũ Thiên làm việc, sau khi ta biết, phản ứng đầu tiên không phải nói cho nàng biết, mà là lựa chọn tự mình đi xử lý trước, chuyện này đã nói rõ lòng ta không đủ tin tưởng nàng, sợ nàng bởi vì chuyện này mà oán hận ta, không quan tâm ta nữa! Cho nên ta quyết định tự mình xử lý trước, sau đó biết rõ ràng rồi mới giải thích với nàng.”

“Tuyết Nhi, ta quá nghi ngờ nàng, sợ hãi mất đi nàng, cho nên ta không lựa chọn thẳng thắn. Chính là vì thế hôm nay lại khiến ta xấu hổ vô cùng. Tuyết Nhi, so với nàng, ta hẹp hòi cỡ nào? Thù hận giết cha lớn như vậy nàng cũng không nói, chỉ lặng lẽ phái Dực Tu lặng lẽ đi lấy chứng cứ, vì cái gì, không phải chỉ vì không muốn cho ta biết, sợ ta sẽ thương tâm, sợ ta sẽ mất mát khổ sở sao. Tuyết Nhi, ta, ta.”

123. Q.2 - Chương 27: Giải Độc

Một câu ” Mà nàng, là kẻ ước chủ của hắn thì.”, Vô Song sau muôn vàn do dự, chần chờ mới nói ra.

Có thể lý giải! Một nam nhân dưới sự dẫn dắt của tư tưởng, làm sao có thể nguyện ý tự tay đem nữ tử mình yêu mến nhất giao ột nam nhân khác, tận mắt thấy nàng hầu hạ trong ngực nam tử kia?

Hắn làm không được, tin rằng không có một ai, không có một nam tử nào có thể làm được!

Vô Song ôm Tống Ngâm Tuyết, tham lam hô hấp hương vị trên người nàng, trong nội tâm giãy dụa không thôi. Cứu? Hay là không cứu?

Nếu không cứu, Minh Tịnh dù sao cũng vì Tuyết Nhi mới bị như thế! Nếu không có hắn, nói không chừng Tuyết Nhi đã sớm mất mạng, luân hồi chuyển kiếp rồi. Từ đó về sau, hắn sẽ cô độc một mình, thương tâm không yêu đến chết.

Minh Tịnh cứu Tuyết Nhi, chẳng khác gì cứu mạng hắn, bởi vì nếu đời này hắn không có Tuyết Nhi, vậy thì cuộc đời của hắn, sẽ ảm đạm, không còn ánh sáng !

Vô Song do dự, trái tim rối rắm đau nhức.

Nếu cứu Minh Tịnh, Tuyết Nhi làm kẻ ước chủ, nhất định phải, nhất định phải.

Tay, gắt gao ôm lấy nàng, ôm chặt như muốn đem nàng nhập vào người mình. Lúc này ở trong nội tâm Vô Song, hắn không nguyện, không muốn, không cam lòng.

Tống Ngâm Tuyết nghe Vô Song nói xong, liền trở mắt, sau khi hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, do dự không nói gì, chỉ trầm mặc để Vô Song ôm thật chặt.

Nàng biết Vô Song đang giãy dụa cái gì, cũng hiểu được vì sao hắn giãy dụa, một người nam nhân, muốn tự mình đẩy người yêu đi, đó là chuyện cực khổ xiết bao! Không chỉ Vô Song vốn tâm cao khí ngạo làm không được, mà ngay cả dân chúng bình thường cũng khó có khả năng làm được! Đây là một loại khiêu chiến đối với tôn nghiêm nam tử của hắn, một loại đả kích đối với sự kiêu ngạo của hắn.

Tống Ngâm Tuyết tựa trong ngực Vô Song, từ từ nhắm hai mắt lại, trong lòng nghĩ tới Minh Tịnh. Cho tới bây giờ một người luôn luôn cao ngạo, phúc hắc tính toán, vì mục đích của mình, có thể lẳng lặng chờ đợi bên người nàng nhiều năm như vậy, vì cái gì, cũng chỉ vì muốn được tự do. Nhưng khi phần tự do này được đưa đến tay hắn thì vì nàng, hắn không hề do dự buông tha, hơn nữa hắn buông tha, không chỉ là tự do, còn có. tánh mạng của hắn.

Minh Tịnh, chưa bao giờ ta nghĩ, tình cảm người dành cho ta, lại sâu như vậy! Sâu đến mức khiến ta, không cách nào hồi báo.

Trái tim, gắt gao co lại, vì phần rung động trong lòng, vì phần cảm kích trong lòng. Tống Ngâm Tuyết lúc này, trong đầu nàng, không ngừng xuất hiện gương mặt tuấn nhã bình tĩnh, thông dong, tính toán của Minh Tịnh.

Trong lúc đó nàng phát hiện, thì ra không biết từ lúc nào, đáy lòng đã lặng lẽ có bóng dáng của hắn, bóng dáng rõ ràng như vậy, cảm giác khắc sâu như vậy, cho tới bây giờ, nàng mới phát hiện.

Thân thể, mạnh mẽ dừng lại, sự kinh ngạc xẹt qua trong đầu, nàng đột nhiên hiểu rõ cảm thụ của bản thân, giờ phút này Tống Ngâm Tuyết ở trong ngực Vô Song, không khỏi đột ngột mở mắt ra, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Nàng thích Minh Tịnh! Thích rất nhiều! Chính là nàng cũng thích Vô Song, cũng thích rất nhiều! Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ chính nàng quá hoa tâm, đồng thời yêu thích hai nam tử?

Tuy nàng là người hiện đại, không ngại quan hệ đa giác như vậy, nhưng cũng không có nghĩa là nàng nhất định sẽ làm như vậy! Hơn nữa hôm nay, nàng đang ở cổ đại, cổ đại trọng nam khinh nữ, làm sao có thể như vậy? Chẳng lẽ, chẳng lẽ nàng thật sự muốn đem hư danh của Nhữ Dương quận chúa biến thành sự thật sao?

Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, phức tạp đấu tranh trong nội tâm.

Cứu? Hay không cứu?

Không thể không cứu! Chính là cứu.

Vô Song không muốn! Nàng biết.

Không biết nên làm sao bây giờ, đầu óc không ngừng hiện lên gương mặt của Vô Song cùng Minh Tịnh, giãy dụa giữa không cứu và không cứu, nói một cách khác, chính là mâu thuẫn giữa hợp hoan cùng không hợp hoan.

Lông mày, nhăn lại thật sâu, cảm thấy một mảnh rối rắm. Lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết không biết nên làm sao bây giờ, bên tai, lời nói trầm thấp của Vô Song, chậm rãi truyền đến: “Đi thôi, Tuyết Nhi. Chúng ta không thể không cứu Minh Tịnh.”

Trong lời nói Vô Song, đã dùng hai chữ “Chúng ta”, hành động này này biểu lộ hẳn đứng cùng một trận tuyến với Tống Ngâm Tuyết, cùng nàng đối mặt với khó khăn.

“Vô Song.” Vừa nghe Vô Song nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết kinh ngạc, biểu lộ sững sốt, đưa mắt nhìn hẳn, nghiêm trọng mà phức tạp.

“Cái gì cũng đừng nói nữa, Tuyết Nhi, cứ quyết định như vậy đi.” Biết nàng giờ phút này đang suy nghĩ gì, cũng hiểu được vì cái gì nàng nghĩ như vậy, Vô Song dùng sức gắt gao ôm lấy nàng, trên mặt là sự bình tĩnh điềm nhiên. Tuyết Nhi của hẳn a, đến lúc này, còn bận tâm cảm thụ của hẳn như vậy!

“Tuyết Nhi, ta đi chuẩn bị một chút dược liệu giải độc, vậy nàng. Chuẩn bị một chút, nửa canh giờ sau chúng ta bắt đầu bức độc.” Vô Song gian nan nói ra câu bảo Tống Ngâm Tuyết cũng đi chuẩn bị.

Sau khi nói xong, hẳn quỵn luyến nhẹ hôn lên trán Tống Ngâm Tuyết, mạnh mẽ buông nàng ra, xoay người rời đi rất nhanh.

Hẳn phải đi! Hẳn phải rời đi! Hẳn sợ mình còn ở trong sự ôn nhu thêm một khắc, lòng của hẳn, sẽ nhịn không được mà đổi ý!

Người ngọc tốt như vậy, hẳn làm sao nguyện ý cứ như thế mà chấp tay nhường cho người khác? Chính là nếu như không cho, thì hẳn có cái tư cách gì một mình có được nàng?

Minh Tịnh vì cứu nàng, đến tánh mạng cũng không cần! Chính là hẳn vì nàng, đã làm được cái gì? Tỷ tỷ của hẳn hại nàng trúng độc, cha mẹ của hẳn hại chết cha mẹ nàng, một mình nàng lẻ loi hiu quạnh, giống như hẳn ngoại trừ thương tổn nàng, thì không có tác dụng gì khác.

Đáy lòng, có một loại cảm giác chịu tội, tra tấn hẳn không thở nổi! Nỗi thống khổ của nàng, cảnh ngộ của nàng, cùng với sự cường đại áp bức, ẩn nhẫn nguy trang, đều là bởi vì người nhà của hẳn mà tạo thành!

Nàng nhỏ như vậy, đã phải trải qua sự thống khổ như vậy! Vốn là một gia đình đầm ấm hạnh phúc, lại bởi vì một biến cố, mà từ nay về sau hóa thành hư vô! Mà hết thấy những chuyện này, đều là do cha mẹ của hẳn tạo thành, đều do cha mẹ của hẳn gây ra!

Cho tới bây giờ hẳn cũng chưa oán hận cha mẹ của mình như hôm nay, không rõ bọn họ lúc trước tại sao lại có lựa chọn như vậy! Vì cái gì, vì cái gì? Vì cái gì bọn họ cơ hồ không hề xuất cốc, lại thiếu nợ phụ hoàng Tống Vũ Thiên một cái ân tình? Rất cuộc là ân tình như thế nào, làm cho bọn họ trợ giúp Tống Vũ Thiên như vậy? Thậm chí đến Vân Độc Nhất cũng không ngoại lệ?

Trong nội tâm rất là khó hiểu, nhưng đáp án đã không còn cách nào biết được, Vô Song buông lỏng cước bộ trầm trọng, từng bước đi về phòng thuốc.

Ai cũng nói thù giết cha, không đội trời chung! Tuy Tuyết Nhi an ủi hẳn nói nàng không ngại, chính là thâm cừu biển máu như vậy, có thể thật sự không để ý chút nào sao? Cho dù nàng không ngại, nhưng bản thân hẳn, làm sao có thể tha thứ chính mình? Dù sao đời cha ăn mặn, đời con khát nước, là chuyện chân lý hiển nhiên a.

Từ một khắc biết rõ sự tình kia, hẳn liền hiểu được, từ nay về sau hẳn không thể một mình có được nàng nữa! Bởi vì hẳn không có quyền lợi, không có tư cách!

Hẳn chỉ mang đến cho nàng quá khứ thương tổn, chua xót thống khổ! Mà Minh Tịnh, hẳn ta vì nàng, có thể vứt bỏ tự do, không tiếc hy sinh tánh mạng của mình! Tuy tánh mạng Vô Song hẳn cũng có thể nháy cũng không nháy mắt buông tha vì nàng, nhưng mà hẳn biết, phần ân tình này của Minh Tịnh, sớm đã cắm vào thật sâu trong lòng nàng, không thể rút ra.

Hắn biết, hắn không thể ngăn Minh Tịnh yêu Tống Ngâm Tuyết, tựa như hắn không ngăn cản tình yêu của mình. Trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết có hắn, điểm này, hắn hiểu rất rõ! Nhưng đồng thời, hắn cũng nhìn ra được, Tống Ngâm Tuyết đối với Minh Tịnh, cũng tồn tại một phần tình cảm như vậy .

Minh Tịnh vì nàng, có thể ngay cả tính mạng mình cũng không cần, chỉ bằng điểm này, hắn đã phải cứu Minh Tịnh!

Hắn cứu Minh Tịnh, cũng có nghĩa là cam chịu tiếp nhận Minh Tịnh có quan hệ xác thịt cùng với Tuyết Nhi, chính là có quan hệ da thịt thì sao, không có nghĩa là hắn sẽ nguyện ý nhường lại Tuyết Nhi!

Tuyết Nhi là của hắn, ai cũng không thể đoạt đi! Tuy cuộc đời này hắn có lẽ không thể một mình có được Tuyết Nhi nữa, nhưng trái tim Tuyết Nhi , hắn vĩnh viễn vẫn muốn chiếm một phần, sau đó gắt gao đi theo bên người nàng, vĩnh viễn không rời xa!

Tống Ngâm Tuyết có nhiều hơn một phu quân, vận mệnh này đã sớm định ! Chỉ là chẳng ai ngờ rằng, con đường này ngay từ đầu, Vô Song đã tiếp nhận.

Tống Ngâm Tuyết nhìn thân ảnh Vô Song chậm rãi đi xa, trong nội tâm vô cùng phức tạp, vì sự thành toàn của Vô Song, cũng là vì sự chấp nhất hạ sinh của Minh Tịnh.

Vô Song, chàng, chàng thật sự đã nghĩ kỹ, quyết định rồi sao.

Nàng biết một nam tử lại làm ra cái quyết định này chính là đã thống khổ cùng giãy dụa rất nhiều, đối với Vô Song, nàng không biết nên nói cái gì, hắn thương nàng, hắn yêu nàng, thật sự thương, yêu đến khắc sâu vào tim.

Mà về phần Minh Tịnh, hôm nay nàng cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Nàng là kẻ ước chủ của hắn, hiện tại lại vì nàng, mà khiến cho tánh mạng biến thành ngàn cân treo sợi tóc. Con người đã từng hăng hái, thâm sâu cường đại cỡ nào, hôm nay, lại muốn nàng phụ trách với hắn, ngẫm lại loại cảm giác này, sợ là sau này người nào đó biết được, bộ mặt hắn sẽ đen thui như đất nồi a.

Hai mắt Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng về phía nam tử tuấn mỹ nằm ngủ trong phòng,, trong mắt, có một loại cảm xúc khó hiểu đang lưu động.

Nửa canh giờ qua đi, hết thấy đã chuẩn bị sẵn sàng, Vô Song đi đến trước mặt Tống Ngâm Tuyết, phức tạp giương mắt trầm giọng mở miệng nói: “Tuyết Nhi, chuẩn bị xong rồi sao.”

“Ừ.” Khẽ gật đầu, Tống Ngâm Tuyết có chút xấu hổ nhìn Vô Song.

Thấy vậy, Vô Song hiểu được tâm ý của nàng, trong lòng khẽ run lên, tiếp đó vươn tay kéo nàng vào lòng, “Tuyết Nhi, ta không sao, cứu người quan trọng hơn.”

” Hết thấy ta đã chuẩn bị xong, tuy độc chưa đến mức mãnh liệt, nhưng nó cũng không biểu hiện sự phấn khởi, khô nóng giống như xuân độc bình thường. Loại độc chất này, giữ trong thân thể, nhìn thì như không có gì, nhưng nếu như kẻ ước chủ chậm trễ không giải cứu, cuối cùng, nhất định sẽ thất khiếu chảy máu mà chết.”

Vô Song ôm Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi giảng về độc tính trong cơ thể Minh Tịnh, khi nói đến thất khiếu chảy máu mà chết thì hắn rõ ràng cảm thấy thân thể nàng khựng lại, vì vậy trong lòng hắn bất giác thấy cay đắng, lực đạo trên cánh tay cũng tăng thêm, tiếp tục mà nói: “Loại độc chất này, cần ngoại công nội kích, hôm nay ta đã ngâm hắn vào trong thùng thuốc bức độc, bước kế tiếp phải xem.”

Câu”Kế tiếp phải xem nàng làm thế nào.” này, Vô Song thủy chung cũng nói không ra lời. Tuyết Nhi thấy, hắn sớm đã nghĩ thông suốt, nhưng nghĩ thì nghĩ, chính thức làm, lại rất khó khăn.

Tống Ngâm Tuyết dựa vào Vô Song, nhẹ nhàng cảm thụ tiếng tim đập của hắn, nằm trong lòng hắn, nàng hiểu được sự giãy dụa của hắn, cũng hiểu được sự mâu thuẫn của hắn, cho nên lúc này, cái gì cũng không nói, chỉ lặng lẽ dựa vào lòng hắn.

“Tuyết Nhi.” Tâm tình có chút bình phục, cánh tay Vô Song ôm thân thể của nàng, bắt đầu nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve ở phía sau lưng nàng, “Tuyết Nhi, chuyện nam nữ giao hoan bức độc này, có một cái điều kiện, chính là phải đợi đến tình huống song phương đều đến cao trào, lỗ chân lông toàn thân người

trúng độc đều hưng phấn nở ra thì dùng nội lực tiến hành bức bách, như vậy bức mới độc ra được triệt để, thuận lợi.”

Vô Song giảng điểm mấu chốt của thuật vận công bức độc cho Tống Ngâm Tuyết, sau khi nghe, mặt Tống Ngâm Tuyết không khỏi ửng đỏ. Tuy nàng đã rõ lý thuyết, kinh nghiệm thực chiến cũng có, nhưng dù sao số lượng cũng không nhiều lắm, mà cơ bản đều do Vô Song chủ đạo, cho nên dưới mắt nghe Vô Song dạy mình đi giải độc ột nam tử khác như thế, vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

Vô Song đương nhiên biết Tống Ngâm Tuyết xấu hổ, tuy nàng bình thường xảo trá tai quái, tà nịnh làm bậy, nhưng mà đối với cái chuyện này, vẫn còn là một người ngượng ngùng, từ mấy lần hoan hảo cùng hấn trước đây, hấn có thể nhìn ra được.

Tay, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, dùng động tác này giảm bớt cảm xúc xấu hổ của nàng, đối diện Tống Ngâm Tuyết mà nói, Vô Song vô cùng ôn nhu cùng cẩn thận, thật sự làm cho nàng cảm động ấm lòng.(Myu:Tội Song ca quá T.T. Phải tay em, em cứ giả cảm giả điếc cho tình địch “đi” luôn.)

“Tuyết Nhi, đi thôi. cũng đến lúc rồi.” Nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng, nhắc nhở nàng nên tiến vào. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu, chậm rãi ngồi thẳng lên, nhìn vào mắt hấn.

“Đi thôi.” Nhẹ nhàng cười cười, gạt đầu ra hiệu. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết muốn nói cái gì đó, nhưng đến cuối cùng của cuối cùng, môi khẽ giật giật, không có phát ra âm thanh gì.

Nhấc chân, buông tay, chậm rãi mà đi, khi thân ảnh Tống Ngâm Tuyết chậm rãi biến mất sau màn phòng, Vô Song xoay người, mặt hướng ra ngoài, đôi mắt khép hờ chậm rãi đi ra ngoài, vẻ mặt vô cùng cay đắng.

Vào phòng, chậm rãi tới gần, ở bên trong được vật lộn lờ, Tống Ngâm Tuyết thấy được Minh Tịnh ngồi trong thùng thuốc.

Tuy lúc này sắc mặt tái nhợt, tuy lúc này đôi mắt sáng như sao không mở, nhưng mà loại quyến dật cùng tuần nhã bẩm sinh kia, bất luận làm thế nào cũng không giấu diếm được.

Minh Tịnh, sự tuần mỹ của người, phong phạm của người, quả nhiên là từ trong ra ngoài, hoàn toàn tự nhiên!

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nhì , nhắc chân đi vào bên thùng, nàng kinh ngạc nhìn cái thùng tầm to lớn, có thể so sánh với một cái bồn tắm cỡ siêu siêu lớn thì ngược mắt nhìn khuôn mặt tuần tú tắng bệch không có một giọt máu của Minh Tịnh.

Tay, chậm rãi dọc theo mép thùng, chậm rãi xoa khuôn mặt hấn, người đầu tiên nàng gặp khi xuyên không đến chỗ này, giờ khắc này, lại không có vẻ phúc hắc thâm trầm như ngày thường, có cũng chỉ là vẻ tuần nhã tự nhiên mà điềm đạm.

Ánh mắt nhìn hấn thật lâu, trong nội tâm cũng suy tư thật lâu, vào thời khắc cuối cùng của cuối cùng, Tống Ngâm Tuyết mấp máy môi, quyết định.

Đưa tay, chậm rãi vươn về hướng lồng ngực của mình, theo nút áo nhẹ mở ra, xiêm y, từng cái từng cái chậm rãi chảy xuống.

Xiêm y cởi hết, lộ ra thân thể trắng nõn như ngọc của Tống Ngâm Tuyết, bên trong được vật tràn ngập, mơ hồ hiện ra đường cong uyển chuyển hấp dẫn của nàng.

Nhìn Minh Tịnh, ánh mắt từ trên cao đi xuống chứng kiến dáng người lỏa lồ trong nước, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười do dự, cuối cùng nâng bàn tay thon dài lên, kéo cái yếm bao lấy khoả ngọc nhân rất tròn của nàng rơi xuống, lộ ra một mảnh xuân quang hấp dẫn động lòng người.

Nhẹ cởi quần lót ra, toàn thân không sợi vải, Tống Ngâm Tuyết nhắc chân bước vào trong thùng, khiến nước thuốc bao phủ nửa người nàng.

Mặt đối mặt, mắt đôi mắt, trong chần chờ, Tống Ngâm Tuyết hơi đỏ mặt, hai tay nhẹ nâng đầu Minh Tịnh, khẽ nhắm mắt lại, chậm rãi hôn lên đôi môi mỏng khêu gợi hơi lạnh.

Môi cùng môi tiếp xúc, tuy có chút mát, nhưng lại bao hàm cảm giác nóng rực chọc người, Tổng Ngâm Tuyết chậm rãi ngậm lấy cánh môi Minh Tịnh, nhẹ nhàng mút, gặm cắn.

Kỹ xảo nửa chín nửa sống, mặc dù không tính là không lưu loát, nhưng cũng chẳng phải thuần thực tự nhiên, sau khi hao hết tâm tư, thật vất vả mở hàm răng Minh Tịnh ra, Tổng Ngâm Tuyết nhân cơ hội mà vào, cật lực gậy xích mích.

Học bộ dạng bình thường bọn họ hôn nàng, cái lưỡi dính hương quết mỗi một tắc trong miệng Minh Tịnh, cuối cùng cũng dây dưa cùng đầu lưỡi của hắn, dây dưa thật chặt chẽ, kháng khí.

Miệng cật lực hôn, đồng thời từ lồng ngực trơn bóng tu mỹ của Minh Tịnh đi xuống, bàn tay Tổng Ngâm Tuyết bắt đầu chậm rãi vuốt ve. Lúc này, Minh Tịnh vốn đang ở trong trạng thái mê man, lúc này cảm giác trong cơ thể mơ hồ có một cỗ khô nóng dâng lên, vì vậy ý thức cũng không khỏi có chút khôi phục, thân thể bắt đầu khẽ nhúc nhích.

Làn da cùng làn da ma sát, sinh ra nhiệt độ nóng rực, trong loại nhiệt độ này, Minh Tịnh hoảng hốt hơi mở mắt ra.

Hé mắt ra, thân thể mãnh liệt khựng lại, khi nhìn đến khuôn mặt với đôi mắt khép hờ của Tổng Ngâm Tuyết xuất hiện ở trước mặt mình thì hắn lại không khỏi nhắm mắt lại thật nhanh.

Là mộng sao? Nếu như vậy giấc mộng này thật đúng là quá tuyệt vời!

Từ từ nhắm hai mắt, không thể tin được một màn trước mắt này là sự thật, Minh Tịnh cảm thụ được dục vọng bắt đầu không ngừng dâng lên trong cơ thể, trong miệng, chậm rãi đáp lại nàng.

Bị kỹ thuật hôn không tính là thuần thực của người ngọc trên đời, Minh Tịnh không thể khống chế được chính mình nữa, sự đáp lại của hắn, từ thông thả tới nhiệt liệt, không ngừng mút vào phiến môi ngọt ngào làm say lòng trong miệng kia.

Cảm nhận được động tác của Minh Tịnh, mặc dù không biết hắn là xuất phát từ bản năng thân thể, hay là bởi vì ý thức khôi phục, tóm lại đáy lòng Tổng Ngâm Tuyết cũng vui vẻ, không khỏi tăng thêm lực đạo. Loại sự tình hoan hảo này, nên để hai người phối hợp, nàng cũng không thể một mình tự biên tự diễn.

Thùng tẩm lớn mà rộng, thân thể hai người ngậm trong đó, bên trong trần trần nhiệt khí tản ra, Tổng Ngâm Tuyết nhẹ nhàng rời khỏi môi Minh Tịnh, tiện đà dọc theo cằm của hắn một đường hôn xuống phía dưới, hôn qua hầu kết, đi tới trên xương quai xanh thon dài xinh đẹp của hắn.

Chưa từng nghĩ tới hóa ra xương quai xanh của nam nhân cũng có thể đẹp mắt như vậy, Tổng Ngâm Tuyết một đường hôn nhẹ, mặc cho thân thể bắt đầu phát sinh cảm giác, bắt đầu biến hóa.

Thân thể mềm mại tiếp xúc, ngón tay chạm vào tê dại, Minh Tịnh bị vây trong cảm giác ngây ngất, không khỏi vươn tay vòng qua người nàng, gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

“Tuyệt Nhi.” Một tiếng gọi dịu dàng như có như không, Minh Tịnh trong mê man, mặc cho cảm xúc của mình chi phối, chậm rãi cúi người từ trên xuống, dần dần đem thể cục chuyển thành chủ động.

“Tuyệt Nhi.” Ôm lấy thân thể mềm như không xương của Tổng Ngâm Tuyết, Minh Tịnh cúi đầu mà hôn, thâm tình mà dây dưa.

Tay, không khỏi tại chậm rãi nhẹ vỗ về tấm lưng xinh đẹp của nàng, khi cảm giác được trần trần nhẵn nhụi cùng trơn mềm truyền đến, cả tâm trí Minh Tịnh không khỏi mất phương hướng, sa vào trong triền miên vong tình.

Biết giờ phút này thân thể Minh Tịnh đang suy yếu, Tổng Ngâm Tuyết tận lực phối hợp với hắn, hai tay nàng vòng quanh eo hắn, giữa mặt hầu hạ dây dưa.

Nụ hôn nóng ướt động tình trên môi nàng, không ngừng trần trọc trong miệng, cố gắng, mút vào mỗi một tắc ngọt ngào mỹ hảo này.

Một tiếng rên nhẹ từ trong cổ phát ra, Minh Tịnh đắm chìm trong kiều diễm, nhịn không được sự kêu gào của thân thể, vươn tay chậm rãi bắt đầu không ngừng chạy loạn trên thân thể tuyệt đẹp hấp dẫn, khiến cho từng điểm từng điểm bị ngọn lửa nóng bỏng của tình cảm mãnh liệt thiêu đốt.

Đỏ mặt, cảm thụ được thân thể có một tia biến hóa, loại cảm giác khác thường này, Tống Ngâm Tuyết cũng không lạ lẫm. Nhưng mà bây giờ nàng cái gì cũng làm không được, việc duy nhất có thể làm, cũng chỉ có gắt gao dán vào Minh Tịnh, cảm thụ được thân thể nóng rực của nhau.

Minh Tịnh hôn, chậm rãi đi xuống phía dưới, trên xương quai xanh tinh xảo nhẹ nhàng lưu lại một loạt dấu đỏ thật sâu sắp xếp thành hàng.

” Minh Tịnh.” Tựa hồ chịu không được hẳn lưu luyến tra tấn như vậy, Tống Ngâm Tuyết há miệng, thanh âm không khỏi từ trong miệng bật ra. Mà một tiếng kêu này, giống như là tiếng trống thôi tình khiến cho hẳn vừa nghe liền giật mình, tiếp đó liền bị ham muốn mãnh liệt trong cơ thể gắt gao bao phủ, không còn nhận rõ phương hướng.

Tay, bắt giác chụp lên khóa mềm mại trước ngực nàng, trong mê luyến, không khỏi dùng sức xoa nắn, vuốt ve. Lúc này, một loại rung động và cảm giác mất hồn từ dưới bụng Minh Tịnh dâng lên, kêu gào đốt cháy ý chí của hẳn.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi.” Thấp giọng lẩm bẩm mà tựa hồ mang theo sự vội vàng, Minh Tịnh khẽ gọi. Hẳn một ngậm ngậm lấy điểm đỏ phận nộn thơm mềm trên khoả ngạo nhân rất tròn của Tống Ngâm Tuyết, trầm mê quyến luyến nhẹ nhàng mút vào, cắn liếm.

“Minh. Tịnh.” Từ từ nhắm hai mắt, thân thể quán giao, môi son Tống Ngâm Tuyết hé mở, căng cứng cảm thụ được từng chút khác thường trong cơ thể, nhẹ nhàng vỗ về như dòng nước khiến cho nàng từ từ động tình.

Một tay xoa nắn lấy khóa mềm mại, một tay chậm rãi dò xét từ dưới lên, khát vọng càng nhiều, cố gắng càng nhiều. Minh Tịnh lúc này, đã hoàn toàn mở đôi mắt như sao sáng ra, trong sáng chói, phủ kín một tầng dục vọng đậm đặc mà sâu nặng .

Hẳn muốn mở mắt ra, muốn mắt thấy từng biểu lộ trên mặt nàng, cho dù đây là một giấc mộng, hôm nay hẳn cũng muốn ở trong mộng cảm thụ thật rõ ràng.

Nhẹ nâng thân thể nàng lên , xoa hai cái đùi đẹp trơn bóng mà cân xứng, trong cơn động tình, Minh Tịnh chỉ cảm thấy thân dưới xiết chặt, một loại dục vọng không khác chế được cuộn cuộn lao nhanh, cực kỳ giống thật.

“Tuyết Nhi.” Biểu lộ đã mê loạn, trong miệng nhẹ lẩm bẩm theo, sau khi Minh Tịnh giương mắt thăm thiết đánh giá thân thể ôn nhu như ngọc của nàng một lần nữa, cổ họng càng thêm khổ khốc, để hai chân thon dài của nàng vòng trên eo mình, sau đó hai tay ôm chặt thân thể của nàng, thở dốc ồ ồ.

“Tuyết Nhi.” Câu Tuyết Nhi này, so với bất cứ một câu gì đều rõ ràng hơn, nó biểu hiện rằng Minh Tịnh vào giờ khắc cuối cùng muốn hỏi ý kiến của nàng.

Nghe vậy, thân thể Tống Ngâm Tuyết khựng lại, tiếp đó gương mặt đỏ bừng, hai tay vòng ở cổ Minh Tịnh, tựa trên vai hẳn khẽ gật đầu một cái.

“Tuyết.” Vừa thấy nàng đồng ý, Minh Tịnh còn chưa thốt chữ “Nhi” ra, rất nhanh liền động thân, mãnh liệt đâm từ dưới lên!

“Ừ!” Thân thể lần đầu kết hợp, khiến cho hai người bọn hẳn đều hơi chấn động, Tống Ngâm Tuyết cắn môi, vừa cảm nhận được một tia đau đớn, đồng thời nương theo mà đến là càng nhiều khát vọng.

Mà Minh Tịnh, thân thể căng thẳng, mới nếm thử mây mưa, khi hẳn cảm nhận được cảm giác cực nóng tuyệt vời bên trong thân thể nàng thì nhịn không được bụng đầy dục vọng râm rĩ, bắt đầu phóng thích tất cả tình cảm mãnh liệt của hẳn.

Trong thùng tắm, hai kẻ bị mất phương hướng, cố gắng giải tỏa sự khát vọng, tạo nên một cảnh xuân động lòng người.

.

Tình cảm mãnh liệt, không biết giằng co bao lâu, nương theo một lần xúc động cùng cuồng dã cuối cùng, Minh Tịnh thấp giọng hô một tiếng, trước mắt tối sầm lại, đem toàn bộ nhiệt tình chứa mình tận tình

phóng thích! Mà cùng lúc đó, trong đầu nàng cũng nóng lên, tiếp đó một hồi cảm giác thoải mái gào thét mà đến, bao phủ lấy nàng.

Lúc này rồi!

Trong lòng, nhớ lại lời Vô Song đã nói, Tống Ngâm Tuyết tụ khí trong tay, xách công vận lực, đột ngột đánh tới huyệt đan điền* của Minh Tịnh.

*Huyệt đan điền: Trong đông y cho rằng đan điền là nơi tập trung toàn bộ khí lực của cơ thể. Nó nằm dưới rốn hai ba phân.

“Phụt ——” một tiếng, một ngụm máu đen mạnh mẽ từ trong miệng Minh Tịnh phun ra. Ngay lúc máu toàn thân hần sôi trào lại mãnh liệt đánh một kích, khiến cho độc tố trong thân thể hần thoáng cái bị nghịch khí đẩy lên, phun hết ra ngoài.

” Minh Tịnh!” Tình cảm mãnh liệt, bị sự lo lắng thay thế, Tống Ngâm Tuyết lúc này, ôm thân thể hư nhược của Minh Tịnh, không khỏi thấp giọng kêu.

Tầm mắt, chậm rãi từ u tối chuyển thành sáng rõ, Minh Tịnh nhả hết máu độc, giờ phút này cảm giác được thân thể không hề rét lạnh giống như lúc trước, cũng không cực nóng bằng lúc hoan hảo vừa rồi, mà có một loại cảm giác ấm áp từ trong cơ thể không ngừng tràn ra tứ chi bách hài, khiến toàn thân hần nhẹ bỗng.

” Minh Tịnh?” Nhẹ ôm lấy thân thể của hần, hai mắt nhìn thẳng vào sự biến hóa biểu lộ trên mặt hần, khi Tống Ngâm Tuyết nhìn đến đôi mắt sáng như sao hơi mở ra thì không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

“Tuyệt Nhi.” Tầm mắt, từ từ nhìn rõ hình dáng nàng, con ngươi bình tĩnh khóa trên gương mặt tuyệt sắc không nhiễm bụi trần của nàng, nhưng mà khi nhìn thấy gương mặt mang theo vẻ ửng hồng còn lưu lại sau khi hoan ái thì trái tim Minh Tịnh, chấn động rồi!

Không phải là mộng sao? Tại sao sau khi tỉnh lại còn chưa tiêu tán! Chẳng lẽ hết thấy đều là sự thật? Quả thật tồn tại à? Minh Tịnh nghi hoặc, đôi mắt không khỏi đánh giá từ dưới lên trên.

Ủ! Đẹp quá!

Hay hần vẫn đang nằm mơ! Giác mộng này thật là tốt, chân thật như vậy! Chân thật đến không muốn tỉnh lại!

Giơ tay lên, ánh mắt không ngừng lưu luyến dò xét trên thân thể trần truồng uyển chuyển của nàng, sau đó, Minh Tịnh một bả ôm lấy nàng, gắt gao ôm vào trong ngực.

“Tuyệt Nhi, nếu như hết thấy cũng không phải là mộng thì tốt rồi.” Trầm giọng nói, bờ môi bắt đầu từng chút từng chút hôn nàng, từ mắt, đến mũi, từ mũi, đến miệng, dây dưa thật sâu.

Nụ hôn lúc này, không ôn nhu giống vừa rồi, mà mang theo một loại cuồng dã cùng nóng rực sau khi độc tố thanh trừ, tinh thần khôi phục. Lúc này, Minh Tịnh một tay ôm lấy nàng, cùng nàng gắn bó giao miên, một tay ôn nhu dọc theo đường cong mê người, không ngừng vuốt ve, lưu luyến.

“MinhTịnh.” Rõ ràng cảm thấy cơ thể lại lần nữa nóng rực bốc cháy lên, Tống Ngâm Tuyết không khỏi thở nhẹ, bất mãn kháng nghị.

“Tuyệt Nhi.” Nhẹ nhàng cười nhẹ, nhìn bộ dáng nàng đáng yêu như vậy, Minh Tịnh nhẹ nắm lấy tay nàng, không ngừng đặt trên miệng hôn.

“Để cho ta hôn nhẹ, Tuyệt Nhi. Bởi vì cũng chỉ có trong giác mộng, ta mới có thể có được nàng như vậy.” Nụ cười tươi mát mà thuần túy, đã không u trầm cùng âm thâm như trong dĩ vãng, Minh Tịnh lúc này tuần nhã sáng chói như ánh sao trên không trung.

” Minh Tịnh, đây không phải mộng. Không phải là giác mộng.” Nghe hần thấp giọng nhu hòa thính cầu như vậy, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết rung động một hồi, nàng vòng tay ôm Minh Tịnh, thân thể gắt gao dán lên hần.

“Tuyệt Nhi!” Một hồi đau đớn đột nhiên từ lưng truyền đến, khi đối diện với gương mặt giáo hoạt linh động của Tống Ngâm Tuyết thì Minh Tịnh trở mắt thật to.

Đau đớn? Vậy nói rõ đây không phải là mộng! Đã không phải là mộng, người trước mắt.

Mừng rỡ, khiếp sợ, hưng phấn, kích động. Lúc này, khi hiểu rõ hết thấy thì rất nhiều loại tình cảm đan xen xệt qua trong lòng Minh Tịnh, làm cho hấn vui sướng phức tạp không mở miệng được.

“Tuyệt Nhi? Tuyệt Nhi! Thật là nàng sao? Thật là nàng!” Có chút không dám tin tưởng nhìn người ngọc trước mắt đang cùng mình gắt gao ôm nha , nhớ lại vừa rồi bọn họ đã trải qua hoan ái cùng tình cảm mãnh liệt thế nào, đáy lòng Minh Tịnh, có một cỗ ngọt ngào hạnh phúc không ngừng bành trướng, nhịn không được muốn dào dạt tràn đầy trái tim hấn.

Thỏa mãn! Cảm kích! Vui mừng! Hạnh phúc! Lúc này, khi Minh Tịnh tinh tường ý thức hết thấy đều thật sự đã phát sinh qua, trong lòng của hấn, chỉ muốn nói tám chữ này!

“Tuyệt Nhi.” Hết thấy cũng không nói lời nào, chỉ dùng xưng hô thân mật để mà biểu đạt, ôm nàng, cảm nhận được da thịt toàn thân nàng trơn như ngọc, trong nội tâm Minh Tịnh, không khỏi có chút xót xa.

Hấn có Tuyệt Nhi, có chuyện vợ chồng với nàng rồi, bất luận nguyên nhân như thế nào, nhưng đã có kết quả, từ nay về sau hấn sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa.

Tuyệt Nhi, nàng là kẻ ước chủ của ta, cả một đời này, ta sẽ đi theo nàng!

Trong nội tâm, âm thầm thề, nghe mùi thơm cơ thể của nàng, cảm thụ được trận trận kiều diễm trong lòng, Minh Tịnh cúi đầu, không chút chần chừ hôn lên môi nàng.

“Um, Minh Tịnh.” Thừa nhận nhiệt tình của hấn, trong miệng Tống Ngâm Tuyệt nhẹ bật ra thanh âm, trong triền miên, không khỏi hàm hồ nói ra: ” Minh Tịnh, độc của chàng vừa mới giải, thân thể vừa mới.”

Tống Ngâm Tuyệt muốn nói chính là thân thể Minh Tịnh vừa mới khôi phục, không nên ham muốn quá độ. Chính là Minh Tịnh cũng không cho nàng cơ hội này, một ngụm phong bế môi của nàng, cuồng nhiệt cắn mút dây dưa.

“Tuyệt Nhi, để cho ta phóng túng một lần a! Ta muốn nàng, đã muốn rất lâu rồi.”

Bưng lấy mặt nàng, không ngừng cố gắng hôn môi, trong thâm tình của Minh Tịnh, thân thể Tống Ngâm Tuyệt mềm yếu, vô lực nương tựa vào người hấn.

“Ư.” Dục vọng trong thân thể , lại bị trêu chọc lên, Minh Tịnh hôn hít khắp thân thể bóng loáng của nàng, hai tay không ngừng chạy loạn.

Khi dễ chụp lên một mảnh mềm mại mỹ hảo trước ngực kia, trong mê luyến, động tình hôn liếm, khê cắn, lưu lại một ấn kí phần nộn hồng hào, khiến thân thể nàng giật nhẹ không thôi.

Tay, một mực đi xuống phía dưới, lưu luyến đến giữa hai chân hoàn mỹ cân xứng, mặc dù là trong thùng tắm, không thể trực tiếp cảm nhận được, nhưng chỉ cần nhìn đường cong cân xứng trắng nõn, cũng đã khiến cho hấn tâm động không thôi.

Thân thể Tống Ngâm Tuyệt, hấn trước kia cũng đã xem qua, tiếp xúc qua, chính là không có lần nào làm hấn say sưa, làm hấn si mê như lúc này, quả thật muốn một mực tiếp tục say mê như vậy.

Thân thể được phép giao hợp, tâm linh được phép ký thác, Minh Tịnh lúc này, dùng một cú đột kích mãnh liệt, đem nhiệt tình của mình phóng thích thật sâu.

Chống đỡ bên mép thùng tắm, vô lực thừa nhận, theo từng lần đẩy vào kéo ra, Tống Ngâm Tuyệt khép hờ mắt, biểu hiện trên mặt vô cùng nhu hòa.

Trong các, trong thùng tắm, khói thuốc lượn lờ mê người, mấp mờ diễn lại cảnh xuân tình cảm mãnh liệt, cùng trận trận tiếng nước động lòng người vang lên theo quy luật, là một mảnh lưu luyến triền miên.

124. Q.2 - Chương 28: Xuất Cốc

Trong Ngũ độc cốc là cảnh xuân kiêu diễm, xinh đẹp khôn cùng, mà trong hoàng cung Đại Tụng lại vô cùng trầm mặc, tĩnh lặng đến ngay cả một tiếng ruồi kêu cũng không có.

Minh hoàng Tống Vũ Thiên, lúc này tay ôm trán, một mình lẳng lẳng suy nghĩ, trong đôi mắt nữa khép nữa mở, sự suy tư bắt đầu khởi động.

“Thiên, đang suy nghĩ gì vậy?” Một thân váy lụa màu đỏ thắm, trên gương mặt yêu mị của Lăng Mị lộ vẻ tươi sáng, hoa mỹ khiến người ta không thể dời mắt.

“Nàng có vẻ rất vui vẻ?” Liếc mắt nhìn Lăng Mị, Tống Vũ Thiên chậm rãi mở miệng hỏi.

“Đúng vậy a, vừa rồi giáo huấn vài con tiện nhân, trong lòng cực kỳ vui vẻ!” Cười cười một bả ôm Tống Vũ Thiên, Lăng Mị vẻ mặt kiêu my, cười nịnh nọt.

Thấy vậy, trong mắt Tống Vũ Thiên xẹt qua một tia phiến chán, khi Lăng Mị còn chưa kịp phát hiện thì rất nhanh đã ẩn đi.

“Hôm nay là ai đã đắc tội nàng?” Từ khi Lăng Mị giúp hắn giải quyết Tống Ngâm Tuyết, nàng tự cho là mình công cao lao nặng, liền bắt đầu ngấp nghé hậu cung của hắn, luôn tìm cơ gây chuyện, quấy phá đến hôm nay nội cung thành một đầm nước đục, người người đều cảm thấy bất an.

“Yên tâm đi, không phải Mai Phi của chàng. Chẳng qua là dạy dỗ hai kẻ râu ria lấm mồm mà thôi!” Nghe hắn nói như vậy, trên mặt Lăng Mị càng thêm vui vẻ, hai tay nàng vòng trên eo Tống Vũ Thiên, chậm rãi đi lên.

“Thiên, ta biết hiện tại Mai Phi có bầu, là phi tử đầu tiên có con sau khi chàng kế vị bảy tám năm qua, cho nên dù thế nào đi nữa, ta cũng là sẽ không động đến nàng ta!”

“Mị nhi, không phải ai có bầu thì nàng không động vào, mà là cái hậu cung này cần thanh tĩnh.” Tống Vũ Thiên bắt đầu nói, mơ hồ có ý trách cứ Lăng Mị gây chuyện thị phi.

Nghe vậy, trên gương mặt đẹp đẽ của Lăng Mị hiện lên một chút không vui, không khỏi thu lại nụ cười nói: “Thiên, chàng đây là đang trách cứ ta sao?”

“Mị nhi, trẫm không phải có ý này –”

“Chàng chính là có ý như vậy!” Không đợi Tống Vũ Thiên nói xong, Lăng Mị liền nổi tính bướng bỉnh cất ngang lời hắn, bắt đầu tìm lý do: “Thiên, cái hậu cung này thật là chán a! Ta bắt quá chỉ là tùy tiện tìm một chút việc làm cho vui thôi, chàng vì thế mà trách cứ ta sao? Hơn nữa, ta cũng không phải vô duyên đi vô cơ giáo huấn người khác! Ta ở trong hậu cung này không danh không phận, tuy có rất nhiều người kính sợ, nhưng cũng có rất nhiều người không thèm để ta vào mắt a? Tựa như Như phi cùng Nhược phi vừa rồi vậy, các nàng rõ ràng nhìn thấy ta, chính là làm bộ không nhìn thấy! Chàng nói cơn tức như vậy, ta làm sao nhịn được!”

Lăng Mị đúng lý hợp tình trần thuật lý do của nàng, đứng trước mặt Tống Vũ Thiên, vẻ mặt ủy khuất như thiếu nữ, biểu lộ hoàn toàn không giống với cái độ tuổi đủ làm dì người ta của nàng.

Thấy vậy, trong lòng Tống Vũ Thiên cực kỳ phản cảm, nhưng hắn lại dè nén lửa giận nhẹ giọng nói: “Mị nhi, trẫm không phải không để cho nàng giáo huấn người khác, chỉ là lúc nàng giáo huấn các nàng kia, động tĩnh có thể bớt đi một chút, an phận một chút, đừng khiến cho hậu cung liên tục xàm xì, nàng như vậy, sẽ tạo nên ảnh hưởng rất không tốt đến trẫm. . .”

Một câu giải thích giống như dễ mà không phải dễ, làm cho Lăng Mị ngậm miệng lại, hai mắt không khỏi nhìn thẳng về phía trước. Thấy vậy, Tống Vũ Thiên lại mở miệng nói: “Mị nhi, bây giờ là thời kì phi thường nguy hiểm, trẫm vừa diệt trừ Ngâm Tuyết, những lão gia hỏa kia còn chưa chịu phục, nếu như vào lúc này những lời đồn đãi trong nội cung truyền ra ngoài, không phải vừa vạ đổ cho bọn hắn nhân cơ hội lấy cơ gây chuyện sao?”

Trở tay ôm Lăng Mị, trấn an bảo nàng hết thủy phải lấy đại cục làm trọng.

Nghe vậy, Lăng Mị bĩu môi, toàn thân dựa vào trong ngực Tống Vũ Thiên nói: “Thiên, chúng ta cái này phải nhẫn, cái kia phải nhịn, rốt cuộc muốn nhẫn tới khi nào a? Ta không muốn một mực không danh không phận đợi như vậy, ta muốn làm hoàng hậu!”

“Mị nhi, không phải chúng ta đã nói xong rồi sao? Chờ nàng lấy được Huyền Mặc lệnh, nhất thống võ lâm giang hồ! Khi đó chúng ta không cần nhẫn nại chịu đựng những người kia nữa, có thể phóng túng làm chuyện chúng ta muốn, kể cả việc lập nàng làm hoàng hậu.”

Lời nói mỹ lệ dẹt một giấc mộng xinh đẹp! Lăng Mị nghe lời hứa tốt đẹp của Tống Vũ Thiên xong, vẻ mặt vui sướng giương mắt nhìn hắn: “Được, tất cả nghe theo chàng! Đúng rồi, Thiên, mới vừa rồi không phải chàng có việc gì phiền lòng sao?”

“Ừm.” Nhẹ gật đầu, không khỏi cau mày lại, Tống Vũ Thiên chậm rãi mở miệng nói: “Gần đây trẫm làm như thế nào cũng không thể liên lạc với Vân Độc Nhất.”

“Thiên, chàng liên lạc nàng ta làm gì chứ?”

” Chuyện thất thủ không đoạt được của phương thuốc Hàn môn, Vân Độc Nhất vẫn chưa cho trẫm một lời giải thích cuối cùng. Lúc này, trẫm muốn biết, rốt cuộc phương thuốc Ngưng linh tán kia, có phải đã rơi xuống trong tay Tuyết công tử rồi không.”

Trong lời nói của Tống Vũ thiên, có một loại lo lắng khó hiểu, không biết vì cái gì, đối với cái sự kiện này, trong lòng của hắn luôn luôn có chút bất an mơ hồ.

“Trẫm và Vân Độc Nhất, có phương thức liên lạc bí mật, mỗi lần chỉ cần trẫm liên lạc với nàng ta, nàng nhất định sẽ có hồi đáp. Chính là không biết vì cái gì lúc này, lại thủy chung không thấy hồi âm? Không phải là nàng ta đã.”

Tống Vũ Thiên lo sẽ có chuyện gì phát sinh. Trong lòng hắn, cũng không hi vọng như thế, đối với hắn mà nói, một thân bản sự dùng độc của Vân Độc Nhất, có một số chuyện, vẫn còn rất hữu dụng.

“Thiên, chàng yên tâm đi, nàng ta không có việc gì đâu!”

Nghe Tống Vũ Thiên nói xong, Lăng Mị không cho là đúng cười cười nói: “Lúc ta tranh đoạt Huyền Mặc lệnh với Tuyết thánh, đã từng gặp Vân Độc Nhất còn đi theo bên cạnh cha mẹ, khi đó, tuy nàng ta còn nhỏ, nhưng tính tình. Chặc chặc!”

Lắc đầu, tỏ vẻ không muốn nói gì thêm, Lăng Mị giương mắt, thoải mái nhìn Tống Vũ Thiên nói: “Chúng ta chờ vài ngày nữa, với cái tính tình điên khùng vô thường kia, có khi hai ngày nữa sẽ tự mình liên lạc với chàng.”

An ủi Tống Vũ Thiên, hai tay Lăng Mị không khỏi bắt đầu quán quanh hắn, cả thân thể cũng dán lên, “Thiên, đội tuần tra cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ chàng phát lệnh.”

“Ừ! Nói cho bọn họ biết, đầu tiên, trẫm chẳng những muốn biết vị trí cụ thể của Huyền Mặc lệnh, còn muốn cái đầu trên cổ của Tuyết công tử!”

Trên mặt lộ ra sự tàn nhẫn hung ác, sau khi nghe Lăng Mị báo cáo, Tống Vũ Thiên không khỏi nhắm mắt lại, trong mắt hiện lên vẻ tàn khốc.

“Ha ha, Thiên! Chàng vẫn không yên lòng như vậy sao, vừa nghe đến cái chữ ‘ tuyết ’ này, liền nóng lòng muốn diệt trừ. Kỳ thật a, cái tên này căn bản không có liên quan gì đến tiểu tử kia gì bởi vì ta nghe nói biệt hiệu ‘ Tuyết công tử ’ này, chính là do người trong giang hồ tự đặt, cũng không phải do chính hắn phong! Hơn nữa, nếu như Tuyết công tử này thật sự khả nghi, hắn cũng sẽ không ngốc đến tự bộc lộ thân phận khiến cho chàng chú ý a? Cho nên ta thấy chuyện này, căn bản chính là do chàng quá lo lắng thôi.”

Lăng Mị không thêm để ý, có ý nói Tống Vũ Thiên buồn lo vô cớ. Nghe vậy, Tống Vũ Thiên cũng không thay đổi chủ ý, chỉ một mực kiên trì.

Thấy vậy, Lăng Mị cũng không nói thêm cái gì nữa, chỉ không tán thành nhếch miệng, chuyển thân ngã vào lòng Tống Vũ Thiên.

“Thiên, cái gì ta cũng nghe theo chàng, cái gì cũng làm cho tới khi chàng vừa lòng! Bất quá chàng phải đáp ứng ta một chuyện.”

“Chuyện gì?” Ôm Lăng Mị, Tống Vũ Thiên nhíu mày nói.

Thấy thế, tinh thần Lăng Mị lập tức tỉnh táo, tràn đầy yêu mị làm nũng: “Thiên, chàng phải đáp ứng ta, hôm nay Mai Phi đã có thai, mục đích của chàng đã đạt được, cho nên từ nay về sau không cho phép chàng sung hạnh nàng ta nữa! Còn nữa, đợi sau khi nàng ta sinh hạ hài tử, nếu là hoàng tử, nhất định phải giao cho ta nuôi dưỡng.”

Lời mà Lăng Mị nói, bá đạo vô lý, Tống Vũ Thiên nghe xong trong lòng chán ghét một hồi! Chính là hẳn cũng không có biện pháp, cuối cùng chỉ có thể nhẫn nại, trầm mặc gặt đầu, không nói thêm một lời.

Hình ảnh đi qua hoàng cung Đại Tụng, lại quay về Ngũ độc cốc, Vô Song đứng bên ngoài chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời thật lâu, mà trong thùng thuốc, hai người đã trải qua hai lần tình cảm mãnh liệt, lúc này đang gắt gao ôm nhau, bên trong sương mù lượn lờ, hiện ra một quang cảnh tuyệt đẹp.

Tuy nước thuốc trong thùng sớm đã nguội, có chút lạnh lẽo rồi, nhưng hai người bọn họ bởi vì lửa tình không ngừng thiêu đốt trong lòng, lại chưa hề phát giác.

“Tuyệt Nhi.”

“Ủm?”

“Ta yêu nàng.”

“.”

Ôm lấy nàng, bị lạc trong vẻ đẹp động lòng người của nàng, Minh Tịnh nhu hòa nói, trầm giọng thì thầm bên lỗ tai tinh xảo, gương mặt thanh tịnh tuấn mỹ vô hạn.

Hắn hiểu được, hôm nay nàng cũng không còn là xử nữ, từ khi hắn biết được Vô Song vẫn một mực ở bên cạnh nàng, hẳn cũng đã hiểu rất rõ ràng!

Mặc dù là nam tử, luôn muốn hoàn toàn có được người mình yêu, chính là sau khi trải qua sinh tử, hẳn đã không ngại nữa rồi! Một chút cũng không để ý!

Nói thật, không có người nam tử nào nguyện ý cùng người khác chia sẻ người mình yêu nhất, mặc kệ là nguyên nhân gì! Tuy hắn không biết tại sao Tuyệt Nhi lại dùng loại phương thức này bức độc cho hắn? Nhưng hắn biết hết thấy những việc này, khẳng định đã được Vô Song đồng ý.

Vân Vô Song, nam nhân cũng yêu nàng vô cùng sâu đậm kia, theo ánh mắt chuyên chú của hắn ta, hẳn liền biết Vô Song quan tâm nàng bao nhiêu! Chính là vì cái gì một người quan tâm nàng như vậy, cuối cùng lại đồng ý quyết định này?

Cha mẹ Vô Song, gián tiếp hại chết cha của hắn, điểm này, Vô Song cũng không biết! Bởi vì hắn căn bản không biết cha của hắn cùng Nhữ Dương Vương có quan hệ khế ước, cho nên đối với hắn, Vô Song cũng không cảm thấy áy náy.

Đã không phải áy náy, đã không phải đền bù, tại sao Vô Song phải đồng ý Tuyệt Nhi cùng hắn.

Đáp án rất đơn giản – bởi vì hắn yêu nàng! Yêu đến mức có thể vì nàng mà buông tha cho tất cả kiêu ngạo của mình, thậm chí kể cả tôn nghiêm!

Bởi vì độc của hắn là vì cứu Tuyệt Nhi mới có, cho nên Vô Song vì không muốn Tuyệt Nhi khó xử, mới có quyết định như bây giờ! Tình yêu của hắn, rộng lớn, vô tư, khiến người ta phải tôn kính! Còn mình thì sao?

Minh Tịnh nghĩ tới đây, sắc mặt khê biến, môi giật giật, trong lòng âm trầm. Tình yêu của Vô Song là chân thành, nhưng đồng dạng, tình yêu của hắn cũng chân thành tha thiết!

Ai cũng nói thù giết cha, không đội trời chung! Chính là sau khi hắn biết Vô Song làm ra quyết định như vậy, trong lòng cũng đã quyết định, vĩnh viễn sẽ không nói cái bí mật này cho hắn biết!

Minh Tịnh hẳn, tuy không phải là hạng người lương thiện gì, nhưng đạo nghĩa hẳn cũng biết! Nếu như Vô Song có thể làm được, Minh Tịnh hẳn cũng có thể làm được.

Tư tưởng Minh Tịnh giờ phút này, trong tiềm thức cũng đã quyết định sau này hẳn nguyện ý cùng Vô Song chung sống hoà bình, vì vậy hẳn nhẹ ôm lấy nàng, dùng cả trái tim của hẳn nói cho nàng biết, hẳn yêu nàng, mãi mãi yêu nàng.

Nghe lời nói phát ra từ tim gan của Minh Tịnh, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt lại, yên lặng ôm hẳn, tựa trong lồng ngực trơn bóng tu mỹ kia, không nói được lời nào.

Đây đã là nam tử thứ hai nói với nàng rằng hẳn yêu nàng, tuy nàng chưa trả lời, nhưng nàng có thể cảm nhận được tình yêu chân thành tha thiết nóng rực, thấm thiết dạt dào trong lòng bọn họ.

Nên làm cái gì bây giờ? Hai nam nhân, hai phần tình cảm, không thể nói ai sâu ai cạn, tất nhiên là cũng không có cách nào dứt bỏ.

Lúc này, ba người, ba phần tâm tình, trong thùng ngoài thùng, tâm tư khác nhau.

“Tuyệt Nhi.” Ôm nàng, nhẹ nhàng in một nụ hôn trên gương mặt tuyệt mỹ, trong nội tâm Minh Tịnh tràn đầy nhu tình, nhu hòa đến có thể mềm hoá hết thảy giấy dũa cùng kiên trì.

Không biết đã qua bao lâu, tựa hồ rất rất lâu, nhưng cứ như rất ngắn, khi hai người Tống Ngâm Tuyết cùng Minh Tịnh quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng thì Vô Song đã đi mất.

“Công tử!” Nhất thời không đối được cách xưng hô, nhưng lại không thể trực tiếp xưng hô Các chủ, Dực Tu đành phải dùng hai chữ công tử để thay thế.

“Chuyện gì?” Thấy Dực Tu tiến lên, Tống Ngâm Tuyết không khỏi mở miệng hỏi.

“Đây là bằng chứng chính xác thuộc hạ tìm được trong cốc, mời công tử xem qua.” Hai tay cung kính trình thứ gì đó lên, sau khi Tống Ngâm Tuyết nhận lấy, Dực Tu mở miệng nói lần nữa.

“Công tử, đây là cấp báo của Dực Thịnh!”

“Cấp báo?” Nghe vậy Tống Ngâm Tuyết kinh ngạc, tiếp nhận phong thư mở ra xem xét, lập tức vì nội dung trên thư mà nhú mày, “Không thể ngờ.”

Lần đầu tiên, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy kinh ngạc vì một chuyện, cho tới nay, nàng luôn tính toán trong lòng, bày mưu nghĩ kế, còn chưa từng có cái gì có thể làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn như hiện tại! Dực Tu khó hiểu.

Hai tay Tống Ngâm Tuyết cầm tờ giấy, sau khi trầm ngâm một lát, xoay người nói với Dực Tu: “Dực Tu, người tự mình đem hai phong thư này giao cho ca ca, để hẳn an tâm.”

“Dạ!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết phân phó, Dực Tu lập tức chấp tay lĩnh mệnh, xoay người đi gấp.

Vừa bước ra chưa được hai bước, Tống Ngâm Tuyết lên tiếng ngăn lại, sau khi suy tư một chốc, mở miệng chậm rãi nói: ” Dực Tu, ít ngày nữa ta muốn xuất cốc, người đi lại sẽ mất không ít thời gian, đến lúc đó cũng không cần phải trở lại đây nữa, trực tiếp đi Hoa quốc, tụ họp cùng ta ở đó.”

“Dạ!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, đầu tiên Dực Tu suy nghĩ một chút, tiếp đó cúi đầu đáp ứng. Kỳ thật trong lòng hẳn, vẫn không yên lòng về Tống Ngâm Tuyết, chính là bởi vì nghĩ tới có hai người Vô Song cùng Minh Tịnh bên cạnh nàng, nên mới không nói gì.

Dực Tu đi rồi, hai mắt Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng phía trước, trầm mặc không nói. Mà sau lưng, Minh Tịnh thấy nàng như vậy, trong lòng liền mềm nhũn.

Hẳn biết nàng có nhiều việc chưa nói cho hẳn, như thân phận của Dực Tu; cách xưng hô của hẳn; còn có buổi tối trúng độc ngày đó, trong hôn mê, nàng luôn miệng nói phải bảo vệ ca ca.

Hẳn biết trên người của nàng cất giấu quá nhiều bí mật, có quá nhiều ẩn nhẫn cùng che dấu không muốn người khác biết, nhưng mà hẳn sẽ không hỏi! Bởi vì hẳn tin tưởng nàng, tin tưởng nếu như thời cơ chín muồi, có thể nói cho hẳn biết, thì nàng sẽ nói.

Trong nội tâm Minh Tịnh, từ thâm trầm biến thành nhu hòa, tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào. Lúc này, Vô Song đã từ ngoài cửa đi tới, khi nhìn thấy hai người thì trên mặt đầu tiên là có chút không tự nhiên, sau đó nhấc chân tiến lên, ôm Tống Ngâm Tuyết vào trong ngực thật chặt.

“Tuyết Nhi. . . .” Nghe hương thơm trên người nàng, vẻ mặt say mê, tuy giờ phút này đã trộn lẫn khí tức của người khác, nhưng hấn cũng không ngại. Người đã từng tự phụ như hấn, kiêu ngạo như hấn, bá đạo không thích trên người nàng có một chút hương vị của người khác như hấn, hôm nay trước mặt tình yêu, đã hoàn toàn chấp nhận buông tha.

Bất quá tuy nói là buông tha, tình cảm luôn cần phải có thời gian thay đổi, giống như hiện tại, hấn còn chưa có biện pháp hoàn toàn bình thản đối mặt với Minh Tịnh.

Kỳ thật Minh Tịnh cũng giống vậy! Khi nhìn đến Vô Song thì hấn cũng không chú ý nhiều lắm, chỉ là nghĩ đến từ nay về sau hai người bọn họ, phải thật sự ở chung như tại Nhữ Dương Vương phủ, thì ít nhiều gì cũng có chút xấu hổ.

“Vô Song, Dực Thịnh đưa tin tức đến, có một số việc ta vội vã muốn làm, cho nên ngày mai phải xuất cốc.” Vòng tay ôm Vô Song, Tống Ngâm Tuyết nhu hòa nói.

“Được, nàng đi trước đi! Chúng ta giải độc xong sẽ đến tụ họp.” Hiểu được ý tứ ẩn giấu trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết, Vô Song cười cười nắm thật chặt cánh tay nàng, tham lam hưởng thụ thời khắc tuyệt vời này.

“Được!” Nhẹ gật đầu, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười mà nói. Nàng chỉ biết, Vô Song là người hiểu lòng nàng nhất.

“Ta cùng đi với Tuyết Nhi!” Từ một khắc bọn họ kết hợp, liền không còn cái gì có thể tách hấn và nàng ra nữa! Lúc này, Minh Tịnh vừa nghe lời này, lập tức mở miệng nói.

“Không được!” Minh Tịnh vừa dứt lời, còn không đợi Tống Ngâm Tuyết trả lời, lúc này Vô Song ngẩng đầu, trực tiếp cự tuyệt.

“Vì cái gì?” Không rõ ý hấn, cảm thấy có chút bất mãn, mặt Minh Tịnh đen lại, thẳng tắp nhìn hấn. Tiểu tử này, hấn mới vừa mới chuẩn bị chung sống hòa bình với hấn, mà hấn đã bắt đầu gây trở ngại rồi?

Hấn cố ý sao? Hay là có chuyện gì? Sau khi nghe Minh Tịnh nói như vậy, Vô Song buông Tống Ngâm Tuyết ra, đi tới đối diện Minh Tịnh, vươn tay thăm dò mạch đập của hấn.

” Minh Tịnh, tuy hầu hết độc trong cơ thể ngươi đã thanh trừ, nhưng vẫn còn một ít lưu lại trong người, cần dùng thuốc điều trị giải độc dần dần, cho nên tạm thời ngươi vẫn không thể rời đi.”

“Ngươi?” Vừa nghe Vô Song nói như vậy, trong lòng Minh Tịnh có chút buồn bực! Phúc hắc như hấn, không khỏi khiến hấn nghĩ rằng Vô Song là bởi vì mình đi không được, cho nên cố ý gây chuyện khiến cho hấn cũng không được đi.

“Ta cái gì? Ta là có ý tốt. Vân Độc Nhất dụng độc hung ác, ngươi cũng đã biết rồi! Nếu như ngươi không sợ chết, không ngại từ nay về sau lưu lại căn bệnh trí mạng? Vậy ngươi cứ đi đi. . . .”

Giống như uy hiếp nói, cùng với nụ cười nhạt của Vô Song, Minh Tịnh ráng nén giận. Chính là giờ phút này hấn không có biện pháp nào, chỉ có thể trợn trừng hai mắt.

“Được rồi, Minh Tịnh, dư độc trên người chàng chưa hết, vậy chàng ở trong cốc đợi thêm vài ngày, đến lúc đó đi cùng Vô Song đến tụ họp với ta nhaa.”

Không phát giác được hai nam nhân đang so đo với nhau, căn cứ theo mục đích của vấn đề, lúc này Tống Ngâm Tuyết mở miệng an ủi.

Nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy rồi, Minh Tịnh cũng cảm thấy không nên nói cái gì nữa, chỉ đành gật đầu mà lòng còn dị nghị, bất đắc dĩ đáp ứng.

“Tuyết Nhi, nàng yên tâm đi, ta nhất định sẽ giải độc trên người hai chúng ta, mau chóng đến tìm nàng!” Thấy Minh Tịnh đáp ứng, vẻ mặt lạnh nhạt của Vô Song trở nên ấm áp, lịch sự tao nhã như gió mát.

Không thể phủ nhận, dư độc của Minh Tịnh đúng là chưa tan biến hết, nhưng về phần trình độ nghiêm trọng thì. cũng không đến mức như hắn nói. Về phần vì sao hắn lại cố ý nói vậy? Tin rằng Vô Song đang mỉm cười hiểu được, mà Minh Tịnh vẻ mặt đen thui. cũng có thể hiểu được.

“Ừa, vậy thì tốt!” Nhẹ gật đầu, mỉm cười, lúc này, Tống Ngâm Tuyết không phát hiện hai nam nhân bên người nàng, sau khi kết cục đã định vẫn còn liếc nhìn nhau, không rõ là bạn hay là thù vẫn quyết đấu tranh đến cùng.

125. Q.2 - Chương 29: Gặp Lại Cố Nhân

Sáng sớm ngày thứ hai, Tống Ngâm Tuyết xuất cốc, trong biểu lộ ngàn lần không muốn của Vô Song cùng Minh Tịnh cuối cùng cũng nhắc chân đi ra.

Giao giới hai nước Hoa, Kiêu, đi trên quan đạo, trong lòng không ngừng tự hỏi về tin tức Dực Thịnh truyền tới, suy nghĩ về những hành động của Tống Vũ Thiên, bối rối không biết bước tiếp theo mình nên ứng đối như thế nào.

Trời thu tháng mười, khắp nơi là cảnh thu hoạch, hai nước Hoa, Kiêu này, không hổ là nước giàu có trong sáu nước, ở nơi biên giới xa xôi này, cảnh thu hoạch vẫn tốt hơn hẳn so với các nước khác, chẳng trách lúc mới gặp, Khuynh Nhạc công chúa Kiêu Mạt Nhi đã từng xem thường Đại Tụng như vậy.

Tống Ngâm Tuyết vừa đi vừa nghĩ, bị phong cảnh ven đường hấp dẫn, cảm giác sâu sắc rằng nếu có một ngày, đời nàng buông xuống mọi gánh nặng trên vai, nhất định phải đi ra ngoài tùy ý dạo chơi, tham quan danh lam thắng cảnh sáu nước.

Thăm nghĩ, nàng đi về hướng Hoa quốc, đã hẹn ước cùng bọn Dực Tu, cho nên rất nhiều chuyện trước mắt này, hết thảy cứ chờ đến Hoa quốc lại tiếp tục bàn bạc a.

Cước bộ, bắt đầu nhanh chóng vội vàng đi về phía trước, muốn tranh thủ trước khi trời tối đi vào trong thành, tuy Tống Ngâm Tuyết cũng không sợ một mình qua đêm trong rừng núi, nhưng đối với nàng mà nói, nếu có thể có giường ngủ, nàng tuyệt đối sẽ không ngủ trên mặt đất.

Theo tình hình này, trước khi trời tối hẳn là miễn cưỡng có thể tới trong thành, ai! Không có Dực Tu ở đây, đối với việc xác định phương vị, thật đúng là khiến nàng phải cố hết sức! Không có biện pháp, ai bảo nàng mặc dù có trí nhớ của Nhữ Dương quận chúa, nhưng chung quy vẫn là kẻ mù đường?

Sáu nước lớn như vậy, quả thực muốn phân biệt đường đi đúng là không dễ, cho nên từ khi ra khỏi Ngũ Độc cốc, Tống Ngâm Tuyết phải dùng thời gian gấp hai thời gian Dực Tu cần bình thường, mới khó khăn tìm đúng phương hướng, vì vậy trong lòng vừa cười thoả mãn, rồi đồng thời cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Sắc trời dần về hoàng hôn, ánh trời chiều chiếu trên mặt đất, trải ra màu vàng óng ánh mê người. Vào thời tiết cuối thu không khí trong lành này, có thể nhìn thấy cảnh tượng như thế, trong lòng Tống Ngâm Tuyết, còn có một loại cảm giác “Hương đưa bông lúa nói năm được mùa”*!

(*Câu thơ trên trích trong bài thơ Tây Giang Nguyệt Dạ hành hoàng sa đạo trung của nhà thơ Tân Khí Tật đời Tống. Myu xin mạn phép dịch bài thơ này, có gì sơ sót mong các bạn mắt nhắm mắt mở cho ^^.

Ánh trăng trên Tây giang_ Ban đêm đi giữa con đường cát vàng.

Đêm hôm tĩnh lặng tiếng ve

Dưới trăng chim khách tiễn hè vừa qua

Hương đưa bông lúa bay xa

Gió thu xào xạc mùa màn bội thu

Ếch kêu vang vọng như ru

Bầu trời lấp lánh vi vu gió đùa

Mưa rơi thấm ướt sân chùa

Rừng khuya vắng ngắt cuối mùa đìu hiu

Lầu tranh quen thuộc liêu xiêu

Con đường vắng lặng, cầu kiều qua khe.

Tầm mắt, tùy ý mà chuyển, cước bộ cũng nhẹ nhàng nhanh hơn. Lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên một cái, cước bộ, không khỏi dừng một chút, tiếp đó chậm rãi ngừng lại.

Nhíu mày, vẻ mặt cười cười nghiền ngẫm, khi nhìn đến nam tử tuấn mỹ không tỳ vết phía trước, biểu lộ lãnh khốc trong trẻ nhưng lạnh lùng kia thì trong lòng Tống Ngâm Tuyết cảm thấy nghi hoặc đồng thời, khóe môi chậm rãi cong lên, tiếp đó tiêu sái mở cây quạt của mình ra, đung đưa.

A, gần đây nàng thật may mắn! Chỉ cần vừa ra khỏi cửa, liền nhất định gặp người quen! Mặc kệ thời gian có phải đã muộn? Địa điểm có phải rất vắng vẻ hay không?

“Ai, không thể tưởng tượng được thế giới này sao mà nhỏ bé quá? Ở chốn ngoại ô hoang dã này cũng có thể gặp người quen a? Thật là khéo a!” Chậm rãi đi tới, cười tươi rói, Tống Ngâm Tuyết thông thả dạo bước tới hướng Tịch Mặc Lương đứng yên phía trước, trong lời nói có sự chế nhạo cùng bông đùa.

Đừng có nói với nàng, bọn họ là ngẫu nhiên mà gặp, bởi vì nàng không tin đâu!

Nhưng nếu như không phải ngẫu nhiên mà gặp, vậy nhất định là có chủ đích! Nhưng Tịch Mặc Lương lạnh lùng băng sương, không để tâm bất cứ chuyện gì, tại sao phải tận lực tìm nàng? Chẳng lẽ là.

“Tiểu Lương Lương, lại có người dùng tiền phái người tới ám sát ta sao?” Dong đưa cây quạt, chậm rãi đi tới trước mặt Tịch Mặc Lương, Tống Ngâm Tuyết không ngừng dùng mắt đánh giá hắn, vẻ mặt nghiền ngẫm.

“.” Nghe xong lời mà Tống Ngâm Tuyết nói, Tịch Mặc Lương không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn nàng, nhìn khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ kia, vô cùng lạnh lùng.

Kỳ thật tuy nói là lạnh lùng, đây chẳng qua chỉ là vẻ ngoài, bởi vì chỉ cần người là quen thuộc với Tịch Mặc Lương liền có thể biết ngay, bộ dạng hắn lúc này, tuyệt không giống kiểu lãnh khốc như trước kia, mà là có một loại tận lực gắt gao đè nén. Bất quá rất đáng tiếc, người quen của hắn không nhiều lắm, mà quan hệ của hắn cùng Tống Ngâm Tuyết, thì càng không cần nói tới.

Tống Ngâm Tuyết thấy Tịch Mặc Lương không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm vào nàng, liền vô thức trừng mắt, khiêu khích nhìn lại.

“Quận chúa.” Cũng không biết đã nhìn bao lâu, Tịch Mặc Lương nhìn người ngọc trước mặt, nụ cười giảo hoạt sáng lạng như hồ ly thì nhẹ nhàng nhàn nhạt nói ra hai chữ này.

“Người muốn nói cái gì?” Nhíu mày, nghe hai chữ này, tuy trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết thăm cảnh giác, nhưng trên mặt, vẫn là nụ cười không thay đổi.

“Không có gì.” Biểu lộ giật giật, không hề mê mẩn nhìn thẳng như vừa rồi nữa, Tịch Mặc Lương lúc này, gương mặt lạnh nhạt, trong lời nói, hình như có chút giận dữ: “Ý của ta là, con người của ta, không để bụng nhiều, cũng không quan tâm đến những chuyện khác. Cho nên bất luận nàng có phải quận chúa hay không? Là quận chúa của nước nào? Ta cũng không quan tâm! Ta chỉ quan tâm chuyện nàng là người đầu tiên lừa gạt ta!”

“Người đầu tiên lừa gạt người người?” Tống Ngâm Tuyết buồn cười nhìn Tịch Mặc Lương có chút tích cực lúc này, cảm thấy hẳn không phải là người tính toán mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy! Cho nên thấy hẳn nói ra những lời này, trong đầu vẫn hơi ngoài ý muốn.

Tịch Mặc Lương thấy Tống Ngâm Tuyết nghiến ngấm hỏi lại, trong lòng không khỏi khựng lại, mặt hơi ửng hồng. Chính là hẳn kiệt lực duy trì vẻ lãnh mạc, liều mạng đề xuống sự ngưng ngừng cứ cuộn cuộn muốn dâng lên.

Tịch Mặc Lương hẳn luôn luôn lãnh khốc lạnh lùng, chẳng bao lâu sau lại nói mấy lời ngây thơ như vậy? Nếu không phải vì, không phải là vì.

Cõi lòng, có chút chút rung động, rất muốn thoát khỏi loại cảm giác không quen này, chính là vì đạt được mục đích, hẳn chỉ có thể càng thêm lạnh lùng, nghiêm trang nói ra: “Đúng! Người đầu tiên lừa gạt ta! Tịch Mặc Lương ta, lưu lạc khắp nơi nhiều năm như vậy, còn chưa từng bị người ta lừa gạt! Nàng là người đầu tiên, cho nên phải trả một cái giá tương ứng!”

” Một cái giá tương ứng? Người nói xạo a! Ta không tin người chưa từng bị người ta lừa gạt? Người đàn như vậy kia mà—”

Mở to đôi mắt vô tội, ra vẻ ngây thơ, sau khi Tống Ngâm Tuyết nói ra ý nghĩ trong lòng, chỉ thấy Mặc Lương vẻ mặt âm trầm nói: “Đã từng có người lừa gạt ta! Nhưng những kẻ lừa gạt kia, đều đã chết dưới kiếm của ta !”

Lạnh lùng nói, khí thế bất buộc, bởi vì hẳn cảm thấy võ công của mình cao hơn Tống Ngâm Tuyết, cho nên trong lời nói, bắt giác có một chút đe dọa.

“Ta gạt cũng gạt rồi, người muốn làm thế nào chứ? Giết ta sao?” Cười bất lương, cảm thấy hôm nay phản ứng của Tịch Mặc Lương thật kỳ quái, Tống Ngâm Tuyết một bả thu hồi cây quạt, trong mắt vô cùng vui vẻ.

“Thế thì không cần!”

“Vậy người muốn thế nào?” Ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời đã dần tối, dưới tình huống nóng lòng muốn tìm khách điểm, Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói.

“Tạm thời chưa nghĩ ra, nghĩ kỹ sẽ nói cho người biết!”

“A?” Biểu lộ lạnh lùng, phối hợp với ngữ khí rất nghiêm túc, tuy vậy lời nói này nghe như thế nào cũng cảm thấy quái quái, khiến cho Tống Ngâm Tuyết không khỏi có chút đề phòng, trong nội tâm không ngừng ngấm nghĩ: đây là Tịch Mặc Lương lãnh mạc lạnh lùng trước kia sao? Tại sao mới mấy ngày không gặp, đã cảm thấy hẳn thay đổi giống như biến thành người khác, phong cách nói chuyện, lại có vẻ rất vô lại giống nàng.

Không rõ quá trình chuyển biến của hẳn, Tống Ngâm Tuyết sững sờ nháy nháy mắt to xinh đẹp của nàng, cuối cùng lắc lắc đầu, bắt đắc dĩ nói: “Được, vậy người cứ từ từ nghĩ! Nghĩ kỹ lại đến nói cho ta biết! Tạm biệt!”

Tựa hồ như rảnh rỗi quá mà sinh nông nổi, hoàn toàn không giống phong cách xử lý công việc của thiên hạ đệ nhất sát thủ Tịch Mặc Lương! Tống Ngâm Tuyết sau khi nói hết những lời này, buồn cười nhắc chân muốn đi gấp.

“Người làm gì vậy?” Vừa thấy mình cất bước, Tịch Mặc Lương sau lưng cũng cất bước đi theo, Tống Ngâm Tuyết không khỏi nghi hoặc xoay người lại, mở miệng mà hỏi.

” Nếu như ta không đi theo nàng, chờ đến khi ta nghĩ được nên làm cái gì, thì làm sao có thể tìm được nàng nữa?”

Ngang nhiên nói, chưa từng phát hiện da mặt hần lại dày đến thế, Tống Ngâm Tuyết trợn trắng mắt nói: “Người muốn đi theo ta?”

“Không phải muốn! Là vì thuận tiện thôi!” Vừa thấy ý đồ của mình bị bại lộ, trong nội tâm Tịch Mặc Lương xấu hổ một hồi! Nhưng cũng may hần bình thường quen lạnh lùng, cho nên một chút dị thường, cũng không khiến người ta nhìn ra.

Ngụy biện nói xằng!

Nghe Tịch Mặc Lương nói xong, Tống Ngâm Tuyết không cho là đúng, nàng giương mắt nhìn nhìn nét mặt của hần, sau đó con mắt chuyển động ngẫm nghĩ, tiếp đó vẻ mặt cười tươi rói nói: “Tốt! Người đã muốn thuận tiện làm việc, ta đây cũng không ngăn trở! Dù sao có một thiên hạ đệ nhất sát thủ bên cạnh, cũng rất là phong cách!”

“Phong cách?” Tịch Mặc Lương vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, trong lòng chấn động, một loại cảm giác buồn cười không khỏi mơ hồ hiện lên. Bất quá lúc này hần không thể trực tiếp biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể tìm chút nghi vấn trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết để hỏi, dùng chuyện này cố ý phân tán về mắt tự nhiên của hần.

“Ai nha, phong cách chính là phong cách! Loại danh từ kiểu mới này, nhất định là người nghe không hiểu a! Bỏ đi, bỏ đi, nói với người cũng bằng không! Chúng ta nhanh chạy đi a, mắc công trễ quá lại phải ngủ ngoài rừng nữa!”

Cố ý nói đại khái với hần, không muốn giải thích dông dài nữa, lúc này Tống Ngâm Tuyết tùy ý vẫy tay ngọc, ý bảo Tịch Mặc Lương đi cùng nàng.

Thấy vậy, bên môi hiện ra Tịch Mặc Lương một nụ cười cực kỳ cực kỳ nhạt, thậm chí nhạt đến mức nhìn không ra, sau khi Tống Ngâm Tuyết xoay người, mới chậm rãi hiện lên.

Hần không biết vì cái gì chính hần lại cao hứng như vậy? Tóm lại từ ngày đó sau khi biết được nàng là nữ tử, trong lòng của hần không hiểu sao lại luôn hiện lên một loại cảm giác ngọt ngào, ngọt đến làm cho hần cao hứng, ngọt đến làm cho hần nhìn không được muốn tươi cười.

Tịch Mặc Lương hần, luôn một thân một mình, lạnh lùng không cho ai đến gần, nhưng từ lần đầu tiên gặp nàng, hình tượng hần xây dựng một đời đã hoàn toàn nát nát.

Hần cũng không biết vì cái gì? Có thể là do hần không khống chế nổi chính mình! Ngày ấy, sau khi hần tận mắt thấy nàng bị độc tiểu tử kia mang đi, trong lòng có một loại cô đơn cay đắng, ép hần phải đi theo nàng.

Lần đầu tiên đuổi theo không phải vì mục đích đuổi giết mà là theo dõi, không thể tưởng tượng được tại cuối cùng lại lạc mất! Vào một khắc đó, sau khi hần phát hiện mình mất đi tung tích của nàng, loại cảm giác hối tiếc cùng thất lạc nồng đậm, ép tới hần buồn bực không thở nổi.

Tại sao có thể như vậy? Hần và nàng, bất quá là bè nước gặp nhau mà thôi! Tại sao hần có thể không bỏ nàng xuống được như vậy, muốn tiếp cận nàng như vậy?

Một mực nghe ngóng động tĩnh của Tuyết công tử, trong lòng hoài niệm mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười của nàng, nhất cử nhất động đều khiến hần khao khát kiếm tìm!

Tung tích của nàng, giống như đã biến mất không còn dấu vết! Ngày ấy, trong tửu lâu tại Hoa quốc, ngoài ý muốn nghe được tin tức nàng đang ở Vân Thủy tiên, trái tim trong lòng tung tăng như chim sẻ, rộn rã không thôi, hưng phấn không ngừng muốn nhảy ra ngoài.

Cho tới bây giờ hần chưa từng không khống chế được tâm tình của mình như vậy, cho dù là vào thời khắc kích động nhất, hần cũng vẫn duy trì bộ dạng lạnh lùng băng sương, chính là ngày ấy, vì một nữ tử kỳ lạ, hần lại rõ ràng cảm nhận được trái tim băng giá trong lồng ngực mình đã thăng thần nhảy lên!

Chính là chuyện trên đời thường không như mong muốn! Khi hấn lòng tràn đầy vui mừng, thậm chí do dự không biết nên dùng loại tư thái gì để đối mặt nàng, thì tên độc công tử kia đã mang nàng đi, chờ đợi hấn, là cảnh người đi nhà trống thanh lãnh hiu quạnh.

Mỗi một lần nữa đi dò la tin tức của nàng, loại cảm giác cô đơn này càng mãnh liệt, làm cho hấn tinh tường ý thức được hấn muốn cái gì! Hấn muốn nàng! Muốn nàng ở lại bên cạnh mình! Dù cho biết rằng nàng đã gả cho người khác, hấn vẫn mãnh liệt muốn như vậy!

Tịch Mặc Lương hấn, cho tới bây giờ đều là kẻ không câu nệ người khác nói gì! Cho dù nàng đã gả cho người ta rồi thì sao? Không phải xử nữ thì thế nào? Chỉ cần mình yêu thích, hấn căn bản không để ý chút nào!

Lời tuy nói rất hào hùng tráng khí, cuồng vọng không thể kiềm chế, chính là khi hấn thực sự dựa vào trực giác, tại biên cảnh Hoa, Kiều dò hỏi mấy ngày, mà cuối cùng không phụ kỳ vọng tìm được nàng thì những lời nói đã chuẩn bị tốt, lại nghẹn ngang họng một lời cũng nói ra không được!

Bất đắc dĩ phải tìm một cái lý do rất sứt sẹo, làm ình nghe xong cũng cảm thấy không thú vị, giả bộ như rất tiêu sái, nhưng kỳ thật chính là mặt dày mày dạn muốn đi theo nàng, để giải nỗi khổ tương tư trong lòng mình.

Tịch Mặc Lương vừa đi vừa hồi tưởng lại sự giãy dụa cùng rối rắm của mình mấy ngày nay, nhìn Tống Ngâm Tuyết bên người, nhìn nàng vẫn một thân nam trang tuấn khí phong lưu như trước, trong nội tâm mơ hồ cảm thấy thật vui mừng.

Khí chất linh động không nhiễm bụi trần, dung mạo tuyệt mỹ tinh xảo, rõ ràng có nét đặc thù nữ tính như vậy, vì cái gì lúc trước hấn lại nghĩ nàng là nam tử được nhỉ?

Thật sự có chút oán giận sự ngu dốt của mình, còn ở trước mặt nàng cởi áo nói dây lưng, bày ra trò cười lớn như vậy! Chính là không biết vì cái gì, hiện tại chỉ cần hấn vừa nghĩ tới hấn đã từng loã lồ ở cùng một chỗ với nàng, hấn liền không nhịn được mừng thầm.

Mừng thầm cái gì? Hấn không biết! Có lẽ vì hấn vốn chưa trải qua chuyện tình cảm, lúc này vẫn không rõ loại cảm giác thích này là cái gì! Nhưng bất kể như thế nào, hấn muốn nàng! Muốn từ nay về sau được ở bên cạnh nàng! Chuyện này hấn vẫn rành mạch hiểu được!

Trên đường đi, luôn nhịn không được vụng trộm nhìn nàng! Loại vẻ mặt này, xuất hiện trên người Tịch Mặc Lương lãnh mạc lạnh lùng, thật đúng là buồn cười.

Tống Ngâm Tuyết không rõ vì sao lần gặp này lại thấy Tịch Mặc Lương có vẻ quái quái? Cảm thấy khi nhìn hấn, trong nội tâm có một loại cảm giác không được tự nhiên, lại không ra nói là vì cái gì!

Không được tự nhiên? Tại sao lại không được tự nhiên? Suy luận một tí đi! Tịch Mặc Lương vốn vẫn luôn lạnh lùng, bộ dạng người lạ chớ tới gần! Loại lạnh lùng này phát ra từ nội tâm, trộn lẫn với khí chất trời cho của hấn!

Nhưng bây giờ, tuy hấn cũng rất lạnh, cũng rất có khí chất sát thủ, chính là lại có điểm tận lực, tận lực dùng sự lạnh lùng để che dấu cái gì đó!

Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, bước chân vẫn không thay đổi đi lên phía trước. Kỳ thật nàng không biết, loại cảm giác này của Tịch Mặc Lương, chỉ khi hấn đối diện với nàng mới có! Mà đối với những người khác, hấn vẫn tuyệt đối giá lạnh trăm phần trăm!

Thời gian trôi qua, ánh trăng đã lên đầu cành, vì bị Tịch Mặc Lương làm chậm trễ, đến cuối giờ Dậu* mới đi tới một cái khách sạn.

(*Giờ Dậu :5-7 giờ tối.)

“Chủ quán, ở trọ!” Đẩy cánh cửa nửa khép ra, Tống Ngâm Tuyết cao giọng nói với chủ quán bên trong.

Vừa thấy đã trễ như vậy còn có khách, chủ quán lập tức mang khuôn mặt tươi cười tiến lên nghênh đón: “Hai vị khách quan mời vào bên trong!”

“Chủ quán, chuẩn bị hai gian phòng hảo hạng!”

“Một gian!”

Mở miệng muốn hai gian phòng hảo hạng, nhưng lại bị Tịch Mặc Lương cắt ngang, hần quay đầu trừng mắt với chủ quán, nói lại một lần: “Một gian!”

“Này, tại sao phải một gian?” Bất mãn với biểu hiện của hần giờ phút này, Tống Ngâm Tuyết nghe vậy không khỏi nhú mày.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương quay đầu nhìn nàng, nghiêm mặt lạnh lùng mà nói: “Nếu như ở hai gian, vạn nhất buổi tối người bỏ chạy thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, không phải chúng ta chưa từng ở qua? Làm gì phải so đo như vậy?”

“Làm gì phải so đo như vậy?” Vừa nghe Tịch Mặc Lương nói lời vô lại như thế, Tống Ngâm Tuyết không khỏi đề cao giọng! Nàng nhìn hần trừng trừng, thầm cảm thấy giận dữ: ta van người! Lần trước là do người không biết ta là nữ có được không? Sao giống bây giờ được.

“Ta không quen ở cùng người khác, lần trước là do không được lựa chọn, lần này thì khác!” Trong lòng vẫn cảm thấy kỳ quái, khi Tống Ngâm Tuyết tức giận trả lời Tịch Mặc Lương, chủ quán bên cạnh thật có lỗi nói: “Thật là ngượng ngùng, hai vị khách quan, tiểu điểm hiện tại chỉ còn lại một gian phòng trống thôi!”

“Cái gì? Chỉ có một gian phòng trống!” Vừa nghe chủ quán nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết không khỏi lên tiếng hỏi lại.

“Đúng vậy a, đúng a! Không dám đối gạt hai vị khách quan, gần đây Hoa quốc xảy ra đại sự muốn, nhân sĩ khắp nơi đều tụ tập đến đây, cho nên phòng ốc có chút căng thẳng!”

Mang theo ý xin lỗi, mang theo thương lượng, chủ quán chấp tay mà nói: “Tiểu điểm còn đỡ, những quán trọ khác đã sớm chật ních, không còn phòng đâu! Ta thấy hai vị khách quan đều là nam tử, cùng ở một phòng hần là không có vấn đề gì, không bằng chấp nhận rằng chịu một chút a.”

Lời nói nói thành khẩn, cũng không có biện pháp khác! Dưới mắt chỉ có một gian phòng, hoặc là không ngủ, hoặc là cùng ngủ, không có lựa chọn khác.

“Xem ra lần này cũng đành vậy thôi! Chủ quán, vậy ột gian phòng a!” Nửa câu đầu của Tịch Mặc Lương là vì vỗ về Tống Ngâm Tuyết mà nói! Hần nhìn khuôn mặt kinh ngạc thật là đáng yêu kia của nàng, trong lòng có một tình cảm ấm áp nhộn nhạo đang từ từ dâng lên.

Cứ không còn cách nào như vậy, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của chủ quán, Tống Ngâm Tuyết cùng Tịch Mặc Lương, một kẻ buồn bực, một người vui mừng đi lên lầu, hướng về một gian phòng cuối cùng.

Đẩy cửa phòng, Tống Ngâm Tuyết lập tức xoay người nhảy lên giường, mở rộng hai tay hai chân, bá đạo bất mãn nói: “Người đã muốn như vậy, cái giường này ta ngủ một mình thôi!”

“Không được, ta mệt mỏi, muốn ngủ giường!” Vừa nghe nàng cự tuyệt mình như vậy, Tịch Mặc Lương cũng không tức giận, hai mắt chỉ nhìn thẳng nàng, chậm rãi nói: “Vừa rồi tiền thuê phòng là do ta trả, cho nên theo lý ta phải ngủ giường. Bất quá vì nàng là nữ tử, ta hảo tâm nhường cho nàng một nửa cũng được.”

“Vì ta là nữ tử hảo tâm nhường cho ta một nửa?” Ông trời a, nàng không nghe lầm chứ, đây là lời nói Tịch Mặc Lương thốt ra đấy sao?

Trùng mắt nhìn, vẻ mặt khó hiểu, khi Tống Ngâm Tuyết còn chưa kịp phản ứng thì Tịch Mặc Lương liền xoay người mà nằm bên cạnh nàng.

“Này!” Kêu một tiếng kinh ngạc, Tống Ngâm Tuyết nhú chặt mày, bất mãn nói: “Này, người đứng dậy đi! Ta trả tiền thuê phòng cho người, người đến ngủ trên ghế dài đi!”

“Không, ta muốn ngủ giường, muốn ngủ ghế dài thì nàng đi mà ngủ.” Định liệu rằng Tống Ngâm Tuyết sẽ không quay về ngủ ghế, Tịch Mặc Lương xuất đòn sát thủ, thành công làm cho nàng ngậm miệng lại.

Thấy vậy, cũng lười cãi cọ cùng hần, Tống Ngâm Tuyết xoay người mà nằm, cứ như vậy thẳng tắp ngủ bên người Mặc Lương, hô hấp hương vị trên người của nhau. NND, muốn so đo vô lại à? Ai sợ ai!

Nhắm mắt mà ngủ, không để ý tới bất luận cái gì nữa. Lúc này, Tịch Mặc Lương nghiêng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, cảm thụ được trập trập mùi thơm cơ thể phát ra trên người nàng, làm hắn say mê đến tâm thần lay động.

Suy nghĩ, không khỏi lại nhớ tới một lần trước đó, từng ly từng tý bọn họ phát sinh cùng nhau, nghĩ đến nàng từng đùa giỡn hắn, trêu chọc hắn, lòng của hắn, không khỏi vô cùng vui vẻ.

“Phu quân của nàng đâu? Tại sao hắn không ở đây?” Trong lúc đó, Mặc Lương mở miệng, thẳng thắn hỏi về Vô Song.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nhất thời quên chuyện Vô Song từng nói trước mặt Mặc Lương hắn là phu quân của nàng, vì vậy không khỏi hỏi lại: “Phu quân? Phu quân cái gì?”

“Chính là tiểu tử dùng độc! Hắn không phải phu quân của nàng sao?” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết trả lời như vậy, trong nội tâm lập tức khẳng định chuyện này có vấn đề, vì vậy lời nói ra, cũng không nhận được mang theo chút hưng phấn.

Tuy hắn không ngại nàng đã gả cho người khác, nhưng nếu như nàng còn chưa có, hắn sẽ rất cao hứng! Bởi vì như thế, hắn có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái không cần thiết, thẳng lưng đi đến cạnh tranh cùng tiểu tử kia.

Tống Ngâm Tuyết không biết Tịch Mặc Lương nghĩ gì, không rõ mỗi nam tử đều là sói, vì vậy tùy ý hàm hồ trả lời một câu: “A, hắn có việc phải đi.”

Tống Ngâm Tuyết không nhiều lời với hắn, chỉ ngẫm nghĩ chuyện của mình, thấy vậy, Mặc Lương cũng không nói nhiều nữa, chỉ là nhắm mắt lại, trong trái tim vui vẻ đang kích động, sung sướng lập tức có thêm một phần hân hoan.

” Tịch Mặc Lương!”

Sáng sớm, khi Tống Ngâm Tuyết nhập nhèm tỉnh lại thì cảnh nàng chứng kiến, không khỏi làm cho nàng rất là tức giận!

Nàng bỏ một chưởng về phía Tịch Mặc Lương hai tay đang gắt gao ôm chính mình vào trong ngực, không khỏi phẫn nộ kêu lên, ” Tịch Mặc Lương, ngươi dám ăn đậu hũ của ta!”

Cảm giác linh mãnh, thân thủ nhanh nhẹn, Tịch Mặc Lương lúc này, vừa thấy chưởng phong của Tống Ngâm Tuyết bổ tới, thân thể rất nhanh liền vọt lên, nhảy đến trên mặt đất lạnh nhạt nói: “Nàng làm gì vậy?”

“Những lời này là ta hỏi ngươi mới đúng? Ngươi làm gì vậy hả!” Trùng mắt con mắt xinh đẹp, mặt hiện ra vẻ đẹp mộng lung mới tỉnh giấc, Tống Ngâm Tuyết lúc này, trong vẻ lười biếng, có một loại tư thái mê hồn người, làm cho người nhìn không được muốn yêu thương.

Cổ ý giả bộ lạnh lùng, không rõ hỏi lại, lúc này, trong nội tâm Tịch Mặc Lương, có một loại mừng thầm mơ hồ, “Ta không có làm gì cả.”

“Còn nói không có làm cái gì sao? Ngươi không biết nam nữ thụ thụ bất tương thân sao?” Nhanh chóng bị loại lời nói vô lại quái dị này của hắn chọc giận, Tống Ngâm Tuyết cau mày, nghiêm nghị mà hỏi.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương chậm rãi sửa sang y phục của mình, trên khuôn mặt tuấn mỹ bày ra vẻ bất đắc dĩ, “Quận chúa, người nên hỏi những lời này là ta! Ta cũng không biết nàng là do quen thói hay là vô ý, đêm qua cứ ôm lấy ta không buông, ta đẩy như thế nào cũng đẩy không ra.”

“Ta ôm ngươi không buông?” Nghe vậy kinh ngạc, cảm thấy do dự, bối rối cho rằng chẳng lẽ gần đây buổi tối mình có người ngủ cùng, lâu ngày thành thói quen, cho nên mới phi lễ Mặc Lương như vậy? Không thể nào kiểm chứng được!

Nghe Mặc Lương nói xong, nhìn bộ dạng tuấn lãnh trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, Tống Ngâm Tuyết cuối cùng cũng khoát khoát tay áo, không thêm so đo nói: “Được rồi, coi như là ta ôm ngươi không buông! Bây giờ ngươi cũng biết sự lợi hại của ta rồi chứ? Cho nên lần sau để tránh loại tình huống này phát sinh, ngươi ngoan ngoãn đi ngủ ghé dài cho ta!”

Hung dữ nói, đứng dậy xuống giường, khi Tống Ngâm Tuyết rửa mặt thì đồng thời, trên gương mặt lãnh đạm của chậm rãi giương lên một nụ cười, một nụ cười thật tươi.

Lời tuy nói như thế, trên thực tế quả thật Tống Ngâm Tuyết có xoay người về phía hắn, nhưng chỉ vô thức đụng vào một cái, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Là do chính bản thân hắn trong lòng nổi sóng, thấy cơ hội này, liền nhịn không được muốn ôm nàng vào trong ngực, gắt gao ôm nhau.

Ôm thân thể ôn hương nhuyễn ngọc của nàng, nghe trận trận mùi hương thuộc về nàng, Tịch Mặc Lương cơ hồ một đêm không ngủ, khiến cho tâm tư tung tăng rong chơi không thôi.

“Lần trước nàng cũng đã xem ta tắm rửa, lần này lại phi lễ ta, khoản sổ sách này, sớm muộn gì ta cũng tính với nàng.” Nhàn nhạt, không giống vẻ lạnh lùng trước kia, Tịch Mặc Lương mở miệng nói ra.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết đang súc miệng, “Phụt –” một tiếng đem nước trong miệng toàn bộ phun ra, sau đó còn ho khan vài cái, khiếp sợ liếc mắt nhìn Tịch Mặc Lương, vô cùng ngạc nhiên.

Ông trời a! Nàng nhìn lên hắn tắm rửa? Còn phi lễ hắn? Lời nói nhảm chán khô hài như vậy, thật sự do Tịch Mặc Lương lạnh lùng như tòa núi băng kia nói ra sao?

Không biết lần này đã là lần thứ mấy nàng hoài nghi rồi? Không còn gì để nói! Thật là không còn nói gì để nói!

Lắc đầu, quyết định không để ý tới nam nhân bất bình thường này nữa, Tống Ngâm Tuyết thả đồ trong tay ra, xoay người đi xuống lầu.

Đại sảnh khách điểm, Tống Ngâm Tuyết ngồi bên cạnh bàn, bên cạnh là Tịch Mặc Lương theo đuôi đi xuống.

“Chủ quán, mang chút gì đến ăn đi!” Ngoắc chủ tiệm nói, chỉ chỉ nàng cùng Tịch Mặc Lương, khi chủ quán gạt đầu ra hiệu đã rõ, Tống Ngâm Tuyết thả tay xuống tĩnh tâm chờ đợi.

Cũng không biết là Hoa quốc có chuyện gì xảy ra? Mà khiến bốn phương tụ tập như vậy, trong khách điểm lớn này, lại chen chúc đầy người, nhìn rất là náo nhiệt.

“Chủ quán, tối hôm qua người nói Hoa quốc có đại sự, rốt cuộc là chuyện gì a? Tại sao long trọng như vậy? Nhiều người nghe danh mà đến như vậy a?” Đợi trong chốc lát, khi chủ quán bưng hai chén Mì Dương Xuân nóng hổi lên thì Tống Ngâm Tuyết nhân cơ hội hỏi.

“Dạ, khách quan không biết sao? Chuyện này cơ hồ thể nhân đều biết!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết hỏi mình như vậy, chủ quán thẳng người lên, nhìn quanh mọi nơi một vòng, tiếp đó vẻ mặt tươi cười nói.

“Ta không biết.” Lắc đầu, Tống Ngâm Tuyết nói thẳng.

Thất Sát Âm các của nàng, có sáu người bị nàng chia ra phân tại các quốc gia, còn có một ở lại bên cạnh Tống Vũ Huyền âm thâm bảo vệ hắn, đối với tình hình Hoa quốc lúc này, bởi vì Dực Tu bị nàng phái đi Đại Tụng, không thể kịp thời thám thính tin tức, cho nên trước mắt, nàng thật đúng là không biết.

“Chủ quán, người nói cho ta biết a, rốt cuộc là chuyện gì lại kinh động nhiều người đến đây như vậy? Ta đoán nhất định là chuyện tốt!” Hai mắt nhìn bốn phía chung quanh, mắt thấy những ngời chung quanh đều ăn mặc nhã nhặn, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười mà nói.

Vừa thấy nụ cười tuấn mỹ như vậy, trong lòng ông chủ lập tức vui lên, vì vậy cười tươi rói lên tiếng nói: “Được, được! Dù sao cũng không phải bí mật gì, ta nói cho khách quan a! Biết không, khách quan? Mấy ngày nữa, Hoa quốc sẽ tổ chức hôn lễ long trọng nhất trên đời?”

“Hôn lễ? Ai với ai?”

“Hoa quốc Hướng Cầm công chúa, cùng thiên hạ đệ nhất thánh công tử, truyền nhân đại nghĩa– Thượng Quan Huyền Ngọc!”

126. Q.2 - Chương 30: Chấn Động.

“Hoa quốc Hương Cầm công chúa, cùng thiên hạ đệ nhất thánh công tử, truyền nhân đại nghĩa- Thượng Quan Huyền Ngọc!”

Trong lời nói của chủ quán, có chứa vài phần đắc ý! Phải biết rằng, thánh nhân đại nghĩa muốn thành thân cùng Hương Cầm công chúa nước bạn họ! Đây là một việc làm cho người trong nước kiêu ngạo cỡ nào a!

Tuy Hương Cầm công chúa cũng không phải trang tuyệt sắc, nhưng nàng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, tài đức vẹn toàn, vừa vặn xứng đôi cùng Huyền Ngọc công tử nổi danh, hai người xứng đôi vừa lứa, có thể nói là một đôi kim đồng ngọc nữ!

Lúc này, khi chủ quán dương dương tự đắc mà nói thì Tống Ngâm Tuyết bên cạnh nghe vậy mới đầu khẽ giật mình, sau đó hơi kinh ngạc nhìn hẩn hỏi ngược lại: ” Có phải người nói. . . . Thượng Quan Huyền Ngọc?”

A, Tiểu Ngọc Ngọc này! Động tác thật nhanh nhẹn a? Không thể tưởng tượng được nàng mới rời đi ba tháng, hẩn đã thành thân với cô công chúa gì gì đó rồi?

Tuy trước đây nàng cùng hẩn cũng không có cái tình cảm thâm thiết đáng nói gì, có mấy lần tiếp xúc cũng chỉ là đùa giỡn cùng trêu chọc, nhưng mà bất kể thế nào, trong lòng của nàng, nàng vẫn có chút thích hẩn, bằng không dù nàng muốn diễn trò, cũng sẽ không gặp một lần liền đùa một lần!

Vẻ đẹp của Thượng Quan Huyền Ngọc, không giống với những nam tử khác, không yêu nghiệt, cũng không tuấn kiệt, bởi vì hẩn có gương mặt đáng yêu như trẻ con, cho nên khiến cho hẩn có vẻ thân thiết cùng ấm áp, tinh thần phần chấn như ánh mặt trời.

Trong Nhữ Dương Vương phủ mỹ nam như mây, sự xuất hiện của hẩn, không thể nghi ngờ đã khiến cho cả phủ sáng ngời! Hơn nữa nhìn tướng mạo đáng yêu của hẩn, nghĩ đến cái thân phận cao quý kia, càng khiến cho nàng nhìn không được muốn tiến lên hung hăng khi dễ, chà đạp, thỏa mãn sự tà ác cùng hư hỏng dưới đáy lòng.

Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, trên mặt như có điều gì suy nghĩ. Thấy vậy, chủ quán cho rằng nàng nhất thời phản ứng không kịp, vì vậy mang theo nụ cười đắc ý mà tự hào, bỏ đi.

“Nàng biết Thượng Quan Huyền Ngọc?” Thấy Tống Ngâm Tuyết như thế, Tịch Mặc Lương bên cạnh không khỏi mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết có chút nghi ngại nhìn nhìn hẩn, tiếp đó cười cười nói: “Biết a! Thượng nhân Đại nghĩa, thiên hạ đệ nhất thánh công tử, ta làm sao có thể không biết được?”

Rõ ràng giả bộ ngỡ ngẩn để lừa hẩn, không muốn nói cho hẩn biết tình hình thực tế, Tống Ngâm Tuyết lúc này, sau khi nói hết lời nó, liền cầm lấy chiếc đĩa gạo ăn.

Mặc Lương nhìn nàng cúi đầu mà ăn, cảm thấy nàng đang nói dối hẩn, nhưng lại do dự không biết nên hỏi thêm cái gì, liền im lặng trầm mặc.

Lúc này, khi hai người bọn hẩn lặng yên không nói, mọi người bên cạnh bắt đầu nghị luận: “Lần này Hoa vương gả nữ nhi, dự định tổ chức thật long trọng, loan truyền tin tức khắp thiên hạ, chính là muốn cho thế nhân ai ai cũng biết chuyện này!”

“Nói nhảm! Nếu người là Hoa vương, được một người con rể cực kỳ nổi danh như vậy, người còn không lên mặt một chút à?” Một người nói.

” Há chỉ là lên mặt thôi sao? Quả thực chính là khoe khoang mà! Các người cũng không nghĩ đứng phía sau Huyền Ngọc công tử, chính là những người bảo vệ đạo nghĩa trong thiên hạ! Những người này, bình thường đừng thấy họ không có tiếng tăm gì, không nói một tiếng, thế nhưng một khi nổi máu hung ác, có thể nghiêng trời lệch đất làm cho người ta sợ hãi! Cho nên ta nói Hoa vương này a, thật đúng là quá khôn khéo! Hẩn biết có con rể như Huyền Ngọc công tử, sau này sẽ không cần lo lắng quốc gia phải chịu thế tục công kích khiển trách, cùng với áp lực từ dư luận nữa! Bởi vì hết thảy, đã có một thánh công tử đỡ giúp hẩn rồi!” Nghe vậy, tên còn lại chậm rãi nói tiếp.

“Ừ, Ừ! Nói như vậy! Các người nhìn những người ăn mặc nhã nhặn kia kìa, nghe nói đều là đệ tử đại nghĩa vì Hoa vương ban bố tin tức, mà hôm mộ từ các nơi chạy đến dự của hôn lễ thánh công tử đó! Ai dồ, cái đội hình này, điệu bộ này, so sánh với đại hôn của hoàng đế chỉ có hơn chứ không kém!” Người thứ ba vừa thấy hai người trước phát biểu ý kiến, vì vậy cũng lập tức nói ý nghĩ của mình ra.

Tống Ngâm Tuyết nghe bọn họ nói xong, trong nội tâm đại khái đã minh bạch hết thảy, vì vậy trong lòng còn đang cảm thán Thượng Quan Huyền Ngọc chuyển biến nhanh như vậy thì mấy người kia lại bắt đầu chậm rãi mà bàn bạc: “Ai, các người biết không? Ta có một cái tin tức nho nhỏ!”

“Cái gì?” Mọi người nghi hoặc.

“Ha ha, không biết a?” Vừa thấy mọi người như vậy, người nọ liền bắt đầu phồng mũi lên, “Kỳ thật a, ta nghe nói, Hoa vương vội vã đem hôn sự chiêu cáo thiên hạ như vậy, mục đích chỉ có một! Đó là – hấn sớ Huyền Ngọc đổi ý!”

“A, đổi ý? Điều này làm sao có thể! Có ai không nguyện ý lấy công chúa chứ?” Mọi người bất ngờ, không tin lắc đầu nói.

Thấy vậy, người nọ nóng nảy, vội vàng bày ra sự thật, nói đạo lý, “Tại sao không có khả năng? Cái gì không có khả năng! Huyền Ngọc công tử cũng không phải người tham vinh hoa phú quý? Không muốn lấy công chúa cũng bình thường a! Các người biết không, ta nghe nói ngay từ đầu Huyền Ngọc công tử đã không đáp ứng cái hôn sự này!”

“A, sao người biết? Vì sao không đáp ứng? Vậy hiện tại sao hấn lại đáp ứng rồi?”

Lực lượng bà tám, vĩnh viễn luôn tồn tại vô cùng cường đại! Lúc này, vừa nghe người nọ nói như vậy, vẻ mặt mọi người cũng bắt đầu hào hứng lên.

“Ta làm sao mà biết ư? Ta cũng chỉ nghe nói thôi! Cũng không biết chuyện này có phải tin vịt không! Có lẽ Huyền Ngọc công tử căn bản đã có người thương, không muốn thành thân với công chúa, mà Hoa vương vừa thấy việc này không thành, liền phóng tin đồn ra bốn phía, muốn tiên hạ thủ vi cường, buộc Huyền Ngọc công tử ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!”

“Ngừng! Rốt cuộc đây là chuyện gì nha!”

Vừa nghe người nọ suy đoán lung tung như vậy, hoàn toàn là giả thiết, tất cả mọi người tức giận liếc nhìn hấn, tiếp đó người một lời ta một câu tiếp tục thảo luận.

Tống Ngâm Tuyết thủy chung vẫn ngồi bên cạnh bàn, vừa ăn vừa yên lặng nghe những người kia nói, cuối cùng, sau khi ăn hết tất cả, thả đũa qua một bên nói với Mặc Lương: “Đợi tí nữa, theo ta đi ra ngoài dạo chơi.” Không vội, dù sao Dục Tu còn chưa trở lại, nhân cơ hội này, chính cô ta cũng nên đi thăm thú mọi nơi trước.

“Được!” Lạnh lùng đáp ứng, lại cảm thấy một niềm ngọt ngào mơ hồ, Tịch Mặc Lương hấn lớn như thế, giết người thì thường xuyên, về phần chuyện cùng người khác đi dạo phố này Khụ khụ, còn chưa từng đi qua.

” Lần đầu tiên cùng người khác đi dạo phố của ta, đã cho nàng rồi! Cho nên, nàng lại thiếu nợ ta thêm một chút.” Lời nói nhàn nhạt, vang lên trong biểu lộ hoàn toàn kinh hãi của Tống Ngâm Tuyết. Thấy vậy, Tịch Mặc Lương nhanh chóng đứng lên, không đợi nàng kịp phản ứng đã nhắc chân đi ra ngoài cửa, động tác gọn gàng tiêu sái sạch sẽ.

” Tịch Mặc Lương!”

Xoay người mà đuổi theo, khi phát hiện người trước mắt, đã không dễ bắt nạt và khiêu khích như trước, Tống Ngâm Tuyết không khỏi vì quyết định cho hấn cùng đi của mình mà buồn bực không thôi.

Trong khách điếm của Hoa quốc, khắp nơi phi thường náo nhiệt lộn xộn, mà lúc này tại một chỗ khác, trong biệt viện, một nam tử tuấn tú đứng chấp tay, lẳng lặng ngắm đầu nhìn lên bầu trời, một loại cảm giác u tĩnh nặng nề quay chung hấn quanh thật lâu.

“Công tử!”

Lúc này, sau lưng vang lên một tiếng kêu, Phục Linh chậm rãi đi tới trước, nói với nam tử khôi ngô: “Công tử, người lại đang nhớ tới nàng sao?”

Nàng? Nàng là ai? Phục Linh không có nói thẳng, nhưng trong lòng bọn họ, đều tự hiểu được.

“Công tử, nàng vốn không nên là người trong lòng của công tử.” Trong lời nói của Phục Linh, tràn đầy khuyên giải, bất đắc dĩ cùng trách cứ.

Nghe vậy, nam tử tuấn tú vẫn không nhúc nhích, dường như căn bản là không nghe thấy giọng nói, nhìn bầu trời bao la xanh thẳm. Hắn nhớ rõ, nàng cũng rất thích nhìn trời, chính là trong bầu trời này rốt cuộc có cái gì? Lúc đầu, hắn cũng không rõ, mà sau khi hắn cứ một mực si ngốc nhìn như vậy suốt ba tháng, hắn hiểu được rồi, thì ra trong bầu trời này, có thân ảnh của nàng, có khuôn mặt nàng tươi cười, những lời đùa nghịch làm cho người ta vĩnh viễn cũng không quên được của nàng.

Nam tử nhìn chằm chằm, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy sự tĩnh mịch, trong đáy lòng lại có sự u buồn thật sâu không hóa giải được, và nỗi bi thương nồng đậm không tiêu tán.

Nam tử này là ai? Hắn chính là nhân vật tiêu điểm tại Hoa quốc hiện nay, đại nghĩa thánh công tử – Thượng Quan Huyền Ngọc.

Phục Linh đứng ở sau lưng Thượng Quan Huyền Ngọc, thân thiết cảm nhận được cảm thụ của hắn, trong lòng không khỏi phiền muộn.

Hắn từ nhỏ cùng nhau lớn lên với công tử, từng cử động, từng tâm tư của công tử, hắn đều có thể hiểu được! Cho nên trước mắt, hắn tinh tường biết rõ hắn đang hỏi về cái gì? Cũng thực sự minh bạch hắn đang mất mát cái gì? Tay, không khỏi gắt gao nắm chặt lại.

“Công tử, Tống Ngâm Tuyết đã chết lâu rồi, người cũng đừng.” Vẫn nhịn không được muốn lên tiếng khuyên bảo, nhìn công tử nhà mình hôm nay có cái bộ dáng này, trong lòng Phục Linh không khỏi khổ sở một hồi.

Ba tháng trước, từ một khắc Tống Ngâm Tuyết rơi xuống vực kia, công tử gần như hoàn toàn thay đổi. Tuy hắn không biết ngày ấy trên vách núi đã xảy ra chuyện gì? Nhưng nhìn bộ dạng của công tử, hắn hiểu được, lòng của công tử vào một khắc kia, đã đi theo nữ tử gọi là Tống Ngâm Tuyết kia rồi, rốt cuộc, không thể tìm lại nữa.

Trái tim Phục Linh, không ngừng dao động, hai mắt cũng nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc chằm chằm. Thấy vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc cũng không vì thế mà thay đổi, hắn chỉ dùng toàn bộ sức lực nhìn bầu trời, hồi lâu, mới chậm rãi học ra một câu: “Nàng chết? Nàng chết. Phục Linh người nói xem, một người đã chết, nàng rốt cuộc sẽ đi đâu?”

Lời mà Thượng Quan Huyền Ngọc nói..., có điểm khó hiểu, hỏi lên lại có vẻ ngây thơ.

Nghe vậy, trong lòng Phục Linh phẫn nộ, không khỏi bộc lộ sự bất mãn ra: “Công tử, thánh nhân như người như vậy, sau này nhất định sẽ lên Thiên đường! Mà như Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết, thì nhất định là phải xuống mười tám tầng Địa Ngục.”

“Thiên đường? Địa Ngục?” Nghe Phục Linh nói xong, Thượng Quan Huyền Ngọc nao nao, tiếp đó lắc đầu, cay đắng cười nhạt lên tiếng: “ Phục Linh, người không hiểu, người như nàng, mới là người chân chính có tư cách lên Thiên đường.”

Trước mắt, không khỏi lại hiện ra thân ảnh xuất trần trên vách núi ngày ấy, cùng với ánh mắt hung ác quyết tuyệt, mạnh mẽ rung động trái tim của hắn.

“Nàng lên Thiên đường? Điều này có thể sao?” Sau lưng, Phục Linh vừa nghe Huyền Ngọc nói Tống Ngâm Tuyết như vậy, không khỏi khinh bỉ lên tiếng, thần sắc trên mặt cũng lạnh lùng theo. Bất quá hắn cũng không muốn cãi cọ với Huyền Ngọc, vì vậy lập tức nói: “Hiện nay mặc kệ nàng đã lên Thiên đường, hay xuống Địa ngục đi nữa? Cũng qua ba tháng rồi, hắn là đã sớm luân hồi vãng sinh.”

Mặc dù Phục Linh nói như vậy, nhưng trong đáy lòng cũng không thực sự nghĩ như vậy! Hắn cho rằng, người không chịu nổi như Tống Ngâm Tuyết, khi còn sống làm nhiều việc ác, một thân bêu danh, dù đến

tầng Địa Ngục thứ mười tám cũng không rửa được hết tội của nàng, đừng nói chi đến chuyện được đầu thai, quả thực là si tâm vọng tưởng!

Phục Linh không nói lời nào, Thượng Quan Huyền Ngọc cũng không nói, hai người cứ trầm mặc đứng như vậy. Hồi lâu, Phục Linh chịu không nổi bầu không khí như thế, không khỏi tiến lên một bước, thành khẩn mở miệng nói: “Công tử, bất kể như thế nào, chuyện cũ đã qua, hai người các người, cuối cùng cũng không có duyên phận! Cho nên người hãy quên nàng đi a.”

“Quên nàng đi? Quên nàng.” Phải quên sao? Có thể quên ư!

Thấp giọng lầm bầm, lặp đi lặp lại. Thấy vậy, không cần biết hẳn có nghe được hay không, Phục Linh nhân cơ hội mà giảng giải: “Công tử, đại hôn mấy ngày sau, người nên đồng ý a.”

“Chúng ta vốn là người Hoa quốc, tuy thường du lịch bốn phương, nhưng cuối cùng quê hương vẫn là ở đây! Hôn ước của công tử, Hoa vương sớm đã hạ lệnh, được tất cả tông trưởng đại nghĩa đồng ý, cho nên trước mắt, cho dù người không nguyện ý, kết quả.” Lời cuối cùng, Phục Linh cũng không nói ra, nhưng hẳn tin tưởng Huyền Ngọc có thể hiểu được.

Nghe vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc rũ mắt xuống, lại nhìn hẳn thật sâu, chậm rãi, dùng một loại ngữ khí kiên định nói ra: ” Phục Linh, tâm ý của ta người cũng biết, bất luận như thế nào, ta cũng khó có khả năng nghe lệnh đi lấy Hướng Cầm công chúa.”

“Công tử! Tại sao người phải chấp nhất như vậy? Tống Ngâm Tuyết đã chết rồi, vĩnh viễn không có khả năng sống lại! Người có vì nàng làm như thế, nàng cũng không biết a! Không nói đến chuyện nàng chết nên hai người không thể ở cùng một chỗ, cho dù hôm nay nàng còn sống, với cái đồng bừa bọn danh dự tác phong kia của nàng, làm sao có khả năng xứng đôi với người cao cao tại thượng như công tử?”

Phục Linh là vì quá lo lắng, ngữ khí nói chuyện không khỏi có chút vội vàng. Thấy vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc cười nhạt một tiếng, trong tươi cười bao hàm trào phúng, bao hàm bất đắc dĩ.

” Phục Linh, ta làm như thế, không phải để cho ai xem, là do lòng ta không thể buông. Người nói nàng chết, ta không thể ở cùng nàng! Chính là cho dù không thể ở cùng một chỗ, ta cũng muốn một mực yêu nàng, nhớ tới nàng.”

” Phục Linh, người biết ta có bao nhiêu hối hận sao? Người nói nàng không xứng với ta? Kỳ thật người sai rồi, người chính thức không xứng là ta! Ta rõ ràng vẫn rất yêu mến nàng, chính là ta lại bị những biểu hiện giả dối che mắt, vì quan tâm đến những hư danh kia, không dám tới gần nàng, đụng vào nàng, thế nên hôm nay.”

Huyền Ngọc nói, trầm tư, có sự đau lòng thật sâu. Hắn đảo mắt nhìn thẳng Phục Linh, biểu lộ đau đớn: “ Nếu như người nói nàng còn sống, chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ? Không, không phải như thế. Phục Linh, người biết không? Chỉ cần nàng nói nàng yêu thích ta, nguyện ý cùng ta ở cùng một chỗ, ta sẽ vì nàng mà buông tha tất cả vinh quang trên người ta, tất cả hào quang, vui vẻ chịu đựng cùng nàng rơi xuống bùn sâu, tuyệt đối không hối hận.”

Chính là nàng không có, nàng không hề nói gì.

Trái tim Huyền Ngọc, gắt gao co lại, trong mắt có sự đau thương nồng đậm. Thấy vậy, Phục Linh rung động rồi, hẳn chưa từng gặp qua công tử như vậy, không hề giữ lại thổ lộ cả đáy lòng ra.

Trái tim, gắt gao vì sự đau thương của hắn mà đau đớn theo, Phục Linh nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc, biểu lộ vô cùng thương tiếc.

Kỳ thật không phải Phục Linh có ý kiến gì với Tống Ngâm Tuyết, chỉ là hắn không muốn thấy công tử bởi vì nàng mà hãm sâu vào hố bùn! Cho tới nay, công tử đều là một người bình tĩnh, kiêu ngạo, nhưng từ khi gặp Tống Ngâm Tuyết, hết thấy đều thay đổi.

Mất hồn lạc phách, không yên lòng, hẳn không còn là Thượng Quan Huyền Ngọc hào quang bốn phía trước kia, mà trở thành một đứa bé trai ngây thơ hãm sâu vào lưới tình, giẫy dụa không cách nào tự kèm chế

Nhớ ngày đó công tử từ vách núi trở về, suốt mười ngày không mở miệng nói một câu, tiểu tụy, tinh thần sa sút làm cho hắn nhìn liền đau lòng, nhịn không được nước mắt lăn tuôn rơi.

“Công tử, không có nếu như, quá khứ đã trôi qua, sẽ không trở về.” Trầm giọng, mang theo sự khắc chế đau thương, Phục Linh chậm rãi nói.

Nghe vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc lắc đầu cười cười, một tay bụm lấy ngực mình, chậm rãi nói: “Không có, nàng chưa từng đi. Nàng vẫn một mực ở trong lòng ta, chiếm cứ lòng ta mãi mãi.”

Lời của Huyền Ngọc còn có hàm ý là trong lòng của hắn, không thể chấp nhận người thứ hai. Phục Linh hiểu được, sau khi liếc nhìn hắn thật sâu, thở dài một ngụm nói: “Chính là công tử, Hướng Cầm công chúa nàng.”

“Kỳ thật công tử càng hiểu rõ tình thế trước mắt hơn bất cứ người nào. Hoa vương dưới tình huống người không biết chút gì, định ra hôn ước với tông trưởng, lại không để ý cảm nhận của người mà một lần nữa kiên trì tuyên bố tin tức với thiên hạ, bởi vậy có thể thấy được dụng ý của hắn, dụng tâm rất là hung ác, chỉ sợ tình thế lần này. đã bắt buộc rồi.”

“Ta sẽ không làm theo ý hắn.” Nhân nhặt, nhưng lại cực kỳ kiên định nói.

Nghe vậy, Phục Linh mở miệng nói: “Công tử, chính là tình huống trước mắt, cũng không thể nào lạc quan được. Hoa vương dự đoán công tử sẽ từ chối, nên ra chiêu ván đã đóng thuyền đem việc này chiêu cáo thiên hạ! Lúc này, hắn tuyệt đối sẽ không cho người có cơ hội đổi ý. Bởi vì mọi người trong thiên hạ đã tới, nếu như bây giờ người không thành thân với Hướng Cầm công chúa., không thể nghi ngờ chính là đã đùa giỡn với người trong thiên hạ! Chính là cái trò đùa này, Hoa quốc không nhận nổi, mà chúng ta. cũng không chịu trách nhiệm nổi.”

Phục Linh phân tích quan hệ lợi hại, bày ra tất cả điều kiện bất lợi trước mắt, các loại dấu hiệu đều cho thấy cuộc hôn nhân này, Thượng Quan Huyền Ngọc không thể không chấp nhận.

Thấy vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc không nói lời nào, chỉ lắc đầu, từ từ nhìn phía trước.

“Công tử.”

Nhìn thấy hắn như thế, không muốn hắn cuối cùng lại thành con thiêu thân trong lửa, Phục Linh tận tình khuyên bảo: “Công tử, kỳ thật hai người thành thân cũng không có cái gì không tốt. Tuy người kết hôn với Hướng Cầm công chúa, nhưng người có thể không thương nàng! Trong loại hôn nhân chính trị này, có bao nhiêu người thiệt tình yêu nhau chứ? Hai người có thể giống như rất nhiều những người khác, tuy tương kính như tân, nhưng mà bằng mặt không bằng lòng.”

Trong lời nói của Phục Linh, mang theo ý vờ vịt để toàn vẹn đôi bên, Huyền Ngọc nghe xong không khỏi quay đầu lại nhìn hắn.

Thấy vậy, mặt Phục Linh lập tức ửng hồng, vội vàng mở miệng giải thích: “Công tử, ta không có ý gì khác! Làm như vậy, đều vì hai bên, thứ nhất có thể ổn định Hoa vương, thứ hai công tử không bị người trong thiên hạ chế nhạo.”

Phục Linh nói..., càng nói càng nhỏ, bởi vì hắn biết làm như vậy, tuyệt đối vi phạm tôn chỉ đại nghĩa! Hoàn toàn không thể tha thứ! Chính là trước mắt, hắn không có biện pháp, hắn không muốn trở mặt nhìn công tử thân bại danh liệt, sau đó còn bị Hoa vương trả đũa! Hắn không muốn, thật sự không muốn!

Phức tạp đấu tranh, càng nói càng loạn, càng loạn càng sai, đến cuối cùng cũng không biết nên nói như thế nào.

Thượng Quan Huyền Ngọc xoay người nhìn thấy Phục Linh như vậy, đảo mắt, khẽ thở dài: ” Phục Linh, người đi đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút.”

“Công tử.” Tựa hồ còn muốn nói điều gì, nhưng mà bị gương mặt lạnh nhạt kia ngăn lại, vì vậy Phục Linh rơi vào đường cùng, xoay người, chân chờ, từ từ đi ra.

Sau lưng, Phục Linh vừa đi, mà trước mặt, Thượng Quan Huyền Ngọc lẳng lẳng đứng.

“Tổng Ngâm Tuyết, ta rất nhớ nàng.”

Mang theo cay đắng, mang theo thâm tình, Thượng Quan Huyền Ngọc chậm rãi mà nói, bàn tay áp trên ngực, thủy chung chưa hề buông xuống, trong đôi mắt, là một mảnh đau thương

Hắn thật hối hận, thật sự rất hối hận, vì cái gì hắn chỉ thấy được mặt ngoài của nàng, vì cái gì nhất định phải đợi đến khi mất đi, mới hiểu được gương mặt thật của nàng.

Hắn đã từng do dự, giãy dụa, hắn che dấu tình yêu của hắn dành cho nàng, chính là hôm nay, khi tất cả chân tướng đều rõ ràng thì hắn mới biết, hắn đã làm sai bao nhiêu chuyện, sai nhiều đến không thể tha thứ.

Hắn vĩnh viễn cũng không quên được ngày ấy, mỗi một câu nàng cười nói trên vách núi, nàng nói nếu như nàng không ngụy trang, không ẩn nhẫn, nàng làm sao có thể có thể sống đến hôm nay?

Hóa ra, hết thảy đều là giả dối! Điều là nàng ẩn nhẫn giả vờ ! Nàng phóng đảng, nàng xảo quyệt, nàng vô lễ, nàng thô lậu.

Hóa ra đều là giả! Điều là giả!

Chuyện này chua xót cỡ nào? Thống khổ dường nào? Lại còn phát sinh trên người một cô gái còn nhỏ như vậy.

Nàng mới mười sáu tuổi a, vào độ tuổi thanh xuân vốn nên hưởng thụ hết thảy tốt đẹp, lại thừa nhận những chuyện mà người thường không có khả năng chịu được!

Nàng kiên cường ra sao? Nàng đã ẩn nhẫn cỡ nào?

Huyền Ngọc che ngực, cảm thụ được trái tim chính mình không ngừng nhảy lên , bên tai, tựa hồ nhàn nhạt truyền đến tiếng gọi tràn ngập vui vẻ: “Tiểu Ngọc Ngọc. Tiểu Ngọc Ngọc.”

Phục Linh a Phục Linh, người không hiểu nàng, nhìn không thấu nàng, giống như rất nhiều người bình thường trên thế giới này, không chịu hiểu, cũng không muốn hiểu.

Nàng là nữ tử tốt nhất dưới gầm trời này, sợ là không có một ai, không có một nam tử nào có thể chân chính xứng đôi với nàng. Cho nên hắn nói, vì nàng, hắn có thể buông tha cho hết thảy những thứ hắn có, rời đi cái vị trí cao cao tại thượng kia, chỉ một lòng muốn đi theo bên cạnh nàng, lẳng lặng nhìn nàng, cảm thụ nàng. (Myu:Tác giả hình như chém hơi quá tay roài =.=)

Nàng là nữ tử đầu tiên khiến hắn động tâm, người đầu tiên cũng là người cuối cùng! Trước khi hắn gặp nàng, đều một mực thanh tâm quả dục, một lòng tu đạo, chưa bao giờ thắc mắc chữ tình là cái gì? Nhưng bây giờ, hắn hiểu được rồi, hiểu được vô cùng sâu, rất sâu.

Hắn sẽ không thành thân cùng Hường Cẩm công chúa, cũng sẽ không cùng nàng ta làm một đôi vợ chồng bằng mặt không bằng lòng! Bởi vì trong lòng của hắn, cho dù nàng mất đi rồi, cũng vĩnh viễn sẽ không chứa nổi nữ nhân thứ hai!

Thân bại danh liệt thì thế nào? Bị trả đũa thì thế nào? Bất quá thì chết thôi, kết quả bất quá là danh tiếng qua đi, hóa thành ảo ảnh hư không.

Bên môi, nhàn nhạt hiện lên nụ cười, trước mắt Huyền Ngọc hiện lên nét mặt tươi cười thanh linh của Tổng Ngâm Tuyết, trái tim, không khỏi say mê thật lâu.

“Tổng Ngâm Tuyết, có lẽ có thể chết cùng nàng, đó cũng là một loại hạnh phúc a.”

Lời nói, chậm rãi vang lên trong biệt viện thanh u này, cùng với gió thu, cùng với lá rụng, Huyền Ngọc xoay người, chậm rãi mà đi.

Có câu đời người nếu mãi chỉ như khi mới gặp, vậy thì đâu có gì phải phiền muộn? Chính là, nếu như không có nỗi muộn phiền thế mỹ, thì làm sao biết thưởng ban đầu gặp gỡ tốt đẹp xiết bao? Trái tim không khỏi tưởng niệm.

.

Trên chợ tại đô thành Hoa quốc, Tổng Ngâm Tuyết có Mặc Lương đi theo, một thân bạch y, tuần mỹ khôn cùng phe phẩy cây quạt, vẻ mặt vui vẻ vô hạn.

Hai nước Hoa Kiều này thật đúng là giàu có! Chẳng trách lúc trước Kiều Mạt Nhi thấy chợ ở Đại Tụng chợ bọ họ lại lộ ra thần thái khinh thường như vậy, thì ra cũng không phải không có đạo lý.

Gật gật đầu, Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, tiếp đó giương khuôn mặt lên, chỉ ngón tay: “Đi, bên kia có náo nhiệt, qua bên kia nhìn xem!”

Thân ảnh xuất trần linh động, đi thẳng đến phía trước. Sau lưng, Tịch Mặc lương ngọt ngào nhìn nàng như vậy, mặc dù thần sắc trên mặt vẫn giả bộ lạnh lùng, nhưng cước bộ lại bất giác đi theo, không trễ nửa bước.

Thân ảnh Tống Ngâm Tuyết, rẽ qua một bên đi xem náo nhiệt, mà cùng lúc đó, thân ảnh Thượng Quan Huyền Ngọc hồn bay phách lạc lại đang đâm đầu đi tới, vào thời điểm hai người lướt qua nhau, hai bên đều không chú ý tới nhau.

Kỳ thật lúc này, nếu như Tống Ngâm Tuyết bước chậm lại một chút, chỉ cần liếc nhìn, nàng có thể thấy Thượng Quan Huyền Ngọc! Thượng Quan Huyền Ngọc, nếu như hấn không đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, mà có thể chú ý người bên cạnh một chút, chỉ cần xoay mặt hấn liền phát hiện bóng dáng quấy rối giấc mộng của hấn, mỗi lần nhớ tới liền đau lòng không thôi.

Bất quá rất đáng tiếc, bọn họ không làm vậy! Ai cũng không. Có đôi khi mọi chuyện chính là kỳ diệu như thế! Người càng là muốn lấy được cái gì, kết quả là người càng không chiếm được! Mà khi cuối cùng người bỏ cuộc không muốn tìm nữa thì nó lại.

Bỏ lỡ thời cơ, vô duyên mà lướt qua nhau, hai người bọn họ một người đi hướng đông, một người đi hướng bắc, giữa ngã tư đường hối hả này, theo dòng người mà đi.

Thượng Quan Huyền Ngọc chậm rãi dừng lại, ngược mắt nhìn hết thấy trước mặt, khi hấn nhìn đến dòng người lưu động thì trí nhớ, không khỏi hiện lên hình ảnh lúc trước lần đầu tiên hấn gặp gỡ Tống Ngâm Tuyết.

“Tiểu Ngọc Ngọc, ca ca kỳ thật, rất thích người như vậy.”

“Tiểu Ngọc Ngọc, người thật là đáng yêu! Thế nào, đi theo ta đi! Mỗi ngày đều được cơm no rượu say!”

“Chuyện này có gì đâu a? Nếu người nguyện ý, ta đi theo người là được rồi, từ nay về sau ngày đêm vui vẻ! Thế nào? Đừng có thẹn thùng! Ha ha.”

.

Bên tai vang vọng từng lời đã nói..., lúc này, khi Thượng Quan Huyền Ngọc hạnh phúc hồi tưởng đến lần đầu gặp mặt, bên tai, truyền đến trện trện tiếng cãi vã kịch liệt, cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn.

“Ai, ta nói người tại sao lại như vậy? Ta chỉ là hỏi đường mà thôi, làm sao lại thành đùa giỡn muội muội của người chứ?”

Nghe thấy tiếng ồn ào, giương mắt mà trông, thấy cách đó không xa, một nam tử tướng mạo khá tuấn tú bị hai huynh muội vây quanh, chất vấn hấn sao lại đùa giỡn phụ nữ đàn hoàng.

Không phải xuất phát từ lòng hiếu kỳ, mà là xuất phát từ đạo nghĩa, Thượng Quan Huyền Ngọc nhắc chân tiến lên, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Con đường bên cạnh, ba người khắc khẩu, mọi người vây xem, vừa thấy Thượng Quan Huyền Ngọc đến, đều tự động nhường ra một con đường.

Chính là những người đang khắc khẩu, cũng không phát hiện cái gì không bình thường, mà không để ý tiếp tục tranh luận, có vẻ càng ngày càng nghiêm trọng.

“Ai! Ta nói tại sao các người lại như vậy? Ta đã nói tất cả rồi, ta chỉ hỏi đường thôi! Không có nửa điểm ý nghĩ không an phận đối với muội muội như hoa như ngọc của người đâu!”

Lúc này, nam tử tướng mạo tuấn tú kia, bởi vì bị người ta vu oan, cuối cùng mặt đỏ lên trừng mắt nhìn đôi huynh muội rất là”Kinh điển”, tức giận đem bốn chữ “Như hoa như ngọc” cắn cực kỳ nặng.

Thấy vậy, vị ca ca kia chịu rồi! Hấn xắn tay áo, lộ ra da tay ngăm đen, mặt mũi đầy hung dữ nói: “Không có ý nghĩ không an phận? Vậy tại sao người đi đầy đường như vậy, người không hỏi A Tam, không hỏi A Tứ, lại hỏi muội muội ta? Người còn dám nói người không có ý nghĩ không an phận với nàng sao!”

“Vị huynh đài này, người hãy nghe ta nói.” Vừa nghe ca ca kia bá đạo không nói đạo lý như thế, nam tử hít sâu một hơi, tĩnh tâm lại chậm rãi giải thích: “Ta, Trương Lương, nhân sĩ của Đại Lương. Lần này mới tới quý quốc, là do muốn thấy hôn lễ của thánh công tử cùng Hướng Cầm công chúa. Vừa mới này ta bởi vì không biết đường, mà gặp lệnh muội lại vừa lúc đứng ở bên đường, bất động thật lâu, vì vậy mới cao hứng hỏi đường, căn bản không hề có nửa điểm đùa giỡn phi lễ a.”

Lời mà nam tử nói, vô cùng thành khẩn, khiến người nghe vây quanh liên tục gật đầu.

Có thể thấy được vị ca ca kia không thuận theo, dữ dội kêu lên một tiếng tức giận nói: “Tốt, cái đồ nhả nhận bại hoại nhà người! Xấu hổ cho người là môn sinh đại nghĩa, muốn đến thấy thánh dung của thánh công tử? Lại làm ra việc làm hạ lưu bực này, quả thực bại hoại thanh danh đại nghĩa, làm nhục danh dự thánh công tử.”

Vị ca ca này một lòng nhận định nam tử đùa giỡn muội muội của mình, dây dưa nói ra rất nhiều lời khó nghe.

Nghe vậy, vốn là nam tử nhã nhặn, không muốn cãi cọ nhiều thêm, nghĩ thầm dàn xếp ổn thỏa rồi nhanh chóng rời đi, vì vậy xoay người hai tay làm lễ nói: “Vị huynh đài này, tiểu đệ vô ý mạo phạm, lơ đãng quấy nhiễu lệnh muội, đúng là không nên! Lúc này tiểu đệ, cúi đầu nhận lỗi với hai vị, xin hai vị khoan hồng độ lượng, không so đo với tiểu đệ nữa.”

Cử chỉ của nam tử, hào phóng vừa vặn, khiến mọi người vây xem nhất trí tán thưởng. Thấy vậy, cho rằng sự tình đã xong, nam tử xoay người, định nhắc chân mà đi, chính là đúng lúc này, vạt áo của hắn thoáng cái bị người ta túm lại, tiếp đó chợt nghe vị ca ca kia hung ác nói: “Muốn đi sao? Không có dễ dàng như vậy đâu! Thanh danh trong sạch của muội muội ta đều bị tiểu tử người làm hỏng, người cho rằng một câu ‘xin lỗi’, có thể chấm dứt sao?”

” Xin hỏi huynh đài muốn thế nào?”

“Muốn thế nào? Rất đơn giản! Lấy muội muội của ta!” Một câu của vị ca ca, khiến những người quanh mình đều hít sâu một hơi. Thứ nhất, bọn họ kinh ngạc nam tử chỉ là hỏi thăm đường, lại rơi vào kết cục bị buộc đón dâu; thứ hai, là bọn họ cảm thán cô muội muội này thật sự lớn lên”Xinh đẹp như hoa, kiêu diễm động lòng người”!

“Người! Người! Buồn cười!” Dù cho tính tình có tốt, nghe thấy lời cổ tình gây sự như vậy thì cũng nhịn không được nữa muốn nổi khùng! Lúc này, khi nam tử tức giận trừng mắt thì Thượng Quan Huyền Ngọc cũng nhịn không được nữa muốn tiến lên, ngăn lại trò khôi hài vừa buồn cười vừa tức người này.

“Ai nha, đồ quý! Hỏi thăm đường mà cũng hỏi lâu như vậy a? Hại người ta chờ lâu muốn chết!”

Lúc này, khi Huyền Ngọc vừa phóng chân ra thì sau lưng, một câu quen thuộc bao hàm nghiên ngẫm cùng vui vẻ, thẳng tắp vang lên trong đám người.

“Đồ quý! Người rõ ràng dám câu kết làm bậy cùng nam nhân khác sau lưng ta? Muốn lừa dối ta sao?” Theo tiếng nói vừa rơi xuống, mọi người chỉ thấy một thân ảnh bạch sắc tươi mát, theo một công tử phong lưu vô cùng tuấn tú cất bước mà đến, đi thẳng tới hướng nam tử bị ức hiếp kia, động tác tao nhã duyên dáng lấy cánh tay của vị ca ca kia ra, sau đó mắt sáng ngời nhìn nam tử, vẻ mặt tươi cười sáng lạng.

Hay ột con người tuyệt đẹp! Một cái phong thái tuyệt diệu! Nhưng nhìn điệu bộ này.

Khi mọi người hơi kinh ngạc, trong lòng không khỏi hoài nghi cảm thán giữa hai người công tử này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thượng Quan Huyền Ngọc một bên như bị điện giật, trong mắt tràn đầy khiếp sợ nhìn thẳng, miệng không khỏi thấp giọng gọi ra: “Ngâm Tuyết.”

127. Q.2 - Chương 31: Giải Thích

Thượng Quan Huyền Ngọc trợn mắt há hốc mồm, mở to hai mắt, trên gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ kinh sợ! Thân thể hần cứng còng, không nhúc nhích, đôi mắt trợn to không thể tin được, không khỏi nháy nháy, kim lòng không được lắm bả: “Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết.”

Thượng Quan Huyền Ngọc thấp giọng lẩm bẩm, nhưng bởi vì quá đông người vây quanh, hơn nữa chỗ hần đứng cũng không quá gần phía trước, cho nên trong nhất thời cũng không có ai phát hiện sự khác thường của hần, kể cả thân ảnh thanh lệ bạch sắc đang đứng ngay tại đó— Tổng Ngâm Tuyết!

Thân ảnh thoát tục như vậy, dung nhan tuyệt mỹ như vậy, nụ cười thanh tịnh linh động như vậy, tiêu sái phong lưu, tuấn tú không kém chế được giống như lần đầu tiên hần gặp nàng, không! Hần là so với lần đầu gặp gỡ càng làm hần thêm rung động, càng làm hần thêm si mê.

Huyền Ngọc si ngốc nhìn, không thể phân biệt được đây là mộng, hay là sự thật! Chính là bất kể là mộng hay thật, hần vẫn nghe được nỗi khát vọng đến từ đáy lòng, nghe được tiếng trống ngực ầm ầm không thôi vô cùng khẩn trương kia! Đây là nàng sao? Thật sự là nàng sao? Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết.

Tay, không khỏi nắm lại thật chặt, Thượng Quan Huyền Ngọc mím môi, hai mắt để lộ ra sự si mê cùng quuyền luyến vô hạn.

Lúc này, khi cảm xúc Thượng Quan Huyền Ngọc bành trướng phập phồng thì trên sân khấu, Tổng Ngâm Tuyết thân vận bạch y kêu lên một tiếng yêu kiều, vẻ mặt nghiêng ngả, thần thái trêu tức: “Ồ quý! Người còn nói không phụ lòng ta sao? Mới chỉ chớp mắt một cái, người đã đi cấu kết với nam nhân khác rồi? Hơn nữa, còn tìm cái loại.”

Ánh mắt, không ngừng đánh giá vị ca ca kia, Tổng Ngâm Tuyết biểu hiện hờn dỗi, quay đầu mạnh mẽ nhìn nam tử, vẻ mặt buồn rầu nâng bàn tay thon dài lên chỉ: “Người, người là cái đồ Sở Khanh, làm sao người có thể đối xử với ta như vậy? Một thiếu niên tuấn mỹ như hoa như ngọc như ta đây, không tiếc vì người mà cùng người nhà trở mặt, vốn tưởng rằng người có thể ở cùng ta cả đời, yêu ta cả đời, nhưng ai có thể tưởng tượng được chỉ mới vài ngày, người đã nổi tính hoa tâm lên, nhìn trúng người khác rồi~”

“Ồ ô. Hiện tại ta đã sáng mắt rồi, cái gì thề non hẹn biển? Cái gì cả cuộc đời này không thay đổi? Tất cả đều là chó má! Gạt người! Ta thật hối hận, thật hối hận a, lúc trước không nghe lời nương ta nói..., không nghe nương ta khuyên, quyết tâm lấy thân báo đáp cho người, hôm nay lại nhận được cái kết cục thê thảm như vậy, biết vậy chẳng làm a!”

Tổng Ngâm Tuyết một hơi lên án khóc nức nở, khiến mọi người sững sờ ngay tại chỗ, nhất thời trong đầu còn không kịp phản ứng. Ông trời a, không thể nào! Công tử tuấn mỹ như vậy, lại có sở thích với chuyện Long Dương, đồng tính? Còn vì thế mà vứt thê bỏ nương, trở mặt với người nhà? A, thế này là cái TM thế đạo gì hả?

Nhìn công tử tuấn mỹ trước mắt, trong lòng mọi người tiếc hận một hồi, sắc mặt không khỏi cũng khó coi theo: lớn như vậy rồi, lần đầu mới trông thấy hai nam nhân ở giữa đường nói chuyện tình cảm đó nha? Thật là khiến người ta không thể tiếp thụ nổi!

Không ngừng lắc đầu, vẻ mặt nghĩ không ra, lúc này, không chỉ mọi người như thế, ngay cả nam tử bên cạnh cũng mang vẻ mặt nghĩ không ra, sắc mặt lúc trắng lúc xanh vội vàng nói: “Cái này, vị công tử này, chắc là huynh nhận lầm người a? Tại hạ đâu có quen huynh, chưa từng có bất kỳ quan hệ gì với huynh!”

“Không biết ta? Chưa từng có quan hệ với ta? Người, người.” Gương mặt, trong nháy mắt tựa hồ trở nên trắng bệch, vô cùng bi thống, Tổng Ngâm Tuyết nhìn nam tử kia, thương tâm nói: “Trương Lương a Trương Lương, ta một đường theo người từ Đại Lương đến đây, cái gì ta nên cho, có thể cho, tất cả đều cho người rồi, nhưng không ngờ kết quả, người lại đối xử với ta như vậy? Một câu không biết, không có quan hệ, cứ như vậy đã định đuổi ta đi sao? “

Tổng Ngâm Tuyết thê thảm mà nói, lúc nàng nói câu “Cái gì ta nên cho, có thể cho, tất cả đều cho người rồi.”, mặt mọi người rất là cổ quái, kể cả Tịch Mặc Lương một mực tĩnh lặng đứng ở một bên, sau khi nghe vậy trên gương mặt lạnh lùng cũng không nhìn được hiện lên một tia quái dị, hai mắt không khỏi thẳng tắp trừng người ngọc phía trước.

“Vị công tử này, làm sao huynh biết tên của ta? Ta thật sự không biết huynh a!” Vốn là người thành thật, lúc này nam tử thấy loại tình huống này, sớm đã đại loạn, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Nghe vậy, vừa thấy hấn như thế, Tống Ngâm Tuyết cười thầm trong lòng: nói nhảm, không phải vừa rồi người tự nói đây sao!

Bất quá nàng cũng không nói cho nam tử nguyên nhân, mà chỉ mỉm cười nhìn mọi người, tiếp đó nghiêng ngẫm liếc nhìn hai huynh muội, sau đó đảo mắt, mở miệng nói với nam tử: “Trương Lang, chàng thật sự không thích ta sao? Không quan tâm đến ta nữa sao?”

“Công tử! Tại hạ thật sự không biết huynh! Vì sao huynh phải hủy ta thanh danh như thế!” Vừa thấy điệu bộ này, trong lòng nam tử tức giận không thôi, chính là xem như hấn vẫn còn có chút tu dưỡng, cho nên mặc dù trong lòng tức giận muốn chết, nhưng vẫn muốn phân rõ phải trái.

Vừa nghe lời này, Tống Ngâm Tuyết vui vẻ nhìn hấn, tiếp đó mắt to lượn qua một vòng, một tay chỉ hướng vị ca ca bên cạnh, đầu đón nói ra: “Được rồi, Trương Lang! Ta đồng ý tiếp nhận sự thật là chàng không thích ta, không quan tâm ta nữa! Nhưng mà, chàng cũng không thể luẩn quẩn trong lòng, tìm một nam tử lớn lên ‘kinh điển’ như vậy a? Tốt xấu gì chàng cũng là người ta đã từng thích, từng vừa ý, ta không cho phép chàng không có khẩu vị như vậy, không cho phép, không cho phép!”

Nắm tay, làm bộ gõ nhẹ trong ngực nam tử, cực kỳ giống một cái oán phụ đang phát tiết chất vấn trượng phu của mình! Mọi người vừa thấy tình cảnh này, kinh ngạc không khỏi há to miệng, bộ dạng khó có thể tin! Mà đôi huynh muội bên cạnh, vừa nhìn thấy người chính mình vất vả nhìn trúng lại là kẻ đoạn tay áo, nổi hận lập tức trào dâng khắp đáy lòng.

“Công, công tử. . . .” Nam tử giơ cao hai tay lên, vẻ mặt xấu hổ để Tống Ngâm Tuyết đâm nhẹ vào ngực mình, biểu lộ hoàn toàn bất đắc dĩ oán nộ.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương một bên cũng nhìn không được nữa rồi, hấn chịu đựng trận trận ghen tuông cuộn cuộn trong đáy lòng, mặt lạnh một bả tiến lên giữ chặt Tống Ngâm Tuyết, không cho nàng lại tiếp tục dựa vào trong ngực nam tử kia nữa.

Tống Ngâm Tuyết vừa thấy Mặc Lương tiến lên, đôi mắt như kẻ trộm đột nhiên lóe lên tinh quang, lập tức trong lòng nảy lên ý định trêu chọc hấn, vì vậy trở tay một cái cầm ngược lại hấn, kéo nam tử trước mặt lại nói: “Ồ ô, nương ta kể rồi, ‘Có thể tin trên đời có ma, nhưng không nên tin cái miệng xấu xa của nam nhân’, hôm nay là do bản thân ta không có mắt, tin chuyện ma quỷ của người, bị người gạt người gạt sắc, đúng tự làm tự chịu mà!”

Tống Ngâm Tuyết gắt gao bắt lấy Tịch Mặc Lương, mọi người một mực cảm thán: đại ca ơi, chẳng lẽ người không phải là nam nhân sao? Nàng giương mắt, vẻ mặt mỉm cười nhìn nam tử, “Bất quá tuy nói như thế, nhưng nương ta cũng nói cho ta biết, ‘phàm là làm việc, muốn an tâm, phải chuẩn bị cả hai tay’, người cũng biết đó, ta làm người luôn nghe lời, hiểu thuận nha, cho nên ta đây cứ theo ý tứ của lão nhân gia mà làm.”

Hắc! Cái tên này! Mới vừa rồi còn nói vì nam tử này mà trở mặt với phụ mẫu, bây giờ còn nói muốn hiểu thuận nghe lời? Đây không phải tự mâu thuẫn, tự mình đánh mặt mình sao?

Mọi người không nói gì, vẻ mặt đen thui thối hoắc.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết nhìn nam tử, cười sáng lạng, tiếp đó thần sắc có vẻ trêu tức, trong lòng chỉ cảm thấy mơ hồ có chút bất an, nàng giương mắt đưa tình, lời nói cũng biến thành ôn nhu: “Trương Lang không quý trọng ta, không quan tâm ta, tất nhiên là có người khác quý trọng, người khác muốn ta! Ta cùng với vị Lương ca ca này, hai người mới gặp mà như đã quen lâu, vừa thấy đã yêu, đều cảm thấy đối phương là người duy nhất thích hợp với mình, cả đời này không thay đổi. Lúc này, ta vốn thấy rất có lỗi với người, lo lắng không biết nên nói với người thế nào, nhưng mà không thể tưởng tượng được người cũng như thế, như vậy hôm nay, ta cũng không cần khó xử nữa.”

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói, hai mắt chăm chú nhìn Tịch Mặc Lương chằm chằm, không khỏi để lộ sự tinh quái nghịch ngợm. Chỉ thấy nàng nhìn những người vây xem, thẹn thùng kêu một tiếng, tiếp đó ôn nhu mà thâm tình nói: “Lương ca ca, người đối xử với đệ đệ thật tốt, từ nay về sau đệ đệ sẽ ở bên cạnh ca ca! Tuy ca ca một thân đây quái bệnh, đã nghiêng răng, hay trung tiện còn ngủ ngáy, còn cộng thêm mùi

chân thơm gia truyền, nhưng niệm tình ca ca toàn tâm toàn ý đối xử với ta như vậy, ta cũng không so đo nữa.”

Lời nói đầy bao dung, Tống Ngâm Tuyết yêu kiều xấu hổ nói. Tuy mọi người nghe không hiểu mùi chân thơm là cái gì, nhưng vừa nghe câu trước “Đã nghiền rằng, hay trung tiện còn ngủ gật ” kia thì chỉ biết nhất định không phải lời hay ho gì! Cho nên trong lòng cảm thán nam tử tuấn tú lạnh lùng cũng có những lúc kinh khủng như thế, cước bộ bất giác khẽ lui về sau một bước, để tránh bị ô uế.

Tịch Mặc Lương rất là lạnh lùng nhìn Tống Ngâm Tuyết, nghe mấy lời vu oan hại người của nàng, khóe mắt bất giác giật giật, khuôn mặt không nói gì đen thui thối hoác.

Nàng – giỏi lắm! Rất giỏi! Đây là trả thù nhé? Đây là khiêu khích nhé? Được lắm! Khoản nợ này, Tịch Mặc lương hẳn sẽ nhớ kỹ!

Nhớ a, nhớ đi a! Chỉ sợ người nhớ không nổi thôi! Nàng chính là muốn cho hắn xem, dám khi dễ nàng? Dám làm nàng ghen hợm? Đây là kết cục!

Ánh mắt, giao hội trên không trung, đều thầm nói trong lòng. Mà lúc này, mọi người lại xem loại âm thầm phân cao thấp này thành vô hạn thâm tình, không tự chủ được cảm thấy trên người rét lạnh, rùng cả mình.

Cái này thật đúng là thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay a! Hai kẻ đồng tính như thế, rõ ràng dám không e dè dưới ban ngày ban mặt tán tỉnh trước mặt mọi người, cử chỉ này, đúng là trước nay chưa từng có!

Lắc đầu, vẻ mặt khinh thường, trong ánh mắt của mọi người và Tịch Mặc lương, Tống Ngâm Tuyết cười sáng lạng, nhíu mày, vẻ mặt nghiền ngẫm đi đến trước mặt vị ca ca kia, hào phóng nói: “Vị huynh đài này, người đã vừa mắt, coi trọng Trương Lang như vậy? Ta đây liền đem hắn tặng cho người! Tuy hắn không có mấy thói quen của Lương ca ca, người không cần phải chịu đựng nhiều! Nhưng ta hảo tâm nhắc nhở người một câu: buổi tối a, nhất định phải hảo hảo đề phòng hắn! Bởi vì hắn ngủ không yên, luôn thích cầm dao vung qua vung lại trước mặt! Ai, người nói xem nếu hắn chém tới chính mình coi như xong đi, nhưng vạn nhất chỉ chém tới”

Ánh mắt Tống Ngâm Tuyết lóe lên một cái, sau đó không tiếp tục mở miệng nữa, mà một bả nhắc vị ca ca lên kéo tới hướng nam tử kia. Lúc này, thấy nàng làm như thế, vị ca ca kia nhảy dựng lên, quát to một tiếng: “Buông ra, đồ biến thái! Ai muốn Trương Lang của nhà người! Còn chưa soi nước tiểu coi mình là bộ dáng gì? Hừ, đáng ghét! Xui xẻo quá!”

Vị ca ca kia vẻ mặt chán ghét, vội vàng cau mày bỏ tay Tống Ngâm Tuyết ra, tiếp đó vạn phần miệt thị liếc nàng một cái, xoay người lôi kéo mọi người như hoa kia, tức giận nói: “Đi, Hoa nhi! Chúng ta lại đi chỗ khác xem xem! Tmd thật là quá bất thường rồi, tại sao lần nào cũng đụng phải đám đồng tính thế này!”

Hai huynh muội phần nộ mà đi, thần sắc khó hiểu, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười đong đưa cây quạt, biểu lộ dương dương tự đắc.

“Vị công tử này, mặc dù tại hạ rất cảm tạ huynh giúp ta đuổi hai người vô lễ kia, nhưng phương pháp của huynh có hơi” Thấy vậy, nam tử đã hiểu được dụng ý của Tống Ngâm Tuyết, mặc dù cũng đa tạ nàng, nhưng biểu hiện trên mặt, lại hết sức khó xử.

“Trương lang ~~”

Ai, Trương lang? Con gián sao!(Myu:Chữ Trương trong Trương lan đồng âm với chữ Chương trong Chương lang đều đọc là [zhāng])

Kêu một tiếng, Tống Ngâm Tuyết nghiêng người tới trước, trong lòng còn nghĩ cái tên này kêu lên không được tự nhiên, dùng quạt che mặt, trầm giọng nói với nam tử: “Ta nói vị huynh đài này, người cũng đừng quá kiêu ngạo! Ta không tiếc hy sinh thanh danh của chính ta đến giúp người giải vây, người còn tâm không cam lòng không nguyện cái gì nữa? Nếu người ngại ngùng, vậy tranh thủ thời gian dọn dẹp một chút trở lại Đại Lương a, ở đó không có ai biết việc này! Cũng khỏi phải nhìn thấy ta mà mất hứng!”

Ý muốn đuổi nam tử kia đi, Tống Ngâm Tuyết vừa dứt lời liền vung cây quạt, lạnh lùng mà nói: “Trương lang, thật ngại quá, ta không thể trở lại Đại Lương với người rồi! Hôm nay ta đã quyết định đi theo Lương ca ca , cho nên sau này, một mình người tự bảo trọng.”

Đi đến bên người Mặc Lương, tỏ ý cùng tiến thối với hắn, thấy vậy, nam tử dở khóc dở cười chấp tay, lắc đầu xoay người mà chạy. Mà Tịch Mặc Lương một bên, sau khi nghe nói như thế, trong lòng vừa buồn bực, vừa hân hoan phức tạp rối rắm.

Một trò khôi hài, khi đôi huynh muội cùng nam tử bỏ đi cuối cùng cũng hạ màn, lúc này, mọi người cũng không xê xích gì nhiều, còn đứng nghị luận chỉ chỗ. Tống Ngâm Tuyết đang muốn đi gấp thì Thượng Quan Huyền Ngọc ở trong đám người, thần sắc kích động, phóng về phía nàng.

Nàng! Nhất định là nàng! Tà nịnh như vậy, giáo hoạt như vậy, nhất định chỉ có nàng! Chỉ có nàng thôi!

Tình cảm cuộn cuộn dâng lên không cần biết mình đang ở đâu, lúc Tống Ngâm Tuyết còn chưa kịp phản ứng, Thượng Quan Huyền Ngọc đã dùng một tay ôm nàng vào trong ngực, gắt gao không buông ra.

“Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết. Thật là nàng! Thật là nàng rồi! Nàng không chết, nàng không chết.” Miệng thì thào lặp đi lặp lại, giọng nói không khống chế được mà run rẩy, Huyền Ngọc giờ phút này, giống như là lấy được trân bảo, quý trọng ôm chặt người ngọc trong ngực, vẻ mặt đau lòng cùng vui sướng.

Tống Ngâm Tuyết trở mắt, nghe giọng nói quen thuộc từ trên đỉnh đầu truyền đến, cả người hơi kinh hãi, nghĩ thầm trong lòng: Thượng Quan Huyền Ngọc.

Mọi người vốn đã tản ra, nhưng giờ lại bị một màn trước mắt hấp dẫn lần nữa, nên đều dừng bước lại mà xem.

Ừa, không phải chứ! Đầu năm nay đồng tính nhiều như vậy sao? Còn liên tiếp thay nhau trình diễn? Mọi người không nói gì, chỉ buồn cười và khinh bỉ nhìn!

Chính là, khi bọn hắn nhìn rõ ràng người đang ôm là ai, trong chốc lát, bọn họ đều thất thần rồi!

Thánh, thánh công tử! Chuyện này sao có thể xảy ra?

Con dân Hoa quốc không giống với dân chúng Đại Tụng, bởi vì Thượng Quan Huyền Ngọc vốn là người Hoa quốc, cho nên trên cơ bản chỉ cần là người Hoa quốc, đều có thể nhận biết hắn, không như lần trước ở Đại Tụng, dân chúng chỉ biết tên, không biết mặt.

Kỳ thật không biết mặt cũng có chỗ tốt của nó. Lúc này, nếu Thượng Quan Huyền Ngọc ở nơi khác, hành động lần này của hắn nhiều nhất cũng chỉ xem như là đột ngột. Chính là tình huống bây giờ không được khả quan như thế, nơi này là Hoa quốc, Hoa quốc mà mọi người đều biết hắn, sùng kính hắn! Cho nên thử nghĩ khi thấy vậy, mọi người sẽ khiếp sợ cỡ nào, oanh động cỡ nào nha!

Không phải chứ! Đây quả thật là thánh công tử? Truyền nhân Đại nghĩa thánh công tử sao?

Hắn đứng ở chỗ cao nhất của đại nghĩa, là hiện thân của tất cả quy phạm cùng chuẩn tắc đạo nghĩa, mấy ngày nữa sẽ thành thân cùng Hướng Cẩm công chúa rồi, làm sao có thể, làm sao có thể cùng một nam tử công nhiên ôm ấp giữa phố phường như vậy? Quá khác người, quá không hợp quy củ a!

Phức tạp mà nhìn, trong mắt hoàn toàn không dám tin! Mọi người lúc này, đều ngơ ngác, hai mắt chăm chú nhìn từng cái biểu lộ thắm thiết trên mặt Thượng Quan Huyền Ngọc, miệng há hốc dù làm như thế nào cũng không khép lại được.

“Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết.” Huyền Ngọc đầy thâm tình kêu to, không để ý ánh mắt khác thường của mọi người, cánh tay không khỏi buộc chặt thêm, chỉ muốn đem nàng dung nhập vào trong cơ thể của mình, vĩnh viễn không tách ra.

Trong vòng tay ấm áp nóng bỏng của Huyền Ngọc, Tống Ngâm Tuyết không hề động, chỉ thẳng tắp nghe từng lời của hắn, cảm thụ khí tức của hắn.

Lúc này, Mặc Lương bên cạnh trong lòng không thoải mái, hắn thấy tình cảnh lần này, lập tức vẻ mặt sắc lạnh tiến lên kéo, định tách hai người ra.

Huyền Ngọc bị Mặc Lương lôi kéo, nhưng dù như thế nào cũng không nguyện ý buông tay ra, vì vậy hai người giằng co, mắt lạnh nhìn nhau.

Tống Ngâm Tuyết thấy tình huống trước mắt, sau khi nhìn lướt qua vẻ mặt của mọi người, lo lắng đến lực ảnh hưởng rộng khắp của Huyền Ngọc, lo lắng cho thân phận mình bởi vậy mà bại lộ, cho nên mỉm cười đẩy hẳn ra, đôi mắt lưu quang lấp lánh nói: “Vị ca ca tuần tú này, huynh đừng như vậy! Tuy huynh lớn lên trông cũng khá tốt, nhưng ta đã có Lương ca ca, hơn nữa đã công khai hướng hẳn bày tỏ tâm ý của mình rồi, cho nên không thể dây dưa cùng huynh!”

“Nương ta từng kể qua, làm người phải trung trinh, không thể đứng núi này trông núi nọ như vậy! Cho nên đối với tình cảm của huynh, đệ đệ ta chỉ có thể nói một tiếng ‘hận không gặp lúc chưa gả’ mà thôi. . . .”

Một hồi ác hàn, thấy Ngâm Tuyết lại mang nương ra mà nói chuyện, lúc này mọi người phát hiện, vị công tử tuần tú trước mắt này, đúng là kẻ bừa bãi, cao thủ nói xằng nói bậy, không khỏi khiến cho bọn hắn ngạc nhiên trong lòng.

Ta van người! Cái công phu đứng núi này trông núi nọ của người, còn kém sao? Mọi người không nói gì, nhìn một màn trước mắt này, khoe miệng bắt giạt giạt lần nữa.

“Ngâm Tuyết. . . .” Trong mắt tràn đầy đau thương, hai con người nhìn chăm chăm vào nàng, Huyền Ngọc biểu lộ sâu nặng, lời nói nghẹn ngào. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhàn nhạt, sau khi buông lại một câu “Cáo từ” đơn giản, xoay người định đi.

Vì sao Tống Ngâm Tuyết lại không nhận Thượng Quan Huyền Ngọc? Có hai nguyên nhân: thứ nhất, nàng không muốn để lộ thân phận của mình trước một đám đông lớn như vậy, thứ hai, lần trước nàng nghe được chuyện Huyền Ngọc muốn thành hôn, mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

“Ngâm Tuyết –” vừa thấy Tống Ngâm Tuyết định đi, Thượng Quan Huyền Ngọc sốt ruột kéo nàng lại, đau đớn nói: “Ngâm Tuyết chớ, chớ đi! Ta thật vất vả mới được gặp nàng, không thể cứ như vậy mà mất đi nàng* lần nữa!”

(*Trong tiếng TQ chỉ có hai đại từ nhân xưng ta, người nên lúc này NT ko bị lộ thân nữ nhi.)

Biểu hiện kích động của Huyền Ngọc, làm cho tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ không cách nào suy nghĩ! Cho nên trong sự mờ mịt, nhất thời không kịp phản ứng với cái tên hẳn không ngừng lặp đi lặp lại.

Chính là mặc dù mọi người không ý thức được, nhưng Tống Ngâm Tuyết vẫn rất rõ ràng! Nàng một bả tránh cánh tay của Thượng Quan Huyền Ngọc, cười lạnh nhạt mà nói: “Vị ca ca tuần tú này, ta đã nói không muốn có liên quan gì với huynh, tại sao huynh cứ dây dưa mãi vậy? Nếu huynh còn như vậy, Lương ca ca của ta sẽ tức giận đó?”

“Hắn là Lương ca ca, ta vẫn là Tiểu Ngọc Ngọc mà! Ngâm Tuyết, nàng đừng đi! Nàng đang trách ta lúc đầu đã hiểu lầm nàng sao?” Có chút gấp gáp, có chút bất lực, Huyền Ngọc vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, lập tức hờn dỗi như trẻ con vội vàng mở miệng nói.

Tiểu Ngọc Ngọc? Chóang.

Vừa nghe đến ba chữ kia, phản ứng đầu tiên của mọi người là đứng không vững, vẻ mặt đau lòng muốn hỏi ông trời, hận không thể đâm ngực đâm chân.

Ông trời a, đây chính là thánh công tử mà bọn họ tôn kính a! Sao có thể như thế.

Tựa hồ cũng nhịn không được nữa, lúc này, một người đi đường nhảy ra chỉ thẳng vào hắn: “Thánh công tử, với thân phận cao quý của người, làm sao có thể làm ra chuyện dây dưa nam tử bên đường đáng khinh cỡ này? Chẳng lẽ đây hành vi mà người mang đại nghĩa nên làm!”

Lớn tiếng quát mắng, nói ra tiếng lòng của tất cả mọi người. Sau khi nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết lập tức dùng quạt dấu mặt, không ngừng cả kinh kêu lên: “Ông trời a, ca ca tuần tú, thì ra huynh là đại nghĩa truyền nhân Thượng Quan Huyền Ngọc sao? Thật là khiến tiểu đệ ta thụ sủng nhược kinh**! Bất quá ca ca tuần tú à, ta nghe nói mấy ngày nữa huynh sẽ thành thân rồi, người cưới vợ như huynh, không hảo hảo vui vầy thiếu nữ xinh đẹp của huynh chạy đến chỗ này đến chơi trò đồng tính? Chuyện này có vẻ không tốt lắm đâu!”

(**Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

Trong lời nói nghiền ngẫm, có trả đũa, cũng có châm chọc chế nhạo, giờ khắc này, có thể ngay cả Tống Ngâm Tuyết cũng không phát giác, trong lòng nàng, vẫn có chút ghen tuông.

“Thành thân? Không phải, không phải như vậy!” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói lời này, Huyền Ngọc ban đầu còn sững sờ, trong mắt tràn đầy phức tạp, nhưng lại lập tức mừng rỡ.

“Ngâm Tuyết, nàng để ý chuyện ta thành thân sao? Nàng để ý, nàng để ý đúng không? Nàng không nhận ta, không nói chuyện với ta, nguyên nhân đều là bởi vì nàng cho rằng ta muốn thành hôn đúng không “

Tâm tình có chút kích động, trong lòng mơ hồ ngọt ngào, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này đã rõ ràng, không khỏi mở miệng giải thích: “Không phải, sự tình không phải như nàng nghĩ! Ta không muốn kết hôn với Hướng Cầm công chúa, chưa từng có! Trong lòng ta chỉ có nàng, một mực chỉ có một mình nàng!”

Nói trắng ý nghĩ trong lòng ra, khi mọi người mạnh mẽ hít sâu một hơi, Thượng Quan Huyền Ngọc thâm tình tiếp tục nói: “ Cho tới bây giờ ta chưa từng đáp ứng thành thân với Hướng Cầm công chúa, hết thảy những chuyện này, đều là do bọn họ tự chủ trương an bài!”

Huyền Ngọc chậm rãi nói chân tướng ra, lúc này, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy tình huống có chút phiền phức, khi nhìn đến biểu lộ kinh ngạc của mọi người thì bàn tay thon dài vung lên, không muốn nói nhiều thêm: “Mặc kệ ca ca có nguyện ý hay không, đó là chuyện của chính ca ca, không liên quan đến ta! Nếu không có chuyện gì khác, ta đi đây, dù sao chậm trễ lâu như vậy, Lương ca ca sẽ không vui đâu.”

Thân ảnh, mạnh mẽ nhảy lên, khi Huyền Ngọc còn chưa kịp phản ứng, Tống Ngâm Tuyết đã nhảy ra mấy mét, dùng mắt ta hiệu Mặc Lương cùng đi. Mà sau lưng, Huyền Ngọc nhìn thân ảnh của nàng, bước nhanh theo, không ngừng truy tìm.

128. Q.2 - Chương 32: Kể Nỗi Tương Tư

Hoàng cung Hoa quốc, trong Úc Hương cung, bốn hạ nhân ăn mặc theo kiểu thị nữ vây quanh thiếu nữ áo trắng cử chỉ hào phóng hợp lẽ vui vẻ mà nói.

“Công chúa, nữ tỳ cảm thấy với dung mạo thoát tục của người, Huyền Ngọc công tử nhìn thấy, nhất định sẽ tâm động không thôi.”

“Đúng a! Đúng a! Công chúa nhà chúng ta, bất luận là tướng mạo, hay là lời nói cử chỉ, đều nổi tiếng là hoàn hảo! Sánh duyên cùng thánh công tử, có thể nói là Kim Đồng Ngọc Nữ, một cặp trời sinh!”

Hai tiểu nha đầu còn chưa đủ lớn, tận lực nịnh nọt nữ tử áo trắng.

Nghe vậy, nữ tử áo trắng mím môi mà cười, bộ dáng càng cao quý hơn, cử chỉ có một loại sang trọng tự nhiên của hoàng thất.

Lúc này, thị nữ thứ ba bắt đầu nói, “Đúng, đúng! Công chúa chúng ta, thực sự có thể nói là công chúa hoàn mỹ nhất trên đời này rồi! Tự nhiên hào phóng, ưu nhã động lòng người, toàn thân không có chỗ nào không thể hiện ra vẻ đẹp hoàn mỹ, người bình thường không thể sánh nổi!”

“Các người quá tăng bốc ta rồi.” Nghe thị nữ nói, vẻ mặt thiếu nữ áo trắng ôn hoà chỉ nhẹ lên đầu mấy người các nàng, ngữ khí cứng chiều.

“Không phải tăng bốc đâu a!” Thị nữ thứ tư lúc này mới lên tiếng, cười khẽ vui sướng nói: “Công chúa, người thật sự là công chúa hoàn mỹ nhất trên đời này! Người thử nhìn mấy cô công chúa khác mà xem, không nói đâu xa, chỉ nói Kiều quốc giàu có gần nước ta thôi, Khuynh Nhạ công chúa Kiều Mạt Nhi của bọn họ, là cái dạng thanh danh gì?”

“Nàng ta phóng đấng thấp hèn, không biết liêm sỉ, không biết đã cấu kết với bao nhiêu nam tử rồi? Nghe nói nàng đi du lịch bốn phương chỉ là nguy trang thôi, kì thực là mượn cơ đi tìm mỹ nam, vừa mất liền lập tức hoan ái!” Thị nữ thứ tư xem thường nói, vẻ mặt rất khinh thường.

Nghe vậy, ba thị nữ khác cũng cảm thấy hào hứng, mắt tất cả mọi người bắn ra lục quang, bà tám hỏi dồn: “Tại sao phải nguy trang là đi du lịch a? Bộ nam nhân Kiều quốc không được sao?”

“Người thật ngốc a! Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang? Nếu Khuynh Nhạc công chúa muốn trắng trợn tìm nam tử giao hoan ở nước mình, vậy còn không khiến Kiều quốc chủ tức chết sao? Hơn nữa, nếu như nàng bôi xấu thanh danh của mình ở trong nước, vậy sau này làm sao mà lập gia đình a!”

Thị nữ thứ tư nói đạo lý rõ ràng, ba người kia nghe xong liên tục gật đầu đồng ý. Thấy vậy, nàng vui vẻ cười, lập tức liên tiếp vỗ mông ngựa nói: “Bất quá loại thanh danh hiện tại này của nàng ta, dù có muốn lập gia đình, phỏng chừng cũng không có ai dám rước nàng! Haiii, với cái thân thể tàn hoa bại liễu kia, sao bằng một phần ngàn công chúa băng thanh ngọc khiết của chúng ta chứ!”

“Đúng, đúng! Hướng Cầm công chúa của chúng ta, chính là công chúa thánh khiết nhất dưới gầm trời này!” Ba người khác chậm rãi vuốt mông ngựa phụ họa.

Nghe vậy, nữ tử áo trắng ngọt ngào nói, “Được rồi, các người cũng đừng nịnh nọt nữa! Chính ta như thế nào ta còn không biết sao? Tuy về phương diện đức hạnh ta khá tốt, nhưng luận tướng mạo, tuyệt đối không bằng Kiều Mạt Nhi.”

“Ai nói ? Công chúa huệ chất lan tâm, khí chất cao quý tỏa từ trong ra ngoài, đều xinh đẹp như nhau! Không giống Kiều Mạt Nhi, bề ngoài mỹ miều, nhưng bên trong lại thối rữa, cho dù tướng mạo nàng ta có thật đẹp, nhưng là trong mắt người khác, lại xấu xí không đáng một xu!”

Thị nữ thứ tư hung dữ hạ Kiều Mạt Nhi tới mức không đáng một xu, lập tức nàng lại nghĩ tới một chuyện, vì vậy đầu óc vừa chuyển, bắt đầu vắn vè: “Đúng rồi, công chúa! Nói tới mỹ mạo, Như Dương quận chúa nước Đại Tụng lúc trước, nghe nói sắc đẹp là có một không hai! Chính là kết quả của nàng ta thế nào? Còn không phải vì tính tình quá mức tùy ý xằng bậy, cuối cùng bị ruồng bỏ rơi xuống kết cục thảm hại sao! Cho nên nô tỳ nói, có xinh đẹp hay không, mấu chốt là phải xem nội tâm người ta!”

“Đúng! Đúng! Xem nội tâm! Nội tâm công chúa chúng ta tốt đẹp như vậy, so với những kẻ đáng ghét chỉ có lớp vàng ngọc bên ngoài kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần!”

Bốn thị nữ kẻ tung người hứng, nghe vậy, nữ tử áo trắng, hoặc nói chính xác là Hướng Cầm công chúa, nàng đưa bàn tay thon dài che miệng, lộ ra lúm đồng tiền nhẹ nhàng mà nói: “Các người. thật không biết nói cái gì với các người nữa đây?”

“Công chúa không cần nói gì, bốn người tỳ muội chúng tôi cũng có thể hiểu được!” Một hồi tiếng cười vui vẻ vang lên trong trong Úc Hướng cung, khắp nơi là cảnh tượng vô cùng vui sướng.

Lúc này, không biết thị nữ nào lại nói, “Qua hai ngày nữa, công chúa sẽ thành thân rồi, chúng ta có nên cùng đi xem giá y chuẩn bị trước cho công chúa không?”

“Đúng! Đúng! Công chúa mặc giá y vào, nhất định là sắc sỡ loá mắt, xinh đẹp động lòng người!” Hòa theo, chủ tâm nịnh bợ Hướng Cầm công chúa.

Thấy vậy, Hướng Cầm công chúa chỉ cười cười lắc đầu, có sự lo lắng mơ hồ nói: “Ta biết ta không đẹp, chính là hi vọng thánh công tử hấn. không ghét bỏ.”

“Làm sao có thể như vậy, công chúa? Ngài là cành vàng lá ngọc, thánh công tử làm sao có thể ghét bỏ ngài ? Hơn nữa, thánh công tử hấn không phải là người như thế! Nô tỳ từng đứng xa xa thấy được thánh công tử, vừa nhìn thấy con người tuấn tú mà ôn hòa kia, liền biết ngay hấn không phải là người nông cạn chỉ chú trọng bề ngoài! Nếu không như vậy, hấn làm sao xứng với danh hiệu thánh công tử?” Một thị nữ khuyên lơn.

Lúc này, thị nữ thứ tư cũng mở miệng nói: “Đúng vậy a, công chúa, người cứ yên tâm đi! Thánh công tử là người thế nào? Làm sao có thể bị những kẻ nông cạn mê hoặc? Không phải hấn đã từng đi qua Đại Tụng

sao? Đối với trang tuyệt sắc như Nhữ Dương quận chúa, hẳn còn chưa động tâm, công chúa cần gì phải lo lắng nữa?”

“Ừm, điều này cũng đúng! Thánh công tử là người phi thường, hẳn sẽ không câu nệ mấy chuyện này. . . .” Nghe thị nữ nói xong, Hướng Cầm công chúa suy tư một lát, cuối cùng nhẹ nhàng chậm rãi nói.

“Đúng vậy chứ sao. Tội nô tỳ nói rồi, hôm nay công chúa chỉ cần thật vui vẻ chờ làm tân nương là được, những chuyện khác, cái gì cũng không cần nghĩ!”

“Ừa. . . .” Nhẹ nhàng lên tiếng, Hướng Cầm công chúa cúi đầu. Nói thật, nàng thật sự rất lo lắng, nàng biết mình không xinh đẹp, không xứng với thánh công tử đẹp trai tuấn mỹ như vậy, chính là nàng không còn cách nào, bởi vì từ đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, nàng cũng đã yêu hắn thật sâu, không cách nào kềm chế.

Hơn một tháng trước, trong nội cung gặp được thánh công tử vừa về nước yết kiến thì lòng của nàng, đã không thuộc về chính nàng nữa.

Hắn khi đó, toàn thân từ cao xuống thấp bị một cỗ ưu thương nồng đậm vây quanh, mặc dù không phải phong thái vô hạn, nhưng vẫn chiếm lấy trái tim nàng, làm cho nàng không khỏi say mê.

Kỳ thật nếu như nói nàng tốt, nàng quả thực là rất tốt! Bởi vì nàng là Hướng Cầm công chúa, kính trên nhường dưới, tài đức vẹn toàn, mỹ danh lan truyền bốn phương. Nhưng nếu như nói nàng xấu? Nàng cũng có nhiều điểm xấu, đồng thời bởi vì chính hành vi của mình, nàng cũng cảm thấy vô cùng áy náy.

Áy náy cái gì? Áy náy đương nhiên là bởi vì lòng nàng không thanh thản!

Nàng biết thánh công tử cũng không thích nàng, bởi vì trong ánh mắt hắn nhìn nàng, nàng tình tường nhìn thấy sự lạnh lùng cùng lãnh đạm! AI cũng nói tình cảm phải đến từ hai bên mới có thể hạnh phúc, chính là nàng cũng không làm như vậy! Nàng vì nỗi khát vọng chiếm hữu của mình, không tiếc làm trái lương tâm hiến kế cho phụ hoàng, nhờ đó cầu được cuộc hôn nhân này.

Trong nội tâm, từ đầu đến cuối đều là áy náy bất an, bởi vì mình ích kỷ, bởi vì mình thâm thao túng. . . .

Ngồi ở trên ghế, nỗi lòng Hướng Cầm công chúa rối lắm, đôi mày thanh tú không khỏi nhíu lại. Lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng “Tham kiến Thánh Thượng”..., không khỏi mạnh mẽ kéo thần trí nàng lại.

“Hướng Cầm tham kiến phụ hoàng!” Đứng dậy hành lễ, ra hiệu mọi người lui ra.

“Như nhi, bình thân!” Vừa thấy như thế, Hoa vương tiến lên một bước, chậm rãi đỡ nữ nhi bảo bối của mình lên. Hoa quốc Hướng Cầm công chúa Ôn Như của hắn, mặc dù dung mạo không phải như thiên tiên, nhưng là đứa con hắn yêu thương nhất, so với ái nữ Kiều Mạt Nhi của Kiều quốc chủ, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần!

Mím cười nhìn nữ nhi không thua kém ai của mình, trong mắt tràn đầy tán thưởng cùng vui mừng! Hoa vương lúc này, không khỏi mở miệng nói: “Như nhi, đang suy nghĩ gì đấy? Nghĩ gì mà nhập thần như vậy?”

“Không có gì ạ, phụ hoàng.” Lắc đầu, Hướng Cầm công chúa cười nhẹ mà nói.

Thấy vậy, Hoa vương kéo tay của nàng, chậm rãi kéo nàng đến bên người, “Như nhi, con là nữ nhi phụ hoàng thương yêu nhất, trong lòng con có gì không ổn, chẳng lẽ phụ hoàng còn không nhìn ra được sao? Rốt cuộc có chuyện gì? Nói cho phụ hoàng nghe một chút đi.”

“Phụ hoàng.” Vừa nghe đến Hoa vương nói như thế, Hướng Cầm công chúa đầu tiên có hơi do dự một chút, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: “Phụ hoàng, Như nhi sợ! Sợ chính mình không xứng với thánh công tử, sợ thánh công tử không thích Như nhi.”

Buồn bã nghi hoặc, lo lắng mơ hồ, Hướng Cầm cúi đầu khép mắt. Thấy vậy, Hoa vương khẽ cười một tiếng nói với nàng: “A, trẫm còn tưởng là chuyện gì? Hóa ra là cái này. Như nhi yên tâm, làm sao con lại không xứng với Thượng Quan Huyền Ngọc được? Con thân là công chúa của một nước, luận thân phận, con không thể thấp hơn hắn! Còn nữa, con tài đức vẹn toàn, dịu dàng hiền thực, cùng hắn vừa vặn thành một cặp trời sanh.”

“Chính là, phụ hoàng. . . .”

Hương Cầm còn muốn nói điều gì, lúc này, Hoa vương cười cắt đứt lời nàng, “Không có chính là, Như nhi, con biết không? Con thật sự quá tốt quá. Sự hào phóng hợp lẽ của con, quả thực luôn giữ thể diện cho trẫm. Hai nước Hoa Kiều, đều là nước giàu có hơn trong sáu nước, bất kể là ở phương diện nào, đều âm thầm so sánh với nhau. Trước kia, bởi vì con lớn lên không xinh đẹp như Khuynh Nhạc công chúa, trẫm không ít lần bị Kiều quốc chủ châm chọc!”

“Chính là hôm nay thì khác rồi! Con dùng vẻ đẹp của tài đức, tạo nên ưu thế tuyệt đối, mà công chúa Kiều quốc thấp hèn kia, cũng chỉ đáng làm nền cho con, nàng cùng con, khác nhau một trời một vực, con là ánh sao cao không thể chạm tới, mà nàng lại là bại liễu đê tiện không thể chịu nổi.”

Hoa vương dùng ngữ khí mãnh liệt như vậy để hình dung Kiều Mạt Nhi, có thể nhìn ra được, trước kia hẳn đã bị quốc chủ Kiều quốc chèn ép cỡ nào! Cho nên hôm nay thật vất vả mới bắt được cơ hội bật lên, hẳn chắc chắn không chịu buông tha đơn giản như vậy.

“Như nhi, con yên tâm đi, con giữ thể diện cho phụ hoàng như vậy, cao quý như vậy, không thể nào không xứng với Thượng Quan Huyền Ngọc.” Hoa vương vui vẻ mà nói, nghe vậy Hương Cầm nhẹ giọng: “Tuy là nói như vậy, nhưng phụ hoàng, việc tình cảm không thể miễn cưỡng. Huyền Ngọc công tử hẳn không thích con, hết thấy đều do con một mình tình nguyện mà thôi.”

“Một bên tình nguyện thì sao? Mệnh lệnh của phụ mẫu, lời của người mai mối, không thể tùy ý sửa đổi. Như nhi, kỳ thật phụ hoàng còn phải cảm tạ con! Nếu không phải con đưa ra chuyện hạ chỉ tứ hôn với phụ hoàng, phụ hoàng làm sao mà nghĩ ra cách dùng hôn nhân lôi kéo lực lượng sau lưng đại nghĩa chứ? Cho nên như trẫm đã nói ái nữ Như nhi của trẫm, không bao giờ làm trẫm xấu hổ, luôn làm cho trẫm mặt nở mày nở mắt!”

Hoa vương vui mừng nói, thần thái kiêu ngạo vô cùng, thấy vậy, Hương Cầm cúi đầu như có điều suy nghĩ, mím môi không nói gì nữa.

Trong Úc hương cung, một kẻ cười, một người lặng im, tạo thành một hình ảnh đối lập, mà lúc này, một thị vệ từ cửa ra chạy vào ôm quyền cấp báo, trong lời nói, tựa hồ rất là kinh ngạc, “Cấp báo! Khởi bẩm Thánh Thượng, phở phờng có lời đồn, nói đại nghĩa thánh công tử hôm nay dây dưa với một gã nam tử trước mặt mọi người, còn tuyên bố vì nam tử này mà công nhiên kháng hôn!”

“Cái gì!” Vừa nghe lời này, mặt rồng của Hoa vương chấn động, hẳn hoàn toàn không tin nhìn về phía người tới, lặp lại: “Người nói Thượng Quan Huyền Ngọc trước mặt mọi người vì một người nam tử mà kháng hôn? Chuyện này sao có thể xảy ra!”

“Hồi bẩm Thánh Thượng, việc này chắc chắn là sự thật, có rất đông dân chúng có thể làm chứng!” Cúi đầu xuống, thị vệ mở miệng. Bất quá tuy nói như vậy, kỳ thật ngay cả chính hắn cũng không tin! Thượng nhân đại nghĩa Thượng Quan Huyền Ngọc, lại vì một người nam tử kháng hôn! Hơn nữa còn trước mặt mọi người? Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được!

“Nam tử? Kháng hôn? Thượng Quan Huyền Ngọc này, rốt cuộc muốn chơi trò gì đây?” Nghe thị vệ trả lời xong, Hoa vương nhắm mắt lại, suy nghĩ sâu xa lẩm bẫm.

Thấy vậy, thị vệ thức thời trở ra, chỉ chừa lại một mình Hương Cầm công chúa ở lại.

“Phụ hoàng. . . .” Há miệng do dự mà nói, sắc mặt Hương Cầm công chúa có chút trắng bệch, “Phụ hoàng, Như nhi biết hẳn sẽ không đáp ứng, bởi vì trong lòng hẳn, không có Như nhi. . . .”

Tình cảm mơ mộng của thiếu nữ vừa nảy mầm trong nháy mắt đã bị đánh nát, cắn môi, Hương Cầm buồn bã mà nói, biểu lộ đau xót. Nàng không muốn, nàng không hận, bởi vì nàng biết, hai người bọn họ, không có duyên. . . .

“Như nhi, con đừng khổ sở, chuyện này rất vô căn cứ! Trước khi trẫm điều tra rõ ràng chân tướng sự việc, tất cả định luận hãy còn quá sớm.”

Không muốn ái nữ thương tâm, Hoa vương tiến lên trấn an, cuối cùng đôi mắt sâu thẳm, hung ác quyết tuyệt nói: “Như nhi yên tâm, mặc kệ nguyên nhân như thế nào, phụ hoàng nhất định sẽ làm cho con như

nguyện. Bởi vì việc này không chỉ đại biểu thể diện của ta và con, còn đại diện cho tôn nghiêm của cả Hoa quốc!”

Vung tay áo, trong mắt hiện ra một loại quyết tâm do tình thế bắt buộc, Hoa vương nhấc chân ra ngoài, nhắm về hướng ngự thư phòng mà đi. Mà sau lưng, Hướng Cầm công chúa ôm nỗi khổ riêng, trông mắt nhàn nhạt, thất thần mà ngồi.

Bởi vì cái gọi là “Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm”. Khi trong hoàng cung Hoa quốc đầy tiếng nghị luận, thì khách điểm trong phố phường, cũng là một cảnh tượng phi thường náo nhiệt.

“Ai, các người biết không? Thánh công tử lại là kẻ đồng tính!”

“A? Không phải đâu!”

“Thật đó! Thật đó! Vừa rồi Nhị biểu ca ta tận mắt thấy! Sau khi hắn nói cho ta nghe, ta liền lập tức chạy tới nói cho các người biết, không trì hoãn một khắc nào!”

“Điều đó không có khả năng a? Thánh công tử dương danh vạn dặm, nhất thống đạo lý đại nghĩa, làm sao có thể là kẻ đồng tính? Không có khả năng! Không có khả năng! Đây nhất định là do mấy kẻ lòng dạ hiểm độc tùy ý nói mò, sau đó nghe nhầm đồn bậy lan truyền ra, không có cái khả năng này!”

“Ai, người đừng có không tin! Đây chính là do Nhị biểu ca của ta vừa rồi tận mắt chứng kiến mà, thánh công tử hắn ôm một nam tử không chịu buông, lại luôn miệng nói vì nam tử kia mà kháng hôn! Lúc ấy có rất nhiều người ở đó, không tin các người có thể đi hỏi mấy người khác!”

“A, không thể nào, đây quả thực là chuyện khiến cho người khác khó có thể tin được!”

“Thôi đi, chuyện này hoàn toàn chính xác!”

“ ”

Tiếng nghị luận, tiếng tranh cãi nổi lên bốn phía, khi Tống Ngâm Tuyết cùng Tịch Mặc Lương vừa nhấc chân bước vào khách điểm, bên tai truyền đến, chính là tiếng ồn ào thảo luận như vậy.

Không để ý đến, đi thẳng đến bên cạnh bàn ngồi xuống, sau đó thản nhiên nâng bình trà lên, tự rót ỉnh một chén nước trà.

Uống trà, hai người đều không nói chuyện, lúc này Tống Ngâm Tuyết cúi đầu, mà Tịch Mặc Lương thì chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt tuấn lãng đẹp trai, đầu óc tựa hồ đang nghĩ đến chuyện gì đó.

“Ai, các người nói xem, Huyền Ngọc công tử này làm sao có thể yêu mến một người nam nhân nhỉ? Chẳng lẽ là bị nữ quỷ nhập vào người? Nên mới thích nam tử a. ”

Lúc này, tiếng nghị luận bên cạnh lại ầm ĩ lên, chủ đề đàm luận vẫn vây quanh Thượng Quan Huyền Ngọc.

“Đúng, ta thấy chỉ có thể như vậy thôi! Nếu không như thế, Huyền Ngọc công tử làm sao lại làm ra những hành động làm cho người ta sợ hãi này! Nhanh! Nhanh! Nhanh mời đại sư bắt quỷ đến ngó xem, đừng để cho nữ quỷ kia hãm hại thánh công tử của chúng ta!” Sốt ruột vỗ bàn, một người không khỏi cất cao giọng nói ra.

“Nữ quỷ cái đầu của người ấy!” Một bàn tay đập lên đầu người nọ, tên còn lại ở bàn bên cạnh phàn nàn nói: “Ta nhỏ vào. còn nữ quỷ? Sao người không nói nữ Bồ tát luôn? Người cũng không nghĩ coi thánh công tử là người nào, toàn thân đầy chính khí ngút trời! Thử hỏi dưới loại chính khí này, làm sao có nữ quỷ gì có thể nhập vào thân thể của hắn? Thật là đồ đầu heo!”

“Vậy người nói xem là nguyên nhân gì? Không phải nữ quỷ nhập thân, chẳng lẽ thánh công tử điên rồi? Thật sự yêu thích nam nhân sao?” Bùm lấy đầu, bất mãn nói, lúc này, vẻ mặt người nọ đột nhiên tỉnh ngộ, giật mình nói: “A, ta hiểu được rồi, còn có một khả năng!”

“Cái gì?”

“Người nam kia chính là nữ giả nam trang! Thánh công tử của chúng ta tuệ nhãn tinh thông, liếc mắt một cái đã thấy rõ ràng thật giả, cho nên tiến lên ôm. ”

“Ôm cái quý a! Đó là một nam nhân, tất cả mọi người ở chỗ đó đều có thể chứng minh! Tiểu tử người bốt nói nhảm đi!” Một cái gõ đầy bạo lực hạ cánh trên đầu hắn, gõ đến người nọ đầu vầng mắt hoa.

Thấy vậy, người nọ bất đắc dĩ, gục đầu xuống, không hề nói thêm câu nào.

Tống Ngâm Tuyết lẳng lặng uống trà, nghe những tiếng nghị luận bên tai, vẻ mặt âm trầm không rõ, làm cho người ta nhìn không ra nàng đang nghĩ gì.

Mà Tịch Mặc Lương một bên, sau khi nghĩ đến một loạt chuyện phát sinh, giống như đã mơ hồ nhận ra cái gì đó, ánh mắt nhìn nàng, dường như cũng biến thành có chút thâm ý.

“Ta trở về phòng đây!” Đặt chén trà xuống, xoay người đi lên lầu, Tống Ngâm Tuyết sau khi vút xuống một câu, để Mặc Lương một mình ngồi tĩnh lặng.

Tiếng thảo luận vẫn còn tiếp tục, lần này thảo luận không phải về nữ quý, cũng không phải giả nam tử, mà là sau khi cái tin đồn này truyền ra, Hoa vương cùng thánh công tử, sẽ gặp phải tình trạng như thế nào.

“Các người nói xem, nếu như thánh công tử thật sự kháng hôn, Hoa vương nên làm cái gì bây giờ? Hường Cầm công chúa nên làm sao bây giờ? Phải biết rằng chuyện đại hôn của thánh công tử cùng Hường Cầm công chúa, hôm nay đã là chuyện cả thiên hạ đều biết!”

“Đúng a! Đúng a! Thật nghĩ không thông, nữ tử mỹ danh vang xa như Hường Cầm công chúa, tại sao thánh công tử lại không muốn? Hiện tại thì hay ho rồi, công nhiên kháng hôn, thế này thì để nữ hài tử người ta ở chỗ nào a?”

“Ai, đúng a! Thánh công tử một đời anh danh, sao có thể hồ đồ ngay lúc này? Không nên a không nên!”

“Ta cảm thấy mọi chuyện không hẳn như thế? Dù sao đây là việc cả thiên hạ đều biết, hơn nữa còn có nhiều người mộ danh mà đến như vậy, bất kể thế nào, thánh công tử cũng sẽ không dám làm bậy! Phải biết rằng nếu thật sự như vậy, sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió a?”

“Đúng đó! Kể từ đó, không chỉ công chúa chịu nhục, Hoa vương mất mặt, mà ngay cả Hoa quốc, cũng xấu hổ lây! Còn có thánh công tử, nếu hắn làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là bội bạc, phản bội lại nguyên tắc của đại nghĩa, bị cả thiên hạ khiển trách! Nói không chừng càng nghiêm trọng hơn chính là ngay cả cái vị trí truyền nhân này hắn cũng không bảo vệ nổi!”

“Ai, chuyện này ai biết được? Hết thấy còn phải xem tạo hóa am bài, xem ý trời.”

“Haiiii.”

“.”

Tiếng thở dài vang lên, bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng mọi người đều sầu lo trầm tư.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ sáng lên, trong sương phòng, Tống Ngâm Tuyết không dịch nổi sự vô lạ của Tịch Mặc Lương, cuối cùng bất đắc dĩ ôm chân co lại trong góc, buồn bực mà ngủ.

“Nàng tên là Ngâm Tuyết?” Một tay gói đầu, khuôn mặt tuấn tú tỉnh táo mà hỏi.

Tuy ngày hôm nay, Thượng Quan Huyền Ngọc cố ý thấp giọng xuống gọi nàng, nhưng mà, có lẽ những người khác nghe không rõ, nhưng Tịch Mặc Lương hẳn lại nghe thật sự rõ ràng.

“.”

Nghe vậy không nói gì, chỉ nghiêng người đưa lưng về phía hắn, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt, trên gương mặt tuyệt mỹ là một mảnh trầm tĩnh.

“Rốt cuộc nàng là ai?” Thấy nàng không để ý tới hắn, Mặc Lương đảo mắt, hai con ngươi nhìn thẳng đường cong duyên dáng khi nghiêng người của nàng, đáy mắt buồn bã.

“Mạc Doãn? Ngâm Tuyết? Quận chúa? Rốt cuộc ai, mới chân chính là nàng?”

Cảm giác, có chút thất bại, ngay cả trái tim, mình cũng đã không hề giữ lại giao nộp, nhưng đến tên thật của nàng cũng còn không biết? Nghĩ tới điểm này, trong lòng Tịch Mặc Lương, cũng có chút buồn bực mơ hồ.

Nếu bình thường Tịch Mặc Lương không lãnh khốc thờ ơ với tất cả mọi chuyện như vậy, có lẽ giờ phút này với cách xưng hô quận chúa của Tống Ngâm Tuyết, cùng với khuê danh Ngâm Tuyết, chính mình tự hỏi một chút, đã có thể suy ra được kết luận hần muốn. Chính là sự tình thường không được như ý. Hần làm người lãnh mạc, đối với mọi chuyện đều không quan tâm, cho nên nếu khôn mang bốn chữ to”Nhữ Dương quận chúa” này ra, làm thế nào hần cũng sẽ không suy nghĩ theo phương diện kia.

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách hần, lúc này, cách xưng hô của hoàng thất, đều dựa theo phong hào, tỷ như Tống Ngâm Tuyết, thế nhân bên ngoài cũng chỉ biết nàng là Nhữ Dương, mà không phải là Ngâm Tuyết; Kiều quốc Kiều Mạt Nhi là Khuynh Nhạc công chúa, mà không phải là Mạt Nhi; còn có Hoa quốc Hoa Ôn Nhữ, nàng được xưng hô là Hương Cầm công chúa.

Mặc Lương nhìn chằm chằm vào tấm lưng xinh đẹp của người ngọc, trong nội tâm mơ hồ phập phồng, đang nghĩ ngợi định mở miệng hỏi lại, lúc này, nàng nhắm mắt, lời nói mềm nhẹ truyền đến: “Đó đều là ta, nhưng cũng không phải là ta.”

Lời nói lập lờ nước đôi, Tịch Mặc Lương nghe vậy thì hàng lông mày tuấn tú không khỏi nhíu một cái, sắc mặt lạnh lùng âm trầm. Trong lòng hần, hần cho rằng Tống Ngâm Tuyết là đang nói dối, nhưng kỳ thật, nàng lại không nói sai một chút nào.

Tống Ngâm Tuyết nàng, vốn không thuộc về thế giới này, cho nên đối với hết thảy thân phận ở đây, đều là thật thật giả giả, hư hư thực thực, có thể nói phải, cũng có thể nói không phải!

“Nàng lại lừa ta, không giữ chữ tín chút nào.” Chủ đề, chuyển dời đến phương diện trung thực, hai mắt Tịch Mặc Lương nhìn nàng, miệng trầm thấp diễn giải.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, xoay người đối mặt với hần, đáy mắt là sự thanh tịnh vô hạn.

“Giữ chữ tín? Cái gì là giữ chữ tín?” Nhếch mày, khoe miệng cong cong, Tống Ngâm Tuyết vui vẻ, lời nói nghiên ngẫm.”Giữ chữ tín? Đó chẳng phải là công cụ của chính trị, thủ đoạn để mưu lợi sao ! Mặc Lương công tử và ta, cũng không có quan hệ gì, tại sao ta phải giữ chữ tín với người?”

Khiêu khích nói, chống lại cặp mắt lãnh tuấn của Tịch Mặc Lương , Tống Ngâm Tuyết nháy cũng không nháy mắt, thẳng tắp mà nhìn hần.

“Công cụ của chính trị, thủ đoạn để mưu lợi?” Trầm giọng lặp lại lời nói u ám phúc hắc của nàng, loại tuyên bố lấy từ kinh nghiệm đấu tranh trong hoàng quyền mà ra này, làm người vẫn một mực tung hoành tiêu sái trong giang hồ như Tịch Mặc Lương không cách nào nhận thức nổi, vì vậy lập tức, hần có một tia mê man.

“Tịch Mặc Lương, vì cái gì người nhất định phải biết rõ ta là ai? Việc ta là ai? Đối với người mà nói, thật sự trọng yếu như vậy sao?”

Vứt xuống tất cả tà niệm, thể hiện ra sự âm trầm không muốn người khác biết, hai mắt Tống Ngâm Tuyết phủ kín một tầng ẩm đạm, biểu lộ có một tia đậm mạc.

“Người.” Thâm trầm mà nói, lập tức làm cho Mặc Lương cảm thấy đau lòng, nói không ra là vì cái gì? Nhưng nhìn bóng hình tuyệt mỹ xuất trần trước mắt lại có một loại yêu dã như thiên sứ mắc đọa.

“Duyên phận hôm nay, ngày mai đã trôi theo dòng nước Mặc Lương, nếu như ta và người là bè nước gặp nhau, dù có hiểu biết chính xác về nhau, thì cũng có tác dụng gì đâu? Qua chuyện này, từ nay về sau đã là người xa lạ, đường chia hai lối.”

Tống Ngâm Tuyết như mây trôi nước chảy nói ra lời trong lòng nàng, giờ phút này, nàng không biết trong nội tâm Tịch Mặc Lương nghĩ như thế nào, chậm rãi nhắm mắt lại, không nói gì thêm.

“Từ nay về sau đã là người xa lạ, đường chia hai lối” Tịch Mặc Lương khiếp sợ lặp lại một câu này, trái tim không thể tự chủ gắt gao co lại. Nàng đây là đang nói cho hần biết, cuối cùng cũng có một ngày, sau khi mọi chuyện đều chấm dứt, nàng cùng hần, sẽ chia lìa, không tiếp tục liên quan đến nhau nữa.

Không tiếp tục liên quan? Không tiếp tục liên quan? Không! Hần không muốn như vậy! Hần muốn nàng, cả đời đều mơ về nàng!

Đôi mắt buồn bã, suy nghĩ rối rắm, nhìn khuôn mặt thanh thuần không nhiễm bụi trần của Tống Ngâm Tuyết, Mặc Lương động thân một cái, gắt gao đề lên người ngọc, tiếp đó cúi đầu rất nhanh, chứa chan tình ý hôn xuống, chuẩn xác, nóng rực phong bế kiều môi của Tống Ngâm Tuyết, không ngừng hôn.

Hắn muốn hôn nàng, hắn muốn nàng, từ rất sớm rất sớm đã bắt đầu muốn. Hắn không cho phép nàng thoát đi, thoát đi khỏi tầm mắt của mình, không muốn cả đời là người xa lạ với nàng, từ nay về sau đường chia hai lối, đừng! Hắn không muốn!

Nụ hôn bá đạo, mang theo sự ngang ngược, thẳng tắp in trên cặp môi đỏ mọng của Tống Ngâm Tuyết, ở đó không ngừng mút cắn, liếm gặm. Giờ khắc này, trên đôi môi tuấn mỹ lạnh bạc của Tịch Mặc Lương, mang theo một loại ma lực đầu độc, một loại tình cảm mãnh liệt thiêu đốt, thẳng tắp đốt cháy nàng

129. Q.2 - Chương 33: Động Tình.

Thân thể đề lên người nàng, Tịch Mặc Lương tùy ý mà làm càn, hắn gắt gao hôn mút cặp môi đỏ mọng của Tống Ngâm Tuyết, khi ném được hương vị ngọt ngào ôn nhu của nàng, thì không ngừng cố gắng, nhịn không được càng thêm say mê.

Đóng chặt hai mắt lại, bàn tay thon dài không khỏi phủ lên gò má tuyệt mỹ khuynh thành của nàng, hạ thấp người cúi đầu, nặng nề mà nóng bỏng ngậm lấy hai mảnh môi kiều nộn, đầu lưỡi trơn trượt bá đạo cạy mở hàm răng nàng, xâm lược chui vào trong miệng, bừa bãi mút lấy hương vị ngọt ngào trong mỗi một chỗ mềm mại, mỗi một chỗ kiều nộn.

Ấm ướt, nóng nóng, xen lẫn bá đạo cuồng dã, đầu lưỡi Tịch Mặc Lương không ngừng dán lên lưỡi nàng, khiến cho người ngọc ngửa mặt lên trời đáp lại nhiệt tình của hắn, cùng hắn môi lưỡi quấn giao, cướp đoạt kích khởi vô hạn tình dục. Thừa hôn dưới thân, Tống Ngâm Tuyết không ngừng nhăn lông mày lại, dùng sức muốn đẩy hắn ra. Chính là Mặc Lương dù sao cũng là cao thủ, nếu như không dùng nội lực mà nói..., nàng không thể thoát khỏi hắn đơn giản như vậy.

Dùng nội lực, nàng lại không muốn, vì nàng tạm thời còn không muốn bạo lộ chính mình trước mặt của hắn, bởi vì đối với nàng mà nói, Tịch Mặc Lương này, dù sao nàng cũng không quen thuộc cho lắm.

Trong miệng, đầu lưỡi như lan bị quấy rối, hòa lẫn với trận trận cuồng dã cùng khát vọng. Cuối cùng đẩy mãi mà không có kết quả, Tống Ngâm Tuyết nảy sinh lòng ác độc, hàm răng cắn mạnh một cái, tâm thần bị sự hung ác của nàng ăn mòn, nhất thời, một cỗ mùi máu tươi ngòn ngọt tản ra trong môi hai người, nương theo màu đỏ tươi yêu dã, chậm rãi chảy ra.

Mặc Lương bị đau, chậm rãi buông nàng ra, chỉ thấy trên đôi môi mỏng đang chảy máu kia, để lại hai hàng dấu răng thật sâu.

Đôi mắt âm đạm, nhìn thẳng nàng, duỗi lưỡi khe liếm miệng vết thương, cảm thấy người ngọc đang phẫn nộ, trong lòng Mặc Lương khe run lên, không khỏi khép mắt, thật lâu, trầm giọng nói một tiếng: “Thực xin lỗi.”

Hai gò má của Tống Ngâm Tuyết, trong màu ửng hồng mang theo phong tình, hai mắt sáng lấp lánh, cặp môi đỏ mọng kiều nộn ướt át khe mím lại, cả người tản mát ra một loại mỹ lệ khiến người ta hít thở không thông, không khỏi làm cho Mặc Lương say mê không thôi.

Hai tay khe chống nâng người dậy, hai mắt Mặc Lương lặng im nhìn bóng hình xinh đẹp thoát tục dưới thân, cảm thụ được bởi vì thân thể tiếp xúc quá gần mà sinh ra nóng rực cùng mập mờ, trái tim không khỏi, gắt gao co lại.

Hắn cũng không định mạo phạm nàng, chỉ là chịu không được nàng đậm mật trong trẻo nhưng lạnh lùng không thêm để ý đến hắn chút nào; hắn không muốn rời xa nàng, cho nên không khác chế được phân xúc động dưới đáy lòng muốn tiếp cận nàng, gắt gao tiếp cận nàng. “Thực xin lỗi, ta vô ý mạo phạm. . .

. . .” Bị Tống Ngâm Tuyết khê cần như vậy, tất cả mê loạn cùng ham muốn đã biến mất trong nháy mắt, Mặc Lương lúc này cúi đầu nhìn nàng, có chút áy náy nói.

Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào hắn, trong đôi mắt hình như có chút thần thái mà hắn đọc không ra.

Thấy vậy, Mặc Lương nhếch môi, không để ý bởi môi còn đang thấm máu của mình sẽ nhuộm bản cái trán người ngọc, cúi đầu xuống, ẩn xuống một cái ẩn kỹ thật sâu trên trán nàng.

Nửa vòng tròn, dầu đỏ như vàng trắng khuyết, thành linh xuất hiện trên trán Ngâm Tuyết, yêu dã tỏa ra một loại mỹ lệ kinh động lòng người. Mặc Lương nhìn ẩn kỹ, nụ hôn bá đạo cứ như là khắc ẩn kỹ lên đồ đạc của mình, hắn vui vẻ trong lòng, khiến gương mặt luôn lãnh tuấn lần đầu tiên hiện ra một nụ cười, tuy nụ cười kia không phải rất tươi, nhưng mà rất tuấn mỹ, ý tứ hàm xúc vô tận.

Tống Ngâm Tuyết giương mắt, nhìn bên môi Mặc Lương hiện lên một nụ cười nhạt tuấn mỹ, trong lòng có chút kỳ lạ.

Nụ cười này, thì ra lại đẹp mắt như vậy. Thật sự khó có thể tưởng tượng, cũng như chưa bao giờ tưởng tượng được, gương mặt lạnh lùng như làm bằng băng này, khi mỉm cười, lại dễ nhìn như vậy.

Mặc Lương nghiêng người, lật qua bên cạnh Tống Ngâm Tuyết, tiếp đó hai tay ôm chặt nàng vào trong ngực, sau đó lời nói mang theo hơi thở ấm áp, trầm giọng nói bên tai nàng: “Ta bắt kể nàng là Mặc Doãn? Ngâm Tuyết? Hay là quận chúa! Ở trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là nàng, sẽ không vì thân phận của nàng mà thay đổi, sẽ không vì tên của nàng mà biến hóa.”

Mặc Lương gắt gao ôm Tống Ngâm Tuyết vào trong ngực, không ngừng dùng xuống cầm vuốt ve mái tóc của nàng, hô hấp trần trần mùi thơm phát ra trên người nàng, cảm thụ được tiếng tim đập có quy luật và tiết tấu trong lồng ngực nàng: nhảy lên, hạ xuống, hai cái, ba cái.” Thượng Quan Huyền Ngọc gọi nàng là Ngâm Tuyết, nói rõ các người là người quen cũ, vậy thì tên nàng, chắc chắn là Ngâm Tuyết.”

“Ngâm Tuyết, nàng đừng vọng tưởng thoát khỏi ta, chính nàng hôm nay đã nói với Huyền Ngọc, nàng quyết định đi theo Lương ca ca, cho nên ta bắt kể nàng là vì tùy cơ ứng biến? Hay là diễn trò? Nhưng ta vẫn cho là thật, hơn nữa rất thật, rất thật.”

Ôm người ngọc, Tịch Mặc Lương nhàn nhạt nói, trong giọng nói, có một loại kiên định, một loại chấp nhất.

Nghe vậy, không biết vì cái gì, Tống Ngâm Tuyết không giãy khỏi lồng ngực của hắn. Mà trầm tĩnh chậm rãi nhắm mắt lại, chậm rãi mà nghe.

Trong màn đêm, trong phòng trên giường, hai người, thấp giọng thì thầm bên tai, yên lặng lắng nghe. Chỉ là trong lòng bọn họ, đều có tâm tư, đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Một người thì lo lắng làm sao lưu nàng lại? Mà người kia thì Sáng sớm ngày thứ hai, trời thu trong lành, ve kêu sớm.

Tống Ngâm Tuyết đẩy cửa sổ ra, vắn eo bẻ cổ hướng ra phía ngoài hít thở sâu vài ngụm không khí mới mẻ trong ánh nắng ban mai, tiếp đó xoay người, đang muốn nhấc chân xuống lầu.

Chính là lúc này, thân ảnh tiều tụy quen thuộc dưới kia lại nhất thời xâm nhập vào tầm mắt nàng, khiến toàn thân nàng không khỏi khê giật mình, tiếp đó chuyển người lại thật nhanh, trợn mắt nhìn.

“Là hắn.” Thượng Quan Huyền Ngọc!

Hắn ở đó làm gì?

Đôi mắt, không khỏi híp lại, nhìn ảnh kia, trên mặt Tống Ngâm Tuyết sáng tối bất định, sau một hồi, trong nội tâm mơ hồ có quyết định.

Thả người một cái, nhảy xuống dưới cửa sổ, dưới cây, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này đang do dự bởi hồi, mơ hồ nghe được có tiếng động vang lên, vì vậy vô thức ngừng đầu, ánh mắt không khỏi kinh ngạc sửng sờ.

Chỉ thấy trên lá cây, cành hoa, những giọt sương trong suốt rơi xuống như mưa, một thân ảnh xinh đẹp tựa như thiên tiên, đột nhiên xuất hiện từ giữa không trung dần dần rõ ràng hơn, sau đó chỉ thấy hai nàng chân

đạp lên nhánh hoa, mượn lực dùng sức nhẹ nhàng nhảy lên trên cành, chỉ một thoáng trên không trung cánh hoa bay tán loạn, rơi xuống trên mặt đất lấp lánh ánh vàng.

Cây hoa quế phe phẩy trong gió sớm không ngừng có cánh hoa bay xuống, tà tà múa lượn giữa không trung. Thân ảnh thon dài vận áo trắng, cùng với mưa hoa, nhẹ nhàng mà rơi. Tuy là trong tích tắc, tư thái nàng ưu nhã, phong lưu đa tình ngửa đầu, liếc nhìn lại, lộ ra vẻ xuất trần thoát tục, linh động mà thanh nhã không thể nói hết bằng lời.

“Ngâm Tuyết.”

Giữa không trung, bóng người cùng cánh hoa lặng yên mà rơi, tắm trong vàng sáng của ánh mặt trời, phong tư vô hạn.

“Ngâm Tuyết.” Thượng Quan Huyền Ngọc, vừa thấy là nàng, mới đầu hơi sững sờ, nhưng mà sự mừng rỡ kích động, cùng sung sướng hạnh phúc cũng theo đó mà đến.

“Ngâm Tuyết, thật sự là nàng!” Một bả tiến lên giữ chặt lấy nàng, Huyền Ngọc tiều tụy, nhưng mà trên gương mặt tuần tú, lộ ra sự hưng phấn khó có thể khắc chế, hai tay nắm lấy nàng, cũng không nhịn được run nhè nhẹ.

“Ngâm Tuyết, ta sai rồi, ta biết ngày hôm qua ta đã thất thố, không nên ở trước mặt nhiều người như vậy mà gọi nàng. Nàng rất khó khăn mới giả vờ chết được, nếu vì ta mà xôi hỏng bỏng không, thì tội của ta, thật sự là quá lớn quá lớn.”

Trầm giọng, nhẹ nhàng mà nói..., xen lẫn đau lòng, xen lẫn tự trách, vang lên sau ngõ nhỏ vắng vẻ không người này, hai mắt Thượng Quan Huyền Ngọc nhìn thẳng Tống Ngâm Tuyết, muốn đem tất cả những sự tốt đẹp, mỹ lệ của nàng khắc vào trong mắt của mình.

“Ngâm Tuyết, thực xin lỗi, thật sự ta không nên xúc động như vậy, chính là ta không có cách nào! Nàng biết không?”

Vào một khắc ta trông thấy nàng lần nữa, cả người của ta đều choáng váng! Ta không thể tin được người trước mắt là chân thật, không dám xác nhận bên tai nghe được chính sự thực, cho nên chỉ có cách tiến lên, tự mình cảm thụ.”

Khuôn mặt tuần tú của Huyền Ngọc có vẻ tiều tụy mà đau lòng, trong cặp mắt vốn to mà sáng ngời kia, giờ phút này tràn đầy đau đớn cùng tơ máu vì không ngủ, giãy dụa thẳng tắp mà nhìn nàng.

“Ngâm Tuyết, ta biết ngày hôm qua nàng không chịu nhận ta, là vì sợ tiết lộ thân phận. Thật xin lỗi lúc ấy ta không nghĩ cẩn thận. Khi nàng đi rồi, ta một mực đi theo nàng, tuy nàng chớp mắt đã bỏ chạy không thấy tung tích, nhưng ta vẫn một mực gắt gao đi theo.”

“Ta không biết nàng sẽ đi đâu? Nhưng biết nàng sẽ ở trong khách điếm, vì vậy ta tìm từng nhà từng nhà, cơ hồ tìm là toàn thành, rốt cuộc ở đây, tìm được nàng.”

Huyền Ngọc nói đến đây, trông mắt nhìn qua một bên, trong lòng do dự, trên mặt có sự chần chờ, trong lời nói có sự cô đơn nhàn nhạt, “Ngâm Tuyết, ta biết rõ nàng ở trong khách điếm này, biết nàng ở trong phòng nào, nhưng ta lại thủy chung không dám đi vào. Ta sợ nàng sẽ đi, sợ nàng sẽ không để ý tới ta, cho nên ta lựa chọn, một mình yên lặng chờ dưới cửa sổ của nàng, lẳng lặng cảm thụ khí tức của nàng, cảm thụ được sự hiện hữu của nàng.”

Huyền Ngọc động tình nói, nghe vậy, lòng mi dày mà cong của Tống Ngâm Tuyết khê nhúc nhích, buông xuống trầm ngâm một chút, mở miệng chậm rãi nói: “Người đứng ở đây. đợi một đêm?”

“Ừ.” Nhàn nhạt, nhẹ gật đầu, không hề nhiều lời, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này, toàn thân từ cao xuống thấp tản mát ra một cỗ vô lực nồng đậm, nặng nề đau thương, mà loại vô lực cùng thương tâm kia, cũng không phải vì thân thể một đêm không ngủ, mà là bởi sự đau đớn dưới đáy lòng, nặng nề giãy dụa, cùng rối rắm không ngừng.

Không nói gì, cũng không có bất luận biểu lộ gì, Tống Ngâm Tuyết giương mắt, tùy ý nhìn về phía bầu trời lằng đằng mây bay cùng ánh bình minh, chậm rãi, hai mắt nhắm nghiền lại.

“Ồ đây không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, chúng ta đổi chỗ khác đi.” Xoay người, tiêu sái thanh lệ đi về hướng Tây Nam, trong lúc nhắc chân, vài bông hoa quế lơ đãng rơi xuống, tạo nên một hình ảnh lịch sự tao nhã vô hạn.

Nện bước, Thượng Quan Huyền Ngọc chậm rãi đi theo sau lưng Tống Ngâm Tuyết, nhìn dáng người thon dài động người của nàng, đáy lòng, không khỏi có một niềm vui sướng nho nhỏ, vô cùng ngọt ngào.

Hai thân ảnh, chậm rãi mà đi, giữa ngã tư đường trống trải, dưới ánh nắng nghiêng nghiêng, hiện lên một hình ảnh duy mỹ, lúc này, trước cửa sổ, một nam tử tuấn mỹ mặt lạnh chậm rãi xuất hiện, hai mắt nhìn thẳng, mắt thấy hai người dần dần rời đi, đáy mắt, có chút thần thái đang lưu động.

“Ngâm Tuyết.”

130. Q.2 - Chương 34: Lợi Thế

Ánh nắng sáng sớm, xuyên qua rừng cây, nhân ra nhiều điểm sáng loang lổ trên mặt đất. Gió thu hơi lạnh thổi lá cây lất phất, khiến cho bên tai vang lên một hồi xào xạc. Mái tóc đen như mực đón gió bay lên, bạch y thanh lệ không nhiễm bụi trần, tay áo phiêu phiêu, tại vùng ngoại ô ít người này, khiêu khích lên một mảnh men say khiến người ta ngẩn ngơ nhìn không biết mệt.

Thượng Quan Huyền Ngọc cứ si ngốc nhìn bóng hình trước mắt như vậy, nhìn dung nhan thanh nhàn mê hồn người của nàng mà không dám kinh động, lòng hấn gắt gao co rút lại, không nghe theo sự sai sử của bản thân nữa.

Tống Ngâm Tuyết, Tống Ngâm Tuyết, hấn lại được nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết một lần nữa, loại cảm giác này thật tốt, thật tốt.

Thân thể sững sờ, chớp cũng không chớp mắt, hai tay Huyền Ngọc nắm chặt, muốn tiến lên mở miệng, nhưng cuối cùng vì khấn trương, lại không biết nên nói từ đâu.

“Ngâm Tuyết.”

Trầm giọng, bao hàm thâm tình, cuối cùng Huyền Ngọc giật giật môi, chậm rãi mở miệng mà nói: “Ngâm Tuyết, những ngày này, nàng. có khỏe không?”

Thiên ngôn vạn ngữ, có vô hạn những lời muốn nói, nhưng đến khi hai người nhìn nhau, xung quanh tĩnh lặng không người, hấn lại không nói nên lời.

“Ngâm Tuyết, nàng có khỏe không?”

Nhìn gương mặt thanh nhã tinh xảo của người ngọc, không biết là do tâm lý của mình, hay là thật sự có chuyện lạ. Mà cho dù Ngâm Tuyết vận một thân nam trang, tiêu sái lỗi lạc, nhưng nhìn trong mắt Huyền Ngọc, lại càng thêm thể hiện sự nữ tính, càng thêm kiều mỹ.

Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Huyền Ngọc không biết, đương nhiên Tống Ngâm Tuyết là người trong cuộc cũng không biết, cái này kỳ thật là một loại khí chất, một loại khí chất từ trong người tỏa ra, một loại khí chất động lòng người sau khi nàng trở thành đàn bà, từ trong tản mát ra ngoài.

“Ngâm Tuyết, ta không có thành thân với Hưởng Cầm công chúa, hết thấy chuyện này, đều là do Hoa vương tự chủ trương an bài.” Trong lúc nhất thời hấn không biết nói gì cho tốt, chỉ lập tức gấp gấp thể hiện rõ lập trường của mình, sợ nàng hiểu lầm.

“Người thành thân với ai. Cái này cũng không phải chuyện liên quan đến ta, ta ở Hoa quốc không bao lâu, thật sự không hy vọng xảy ra chuyện phiền toái không cần thiết.”

Nghe xong lời mà Huyền Ngọc nói, Tống Ngâm Tuyết hơi khép mắt, mở miệng nói ra. Lúc này trong lòng nàng, tuy nàng thừa nhận là nàng có một chút an ủi vì Huyền Ngọc cũng không phải tự nguyện thành thân cùng với cô công chúa nào đó, nhưng chuyện này cũng không đại biểu cho cái gì khác.

Uy danh của Thượng Quan Huyền Ngọc như thế, thiên hạ thế nhân đều biết, là người mà hiện tại nàng không thể trêu vào, cũng không muốn dây dưa.

“Ngâm Tuyết. . . .” Nghe xong lời Tống Ngâm Tuyết nói, thân thể Huyền Ngọc sững sờ, tuy hẳn cũng ngờ tới có thể nàng sẽ nói như vậy, nhưng mà sau khi chính thức nghe được, vẫn đau lòng như vậy.

Nàng đối với mình, thật sự không có tình ý à.

“Ngâm Tuyết, mặc kệ nàng có thèm để ý hay không, nhưng chuyện này, ta nhất định phải nói rõ ràng. Ta không thích Hưởng Cẩm công chúa, cũng sẽ không lấy nàng ta, tất cả tin tức về chuyện thành thân này, đều là do Hoa vương tung ra, vì muốn lôi kéo lực lượng sau lưng đại nghĩa.”

” Lực lượng sau lưng đại nghĩa.” Nghe Huyền Ngọc nói xong, trong lòng Tống Ngâm Tuyết khẽ giật mình, tiếp đó tựa hồ có chút dăm chiêu rùm rụt xuống, trong đôi mắt rừ xuống có chút tâm tư bắt đầu khởi động.

“Tống Ngâm Tuyết.”

Một câu ngắn gọn mà rõ ràng, thẳng tắp vang lên trong miệng Huyền Ngọc, dứt lời, hẳn đứng đối diện nàng, tiến lên từng bước một, “Tống Ngâm Tuyết, có chuyện này, ta nhất định phải nói cho nàng biết. Tuy ta biết có lẽ nàng cũng không thích ta, nhưng mà không có vấn đề gì, chỉ cần ta thích nàng, như vậy là đủ rồi.”

“Trong ba tháng này, ta một mực sống trong hối hận cùng thống khổ giã gạo, bởi vì ta hận ta vì sao lúc trước rõ ràng yêu nàng, nhưng không có dũng khí tới gần nàng một bước.”

“Ta tự cho là trên người mình gánh vác sứ mạng, đứng trên đỉnh của đạo lý cùng giáo lí, cho nên đối với một thân bên danh của nàng, ta do dự, khiếp đảm, không dám nhìn thẳng vào lòng mình, mà lựa chọn đè nén trốn tránh.”

“Tống Ngâm Tuyết, nàng biết ta hối hận bao nhiêu sao? Khi nàng lựa nhảy xuống vách núi, một khắc kia, lòng của ta, đều đã bể tan thành từng mảnh từng mảnh, không bao giờ lành lại nữa.”

“Ta hối hận bao nhiêu, thì càng cảm nhận được ta yêu nàng bấy nhiêu! Có lẽ nàng không biết, nhưng kỳ thật ta cũng không thể nói rõ ràng. Chính là dù cho ta không rõ ràng lắm, nhưng có một việc ta hoàn toàn chắc chắn, vì nàng, Thượng Quan Huyền Ngọc ta có thể hy sinh tánh mạng của mình, buông tha cho tất cả, cũng không nhú mày một chút.”

“Ta chưa từng mãnh liệt yêu mến một người như vậy, tựa hồ muốn hòa tan lòng ta, thiêu đốt tất cả nhiệt tình của ta, tựa như biển cả mênh mông khôn cùng, lấp đầy tất cả tâm hồn ta.”

“Ngâm Tuyết.” Gương mặt tuấn tú của Huyền Ngọc tràn đầy đau thương, lẳng lặng nói, trong hai mắt, lộ ra vẻ chấp nhất.

Kéo bàn tay mềm của nàng lại, gắt gao nắm trong tay, cảm thụ được nhiệt độ từ trên đầu ngón tay truyền đến, trong trái tim Thượng Quan Huyền Ngọc nửa buồn nửa vui, “Ngâm Tuyết, ta biết ta sai rồi, không nên để cho thành kiến che mắt. Rõ ràng đáy lòng là yêu, cuối cùng lại hối tiếc không kịp.”

Chậm rãi kéo tay nàng, nhẹ nhàng áp lên ngực mình, Huyền Ngọc dịu dàng nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn tú lã chã nước mắt: ” Nàng biết ngày đó trên vách núi, ta thấy nàng từng chút từng chút rơi xuống, trong lòng ta đau đớn bao nhiêu không? Ta rất muốn nhảy theo nàng, chính là không biết vì cái gì, trong lòng ta luôn vang lên tiếng nàng gọi, ‘ đừng tới đừng tới ’.”

“Ta đã từng vì quyết định này mà hối hận thật sâu, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, trong tối tăm đã có sự chi phối của đấng tối cao.”

“Ngâm Tuyết, sự gian khổ của nàng, ảm nhảm của nàng, ta đều hiểu được. Từ sau khi tin nàng chết được tuyên bố, ta đã không còn hi vọng, lúc đó ta mới sâu sắc cảm nhận được hóa ra tình yêu dành cho nàng, sớm đã sâu như vậy, sâu đến thấm vào cốt tủy.”

“Mọi người đều nói ‘ Qua khó khăn mới biết tình nồng ’, hóa ra thật sự hết thảy phải chờ tới sau khi mất đi, mới thấy hối hận. Ta cho rằng từ nay về sau, thế giới của ta đã không còn ánh sáng, chính là đúng vào lúc này nàng xuất hiện! Ngâm Tuyết, ta thật sự không thể tin được nàng còn sống, chính là, nàng lại rõ ràng, thật sự sống ở trước mắt của ta.”

Tình cảm nồng nàn, nhất thời khó khống chế, Huyền Ngọc nghẹn lời, một tay kéo Tống Ngâm Tuyết gắt gao ôm vào trong ngực, dù thế nào cũng không nguyện buông tay.

“Ngâm Tuyết.” Bàn tay xinh đẹp tuyệt trần như ngọc, không ngừng vuốt ve mái tóc nàng, từ từ nhắm hai mắt lại, sa vào trong niềm hạnh phúc giờ khắc này, gò má Thượng Quan Huyền Ngọc tựa lên tóc nàng, vô cùng xúc động nói: “Tống Ngâm Tuyết, đừng đi, đừng rời xa ta, dù cho nàng không thích, nhưng ta cũng nhất định phải đi theo nàng, không cho nàng rời đi.”

Giống như lời thề vang lên trong không khí tươi mát sáng sớm, như là nói với trời đất, hoặc như là hứa hẹn với trái tim mình.

Tống Ngâm Tuyết khẽ tựa vào trong ngực Huyền Ngọc, cảm thụ được khí tức nóng rực quanh thân hần, đáy lòng, tự đánh giá.

Nàng thích Thượng Quan Huyền Ngọc, bằng không nàng cũng không vừa thấy mặt của hần, liền nổi hứng thú muốn đùa giỡn hần. Mặc kệ lúc trước nguyên nhân ra sao? Mục đích như thế nào? Nếu như đáy lòng nàng không có hảo cảm với hần, không có cảm giác muốn thân cận, thì dù cho Thượng Quan Huyền Ngọc lớn lên có dễ nhìn, vốn dĩ với tính tình của nàng, tuyệt đối cũng sẽ không có chút phản ứng nào.

Chính là hảo cảm thì hảo cảm, thân cận thì thân cận, không có nghĩa là có hảo cảm và thân cận, thì nàng phải vui vẻ tiếp nhận hần. Hôm nay, Vô Song cùng Minh Tịnh cũng đã đủ làm cho nàng do dự, không biết an bài như thế nào rồi? Hôm nay mà thêm Huyền Ngọc, chẳng lẽ nàng thật sự muốn phát triển mỹ danh của Nhữ Dương quận chúa sao?

Tuy là người thế kỷ hai mươi mốt, Tống Ngâm Tuyết cũng không nhất định kiên trì với các nguyên tắc tình yêu, chính là tối thiểu nhất bây giờ nàng còn không nghĩ đến chuyện như vậy! Bởi vì đến nay nàng vẫn chưa có thời gian để suy nghĩ kỹ càng chuyện này, thứ hai là đáy lòng nàng còn chưa chắc những nam nhân kiêu ngạo kia các thể tiếp nhận một cái phương thức như vậy không. Ngồi hưởng phúc của mấy ống chông? Nàng thật sự muốn ngồi hưởng phúc sao?

Tống Ngâm Tuyết bị Huyền Ngọc ôm thật chặt, có chút giãy không ra. Giờ phút này, nàng cũng không thể dùng nội lực với hần, bởi vì Huyền Ngọc không có võ công, chịu không nổi chấn động.

“Thượng Quan Huyền Ngọc, ta.”

“Đừng nói! Cái gì cũng đừng nói!” Sợ phải nghe những lời làm hần thương tâm, Huyền Ngọc một ngụm cắt ngang lời Tống Ngâm Tuyết, tiếp theo sắc mặt dịu dàng chân thành nói: “Ngâm Tuyết, ta bất kể thế nào! Từ nay về sau, bất luận nàng đặt ta ở đâu? Xếp ta ở vị trí gì? Ta cũng sẽ không rời đi nàng, bỏ qua nàng nữa.”

Yêu hèn mọn, yêu cầu toàn, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này, thối lùi một bước mà cầu xin, thậm chí không dám nói hết câu, Tống Ngâm Tuyết nghe vậy trong lòng khê giạt mình, trầm mặc.

Thượng Quan Huyền Ngọc? Thượng Quan Huyền Ngọc. Rất cuộc ta nên cư xử với người như thế nào cho phải đây?

Gió sớm dần dần tan, mặt trời rực rỡ chậm rãi bừng sáng trên bầu trời, chính là trong nội tâm hai người giờ phút này.

.

Khi Thượng Quan Huyền Ngọc về mặt tiêu tụy, thân hình chậm chạp, chậm rãi đi vào trong biệt viện thì Phục Linh sớm chờ ở một bên vịn vạt ra, giữ chặt tay áo của hần ân cần mà nói: “Công tử, người đi đâu vậy? Cả một ngày một đêm không thấy người, thật là khiến tôi lo lắng muốn chết!”

“Ta không sao.” Lắc đầu, Huyền Ngọc không để ý tới, chuẩn bị xoay người vào phòng.

Lúc này, Phục Linh cố gắng lôi kéo hẳn không buông, trên mặt tràn đầy thần sắc thương tiếc: “Công tử, rốt cuộc người làm sao vậy? Người cả đêm không trở về, có biết bên ngoài hiện tại đã biến thành bộ dạng gì không?”

Phục Linh chậm rãi nói, trong đôi mắt toát lên sự không đành lòng sâu sắc cùng ân cần, hai tay của hẳn buông Thượng Quan Huyền Ngọc ra, lui về phía sau một bước nghiêm mặt nói: “Công tử, người tỉnh lại a, cứ như vậy sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện! Không biết vì cái gì, hiện tại đây đường đồn đãi người có sở thích đồng tính, còn nói người ôm một nam tử công nhiên kháng hôn trước mặt mọi người! Công tử, người cũng biết, loại lời đồn đãi này, đối với đại nghĩa, đối với danh dự của người, đều rất là ảnh hưởng.”

” Phục Linh, đây không phải lời đồn đãi, đây là sự thật” Nghe xong lời mà Phục Linh nói..., Huyền Ngọc không khỏi khẽ cười cười, sau đó dùng ngữ khí đạ mạc nói ra.

” Sự thật?” Vừa nghe lời này, Phục Linh cả kinh ngậy ra như phỗng, hẳn há to mồm, lắp bắp nói: “Công, công tử.”

Không thể tin được trờng lớn mắt, Phục Linh vô cùng khó hiểu, hẳn áp chế sự khiếp sợ trong lòng, vội vàng đặt câu hỏi: “Vì cái gì? Công tử, tại sao người phải làm như vậy?”

“Chẳng lẽ đây là cái mà người gọi là phương thức kháng hôn? Muốn dùng cách làm hủy diệt thanh danh như vậy để đạt mục đích sao?” Lắc đầu, chậm rãi lui về phía sau một bước, Phục Linh bi ai, trong lời nói mang theo đau lòng, thất vọng cùng châm chọc.

“Công tử, người tận lực phóng túng như vậy? Tùy ý như vậy? Là vì người không muốn thành thân với Hướng Cẩm công chúa, thật sự không ngại đưa mình vào thế bất nghĩa? Không để ý đến đại nghĩa nữa sao? Làm sao người có thể như vậy? Sao có thể như vậy! Người biết không, người là tôn giả của thiên hạ đạo nghĩa, thượng nhân a! Chính là người làm tôn giả, làm thượng nhân, vậy mà người xem mình đã làm ra cái gì.”

Câu nói sau cùng, Phục Linh cơ hồ là rít gào! Cho tới bây giờ hẳn cũng chưa từng lớn tiếng như vậy với Thượng Quan Huyền Ngọc, thật sự là bởi vì hôm nay không thể nhịn được nữa, vô cùng thương tâm, cực kỳ tức giận.

“Người không thể như vậy. Người không thể như vậy.” Lắc đầu, thất vọng mà nói, Phục Linh tan nát cõi lòng, hai đấm gấu gao nắm lại.

“Phục Linh, ta nói rồi, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý lấy Hoa Ôn Như , bất luận dùng cái phương pháp gì.” Nhàn nhạt, cũng không muốn giải thích nhiều, sau khi Thượng Quan Huyền Ngọc nói hết, xoay người đi vào trong phòng.

Nhưng ngay lúc này, sau lưng vang lên tiếng cười của Phục Linh, tràn đầy liêu lĩnh, bi thống , thương tâm!

“Ha ha ha ha! Công tử, người thật sự cho rằng người có thể đào thoát sao? Thật sự có thể sao?”

“Người có ý gì?”

Cau mày, xoay người lại, Huyền Ngọc nhìn sắc mặt Phục Linh cười mà như sắp khóc, trong lòng không khỏi mơ hồ có cảm giác không tốt.

“Phục Linh, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Công tử, lúc này ở trong lòng của người, ngoại trừ kháng hôn, người còn có tâm tình đi trông nom những chuyện khác sao?”

Chậm rãi tiến lên, hai mắt Phục Linh nhìn thẳng, chậm rãi nói ra: “Công tử, người cho rằng chỉ cần người buông tha cho tất cả, không tiếc cố ý bôi đen chính mình, có thể khiến cho Hoa vương hủy bỏ hôn ước sao? Có quá mức ngây thơ buồn cười không?”

“Hoa vương nhìn trúng chính là thế lực của đại nghĩa, hôm nay người làm như vậy, không chỉ làm cho tham vọng của hẳn tan thành bọt nước, hơn nữa còn khiến cho hẳn mất mặt, người cho rằng sau khi hẳn biết được, sẽ cho phép mình ngồi chờ chết sao?”

” Phục Linh.” Đứng lại, nghe kỹ mỗi chữ mỗi câu Phục Linh nói, lông mày tuấn tú của Thượng Quan Huyền Ngọc nhíu chặt, trên mặt là một mảnh ngưng trọng.

“Công tử, Phục Linh không có quyền lợi, cũng không có tư cách can thiệp quyết định của người, chỉ là hi vọng người có thể nghĩ lại mới làm. Hôm qua khi hành động của người ở phố phường truyền vào hoàng cung, sau khi Hoa vương biết được liền giận tím mặt, lập tức triệu kiến nội các thương nghị, quyết định đem hôn kỳ từ năm ngày giảm bớt còn ba ngày, vào ngày kia, ở tông miếu, cử hành nghi thức đại hôn của người cùng công chúa!”

“Cái gì! Ngày kia?” Vừa nghe Phục Linh nói, Thượng Quan Huyền Ngọc rung mình, phần nộ vung ống tay áo, lạnh lùng nói: ” Hoa vương, hấn thật khinh người quá đáng! Thượng Quan Huyền Ngọc ta mặc dù sanh ở Hoa quốc, nhưng mà cũng không phải là con dân Hoa quốc của hấn, hấn có cái quyền lợi gì bức hôn ta như thế? Quả thực đáng chê cười!”

Ít khi Huyền Ngọc tức giận, nên khi hấn nổi giận tựa hồ khiến không khí chung quanh đều bịt kín một tầng hàn băng. Chỉ thấy hai đấm hấn nắm chặt, đốt ngón tay trở nên trắng bệch không khỏi”răng rắc” rung động, khiến người ta sợ hãi không dám tới gần.

“Muốn ta thành thân? Hấn đừng mơ tưởng!”

Lạnh lùng phun ra mấy chữ này, trong mắt Huyền Ngọc tràn đầy tức giận! Nhưng ngay lúc này, Phục Linh giật giạt miệng, cuối cùng do dự mà nói: “Công tử, Hoa vương có lợi thế”

131. Q.2 - Chương 35: Không Để Tâm?

“Lợi thế? Nhíu mày, giương mắt nhìn về phía Phục Linh, Huyền Ngọc lúc này, trong lòng hơi kinh ngạc .

“Đúng, lợi thế!”

Rũ mắt xuống, Phục Linh bắt đắc dĩ và rồi rầm chậm rãi mở miệng nói:“Công tử, hôm qua tin tức truyền vào trong nội cung, sau khi Hoa vương giận dữ đem hôn kỳ định vào ngày kia thì hấn liền phái người mời các vị tông trưởng đại nghĩa vào trong nội cung, nói là bởi vì đến lúc đó cần nhờ bọn họ làm chủ hôn, cho nên sớm để cho bọn họ vào cung chuẩn bị, chờ tới ngày kia.”

Phục Linh nói đến một nửa liền không nói tiếp nữa, hấn thở dài, đôi mắt đầy bi thương nhìn mặt đất, thần sắc đờ đẫn.

Nghe vậy, hai tay Huyền Ngọc nắm chặt, hai má căng cứng, trong ánh mắt, có một loại phần nộ.

Khá lắm Hoa vương gian trá! Khá lắm tiểu nhân vô sỉ! Lại dùng tánh mạng các vị tông trưởng đại nghĩa uy hiếp hấn, buộc hấn đi vào khuôn khổ? Hấn ta đúng là lòng lang dạ thú, quả thực làm cho người giận sôi gan!

Hoa vương biết rất rõ những vị tông trưởng này, là ân nhân dạy bảo hấn, dưỡng dục hấn từ nhỏ, hấn sẽ không trơ mắt nhìn bọn họ chịu chết, cho nên mới công nhiên tiên hạ thủ vi cường đưa bọn họ giam lỏng trong cung như vậy, dùng cái danh là chuẩn bị hôn lễ, kì thực là cảnh cáo hấn, nếu như ba ngày sau không thành thân cùng Hướng Cầm công chúa, đến lúc đó đừng trách hấn hạ thủ vô tình. Dù sao trong cung muốn một người chết, lý do thật sự là rất nhiều.

“Thật là hèn hạ!” Phỉ nhổ khiển trách một tiếng, Huyền Ngọc chống lại đôi mắt vô lực của Phục Linh, sắc mặt âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

Huyền Ngọc biết Phục Linh hiểu được dụng ý của Hoa vương, bằng không vừa rồi hấn sẽ không có biểu hiện như vậy. Kỳ thật tin rằng chuyện này, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra dụng ý ngầm trong đó, tuy nhiên không có một ai đứng ra chỉ trích, bởi vì phong cách xử thế của bọn họ, vĩnh viễn đều là bo bo giữ mình, a dua nịnh hót.

Phục Linh đương nhiên không phải là người như thế, lòng của hắn, đều để ở trên người Huyền Ngọc, vì niềm vui của hắn mà cảm thấy cao hứng, vì nỗi buồn của hắn mà cảm thấy khổ sở.

Ngôn ngữ quá khích để lộ ra ý nghĩ quá khích, biểu hiện vừa rồi của Phục Linh, Huyền Ngọc hoàn toàn có thể hiểu được. Bởi vì hắn cũng không biết nam tử kia là Tổng Ngâm Tuyết, cho nên đương nhiên hắn không thể tiếp nhận mình tùy ý đi tìm một lý do kháng hôn, do đó không để tâm đến tánh mạng của những tông trưởng nuôi hắn lớn lên kia.

Hắn không thể nói cho Phục Linh chuyện Tổng Ngâm Tuyết còn sống, cho nên chỉ đành một mình thừa nhận sự oán trách cùng khó hiểu của Phục Linh.

“Công tử, các vị tông trưởng đối với chúng ta ân trọng như núi, chúng ta không thể trơ mắt nhìn mà không cứu! Hơn nữa hôm nay Nhữ Dương quận chúa đã mất, người đã không có cách nào cùng nàng ở chung một chỗ nữa rồi, cho nên, người nên đáp ứng Hoa vương, cưới Hưởng Cầm công chúa a! Như vậy đối với mọi người, cũng là sự lựa chọn tốt nhất.”

Tận tình khuyên bảo, vẻ mặt Phục Linh bi thương. Thấy vậy, Huyền Ngọc không nói gì, chỉ yên lặng xoa người, chậm rãi đi vào trong phòng mình.

Phục Linh, có lẽ làm như thế đối với bất cứ ai mà nói đều là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng mà tuyệt đối không phải là ta! Cho nên bất luận như thế nào, ta tuyệt đối sẽ không nghe theo sự sắp xếp của bọn họ, tuyệt đối sẽ không lấy Hưởng Cầm công chúa.

Suốt cả ngày, Tổng Ngâm Tuyết đều suy nghĩ về những lời mà Thượng Quan Huyền Ngọc nói..., lòng mày nhú chặt chưa từng giãn ra.

Lúc này, Tịch Mặc Lương chậm rãi đẩy cửa đi vào, ngừng lại cách nàng chưa đến vài bước, sau đó hai mắt tĩnh lặng thẳng tắp nhìn nàng.

“Người đi ra ngoài?”

Không quay đầu, nhàn nhạt mở miệng, Tổng Ngâm Tuyết cúi đầu, ngón tay không ngừng khuấy động chén trà trong tay, bộ dáng trầm tĩnh.

Nàng biết khi nàng đi ra ngoài, Mặc Lương nhất định có biết, điểm bán khoán chính là, hắn cũng không có đi theo nàng. Hôm nay, hắn không nhắm mắt theo đuôi nàng như thường ngày thì có thể nói rõ một điểm, hắn có việc.

“Ừa, đi xác nhận một việc.”

“A, chuyện gì?” Nhếch mày, nghiền ngẫm mà nói, trong lòng Tổng Ngâm Tuyết đã hiểu được, nhưng trên mặt lại cố ý biểu hiện như không biết.

“Nàng biết rất rõ, cần gì phải hỏi vậy?” Lãnh tuấn mà đứng, lời nói rõ ràng, Tịch Mặc Lương lúc này, trong đôi mắt nhìn về phía nàng, có một thần thái khang khác.

“Ha ha, đúng là ta biết rõ a! Bất quá cũng không biết sau khi người biết được rồi, sẽ phản ứng như thế nào?” Thấy Tịch Mặc Lương nói như vậy, Tổng Ngâm Tuyết mỉm cười xoa người, vẻ mặt sáng lạng như nắng sớm.

“Nàng muốn nghe lời chân thật, hay là lời giả dối?” Nhìn vào đôi mắt sáng của Tổng Ngâm Tuyết, mặc dù sắc mặt Tịch Mặc Lương vẫn lãnh tuấn, nhưng trong lời nói, lại có chút vui vẻ.

” Vậy còn phải xem người nói như thế nào?” Mỉm cười, Tổng Ngâm Tuyết nhàn nhạt mà nói, tựa hồ hết thấy đều ở trong lòng bàn tay nàng, nhưng tựa hồ hết thấy đều vượt ra ngoài dự liệu.

“Ta cũng không nói dối, cho nên vừa là thật vừa là giả——” tiến lên một bước, khuôn mặt tuấn tú nhìn thẳng vào người ngọc, mắt đung mắt, mũi đung mũi, khí tức tuấn lạnh của Tịch Mặc Lương bao phủ lấy nàng, nhàn nhạt nói: “Tuy khiếp sợ, nhưng mà không thêm để ý chút nào.”

“Không thêm để ý chút nào?” Trong đầu, trong nháy mắt sững sờ, sau khi Tổng Ngâm Tuyết nghe lời nói tùy ý mà kiên định của Tịch Mặc Lương, biểu lộ, không khỏi có chút trở mắt.

Hắn thật sự, không ngại? Sau khi hắn biết mình chính là Nhữ Dương quận chúa bị vạn người thóa mạ, cũng không để ý chút nào sao?

Ánh mắt, không khỏi biến thành thâm trầm, trên mặt nguyên bản là vẻ nghiền ngẫm giả dối, cũng chậm rãi thu liễm.

Thu lại nụ cười, cặp môi đỏ mọng của Tống Ngâm Tuyết khẽ mím, thản nhiên, nghiêm mặt hỏi lại một lần nữa:

“Thật sự không thêm để ý? Cho dù người đã khẳng định ta chính là Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa đã chết kia ư?”

Trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết, mang theo ba phần thử lòng, ba phần trêu chọc, còn có ba phần, tựa hồ là chờ mong.

Thấy vậy, đôi mắt Tịch Mặc Lương thâm thúy, đôi môi mỏng tuyết đẹp gắt gao mân thành một đường, hai con ngươi nóng rực như ngọn đuốc nhìn nàng một hồi lâu, sau đó trầm thấp, nhàn nhạt từ trong miệng hô ra ba chữ: “Không để tâm.”

Một câu “Không để tâm”, lẳng lặng vang lên trong phòng, khóe mắt, trong nháy mắt khẽ cong lên. Tống Ngâm Tuyết biết Tịch Mặc Lương cũng không có nói dối, bởi vì từ trong ánh mắt của hắn, nàng nhìn ra sự chân thành tha thiết!

Một trái tim chân thành tha thiết, một câu nói ngắn gọn, ngay lúc này, trong lòng nàng, có một chỗ nhỏ nhỏ, bị chấn động thật sâu.

Nàng quen biết với hắn, bắt quá mới hơn mười ngày ngắn ngủi, từ lúc ban đầu hắn đến ám sát, đến về sau đi theo nàng, mặc dù nàng không biết sự chuyển biến trong nội tâm của hắn như thế nào? Nhưng mà nàng biết tình cảm hắn dành cho nàng, cực kỳ chân thật.

Hắn không có cùng nàng trải qua cái gì, cũng không tận mắt chứng kiến quá khứ của nàng, nếu như nói sự chuyển biến của Thượng Quan Huyền Ngọc, là do thấy nàng sau khi uống Cực lạc đan vẫn kiên trì không buông thả, hoặc là một màn bên vách núi, chính là đối với Tịch Mặc Lương mà nói, hắn lại một mảnh trống không, cái gì cũng không biết.

Rốt cuộc là cái dạng tín niệm gì, làm cho hắn một kẻ căn bản không biết gì về mình, sau khi nghe các loại lời đồn đãi bất lợi về nàng, vẫn dạn dạc lựa chọn nói với nàng — hắn không để tâm như cũ?

Trong xã hội trọng nam khinh nữ này, có bao nhiêu nam tử thật sự không ngại nữ tử mình yêu bị bêu danh như thế? Huống chi bêu danh của nàng còn không chỉ vang dội bình thường, mà còn đến tình trạng người trong thiên hạ đều biết.

Đã không có lý giải, không có tiếp xúc, tại sao Tịch Mặc Lương lại tự tin nói với nàng những lời này? Chẳng lẽ thật sự là bởi vì hắn căn bản không để tâm? Mà tình yêu của hắn, thật sự có thể bao dung đến mức này sao?

Trái tim, trong tích tắc có chút nghi hoặc, nhưng đồng thời, lại có sự ngọt ngào mơ hồ.

Loại ngọt ngào này, không quan hệ đến tình yêu nam nữ, không phải yêu hay không yêu, mà là một phần lý giải, một phần bao dung.

Không có một ai, không có một nữ tử nào, có thể hoàn toàn không quan tâm đến danh dự của mình! Tuy tư tưởng của Tống Ngâm Tuyết vô cùng cởi mở, nghe người ta bêu xấu mình cũng có thể cười, nhưng phía sau phù hoa, sâu trong tâm hồn, nếu có một người hiểu mình yên lặng tin tưởng mình, loại cảm giác này, ngoài mừng rỡ, chính là vô cùng cảm động.

“Người xác định người không để tâm? Ta là Nhữ Dương quận chúa a? Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa háo sắc thành phong trào, xảo quyết ngang ngược thành tánh a?” Sợ lãnh mỹ nam Tịch Mặc Lương đối mọi việc đều không để tâm này, không thể lý giải đầy đủ hàm nghĩa của bốn chữ Nhữ Dương quận chúa, cho nên Tống Ngâm Tuyết mỉm cười “Hảo tâm” nhắc nhở lại một lần.

Nghe vậy, hai mắt Tịch Mặc Lương thâm trầm, khoe miệng đẹp mắt không khỏi khê cong, bên môi, còn có thương tích lưu lại vì lần xúc động hôm qua.

“Nàng không cần nhắc nhở ta Nhữ Dương quận chúa là ai? Đại danh của nàng, như sấm bên tai ta.”

Hắn đây là nói thật! Bởi vì tuy Tịch Mặc Lương hẳn là người không hời hợt, nhưng mà đi tới chỗ nào cũng có thể nghe được oai danh Nhữ Dương quận chúa, mà nguyên nhân nhiều nhất, chính là người lớn dùng cái tên này đe dọa con nít, nói là nếu hắn không nghe lời, sẽ đưa đến trong phủ nàng làm luyện sủng.

“Như sấm bên tai?” Nhíu mày, Tống Ngâm Tuyết không khỏi mỉm cười, bởi vì nàng từ trên khuôn mặt tuần tú của Tịch Mặc Lương, quả thật thấy được một tia buồn bực, cho nên thầm nghĩ chắc là hắn lại nhớ ra lời đồn gì đó về nàng.

” Đã như vậy, tại sao người còn.”

“Bởi vì những chuyện đó, đều không quan hệ đến ta!” Cúi người xuống, hai tay chống bên cạnh bàn, cả người bao phủ lên Tống Ngâm Tuyết, Tịch Mặc Lương nhàn nhạt mở miệng nói: “Con người của ta, trực giác rất chuẩn xác. Ta tin tưởng con mắt của ta, cho nên bất luận quá khứ như thế nào, lời đồn đãi như thế nào, cái hôm nay ta thấy, chỉ là nàng.”

Đúng vậy, hẳn hôm nay nhìn thấy là một nàng như vậy, hoàn toàn không giống quận chúa phóng đảng truyền lưu trong miệng thế nhân! Nàng có sự kiên trì của nàng, có sự kiêu ngạo của nàng, những cái này, hẳn đều nhìn thấy tận mắt, cho nên hẳn không thêm để ý, cũng không tin tưởng!

“Tống Ngâm Tuyết, không thể phủ nhận, khi ta mới biết nàng chính là Nhữ Dương quận chúa thì thật sự trong nháy mắt ta có chút không dám tin! Chính là như vậy thì sao? Tịch Mặc Lương ta cũng không để ý cái nhìn của người khác, chỉ cần trong lòng mình nhận định, nhất định sẽ không buông tha! Cho nên, đừng nói là nàng không phải, cho dù nàng thật sự như bên ngoài đồn đãi, đối với ta mà nói, có cái quan hệ gì đâu?”

Hơi thở đặc trưng nam tính thẳng tắp phả vào nàng, Tịch Mặc Lương nhìn Tống Ngâm Tuyết trong ngực, chậm rãi cúi mặt xuống, “Ta không ngại quá khứ của nàng, ta chỉ muốn nắm lấy tương lai nàng. Tống Ngâm Tuyết, Tịch Mặc Lương ta rất ít khi nhận định người khác, nàng là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng, cho nên bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không buông tha. “

Mặc Lương bá đạo mà cố chấp nói, sau khi nghe vậy Tống Ngâm Tuyết giương mắt, trong đôi mắt có một loại thần thái đọc không ra, sau khi nhìn người trước mắt, nhàn nhạt cười cười.

132. Q.2 - Chương 36: Tây Thần.

Tống Ngâm Tuyết cười nhạt nhìn Tịch Mặc Lương, mà Tịch Mặc Lương cũng cười nhạt nhìn lại nàng, bốn mắt nhìn nhau thật lâu.

Tuy ngay từ đầu hẳn không biết khuê danh của Nhữ Dương quận chúa là Tống Ngâm Tuyết, nhưng mà không có nghĩa là hẳn chưa từng nghe. Ngày đó, khi Thượng Quan Huyền Ngọc lôi kéo nàng gọi Ngâm Tuyết, trong lòng hẳn, đã âm thầm nhớ kỹ.

Không phải hẳn cố ý muốn điều tra nàng, chỉ là không khác chế được phần xúc động khát vọng dưới đáy lòng, muốn biết càng nhiều, hiểu nàng càng nhiều, từ đó càng đến gần nàng.

Thượng Quan Huyền Ngọc và nàng là người quen cũ, hẳn gọi nàng Ngâm Tuyết, vậy tên này chắc chắn không giả. Vì vậy, muốn tìm một quận chúa có khuê danh là Ngâm Tuyết, đối với hắn việc này cũng không khó.

Nàng nói” Duyên phận hôm nay, ngày mai đã trôi theo dòng nước” , qua chuyện này rồi từ nay về sau, nàng cùng hắn, liền đường chia hai lối, không liên quan đến nhau nữa.

Không, hấn không muốn! Hấn không muốn từ nay về sau không còn quan hệ với nàng nữa! Nàng là nữ nhân hấn chấp nhận, bây giờ là, mãi về sau cũng là.

Cho nên đêm hôm đó, hấn hỏi nàng, rốt cuộc nàng là ai? Bởi vì hấn muốn hiểu rõ nàng, biết nàng, biết chắc mình sẽ chờ đợi bên cạnh nàng, chỉ chờ đợi bên cạnh nàng. . . . Lần đầu tiên trong lòng dâng lên một loại dự cảm mà hấn cũng không không chế nổi, xúc động khao khát một người như vậy! Tịch Mặc Lương hấn, cho tới bây giờ luôn tiêu sái rong chơi trong giang hồ, chưa từng để bất cứ chuyện gì trong lòng! Trừ sự mạng hấn mang trên người ra, cùng với niềm tin mỗi lần ra tay phải hoàn thành nhiệm vụ, những thứ khác, hấn đều lạnh lùng bàng quang.

Tống Ngâm Tuyết xuất hiện, là một chuyện ngoài ý muốn, một người đã kích thích trái tim phong bế nhiều năm của hấn! Từ lần nhìn thấy nàng bị tên độc tiểu tử lia kéo trâm cài để mái tóc dài buông xòa, tóc đen phiêu mỹ nhộn nhạo trên không trung, tạo nên một hình ảnh phiêu dật nhẹ nhàng khắc sâu vào lòng hấn, gắt gao hấp dẫn hấn, rốt cuộc đã say mê đến không cách nào tự kiềm chế. . . . Lòng của hấn, từ một khắc này đã bắt đầu không cách nào không chế, điểm này, hấn hiểu rất rõ! Cho nên, khi nàng đi ra cửa gặp Thượng Quan Huyền Ngọc, hấn cũng xoay người đi dò hỏi tin tức tình báo.

Trong giang hồ có hai tổ chức tình báo nổi danh, một cái là Âm các, một cái là Tinh Sát. Hấn là người thường hành tẩu trên giang hồ, không thể nào không biết hai tổ chức này.

Âm các thần bí, liên lạc không dễ, tuy tin tức quả thực đáng tin cậy, nhưng ngoại trừ một ít phương thức tiếp xúc đặc biệt, người bình thường, nếu muốn tìm được bọn họ cũng không phải đơn giản. Hơn nữa Âm các gần đây ngoại trừ một chút động tĩnh, cơ hồ toàn bộ các tinh lạng không hề thấy bóng dáng, cho nên tổng hợp lại, hấn lựa chọn Tinh Sát.

Kỳ thật sự thật chứng minh, lo nghĩ của hấn là dư thừa! Bởi vì đại danh Tống Ngâm Tuyết quá vang dội, có lẽ dân chúng bình thường chỉ biết phong hào không biết khuê danh, nhưng mà người chuyên do thám của Tinh Sát, sao lại có khả năng không biết?

Phát ám hiệu, đưa ngân lượng, khi hấn vừa nói “Giúp ta tra xem có quận chúa nào khuê danh là Ngâm Tuyết hay không?” thì người kia cười cười, cơ hồ là không suy nghĩ chút nào thốt ra, “Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết? Nữ vương gia thừa kế của Đại Tụng? Nàng ta chết đã lâu như vậy, còn có người điều tra nàng!”

Tống Ngâm Tuyết? Nàng gọi là Tống Ngâm Tuyết! Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa —— Tống Ngâm Tuyết? Chuyện này sao có thể!

Hấn như bị sét đánh, bị một câu tùy ý này khiến cho chấn động đứng sững sờ ngay tại chỗ, mãi vẫn không thể khôi phục sự tỉnh táo. Không cần hỏi nhiều thêm, bởi vì tuy Tịch Mặc Lương hấn cô độc lạnh lùng, nhưng nhân vật phong vân nổi danh như thế, hấn vẫn tinh tường hiểu rõ!

Chưa từng nghĩ tới nàng sẽ là nàng ta? Sẽ là quận chúa điêu ngoa xú danh vang xa kia? Trong tích tắc trái tim hoảng hốt.

Hấn nhắm mắt lại, để cho người giao dịch kia cầm ngân lượng rời đi, trong lòng thầm nghĩ những chuyện đã trôi qua của hấn cùng nàng.

Môi, chậm rãi giương lên, trong nội tâm thậm chí có một chút vui vẻ. Không cần hỏi nhiều thêm, không cần tự hỏi cái gì, hấn khẳng định, nàng không phải là người như bên ngoài đồn đãi!

Nàng giảo hoạt như vậy, thông minh như vậy, lừa gạt hết người trong thiên hạ, tuy nhiên không nhất định có thể gạt được hấn.

Trực giác của hấn, đối với nàng cho tới bây giờ đều cực kỳ chuẩn xác, thậm chí giống như cái người ta thường nói là thần giao cách cảm, luôn có thể đoán trước ý nghĩ mơ hồ dưới đáy lòng nàng.

Trong lòng Tịch Mặc Lương cũng kỳ quái vì phản ứng của mình đối với Tống Ngâm Tuyết, kinh ngạc tại sao lại có cảm giác như vậy? Chính là có lẽ bây giờ hấn còn không rõ, nhưng mà mấy tháng sau, khi hết thấy chân tướng đều rõ ràng, hấn không thể không ngửa mặt nhìn trời cảm thán, hóa ra vận mệnh thật sự do trời định! Trong tối tăm, tất cả đều có sự sắp xếp của đấng tạo hóa.

Tịch Mặc Lương chớp chớp mí mắt, tươi cười thản nhiên, hai mắt hần nhìn thẳng vào bóng hình trước mắt, trong nội tâm tự nhiên mà nghĩ. Nhữ Dương quận chúa? Nhiều vị phu quân? Nói như vậy, độc tiểu tử nhìn thấy lần trước nhất định chính là y độc nổi tiếng Vân Vô Song, Vân công tử sao?

Vân Vô Song?

Hần luôn để ý người này, tựa hồ đã coi hần ta thành đối thủ của mình! Dưới đáy lòng Tịch Mặc Lương vừa cảm thán đồng thời, cũng không nhịn được có chút vui vẻ mơ hồ.

Hần chỉ là một trong mấy vị phu quân của nàng, không phải duy nhất, cũng không phải cuối cùng! Cho nên, nếu là như thế, vậy hần không cần phải suy nghĩ nữa. Bởi vì nếu Vân Vô Song có thể làm được, Tịch Mặc Lương hần cũng có thể làm như vậy! Hơn nữa, còn làm rất tốt!

Không thèm để ý nàng có bao nhiêu phu quân, chỉ hướng về cổ ngạo khí dưới đáy lòng kia, bởi vì bất luận như thế nào? Chỉ cần trong lòng hần đã nhận định, vậy hần nhất định —— không thể buông tay!

Tịch Mặc Lương chậm rãi nghĩ, mà lúc này Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn, bị Tịch Mặc Lương vây quanh trong ngực, nàng thấy hần lại bày ra nụ cười nhàn nhạt lần nữa, trong nội tâm, nổi lên một chút khác thường.

Tịch Mặc Lương giống Thượng Quan Huyền Ngọc, hần cũng biết con người nàng trước, rồi sau đó mới biết được thân phận của nàng. Đối với chuyện này, thái độ của Thượng Quan Huyền ngọc là mê man, bàng hoàng, mà Tịch Mặc Lương lại là kiên định, không để ý chút nào.

Đối với chuyện này, không phải Tống Ngâm Tuyết muốn nói nàng thưởng thức Tịch Mặc Lương, từ đó thích Tịch Mặc Lương! Chỉ có điều phụ nữ đều yêu mến người con trai hiểu mình, bao dung mình, mà Tống Ngâm Tuyết, cũng không ngoại lệ.

Hai mắt, chăm chú nhìn nhau, vẫn không nhúc nhích, càng muốn nhìn đối phương thật rõ. Trong sương phòng vào lúc hoàng hôn, ánh tà dương xuyên qua cửa sổ mà vào, vàng óng ánh rơi trên mặt đất. Buổi sáng ngày hôm sau, Tống Ngâm Tuyết mặt trầm tư, một mình lẳng lặng ngồi trước cửa sổ, tự hỏi thế cục trước mắt. Lần trước tin tức Dục Thịnh truyền trở về, hôm sau đã sai Dục Tu đi bẩm báo cho Tống Vũ Huyền rồi, ngẫm lại thời gian, cũng đã đến lúc trở lại. Chính là tại sao Dục Tu hần lại chậm chạp không thấy bóng dáng?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Sẽ không!

Hôm nay Đại Tụng gió êm sóng lặng, Tống Vũ Thiên cũng không có cái gì khác thường. Trừ mâu thuẫn ngầm giữa hần và Lăng Mị, còn cần một thời cơ thích hợp để trở mặt ra, không còn cái gì khác, cho nên trước mắt Dục Tu nhất định không có chuyện gì đâu.

Dục Thịnh phụ trách tình báo cả Đại Tụng, hần cũng không truyền tin cấp bách, chứng tỏ hôm nay bọn họ đều rất an toàn. Đã an toàn, vậy vì nguyên nhân gì khiến cho Dục Tu không thể trở về đúng hạn nhỉ?

Tống Ngâm Tuyết có chút nghi hoặc, ngón tay mềm mại thon dài, khi có khi không khuấy động chén trà trên bàn, thần sắc ngẫm ngẫm.

Dục Tu, thư, ca ca, không trở về. Chẳng lẽ?

Giương mắt, trong mắt có tâm tư đang di động, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết lúc này, một cái ý thức đang chậm rãi hình thành. Chẳng lẽ ca ca biết sắp có việc trọng yếu, lưu Dục Tu lại đợi thương lượng bước tiếp theo trong chiến lược sao? Chuyện này cũng có thể! Chính là rốt cuộc sẽ có cái việc trọng yếu gì?

Tống Ngâm Tuyết thăm đánh giá, tay chậm rãi nhẹ nhàng chuyển dọc theo mép chén. Lúc này, một viên giấy nhỏ từ ngoài cửa sổ bay tới rất nhanh, thoáng cái đã mạnh mẽ rơi vào trên mặt bàn trước mặt nàng, sau đó lăn vài cái liền bất động.

Là ai? Nhanh chóng đứng lên, nhìn quét ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một thân ảnh lả lẫm xoay người bước đi, chỉ chốc lát sau liền không thấy bóng dáng.

Một người không quen biết? Là ai?

Nhắm mắt lại, Tống Ngâm Tuyết xoay người nhìn về phía viên giấy trên bàn, sau khi xác nhận không có gì dị thường, chậm rãi cầm lấy, mở ra.

Giấy trắng mực đen, hai chữ rõ ràng quen thuộc, lập tức đập vào mắt nàng.

“Tây Thần.”

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi cầm hai chữ này, khẽ cau mày, ánh mắt không khỏi biến thành thâm thúy.

Đây là chữ của Dự Tu, hơn nữa nhất định là của hắn, không ai có thể bắt chước! Bởi vì từ khi nàng có ký ức của Nhữ Dương quận chúa, tiếp nhận Âm các hoàn toàn, về phương diện liên lạc tin tức, vì ngăn ngừa tình huống thất bại bị người khác chặn lại, biết được các hành động bọn họ, trên các thư từ, nàng dạy bọn họ đổi dùng chữ giản thể*.

(*Chữ giản thể và chữ phồn thể là một trong hai cách viết tiêu chuẩn của chữ Hán hiện nay. Chữ giản thể được tạo nên bằng cách giảm bớt số nét của chữ Hán nhằm tăng tỷ lệ biết chữ và đơn giản hóa cách viết chữ Hán.)

Cách viết đơn giản, lạ lẫm, ở cái thế giới này không ai có thể hiểu được! Tống Ngâm Tuyết sử dụng chữ giản thể, kết hợp với phong cách tin tức ngắn gọn của Âm các, cho dù khi truyền tin có bị thất thủ, cũng không cần lo lắng sẽ bị người khác biết được bí mật làm hỏng đại sự.

Cái này nhất định là tin tức Dự Tu truyền đến, bởi vì chữ viết quen thuộc này, bởi vì cách viết không ai hiểu được này!

Dự Tu có việc đi không được, cho nên phái một người hoàn toàn xa lạ đến báo tin? Chuyện này cũng rất hợp lý, chỉ là về phần tại sao lại như thế. Ánh mắt, không khỏi nhìn về phía hai chữ to đen như mực lần nữa — Tây Thần. Lúc này, trong nội tâm Tống Ngâm Tuyết, không ngừng suy tư về những mối quan hệ dính dáng đến chuyện này. Tờ giấy trong tay, chậm rãi tan thành từng mảnh, theo gió thổi ra ngoài cửa sổ. Lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết xoay người muốn đi gấp, sau lưng Mặc Lương về mặt nghiêng ngẫm, trong đôi mắt có thần thái rất kỳ lạ.

“Nàng muốn xuống lầu sao?” Nhàn nhạt mở miệng, mặc dù biểu lộ vẫn lãnh tuấn, nhưng ngữ khí lại nhẹ nhàng vui vẻ.

“Ừ!” Gật gật đầu, nhắc chân định đi, Tống Ngâm Tuyết lên tiếng đáp lời. Nói thật, nàng hiểu được vì cái gì về mặt Tịch Mặc Lương luôn lạnh như băng, bởi vì nàng biết rõ đây là thói quen hơn hai mươi năm của hắn, không thể thay đổi dễ dàng.

“Kỳ thật nàng nên đi xuống xem một chút.” Nhẹ gật đầu, làm ra một cái tư thế “Mời”, Tịch Mặc Lương vui vẻ nhìn Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi mà nói.

“A? Có chuyện gì kỳ lạ thú vị sao?” Nhún mày, nghe vậy hỏi lại, đôi mắt Tống Ngâm Tuyết nhìn hắn chăm chăm, trong mắt lưu chuyển sự tìm tòi nghiên cứu.

“Nàng cứ đi sẽ biết!” Xoay người, Mặc Lương đi thẳng xuống phía dưới, ngoái đầu nhìn lại phía sau, gương mặt tuấn tú tươi cười nói: “Đừng trách ta không nhắc nhở nàng, bỏ lỡ sẽ hối hận đó nha.”

Nụ cười vừa dễ thương vừa đáng ghét, nhắc chân đi xuống lầu, mà sau lưng, Tống Ngâm Tuyết khẽ nhếch môi, sau khi nghịch ngợm hô một tiếng “Giấu đầu hở đuôi”, lập tức đi theo hắn ra ngoài.

133. Q.2 - Chương 37: Huyền Ngọc Đại Hôn

“Ai! Các ngươi biết không? Ngày mai Huyền Ngọc công tử sẽ thành thân cùng Hương Cầm công chúa!”

Khi Tống Ngâm Tuyết vừa xuống lầu, lạnh nhạt ngồi bên người Tịch Mặc Lương, thì lúc này, trong đại sảnh khách điếm có một đám người rành rỏi, khí thế ngất trời thảo luận về chủ đề nóng hổi nhất Hoa quốc.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, thật là không thể tưởng tượng được a! Ta vốn tưởng rằng một khi lời đồn thánh công tử bị đồng tính được truyền ra, hôn sự của hần và Hướng Cẩm công chúa sẽ hủy bỏ! Hơn nữa cho dù không hủy bỏ, ít ra trước khi lời đồn được làm rõ, hôn kỳ phải trì hoãn lại ít hôm! Chính là hôm nay, ai lại ngờ chuyện này lại không bị chút ảnh hưởng nào, ngược lại hôn sự nguyên bản là năm ngày sau lại được đẩy lên ngày mai? Ông trời a! Đây quả thực là chuyện khiến người khác không thể tưởng tượng nổi!”

Một người cao giọng kêu la, thân thể cũng đứng lên theo, nhìn thần sắc của hần, có vẻ trong lòng rất là thất vọng.

Thấy vậy, người bên cạnh khinh thường nhìn hần, chế nhạo nói: “Không thể tưởng tượng được cái gì! Đây không phải là chuyện quá bình thường sao? Nói cho cùng Huyền Ngọc công tử có đồng tính hay không không ai có thể biết được, Thánh Thượng muốn bịt miệng thế gian, tránh cho lời đồn lan truyền tán loạn, cho nên mới hạ quyết định sớm ngày thành hôn, dùng hôn sự đến hóa giải áp lực của dư luận, làm cho lời đồn tự sụp đổ! Thật ra đây là loại thủ đoạn hóa giải lời đồn đãi thường thấy của hoàng thất, có cái gì phải ngạc nhiên!”

Mọi người đều lắc đầu, quăng ánh mắt khinh thường về hướng người nọ. Thấy vậy, người nọ không cho là đúng phản bác: “Vậy cũng chưa chắc! Đây có phải là lời đồn hay không, hiện tại khó mà nói chắc? Có lẽ Thánh Thượng sợ thánh công tử đổi ý không cưới công chúa, sốt ruột hạ lệnh mau chóng bịt bích hần cũng không chừng!”

“Thôi đi, điều này sao có thể xảy ra? Hướng Cẩm công chúa tốt như vậy, sao thánh công tử phải đổi ý. Chẳng lẽ người thật sự cho là hần đồng tính à?”

Hoàn toàn không thèm để ý đến hần, mọi người đều cười nhạo! Nghe vậy, nam tử kia bĩu môi nói: ” Huyền Ngọc công tử là thánh nhân, ta tự nhiên không hy vọng hần là đồng tính! Chính là ngày đó ta tận mắt nhìn thấy biểu lộ hần khi lôi kéo công tử tuần mỹ kia, thực sự là thâm tình tới cực điểm, hoàn toàn không giống là giả bộ!”

“Thôi đi, như người mà cũng hiểu được cái gì gọi là giả bộ a?”

“Các người đừng cười, ta đương nhiên là hiểu!”

Mọi người vui cười, nam tử buồn bực, trong một hồi tiếng cười vang, không khỏi ghen đến đỏ mặt.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, thân thể không khỏi khẽ giật mình, trong nội tâm có chút phức tạp, rũ mắt xuống, chậm rãi mà suy nghĩ.

Ngày mai Tiểu Ngọc Ngọc thành hôn? Chính là hôm qua. Lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết mơ hồ cảm thấy có chút kỳ lạ, bên cạnh, một người khác mở miệng nghị luận: “Thật tốt quá! Thánh công tử rốt cục đã thành hôn, cũng không uổng công các Đại lão vất vả từ xa đến đây một chuyến!”

“Đúng, đúng! Hôm qua ta còn lo lắng không xem được hôn lễ oanh động cả nước này? Không thể tưởng tượng được ngày mai lại thực hiện được rồi! Chuyện này thật sự là một tin tức quá tốt!”

Vừa nghe hai truyền nhân đại nghĩa, là vì Thượng Quan Huyền Ngọc mà đến! Mọi người đều tự hào vui cười.

Coi đi, thánh công tử sinh ở Hoa quốc, tương lai chính là Phò mã gia của Hoa quốc bọn họ! Phần vinh quang này, có quốc gia bình thường nào có khả năng so với họ? A! Hoa quốc bọn họ, sau này nhất định sẽ là “Thượng quốc” được kính ngưỡng và tôn trọng muôn đời!

Mang theo thần sắc vô cùng kiêu ngạo, mọi người lại bắt đầu chậm rãi bàn tán! Chỗ bắt đầu chính là, những tin tức bọn họ nói ra là do nhầm chán muốn tìm chuyện trêu đùa, nhưng đối với người có tâm tư như Tống Ngâm Tuyết mà nói, từng chữ từng câu đều thật sự rất hữu dụng.

“Nghe nói Thánh Thượng lần này để cho hôn lễ long trọng, đã thay đổi phong tục gả nữ nhi của hoàng thất, dùng phương thức người tới đón dâu, tại từ đường đại nghĩa tự mình làm người chủ trì hôn lễ!”

“A? Thật sao?” Vừa nghe có người nói như thế, mọi người lập tức bàn luận xôn xao, “Thánh Thượng chủ trì hôn lễ của thánh công tử cùng Hướng Cẩm công chúa tại từ đường đại nghĩa? Ông trời a, đây quả thực là chuyện làm cho người không thể tin được!”

“Đúng a! Làm sao có thể như vậy? Quốc vương cao cao tại thượng một quốc gia, tượng trưng cho quyền uy cao nhất lại tự mình chủ trì hôn lễ? Khí thế kia, tình cảnh này, quả thực có thể nói là ‘chưa từng có trên đời’, trang nghiêm thần thánh tới cực điểm.”

“Nói đúng a! Loại tình cảnh trang nghiêm xưa nay chưa từng có này, long trọng không chút thua kém bất cứ đại hôn một vị quốc chủ nào! Xem ra Thánh Thượng đối với cuộc hôn nhân lần này, đã dùng một trăm hai mươi phần quyết tâm!”

“Ừ, Ừ!”

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu nói, chữ chữ rõ ràng truyền vào trong lỗ tai Tống Ngâm Tuyết, nàng hơi nhú mày, trong ánh mắt quan sát của Mặc Lương, yên lặng tự đánh giá.

Hoa vương? Thượng Quan Huyền Ngọc. . . .”Ai ya, chuyện này lớn như thế! Thánh Thượng làm như vậy, đã nói rõ hẳn nhất định muốn chiêu thánh công tử làm phò mã! Lúc này, nếu thánh công tử không nguyện ý, dưới loại tình thế bức bách này, thì hẳn cũng không thể phản kháng!”

“Không sai! Quốc chủ đích thân tới, hành lễ ở Từ Đường, nếu Huyền Ngọc công tử có nửa điểm sơ xuất, chờ đợi hẳn, chính là vực sâu thân bại danh liệt, từ nay về sau không thể ngẩng cao đầu!”

“Đâu chỉ không ngóc đầu lên được? Căn bản chính là có khả năng nguy hiểm đến tính mạng đó? Đúng càng cao, ngã càng đau! Các người nghĩ xem, thánh công tử lần này đứng ở đầu sóng ngọn gió, nếu thật sự phạm vào loại sai lầm này, sẽ làm cho thế nhân đều biết, không chỗ dung thân!”

“Đúng, đúng! Nếu như hẳn thật sự như thế, không chỉ không thể tiếp tục vị trí ‘thượng nhân’, từ nay về sau suy tàn, còn vô cùng có khả năng bị Thánh Thượng trả thù! Dù sao Hường Cầm công chúa cũng là nữ nhi thánh thượng yêu thương nhất, làm sao hẳn có thể để người ta nhục nhã nàng như vậy được?”

Mọi người bầy miệng tám lời bàn luận nếu như Thượng Quan Huyền Ngọc Nhượng cự hôn, thì sẽ gặp phải một loạt kết cục bi thảm, không khỏi đều vì hẳn mà tiếc hận.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết bất động không nói lời nào, chỉ cúi đầu uống trà, trầm ngâm suy nghĩ.

“Các người đừng đoán mò, ai nói Huyền Ngọc công tử muốn kháng hôn? Đây đều là lời dối trá do người ta nghe nhầm đồn bậy, không đáng tin!” Lúc này, có người bất mãn với suy đoán của mọi người, lên tiếng phản bác.

Nghe vậy, có người lập tức phụ họa nói: “Đúng vậy a, đúng a! Tất cả mọi người đừng đoán loạn! Ngày mai nghi thức đại hôn sẽ cử hành tại từ đường, đến lúc đó chúng ta có thể đánh giá, xem thật giả rồi cuộc như thế nào?”

“Đúng! Đúng! Từ đường đại nghĩa không giống từ đường hoàng tộc, chấp thuận cho người ngoài vào xem! Cho nên chúng ta cũng không cần ở đây đoán già đoán non, hết thấy chân tướng chờ ngày mai sẽ tự rõ ràng thôi!”

” Có lý!”

Nghe như thế, mọi người đều gật đầu tán thành, cũng đạt thành nhất trí hẹn nhau ngày mai cùng đến xem hôn lễ. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn thân ảnh của bọn hắn, trong lòng mơ hồ rung động.

Tiểu Ngọc Ngọc đáp ứng lấy công chúa rồi? Nàng tin tưởng, tuyệt đối không có khả năng này! Không phải bởi vì tự phụ, mà là bởi vì nàng có một loại trực giác.

Hoa vương bức bách như vậy, dụng ý của hẳn quá rõ ràng, cho nên với tính tình của Thượng Quan Huyền Ngọc, hẳn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp!

Tuy theo thời gian mà nói, nàng ở chung với hẳn cũng không lâu, sự quen thuộc hiểu biết về nhau còn chưa sâu sắc, nhưng đối với điểm này, nàng hoàn toàn nắm chắc.

Hắn sẽ không đáp ứng Hoa vương, mà sẽ cự tuyệt! Chính là như những người vừa rồi nói, ở chỗ trang nghiêm thần thánh như từ đường, hẳn sẽ dùng phương thức gì đây?

Ngàn người nhìn chằm chằm, chỉ cần có chút không cẩn thận, sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng!

“Đây là mục đích ngươi muốn ta tới đây?” Giương mắt chống lại tròng mắt đen nhánh của Mặc Lương, Tống Ngâm Tuyết không khỏi nghiêng ngẫm nói.

Thấy vậy, Mặc Lương lạnh lùng nhìn lại, trên mặt có sự vui vẻ mơ hồ: “Bởi vì ta muốn biết phân lượng của hắc trong lòng nàng, rốt cuộc có thể khiến cho nàng vì hắc mà đến đó hay không.”

Đưa tay tiêu sái rót ình chén nước, sau đó thản nhiên bưng lên bên môi, Mặc Lương khép hờ đôi mắt sáng chậm rãi hớp một ngụm, tiếp đó lạnh nhạt và nghiêng ngẫm nói: “Ta không có ý gì khác, chỉ đơn thuần là rất hiếu kỳ hắc có thể trở thành một trong những đối thủ cạnh tranh của ta hay không?”

” Một trong những đối thủ cạnh tranh?” Cau mày, nghe Mặc Lương nói lời này, trong lòng Tống Ngâm Tuyết cảm thán Mặc Lương vốn là một nam tử lãnh mạc, tại sao hôm nay lại biến thành kẻ đùa bỡn tự nhiên trơn tru như vậy, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

“Ngươi cảm thấy ta sẽ đi?”

“Không biết.” Uống trà, ánh mắt dò xét, giống như là đang đánh giá, hoặc như là đang tìm tòi nghiên cứu. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết thu hồi tầm mắt của mình, không để ý tới hắc nữa, xoay người, trong lòng có chút buồn bực. Rốt cuộc là từ khi nào, tính tình Mặc Lương đã biến thành vô lại như trước mắt rồi? Phải biết rằng để miêu tả hắc đã từng hỉ có một chữ “Lạnh”. Tống Ngâm Tuyết xoay người, Mặc Lương tiếp tục uống trà, thần sắc dị thường lãnh đạm.

Chính là lúc này, chỉ có một mình hắc hiểu được trong lòng của hắc rốt cuộc vui vẻ bao nhiêu? Bởi vì cái hắc đang suy nghĩ, cũng không phải là rốt cuộc Tống Ngâm Tuyết có đi hay không? Mà là tính toán nếu nàng nhất định có nhiều phu quân, không bằng trước hết mình thay nàng tuyển lựa, đầu tiên là độc tiểu tử khó ưa kia, thứ hai là thánh công tử, kiểu người như vậy có vẻ dễ dàng bắt nạt. Mặc Lương trầm nghĩ, chén trà trong tay sớm đã thấy đầy. Buông tay, đứng dậy mà đi, cuối cùng theo nàng lên lầu.

Tống Ngâm Tuyết đứng phía trước cửa sổ, trong nội tâm vốn là muốn suy xét tin nhắn của Dực Tu, chính là không biết vì cái gì, lại luôn lơ đãng, nhớ tới gương mặt búp bê, có chút đáng yêu như trẻ con kia.

Mặc Lương đang suy đoán rốt cuộc nàng đi? Hay là không đi? Kỳ thật, chuyện mà ngay cả chính nàng cũng không biết đáp án, làm sao có thể nói cho hắc biết đây?

Đại danh Thượng Quan Huyền Ngọc vang dội như thế, nếu như đi, không thể nghi ngờ sẽ bạo lộ chính mình; chính là nếu như không đi? Với tính tình của tiểu tử gốc kia, không biết sẽ gây ra chuyện gì?

Rất kỳ quái, thật sự rất kỳ quái! Nàng không muốn trông thấy hắc bị thương, không hy vọng thấy hắc nguyên bản đứng trên mây cao cao tại thượng, lại ngã xuống, không đứng dậy được nữa.

Hắc là thánh nhân, từ trước đến nay nàng luôn biết điều này! Bởi vì từ trên người hắc, nàng có thể cảm nhận được khí tức kia chói lọi hơn người kia. Cho nên, nàng không muốn thấy hắc như thế, thật sự, một chút cũng không muốn.

Nên làm cái gì bây giờ? Nếu không muốn nhìn thấy, lại không muốn tiết lộ thân phận, mâu thuẫn này, phải làm sao giải quyết? Tống Ngâm Tuyết giương mắt, chậm rãi nhìn về phía bầu trời, mà lúc này, có một kế hoạch nho nhỏ, đang từ từ hình thành trong đầu nàng. . . .

134. Q.2 - Chương 38: Lúc Đại Hôn

Trong gió thu, dưới bóng cây, đình viện lại sâu thẳm thêm mấy phần.

Tuy nói mùa thu tháng mười, là mùa thu hoạch phong phú, chính là dưới sự phong phú lại cất giấu sự hiu quạnh cùng cô đơn mơ hồ.

Đứng ở trong biệt viện khắp nơi dán chữ hỷ (喜), xung quanh là cảnh nhộn nhịp vui mừng, tinh thoảng có thể thấy thân ảnh bọn hạ nhân vội vội vàng vàng ra vào, trong bận rộn còn có vẻ cẩn thận.

“Phục linh, bọn họ là ai?” Đứng trong đình viện, Thượng Quan Huyền Ngọc cau mày nhìn những hạ nhân không quen biết này, hết sức bất mãn, xoay người mở miệng hỏi Phục Linh bên cạnh.

“Công tử, những người này là do Thánh Thượng phái tới, bảo là muốn hỗ trợ quét dọn bố trí phòng ở.” Tiến lên một bước, Phục Linh lên tiếng trả lời.

Nghe vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc không nói gì, chỉ liếc nhìn những hạ nhân kia thật sâu, sau đó xoay người đi vào trong phòng. A, nếu nói là quét dọn bố trí phòng, chẳng thà nói là giám thị khống chế hành tung của hắn cho rồi! Hoa vương thật đúng là hào phóng! Vì hắn, mà không tiếc gì, ngay cả cấm vệ quân cũng phái tới đây làm hạ nhân? Có thể thấy được sự coi trọng đối với hắn, không chỉ sâu sắc bình thường a!

Xoay người đi vào phòng, tức giận hung hăng dùng sức mở cửa, lần đầu tiên, Thượng Quan Huyền Ngọc dùng loại phương thức không văn minh này phát tiết nỗi căm tức trong lòng, khiến ọi người kinh ngạc, dừng động tác trong tay lại giương mắt nhìn nhau.

“Công tử, người làm sao vậy? Hành vi như thế, thật sự là. . . .” Phục Linh theo sát phía sau, thấy Huyền Ngọc hành động như thế, không khỏi nhíu mày, thấp giọng nói ra.

“Phục Linh, đừng có nói với ta cái điều lệ đại nghĩa gì nữa, hiện tại ta không muốn nghe!” Không đợi Phục Linh nói cho hết lời, Thượng Quan Huyền ngọc trực tiếp xen vào, hung hăng cắt ngang.

Tmd đại nghĩa điều lệ đi! Tmd giáo điều lý tín đi! Hiện tại, giờ khắc này, cái gì hắn cũng không muốn nghe! Cái gì cũng nghe không vào!

Đại nghĩa đệ nhất truyền nhân thì làm được cái gì? Thiên hạ đệ nhất Thánh công tử thì có tác dụng gì? Kết quả còn không phải là bị người ta nắm mũi lôi đi khắp nơi, ngay cả một chút phản kháng cũng không có đấy sao!

Hắn đã rõ rồi, thanh danh cái gì? Địa vị cái gì? Toàn bộ đều là vô nghĩa! Trước mặt ích lợi, hết thảy đều tmd buồn cười đến cực điểm!

Nếu như không phải vì để ý thân phận địa vị cùng lợi ích hắn sẽ mang đến, Hoa vương sẽ khăng khăng bắt buộc hắn như vậy sao? Kết quả rất rõ ràng —— đương nhiên sẽ không! Hơn nữa chỉ sợ dù hắn có đau khổ tiều tụy quỳ trước mặt Hoa Vương, ông ta cũng không thèm liếc nhìn một cái!

Hắn là tôn giả, thượng nhân! Chính là trước mặt ích lợi, cũng có thể bị người ta tùy ý uy hiếp! Như vậy loại thân phận này, loại danh vọng này của hắn, có phải giống như một trò hề lộ bịch không?

Thượng Quan Huyền Ngọc mím môi, gắt gao mím thành một đường thẳng tắp. Phục Linh biết hắn đang cảm thấy căm tức, vì vậy không tiếp tục nói tới chuyện đó nữa.

“Công tử, thời gian không còn sớm, hay là người nhanh chóng đi thay đổi y phục a.” Chỉ chỉ hỉ phục chú rể đặt chỉnh tề ở trên giường, Phục Linh nhu hòa nói, “Công tử! Đại hôn lần này, Hoa vương đúng là rất giữ thể diện cho chúng ta. Không chỉ không yêu cầu làm theo phong tục gả nữ nhi của hoàng thất, lại dựa theo phương thức của từ đường đại nghĩa, chỉ bằng điểm này, liền được dân chúng trong thiên hạ nhất trí khen ngợi.”

Một câu nghe như đơn giản, kì thực là có hai tầng ý tứ, Phục Linh hiểu được, tin rằng Huyền Ngọc cũng có thể nghe hiểu được. Ý tứ của hắn, nghĩa đen là, Hoa vương giữ thể diện ình trước mặt người khác, mà đổi nghĩa bóng lại là báo cho Thượng Quan Huyền Ngọc, ngày hôm nay dân chúng đều nhìn chăm chăm vào hắn, hắn ngàn vạn lần không thể làm điều xằng bậy.

Huyền Ngọc nghe Phục Linh nói xong, chậm rãi xoay người, hai mắt thẳng nhìn về phía hỉ phục trên giường, vẻ mặt tươi cười làm cho người ta khó hiểu.

Hắn không thể làm điều xằng bậy sao?

Phục Linh thấy Thượng Quan Huyền Ngọc không nói lời nào, suy nghĩ trong một lúc sau đó lại mở miệng nói: “Công tử, tôi biết trong lòng người không muốn, chính là chuyện này cũng không còn cách nào xoay chuyển! Hôm nay Hoa vương là người có địa vị cao lại chịu nhân nhượng trước người có địa vị thấp như

chúng ta đúng là chuyện khó có, hơn nữa tất cả tông trưởng lại đang nằm trong tay bọn họ, nếu như chúng ta không làm theo lời bọn họ, kết quả ——”

” Phục Linh.” Lên tiếng cắt ngang lần nữa, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này nghe những lời đạo nghĩa kia, đáy lòng lại bức bối khó hiểu một hồi. Một người ngay cả hạnh phúc của bản thân cũng không nắm giữ được, thì làm sao có năng lực đi bảo vệ người khác?

“Công tử.” Biết trong lòng hẳn không muốn, Phục Linh cũng không có biện pháp, chỉ là yên lặng thở dài, xoay người nâng hỉ phục trên giường lên đưa đến trước mặt, “Công tử, xin thay quần áo.”

Trầm mặc, trầm mặc đến hít thở không thông, trước vẻ mặt kiên định, hai tay nâng hỉ phục lên cao của Phục Linh thì Thượng Quan Huyền Ngọc lâm vào một hồi trầm mặc thật sâu.

“Công tử, giờ lành sắp đến rồi, nếu không thay quần áo sẽ trễ mất. Tuy lần này chúng ta dùng lễ từ đường đến cưới công chúa, không cần tự mình đi hoàng cung đón dâu, nhưng bất luận như thế nào cũng phải đứng giờ, bằng không trễ giờ lành là điềm xấu, sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo.”

Lời nói của Phục Linh có thể nói là thâm thúy, dụng tâm lương khổ tới cực điểm, mỗi chữ mỗi câu của hẳn đều hướng về Thượng Quan Huyền Ngọc kể lẽ quan hệ lợi hại, hy vọng có thể thay đổi tâm ý của hẳn.

Thấy vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc giương mắt nhìn hẳn chằm chằm, nhìn hồi lâu, vô cùng chuyên chú tựa hồ như đang suy tư cái gì, tiếp đó hẳn tiếp nhận hỉ phục, không nói một lời đi vào trong phòng, cởi quần áo, sau đó thay hỉ phục vào. Tiếng nhạc vui mừng tấu lên, trong vòng vây của mọi người, Thượng Quan Huyền Ngọc một thân đỏ thắm, mặt không biểu tình cười tuấn mã, do Phục Linh dẫn đầu, người dắt ngựa kéo, chậm rãi bắt đầu chạy tới hướng từ đường đại nghĩa.

“Thánh công tử đến đây! Thánh công tử đến đây!”

Một tiếng kêu vang lên, khiến cho người vây xem chật như nêm cối quanh Từ Đường lập tức sôi sục lên, bọn họ giơ cao tay lên, không ngừng kêu to: “Thánh công tử —— thánh công tử ——”

Ngạn ngữ có câu: Năn nỉ vạn lần mới bước ra, còn ôm tỳ bà che nửa mặt! Mà hôm nay Thượng Quan Huyền Ngọc, trong tiếng hô to của mọi người, thì mặt lại như phủ băng, lãnh mạc dị thường.

“Hắn đến đây!” Vừa nghe tiếng hoan hô của mọi người bên ngoài, Hoa vương sớm đã chờ lâu lúc này mạnh mẽ đứng lên, biểu hiện trên mặt có chút giãn ra, trái tim nôn nóng không khỏi bắt đầu chậm rãi dịu lại.

Kỳ cục, thật là kỳ cục! Hẳn đường đường là Hoa vương, đã chịu thiệt thòi gả nữ nhi cho hẳn, mà Thượng Quan Huyền Ngọc cứ nhiên còn tự cao tự đại, đến giờ lành vẫn chậm chạp không thấy bóng dáng, làm cho bọn họ há hốc mồm chờ từ sáng sớm đến giờ.

Nguyên bản nam tử đi đón dâu, trước tiên là nhập phủ đón chào, sau đó chú rể dẫn tân nương cùng nhau bái đường. Hôm nay dựa theo nghi lễ của từ đường đại nghĩa, hai bên tự vào, đây đã sự thiệt thòi đối với thân phận của công chúa, nhưng bây giờ, tên hôn đản Thượng Quan Huyền Ngọc kia lại không biết tốt xấu như vậy, muộn như vậy mới xuất hiện, làm ột đám người bọn họ khổ sở đợi lâu như vậy, đây quả thực là một sự vũ nhục, một loại khiêu khích đối với tôn nghiêm hoàng gia bọn họ!

Hoa vương đi lên hai bước, thu hồi sắc mặt vốn đang không vui, không ngừng an ủi mình rằng sắp lấy được ích lợi, không cần so đo với hẳn thì một nụ cười cũng chậm rãi giương lên trên mặt.

Hừ! Bất kể thế nào, Thượng Quan Huyền Ngọc có đến chậm, nhưng cuối cùng cũng phải đến, nhất định vẫn phải làm phò mã gia của Hoa quốc!

“Thánh công tử —— thánh công tử ——” tiếng hoan hô nhiệt liệt, hòa cùng tâm tình vui sướng, lúc này, bất kể là dân chúng Hoa quốc, hay là các tín đồ đại nghĩa từ phía khắp nơi đổ về xem, cũng khó giấu tâm tình kích động, căng cổ họng cao giọng gọi, biểu đạt ra sự sùng kính của bọn họ đối với thân tượng.

Bầu không khí náo nhiệt, cảm xúc tăng vọt, Thượng Quan Huyền Ngọc trong tình cảnh như vậy, vẫn lạnh lùng nghiêm mặt, xoay người một cái xuống ngựa, đi vào trong từ đường.

“Công tử, chờ một chút!” Vừa thấy Thượng Quan Huyền Ngọc không hợp cấp bậc lễ nghĩa ngang nhiên đi vào trong như vậy, Phục Linh lập tức tiến lên, đem hoa kết* trong tay đưa tới tay hẳn, sau đó tận lực hạ

giọng nói: “Công tử, cái hoa kết này phải giao vào tay công chúa, xin người đừng quăng nó đi.”

(*Hoa kết: dải băng đỏ ở giữa kết lại thành một bông hoa to. Chú rể và tân nương nắm hai đầu trong nghi lễ kết hôn của TQ cổ đại.)

Nhẹ gật đầu, hai tay chuyển hoa tới, nghe vậy, Huyền Ngọc dùng mắt thoáng nhìn sang, không nói lời nào cầm lấy hoa kết, gắt gao nắm trong lòng bàn tay.

“Phù ——” không biết vì cái gì, Hoa vương vừa thấy động tác Huyền Ngọc như vậy, cho là hấn cam tâm tình nguyện tiếp nhận rồi, vì vậy cảm thấy cái tảng đá lớn trong lòng kia lập tức được để xuống, cả người chợt nhẹ nhàng, tâm tình cũng tốt theo.

“Ha ha, thánh công tử thật đúng là để cho chúng ta chờ lâu nha!” Cười to một tiếng, Hoa vương vuốt chòm râu dê, tiến lên một bước mở miệng nói.

Kỳ thật Hoa vương bởi vì tâm tình sáng sủa, trong lòng cũng không tức giận nữa, chính là Phục Linh lại không biết, một lòng cho là hấn đang tức giận nói móc, cho nên lập tức tiến lên giải thích: “Xin Hoa vương thứ tội, công tử đến chậm đúng là ngoài ý muốn, không phải cố tình!”

“Không sao, không sao!” Mở miệng cười, trong nội tâm rất là thoả mãn thái độ tôn kính của Phục Linh đối với mình, Hoa vương lập tức gật đầu xoay người, mở miệng nói với mọi người: “ Hôm nay trẫm may mắn có được con rể như Huyền Ngọc công tử, trong lòng cảm thấy quá mức sung sướng, nên tự mình làm chủ cho hôn lễ của công tử cùng tiểu nữ Hường Cầm, dùng lễ pháp chính tông.”

Vung tay lên ra hiệu ọi người, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng chuẩn bị thực hiện nghi thức, chờ đợi Hoa vương bắt đầu tiến hành.

Lúc này, Thượng Quan Huyền Ngọc mặt không chút biểu lộ, mắt thấy Hường Cầm công chúa một thân mũ phượng khăn quàng vai, đỉnh đầu mang khăn phượng đỏ thắm, được thị nữ vịn chậm rãi đi ra thì bàn tay thon dài đang cầm hoa kết không khỏi nắm thật chặt lại.

“Oa, quả nhiên là trai tài gái sắc, một đôi người ngọc a! Chỉ nhìn như vậy, cũng biết là sau này nhất định có thể bách niên giai lão, con cháu đầy đàn!”

“Đúng vậy a, đúng a! Hai người này, bất luận là thân phận, hay là tài đức, đều xứng đôi vừa lứa, quả thực chính là trời tạo đất tạo một đôi!”

“Đúng! Đúng! Thế nhân đều nói tài tử xứng giai nhân, thánh công tử thượng nhân của chúng ta sánh duyên cùng nữ tử tài đức! Hay lắm! Hay lắm!”

“Ha ha! Đúng, đúng!”

“ ”

Hường cầm công chúa vừa đi ra, đứng ở bên người Hoa vương thì những người vây xem bên ngoài không ngừng mở miệng khen, bất luận là thiết tình, hay a dua, giả tạo, nịnh nọt Hoa vương híp mắt, vụn phần hưởng thụ nghe những lời khen tặng này, vẻ mặt vui mừng, hấn giương mắt lên, thẳng tắp nhìn bốn phía chung quanh một vòng, nhẹ gật đầu với đại thái giám bên cạnh, xoay người ngồi trên ghế chủ vị.

“Giờ lành đến! Chú rể tân nương hành lễ ——”

Hoa vương ra hiệu, đại thái giám hiểu ý, lập tức hướng mọi người cất cao giọng hô: “Chú rể tân nương cầm tay cùng vào ——”

Lời của đại thái giám vừa rơi xuống, lúc này theo đạo lý, hấn là do Huyền Ngọc tiến lên, đem hoa kết trong tay giao cho Hường Cầm công chúa, rồi sau đó dẫn nàng vào làm đại lễ phu thê! Chính là hôm nay, hấn không có làm như vậy!

Hấn giương mắt thản nhiên nhìn tất cả mọi người trong từ đường, đứng thẳng như là một cây tùng bách cao ngất nhìn hậu thế, ngay thẳng, bất khuất!

Tầm mắt, rơi vào mấy tông trưởng ngồi gần đó, trong mắt Thượng Quan Huyền Ngọc đầy thâm ý, mơ hồ có xin lỗi, nhưng cũng hàm chứa hờn trách.

Hắn biết rõ, mấy tông trường kỳ thật trong lòng vẫn hi vọng hắn sẽ thành thân cùng với Hường Cầm công chúa! Bằng không từ đầu bọn họ sẽ không đáp ứng Hoa vương tứ hôn, rồi sau đó cũng sẽ không cứ như vậy mặc người ta bài bố mà đồng ý nhập cung.

Bọn họ cùng Hoa vương, đều có mục đích đạt thành hiệp nghị hai bên cùng có lợi, một người là muốn mượn đại nghĩa tăng danh dự của mình lên, mà một bên thì muốn dựa vào Hoa quốc làm lớn mạnh lực lượng của mình.

Loại hôn nhân chính trị này, từ xưa đến nay đều như thế, Thượng Quan Huyền Ngọc cũng lý giải được. Nhưng mà, tuy hắn có thể lý giải, nhưng không có nghĩa là hắn nhất định sẽ làm theo như vậy!

135. Q.2 - Chương 39: Tình Huống Hung Hiểm

Trong đôi mắt Hoa vương để lộ ra tinh quang, mà ở trong tinh quang đó, hiển hiện ra chính là sự hung ác, ngoan độc. Thượng Quan Huyền Ngọc, người đã rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách ta tâm địa độc ác, hoặc là không làm, đã làm thì sẽ làm đến cùng!

Ngước nhìn mọi người ngoài từ đường đã bị hắn kích động đến rục rịch, bất giác Hoa vương vuốt vuốt chòm râu dê, bắt đầu hung ác hạ thuốc: “Thượng Quan Huyền Ngọc, Hoa quốc ta đối đãi với ngươi không tệ, ngươi vong ân phụ nghĩa thì thôi, có gì nhục nhã chúng ta như vậy? Hường Cầm công chúa Hoa quốc ta, chính là chuẩn mực của nữ tử trong thiên hạ, so với cái gì Khuynh Nhạc công chúa, Nhữ Dương quận chúa đâm ô đàng phụ kia, tất nhiên là tốt hơn gấp một ngàn lần, một vạn lần! Nữ tử như vậy ngươi cũng không để vào mắt, Ngay lúc này còn muốn làm cho nàng khó xử, thử hỏi lương tâm ngươi ở đâu? Rốt cuộc là ngươi có ý gì?”

Mỗi chữ mỗi câu Hoa vương nói, đều quan sát phản ứng của mọi người mà đánh trúng vào yếu điểm, bộ dạng tức giận đến bất chấp tánh mạng.

Chỉ thấy hắn hất ống tay áo lên, mặt vô cùng lạnh lùng, hai mắt hung ác mở miệng châm ngòi nói: “Thượng Quan Huyền Ngọc, tuy Hoa quốc chúng ta trọng lễ nghi, đối nhân xử thế hiền lành, nhưng cái này cũng không có nghĩa là chúng ta dễ bị khi dễ! Phải biết rằng ‘địch phạm ta một thước, ta trả địch một trượng’, nếu có ai dám can đảm xâm phạm sỉ nhục Hoa quốc ta, con dân Hoa quốc sẽ là những người đầu tiên không bỏ qua cho hắn!”

Hoa vương không hổ là cáo già, nói chuyện rất có kỹ xảo, bất quá mới ba câu, liền đem mâu thuẫn giữa hắn cùng Thượng Quan Huyền Ngọc, thành công chuyển hóa thành mâu thuẫn giữa Hoa quốc cùng kẻ địch!

Trước ném mâu thuẫn ra, sau đó lại cổ động con dân, làm ôi người đều hóa thành đao sắc kiếm nhọn trong tay mình, đâm thẳng vào người khiến hắn căm tức! Chiêu “Mượn đao giết người” này của quốc chủ Hoa quốc, thật là inh!

Lúc này, khi Hoa vương đang âm thầm tính toán nên làm như thế nào để kích động đám đông hoàn toàn tức giận, trùng hợp chính là, phản ứng của Thượng Quan Huyền Ngọc vừa vặn trúng ngay ý hắn.

Nghe được Hoa vương dùng Khuynh Nhạc công chúa, Nhữ Dương quận chúa để làm nổi bật hiền đức của Hường Cầm công chúa, trong nội tâm Huyền Ngọc rất là phẫn nộ! Hắn có thể mặc kệ Kiều Mạt Nhi, nhưng trên thế giới này, hắn không cho phép có người ngay mặt khiển trách Ngâm Tuyết của hắn như vậy! Dù cho người nọ là quốc chủ một quốc gia cũng không được!

“Hoa chủ, xin hỏi ngài đã gặp qua bản thân Nhữ Dương quận chúa sao?”

Tiến lên một bước, hai mắt nhìn thẳng mà nói, lời nói của Thượng Quan Huyền Ngọc trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt thịnh nộ, “Hoa vương, chẳng lẽ không biết có câu gọi là ‘tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật’ sao? Ngài chưa bao giờ gặp Nhữ Dương quận chúa, thì lấy loại lập trường nào mà phê phán nàng? Phải biết rằng Hoa vương ngài chính là người đứng đầu một quốc gia, ngôn hành cử chỉ đại biểu cho tôn nghiêm

một nước, nếu như lời nói và việc làm tùy tiện, chỉ sợ cuối cùng hứng chịu nhục nhã, không chỉ là cá nhân ngài, còn có thể liên quan đến cả quốc gia.”

“Công tử ——” vừa nghe lời này, biết là hấn bởi vì người yêu trong lòng bị hạ nhục mà tức giận, Phục Linh thét lên một tiếng kinh hãi muốn ngăn hấn lại. Chính là hấn cũng không nghe, tiếp tục nhìn thẳng Hoa vương.

Hoa vương sững sốt hồi lâu, hấn không nghĩ tới Thượng Quan Huyền Ngọc luôn chủ trương tuân theo lễ phải đại nghĩa, lúc này rõ ràng lại vì một Nhữ Dương quận chúa phóng đảng thành tánh mà bác bỏ lời hấn? Thậm chí ngôn từ còn có chút sắc bén? Điều này làm cho hấn vốn đã rất bất mãn, càng thêm giận dữ.

Hoa vương không biết chuyện, cảm thấy Thượng Quan Huyền Ngọc thân là truyền nhân đại nghĩa tuyệt đối sẽ không nói như thế! Chính là hôm nay hấn lại cứ cố tình nói như vậy, chuyện này cho thấy một điểm, đó chính là Thượng Quan Huyền Ngọc quyết tâm đối nghịch với hấn! Được rồi, đối nghịch thì đối nghịch, hấn đang cầu mà không được đây!

Đáy lòng cười thầm, cảm thấy đây chính là một thời cơ vô cùng tốt, trên mặt Hoa vương mang ý châm biếm, đôi mắt khôn khéo mỉm cười quét qua mọi người, tiếp đó giả bộ bị thống mà phần nộ kích động nói: “Thượng Quan Huyền Ngọc, người thật sự là không còn thuốc chữa! Người rõ ràng nói chuyện vì ả Nhữ Dương quận chúa bại hoại luân lý, người người hô đánh kia? Thử hỏi chính nghĩa của người để ở đâu? Giáo lễ ở đâu! Thượng Quan Huyền Ngọc, người thật là có lỗi với người trong thiên hạ, dù cho hôm nay người thối vị nhường chức, thì nói như thế nào trong lòng người cũng nên còn một chút tiêu chuẩn đạo đức a! Không lẽ không làm thánh công tử nữa, thì đầu óc người trở thành bã đậu cả rồi sao! Người làm như vậy, quả thực chính là đã biểu hiện ra thô bỉ ngu muội của người!”

Nhẹ nhàng sáng khoái mạnh mẽ lên án Thượng Quan Huyền Ngọc, mỗi câu đều đả kích vây quanh thân phận của hấn, mục đích chính là muốn buộc hấn xuống đài, khiến cho hấn không thể tiếp tục làm thánh công tử được nữa.

Hừ, xú tiểu tử! Chỉ cần người không phải thánh công tử, trăm liền có cơ hội đối phó người!

Hé mắt, trong mắt lập lòe ánh sáng nguy hiểm, Hoa vương cười lạnh, bắt đầu nói năng bậy bạ: “Thượng Quan Huyền Ngọc, trăm biết tại sao người lại nói chuyện giúp Nhữ Dương quận chúa kia! Nghe nói Đại Tụng Nhữ Dương lăng lờ đến cực điểm, chỉ cần thấy nam tử đẹp mắt sẽ mời hấn trở thành tình nhân sau màn của mình! Mà vừa hay ba tháng trước Huyền Ngọc công tử người từng đến Đại Tụng, tin rằng trên triều đình đích thị là đã thấy Nhữ Dương, mà theo tác phong của nàng ta, tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!”

“Hừ, thật đúng là hương ôn nhu, mộ anh hùng! Huyền Ngọc công tử người đích thị là đã cấu kết cùng tiện phụ kia, sau khi tăng tị không thể quên được sự lăng lờ phong tao thành tánh của nàng ta, cho nên bây giờ mới có thể dùng mọi cách giữ gìn nàng ta như vậy.”

“Giữ gìn một tiện nhân ai cũng coi làm chồng, lại nhục nhã một Thánh nữ tài đức vẹn toàn? Thượng Quan Huyền Ngọc, xem ra mị độc người trúng, thật đúng là không nhẹ!”

“Thượng Quan Huyền Ngọc, người dùng thân phận thánh khiết đi làm chuyện dơ bẩn bỉ ổi, người quả thực đã phát rồ, không đếm xỉa đến lễ phải nữa rồi! Người không xứng được thể nhân tôn kính, người chỉ xứng muôn đời bị đui đánh cùng thóa mạ thôi! Mọi người nói đúng không?”

Đem hai chữ “Đuổi đánh” cùng “Thóa mạ” này cắn đặc biệt nặng, sau đó còn giựt giây châm ngòi đám người ngựa mặt đứng xem bên ngoài từ đường!

Cảm xúc bành trướng, mạch máu khuếch trương, nghe xong lời mà Hoa vương nói..., lúc này, toàn trường bạo phát, bất kể là con dân Hoa quốc, hay là những người nghe danh mà đến!

“Đúng! Đuổi đánh cùng thóa mạ! Đuổi đánh cùng thóa mạ ——”

Lòng dân như bị thôi miên, tùy ý sai khiến! Đối với con dân Hoa quốc mà nói, bọn họ là đang bảo vệ tôn nghiêm đất nước mình! Mà đối với người trong thiên hạ mà nói, bọn họ là đang vì sự tổn thương thất vọng của mình mà tìm nơi trút giận!

“Không thể tưởng tượng được! Thật không nghĩ tới! Hóa ra thánh công tử đúng là một người như vậy! Ngoài mặt một đàng, sau lưng một nẻo! Quả thực buồn nôn, làm cho người giận sôi!”

“Ta nhổ vào —— còn thánh công tử cái gì? Thánh cái tm! Loại người này, căn bản chính là cầm thú, cắn bã! Mặt ngoài giả bộ làm ra vẻ đạo mạo, sau lưng lại làm ra chuyện tâng tịu xấu xa như vậy! Quả thực đã bôi nhọ thanh danh đại nghĩa!”

“Đúng! Đúng! Hắn thật là một tên hỗn đản! Bày đặt làm ra vẻ không cần Hưởng Cầm công chúa cao quý của chúng ta, lại đâm đầu vào Nhữ Dương quận chúa bỉ ổi dâm đàng? Đây không phải không thềm để Hoa quốc chúng ta vào trong mắt sao!”

“tmd! Lại dám vũ nhục Hoa quốc ta, nhục nhã Thánh nữ của chúng ta? Quả thực tmd không muốn sống chẳng! Các huynh đệ, chúng ta lên! Đem cái đồ bỏ đi vong ân phụ nghĩa này đánh ra khỏi Hoa quốc!”

“Đúng! Đánh hắn! Đánh hắn!”

Mở miệng kêu gào, mỗi người đều phần nộ mà nói, giờ phút này Hoa vương đang vô cùng đặc ý nhìn mọi người bị hắn xúi giục xúc động trước mắt, khóe miệng hàm chứa nụ cười đặc ý vui mừng.

Hừ! Thượng Quan Huyền Ngọc, dám khiêu khích ta? Đây là kết cục của ngươi!

Ánh mắt âm tàn, mỉm cười nhìn tròng diện cơ bản đã không khống chế được, lúc này, dưới sự chỉ huy của một người, mọi người bắt đầu qơ nắm tay, phần nộ phóng tới hướng Thượng Quan Huyền Ngọc.

“Đánh chết hắn! Đánh chết Thượng Quan Huyền Ngọc! Hắn là đồ tiểu nhân, là đồng tính, hoàn toàn là đồ ngụy quân tử——”

“Đúng! Đánh chết hắn! Đừng để cho hắn lừa gạt thế nhân nữa!”

Lao khỏi rào chắn của thị vệ, xông vào trên đại điện từ đường, mọi người lao lên đánh Thượng Quan Huyền Ngọc.

“Đừng đánh! Đừng đánh!” Phục Linh vọt tới trước mặt Huyền Ngọc, liều chết bảo vệ hắn, không ọi người tới gần! Chính là dùng thân thể thể đơn lực bạc kia, há lại có thể chống đỡ được khí thế mãnh liệt của mọi người? Vì vậy mới đỡ vài cái, hắn liền bị đánh ngã lăn ra đất.

“Các ngươi không thể đánh công tử! Các ngươi không thể đánh công tử!” Quý rạp trên mặt đất, gắt gao đẩy những người kia ra ngoài, muốn dùng cái này ngăn cản công kích, chính là thật bất đắc dĩ, bất luận Phục Linh dùng sức ra sao, liều chết như thế nào, nhưng kết quả. Đám tông trưởng chứng kiến tình cảnh hỗn loạn này, cũng tiến lên ngăn đón! Bởi vì mặc kệ thế nào, Thượng Quan Huyền ngọc thủy chung là “Thượng nhân” của bọn họ, là thánh công tử của bọn hắn! Bọn họ không thể mặc kệ ngồi xem!

“Dừng tay! Tất cả dừng tay!” Muốn đẩy những người đang xúc động kia ra ngoài, chặn lại những nắm tay một lần lại một lần vung tới! Chính là quyền cước không có mắt, hơn nữa các vị tông trưởng tuổi đã cao, cho nên dù cho người có tình, nhưng mà khí lực cũng không đủ.

Danh vọng có đôi khi lại trống rỗng như thế! Lúc đặc thế hô mưa gọi gió, thất thế thì mệnh như cỏ rác!

Vốn đứng ở trên ngọn núi cao ngất, quan sát hết thấy bên dưới tuy nhiên vì lòng người đổi thay mà trong khoảnh khắc đã ngã xuống vực sâu, rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục!

Gò má đã trúng vài quyền, trên mặt bên là một mảnh xanh xanh hồng hồng, Thượng Quan Huyền Ngọc từ từ nhắm hai mắt lại, thân thể vẫn nghiêm nghị không nhúc nhích, cao ngạo mặc kệ những cú đánh tức giận kia phủ lên trên người.

Đánh đi! Mắng chửi đi! Cái gì hắn cũng không muốn nữa rồi, cái gì cũng không quan hệ tới hắn! Chỉ cần qua hôm nay, Thượng Quan Huyền Ngọc hắn liền mất đi danh tiếng, không còn giá trị lợi dụng, từ nay về sau cô độc ở trong trời đất, không có trời buộc, không có gông xiềng, có thể một lòng đuổi theo tình yêu trong nội tâm mà không cần cố kỵ!

Mong mỗi hết thấy chấm dứt thật nhanh, để từ nay về sau hắn có thể giải thoát, về mặt Thượng Quan Huyền Ngọc nhẹ nhõm, không sợ hãi nghênh đón trực diện .

Dưới tấm khăn hồng, mặc dù Hường Cầm công chúa thấy không rõ thể cục dưới mắt cho lắm, nhưng mà nghe tiếng động âm ĩ này, nàng cũng biết lúc này đang hỗn loạn như thế nào.

Đừng phải! Đừng như vậy! Nàng thích Thượng Quan Huyền Ngọc, chỉ là muốn gả cho hắn! Nàng không muốn hắn bị thương, một chút cũng không muốn!

Há miệng định hô, ngăn hỗn loạn lại, chính là thực nữ rụt rè như nàng, làm thế nào cũng hô không được!

Trước mắt nao động, trong lòng khẩn trương, lúc này, khi bạo động sắp bộc phát toàn bộ, trống cổ trăm năm ngoài từ đường bỗng đột nhiên vang lên! Thanh âm kia, chấn động hồ người, khiến tất cả mọi người ở đây đều bình tĩnh lại, hai mắt nhìn nhau quay đầu nhìn ra phía ngoài”Dừng tay cho ta!”

Một thân bạch y, trong treo nhưng lạnh lùng mà đến, trong vàng hào quang trác tuyệt, mọi người chỉ thấy phong tư vô hạn.

136. Q.2 - Chương 40: Phong Hồi Lộ Chuyển*(Một)

“Nàng. Nàng ta là ai?” Mắt tròn tròn, vẻ mặt không hiểu, mọi người chỉ thấy trong đám người, một nữ tử vận bạch y không nhiễm bụi trần trong treo nhưng lạnh lùng mà đứng, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, nhắc chân chậm rãi đi tới!

Hay ột phong tư trác tuyệt! Một khí thế ngạo nghễ! Tựa hồ cao quý hơn hết thấy, bề ngễ từ trên nhìn xuống vạn vật!

Nàng ta là ai? Nữ tử này là ai!

Không ngừng suy đoán, không ngừng ngẫm nghĩ, mắt thấy nàng từng bước một đi về phía từ đường, bất giác, mọi người tự động nhường ra một con đường.

Khí tức hoàn mỹ, tư thái duyên dáng, khí chất linh động ngăn tất cả sự huyền ảo lại, nếu như không phải nữ tử trước mắt này chỉ có một gương mặt quá mức bình thường, thì giờ phút này không thể nghi ngờ nàng chính là người xinh đẹp nhất thiên hạ!

Đáng tiếc! Thật sự đáng tiếc! Người nhìn xinh đẹp như vậy, rõ ràng lại có một gương mặt không thể bình thường hơn! Xem ra ông trời đối đãi mỗi người, cũng tương đối công bình!

Mang theo nghi hoặc, mang theo tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt của mọi người thẳng tắp đánh giá nữ tử này, trong nội tâm vô cùng tiếc hận! Không biết vì sao, nữ tử này có khí chất tốt như vậy, tư thái đẹp như vậy, nhưng làn da toàn thân từ cao xuống thấp rất đen, đen đến làm cho người ta có chút không tiếp thụ được!

Kỳ thật nếu như chỉ đánh giá ngũ quan, tướng mạo cô gái này cũng có thể nói xuất sắc, chính là: “Một trắng che ba xấu, một đen liền khó coi.” Đừng nói chi là chút đen này lại có chút quá đà!

Rõ ràng gương mặt tinh xảo là thể mà làn da lại đen thui thùi lùì, hoàn toàn không giống kiểu trắng trẻo rạng rỡ của các cô nương! Hơn nữa người đã đen, nếu an phận một chút thì cũng ổn! Chính là nàng lại không biết giấu diếm! Còn vận một thân bạch y trắng toát ra ngoài rêu rao, càng làm nổi bật thêm làn da đen hơn người của mình.

Mới vừa rồi là ở phía xa, mọi người chỉ nói phong tư nàng này rất tốt, nhưng ai có thể tưởng tượng được đến gần xem xét, lại là bộ dáng như vậy? Trong lòng liền không nhịn được cảm khái, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Ai, đáng tiếc, đáng tiếc!

Tuy nói cô gái này bởi vì màu da không tốt mà ảnh hưởng chính thể vẻ ngoài, nhưng mà cũng không phải xấu xí đến mức khiến người ta chán ghét! Hơn nữa nàng có một đôi mắt tinh xảo rất có thần cho nên vừa xuất hiện đã khiến mọi người trầm mặc, hành vi không còn quá khích nữa.

“Người là ai? Mà lúc này dám đánh trống làm càn?” Một nam tử đang giơ quyền lên đánh Thượng Quan Huyền Ngọc, bởi vì bị tiếng trống cắt ngang mà trong lòng khó chịu, vì vậy thả tay xuống xoay người sang chỗ khác, lạnh giọng hỏi nữ tử.

Sự nghi vấn của nam tử, cũng là chủ đề toàn trường quan tâm nhất lúc này! Bọn họ đều rất muốn biết, nữ tử tuy đáng người rất tốt, nhưng lớn lên dung mạo có chút xấu xí trước mắt này, rốt cuộc là có mục đích gì mà dám đến ngăn cản bọn họ?

Sự tình bị cắt ngang, mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu lo! Hoa vương bên cạnh, vuốt chòm râu dê hơi dài, híp con mắt lại lạnh lùng nhìn, trong nội tâm hung ác mà nghĩ: hừ, một nữ nhân? một mình mà muốn đến cứu hần? Được! Hần muốn xem xem nàng ta rốt cuộc có bản lĩnh gì đến ngăn trận bạo động này lại? Hoặc là nói —— xoay chuyển Càn Khôn!

Ha ha, thanh danh Thượng Quan Huyền Ngọc đã không còn, lúc này cho dù là tiên nhân đến, kết quả chỉ sợ cũng là —— không, còn, biện, pháp!

Trong lòng thầm đắc ý, nghĩ rằng bất quá là xem trò khôi hài thêm chốc lát, cũng không có trở ngại gì! Kết quả là Hoa vương vẫn bình chân như vại, quyết định chậm rãi xem xét, xem kết cục cuối cùng của Thượng Quan Huyền Ngọc.

Hoa vương trong lòng thờ ơ lạnh nhạt, bên này đám tông trưởng đại nghĩa sửa sang lại quần áo bởi vì bị lôi kéo mà biến thành mất trật tự không chịu nổi, trong nội tâm nghi hoặc: một nữ nhân, thì làm sao giải quyết tình thế hỗn loạn này? Ai, bất quá là loạn càng càng thêm loạn mà thôi!

Tất cả mọi người lẳng lặng đợi nữ tử trả lời, muốn biết rốt cuộc nàng có mục đích gì. Nghe vậy, nữ tử thay đổi biểu lộ trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt vui vẻ mở miệng nói với mọi người: “Các vị không thể đánh hần, bởi vì hần là người cao quý nhất trên thế giới này!”

“Thôi đi, tiểu nha đầu! Ta thấy người là không rõ tình huống a? Có lẽ Thượng Quan Huyền Ngọc trước kia là vậy! Nhưng hiện tại —— hần chính là một đồng phân! Không đúng, ngay cả phân hần cũng không bằng!”

Cảm giận mắng chửi, một tay còn không ngừng đánh tới hướng Thượng Quan Huyền Ngọc, nam tử vừa hỏi lúc này miệng đầy lời thô tục, dùng cái này để phát tiết cảm xúc phần nộ của chính mình.

“Người nói vậy!” Vừa nghe hần nói như vậy, Phục Linh tê liệt ngã trên mặt đất giãy dụa bò lên, bộ dạng tức giận. Hần không cho phép bất cứ kẻ nào vu oan cho công tử! Không cho phép!

“Đồ chân chó nhà người, chỉ sợ cũng đã leo lên giường của tiện phụ Nhữ Dương quận chúa không chịu xuống, mới có thể cấu kết với công tử nhà người làm mấy việc xấu xa hèn hạ như vậy!”

Nghe Phục Linh mắng hần, mặt nam tử vô cùng hung ác mở miệng giễu cợt, vẻ khinh thường hiện hết lên trên mặt.

Lúc này, nam tử vừa dứt lời, còn không đợi Phục Linh há miệng phản bác, trong đôi mắt sáng ngời của nữ tử bên cạnh hiện lên một tia tức giận, lập tức tiến lên, giường chường không lưu tình chút nào vung về hướng nam tử kia.

Chỉ thấy “Bốp ——” một tiếng, thanh thúy mà vang dội, lúc tất cả mọi người hết sức khiếp sợ, một cái dấu đỏ hình năm ngón tay liền bất thành linh hiện ra rõ ràng trên mặt nam tử.

“Người tmd dám đánh ta!” Phần nộ trở tay định đánh, muốn trả lại sự khuất nhục mình phải chịu, đúng lúc này, nữ tử gọn gàng bắt lấy tay của hần, trở tay mạnh mẽ đẩy một cái, trong chớp mắt liền đem một tay hần quật sau lưng, áp chế hần không cách nào nhúc nhích.

“A ——” vừa thấy nam tử khỏe mạnh như trâu trước mắt, cư nhiên bị một nữ tử bé nhỏ linh hoạt chế phục, tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, không khỏi há hốc miệng.

Chuyện này không có khả năng a? Tại sao có thể như vậy? Mọi người đều thắc mắc nghi hoặc, lúc này, khi tất cả mọi người đều trở mắt chưa kịp phản ứng, Phục Linh lại suy tư nhíu mày.

Nàng ta là ai? Tại sao bộ dáng này, giọng nói này lại giống Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa như vậy? Không, không có khả năng! Nhữ Dương quận chúa làm sao lại giúp công tử? Với tính tình của nàng ta, không nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng đã may mắn rồi, làm sao lại chánh nghĩa đường đường như vậy được?

Còn nữa, tuy cô gái trước mắt lớn lên có chút giống Nhữ Dương quận chúa, nhưng chắc chắn không phải cùng một người! Đơn giản chỉ cần nhìn làn da, Nhữ Dương quận chúa là thủy nộn trắng nõn, mà nữ tử này lại ngăm đen khó coi, tuyệt không giống như cố ý bôi lên, mà là kết quả quanh năm suốt tháng bị gió thổi nắng phơi.

Không có khả năng sẽ là Nhữ Dương quận chúa kia, bởi vì nàng ta đã chết rồi, sao có thể chết mà sống lại đứng ở chỗ này được? Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

Phục Linh lắc đầu, chối bỏ ý nghĩ của mình, tuy nhiên lại có chút mê mang: rốt cuộc nữ tử này, nàng ta là ai?

Phục Linh thắc mắc trong lòng, có chút khó hiểu, mà giờ khắc này sau lưng hắn, Thượng Quan Huyền Ngọc nắm chặt quyền cố gắng khắc chế, không để cho cảm xúc mình bành trướng lộ ra tâm tình kích động.

Nàng! Ngâm Tuyết! Nàng đến đây! Nàng đến đây!

Mặt rất muốn cười; trong lòng, rất muốn lớn tiếng hoan hô! Chính là hắn không thể! Hắn biết dưới tình huống nguy cấp trước mắt, một khi không khống chế được, rất có thể thân phận của nàng sẽ. Cố gắng khắc chế, không để mình có một chút biểu hiện hưng phấn nào, Thượng Quan Huyền Ngọc chịu đựng trận trận đau đớn trên mặt, bình thần nhìn thẳng về phía trước.

“Buông, buông ra!” Tiếng gầm lên giận dữ đã kéo tâm thần đám đông trở lại, lúc này nhìn nam tử mặt đỏ bừng không ngừng giãy dụa, bọn họ bắt đầu cảm thấy có chút không vui.

Nữ tử kia đứng về phía Thượng Quan Huyền Ngọc, mà nam tử thì đứng về phía bọn họ! Bây giờ nữ tử đánh nam tử, không thể nghi ngờ chính là đang bênh Thượng Quan Huyền Ngọc mà khiêu khích bọn họ! Thế này sao được?

Cảm xúc phẫn nộ tựa hồ lại bị khơi mào, có mấy nam tử bạo gan định nhấc chân đi lên phía trước! Lúc này, Tổng Ngâm Tuyết mạnh mẽ đẩy nam tử trong tay về phía trước, sau đó ngẩng đầu, nghiêm mặt nói rõ từng chữ từng câu với mọi người: “Ai dám đánh phu quân ta?”

Phu, phu quân! Đây là cái tình huống gì?

Hai mặt nhìn nhau, ngơ ngác không hiểu, lúc này mọi người nghe xong lời này, đều nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt đờ đẫn.

Chưa từng nghe nói thánh công tử có vợ a? Hơn nữa hôm nay không phải vốn là ngày đại hôn của hắn và Hướng Cẩm công chúa sao? Tại sao đang yên đang lành lại nhảy ra một cô vợ thế này?

Lắc đầu, vẻ mặt nghi hoặc cùng khó hiểu, kỳ thật không chỉ là mọi người, mà ngay cả Phục Pinh cũng đám đông đứng bên cạnh đều không rõ đây là cái tình huống gì?

Huyền Ngọc thành thân hồi nào? Sao bọn họ không biết. Lúc này, khi tất cả mọi người vì lời nói này mà cảm thấy hoài nghi, mắt to sáng ngời của Tổng Ngâm Tuyết lóe lên tinh quang, Tiếp đó quay đầu, nắm đúng thời cơ trở mặt, đau xót che mặt mà khóc.

“Ô ô, các người đều hiểu lầm phu quân ta rồi, hắn căn bản không phải người như vậy, căn bản không phải.”

Khóc đến thương tâm gần chết, khóc cực kỳ bi ai khó nhịn, lúc này mọi người vẻ mặt ngượng nghịu nhìn nữ tử đau thương “quá độ” mà khóc trước mắt, bàn tay che mặt nhẹ nhàng rung động, bộ dáng mềm mại yếu ớt làm người ta thấy liền thương tiếc.

“Tiểu nữ hỏi các vị, vì sao các vị phải trút giận lên người hắn như vậy?” Thả tay xuống, hai bên khóe mắt Tổng Ngâm Tuyết sớm đã lấy nước bôi lên, vừa giương mắt chỉ ngón tay về hướng Thượng Quan Huyền Ngọc.

“Hắn? Hừ! Hắn bội bạc nhục nhã Hoa quốc, lại biện giải vì Nhữ Dương quận chúa phóng dăng thành tánh! Loại người này, chẳng lẽ chúng ta không nên trút giận lên hắn sao?”

Mọi người mở miệng kêu gào, lửa giận bùng bùng cứ như muốn đem Thượng Quan Huyền Ngọc thiêu thành tro. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết thu hồi biểu lộ cay đắng, vẻ mặt nhàn nhạt tiến lên một bước mở miệng nói với bọn họ: “ Những lời các vị nói tiểu nữ đều biết, bởi vì từ ngày từ đầu, tiểu nữ đã tránh ở trong đám người, một mực yên lặng nhìn thấy hết thấy.”

Lời nói, có tiết tấu dừng một chút, lúc này Tống Ngâm Tuyết sau khi nhìn lướt qua mọi người thì chớp chớp đôi mắt, chậm rãi mở miệng nói: “Các vị nói Thượng Quan Huyền Ngọc bội bạc nhục nhã Hoa quốc? Nói hắn lấy có giải vây cho Nhữ Dương quận chúa? Chính là các vị dụng tâm ngầm lại xem, thật sự là như thế sao?”

“Đáp án rất rõ ràng —— đương nhiên không phải! Các vị oán hắn, oán hắn không tuân lệnh Hoa vương mà không đồng ý lấy Hướng Cẩm công chúa! Đúng vậy a, công chúa tốt như vậy, công chúa hoàn mỹ như vậy, vì cái gì hắn lại không chịu lấy? Ha ha! Chẳng lẽ thông minh như các vị, cũng chỉ có thể nghĩ đến lý do nông cạn là bởi vì hắn cấu kết với Nhữ Dương quận chúa, nên kháng hôn như vậy sao?”

Lời Tống Ngâm Tuyết nói rất lợi hại, một mặt tán dương mọi người thông minh, khiến cho bọn hắn gián tiếp tiêu tan cơn tức giận, còn một mặt hạ thấp Hoa vương, mắng hắn ngu xuẩn mê muội!

“Mọi người ngầm lại xem, không nói đến Thượng Quan Huyền Ngọc không hề cấu kết với Nhữ Dương quận chúa, cho dù thật sự có, nhưng Nhữ Dương quận chúa đã chết rồi, tại sao hắn lại vì một người chết mà đưa mình vào hiểm địa? Hắn cũng không phải đồ ngốc!”

“Còn nữa, mọi người nhất định rất ngạc nhiên với thân phận của tiểu nữ, hoài nghi vì sao tiểu nữ lại nói Thượng Quan Huyền Ngọc là phu quân của mình? Kỳ thật chuyện rất đơn giản!”

Nói đến đây thì Tống Ngâm Tuyết cố ý ngừng lại nhìn nhìn mọi người, sau đó thềm cười lạnh, vẻ mặt giả bộ thẹn thùng, bắt đầu bịa chuyện đầy trời: “Tiểu nữ sống ở vùng ngoại ô Hoa quốc, bởi vì nhiều năm đồn củi hái thuốc dưới chân núi, cho nên màu da đặc biệt đen, có tên là ‘ Hắc Lý Tiểu ’. Tiểu nữ quen biết Huyền Ngọc công tử trong núi, hai người vừa thấy đã yêu, muốn bên nhau cả đời. Vốn là tháng này hắn muốn đến nhà của tiểu nữ cầu hôn, chính là nửa đường lại bị Thánh Thượng tứ hôn khiến chúng tôi phải chia lìa.”

“Hướng Cẩm công chúa là thân phận bực nào? Không phải là người mà Tiểu Hắc nữ đề tiện có thể so sánh? Cho nên tiểu nữ thương tâm, một mình lặng lẽ bỏ đi.”

Thế nhân luôn đồng tình kẻ yếu! Lúc này, Tống Ngâm Tuyết giả bộ yếu ớt, mọi người bắt đầu sinh ra lòng trắc ẩn với nữ tử này.

Nhìn thấy mọi người cảm động, Tống Ngâm Tuyết không ngừng cố gắng, biểu hiện ra vẻ mặt đau thương, đôi mắt rưng rưng: “Tiểu nữ cùng Huyền Ngọc công tử muốn bên nhau cả đời, thề dù biển cạn đá mòn cũng vĩnh viễn không xa rời nhau! Chính là tiểu nữ tự thẹn mình thua kém Hướng Cẩm công chúa, cũng không muốn hắn bất chấp nguy hiểm kháng chỉ, cho nên chỉ có thể một mình nhịn đau rời đi.”

“Hôm nay vốn là ngày đại hôn của hắn, ngày lành tháng tốt, phong cảnh rất tốt! Vì muốn gặp lại hắn một lần cuối, tiểu nữ mới lặng lẽ tránh trong đám người, yên lặng nhìn hắn.”

137. Q.2 - Chương 41: Phong Hồi Lộ Chuyển (Hai)

“Bởi vì nguyên nhân là.” Tống Ngâm Tuyết cố ý dừng lại một chút, để cho tất cả mọi người ở đây có một khoảng thời gian bình tĩnh lại, để nghe rõ ràng câu nàng muốn nói kế tiếp.

Nàng biết lúc này kỳ thật trong đáy lòng mọi người, sớm đã không khống chế được lập trường, chậm rãi nghiêng về phía Thượng Quan Huyền Ngọc, cho nên chỉ cần nàng nắm chắc thêm một chút, kết quả.

Chuyển động tròn mắt, chậm rãi giương lên nụ cười tự tin, Tống Ngâm Tuyết trước mắt, mặc dù làn da ngăm đen xấu xí, nhưng loại khí chất tiêu sái phát ra từ trong linh hồn, càng tăng thêm phong thái vô hạn của nàng.

“Các vị nói Huyền Ngọc công tử giúp đỡ Nhữ Dương quận chúa? Kỳ thật không đúng a. Ta nghĩ vừa rồi các vị ở đây cũng đã nghe rất rành mạch, rõ ràng Huyền Ngọc công tử hẳn nói là ‘tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, nếu như Hoa vương chưa bao giờ gặp Nhữ Dương quận chúa, thì không nên tùy ý phê phán nàng.’”

“Ta xin hỏi mọi người, mấy lời này của Huyền Ngọc công tử, rốt cuộc có câu nào thiên vị Nhữ Dương quận chúa? Có câu nào giải vây cho nàng ta không?”

“Hắn cũng không có nói Tống Nhữ Dương tốt đến cỡ nào, cũng không có nói nàng ta không đáng ghét giống như bên ngoài đồn đại! Hẳn chẳng qua là đứng ở Lập trường của Đại nghĩa, hướng Hoa vương, hướng chúng ta truyền lại một cái đạo lý: Trăm nghe không bằng một thấy! Chuyện mình không tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe người khác nói, cần gì phải trắng trợn nghênh ngang phát biểu?”

“Nghe nhầm đồn bậy, vốn cũng không phải là cái phẩm chất tốt lành gì, chỉ là trò giải trí tiêu khiển dốt thời giờ của mấy kẻ nhàm chán nơi phố phường, người bình thường nói bậy thì thôi, nhưng Hoa vương thân phận tôn quý, địa vị cực cao, làm sao có thể khinh suất mà nói mấy lời đồn nhảm vô trách nhiệm như mấy kẻ đầu đường xó chợ được?”

“Hoa vương chính là người đứng đầu một nước, ngôn hành cử chỉ đều đại biểu cho tôn nghiêm của quốc gia! Huyền Ngọc công tử vốn là hảo tâm nhắc nhở Hoa vương, để cho hắn không mất hết thể diện trước nhân dân, trước người trong thiên hạ, tổn hại đến thân phận, đây hoàn toàn là suy nghĩ vì thể diện quốc gia, chính là vì cái gì mọi người lại ỷ khuất oan uổng hắn như vậy?”

Lời nói ngoại trừ những câu bất bình vì Huyền Ngọc thì đồng thời cũng công kích Hoa vương ngôn hành thất thố. Nghe vậy, Hoa vương liềm mạng nhịn cơn tức giận trong lòng xuống, vẻ mặt tái nhợt trừng mắt.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không sợ hãi chút nào, sau khi quăng lại cho hắn một cái liếc mắt gây hấn, thì cười cười mở miệng nói: “Huyền Ngọc công tử là thánh nhân cao quý nhất của Đại nghĩa, trong lòng của hắn chỉ có đạo huấn cùng giáo lý! Có câu ‘Người chết rồi thì thôi!’ Hôm nay Nhữ Dương quận chúa đã không còn trên nhân thế rồi, giờ phút này chúng ta cần gì phải trách móc nàng nề nhiều như vậy nữa? Không bằng để ọi chuyện đều hóa thành mây khói tiêu tán theo gió đi.”

Có chút buồn bực khi nói về chuyện mình chết, cuối cùng Tống Ngâm Tuyết còn nhân cơ hội hướng mọi người chỉ ra trí tuệ siêu quần, phẩm đức cao thượng của Thượng Quan Huyền Ngọc không khỏi khiến mọi người đều bị thuyết phục hoàn toàn.

“Thánh công tử thật không hổ là thượng nhân! Có trí tuệ như thế, ôm ấp tình cảm sâu nặng như thế!”

“Đúng vậy a, so với sự vĩ đại của thánh công tử, chúng ta thật quá nhỏ bé!”

“Đúng a! Ta còn tưởng rằng ta đi chuyến này là ra về tay không rồi? Ai có thể tưởng tượng được ta lại được gặp một màn chính nghĩa trùng trùng như vậy! Thánh công tử thật sự là thánh nhân trăm năm khó gặp, vừa rồi hiểu lầm hỗn loạn như vậy, hẳn lại vẫn có thể ngạo nghễ đứng thẳng, không nhúc nhích đối mặt với mọi người!”

“Tmd ta nhưng thật sự là hỗn đản! Vừa rồi ta còn đánh thánh công tử một quyền! Ta đáng chết! Ta thật là đáng chết!”

“Ai, xem ra chúng ta đều trách oan người tốt! Như vậy đi, ngày mai những kẻ phạm tội chúng ta, cùng nhau đến biệt viện của công tử chịu đòn nhận tội mà sám hối đi!”

“Ừ, hay đấy! Quyết định như vậy đi! Nhất định phải đi sám hối!”

“Được được!”

Mọi người người một lời ta một lời thảo luận sôi nổi, hoàn toàn nghiêng về phía Thượng Quan Huyền Ngọc.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười lắng nghe, mở miệng cổ động: “Huyền Ngọc công tử đạo đức cực tốt, phi thường đạo nghĩa, hành xử luôn tình thâm nghĩa trọng, thậm chí không tiếc bỏ qua thanh danh của

mình, loại phẩm chất này, loại tình cảm sâu đậm này, quả thực chính là thế gian hiếm có, mẫu mực có một không hai của đại nghĩa!”

Ca ngợi đến ngàn hoa bay loạn, nịnh hót đến phân ngựa cũng muốn nở hoa, Tống Ngâm Tuyết lại một lần nữa gia cố hình tượng tuyệt vời của Huyền Ngọc trong suy nghĩ của mọi người, để nhận thức này triệt để ăn sâu bén rễ trong lòng bọn họ!

Giai nhân tuyệt đại, tao nhã vô hạn, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi mà nói, mặc dù bề ngoài cũng không hơn người, nhưng mà từng câu từng chữ lại đi sâu vào lòng người.

Bị nàng hấp dẫn, bị nàng thuyết phục, trên từ Đường mọi người đều nhìn chăm chăm vào nàng, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Mà Phục Linh cùng đám tông trưởng đại nghĩa, cũng dùng ánh mắt giống nhau nhìn nàng, trong nội tâm vì sự thông minh của nàng mà cảm thán, cũng vì tài nói năng khéo léo như rót mật của nàng mà chấn động.

Nữ tử như thế, nếu là nam tử, đúng là người tài mà đại nghĩa bọn hắn tìm kiếm a, chỉ tiếc, chỉ tiếc.
. Lắc đầu, đám tông trưởng vì bỏ lỡ một nhân tài mà tiếc hận, mà lúc này Phục Linh bên cạnh, hắn vừa cảm kích nữ tử, đồng thời cũng không khỏi quàng ánh mắt nghi hoặc về hướng nàng.

Rốt cuộc nữ tử này là ai chứ?

Hắn dám xác định công tử chưa từng từng có cái ước định gì với nàng ta, bởi vì trong lòng công tử, ngoại trừ Tống Ngâm Tuyết ra, thì không chấp nhận nổi người thứ hai! Cho nên căn bản là không có khả năng xảy ra chuyện hôn duyên ước định, Hoa vương chia rẽ như nàng ta nói. Chính là, nếu không phải như vậy, rốt cuộc chân tướng là cái gì? Một nữ tử không thân cũng chẳng quen, vì cái gì mà nàng ta chịu hi sinh danh tiết của mình để bảo vệ công tử? Không rõ, thật sự không rõ.

Phục Linh khó hiểu, giương mắt nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút manh mối, chính là ngoại trừ vẻ mặt lạnh nhạt ra, hắn cũng không có biểu lộ gì khác.

Kỳ thật mặc dù nói về mặt Thượng Quan Huyền Ngọc lạnh nhạt làm cho người ta nhìn không ra tâm tình, chính là trong đáy lòng hắn, lại dồn dập sóng lớn.

Có trời biết khi hắn nghe được Tống Ngâm Tuyết trước mặt mọi người nói hắn là phu quân của nàng thì trong lòng của hắn kích động bao nhiêu? Hắn thật muốn một bả tiến lên gắt gao ôm nàng, từ nay về sau không bao giờ buông ra nữa! Chính là hắn cứ chần chừ, cố gắng nhẫn nhịn không làm như vậy. Hắn không thể lại xúc động mà làm lộ thân phận của Ngâm Tuyết, không thể lại đưa nàng vào tình thế nguy hiểm.

Không dám nắm tay lại, sợ tâm tình khẩn trương của mình bị người ta nhìn ra, Thượng Quan Huyền ngọc liêu mạng cố nén, giữ bộ dạng lạnh nhạt thanh nhã.

Lúc này, tựa hồ là nghĩ tới điều gì, Tống Ngâm Tuyết chuyển mắt, sau đó tiến lên chậm rãi đi về phía Thượng Quan Huyền Ngọc, vẻ mặt thương tiếc đau lòng giơ tay lên, trong miệng nói những lời mà chính nàng cũng cảm thấy muốn nổi da gà toàn thân: “Ngọc lang, chàng nhất định là rất đau a.”

Ngọc lang?

Nghe xong lời này, Thượng Quan Huyền Ngọc cố nín cười, so với “Tiểu Ngọc Ngọc”, hắn tất nhiên là vạn phần hưởng thụ cái cách gọi “Ngọc lang” này, nhìn bàn tay thon dài của nàng ôn nhu không ngừng vuốt ve qua lại trên bên mặt bị thương của mình, ánh mắt trong suốt hàm quang, chớp động không thôi.

Trái tim trong tích tắc trở nên mềm nhũn! Nhìn Tống Ngâm Tuyết như thế, trong lòng Thượng Quan Huyền Ngọc tràn đầy sùng nịch, yêu say đắm, si mê, say lòng. Người yêu của hắn a, luôn khiến hắn không dứt bỏ được, luôn làm cho hắn quyến luyến không thôi! Nàng nghịch ngợm, nàng gian trá, nàng phúc hắc, nàng phóng túng. tất cả đều khiến hắn rung động thật sâu, làm cho trái tim hắn không khỏi nhảy lên từng hồi!

“Ái da –” trong lúc đó, một cơn đau từ trên mặt truyền đến, khi hắn liếc nhìn nàng thì trong đôi mắt tràn ngập vui sướng kia, lúc này đang từ từ chảy ra một giọt lệ.

Trái tim vào một khắc kia đã nổ tung, toàn thân như bị điện giật không cách nào nhúc nhích!

Hắn biết, nàng đang diễn trò, hơn nữa hành động vô cùng inh, thực sự đã đến mức người bình thường không cách nào tưởng tượng nổi.

Rõ ràng trong đôi mắt kia tràn đầy vui vẻ, trêu tức mà đùa cợt cố ý khiến mình bị đau nhức mà kêu lên tiếng, chính là nàng lại có thể chuẩn xác nắm chặt thời cơ, khi chính mình kêu lên thì đồng thời cũng chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt, khiến toàn bộ mọi người ở đó đều rung động!

Trong mắt mọi người, giọt nước mắt kia là biểu tượng của tình yêu sâu đậm, vì thấy người yêu chịu đau mà kim lòng không được thâm tình tuôn ra, đó là biểu hiện của tình yêu say đắm tinh khiết nhất trong đất trời, khiến cho bọn họ hoàn toàn bị thuyết phục.

Thân thể Thượng Quan Huyền Ngọc cứng còng, vẫn không nhúc nhích, hẳn biết rõ hàm nghĩa của giọt nước mắt này, nó chảy ra không phải vì hắn, chỉ là diễn trò. Nhưng mà hắn vẫn không áp chế nổi sự rung động trong lòng, nhịn không được muốn ôm chặt lấy nàng!

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng rơi lệ, lần đầu tiên nàng rơi lệ vì hắn! Tuy nhiên tình cảm trên mặt không phải là thật, nhưng bất luận nói như thế nào, hắn vẫn là người đầu tiên.

“Ngâm.” Vừa mới trầm giọng nói ra một chữ, cuối cùng lại nuốt xuống, lúc này, khi tất cả mọi người còn rưng rưng cảm động thì Ngâm Tuyết cười thầm trong lòng, mở miệng đúng lúc: “Ngọc lang, thiếp sai rồi, thiếp không nên ích kỷ rời đi một mình, để chàng cô độc đối mặt với khốn cảnh. Thiếp nghe nói mấy ngày trước chàng ở trên đường cái nhìn thấy một nam tử rất giống thiếp, trong lúc hoảng hốt đã coi hắn thành thiếp, còn luôn miệng kêu tên của thiếp “Di Huyền”, do đó mà bị người ta hiểu lầm thành đồng tính.”

Trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết, mỗi chữ mỗi câu đều vô cùng khéo léo hướng mọi người giải thích tình cảnh nàng gặp Thượng Quan Huyền Ngọc ngày đó.

Sau khi nghe vậy, mọi người bưng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu hiểu ý nói: đúng, lúc ấy trong lúc rối loạn, hình như thánh công tử thật sự đã gọi hai chữ này —— Di Huyền? Di Huyền! Tên rất hay! Tên rất hay!

Một câu nói cứ như là phát ra từ tim gan, một mũi tên trúng hai con nhạn đã làm sáng tỏ nghi án đồng tính của Thượng Quan Huyền Ngọc, lại biến tướng mê hoặc mọi người, đưa hai chữ “Ngâm Tuyết” bọn họ vốn đã nghe không quá rõ ràng, chính thức sửa chữa thành “Di Huyền”!

Mọi nghi vấn cơ bản đã được giải quyết, thế cục cũng đã hoàn toàn nghiêng về phía Thượng Quan Huyền Ngọc, Tống Ngâm Tuyết lúc này, thâm cười lạnh liếc nhìn Hoa vương, lập tức nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc, nhưng kì thực là hướng về phía mọi người mở miệng nói: “Ngọc lang, ta thực vui mừng chàng không giông tên Trần Thế Mỹ mà bà nội thiếp từng kể.”

Trần Thế Mỹ* này là ai a? Tại sao bọn họ chưa từng nghe qua? Mọi người khó hiểu, ngẩng đầu muốn biết tới cùng. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, mở miệng giảng giải cho bọn họ.

(*Phò mã Trần Thế Mỹ, đỗ tân khoa trạng nguyên rồi kết hôn công chúa, cho người ngầm giết chết vợ con ở nhà. Sau bị Bao Công xử tội chết.

Tóm lược vụ án:

Tân khoa trạng nguyên Trần Thế Mỹ tài học xuất chúng, được thái hậu thưởng thức và chiêu làm phò mã, cả nước cùng ăn vui. Thôn phụ Tần Hương Liên mang theo 2 đứa con là Xuân Ca và Đông Muội vượt ngàn dặm đến kinh thành tìm chồng, thì ra đó chính là vợ và con của Trần Thế Mỹ.

Vốn là phò mã nên Trần Thế Mỹ đã không nhận vợ con và sai người đuổi họ đi.

Dưới sự giúp đỡ của Triển Chiêu, cô tới được công đường nhờ Bao đại nhân phán xét minh oan cho cô. Bao Chứng biết rằng phò mã bỏ vợ con cưới công chúa là phạm tội khi quân, lại nghĩ đến Tần Hương Liên và hai đứa con không nơi nương tựa. Ông có ý khuyên Trần Thế Mỹ quay đầu. Không ngờ Trần Thế Mỹ lại pháí Hàn Kỳ giết hại ba mẹ con. May được Triển Chiêu tới cứu kịp thời. Hàn Kỳ cũng ăn năn những việc mình đã làm, mang đao đồng vốn là vật trong phủ Phò Mã làm vật chứng để tố cáo tội ác của Trần Thế Mỹ.

Bao Chửng rất tức giận bày kế để Trần Thế Mỹ tới công đường Khai Phong hỏi tội. Trần Thế Mỹ ỷ vào sự che chở của vợ và thái hậu sau lưng nên không coi ai ra gì. Đứng vào lúc phán xét Trần Thế Mỹ, Thái hậu và công chúa tới đòi người. Bao Chửng không biết làm thế nào thì Tân Hương Liên kêu oan và than thế gian này không có thanh thiên, nét mặt của Bao Chửng thay đổi hẳn. Ông cởi bỏ nón quan trên đầu và xử chém Trần Thế Mỹ dưới hồ đầu đao.)

Từ câu “Hiếu kỳ hại chết mèo”, có thể thấy được dưới sự điều khiển của lòng hiếu kỳ, động vật nào cũng phát sinh hứng thú, hướng chi con người? Hoa vương âm thầm hung ác nhìn nữ tử say sưa mà nói trước mắt, hai đấm phần nộ không ngừng nắm chặt.

Hắn không nghĩ đến hấn vất vả lắm mới kích động được tâm tình của dân chúng, lại bị một nữ tử nói ba xạo mấy câu liền sóng êm gió lặng, lại còn khiến mọi người trên dưới một lòng hướng về Thượng Quan Huyền Ngọc, khiến cho kế hoạch trả thù của hắn tan thành mây khói!

Hắn không cam lòng! Hắn không cho phép! Hắn là người đứng đầu một quốc gia, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, làm sao có thể dễ dàng để chuyện như vậy phát sinh? Sao có thể tiếp nhận cơn tức này? Tuyệt đối không thể!

Híp mắt, giương mắt nhìn chung quanh, thấy nữ tử đang sinh động như thật diễn giải với mọi người, “Chỉ thấy Bao đại nhân giận dữ hô một tiếng, ‘ Có ai không, hồ đầu trăm chờ lệnh! Thay ta đem tên Phò mã gia Trần Thế Mỹ tham vinh hoa phú quý, vứt vợ bỏ con này đẩy tới dưới đao, tử hình ngay tại chỗ!’” Lúc này, trên mặt Hoa vương âm thầm bất định, biến hóa đan xen!

Tống Ngâm Tuyết kể chính là chuyện xưa Bao Chửng chém Trần Thế Mỹ , dùng Trần Thế Mỹ tham vinh hoa phú quý muốn làm Phò mã gia mà vứt vợ bỏ con để làm nổi bật sự của ngay thẳng Thượng Quan Huyền Ngọc, không khỏi khiến ọi người nhất trí khen ngợi.

Hoa vương vắt óc suy nghĩ, xem lại mọi chuyện từ đầu chí cuối, ngay lúc đó tinh quang lóe lên trong mắt, lập tức giương bàn tay lên mở miệng nói với mọi người: “Di Huyền cô nương, nếu như sự thật đúng như lời cô nói, thì quả thực là trăm là không đúng! Trăm sẽ lập tức hủy bỏ hôn lễ giữa Huyền Ngọc công tử cùng Hướng Cẩm, và nhận lỗi với các người. Nhưng mà, mọi chuyện phải có một điều kiện tiên quyết đó là —— làm sao trăm biết được những lời cô nói là sự thật? Không có nửa điểm lừa gạt cùng trêu đùa?”

Hoa vương phun ra một câu lạnh như băng, làm cho thần trí tất cả mọi người đều quay lại, lập tức trong lòng nghi hoặc quả thực là có tồn tại một chỗ nhầm lẫn như vậy.

Hoa vương nói đúng! Dù sao từ đầu tới đuôi cả sự kiện này đều do một mình nàng nói, ai có thể chứng minh nó là sự thật?

“Đúng rồi ‘ hắc lý tiểu ’ cô nương, những lời cô nói, có ai có thể chứng minh hay không?” Tuy cảm thấy hoài nghi, nhưng lúc này mọi người coi như cũng khách khí, không xúc động cùng kiêu ngạo như lúc này nữa, chỉ một lòng muốn biết chân tướng.

Những lời này, đều là nàng tạm thời thêu dệt nói nhăng nói cuội, đào đâu ra cái gì có thể chứng minh ? Lúc này, khi bọn Huyền Ngọc, Phục Linh trở mắt, Hoa vương cảm thấy đắc ý, trong đầu Tống Ngâm Tuyết nhanh chóng suy nghĩ, tự hỏi phải làm sao để chống đỡ.

“Ta có thể chứng minh!”

Một giọng nữ thanh lệ truyền đến, không có bất kỳ sự chần chờ cùng do dự nào, lúc này, khi lực chú ý của tất cả mọi người(kể cả Tống Ngâm Tuyết) đều bị hấp dẫn thì Hướng Cẩm công chúa đột nhiên mở miệng, tiếp đó đưa tay nhắc khăn voan lên, vẻ mặt bình tĩnh đi đến bên cạnh Hoa vương nói: “Phụ hoàng, Hướng Cẩm có thể chứng minh. “

Nàng? Hướng Cẩm công chúa! Đây là cái tình huống gì? Chẳng lẽ bọn họ chớ cắn nhau sao? Chớp chớp mắt to, Tống Ngâm Tuyết khó hiểu, thâm nghĩ kĩ cô công chúa này làm sao vậy nhỉ? Không phải nàng ta cố ý muốn gả cho Thượng Quan Huyền Ngọc đấy sao? Tại sao bây giờ lại mở miệng giúp bọn hắn?

Bình tĩnh mà nhìn, bất động thanh sắc, Tống Ngâm Tuyết mang theo thần sắc dò xét nhìn Hướng Cẩm công chúa Hoa Ôn Như, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu.

Kỳ thật không chỉ là Tống Ngâm Tuyết, mà ngay cả Hoa vương cũng cảm thấy kinh ngạc, giờ phút này hẳn có chút không tin vào lỗ tai của mình nghi hoặc mở miệng nói: “Như nhi, con nói cái gì? Con có thể chứng minh?”

“Dạ, phụ hoàng, nhi thần có thể chứng minh!” Cười nhạt nhẹ gật đầu, Hướng Cầm công chúa tiến lên, đảo mắt qua Thượng Quan Huyền Ngọc, sau khi liếc nhìn hẳn thật sâu, lại quay mặt về phía mọi người.

“Xin mọi người đừng hoài nghi, Hướng Cầm có thể chứng minh những câu vị cô nương này nói là thật. Hướng Cầm thích thánh công tử, một lòng muốn cùng hắn kết làm phu thê, chính là trong lòng thánh công tử không có Hướng Cầm, chỉ có bóng hình xinh đẹp của vị cô nương trước mắt này.”

“Vốn là phụ hoàng tứ hôn, Hướng Cầm rất cao hứng! Bởi vì chỉ cần là nữ tử, thì ai cũng muốn gả cho lang quân như ý của mình. Chính là ai ngờ hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình, cuối cùng Hướng Cầm cũng không thể tiến vào trong nội tâm của thánh công tử, để hai người tình hòa ý hợp.”

” Hướng Cầm là người trong cuộc, cũng là người nhận thức tư vị thật sự rõ ràng nhất. Tuy vừa rồi đầu Hướng Cầm đội khăn hỉ, nhưng từ từng câu từng chữ mà vị cô nương này nói, Hướng Cầm có thể hiểu được tình cảm sâu đậm giữa bọn họ.”

“Thánh công tử ôm một tấm chân tình với vị cô nương này, mà vị cô nương này cũng thế. Tình cảm giữa bọn họ, không có chỗ cho Hướng Cầm chen chân vào, cho nên Hướng Cầm lựa chọn buông tay”

Hướng Cầm công chúa chậm rãi nói, trong đôi mắt nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc, có sự quyến luyến cùng ái mộ sâu sắc.

Nàng cười cay đắng, cuối cùng nhấc chân thong thả tiến lên, một tay cầm tay Tống Ngâm Tuyết, chậm rãi để vào trong tay Thượng Quan Huyền Ngọc, sau đó cảm thấy vô cùng ảm đạm, nhưng mà vẻ mặt vẫn tươi cười chúc phúc mở miệng nói: “Huyền Ngọc công tử, thật xin lỗi vì tình yêu của Hướng Cầm mang đến rắc rối cho công tử, Hướng Cầm xin tạ tội với công tử. Di Huyền cô nương là một cô nương tốt, nàng đáng để công tử say mê như thế! Cho nên hôm nay, Hướng Cầm đem nàng giao đến trong tay công tử, hi vọng từ nay về sau công tử có thể trân trọng nàng ấy, thương tiếc nàng ấy, vĩnh viễn yêu thương nàng cả đời. . . .”

“Công chúa. . . .” Vẻ mặt chấn động, trong mắt đầy phức tạp, tay Thượng Quan Huyền Ngọc nắm chặt bàn tay thon dài của Tống Ngâm Tuyết, mắt nhìn Hoa Ôn Như, trong miệng không khỏi nói nhỏ.

“Như nhi, con ——” đúng lúc này, Hoa vương bên cạnh vừa thấy nữ nhi bảo bối của mình như thế, trong nội tâm vừa tức lại đau, không khỏi lên tiếng.

Thấy vậy, Hướng Cầm công chúa Hoa Ôn Như quay đầu lại, vẻ mặt điềm tĩnh cười nói: “Phụ hoàng, có câu ‘ Trữ sách mười ngọn miếu, không phá một mối nhân duyên ’, Như nhi nhìn ra bọn họ là thật tình yêu nhau, cho nên xin phụ hoàng chấp thuận để con thành toàn bọn họ. Hơn nữa, thánh công tử cũng đã kiên trì mức này rồi, đặt mình vào hoàn cảnh của người ta, chúng ta cũng nên buông tay. . . .”

Giương mắt nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Huyền Ngọc, tình ý vô hạn, Hoa Ôn Như dùng sức nắm thật chặt, làm cho hai tay của Tống Ngâm Tuyết cùng Huyền Ngọc không khỏi càng quấn lấy nhau chặt hơn.

Nàng biết, kỳ thật nàng một mực biết rõ, cô nương trước mắt này, cũng không yêu Huyền Ngọc công tử như chính cô ta nói. Trong tích tắc nàng xốc khăn voan lên, nàng thấy rõ ràng trong mắt cô nương kia, cũng không có tình cảm cháy bỏng như bình thường mình trông thấy người yêu....

Đều là nữ tử nên hiểu nhau rõ nhất! Tuy cô nương kia che dấu vô cùng tốt, tất cả mọi người bị nàng lừa, chính là nàng lại không.

Biết cô nương kia nói dối, lại còn thành ý đi chúc phúc, đây là sự bất đắc dĩ của nàng, cũng là nỗi buồn của nàng. Nàng không trách cô nương kia, ngược lại cảm kích nàng ta thật sâu, bởi vì từ trong mắt Thượng Quan Huyền Ngọc, nàng có thể thấy được hẳn mê luyến cô ấy vô cùng sâu sắc.

Hắn thích nàng ta, hơn nữa còn rất thích rất thích! Điểm này, làm cho nàng rất là đổ kỵ, còn rất tổn thương! Chính là, bất luận như thế nào, nàng sẽ không đả kích, cũng không trả thù, nàng chỉ biết cố

gắng hết sức trợ giúp hần, thành toàn hần.

Nàng yêu mến Huyền Ngọc công tử, muốn cùng hần ở chung một chỗ. Chính là, nàng lại không muốn bởi vì tình yêu ích kỷ của chính mình mà hủy diệt hết thảy của hần, danh dự của hần, địa vị của hần.

Nàng, Hoa quốc Hường Cầm công chúa, cũng không bao giờ cố ý miến cưỡng người khác! Hần đã không thích nàng, kháng cự nàng như vậy? Nàng liền thu hồi tất cả tình yêu, tất cả tâm tư nàng dành cho hần.

Nếu hần không quan tâm đến nàng thì thôi! Tuy quyết định như vậy rất đau, tuy quá trình rất gian khổ, nhưng nàng không hối hận!

Ngay từ đầu, nàng cũng biết trong lòng của hần có khắc ghi một bóng hình, cho nên nàng thuận theo quyết định của Hoa vương, ảo tưởng một ngày kia có thể dùng chân tình của mình cảm động hần. Chính là hần không tiếp nhận nàng, tình nguyện mất đi tất cả cũng muốn thoát khỏi nàng.

Yêu là thành toàn, yêu là kính dâng. Nàng không hy vọng bởi vì ham muốn cá nhân của mình nàng, mà cuối cùng làm hại hần thân bại danh liệt, mất sạch thanh danh.

Nàng hiểu được dụng ý của phụ hoàng là muốn kéo hần xuống ngựa, chính là nàng không muốn, nàng không muốn chứng kiến chuyện như vậy phát sinh, bởi vì nàng có tôn nghiêm, nàng có kiêu ngạo!

Thượng Quan Huyền Ngọc nhìn Hoa Ôn Như trước mắt, trong nội tâm có một loại cảm giác nói không nên lời. Vì cái gì nàng ta lại làm như vậy? Hần có chút không rõ

Đó là một nữ nhân thông minh! Tống Ngâm Tuyết nhìn thấy hết thảy, âm thầm tán thưởng, thần thái trong mắt cũng thay đổi.

Bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều hiểu ý, đúng lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết nhìn Hoa Ôn Như, mà Hoa Ôn Như cũng nhìn Tống Ngâm Tuyết, Hoa vương bên cạnh lên tiếng, “Như nhi, Thượng Quan Huyền Ngọc nhục nhã con như vậy, làm sao con có thể ——”

“Phụ hoàng.”

Một ngụm cất ngang lời Hoa vương, Hường Cầm công chúa nhìn phụ thân của mình mở miệng nói:

“Phụ hoàng, thánh công tử đã có người trong lòng rồi, Như nhi cũng không muốn dây dưa nữa. Trước đây là do không biết, hôm nay đã biết, chúng ta cũng không nên làm cho người khác khó chịu. Dù sao Như nhi cũng có tôn nghiêm cùng sự kiêu ngạo của mình, không muốn để cho người ta coi thường. Cho nên phụ hoàng, phụ hoàng đáp ứng Như nhi nha, để cho bọn họ thành thân.”

Một câu hợp tình hợp lý, mà đồng thời lại đem phẩm chất, thân phận của mình đẩy lên một tầng, khiến ọi người ở đây không khỏi nhất trí cảm thán.

“Quả nhiên là Hường Cầm công chúa tài đức vẹn toàn của nước ta a, hào sảng như vậy, phân rõ lí lẽ như vậy!”

“Đúng đúng! Tuy rằng trước kia là vì công chúa mới chia rẽ nhân duyên của thánh công tử, nhưng chuyện này cũng là do Hường Cầm công chúa không biết rõ tình hình a! Có câu ‘ người không biết không có tội ’! Hường Cầm công chúa của chúng ta có thể kịp thời nhận ra sai lầm, hơn nữa còn chịu thành tâm sửa sai, chỉ bằng phần nhân tình này thôi, nữ tử trong thiên hạ có mấy người có thể so sánh với nàng!”

“Đúng, có lý! Người nhìn Hường Cầm công chúa xem, hôm nay thánh công tử hồi hôn, trong lòng nàng khẳng định không dễ chịu, chính từ đầu đến cuối trên mặt nàng vẫn mỉm cười, thật đúng là thành tâm chúc phúc cho thánh công tử!”

“Không sai! Hường Cầm công chúa đúng là mẫu mực cho nữ tử trong thiên hạ, ôn nhu, đoan trang, hào phóng, hợp lẽ.

Vì thành toàn thánh công tử, thậm chí không tiếc để mình chịu thiệt thòi đi cầu xin Hoa vương.”

“Đúng vậy a, thật sự đúng một nữ tử tốt hiếm có a!”

“Ừ, nói không sai!”

Mọi người đều tán dương, cảm thán, thấy như thế, thần sắc Hoa vương vốn không vui, bất giác cũng chậm rãi chuyển biến.

Ai, nữ nhi này của hần a, thật đúng là làm cho hần vừa yêu vừa hận!

Myu:Vậy là ko ai đoán đúng nha, ta không được trao phần thưởng rồi. Oa huhuhu.

Hần hận chính là nàng thật ngốc nghếch, rõ ràng cứ như vậy mà buông tha Thượng Quan Huyền Ngọc, còn dốc hết sức muốn thành toàn hần? Nhưng là hần lại yêu ở chỗ, nữ nhi của hần thật quá thông minh, thấy không có khả năng tranh giành tình yêu, liền đơn giản buông tay lui bước, lưu lại một cái mỹ danh truyền lại cho đời sau.

138. Q.2 - Chương 42: Cầu Hôn

Nghe Hướng Cầm công chúa nói xong, Hoa vương gật nhẹ đầu, cuối cùng nhịn cơn tức trong lòng xuống, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, bất đắc dĩ đáp ứng.

Thấy vậy, Hướng Cầm công chúa khom người, sau khi nói một câu”Tạ phụ hoàng chấp thuận“, đảo mắt nhìn về phía Thượng Quan Huyền Ngọc.

Cực lực khắc chế tình ý trong lòng, mỉm cười ngọt ngào làm lẽ với hần cùng Tống Ngâm Tuyết, nói: “Hai vị, hôm nay phong ba đã qua đi, cầu vòng sơ hiện, Hướng Cầm không có gì khác, chỉ biết cầu chúc hai người sau này hạnh phúc đến đâu bạc răng long, nâng khay ngang mày*!”

(*Ngâng khay ngang mày : ý chỉ vợ chồng tôn trọng nhau do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Nhẹ nhàng mềm mại nói, mang theo tình ý thân thiết! Lúc này, trong nội tâm Hoa Ôn Như không có nửa phần giả tạo, có cũng chỉ là thật tâm buông tay, cùng lời chúc phúc đầy thành ý.

Nghe lời nàng nói , Tống Ngâm Tuyết tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, như có như không. Hoa Ôn Như? Một nữ nhân không tệ! Về sau nếu có cơ hội, có thể giao hảo một phen.

Tống Ngâm Tuyết nhìn như vậy, trong lúc lơ đãng Hướng Cầm công chúa cũng nâng hai con người lên, hai người mỉm cười, khẽ gật đầu ra hiệu.

Hắc lý tiểu Di Huyền sao? Một nữ nhân thông minh như vậy, thật sự chỉ đồn củi hái thuốc trong núi sao?

Nàng không tin.

Nhàn nhạt cười, chậm rãi xoay người đi về hướng Hoa vương, nhưng khi nàng quay đầu lại, Hướng Cầm công chúa dường như có chút thâm ý liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết, sau đó tự nhủ trong lòng: “Mặc kệ cô là ai? Ta vẫn nhớ kỹ. Tin tưởng nữ tử có thể có tâm tư thông minh, khéo léo như thế, cũng hiếm thấy trong thiên hạ. Thật hy vọng đến một ngày cô có thể dùng thân phận thực sự gặp lại ta, hai chúng ta sẽ là bằng hữu.”

Một loại ăn ý, một loại ăn ý giữa những nữ nhân thông minh chậm rãi nảy sinh, dù cho không nói nhiều, cũng có thể cảm nhận được nhau!

Lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn Hướng Cầm, Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh không khỏi chậm rãi nắm chặt tay.

Muốn? Hay là không muốn? Đó là một cơ hội, một cơ hội có thể làm cho hần có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nàng! Cho nên giờ phút này là may mắn hay bất hạnh? Lựa chọn hay không lựa chọn? Thượng Quan Huyền Ngọc do dự.

Nếu như hấn thật sự làm như vậy, hấn không biết sẽ xuất hiện cái dạng hậu quả gì? Chính là không làm? Hấn sẽ hối tiếc cả đời! Nên làm cái gì bây giờ? Rốt cuộc là nên làm cái gì bây giờ?

Tay, không khỏi nắm chặt lại, bắt lấy bàn tay thon dài mềm mại của nàng, khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Huyền Ngọc ửng đỏ, trái tim không tự chủ được bắt đầu chậm rãi đập nhanh hơn.

Tổng cộng hấn đụng vào nàng hai lần, lần đầu tiên là trong xe ngựa, hấn mê man sờ soạng thân thể đang trúng Cự lạc đan của nàng, mà lần thứ hai chính là hiện tại, hấn gắt gao cầm bàn tay thon của nàng mà không muốn buông ra.

Thôi, chết thì chết a! Dù sao nếu như cuộc đời này không có nàng, hấn cũng không sống nổi!

Sau khi hạ quyết định, về mặt kiên quyết, cuối cùng Thượng Quan Huyền Ngọc nhấc chân tiến lên một bước, cao giọng mà mở miệng nói rõ ràng với Hoa vương: “Thượng Quan Huyền Ngọc đa tạ Hoa vương và công chúa thành toàn! Huyền Ngọc cùng Di Huyền tình đầu ý hợp, vốn định tháng này sẽ kết hôn, ai ngờ về sau thần xui quỷ khiến thế nào, kết quả lại diễn biến thành cục diện hôm nay.”

“Thượng Quan Huyền Ngọc vô dụng, làm hại nữ tử mình yêu mến chịu khổ như vậy, đến cuối cùng còn vì cứu muốn ta, không tiếc hy sinh thanh danh của mình xuất đầu lộ diện, Huyền Ngọc thật đúng là áy náy, bất an trong lòng.”

” Thượng Quan Huyền Ngọc ta từng thề với trời, kiếp này cũng chỉ lấy một mình nàng, không có hai lòng! Hôm nay, tại từ đường đại nghĩa, trước mặt tất cả mọi người trong thiên hạ, Huyền Ngọc khấn cầu Hoa vương cũng tất cả các vị tông trưởng giúp Huyền Ngọc chủ trì hôn lễ, hoàn thành tâm nguyện lớn nhất trong đời ta!”

Lời nói vô cùng kiên định, chấn kinh tất cả mọi người.

Trên từ đường, Phục Linh không khỏi há to mồm, kinh ngạc không khép lại được. Hấn không rõ, vì cái gì công tử lại hành động như thế? Lại muốn cầu Hoa vương chủ hôn cho hấn cùng nữ tử không rõ lai lịch kia?

Kỳ quái? Trái tim của Công tử, không phải vẫn một mực đặt trên người Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết sao? Vậy hiện tại sao lại có hành động như thế? Cho dù là muốn diễn trò, cũng không cần diễn nguyên tuồng a? Chỉ cần ngừng lại ở đây là được rồi, không cần phải thực sự thành thân!

Không nghĩ ra! Thật sự là không nghĩ ra!

Phục Linh cau mày, lắc đầu nhìn hết thấy, tuy trong nội tâm thực sự rất lo lắng, nhưng hấn không cách nào ngăn cản, cũng vô lực ngăn cản! Chỉ có thể trừng mắt nhìn, nhìn phản ứng của Hoa vương.

Tống Ngâm Tuyết nghe Thượng Quan Huyền Ngọc nói xong..., giật mình mạnh mẽ quay đầu lại liếc nhìn hấn.

Kính nhờ, nàng cũng không chuẩn bị diễn đến nước này a?

Mấy lời nói vừa rồi, đều là do nàng nói bừa ra có được không, chỉ là lừa gạt gạt người ta, hấn lại cho là thật? Không được, không được, tuyệt đối không được!

Nàng chỉ định tới cứu người, không cần làm tới mức hi sinh bản thân luôn nha? Thượng Quan Huyền Ngọc tên hỗn đản này, nhìn bộ dáng có vẻ ngoan ngoãn, nhưng ai ngờ hấn là một tên qua cầu rút ván, lấy oán trả ơn!

Quả nhiên, vẫn nhân không thể tin, một bụng toàn ý xấu, quả thực là ghê tởm hết sức!

Cau mày, hai mắt to mà có thần liêu mạng trừng mắt, muốn mượn hành động này để biểu lộ thái độ bất mãn của mình.

Thấy vậy, biết trong bụng nàng đang nghĩ cái gì, Thượng Quan Huyền Ngọc, đơn giản là đã hạ quyết định, hoặc là không làm, đã làm thì cho xong thuận thể kéo tay kia của nàng, về mặt thâm tình chân thành nói: “Di Huyền, ta biết trước kia ta đã khiến nàng phải chịu thiệt thòi, cho nên hiện tại, ta sẽ tận lực bù đắp cho nàng. Nàng không cần thẹn thùng, ta tin rằng mỗi người ở đây, đều thiệt tình thành ý chúc phúc cho chúng ta.”

Có câu gọi là "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau", không chỉ có Hoa vương biết cách lợi dụng quần chúng, Thượng Quan Huyền Ngọc cũng biết!

Lúc này hấn không phản kháng, không phải bởi vì hấn cãi không lại, mà là hấn căn bản không muốn cãi cò! Huyền Ngọc công tử nổi danh xảo biện như hoàng, nếu quả thật muốn dùng lời lẽ chiến một trận phân cao thấp, chỉ sợ mười Hoa vương cũng không phải đối thủ của hấn!

Chính là hấn cũng không làm như vậy, bởi vì nguyên nhân là hấn muốn buông tha, muốn mượn tay Hoa vương triệt để thoát khỏi hết thảy ràng buộc, sau đó, từ nay về sau hấn có thể không hề cố kỵ, không hề bán khoán theo đuổi Tống Ngâm Tuyết, theo đuổi tình yêu trong lòng hấn!

Lời mà Huyền Ngọc nói, khiến Tống Ngâm Tuyết nghe xong trong nội tâm khê mắng một hồi: tnmđ, quả nhiên nam nhân không có ai tốt cả! Giống như cái tên trước mắt này, rõ ràng nhìn thiện lương vô hại như vậy, nhưng ai có thể tưởng tượng được kết quả hóa ra cũng là một con sói chính cống Cảm thấy thâm hận, buồn bực, lúc Tống Ngâm Tuyết vừa định mở miệng cự tuyệt, mọi người bên cạnh nghe lời hiệu triệu, liền hưng phấn la hét ồn ào: "Thành thân — thành thân — thành thân —"

"Ai, ta nói Di Huyền cô nương, cô cũng đừng thẹn thùng nữa, nhanh gật cái đầu, động cái phòng đi, sớm sinh một cái tiểu thánh công tử cho chúng ta a!"

"Đúng vậy a, Di Huyền cô nương! Vừa rồi lúc cô giải thích giúp thánh công tử, thì lời lẽ hùng hồn biết mấy! Tại sao mới một lát, lại thẹn thùng không chịu nói chuyện rồi? Mau đồng ý, đồng ý đi a!"

"Đúng! Đúng! Chúng ta đã đứng ở chỗ này lâu như vậy, tốt xấu gì cũng nên để cho chúng ta thấy hôn lễ chứ a? Bằng không trong lòng chúng ta sẽ rất là buồn bực nha!"

"Đúng đúng! Di Huyền cô nương, ta cố ý từ Đông Bình chạy đến đây, mục đích cũng là vì muốn thấy phong thái của thánh công tử lúc đại hôn! Cô không thể để cho ta mất hứng mà về chứ?"

"Mặc kệ! Mặc kệ! Thành thân — thành thân —"

Lúc này, trong tiếng kêu gào của mọi người, dưới sự đồng ý của tông trưởng đại nghĩa, Thượng Quan Huyền Ngọc tiến lên một bước, nghiêm mặt nhìn Hoa vương nói "Khẩn cầu Hoa vương giúp Huyền Ngọc chủ trì hôn lễ!"

Kỳ thật Thượng Quan Huyền Ngọc cũng không nhất định cần Hoa vương chủ trì hôn lễ, chỉ là nếu do Hoa vương đến chủ trì, sau này cuộc hôn nhân của hấn sẽ được cả thiên hạ biết, như thế, người ngọc bên cạnh, rốt cuộc từ nay sẽ không có cách nào thoát khỏi hấn nữa. Thượng Quan Huyền Ngọc phúc hắc nghĩ, ảo tưởng về tương lai hạnh phúc của hấn và nàng, mà lúc này, Hoa vương bên cạnh mặt do dự, nghiêm sắc mặt không lên tiếng.

Nguyên bản trận hôn lễ này, là sự bắt đầu để từ nay hấn có thể đạt được thế lực đại nghĩa, chính là hôm nay, cái gì hấn cũng không đạt được đã tức giận muốn chết rồi, còn muốn hấn hào hứng chủ trì hôn lễ cho Thượng Quan Huyền Ngọc cùng với người khác? Loại việc vừa mất thể diện vừa mất tôn nghiêm, ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo này, Hoa vương hấn tuyệt đối sẽ không làm!

Hấn là người cao cao tại thượng đứng đầu một quốc gia, hôm nay bị hai người này làm mất thể diện tới nước này? Hiện tại, còn không biết xấu hổ yêu cầu hấn dâng quần áo cưới, hỗ trợ chủ trì hôn lễ cho bọn họ ư? Hừ! Bọn họ không xứng!

Hoa vương lòng đầy không muốn, muốn mượn cớ chối từ, chính là lúc này tiếng hô của quần chúng ngoài từ đường rất to, nhiệt liệt tới tình trạng đình tai nhức óc rồi, cho nên trong lúc nhất thời, hấn tìm không thấy thời gian phù hợp để mở miệng.

Hướng Cẩm công chúa đứng yên một bên, lúc này trong lòng cũng hiểu được Hoa vương nghĩ gì, vì vậy chậm rãi đi đến bên cạnh hấn, khẽ kéo ống tay áo của hấn, sau đó hướng về phía hấn lắc đầu, ra hiệu hấn đừng làm như vậy.

Ý tứ của Hướng Cẩm là hấn đang ở trước mặt dân chúng, không nên để bị mất uy tín. Lúc này, hấn đã cố động dân chúng hiểu lầm Thượng Quan Huyền Ngọc một lần rồi, nếu như giờ phút này không làm cái gì để đền bù, thiên uy Thánh Thượng của hấn, sẽ đã bị người trong thiên hạ nghi ngờ!

Làm quốc chủ Hoa quốc, hẳn hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ của Hướng Cầm, vì vậy lo lắng, cân nhắc một hồi, cuối cùng Hoa vương thở dài, trở tay bắt lấy tay Hướng Cầm, gắt gao nắm trong tay, vẻ mặt vui mừng cùng bất đắc dĩ.

“Thôi, cứ theo ý Như nhi a. . . .” Hoa vương vui mừng vì hẳn có một nữ nhi hiểu đạo lý, luôn suy nghĩ vì quốc gia; Hoa vương bất đắc dĩ vì hẳn làm vua của một nước, nhưng hôm nay ngay cả nam tử mà nữ nhi của mình thích hẳn cũng không thể giúp nàng đoạt lấy, ngược lại còn muốn hẳn giúp người ta chuyện tốt, làm cho hẳn cảm thấy bực bội khó nhịn.

“Mọi người im lặng!” Bàn tay to giương lên, ra hiệu toàn trường tĩnh lặng, giờ phút này Hoa vương tiến lên một bước, mở miệng lớn tiếng nói với mọi người: “Hay lắm, có câu ‘ quân tử sánh duyên cùng giai nhân ’! Hôm nay, thánh công tử đã mở miệng nhờ vả, thì trăm cũng vui vẻ giúp bọn họ chủ trì nghi thức đại hôn!”

“Tạ Thánh Thượng! Thánh Thượng anh minh —— Thánh Thượng anh minh ——”

Vừa nghe Hoa vương nói như vậy, toàn thể trăm họ đều quỳ xuống tạ ơn, trong lòng, vừa chúc phúc cho Thượng quan Huyền Ngọc, còn có sự tôn kính đối với Hoa vương.

“Thánh Thượng anh minh! Thánh Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế ——”

Hai tay giơ lên cao cúng bái, bày tỏ sự xúc động trong lòng. Mà lúc này, hai nhân vật chính, thấy cái tình cảnh này, trong lòng không khỏi phức tạp.

Tống Ngâm Tuyết nhìn tình hình trước mắt này, trong lòng ngoại trừ thâm hận cũng chỉ có thâm hận. Tmnd, nàng không muốn cứ như vậy mà gả mình ra ngoài đâu!

Hơn nữa, hiện tại nam nhân bên người nàng cũng đã đủ nhiều rồi, đau đầu lắm rồi, không muốn lại tự tìm phiền toái!

Không muốn thành thân! Thật sự không muốn thành thân! Chính là không thành thân, thì phải làm gì đây?

Hoa vương đã lên tiếng, cả sảnh đường đầy dân chúng quỳ lạy, mọi người trong thiên hạ nhìn chăm chăm! Nếu như giờ phút này nàng không đáp ứng, những lý do nàng giải thích lúc này, cùng kế hoạch của nàng, chẳng phải sẽ trở thành công cốc sao? Buồn bực! Vô cùng buồn bực!

U oán trừng mắt liếc Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh, Tống Ngâm Tuyết cúi đầu xuống thâm nghĩ trong lòng: bỏ đi, thành thân thì thành thân a, đến lúc không ổn, lại lưu phu là được!

An ủi chính mình, giương mắt mà nhìn, lúc này, Tống Ngâm Tuyết cũng không biết, kỳ thật dưới đáy lòng của nàng, có một chỗ nhỏ nhỏ vẫn rất cảm động, nguyện ý tiếp nhận Thượng Quan Huyền Ngọc .

Thiên hạ đệ nhất thánh công tử đã từng đứng đầu đại nghĩa, coi thanh danh uy vọng còn quan trọng hơn tánh mạng của mình, hôm nay vì nàng, rõ ràng có thể hoàn toàn buông tất cả, kiên quyết không có một chút lưu luyến nào. Loại tình ý này, phần thẩm thiết này, khiến cho bất cứ một nữ tử nào cũng cảm động! Cho nên giờ phút này, Tống Ngâm Tuyết cũng là thân nữ tử, nên cũng không ngoại lệ.

Tống Ngâm Tuyết nghĩ vậy, cuối cùng cảm giác bị cưỡng ép cũng bị đè xuống. Mà lúc này một người khác, đang lẫn trong đám người, lúc tất cả mọi người đều quỳ hẳn vẫn đứng yên như cũ, vẻ mặt tuấn mỹ lạnh lùng nhìn thẳng, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lùng.

Không thể tưởng tượng được hẳn tính đi tính lại, rõ ràng lại tính sót, không ngờ tiểu tử Thượng Quan Huyền Ngọc có chiêu này? Hẳn vốn cho rằng chỉ cần Tuyết Nhi cứu hẳn, vậy từ nay về sau bọn họ sẽ ai đi đường nấy. Hơn nữa, cho dù không phải hai người hai lối, thì ít ra cũng phải trải qua một phen giãy dụa cùng tôi luyện a! Ai ngờ bây giờ thì hay rồi, trực tiếp rút ngắn quá trình, lập tức chạy đến chính đề, không kịp để cho người ta đề phòng? Khó chịu, thật sự là khiến hẳn vô cùng khó chịu!

Tịch Mặc Lương khó chịu trong lòng nhìn nam tử một thân hỉ bào đỏ thắm trên đài, biết đại thể lúc này đã không còn cách nào vãn hồi, không khỏi hận đến nghiến răng. Bất quá cũng may, con người hẳn cũng khá phóng khoáng, biết rõ bên người Tuyết Nhi có không ít nam tử, mình không phải là người duy nhất, cho nên trước mắt cũng chẳng cần tức giận.

Dù sao nhiều cũng là nhiều, hai ba cái gì cũng là nhiều, ít ra cũng không uy hiếp như độc tiểu tử lần trước, về phần những kẻ khác, Tịch Mặc Lương hẳn còn không thèm để vào mắt.

Thượng Quan Huyền Ngọc? Thượng Quan Huyền Ngọc? Đáy lòng, yên lặng lập đi lập lại cái tên này, Tịch Mặc Lương giương mắt mà trông, đôi mắt không khỏi hơi nhắm lại trầm nghĩ: tiểu tử này xem ra có vẻ dễ khi dễ, không phải là chướng ngại của hắn. Mỗi người một tâm tư âm thầm suy tư, nhưng hết thấy đều đình chỉ trong tiếng hô to của đại thái giám.

“Mời chú rể và tân nương cầm tay nhau cùng tiến vào ——”

Không có mũ phượng khăn quàng vai, chỉ có khăn voan đỏ thẫm, khi thị nữ của Hường Cẩm công chúa đem hỉ khăn đội lên trên đầu Tống Ngâm Tuyết, Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh chậm rãi tiến lên, cầm hoa kết Phục Linh đưa cho, chậm rãi đi về hướng nàng.

Cầm động! Vui sướng! Hưng phấn! Vui vẻ!

Giờ này khắc này, không biết phải dùng loại từ ngữ nào đến bày tỏ cảm giác trong nội tâm mình, hai mắt Thượng Quan Huyền Ngọc tràn đầy thâm tình, khẽ run yên lặng tiến lên, đem hồng hoa kết tượng trưng cho hạnh phúc mỹ mãn này gặt gao giao vào trong tay Tống Ngâm Tuyết.

Tuyết Nhi, Tuyết Nhi của hắn, rốt cuộc hắn có thể nắm tay nàng như vậy! Thật kích động, thật hạnh phúc! Gặt gao nắm tay nàng một chút, sau đó buông ra, hai bên cầm hồng kết, chậm rãi đi vào từ đường.

“Hôn lễ bắt đầu! Nhất bách thiên địa ——”

Trong tiếng hoan hô cùng nét mặt tươi cười của mọi người, dưới sự chỉ dẫn của đại thái giám, Tống Ngâm Tuyết cùng Thượng Quan Huyền Ngọc hướng ra ngoài cúi đầu, nhờ thiên địa chứng giám lời thề của bọn họ.

“Nhị bách cao đường ——” Tiếng nói của đại thái giám lại vang lên.

Nghe vậy, thân ảnh hai người vừa chuyển, hướng về phía Hoa vương cùng đám tông trưởng đại nghĩa cúi lạy.

Tnnd! Tỷ tỷ ta lớn như vậy, cũng còn chưa từng lạy ai? Lần này để bọn Hoa vương chiếm tiện nghi! Cầm thấy khó chịu nói thầm, khi đại thái giám hô một tiếng cuối cùng “Phu thê giao bách”, Tống Ngâm Tuyết xoay người mặt đối mặt cùng Thượng Quan Huyền Ngọc.

Thật sâu, mang theo hứa hẹn cả đời, Thượng Quan Huyền Ngọc xoay người chấp tay, cúi đầu lạy, vẻ mặt vui sướng cùng cảm động, còn người đối diện, nhìn thấy hai cái chân mình, Tống Ngâm Tuyết không khỏi bĩu môi buồn bực: Làm ơn! Hôn lễ lần đầu tiên của nàng sao lại tùy tiện thế này a! Không mặc được áo cưới còn chưa tính, kết quả là ngay cả mũ phượng khăn quàng vai của tân nương cũng không được mặt? Nnd! Lỗ vốn! Quá lỗ vốn!

“Kết thúc buổi lễ ——” hai người giao bách xong, đại thái giám nói một câu cuối cùng kết thúc công việc. Kỳ thật dựa theo phong tục bình thường, giờ phút này hẳn là “Đưa vào động phòng”, chính là bởi vì đang ở từ đường đại nghĩa, cho nên liền tự động giảm bớt.

“Không uống công đến! Không uống công đến đây! Rốt cuộc ta cũng tận mắt nhìn thấy đám cưới của thánh công tử!”

“Ừ! Tuy rằng kết quả không phải thành thân cùng Hường Cẩm công chúa, nhưng là vị Di Huyền cô nương này cũng là một vị nữ tử hiếm có, nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người!”

“Không sai! Qua ngày hôm nay, càng khiến cho ta cùng mọi người thêm nhận thức được phẩm chất cao thượng của thánh công tử, khiến cho sự kính ngưỡng của chúng ta dành cho hắn càng cuốn cuộn giống như hồng thủy, liên miên không dứt.”

“Hắc hắc, quả nhiên vẫn là Hoa quốc chúng ta tốt! Chỉ có tại nơi đất thiêng người giỏi như Hoa quốc chúng ta, mới có thể sinh ra thánh công tử!”

“Đúng! Hoa quốc tốt! Hoa quốc hay! Đương nhiên, thánh công tử cũng tốt! Thánh công tử cũng hay!”

Mọi người người một lời ta một lời cảm khái phát biểu, mà bên cạnh một đám người thần sắc khác nhau, biểu lộ không đồng nhất thì Tịch Mặc Lương trước sau như một vẫn lạnh lùng nghiêm mặt, lãnh đạm mà xem, tựa hồ hết thấy hần đều không để trong lòng, vẫn ung dung bình thản.

Hương Cầm công chúa trong mắt tràn đầy thâm tình, khoe miệng mơ hồ hiện ra sự cay đắng, nhưng nàng thủy chung vẫn mỉm cười, giả bộ duyên dáng điềm tĩnh nhìn mỗi người ở đây, vẻ mặt hào phóng hợp lễ.

Cả từ đường này, nếu như nói ai tức giận nhất? Kết quả không thể nghi ngờ chắc chắn là Hoa vương rồi!

Tuy hết thấy đạo lý hần cũng biết, cũng có thể hiểu được, nhưng mà hần nuốt không trôi cơn tức tối trong lòng! Thượng Quan Huyền Ngọc a Thượng Quan Huyền Ngọc, đừng tưởng rằng người là thánh công tử thì ta phải kiêng kị người ba phần? Ta nói cho người biết, thù oán giữa chúng ta lần này đã kết một đồng lớn!

Ánh mắt, âm u, sâu kín bắn về phía người phiá trước! Lúc này, hôn lễ chấm dứt, đang lúc mọi người vui mừng Hoa vương phát tay áo mà đi, vào kiệu nâng giá hồi cung.

Đến lúc này, hôn lễ của thiên hạ đệ nhất thánh công tử — Thượng Quan Huyền Ngọc đã hạ màn. Tuy cuối cùng hần không có thành thân cùng Hương Cầm công chúa như bên ngoài đồn đãi, nhưng phong ba qua đi, thanh danh cùng nhân phẩm của hần lại càng thể hiện sự cao thượng, khắc thật sâu vào trong lòng mỗi dân chúng, lưu truyền trong thiên hạ! Hôn lễ qua đi, trò khôi hài tan cuộc, hôm nay trong khách điếm, bốn người im ắng mà đứng, không ai nói lời nào.

Giàng co cả buổi, cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi, Tống Ngâm Tuyết nhắc chân đi từ từ đến bên cạnh chậu nước, nhẹ nhàng bỏ một chút thuốc bột vào trong chậu, sau đó lấy ra một khối khăn lụa ngâm trong nước, tiếp đó chậm rãi lau mặt cùng cổ của mình.

“A! Người, người là ——”

Khi những vệt bẩn dần dần bỏ đi, mặt thật chậm rãi lộ ra thì Phục Linh bên cạnh kinh ngạc hai mắt trừng thẳng, một tay run rẩy chỉ vào nàng, lắp bắp nói không ra lời.

Nàng? Nàng là Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết? Nàng dĩ nhiên là chính là nữ vương gia thừa kế nước Đại Tụng Tống Ngâm Tuyết?

Làm sao có thể? Chuyện này sao có thể?

Há to mồm, kinh ngạc không sao khép lại được! Phục Linh mạnh mẽ lui ra phía sau vài bước, nghẹn ngào mà nói: “Gặp, gặp quý ——”

Tống Ngâm Tuyết? Tống Ngâm Tuyết đã chết rồi mà! A, ông trời a! Sự tình làm sao có thể diễn biến thành như vậy?

Nặng nề vỗ vỗ đầu của mình, dùng sức chớp chớp hai mắt, Phục Linh ngoại trừ khiếp sợ, trong lòng tựa hồ cũng dần dần có chút minh bạch.

Khó trách ngày đó công tử lại đi lôi kéo một nam tử trước mặt mọi người, nói cái gì yêu hần mến hần? Khó trách hôm nay trên từ đường, hần lại liều chết khẩn cầu Hoa vương cho hần thành thân với một cô nương lạ mặt? Hóa ra hết thấy đều chỉ có một nguyên nhân —— nàng ta là Tống Ngâm Tuyết! Nàng chính là Tống Ngâm Tuyết mà công tử ngày đêm mong nhớ!

Vốn nhìn thấy nàng tẩy đi lớp dịch dung, trong lòng của hần còn rất cao hứng, nghĩ thầm rốt cuộc hần có thể biết được nàng là thần thánh phương nào? Dám hy sinh trợ giúp công tử nhà hần như thế!

Trong lòng vui vẻ nghĩ, đang định tiến lên phía trước cảm tạ! Chính là ai ngờ khi nàng xoay người lại, gương mặt tuyệt mỹ kia, hình dạng quen thuộc như thế, quả thực làm cho hần kinh hãi ngây ra như phỗng!

“Người, người không có chết.” Phục Linh biết người trước mắt, cũng không phải xác chết vùng dậy, cho nên lập tức minh bạch một sự thật: Tống Ngâm Tuyết không chết! Một mực đều không chết!

Ông trời a! Công tử làm sao có thể thành thân cùng Tống Ngâm Tuyết? Làm sao có thể thành thân cùng một nữ tử đầy tiếng xấu như thế? Như vậy không phải, không phải tất cả đều lộn xộn rồi sao?

“Người. . . .” Mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại thủy chung không biết phải nói cái gì, lúc này, khi Phục Linh phớt lạt hết sức mê man, Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh mở miệng: “Phục Linh, chuyện hôm nay đã rất loạn rồi, người lui xuống đi, có chuyện gì, ta sẽ nói với người sau.”

“Công, công tử. . . .” Nghe được lời phân phó, Phục Linh đầu tiên là sững sờ, sau đó vẻ mặt do dự suy nghĩ một chút, cuối cùng bất đắc dĩ cúi mặt, xoay người đi ra.

“Phục Linh, thân phận của Tuyết Nhi, không được lộ ra ngoài.” Lúc này, khi Phục Linh định nhắc chân, lời nhắc nhở của Thượng Quan Huyền Ngọc truyền đến.

“Dạ, công tử! Phục Linh hiểu được.” Nghe vậy, nhẹ gật đầu, Phục Linh lui ra, giờ phút này trong phòng cũng chỉ còn lại ba người: Tống Ngâm Tuyết, Tịch Mặc Lương, còn có Thượng Quan Huyền Ngọc.

“Tuyết Nhi. . . .” Bởi vì thân phận hôm nay đã thay đổi, cho nên tự nhiên xưng hô cũng thay đổi. Không còn là “Tống Ngâm Tuyết”, cũng không phải “Ngâm Tuyết”, mà là biến thành thân mật nhất, sủng nịch nhất “Tuyết Nhi”, có thể thấy được địa vị của Tống Ngâm Tuyết trong lòng Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này, trọng yếu đến cỡ nào!

Không vui cau mày, Tịch Mặc Lương lạnh lùng nhìn, khi nhìn đến vẻ mặt thâm tình của Thượng Quan Huyền Ngọc, khuôn mặt tuấn tú trong trẻo nhưng lạnh lùng không khỏi lại lạnh thêm ba phần.

“Ta không biết hóa ra người còn giỏi tính toán như vậy? Mản kịch qua cầu rút ván, lấy oán trả ơn này người diễn thật hay vô cùng nhỉ?”

Nghe Thượng Quan Huyền Ngọc kêu nài, Tống Ngâm Tuyết xoay người, vẻ mặt tươi cười làm cho người ta nhìn không ra ý nghĩ nói.

Thấy vậy, khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Huyền Ngọc ửng hồng, cúi đầu xuống xấu hổ ngại ngần nói: “Tuyết Nhi, ta chỉ không muốn lại mất đi nàng, không muốn phải chịu sự đau đớn như khoan vào tim.”

Huyền Ngọc nói rất nhỏ, mang theo thâm tình, mang theo chút ngượng ngùng, thấy vậy, Tịch Mặc Lương bên cạnh bắt đầu châm lửa: “Tuyết Nhi, đừng tin hắn! Ta đã sớm nói với nàng, tiểu bạch kiểm không có tên nào tốt cả!”

Không cam lòng thua người khác, Tịch Mặc Lương lúc này cũng kêu Tống Ngâm Tuyết là “Tuyết Nhi”, nhưng lại gọi đặc biệt thuận miệng, đặc biệt trơn tru!

Trong miệng thì bông đùa, bên ngoài lại nghiêm mặt lạnh lùng, Tống Ngâm Tuyết thấy Tịch Mặc Lương như vậy, có chút tức giận nói: “Tịch Mặc Lương, bởi vì như thế cho nên người mới bôi đen ta thui như vậy sao?”

Biểu lộ có chút âm tàn, lúc này hai mắt Tống Ngâm Tuyết thoáng hiện lên ánh sáng nguy hiểm.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương nghiêm mặt, bộ dạng đứng đắn đáp trả: “Tuyết Nhi, ta hoàn toàn làm theo ý nàng mà. Không phải nàng nói muốn bôi sao cho càng nhìn không ra càng tốt sao?”

“Nhưng mà người cũng không cần bôi ta đen như cục than đá nha?” Nghiến răng nghiến lợi nói, hận thấu xương cái tên vẻ mặt thì luôn lạnh lùng, nhưng kiểu nói chuyện lại hoàn toàn không hợp với bộ dạng của hắn này.

“Tại nàng không nói rõ ràng a? làm sao mà ta biết được?” Mở to mắt, lạnh nhạt bình tĩnh cùng lãnh tuấn, Tịch Mặc Lương nhếch môi mỏng, khoe miệng mơ hồ có ý cười.

“Người!” Tống Ngâm Tuyết không nói gì, bộ dạng mệt mỏi không muốn để ý nữa, thấy vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh nghi hoặc: nam tử này là ai? Hình như là tên đi cùng Tuyết Nhi ngày đó.” “Tuyết Nhi, vị này là.” Mở miệng mà hỏi, có chút không thích thái độ của hắn đối với nàng. Tuyết Nhi của hắn, là để yêu thương, không phải để cho người ta chọc tức như vậy.

“Ta là ca ca người, từ nay về sau ta là lão Đại, người là lão Nhị!” Thấy Thượng Quan Huyền Ngọc hỏi, Tịch Mặc Lương mở miệng cắt ngang, thần sắc không hề thay đổi.

Nghe vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc có chút không hiểu: cái gì lão Đại? Cái gì lão Nhị?

“Ý ta chính là từ nay về sau chúng ta đều là phu quân của Tuyết Nhi , ta đứng hàng lão đại, người đứng hàng lão Nhị!” Nhìn thần sắc khó hiểu của Huyền Ngọc, Tịch Mặc Lương lãnh khốc nói lại một lần. A, đồ ngốc đúng là đồ ngốc, xem ra rất ngây ngốc, cũng tiện cho ta khi dễ.

“Ta đã bãi đường cùng Tuyết Nhi, về lý là ta lớn mới đúng! Hơn nữa ta quen biết Tuyết Nhi sớm hơn người, dù thế nào cũng không tới phiên người!” Có chút tức giận nói với Tịch Mặc Lương, Huyền Ngọc cũng không chịu nhường.

“Vây cũng chưa hẳn! Làm phu quân mà không có võ công, cũng không được tính. Ta đã không so đo với người, người còn ở đây không hài lòng cái gì?” Tịch Mặc Lương lạnh lùng trả lời.

“Mặc kệ võ hay không võ? Hôm nay ta đã cùng Tuyết Nhi thành thân rồi, thì ta chính là phu quân của nàng, còn hơn nhà người trước mắt còn không phải a!”

Không để cho hắn có cơ hội đắc ý, Huyền Ngọc trả lời lại một cách mỉa mai. Thấy vậy, Tịch Mặc Lương cảm thấy hơi khó chịu, nghĩ thầm cái tên ngốc này còn dám cãi lại sao? Kết quả là mặt càng thêm lạnh xuống, lạnh lùng nói: “Người đừng trông nom chuyện của ta? Tóm lại ta chính là lão đại! Nếu như người nếu có ý kiến, liền trực tiếp đi lên đấu một trận a, ai thắng thì nghe lời người đó nói!”

“Người —— thất phu! Vô lại!” Biết hắn là vì mình không có võ công mà cố ý khi dễ, Thượng Quan Huyền Ngọc muốn xoay chuyển tình hình: “Có bản lĩnh thì chúng ta không đấu võ công, so cái khác đi?”

“Thật xin lỗi, ta chỉ biết võ công, sẽ không so cái khác.” Vô lại nhàn nhạt nói, Tịch Mặc Lương lúc này, cố ý bày thanh kiếm trong tay ra, để cho bạch quang khiếp người tràn ra.

” Tịch Mặc Lương!” Vừa nhìn thấy cái bộ dạng kiêu ngạo kia, Tống Ngâm Tuyết buồn bực mở miệng quát! Chính là không đợi nàng nói câu thứ hai thì Tịch Mặc Lương giống như là bưng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt kỳ quái mở miệng nói: “Đúng rồi, thiếu chút nữa ta đã quên rồi, người còn không được làm lão Nhị, nhiều nhất chỉ có thể làm lão Tam! Bởi vì còn có độc tiểu tử nữa.”

Lạnh lùng có chút ác độc nói, Tịch Mặc Lương nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc trước mắt, nghiêm mặt nói: “Tiểu Ngọc Ngọc, người nên cam tâm làm lão Tam của người a.”

“Ta không phải Tiểu Ngọc Ngọc! Ta là Ngọc lang! Người mới là Tiểu Lương Lương!” Bị Tịch Mặc Lương chọc tức, Thượng Quan Huyền Ngọc tức tối phản bác, có vẻ cũng không biết mình đang nói cái gì.

Nghe vậy, Tịch Mặc Lương cười nhạt một tiếng, trong tươi cười mơ hồ có chút gàn bướng, “Người đã không phải Tiểu Ngọc ngọc? Ta đây cũng không phải Tiểu Lương Lương! Ta là Lương ca ca ——”

“Người mới không phải Lương ca ca! Đó là lần trước Tuyết Nhi vì muốn chọc tức ta mà cố ý nói như vậy!” Hơi đỏ mặt, Huyền Ngọc phản kích.

Thấy vậy, Mặc Lương cũng không chịu thua, vẻ mặt hằn đăm đăm, lời nói nhẹ nhàng: ” Bất kể thế nào, chung quy so với ‘ Ngọc lang ’ dễ nghe hơn nhiều a? Ngọc lang? Ngọc lang! Ta thấy thêm chút là thành sắc lang luôn rồi.”

” Tịch Mặc Lương, người!”

“Thì sao?”

Hai người người một câu ta một câu, , vì cái gì? Không phải chỉ vì một cái vị trí, mà là rốt cuộc là đứng hàng thứ mấy cũng có gì quan trọng đâu? Tống Ngâm Tuyết bên cạnh thấy vậy cũng không nói gì.

Lắc đầu, chậm rãi xoay người, đầu nàng đầy hắc tuyến thầm nghĩ: Kính nhờ~~ hình như còn một Minh Tịnh bọn họ chưa tính ! Ai.”Tuyết Nhi, bất kể như thế nào, ta cũng sẽ không rời khỏi nàng!” Tựa hồ tranh đến tức giận rồi, cuối cùng Thượng Quan Huyền Ngọc đơn giản nói một câu không đầu không đuôi với Tống Ngâm Tuyết.

“A?” Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết còn đang nghĩ thầm, chưa có phục hồi tinh thần lại, lúc này, Tịch Mặc Lương lạnh lùng mà khi dễ mở miệng nói: ” Như vậy cũng tốt, sau này lại có người vì chuyện này mà dây dưa! Khiến người ta thương cảm a. “

139. Q.2 - Chương 43: Gây Chuyện

Tịch Mặc Lương cùng Thượng Quan Huyền Ngọc cãi nhau âm ỉ, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, không muốn để ý tới nữa.

Lúc này, Thượng Quan Huyền Ngọc hình như cũng nhận ra thân phận của mình, đột nhiên cảm thấy giờ phút này không nên mất hình tượng đầu võ mồm với người khác như thế, kết quả là lập tức câm miệng, mặc kệ Tịch Mặc Lương tiếp tục lải nhải.

“Tuyệt Nhi, lần này nàng ở Hoa quốc có lâu không a? Kế tiếp muốn đi đâu? Ta cùng đi với nàng!” Chính chính sắc mặt, hiểu được tình cảnh của người ngọc trước mắt, tuy rằng không biết cụ thể, nhưng hồi tưởng lại những lời nàng nói với Lăng Mị trên vách núi ngày đó, hẳn cũng có thể đoán ra bảy tám phần.

“Người cũng muốn đi?” Nghe Thượng Quan Huyền Ngọc nói xong..., Tống Ngâm Tuyết xoay người, nhìn hẳn chăm chăm, hồi lâu cũng không nói thêm câu nào.

“Ừ, ta cũng muốn đi! Hôm nay chúng ta đã thành vợ chồng, ta không thể để nàng đi một mình.” Sắc mặt tựa hồ có chút vội vàng, đôi mắt nhìn về phía nàng cũng không nhịn được trở nên cực nóng.

Thấy vậy, đôi mắt Tống Ngâm Tuyết càng sâu hơn, bên môi hiện ra một nụ cười nhàn nhạt đầy thâm ý: “Thượng Quan Huyền Ngọc, người biết vì sao ta phải ra tay cứu người không?”

Tại sao phải ra tay cứu ta? Đó là bởi vì trong lòng nàng có ta?

Rất muốn nói ra đáp án như vậy, chính là hẳn cảm thấy chưa đủ tự tin! Tại sao Tuyết Nhi phải cứu hẳn? Nói thật ra, hẳn cũng không rõ.

Là vì thích hẳn sao? Hẳn không dám xác định! Nhưng mà không thích sao? Hẳn cũng không biết.

Thượng Quan Huyền Ngọc chần chờ, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào cho thỏa đáng, lúc này, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi xoay người, tựa bên cửa sổ khiến người ta cảm thấy toàn thân nàng tản mát một loại khí chất không màng danh lợi, tĩnh lặng.

“Thượng Quan Huyền Ngọc, lần này ta cứu người, là hoàn toàn có mục đích.” Đúng! Nàng cứu hẳn, là có mục đích! Từ lúc mới bắt đầu đã có!

Thẳng thắn nói ra, không muốn có nửa điểm lừa gạt, Tống Ngâm Tuyết lúc này, xoay người ra ngoài cửa sổ, hai mắt là một mảnh tĩnh lặng.

“Mục đích.” Nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, Huyền Ngọc đầu tiên là sững sờ, sau đó rất nhanh liền vui sướng mà tươi cười, thần sắc vừa vui vẻ, vừa ngập tràn hạnh phúc.

“Tuyệt Nhi, nàng có mục đích đối với ta, vậy chứng tỏ ta cũng hữu dụng ở một phương diện nào đó? Thật tốt quá, Tuyệt Nhi! Nàng cứ việc có mục đích đi, ta rất vui vẻ.” Huyền Ngọc vui mừng lộ rõ trên nét mặt, trên gương mặt tuần tú không khỏi tràn ngập ý cười.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nháy nháy con mắt, xoay người nhìn hẳn, cảm thấy hết nói nổi nghĩ thầm: tên này khẳng định là có bệnh, bị người ta tính kế còn cao hứng như vậy.

“Tuyệt Nhi, nàng có mục đích gì, nàng nói đi, ta nhất định sẽ đem hết toàn lực phối hợp với nàng!” Nhẹ gật đầu, Thượng Quan Huyền Ngọc nói, cảm thấy rốt cục hẳn cũng có thể thoát khỏi cái danh “Trên đời vô dụng nhất là thư sinh”, chính thức có năng lực giúp đỡ người mình yêu rồi.

Thấy Huyền Ngọc có chút kích động, có chút vui vẻ, lúc này Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, trong nụ cười kia bao hàm rất nhiều thâm ý.

“Thượng Quan Huyền Ngọc, cái ta muốn là danh vọng của người, muốn lực lượng sau lưng Đại nghĩa của thánh công tử.”

“Thượng Quan Huyền ngọc, Hoa vương muốn, ta cũng muốn! Hơn nữa, ta còn muốn nhiều hơn hẳn, mạnh mẽ hơn hẳn gấp mấy lần.”

Chậm rãi đi về phía trước, mặt đối mặt hai mắt nhìn thẳng, Tống Ngâm Tuyết trầm mặc, bên khóe miệng, xinh đẹp, nhàn nhạt lộ ra vẻ trào phúng.

“Tuyết Nhi.” Nhìn Tống Ngâm Tuyết như vậy, trong sự thoát tục mang theo chút hắc ám, trong thanh tịnh mang theo chút lãnh mị, khiến Thượng Quan Huyền Ngọc sững sờ mà nhìn.

Suy nghĩ, bách chuyển thiên hồi, quanh quanh quẩn quẩn, hồi lâu sau, Thượng Quan Huyền Ngọc rũ mắt xuống, bên môi chậm rãi giương lên một nụ cười, “Tuyết Nhi.”

Đưa tay chậm rãi nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng đặt trên lồng ngực của mình, Huyền Ngọc thấp giọng nhu hòa, bao hàm thâm tình nồng đậm, nói: “Tuyết Nhi, bất luận nàng muốn cái gì, ta đều không chút chần chừ hiến dâng cho nàng. Cho dù là lòng của ta, mạng của ta.”

“.” Trầm mặc một hồi, Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn hẳn, cảm thụ được nhiệt độ cùng ấm áp từ trên tay truyền đến, cõi lòng có chút rung động.

Nàng có thể tinh tường hiểu được trái tim Thượng Quan Huyền Ngọc, một trái tim quyến luyến, vì nàng mà nhảy lên không thôi! Chỉ là, trong hoàn cảnh hôm nay, nàng có thể đáp lại sao?

Chậm rãi rút tay của mình về, Tống Ngâm Tuyết chuyển thân qua một bên, nhàn nhạt nói: “Huyền Ngọc, ân oán giữa ta cùng với Tống Vũ Thiên, chắc hẳn ngày ấy trên vách núi, người cũng có thể nhìn ra bảy tám phần rồi. Hôm nay, ta sống lay lắt trên thế gian này, trong lòng có cái mục đích gì? Hoặc là có cái tính toán gì? Hết thấy, có lẽ đối với sự thông minh của người, muốn đoán ra cũng không quá khó.”

“Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền! Ta nghĩ những đạo lý này trong một phương diện nào đó, người càng biết cách vận dụng, càng biết nắm chắc thời cơ hơn ta nhiều.”

Lời nói trầm thấp, dừng bước ngoái đầu nhìn lại, một tia tinh quang xẹt qua trong mắt nàng, làm cho hẳn giật mình tỉnh táo, hiểu rõ hết thấy mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của nàng.

“Hắn thông minh? Nếu hẳn thật sự thông minh, vừa rồi đã không bị Hoa vương bức thành cái dạng kia rồi!” Trong lòng có chút khó chịu nhìn Huyền Ngọc, Tịch Mặc Lương bên cạnh lúc này nghe nói như thế, không khỏi mặt lạnh bắt đầu giễu cợt.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, xoay người nhìn hẳn chậm rãi nói: “Hắn không thông minh? Nếu quả thật hẳn không thông minh, thế cục trên từ đường vừa rồi cũng sẽ không tiến triển thành cái dạng kia .”

Hử? Cái gì gọi là nếu quả thật hẳn không thông minh, thế cục trên từ đường vừa rồi cũng sẽ không thành cái dạng kia? Kính nhờ, cái dạng kia là cái dạng gì? Rõ ràng là hẳn bị người ta đánh a! Chẳng lẽ bị người ta đánh cũng xem như một loại thông minh?

Có chút không rõ lời mà Tống Ngâm Tuyết nói, Tịch Mặc Lương khẽ nhíu mày, thầm suy nghĩ.

Thấy hẳn như thế, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi mở miệng: “Người cho rằng Đại nghĩa thánh công tử từ mười hai tuổi đã nhất chiến thành danh, dùng danh xưng xảo biện như hoàng vang danh khắp thiên hạ, há lại chỉ vì mấy lời nói ba xạo của Hoa vương liền bị lật đổ ư?”

Dường như có chút khiêu khích nói, chống lại Mặc Lương, trong đôi mắt có nhàn nhạt chế nhạo, thấy vậy, Tịch Mặc Lương cúi đầu hồi tưởng lại một màn lúc đó.

“Nàng là nói hết thấy chuyện này, đều là do tiểu tử ngọc này xếp đặt dẫn dắt ư?” Không phải đâu, hẳn ta mà lợi hại như vậy sao?

“Bằng không người cho là thế nào?” Cười nhạt tiến lên, chậm rãi mà nói, trong lòng Tống Ngâm Tuyết thâm thán phục, đồng thời cũng có một tia rung động.

“Nếu như người cẩn thận quan sát, người sẽ phát hiện kỳ thật mấy cái lý do của Hoa vương, đều từ lời của hẳn mà ra! Hẳn cố ý quăng lỗi lầm của mình ra, sau đó dẫn dắt Hoa vương đá kích hẳn, giống như việc cự hôn trước mặt mọi người, bào chữa cho Nhữ Dương quận chúa. Kỳ thật nếu muốn giải quyết những sự tình

này, hẳn hoàn toàn có thể dùng những phương pháp tốt hơn nhiều, chính là vì cái gì cuối cùng, hẳn lại cứ đâm đầu đi lựa chọn phương pháp cực đoan như vậy.”

” Căn bản là hẳn muốn Hoa vương làm như vậy, bởi vì chỉ khi Hoa vương ra mặt, hẳn mới có thể thanh bại danh liệt, từ nay về sau thoát khỏi thân phận thánh công tử.”

Trong lòng có chút cảm động khi Thượng Quan Huyền Ngọc vì nàng, cư nhiên có thể buông tay đến mức này! Tống Ngâm Tuyết xoay người, chậm rãi nhìn hẳn từ trên xuống dưới: “Một thánh công tử cơ biến như hoàng, vì cái gì trước mặt tất cả mọi người trong thiên hạ lại chỉ biết nhắm mắt, không biết cãi lại? Chân tướng trong việc này, chẳng lẽ ngươi còn chưa nhìn ra sao?”

Hỏi ngược lại hẳn, vẻ mặt hiểu rõ.

Lúc này, Tịch Mặc Lương sau lưng lạnh lùng nói: “Đây có lẽ chỉ là sự trùng hợp. Có khả năng lúc ấy hẳn thật sự rối quá hòa cuồng nói không nên lời.”

Dù sao trong lòng vẫn không muốn thừa nhận tên gốc đó thông minh, Mặc Lương lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không thêm để ý tới, hai mắt nhìn thẳng nhạt nhẽo nói: “Hai cái lý do hẳn dùng để dẫn dắt Hoa vương kia, sơ hở đủ chỗ, còn có lưu một đường sống, mặc dù nhìn có vẻ danh chính ngôn thuận, nhưng chỉ cần là người hơi có miệng lưỡi, liền có thể thoải mái bác bỏ! Ta nói đúng chứ, Huyền Ngọc công tử?”

“Tuyết Nhi, thì ra nàng sớm đã hiểu rõ hết thảy.” Rũ mắt xuống, Huyền Ngọc mở miệng, lời nói chân thành tha thiết: “Tuyết Nhi, kỳ thật ta không nghĩ gì sâu xa cả, ta chỉ muốn từ nay về sau có thể ở cùng nàng.”

“Hừ, vậy bây giờ không phải ngươi đã được như nguyện rồi sao?” Lạnh lùng, Mặc Lương mở miệng nói, giờ phút này trong lòng của hẳn, đánh giá Thượng Quan Huyền Ngọc lại một lần nữa: hóa ra tiểu tử này còn rất khôn khéo? Không tệ không tệ! Có lẽ nếu lôi kéo được hẳn, sau này đối phó độc tiểu tử cũng có chút công dụng.

Trong phòng, một mảnh yên tĩnh, ba người đều ngẫm nghĩ, lúc này, Mặc Lương đột nhiên mở miệng, trong khẩu khí có sự lấy lòng vô cùng mất tự nhiên: “Bất quá tuy là nói như thế, nhưng xác thực ngươi cũng bỏ ra một cái giá không nhỏ, mặt sưng gần bằng cái bánh bao rồi kia.”

Rõ ràng là cố tình lôi kéo, lại nói những lời khiến người ta cảm thấy bị chế nhạo, hơn nữa cái biểu lộ lãnh khốc trước sau như một kia, càng khiến cho Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh không khỏi khẽ nhíu mày.

“Diễn trò phải diễn nguyên tuồng, nếu như không bị thương, làm sao đạt được hiệu quả như dự đoán?” Phản bác lại Tịch Mặc Lương, khẩu khí Huyền Ngọc tràn đầy bất mãn.

Nghe vậy, Mặc Lương sắc lạnh mà nói: “Đúng vậy a, hiệu quả lắm! Có khi người ta đánh chết người rồi, người còn luôn miệng khen là rất hiệu quả.”

“Ngươi!”

“Ta làm sao?”

“Chính là Tuyết Nhi đã xuất hiện kịp thời!”

“Xuất hiện thì thế nào? Mặt ngươi không phải đã sưng phù như bánh bao rồi đấy sao?”

” Tịch Mặc Lương!”

“Ngọc lang*?”

(Myu: Ở đây Mặc Lương ca trêu chọc Ngọc ca, chữ lang mà Tuyết tỷ gọi nghĩa là chàng, còn chữ lang mà Mặc Lương gọi nghĩa là sói, hai chữ này đồng âm.)

“”

Một quân tử gặp một tên mặt lạnh vô lại, dù miệng lưỡi có xảo biện như hoàng, đạo nghĩa có thông thuộc trôi chảy như nước cũng không có tác dụng gì, chỉ có ráng sức trợn trừng hai mắt, may ra còn có chút hiệu quả.

Tống Ngâm Tuyết chán nản nhìn hai người trước mắt, cảm thấy không còn cách nào, vì vậy cũng không sốt ruột nói chính sự, mà xoay người nhìn về phía bọn họ, “Các người cãi đủ chưa?”

“Tuyết Nhi.”

“Tuyết Nhi.”

Không hẹn mà cùng ngoái đầu nhìn lại, đồng thời mở miệng, trong mắt hai người Lương, Ngọc đều có sự oán hận, bất mãn với người kia.

“Huyền Ngọc, sắc trời không còn sớm, người tạm trở về trước đi, có chuyện gì, ngày mai chúng ta nói sau.” Mở miệng phân phó, Tống Ngâm Tuyết đưa tay tiễn khách.

Chính là nghe xong lời này của nàng, hấn lại nghẹn đỏ mặt, bất động thật lâu.

“Bảo người đi đi, không nghe thấy sao?” Mặc Lương bất mãn với hành vi của hấn, mở miệng thúc dục.

Lúc này, sắc mặt Thượng Quan Huyền Ngọc có chút ngại ngùng ngẩng đầu nhìn, mở miệng: “Tuyết Nhi, vậy buổi tối nàng nghỉ ngơi ở đâu a?”

“Ở nơi này a.” Mặc Lương tiếp lời.

“Chính là trong này. cũng chỉ có một gian phòng, một cái giường lớn.” Nghi hoặc cùng khó hiểu, Huyền Ngọc do dự, chần chờ nói.

“Có gì không được? Cùng ngủ một chỗ là được rồi.” Không biết là hấn thật sự không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hay là da mặt hấn tương đối dày, nghe Huyền Ngọc nói xong, Mặc Lương nghiêm mặt trả lời, ngữ khí bình tĩnh thản nhiên.

“Người ——” nghe hấn thản nhiên nói như vậy, Huyền Ngọc bất mãn trong lòng. Mặc dù trong lòng của hấn, lúc này đã cam chịu tiếp nhận cái sự thật đa phu này rồi, hơn nữa cũng nguyện ý cùng mọi người có được nàng, chính là Mặc Lương bá đạo chiếm lấy nàng ngay trước mặt hấn như vậy, hấn rất là khó chịu .

Tuyết Nhi cũng là của hấn, hấn cũng có thể có được nàng! Hôm nay là ngày đại hôn của bọn hấn, về lý nên là để hấn ở cùng nàng a?

Thầm nghĩ, tiếp đó Huyền Ngọc trầm giọng mở miệng: “Tuyết Nhi, hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, toàn bộ dân chúng Hoa quốc đều nhìn vào, nếu như chỉ có một mình ta trở lại biệt viện, lại không thấy bóng dáng nàng đâu, kết quả.”

Có ý nhắc nhở nàng việc này có thể sẽ mang đến chút ảnh hưởng không tốt, bất luận là việc chung hay việc riêng, hấn đều muốn nàng có thể trở về cùng hấn.

Nghe vậy, Mặc Lương không đồng ý lạnh mặt xuống, miệng nói “Không cần.”, mà Tống Ngâm Tuyết bên cạnh thì hơi nhíu mày, trầm nghĩ: đúng vậy a, Hoa vương vốn đã không có cam lòng, nếu như vào lúc đó bị hấn bắt được nhược điểm, mặc dù chuyện nhỏ, nhưng phiền toái lại lớn.

Trầm ngâm một chút, ngẩng đầu, nhìn vào mắt hấn, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói với Huyền Ngọc: “Được, hai ngày này ta ở tạm chỗ người.”

“Ừ!” Đồng ý rất nhanh, Huyền Ngọc vô cùng vui mừng, mà lúc này, Mặc Lương một bên lại có chút không vui, “Tuyết Nhi đã đồng ý đi, ta cũng muốn đi.”

“Không được! Ta không chào đón người!” Thật vất vả mới xoay người làm chủ nhân, Huyền Ngọc một ngụm cự tuyệt.

“Người cần được ta sao?” Không để ý tới thái độ của hấn, Mặc Lương sắc lạnh mà nói, đôi môi mỏng tuấn mỹ khê nhếch.

“Người!”

“Ta thì thế nào?”

“ ”

Đối phó với kẻ mặt lạnh vô lại, giáo điều là vô ích, đạo nghĩa không hiệu quả, chỉ có trầm mặc, mới là phương pháp đúng đắn.

Tranh cãi ồn ào một hồi, hai người không ai nhường ai, chính là sau vài lần giằng co, cuối cùng dưới sự cưỡng chế của Mặc Lương, Huyền Ngọc cũng đành chịu.

Màn đêm buông xuống, ngàn sao dâng lên, Tống Ngâm Tuyết ngồi một mình trong biệt viện của Huyền Ngọc, cúi đầu ngưng mắt nhìn, lẳng lặng tự hỏi thế cục trước mắt.

Thế lực của Đại nghĩa, hôm nay thu vào trong tay, tuy mặt ngoài nhìn có vẻ chia năm xẻ bảy, không hề có tác dụng, nhưng nếu như vào thời điểm đặc biệt dùng tới thủ đoạn đặc biệt, hiệu quả kia, lại rất kinh người.

Nguyên bản nàng cũng không ngờ tới điểm này, bởi vì một bước này, cũng không nằm trong kế hoạch của nàng, chính là vào ngày nào đó, khi nàng nghe được Thượng Quan Huyền Ngọc bị buộc thành thân thì cái ý nghĩ này, lại đột nhiên từ trong đầu xông ra.

Có được thế lực của đại nghĩa, đó là từng bước một tới gần mục tiêu, Tống Ngâm Tuyết suy tư trong lòng, đồng thời cũng chậm rãi đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ.

Biển sao mênh mông, bát ngát, trong sự sáng chói lấp lánh, cũng có một vẻ đẹp rất riêng.

Cũng không biết độc trên người Vô Song cùng Minh Tịnh hôm nay đã giải được chưa? Hàn phủ Ngưng linh tán, rất có hiệu quả với chữa thương cầm máu, nếu như cuối cùng có một ngày hai quân giằng co, không thể nghi ngờ là ai có thuốc này, thì người đó sẽ chiếm được tiên cơ.

Đón gió mát, mặc cho những sợi tóc đen như mực bay lên, đảo mắt lại nghĩ tới chuyện hôm nay, nàng hơi nhú mày: lại thêm hai cái. Thật vất vả hư phu, có thể một mình thanh tịnh, nhưng ai biết phiền toái lại từng bước từng bước quay trở về.

Tin tức lần trước Dự Tu truyền đến, nếu như nàng không nhớ lầm, cái tên yêu nghiệt kia, hẳn là ở chỗ đó.

Trầm tư suy nghĩ, lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết thở dài xoay người, định nhắc chân mà đi, lại đối diện với Thượng Quan Huyền Ngọc đỏ mặt, vẻ mặt ngưng ngưng đứng đó.

“Có chuyện gì?” Nhếch mày, nhàn nhạt mà hỏi, đã trễ như vậy, không biết hẳn tới đây là muốn làm gì?

“Tuyết Nhi, ta, ta.” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết hỏi như vậy, Huyền Ngọc đỏ mặt nói quanh co, do dự, chần chờ.

“Không có chuyện xin mời trở về a, ta muốn ngủ.” Không để ý tới phản ứng của hẳn giờ phút này, Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói. Thấy vậy, Huyền Ngọc lập tức ngừng đầu, tiến lên một bước giải thích: “Tuyết Nhi, hôm nay, hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, về lý nên động phòng hoa chúc”

Tiếng hẳn càng nói càng nhỏ, cơ hồ đến tình trạng nghe không được. Chính là thánh lực Tống Ngâm Tuyết vô cùng tốt, một chữ không sót nghe hết toàn bộ.

Không cần! Nàng không cần! Thật vất vả mới thoát khỏi Mặc Lương dây dưa, nàng không muốn tìm một kẻ buổi tối đến giành chẵn với mình đâu! Mặc kệ! Cương quyết mặc kệ!

Lúc này Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, khép mắt, trên mặt không có biểu lộ gì, “Huyền Ngọc, lần này, ta chỉ định cứu người thôi.”

Chỉ là định cứu người, cũng không định thành thân với người! Một câu nói đơn giản, ngầm nói ra tất cả ý tứ bao hàm bên trong, Tống Ngâm Tuyết vừa nói thẳng cho Thượng Quan Huyền Ngọc ý tứ của mình, vừa vạch trần chuyện hẳn từng dùng thủ đoạn để ép nàng thành thân, khiến sắc mặt hẳn một hồi xanh lét một hồi trắng bệch.

“Ta nói đúng là sắc lang a, có người còn nằm lần bảy lượt không chịu thừa nhận, bây giờ nhìn xem.” Nghiêng người dựa trên cửa phòng, thân ảnh Tịch Mặc Lương xuất hiện, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn mang vẻ lạnh lùng trước sau như một.

“Tịch Mặc Lương!” Vừa nghe đến lời hấn nói, Thượng Quan Huyền Ngọc cũng có chút nóng giận, sau khi ngượng ngùng liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết, liền bắt mẫn trừng mắt, tiếp đó xoay người đi ra.

“Đi?” Trông thấy thân ảnh Huyền Ngọc rời đi, Mặc Lương nhàn nhạt mà hỏi, thấy hấn không để ý tới mình, liền lập tức quay đầu nhìn Tống Ngâm Tuyết phía trước: “Một mình ta ngủ không được.”

“Cút!” Hấn vừa dứt lời, Tống Ngâm Tuyết nhẩn mày lại, vẻ mặt giận dữ, nói đúng một chữ.

“Cút ngay, cút ngay đây.” Lơ đễnh nhú mày, Mặc Lương xoay người rời đi. Dù sao mục đích hấn tới đây là ngăn cản tiểu tử ngốc kia động phòng cùng Tuyết Nhi, hiện tại mục đích đã đạt được, cũng nên rời đi rồi.

Tịch Mặc Lương xoay người rời đi, mà lúc này, Huyền Ngọc sớm đã đi trước hấn một bước đang cúi thấp đầu, chính diện đón nhận câu hỏi của Phục Linh.

“Công tử, sao người trở lại rồi? Không phải bây giờ người nên. . . .” Không đến nỗi không biết xấu hổ nói toạc móng heo ra, Phục Linh trợn tròn mắt thẳng tắp mà nhìn.

Hôm nay hấn đã nghĩ thông suốt, mặc kệ Nhữ Dương quận chúa không tốt đến cỡ nào, nhưng công tử đã yêu mến nàng ta sâu sắc quá rồi! Hơn nữa nàng còn cứu hấn, hiện nay lại thành vợ chồng, cũng nên tiếp nhận nàng ta thôi.

Mọi chuyện đã thành sự thật, không thể sửa đổi được nữa, vậy không bằng cố gắng thích ứng! Lúc này Phục Linh một lòng suy nghĩ vì Thượng Quan Huyền Ngọc.

Hấn muốn công tử nhà mình tranh thủ được nhiều tình cảm, sau khi nhìn đến Huyền Ngọc bị Tịch Mặc Lương khi dễ, cảm thấy vô cùng phẫn nộ, cho nên mới nghĩ tới phương pháp này.

Đêm tân hôn, động phòng hoa chúc, vốn là chuyện thường tình của uyên ương, nhưng ai ngờ hấn vất vả lắm mới cổ động được công tử ngại ngần tiến lên, nhưng kết quả, lại ử rữ bị người ta đuổi trở về như vậy.

“Phục Linh, đều tại người bày ra mấy chủ ý bấy bạ, làm hại Tuyết Nhi trách ta.” Huyền Ngọc đau khổ nói, vẻ mặt uể oải.

Nghe vậy, Phục Linh liên tục giải thích: “Công tử, ta làm sao biết hiện tại Nhữ Dương quận chúa không thích nam sắc nữa? Chẳng phải trước kia nàng——”

Không phải trước kia nàng háo sắc thành tánh sao?

Phục Linh còn chưa nói dứt lời, liền bị ánh mắt không vui của Huyền Ngọc cắt ngang. Thấy vậy, hấn bắt đắc dĩ bĩu môi, do dự nói: “Công tử, vậy bây giờ nên làm cái gì a?”

“Không biết nên làm cái gì, có thể hỏi ta à!” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, xoay người mà trông lại, chỉ thấy Mặc Lương tuần mỹ không tì vết từ từ đi đến.

“Người ở đây làm cái gì?” Vượt lên trước một bước, Phục Linh phát huy tinh thần gà mẹ bảo vệ gà con.

Nghe vậy, Mặc Lương lạnh lùng tránh qua một bên, tầm mắt vượt qua hấn, nhìn thẳng về phía Thượng Quan Huyền Ngọc sau lưng: “Một mình ngủ không được.”

“Người! Người không biết xấu hổ!” Phục Linh tức giận mà nói, vẻ mặt giận dữ, mà khi hấn định mở miệng lần nữa, Tịch Mặc Lương lại lạnh lùng ngắt lời: “Nếu không ngại chúng ta ngủ với nhau nhé?”

A?

Phục Linh đầu vầng mắt hoa, trở mắt mà đứng đó, mà phía sau hấn, Huyền Ngọc cũng không khá hơn bao nhiêu, trên gương mặt tuần tú lộ rõ vẻ quái dị.

Bọn họ. Làm gì nhìn hấn như vậy? Bất quá chính là đề nghị cùng ngủ mà thôi, có cần kinh ngạc như vậy sao? Hừ! Nếu không phải hấn muốn nhân cơ hội này lôi kéo cái tên ngốc kia, cùng nhau nghiên cứu phương pháp để sau này đối phó độc tiểu tử, hấn cũng không thèm dụi giọng nói chuyện như vậy đâu! Phải biết rằng Tịch Mặc Lương hấn, luôn luôn có tiếng là thích sạch sẽ! Hấn đã không chú ý chịu nhượng bộ ngủ chung như vậy rồi, hấn ta cư nhiên còn bày ra bộ dạng kinh ngạc như thế, thật là không biết tốt xấu!

Tịch Mặc Lương trầm nghĩ, sự sắc lạnh trên mặt càng rõ ràng. Nhưng lúc hẳn đang đợi Thượng Quan Huyền Ngọc trả lời, Huyền Ngọc trước mặt đột nhiên phất tay áo, mặt đầy hắc tuyến bước đi, không quay đầu lại lấy một lần.

Sáng sớm trong lành, chim hót véo von.

Một đêm không có ai quấy rầy, Tống Ngâm Tuyết ngủ rất ngon, dậy đẩy cửa sổ ra, hô hấp không khí mới mẻ bên ngoài, sau đó tinh thần sáng khoái rửa mặt xong, một thân nam trang nhấc chân đi vào phòng khách.

“Tuyết Nhi!”

“Tuyết Nhi!”

Hai tiếng kêu to, hai cái thân ảnh, đồng thời đứng lên, nghênh đón nàng.

Thân thể bị lôi kéo tới cạnh bàn ngồi xuống, trước mặt Tống Ngâm Tuyết xuất hiện một cái chén không, sau đó khi nàng đang muốn nhấc đĩa gấp đồ ăn, chiếc đĩa của Huyền Ngọc cùng Mặc Lương liền không ngừng xuất hiện nhiều lần trước mặt nàng, người sau tiếp người trước, không ai nhường ai.

Một cái, hai cái, ba cái, chưa đến vài cái, trong cái chén nguyên bản rộng tuếch của Tống Ngâm Tuyết, đồ ăn đã chồng chất cao như núi nhỏ.

“Tuyết Nhi, ăn cái này!”

“Tuyết Nhi, ăn cái này!”

Hai nam nhân, tranh nhau muốn nàng ăn món ăn của mình, hai đôi đũa giao phong trên không trung, phát ra những tia lửa kịch liệt.

“Đủ!” Rốt cuộc Tống Ngâm Tuyết cũng không nhẫn nhịn bọn họ được nữa, sau khi quát lạnh một tiếng, đặt đũa xuống, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Tức chết nàng! Tức chết nàng rồi! Hai người nam nhân này, một khắc cũng không cho nàng được yên tĩnh! Một mình đi ở bên rình, Tống Ngâm Tuyết mặt lạnh, cảm thấy đau đầu kinh khủng.

Giương mắt nhìn rừng cây rậm rạp, tâm tình có chút chuyển biến tốt lên, tùy ý tản bộ, chậm rãi hưởng thụ hơi thở của mùa thu.

Đưa tay che khuất mặt trời, để cho ánh dương nhu hòa xuyên thấu qua năm ngón tay, miễn cưỡng chiếu vào trên mặt nàng, một mảnh ấm áp ôn hòa.

Thích ý híp mắt, cảm thụ giờ khắc thoải mái này, Tống Ngâm Tuyết đang muốn nhắm mắt, nhưng ngay lúc này, mắt nàng chợt lạnh lẽo, bắn ra hàn quang! Tiếp đó nhanh chóng xoay người nhường lối, đối diện với kiếm quang kêu gào mà đến.

140. Q.2 - Chương 44: Phân Tích.

Tống Ngâm Tuyết đối mặt với kiếm quang kêu gào mà đến, thân thể nhẹ nhàng nhường lối, rất nhanh lưu loát né qua một bên, cẩn thận đề phòng, trong mắt hiện ra hàn quang.

Là cao thủ!

Cho tới bây giờ thông qua thủ pháp ngoạn lệ, nội tức bức nhân của người này, Tống Ngâm Tuyết có thể tình tường cảm giác được võ công của người này rất cao, trên giang hồ cũng ít khi thấy được.

Là ai? Rõ ràng có thể mời cao thủ như vậy tới giết nàng?

Lạnh lùng nhìn, khóe miệng gắt gao mân thành một đường, trong gió thu lá rụng, đón kiếm quang, Tống Ngâm Tuyết thản nhiên nói: “Người là ai?”

“Không là ai, chỉ là người tới lấy tính mệnh của ngươi!” Người bên cạnh chậm rãi chuyển động lợi kiếm trong tay, tựa hồ là một lần nữa tìm kiếm góc độ tiến công tốt nhất, người tới lời nói âm tàn, trong giọng nói không mang theo một tia tình cảm.

“Lấy tính mạng của ta? Chỉ sợ ngươi còn chưa có khả năng này!” Cười lạnh một tiếng, đôi mắt Tống Ngâm Tuyết phát ra ánh sáng nguy hiểm, nàng chậm rãi giơ tay lên, ra hiệu người kia tiến lên.

Tay không đối phó kiếm? Không phải Tống Ngâm Tuyết nàng kiêu ngạo là không biết trời cao đất rộng, mà tuy người kia là một cao thủ, nhưng nàng vẫn tự tin rằng mình có thể đánh bại hắn trong vòng năm chiêu.

Bất quá tuy là nói như vậy, nhưng bây giờ nàng còn chưa có ý định đem hết toàn lực, bởi vì nàng muốn trong lúc giao phong, tìm kiếm lai lịch của hắn.

“Xú tiểu tử, ngươi chớ có ngạo mạn!” Nhìn nam tử trước mắt vẻ mặt tuấn tú, bạch y xuất trần trắng như tuyết, người kia nhíu mày, vẻ mặt không vui.

Ngay từ đầu Thánh Thượng cùng Mị chủ tử phái hắn tới giết một xú tiểu tử không có danh tiếng gì, hắn đã rất không muốn rồi, nhưng hôm nay gặp mặt, cảm thấy mình đi một chuyến cũng đúng!

Vì cái gì nói đến là đúng? Không phải bởi vì hưng phấn cùng kích động trong nội tâm khi cao thủ gặp gỡ cao thủ, mà là bởi vì tiểu tử kia quả thực rất đáng đánh đòn!

Một tiểu tử làm cho hắn hoàn toàn không cảm giác trên người có bất kỳ nội tức gì, rõ ràng dám kiêu ngạo khiêu khích mình như vậy? Hắn cho là hắn là ai a?

Trên người không cảm giác được nội tức? Loại người này, thường thường không phải tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ là một con chim mới ra ràng! Nhìn cái bộ dáng tuấn tú tuổi còn trẻ, môi hồng răng trắng kia, chắc bên cạnh hắn cũng chẳng có nổi cao thủ tuyệt đỉnh gì rồi, nhiều nhất chính là mấy kẻ lợi hại hơn chút chút mà thôi!

Hừ! Một con chim mới ra ràng cứ nhiên còn dám kiêu ngạo như vậy? Quả thực là chán sống! Du Đặc lạnh lùng nhìn Tống Ngâm Tuyết, bởi vì không phán đoán nàng được, cho nên thái độ tự nhiên cũng khinh miệt hơn.

Tay cầm kiếm, chậm rãi chuyển động, tìm một điểm tiến công thật nhanh và chuẩn xác, không muốn nói nhằm, Du Đặc chỉ muốn nhanh chóng dứt nhiệm vụ báo cáo kết quả công tác, rốt cục khi hắn nhìn đúng một điểm, thân thể mạnh mẽ phát lực, cả người nhảy tới rất nhanh, thẳng tắp đâm tới trái tim của Tống Ngâm Tuyết.

Nhanh, chuẩn, hung ác!

Bắn ra, nhảy, bay lên!

Lúc này, khi Du Đặc đánh úp lại lần nữa, cả người Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng nhảy lên trên, sau đó một chân điểm lên phía trên đầu kiếm, sau khi mượn lực, một chân quét tới đầu đôi phương.

Hảo khinh công!

Trong lòng Du Đặc không khỏi khen ngợi, lập tức xoay người một cái huy kiếm đâm, ngăn cản công kích của Tống Ngâm Tuyết.

Vốn là muốn thử dò xét võ công của hắn, Tống Ngâm Tuyết thấy một chiêu không thành liền lại đổi một chiêu, cúi người tấn công tới hạ bàn Du Đặc. Thấy vậy, trong nội tâm Du Đặc cả kinh, thâm nghĩ tiểu tử này đầu pháp xảo trá, vội vàng ra tay hóa giải.

Đá, chuyển, bổ!

Vung, quét, cản!

Mấy phen giao thủ, Tống Ngâm Tuyết tựa hồ đã dần dần biết được lai lịch chiêu thức võ công của hắn.

Vừa đổi mặt, Ngâm Tuyết nhẹ nhàng bay lên, Du Đặc dùng hết toàn lực hết đâm lại chém, kiếm quang lạnh lẽo trên không trung, vẽ lên một đạo bạch quang.

“Vị huynh đài này, hóa ra võ công của ngươi không hơn gì thế này a! Tuy ta đánh không thắng ngươi, nhưng ngươi cũng không giết được ta! Cho nên hay là nhanh chóng thu tay lại, trở về mời một kẻ lợi hại hơn chút a!”

Giống như bắt đắc dĩ khoát tay áo, Tống Ngâm Tuyết khiêu khích nói! Nghe vậy, Du Đặc cảm thấy vô cùng tức giận, bàn tay nắm chuôi kiếm, không khỏi hung hăng nắm đến trắng bệch.

Sĩ khả sát, bất khả nhục!(Kẻ sĩ có thể chết, không thể chịu nhục)

Du Đặc hần, hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng bị sỉ nhục như ngày hôm nay!

Tiểu tử này, tuy không có một chút nội lực, nhưng khinh công lại tốt đến kỳ lạ! Hơn nữa chiêu thức cổ quái, đa dạng tầng tầng lớp lớp, trong lúc đánh nhau, khiến người ta khó lòng phòng bị!

Nói chung cảm thấy hần lấy mình ra làm khỉ con đùa giỡn, vẻ mặt Du Đặc ảo não, hai mắt phẫn hận.

” Xú tiểu tử miệng còn hôi sữa! Ngươi bớt kiêu ngạo cho ta!” Thầm hận cắn răng, Du Đặc nói. Lúc này ở trong lòng hần, lo lắng không biết nên làm cái gì bây giờ?

Làm sao bây giờ? Có vẻ tiểu tử này trong chốc lát còn chưa giết được, lần này đành phải đi về trước. Chính là ngay cả một tiểu tử mặt trắng như vậy hần cũng không giết được, cứ như vậy trở về, thì làm sao báo cáo với Thánh Thượng cùng Mị chủ tử đây?

Du Đặc do dự, lo lắng rốt cuộc nên làm như thế nào mới tốt, ngay lúc này, bên tai vang lên một hồi tiếng gió, tiếp theo khi hần còn chưa kịp phản ứng, một đạo hàn quang liền vọt về hướng hần.

Kiếm quang mạnh mẽ, mang theo khí tức lạnh lùng, trực diện nghênh tiếp Du Đặc, vào lúc chưa kịp chuẩn bị, chỉ biết ngẩn ngơ theo trực giác, Du Đặc đưa tay, chỉ thấy trong điện quang hỏa thạch, hai lưỡi dao sắc bén đánh vào nhau, không ngừng ma sát ra nhiều đốm lửa nhỏ.

“Phập ——” một tiếng, da thịt mở ra, dòng máu đỏ tươi theo miệng vết thương chảy xuống, lập tức tuôn trào như rót!

“Ngươi là người phương nào, dám làm tổn thương ta!” Che miệng vết thương, Du Đặc bị đau cau mày mà nói, vẻ mặt nghi hoặc không thể tin nổi.

Nghe vậy, không nói gì, chỉ lãnh khốc móc khăn trong ngực ra, hết lau lại sát trên lưỡi kiếm dính đầy vết máu của mình, cho đến khi thân kiếm sạch sẽ sáng ngời phát ra hàn quang nhàn nhạt.

“Ngươi rốt cuộc là ai!” Vừa thấy nam tử không để ý tới mình, chỉ trầm mặc lau sạch thân kiếm, Du Đặc tức giận, lông mày không khỏi vờn chặt lại.

“Tịch Mặc Lương!” Mắt lạnh vừa nhắc, trên gương mặt anh tuấn là một mảnh lạnh lùng, lúc nam tử lạnh giọng mở miệng tự giới thiệu, vung bàn tay thon dài lên, chiếc khăn nhuộm đầy vết máu, liền theo gió bay xuống trước mặt Du Đặc.

“Ngươi!”

Đây là một loại ngạo mạn cực đoan, đây là một loại khinh bỉ thật sâu! Nhìn Tịch Mặc Lương trước mắt đối với xử mình như thế, lửa giận trong lòng Du Đặc không ngừng thiêu đốt, hàm răng không khỏi cắn “ken két” .

“Cút!” Một câu đơn giản, Tịch Mặc Lương thu hồi kiếm, lạnh lùng nhìn. Thấy vậy, Du Đặc không có phản ứng, chỉ mãnh liệt trừng mắt.

“Ngươi cũng đừng trừng nữa! Còn trừng máu chảy cạn luôn bây giờ!”

“Hảo tâm” nhắc nhở hần, Tống Ngâm Tuyết một bên mỉm cười mà nói. Tịch Mặc Lương làm bị thương động mạch của người này, nếu không cấp cứu kịp thời, thật sự rất dễ dàng gây ra án mạng.

“Tịch Mặc Lương? Được lắm! Các ngươi nhớ kỹ cho ta!” Nghe Tống Ngâm Tuyết “Nói mát” xong, mặt Du Đặc tái nhợt như tờ giấy, nghiêng răng nghiêng lợi chậm rãi nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết bày ra một bộ dạng không thêm để ý chút nào nói: “Được, được, Được! Ta nhớ kỹ, người nhanh đi chữa thương a! Miễn cho cuối cùng không còn chút máu mà chết, ngay cả cơ hội báo thù cũng không có!”

“Người!” Cầm giận trừng Tống Ngâm Tuyết, trong mắt Du Đặc đầy oán hận, nhưng cố kỵ tình huống trước mắt, hấn cũng không tiện phát tác, chỉ đành chịu đựng tất cả cơn tức, rất nhanh liền xoay người, biến mất trong rừng cây.

“Tuyết Nhi, nàng không sao chứ?” Một bà tiến lên giữ chặt lấy người ngọc, trong mắt Mặc Lương có chút lo lắng mơ hồ. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng không phát tác, chỉ nhìn phương hướng Du Đặc rời đi, trầm tư suy nghĩ.

Hấn là do Lăng Mị phái tới!

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Bởi vì khi vừa rời giao thủ cùng người nọ, theo võ công chiêu thức của hấn có thể thấy được, hấn cùng với Lăng Mị hấn là đồng môn.

Hấn bị Lăng Mị sai sử? Trên lý luận, cũng là bị Tống Vũ Thiên sai sử. Chính là vì cái gì Tống Vũ Thiên lại sai sử người nọ đến ám sát nàng ?

Chẳng lẽ là hấn biết mình còn sống trên thế giới này? Không có khả năng!

Thứ nhất, bởi vì nàng có tự tin cam đoan Tống Vũ Thiên không biết hành tung của nàng; thứ hai, nếu như Tống Vũ Thiên biết hết tất cả, vậy hấn sát thủ phái ra, cũng không phải là người đơn giản như vừa rồi.

Không phải biết thân phận của mình, mà lại phái sát thủ đến, rốt cuộc trong lòng Tống Vũ Thiên đang suy nghĩ cái gì?

Trong nội tâm bất an, đứng ngồi không yên, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, liền có thể khiến cho hấn như ngồi bần chông, trở thành một con chim sợ cành cong!

Không tệ, phi thường không tệ! Loại trạng thái này, theo cảm nhận của Tống Ngâm Tuyết, thật sự là phi thường không tệ!

Tống Vũ Thiên, hoa rả người cố kỵ ta, đã cố kỵ đến loại trình độ này? Bất quá là một cái xưng hô “Tuyết” công tử trùng hợp, rõ ràng lại khiến người lo lắng đến mức này? Còn cố ý phái người tới giết? Ha ha, người biết không, Tống Vũ Thiên? Loại để ý cao độ trong lòng người này, kỳ thật ở một trình độ nhất định, cũng đã bắt đầu định sẵn sự thất bại cuối cùng của người rồi.

Khóe miệng lộ ra sự vui vẻ nhàn nhạt, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy bình thản, âm thầm nghĩ: Tống Vũ Thiên a Tống Vũ Thiên, người muốn dùng phương pháp một hòn đá ném hai con chim vừa tìm được phương thuốc của Hàn phủ, lại muốn thân không biết quỷ không hay bỏ cục đá trong lòng đi? Trên thế giới này, thật sự có chuyện tốt như vậy sao?

Người muốn vừa lòng? Ta càng không cho người như nguyện, để xem rốt cuộc giữa hai chúng ta, ai là người có thể cười đến cuối cùng!

Thu hồi tầm mắt, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi xoay người, trong nội tâm vui vẻ nhưng đồng thời, cũng có một tia lo lắng nhàn nhạt. Hôm nay Tống Vũ Thiên đã theo dõi Tuyết công tử, mặc dù mình không ngại cùng hấn chơi một chút, nhưng trong lúc máu chốt này, nàng vẫn nên cẩn thận hơn.

Một lần không thành, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Hôm nay Tống Vũ Thiên vác dao đâm vào nàng như vậy, nhất định sau đó không lâu sẽ một lần nữa phái người đến, cho nên trước mắt, nàng không thể ngồi chờ ở chỗ này, đợi phiền toái đến thăm.

Tây Thần.

Yên lặng nhớ kỹ hai chữ này, Tống Ngâm Tuyết gương mặt, hình như trong lòng đã có một quyết định đang lặng lẽ hình thành. . . .

141. Q.2 - Chương 45: Mạt Nhi Đám Hối?

“Tuyệt Nhi, nàng không sao chứ?” Nhìn bộ dạng kín đáo của Tống Ngâm Tuyết, Tịch Mặc Lương bên cạnh không khỏi mở miệng hỏi lần nữa.

“Không có việc gì.” Lắc đầu, thu liễm ánh mắt, Tống Ngâm Tuyết xoay mặt mà trông, trong lời nói có thâm ý mơ hồ: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?” Đi theo nàng, Tịch Mặc Lương bằng trực giác cảm thấy nàng có tâm sự trong lòng, vì vậy mở miệng hỏi một câu hai nghĩa.

Nghe vậy, không nói gì, chỉ ngoái đầu nhìn lại nhàn nhạt mà cười, trong mắt tràn đầy lưu quang lấp lánh, thoáng cái thẳng tiến vào trong lòng Tịch Mặc Lương, khiến cho hắn say mê không thôi.

“Đi thôi.” Tống Ngâm Tuyết xoay người, nhắc chân đi trở về, mà sau lưng Tịch Mặc Lương mê mang, giật mình cảm thụ được trong ngực của mình, tiết tấu tim đập có chút rối loạn.

.

“Tuyệt Nhi!”

Khi Tống Ngâm Tuyết trở lại biệt viện, Thượng Quan Huyền ngọc sớm đã chờ trong nội viện vàng đi lên nghênh tiếp, áy náy nói: “Tuyệt Nhi, nàng tức giận sao?”

Gương mặt trẻ con đáng yêu, dưới ánh mặt trời càng thêm tuấn tú, Thượng Quan Huyền Ngọc lúc này, hơi cúi đầu nghiêm mặt, nhẹ giọng nói: “Tuyệt Nhi, nàng đừng tức giận, cùng lắm từ nay về sau ta không cãi nhau với hắn nữa.”

“Được! Đây là do chính người nói đó nha!” Vừa nghe lời này, Tịch Mặc Lương bên cạnh không khỏi mở miệng, trên gương mặt lạnh lùng lộ vẻ thản nhiên.

Nghe vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc ráng nhẫn nhịn, rất muốn phản bác, nhưng lời nói đến bên miệng, cuối cùng lại nhịn xuống.

” Tịch Mặc Lương, ai cho người khi dễ công tử nhà ta!”

Nhìn thấy tình cảnh này, Phục Linh một bên cuối cùng cũng nhịn không được mở miệng, phần nộ phóng ánh mắt giết người về hướng Tịch Mặc Lương : “ Tịch Mặc Lương! Công tử nhà ta cùng quận chúa là vợ chồng danh chính ngôn thuận đã bái thiên địa! Mà người là cái gì? Dám suốt ngày khi dễ công tử nhà ta? Người hơi quá đáng rồi đó!”

“Ta là lão đại, ta đã sớm nói qua!” Đối mặt với phần nộ sự của Phục Linh, cùng lời nói bất mãn kêu gào, Tịch Mặc Lương lạnh mặt, bày ra bộ dạng lười biếng xa cách mà giải thích.

“Người! Người ”

Không biết xấu hổ, chưa thấy qua kẻ nào không biết xấu hổ như vậy! Vừa nghe lời này, không chỉ là Phục Linh, mà ngay cả Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh cũng nhịn không được nữa nghiêm mặt, phần nộ không thôi.

Một tay chia thẳng vào hắn, rất muốn bác bỏ cái tên mặt lạnh vô lại này, chính là vừa nghĩ tới mình mới hứa với nàng, Thượng Quan Huyền Ngọc cố gắng mím đôi môi tuấn mỹ của mình lại, gắt gao không nói một lời.

“Được rồi, đừng ồn ào nữa.” Một cái đầu, hai cái mồm to! Nhìn tràng diện trước mắt, Tống Ngâm Tuyết hơi nhíu mày, lạnh giọng cắt lời bọn họ.

“Huyền Ngọc, ta phải đi.” Ở đây không có người bên ngoài, chỉ có những người gần gũi, Tống Ngâm Tuyết đảo mắt, mở miệng chậm rãi nói với Thượng Quan Huyền Ngọc.

“Tuyệt nhi, nàng muốn đi đâu? Ta cũng đi cùng nàng.” Vừa nghe nàng nói như vậy, cơ hồ là không có nửa điểm do dự, Thượng Quan Huyền Ngọc lập tức mở miệng mà nói, thái độ kiên định, ngữ khí kiên quyết.

“Không được.” Lắc đầu, Tống Ngâm Tuyết nhẹ giọng, ánh mắt nhìn về phía hần cũng rất kiên quyết.

“Vì cái gì?” Sắc mặt Huyền Ngọc khẽ biến thành đau đớn, cõi lòng gắt gao co rút lại, hần chăm chú nhìn Tống Ngâm Tuyết, trong mắt tràn đầy thần sắc hi vọng.

“Huyền Ngọc, thật sự không được.” Biết rõ suy nghĩ trong lòng hần, Tống Ngâm Tuyết khẽ thở dài một tiếng, nàng khép mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Quận chúa! Hôm nay quận chúa đã là thê tử của công tử nhà ta, tự nhiên là đi tới chỗ nào cũng không thể bỏ hần nha!”

Không đành lòng khi thấy bộ dạng của Huyền Ngọc, Phục Linh vội vàng lên tiếng khuyên bảo. Lúc này ở trong lòng của hần, ván đã đóng thuyền, thì cũng không tính các loại mâu thuẫn ngày xưa nữa, chỉ biết vì công tử nhà mình tranh thủ càng nhiều tình cảm càng tốt.

“Mang hần theo làm gì? Hần không có võ công! Nếu lần sau có người ám sát Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi cứu hần, hay là tự bảo vệ mình đây?” Nghe được lời mà Phục Linh nói..., Tịch Mặc Lương không khỏi lạnh giọng mở miệng, bởi vì không biết võ công của Tống Ngâm Tuyết cao bao nhiêu, cho nên giờ phút này lời mà hần nói..., là thật tâm, nửa công nửa tư.

Thật tình là hần rất để ý sự an nguy của Tống Ngâm Tuyết; về việc tư hần cũng cảm thấy có thể nhân cơ hội này thoát khỏi sự dây dưa của Thượng Quan Huyền Ngọc đối với nàng.

“Cái gì? Ám sát? Tuyệt Nhi, chẳng lẽ vừa rồi có người ám sát nàng sao!?” Nghe xong lời mà Tịch Mặc Lương nói..., trong nội tâm Huyền Ngọc cả kinh, vội vàng hai tay vịn vai Tống Ngâm Tuyết, hai mắt không ngừng nhìn từ trên xuống dưới, muốn nhìn thật tinh tường xem rốt cuộc nàng có bị thương không?

“Không cần nhìn nữa, thích khách kia đã bị ta đánh chạy! Ta lưu lại mạng sống của hần để cho hần trở về bẩm báo, làm cho kẻ hạ độc thủ sau màn biết có Tịch Mặc Lương ta luôn luôn bảo vệ Ngâm Tuyết.” Biết rõ ý tứ của hần, Tịch Mặc Lương lạnh giọng mở miệng nói ra.

Nghe vậy, thân thể Thượng Quan Huyền Ngọc khẽ giật mình, biểu lộ có vẻ suy sụp.

“Tuyệt Nhi. . . .” Một câu bao hàm tự trách cùng uể oải chậm rãi vang lên, hần giương mắt nhìn nàng thật sâu, có ngàn vạn lời nói tuôn ra trong lòng, nhưng khó có thể cất thành lời.

Đúng vậy a, hần vô dụng! Ngoại trừ danh tiếng bề ngoài, những thứ khác, cái gì hần cũng không có! Hần không thể bảo vệ nàng, lúc nguy hiểm đến, hần còn liên lụy đến nàng, cần nàng bảo vệ? Vì vậy một kẻ vương vếu, một cái trói buộc như hần, có tư cách gì hi vọng nàng mang hần đi chứ?

Hần biết rõ, nàng là người mang trọng trách, không thể vì bất cứ kẻ nào mà dừng bước trên con đường tiến đến mục đích của mình! Chính là, trong con đường tiến tới này, hần không thể trợ giúp nàng, ngược lại còn liên lụy nàng? Thượng Quan Huyền Ngọc vừa thống hận bản thân mình, vừa có vẻ cực kỳ thương tâm cùng bất đắc dĩ.

Hần thua kém Tịch Mặc Lương, không thể bảo vệ nàng thật tốt, cho nên, cho dù lần đầu tiên trong đời hần dùng cách đùa bỡn tâm cơ mà có được nàng, cuối cùng cũng không thể làm bạn bên cạnh nàng.

“Tuyệt Nhi. . . .” Hai tay, không khỏi nắm lại, lại sợ nắm đau nàng, Huyền Ngọc buông tay, vô cùng đau xót, cô đơn.

“Công tử. . . .” Phục Linh nhìn thấy Thượng Quan Huyền Ngọc như vậy, trong lòng bi thống, nhìn không được mở miệng thương cảm nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lẳng lặng nhìn hần, trong nội tâm hình như có chút gì đó rất khác thường xẹt qua, sau khi trầm mặc thật lâu, nàng mở miệng chậm rãi nói: “Thượng Quan Huyền Ngọc, ta muốn đến Tây thân.”

“Tây thần.” Thì thào nhớ kỹ hai chữ này, hai mắt Huyền Ngọc dịu dàng nhìn nàng. Thấy vậy, trên mặt Tống Ngâm Tuyết không có một chút biểu lộ, xoay người nhìn về phía cây cối bên cạnh, lạnh nhạt mà nói.

“Huyền Ngọc, từ đầu ta đã biết dụng ý của ngươi, chính là vì sao sau khi ta biết được dụng ý của ngươi, nhưng vẫn đáp ứng phối hợp cùng ngươi?”

Lập lòe nước đôi, Tống Ngâm Tuyết đậm mặc nói, tư vị trong đó, do người nghe tự nhận thức.

“Tuyết Nhi.” Sau khi nghe vậy, Thượng Quan Huyền Ngọc trở mắt, không biết nên lý giải lời nàng nói như thế nào? Là vì yêu mến? Hay là bởi vì.

Tìm không thấy đáp án, cũng không dám tìm đáp án! Thượng Quan Huyền Ngọc gờ mặt lên, ẩn tình nhìn nàng chăm chú.

Một nụ cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng giương lên bên khóe môi duyên dáng, Tống Ngâm Tuyết không để ý tới phản ứng của Huyền Ngọc giờ phút này, chỉ chậm rãi mở miệng nói: “Huyền Ngọc, chàng biết chuyện ta muốn làm rất bí mật, không tiện để lộ hành tung, chính là bởi vì danh tiếng, địa vị của chàng quá hiển hách, nếu như ta mang theo chàng, không thể nghi ngờ sẽ.”

Dừng lại một chút, không tiếp tục nói nữa, Tống Ngâm Tuyết chuyển mắt, chậm rãi nhìn Thượng Quan Huyền Ngọc, bên môi khẽ mỉm cười: “Thượng Quan Huyền Ngọc, hôn ước giữa hai chúng ta đã không thể sửa đổi, sau này trách nhiệm của ta, dĩ nhiên cũng là trách nhiệm của chàng, chàng, đừng nghĩ đến chuyện trốn tránh.”

Trong mắt, hiện ra quang mang tính toán, mơ hồ có tinh quang đang lóe lên, Tống Ngâm Tuyết đi từng bước một về hướng Thượng Quan Huyền Ngọc, cuối cùng chậm rãi ngừng lại cách hán một bước ngắn.

“Thượng Quan Huyền Ngọc.”

Môi son hé mở, mùi thơm như lan, hai con ngươi Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng, mang theo sự quyến rũ mê hồn người, “Ta từng nói qua với chàng, ta có mục đích.”

” Chàng là hóa thân của chính nghĩa, là đại biểu thần thánh, đứng ở dưới ánh mặt trời, chàng luôn hiên ngang lắm liệt, cho nên. Ta không muốn chàng đi theo ta về hướng hắc ám, ta muốn chàng đứng trong quang minh, chờ đợi nghênh đón ta.”

“Đứng ở trong quang minh, chờ đợi nghênh đón nàng đến.” Trầm giọng lặp lại lời mà Tống Ngâm Tuyết nói..., sắc mặt Huyền Ngọc bình tĩnh lại.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng cười, mở miệng chậm rãi nói: “Đúng! Đúng trong quang minh, nghênh đón ta đến từ trong bóng tối.”

“Huyền Ngọc, ta muốn thắng hán trên phương diện chính nghĩa! Cho nên ta muốn chàng giữ lại thế lực cùng che dấu lực lượng, đứng trên đỉnh cao của đại nghĩa, hiệu triệu hết thủy lực lượng của chính nghĩa đến giúp ta hoàn thành một chuyện khó lấy được lòng dân.”

“Chuyện khó lấy được lòng dân.” Huyền Ngọc nhìn ánh mắt kiên định của nàng, suy nghĩ không ngừng tuôn ra trong đầu, tiếp đó chậm rãi, nặng nề gạt đầu một cái, mở miệng nói: “Ta biết rồi.”

Đúng vậy, hán biết rồi! Tuy giờ phút này Tống Ngâm Tuyết cũng chưa nói rõ là chuyện gì? Nhưng từ thần sắc chân thành của nàng hán đó có thể thấy được, chuyện này, nàng tuyệt đối sẽ làm rất đường hoàng, kính thiên động địa!

Trong nội tâm Huyền Ngọc lộn xộn, tuôn ra cảm xúc kích động khó nén, thấy vậy, không rõ rốt cuộc là nguyên nhân gì Phục Linh cùng Tịch Mặc Lương, đều tự ngẫm nghĩ trong lòng: rốt cuộc hán biết cái gì? Mà nàng. lại muốn làm cái gì đây?

Không rõ, cũng không nên hỏi nhiều, chỉ có thể chấp nhận như vậy, Phục Linh cau mày, mà Tịch Mặc Lương bên cạnh thì ngẫm nghĩ đoán mò.

Thượng Quan Huyền Ngọc cùng Tống Ngâm Tuyết đối mặt thật lâu, trong lòng có sự nhận thức nhất trí, giờ phút này, dù cho không nói lời nào, nhưng hai bên đều có thể hiểu nhau.

Tuyết Nhi, cảm ơn nàng! Cảm ơn nàng chịu tin tưởng ta như vậy Ngàn vạn suy nghĩ, cảm kích vô hạn, Huyền Ngọc nắm chặt hai đấm, trong lòng chậm rãi nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chỉ khẽ nhếch môi, đem mắt nghiêng qua một bên, vẻ mặt thâm trầm cùng yên lặng.

” Tịch Mặc Lương.” Tiến lên một bước đi tới, miệng do dự một chút nói, lúc này hai mắt Thượng Quan Huyền Ngọc nhìn thẳng, chậm rãi nhìn nam tử tuần tú mặt lạnh bên cạnh.

” Tịch Mặc Lương, xin người hảo hảo chiếu cố Tuyết Nhi. Nếu như chuyển đi này, người dám làm cho nàng chịu nửa điểm thương tổn, ta sẽ dùng toàn lực, không để cho người sống yên ổn.”

“Biết rồi, thật đúng là đông dài.”

Nghe xong lời mà Huyền Ngọc nói..., Tịch Mặc Lương vốn định hỏi lại một câu”Chỉ bằng người” ? Nhưng không biết sao khi nói đến bên miệng, lại sửa lại.

Nghe được Mặc Lương trả lời, không thềm để ý ngữ khí lãnh đạm trào phúng kia, Huyền Ngọc xoay người, cả người chậm rãi gắt gao ôm lấy người ngọc, thần sắc buồn bã không muốn.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi.” Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, hai tay Thượng Quan Huyền Ngọc gắt gao vòng quanh, trong lời nói có vô hạn tình ý.

“Công tử ” Phục Linh đứng một bên nhìn thấy vậy, khẽ gọi định tiến lên, nhưng vào lúc này, cánh tay lại bị Mặc Lương sau lưng giữ chặt, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, lắc đầu ngăn lại.

Ra hiệu Phục Linh theo mình đi ra ngoài, Mặc Lương xoay người bước đi, lúc gần đi đôi mắt khẽ khép, đáy mắt thấp thoáng tình ý.

Lá rụng theo gió thu, cuộn cuộn dương dương tự đắc, vũ động tung bay ở giữa không trung, mà dưới cây, người nam tử tuần tú giờ phút này đang gắt gao ôm lấy tình nhân, sắc mặt say mê, một câu lại một câu thì thầm : “Tuyết Nhi, Tuyết Nhi.”

Buổi sáng ngày thứ hai, trời trong nắng ấm, không khí trong lành, hai con tuần mã một trước một sau từ một chỗ nào đó của Hoa quốc đi trên quan đạo về phía Tây thần, chạy nhanh như bay.

“Hô ” một tiếng hô vang lên, tuần mã đột nhiên dừng lại, khiến con ngựa đi sau cũng đồng thời dừng bước, ngay sau đó trên mặt đất xuất hiện hai công tử tuần mã, một người vận bạch y, như thần tiên trên trời, một người vận hắc y, lãnh tuấn không tỳ vết.

“Lão bản, mang đến hai chén trà lạnh!” Kêu một tiếng, công tử tuần mã như tiên kia phe phẩy quạt, trên quãng đường hơn mười dặm này, chỉ có duy nhất một hàng bán trà lạnh trên vỉa hè trước mặt.

“Vâng, có ngay!”

Vừa thấy có khách đến, chủ quán bán trà lạnh nhiệt tình đáp, hối khăn lau lớn vắt trên đầu vai, xoay người đi cầm ấm trà.

Đây là một quán rạp dựng tạm thời, chỉ có vài cái bàn đơn giản, mấy cái ghế dài, để người qua đường nghỉ ngơi một lát. Sạp chủ là một nam tử trung niên có vẻ chất phác, mỗi ngày dựa vào việc bán trà lạnh để duy trì sinh kế trong nhà, đã trải qua mưa gió vài năm trên con đường vắng vẻ nhưng mỗi ngày đều có người đến người đi này.

Tuy cửa tiệm đơn sơ, nhưng người dừng lại nghỉ ngơi cũng không thiếu, vài cái bàn cơ hồ đều ngồi đầy, chỉ có hai cái còn trống duy nhất, chờ đợi khách mới tới ngồi.

“Khách quan, trà lạnh!” Đưa nước trà lên, sạp chủ tươi cười mà nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết vận bạch y tiếp nhận cái chén, mắt to nhìn quanh bốn phía một vòng, tiếp đó cười nhạt mở miệng mà nói: “Ông chủ, vừa rồi trên ngựa, nhìn thấy các người trò chuyện với nhau rất náo nhiệt, bộ dáng vui vẻ không thôi, tiểu đệ không biết là chuyện gì, có thể nói ra cùng nhau vui vẻ một tí không a?”

“A, vị huynh đài này? Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ huynh không biết a?” Nghe Tống Ngâm Tuyết hỏi, người qua đường Giáp bên cạnh không đợi sạp chủ trả lời, trực tiếp mở miệng nói.

“Mong huynh đài chỉ giáo!” Mím cười đơng đưa cây quạt, Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt nói ra.

Thấy vậy, người đi đường giáp kia lập tức mở miệng nói tiếp: “Trời ạ, cả chuyện này huynh cũng không biết sao? Phải biết rằng đây chính là chuyện kinh khủng bạo phát nhất trên đời này kể từ sau đại hôn của thánh công tử đó!”

“Kính xin huynh đài nói thẳng.” Về mặt mây trôi nước chảy, thấy người qua đường Giáp nói dông dài, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt từ từ nói.

“Huynh biết không? Khuynh Nhạc công chúa tàn hoa bại liễu của Kiều quốc, hôm nay nàng ta đến đám hỏi với Tây thần rồi!”

“Đám hỏi?”

Nhẹ giọng hỏi, lúc này, không đợi Tống Ngâm Tuyết nhiều lời, người qua đường Ất bên cạnh vội vàng tiếp lời: “Đúng vậy a, đám hỏi! Thật sự là không thể tưởng tượng được, kiều chủ cư nhiên còn có mặt mũi đưa thứ nữ nhi làm mất mặt xấu hổ như vậy đến nước khác? A, nếu đổi lại là ta, đã sớm ban một dải lụa trắng cho nàng treo cổ cho rồi! Người đàn bà dâm đăng lại không thể sanh con, không biết đã bị bao nhiêu người đàn ông đè lên? Nữ nhân như vậy, cho dù nàng ta là công chúa, khắp thiên hạ cũng không còn nam nhân nào muốn!”

“Đúng! đúng! Cái thứ hàng nát như vậy, cư nhiên còn gả tới Tây thần? Chuyện này cũng không khỏi quá buồn cười a! Tuy nói Tây thần là nước nhỏ xa xôi, nhưng cũng không đến mức cần cái thứ như vậy a? Ta thấy Kiều chủ hấn già nên hồ đồ rồi a?” Người qua đường Bính nói tiếp.

“Ta nhỏ vào! Cái gì già hồ đồ với không già hồ đồ? Các ngươi căn bản là không biết Khuynh Nhạc công chúa này đến Tây thần với cái dạng tư cách, địa vị gì? Thì bớt hồ ngôn loạn ngữ nói mò đi.” Lúc này, người qua đường Đinh mở miệng bác bỏ.

“Cái tư cách, địa vị gì? Người biết sao?” Người qua đường Giáp hỏi lại.

Thấy vậy, người qua đường Đinh hắng giọng một cái, mở miệng nói hết chuyện hấn biết ra, “Các ngươi không biết đấy thôi, Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa từ sau khi thân bại danh liệt, liền trong vòng một đêm mất đi tất cả, vốn từ nữ nhi Kiều chủ yêu thích nhất, thoáng cái biến thành kẻ đáng thương trong nội cung người người đều có thể khi dễ, nhận hết chế nhạo cùng khinh bỉ.”

“Nghe nói trước nay Khuynh Nhạc công chúa ỷ có Kiều chủ làm chỗ dựa, ở trong cung hoành hành ngang ngược, đắc tội không ít người, hôm nay nàng thất thế rồi, những người này làm sao chịu buông tha nàng? Nguyên một đám thay nhau hành hạ nàng ta!”

“Ta nghe nói ghê gớm nhất là Kiều quốc Nhị công chúa Khuynh Vũ công chúa, trước kia bởi vì Khuynh Nhạc được sủng ái, dù biết việc phu quân mình dan díu với muội muội, nhưng cũng phải nghiêng răng nuốt vào trong bụng! Nhưng bây giờ thì khác rồi, nghe nói Khuynh Vũ công chúa, vì trả thù Khuynh Nhạc công chúa, hai ba ngày liền thêu dệt chuyện, nhân cơ hội ấu đả chửi rửa, có một lần suýt nữa đã phá luôn mặt của nàng ta, làm cho Khuynh Nhạc công chúa cả ngày khổ không thể tả!”

Người qua đường Đinh chậm rãi mà nói, đem những gì mình biết khai hết ra. Nghe vậy, mọi người gật đầu, tựa hồ đang suy nghĩ về tình cảnh đau khổ của Kiều Mạt Nhi.

“Ai, ta nói? Chẳng lẽ những chuyện này Kiều chủ không trông nom sao? Nói thế nào cũng là nữ nhi của mình, chẳng lẽ cứ để mọi chuyện như vậy sao?” Người qua đường Bính đặt câu hỏi.

Thấy vậy, người qua đường Đinh bày ra bộ dạng “Người thật khờ”, mở miệng lớn tiếng giải thích với mọi người ở đây: “Làm sao lại không biết? Kiều chủ cũng không phải kẻ ngốc, chuyện phát sinh trong nội cung, hấn làm sao lại không biết? Chỉ là hấn không muốn trông nom thôi!”

“Nghe nói trước khi Khuynh Nhạc công chúa thân bại danh liệt, hết thấy những hành vi bỉ ổi của nàng, Kiều chủ cũng đã biết rõ! Bất quá hấn thấy Khuynh Nhạc công chúa lớn lên tướng mạo xinh đẹp, sau này nàng có thể làm vương hậu một quốc gia, cho nên mới mở một con mắt nhắm một con mắt thôi! Nhưng

hôm nay, Khuynh Nhạc công chúa danh dự mắt sạch, cũng không có cơ hội mang đến lợi ích gì cho Kiều quốc nữa, cho nên Kiều chủ liền mặc kệ để nàng bị khi dễ, không hỏi chết sống.”

“A? Kiều chủ thật ác độc a!” Nghe người qua đường Đinh giải thích, mọi người nhất trí cảm thán, kể cả Tịch Mặc Lương cùng Tống Ngâm Tuyết, đều nhìn chăm chăm vào hắn.

“Đã không hỏi chết sống rồi, vì sao hôm nay Kiều chủ lại đem nàng gả đi?” Tống Ngâm Tuyết đong đưa cây quạt, thích ý thản nhiên hỏi. Kỳ thật hết thảy những chuyện theo lời bọn hắn, nàng đã sớm nhận được mật hàm của Thất Sát, hiểu rõ tất cả, chính là vì muốn tiêu khiển nên nàng mới cố ý mở miệng nói như vậy.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tại sao hiện tại lại thành thân? Còn đến tận Tây thần?” Mọi người ồn ào, người qua đường Giáp, Ất, Bính, Mậu, Canh các loại, đều giương mắt mà trông.

Thấy vậy, người qua đường Đinh ho khan một tiếng nói ra: “Ai, đây không phải để cho tránh phiền hà về sau sao? Nghe nói Khuynh Vũ nhị công chúa, mỗi ngày đều cố ý gây sự với Khuynh Nhạc công chúa, vì vậy Khuynh Nhạc công chúa giận dữ quá liền đại náo hoàng cung, kinh động tất cả mọi người. Về sau Kiều chủ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay, đúng lúc Tây thần phái sứ giả tới, vì vậy để bày tỏ thành ý hữu hảo, liền đem Khuynh Nhạc công chúa gả đến đó.”

“A? Dem cái loại nữ nhi như vậy gả đi, còn bảo là bày tỏ thành ý hữu hảo sao? Chóng mặt!” Không rõ lời mà người qua đường Đinh nói, mọi người nhất trí cảm thán.

Thấy vậy, người qua đường Đinh khinh thường nói: “Các ngươi thì biết cái gì a? Khuynh Nhạc công chúa, gả đi làm thị thiếp cho Tây thần Vương gia, cũng không phải chánh phi đâu? Chẳng lẽ thế này còn không tính là bày tỏ thành ý sao? Phải biết rằng mặc kệ Khuynh Nhạc công chúa có phải đã thất tiết hay không, nhưng luận tư cách, địa vị, cuối cùng nàng cũng là công chúa! Một công chúa đi làm thị thiếp không danh không phận cho Vương gia Tây thần, loại quyết định này, không thể nghi ngờ đã là trình độ bày tỏ tâm ý lớn nhất rồi!”

“Ai da! Mặc kệ thanh danh Khuynh Nhạc công chúa như thế nào? Nhưng nói như thế nào nàng cũng là công chúa, hơn nữa lại lớn lên xinh đẹp, dáng vẻ thướt tha mềm mại, kết quả lại đi làm một thị thiếp ti tiện cho người ta? Loại quyết định này, thật sự đã là thành ý cao nhất của Kiều chủ!” Người qua đường Bính đáp lời mà nói.

Nghe nói như vậy, mọi người gật đầu, cảm thấy hắn nói thật có lý, vừa vui sướng khi Kiều Mạt Nhi gặp họa, đồng thời cũng không khỏi cảm thán Kiều chủ lòng dạ hung ác.

“Gả cho Vương gia làm thị thiếp? Nghe nói nước Tây thần cũng chỉ có một Vương gia, hơn ba tháng trước mới vừa trở về? Ha ha, không thể tưởng tượng được nhanh như vậy đã mở vận đào hoa, ôm mỹ nhân rồi?” Tống Ngâm Tuyết đong đưa cây quạt, cười yếu ớt cố ý từ từ nói .

Nghe vậy, người qua đường Đinh trả lời: “Cũng không phải! Tuy nói Tây thần cũng chỉ có một thân vương Dạ Lâm Phong, chính là một tháng trước, quốc chủ Tây thần đã lập một Vương gia khác họ Cần vương Lãn Hoài Vũ! Tuy hắn không cùng họ, chính là quốc chủ Tây thần rất tin cậy hắn, tuyệt đối không thua thân vương thân đệ đệ của mình.”

“Nghe nói Tần vương Lãn Hoài ít nói ít lời, làm người cực kỳ trong trẻo nhưng lạnh lùng, đối với bất cứ nữ tử nào cũng không để trong lòng, tuy trong phủ mỹ nhân vô số, nhưng kỳ thật đều dùng để bài trí, không có một người nào, không có một ai chính thức vào được lòng hắn! Cho nên lần này Khuynh Nhạc công chúa tiến đến, cũng không biết là phúc, hay là họa?”

Người qua đường Đinh chậm rãi mở miệng nói, sau khi nghe vậy mọi người đều sáng tỏ, trăm miệng một lời nói: “A, hóa ra là cái dạng này. . . .”

“Ừ, đúng vậy! Hơn nữa ta còn nghe nói Cần vương này, hắn và thân vương giữa hình như có chút mâu thuẫn, trên triều thường gây hấn, không ai nhường ai!”

“Ai, ta nói, những chuyện này làm sao huynh lại biết? Ta thấy huynh sắp vượt qua tình báo viên của Âm các cùng Tinh sát rồi đó!” Thấy người qua đường Đinh nói đạo lý rõ ràng, có nhiều người cảm khái phát biểu.

Thấy vậy, người đi đường kia Đinh cười hắc hắc, vẻ mặt đắc ý nói: “Thôi đi, cái này thì tính gì? Nói cho các người biết, còn có một chuyện ta đây còn chưa nói “

“Là cái gì?” Lòng hiếu kỳ bị lực lượng bà tám điều động ra, mọi người đều lên tiếng muốn hỏi.

Nghe vậy, người qua đường Đinh cười thần bí, không khỏi đề thấp lời chậm rãi nói: “Các người có biết lần này đặc sứ hộ tống Khuynh Nhạc công chúa đi Tây thần đám hỏi là ai không?”

“Là ai?” Mọi người lập tức hỏi, lời nói vội vàng.

“Hắn chính là. Kiều quốc Nhị phò mã gia Phùng Tử Chương!”

“A? Làm sao có thể! Không phải hắn là gian phu của Khuynh Nhạc công chúa sao? Kiều chủ làm sao có thể phái hắn đến?”

” Sao ta biết được? Dù sao những câu ta nói đều là thật, nếu các người không tin, có thể hỏi hỏi sạ chủ! Mới vừa rồi hắn còn tận mắt nhìn thấy mà!”

Người qua đường Đinh thấy mọi người nghi hoặc, chỉ vào sạ chủ nói. Nghe vậy mọi người không nói gì lắc đầu, mà Tổng Ngâm Tuyết ngồi một bên quan sát, trong mắt lại lập loè tinh quang. . .

142. Q.2 - Chương 46: Tất Nhiên Là Sẽ Bất Ngờ Gặp.

” Nếu các người không tin, có thể hỏi sạ chủ! Mới vừa rồi hắn còn tận mắt nhìn thấy mà!” Để chứng minh, người qua đường Đinh chỉ chỉ sạ chủ nói lại một lần nữa.

Sạ chủ gãi gãi đầu, “Ha ha” cười ngây ngô hai tiếng, sau đó nói với mọi người: ” Đúng vậy! Vừa rồi đội ngũ đưa dâu của Kiều quốc mới đi qua đây, ta tận mắt nhìn thấy một nữ tử lớn lên rất đẹp gọi quan hộ tống dẫn đầu kia là ‘ Phùng Tử Chương ’”

Lời của người khác, mọi người còn có thể không tin, nhưng sạ chủ làm người rất thành thật, mọi người ai cũng biết, cho nên lời hắn nói đều hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ.

“Trời ạ! Kiều quốc chủ này điên rồi sao? Làm sao có thể phái hai người kia cùng đi ? Chẳng lẽ hắn không sợ hai kẻ gian phu dâm phụ này trên đường đi lại làm ra chút chuyện gì đó, làm ô uế thanh danh của Kiều quốc hay sao?”

“Thôi đi! Còn có thể ô uế hơn nữa sao? Chuyện của bọn hắn cả thiên hạ đều biết, không còn gì để che dấu rồi! Hơn nữa, có lẽ Vương gia Tây thần căn bản cũng không ngại? Bất quá là một thị thiếp, công cụ để tiết dục ẩm giường thôi, cũng không phải chính thể? Thì trước đây có bị bao nhiêu người đàn ông chơi đùa, đối với người ta mà nói, có quan hệ gì đâu?”

“Ai, lời này người cũng dám nói? Cho dù là thị thiếp, chung quy cũng nên sạch sẽ một chút a? Dưới gầm trời này, có ai nguyện ý chơi người đàn bà dâm đàng mà người ta đã chơi chán rồi chứ?”

“.”

Người qua đường Giáp, Ất, Bính còn đang tranh luận, rốt cuộc Cần vương Tây thần Lãnh Hoài Vũ có chú ý việc thân thể Kiều Mạt Thi đã bị vạ người dùng qua hay không? Thấy vậy, người qua đường Đinh kia vung tay lên, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Được rồi! Được rồi! Dù sao cũng không tới phiên chúng ta, các người đừng cãi nữa!”

“Ừ! Dù sao cũng là điểm phức của người khác, không có chuyện của ta!” Người qua đường Giáp gật đầu nói.

“Đúng đó! Kỳ thật vừa rồi ta cùng sạ chủ đã thấy được cô Khuynh Nhạc công chúa kia, thật sự rất đẹp a, khó trách Đại Lương Tam hoàng tử Quân Tử Sở từng chao đảo vì nàng, đúng là có khả năng hấp dẫn người khác! Theo lý thuyết, nữ tử đẹp như vậy, cho dù thanh danh nàng có kém, nhưng đến Tây thần, Cần vương nhìn thấy cũng có thể động tâm. Chỉ có điều nghe nói Tây thần Cần vương trời sinh tính

tình cổ quái, không lạnh không nóng, cũng không biết sau khi hần nhìn thấy Khuynh Nhạc công chúa, sẽ có một phen quang cảnh như thế nào?”

Người qua đường Đình cùng một đám ‘ta đây biết hết’ chậm rãi mà nói, không ngừng cảm khái. Lúc này, Tống Ngâm Tuyết ngồi thẳng, chậm rãi uống nước trà, thủy triều bắt đầu khởi động dưới đáy mắt, bộ dạng âm thầm tính toán, mà Tịch Mặc Lương một bên, cũng không thường quan tâm đến chuyện người khác, nghe không bao lâu sau, trực tiếp lạnh lùng nhắm mắt lại.

“Đi thôi!” Đặt chén trà cùng đồng tiền xuống, Tống Ngâm Tuyết đứng dậy nói với Tịch Mặc Lương. Nghe vậy, Tịch Mặc Lương cũng không nói một câu nào, đứng thẳng người lên, nghiêm mặt lạnh lùng đi theo ra ngoài. Phải biết rằng, tuy lúc hần ở bên cạnh Tống Ngâm Tuyết có vẻ vô lại, nhưng trước mặt người khác, hần vĩnh viễn đều lạnh lùng tàn khốc, không có một chút tình cảm như vậy.

Hai con tuấn mã, hai thân ảnh, lại bắt đầu lao nhanh trên quan đạo, sau lưng, trong quán trà, lại tiếp tục diễn náo nhiệt, thảo luận mỗi một vật kỳ lạ, một chuyện bịa đã phát sinh trong thiên hạ.

Một loạt đoàn xe, tám con tuấn mã, chậm rãi chạy trên quan đạo thông giữa Hoa quốc và Tây thần, rất hiển nhiên, đây là một đội ngũ tổng hôn, nhưng lại không phải đội ngũ tổng hôn bình thường, bởi vì từ tư thái xa hoa của nó, cùng lá cờ thêu chữ “Kiều” đón gió giơ cao có thể biết rõ, đây là một đoàn tổng hôn của Kiều quốc đi Tây thần, mà người bọn họ tổng, chính là Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa khiến thiên hạ tranh luận rất nhiều gần đây

Kỳ quái, vì cái gì xe ngựa Kiều quốc, hôm nay lại đi trên quan đạo Hoa quốc ? Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Kiều Hoa hai nước vốn liền kề nhau, Kiều quốc ở hướng Đông, Hoa quốc ở hướng Tây, mà Tây thần thì nằm ở phía tây Hoa quốc, cho nên từ Kiều quốc đi qua Tây thần, thì phải băng qua Hoa quốc.

Bởi vì nguyên nhân phân bố vị trí địa lý, Kiều quốc không thể không đi con đường duy nhất nhất này, cho nên chắc chắn màn “Gặp gỡ ngẫu nhiên” này phải diễn ra rồi.

“Ta không muốn đi Tây thần! Loại địa phương khỉ ho cò gáy đó, ai muốn đi a!” Tiếng nữ tử quát mắng từ trong cỗ xe xa hoa nhất truyền đến, mang theo mười phần gào thét, mang theo chấn động cùng tức giận, khiến phượng viên chung quanh cũng run rẩy một cái, biểu lộ rõ sự điên cuồng oán hận của nàng.

Chính là, dưới tình huống như vậy, nhưng không có một ai để ý tới nữ tử kia, tất cả mọi người đều đỡ đỡ tiếp tục đi lên phía trước, hộ vệ vẫn tiếp tục hộ vệ, người đi theo vẫn tiếp tục đi theo.

“Phùng Tử Chương, ngươi có ý gì?” Tiếng quát mắng lại truyền đến một lần nữa, trong xe nữ tử tức đến đỏ mặt, không khỏi trợn tròn xoe mắt. Cô gái này cũng không phải ai xa lạ, chính là công chúa Kiều Mạt Nhi đã lâu không gặp!

“Phùng Tử Chương, ngươi nghe được lời ta nói không? Ta không muốn đi Tây thần! Bây giờ ngươi lập tức quay đầu trở lại Kiều quốc đi!” Lúc này, trong xe có hai người, Kiều Mạt Nhi hai tay chống nạnh trừng mắt nhìn Kiều quốc Nhị Phò mã Phùng Tử Chương bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Công chúa, đừng làm rộn, cũng sắp đến Tây thần rồi, xe ngựa không thể quay đầu nữa đâu.” Trên chỗ ngồi, Phùng Tử Chương thân nhiên uống rượu, thái độ khinh mạn, lời nói trào phúng, từ đầu đến cuối cũng không thèm liếc nàng một cái.

” Phùng Tử Chương, ta bắt kể! Bản công chúa phải đi về! Ngay lập tức! Lập tức!” Cực kỳ tức giận với thái độ của Phùng Tử Chương, Kiều Mạt Nhi một bả hất văng mấy chén rượu, lời nói ác liệt.

Thấy chén rượu bị hất, Phùng Tử Chương chậm rãi giương mắt lên, vẻ mặt châm chọc mở miệng nói: “Công chúa, đây là Thánh Thượng tự mình ra lệnh muốn ta hộ tống công chúa đi Tây thần đấy, nhiệm vụ này chưa hoàn thành, sao ta dám một mình quay đầu về nước a?”

Mắt nhỏ hiện ra ánh sáng lạnh, biểu hiện sự xem thường nồng đậm, Phùng Tử Chương lúc này tránh khỏi Kiều Mạt Nhi cầm lấy bầu rượu, bắt đầu ngửa đầu uống rượu ngon.

“Thích ý! Thoải mái! Sướng!” Híp mắt suy nghĩ, vẻ mặt nhắm nháp dư vị ngọt ngào trong rượu ngọc lộ, toàn thân Phùng Tử Chương có một loại thư sướng khó nói lên lời, khiến hần không khỏi ngậm nga ra tiếng.

“Người!” Chúng kiến bộ dáng của hần lần này, Kiều Mạt Nhi tức giận cắn răng ngà, từng chữ từng chữ hung hăng nói ra: “Ta không muốn đi Tây thần cái đất nước nhỏ bé vắng vẻ kia, không muốn thành thị thiếp cho tên Càn vương chó má kia!”

“Không muốn?” Nghe Kiều Mạt Nhi nói xong, Phùng Tử Chương giống như rất buồn cười nhíu mày, mĩa mai nói: “Ta nói Tứ công chúa, người mau tỉnh lại đối mặt với sự thật a! Người cho rằng người vẫn còn là Khuynh Nhạc công chúa cao quý thánh khiết kia ư? Một lòng mơ tưởng đến mộng làm hoàng hậu của người à? A, bớt nằm mơ đi! Người đã xong rồi, người biết không? Loại nữ tử thân bại danh liệt như người, đi đến đâu cũng không ngóc đầu lên được!”

“Lần này là Thánh Thượng tự mình hạ lệnh muốn người đi Tây thần đám hỏi, để lôi kéo Càn vương Lãnh Hoài Vũ mới sắc phong! Hôm nay chuyện này đã thành đinh đóng cột rồi, căn bản không có đường cứu vãn nữa! Cho nên ta nói, người nên ngoan ngoãn chờ nhập phủ hần a.”

Châm chọc cười cười, lại là một ngụm rượu ngon vào cổ, Phùng Tử Chương trêu đùa, biểu lộ không đến mức vui sướng khi người ta gặp họa, nhưng cũng dương dương tự đắc.

“Sẽ không! Phụ hoàng sẽ không đối xử với ta như vậy! Ta là nữ nhi hần thương yêu nhất, hần sẽ không nhẫn tâm đối xử với ta như thế!” Kỳ thật không phải không tin, mà là không muốn tin, nghe Phùng Tử Chương nói xong, Kiều Mạt Nhi kích động nghẹn ngào.

“Có thể hay không? Trong lòng người tự biết!” Một mối chẳng muốn để ý tới phản ứng của nàng lúc này, Phùng Tử Chương đơn giản là nhắm mắt lại, dựa về phía sau dưỡng thần.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi không khỏi nắm chặt hai đấm, hàm răng cắn “ken két”.

Nàng biết đây là tự phụ hoàng ra lệnh, bởi vì nàng hôm nay, đã không thể mang đến vinh quang cùng ích lợi cho Kiều quốc, ngược lại còn khiến cho hần chịu nổi xấu hổ dọa người, nhất là trước mặt Hoa vương, vốn là vượt lên xa xa, cuối cùng kết quả lại bị Hưởng Cầm công chúa Hoa Ôn Như của hần vượt qua, cơn tức này, hần làm sao nuốt trôi? Cho nên để thoát khỏi cái gai trong mắt là nàng, hần liền nhắm mắt làm ngơ đưa nàng đến Tây thần.

Nàng đường đường là một công chúa của một nước, lại bị đưa đến Tây thần làm thị thiếp ột tên Vương gia khác họ? Loại nhục nhã này, Kiều Mạt Nhi nàng làm sao chịu nổi?

Nàng vốn là ứng cử viên cho vị trí hoàng hậu Đại Lương, phong quang vô hạn, chói lọi, nếu không phải vì Tống Ngâm Tuyết hủy hoại nàng, hôm nay làm sao nàng chật vật mặc người khi dễ, bị cha ruột của mình ghét bỏ như vậy?

Không có ích lợi, mất thế lực, nàng không còn là cái gì nữa! Mà ngay cả cung nhân hạ đẳng nhất trong nội cung cũng không thèm nhìn sắc mặt nàng, ngay mặt lớn tiếng châm chọc nàng! Loại cuộc sống này, đều do Tống Ngâm Tuyết kia ban tặng, nếu không bởi vì cô ta phái người đến cưỡng hiếp nàng, nàng làm sao có thể thân bại danh liệt?

Nàng hận! Nàng thật sự hận! Cho nên hôm nay dù Tống Ngâm Tuyết đã chết rồi, nhưng mối hận của nàng, vẫn tồn tại thật dài thật lâu như cũ, không bởi vì cô ta chết đi mà tiêu tán!

Kiều Mạt Nhi cắn môi nghĩ, lúc này, Phùng Tử Chương bên cạnh đã mở miệng: “Ta nói Mạt nhi, kỳ thật làm thị thiếp cho Lãnh Hoài Vũ cũng không tệ, chung quy vẫn tốt hơn đi hầu hạ Dạ Lâm Phong kia a! Lãnh Hoài Vũ là Vương gia khác họ, hành vi làm việc sẽ không quá khác người, nghe nói hần làm người không lạnh không nóng, người như vậy, hần sẽ không đối đãi quá tệ với người. Nhưng nếu như đổi thành Dạ Lâm Phong thì chưa chắc? Hần là thân đệ đệ của Tây thần quốc chủ, làm việc kiêu ngạo bất thường, nếu người rơi vào trong tay hần, khẳng định sẽ không có quả ngon để ăn đâu.”

” Theo như lời người nói, ta còn phải cảm ơn phụ hoàng dụng tâm lương khổ an bài một phu quân tốt như vậy cho ta hay sao?” Nhếch mày, đầy bụng ác khí, Kiều Mạt Nhi phản phúng lạnh giọng nói.

Nghe ra ý tứ của nàng, Phùng Tử Chương giương môi cười cười vô vị, không tiếp tục nói nữa, chỉ từ từ nhắm hai mắt, lắc lư bầu rượu còn dư trên tay.

Ngực, phập phồng kịch liệt, vì thái độ của người trước mắt, cũng vì cơn tức giận không tiêu tán nổi trong lòng, Kiều Mạt Nhi thấy thế, một bả tiến lên túm lấy bình rượu trong tay Phùng Tử Chương, hung hăng đập nó vào thành xe.

“Cho người uống này! Cho người uống này! Nếu ả đàn bà của người không chạy tới khi để ta mỗi ngày, làm sao ta lại khiến cho phụ hoàng phiền chán được?”

Dùng chân hung hăng dậm mạnh xuống sàn xe, hận cũ thù mới cùng nhau bộc phát, kêu gào muôm Kiều Mạt Nhi phát tiết, cơn tức giận đê núi lấp biển mà đến.

Thấy vậy, Phùng Tử Chương cảm thấy hơi giận, hấn vọt đứng dậy, sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn Kiều Mạt Nhi, lời nói lạnh lùng khiển trách: “Công chúa, người chú ý lời nói và việc làm của người một chút!”

“Ha ha! Chú ý lời nói và việc làm của ta sao? Cho đến hôm nay, ta còn có cái gì cần chú ý nữa đây?” Nghe Phùng Tử Chương nói xong, Kiều Mạt Nhi nhảy dựng lên, nằng làm càn cười to, cũng không thèm để ý đến dáng vẻ của mình. Dù sao hôm nay nằng đã ra như vậy, vò đã mẻ có sứt thêm cũng không sao.

Tiếng la hét từ trong xe ngựa truyền ra, ngoài xe cả hộ vệ lẫn người hầu đều mặt không biểu tình, tựa hồ đã sớm quen với cái tiết mục trình diễn này rồi.

“Phùng Tử Chương, ta cứ nói! Ta cứ muốn nói đó! Người đàn bà heo của người, dáng người biến dạng y như cái thùng nước không quản được nam nhân của mình, cứ nhiên còn có mặt mũi chạy tới khi để ta? Hừ, đây quả thực là chuyện quá hoang đường! Sao nằng ta không đi múc nước tiểu soi lại bộ dạng của mình đi? Cho dù ta không còn gì nữa, rốt cuộc vẫn giỏi hơn nằng! Có năng lực thì nằng ta cũng đi câu dẫn nam nhân cho ta coi? Để xem có nam nhân nào nguyện ý đụng vào nằng hay không!”

Kiều Mạt Nhi không kiêung nể gì nói, không có một chút liêm sỉ, nghe vậy, Phùng Tử Chương phụng phịu, lạnh giọng quát nằng: “Kiều Mạt Nhi, người căm mồm đi, nằng là nhị tỷ của người!”

“Nhị tỷ? Ha ha! Nhị tỷ?” Ngửa mặt cười to, biểu lộ khoa trương, Kiều Mạt Nhi phóng túng mà nói, khoe miệng mở to đến không khép lại được.

“Nằng là nhị tỷ của ta? Hừ! Nếu như nằng thật sự là nhị tỷ của ta, nằng sẽ không mỗi ngày đều chạy tới nhục nhã chửi rửa ta? Cũng sẽ không xui khiến hạ nhân giở trò sau lưng, xếp đặt thương tổn ta!”

Đem trách nhiệm quy tội hết lên trên người người khác, chưa bao giờ nghĩ tới mình cũng có sai lầm, Kiều Mạt Nhi lúc này trợn mắt cãi, căn bản không ý thức được là mình có lỗi với người ta trước.

“Kiều Mạt Nhi!” Cảm thấy không cách nào nói chuyện được với nằng, Phùng Tử Chương xanh mặt, ngữ khí rít gào đối mặt trực diện. Hôm nay, nằng đã không phải công chúa cao quý như trăng sáng được các vì sao vây quanh nữa rồi, mà là một thứ đồ bỏ đi tiện như bùn, cho nên hấn cũng không cần phải nhịn xuống cơn giận của mình nữa.

“A, Phùng Tử Chương? Nhị tỷ phu của ta!” Nghe được hấn hung ác quát mình, Kiều Mạt Nhi cười sáng lạng, trào phúng chế nhạo nói: “Thế nào, lúc tốt đẹp thì kêu ta là tiểu tâm can? Không tốt thì kêu Kiều Mạt Nhi? Nhị tỷ phu, miệng người nói Khuynh Vũ là nhị tỷ của ta, là thê tử của người, mà khi người dây dưa với ta trên giường, người có nghĩ được tới chuyện đó không?”

“Hừ! Không hổ vua nịnh hót Phùng Tử Chương a? Có chỗ tốt liền giương ra khuôn mặt tươi cười đón chào, lợi dụng xong rồi liền trở mặt! Người như người vậy, có tư cách gì mà nói ta!”

Tiến lên dùng sức đẩy Phùng Tử Chương, dùng hành động này để phát tiết sự phẫn nộ trong lòng! Không nghĩ tới nằng sẽ làm như, thân thể Phùng Tử Chương thoáng cái nghiêng ra bên ngoài, may mà cuối cùng bám được vào cái gì đó chống đỡ lại, bằng không hấn đã nhảy ra ngoài xe ngựa, khiến cho thân thể đầy thương tích.

“Tiện nhân!” Một tay vịn lấy thành xe, giờ phút này lửa giận trong lòng Phùng Tử Chương bộc phát toàn diện, hấn chửi ầm lên bỏ nhào lên người Kiều Mạt Nhi, hung hăng đặt nằng ở dưới thân, hai tay bắt đầu không ngừng xé rách y phục của nằng.

Hấn chịu đủ rồi, hấn muốn trả thù! Hấn mặc kệ nằng có phải là công chúa đi đám hỏi hay không? Hấn chỉ biết là” Phượng Hoàng gặp nạn không bằng gà”! Giờ phút này dưới thân hấn, chính là một nữ nhân đến gà

cũng không bằng!

Hai tay mạnh mẽ giật áo mỏng trên người Kiều Mạt Nhi xuống, lộ ra thân thể tuyết trắng yêu kiều của nàng, tay Phùng Tử Chương cách áo ngực, dùng sức xoa nắn hai khoả cao ngất rất tròn của nàng.

” Phùng Tử Chương, người buông tay cho ta!” Phần nộ không muốn chịu đựng phượng thức khuất nhục bị đè dưới thân này, Kiều Mạt Nhi nắm chặt hai đấm quất lớn, trong lòng không khỏi nghĩ đến mấy hạ nhân ở trong phủ Nhữ Dương quận chúa.

“Buông tay? Có khả năng sao? Công chúa, người cũng đừng giả bộ nữa, hai chúng ta cũng không phải lần đầu tiên, người có cần làm bộ như trinh tiết liệt nữ không? Chẳng lẽ biểu hiện của ta, còn không bằng mấy cái hạ nhân luân phiên chơi người sao?” Ác độc nói, Phùng Tử Chương cười dâm dăng! Bàn tay hấn không ngừng dùng sức đè ép xoa nắn, còn bắt chợt dùng sức nắm chặt hai khoả hồng anh trên mặt, không hề có chút thương hương tiếc ngọc nào, chỉ muốn phát tiết bất mãn trong lòng.

Con mẹ nó Kiều Mạt Nhi này, thật đúng là không biết tốt xấu! Trên đường đi hấn cũng đã nhắc nhở như vậy rồi, chính nàng cố ý không giữ thể diện cho hấn. Được! Nàng đã không biết xấu hổ, vậy cũng đừng trách hấn hung ác!

“Xoạt ” một tiếng kéo áo ngực xuống, lộ ra thân trên trần truồng hấn khát vọng đã lâu, Phùng Tử Chương một tay giữ hai tay Kiều Mạt Nhi, tay kia bắt đầu sờ soạng xuống phía dưới.

” Phùng Tử Chương tên vương bát đản này! Ta đã sớm nhìn ra người không có lòng tốt gì, muốn mượn danh nghĩa tống hôn đi Tây thần đùa bỡn ta!” Nhổ ra một ngụm nước bọt, Kiều Mạt Nhi ra sức chống cự lại.

Thấy vậy, Phùng Tử Chương cười lạnh một tiếng, hèn mọn vạn phần nói ra: “Đùa bỡn? A, đừng nói khó nghe như thế? Thân thể rách nát của người, ta còn chịu chơi cũng đã là phúc khí của người rồi, đừng ở đây làm bộ làm tịch với ta!”

Nhấc la quần lên, lộ ra hai cái chân trắng, Phùng Tử Chương lấy tay dùng sức giật quần lót của Kiều Mạt Nhi xuống, ngay sau đó lấn người tiến lên, một tay móc phân thân của mình ra.

“Ừ ” không có bất kỳ cái gì bôi trơn, Phùng Tử Chương vọt tiến vào, khiến Kiều Mạt Nhi nhú chặt mày, đau đến mức nở ghen ngào.

Không để ý đến phản ứng của người dưới thân, ngược lại nhìn thấy cái bộ dạng khó chịu này của nàng, trong lòng càng đặc biệt cao hứng? Phùng Tử Chương càng đánh càng hăng, tần suất đưa đẩy không khỏi nhanh hơn, hung mãnh có lực xỏ xuyên qua tận tình phát tiết.

Kiều Mạt Nhi thâm hận trong lòng nằm yên, cảm nhận hai chân của mình bị nâng cao, sau đó thân người từng chút từng chút bị đẩy lên, hàm răng gắt gao cắn môi. Phùng Tử Chương, khoản nợ này, người nhớ kỹ cho ta.

“Hô!” Tại một lần xông tới cuối cùng, phát tiết hết tất cả dục vọng, toàn thân Phùng Tử Chương co lại, chậm rãi xụi lơ xuống.

Hấn buông hai chân Kiều Mạt Nhi, bứt ra rời đi, sau đó sửa sang lại quần áo của mình xong, giống như nghiên ngẫm nhìn sang Kiều Mạt Nhi nằm ở trên sàn, bắt đầu chế nhạo nói: “Công chúa quả nhiên là đã lâu không bị nam nhân đụng vào, cũng không biết làm sao phối hợp nữa a? A, như vậy cũng không tốt lắm a? Công chúa đã không có thanh danh, nếu hôm nay trên giường cũng không thể chinh phục nam nhân? Vậy tương lai sau này Chắc chắc!”

Lắc đầu, vẻ mặt giả bộ đáng tiếc, Phùng Tử Chương một bả vén rèm lên, cũng không để ý mở rộng ra như vậy sẽ để lộ cảnh xuân không hề che đậy của Kiều Mạt Nhi, quay đầu lại giễu cợt mà nói: “Công chúa, người đoán đúng rồi, lần này đi Tây thần, ta là vì người mà tới, muốn biết tại sao không? Bởi vì chơi người không cần trả tiền!”

“A, đúng rồi! Cũng gần đến Tây thần rồi, trước khi người của Cần vương đến tiếp, chúng ta còn có mấy ngày có thể nước sữa hòa hợp! Ha ha ”

Một bả đẩy rèm xe, đứng dậy đi ra, Phùng Tử Chương không để ý tới ánh mắt của người ngoài, kiêu ngạo cười ra tiếng. Hừ, một thứ đồ bỏ, trước mắt còn đưa ra ngoài cung cho người khác chơi đùa, cho dù bị người khác biết là đã ăn nằm với hắn rồi, thì có gì phải sợ?

Đắc ý nghĩ, Phùng Tử Chương đứng dậy đi ra ngoài. Sau lưng, Kiều Mạt Nhi chậm rãi ngồi dậy, tìm được xiêm y bị kéo rơi phủ thêm, sau đó hai mắt thẳng tắp trừng phía trước, vô cùng căm hận.

Đoàn xe chậm rãi chạy trên quan đạo, bọn hộ vệ đều nhìn về phía trước. Lúc này, khi Kiều Mạt Nhi ở trong xe đổi xong quần áo, vừa muốn xoay người, trong lúc đó bánh xe ngựa mạnh mẽ dừng lại, dưới tác dụng của quán tính, Kiều Mạt Nhi vì không ý thức được, trực tiếp ngã ra ngoài xe, ngã thành thế chó ăn cứt.

“Cướp đây!” Mê muội một hồi, còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, Kiều Mạt Nhi liền nghe được bên tai truyền đến một tiếng hô ngoan lệ lả lẫm.

“Công chúa, ngài không sao chứ?” Tiểu Đào chạy đến vịn, vươn tay đập tro bụi trên người nàng đi, tiểu nha đầu một mực đi theo bên mình này, cuối cùng tính tình cũng không tệ lắm, không có giống như những người khác mượn gió bẻ măng, bỏ đá xuống giếng như vậy.

“Không có việc gì.” Lúc này, Kiều Mạt Nhi cũng không muốn bày ra tư thế công chúa nữa, lắc đầu, nhìn về phương hướng giọng nói xa lạ kia truyền đến.

Không thấy còn đỡ, vừa thấy liền giật mình. Trên đường phía trước, lại đứng đầy người, trong tay mỗi người đều cầm đại đao, hung thần ác sát trừng mắt nhìn bọn họ.

“Các người là người phương nào? Dám ngăn đội xe của chúng ta?” Lúc này, Phùng Tử Chương thân làm tổng sứ cau mày đi ra, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

“Cướp đây! Chuyên cướp của người nên cướp!” Quát lớn một tiếng, nam tử dẫn đầu kia tiến lên một bước, quơ đại đao nói: “Vừa nhìn các người liền biết là người Phú Quý! Nhanh! Còn không giao tất cả tiền bạc ra đây?”

“Giao tiền?” Nghe nói ở biên giới hai nước thường có cướp bóc, xem ra chuyện đó không giả! Bất quá bọn cướp dám cướp đội ngũ tống hôn của triều đình? Thì cũng ít thấy.

Mắt nhỏ hung hăng dạo qua một vòng, vẻ mặt Phùng Tử Chương âm lãnh, phất tay ra hiệu cho bọn thị vệ, mau mau đánh lui bọn tặc tử chặn đường này.

“Dạ!” Vừa nhận được ý chỉ, bọn thị vệ lĩnh mệnh, bọn hắn thấy, phía trước chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, đánh mấy chiêu là có thể dọa chạy.

Vốn cũng không đánh hết sức, hơn nữa còn khinh địch, ngay từ đầu khi đám thị vệ giao chiến với bọn cướp thì còn có thể ngăn cản một hồi, chính là bọn họ càng đánh càng vô lực, mà bọn cướp lại càng đánh càng hung mãnh, cũng không lâu lắm, bọn họ đánh đến liên tục thối lui, lui về chung quanh xe.

Một phần vì phải bảo vệ cô công chúa Kiều Mạt Nhi này, một phần vì bọn thị vệ cũng không chống cự hết sức, hơn nữa lần này bọn cướp rất đông, hơn nữa võ công mỗi người cũng không kém, cho nên đánh nhau tan tác là xu thế tất nhiên.

“Nhị Phò mã, bọn cướp này không đơn giản a, võ công mỗi người đều bất phàm!” Đầu lĩnh thị vệ bắt đầu tìm nguyên nhân khách quan trả lời cho Phùng Tử Chương, dùng việc này để bao biện cho sự thất trách của mình.

Nghe vậy, Phùng Tử Chương cảm thấy hơi sợ, nhưng trên mặt vẫn cố gắng trấn định, “Không phải chỉ là bọn cướp sao? Một đám giặc cỏ! Làm sao lại có võ công?”

“Hồi bẩm nhị Phò mã, những người khác có lẽ không có, nhưng bốn đầu lĩnh kia tuyệt đối có, hơn nữa công phu tuyệt đối hơn xa chúng ta!” Thị vệ đầu lĩnh khẳng định, nửa là kiếm cớ, nửa là sự thật.

Bốn người kia có võ công đúng là không sai, công phu hơn hẳn cũng không sai, nhưng nếu bọn họ liều chết đánh cướp một lần, vậy bọn họ cũng chưa chắc không có phần thắng!

Chính là, đáng giá không? Vì thứ công chúa như vậy mà hy sinh tánh mạng, có thật sự đáng giá không? Trong lòng bọn thị vệ đều tự suy tính, làm thế nào mới có lời chính bọn họ rõ ràng nhất.

Phùng Tử Chương thấy đầu lĩnh thị vệ nói như vậy, tâm loạn thành một đoàn rôi, lo lắng nhìn quanh, không ngừng thẳm hô: làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Mau giao tiền ra đây, đại gia ta tha các ngươi một mạng!” Bọn cướp vừa thấy đám thị vệ bị bại, không khỏi bắt đầu kêu gào làm càn.

Nghe vậy, Phùng Tử Chương không nói lời nào, khuôn mặt trắng bệch. Có ai không biết hấn tiếc tiền như mạng, ở Đại Tụng hấn từng bị Nhữ Dương quận chúa lừa gạt tiền tài, tức giận đến nhiều đêm vẫn không ngủ được!

“Nhị Phò mã, cho bọn hấn a, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn.”Biết rõ sự do dự của hấn, thị vệ đầu lĩnh mở miệng khuyên nhủ.

Nghe vậy, Phùng Tử Chương không còn cách nào, chỉ đành phải hấn tâm gặt đầu một cái nói: “Được rồi! Tiền tài các ngươi có thể cầm đi, nhưng các ngươi phải cam đoan không đụng tới tánh mạng của chúng ta!”

“Yên tâm! Chúng ta chỉ cướp tiền, không đả thương người! Chỉ cần các ngươi chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, chúng ta cam đoan lập tức rời đi, tuyệt đối không dây dưa!”

“Được!”

Đôi bên vừa đạt thành hiệp nghị, Phùng Tử Chương liền xoay người phân phó, nhưng vào lúc này, lão Nhị một trong bốn tên đầu dẫn bọn cướp thấy được Kiều Mạt Nhi đứng bên cạnh, hai mắt không khỏi nổi lên lục quang, “Chậm đã! Nữ nhân này ta cũng muốn!”

“Nhị ca, người mang nữ nhân khác trở về, không sợ Xuân nhi tức giận a?” Vừa nghe lời này, lão Tứ đầu lĩnh bọn cướp bắt đầu nói.

“Sợ gì? Nàng là lớn, nữ nhân này là bé, không ảnh hưởng gì đến phần của nàng! Hơn nữa, nữ nhân này lớn lên đẹp như vậy, chơi khăng định sướng hơn cả Xuân nhi! Nếu nàng không muốn, trực tiếp phế nàng đi đưa nàng này lên làm lớn!”

Lão Nhị háo sắc nhìn Kiều Mạt Nhi, thèm chảy nước miếng cảm giác được thân dưới mình bắt đầu sưng, vì vậy vội vàng vung đại đao, hét lớn, “Nhanh! Nhanh đưa nữ nhân này tới! Lão Tử phải sáng khoái một phen!”

“Cái này.” Nghe bọn cướp nói như vậy, Phùng Tử Chương khó xử, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt. Lúc này, lão Nhị lại hét lớn một tiếng, hấn kinh hãi vội vàng nói: “Các vị anh hùng, nữ nhân này tặng cho các vị hưởng dụng một phen cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu muốn mang đi thì chỉ sợ cũng có chút.”

Dù sao cũng là thân tàn hoa bại liễu, bị mấy nam nhân nữa chơi cũng vậy thôi, chính là Phùng Tử Chương hấn phụng hoàng mệnh tổng hôn, nếu như cuối cùng tổng không xong thì.

Không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào, sắc mặt trắng nhợt hơi sợ hãi. Mà Kiều Mạt Nhi bên cạnh, sau khi nàng nghe Phùng Tử Chương nói như vậy, suýt nữa tức giận đến bể phổi.

Khá lắm Phùng Tử Chương, rõ ràng dám đối xử với nàng như vậy! Hai đấm mạnh mẽ nắm chặt, hấn không thể xông lên thưởng cho hấn hai bàn tay, lúc này, khi bọn cướp cùng hai người Phùng, Kiều tương đối trực diện, cách đó không xa, có hai con tuấn mã một trước một sau chạy vội mà đến, mà ở trên lưng ngựa đằng kia, có hai vị công tử, một vị huyền y thanh sam, lạnh lùng không tí vết; mà vị kia thì bạch y xuất trần, khí chất như tiên, trước mặt mang lụa trắng.

143. Q.2 - Chương 47: Quân Cờ

Hai con tuấn mã, một trước một sau chạy tới rất nhanh, chậm rãi dừng lại trước mặt hai đám người.

“Oa, cướp bóc a? Xem ra rất vui a!” Ngồi trên lưng ngựa, bạch y nam tử kia nhẹ phe phẩy cây quạt, thản nhiên tự đắc nói.

Thấy vậy, Phùng Tử Chương cùng Kiều Mạt Nhi đều không hện mà cùng nhú mày, trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái.

Phong thái của nam tử này, vì sao có chút quen thuộc? Cảm giác như là đã gặp nhau ở nơi nào đó rồi. . . . Hai người bị cướp nghĩ như vậy, còn bọn cướp thấy tình cảnh này, không khỏi lui về sau vài bước.

“Lão Nhị, Tịch Mặc Lương a.”

Lão Ngũ một trong bốn đầu lĩnh của bọn cướp, do dự nói, hai mắt nhìn huyền y nam tử đang tiến đến, trên mặt có chút e sợ.

“Làm sao lại là hắn?” Nghe lão Ngũ mở miệng, ba tên đầu lĩnh khác hai mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao bây giờ.

Vì cái gì mấy bọn cướp này thấy Tịch Mặc Lương lại có phản ứng như vậy? Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì mấy tên này, chính là những kẻ đã xuất hiện lúc Tịch Mặc Lương bắt được Tuyết công tử Tống Ngâm Tuyết, chuẩn bị đem giao cho Tư Đồ Phong lĩnh tiền thù lao, nửa đường xông ra muốn tìm Tịch Mặc Lương báo thù.

Nguyên nhân gây ra chuyện này là vào một ngày, Tịch Mặc Lương trên đường đi, gặp phải sáu nam tử đang cưỡng bạo một nữ tử, vì vậy dưới sự bức bối, liền ra tay giải quyết một nam tử trong đó, chính là lão đại của sáu người bọn họ.

Về sau lúc Tịch Mặc Lương bắt Tống Ngâm Tuyết làm tù binh, chuẩn bị giao cho Tư Đồ Phong, năm người bọn họ vì báo thù cho lão Đại, từng chặn đường bọn họ, chính là bởi vì tài nghệ không bằng người, cuối cùng lão Lục bị giết thảm bại rút lui, rơi vào đường cùng phải tha hương.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, mình cũng đi xa lắm rồi, hết lần này tới lần khác trong lúc mấu chốt này, rõ ràng lại đụng phải tên ôn thần này, đến phá hoại chuyện tốt của bọn hắn!

Một loại cảm giác phẫn nộ dâng lên trong lòng bốn người, bọn cướp dùng một loại ánh mắt cừ hận mà sợ hãi nhìn, cước bộ chần chờ miệng lưỡi khô đắng, bàn tay giữ đại đao, mắt tự nhiên nổi lông lại nắm chặt, nắm chặt lại thả lỏng.

” Tịch Mặc Lương! Lần này chúng ta cũng không làm phiền người, người cũng đừng động thủ can thiệp chuyện của chúng ta a?”

Lão Nhị của bọn cướp, hiện tại là lão Đại, hấn nhú mày, vẻ mặt rõ ràng e sợ, nhưng mà giả bộ dừng cảm nói.

Nghe vậy, toàn thân Phùng Tử Chương sững sờ, vẻ mặt không thể tin được nhìn về phía Tịch Mặc Lương, trong nội tâm kinh ngạc: hắn chính là Tịch Mặc Lương? Sát thủ lãnh khốc đệ nhất thiên hạ? Thật tốt quá! Đã gặp hắn, vậy là bọn họ được cứu rồi phải không?

Trong lòng Phùng Tử Chương có chút kích động, không khỏi vui mừng tiến lên hai bước chấp tay nịnh nọt nói: “Tịch đại hiệp, chúng ta đi đường bị cướp, thật sự không còn cách nào, có thể mời ngài ra tay trợ giúp một phen chăng?”

Lời nói tha thiết, lúc này hai phe trên trận, đều vạn phần khẩn trương nhìn Mặc Lương, trong nội tâm thầm cầu xin.

“Ra tay, ra tay.”

“Bỏ đi, Bỏ đi.”

Dưới loại tình huống này, Tịch Mặc Lương mím môi, hai con ngươi lãnh tuấn, trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua mọi người, lạnh nhạt mà nói: “Chuyện của các người, có quan hệ gì đến ta đâu?”

“A?”

“Hò!”

Vừa nghe lời này, mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu. Sắc mặt Phùng Tử Chương đại biến, cảm giác một tia hi vọng cuối cùng cũng tan biến, còn bọn cướp đổi diện thì là mặt cười tươi hơn hớn, bộ dạng vui mừng khôn xiết.

Tống Ngâm Tuyết nhìn sự biến hóa này, sau khi nghiêng mắt nhìn qua Kiều Mạt Nhi sắc mặt trắng bệch bên cạnh, khéo môi duyên dáng không khỏi nhẹ nhàng giương lên.

“Cô gái này là ai?”

“Đây là công chúa của chúng ta.” Không dám trực tiếp mang đại danh của Kiều Mạt Nhi ra, Phùng Tử Chương cố ý trả lời thiếu vài chục chữ. Chính là hấn giấu đầu lại hở đuôi, bởi vì với lá cờ thêu chữ “Kiều” tung bay trong gió kia, thực sự đã hoàn toàn nói rõ hết thảy.

Tống Ngâm Tuyết cố ý mà như vô ý chuyển động con mắt một chút, lập tức cười nhạt mở miệng nói: “A ~ công chúa a? Không tệ, không tệ!”

Lời nói mơ hồ thế nào cũng được, không biết đang toan tính cái gì. Một bên, Kiều Mạt Nhi vừa nghe lời này, nghĩ rằng người ta có ý với nàng, không khỏi tưởng bỏ, chậm rãi đi lên phía trước nói: “Xin hai vị công tử ra tay cứu giúp, sau đó bản công chúa chắc chắn hậu tạ.”

“Hậu tạ? Là cái gì? Nói nghe một chút xem?” Ánh mắt trắng trợn nhìn Kiều Mạt Nhi từ trên xuống dưới, mặt Tống Ngâm Tuyết mang lụa trắng, trong lòng thầm nói: xem ra Kiều Mạt Nhi này thật sự đã bị Lăng Mị chinh không nhẹ! Xem hôm nay nàng một thân hao gầy tiêu tụy, có thể biết thời gian nàng ở tại Kiều quốc cũng không dễ chịu gì.

Kiều Mạt Nhi nghe Tống Ngâm Tuyết hỏi mình, cảm thấy việc này hấp dẫn, vì vậy càng an tâm, hơi giương mặt nói: “Nếu hai vị công tử cứu chúng ta lần này, điều kiện. Mặc cho các người định đoạt.”

Chẳng khác gì là đưa một tờ ngân phiếu trống, con số tự do điền vào, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nhìn Kiều Mạt Nhi, trong nội tâm hiểu rõ.

Nàng biết Kiều Mạt Nhi cũng không phải có thể cho bọn hấn rất nhiều tiền, mà là dẫn dụ bọn họ qua phương hướng khác. Có vẻ nàng cảm thấy hứng thú với bộ dạng của Tịch Mặc Lương, sợ là đã cho rằng người ta muốn của thân thể nàng, cho nên đơn giản là định lấy thân tương báo.

“Mặc chúng ta chỗ định đoạt” Lời nói nói mập mờ, Tống Ngâm Tuyết nhìn thoáng qua Phùng Tử Chương nghe xong lời này thì mơ hồ có chút khó chịu, cắn răng nhú mày trước mặt.

“Công chúa, chúng ta là người làm ăn, chỉ vì tiền tài, không vì cái gì khác. Chỉ cần công chúa có thể hứa hẹn giao tiền thù lao cho chúng ta, những người này, huynh đệ của ta lập tức có thể thu phục.”

“Giao! Khẳng định giao! Chỉ cần Tịch công tử chịu giúp ta giải quyết những người này, tiền thù lao này, chúng ta nhất định dâng gấp bội!”

Chia một ít cho người khác, chung quy vẫn tốt hơn so với bị người ta đoạt hết toàn bộ. Lúc này Phùng Tử Chương, vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, trong lòng tính toán rất nhanh, miệng liên tục đồng ý.

“Tốt! Vị huynh đài này rất sáng khoái! Như vậy Mặc Lương ca của ta sẽ ra tay một phen a!”

Cười nhìn Phùng Tử Chương, đôi mắt tính toán tinh quang chớp động. Thấy vậy, Tịch Mặc Lương đành nhận mệnh, kéo nhẹ cương ngựa, chậm rãi đi lên phía trước vài bước.

” Tịch Mặc Lương, không phải người nói chuyện này không liên quan đến người đây sao? Tại sao lại lật lọng rồi?” Không đợi hấn mở miệng, bốn đầu lĩnh bọn cướp thấy động tác của hấn, đều sợ hãi nắm chặt chuôi đao, mở mồm chất vấn.

“Lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ, hôm nay chúng ta liều mạng với tiểu tử kia đi, vừa vặn báo thù cho lão đại cùng lão Lục!” Nghiến răng, bộc lộ bộ mặt hung ác, đầu lĩnh lão Nhị nói với các huynh đệ khác. Trong lòng hấn, một mặt là muốn báo thù cho các huynh đệ đã chết đi, một mặt khác, chính là hấn không nỡ bỏ khối thịt béo Kiều Mạt Nhi này.

“Lão Nhị, chúng ta căn bản đánh không lại hấn ! Đi cũng là chịu chết thôi!” Lão Tứ bên cạnh không đồng ý nói, không muốn mình cứ như vậy tự đưng mất đi tánh mạng.

“Đúng vậy a, lão Nhị! Chúng ta thật vất vả mới đi đến đây an trại, quân tử mười năm báo thù chưa muộn, cũng không thể làm việc xúc động a!” Đầu lĩnh lão Tam nói.

“Đúng, lão Nhị! Không phải chúng ta đã nhất trí sao? Không để ý tới mối thù của lão Đại cùng lão Lục nữa!

Người suy nghĩ một chút đi, nếu không phải bọn họ mất đi, chúng ta nào có thoải mái như hiện tại, mỗi ngày ôm Xuân nhi mây mưa?”

Đầu lĩnh lão Tứ vừa nói, vừa nhớ lại dư vị đêm qua cùng Xuân nhi kia quần giao hoan ái, toàn thân không khỏi run rẩy một cái, trong đầu dâm ý liên tục.

Nghe xong lời nói của các huynh đệ, đầu lĩnh lão Nhị do dự, tay nắm đại đao không khỏi hung hăng xiết lại, hàm răng cắn “Ken két” rung động.

Hắn biết lời bọn họ nói đều đúng, hắn đánh không lại Tịch Mặc Lương, hơn nữa nếu như lúc ấy không phải Tịch Mặc Lương một kiếm giải quyết lão Đại, hắn vĩnh viễn cũng không được làm đại đương gia, cũng hưởng thụ không đến ôn nhu hương.

Kỳ thật nói cho cùng, hắn nên cảm ơn Tịch Mặc Lương, bởi vì cho hắn hết thấy những thứ hắn có hiện tại! Chính là tuy nói như vậy, nhưng là trong lòng hắn, lại không thể buông thù hận ngày xưa.

Làm sao bây giờ? Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Trong nội tâm đầu lĩnh lão Nhị đấu tranh kịch liệt, mâu thuẫn giãy dụa lắc lư giữa đánh và không đánh. Chính là cuối cùng mạnh mẽ cắn răng một cái, vung tay lên, hô một chữ “Rút lui”, khiến bọn cướp lên tiếng giải tán, chưa đến một lát, trên đường phía trước liền không còn bóng người.

Tổng Ngâm Tuyết mở trừng hai mắt, hơi buồn cười nhìn bọn cướp hành động nhanh nhẹn này, sau đó mở miệng chế nhạo Tịch Mặc Lương: “Mặc Lương ca thật đáng sợ nha! Vừa mới đi lên trước mấy bước, những người kia đều quá ư sợ hãi rút lui mất rồi!”

“Đúng vậy a, đúng a! Tịch công tử thật là quyết đoán, mới chốc lát đã trấn áp được bọn cướp kia rồi, thực làm Tử Chương bội phục, bội phục!”

Xoay người chấp tay, khuôn mặt tươi cười mà nói, Phùng Tử Chương dùng mắt ra hiệu, người sau lưng lập tức gật đầu, xoay người nâng ngân lượng ra, rất nhanh đi đến hướng Tổng Ngâm Tuyết.

“Chút tiền thù lao nho nhỏ, bày tỏ lòng thành, kính xin hai vị vui lòng nhận cho!” Dâng ngân lượng lên, Phùng Tử Chương nói. Lúc này, Tổng Ngâm Tuyết cười giảo hoạt, tiện tay cầm lấy nén bạc trong tay ước lượng, “Mặc Lương ca, loại buôn bán này làm thật tốt! Cũng không biết hôm nay có còn nhiều bọn cướp như vậy nữa không? Đoạn đường sắp tới, chúng ta kiếm thêm vài khoản! Ha ha, hiện tại chính là không biết đường con phía trước này, có phải vẫn giống như trước? Nếu còn như hồi trước, chúng ta thật sự có thể phát tài nha!”

Đưa tay một cái, mạnh mẽ ném bạc lên không trung, sau đó lập tức tiếp được, đem tất cả ngân lượng nhét vào lòng, Tổng Ngâm Tuyết vừa nói vừa có thâm ý khác liếc nhìn Kiều Mạt Nhi, tiếp đó xoay người, kéo cương ngựa chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!” Lúc này, một tiếng kêu từ phía sau vang lên, Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi bước lên, ngăn trước ngựa bọn họ mở miệng nói: “Hai vị công tử, xin dừng bước!”

“Hai vị công tử, ta là Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa, lần này phụng mệnh đi Tây thần liên minh. Vốn tưởng rằng trên đường đi không có gì nguy hiểm, nhưng ai ngờ lại xuất hiện bọn cướp, thị vệ Kiều quốc vô năng, làm phiền Tịch công tử ra tay cứu giúp, lúc này mới may mắn thoát nạn, cho nên Mạt nhi có một yêu cầu quá đáng, mong rằng hai vị công tử có thể đáp ứng.”

Kiều Mạt Nhi vô cùng cung kính khom người, đưa mắt lên nhìn, nghiêm mặt mở miệng nói: “Lần đi Tây thần này, còn có một ngày đường, Mạt Nhi không biết phía trước còn có bọn cướp cản đường hay không, cho nên lúc này mới mặt dày xin hai công tử làm thị vệ của ta, bảo hộ ta an toàn đến Tây thần được không?”

Trong không khí vang lên lời nói của Kiều Mạt Nhi, sau khi nghe vậy, tinh quang loé lên trong mắt Tổng Ngâm Tuyết, bên môi nhẹ mỉm cười: ta chờ chính là những lời này của người! Kiều Mạt Nhi, ta muốn tiếp

cận Lãnh Hoài Vũ, cái quân cờ là người, chính là mấu chốt.

144. Q.2 - Chương 48: Tây Thần Thân Vương Lâm Phong

Tống Ngâm Tuyết cười nhạt mà nghĩ, trên mặt thản nhiên.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương nhìn hướng nàng, mặc dù không nói câu nào, nhưng trong lòng, lại âm thầm suy đoán: Tuyết Nhi, rốt cuộc nàng muốn làm gì.

Trong nội tâm Kiều Mạt Nhi không ngừng hồi tưởng những lời Tống Ngâm Tuyết đã nói, càng nghĩ càng cảm giác cách làm của mình rất đúng đắn! Đoạn đường này, không biết còn xuất hiện giặc cướp gì đó hay không..., nếu như mình không tự tìm mấy hộ vệ mạnh mẽ, coi tình cảnh này, chỉ sợ thực sự sẽ bị Phùng Tử Chương dâng ra?

Không được! Nàng không thể cho phép chuyện như vậy phát sinh! Tuy Kiều Mạt Nhi nàng hôm nay đã thân bại danh liệt, bị người phỉ nhổ, nhưng việc này không có nghĩa bất cứ nam nhân nào cũng có thể trèo lên nàng! Thân thể là của nàng, nàng sẽ tự mình lựa chọn, mặc dù hiện tại đã không còn nam tử nào thật tình với nàng, chính là chỉ bằng cái thân thể uyển chuyển hấp dẫn này, muốn tìm nam tử mình vừa ý giao hoan mây mưa? Loại chuyện này, thực sự không khó.

Kiều Mạt Nhi bị lời nói của Tống Ngâm Tuyết đầu độc, càng nghĩ càng kiên định với cách làm của mình, nàng một mặt là muốn có người hộ giá, thuận lợi đến Tây thần; một mặt khác là muốn ngăn cản Phùng Tử Chương, làm cho hắn e ngại người khác, không tùy ý ra tay với nàng; về phần lý do cuối cùng.

Ánh mắt, cố ý vô ý đảo qua Tịch Mặc Lương bên cạnh, nhìn khuôn mặt lãnh khốc tuấn mỹ kia, cùng thể trạng trường kỳ tập võ mà có vẻ thon dài kiên mỹ, vừa nhìn liền làm cho tim người ta đập thình thịch, trong mắt Kiều Mạt Nhi lóe lên ánh sáng, trong lòng thêm thường, nào không khởi hiện lên hình ảnh hai người bọn họ giao hợp triền miên.

Hắn nhất định, rất là mạnh mẽ a.

Hai mắt Kiều Mạt Nhi nhìn thẳng, đầu lưỡi vô thức khẽ liếm môi của mình một chút, vẻ mặt nhiệt huyết sôi trào.

Thấy vậy, Phùng Tử Chương bên cạnh nghiêm mặt, cảm thấy bất mãn. Cái đồ dê tiện này, nhất định lại phát tình nổi máu phóng đảng!

Hắn quen biết nàng lâu như vậy, nhất cử nhất động của nàng hắn đều quen thuộc, cho nên lúc này thấy bộ dạng này của nàng thì lập tức hiểu rõ hết thảy.

Nàng ta coi trọng tiểu tử Tịch Mặc Lương kia, muốn một mũi tên trúng ba con chim đạt tới mục đích? Hừ! Đã như vậy, hắn cũng muốn hảo hảo trợn mắt nhìn xem, rốt cuộc nàng có thể thực hiện được hay không.”

Hơi bĩu môi, Phùng Tử Chương tiến lên, dù sao hắn cũng cần Tịch Mặc Lương bảo vệ, cái thuyền này đã được nước nâng, hắn đơn giản thuận thế đẩy thôi.

“Đúng vậy a, nhị vị công tử, xin hãy lưu lại a! Ven đường này không biết sẽ còn phát sinh chuyện gì? Hai người hãy làm người tốt đến cùng, đưa chúng ta đến Tây thần a!”

Chấp tay nói, thái độ thành khẩn, bộ dạng Phùng Tử Chương lúc này, làm cho Tống Ngâm Tuyết cảm thấy vui vẻ, “Được! Công chúa và đặc sứ đã thành khẩn như vậy rồi, chúng ta đây còn chối từ thì thành già mồm cãi láo mắt, không bằng thẳng thắn đáp ứng vậy.”

“Nhưng mà có chút chuyện.” Tống Ngâm Tuyết nói đến đây, hơi dừng lại, tiếp đó vẻ mặt tươi cười cách cái khăn che mặt mà nói: “Hai vị cũng biết chúng ta là người làm ăn, hộ tống các người đi Tây thần thì không có vấn đề gì, nhưng về phần ngân lượng.”

Không lợi nhuận không làm, dù sao cũng không phải là tiền của mình, cũng không đau lòng. Còn nữa, nếu như mình không kỳ kèo gì, mà lập tức sáng khoái đáp ứng, chỉ sợ với tính tình khéo đưa đẩy đa nghi của Phùng Tử Chương, sẽ không dễ dàng đồng ý cho bọn họ đi cùng như vậy.

Muốn thử ta? Phùng Tử Chương tiểu bằng hữu, chút công lực của ngươi, còn cần tu luyện thêm!

Cười nhạt nhìn qua, cảm thấy phúc hắc, lúc này, Phùng Tử Chương thấy đối phương luôn mồm tiền tiền, không khỏi yên lòng, thầm nói: hừ, khá tốt! Xem bộ dạng bọn hắn không giống như là người cố ý muốn lẫn vào, hẳn là không có vấn đề gì.

“Nhị vị công tử không hổ là người làm ăn, tính tình quả nhiên sáng khoái! ĐƯỢC! Tử chương hứa, chỉ cần nhị vị đưa chúng ta thuận lợi đến Tây thần, phương diện tiền bạc này, tuyệt đối không thành vấn đề!”

Tiền so với mạng nhỏ, đương nhiên là mạng quan trọng hơn! Không có tiền, hẳn còn có thể bóc lột lại người khác, nhưng đã không có mạng nhỏ, hẳn không thể hưởng thụ, cũng không cách nào chơi nữ nhân nữa!

“Đi! Đặc sứ đã nói, chúng ta liền mở đường a!”

“Hay lắm! Mở đường!” Vung tay lên, Phùng Tử Chương ra hiệu ọi người tiếp tục đi, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cùng Tịch Mặc Lương kéo cương ngựa, chậm rãi cất vó, mà sau lưng, Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi trước khi trèo lên xe, mắt đầy hứng thú liếc nhìn Tịch Mặc Lương, tiếp đó một tay che miệng, trầm giọng cười.

.

Thời gian qua một ngày, màn đêm chậm rãi buông xuống, Phùng Tử Chương ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người bắt đầu dựng trại, chuẩn bị nghỉ ngơi qua đêm.

Trong lều, nằm dưới đất bên cạnh chăn đệm, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nhìn qua Tịch Mặc Lương trước mắt, vẻ mặt thản nhiên, “Ngươi muốn nói cái gì?”

Nghe vậy, không nói lời nào, chỉ tuấn lạnh nhìn lại, ngay lúc đó, Tịch Mặc Lương vươn tay, mạnh mẽ giật lớp sa trên mặt Tống Ngâm Tuyết xuống, tiếp đó áp môi lên, găt gao chiếm lấy nàng, thật sâu mút vào anh ngọt trong miệng nàng.

Hắn đang phát tiết bất mãn với nàng, điểm này, Tống Ngâm Tuyết hiểu được.

Thân thể bị trói, cứng còng không cách nào nhúc nhích, bị ép giương đầu, thừa nhận sự bá đạo tùy ý cướp đoạt cùng dây dưa trong miệng, Tống Ngâm Tuyết mở to mắt, nhìn chăm chăm vào bộ dạng say mê của người trước mặt, cảm thụ được cái tay ôm lấy mình càng ngày càng chặt.

“Nhắm mắt lại.” Một câu tràn ngập từ tính mà lại hấp dẫn vang lên, trong lúc gấn bó Tịch Mặc Lương bật ra, gặm cắn cánh môi, trêu đùa cái lưỡi như lan của nàng, Tịch Mặc Lương tận tình phóng thích khát vọng trong lòng mình ra.

Không nên thuận theo như vậy, cũng không nên nghe lời như vậy, chính là lúc này cũng không biết vì cái gì, lần đầu tiên hai mắt Tống Ngâm Tuyết lại nhắm nghiền, trầm mặc cùng Tịch Mặc Lương môi lưỡi quấn giao.

“Hô ——” một tiếng, Tịch Mặc Lương mạnh mẽ rời đi kiêu môi của nàng, xoay người ôm chặt lấy nàng, từ từ nhắm hai mắt, để tiết tấu nhảy loạn trong đáy lòng chậm rãi bình phục.

“Ta sợ, ta sẽ không khống chế nổi.” Ôm lấy nàng, trên gương mặt tuấn lạnh xuất hiện vết ửng hồng, hẳn giải thích động tác đột ngột vừa rồi của mình, lời nói, đã không còn sự lạnh lùng trước sau như một.

Tống Ngâm Tuyết dựa vào ngực hắn, không nói câu nào, chỉ lẳng lặng nghe trống ngực cường mà có lực kia, chậm rãi từ từ nhắm hai mắt lại.

“Còn có lần tiếp theo, ta nhất định phế ngươi.”

“Dù nàng có phế ta, nhất định ta cũng sẽ có lần nữa.”

Nhàn nhạt, sau một hồi giao phong, Tống Ngâm Tuyết không nói gì thăm khinh khỉnh, mà Tịch Mặc Lương lúc này thì tươi cười thản nhiên, ẩn chứa sự vui vẻ.

” Tịch Mặc Lương, người buông ra.” Có chút cảm tức, cảm thấy hấn vô lại đè nặng lên mình, Tống Ngâm Tuyết khó chịu mở miệng nói.

Nghe vậy, Tịch Mặc Lương cũng không tòng mệnh, mà khiêu khích nắm cánh tay lại thật chặt, hít lấy hương thơm trên người nàng, nhẹ nhàng nói: “Bảo ta Lương ca ca, ta sẽ thả.”

Hừ, nằm mơ!

Đôi mắt kẻ trộm dạo qua một vòng, vẻ mặt cười xấu xa, lúc này, Tống Ngâm Tuyết trở tay ôm Mặc Lương, cất giọng nũng nịu nói: “Lương ca ca, không biết người có chú ý không, vừa rồi Kiều quốc công chúa kia, rất có ý với người đó? Không chừng, sẽ đến mời người thành vị khách nhập màn mới của nàng.”

“Tuyết Nhi, nói gì vậy? Ta chỉ muốn một mình nàng!”

Thoả mãn cảm nhận được thân thể Tịch Mặc Lương khê giật mình, Tống Ngâm Tuyết cười buông hấn ra, sau đó đưa tay bịt cái khăn che mặt lên, mà đúng lúc này, ngoài trường vang lên giọng nói của thị nữ Tiểu Đào: “Tịch công tử, công chúa nhà ta có việc, kính xin người qua trường một chút.”

Vừa dứt lời, thần sắc nổi lên bốn phía, Tịch Mặc Lương lạnh như băng quay đầu lại, chau mày, mà Tống Ngâm Tuyết một bên, thì gương môi cười, chế nhạo nói: “Chỉ mời một mình Tịch công tử sao? Không có ta sao?”

“Ách.” Nghe vậy do dự, Tiểu Đào chần chờ: “Cái kia, công chúa nhà ta nói, nếu như Mạc công tử rồi rãnh, mà cũng không thấy phiền toái thì cũng có thể cùng đi.”

Bằng ngôn từ, Tiểu Đào uyển chuyển cự tuyệt Tống Ngâm Tuyết, bởi vì người bình thường nghe thấy lời nói như thế, trong lòng đều hiểu ý tứ của chủ nhân, nhưng rất không may là, nàng đụng phải kẻ mặt dày như Tống Ngâm Tuyết! Nàng lúc này, đang muốn chế cười Tịch Mặc Lương, cũng muốn làm cho Kiều Mạt Nhi khó xử, cho nên vui vẻ tiếp nhận nói: “Thuận tiện, thuận tiện, khẳng định thuận tiện! Người trở về thông cáo trước, nói thịnh tình của công chúa, Mạc Doãn cùng Tịch Mặc Lương cảm thấy rất hài lòng, chuẩn bị một chút, sau đó sẽ đến!”

“Mạc công tử ——” Tiểu Đào ngoài ý muốn nghe thấy Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, lúc này có chút bối rối, định mở miệng cự tuyệt, nhưng cuối cùng ngại mất thể diện, đành lòng xuống, cắn môi mà đi.

“Như thế nào, ta nói không sai chứ? Tối hôm nay, cuộc chiến lều vải cũng nên bắt đầu rồi.” Lời nói nói mập mờ, nhẹ giọng trào phúng, Tống Ngâm Tuyết bắt đầu chậm rãi sửa sang lại y phục của mình, con mắt cũng không liếc Tịch Mặc Lương bên cạnh lấy một cái.

Mà Tịch Mặc Lương thấy vậy, lạnh lùng mở miệng nói: “Tuyết Nhi, rốt cuộc là nàng đang chơi trò gì?”

“Người nên hỏi Khuyh Nhạc công chúa đang chơi trò gì mới đúng chứ?” Quay đầu, vẻ mặt cười giảo hoạt, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nháy mắt đẹp, cười xấu xa nói: “Muốn biết sao? Qua xem sẽ biết ngay.”

Doanh trường của công chúa, âm hưởng phù dung, mặc dù phương tiện đơn sơ, nhưng ở cái vùng hoang vu này, cũng coi như là xa hoa, tinh xảo.

Trong trường, Kiều Mạt Nhi sớm đã ra lệnh cho Tiểu Đào xách nước tới, sau đó thay y phục trang điểm lẳng lặng bày rượu chờ, vẻ mặt xuân tình phơi phới cười yếu ớt.

Ha ha, Tịch Mặc Lương? Một nam tử tuấn tú lạnh lùng như thế, nếu ở trên giường, không biết sẽ gây nên một cái quang cảnh cần rõ thế nào ?

Kiều Mạt Nhi mỉm cười, vươn tay nhẹ vỗ về quần áo mỏng như cánh ve của mình, chậm rãi vuốt ve tới tới lui lui. Không phải nàng yêu Tịch Mặc Lương, xác thực mà nói, nàng không biết cái gì gọi là yêu? Nàng chỉ biết là, chỉ cần là nam tử nàng xem vừa mắt, nàng sẽ mời gọi hấn, cũng hưởng hoan lạc.

Bàn tay thon dài, nhẹ nhàng loay hoay với mấy chén rượu trên bàn, Kiều Mạt Nhi tĩnh tâm đợi Tịch Mặc Lương đến! Nàng có tự tin, cho tới bây giờ còn chưa có nam tử có thể cự tuyệt lời mời của nàng, ngoại trừ cái tên Quân Tử Sở kia, những kẻ khác, đều ngoan ngoãn tự động mà đến, không cần nàng hao phí sức lực

Âm thầm nghĩ, ngoài trường truyền đến một hồi tiếng bước chân, Kiều Mạt Nhi nhanh chóng đứng dậy, vui mừng đi đến cửa trường nghênh tiếp.

“Tại sao lại là người?” Sắc mặt đột biến, tức giận buông màn cửa, Kiều Mạt Nhi lạng lạng nói:

“Người đi ra ngoài cho ta, ở đây không chào đón người!”

“Không chào đón ta, thì hoan nghênh ai? Tịch Mặc Lương kia ư? A, xem ra nhiệt tình của công chúa lại tái phát, lại bắt đầu muốn tìm nam nhân rồi?”

“Không liên quan đến người! Người đi ra ngoài cho ta!”

Nhìn vẻ mặt cười âm hiểm của Phùng Tử Chương, Kiều Mạt Nhi giơ một tay chỉ ra ngoài, tức giận hét to.

“Đi ra ngoài, đi chỗ nào a? Không phải công chúa muốn tìm nam nhân sao? Ta nán lại đây một lúc, để thỏa mãn người a. . . .” Phùng Tử Chương vừa dứt lời, kéo cánh tay Kiều Mạt Nhi, sau đó không hề thương hươg tiếc ngọc đặt nàng quay lưng lại ở bên giường ngủ, một tay kéo quần lót nàng xuống, phóng xuất phân thân bất mãn phần nộ của mình ra, động thân một cái, mạnh mẽ từ sau đưa vào.

“Mặc thành như vậy, không phải người muốn câu dẫn nam nhân sao? Hiện tại ta thành toàn người!” Động tác càng nhanh hơn, Phùng Tử Chương thâm hận nói, hai tay không ngừng nắm chặt vòng eo của Kiều Mạt Nhi, mãnh liệt dùng sức đưa thân dưới đánh tới.

Không phải bởi vì ghen tuông nên có phản ứng như vậy, trên thực tế, cái dạng nam nhân gì bò lên người Kiều Mạt Nhi, hẳn không hề quan tâm! Việc hẳn không thể dễ dàng tha thứ chính là, nàng rõ ràng công nhiên biểu hiện ý đồ muốn tìm nam nhân ngay trước mặt mình, loại hành động này ảnh hưởng tới tôn nghiêm nam tính của hẳn, vũ nhục mặt mũi hẳn, Phùng Tử Chương hẳn làm sao có thể nuốt xuống được?

Thô lỗ phát tiết dục vọng của mình, cũng không thềm để ý mình có làm nàng bị thương hay không? Phùng Tử Chương đè chặt Kiều Mạt Nhi, một tay vòng tới trước cầm khóa dây dề của nàng, bạo lực xoa nắn, tốc độ thân dưới càng nhanh hơn.

“Quả nhiên là không cần tiền, chơi hăng hái hơn kỹ nữ thanh lâu nhiều!” Phùng Tử Chương cười to nói, không hề bận tâm, nghe xong lời hẳn nói, Kiều Mạt Nhi cắn răng ngà oán hận, hai tay gắt gao nắm lại.

Phùng Tử Chương, nàng đường đường là một công chúa, vậy mà hẳn dám so sánh nàng không bằng cả kỹ nữ thanh lâu? Cơn tức này, cả đời nàng cũng sẽ không quên!

Ác độc nghĩ, mặc thân thể bị chơi đùa, không có một chút khoái cảm, chỉ có nhục nhã cùng tra tấn. Lúc này, khi Kiều Mạt Nhi định mở miệng, đột nhiên cảm giác trong cơ thể mình nóng lên, ngay sau đó người nào đó bứt ra rời đi.

“Ai nha, công chúa, Tử Chương không cẩn thận tiết ở bên trong rồi? A! Bất quá cũng không hề gì, dù sao công chúa cũng không sinh đẻ được nữa, với người mà nói, không có bất kỳ ảnh hưởng gì. . . .”

Lời nói châm chọc khiêu khích truyền đến, mang theo trả thù cùng chế nhạo. Trước kia, Kiều Mạt Nhi luôn tự mình giống nữ vương, cao cao tại thượng gọi hẳn đến, đuổi hẳn đi như một con chó! Hôm nay, hẳn chịu đủ rồi, hẳn muốn xoay người làm chủ nhân dẫm nát nàng dưới lòng bàn chân, hung hăng quất roi, nặng nề đá kích!

Vừa sửa sang y phục của mình, vừa hèn mọn liếc mắt, tuy hôm nay từ đáy lòng hẳn xem thường Kiều Mạt Nhi, nhưng đối với thân thể của nàng, hẳn vẫn còn lưu luyến. Bởi vì dù sao loại nữ nhân tuyệt sắc như nàng, dưới gầm trời này cũng ít thấy, đương nhiên, ngoại trừ Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết đã mất kia. . . .

Mà lúc này, khi Tịch Mặc Lương cùng Tống Ngâm Tuyết vén rèm đi vào, bọn họ chứng kiến, chính là tình cảnh Phùng Tử Chương sửa sang quần áo, Kiều Mạt Nhi xách quần.

“Ách ~ hình như chúng ta đến không đúng lúc?” Mơ hồ có sự vui vẻ, Tống Ngâm Tuyết ho nhẹ một tiếng tận lực quay lưng lại, mà Tịch Mặc Lương đứng bên cạnh nàng, thì vẻ mặt lạnh lùng, lạnh đến gần như muốn kết thành một tầng băng mỏng.

“Công chúa gọi chúng ta đến, không lẽ là. . . .” Cách cái khăn che mặt, Tống Ngâm Tuyết nín cười, cố ý giả bộ bất đắc dĩ đưa tay đỡ trán của mình, thần sắc trêu tức.

“Không phải, Mạc công tử, các người hiểu lầm rồi!” Kiều Mạt Nhi bật thốt lên định giải thích, muốn giữ hình tượng trước mặt người khác, chính là nàng cũng không nghĩ tới với thanh danh của mình, làm như thế, chỉ là vẽ rắn thêm chân, càng bôi càng đen.

“A!” Qua loa nhẹ gật đầu, ngẩng đầu nhìn Tịch Mặc Lương, Tống Ngâm Tuyết mở miệng, nói nhỏ:

“Mặc Lương ca, chỗ công chúa đã có người, ta thấy hay là chúng ta trở về trước a.”

“Chậm đã! Nếu hai vị công tử đều đã đến đây, không bằng cùng nhau ngồi lại a.” Lúc này, Phùng Tử Chương mở miệng nói, trên mặt không có một chút xấu hổ vì gian tình bị phát hiện nào, chỉ mặt dày mời hai người an vị.

“Được!” Thấy hắn nói như thế, Tống Ngâm Tuyết cũng không cự tuyệt, thản nhiên ra hiệu cho Tịch Mặc Lương ngồi xuống, nhìn xem rốt cuộc Phùng Tử Chương định như thế nào.

Vì sao Mạc công tử một mực đeo cái khăn che mặt, không dùng gương mặt thật để gặp người khác vậy?” Cảm thấy người trước mắt, có một loại cảm giác đã từng quen biết, nhưng nói không ra đã gặp qua ở đâu, đáy lòng Phùng Tử Chương vẫn một mực nghi hoặc, cho nên trước mắt cũng muốn hỏi cho rõ.

“A, mang cái này, chủ yếu là sợ hù đến người! Tuy phong tư ta rất tốt, chính là bởi vì khi còn bé ta bị bệnh sởi, trên mặt gồ ghề đặc biệt khó coi, cho nên.”

“Bệnh sởi? Đây chính là bệnh có thể lây!” Còn chưa đợi Tống Ngâm Tuyết nói xong, Kiều Mạt Nhi nghẹn ngào kêu sợ hãi ra tiếng, thân thể không khỏi lui về sau, một bộ dạng sợ bị nhiễm bệnh.

“Thực sự đã khỏi hẳn, sẽ không truyền nhiễm.” Ho nhẹ một tiếng, Tống Ngâm Tuyết phối hợp che mặt, giả bộ xấu hổ.

Thấy vậy, Phùng Tử Chương cảm thấy có chuyện, đang muốn mở miệng hỏi, thì một thị vệ ngoài trường tiến đến báo cáo, trong giọng nói hình như có chút bất mãn: “Khởi bẩm Nhị phò mã, chúng tiểu nhân đã thông báo cho Cẩn vương phủ Tây thần việc công chúa đã tới biên giới! Nhưng ngày mai đã nhập cảnh rồi, lúc này, còn chưa thấy một người Tây thần nào tiến đến nghênh đón, cũng không thấy Cẩn vương Lân Hoài Vũ có bất kỳ động tĩnh nào.”

Một câu kể lể chi tiết, làm cho bốn người trong trường đều trầm mặc. Tống Ngâm Tuyết cùng Tịch Mặc Lương thì thờ ơ không sao cả mà ngậm miệng, nhưng Phùng Tử Chương cùng Kiều Mạt Nhi bên cạnh thì không giống.

“Giỏi cho tên Lân Hoài Vũ! Bản công chúa gả cho hắn vốn đã chịu thiệt thòi lắm rồi, không thể tưởng tượng được hôm nay hắn còn cao giá, không coi ai ra gì như vậy!”

Một chưởng vỗ lên bàn, Kiều Mạt Nhi lửa giận ngút trời, ngực không khỏi phập phồng cao thấp. Công chúa nước nào đến dám hỏi, chẳng phải đối phương đều ra xếp hàng hoan nghênh, tràng diện nhiệt liệt sao? Tuy Kiều Mạt Nhi nàng danh tiết không tốt, nhưng tốt xấu gì sau lưng nàng vẫn đại biểu cho Kiều quốc a! Một nước Tây thần nho nhỏ, rõ ràng dám can rõ với nàng như vậy? Quả thực là không để Kiều quốc vào mắt mà! Rất đáng hận! Quá đáng giận!

Kiều Mạt Nhi tức giận nắm tay đập bàn, vẻ mặt căm giận. Mà Phùng Tử Chương bên cạnh, thì nheo mắt lại, cảm thấy lo lắng: Lân Hoài Vũ này thật đúng là có điểm quá mức. Tuy nói hắn không háo sắc, không cần biết đối phương có phải là trang tuyệt sắc hay không, nhưng thể diện của Kiều quốc, thực sự cũng nên nể nang mấy phần chứ.

“Ta bất kể! Lân Hoài Vũ đã không để ta vào mắt, ta càng tự do! Ngày mai, ta muốn tự mình đi dạo trong thành một vòng, chơi một chút, không muốn ngày ngốc đợi ở chỗ khỉ ho co gáy này mà trở mặt hứng gió Tây Bắc đâu!”

Kiều Mạt Nhi tức giận nói, không nghe bất cứ kẻ nào khuyên bảo đứng lên, lại chỉ đích danh muốn Tịch Mặc Lương cùng Tống Ngâm Tuyết hộ vệ, sau đó thở phì phì đi ra, lưu lại ba người ngồi đó, đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Tại Tây thần thân vương phủ, trong phòng khắc hoa, một nam tử yêu nghiệt dựa vào thành cửa sổ, vẻ mặt trầm tĩnh nhìn trang giấy nhỏ trong tay, thần sắc xúc động.

” Lúc giây dựa, không bằng trở lại, chỉ có tự mình cảm thụ, mới có thể tiếp cận sự thật.” Hàng chữ ngay thẳng, mang theo tiêu sái, nhảy múa trong trang giấy nhỏ nhỏ này một cách vô cùng tinh tế, Dạ Lâm Phong lẳng lẳng nhìn hàng chữ tiêu sái này, trong miệng, nhẹ nhàng: “Tổng Ngâm Tuyết, Tổng Ngâm Tuyết.”

Nàng đã sớm biết cái đáp án này rồi, cho nên mới bảo hắn trở về? Bởi vì chỉ có tự mình cảm thụ, hắn mới có thể biết sự thật đích thực.

Đúng vậy, hắn nghe lời nàng trở lại, cuối cùng cũng như nguyện biết được chân tướng. Chính là trong lòng của hắn, không có một chút hân hoan và vui vẻ. Đã từng, hắn cho rằng mình bị ca ca thân nhất và người yêu cùng nhau phản bội, chính là khi hắn biết rõ hết thấy, hắn lại nhận không được muốn bật cười.

Lúc trước mình giận dữ rời đi, đã bỏ lỡ một đoạn nhân duyên tốt đẹp, tuy trong lòng tiếc hận, chính là hắn cũng không hối hận! Bởi vì nếu như không phải như vậy, hắn làm sao có cơ hội quen biết nữ tử làm hắn rơi vào tay giặc kia, biết cái gì mới là tình yêu chân chính?

Dạ Lâm Phong thẳng tắp nhìn trang giấy trong tay, trên khuôn mặt tuần tú yêu đã có một tia bi thương đau đớn.

Còn chưa bình phục, từ khi nàng rơi xuống vực đến nay, hơn ba tháng rồi, chỉ cần nghĩ tới một màn cuối cùng kia, lòng của hắn, bất giác sẽ run rẩy, co rút đau nhức.

“Tổng Ngâm Tuyết, Tổng Ngâm Tuyết. Nàng thật sự đã mất sao? Ngay khi ta phát hiện mình bắt đầu yêu nàng.”

Thì thào, thấp giọng để chỉ có mình mới có thể nghe thấy, Dạ Lâm Phong nhẹ giơ tay lên, chậm rãi che trên ngực, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hồi tưởng từng màn đã qua.

Những lúc hắn và nàng cùng xuất hiện, cũng không tính quá nhiều, chính là mỗi một lần, hắn luôn khó quên. Nàng kỳ quái, nàng giáo hoạt, nàng thông minh, nàng quật cường, luôn không ngừng xuất hiện ở trong óc hắn, như một cuốn phim quay chậm, không ngừng truyền đi truyền lại.

Đột nhiên phát hiện, hóa ra mình mê luyến nàng như vậy, quyến luyến đến mức muốn dùng một ít phương thức kỳ quái đi hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Trong quá trình ở chung với nàng, hắn luôn mĩa mai nàng, có lẽ lúc đầu, hắn hành động theo sự chán ghét nàng trong đáy lòng, chính là không biết bắt đầu từ lúc nào, loại chán ghét này của hắn, lại lặng lẽ thay đổi.

Hắn châm chọc nàng, trong tiềm thức là muốn làm cho nàng chú ý, thất bại nhất là, Dạ Lâm Phong hắn, luôn tự phụ tung hoành gió trăng, tiêu sái bụi hoa, lại không biết làm sao với nàng, cuối cùng còn mất luôn trái tim.

“Không bằng trở lại, không bằng trở lại.” Chính là đã trở lại thì thế nào? Biết rõ chân tướng thì thế nào? Nàng mất, cái gì cũng tan thành mây khói .

Dạ Lâm Phong chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt âm trầm, hắn nhìn phía xa, chậm rãi để trang giấy vào trong ngực, sau đó môi mỏng khẽ nhếch, không nói lời nào.

“Vương gia.” Đột ngột, một cái thân hình kiều nhuỷn từ sau ôm lấy Dạ Lâm Phong, tiếp đó lấy tay quấn chặt, thân thể lập tức dán lên.

“Buông tay, Điệp Vũ!” Lạnh lùng, không có một chút độ ấm, Lâm Phong nhìn thẳng về phía trước, thân thể vẫn không nhúc nhích.

“Vương gia, vì cái gì người luôn tuyệt tình với Điệp Vũ như vậy? Điệp Vũ thích người tám năm, chẳng lẽ tình cảm như vậy, cũng không đổi được một cái ngoái đầu nhìn lại của người sao?” Ôm Lâm Phong, Điệp Vũ bi thương nói, toàn thân tràn đầy tuyệt vọng.

“Điệp Vũ, buông tay!” Lạnh lùng lặp lại một lần, đôi mắt Dạ Lâm Phong bất động. Hôm nay, ngoại trừ người kia, ai hấn cũng không muốn.

Chính là Điệp Vũ không biết suy nghĩ trong lòng hấn, cũng không có nghe lời buông ra, mà đau đớn nghiêm mặt, mở miệng nói: “Vương gia, có phải người để ý chuyện Điệp Vũ không phải xử nữ hay không? Kỳ thật đó là do Điệp Vũ nhất thời nói nhảm, căn bản ——”

“Người có phải xử nữ hay không, một chút hứng thú ta cũng không có. Cho nên, mời người buông tay!” Không muốn dây dưa thảo luận vấn đề này với nàng nữa, Dạ Lâm Phong vươn tay kéo hai tay đang vòng ngang thắt lưng mình.

Thấy vậy, Điệp Vũ cau mày, cất cao giọng: “Vương gia, có phải người còn muốn Phù Cừ hay không? Muốn cùng nàng gương vỡ lại lành? Không có khả năng! Bởi vì hôm nay nàng ta đã là hoàng hậu, là chị dâu của người rồi, hai người vĩnh viễn cũng không thể cùng xuất hiện! Tuy lúc trước các người vì thần xui quý khiến mới tách ra, cũng không phải nàng ta chính thức phản bội người, nhưng sự thật chính là sự thật, cuối cùng cũng không thể thay đổi! Dù cho ngay từ đầu người hận nàng, chính là về sau phát hiện chân tướng không phải như vậy, người cũng không thể quay lại yêu nàng nữa! Bởi vì nàng thủy chung vẫn là hoàng hậu Tây thần, mà người, thì là em chồng của nàng a.”

Điệp Vũ không rõ chân tướng, đem biểu hiện dị thường của Dạ Lâm Phong ba tháng này, tất cả đều quy kết là sau khi hấn biết được chân tướng, một lần nữa nhóm lên lửa tình với Phù Cừ, cho nên trong lòng ghen tuông đau khổ khuyên.

Dạ Lâm Phong nghe vậy, cười nhạt, khoe miệng đẹp mắt treo đầy chàm chọc, đôi mắt hơi khép, “Điệp Vũ, ta nói một lần cuối cùng, buông tay.”

Lời nói lúc này đây, không có sự lạnh lùng vừa rồi, cũng không có cảm giác rét thấu xương như vừa rồi, chính là Điệp Vũ biết rõ, đây là điềm báo hấn chính thức tức giận.

Không tình nguyện chậm rãi buông tay ra, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng cùng không muốn, Điệp Vũ lui về phía sau một bước, bảo trì khoảng cách giữa hai người.

“Vương gia, Phù Cừ hoàng hậu nàng không thể yêu người —— “

“Mặc kệ ta yêu hay không yêu Phù Cừ, nhưng ta có thể khẳng định với người—— ta không yêu người! Cho nên mời người từ nay về sau, đừng tùy tiện xuất hiện ở trước mặt ta nữa.”

Cắt ngang lời nàng, từ đầu đến cuối vẫn không quay đầu lại, Lâm Phong lạnh lùng xoay người mà đi, không rảnh mà để ý người ngọc một mình thương tâm.

Trong gió mát, mắt phượng yêu đã chậm rãi nhắm lại, trong đôi mắt lấp lánh phong tình, giờ phút này không sắc lúc trước, có, cũng chỉ là sự trầm mặc hoàn toàn yên tĩnh.

Ra khỏi phòng, Dạ Lâm Phong mắt mát đứng dưới tàng cây, gương mắt mà nhìn không trung, mà lúc này, sau lưng một giọng nữ vang lên, nhân nhạt, mang theo thất vọng cùng đau thương: “Phong, kỳ thật người chàng yêu, không phải Điệp Vũ, cũng không phải ta, mà là nữ tử ở nước Đại Tụng xa xôi, Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết kia đúng không.”

145. Q.2 - Chương 49: Cầm Công Tử Thư Ly

“Phong, kỳ thật người chàng yêu, không phải Điệp Vũ, cũng không phải ta, mà là nữ tử ở nước Đại Tụng xa xôi, Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết kia đúng không.”

Một câu ưu thương mà cô đơn, chậm rãi từ sau lưng Lâm Phong truyền tới, không cần xoay người cũng biết, người tới lúc này, chính là người đã từng khiến hấn hết hy vọng với tất cả nữ nhân: Tây thần hoàng hậu —— Thượng Phù Cừ.

“Hoàng tẩu.” Xưng hô nhân nhật từ trong miệng thốt ra, khiến người sau lưng hoàn toàn tan nát cõi lòng, Dạ Lâm Phong ngẩng đầu, chậm rãi nhìn về phía xa.

Hối tiếc sao? Có lẽ vậy! Hắn và nàng đã từng là một đôi”Lang kỵ trúc mã, nhiều sàng thanh mai*” vô tư, ước định với nhau sau này sẽ kết bạn cả đời.

(* Rút gọn từ hai câu thơ “Lang kỵ trúc mã lai, Nhiều sàng lộng thanh mai” của nhà thơ Lý Bạch, cũng là nguồn gốc của câu Thanh mai trúc mã chỉ đôi trai gái từ nhỏ lớn lên bên nhau.)

Hắn yêu mến nàng, từng thâm hạ quyết tâm chỉ độc sủng một mình nàng, chính là ngày tháng tuy đẹp, nhưng tiệc vui chóng tàn. Khi hắn chuẩn bị mở miệng cầu hôn nàng, nàng đã gả đi làm vợ người, quang minh chính đại trở thành chị dâu của hắn.

Nàng — Thượng Phù Cừ, con gái của trọng thần nước Tây thần, rõ ràng sau khi cùng hắn mến nhau mười năm, xoay người một cái nhào vào vòng tay thân ca ca của hắn — Dạ Lâm Vân? Thử hỏi loại phản bội này, loại đả kích này, người bình thường làm sao có khả năng thừa nhận!

Tại sao nàng phải gả cho Dạ Lâm Vân, chẳng lẽ là bởi vì muốn làm hoàng hậu sao? Bởi vì lúc trước phụ hoàng xem trọng hắn, cho nên nàng mới có thể thân thiết với hắn sao? Mà cuối cùng, khi hắn mất đi hết thấy, thấy thân ca ca của mình tranh được vương vị, nàng liền dứt khoát buông tha, tiêu sái nói tạm biệt sao?

Hóa ra hết thấy, đều là một màn kịch buồn cười như vậy? Nàng vì muốn làm hoàng hậu mà bỏ rơi hắn, bỏ rơi một nam nhân vì để có thể chuyên sủng mình nàng mà buông tha cho ngôi vị hoàng đế! Ha ha, trên thế gian này, thật sự có chuyện tình cực kỳ máu chó như thế!

Kỳ thật hắn cũng không trách nàng, có lẽ hắn có thể lý giải nàng làm nữ nhi của thừa tướng thì trên lưng cũng phải mang theo trách nhiệm gì đó. Chính là hắn lại không thể tha thứ cho nàng, bởi vì trước mặt tình yêu, nàng thủy chung vẫn là người phản bội.

Bất quá mặc dù hắn có thể thông cảm cho Phù Cừ, nhưng có một người, hắn lại chân chân chính chính căm hận! Đó chính là thân ca ca mà hắn một mực tin tưởng, Tây thần quốc chủ Dạ Lâm Vân.

Hoàng thất Tây thần vốn ít người, cũng chỉ có Lâm Vân, Lâm Phong hai vị hoàng tử. Cho nên đối với thân ca ca của mình, hắn hoàn toàn tin cậy và kính trọng từ đáy lòng, thậm chí vì hoàn thành nguyện vọng của hắn, không tiếc kháng mệnh, đem ngôi vị hoàng đế của mình chấp tay nhường cho.

Dạ Lâm Vân trong lòng hắn, là có một không hai, máu chảy ruột mềm! Cho nên trên thế giới này, bất luận kẻ nào cũng có thể phản bội hắn, duy chỉ có Dạ Lâm Vân là không thể!

Mất thấy người yêu của mình cùng người thân song song phản bội, vì vậy mang theo phần nợ cùng tuyệt vọng, hắn rời khỏi quốc gia, từ nay về sau một mình phiêu dăng, không bao giờ trở lại.

Suy nghĩ tới đây, Dạ Lâm Phong khẽ thở dài, nhắm mắt thắm thiết cảm thụ được trang giấy nhỏ nóng rực trong ngực, không khỏi lại mê mang một lần nữa.

Chưa bao giờ nghĩ tới hắn còn có thể trở về, mang theo giấy dựa, mang theo do dự tiếp cận chân tướng. Vì vậy kết quả là cuối cùng hắn mới phát hiện, hóa ra hết thấy kiên trì, hết thấy phần nợ, bất quá chỉ là công dã tràng mà thôi.

Ca ca muốn làm quốc chủ, nhưng mà cũng không biết điều kiện để làm quốc chủ đó là phải lấy nữ nhi của thừa tướng Thượng Phù Cừ! Vì vậy ma xui quỷ khiến, hắn hảo tâm thành toàn nhường ngôi vị hoàng đế, nhưng đồng thời, cũng chấp hai tay dâng cả người trong lòng mình.

Chẳng ai ngờ phụ hoàng lại âm thầm hạ một đạo thánh chỉ như vậy? Làm cho quốc chủ cùng nữ nhi của thừa tướng đám hỏi, để củng cố chính quyền Tây thần!

Vào ngày đăng cơ đó, khi hắn tận mắt nhìn Dạ Lâm Vân cùng Thượng Phù Cừ ngã vào trên giường liêu mạng dây dưa, vì không biết chân tướng, hắn quả thực phần nợ đến sắp nổ tung!

Dưới sự giận dữ, hắn vội vã rời đi, xoay người không để ý đến hai cặp mắt mờ mịt khiếp sợ sau lưng, bởi vì tại sao tình thế diễn biến thành như vậy, chính bọn họ cũng không rõ.

Dạ Lâm Vân vội vàng phái người tìm hấn trở về, muốn giải thích tất cả cho hấn, chính là Dạ Lâm Phong thủy chung chưa hề cho hấn một cơ hội, bởi vì trong lòng Lâm Phong, hấn không cho rằng trong chuyện này có gì hiểu lầm.

Chính là trên thực tế — hấn sai rồi! Khi hấn trở về lần nữa, tất cả chân tướng đều rõ ràng. Dạ Lâm Vân cùng Phù Cừ, cũng không có phần bội hấn, mà lúc ấy dưới tình huống hai bên cùng không biết, bị người ta phục thuốc đặt ở cùng một chỗ, tạo thành sai lầm.

Không có ai nguyện ý trông thấy một màn này phát sinh, hết thảy chỉ vì kẻ ra tay phía sau màn kia – Lãnh Hoài Vũ.

Hấn hận Lãnh Hoài Vũ, hận hấn tự tay tạo thành tất cả mọi hiểu lầm! Chính là hấn lại không thể động đến Lãnh Hoài Vũ, bởi vì hấn chỉ phụng theo di mệnh của phụ hoàng mà làm việc!

Hơn nữa, hấn còn có một thân phận khác, khiến Lâm Phong làm sao cũng không xuống tay với hấn được — hấn là con của cô Lâm Phong, Tây thần công chúa Dạ Tâm Vũ, Lãnh Hoài Vũ mồ côi từ trong bụng mẹ, là thân biểu ca máu mủ tình thâm của hấn!

Tây thần hoàng thất vốn ít người, trước đây cũng chỉ có phụ hoàng cùng hoàng cô hai người, vốn tưởng rằng đến đời này cũng chỉ có mình và Dạ Lâm Vân, ai có thể nghĩ tới hóa ra, hấn còn có một biểu ca!

Lãnh Hoài Vũ, Lãnh Hoài Vũ? Hoài niệm Tâm Vũ! Hấn là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của cô cô, là thân nhân của huynh đệ bọn hấn!

Bảo hấn làm sao thù hận được nữa đây?

Dạ Lâm Vân không trách Lãnh Hoài Vũ phạm thượng, còn phong hấn làm Vương gia khác họ, bởi vì hấn là con tư sinh của cô cô lại mồ côi từ trong bụng mẹ, thân phận không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước phụ hoàng để hấn ẩn núp trong bóng tối.

Không thể quang minh chính đại thừa nhận thân phận của hấn, chỉ có thể lặng lẽ đền bù tổn thất. Phong Lãnh Hoài Vũ là vương, mặc dù Lâm Phong không có ý kiến gì, nhưng phần oán phần từ trong đáy lòng kia, chung quy cũng không thể tiêu tán nhanh như vậy, kết quả là lập tức có tin đồn Thần thân vương cùng Cẩn vương không hợp nhau.

Kỳ thật cái tin đồn này cũng không phải hoàn toàn giả tạo, bởi vì hấn xác thực đối nghịch với Lãnh Hoài Vũ, mặc dù không đến nỗi đả kích ức hiếp, nhưng hấn cũng không muốn khinh địch để cho Lãnh Hoài Vũ sống khá giả.

Nếu như nghiêm khắc mà nói, thật ra hấn phải cảm ơn Lãnh Hoài Vũ, bởi vì nếu không phải hấn phụng chỉ làm việc, hấn làm sao có cơ hội quen biết người ở Đại Tụng kia? Hấn cũng không còn hận Lãnh Hoài Vũ, có lẽ ban đầu cũng có hận tí xiu, nhưng hiện tại thì bình thường như những người khác, hấn thực sự đã bình tâm trở lại.

Hôm nay còn đối lập, chẳng qua là chế nhạo cùng trào phúng theo thói quen mà thôi, không hề có chút thù hận nào, ai bảo tên kia cả ngày cứ treo bộ mặt không nóng không lạnh, cứ như người ta thiếu nợ hấn không bằng.

Dạ Lâm Phong hồi tưởng hết thảy những chuyện từ quá khứ đến hiện tại, cảm giác cứ như là một giấc mộng, nhưng sau khi tỉnh mộng, lại nhiều thêm một phần đau lòng, một phần phiền muộn. . . . Lâm Phong không nói lời nào, lẳng lặng nhìn phương xa, sau lưng, Phù Cừ nhìn thấy hết thảy, khước miệng cay đắng khe khẽ, tràn đầy vô lực cùng thống khổ.

Nàng cũng không muốn tranh giành cái gì, đối với mọi chuyện đều cười nhạt mà cho qua, chính là người nam nhân trước mắt này thì không thể, hấn là tính mệnh của nàng, tình yêu của nàng từ nhỏ đến lớn, nàng không nghĩ, cũng không nguyện cứ như vậy mà buông tha hấn.

Từ khi nàng lên làm hoàng hậu đến nay, không giờ khắc nào nàng không muốn gặp mặt giải thích rõ ràng với hấn, nàng không có phần bội hấn, một lần cũng không! Chính là hấn không cho nàng cơ hội, xoay người một cái, liền không thấy bóng dáng.

Nàng đợi hấn hai năm, trái tim này vẫn một mực chờ đợi như thưở ban đầu. Chính là hai năm sau, khi hấn trở lại lần nữa, nàng biết rõ hết thấy đã thay đổi.

Trong ánh mắt hấn nhìn về phía nàng, không có hận, cũng không có yêu, nếu gương ép mà nói, chỉ có một chút gợn sóng mơ hồ. Mà ý nghĩa sau lưng gợn sóng kia, nàng biết rõ, chỉ là sự bần thần lâu ngày không thấy mà thôi, không có nửa phân tình cảm.

Hấn không thương nàng, không hề lưu luyến đối với nàng, chỉ có nàng vẫn một mực mong chờ, không hề thay đổi.

Giương mắt, nhìn khuôn mặt yêu nghiệt tuấn tú của Dạ Lâm Phong, trong nội tâm Phù Cừ co rút đau đớn, tiến lên một bước nhẹ giọng nói: “Phong, chẳng lẽ chúng ta.”

“Hoàng tẩu, Lâm Phong hôm nay đã là em chồng của tẩu, một câu ‘Phong’ này, chỉ sợ kêu như vậy không được thỏa đáng a.” Nhàn nhạt xoay người, lời nói lạnh lùng, lúc này Dạ Lâm Phong mở miệng, mang theo một loại lạnh nhạt xa cách.

Không phải hấn không niệm tình cũ, không thể yêu, cũng chỉ có thể hận, mà là thân phận hôm nay cách xa, hấn vẫn muốn cẩn thận một chút.

“Phong, ta không muốn làm hoàng tẩu của chàng, chàng biết ở trong lòng của ta, một mực chỉ có một mình chàng mà. Sự kiện kia, không phải ta tự nguyện, lúc ấy ta căn bản không hề biết.” Vội vàng muốn giải thích tình hình thực tế lúc trước, Phù Cừ tiến lên, thần sắc đau thương.

Thấy vậy, Lâm Phong chậm rãi lùi lại một bước, nhẹ nhàng lắc đầu, “Hoàng tẩu, mặc kệ lúc trước thế nào, hôm nay tẩu đã là hoàng hậu của một quốc gia, không còn cách nào sửa đổi.”

“Ta không muốn làm hoàng hậu một nước gì cả, ta chỉ muốn chàng! Vân cũng biết chuyện này, hấn cũng không nói gì. Phong, chàng biết không? Từ khi ta cùng Vân thành hôn hai năm trước đến nay, cũng chỉ có lần đầu vì mê loạn mà hoan ái một lần, Vân biết rõ trong lòng ta có chàng, cho nên hấn không hề chạm vào ta nữa.”

Phù Cừ chậm rãi nói, mỗi chữ mỗi câu, mệt mỏi mà thê thương. Nghe vậy, thân thể Lâm Phong đột nhiên khẽ giật mình, sau đó nghiêng mắt phượng nhìn nàng.

Hai năm không hề chạm qua một lần.

Tư tưởng có phần đấu tranh, thân thể cao ngất đứng thẳng, trong lúc đó, nụ cười yêu đã gợn lên, chậm rãi bày ra trên gương mặt tinh xảo của Lâm Phong, “Hai năm không chạm qua một lần. Tình cảm của Vân dành cho hoàng tẩu, thật đúng là không phải sâu đậm bình thường. Tốt, rất tốt, nói như vậy, ta cũng yên tâm.”

“Yên tâm? Yên tâm cái gì?” Không rõ vì sao hấn đột nhiên lại có vẻ mặt như thế, lại nói ra những lời như vậy, Phù Cừ trợn mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Thấy vậy, Lâm Phong chậm rãi xoay người sang chỗ khác, lời nói nhẹ nhàng mà lãnh đạm: “Hoàng tẩu, tẩu trở về đi, hảo hảo quý trọng những thứ mình đang có, Vân là nam tử đáng giá cho tẩu phó thác cả đời, tẩu cùng hấn, sẽ rất hạnh phúc.”

Nói đến hạnh phúc, tinh thần Lâm Phong nhất thời chán nản, hấn cúi đầu xuống, đưa tay che ngực. Đúng vậy a, người khác đều có thể hạnh phúc, chỉ là hạnh phúc của hấn? Sợ là vĩnh viễn cũng sẽ không có được.

Một nam tử, rõ ràng có thể vì người mình yêu, làm hết thấy mọi chuyện cho nàng, kể cả nhịn đau chấp tay nhường nàng cho người trong lòng nàng, loại thâm tình này, loại bao dung này, nếu như không phải yêu đến tận xương, thì sao có thể làm ra được?

Lâm Vân yêu mến Phù Cừ, điểm này, hấn một mực biết rõ, chính là hấn không nghĩ tới, tình yêu Lâm Vân dành cho nàng, rõ ràng đã sâu đến tình trạng này?

Một quốc chủ, trong hậu cung chỉ có một hoàng hậu, hơn nữa vị hoàng hậu này, lại là từ sau khi thành hôn cũng chưa hề chạm qua! Tình thâm ý nồng như vậy, sao Phù Cừ lại không cảm nhận được?

Khẽ buông tiếng thở dài, một tay đặt sau lưng, Lâm Phong nhìn thẳng, nhẹ giọng nói: “Hoàng tẩu, trở về đi, Lâm Phong cũng không phải là phu quân của tẩu, ca ca hẳn mới là phu quân chính thức của tẩu, tẩu hãy buông tay đừng truy tìm tình yêu nữa! Đừng vì mây bay che mắt, mà hối hận không kịp.”

Có lẽ là đồng bệnh tương liên, xuất phát từ kinh nghiệm bản thân, lời Lâm Phong nói lúc này, mang theo ba phần cô đơn, ba phần mất hồn. Nghe vậy, Phù Cừ nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Chàng đừng nói lung tung, bởi vì chàng không còn thương ta mới nói như vậy! Cái gì Thánh Thượng mới là người ta nên yêu? Toàn bộ đều là lời nói suông. Không có chàng, ta còn có hạnh phúc sao?”

“Phong, vì sao chàng không còn yêu ta nữa? Cũng là bởi vì Tống Ngâm Tuyết kia sao? Chính là ta nghĩ nát óc, cũng nghĩ không ra rốt cuộc chàng yêu nàng ta ở điểm nào?”

“Nàng gánh một cái bêu danh như vậy, có quá khứ không chịu nổi như vậy, một người để ý miệng lưỡi thế nhân như chàng, làm sao lại tiếp nhận nàng, hơn nữa còn khăng khăng một mực cầm đầu mà yêu?”

“Phong, Tống Ngâm Tuyết đã chết rồi, đã sớm tan thành mây khói trên thế giới này! Hôm nay dù chàng yêu nàng ta, thì có ích lợi gì đâu?”

Trong lời nói của Phù Cừ, mang theo nồng đậm khó hiểu cùng nghi hoặc, vẻ mặt nàng bức thiết, tay rũ xuống đặt ở hai bên, gắt gao kéo lấy mép váy của mình.

Đánh giá của thế nhân với Nhữ Dương quận chúa, đều như nhau không có ngoại lệ, cho nên lời nói ra, cũng không hèn mà giống nhau như đúc! Chính là chân tướng? Chân tướng thật sự là như vậy sao? Chỉ sợ dưới gầm trời này, cũng chỉ có đám người bọn họ ngày đó tận mắt nhìn thấy hết thảy, mới có thể hiểu được.

” Phù Cừ, tẩu không hiểu, có một số người một khi đã yêu, thì sẽ là chuyện cả đời. Mặc dù nàng, thực sự đã không còn tồn tại.” Lâm Phong mang vẻ thâm trầm cùng âm đạm ít có, chỉ có khi nói đến người kia mới có thể biểu hiện ra ngoài, bình thường thì bất cần đời, yêu nghiệt quái đản, chỉ vì một bóng hình mà hoàn toàn thay đổi.

Đứng ở sau lưng, nghe tiếng lòng, Phù Cừ trầm mặc, mặc cho trái tim nhảy lên, sau đó chậm rãi vỡ thành từng mảnh từng mảnh, rốt cuộc không bao giờ khâu lại được nữa.

Tuyệt vọng, chưa bao giờ mãnh liệt chậm rãi bao phủ nàng từ đầu đến chân như vậy, nhìn người nam nhân đã không còn thuộc về mình trước mắt này, người còn mà tình đã tan.

Cay đắng lắc đầu, thâm đạm xoay người, nện bước trầm trọng, Thượng Phù Cừ từng bước một chậm rãi mà đi, cuối cùng hô hấp cũng khiến nàng đau đớn, đến cả khí lực quay đầu lại cũng không có.

Cảm giác được cước bộ nàng đã đi xa, Lâm Phong tĩnh lặng đứng, chậm rãi nhắm mắt lại, lời nói trong miệng, trầm thấp phiêu tán theo gió thu: “Cừ nhi, thực xin lỗi, hạnh phúc của nàng không thể nào là ta. Bởi vì ta hôm nay, đã không còn trái tim nữa.”

Ở Thần thân vương phủ, là một mảnh u buồn lạnh lùng, mà trong phố chợ, lúc này lại vô cùng hân hoan vui vẻ.

Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi, mặc quần lụa mỏng màu hồng, đi dạo dưới sự hộ tống của Tống Ngâm Tuyết cùng Tịch Mặc Lương, mị nhãn nhìn quanh bốn phía.

“Cái nước Tây thần này thật đúng là khó coi, đô thành của một quốc gia, vậy mà phố chợ tiêu điều thế này, còn kém hơn cả thành nhỏ vùng ven Kiều quốc ta? Quả thực còn không bằng cả thủ đô Đại Tụng!”

Ghét bỏ nói, tìm cơ bắt bẻ, thấy những cảnh tượng trước mắt này, Kiều Mạt Nhi nghĩ đến sau này mình có khả năng phải sống cả đời ở chỗ này, trong lòng không khỏi sầu não: ai, ngàn tính vạn tính, rõ ràng đến cuối cùng lại rơi vào cái kết cục như vậy?

Trong mắt mơ hồ có cay đắng cùng phẫn nộ, Kiều Mạt Nhi đem hết thảy trách nhiệm đổ lên trên đầu Tống Ngâm Tuyết, vì vậy cảm thấy căm tức, ngón tay nắm chặt.

Đợi một chút! Tống Ngâm Tuyết?

Ngay lúc đó, trong lòng bị cái ý thức này làm cho giật mình nửa ngày nói không ra lời, Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi ngưng cước bộ, không khỏi nói thầm: đúng vậy! Hèn gì nàng luôn cảm thấy Mạc Doãn

công tử này có chút quen thuộc, giống như có nét tương tự với ai đó? Không thể tưởng tượng được hóa ra là giống với Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết chết tiệt kia! Thật đúng là thế giới to lớn, không có việc lạ gì không thể phát sinh!

“Mạc công tử, lúc công tử chưa sinh bệnh sởi, nhất định trông rất phong thần tuấn tú, ngọc thụ lâm phong a?” Cũng không nghĩ đến chuyện có thể Tống Ngâm Tuyết còn chưa chết, chỉ nhận định hai người có chỗ tương tự, Kiều Mạt Nhi mở miệng, trong lòng thầm lấy bộ dạng tuyệt mỹ của Tống Nhữ Dương so sánh hỏi Tống Ngâm Tuyết.

” Tại sao công chúa nói như vậy?” Nhú mày, Tống Ngâm Tuyết nghiêng ngẫm mà nói.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi một lòng nhận định người nọ đã chết rồi, cười cười mở miệng đáp: “Xem phong tư cốt cách của công tử rất tốt, cùng khí chất như tiên nhân, nếu như trên mặt công tử không có những vết sẹo kinh khủng kia, nhất định là bộ dáng cũng tuấn tú như Tịch công tử.”

Nói chuyện một hồi vẫn không quên lấy lòng Tịch Mặc Lương, xem ra đối với người nam nhân này, Kiều Mạt Nhi vẫn nhớ mãi không quên.

“Ha ha, có lẽ a!” Buồn cười trả lời quá một câu, Tống Ngâm Tuyết trêu tức quăng cho Tịch Mặc Lương một ánh mắt khiêu khích, thấy vậy, Tịch Mặc Lương lạnh lùng trừng trở lại, trong lòng khó chịu.

Kiều Mạt Nhi không chú ý tới hai người bọn họ đang “Mất đi mây lại”, chỉ ý vị nói: “Kỳ thật luận tướng mạo của Tịch công tử, xem như cũng nổi bật trong giới nam tử, nhất là khí chất lạnh lùng, lãnh đạm kia”

Càng nói càng lời đuôi háo sắc, Kiều Mạt Nhi nhìn về phía trước vừa đi vừa nói chuyện, lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết vẫn dùng ánh mắt ám chiến cùng Tịch Mặc Lương, Phùng Tử Chương sau lưng bởi vì lo lắng mà đi theo, thì đầy bụng bất mãn trừng mắt.

“Ôi! Người đi đường không có mắt à?” Trong lúc đó, một tiếng va chạm vang lên, ngay sau đó là một giọng nữ bén nhọn the thé.

Nghe vậy, mọi người hoàn hồn, đều không hẹn mà cùng giương mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trước mặt, bởi vì Kiều Mạt Nhi không chú ý, thẳng tắp đụng vào một nữ tử qua đường, hai người đều bị đau nhìn chằm chằm đối phương.

“Người mù a! Đang yên đang lành sao lại đụng ta?” Nữ tử bị đụng tiên phát chế nhân*, ngực ôm đàn ngọc, vẻ mặt diễm lệ hung hãn.

(*Tiên phát chế nhân: Đánh đòn phủ đầu, ra tay trước)

“Người mới mù á? Là người đụng ta trước!” Kiều Mạt Nhi không cam lòng chịu yếu thế, vừa thấy tướng mạo đối phương, hình như là một nữ tử thanh lâu có chút tư sắc, liền khôi phục lại dáng vẻ bề vệ kiêu ngạo nhưn mày, lạnh lùng phản bác.

“Ta đụng người? Mắt chó của người bị mù sao! Rõ ràng là người không đầu không đuôi đụng vào ta? Cư nhiên còn dám ngang ngược như vậy!”

Đối phương vừa thấy bộ dạng xinh đẹp của Kiều Mạt Nhi, lập tức trong lòng ghen ghét khó chịu, vì vậy vừa lấy tay che chở đàn ngọc vừa tức giận nói: “Khá tốt đàn của ta không có việc gì! Nếu như bị người đụng hư phá hỏng chuyện tốt của ta? Xem ta đối phó người như thế nào!”

Nữ tử diễm lệ hung hăng liếc Kiều Mạt Nhi, đang nghĩ ngợi nên nói cái gì, chính là lúc này, tiểu nha hoàn bên người nàng mở miệng khuyên: “Thanh Linh cô nương, hôm nay là ngày vui mừng người hoàn lương, cũng không nên vì chuyện khác mà làm trễ nãi giờ lành! Dù sao hiện tại đàn cũng không bị gì, hay là chúng ta tranh thủ thời gian trở lại trong lầu chuẩn bị, sớm đi tới Minh Nhạc đài đi.”

Tiểu nha hoàn khuyên giải nói, sau khi nghe vậy, nữ tử diễm lệ ngẫm nghĩ một lát, sau đó mắt to liếc Kiều Mạt Nhi, rồi nghiêng người cùng tiểu nha hoàn rời đi.

“Hừ, bắt quá là một ả kỹ nữ! Còn muốn hoàn lương? Quả thực là nằm mơ!” Bị nữ tử gọi là Thanh Linh kia làm cho tức giận phần nộ không thôi, Kiều Mạt Nhi phun một bãi nước miếng về phía nàng, về mặt phải nhỏ.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cùng Tịch Mặc Lương cũng không nói gì, nhưng Phùng Tử Chương sau lưng lại đầy hào hứng nhìn theo: tuy cô nàng này lớn lên không đẹp mắt bằng Kiều Mạt Nhi, nhưng xem tư thái của nàng ta, phỏng chừng chơi rất là hăng hái! Ai, bắt quá đáng tiếc là hôm nay nàng ta đã hoàn lương rồi, nếu không, hẳn nhất định đi treo đầu bài của nàng ta!

Phùng Tử Chương tiếc hận nghĩ, tựa hồ hồi tưởng tư vị vừa rồi của nàng kia, mà lúc này, bên cạnh có mấy người mở miệng nói với nhau: “Ai? Tại sao các người còn không đi Minh Nhạc đài a?”

“Đi Minh Nhạc đài làm gì?” Mấy người kia hỏi lại.

“Làm gì? Đương nhiên là đi xem lễ hoàn lương của Túy Nguyệt lâu Thanh Linh cô nương a? Không phải hôm nào nước Tây thần của chúng ta có nữ tử thanh lâu hoàn lương, đều đi vào trong đó hiến tài nghệ của mình đấy sao?” Người nọ không hiểu.

“A? Thanh Linh cô nương hoàn lương a? Tại sao chúng ta lại không biết? Không được! Phải đi xem xem! Nói như thế nào cô ta cũng đã từng là hoa khôi, nhất định sẽ rất náo nhiệt!” Mấy người kia lên tiếng bàn tán.

Nghe vậy, người lúc nãy gật gật đầu, về mặt thần thần bí bí mở miệng nói: “Xem bộ dạng cái gì cũng không biết của các người, ta lại lộ ra một tin tức kinh người cho các người.”

“Cái gì?”

“Ha ha! Các người biết hôm nay người muốn Thanh Linh cô nương hoàn lương là ai không?”

“Ai a? Nói mau!” Bất mãn vì người nọ nhử mồi, mấy người kia vội vàng mở miệng hỏi “Đừng nóng vội, đừng nóng vội!” Vừa thấy như thế, người nọ cười xấu xa, tiếp đó hạ giọng nói rõ ràng: “Nói cho các người biết, hôm nay người muốn Thanh Linh cô nương hoàn lương là —— đệ nhất Cầm công tử của Đại Tụng, Ứng Thư Ly!”

Ứng Thư Ly?

Vừa nghe ba chữ kia, thân thể Tống Ngâm Tuyết ngoài ý muốn khẽ giật mình, bởi vì nàng thật không ngờ, lúc này rõ ràng nghe được cái dạng tin tức này của hắn.

Tịch Mặc Lương khẽ nhúc nhích gương mặt, trong đôi mắt đẹp nhìn nàng, ẩn hiện thần sắc khó lường.

Lúc này, cuộc nói chuyện vẫn còn tiếp tục, “Ứng Thư Ly? Thiên hạ đệ nhất Cầm công tử! Hắn đến Tây thần rồi sao? Còn muốn kết hôn với một kỹ nữ thanh lâu? Ông trời a, cái thế đạo này đã thay đổi chóng mặt rồi?”

“Chuyện này có là gì? Trước kia hắn từng là phu quân của Nhữ Dương quận chúa? Hôm nay muốn kết hôn với một kỹ nữ thanh lâu, vậy cũng không có gì kỳ lạ quý hiếm!”

“Chính là Thư Ly công tử nổi danh như vậy, cầm kỹ vô địch thiên hạ, dù thế nào cũng không nên lấy kỹ nữ thanh lâu a? Hơn nữa Thanh Linh cô nương cũng không phải cô nương bán nghệ không bán thân còn bảo toàn tấm thân trong trắng, nghe nói trước kia nàng còn từng qua lại với một công tử phú gia! Chỉ có điều về sau bị người ta chơi chán rồi, lại lưu lạc trở về Tây thần.”

“Ai, mấy chuyện này ai biết được? Mặc kệ! Dù sao người ta cũng đã ta tình người nguyện, chúng ta tới xem náo nhiệt là được rồi.”

“Đúng! Cùng tới xem đi!”

Thân ảnh mấy người chậm rãi đi xa, lúc này, Kiều Mạt Nhi cười lạnh: “Hừ, Ứng Thư Ly? Thanh Linh? Thú vị. Được! Tất cả mọi người đã đi Minh Nhạc đài, ta cũng đi tham dự cuộc náo nhiệt này!”

Nhắc chân đuổi theo mấy thân ảnh, trong lòng Kiều Mạt Nhi thâm trào phúng: Tống Ngâm Tuyết a Tống Ngâm Tuyết, ta mau mau đến xem phu quân người yêu tha thiết, người chết chưa được bao lâu, đã vội

vàng đi lấy một kỹ nữ thanh lâu tàn hoa bại liễu! Ha ha ——

146. Q.2 - Chương 50: Trái Tim Thư Ly

Lúc này, khi Kiều Mạt Nhi ra hiệu cho Tống Ngâm Tuyết, Tịch Mặc Lương, Phùng Tử Chương ba người cùng nhau đến Minh Nhạc đài góp vui, bên này Thanh Linh cũng rẽ vào Túy Nguyệt lâu.

“Ai nha, Linh nhi đáng yêu của ta! Tại sao đến giờ con mới về a? Hôm nay là ngày vui mừng con hoàn lương, con không nên làm trễ giờ lành!”

Vừa nhìn thấy nàng trở về, một tú bà mặc hoa phục màu mè liền nhăn nhó đi ra, vẫy vẫy khăn gấm, không ngừng bốc ra mùi son phấn đậm đặc.

“Ôi, tổ tông của ta, con đã đi chỗ nào a? Sao mặt mũi lại thành thế này?” Đến gần trước mặt, tú bà dùng khăn bịt mũi mở miệng nói.

“Không có việc gì, chính là vừa rồi suýt nữa bị chó cắn!” Thâm trào phúng Kiều Mạt Nhi, Thanh Linh lắc đầu, vẻ mặt tức giận nói, tiếp đó xoay người, đem đàn ngọc trong ngực giao cho tiểu nha hoàn bên cạnh, sau đó một tay phủ đi lớp bụi trên người.

“Bị chó cắn? Vậy con không sao chứ?” Tú bà vừa thấy Thanh Linh nói vậy, liền tin là thật, kinh ngạc nâng giọng lên thêm mấy chục đề-xi ben.

“Mụ mụ, cô nương nói giỡn thôi! Vừa rồi trên đường nàng bị người ta đụng trúng, suýt chút nữa đụng hỏng đàn, cho nên mới tức giận như vậy!” Thấy tú bà ngây ngốc tin là thật, tiểu nha hoàn buồn cười giải thích.

“A, đàn?” Tú bà thấy tiểu nha hoàn nói như vậy, ánh mắt không khỏi liếc về phía đàn ngọc bản dây nàng cẩn thận ôm trong ngực, khó hiểu mở miệng nói: “Thanh Linh, con cầm đàn đi làm cái gì?”

“Đương nhiên là vì cầm sắt hòa nhau hôm nay nha!” Có vẻ không chịu nổi sự ngây ngốc của tú bà, tiểu nha hoàn bĩu môi nói: “Lúc này đàn của cô không được tốt, đàn lên có tạp âm, hôm nay là ngày hoàn lương của nàng, không thể có sai sót, cho nên chúng con mới đến cửa hàng ở cửa thành Đông yêu cầu sửa lại.”

“A, thì ra là thế.” Hiểu được gật nhẹ đầu, tú bà gật mình, ngay sau đó tươi cười nói: “Đúng lắm, Đúng lắm! Hôm nay hầu hết mọi người sẽ đi Minh Nhạc đài, Thanh Linh con làm việc cẩn thận cũng là chuyện tốt!”

Dứt lời lại đem khăn gấm để bên cạnh môi mình, tú bà cười vui vẻ. Thấy vậy, Thanh Linh có chút không kiên nhẫn, giận tái mặt hỏi: “Mụ mụ, mụ mụ tìm con có chuyện gì sao?”

“Chuyện? A, có, có! Thanh Linh, vừa rồi Thư Ly công tử tìm con, ta thấy hắn tìm không ra, nên giúp hắn đi ra ngoài tìm xem.”

“Ly ca tìm ta?” Vừa nghe lời này, sắc mặt Thanh Linh vốn đã trầm xuống, lập tức vui mừng phấn chấn lên, nàng mở to mắt, nhìn quanh bốn phía, không khỏi mừng rỡ nói: “Ồ đâu? Ly ca hắn ở đâu?”

“Ồ trong sương phòng tầng trên, con đi qua xem đi.”

“A, dạ được!”

Mang theo thần sắc vui mừng, Thanh Linh chạy bước nhỏ tới sương phòng trên lầu, thấy vậy, sau lưng tú bà bắt đắc dĩ lắc đầu, thở dài: “Ai, quả nhiên nữ nhi hoàn lương là bát nước hắt đi.”

Trong sương phòng, màn hồng trường ẩm, một nam tử trong trẻo tuấn đạt, phiêu nhiên không thuộc cõi trần, vẻ mặt âm trầm từ từ nhắm hai mắt lại, lặng im đứng gần cửa sổ, sau lưng hắn, một cây huyền cầm ẩn hiện trong làn khói nhẹ phiêu miểu.

Hôm nay, là ngày vui hắn tìm được người tri âm, cùng nắm tay nhau đi hết cuộc đời, theo lý giờ phút này hắn hẳn là tràn ngập hưng phấn cùng vui sướng? Nhưng vì sao hắn không có cảm xúc gì, hơn nữa còn có một loại cảm giác mát mát nồng đậm, lấp đầy cả trái tim bất an của hắn.

Thanh Linh không phải là tri âm hẳn đau khổ tìm kiếm nhiều năm sao? Hôm nay rốt cuộc hẳn đã tìm được, lẽ ra hẳn nên cao hứng mới đúng a? Chính là vì cái gì trong lòng của hẳn giống như là bị một thứ gì đó bịt lại, làm sao cũng không thể cao hứng nổi?

Ba tháng trước, hẳn rời khỏi Đại Tụng, nghe lời của người kia, hẳn không lựa chọn Đông Bình, quốc gia gần như là một nửa quê hương của hẳn, mà đi tới Tây thần quốc gia xa xôi nhất.

Hẳn không biết vì sao nhất định phải tới Tây thần, chỉ là trong tiềm thức cảm thấy, khi còn sống người kia đã không muốn hẳn đi Đông Bình, vậy hẳn liền tận lực đi thật xa, để cho dù nàng ở dưới ba tấc đất, cũng không vì thế mà phiền lòng.

Hẳn trần trọc đi vào nước Tây thần, đưa mắt nhìn mảnh đất không một người quen, nói không rõ là vì cái gì, tóm lại sau khi người đó mất đi, lòng của hẳn dường như đột nhiên trống rỗng, ba tháng qua, chưa bao giờ từng chính thức tươi cười vui vẻ.

Nếu như nói có một ngày từng vui vẻ? Đáp án, không thể nghi ngờ là cái ngày đụng phải Thanh Linh kia.

Đến Tây thần, hẳn một thân một mình, chỉ cần một mảnh đất an tĩnh, một cây huyền cầm là có thể trôi qua cuộc đời này.

Chính là không biết vì cái gì, trong suy nghĩ ngày ấy, hẳn lại đem mặt người kia, chậm rãi liên tưởng gắn vào thân người tri âm hẳn một mực đau khổ tìm kiếm, trong lòng không khỏi đau đớn cùng châm chọc một hồi.

Tống Ngâm Tuyết, nữ tử đã táng thân dưới vách núi ba tháng trước, làm sao có thể là người tri âm của hẳn đây? Hẳn suy nghĩ quá nhiều rồi! Ha ha!

Được rồi, hẳn thừa nhận, đối với Tống Ngâm Tuyết, hẳn đã động tâm, nhất là cuối cùng khi nàng đứng trên vách núi, công bố bộ mặt thật sự của mình với thế nhân, giờ khắc đó, đáy lòng hẳn rung động mãnh liệt, tuyệt đối không ít hơn bất kỳ nam tử nào ở đó.

Hóa ra nàng chưa bao giờ yêu hẳn! Đoạt hẳn làm phu quân, cũng chỉ đơn thuần là vì cứu hẳn, trừ chuyện đó ra, không trộn lẫn một chút tình cảm nào khác nữa.

Hẳn hiểu lắm nàng, từ đầu tới cuối đều nhìn lắm nàng! Người ẩn nhẫn kiên cường như nàng, hôm nay hỏi tưởng lại, những thứ hẳn thiếu nợ nàng, thật sự rất nhiều.

Suy nghĩ cuộn cuộn hiện lên, trong lúc vô ý, bàn tay chậm rãi dạo trên dây đàn, diễn tấu lại một khúc trên đại hội khúc đàn ngày đó, làn điệu chậm rãi từ trên đầu ngón tay chảy ra.

“Hong nhan tiêu tụy, nằm cười dưới gốc hoa đào, một dòng sông xuân, chỉ vì người mà khô cạn.”

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng ca, vì vậy trong sát na, trái tim lập tức ngừng đập, tay, cũng giơ lên trên không trung, thật lâu không thu trở lại.

Cứ như vậy, dưới “Cơ duyên”, một người kỹ nữ tên là Thanh Linh, đã xông vào cuộc sống của hẳn, dựa vào bốn câu ca từ nàng ngâm xướng kia, hẳn nhận định nàng là người tri âm trên đại hội khúc đàn ngày đó.

Trên đời này, không có ai biết hát bài hát này, ngoại trừ bóng hình ngày đó! Mang theo phong cách cùng làn điệu của một thế giới khác, thâm ý hát ra mọi suy nghĩ của hẳn về cuộc đời này.

Vì vậy đối với người đó, hẳn đã dâng lên một tình cảm rất sâu sắc, khát vọng mà chấp nhất truy cầu, muốn cùng người đó ở cùng một chỗ, bất luận “Hẳn” là nam, hay là nữ? Đã kết hôn hay chưa?

Thật sự, Ứng Thư Ly hẳn, suốt đời chấp nhất chỉ mong cuối cùng sẽ có một ngày có thể cùng tri âm tri kỷ của mình, dùng tiếng đàn tâm tình! Hẳn không ngại đối phương là thân phận gì? Từ đâu sinh ra? Chỉ cần có thể cùng hẳn cảm sát tương thông, thì hẳn sẽ nguyện ý chấp nhận, vì vậy lúc trước khi Thanh Linh dùng thân phận tri âm nói muốn gả cho hẳn thì hẳn cũng không cự tuyệt.

Khẽ thở dài, trên dung nhan tuấn tú của Thư Ly có một chút thất lạc, hẳn xoay người, gương mặt nhìn cây đàn trên bàn, đáy mắt là một mảnh trầm tĩnh.

Vì cái gì người tri âm của hần lại là nàng? Tuy hần không ngại thân phận kỹ nữ của nàng, nhưng khi nhìn đến mặt nàng, hần luôn bất giác tưởng tượng nàng thành một khuôn mặt khác, khuôn mặt kia khi thì giảo hoạt, khi thì gian trá, khi thì phúc hắc sáng lạng, dung nhan tuyệt sắc làm cho người ta không thể dời mắt.

Tống Ngâm Tuyết, vì cái gì người tri âm của ta, không phải nàng.

Khẽ thở dài lần nữa, vươn tay chậm rãi đụng vào dây đàn, trái tim Ứng Thư Ly cay đắng, nhẹ tay cầm lấy dây đàn. A, mình thật đúng là ngốc, lại còn nói ra mấy lời này? Hôm nay người kia cũng đã mất, dù nàng chính là người tri âm của hần thì sao? Bất quá là càng thêm bi thương mà thôi.

“Ly ca, chàng tìm thiếp?” Lúc này, khi Ứng Thư Ly đang chìm trong ngàn vạn suy nghĩ, ngoài cửa vang lên một câu tràn đầy vui mừng, tiếp đó liền thấy Thanh Linh mang vẻ mặt hạnh phúc nhấc chân tiến vào.

“Ly ca, mù mù nói chàng tìm thiếp?” Mở to đôi mắt vui mừng, Thanh Linh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn mỹ của Thư Ly, bộ dạng ái mộ không thôi.

Nghe vậy, Thư Ly nhàn nhạt nhẹ gật đầu, mở miệng chậm rãi nói: “Thanh Linh, sau ngày hôm nay, ta và nàng chính thức là vợ chồng. Ta nghĩ, tuy nàng là người trên đại hội khúc đàn, chính là sau khi nhận thức nàng, nàng lại chưa bao giờ hát đầy đủ bài hát đã hòa tấu cùng ta ngày đó. Thanh Linh, nàng biết ta rất yêu thích bài hát đó, hôm nay là ngày nàng hoàn lương, chúng ta sẽ cầm sắt hòa hợp trên Minh Nhạc đài, không bằng để ta đệm nhạc, nàng hát ——”

Thư Ly còn chưa nói xong, Thanh Linh nghe vậy liền bất mãn một ngụm cắt ngang từ chối nói: “Ly ca, vì cái gì chàng cứ muốn ta hát bài hát đó? Chẳng lẽ thiếp không hát, liền không thể chứng minh thiếp là tri âm của chàng sao?”

“Bài hát đó, ngày đó thiếp thoải mái mà hát, tuy thiếp biết bài hát đầy đủ như thế nào, nhưng giờ phút này thiếp lại không muốn hát, bởi vì thứ nhất là không hy vọng chàng quá chú tâm vào nó, thứ hai là muốn bảo trì chút cảm giác thần bí, không phải ai cũng nói là chỉ có vẻ đẹp không trọn vẹn, mới khiến cho người ta nhớ lâu sao? Thiếp chính là muốn chàng nhớ kỹ nó, nhớ Thanh Linh thật lâu!”

Qua quyết lấp liếm, hoa ngôn xảo ngữ giải vây, Thanh Linh dứt lời, còn bày ra vẻ mặt đương nhiên nhìn Thư Ly.

Những ngày này, bất luận Thư Ly yêu cầu như thế nào, nàng vẫn không chịu hát. Kỳ thật thật sự là nàng không muốn hát sao? Không! Bởi vì căn bản là nàng không biết hát! Nếu không với cái tính tình ưa khoe khoang kia, há lại chịu buông tha chuyện có lợi ình như vậy?

Nói đến bài hát lúc trước kia, mọi chuyện là như vậy: mấy tháng trước, khi nàng vẫn còn là hoa khôi Tây thần, nàng từng nhất thời mê muội, cùng một công tử nhà giàu đi tới Đại Tụng ngắm cảnh du ngoạn.

Khi đó, trên đại hội khúc đàn, nàng thấy được đệ nhất Cầm công tử Thư Ly, liền lập tức bị khí chất tuấn nhã của hần hấp dẫn, từ đó ái mộ trong lòng.

Ngày đó trên đại hội, có một người ngâm ca, khiến tất cả mọi người đều chấn động, mà khi đó, nàng vừa vịn ở cách đó không xa, liền nghe được đoạn mở đầu.

Chuyện này, vốn chỉ là một thú vị nho nhỏ trong cuộc đời nàng, bởi vì nàng yêu mến bài hát đó, cho nên sau khi nàng bị công tử nhà giàu vứt bỏ, trở về Tây thần, nàng cũng thường xuyên ngâm nga vài câu, dùng cái này để nhớ lại sự rung động khi nhìn thấy Thư Ly công tử.

Nguyên bản còn tưởng rằng cuộc đời nàng thế là xong, bởi vì lúc trước bỏ đi, nàng mất đi vị trí hoa khôi, đành phải nương nhờ trong Túy Nguyệt lâu nho nhỏ này, trải qua cuộc sống mỗi ngày nghênh khách tiếp khách. Chính là lúc này ai lại nghĩ tới, có một ngày hết sức ngẫu nhiên, nàng rõ ràng gặp được Thư Ly công tử, lại thần xui quỷ khiến ở trước mặt hần hát ra vài câu, bị hần hiểu lầm thành tri âm ngày ấy.

Đương nhiên nàng sẽ không nói cho hần biết chân tướng, chỉ một lòng muốn lừa gạt, lừa gạt tình cảm trong lòng hần.

Kỳ thật Thư Ly công tử thật sự là người rất tốt, hần không ngại thân phận của nàng, cho dù biết thân phận kỹ nữ của nàng, cũng chỉ nhàn nhạt do dự trong chốc lát, không chán ghét, xem thường như những người khác.

Bởi vì một điểm này, khiến nàng càng thêm mê luyến hẳn, do đó đưa ra đề nghị muốn hoàn lương.

Vốn là ôm thái độ thử một lần, nghĩ rằng hẳn đích thị sẽ cự tuyệt, chính là ai biết hẳn cứ nhiên lại đáp ứng? Tuy nàng nhận ra được kỳ thật hẳn cũng không đặc biệt cao hứng lắm, nhưng bất luận như thế nào, hẳn vẫn đã đáp ứng.

Nàng thật sự không cách nào tưởng tượng ngay lúc đó, nàng đã kích động cỡ nào, cao hứng gần như muốn điên mất! Vì vậy không chút do dự, nàng xuất tiền ra chuộc thân ình, cũng muốn hẳn chứng kiến cảnh tượng mình hoàn lương.

Thanh Linh một mực dẹt mộng đẹp trong lòng, ôm ấp hi vọng về cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của hai người sau này, lúc này, Thư Ly nghe nàng nói xong, khe nhíu mày, sắc mặt điềm tĩnh chần chờ một chút, tiếp đó nói ra:

“Chính là Thanh Linh, ta thật sự muốn ——”

“Ly ca, chẳng lẽ chàng hoài nghi Thanh Linh sao? Hay là ghét bỏ thân phận của Thanh Linh, muốn mượn cơ này để đổi ý?”

Thần sắc giả bộ đáng thương, Thanh Linh lại lên tiếng cắt đứt yêu cầu của Thư Ly một lần nữa, trong lời nói có chút bi thương. Ở thanh lâu lặn lội nhiều năm như vậy, kỹ xảo biểu diễn của nàng còn hơn con hát. Lúc này, Thư Ly bên cạnh thấy vậy, liền giương mắt lẳng lặng nhìn, không lên tiếng nữa.

“Ly ca, thiếp muốn đi chuẩn bị để tối nay đến Minh Nhạc đài biểu diễn, chàng cũng chuẩn bị một chút a. A, đúng rồi! Thiếp đã chọn một căn phòng ở thành Đông, hoàn cảnh thanh u, đợi một lát sau khi cầm sắt hợp minh, coi như thiếp chính thức hoàn lương rồi, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau đi bất cứ đâu, từ nay về sau bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới.”

Mang theo suy nghĩ lảng tránh, mang theo ước mơ tốt đẹp, sau khi Thanh Linh nói xong hết thấy với Thư Ly, liền xoay người bước ra khỏi sương phòng.

Thấy vậy, Thư Ly cũng không nói cái gì, chỉ cảm thấy trong nội tâm có cái gì đó nghẹn lại, làm cho hẳn cảm thấy khó chịu.

Vì cái gì Thanh Linh phải lảng tránh? Không phải trùng hợp, mà là tận lực. Mỗi lần chỉ cần bọn họ nói đến chuyện này, nàng sẽ bắt đầu tìm cơ, làm cho hẳn không cách nào tiếp tục nữa.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho nàng như vậy? Chẳng lẽ nàng không phải là người ca hát ngày đó? Vô lý a! Ngoại trừ nàng, dưới đời này còn có ai biết bài hát này đây?

Chẳng lẽ hẳn thật sự nhận lầm rồi? Không rõ.

Chậm rãi cúi đầu xuống, dừng lại trên dây đàn, trong trầm mặc, Thư Ly âm thầm quyết định, khi bàn tay thon dài của hẳn đập nhẹ lên dây đàn, một sự kiên định cũng chậm rãi hình thành.

Lúc này, Thư Ly nghĩ như vậy, mà Thanh Linh vừa phóng ra cửa phòng, thân dựa sau cửa chưa rời đi, lại có suy nghĩ khác: chịu đựng! Nhất định phải chịu đựng! Chờ cầm sắt hợp minh, hết thấy đã thành kết cục đã định, dù Ly ca biết nàng là giả mạo, cũng không còn thay đổi được gì. Bất quá nàng nghĩ như vậy, nhưng thực tế sẽ diễn ra thế nào?

147. Q.2 - Chương 51: Trên Minh Nhạc Đài

Trước đài Minh Nhạc, người người tấp nập, mọi người trong nước Tây thần từ bốn phương mà tụ tập lại, giờ phút này tất cả mọi người đều kiễng chân trông mong, chờ mong một màn mà bọn hẳn vô cùng muốn xem.

Đó là một bãi đất trống bốn phía quang đãng, chính giữa là Minh Nhạc đài làm bằng trúc, bình thường dùng để mọi người diễn tấu hát xướng, vì người nước Tây thần rất thích âm nhạc, náo nhiệt, bình thường

rảnh rồi không làm gì sẽ tới đây xem, hôm nay lại là ngày trọng đại Cầm công tử đệ nhất thiên hạ cưới hoa khôi Thanh Linh, gần như một nửa dân chúng trong Đô thành ùn ùn kéo tới, muốn thấy phong thái của Cầm công tử.

“Thật không nghĩ tới, Thư Ly công tử lại muốn cái ả kỹ nữ kia? Ai, với cầm kỹ xuất chúng như vậy, không biết đã làm khuyh đảo biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ trong thiên hạ? Tại sao hết lần này tới lần khác lại chọn một kỹ nữ a?”

I

“Đúng a! Thanh Linh kia thân phận ti tiện như vậy, còn là người đàn bà dâm dăng rách nát đến không thể rách nát hơn; làm sao xứng đôi với Cầm công tử? Quả thực là làm bẩn thanh danh tài hoa của Cầm công tử rồi nha! Đáng tiếc!”

“Ai, chuyện trên đời này, còn cần chúng ta cho phép sao? Giống như mấy hôm trước, Đại nghĩa thánh công tử dẫu từ chối Hoa vương chỉ hôn, đi cưới một thôn phụ trong núi! Cái này đúng là ‘Củ cải rau củ cùng có người yêu a!’”

“Chính là cái ‘tình yêu’ này của Cầm công tử, có vẻ không được đáng tin lắm? Dù sao thôn phụ người ta cũng là thân hoàn bích trong sạch, nhưng các người nhìn xem ả kia? Bụi mù đầy người, tục không chịu được!”

“Được rồi, được rồi, ít nói vài câu a. Dù sao người đón dâu cũng không phải là người, người đầy bụng bực tức như vậy làm gì?”

.....

Mọi người người một lời ta một câu nói, lúc này, Kiều Mạt Nhi chen lẫn trong đám người vẻ mặt hân hoan, thần sắc đắc ý nâng cao đầu lên, bộ dạng vênh vênh vào vào. Hừ, tiện nhân đáng giận! Thân mang loại thanh danh này, cư nhiên mới vừa rồi còn dám hô to gọi nhỏ với nàng? Quả thực không biết sống chết!

Không ngừng xô đẩy trong đám người, rốt cuộc tìm được một cái vị trí tương đối khá, Kiều Mạt Nhi ra hiệu cho ba người khác cùng nhau đứng, đợi trò hay mở màn.

Kiều Mạt Nhi vô cùng đắc ý, hai mắt nhìn thẳng, không biết vì cái gì, trong lòng nàng luôn luôn có một loại cảm giác, lần cầm sắt hợp minh hôm nay, tiến trình sẽ không được thuận lợi!

Có lẽ là xuất phát từ sự oán hận rửa thắm của bản thân, lại có lẽ là bởi vì trực giác của phụ nữ, tóm lại không thể nói rõ là vì cái gì, nàng cứ có một loại cảm giác như vậy, hơn nữa tựa hồ còn rất mãnh liệt.

Phùng Tử Chương lại không có ý kiến gì, ngoại trừ vì thấy Ứng Thư Ly vốn là một trong các phu quân của Tổng Ngâm Tuyết, bây giờ lại công khai cưới một kỹ nữ làm vợ mà cảm thấy ngoài ý muốn ra, những thứ khác, hẳn đều cảm thấy rất bình thường.

Nam nhân mà, đều háo sắc cả thôi! Trước kia bởi vì có Tổng Ngâm Tuyết trang tuyệt sắc như vậy bên cạnh, đương nhiên hẳn sẽ không mơ tưởng đến việc đi tìm những nữ nhân khác, chính là hôm nay Tổng Ngâm Tuyết mất rồi, thân là một nam tử hồi lâu chưa nếm tình, tìm một nữ tử đến tiết dục, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?

Hơn nữa, hoa khôi Thanh Linh kia, có vẻ đã hầu hạ qua rất nhiều người, kinh nghiệm phong phú, lẳng lơ đến cực điểm, chơi nhất định rất hăng hái! Cho nên không chỉ có Ứng Thư Ly, đối lại là Phùng Tử Chương hẳn, hẳn cũng sẽ làm như vậy! Chỉ có chỗ bất đồng duy nhất là, hẳn sẽ vụng trộm tiến hành, trực tiếp mang Thanh Linh đến làm âm giường, sẽ không mất nhiều công sức đến vậy, mặt mặt xấu hổ ở chỗ này làm cái gì cầm sắt hợp minh!

Suy nghĩ của Phùng Tử Chương, hoàn toàn phù hợp với phong cách dâm tà miệng hùm gan sứa của hắn, lại thêm hẳn từng bị Tổng Ngâm Tuyết chơi xỏ, giờ phút này vừa nghĩ tới tổn thất mất đi ngọc bội gia truyền kia, hẳn liền tức giận đến nhức cả trứng dái (Myu: Lạ chúa, đừng nhìn ta, đây là nguyên văn), cho nên đương nhiên cũng không có suy nghĩ tốt lành gì.

Tổng Ngâm Tuyết đại khái biết rõ ý nghĩ của hắn, vì vậy trong lòng hết sức buồn cười, không khỏi chép miệng, đang muốn mở miệng nói cái gì đó trêu ghẹo hẳn kích động không khí, Tịch Mặc Lương bên cạnh

đã nghiêng thân chậm rãi dựa vào nàng, trên gương mặt tuần lĩnh là một mảnh thâm ý, “Nàng không đau lòng sao?”

Đau lòng?

Nhéch mày nhìn lại, trên mặt nghiêng ngẫm, Tống Ngâm Tuyết hiểu được ý tứ của Tịch Mặc Lương, thứ nhất hẳn là đang khó chịu với thân phận trước đây của Thư Ly, thứ hai là nhắc nhở nàng về sự tồn tại của Thư Ly, muốn nhìn xem kế tiếp nàng sẽ làm như thế nào?

Kế tiếp sẽ làm như thế nào? Chuyện này làm sao nàng biết?

Nàng đến Tây thần, là có mục đích rất trọng yếu, không phải vì nam nhân mà đi tranh giành tình nhân với người khác. Mà nói thực, đối với chuyện của Ứng Thư Ly, bản thân nàng cũng cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì nàng không nghĩ tới sẽ gặp phải một màn nhạc đệm như vậy, vì thế bị Kiều Mạt Nhi kiên trì kéo đến xem lễ.

Vừa rồi Tịch Mặc Lương nói với nàng như vậy, thật ra trong lòng hẳn có chút ghen tỵ, sợ nàng có ý với Thư Ly, làm chuyện thừa thừa, chính là trên thực tế, thật sự là như vậy sao? Nàng cười cười nhàn nhạt, không nói một lời.

Thấy Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, trên gương mặt tuần lĩnh của Tịch Mặc Lương là một mảnh lạnh lùng, hẳn nghiêng thân trừng phạt, sau đó giả như là bị người ta chen lấn dựa vào nàng, sau đó ở ngay trước mặt mọi người dùng tốc độ cực nhanh in một nụ hôn nhẹ ở trên má nàng, tiếp đó đứng thẳng người, điềm nhiên như không tiếp tục lạnh lùng.

Tịch Mặc Lương!

Đảo mắt mãnh liệt trừng cái tên mặt lạnh kia, Tống Ngâm Tuyết giận dữ trong lòng, dưới tấm khăn che mặt, là thần sắc bất mãn.

“Người thật đúng là càng ngày càng khoa trương?”

Một câu mang theo nghi vấn, nhưng lại khẳng định đến không thể khẳng định hơn, trầm thấp từ trong miệng nói ra.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương nhàn nhạt cong môi, hai mắt không nói lời nào nhìn nàng, vẻ mặt đầy thâm ý.

Quay đầu, không muốn để ý tới hẳn nữa, lúc này, đột nhiên đám người xông vào xông lên, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là trên Minh Nhạc đài bắt đầu có người chậm rãi đi ra.

Đi ở đằng trước, Thanh Linh một thân trang phục hoa khôi lộng lẩy, chỉ thấy nàng ôm đàn ngọc, đi lại thướt tha nũng nịu từng bước mà đến, hai con người kiêu diễm được bôi trét cẩn thận, thu ba dồn dập, dục cự còn nghênh* nhìn về phía mọi người.

(Dục cự còn nghênh: Giả bộ phản kháng nhưng trong lòng đã muốn, thuận theo.)

Ở sau lưng nàng, Thư Ly công tử một thân phiêu nhiên, tuần mỹ giống như thân tiên không thuộc cõi trần, mái tóc đen như mực tuần dật mà buông rơi, đón gió bay bay, phụ trợ ra vẻ lịch sự tao nhã của hắn, sự lạnh nhạt của hắn, sự ngưng tĩnh không nhiễm bụi trần được thể hiện rõ trong cặp mắt thanh minh tuyệt mỹ kia.

Đúng là một người phong nhã đến tột cùng!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng Tịch Mặc Lương không khỏi cảm thán, tuy so về bề ngoài hẳn cùng với Ứng Thư Ly ai cũng không thua ai, nhưng nếu như so khí chất, hẳn tuyết đối không có cái loại khí chất lịch sự tao nhã phiêu nhiên kia!

Không phải nói phong thái lịch sự tao nhã phiêu nhiên của Ứng Thư Ly nhất định sẽ hay hơn khí thế thanh hàn lãnh khốc của hắn, nhưng mà trong thời đại người người tôn trọng âm vận phong nhã này, không thể nghi ngờ Ứng Thư Ly sẽ dễ dàng bắt trái tim thiếu nữ trong thiên hạ về làm tù binh hơn hẳn.

Bất quá cũng may Tuyết Nhi của hắn không phải nữ tử bình thường trong thiên hạ, chắc là sẽ không bị cái bề ngoài xuất trần này hấp dẫn a.

Tịch Mặc Lương thâm nghĩ trong lòng, ánh mắt không khỏi len lén liếc Tống Ngâm Tuyết.

Lúc này, mọi người vây xem vừa thấy Ứng Thư Ly ôm huyền cầm, tuấn mỹ thanh nhã giống như tiên tử thì ai nấy đều sôi trào, cao giọng kêu to tên của hắn, “Thư Ly—— Thư Ly —— Thư Ly ——”

Thanh Linh đứng ở trên đài, cảm thụ được sự nhiệt tình của mọi người dưới đài, một loại cảm giác tự hào chưa bao giờ có, không khỏi thần nhiên từ dưới lòng bàn chân chậm rãi dâng lên, cả người tản mát ra một loại ánh sáng kiêu ngạo!

Không thể tưởng tượng được a, không thể tưởng tượng được Thanh Linh nàng cũng sẽ có ngày vẻ vang như hôm nay? Cho tới bây giờ nàng luôn ti tiện như bùn, lúc nào cũng bị coi là thứ tàn hoa bại liễu, cứ nhiên còn có thể tìm được một công tử cực kỳ uy danh như vậy, có thể biết trong lòng của nàng, đang đặc ý cỡ nào?

Nam tử tuấn mỹ vĩ đại như vậy, qua hôm nay, sẽ vĩnh viễn thuộc về nàng! Loại hân hoan này cấp tốc bành trướng ra, mặt Thanh Linh tràn đầy vui sướng, nhìn quét dưới khán đài.

“Vương gia, bọn họ cũng sắp bắt đầu.” Lúc này, trên lầu các cách Minh Nhạc đài không xa, một nam tử mặc cẩm bào quý khí khoe miệng lạnh nhạt, hai con ngươi nhìn thẳng về phía trước. Mà ở phía sau hắn, một người thị vệ ăn mặc như tùy tùng chấp tay ôm quyền, cung kính mà báo.

“Kiếm Vũ, người nói người kia, chính là thiên hạ đệ nhất Cầm công tử, Ứng Thư Ly?” Nam tử nhìn về phía công tử ngồi đánh đàn, miệng không khỏi nhàn nhạt nói ra.

“Dạ, Vương gia, hắn chính là Ứng Thư Ly.” Đáp lời nam tử, Kiếm Vũ cúi đầu trả lời. Cần vương điện hạ của bọn họ, chưa bao giờ là người thích náo nhiệt, hôm nay là lần đầu tiên đến Minh Nhạc đài một chuyến, xem ra đại danh của Cầm công tử này thật đúng là rất có lực ảnh hưởng, ngay cả Vương gia cũng không thể kháng cự .

Vương gia Lãnh Hoài Vũ nhà hắn, cho tới bây giờ làm người đều lạnh nóng không gần, chỉ có tình yêu sâu sắc đối với đàn. Tuy nhiên kỹ thuật đàn của hắn có lẽ cũng không xuất chúng, hơn nữa ít có người nào biết được, nhưng tình yêu tha thiết của hắn đối đàn, tuyệt đối không thua kém bất cứ ai.

Kiếm Vũ cúi đầu nghĩ, trong lòng chờ đợi. Hồi lâu sau, Lãnh Hoài Vũ nhìn qua Ứng Thư Ly, chậm rãi khẽ cười nói: “Quả nhiên là một kẻ cầm si.”

Khiếp sợ! Kinh ngạc!

Nghe thấy Lãnh Hoài Vũ cười bình luận Cầm công tử, Kiếm Nữ kinh ngạc ngẩng đầu.

Vương gia rất ít cười, nhất là không có khả năng cười vì một người không quen biết, hơn nữa nghe khẩu khí của hắn, cảm giác trong đó còn có chút thương thức cùng tán dương.

“Vương gia.” Kiếm Vũ không dám trực tiếp hỏi Lãnh Hoài Vũ vì sao phải nói như vậy, chỉ đành do dự mở nửa miệng.

Nghe vậy, Lãnh Hoài Vũ biết hắn đang nghĩ cái gì, liền nghiêm mặt, chậm rãi mở miệng giải thích: “Kiếm Vũ, hắn là người vì cầm mà chấp nhất , từ trong ánh mắt của hắn, ta đã nhìn ra. Hơn nữa người cho là tại sao hắn lại lấy một kỹ nữ? Nguyên nhân sợ là trong lòng hắn đã nhận định bản thân đã tìm được tri âm.”

” Ý của Vương gia là, Thanh Linh cô nương nàng là tri âm của Thư Ly công tử.” Kiếm Vũ nghe vậy, tựa hồ có chút khó tin hỏi ngược lại.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng chấp tay mà đứng, ánh mắt tĩnh mịch nhìn: có phải là người tri âm hay không? Đáp án sao có thể công bố. . .

Trên Minh Nhạc đài là một mảnh náo nhiệt, tất cả mọi người hô lớn bày tỏ sự tôn sùng đối với Thư Ly, thấy vậy, Thanh Linh vẫy tay ra hiệu, tiếp đó cao giọng nói xuống dưới đài: “Hôm nay là ngày vui tiểu nữ Thanh Linh cầm sắt hợp minh cùng Ứng Thư Ly công tử, chúng tôi sẽ cùng diễn tấu một khúc đoàn tụ , để giúp vui cho không khí vui mừng hôm nay.”

Thanh Linh vừa dứt lời, liền chậm rãi ôm đàn ngồi xuống, tiếp đó nhắm hai mắt lại, tư thái ưu nhã nâng bàn tay thon dài lên, bắt đầu nhu hòa khảy đàn.

“Ai nha, cái khúc này ta biết, lần trước khi ta treo bài tử của nàng thì nàng từng đàn cho ta nghe! Chắc chắc, không thể tưởng tượng được a, Vương lão Tam ta còn có phúc khí bực này, cứ nhiên từng chơi phu nhân của Cầm công tử?”

“Thôi đi, cái này có cái gì kỳ lạ quý hiếm? Ta cũng từng chơi chán chê rồi a! Ta nói Vương lão tam, người đừng làm mấy trò xấu hổ nữa, nữ nhân kia, chỉ cần người chịu trả tiền, nàng sẽ lập tức ngủ với người thôi! Không tin người hỏi những người chung quanh một chút đi?”

“Ách, vậy sao? Chính là lần trước ta chờ rất lâu mới đến lượt?”

“Đó là bởi vì người lớn lên quá xấu, nên nàng mới sắp người ra sau đó! Ha ha ——”

“Ngậm cái miệng thối của người lại!”

.

Quần chúng chung quanh, khi Thanh Linh vừa mới bắt đầu khảy đàn, liền ở dưới đài xì xào bàn tán, nghe vậy, vẻ mặt Kiều Mạt Nhi tràn đầy xem thường, châm chọc chế nhạo mắng: “Phi, quả nhiên là một ả tiện nhân không biết xấu hổ! Hơn phân nửa nam nhân cái thành này đều bị nàng hầu hạ qua, cứ nhiên còn dám đến đây mất mặt xấu hổ!”

Có người luôn chỉ thấy người khác không tốt, mà không xem lại khuyết điểm của mình, lúc Kiều Mạt Nhi khoái chí mắng to Thanh Linh, trong lòng cũng không nghĩ tới bản thân mình, cũng không tốt hơn người ta bao nhiêu.

Dưới đài say sưa nghị luận, mà trên đài thì tràn ngập tiếng nhạc, vẻ mặt Thanh Linh say mê gảy dây đàn, nhờ có niềm vui sướng trong lòng, nàng diễn tấu khúc đoàn tụ này đến cực hạn.

Cầm kỹ của Thanh Linh vốn đã cao, lại thêm hôm nay phát huy vượt xa ngày thường, cùng âm sắc đàn ngọc mới sấm quện thành một thể, khiến người nghe trầm mê, không khỏi gật đầu khen hay.

Thấy vậy, khi tất cả mọi người nhất trí tán thưởng, Lãnh Hoài Vũ trên lầu lại nhíu mày: chẳng lẽ đây lại là tri âm của Cầm công tử? Tuy cầm kỹ cũng không kém, nhưng ý cảnh thì. . . . khác biệt khá xa.

Ánh mắt quăng về hướng Ứng Thư Ly thủy chung vẫn không đưa tay lên, Lãnh Hoài Vũ âm thầm tìm tòi nghiên cứu, vẻ mặt thâm ý khó lường.

Mà lúc này, trong tiếng hô to của mọi người, trong tiếng đàn của Thanh Linh, đôi mắt Thư Ly khẽ quét qua tất cả, tiếp đó hình như đã hạ quyết định nhẹ giơ tay lên, lướt nhẹ trên dây đàn, tiếng đàn thanh lệ mà du dương chậm rãi từ đầu ngón tay của hắn truyền ra.

Thanh âm của khúc đoàn tụ, Thư Ly công tử hợp tấu a!

Dựa theo quy định (loại quy định này bình thường chỉ dùng cho kỹ nữ hoàn lương), nếu như trên Minh Nhạc đài, nam tử cùng đánh một khúc với nữ tử, mà lại cùng nhau diễn tấu hoàn thành khúc nhạc này, vậy nói rõ nam tử này tại trước mặt thế nhân thừa nhận hắn nguyện ý mang nữ tử này trở về, hơn nữa thương nàng, yêu nàng cả đời.

Hòa tấu rồi! Hòa tấu rồi!

Mọi người kích động nhìn một màn này, cảm giác thời khắc mình chờ đợi lâu nay rốt cuộc đã đến! Mỗi người bọn họ đều tươi cười rạng rỡ, ôm lòng xem náo nhiệt chen lấn mà nhìn.

Thanh Linh hơi kích động tay run run, mặc cho trái tim mình nhảy loạn, không ngừng mạnh mẽ rung động. Vừa rồi khi nàng chứng kiến Thư Ly không có phản ứng gì, tuy trên mặt nàng bình tĩnh, nhưng trong đáy lòng lại vụn vỡ lo lắng, sợ hắn đổi ý kịp thời. Bất quá cũng may hắn rốt cuộc cũng chịu hòa tấu rồi, chỉ cần chờ bọn họ cùng đàn xong khúc này, hết thấy mọi chuyện, sẽ thành kết cục đã định!

Thanh Linh kích động mà nghĩ, bàn tay run rẩy không khỏi đàn sai mấy âm! Bất quá giờ phút này cũng không còn ai để ý đến điều này, bởi vì mọi người đều bị hành động của Thư Ly làm cho sôi trào, không còn hơi sức đâu chú ý nghe nhạc, mà chỉ một lòng muốn chứng kiến kết cục cuối cùng.

Tống Ngâm Tuyết trông thấy hết thấy, cảm thấy hơi là lạ: tuy nàng không thèm để ý đến việc Ứng Thư Ly đón dâu, nhưng tốt xấu gì mạng của hắn cũng là do nàng cứu về, cứ như vậy không công lãng phí ột kỹ nữ có vẻ cũng không khá khẩm lắm, cuộc mua bán này, xem như nàng thua lỗ rồi.

Có chút không được tự nhiên ngẫm nghĩ, liền nhận lấy ánh nhìn chăm chú của Tịch Mặc Lương bên cạnh, lúc Tống Ngâm Tuyết vừa định ngoái đầu nhìn lại trông hắn, trên đài tiếng đàn của Thư Ly đột nhiên thay đổi.

Tiếng đàn mới vừa dừng lại, bỗng nhiên chuyển khúc, Thư Ly lúc này, cặp mắt sang như sao hơi mờ, trong ánh mắt có sự chấp nhất kiên định.

“Tại sao chuyển khúc rồi? Đây là chuyện gì?”

“Đúng vậy a? Không rõ a! Đây là cái tình huống gì?”

Mọi người nhìn nhau, không rõ cái tình huống không phù hợp này sẽ diễn biến ra sao?

Bất quá bọn hắn không rõ, nhưng vẫn có người hiểu được. Lúc này, hai tay Thanh Linh còn đang giơ trên đàn, sắc mặt lập tức biến thành trắng bệch, khiếp sợ mà tuyệt vọng trông lớn đôi mắt, vẻ mặt không cách nào tiếp nhận được.

Vì cái gì? Vì cái gì? Ứng Thư Ly, vì sao người lại chấp nhất như vậy, trước mắt bao người tại đây, lại khảy ra khúc nhạc này, làm cho nàng không cách nào ứng đối, khó xử đến cực điểm.

Chân tay luống cuống đau lòng nhìn hắn, vào một khắc kia nàng biết bọn họ đã xong rồi! Thanh Linh hiểu được sự kiên định trong lòng Thư Ly, dưới tình huống hiện tại hắn lại lựa chọn như thế, thứ nhất là muốn chứng minh thân phận chân thật của nàng, thứ hai là một đao lưỡng đoạn phân rõ mối quan hệ của bọn họ!

Thủ đoạn thật quyết tuyệt, thái độ quá lạnh lùng, mặc dù nàng có chủ tâm lừa gạt hắn, nhưng hắn cũng không nên đối xử với nàng như vậy a? Dù sao nàng cũng thật sự động tình với hắn mà.

“Khúc nhạc này, vốn là do Thanh Linh cô nương sáng tác, hiện tại tại hạ đàn nó ra, làm khúc nhạc cảm sát hợp mình của chúng ta, hi vọng cô nương có thể dùng giọng hát hoàn thành nó.”

Nhàn nhạt, không có biểu lộ gì mà nói, tay Thư Ly nhẹ khảy đàn, một khúc say tình mà ngày đó Tống Ngâm Tuyết ngâm xương, liền chậm rãi du dương lan tỏa, phiêu đảng trên không trung.

Cái khúc nhạc này. Tống Ngâm Tuyết có chút ngoài ý muốn nhìn Thư Ly, thật sự không ngờ ca khúc mình hát ngày đó lại được hắn một mực ghi khắc trong lòng, coi trọng như vậy.

Nàng biết hắn là dùng khúc nhạc này làm tiêu chuẩn tìm kiếm người tri âm của hắn! Từ lúc hắn bắt đầu chuyển điệu yêu cầu Thanh Linh hát, nàng đã hoàn toàn rõ ràng rồi.

Thật không ngờ tiểu tử Ứng Thư Ly này lại chấp nhất như vậy, lại vì một kẻ tri âm ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua, rõ ràng kiên trì tới mức như thế? Người như vậy, chỉ có thể hình dung bằng một chữ “Si”. Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, mà lúc này Lãnh Hoài Vũ trên lầu các, trong lòng cũng cảm thấy khúc này có vẻ. rất đặc biệt.

“A, thì ra không có việc gì! Chỉ là Thư Ly công tử cảm thấy khúc nhạc vừa rồi không dễ nghe, muốn đổi bài khác! Chuyện này có thể a!”

“Đúng vậy a, có thể ! Hát a, hát a, Thanh Linh cô nương mau hát a! Để cho chúng ta cảm thụ giọng hát hơn người của cô một chút!”

Trên đài tiếng đàn vẫn tiếp tục, Thư Ly tuần nhã lãnh đạm mà nhìn, vẻ mặt phiêu dật như mây trôi nước chảy, mà dưới đài, những người tự cho là đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra kia, bắt đầu náo loạn ồn ào hô hào Thanh Linh, bảo nàng mở miệng mà hát.

“Ta, ta.” Suy nghĩ tuyệt vọng, vẻ mặt trắng bệch nhìn nam tử phía trước, nội tâm Thanh Linh giãy dụa, cắn chặt lấy môi, một chữ cũng nói không ra lời.

Tay, rất muốn gắt gao nắm lại, nhưng toàn thân lại hư nhược không có một tia khí lực. Thanh Linh lúc này, mặc cho thân thể đỡ dần mà đứng, hai mắt gắt gao nhìn Thư Ly, khi nhìn đến cái vẻ mặt đăm đăm kia thì không khỏi cay đắng cười cười, phòng tuyến trong lòng cũng âm âm sụp đổ.

Ha ha, thật đúng là tự gây nghiệt, thì không thể sống! Hôm nay rơi xuống kết cục này, hết thấy đều là tự nàng gieo gió gặt bão, không thể trách người khác được Đầu, chậm rãi rũ xuống, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại, trong tiếng nhỏ giọng xi xào của mọi người, Thanh Linh nhàn nhạt, mở miệng nói: “Ta không biết.”

Xôn xao!

Một câu “Ta không biết”, làm cho toàn trường không khỏi xôn xao.

Dưới đài, mọi người tiếc hận một hồi nhân duyên đã kết thúc, không còn cái gì đáng xem nữa hãy, nhưng vẫn len lén nghị luận. Mà người như Kiều Mạt Nhi, thì vui mừng khi người khác gặp họa, giống như người đàn bà chanh chua không giữ chút hình tượng nào ở bên kia lớn tiếng cười nhạo, xỉa xói.

Tống Ngâm Tuyết nhú mày, nhìn thấy tình cảnh như thế, không khỏi dự đoán ra chân tướng cả cái sự kiện này, vì vậy bỗng dưng cảm thấy bồi hồi khác thường.

Phía trên lầu các, tuy Lãnh Hoài Vũ không nghe thấy Thanh Linh nói cái gì, nhưng với cặp mắt nhìn thấu việc đời kia, dù chỉ đoán, cũng có thể đoán đúng tám chín phần.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc bối rối, nhưng chỉ có một mình Thư Ly, sau khi nghe thấy hết thấy, vẫn coi như không có chuyện gì yên lặng ngồi, đôi tay thon dài lướt trên cung đàn, thần sắc đăm đăm, tiếng nhạc du dương một lần lại một lần lan tỏa khắp không trung.

Trước mắt, chậm rãi hiện ra dung nhan tuyệt thế khuynh thành của Tống Ngâm Tuyết, Ứng Thư Ly nhẹ mỉm cười, có một tia lạnh nhạt: như vậy rất tốt, như vậy rất tốt! Cứ như vậy mà làm tan biến tất cả hi vọng của hắn a, sau đó mang theo ảo tưởng tuyệt đẹp dưới đáy lòng, một mình cô đơn đến tuổi già.

Tiếng đàn của Thư Ly, bi thương mà cô độc, mang theo thương tâm, mang theo tuyệt vọng, từ đầu ngón tay yếu ớt chảy ra. Một mình hắn lắng lặng đàn, không để ý tới bất luận cái gì, không thèm để ý đến bất cứ cái gì, chích đắm chìm trong tình cảm của chính bản thân hắn.

Thấy vậy, ngoại trừ vài người nhìn ra tâm cảnh của hắn, những người khác chỉ biết nhìn mặt ngoài, bị tiếng đàn xuất chúng kia khuynh đảo.

” Khúc nhạc hay quá! Thật là dễ nghe!”

“Đúng a! Cứ như thấy được cái gì gọi là tiếng nhạc trên trời vậy!”

“Đúng! Hay! Thực hay!”

“ ”

Mọi người không khỏi cảm thán, lúc này thì bọn hắn đã không hề nháo nhào như vừa rồi nữa, chỉ lặng im trầm mặc lắng nghe, say mê thật sâu.

Lãnh Hoài Vũ thấy Thư Ly như vậy, trong nội tâm vừa cảm thán vì cầm kỹ lỗi lạc của hắn, đồng thời cũng thấm thiết cảm thụ được nỗi bi ai dưới đáy lòng hắn.

Hắn nhất định là một người tịch mịch cô độc, người như hắn, không có gì cả, chỉ có phần kiên định chấp nhất trong đáy lòng, đau khổ chèo chống mà đi tới phí trước.

Gió thu cuốn bay lá rụng, khắp nơi mọi âm thanh như lặng đi, chỉ có tiếng đàn tràn ngập đau thương uyển chuyển vang lên, khiến tất cả mọi người đều say mê, nghiêng tai mê mẩn không thôi.

Chính là đúng lúc này, một giọng hát duyên dáng truyền đến, thấm thiết linh động, nhẹ nhàng chậm chạp du dương trên không trung, trong sát na, thấm vào nội tâm mỗi người ở đó.

Hồng nhan cô độc tiêu tụy nằm cười hoa đào.

Một dòng sông xuân chỉ vì người mà khô cạn.

Nâng cốc hát khúc ly biệt mà lòng thêm chán chường.
Đôi duyên ương dùng tánh mạng đổi lấy sự vinh hàng.
Trái tim người như thủy triều lên xuống, như trăng khuyết lại tròn.
Thế sự xoay vần xuân đi xuân lại về.
Duyên đến duyên đi luân lạc phàm trần.
Thiên Thượng Nhân Gian đêm say không tỉnh.
Nỗi sầu như mộng cắt mái đầu bạc.
Hoa nở hoa tàn trông ngóng bao năm.
Nghìn thu chờ đợi chỉ mong phá kén tương phùng.
Đau thương cả đời chỉ nguyện người hiểu lòng ta

.

Là hấn! Vừa nghe giọng hát quen thuộc này, thân thể Thư Ly trên đài lập tức cứng đờ, trong đầu trống rỗng, bàn tay đang đàn không khỏi mãnh liệt run rẩy. Mà lúc này Lãnh Hoài Vũ trên mưa lâu các, cũng mang vẻ mặt kinh hãi, giơng mắt mê hoặc mà tìm kiếm: hấn? Là ai. .

148. Q.2 - Chương 52: Cùng Xuất Hiện

Trong bể người, một tiếng ca thanh lệ truyền tới, khiến toàn trường kinh hãi, ai nấy đều trở mắt.

Nghe vậy, hai tay Thư Ly không khỏi run rẩy nắm chặt, trái tim đang nhảy loạn cũng kịch liệt co rút lại, không dám tin bật người đứng lên, không ngừng nhìn quanh bốn phía tìm kiếm nơi tiếng hát kia phát ra.

Là người đó! Nhất định là người đó! Hấn dám xác định giọng hát này, nhất định là của người lần trước xuất hiện trên đại hội khúc đàn!

Trái tim, nhảy đến có thể nghe rõ cả tiếng đập”Bình Bạch”, giờ đây cả người Thư Ly hoàn toàn lâm vào một loại trạng thái khác, bên tai ngoại trừ tiếng ca tuyệt đẹp không ngừng truyền đến kia, cũng chỉ còn lại tiếng hít thở trầm trọng của chính hấn, “Hồng học” thờ dốc không ngừng.

Ở đâu? Hấn ở nơi nào?

Đưa mắt nhìn quanh, thần sắc vội vàng, Ứng Thư Ly đang muốn nhấc bước mà đi, ngay lúc này, thân ảnh của hấn khựng lại.

Là hấn!

Cùng một câu, có lẽ mới vừa rồi chỉ là suy đoán, nhưng hiện nay, khi nhìn đến thân ảnh vận bạch y thoát tục cách đó không xa thì suy đoán lại lập tức trở thành khẳng định chân chân thật thật.

Hấn, ở đó.

Hai mắt không khỏi mạnh mẽ phóng đại, sau đó lại không ngừng co rút lại, Ứng Thư Ly nhìn chằm chằm thân ảnh vận bạch y đang tựa trên đại thụ kia, không khỏi bị cái khí chất linh động không nhiễm bụi trần kia hấp dẫn.

Thấy được! Hấn rốt cuộc đã thấy được! Tri âm mà hấn một mực tìm kiếm, một mực truy cầu, giờ phút này, đang ở ngay trước mặt của hấn, đang ngâm xướng bài ca kể ra tiếng lòng của hấn.

Nghe tiếng ca, không khỏi say mê, Thư Ly cố nén sự kích động trong nội tâm, nhấc chân định đi lên phía trước.

Hắn ở đó, cho nên Thư Ly muốn đi qua! Thư Ly muốn đi qua, bởi vì hắn ở đó!

Hai mắt nhìn chăm chăm vào bóng trắng tuấn nhã kia, ngực không ngừng phập phồng cao thấp, tuy vì khoảng cách khá xa, mà người đó lại mang khăn che mặt, nên hắn không rõ thấy gương mặt thật của người đó cho lắm, nhưng Thư Ly vẫn có thể cảm nhận được phong tư hơn người, lịch sự tao nhã xuất trần kia. . . .

Giọng hát lên bổng xuống trầm, đẹp dễ mà uyển chuyển ngâm xướng ra thâm tình trong bài ca, khiến mỗi người đều say mê.

Mà Thư Ly đi đến mép đài, rốt cuộc bị đám đông ngăn trở không thể đi xuống, cứ đứng thẳng như vậy, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, đối mặt cùng bóng trắng kia thật lâu.

Hai mắt Tống Ngâm Tuyết nhìn Thư Ly, không có một tia lảng tránh cùng né tránh, nàng uể oải dựa vào thân cây, chậm rãi hát bài ca đã từng hát qua, trong ánh mắt là một mảnh lạnh nhạt cùng thâm ý.

Tại sao phải ra tay? Tại sao phải đưa mình vào nơi đầu sóng ngọn gió? Lúc này, Tống Ngâm Tuyết hẳn là nên an phận âm thầm bố trí hết thảy mọi chuyện của mình mới đúng chứ? Vì cái gì lại vươn mình ra rêu rao giữa đám đông như vậy?

Ánh mắt không khỏi nhẹ nhàng phiêu một vòng, sau khi một khúc kết thúc, nàng chậm rãi đứng lên, sau đó thâm ý cười khuyhnh thành, xoay người, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, vì vậy trong khoảnh khắc, liền chui vào giữa biển người.

“Kiếm Vũ, mau tới nhìn xem!” Phía trên lầu các, Lãnh Hoài Vũ thấy cảnh tượng như thế, trong lòng kinh ngạc, đồng thời không khỏi trầm giọng mở miệng nói với thị vệ bên cạnh.

“Dạ!” Vừa nhận được mệnh lệnh, hai tay Kiếm Vũ ôm quyền lui về phía sau, tiếp đó xoay người một cái, nhảy về hướng thân ảnh bạch y kia biến mất.

Hắn là ai? Tại sao lại hát ra ca khúc ý cảnh sâu xa, khúc phong đặc biệt như vậy, dù chưa từng nghe qua, nhưng mà chấn động lòng người thật sâu?

Tại sao phải như vậy?

Nghiêm mặt, tay nhẹ nắm lại, Lãnh Hoài Vũ hồi tưởng hết thảy những việc mới xảy ra, suy tư về thân ảnh bạch y mới vừa rồi, ánh mắt tựa hồ hữu ý vô ý mà xẹt qua hướng hắn, lông mày của hắn không khỏi vặn lại, trong nội tâm nghi hoặc nhưng cũng khẳng định mà nghĩ: người kia, hẳn là cố ý.

Thân thể Thư Ly cứng còng, trở mắt nhìn thân ảnh kia tiêu sái biến mất trong đám người, trong lòng tựa hồ như có cái gì đó triệt để mất đi, rốt cuộc trống trơn không thể lấp đầy được nữa.

Khẽ nhếch miệng, sắc mặt đau đớn, Thư Ly đưa tay về hướng người kia rồi đi, tựa hồ muốn giữ lại cái gì, nhưng kết quả cuối cùng chỉ bắt được một hồi hư không.

Nói không ra lời, cũng không biết nên nói cái gì, hắn không biết thân phận của người kia, cũng không biết tên của hắn, chỉ đành một mình ngậm ngốc, tận mắt thấy hắn rời đi lần nữa.

Tại sao phải xuất hiện? Vì cái gì sau khi xuất hiện lại muốn rời đi? Thư Ly đau khổ mở to mắt, mặc cho trái tim giãy dụa của chính mình không ngừng rung động, một loại cảm giác cô đơn mãnh liệt tràn ngập khắp tứ chi bách hài.

Trong đầu, đột nhiên hiện lên thân ảnh của Tống Ngâm Tuyết, trong ánh trăng mờ, ánh mắt hai người cứ nhiên gắt gao đè lên nhau! Tuy vừa rồi mắt người kia có che khăn, nhưng cặp mắt tuyệt mỹ, nhìn thấu thể sự kia, hẳn sẽ vĩnh viễn không quên!

Vì cái gì, người đó và nàng lại có cùng một đôi mắt? Làm cho hắn ngạc nhiên không biết làm sao! Hắn chưa bao giờ tin vào chuyện người chết còn có thể sống lại! Nhưng mà giờ khắc này, hắn lại khát vọng mãnh liệt từ tận đáy lòng.

Tống Ngâm Tuyết, Tống Ngâm Tuyết, nếu người kia thật sự là nàng, thì thật tốt.

Ánh mắt, thất vọng chậm rãi rũ xuống, tay cũng vô lực mà rơi theo, Ứng Thư Ly thẳng tắp mà đứng, thân thể đón gió, hai mắt nhắm nghiền thật sâu.

Mọi người dưới đài thấy vậy, sau khi trở mắt, liền sôi trào tìm kiếm khắp mọi nơi, muốn được tận mắt nhìn dung nhan thần bí dưới lớp khăn che mặt.

“Ở đâu? Ở đâu? Các người có thấy người vừa rồi không?”

“Không có a! Kỳ quái, mới vừa rồi còn nhảy xuống chỗ này, tại sao chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa!”

“Ngu ngốc! Tìm tiếp!”

“A, được!”

.

Mọi người vừa kêu gào vừa tìm kiếm, lộn xộn hồ nháo như con quay hết quay bên này đến quay bên kia, điều bọn họ không rõ chính là, rõ ràng người ta quang minh chính đại từ trên cây nhảy xuống, vì sao trong nháy mắt lại không thấy bóng dáng rồi?

“Tìm tiếp! Tìm tiếp!”

Trong tiếng gọi âm ỉ, mọi người chia nhau ra mà tìm, lúc này, không ai thềm quan tâm đến người trên đài, nhất là hoa khôi Thanh Linh toàn thân rã rời, tinh thần trì trệ kia.

Đứng ở trên đài, không ai để ý tới, ngay cả tên hề nàng cũng không bằng, không thể khiến người ta chú ý nổi một phút. Tay, không còn chút khí lực làm sao cũng không nắm lại được, rất muốn gắt gao cắn môi, chính là nàng cố gắng động đậy hai cái, ngoại trừ run run lợi hại ra, nàng không thể làm gì khác.

Đã không còn, cái gì cũng không còn! Thanh danh của nàng, hạnh phúc của nàng, tình yêu của nàng, lòng của nàng. Ha ha, cái này gọi là tự gây nghiệt, thì không thể sống a! Hôm nay náo loạn một hồi như vậy, Thanh Linh nàng còn mặt mũi nào ở lại Tây thần nữa đây? Ở đây để người ta cười nhạo thêm sao?

Lúc này, nàng thật sự đã xong rồi! Một ý nghĩ sai lầm đã phá hỏng hết tất cả, làm cho nàng đau đớn mất đi hết thảy. Nếu như trước đây, khi nàng bị công tử nhà giàu kia vứt bỏ còn có thể phần chân lại, đó là bởi vì lúc ấy không có ai chứng kiến, không ai biết sự chật vật của nàng lúc trước, cho nên không thể ngay mặt mà nghiêm khắc đả kích nàng!

Chính là lúc này thì khác! Lúc này đây, dân chúng nửa nước Tây thần đều thấy được một mặt xấu xí không chịu nổi của nàng, sau này làm sao nàng còn bình tĩnh mà tiếp tục sống được đây?

Không thể rồi, cái gì cũng không thể! Bởi vì nàng hôm nay, đã triệt để xong đời rồi.

Thân thể, không khỏi quơ quơ, trong đầu trống rỗng, cuối cùng Thanh Linh mất hồn lạc phách, hai chân mềm nhũn, nặng nề ngã quỵ trên mặt đất.

“Xem kia! Người vừa rồi, hấn ở bên kia kia!” Lúc này, khi hai chân Thanh Linh quỳ xuống đất thì đồng thời, trong đám người đột nhiên có một người cao giọng hô, giơ một tay chỉ, khiến mọi người ùn ùn chạy theo.

Dưới Minh Nhạc đài, người đi không còn một mống, ngoại trừ hai người Ứng Thư Ly cùng Thanh Linh trên đài, cũng chỉ còn lại Kiều Mạt Nhi, Phùng Tử Chương, cùng Tịch Mặc Lương ba người.

“Chúng ta đi thôi!” Nhìn thấy tình huống này, Kiều Mạt Nhi xem thường đắc ý liếc Thanh Linh, tiếp tục mở miệng lên tiếng, quay đầu trở về.

Sau lưng, Phùng Tử Chương dường như không muốn liên tiếp quay đầu lại nhìn Thanh Linh, nếu như không phải thân mang đại sự, hấn thật muốn tiến lên trước ôm nàng, sau đó an ủi lừa gạt kéo nàng lên giường.

Tịch Mặc Lương đi cuối cùng, hấn lạnh lùng điềm nhiên nhìn hết thảy trước mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ lạnh lùng nhìn không ra thâm ý.

“Mọi người chậm chạp quá a, ta chờ lâu lắm rồi.” Chỗ góc cưa, một giọng nói trêu đùa vang lên, lưng dựa vách tường, một thân bạch y uể oải nhàn nhã nói.

” Tiếng ca của ngươi không tệ! Bất quá ngươi đã có bản lĩnh khoe khoang, tại sao không dám nhận, lại muốn chạy trốn?” Nghe Tống Ngâm Tuyết nói, Kiều Mạt Nhi trách cứ.

Ngay từ đầu, khi nàng chứng kiến bóng người đứng trên tầng cây ca hát, nàng đã biết người kia chính là tên hộ vệ nàng thuê! Bất quá bởi vì lúc ở Đại Tụng thì nàng chưa từng đi đại hội khúc đàn, hơn nữa nàng một lòng nhận định Tống Ngâm Tuyết đã chết, nên cũng không suy nghĩ sang hướng khác, mà chỉ đơn thuần tỏ vẻ bất mãn với loại hành vi tùy tiện này.

Nghe ra khẩu khí nàng không tốt, Tống Ngâm Tuyết tươi cười, cợt nhả nói: “Ai, con người của ta hơi cổ quái, vừa nhìn thấy cái gì thú vị liền không nhịn được! Bất quá ta cũng biết dừng cương trước bờ vực a, biết không có thể bạo lộ thân phận của Khuynh Nhạc công chúa, cho nên ta ca xong liền lập tức nhanh chân bỏ chạy!”

Cười hì hì giải thích, trong ý đùa giỡn, Tống Ngâm Tuyết cố ý đem bốn chữ “Khuynh Nhạc công chúa” này cắn vô cùng nặng, bất quá bởi vì ngữ khí của nàng tùy ý lại không đứng đắn, cho nên Kiều Mạt Nhi cũng không để ý.

Tịch Mặc Lương chau mày, lẳng lặng nhìn người trước mắt, đối với hành vi của nàng giờ phút này, hẳn không nói gì nhiều, sắc mặt vẫn như trước, giông như đã sớm hiểu rõ mọi ệ.

” Vừa rồi Mặc công tử làm sao có thể hát ca khúc Thư Ly công tử khảy đàn ra vậy?” Phùng Tử Chương đúng là gừng càng già càng cay, phục hồi tinh thần lại, liền nghi hoặc tiến lên, chất vấn Tống Ngâm Tuyết.

“Một ca khúc mà thôi, cũng không đại biểu cái gì? Nếu phò mã gia nghi hoặc, có thể đến Đại Tụng hỏi thăm, ca khúc này, rất nhiều người đã từng nghe qua?”

Rất nhiều người đã nghe qua, không có nghĩa là rất nhiều người có thể hát! Lúc này Tống Ngâm Tuyết cương từ đoạt lý trả lời Phùng Tử Chương cho lấy lệ.

Nghe vậy, Phùng Tử Chương suy nghĩ một lát, cảm thấy chuyện đó cũng không có cái gì không ổn, vì vậy im lặng, không nói gì nữa.

“Đi thôi! Đêm nay ta muốn ở khách điểm, không ở cái lều lạnh tê kia nữa đâu! Lãnh Hoài Vũ hẳn đã không tiếp đón ta, ta cũng không cần phải làm khổ bản thân!”

Kiều Mạt Nhi ưỡn ngực, hất đầu, đúng lý hợp tình nói với mấy người kia.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không sao cả nhún vai, tỏ vẻ không có gì dị nghị, mà Phùng Tử Chương cùng Tịch Mặc Lương thì không có biểu lộ gì. Chỉ có một điều bất đồng là, Tịch Mặc Lương là thật sự lạnh lùng không biểu lộ gì, mà Phùng Tử Chương sau khi nghe lời này, trong lòng vọt ra một ý tưởng, lại cố giả bộ không biểu hiện ra ngoài.

Bốn người nhất trí xong, liền nhắc chân đi tới khách điểm, lúc xoay người, tinh quang chợt lóe lên trong mắt Tống Ngâm Tuyết, khóe môi chậm rãi giương lên, khi chống lại ánh nhìn chăm chú của Tịch Mặc Lương quăng tới thì lại chuyển biến thành một nụ cười thật tươi.

“Vương gia!” Phía trên lầu các, Kiếm Vũ ôm quyền tiến lên hỏi đáp.

“Có kết quả rồi sao?” Nghe vậy, Lãnh Hoài Vũ xoay người lại, hai mắt nhìn hẳn.

” Là người của Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa! Có thể Khuynh Nhạc bất mãn Vương gia đối xử với nàng như vậy, cho nên cố ý phái người thu hút sự chú ý của chúng ta!” Kiếm Vũ nói thẳng ý nghĩ trong lòng ra, bên tai còn không ngừng vọng lại tiếng Tống Ngâm Tuyết nặng nề đọc lên bốn chữ “Khuynh Nhạc công chúa” vừa rồi!

Hừ! Khuynh Nhạc công chúa này, muốn dùng phương pháp như vậy khiến cho Vương gia nhà hắn chú ý, thật đúng là không biết xấu hổ như trong truyền thuyết!

Kiểm Vũ cảm giận thầm nghĩ, ánh mắt nhìn Lãnh Hoài Vũ cũng không khỏi biến thành có chút hoang mang. Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ không nói gì, chỉ xoay người, nhìn phương hướng bóng trắng vừa rồi biến mất, lẳng lặng suy nghĩ: người kia, hẳn thật sự chỉ vì muốn mình chú ý Kiều Mạt Nhi mới làm như vậy sao?

Từ lúc vừa mới bắt đầu, hẳn đã biết mình ở trên lầu, hơn nữa lúc hát xong rời đi, còn hữu ý vô ý nhìn quét qua bên này, ý đồ của hẳn rất rõ ràng, chính là muốn in hình chú ý tới hẳn.

Hắn cố ý dẫn dụ mình phái Kiểm Vũ đi tìm hiểu hẳn, sau đó biết rõ thân phận của hẳn, từ hết thấy các dấu hiệu, xem ra Kiểm Vũ suy đoán rất chính xác.

Nhưng mà!

Chân tướng thật sự chỉ là như vậy sao?

Người kia, bày mưu nghĩ kế, tính toán tường tận, rõ ràng là một kẻ giỏi sử dụng tâm kế, lòng dạ sâu xa. Theo cái liếc mắt nhìn hẳn vừa rồi, Lãnh Hoài Vũ có thể cảm giác được rõ ràng như vậy.

Nếu như nói người kia làm hết thấy những chuyện này, chỉ là vì muốn cho hẳn đi cưới Kiều Mạt Nhi, vấn đề này sẽ biến thành vô cùng dễ dàng!

Chính là cũng không biết vì cái gì? Trực giác của hẳn nói cho hẳn biết —— sự tình, không đơn giản như vậy!

Người kia, hẳn nhất định là có cái mục đích gì đó, chẳng qua là nương theo danh Kiều Mạt Nhi để tiếp cận thôi! Chính là, tại sao hẳn lại muốn tiếp cận? Mục đích thật sự là như thế nào? Lãnh Hoài Vũ thầm nghĩ, trong đôi mắt thâm ý vô hạn.

“Kiểm Vũ, có biết bây giờ bọn họ đi đâu không?”

“Dạ biết! Thuộc hạ đã phái người theo dõi rồi, tùy thời đều có thể nắm giữ hành tung của bọn họ!”

Nghe Lãnh Hoài Vũ nói, Kiểm Vũ cúi đầu đáp lời.

“Tốt.” Nghe vậy nhàn nhạt nhẹ gật đầu, Lãnh Hoài Vũ một tay chấp sau lưng, vẻ mặt lẳng im hai mắt nhìn thẳng, trong mắt để lộ ra thần thái khác thường: được rồi! Đã có người cố tình chi phối, vậy đừng trách hẳn gây ông đập lưng ông.

Màn đêm buông xuống, ngọn đèn được đốt lên, Phùng Tử Chương dạo bước trong phòng, cuối cùng nhẫn nhịn ham muốn trong lòng không nổi nữa, bèn gọi ba người kia tới, mở miệng tuyên bố: “Ta muốn đi Tỷ Nguyệt lâu!”

“Phò mã gia muốn đi kỹ viện sao?” Nghe xong lời hẳn nói, Tống Ngâm Tuyết nghiêng đầu, giả ngu không khách khí chút nào nói trắng ra.

Nghe vậy, sắc mặt Phùng Tử Chương không tự chủ được biến đổi, sau đó hình như hơi xấu hổ uyển chuyển giải thích: “Ách, kỳ thật cũng không phải như vậy. Chủ yếu là nhiều ngày quá nhàm chán, muốn đi đến chỗ nhiều người náo nhiệt uống chút rượu thôi.”

“Quá nhàm chán? Không đâu! Ta lại cảm thấy cảm xúc dạt dào mới đúng! Hai ngày này đi đường, tuy trên đường đi màn trời chiếu đất, nhưng chỉ cần trông thấy trang tuyệt sắc như công chúa ở bên người, liền cảm thấy có khổ thể nào cũng không sao cả!

Ta nghĩ Phò mã gia cùng công chúa sớm chiều ở chung nhiều ngày như vậy, hơn nữa hai người lại thường xuyên thức đêm nói chuyện phiếm, cảm giác chắc chắn sẽ không nhàm chán nha?”

Ngắm ngằm hai người công bố ra quan hệ mập mờ giữa Phùng Tử Chương và Kiều Mạt Nhi, Tống Ngâm Tuyết châm chọc.

Nghe vậy, trong lòng Phùng Tử Chương rất ảm ức, nhưng cũng không phản bác được gì, do dự một lúc, lúng ta lúng túng mở miệng nói: “Chuyện này sao có thể đánh đồng được? Mấy ngày liền bốn ba, thân thể mệt mỏi, khó có được một cơ hội có thể thư giãn một tí, há có thể bỏ qua sao?”

Bớt nói giỡn! Hấn lưu lại, mục đích là muốn đêm nay đi tìm Thanh Linh cô nương, nhân lúc nàng khổ sở, thương tâm nhất, thừa dịp giữ lấy nàng ta, giải quyết dự vọng trong thân thể của mình! Cũng không thể cứ như vậy tùy tiện để cho người khác cản trở!

Phùng Tử Chương thầm nghĩ, bộ dạng dự vọng mãnh liệt. Thấy vậy, trong lòng Kiều Mạt Nhi sáng tỏ, không khỏi thấp giọng khinh bỉ. Tốt xấu gì nàng cũng quen biết Phùng Tử Chương lâu lắm rồi, hấn vểnh mông đánh rắm ra loại cứt gì, nàng có thể không biết sao?(Myu: Ta thề, tác giả viết thế đó >>.<>

Phùng Tử Chương, không phải ngươi thèm muốn tiện nhân Thanh Linh kia sao? Hừ, tốt! Ngươi đã muốn đi, cũng rất hợp ý ta, dù sao ta cũng muốn đi xem bộ dạng xấu mặt của tiện nhân kia, còn có thể bắt ngươi mắc một cái nhân tình!

Có câu nữ tử lòng dạ hẹp hòi, dễ dàng mang thù! Tuy những lời này cũng không phải là chính xác, nhưng lại thể hiện vô cùng hợp lý trên người Kiều Mạt Nhi! Chẳng qua là ngẫu nhiên va chạm một lần, bị nói vài câu, nàng lại nhìn chằm chằm vào người ta không tha, không chứng kiến bộ dạng bi thảm của người ta thì không hả giận.

“Nhị tỷ phu đã muốn đi, vậy không bằng chúng ta cùng đi a! Dù sao Mạt Nhi còn chưa đi kỹ viện lần nào, rất muốn đi xem một chút trong đó rốt cuộc như thế nào!”

Kiều Mạt Nhi lằm bằm tịch nói, không ý thức được mặc dù nàng chưa đến kỹ viện, nhưng các loại hành vi so với kỹ nữ còn cao cường hơn nhiều, bản sự “tự học hỏi” phải thuộc hàng nhất lưu, khiến người ta phải trở mắt cứng lưỡi.

Phùng Tử Chương không nói lời nào, trong lòng quá thèm muốn Thanh Linh, cho nên cũng không để ý đến thân phận nữ tử của Kiều Mạt Nhi, trực tiếp gật đầu, sáng khoái đáp ứng.

Người trong cuộc đã nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng không còn gì để nói nữa, trực tiếp nghiêng đầu, vui vẻ liếc mắt nhìn Tịch Mặc Lương, chờ Kiều Mạt Nhi đổi xong nam trang, bốn người cùng nhau đi đến nơi gió trăng hoan lạc Túy Nguyệt lâu.

“Ai nha, bốn vị công tử, thật là tuần tú a! Đến đây nào! Là lần đầu tiên đến Túy Nguyệt lâu chúng ta sao? Nhìn hơi lạ mắt.”

Ánh mắt bốn nữ tử nơi bướm hoa quả nhiên rất tốt! Bốn người Tống Ngâm Tuyết, lúc này mới vừa mới đi đến trước cửa Túy Nguyệt lâu, còn chưa có tỏ vẻ muốn đi vào, đã bị mấy vị cô nương đứng ở cửa túm áo kéo vào.

“Các cô nương, các cô nương! Đường này tiểu đệ tự mình đi, kính xin các cô buông tay trước.” Không quen với mùi sơn phấn trên người các nàng, Tống Ngâm Tuyết không khỏi mở miệng nói, tay còn vô thức phủi nhẹ y phục trên người.

Vì không muốn gây phiền toái không cần thiết, Tống Ngâm Tuyết cố ý đổi y phục giả dạng, một thân bạch y đổi thành áo bào màu xanh đen giống Tịch Mặc Lương, để bớt gây chú ý cho người khác.

“Ôi, công tử a! Mau mời vào, mau mời vào!” Lúc này, sau khi cô nương đứng ở cửa kéo người vào, liền trực tiếp xoay người đi ra ngoài, tiếp tục lôi kéo người khác, mà tú bà lập tức mang khuôn mặt tươi cười tiến lên đón chào, đong đưa mà bước đến, “Bốn vị công tử là tới tìm thú vui phải không? Không biết đã nhìn trúng cô nương nào chưa? Để ta đi gọi nàng tới hầu hạ các vị khách quan.”

“Mụ mụ, đi chuẩn bị cho chúng ta một gian sương phòng, sau đó gọi Thanh Linh cô nương tới!” Loại tràng diện này, Phùng Tử Chương vô cùng quen thuộc, sau khi hấn nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh, lão luyện đưa tay lên, mở miệng phân phó.

“Bốn vị công tử, mời lên sương phòng trên lầu, chính là Thanh Linh cô nương thì”

Tú bà khó xử cúi đầu xuống, do dự nói: “Chắc hẳn bốn vị công tử cũng nghe nói đến chuyện của Thanh Linh hôm nay, giờ phút này tâm tình nàng không được tốt tự nhốt mình trong phòng, không muốn đi ra xã giao.”

“Ai? Mụ mụ nói cái gì vậy? Không phải chúng ta muốn Thanh Linh cô nương đến xã giao? Thấy hôm nay tâm tình nàng không tốt, nên mới đặc biệt tới đây an ủi nàng. . . .”

Vừa cười nói vừa nhét một nén bạc vào trong tay tú bà, hết thấy đều không cần nói thêm lời nào nữa.

Thấy vậy, tú bà vô cùng vui mừng, vội vàng gạt đầu thu nén bạc vào trong ngực, sau đó vui sướng nói: “Bốn vị công tử thật sự quá khách khí rồi, bảo ta làm sao không biết xấu hổ mà từ chối chứ? Như vậy đi, các vị lên lầu trước, để ta đi nhắn lại với Thanh Linh cô nương, xem nàng quyết định như thế nào, được không?”

“Được, vậy làm phiền mụ mụ đi một chuyến!” Đưa tay tạ lễ tú bà, Phùng Tử Chương ứng đối thành thạo. Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi cùng Tống Ngâm Tuyết đều cười lạnh một hồi dưới đáy lòng, mà Tịch Mặc Lương thì coi như việc không liên quan đến mình lạnh lùng mà xem.

Tú bà vừa lắc lư xoay người đi mời Thanh Linh, vừa sai người phụ trách mang bốn người Tống Ngâm Tuyết đến sương phòng. Lúc này, khi bốn người bọn họ nhắc chân bước vào phòng, tại cửa ra vào Túy Nguyệt lâu xuất hiện hai người nam tử, một người tuấn tú yên lặng, lạnh nóng không gần, một người là cận vệ nghiêm túc.

” Tìm cho ta một sương phòng, cách vách gian phòng của bốn người vừa rồi.” Bình thần nói dứt lời, nam tử lạnh nóng không gần liền nhắc chân, dưới sự dẫn đường của nha hoàn, thâm ý nhìn căn phòng của Tống Ngâm Tuyết bên cạnh, sau đó chậm rãi đi vào.

Nam tử này không phải ai khác, đúng là Tây thần Cần vương khác họ—— Lãn Hoài Vũ.

Chính là, không ai nghĩ đến, ngay lúc Lãn Hoài Vũ xoay người tiến vào sương phòng, sau lưng, thần thân vương Dạ Lâm Phong yêu dã tuấn mỹ đã từ từ đi đến, vẻ mặt không gợn sóng hướng về gian phòng của Lãn Hoài Vũ.

“Là người?”

Khi rèm bị nhắc lên, thân ảnh tuấn mỹ tiến vào thì Lãn Hoài Vũ không khỏi nhẹ nhúm mày, mở miệng hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Tại sao ta tới đây? Ha ha, ta không thể tới sao? Biểu ca lạnh nóng không gần của còn đi dạo kỹ viện, chẳng lẽ lãng tử phong nguyệt như ta còn có thể ngồi đợi sao?”

Cười trêu tức chậm rãi ngồi xuống, Dạ Lâm Phong châm chọc nhìn Lãn Hoài Vũ, thần sắc khiêu khích nói: “Ta còn đang thắc mắc đó Cần vương biểu ca, hôm nay rốt cuộc là cơn gió nào thổi người băng không có hứng thú gì với nữ nhân như người tới đây vậy?”

Trào phúng nói, Lâm Phong nhẹ vung cây quạt, phong lưu và tiêu sái không ngừng chuyển động trong tay, trong mắt phượng yêu mỹ, mặc dù tràn đầy vui vẻ, nhưng cũng vô cùng rét lạnh.

“Phong, hôm nay ta không muốn đấu võ mồm với người.” Nghe Lâm Phong nói xong, Lãn Hoài Vũ bình tĩnh bưng chén trà, lạnh nhạt nói.

“Hôm nay không muốn đấu võ mồm với ta?” Nhúm mày, cười vô cùng gian trá, Lâm Phong một tay chơi đùa cây quạt, thần sắc khiêu khích, “Chính là Cần vương biểu ca, nếu như ta không nhớ lầm, hình như người chưa bao giờ đấu võ mồm với ta thì phải. Cho tới nay, đều là tên biểu đệ bất cần đời ta đây gây phiền phức cho người, mà người, thì luôn bao dung rộng lượng nhường nhịn!”

Lâm Phong chế nhạo nói, một bả”xoạt” mở cây quạt ra, sau đó nhắm mắt phượng lại, bộ dáng ngỗ ngược nhẹ phe phẩy.

Thấy vậy, Lãn Hoài Vũ mím môi, trong lòng khê thở dài, buông cái chén, hai mắt nhìn thẳng mở miệng thấp giọng mà nói: “Phong, người còn đang trách ta chuyện chia rẽ người cùng Phù Cừ sao. . . . Ta chỉ phụng chỉ làm việc, nếu như lúc trước không phải người chủ động đem ngôi vị hoàng đế tặng cho Vân, người cùng Phù Cừ cũng sẽ không ——”

“Đừng nói nữa! Bây giờ nói những chuyện này còn có ý nghĩa gì sao?” Mở miệng cắt đứt lời Lãn Hoài Vũ ..., Lâm Phong thu hồi cây quạt, vẻ mặt lạnh lùng.

Kỳ thật từ trong nội tâm hẳn, cũng không có chính thức hận Lãnh Hoài Vũ, chỉ là qua thời gian lâu như vậy, hẳn sớm đã đổi chọi gay gắt thành thói quen.

“Phong, đối với chuyện của Phù Cừ, tuy ta cảm thấy có lỗi với người, nhưng nếu muốn nói đến trách nhiệm, ta cho là ta không có sai.” Lãnh Hoài Vũ chậm rãi nói, trong ánh mắt có một loại kiên định.

Thấy vậy, hai con người của Dạ Lâm Phong sụp xuống, khoe miệng không khỏi cong lên, “Đúng vậy? Đúng vậy a, người chỉ là phụng chỉ mà làm, việc trung quân như thế, làm sao lại sai? Chẳng qua là ảnh hưởng tới một ít người râu ria thôi.”

Nhớ tới Phù Cừ, nhớ tới chính mình, tuy hôm nay hẳn có chút thấy may mắn vì cách làm của Lãnh Hoài Vũ lúc trước, nhưng bất luận như thế nào, dù sao sự đau đớn thấu tim gan kia, hẳn đã tự mình giã dựa thể nghiệm qua.

” Lãnh Hoài Vũ, nếu như không phải vì người, ta làm sao lại mang theo hiểu lầm, một mình oán niệm lâu như vậy?” Thấp giọng mở miệng, không cam lòng, trên khuôn mặt tuần tú yêu nghiệt của Lâm Phong lúc này, lộ vẻ bất mãn cùng giận dữ.

“Đây không phải vấn đề của ta, là do người lúc trước quá vô đoán, nên mới hiểu sai sự thực.” Bình tĩnh khách quan giải thích, đôi mắt Lãnh Hoài Vũ trói chặt Lâm Phong, trầm giọng nói: “Phong, chẳng lẽ cả đời người cũng không định tha thứ cho ta sao?”

“Tha thứ? A! Không phải Cầm vương biểu ca luôn miệng nói mình không làm sai sao? Tại sao giờ phút này lại nói tha thứ với không tha thứ? Đây không phải tự mâu thuẫn, trước sau bất nhất sao?”

Châm chọc nói, ngôn từ của Lâm Phong vô cùng sắc bén. Nghe vậy, biết rõ hai bên đều không hài lòng với đối phương, Lãnh Hoài Vũ trầm mặc im lặng, không lên tiếng nữa.

Biết rõ đây là tác phong trước sau như một khi hẳn nhường nhịn mình, Lâm Phong cũng không tiếp tục kiên trì, lập tức đổi đề tài, cặp mắt yêu mỵ lướt qua mọi nơi, mở miệng nói: “Nói thật, nơi bướm hoa như thế này, không phải biểu ca luôn xem thường đấy sao? Tại sao hôm nay lại có cái hào hứng này, rõ ràng một mình chạy tới Túy Nguyệt lâu phong nhã một phen a?”

“Ta tới vì có việc.”

“Ha ha, ở chỗ này mỗi người đến đều có việc cả!” Tiêu sái đong đưa cây quạt, Lâm Phong trêu tức mà nhìn, thân thể thon dài tuần tú ngã ra phía sau, lưỡi biếng mà nói.

“Thế nào? Biểu ca tới chỗ như thế, cũng chỉ là muốn uống chút trà sao? Không thể a! Dù thế nào cũng phải gọi một cô nương chứ? Người tới ——”

“Dạ!”

Vừa nghe đến tiếng Lâm Phong gọi, tiểu nha hoàn đứng hầu ngoài cửa lên tiếng đáp, đẩy cửa hỏi thăm.

“Đi! Đi tìm Thanh Linh cô nương của các người đến! Nói đêm nay Cầm vương điện hạ muốn treo bài của nàng!” Lối lạc phong lưu xoay người, mở to cặp mắt tà mị, vẻ mặt Lâm Phong tà nịnh nghiền ngẫm.

Thấy vậy, khuôn mặt tiểu nha hoàn đỏ lên, sau khi nghe được đại danh của Cầm vương điện hạ, lập tức nhanh chóng xoay người, đi truyền đạt mệnh lệnh, ngay cả lễ nghi trả lời tối thiểu nhất cũng quên mất.

“Phong, người định làm gì?” Nhìn biểu đệ bất cứ lúc nào cũng có thể hấp dẫn thiếu nữ, Lãnh Hoài Vũ nhàn nhạt mở miệng, sắc mặt bình tĩnh.

“Không làm gì, chẳng qua là muốn giúp biểu ca người mà thôi.”Nói xong, Lâm Phong khép hờ mắt, bàn tay thon dài ưu nhã chơi đùa cây quạt, vẻ mặt chuyên chú.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ cũng không nói gì thêm, lẳng lặng chờ, xem rốt cuộc hẳn muốn làm như thế nào.

Trong phòng trong, Thư Ly từng cái từng cái thu thập đồ đạc của mình, trầm mặc không để ý tới Thanh Linh sau lưng. Lời nói dối đã bị vạch trần, vậy hẳn cũng không còn lý do lưu lại, càng không có gì để nói thêm.

Tùng có không ít người nói hần là cầm si, trong lòng ngoại trừ cầm, thì không còn cái gì nữa.

Có lẽ vậy! Bởi vì cầm, khiến cho trong mắt hần đã không còn gì khác, nhìn không tới bất luận cái gì. Vì thế, có người nói hần thanh cao, nói hần cao ngạo, nói hần căn bản chính là tự cho là đúng! Chính là những chuyện này, hần không quan tâm!

Hần không ngại người khác nói về hần như thế nào, hần chỉ mong kiếp này tìm được một tri âm, cùng nhau trải qua cuộc đời tịch mịch cô độc. Chính là, tựa hồ nguyện vọng này rất khó, hần tìm khắp cùng trời cuối đất, vẫn chỉ mong muốn mà không thể đụng đến. . .

“Ly ca, chàng thật sự muốn đi sao? Tha thứ cho thiếp đi! Thiếp không cố ý muốn gạt chàng đâu, bởi vì thiếp quá quan tâm chàng, không muốn mất đi chàng!”

Sau lưng, Thanh Linh bị thương nghiêm mặt, lời nói có chút nghẹn ngào cầu khẩn, nàng thấy hai tay Thư Ly cứ thu dọn không hề ngừng, trái tim cảm thấy rất đau, rất đau.

Nghe vậy, không nói gì, cũng không để ý tới, Thư Ly không trả lời, chỉ là chuyên tâm sửa sang đồ đạc của mình.

“Ly ca, ta ——”

“Thanh Linh cô nương xin tự trọng, hôm nay Ứng Thư Ly và cô, đã không có bất luận cái quan hệ gì nữa.” Nhàn nhạt, giống như không thèm để ý chút nào, Thư Ly xoay người, mở miệng chậm rãi nói.

“Không! Đừng vậy mà! Ly ca! Thiếp thật tình thích chàng mà! Từ lần đầu tiên gặp chàng tại đại hội khúc đàn thiếp đã thích chàng rồi!”

“Ly ca, chàng đừng bỏ thiếp lại mà! Vì ghét bỏ thân phận của thiếp? Ghét bỏ quá khứ của thiếp sao? Nếu là như vậy, thiếp cũng không yêu cầu làm thê tử của chàng nữa, thiếp chỉ muốn làm một thị thiếp của là được rồi! Thật sự! Chỉ cần chàng chịu để thiếp ở bên người, thiếp làm cái gì cũng được!”

Cước bộ mạnh mẽ tiến lên vài bước, Thanh Linh từ vẻ mặt đến giọng nói đều biểu lộ sự đau xót trong lòng.

Thấy vậy, không có chút phản ứng nào, nhẹ nâng đàn trên bàn lên, Thư Ly giương mắt nhàn nhạt mà trông, trên gương mặt tuấn nhã là một mảnh thản nhiên, “Thanh Linh cô nương, Thư Ly không cần cô nương phải làm như thế. Trong lòng ta, nếu quả thật thích cô nương, thì sẽ không để ý bất cứ cái gì, kể cả thân phận của cô, quá khứ của cô! Chỉ tiếc là, ta và cô cũng không phải là người có duyên, cho nên cuộc đời này nhất định không thể cùng xuất hiện.”

Thư Ly vừa dứt lời, nhàn nhạt nhẹ gạt đầu chào, tiếp đó nhấc chân bỏ đi. Thấy vậy, Thanh Linh vì yêu mà sinh hận, không khỏi phẫn nộ hét lớn một tiếng: “Ứng Thư Ly, người đứng lại đó cho ta!”

Chính là dù hét lên như vậy, cũng không có ai để ý, cũng không có ai lên tiếng, chỉ có cước bộ trong trẻo nhưng lạnh lùng không hề dừng lại chậm rãi đi xa dần, đối mặt với tú bà mới nhận nén bạc của Phùng Tử Chương, vẻ mặt vui mừng mà đến

149. Q.2 - Chương 53: Nhận Ra

“Ứng Thư Ly, người đứng lại đó cho ta! Đứng lại! Người nghe thấy không!”

Thanh Linh lớn tiếng hò hét với thân ảnh dần đi xa kia, trong lòng tràn đầy phẫn nộ với thái độ lạnh lùng của hần! Ứng Thư Ly, hần nghĩ hần là ai? Ta đã cầu hần như vậy, hần cứ nhiên còn tàn nhẫn mà bỏ đi như vậy? Còn đi một cách lạnh lùng! Tuyệt tình như thế!

“Ứng Thư Ly, người trở về! Người trở lại cho ta!” Rít gào suýt tý nữa đâm ngực dậm chân ngay tại chỗ, lúc này mặt mũi Thanh Linh vô cùng hung ác, đôi mắt phun ra ngọn lửa phẫn nộ bùng bùng.

Chính là bất luận nàng kêu như thế nào, thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng kia cũng không dừng lại, giống như tiên tử phiêu dật từ từ đi xa.

Lúc này, khi Thanh Linh lớn tiếng kêu to, tú bà cùng Thư Ly sát vai đối mặt, vốn định mở miệng hỏi han cho phải phép, nhưng lời nói mới đến bên miệng, đã bị tiếng gào hung ác của Thanh Linh dọa đến nuốt trở về, đành phải lướt qua nhau, mỗi người đi một bên.

“Ta nói Thanh Linh a, con làm sao vậy? Làm gì phải tức giận như vậy a?” Đi đến bên cạnh Thanh Linh, tú bà hơi kinh ngạc nhìn cô gái bình thường cũng tính là ôn nhu này, không khỏi mở miệng hỏi.

“Hừ, không có gì! Qua trong thiên hạ con nào chẳng đen! Đi đi, cút đi, đi hết càng tốt!” Thở hổn hển, Thanh Linh phần nộ trừng mắt nhìn phương hướng Thư Ly rời đi một lần nữa, hung dữ nói.

“Ôi, thôi mà! Loại nam nhân này, trái tim hắc không đặt trên người con, hơn nữa lại chưa hưởng qua tư vị của con, làm sao có thể chịu vì con mà dừng lại? Thôi, dù sao việc hôm nay cũng đã đến nước này, mẹ khuyên con nên nghĩ thoáng một chút a!”

Cười khuyên bảo Thanh Linh, tú bà đi đến bên cạnh nàng, thân thiện kéo tay của nàng, không ngừng trấn an.

Thấy vậy, biết rõ bà ta “giả mèο khóc chuột” chứ cũng chẳng tốt lành gì, Thanh Linh rút tay của mình về, tức giận nói: “Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì?”

“Ha ha, là như vậy, Thanh Linh. Bên ngoài có bốn vị công tử tuần tú, chỉ đích danh muốn con hầu rượu.” Tú bà cười tủm tỉm nói, hai tay không khỏi xoa xoa, bởi vì trong ngực bà ta, giờ phút này đang có một nén bạc nóng hôi hổi.

“A, muốn con hầu rượu? Có phải mẹ nói đùa hay không? Thanh danh bữa bãi như con hiện tại, còn có công tử chỉ đích danh muốn con? Hay là muốn mượn cơ hội này nhục nhã giễu cợt con đây.”

Thanh Linh giờ phút này sắc bén như con nhím, gặp người nào đâm người đó. Nghe vậy, tú bà cũng không tức giận, mà rất kiên nhẫn tươi cười giải thích: “Làm sao có thể? Làm sao có thể? Công tử người ta nói, bọn họ là đặc biệt tới an ủi con, không có ác ý.”

“An ủi con? Không cần! Mẹ đi nói cho bọn hắc biết, nói hôm nay con không cần ai an ủi, chỉ muốn ở một mình yên lặng thôi!”

Xoay người, Thanh Linh quả quyết cự tuyệt. Thấy vậy, trên mặt tú bà có chút không nhịn được, bởi vì dù thế nào nàng cũng đã nhận bạc của người ta, nếu đi ra ngoài trả lời mà như vậy..., thì mặt mũi của nàng biết để vào đâu.

“Con gái, sao con không suy nghĩ cẩn thận mà xem? Dù sao công tử người ta đã đặc biệt vì con mà tới, con như thế này, mẹ biết ăn nói sao đây?” Chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên bảo, khi tú bà đang nhăn mày vẻ mặt đau khổ thì ngoài cửa một tiểu nha hoàn không kịp thở chạy tới, “Mẹ, Thanh Linh cô nương.”

“Chuyện gì! Mà làm cho người bối rối thành như vậy?” Nhìn tiểu nha hoàn vội vàng đến hai gò má ửng hồng, hai hàng lông mày lá liễu của tú bà, không khỏi nhăn càng sâu thêm.

Nghe vậy, tiểu nha hoàn đứng lại, sau khi há to mồm hít thở sâu vài cái, vẻ mặt đỏ ửng nói với hai người: “Mẹ, Cần vương điện hạ hắc, hắc chỉ đích danh muốn Thanh Linh cô nương đến hầu!”

“Cái gì? Cần vương điện hạ!” Vừa nghe lời này, tú bà không khỏi kinh ngạc quát to một tiếng.

Mà lúc này, không chỉ nàng, mà ngay cả Thanh Linh bên cạnh cũng âm thầm giật mình: Cần vương điện hạ? Chính là Cần vương điện hạ lạnh nóng không gân trong truyền thuyết sao? Hắc cư nhiên lại đến đây chỉ đích danh muốn nàng hầu rượu? Có lộn không đó?!

“Tiểu nha đầu, người thật sự xác định người kia là Cần vương điện hạ sao? Không phải người nghe lầm chứ?”

Tú bà có chút không dám tin mở miệng hỏi.

Nghe vậy, tiểu nha hoàn nặng nề nhẹ gật đầu, vẻ mặt khăng định nói: “Dạ! Trừ phi là người nọ gạt con, nếu không con khăng định con không có nghe lầm!”

“Cái này. . . .” Thấy tiểu nha hoàn nói như vậy. Tú bà do dự, miệng đầy nghi hoặc diễn giải: “Quái lạ, theo lý thuyết xảy ra việc ngày hôm nay rồi, danh tiếng của Thanh Linh, hẳn là không thể bằng lúc trước mới đúng a? Tại sao hiện tại không giảm trái lại còn tăng thêm, mà con khiến bao người ra sức tranh đoạt nhỉ?”

Lời mà tú bà nói, mỗi chữ mỗi câu đều lọt vào trong tai Thanh Linh, lúc này, nàng cắn chặt môi, thầm nghĩ: chuyện này hơi kỳ quái! Vì cái gì hôm nay lại có nhiều người yêu cầu ta như vậy, hơn nữa trong đó còn có cả Cần vương điện hạ? Chẳng lẽ bọn họ đều thích nữ tử thanh danh kém? Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thanh Linh rũ mắt xuống, khẽ nhíu mày, sau đó một tay hết nắm lại buông ra, âm thầm tự hỏi.

Con đường Ứng Thư Ly này, đã triệt để đi không thông rồi, lại khiến nàng nhận lấy một thân bêu danh mặc người đời cười chê! Lúc này, sở dĩ mọi người đến tìm nàng, có lẽ là vì cảm thấy hiếu kỳ với nàng, nếu như lúc này nàng không thừa dịp mà hành động ngay, chờ cảm giác mới lạ của những người kia qua đi, thì nàng sẽ thật sự mất hết tất cả.

Cần vương điện hạ? Cần vương điện hạ? Không thể tưởng được chuyện của nàng hôm nay, rõ ràng lại kinh động đến vị Vương gia khác họ có địa vị hết sức quan trọng trong nước Tây thần này? Chuyện này thật đúng là không hề nghĩ tới!

Hay lắm! Tuy nghe nói vị Vương gia này làm người lạnh nóng không gần, hơn nữa không ham nữ sắc, nhưng hẳn đã vì nàng mà đến đây, vậy nói rõ hẳn ta đối với nàng, trong lòng vẫn có một chút hứng thú! Đã như vậy, nàng phải lợi dụng một chút hứng thú này thật tốt, vì chính mình mà mưu cầu một vị trí nhỏ nhoi.

Thanh Linh chậm rãi nheo mắt lại, trong lòng âm thầm nảy sinh những suy nghĩ ác độc: Ứng Thư Ly a Ứng Thư Ly, người đã không quan tâm ta, ta đây sẽ cố gắng sống thật tốt! Đến lúc đó, người có thấy ta phong quang vô hạn, người cũng đừng hối hận!

Có chút nhớ nhung ngẫm nghĩ, lúc này Thanh Linh không ý thức được, kỳ thật mặc kệ sau này nàng có sống tốt hay không? Oai phong hay không oai phong? Nam nhân lãnh đạm kia, cũng sẽ không mấy may có chút động tĩnh nào! Bởi vì trong lòng hẳn, căn bản là không thèm để ý.

“Mẹ, mẹ đi trả bạc lại cho bốn vị công tử đi, nói Cần vương điện hạ đã mời trước, về lý Thanh Linh nên chọn trước.”

Thanh Linh chậm rãi nói, mang theo một loại quyết tâm. Nghe vậy, tú bà bên cạnh vừa nghe xong trong lòng lập tức nở hoa: “Được được! Về lý nên chọn trước! Về lý nên chọn trước! Con gái, con mau đi đi, đừng để cho Cần vương điện hạ đợi lâu! Ha ha!”

Tú bà tươi cười như hoa, trên gương mặt tươi đẹp đã già, khi cười lộ ra một đồng nếp nhăn, như một đóa hoa cúc nở rộ. Nàng ta nghe Thanh Linh nói vậy, gật đầu đang chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nhiên do dự trong tích tắc: “Ách, con gái. Làm sao con biết ta nhận bạc của người ta?”

“Mẹ, con biết mẹ cũng không phải một ngày hai ngày, mẹ là hạng người gì, con rất rõ ràng.

Nếu như không phải mẹ nhận bạc của người ta, làm sao lại ra sức nói tốt cho bọn họ như vậy?”

Nói xong, Thanh Linh xoay người, vẻ mặt chắc chắn nhìn tú bà, sau đó duyên dáng chuyển thân, thần sắc ngả ngón cười đắc ý nói: “Mẹ mau đi đi, con muốn thay quần áo trang điểm lại.”

“Tốt tốt! Ta đi đây! Đi ngay đây! Con gái, nhớ rõ trang điểm thật xinh đẹp vào nha, lần này có thể chuyển mình hay không, phải xem biểu hiện của con đó!”

“Dạ biết.” Trong tiếng cười hì hì mà đi của tú bà, Thanh Linh nhàn nhạt nói, tiếp đó vén rèm đi vào trong phòng.

Thư Ly một mình dạo bước trên hành lang gấp khúc người đến người đi, bên tai đầy những tiếng động dâm tà, mắt thấy cảnh sắc ngập trong vàng son, nhưng trong lòng, lại trống rỗng vô hạn.

Đột nhiên, hắn có một loại cảm giác mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh, cô độc đi giữa thế nhân, ngơ ngẩn tìm không thấy bất cứ chỗ dựa nào, sự mê mang đè nén lòng hắn đến không cách nào thở nổi.

Giương mắt, trông rộng nhìn chung quanh, trong đầu, không ngừng hiện lên đôi mắt sáng linh động, Thư Ly thở dài nặng nề.

Vì sao lại giống như vậy? Vì sao lại giống như vậy? Tống Ngâm Tuyết, Tống Ngâm Tuyết! Nếu như người hôm nay chính là nàng, hẳn thật sự là nàng, thì thật tốt a. . . . Trên khuôn mặt tuấn dật thanh nhã, mang theo nồng đậm cô đơn cùng tịch liêu, trong thính đường ánh sáng leo lét, có vẻ phá lệ bi thương cùng lạnh lùng.

Nhắc chân, từng bước một đắm chìm trong ý thức của mình mà đi tới, trái tim Thư Ly, tĩnh lặng như một vũng nước đọng không có gợn sóng.

“Ai nha, bốn vị công tử a, thật là ngại quá! Thanh Linh nhà ta đã đáp ứng lời mời của Cần vương điện hạ rồi, cho nên không thể đến hầu rượu! Thật có lỗi, thật có lỗi!”

Lúc này, đứng ở cửa ra vào, tú bà luôn miệng xin lỗi đám người Tống Ngâm Tuyết, sợ mình không cẩn thận một cái, sẽ khiến bọn họ tức giận.

Có lẽ là thiên ý trêu người! Lúc này, Thư Ly không có bất kỳ ý nghĩ gì, cũng không có bất luận ý thức nào, đi vật vờ trong đại sảnh, khi sắp đến cửa ra, đột nhiên nghe được lời tú bà nói trên lầu, chính hắn cũng không biết vì sao lại muốn dừng lại, sau đó quay đầu, mờ mịt nhìn lại một lần cuối cùng, trong mắt không hề có tiêu cự.

Vốn không có mục đích, chỉ vô thức xoay người, trong sát na, đôi đồng tử không hề có tiêu cự đột nhiên phóng đại, khiếp sợ phóng to nhìn bóng hình đang cười châm biếm trong phòng, thân thể cứng còng không cách nào nhúc nhích.

Là người đó!

Tuy giờ phút này hắn thay đổi trang phục, không giống như ban ngày, nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt, chỉ cần liếc qua, Thư Ly có thể hoàn toàn xác định người kia là hắn, không có người thứ hai trên đời này có cặp mắt đó!

Hắn ở chỗ này? Hắn ở ngay đây!

Trái tim, mãnh liệt co rút lại, một dòng máu nóng xông thẳng lên đầu, Thư Ly kích triều mãnh liệt nhìn thẳng vào bóng hình trên lầu, ánh mắt thật lâu vẫn không dời đi.

Trong sương phòng, tú bà đứng ở cửa ra vào xin lỗi, bày ra vẻ vô cùng áy náy. Tống Ngâm Tuyết vừa nghe đến bốn chữ “Cần vương điện hạ”, trên gương mặt cười nhu hòa liền tràn đầy kiêng kỵ, mặc dù cả người nhìn có vẻ lạnh nhạt, nhưng trong vẻ lạnh nhạt này, có một loại tính toán giảo hoạt sâu xa.

Tịch Mặc Lương từ đầu đến cuối đều nhìn Tống Ngâm Tuyết chằm chằm, không nói gì, lãnh tuấn không tỳ vết. Nhưng đối lập với thái độ lạnh lùng của hắn, hai vị khác lại có vẻ tức giận hơn.

Người phẫn hận nhất có thể coi là Kiều Mạt Nhi! Một tay nàng mạnh mẽ vỗ lên mặt bàn, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì lửa giận mà có chút biến hình.

Thật quá đáng! Để cho công chúa của một quốc gia giàu có là nàng, gả ột Vương gia ở cái đất nước be bé xa xôi như thế này làm thị thiếp ám giường, không danh không phận, chuyện này đã rất thiệt thòi cho nàng rồi! Chính là hết lần này tới lần khác Vương gia này còn là một kẻ khác họ, không phải ruột thịt đồng tông! Chuyện này bảo nàng làm sao mà chịu nổi?

Nàng vốn nghĩ rằng mặc dù mình gả đi là làm thị thiếp, nhưng bởi vì Cần vương này làm người không gần nữ sắc, đến nay trong phủ còn chưa có chánh phi, cho nên nếu như nàng có thể nắm bắt được lòng hắn, cho dù là thị thiếp, cũng có thể một ngày được phù chính*, đến lúc đó, sẽ không ai dám khinh khi nàng nữa!

(*Phù chính: Đưa thiếp lên làm vợ)

Kiều Mạt Nhi vốn đã tính toán rất tốt, nếu đã không thể thay đổi chuyện bị gả đi, nàng liền lên kế hoạch từng bước giành lấy tương lai tốt đẹp của mình!

Chính là ai ngờ người tính không bằng trời tính! Lãnh Hoài vũ công nhiên không nghe thấy không hỏi gì đến nàng, đã khiến cho nàng phải nhẫn nhịn cơn tức trong bụng rồi, hiện tại thậm chí ngay cả đi dạo thanh lâu cũng không chịu buông tha, công nhiên dùng danh hiệu Cần vương tìm thú vui? Chuyện này bảo nàng làm sao có thể không tức điên lên được!

Kỹ nữ Thanh Linh kia, nàng vốn định trêu cô ta nên mới đến đây! Nhưng bây giờ thì hay ho rồi, không chỉ không trêu được, ngược lại còn bị cô ta nhục nhã, đoạt phu quân của mình? Mối hận này, dù Kiều Mạt Nhi nàng có hào phóng thế nào, cũng tuyệt đối không nhẫn nhịn nổi!

Lãnh Hoài Vũ, người giỏi lắm! Rõ ràng chọn loại tiện nhân liễu yếu đào tơ này đến hầu hạ, mà nét trang tuyệt sắc như nàng vô góc? Quả thực là mắt chó mù tmd nó rồi, không biết phân biệt!

Trong lòng, kịch liệt kêu gào phập phồng, Kiều Mạt Nhi trừng mắt nhìn tú bà đứng ở cửa, vẻ mặt tàn ác.

Thấy vậy, tú bà cảm thấy hơi sợ hãi, bởi vì dù sao mình cũng có lỗi! Hôm nay nàng vừa không muốn bạc trả lại cho người ta, lại giao không ra người đến hầu hạ, cho nên có chút đuối lý.

“Ách, bốn vị công tử. Cô nương ở Túy Nguyệt lâu chúng ta cũng không chỉ có một mình Thanh Linh, các cô nương khác cũng xinh đẹp như hoa, nếu không ta đi gọi vài mỹ nhân đến cho các vị?”

“Không cần! Chúng ta vì Thanh Linh mà tới! Đêm nay không phải nàng thì không được!” Kiều Mạt Nhi bốc đồng nói, vẻ mặt kiên định. Mà lúc này Phùng Tử Chương bên cạnh nàng mặt mũi âm trầm, bộ dạng không vui.

Tmd! Từ ngày đến Tây thần này, hắn luôn làm việc không thuận lợi a? Không phải gặp cướp bóc, thì bị người ta từ chối ngoài thành! Hiện tại, ngay cả muốn ôm ả đàn bà, cũng tmd có người đến đoạt ngang? Cái thể đạo này, thật đúng là làm cho người ta chịu hết nổi!

Thấy sắc mặt hai vị Phùng, Kiều không tốt, tú bà bày ra vẻ mặt đau khổ, khó xử nói: “Công tử, ta đây cũng hết cách a! Cần vương người ta đã lên tiếng, ta có thể không làm theo sao? Tuy Túy Nguyệt lâu của chúng ta nhỏ, nhưng sau này vẫn còn muốn làm ăn.”

Ý của tú bà chính là không dám đắc tội Lãnh Hoài Vũ, mà muốn bọn Kiều Mạt Nhi chịu thiệt thòi một chút.

Nghe vậy, Kiều Mạt Nhi tức giận bưng bưng, không khỏi nghiêm nghị đứng dậy: “Cần vương! Cần vương! Cần vương thì hay lắm sao! Đi! Người dẫn đường cho ta! Hôm nay ta xem Cần vương này, rốt cuộc hắn là kẻ ba đầu sáu tay thế nào!”

Kiều Mạt Nhi giận dữ mắng mỏ, bằng bất cứ giá nào cũng yêu cầu tú bà dẫn đường. Mà đúng lúc này, cửa sương phòng cách vách được mở ra, Thanh Linh một thân áo bào trang điểm cẩn thận, thướt tha chậm rãi đi vào.

“Tiểu nữ Thanh Linh, tham kiến Cần vương điện hạ!” Thướt tha hạ thấp người, đôi mắt Thanh Linh như nước hồ thu chậm rãi ngẩng lên, vừa nhìn lên, liền cảm thấy có chút trở mắt.

Trong phòng có ba nam tử, ngoại trừ một thị vệ đứng hầu, hai người khác ngồi trên bàn, rốt cuộc người nào mới là Cần vương điện hạ.

“Không cần nghi, chính là tên mặt lạnh này!” Trêu tức nói, nhếch cặp lông mày đẹp mắt lên, Lâm Phong dùng mắt ra hiệu, nói cho Thanh Linh biết đáp án.

“Đa tạ công tử chỉ điểm!” Lễ phép cúi đầu đáp tạ, Thanh Linh theo quy củ đi đến bên người Lãnh Hoài Vũ hầu hạ. Lúc này, bởi vì vài năm nay Lâm Phong không ở trong nước, cho nên nàng cũng không biết hắn, trong lúc nhất thời cũng chưa nghĩ ra đại danh của hắn.

Bất quá tuy nàng không nghĩ ra, nhưng bằng công lực quan sát vẻ mặt và lời nói nhiều năm, nàng vẫn nhìn ra Lâm Phong đích thị là người có thân phận hiển hách.

“Ta không cần người hầu hạ.” Thẳng thắn từ chối, lúc này, khi Thanh Linh đến bên cạnh Lãnh Hoài Vũ, định châm trà cho hắn, thì hắn lãnh đạm mở miệng nói.

“Cần vương điện hạ, đừng như vậy chứ! Đã đi ra ngoài tìm vui, cũng đừng có mang cái bộ dạng chận người ngoài ngàn dặm như thế. Chẳng lẽ người không phát hiện vị Thanh Linh cô nương trước mắt này, nét mặt của nàng rất là thương tâm sao?” Nghiền ngẫm nói, trong lời nói đầy châm chọc chế nhạo. Bất quá phải nói, tuy Lâm Phong ngông cuồng, nhưng với những việc đại sự, hẳn vẫn rất rõ ràng.

Thân phận đích thực của Lãnh Hoài Vũ thực sự không thể để lộ ra ngoài, cho nên vừa rồi dưới tình huống chỉ có Kiếm Nữ. Hắn có thể xưng hô là “Cần vương biểu ca”! Nhưng mà khi Thanh Linh đến, hẳn liền rất đúng mực đổi giọng xưng hô là “Cần vương điện hạ” .

“Nàng thương tâm hay không thương tâm, có quan hệ gì đến ta đâu? Nếu như Thần thân vương nhìn không được, đại khái có thể kêu nàng qua hầu hạ mình.” Ôn hoà đánh trả sự trào phúng của Lâm Phong, Lãnh Hoài Vũ lạnh nhạt tự châm trà ithub, sau đó bưng lên mà uống.

Thấy vậy, Lâm Phong không vì đòn phản kích của hắn mà tức giận, vẫn cười cười giương mắt phượng lên, cất giọng nói: “Kêu nàng qua? Cần vương điện hạ hào phóng như vậy sao?”

Vẻ mặt sáng lạn tà mị, nổi lên trên dung nhan tuấn mỹ yêu dã của Lâm Phong, lúc này, tuy toàn thân hắn tràn đầy vẻ cuồng ngạo không kiềm chế được, nhưng trong lòng hắn, lại đau đớn cùng cô đơn thật sâu.

“A, đúng rồi, ta nhớ ra rồi!”

Lúc này, Lâm Phong như sực tỉnh, đột nhiên dùng quạt đỡ trán của mình, sau đó giạt mình nói, “Khó trách Cần vương điện hạ chịu hào phóng như vậy? Thiếu chút nữa ta quên mất một chuyện! Tính thời gian, đội ngũ đưa dâu của Kiều quốc cũng sắp đến Tây thần rồi, đến lúc đó, Cần vương điện hạ tha hồ mà vượt ve mỹ nhân. Cho nên cũng khó trách thấy những cô nương này không vừa mắt, bởi vì nghe nói Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa kia, chính là một nữ tử xứng danh đại mỹ nhân”

Chế nhạo mà nói, Lâm Phong thâm ý nhìn Lãnh Hoài Vũ. Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ cũng không nói lời nào, chỉ nhìn lại hắn.

Tràng diện lập tức biến thành một mảnh trầm tĩnh, mọi người ai cũng không nói lời nào, lúc này, Thanh Linh một bên còn đang kinh ngạc vì sự thật Lâm Phong chính là Thần thân vương, trong nhất thời còn chưa kịp tiêu hóa.

Hóa ra nam tử tuấn mỹ yêu dã này, lại là Thần thân vương vừa về nước không lâu? Tốt! Rất tốt! Hôm nay có đến hai Vương gia tới đây, cơ hội của nàng lại lớn hơn một chút. Cho nên hôm nay, bất kể như thế nào, ta nhất định phải biểu hiện thật tốt, phải thành công hấp dẫn sự chú ý của một Vương gia, sau đó nương theo thế lực của hắn hưởng thụ vinh hoa.

Thanh Linh trầm ngâm, nàng đang lo lắng nên nói cái gì, lúc bầy, vừa vặn nghe được Lâm Phong tại thảo luận về Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi, vì vậy lập tức tiếp lời bắt đầu nói ra.

Bởi vì vừa rồi Thanh Linh bị Thư Ly chọc tức, trong lòng còn ghen một cục lửa giận, đúng lúc này lại xuất hiện một đối tượng làm chủ đề để cho nàng phát tiết, vì vậy lập tức không lưu tình chút nào tử mĩ nói.

“Nghe nói Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa, làm người dâm dăng, tác phong không chịu nổi, từng cấu kết với nam tử ở các quốc gia, còn tệ hơn một ả gái lầu xanh công cộng. Hơn nữa lúc nàng ở trong phủ của Nhữ Dương quận chúa nước Đại Tụng phủ, phóng dăng đồng thời cầu hoan với tám gã nam tử, chuyện này cả nước Đại Tụng không ai không biết, không ai không hiểu!”

“Hơn nữa bởi vì việc này, Khuynh Nhạc công chúa vô ý mang thai, nhưng đáng giận chính là, để che đậy hành vi xấu xí bỉ ổi của mình, nàng tự uống thuốc sẩy thai, cuối cùng rơi xuống kết cục chung thân không chữa!”

” Người hạ tiện xấu xa như Khuynh Nhạc công chúa, làm sao xứng đôi với Cần vương điện hạ cao quý của chúng ta?

Quả thực là đang nói đùa!”

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, cho thêm chút tin vĩa hè, lại thêm mắm thêm muối, Thanh Linh thoải mái giải hận dùng chuyện này để phát tiết sự tức giận trong lòng.

Theo góc độ của nàng ta, nàng cảm thấy hai vị Vương gia trước mắt này, hẳn là cũng không yêu thích Khuynh Nhạc công chúa, cho nên nàng làm càn quả trách, muốn thu hút sự chú ý.

Dạ Lâm phong cùng Lãnh Hoài Vũ lẳng lặng nghe Thanh Linh nói..., một kẻ mặt lạnh lặng im, một người tươi cười trên tức, đến đây, Thanh Linh thấy bọn họ cũng không nói chuyện, còn tưởng rằng mình nói chưa đủ ngoan độc, không thể khiến cho bọn họ đồng tình, đang chuẩn bị thêm ít từ ngữ nặng nề thì cửa phòng bị người ta hung ác đẩy ra, tiếp đó lại thấy Kiều Mạt Nhi một thân nam trang vọt vào, trừng mắt nhìn vào bên trong, nghiêm nghị hung ác nói: “Là ai đang láo xược đó?!”

Hóa ra vì trong lòng Kiều Mạt Nhi khó chịu với hành động của Lãnh Hoài Vũ, ra sức ép buộc tú bà, cuối cùng tú bà bất đắc dĩ phải mang nàng đến trước cửa gian phòng cách vách.

Kiều Mạt Nhi vốn còn muốn để lại ấn tượng tốt cho người ta, định khách khách khí khí đi vào tranh luận một phen, chính là ai nghĩ tới lúc nàng đang định gõ cửa, trong phòng rõ ràng truyền đến lời nói coi thường nàng như vậy! Chuyện này, làm sao nàng có thể nhẫn nhịn được? Trục tiếp tức điên đến muốn bẻ phổi đẩy cửa vào, lửa giận thiêu đốt toàn thân.

“Là ai láo xược đây?!”

Tức giận nói lại một lần nữa, trục tiếp đảo mắt trừng nữ tử duy nhất trong phòng—— Thanh Linh! Hai mắt Kiều Mạt Nhi bắn ra ánh sáng nguy hiểm khiếp người, khiến Thanh Linh rùng mình một cái.

Đối với sự xâm nhập của vị khách không mời mà đến này, Lãnh Hoài Vũ cũng không biểu hiện ra bao nhiêu phản ứng, bởi vì hắn vốn đi theo bọn Kiều Mạt Nhi tới đây, cho nên tự nhiên cũng biết rõ sự hiện hữu của bọn hắn.

Lâm Phong cũng không ngoài ý muốn lắm, không phải bởi vì biết trước chuyện sẽ xảy ra, mà là hôm nay hắn đã sớm không sợ hãi, không kinh ngạc thành thói quen! Bởi vì vào lúc người ngọc rơi xuống vực, tất cả tình cảm của hắn, đã theo nàng mà đi mất rồi, chỉ còn lại trái tim lạnh lùng không gợn sóng hôm nay.

Nhếch mày, buồn cười nhìn Kiều Mạt Nhi một thân nam trang, bởi vì quen biết trước, cho nên Lâm Phong liền nhận ra nàng rất nhanh.

Kiều Mạt Nhi? A, thú vị!

Đảo mắt nghiền ngẫm nhìn Lãnh Hoài Vũ đối diện, lúc này Lâm Phong không chú ý tới ba người đứng phía sau Kiều Mạt Nhi, chỉ cử động con mắt nhìn lướt qua.

“Người. . . .” Thanh Linh nhìn Kiều Mạt Nhi đang hung ác nhìn mình lom lom, trong khó hiểu đột nhiên nhận ra mặt nàng ta quen quen, vì vậy lập tức nhớ tới đây là nữ tử đụng vào mình ban ngày, cho nên lúc này cũng không sợ hãi nữa mà quay lại trừng mắt trừng Kiều Mạt Nhi.

” Tiệt nhân chết tiệt!” Vừa thấy Thanh Linh còn kiêu ngạo như vậy, toàn bộ thù mới hận cũ xông lên đầu Kiều Mạt Nhi! Lúc này nàng cũng không để ý đến cái gì gọi là hình tượng phong phạm nữa rồi, lửa giận toàn diện bộc phát làm cho nàng tiến lên túm tóc Thanh Linh định đấu võ ngay tại chỗ.

Vừa thấy như thế, Thanh Linh cũng không phải người hiền lành gì, sau khi biết Kiều Mạt Nhi cũng là thân nữ nhi, liền dùng một tay bắt lấy cánh tay của Kiều Mạt Nhi, tay kia cũng không yếu thế chút nào lập tức phản kích.

Vừa thấy Thanh Linh dám đánh trả, Kiều Mạt Nhi từ trước đến nay luôn cao ngạo triệt để tức điên, nàng nổi điên lên kéo lấy Thanh Linh, quyền đấm cước đá đồng thời cùng sử dụng, dùng hành động để phát tiết lửa giận ngang bành trong lòng.

Thanh Linh bị Kiều Mạt Nhi đánh túi bụi một hồi, trong lòng hận muốn chết! Tâm tình nàng vốn đã không tốt, đang muốn tìm chỗ trút giận, hôm nay lại bị đánh như vậy, nàng ta cũng bất chấp tất cả!

Đẩy Kiều Mạt Nhi ra, dùng tới cả khí lực bú sữa vồ đến, giờ phút này Thanh Linh như phát điên, vung quyền như mưa đánh tới Kiều Mạt Nhi!

“Ai nha, đừng đánh! Đừng đánh nữa!”

Khiếp sợ nhìn hai người trước mắt uốn éo đánh nhau, sử dụng những chiêu thức kinh điển của nữ tử, kéo tóc cùng quần áo của nhau, như hai tuyến thủ đô vật đẩy tới kéo lui, kết quả hai bên đều ngã nhào ra đất tiếp tục màn đấu vật bạo lực.

Mọi người trợn mắt nhìn một loạt biến hóa này, như là xem một hồi hài kịch, không ai tiến lên ngăn lại, chỉ có tú bà đứng bên cạnh lớn tiếng hô: “Đừng đánh! Đừng đánh nữa!”

Tiếng kêu của tú bà, không có nửa điểm tác dụng, mắt thấy hai người trên mặt đất uốn éo đánh nhau, chỉ chốc lát sau liền quần áo mất trật tự, tóc tai rơi tả .

Không còn chút hình tượng, chật vật đến cực điểm! Thấy hai người như thế, Lãnh Hoài Vũ ngồi yên không động đậy, chỉ bình thần uống trà, ánh mắt lạnh nhạt.

Mà Kiếm Vũ một bên, thấy chủ tử nhà mình bất động thì cũng lạnh lùng đứng thẳng, bộ dạng như chuyện không liên quan tới mình.

Phùng Tử Chương do dự nhìn một màn trước mắt này, không biết nên tiến lên kéo hai người ra hay không, bất quá sau khi suy đi nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy ít ra cũng nên bảo vệ công chúa nhà mình, liền nhấc chân tiến lên.

Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Phong nghiêng ngẫm nhìn hết thấy, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười khê, chính là lúc này, nếu như có người nhìn kỹ, sẽ phát hiện được nụ cười của hắn, không tới đáy mắt.

Phùng Tử Chương bước nhanh tiến lên kéo Kiều Mạt Nhi, lúc này, Tống Ngâm Tuyết ẩn thân phía sau hắn liền trực diện hiện ra trước mặt mọi người.

Giương mắt nhìn quanh, vốn là vô ý cử động con mắt, Lâm Phong vô tâm quét qua gian phòng, ánh mắt lướt qua cửa ra vào, ánh mắt của hắn vốn đã vòng qua, tuy nhiên khi nghiêng mắt nhìn đến thân ảnh của người ngọc thì trong sát na vội ngoái đầu nhìn lại, tiếp đó thân thể mạnh mẽ đứng lên, hai mắt không dám tin nhìn chằm chằm vào Tống Ngâm Tuyết, tay mơ hồ run rẩy.

Hắn đã gặp qua bộ dạng mặc nam trang của Tống Ngâm Tuyết, cho nên mặc dù lúc này nàng mang cái khăn che mặt, nhưng hắn vẫn có thể chỉ cần liếc nhìn liền nhận ra hình ảnh khắc sâu trong lòng hắn, chấn động đến hắn quên cả hô hấp!

Ngực, mãnh liệt phập phồng, mắt phượng mở to, Lâm Phong từng bước một đi về phía bóng hình đứng ở cửa kia, trong miệng, kiên định mà vô thức thấp giọng nói: “Người là ai. Người là nàng.”

150. Q.2 - Chương 54: Tiếp Cận

“Người là ai. Người là nàng.”

Một câu “Người là nàng” của Lâm Phong, kiên quyết mà tràn đầy khẳng định! Hai mắt hắn căng ra nhìn người trước mặt, tuy kinh ngạc với sự xuất hiện của nàng lúc này, nhưng mà chưa từng hoài nghi nàng là giả!

Hắn không tin trên cái thế giới này có quỷ, cho nên đối với người ngọc trước mắt, tuy lòng hắn có nghi kị, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tín niệm kiên định của hắn.

“Người là nàng! Người là nàng!” Trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ kia, chỉ là ba chữ kia! Một loại kích động mất đi mà lại có được, không khỏi làm hắn một bả cầm lấy tay nàng, gắt gao nắm trong lòng bàn tay.

Trong mắt phượng, có một loại đau đớn, có một tia hưng phấn, một phần hân hoan, một phen quyến luyến. Tất cả tình cảm phức tạp rối rắm quần giao cùng một chỗ, không ngừng tràn ra.

“Người là nàng.” Một chữ “Nàng” này, Lâm Phong không ngừng lẩm bẩm trong miệng, không hổ là Thần thân vương đầy kinh nghiệm giao tiếp, trong sự kích động, lại có thể bảo trì một tia lý trí cuối cùng,

không hề không không chế được nói thẳng ra tất cả, mà xảo diệu dùng một chữ “Nàng” chỉ có hai bên mới có thể nhận ra ý vị sâu xa trong đó để thay thế.

Hắn?

Có ý gì?

(*Myu: Xin giải thích chỗ này một tí. Chữ Nàng () mà Lâm Phong dùng và chữ Hắn () mà người khác nghĩ đều đọc là Tha. Vì vậy chỉ có Lâm Phong và Ngâm Tuyết mới hiểu ám chỉ này, còn người khác vẫn thấy bình thường.)

Nhìn thấy tràng diện biến hóa như thế, tất cả mọi người đều dừng lại, kể cả hai người Kiều, Thanh đang đánh nhau, cũng đều trở mắt nhìn hai người đang nhìn nhau ở cửa ra vào, khó hiểu đến có chút nói không ra lời.

Rốt cuộc “Hắn” mà Dạ Lâm Phong nói, là ai chứ? Mọi người khó hiểu, âm thầm suy đoán.

Lãnh Hoài Vũ có chút ngoài ý muốn nhìn một màn trước mắt này, sau khi kinh ngạc nhận ra Tổng Ngâm Tuyết chính là người ca hát lúc ban ngày thì cũng vô cùng nghi hoặc quan hệ giữa nàng cùng Lâm Phong?

Hắn rất hiểu Dạ Lâm Phong, làm biểu ca Lâm Phong, hắn thương yêu thương thức nhất cũng chính là biểu đệ này. Tuy bình thường hắn có vẻ phong lưu không kiềm chế, tiêu sái phóng đãng, nhưng trong nội tâm, lại là người cực kỳ trọng tình chấp nhất. Hắn cũng sẽ không đi thương tổn tới người mình để ý, cho dù lúc trước dưới sự hiểu lầm phản bội như vậy, việc hắn làm, cũng chỉ là một thân một mình rời đi, hoàn toàn không nghĩ tới việc trả thù hoặc là giết chóc! Với địa vị trong triều lúc ấy của hắn, nếu là muốn gây náo động, cũng không tính là việc khó gì.

Rất ngạc nhiên, cũng rất nghi hoặc, mấy năm qua, Dạ Lâm Phong luôn không để tâm đến bất cứ người nào, tại sao lại kích động nhìn chằm chằm một nam tử che mặt như vậy? Chẳng lẽ giữa bọn họ, có giao tình không bình thường

Ánh mắt Lãnh Hoài Vũ đánh giá Tổng Ngâm Tuyết bị nắm một tay, từ thái độ bình tĩnh của nàng, cùng các loại hành vi có dụng ý khác ngày hôm nay, hắn có thể kết luận nàng — không đơn giản!

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? “Hắn” mà Lâm Phong luôn mồm nói, rốt cuộc là ai? Lãnh Hoài Vũ khó hiểu, trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Lúc này, tay nắm tay, Lâm Phong thấy dung nhan mơ hồ dưới lớp sa mỏng, gắt gao cảm giác được trận trận nhiệt độ từ trên đầu ngón tay truyền đến, trái tim, không ngừng rung động.

Nàng! Thật sự là nàng! Tổng Ngâm Tuyết! Tổng Ngâm Tuyết!

Chỉ có Tổng Ngâm Tuyết, mới có ánh mắt như vậy, bình tĩnh, kiêu ngạo, quật cường! Giống như coi trời bằng vung, nhưng cũng nhìn thấu sự thật tang thương!

Tổng Ngâm Tuyết, vì sao nàng lại như thế?

Bất giác Lâm Phong gia tăng lực đạo nơi tay, bởi vì trong lòng sợ hãi mất đi nàng lần nữa, sợ hãi nếu hắn buông lỏng tay ra sẽ không thấy tấm hơi bóng hình trước mắt, cho nên trong lúc nhất thời đã ra tay mà quên nặng nhẹ.

Tổng Ngâm Tuyết không nói một lời nhìn lại Lâm Phong, theo các loại biểu hiện của hắn, nàng có thể xác định — hắn nhận ra nàng!

Thật bất ngờ, cũng rất kinh ngạc! Trước đây hắn luôn luôn không hòa hợp với nàng, hơn nữa nhiều lần còn giao phong, vì cái gì hắn lại có thể chỉ liếc nhìn liền nhận ra nàng? Không phải tình nồng thì mới khắc sâu sao? Chẳng lẽ tình ý của Dạ Lâm Phong dành cho nàng, đã khắc sâu đến tình trạng này? Chuyện này không biết nên vui hay nên buồn đây. Tổng Ngâm Tuyết lẳng lẳng nhìn Lâm Phong, sắc mặt lạnh nhạt cũng không nói một câu nào, mặc cho đầu đỏ chậm rãi hiện ra trên cổ tay.

Lúc này, Tịch Mặc Lương bên cạnh không khỏi nhíu mày, khuôn mặt lãnh tuấn lộ vẻ bất mãn.

“Buông tay!” Một câu trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, nhấc tay đánh về phía Dạ Lâm Phong, cổ tay Dạ Lâm Phong chợt đau nhức, lập tức rơi lỏng ra.

Công lực thật mạnh!

Trong lòng cảm thán, nhưng mà cũng không chịu thua, Lâm Phong định tiến lên tới gần nàng lần nữa, chính là Tịch Mặc Lương lại mặt lạnh, chắn trước mặt nàng.

“Tránh ra!”

Nói ra một câu cảnh cáo, Lâm Phong giơ tay đánh trả, thấy thế, Mặc Lương lạnh lùng xoay tay lại, hai người giao chiến, đánh qua đánh lại.

Luận công phu, Lâm Phong cũng không phải đối thủ của Mặc Lương, cho nên giao thủ mấy vòng, thủy chung vẫn không thể tiếp cận được Tống Ngâm Tuyết.

Dừng tay, giương mắt mà nhìn Tịch Mặc Lương, trong lòng Lâm Phong kinh ngạc, đồng thời không khỏi cau mày mở miệng hỏi: “Người là ai?”

“Hắn là hộ vệ của ta.”

Lúc này, khi tất cả mọi người yên tĩnh đứng xem, Kiều Mạt Nhi được Phùng Tử Chương lôi dậy, thở hổn hển mở miệng nói ra. Kỳ thật nàng nói lời này, có hai tầng hàm nghĩa, một mặt là nói cho Dạ Lâm Phong biết thân phận của Tịch Mặc Lương, về phương diện khác thì là khoe khoang cho Thanh Linh biết nàng có một hậu thuẫn công phu cao cường!

Bất quá chỉ tiếc chính là, nữ nhân này trời sinh quá ngu xuẩn, nàng chỉ lo khoe khoang hậu thuẫn mạnh mẽ của mình, nhưng không ý thức được cái hậu thuẫn này vừa rồi lúc nàng bị đánh, lại mang về mặt lạnh lùng, bày ra bộ dạng căn bản chẳng đáng quan tâm. Ai, thật là đáng buồn.

“Không chỉ là hắn, mà ngay cả hắn — cũng là hộ vệ của ta!” Vừa sửa sang quần áo mất trật tự cùng búi tóc hồng bết, một tay Kiều Mạt Nhi chỉ vào Tống Ngâm Tuyết, khoe khoang với mọi người.

Nghe vậy, trong mắt Lãnh Hoài Vũ xẹt qua một tia sáng quái dị, mà Dạ Lâm Phong thì nhìn chằm chằm vào người ngọc trốn phía sau Tịch Mặc Lương, vẻ mặt suy ngẫm.

Tú bà kinh ngạc nhìn Kiều Mạt Nhi lúc này đã hiện rõ ra là nữ tử, trong lòng buồn bực đến cực điểm. Dù sao nàng cũng là chủ chứa duyệt qua vô số người, vậy mà thậm chí ngay cả nữ nhân cũng nhìn không ra. Bất quá kỳ thật người nàng nhìn không ra, cũng không chỉ có một mình Kiều Mạt Nhi.

“Hộ vệ của người?” Lâm Phong thâm ý nhìn Tống Ngâm Tuyết, khi nhìn đến đôi mắt tựa hồ nhìn thấu hết thấy kia của nàng, trái tim, gắt gao rung động.

Rõ ràng nàng đang ở trước mắt, chính là hắn thủy chung vẫn không với tới được! Loại cảm giác này, dày vò hắn, dày vò đến hắn tựa hồ thở không nổi.

Hắn nhắm mắt lại, tiếp theo lại chậm rãi mở ra, dùng một loại ngữ điệu thâm tình và trầm thấp hướng về phía trước chậm rãi nói: “Nếu như, ta nói ta sai rồi. Người có cho ta, một cơ hội giải thích không”

Thủy chung không có gọi ra câu “Tống Ngâm Tuyết” trong lòng kia, Lâm Phong tự nhiên như chỗ không người thâm tình nói với nàng.

Thấy vậy, mọi người đều cảm thấy hơi quái dị và không được tự nhiên, đều dùng một loại ánh mắt dò xét nhìn, đáy lòng kinh ngạc thâm nghĩ: lời này của Thần thân vương, rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ hắn định thổ lộ với một nam tử, đang cố gắng vãn hồi trái tim của hắn sao? Không thể nào! Trước đây cũng không nghe nói Thần thân vương bị đồng tính a? Chẳng lẽ bởi vì không chịu được đả kích khi mất đi hoàng hậu Phù Cừ, cho nên đổi tính

Tú bà, Phùng Tử Chương, Kiều Mạt Nhi, Kiếm Vũ, Thanh Linh, khi bọn họ nhìn đến một màn này thì đều cảm thấy kinh ngạc, chỉ có Tịch Mặc Lương cùng Lãnh Hoài Vũ trên chỗ ngồi, vẫn âm trầm suy nghĩ, không lộ ra cảm xúc gì.

Tống Ngâm Tuyết cử động con mắt nhìn thẳng, bên trong cặp mắt to đen trắng rõ ràng kia, phản chiếu thân ảnh của Dạ Lâm Phong. Nàng bỗng chậm rãi nhúc nhích lông mi, vẻ mặt không biết đang suy nghĩ gì, cuối cùng, mới cất lời lạnh nhạt mà giống như nghiền ngẫm nói: “Giải thích. . . .”

Nàng nói lời này, cũng đã gián tiếp thừa nhận thân phận của mình, nghe vậy, Dạ Lâm Phong khắc chế không được sự hưng phấn trong lòng, mạnh mẽ tiến lên một cái, thần sắc có chút kích động nói, “Ừ, giải thích! Bởi vì có nhiều thứ, ta muốn nói rõ ràng.”

Không nói gì, biểu lộ kiên định, lúc này, khi Lâm Phong muốn đụng vào nàng, mà lần nữa nhào đến trước mặt Tịch Mặc Lương thì Lãnh Hoài Vũ từ trên chỗ ngồi đứng dậy, kéo Lâm Phong lại, trước khi hấn xung đột với Mặc Lương lần nữa, mở miệng từ tốn mà nói: “Đã không còn sớm nữa, Thần thân vương, chúng ta cũng nên đi trở về. Ngày mai không phải Vương gia còn muốn cùng ta đi nghênh đón công chúa Kiều quốc đấy sao? Cũng không thể hao tâm tổn sức quá mức đến nỗi không còn tinh thần, đến lúc đó làm mất lễ tiết của cả một quốc gia.”

Lãnh Hoài Vũ vừa nói vừa lôi kéo Lâm Phong đi ra ngoài, đôi mắt còn mang thâm ý khác liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mặt, sau đó quay đầu, không nói một lời đi tới phía cửa.

Bị Lãnh Hoài Vũ lôi kéo, lần đầu tiên Lâm Phong không phản kháng, đi theo hấn, khi quay đầu lại mà trông thì trong đôi mắt kia, tràn ngập tình ý.

Hấn biết tâm ý của Lãnh Hoài Vũ, là đang nói cho hấn biết hết thảy hãy chờ đợi ngày mai. Bởi vì hấn cũng chưa hề nói muốn đi tiếp đón Kiều Mạt Nhi, hơn nữa với tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng của hấn, vốn là tuyệt đối sẽ không đi tiếp đón! Chính là lúc này, hấn lại nói như vậy, ngay trước mặt Kiều Mạt Nhi và Phùng Tử Chương mà nói như vậy, mục đích không thể nghi ngờ chính là. . . . Lâm Phong bị Lãnh Hoài Vũ lôi kéo, Kiếm Vũ vội đi theo, nhắc chân chậm rãi đi ra cửa phòng, trong lòng của hấn, tràn đầy chờ mong ngày mai đến, đồng thời cũng thở dài thật sâu: đêm nay, sẽ là một đêm không ngủ. Ba người đi ra cửa phòng, đi khỏi Túy Nguyệt lâu, Lãnh Hoài Vũ mới buông tay ra, sau khi nhàn nhạt nói một câu “Ngày mai, ở cửa thành”, liền xoay người đi về phương hướng phủ đệ.

Trong lòng hấn, hấn có quyết định như vậy, nguyên nhân chủ yếu là vì Lâm Phong, bởi vì hấn nhìn ra, Lâm Phong đối với người kia, có một loại tình cảm không tầm thường, loại tình cảm này, tựa hồ còn mãnh liệt hơn cả tình cảm dành cho Phù Cừ! Cho nên, hấn phải giúp Lâm Phong.

Bất quá phải nói lại, hấn làm như vậy, không phải tất cả đều vì Lâm Phong, mà bởi vì hấn cũng cảm thấy hứng thú với người kia! Hấn muốn biết, nguyên nhân người kia trăm phương ngàn kế, khắp nơi tạo đường tiếp cận hấn, rốt cuộc là vì cái gì. . . .

Trong sương phòng, lòng Kiều Mạt Nhi tràn đầy vui mừng hồi tưởng lại vừa rồi Lãnh Hoài Vũ nói muốn tới tiếp đón nàng, tức giận a, phần hận a, thoáng cái tan thành mây khói, biến mất không thấy tăm hơi!

Nàng sửa sang lại xiêm y của mình, cao ngạo không muốn so đo với mấy kẻ đê tiện nữa, xoay người, ra hiệu cho tất cả mọi người trở về! Bởi vì nàng phải mau chóng trở về chuẩn bị, ngày mai vui vẻ thuận lợi đợi người ta tới nghênh đón.

Trong mắt Tống Ngâm Tuyết hiện lên tinh quang thâm ý, khoe môi khê nhếch nhếch chân mà đi.

Sau lưng, Thanh Linh cố gắng một hồi lại thành công đã trảng, sững sờ dựa vào vách tường chậm rãi trượt xuống, như không khí bị người ta triệt để xem nhẹ, không còn một tia khí lực để tiếp tục giãy dựa nữa. . . .

Một hồi khôi hài đã hạ màn, hết thảy đều trở về an tĩnh. Trên đường phố, bốn thân ảnh đi từ từ, phương hướng của bọn hấn, không phải khách điếm, mà là doanh trại ngoài thành.

“Nhanh lên đi a, trở về ta còn muốn chuẩn bị rất nhiều thứ!” Kiều Mạt Nhi đi ở phía trước mở miệng nói với ba người, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

Nghe vậy, không ai nói chuyện, chỉ trầm mặc đi thẳng về phía trước.

Ánh mắt Tống Ngâm Tuyết quét ra phía sau một vòng, nàng đi sau cùng, sau khi nói vài câu với Tịch Mặc Lương, liền dừng bước không tiếp tục đi tới nữa.

Tịch Mặc Lương nghe Tống Ngâm Tuyết nói xong, giương mắt bình tĩnh nhìn lướt qua phía sau, tiếp đó ý vị sâu xa nhìn nàng, xoay người đi thẳng về phía trước.

Trong màn đêm, trên con đường yên tĩnh nhưng lạnh lùng, ba người đã rời đi, thỉnh thoảng có người về muộn đi qua, thưa thớt rải rác. Thẳng lưng, ngừng cước bộ lại, sắc mặt nàng trầm tĩnh, sau khi trầm mặc một lát, mở miệng trầm giọng nói: “Xuất hiện đi.”

Tiếng nói vừa rơi xuống, thân ảnh dừng lại, trong do dự, Ứng Thư Ly chậm rãi từ trong góc đi ra, vẻ mặt chần chờ đứng sau lưng Tống Ngâm Tuyết, thật lâu vẫn không nói chuyện.

“Huynh đi theo ta?” Xoay người, giương mắt nhìn về phía Thư Ly, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng hỏi, trong giọng nói, có một sự lạnh nhạt không dễ dàng phát giác.

“Phải bởi vì ta muốn. ở cùng một chỗ với huynh.” Lần đầu tiên cảm thấy tay chân luôn cuống, Ứng Thư Ly luôn thanh cao lịch sự tao nhã, lúc này khi chống lại ánh mắt Tống Ngâm Tuyết phóng đến, lại cảm thấy hô hấp có chút chút căng thẳng.

Chính là loại ánh mắt này, lạnh nhạt xa cách, làm ối lần hấn nhớ tới, lại không thể nào quên!

“Cùng một chỗ với ta?” Nhíu mày, nghiền ngẫm mà nói, hồi tưởng lại mọi chuyện, Tống Ngâm Tuyết vui vẻ! Bất quá loại vui vẻ này, chỉ thể hiện ở mặt ngoài, không đạt tới đáy mắt.

“Vì cái gì? Chăm công tử đệ nhất thiên hạ, từ trước đến nay trong trẻ nhưng lạnh lùng, trong mắt không có bất kỳ người nào! Tại sao đi theo người xa lạ như ta, nói ra lời nói buồn cười đến cực điểm như vậy?”

“Buồn cười đến cực điểm.” , tựa hồ có chút nhục nhã, trong mắt Thư Ly xẹt qua một tia ảm đạm, hấn giương mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, tay không khỏi nắm lại, dùng hành động này để chèo chống chính mình.

Khẩn trương, hấn thật sự khẩn trương! Không biết vì cái gì, khi nhìn vào đôi mắt kia, nghĩ đến gương mặt lúc ẩn lúc hiện trong lòng, thì tim hấn lung tung nhảy loạn, tìm không thấy sự yên lặng trong dĩ vãng.

Tống Ngâm Tuyết, cùng người trước mắt, không biết vì cái gì, luôn thần kỳ chồng lên nhau! Đột nhiên hấn phát hiện, thì ra hai người bọn họ, dĩ nhiên lại giống nhau như vậy

Nếu nói đến tiếp xúc, trong phủ Nhữ Dương quận chúa, Ứng Thư Ly hấn không thể nghi ngờ là người ít tiếp xúc với nàng nhất! Bất luận là vì lý do khách quan hay là chủ quan, hấn cũng không muốn gặp người hấn không thích.

Hấn một lòng chỉ chuyên chú vào đàn, không hỏi đến chuyện trần thế hỗn tạp, chưa bao giờ chính thức chú ý người nào, lúc này ở trong lòng của hấn, rõ ràng không ngừng trôi lên thân ảnh của Tống Ngâm Tuyết, rốt cuộc đây là cái dạng tình cảm gì?

“Huynh là. người tri âm ta một mực tìm kiếm”

Nói đến đây, liền không tiếp tục nữa, Thư Ly giương mắt nhìn chằm chằm, khuôn mặt tuấn tú rất chăm chú.

” Phải thì như thế nào? Không phải thì như thế nào? Chẳng lẽ vì ta hát một ca khúc, cho nên huynh liền muốn đi theo ta?” Trào phúng mở to hai con ngươi, vẻ mặt chói lọi như sao, Tống Ngâm Tuyết nói, vẫn đứng yên tại chỗ bất động.

Nghe vậy, ngừng một chút, sau khi cảm thụ được quanh thân người kia tản mát ra một loại cảm giác áp bách, vẻ mặt Thư Ly kiên định mà dứt khoát nói: “Ừ! Bởi vì huynh là tri âm của ta, cho nên ta muốn cùng huynh ở chung một chỗ.”

“Chính là ta là nam ! Mà cũng không đồng tính.” Làm bộ như khó xử, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói nguyên nhân.

Thấy vậy, Thư Ly lắc lắc đầu, lập tức mở miệng nói: “Huynh hiểu lầm rồi, không phải ta yêu cầu chuyện này. Ta chỉ muốn cùng huynh ở chung chia sẻ vui buồn, cùng nhau tận hưởng cảm giác vui sướng trong nội tâm, không hề có ý nghĩ quạ phận!”

Gấp gáp bày tỏ hết thấy, Thư Ly như là bị người ta hiểu lầm thành đấng đồ tử tội vàng giải thích suy nghĩ trong lòng mình. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết giương môi mà cười, nụ cười tuyệt sắc dưới khăn che mặt, mơ hồ chớp động lên ánh sáng làm say lòng người.

“Thật đúng là một kẻ “Cầm si”, lại vì chấp niệm, có thể làm đến như thế.” , thong thả tiến lên, dừng lại chỗ cách Thư Ly một bước ngắn, đôi mắt sáng của Tống Ngâm Tuyết nhẹ trợn, miệng nhàn nhạt mà nói: “Huynh cũng không biết ta là người như thế nào, cứ như vậy nhận định muốn đi theo ta? Vô đoán như thế, chẳng lẽ không sợ tương lai sẽ hối hận à.”

“Sẽ không! Kiếp này gặp được tri âm, Ưng Thư Ly ta tuyệt đối không hối hận!” Nghiêm mặt nói ra ý nghĩ trong lòng, Thư Ly kiên định mà quyết tuyệt, tiếng nói không ngừng vọng lại giữa ngã tư đường không một bóng người.

“Không hối hận? Dù cho người kia là kẻ thù của huynh, hoặc là người huynh từng cực kỳ chán ghét, huynh cũng không hối hận?” Lời nói đầy thâm ý, trong mắt Tống Ngâm Tuyết lóe lên một tia sáng khác thường.

Thấy vậy, Thư Ly gạt mạnh đầu một cái, thần sắc cực kỳ nghiêm túc nói: “Không hối hận!”

“Được! Hi vọng người nói được thì cũng làm được!” Cười thản nhiên, hết sức xinh đẹp, Tống Ngâm Tuyết đưa tay đến mép tai, chậm rãi, cười nhạt vạch cái khăn che mặt của mình ra, đem dung nhan nghiêng thế tuyệt trần của nàng, hoàn toàn hiện ra trước mặt Ưng Thư Ly.

Mắt, trong nháy mắt mở thật to, thân thể khiếp sợ không cách nào nhúc nhích. Dưới ánh trăng yếu ớt, Ưng Thư Ly vẫn có thể nhìn rõ dung nhan nàng, đột nhiên trong lòng của hắn, một loại chấn kinh cùng kích động gắt gao quần giao.

Nàng không chết! Nàng không chết! Nàng là tri âm của hắn! Thì ra nàng chính là tri âm của hắn!

Trái tim, mãnh liệt rung động, tay cũng nhẹ rung theo, một loại hối tiếc không kịp, thương tâm ảo não gắt gao bao quanh toàn thân Ưng Thư Ly.

Buồn cười làm sao? Ngu xuẩn làm sao? Ưng cho hắn còn đau khổ tìm kiếm, muốn tìm mà tìm không được? Không thể tưởng tượng được hóa ra người kia, vẫn ở bên cạnh hắn, xoay người là nhìn thấy! Chính là, hắn không quý trọng, không có dụng tâm cảm thụ, chỉ dùng mắt mà nhìn, sai sót đánh mất hết thấy những gì từng có được!

Ưng Thư Ly a Ưng Thư Ly, người thật đúng là người buồn cười nhất dưới gầm trời này!

Trái tim, run rẩy, toàn thân mang theo sự hối hận không kịp, nhìn khuôn mặt tươi cười châm chọc của nàng, sắc mặt Ưng Thư Ly đau thương, miệng khê nhếch mà nói không nên lời.

“Ngoài ý muốn sao? Quanh đi quần lại một vòng, lại phát hiện người người một mực đau khổ tìm kiếm hóa ra lại là ta? Con người mà người từng không nguyện ý liếc mắt nhìn nhiều một cái ? Ha ha, chắc hẳn lúc này ở trong lòng của người, nhất định rất thất vọng a?”

Chậm rãi bịt cái khăn che mặt lên một lần nữa, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười xoay người muốn đi, lúc này, cánh tay của nàng lại mạnh mẽ bị người ta giữ chặt, chuyển mắt mà xem, liền đối diện với gương mặt đau lòng, hối hận, không hề lạnh nhạt của Ưng Thư Ly.

“Chớ đi! Nàng đừng đi.” Giống như thỉnh cầu mà nói..., Thư Ly nói thật nhỏ.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng không xoay người, chỉ đưa lưng về phía hắn, lãnh đạm mà nói: “Buông tay.”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Không biết nên nói cái gì, chỉ có một câu “Thực xin lỗi” bao hàm thiên ngôn vạn ngữ này, Thư Ly nắm chặt tay, vì tự trách mà khổ sở mở miệng nói: “Thực xin lỗi, là ta hiểu lầm nàng, xin nàng tha thứ cho, xin nàng tha thứ cho.”

“Không sao! Chỉ cần từ nay về sau người đừng có xuất hiện ở trước mắt ta là được!” Rất nhanh, Tống Ngâm Tuyết dứt khoát trả lời hắn.

Thấy vậy, tim Thư Ly tràn ngập đau xót, lời nói càng đau thương: “Không, nàng là tri âm của ta, hơn nữa lại từng cứu mạng ta, về lý ta nên - - “

“Nên thế nào, người phải báo đáp ta sao? Không cần! Tri âm hay không tri âm, không phải chỉ do người đơn phương định đoạt, bởi vì ta cũng không cảm thấy tiếng đàn của người có thể đả động đến ta, cho nên người không cần đi theo ta. Còn nữa, trước kia là ta đã cứu người, nhưng mục đích chuyện này không phải bởi vì người, ta chỉ muốn thay cha ta làm một việc cho Ứng gia, để báo đáp lòng trung thành của hần dành cho Nhữ Dương Vương.”

” Ứng Thư Ly, quan hệ giữa ta với người, từ lúc đưa từ thư đã chấm dứt không còn một mảnh, cho nên, người không cần cảm thấy thiếu ta cái gì? Hoàn toàn không cần! Thiên hạ này to lớn, tung hoành ngang dọc, mặc cảm công tử người tiêu dao đi khắp đất trời, cần gì phải tự chuốc lấy mất mặt mà dây dưa ta?”

Cánh tay khẽ nhấc, giãy khỏi tay Thư Ly, Tống Ngâm Tuyết nhấc chân, tiêu sái mà đi nhanh về phía trước.

Sau lưng, Thư Ly nhìn thân ảnh nàng dần đi xa, bàn tay giơ lên giữa không trung, thật lâu cũng không buông xuống.

Tống Ngâm Tuyết, thật ra nàng còn đang trách ta đúng không? Những chuyện lúc trước, nàng vẫn không cách nào tha thứ, đúng không? Ta sai rồi! Thật sự sai rồi! Hôm nay, nàng không thể cho ta một cơ hội sửa đổi sao? Một lần, một lần thôi. Mất, nhìn phương hướng thân ảnh kia biến mất, giờ phút này chỉ còn lại con đường trống rỗng, dưới gió đêm, có vẻ phá lệ tịch mịch, cô đơn, tựa như trái tim Thư Ly, lạnh lẽo không thấy ánh mặt trời.

Rốt cuộc, ta nên lấy cái gì để xoay chuyển nàng đây, Tống Ngâm Tuyết.

.

Trong lều, Tống Ngâm Tuyết dựa vào giường mà suy nghĩ, trong lòng mưu tính mục đích sắp đạt được, chính là cụ thể phải làm như thế nào? Nàng cần cẩn thận tự hỏi.

Trong vòng một đêm, gặp hai người quen cũ, may mà vừa rồi, nàng đã dứt khoát trở lại chặt đứt một cái, hôm nay đã xong, chỉ còn lại ngày mai.

Tống Ngâm Tuyết nàng, cho tới bây giờ luôn là người có thù tất báo, giống như Ứng Thư Ly nói, nàng không cách nào tha thứ! Đối với những chuyện trước đây, đối với những người từng nhục nhã xem thường nàng, thật sự nàng sẽ không dễ dàng quên như vậy.

Giống như vừa rồi, những lời tuyệt tình như vậy..., là do nàng cố ý nói ra, bởi vì đây là cái giá phải trả cho hành vi trước đây của bọn họ!

Suy nghĩ vọt tới đây, đột nhiên có chút dừng lại, nghĩ đến ngày mai, nghĩ đến Lãnh Hoài Vũ, có lẽ không bao lâu nàng sẽ rời khỏi Tây thần.

Bất quá trước khi rời đi, còn người kia, cần phải giải thích một phen. Bất quá cái tên yêu dã thích bông đùa kia, rốt cuộc phải giải thích cái gì với hần đây.

Tống Ngâm Tuyết không thèm nghĩ nữa, cúi người nằm thẳng trên giường, hai mắt khép hờ, mà chính lúc này, đột nhiên từ ngoài trường truyền đến một tiếng chim thả tước, xoay quanh ở trên không, thật lâu không chịu rời đi.

151. Q.2 - Chương 55: Động Tĩnh Khắp Nơi

” Thả nhi.”

Mở ro hai mắt sáng rỡ, Tống Ngâm Tuyết đứng dậy, tiếp đó nhanh chóng đi đến trước cửa, nhấc tay vén rèm cửa lên, một chú chim thả tước liền lập tức lượn vòng vọt vào phòng, sau khi xoay quanh giường cánh vài cái, liền lập tức đậu trên đầu vai của nàng.

“Thả nhi.” Giơ cánh tay lên, để cho thả tước nhẹ nhàng rơi xuống trong lòng bàn tay của mình, sau đó một tay nắm thân thả tước lên, nhẹ nhàng mở mẩu giấy buộc trên chân thả tước xuống.

Buông tay, mở mẩu giấy ra, dưới ánh sáng của ngọn đèn, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi đọc mấy hàng chữ nhỏ ghi trên giấy, khoe miệng chậm rãi khê nhếch.

Hai người này. Đưa giấy vào ngọn lửa, chậm rãi nhìn nó hóa thành một đóm lửa, sau đó bị thiêu cháy hầu như không còn, Tống Ngâm Tuyết nhấc tay, để cho thả tước giương cánh bay trong phòng đậu vào lòng bàn tay lần nữa.

“Thả nhi.”

Ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đùa đầu Tước nhi, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, ánh mắt cũng xuất hiện sự ôn nhu trước nay chưa từng có. Dù sao nàng cũng là một thiếu nữ, tuy bình thường lạnh lùng tuyệt tình, nhưng trong nội tâm, đối với những vật nhỏ xinh xắn đáng yêu, vẫn bảo trì một phần ngây thơ chất phác nguyên thủy nhất.

“Thả nhi, giúp ta mang phong thư cho hai tên kia.” Chọt chọt đầu thả tước, Tống Ngâm Tuyết sủng nịch nói, lập tức xoay người lấy giấy, nhấc bút chậm rãi viết.

Gấp giấy thành một dải dài, nhẹ nhàng buộc trên chân chim tước, Tống Ngâm Tuyết vui vẻ vuốt vuốt lông chim, đi tới trước cửa, đưa tay vén rèm, nhẹ nhàng giương tay lên không trung, miệng nói thật nhỏ: “Đi thôi, Thả nhi, nói cho hai tên kia, ta chờ ở đây.”

Một tiếng tước gáy, như là đang đáp lại nàng, sau đó bóng chim nhỏ bay lên trên không trung, sau khi xoay quanh vài vòng, cuối cùng cũng bay đi.

Nhìn thân ảnh rời đi trên bầu trời, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi sờ bên hông, khi va chạm vào một vật cứng thì dừng lại thật lâu.

Đã lâu không gặp, Huyền Mặc lệnh. Có lẽ chờ chuyện ở đây xong xuôi, người cũng nên chính thức tái hiện giang hồ.

Thân ảnh đứng thẳng, nhấc màn lên, Tống Ngâm Tuyết trào phúng mở miệng nói: “Đến đây đã lâu như vậy, sao còn không vào? Chẳng lẽ muốn để ta ra rước người vào?”

Vừa dứt lời, còn không đợi phản ứng, sau một khắc, thân thể liền lọt vào một vòng tay ôn nhu.

“Bộ dạng vừa rồi của nàng, rất đẹp.” Khê thở dài, Tịch Mặc Lương vòng quanh nàng, xoay người một cái cúi xuống ôm lấy nàng, chậm rãi đi đến biên giường, nhẹ nhàng buông nàng xuống.

“Rất đẹp?” Nhếch mày, Tống Ngâm Tuyết buồn cười, không khỏi mở miệng nói: “Vậy bộ dạng ta bây giờ không đẹp sao?”

“Không, rất đẹp! Nhưng vừa rồi khi nàng vươn tay phóng tước, ánh mắt ẩn tình nhìn lên bầu trời lại càng đẹp hơn nữa.”

Tịch Mặc Lương nói thật nhỏ, bên môi tựa hồ có một loại từ tính quyến rũ, hơi thở nhẹ nhàng phả vào tai Tống Ngâm Tuyết, khiến người ta phải ngửa ngáy.

Hắn chưa từng thấy nàng mang dáng vẻ khờ dại ngây thơ như vậy, cảm xúc vào một sát na kia, mãnh liệt rung động trái tim của hắn, bởi vậy, hắn ẩn vào sau màn thật lâu, không muốn hiện thân.

Tống Ngâm Tuyết nghe hắn nói vậy, nghiêng người mà nằm trên giường, hai mắt khép hờ trên tức nói: “Người muốn xem à? Khi nào rảnh, ta phóng thêm mấy lần cho người xem?”

“Không cần, ta muốn nàng phóng từ nội tâm.” Nghiêng người nằm lên giường, một tay Tịch Mặc Lương vòng lên eo nàng, nhắm mắt tựa hồ như đang hít lấy hương thơm mát trên người nàng.

“Người làm gì thế?” Bực bội với hành vi ngang ngược của Tịch Mặc Lương, Tống Ngâm Tuyết hơi nhíu mày nói.

“Ngủ.” Nghe vậy, bày ra gương mặt lãnh tuấn vô cùng nghiêm túc, vô cùng thần nhiên, Tịch Mặc Lương trả lời.

“Trở về lều của người đi.” Mở mắt ra, nàng có chút không vui nói.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương lắc đầu, khuôn mặt tuần mỹ lộ vẻ vui mừng, “Không về. Ta sợ Kiều Mạt Nhi sẽ đến tìm ta trong đêm. Mà ta thì không muốn làm chuyện có lỗi với nàng.”

“Đi chết đi! Hiện tại nàng ta không thềm đêm xóa tới người đâu? Vừa rồi người không phát hiện ánh mắt nàng ta nhìn Lãnh Hoài Vũ sao? Trần đầy hứng thú cùng xúc động! Chỉ sợ hiện tại, nàng đang lo lắng ngày mai nên biểu hiện như thế nào! Rảnh rồi đâu mà nghĩ tới người? Trở về!”

“Không! Tuy nói thì nói thế, nhưng chưa chắc không có ngoại lệ, dù sao ta lớn lên tuần mỹ phi phạm hơn Lãnh Hoài Vũ kia nhiều, ở một mình, thật sự quá không an toàn.”

Không an toàn?

Nghe Tịch Mặc Lương mặt dày nói lời vô lại, Tống Ngâm Tuyết chán nản không nói gì nữa, nàng xoay người đối diện với hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp tinh xảo kia, miệng không khỏi trêu chọc châm chọc nói: “Vậy là người cảm thấy đợi ở chỗ của ta, thì nhất định sẽ an toàn?”

“Cái này cũng chưa chắc. Nhưng nếu nàng muốn làm gì khiến ta không an toàn, thì ta cũng cam tâm tình nguyện.” Chống lại ánh mắt của Tống Ngâm Tuyết, Tịch Mặc Lương mờ ám nói. Bất quá hắn cũng chỉ muốn tranh cãi đùa giỡn mấy câu, sau khi ôm chặt lấy nàng, liền không có động tác gì khác nữa.

Dựa vào trong lồng ngực cường tráng của Tịch Mặc Lương, cảm thụ được thân hình thon dài mà cao ráo của hắn, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt lại, nhàn nhạt mà hỏi: “Tại sao người không hỏi ta đang làm gì? Tiếp cận Lãnh Hoài Vũ có mục đích gì? Dù sao mấy ngày nay, bất kể chuyện gì người cũng nhìn thấy rất rõ ràng.”

“Không cần. Bởi vì nếu như nàng muốn nói cho ta biết, vậy nàng tự nhiên sẽ nói. Nhưng nếu như nàng còn không tin tưởng ta, cảm thấy thời cơ chưa tới, cho dù ta có hỏi, cũng chỉ là khiến hai bên khó xử thôi! Loại sự tình này, Tịch Mặc Lương ta luôn không thích làm.”

Từ từ nhắm hai mắt, nhàn nhạt nói, bày ra bộ dạng không quan tâm, chính là mới dừng lại một chút, đột nhiên đôi mắt Tịch Mặc Lương mở ra, như là biết được chuyện gì chăm chú nhìn nàng, khẩu khí nghiêm túc: “Tuyết Nhi, có phải là độc tiểu tử kia sắp tới đây không?”

Hử?

Nhéch mày, Tống Ngâm Tuyết nghiêng ngẫm.

Thấy vậy, Tịch Mặc Lương nhàn nhạt giải thích: “Vừa rồi con chim thả tước kia, vào buổi tối trước khi ta bắt nàng làm tù binh đi gặp Tư Đồ phong đã từng xuất hiện, ngày hôm sau độc tiểu tử kia liền chạy tới. Vừa rồi nghe tiếng, hắn là con chim lần trước, cho nên ta suy luận ra.”

Tịch Mặc Lương còn chưa nói hết, đã dừng lại như đợi nàng trả lời. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chỉ cười cười từ chối cho ý kiến, sau đó nhắm mắt lại, vẻ mặt khó lường.

Tịch Mặc Lương không hỏi tiếp nữa, mà gia tăng lực đạo trong tay, càng thêm ôm chặt lấy vòng eo nàng, sau đó hắn cũng chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời xanh mây trắng, thời tiết rất tốt. Kiều Mạt Nhi đã sớm trang điểm lộng lẫy, lẳng lặng ngồi ở trong xe, có thị nữ Tiểu Đào đồng hành, chờ Cận vương Lãnh Hoài Vũ tới nghênh đón.

Tống Ngâm Tuyết một thân áo bào màu đen, cùng Tịch Mặc Lương sóng vai mà đứng, khóe miệng mỉm cười mắt nhìn cửa thành, lẳng lặng chờ đợi động tĩnh.

Kỳ thật nếu như nàng để ý, nàng là sẽ không đứng gần Tịch Mặc Lương ở trước mặt người khác như vậy, bởi vì đứng gần hắn, không thể nghi ngờ sẽ hiện rõ sự nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, dễ dàng gây chú ý.

Gió thổi lá cây trập trập xôn xao, dưới sự chờ đợi của phái đoàn Kiều quốc, từ cửa thành vang lên một hồi tiếng vó ngựa, ngay sau đó liền trông thấy Cận vương Lãnh Hoài Vũ mang theo một đội nhân mã, cùng đi với Thân thân vương Dạ Lâm Phong, chạy rất nhanh ra phía ngoài.

“Hu ——” một tiếng ghìm ngựa lại, xoay người nhảy xuống, Lãnh Hoài Vũ tiến lên nói chuyện khách sáo với Phùng Tử Chương đang hồ hởi đón chào, hai người người một câu ta một câu giả bộ ân cần thăm hỏi, coi như hoàn toàn không nhớ rõ chuyện bọn họ đã gặp nhau đêm qua.

“Đặc sứ đại nhân khổ cực rồi!”

“Cần vương điện hạ vất vả!”

“Ai, đâu có, đâu có? Bổng vương có cái gì mà vất vả, bất quá là dậy sớm nghênh đón thôi, sao bì với đặc sứ một đường bốn ba, từ xa mà đến.”

“Ai, sao điện hạ lại nói vậy? Cần vương điện hạ quá lời rồi! Tuy Tử Chương từ xa mà đến, tàu xe mệt nhọc, nhưng trên đường đi, có cơ hội chiêm ngưỡng phong cảnh tươi đẹp của Tây thần, thực sự là một việc mỹ diệu a! Ha ha!”

“Đặc sứ đại nhân nói lời nào cũng lịch sự tao nhã, luôn ôn áp tình cảm với non xanh nước biếc, thật sự đã làm cho bổng vương bội phục!”

“Không không không, Tử Chương đây chẳng qua là học đòi văn vẻ, học tư thế của người ta thôi, thực khó trèo tới hai chữ thanh nhã! Hôm nay được Cần vương điện hạ khen ngợi như vậy, đành phải giặt gấu vá vai, lộ ra nguyên hình rồi.”

“Ha ha, đặc sứ đại nhân thật đúng là khôi hài, nói lời hay như châu ngọc, quả thực khiến người ta thoải mái! Hôm nay bổng vương đã hiểu vì sao Kiều chủ lại phái đặc sứ đến, quả nhiên là dùng người đúng việc a!”

“Không dám, không dám, Cần vương điện hạ qua khen rồi!”

“Không phải, Không phải, là đặc sứ đại nhân quá khiêm nhường!”

“ ”

Hai kẻ gặp dịp thì chơi, lá mặt lá trái, dối trá trên quan trường thành thói quen, mà lúc này Dạ Lâm Phong một bên, hoàn toàn không thêm để ý đến chuyện khác, chỉ nhìn chăm chăm bóng hình đứng bên cạnh xe, thần sắc có chút tiêu tụy, đêm qua hẳn là, một đêm không.

Tống Ngâm Tuyết. Tay, gắt gao nắm lại, chỉ dám thầm hô tên nàng trong đáy lòng, lúc này toàn thân Lâm Phong cứng còng, trên gương mặt tuấn mỹ yêu đã là một mảnh tình thâm không thể khống chế nổi.

“Được, chúng ta cũng nên vào thành thôi!”

Lúc này, Lãnh Hoài Vũ đã cùng Phùng Tử Chương hàn huyên khách sáo xong, mặt bình tĩnh lạnh lùng, khi xoay người đi qua bên cạnh xe, muốn lên tiếng thăm hỏi Kiều Mạt Nhi thì ánh mắt thâm ý quét qua Tống Ngâm Tuyết, sau đó nói rõ nguyên nhân đến đây cho Kiều Mạt Nhi, gương tay lạnh nhạt tuyên bố xuất phát.

Cứ như vậy, dưới sự nghênh đón của Lãnh Hoài Vũ cùng Dạ Lâm Phong, Kiều Mạt Nhi ngồi trong xe ngẩng cao đầu, bày ra bộ dạng kiêu ngạo, xe ngựa chậm rãi lăn bánh, hướng về phủ đệ của Cần vương.

Trên đường đi, cũng không có nhiều dân chúng vây xem lắm, bởi vì đối với cái loại thân phận cùng thanh danh của Kiều Mạt Nhi, bọn họ xem thường từ tận đáy lòng.

Xe ngựa chỉ chốc lát sau đã đến phủ đệ, dựa theo quy củ nạp thiếp, bất luận đối phương là thân phận hiển hách cỡ nào, nhưng nếu như đã dùng hình thức “Thiếp” tiếp vào cửa, thì chỉ có thể tiến vào từ cửa sau. Cho nên dù Kiều Mạt Nhi là công chúa của một nước, nàng đến đây, nhưng không thấy dân chúng Tây thần xếp hàng hoan nghênh, cũng không thấy quốc chủ Tây thần tự mình triệu kiến, bởi vì những chuyện này đều không cần thiết!

Từ cửa sau mà vào, không thể dùng cỗ kiệu nâng vào, mà nữ tử phải xuống kiệu tự mình đi, việc này chứng minh thân phận người “Thiếp” này, không phải chủ nhà muốn cưới vợ, mà là chính cô ta mặt dày mày dạn muốn vào, không phải người cao quý gì, sau này cũng không cần tôn trọng! Cho nên hiểu được ý tứ này, dù Kiều Mạt Nhi vạn phần không muốn vẫn phải nén giận, vén rèm định nhắc chân.

“Không cần, cứ như vậy mà vào đi thôi.” Lúc này, Lãnh Hoài Vũ bình thản nghiêm mặt mở miệng nói, cắt đứt động tác của Kiều Mạt Nhi.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhếch mi, thâm ý nhìn Lãnh Hoài Vũ, khẽ cười cười.

Mà Kiều Mạt Nhi không biết dụng ý chân thật của hắn, còn tưởng rằng đây là Lãnh Hoài Vũ phá lệ lấy lòng nàng, cho nên nàng liền mở cờ trong bụng giờ khuôn mặt tươi cười lên, làm bộ thuận lương vô hại, ôn nhu thuận theo.

Vào đến phủ đệ Cần vương, tất cả mọi người đều được an trí thích đáng, đều được đưa vào trong sương phòng đi nghỉ ngơi, mà lúc này, trong phòng Tống Ngâm Tuyết, Dạ Lâm Phong nhẹ nắm khung cửa sổ, sắc mặt lo lắng lắng lắng đứng.

Lại nói tới đầu bên kia. Lúc này, trong hoàng cung Đại Tụng, minh hoàng Tống Vũ Thiên đang ngồi ở bên cạnh bàn cờ, tay nâng lên đánh cờ một mình.

Sau lưng, Lăng Mị một thân bào phục màu đỏ chót tươi đẹp đi vào, khuôn mặt mỉm cười nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện minh hoàng, nhắc tay đùa nghịch những quân cờ trên bàn.

Bất giác, minh hoàng hơi nhíu mày, không có biểu hiện ra quá nhiều phản cảm, chỉ là lập tức buông cờ, không tiếp tục nữa.

“Không chơi nữa?” Cúi đầu, không nhìn tới biểu hiện vừa rồi của Tống Vũ Thiên, Lăng Mị cười nịnh nọt hỏi.

Nghe vậy, Tống Vũ thiên gạt đầu, lãnh đạm nói: “Ừ, hơi mệt chút.”

“Mỗi lần ta đến là chàng mệt mỗi a?” Buông quân cờ, Lăng Mị làm nũng đặt mông ngồi ở trên đùi Tống Vũ Thiên, hai tay ôm cổ hắn nói.

Thấy vậy, Tống Vũ Thiên không trả lời, mà tìm đề tài khác nói: “Dường như nàng rất vui vẻ?”

“Không có a, chỉ là trong nội cung rất nhàm chán, tùy tiện tìm chút việc vui thôi.”

“Việc vui?” Biết rõ Lăng Mị ám chỉ cái gì, Tống Vũ Thiên cũng lười không hỏi đến nữa, chỉ cần nàng vẫn tuân theo ước định giữa bọn họ, vậy hắn cũng không muốn nói cái gì nữa.

Tống Vũ Thiên không nói gì, chỉ mặc cho Lăng Mị khiêu khích, bàn tay không ngừng cách lớp quần áo, vẽ vòng tròn trên lồng ngực, sau đó lại vươn tay tiến vào, chạm rãi vuốt ve da thịt của hắn.

“Thiên, rất nhiều ngày rồi chúng ta không có.” Vừa nói, vừa đưa môi của mình lên, trong đôi mắt của Lăng Mị tràn ngập tình dục, chẳng phân biệt được trường hợp cứ hướng Tống Vũ Thiên đòi yêu.

Trong lòng Tống Vũ Thiên rất phản cảm, nhưng lại ngại thân phận của đối phương không tiện phát tác, đành phải mở miệng nói: “Mị nhi, thế cục hôm nay, ta không có tâm tình.”

Vân Độc Nhất thủy chung vẫn không liên lạc được, Du Đặc đi tuần tra cũng chưa về, chủng chủng các loại dấu hiệu này giống như tuy hiện tại gió êm sóng lặng, nhưng ẩn phía dưới, lại khiến người ta cảm thấy có một cỗ thế lực, đang âm thầm gắt gao vây quanh thao túng.

“Thiên, chàng quá lo lắng rồi, những người chàng nói kia, ta đều phái người trông nom đầu vào đó rồi, cũng không có động tĩnh gì. Hơn nữa ngay cả mấy đệ đệ của chàng, ta cũng tự mình nhìn qua, hoàn toàn không có gì khác thường.”

“Không khác thường.” Nghe Lăng Mị nói..., Tống Vũ Thiên trầm mặc một hồi, trong nội tâm như là đang suy tư cái gì.

Thấy vậy, Lăng Mị mở miệng tiếp tục nói: “Thiên, bất quá có một việc, ta phải nói cho chàng biết: Du Đặc đã trở lại, hơn nữa còn bị thương.”

“Bị thương? Là ai làm?” Vừa nghe lời này, Tống Vũ Thiên nhíu mày mà nói, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị.

“Tịch Mặc Lương.” Nghe vậy, Lăng Mị cũng không giấu diếm, trực tiếp thẳng thắn nói.

“Tịch Mặc Lương? Tại sao hắn lại ở bên cạnh Tuyết công tử”Điểm này, Tống Vũ Thiên có chút bất ngờ, không biết hai kẻ hoàn toàn không có điểm chung này, làm sao tự nhiên lại dính vào nhau .

“Có lẽ chỉ là trùng hợp, không có gì lớn lao! Người trong giang hồ cũng thường kết bạn cùng đi, nhưng hôm nay có lẽ là bạn, nhưng đến ngày mai, vẫn rút gươm chém nhau bình thường!”

Lăng Mị coi hết thấy mọi việc đều vô cùng bình thường, khi nói đến mấy chuyện này khẩu khí rất bình thản. Nghe vậy, Tống Vũ Thiên cũng không phản bác, chỉ hơi lo lắng nói: “Mấy việc này cũng không có gì, chỉ là trăm đang nghĩ tại sao gần đây làm cái gì cũng không được thuận lợi. Thám tử phải ra chưa thấy trả lời, giết người cũng thất thủ, mà ngay cả kinh tế trong nước cũng có dấu hiệu bắt đầu rung chuyển.”

“Kinh tế là trụ cột của một quốc gia, vốn tưởng thừa dịp tiêu diệt Ngâm Tuyết, đoạt lại Nhữ Dương Vương vốn không chế hơn phân nửa kinh tế Đại Tụng! Nhưng ai ngờ con ranh kia quá ăn hại, lại đem tất cả sản nghiệp làm cho lụn bại đến gần như không còn gì, làm hại cuối cùng chẳng thu được gì cả.”

“Được rồi, Thiên, tuy chúng ta không có được những thứ kia, nhưng nói như thế nào cũng đã tiêu trừ được mối họa lớn trong lòng, cũng có thể thoải mái, buông lỏng tinh thần.”

Dựa vào Tống Vũ Thiên, Lăng Mị nhu hòa nói, trên gương mặt yêu mị của nàng, lộ ra thần thái không cho là đúng.

Thấy vậy, Tống Vũ Thiên trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng gật đầu nói: “Ừ, hôm nay cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước. Bất quá Mị nhi, nàng vẫn phải là tăng số người phụ trách liên lạc với Vân Độc Nhất lên, còn có Tuyết công tử kia, chỉ cần một ngày hắn chưa chết, thì lòng ta vẫn còn.”

Sống thật đúng là mệt mỏi, phải đề phòng khắp nơi, đi một bước là lo sợ một bước, hình như còn không bằng lúc trước, tuy khi đó không được tự nhiên, nhưng tối thiểu nhất là địch ngoài sáng ta trong tối! Chính là hôm nay, mặc dù nhìn có vẻ đã tự tại rồi, nhưng lại đem chính mình bạo lộ trước mặt người khác, tràn đầy nguy cơ.

“Được, ta sẽ giúp chàng, nhưng phải có một cái giá thích hợp nha.”

Tay, đã duỗi ra, chuẩn xác đi tới giữa hai chân Tống Vũ Thiên, Lăng Mị cười yêu mị, cặp môi đỏ mọng ướm át gương lên, hai mắt ám hiện.

Trong lòng nhẹ thở dài, tuy dung nhan Lăng Mị cũng coi là thượng thừa, bảo dưỡng dáng người cũng phi thường tốt, nhưng loại sự tình này, giống như gặm gân gà vậy, gặm xong rồi, cảm giác mới lạ đã qua, theo sau mà đến, chính là nồng đậm vô vị cùng phiền chán, không có nổi một chút hào hứng.

Tình huống trước mắt chính là như vậy, độc sủng nhiều năm, khiến cho Tống Vũ Thiên sớm đã mất đi hứng thú đối với thân thể của Lăng Mị, chính là hắn lại không thể không e ngại, vì ích lợi mà đi nịnh nọt nàng, để nàng ở lại bên cạnh mình.

Tuy vậy nếu như Lăng Mị đủ thông minh, hiểu được thu liễm mà nói..., hắn sẽ không phản cảm với nàng như vậy, chính là nàng lại không biết tiến thoái, cưỡng chế muốn hắn độc sủng cũng không nói đi, còn hai ba ngày liền chạy tới yêu cầu tình ái.

Dù tình cảm có mãnh liệt, cũng sẽ có thời điểm qua đi hầu như không còn, lúc này Tống Vũ Thiên ôm Lăng Mị từng bước một đi về hướng giường, trong lòng vô cùng chán ghét.

“Thiên, nói đến Lục đệ của chàng thật là thú vị, cái gì không yêu? Hết lần này tới lần khác lại đi yêu mến một người nam nhân, kết quả là bị đung đầu vào bức tường đá.” Trong đây đưa, Lăng Mị hưởng thụ từ từ nhắm hai mắt, vừa ngấm ra tiếng rên dâm dật, đồng thời mở miệng cười cười nói.

“Lão Lục làm sao vậy?” Hoàn toàn không muốn hôn lên thân thể trần truồng của Lăng Mị, Tống Vũ Thiên lên tiếng hỏi.

“Hắn yêu mến một phu quân của Tống Ngâm Tuyết, người kia hình như cũng gọi là Kỳ Nguyệt, thường xuyên tiến đến quấy rầy, còn muốn đi phi lễ! Ha ha, đệ đệ này của chàng, quả nhiên là rất thú vị.”

Vừa vuốt ve một chút, Tống Vũ thiên đã bắt đầu luật động, lúc này, Lăng Mị phối hợp nâng cao thân thể, vẻ mặt mê ly hai chân gắt gao vờn quanh thắt lưng hắn.

“Thiên, chàng cũng không biết đệ đệ mình chấp nhất cỡ nào đâu, mỗi ngày đều chạy tới bức bách người ta, kết quả ép người ta đến mức quá giận dữ cầm nghiên mực đập vỡ đầu hấn.”

” Hiện tại lão Lục thế nào rồi?” Trong khi ra vào, Tống Vũ Thiên nhắm mắt mà hỏi.

Nghe vậy, Lăng Mị kiều mị giơ hai tay ôm lấy cổ của hấn, vừa thở gấp liên tục vừa cười nói: “Còn có thể thế nào? Truy đuổi, truy đuổi chứ sao.”

Ta nghe nói Kỳ Nguyệt công tử cầm đầu cầm cổ chạy, hôm nay lão Lục hấn, có thể đã đuổi tới biên giới rồi.”

“Biên giới? Địa bàn của lão Ngũ” Nghe xong lời này, Tống Vũ Thiên nhíu mày, trong sự kích tình, âm thầm có chút âu lo.

Trong phủ Tam vương gia Đại Tụng, Dực Tu cung kính ôm quyền xoay người đối diện nói với người trước mặt: ” Dực Tu tham kiến Tam hoàng tử.”

“Dực tu, những ngày này, vất vả cho người rồi.” Xoay người, đỡ hấn dậy, Tống Vũ Huyền nhẹ nhàng, chậm rãi mà nói.

“Tam hoàng tử nói quá lời rồi, đây là việc Dực Tu phải làm! Hôm nay, hết thấy sự tình đều đã an bài thỏa đáng, đã giao do người còn lại trong Thất Sát phụng trách.”

“Ừ, đúng vậy, người cũng nên trở lại bên người Tuyết Nhi đi, bằng không một mình muội ấy, ta cũng rất lo lắng.” Nghe xong Dực Tu nói xong..., Tống Vũ Huyền im lặng gật đầu, vẻ mặt trầm tĩnh.

Thấy vậy, Dực Tu mở miệng nói: “Dạ! Không biết Tam hoàng tử còn có lời gì khác nói muốn Dực Tu thay người truyền đạt cho Các chủ không?”

” Lần này Tuyết Nhi xử lý xong chuyện Tây thần, liền chuẩn bị đi đến biên cảnh. Hôm nay Kỳ Nguyệt vì bị lão Lục dây dưa, cũng chạy trốn mất dạng rồi, cũng không biết có thể đựng độ hay không.”

“Tam hoàng tử là muốn Dực Tu nhắc nhở Các chủ, phải cẩn thận Lục hoàng tử.”

“Ừ! Lão Lục trời sinh tính tình xúc động lỗ mãng, mặc dù không có tâm kế gì, nhưng thành sự không có, bại sự lại có thừa.”

“Dạ, Dực Tu nhất định sẽ chuyển cáo chuyện đó cho các chủ! Cáo từ!” Cúi người vái chào, thân ảnh nhanh chóng biến mất, xoay lưng, cũng không đưa mắt nhìn Dực Tu rời đi, vẻ mặt Tống Vũ Huyền bình tĩnh, chỉ ở trong lòng, yên lặng mà lẩm bẩm: Ngâm Tuyết, có lẽ thời điểm ta và muội gặp lại nhau, đã không còn xa rồi.”

Hình ảnh chuyển qua trong Ngũ độccốc, một chú chim thả tước giang cánh bay vào, sau khi vòng vo vài vòng, nhẹ rơi vào trong tay một nam tử.

Khí chất thanh nhã, giữa ngón tay có mùi thuốc nhàn nhạt, nam tử chậm rãi cởi bỏ mảnh giấy trên chân thả tước, nhẹ nhàng mở ra đọc.

“Vân Vô Song, người đang xem cái gì?” Sau lưng, Minh Tĩnh một thân y phục màu mực khê chau mày đứng, vẻ mặt không còn tĩnh lặng lạnh nhạt như trước. Bất quá nhìn dáng vẻ của hấn, độc tố còn sót lại trên người, hấn là đã sớm hóa giải sạch sẽ.

“Không có gì, chỉ là thư Tuyết Nhi gửi.” Nhẹ xoay người, Vô Song cười cười nói, chuyển thư qua ngón giữa, tờ giấy liền biến thành mảnh nhỏ, từng mảnh theo gió bay xuống.

Minh Tĩnh khó chịu nhìn hấn, nhàn nhạt mở miệng nói: “Tuyết Nhi nói gì đó?”

“Nàng bảo chúng đi tụ họp với nàng.” Vuốt ve thả tước, bàn tay thon dài giương lên, nhìn bóng dáng bay cao trên không trung, Vô Song chậm rãi xoay người, nhìn Minh Tĩnh.

“Vậy còn chờ cái gì nữa? Đi thôi!” Vừa nghe lời này, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Minh Tĩnh mơ hồ có chút hưng phấn, trong đôi mắt sáng như sao sâu không thấy đáy, cũng lấp lánh hào quang.

Tuyết Nhi, hẳn chờ đợi ngày này, đã đợi vô cùng lâu.

“Không được, còn cần ba ngày.” Nghe Minh Tịnh nói như vậy, Vô Song lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh.

Chính là Minh Tịnh đã đợi đến phiên chán lắm rồi, một khắc cũng không muốn đợi nữa, trực tiếp không khách khí hỏi lại: “Vì cái gì? Chẳng lẽ độc của người còn chưa giải?”

“Ừ, còn có một chút, bất quá ba ngày sau liền có thể giải toàn bộ.” Đáp trả Minh Tịnh, Vô Song âm thầm hồi tưởng lại lúc trước, khi đó, kỳ thật Vân Độc Nhất lưu lại, cũng không có nói loại thuốc dẫn chính xác.

Tuy để trừ tận gốc độc tố trong máu chồn, đúng là cần Tuyết Liên tinh khiết nhất trên đời này để làm thuốc dẫn, nhưng Tuyết liên này cũng là phân ra vài loại.

Tuyết Liên bình thường, chỉ có thể trị hoãn áp chế độc tố, chỉ có Băng Tinh Tuyết Liên quanh năm nở rộ trên băng, mới có thể chính thức trừ tận gốc máu chồn độc.

Ngay từ đầu, hẳn cũng không có ý thức được vấn đề này, cho nên chỉ sau khi Mị lấy thuốc trở về, chế thuốc mà uống mới phát hiện mảnh khóc này.

Muốn hái Tuyết Liên, đi về cũng tiêu tốn thời gian, mà Băng Tinh Tuyết Liên lại không dễ hái, cho nên thời gian hao tốn càng dài, việc này cũng chính là lý do vì sao Tổng Ngâm Tuyết đi rồi, bọn Vô Song vẫn còn chậm chạp chưa tới.

“Còn phải đợi ba ngày? Lời này của người ta đã nghe thấy không dưới năm lần rồi, hôm nay không muốn nghe nữa.” Mặt lạnh, Minh Tịnh tức giận nói, trong lòng rất là bất mãn.

Kỳ thật việc này cũng không thể trách hẳn, bởi vì những ngày tại Ngũ Độc cốc này, hẳn coi như cũng chịu đựng đủ tiểu tử Vân Vô Song kia rồi! Bởi vì độc trên người tiểu tử kia chưa giải hết, cho nên ngay từ đầu, hẳn cũng không chịu giải hết độc trên người hẳn.

Tuy dư độc lưu lại trong người, cũng không có cái gì đau đớn, nhưng chỉ cần nghĩ tới tiểu tử này có ý đồ ngăn cản, sợ hẳn sau khi khỏi hẳn sẽ bỏ đi tìm Tuyết Nhi, trong lòng hẳn liền khó chịu một hồi.

Cuối cùng, khó khăn lắm mới đợi cho tiểu tử kia giải hết độc trên người hẳn, vốn tưởng rằng đã có thể xuất cốc, chính là ai ngờ Vân Vô Song cư nhiên đùa giỡn chơi trò đâm sau lưng, không chịu cho hẳn đi!

“Người muốn làm gì?” Nghe Minh Tịnh nói xong, Vô Song mở miệng hỏi.

Thấy vậy, Minh Tịnh đối diện với Vô Song, chậm rãi nói hai chữ: “Xuất cốc.”

“Người cũng không biết Tuyết Nhi muốn chúng ta tụ họp ở đâu? Sau khi xuất cốc làm sao người tìm được nàng?”

“Vân Vô Song, hình như người cũng quá xem thường ta a? Chẳng lẽ người cho rằng không có thái độ của người, ta liền tìm không thấy Tuyết Nhi sao?” Không cho là đúng nhúu mày, Minh Tịnh mang vẻ mặt tự tin nói. Xác thực, dùng mạng lưới tình báo Tinh Sát trải rộng các nơi của hẳn, nếu muốn tìm được chỗ Tổng Ngâm Tuyết đang ở hiện giờ, xác thực không phải là cái việc khó gì.

“Minh Tịnh, đợi ba ngày nữa, chúng ta cùng đi.” Tiến lên một bước ngăn đón, Vô Song trầm giọng nói.

“Tránh ra.” Thấy vậy, Minh Tịnh híp mắt lại, miệng lạnh lùng nói.

“Minh Tịnh, người đừng ta để động thủ, tuy ta đánh không lại người, nhưng mà.”

Minh Tịnh nghe Vô Song nói xong, liền thầm hận trong lòng: tiểu tử này, hẳn lại đe dọa mình! Cầm thuốc mê ra ngăn cản mình, không biết đây đã là lần thứ mấy rồi?

Minh Tịnh từng thử qua mê dược của Vô Song, biết rõ nếu trúng phải liền có thể ngủ đến vài ngày, lo lắng như thế sẽ bỏ lỡ thời cơ đi tìm nàng, cuối cùng Minh Tịnh nặng nề liếc nhìn hẳn, tiếp đó xoay người, mím môi mà đi. Mà lúc này sau lưng, Vô Song quay đầu nhìn nhặt nở nụ cười, nụ cười kia tươi sáng mà giảo hoạt.

Có một số việc lúc thì ta thắng thế, lúc thì người thắng thế! Ngày sau, ở trong tám vị phu quân, khi hẳn cùng với Tịch Mặc Lương tranh giành tình yêu, hẳn sẽ biết khi dễ Minh Tịnh nam nhân phúc hắc này, là

chuyện không tốt đến cỡ nào.

152. Q.2 - Chương 56: Mưu Đồ Của Ta?

“Là người.”

Khi Tống Ngâm Tuyết đi vào nhà, chứng kiến dáng người thon dài của Dạ Lâm Phong đứng gần cửa sổ, nhìn dung nhan yêu nghiệt kia, thì trong mắt của nàng, không còn nổi một tia đắc ý.

Tựa hồ như là sớm đã biết hắn sẽ đến, Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh xoay người, đóng cửa, sau đó đi đến trước bàn, rót chén nước ỉnh, nhẹ nhàng bóc cái khăn che mặt, ngồi xuống, chậm rì rì nâng chén uống.

Trong nhất thời trong phòng không ai nói gì, Lâm Phong xoay người, ánh mắt thăm thiết nhìn qua khuôn mặt tuyệt mỹ dị thường của nàng, không khỏi mê man: hơn ba tháng không gặp, so với trong trí nhớ nàng còn đẹp hơn.

“Tống. Ngâm Tuyết.” Trong lúc đó, không biết nên mở miệng như thế nào, cảm thấy dùng tên gì cũng không chuẩn xác? Lần đầu tiên, trên người Lâm Phong công tử yêu dã tà mị, biểu hiện ra sự tương phản một trời một vực với bản lĩnh tung hoành giữa chốn gió trăng ngày xưa, thậm chí, còn có chút xấu hổ mơ hồ.

“Ngâm, Ngâm Tuyết.” Thật vất vả, trong miệng mới nghẹn ra được hai chữ này, sau khi trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, hắn gian nan quyết định kêu lên.

Nguyên bản, khi vừa mới nhận ra nàng thì cảm giác trong nội tâm có thật nhiều lời muốn nói, chính là qua một đêm, khi tình cảm, tư tưởng đều trải qua một phen giã dũa, hắn lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Rất muốn gọi nàng một tiếng thân mật “Tuyết Nhi”, chính là hắn sợ hãi! Thật sự, hắn sợ hãi, sợ hãi sẽ nghe được lời nói lạnh nhạt trào phúng của nàng, cho nên ngẫm nghĩ một hồi, hắn uốn lưỡi chần chờ gọi nàng một tiếng “Ngâm Tuyết”

Ngay cả như vậy, khi nghe nữa đến hắn kêu to câu này, nàng vẫn không khỏi nhếch mày, vẻ mặt nghiêng ngả quay đầu mà nhìn.

Trong cặp mắt sáng, tròn trắng, đồng tử màu đen, rõ ràng lóng lánh phát ra ánh sáng chói mắt, khiến Lâm Phong vừa nhìn trong lòng liền rung động nhộn nhạo một hồi.

“Ngâm.” Còn chưa bao giờ thất thố giống như hôm nay, Lâm Phong hé mở môi mỏng, lại không biết nên nói từ chỗ nào mới tốt.

“Thần thân vương. Có vẻ lời giải thích của người, rất vô lực?”

Có ý nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết thản nhiên cười nhạt, tuy nàng cũng không thèm để ý đến lời giải thích của Dạ Lâm Phong, nhưng nhìn đến người trong dĩ vãng luôn khinh khỉnh nhìn mình, bây giờ lại có biểu lộ hối hận như vậy, trong lòng của nàng, vẫn là rất thích. Không có biện pháp, ai bảo trước kia bọn họ làm cho nàng tức giận oan khuất nhiều lần như vậy?

“Ngâm Tuyết.” Nghe nàng nói như vậy, trên gương mặt yêu mỹ tinh xảo của Lâm Phong đột nhiên xuất hiện sự ngại ngùng, vô cùng đối lập với phong cách thường ngày của hắn.

“Tống Ngâm Tuyết, cảm ơn nàng!”

Hít thở sâu nhiều lần, ổn định tâm thần, Lâm Phong khắc chế cảm xúc đang không ngừng trào dâng, dùng một loại ngữ điệu cực kỳ nhẹ nhàng nói, “Cảm ơn nàng đã khuyên ta trở về, để cho ta rút cuộc nhận rõ được chân tướng sự thực.”

“Xong rồi?” Giương mắt cười cười, lấp lánh thần thái, lúc này Tống Ngâm Tuyết xoay người, đặt cái chén lên trên bàn, sau đó hai mắt cũng không nhìn phía trước mở miệng nói: “Nếu như Thần thân vương nói xong rồi, vậy đi được rồi chứ, bởi vì bây giờ, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Ngâm Tuyết, chờ một chút! Ta. còn chưa nói hết.”

Nắm chặt nắm tay lại, vẻ mặt Lâm Phong do dự, hẳn rất muốn đem tình cảm trong lòng mình nói hết ra, chính là hẳn phát hiện, mặc dù trong chốn gió trăng hẳn hoa ngôn xảo ngữ, miệng ngọt như đường, nhưng một khi đã động chân tình, hẳn lại luống ca luống cuống, có chuyện trong lòng mà khó mở miệng.

“Tống Ngâm Tuyết, nàng nhất định rất chán ghét ta, đúng không? Bởi vì ta đã từng, đã từng trêu tức nàng, khinh thường nàng như vậy! Cho nên trong lòng nàng, trong năm phu quân, ta là người làm nàng phiền chán nhất, đúng không?”

“Tống Ngâm Tuyết, ta không biết từ lúc nào đã bắt đầu thích nàng? Ta chỉ biết, khi ta ý thức được mình thích nàng, ta đã hãm rất sâu vô cùng sâu.”

” Ta đã từng nghĩ nàng nữ nhân thô bỉ nhất, háo sắc nhất trên đời này, chính là cuối cùng ta mới biết được, hóa ra ta sai rồi, sai lầm hoàn toàn rồi! Nàng là nữ tử tốt nhất, kiên cường nhất trên đời này, chói mắt đến căn bản không cách nào có thể có được!”

“Tống Ngâm Tuyết, nàng biết không? Ta đã không còn trái tim nữa. Từ một khắc nàng xoay người kia, ta đã ý thức được cảm giác của mình đối với nàng, kể từ đó lòng của ta, đã theo nàng mà đi, rốt cuộc tìm không thấy bóng dáng.”

Lâm Phong nói thật nhỏ, trong ánh mắt lộ ra một cỗ đau thương thật sâu, trong đôi mắt phượng xinh đẹp của hắn, tràn đầy bi thương.

Hắn chậm rãi tiến lên, đứng lại trước mặt Ngâm Tuyết, bàn tay đẹp mắt chậm rãi từ trong lòng móc ra một khối khăn lụa, chậm rãi đưa đến trước mặt Tống Ngâm Tuyết, “Tống Ngâm Tuyết, nàng còn nhận ra chiếc khăn lụa này không?”

Khăn lụa?

Giương mắt, suy tư nhìn lên chiếc khăn lụa thêu hoa trước mặt, Tống Ngâm Tuyết nhíu mày, trong đầu thật sự không có ấn tượng gì.

” Nàng khẳng định không nhớ. Vô tâm như nàng, làm sao có khả năng nhớ những thứ mà nàng không để ý?”

Tay, chậm rãi vuốt ve đóa hoa trên khăn lụa, Lâm Phong dùng một loại khẩu khí hồi tưởng chậm rãi nói: “Chiếc khăn lụa này, nàng đã từng cầm theo khi đến thanh lâu, trên đường trở về, bởi vì ghét bỏ ta đụng vào nàng, mà dùng nó lau tay rồi vứt bỏ.”

Lau tay rồi vứt bỏ?

Cau mày, Tống Ngâm Tuyết cố gắng nhớ lại, trong trí nhớ, coi như mơ hồ có chuyện như vậy. Lâm Phong không để ý tới chuyện nàng có nhớ hay không, chỉ nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tống Ngâm Tuyết, nàng biết không? Khi nàng dùng khăn lụa lau tay, sự kiên cường nàng biểu hiện ra, đã khiến ta rung động, cả đời này, ta không cách nào quên giây phút đó! Cho nên, ta đi trở về tìm, sau khi tới Vương Phủ, lại thân bất do kỷ trở về tìm.”

Nhìn chiếc khăn lụa, trong mắt phượng của Lâm Phong tràn đầy ôn nhu cùng thâm tình, Lâm Phong bình tĩnh đứng ở trước mặt Tống Ngâm Tuyết, cả người tản mát ra một loại cảm giác hứng thú sâu xa.

“Tống Ngâm Tuyết, ta không biết tình cảm của ta dành cho nàng có phải là bắt đầu từ đó không? Nhưng là ta biết rõ tình yêu của ta, từ sau khi mất đi nàng, thật sự đã bạo phát toàn diện. Ta yêu nàng, Tống Ngâm Tuyết! Mặc dù ta biết nàng không thương ta, thậm chí chán ghét muốn vứt bỏ ta, nhưng ta vẫn đang, vẫn không thể chùn bước mà yêu nàng.”

Từ từ nhắm hai mắt, rốt cuộc đã đem ba chữ mà mấy tháng này, hẳn một mực đè nén trong lòng kia nói ra! Lúc này, trong lòng Lâm Phong chợt cảm thấy nhẹ nhõm, không cần cần nhắc gì nữa, đơn giản là nói

ra tất cả.

Đúng vậy! Hấn yêu nàng! Đã yêu một nữ tử có tiếng xấu, nhưng mà vô cùng kiên cường! Đây là sự may mắn của hấn! Cũng là vận mệnh của hấn! Cho nên từ nay về sau, hấn không che dấu nữa!

Có tiếng xấu thì thế nào? Một thê đa phu thì thế nào? Chỉ cần yêu rồi, sẽ không quan tâm đến những cái khác!

Tống Ngâm Tuyết không nghĩ tới Lâm Phong lại đột nhiên nói hấn yêu nàng?

Nguyên bản, nàng muốn chứng kiến bộ dáng hối hận của hấn, bởi vì hấn từng đối xử với nàng bằng thái độ không chịu nổi như vậy, cho nên nàng tức giận muốn biết khi hấn biết rõ hết thấy chân tướng, hấn sẽ có bộ dáng hối hận là như thế nào?

Muốn nghe hấn nói xin lỗi, đây là bệnh chung của tất cả những người từng chịu oan khuất! Chính là nàng không nghĩ tới, hôm nay nàng nghe được, không chỉ là một câu “Thực xin lỗi” kia! Cư nhiên còn có một câu “Ta yêu nàng”?

Chóng mặt!

Tại sao có thể như vậy? Nàng tuyệt đối không nghĩ tới Dạ Lâm Phong lại động tình với nàng?

Nếu như trước đây, khi nàng biết tâm ý của Ứng Thư Ly, bởi vì thấy được sự si mê của hấn đối với đàn, cho nên còn hiểu được chút ít.

Chính là người trước mắt thì khác! Dạ Lâm Phong, nam nhân này cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ tử tế với nàng, mở miệng là châm chọc chế nhạo, rõ ràng lại đứng ở chỗ này nói với nàng “Hấn yêu nàng”? Chuyện này, tựa hồ giống như một vở hài kịch.

Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, trầm nghĩ trong lòng. Thấy vậy, Lâm Phong không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, chỉ yên lặng nhìn nàng, thật lâu không nói.

Trong sương phòng, hai người, một người đứng, một người ngồi, đều có tâm tư của riêng mình, mà ngoài sương phòng, đứng ở cửa ra vào, Phù Cừ tràn ngập bi thương, thân thể cứng còng, mặc ột giọt lệ xẹt qua khóe mắt.

Thì ra là thế, thì ra là thế.

Cay đắng nghiêm mặt, cười tự giễu, Phù Cừ trở mắt, hai mắt vô thần nhìn thẳng, tiếp đó chậm rãi xoay người.

Phù Cừ đến, Ngâm Tuyết trong phòng đã sớm biết được, chỉ có điều nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, bởi vì nàng vững tin, đối với điểm này, Dạ Lâm Phong cũng sớm đã biết rõ. Hấn đã không cố kỵ Phù Cừ, mà còn ở trước mặt nàng ta trực tiếp nói những chuyện này, như vậy hấn đã có mười phần nắm chắc vững tin, Phù Cừ chắc hấn sẽ không để lộ ra những chuyện tư mật này với người khác!

Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt xoay xoay cái ly trong tay, trầm mặc không nói. Mà trước mặt, Dạ Lâm Phong nhìn chăm chăm vào nàng, yên lặng tĩnh mịch.

Chảy nước mắt, Phù Cừ yên lặng vô hồn cất bước, trái tim sớm đã chết lặng không còn chút cảm giác.

Hoàng hậu nhàn tản như nàng, có thể tùy ý đi đi lại lại khắp mọi nơi, cho nên khi nghe nói Lâm Phong đến Cẩn vương phủ đệ thì nàng liền vội vàng chạy đến.

Vốn chỉ muốn nhìn hấn thêm một cái, mặc dù biết hấn hôm nay đã không còn khả năng đón nhận nàng, nhưng bất luận thế nào, nàng vẫn không khống chế nổi sự xúc động trong lòng.

Có người nói, xúc động là ma quỷ! Những lời này, thật sự là hoàn toàn không sai. Nếu như nàng không xúc động, khác chế không để ình chạy đến, ít nhất hôm nay trong lòng nàng, vẫn còn tồn tại một giác mộng rất đẹp!

Chính là hôm nay, tỉnh mộng, cái gì cũng mất đi rồi, nghe mỗi chữ mỗi câu hấn thổ lộ thâm tình với người kia, từ nay về sau, nàng đã không còn tư cách gọi Dạ Lâm Phong dừng lại.

Tan nát, kết thúc, mắt mát, tỉnh mộng. Chỉ còn một mình Phù Cừ mắt hờn lạc phách đi ra ngoài cửa, mặc dù trên mặt còn treo nụ cười, nhưng trong hai tròng mắt, nước mắt lại liên tục tuôn rơi.

Từ biệt rồi, Lâm Phong! Đã xong rồi, tình yêu của nàng!

Mang theo đau lòng và ngơ ngẩn, Phù Cừ từng bước một trăm trọng đi về phía trước, không quay đầu nhìn lại một lần.

Như vậy là tốt! Như vậy rất tốt! Thay vì hai bên đều thống khổ, không bằng để một mình nàng nhận lấy hết thảy, bởi vì ít nhất như vậy, trong những năm tháng sau này, khi nàng nhớ tới hắn, vẫn còn có thể nhớ tới khuôn mặt tươi cười tuần mỹ của hắn

Trên mặt, rơi xuống hai hàng nước mắt, Phù Cừ mang theo lời chúc phúc, mang theo tuyệt vọng, chậm rãi bước ra cửa chính Cần vương phủ. Sau lưng, thân ảnh Điệp Vũ chậm rãi hiện ra, thấy được một mảnh ướt át kia, trong ánh mắt ướt đẫm lệ mà phức tạp.

Trăng sáng từ sớm đã lặng lẽ bò lên trên không trung, theo sát là màn đêm hoàn toàn bao phủ mặt đất. Trong Cần vương phủ, Lãnh Hoài Vũ một mình ở trong thư phòng đọc sách, lúc này, cửa bị "két" một tiếng đẩy ra, Kiều Mạt Nhi một thân áo mỏng lập tức đi tới.

"Vương gia, sắc trời đã tối, nên nghỉ ngơi."

Yêu kiều kêu một tiếng, Kiều Mạt Nhi chậm rãi tới gần, trên gương mặt được trang điểm xinh đẹp, hiển lộ rõ dung nhan tuyệt sắc làm rung động lòng người.

"Công chúa đi ngủ đi, tạm thời bồng vương còn chưa muốn nghỉ ngơi." Lạnh lùng buông một câu, nhíu mày, nghe Kiều Mạt Nhi nói xong..., Lãnh Hoài Vũ cũng không nhắc đầu lên đã từ chối thẳng.

"Vương gia, như vậy sao được? Hôm nay chính là ngày thành thân của thiếp và chàng, động phòng hoa chúc, cực kỳ vui mừng, thiếp sao có thể một mình đi ngủ trước?"

Nghe Lãnh Hoài Vũ cự tuyệt, Kiều Mạt Nhi cũng không có cảm giác thất bại gì, mà là vô cùng hứng thú nhìn người trước mắt, trong lòng dâng lên một cảm giác muốn chinh phục.

Nam tử lạnh lùng vô tâm, kiều ngạo ngông nghênh như vậy, nếu trở thành nô lệ dưới váy nàng, cảnh tượng như vậy, thật đẹp biết bao a?

Kiều Mạt Nhi ảo tưởng đến cảnh tượng như vậy, càng nhìn càng cảm thấy Lãnh Hoài Vũ thuận mắt, vì vậy tâm tình vô cùng tốt, chậm rãi đi tới trước mặt hắn, vẻ mặt tươi cười đến cực hạn.

Dưới ánh nến, dáng người uyển chuyển Kiều Mạt Nhi lộ rõ gần như nhìn một cái là không sót thứ gì, nàng lại còn cố ý uốn ngực cong mông, vì vậy thoạt nhìn cả người nàng ta có vẻ quyến rũ đến trêu người.

Từ trước đến nay Kiều Mạt Nhi rất tự tin vào mị lực của mình, vươn tay, lời nói nhu hòa muốn đụng vào Lãnh Hoài Vũ: "Vương gia, đêm đã khuya, ngày đầu tiên Mạt Nhi đến vương phủ, làm sao chàng nỡ để cho thiếp một người vườn không nhà trống" lời nói ám hiệu, mập mờ..., khi tay Kiều Mạt Nhi sắp tiếp xúc với khuôn mặt tuần tú của Lãnh Hoài Vũ thì lúc này, Lãnh Hoài Vũ đột nhiên nắm lấy tay Kiều Mạt Nhi, đứng dậy, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhàn nhạt nói: "Công chúa, lời giống vậy, bồng vương không muốn nghe đến lần thứ hai."

"A, Vương gia, chàng nắm đau Mạt Nhi rồi!"

Cổ tay bị quắp chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Kiều Mạt Nhi nhíu lại, đáng thương nói.

Chính là tiếc rằng Lãnh Hoài Vũ, cho tới bây giờ cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc! Hắn nắm chặt lấy Kiều Mạt Nhi, cước bộ đi ra ngoài vài bước, sau đó một tay buông ra, không để ý Kiều Mạt Nhi còn chưa kịp đứng vững, đã lạnh giọng mà nói: "Mời công chúa trở về đi!"

"Vương gia, đêm nay chính là đêm động phòng của chúng ta!" Nắm cổ tay hơi đau nhức, Kiều Mạt Nhi có chí thì nên, không ngừng cố gắng, bộ dạng không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ không nói gì, chỉ châm chọc cười cười, đi thẳng trở lại vị trí của mình, không coi ai ra tiếp tục xem sách.

Kiều Mạt Nhi hơi tức giận, nhưng cũng chưa đạt tới tình trạng phẫn nộ, nàng tinh tường biết rõ người đàn ông này từ nay về sau sẽ là ông trời của nàng! Cho nên nàng không thể đắc tội hắn, mà phải chinh phục hắn, dùng cành cây cao của hắn mà cố gắng bò lên!

“Vương gia, Mạt Nhi đường xa đến đây, gánh vác quan hệ hòa hảo của hai nước! Hôm nay Mạt Nhi đã là người của chàng, chẳng lẽ Vương gia nhẫn tâm vào ngày đầu tiên này, đối xử với Mạt Nhi như vậy sao?”

Từng bước một đi đến trước mặt Lãnh Hoài Vũ, Kiều Mạt Nhi giả trang thanh thuần vô hại, định dùng bộ dạng này để đả động trái tim đối phương, hoàn toàn quên “Mỹ danh” của nàng sớm đã lan truyền khắp sáu nước, dù nàng ngụy trang như thế nào, cũng nhảy không ra vòng luẩn quẩn cố hữu.

Lãnh Hoài Vũ nghe Kiều Mạt Nhi nói..., mệt mỏi với sự dây dưa của nàng ta, vì vậy hắn lạnh lùng đứng lên, hai mắt nhìn thẳng về phía trước nói: “Công chúa cũng không phải là người của bốn vương. Tiếp công chúa nhập phủ, cũng là kế tạm thích ứng, không muốn công chúa ở cửa thành hứng gió lạnh. Vừa rồi bốn vương đã viết thư cho Kiều chủ, nói hành trình đến Tây thần lần này của công chúa sẽ chấm dứt rất nhanh, không quá vài ngày sau, sẽ lên đường về nước.”

Lãnh Hoài Vũ lạnh lùng đem cuộc đàm hỏi với Kiều Mạt Nhi lần này, nói thành du lịch như nàng ta vẫn thường đi trước đây, mình là chủ nhân tiếp đãi, sau khi mời đến mấy ngày, liền muốn vui vẻ đưa tiễn nàng rời đi.

Thấy vậy, trong lòng Kiều Mạt Nhi cả kinh, không khỏi hỏi: “Người nói cái gì?”

“Ý tứ của bốn vương rất rõ ràng, công chúa chỉ vào ở tạm trong phủ của bốn vương, cũng không có liên hệ gì với bốn vương, cho nên qua vài ngày nữa, bốn vương sẽ phái người đưa công chúa trở về!”

“Lãnh Hoài Vũ! Làm sao người dám!” Vừa nghe lời này, Kiều Mạt Nhi tức giận mắng mỗ một tiếng! Mặc dù trong nội tâm nàng, rất muốn trở lại Kiều quốc, nhưng hậu quả do sự nhau khác giữa chủ động và bị động mang đến, nàng vẫn hiểu được!

Nếu như trước đây, Kiều chủ lên tiếng triệu nàng trở về, nàng sẽ vô cùng vui mừng, bởi vì việc đó nói rõ Kiều chủ vẫn còn quan tâm nàng, không nỡ nàng, địa vị của nàng vẫn còn.

Chính là hôm nay thì khác! Nàng vào Tây Thần, vào Cẩn vương phủ này rồi, cho thấy thân phận thị thiếp của nàng đã hình thành, nếu như lúc này nàng bị đuổi về Kiều quốc, không thể nghi ngờ chính là gián tiếp nói rõ nàng bị phụ quân ghét bỏ, bị người ta đuổi trở về, triệt triệt để để trở thành oán phụ! Thế này bảo nàng sau này còn mặt mũi nào ngẩng đầu trước mặt người khác đây?

Vốn là người dễ xúc động, lại thêm tương lai chui vào ngõ cụt, lúc này ngực Kiều Mạt Nhi kịch liệt đập phồng, khuôn mặt tức giận đến đỏ lên: “Lãnh Hoài Vũ! Người quả thực khinh người quá đáng!”

“Công chúa vì có gì lại nói ra lời ấy? Bốn vương vốn không có ý nạp công chúa, ngày hôm nay, công chúa chính là được mang vào Cẩn vương phủ, cũng không phải là tự mình đi tới, cho nên trên lý luận, cũng không tính là thị thiếp của bốn vương.”

Lãnh Hoài Vũ lạnh nhạt giải thích chuyện hôm nay, mỗi chữ mỗi câu, đều khiến Kiều Mạt Nhi lạnh toát từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân, nàng thật sự không ngờ hóa ra hành động mình tưởng rằng là sự đãi ngộ đặc biệt, lại là bẫy rập người khác đã sớm giăng sẵn? Chuyện này làm cho lòng tự ái của nàng, nhận lấy sự đả kích nghiêm khắc!

“Lãnh Hoài Vũ! Người tmd không phải người!” Biết mình đã triệt để bị lừa giỡn, lúc này Kiều Mạt Nhi ác độc từ trong miệng hung hăng rống ra những lời này, sau đó thở hào hển áp chế không nổi lửa giận trong lòng, xông lên như người đàn bà chanh chua, cắn xé Lãnh Hoài Vũ.

Nếu như Kiều Mạt Nhi là nam tử, hoặc là biết chút võ công, thì Lãnh Hoài Vũ hoàn toàn có thể đánh trả. Nhưng mà trước mắt, nàng lại là nữ tử phát điên, không biết chút võ công nào, làm cho hắn có chút khó xử.

Né tránh phòng ngừa móng vuốt của Kiều Mạt Nhi cào đến, Lãnh Hoài Vũ không nói gì, hắn chưa từng gặp qua người nào như vậy, làm đôi mắt hắn không khỏi hơi nhú, thần sắc lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi.

“Kiều Mạt Nhi, người đừng tay!” Quát lạnh một tiếng, muốn ngăn lại, nhưng đã trễ! Chỉ nghe lời nói vừa vang lên, thì “roạt” một cái, cúi xuống xem xét, đúng là xiêm y trên ngực mình đã bị kéo hồng một mảng

lớn, lộ ra ấn ký hình giọt mưa màu đỏ trên da thịt màu đồng.

“Cút! Đừng để cho ta gặp lại ngươi!” Mạnh mẽ khoát tay, không chút khách khí một bả đẩy ngã người ngọc trên mặt đất, lúc này sắc mặt Lãnh Hoài Vũ lạnh lùng, hai mắt băng hàn.

“Giỏi lắm! Lãnh Hoài Vũ! Ngươi quá đáng lắm!” Nằm ở trên mặt đất, tức giận vì bị ném mạnh, Kiều Mạt Nhi cắn răng đứng dậy, vừa nghiêng đầu phất tay áo, giận đẩy cửa mà đi.

Đứng ở trong thư phòng, mặc cho xiêm y của mình loã lồ, Lãnh Hoài Vũ yên lặng không nói, cuối cùng, khóe miệng hần cong lên, lạnh nhạt nói: “Các hạ có thể đi ra.”

“Ai, thật nhàm chán a! Còn định xem đông cung sống? Hóa ra là một hồi đại chiến gãi ngứa.”

Nghe Lãnh Hoài Vũ nói..., một tiếng chế nhạo vang lên, ngay sau đó một đạo thân ảnh từ trên xà nhà nhảy xuống, vui cười híp hai con ngươi, vẻ mặt nghiền ngẫm.

“Đùa giỡn vui không?” Thấy người tới, Lãnh Hoài Vũ cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ nhếch mày, thản nhiên nói.

“Cũng tạm tạm, chính là thiếu một chút kịch tính!” Nghe hắn nói như vậy, thân ảnh cười cười đáp lại, dung nhan tuyệt mỹ dưới lớp sa mỏng, lúc này đang hiện ra ánh sáng nhàn nhạt.

Lãnh Hoài Vũ tự nhiên không hiểu câu “Thiếu một chút kịch tính” của nàng, một tay chấp sau lưng, không để ý trước ngực loã lồ, hé miệng lên tiếng hỏi: “Nàng là do người xui khiến tới đây?”

“Ta xúi giục? Cần vương điện hạ xem trọng ta như vậy sao? Cho là ta có năng lực lớn đến vậy?”

“Nói như thế, là ta đánh giá Kiều Mạt Nhi quá cao rồi.”

“Đáp án rất rõ ràng, không phải sao?” Một hỏi một đáp, nàng chế nhạo trào phúng, Lãnh Hoài Vũ trầm mặc bình tĩnh.

“A, không biết các hạ nhiều lần cố ý tiếp cận ta, rốt cuộc trong lòng có mục đích gì? Có thể nói ta nghe không?” Nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mặt, trên khuôn mặt ba phần trêu đùa, ba phần bình tĩnh, hai mắt Lãnh Hoài Vũ nhìn thẳng, trong đôi mắt đầy thâm ý.

“Không phải ngươi cũng đã sớm đoán được sao? Cần gì phải hỏi nhiều?” Cười nhạt đi đến cái ghế bên cạnh, Tống Ngâm Tuyết xoay người một cái thật xinh đẹp, tiếp đó ưu nhã ngồi xuống, hai mắt thẳng tắp đối mặt.

“Không phải Cần vương điện hạ đã sớm biết mưu đồ của ta, cho nên mới phải cố ý giả bộ như bị Kiều Mạt Nhi xé rách xiêm y, lộ ra ấn ký gia truyền của ngài sao? Ha ha!”

Nhìn ấn ký hình giọt mưa đỏ thắm trên ngực Lãnh Hoài Vũ, khóe môi Tống Ngâm Tuyết khê cong lên, ý vị sâu xa nói: “Cần vương điện hạ thực là người thông minh, chỉ cần đoán liền biết ta là vì cái mà đến! Chỉ có điều khó hiểu là, tại sao điện hạ vững tin ta không có địch ý như thế? Con thẳng thần thành khẩn tiết lộ chuyện tư mật cho ta?”

“Ngươi là người thông minh, cho nên liên hệ với ngươi, không cần quanh co lòng vòng! Nếu như Tống Vũ Thiên thật sự phái người tới, vậy cũng không cần quay vòng vòng ám hiệu với ta như vậy, trực tiếp phái thích khách đến là được.”

Bình tĩnh nghiêm mặt, Lãnh Hoài Vũ chậm rãi nói, hai mắt hần chăm chú nhìn Tống Ngâm Tuyết chăm chăm, trong mắt có một loại thần thái chắc chắn, tự tin.

“Không tệ, thật là không tệ! Cần vương Lãnh Hoài Vũ, đúng là một người hiếm thấy!” Gật đầu mà cười, càng thêm khẳng định, khi Tống Ngâm Tuyết nói chuyện, không khỏi vỗ tay.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ cũng không nói tiếp, chỉ là trầm mặc nhìn nàng, sau đó chậm rãi mở miệng: “Đã như vậy, có thể xin các hạ công bố thân phận, dùng thành ý để trao đổi được không?”

“Đương nhiên!” Cười một tiếng đáp ứng, hai mắt Tống Ngâm Tuyết đầy thâm ý vươn tay kéo nhẹ cái khăn che mặt của mình xuống, sau đó lộ ra gương mặt diễm lệ tuyệt thế không nhiễm bụi trần của nàng, dưới ánh nền, chap chồn ẩn hiện.

“Bộ dạng khá lắm! Phong tư khá lắm! Không thể tưởng tượng được thiên hạ này, lại có dung nhan nghiêng thành tuyệt sắc cỡ như các hạ!” Hai mắt nhìn thẳng vào người ngọc, lại phát hiện mình chuyển tầm mắt đi không nổi.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không cho là đúng cười cười, sau đó nửa vui đùa mà nói: “Cũng thường, cũng thường! Ngài không phải là người đầu tiên nói như vậy.”

“Hay lắm! Rất thẳng thắn! Thống khoái!”

Khẽ nhú mày, Lãnh Hoài Vũ tán thưởng, sau đó gương mặt hấn lại quay về vẻ thản nhiên, trực tiếp nói vào việc chính: “Như vậy xin hỏi tính danh của các hạ. . . .”

“Tống Ngâm Tuyết!”

“Tống của Tống Ngâm Tuyết! Ngâm của Tống Ngâm Tuyết! Tuyết của Tống Ngâm Tuyết!”

153. Q.2 - Chương 57: Bí Mật!

“Tống Ngâm Tuyết. . . . ! Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết!”

Chợt nghe lời nói nghiêng ngả cùng khẩu khí tùy ý của Tống Ngâm Tuyết, Lãnh Hoài Vũ do dự một chút, chưa thể phản ứng được ngay tức thì. Nhưng khi hấn cau mày, nhìn dung nhan tuyệt thế của Tống Ngâm Tuyết, thì một cái ý niệm lại đột nhiên hiện lên trong đầu.

“Tống Ngâm Tuyết! Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết!”

Lãnh Hoài Vũ nhìn chằm chằm vào nàng, đối với cái cái nhận thức này, không thể nghi ngờ hấn đã rất khiếp sợ! Hấn mở lớn hai mắt, không ngừng nhìn nàng từ trên xuống dưới, đột nhiên trong lúc đó, trong nội tâm có rất nhiều sự tình, bỗng nhiên cũng sáng tỏ theo!

“Thì ra là thế. Thì ra là thế.” Trong miệng, thì ào ào giọng lảm bảm những lời này, sắc mặt Lãnh Hoài Vũ trầm tĩnh, đáy mắt có một cỗ thần sắc không rõ đang bắt đầu khởi động.

“Tống Nhữ Dương? Tống Nhữ Dương. A, hóa ra cái gì người cũng biết, cái gì cũng đã sớm đoán ra rồi.” Cười thâm ý, Lãnh Hoài Vũ đứng thẳng, hai mắt nhìn thẳng vào nàng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười nhàn nhạt, thân thể dựa vào trên ghế không khỏi ngồi thẳng lại, thần sắc nửa vui đùa nửa đứng đắn nói: “Không có đoán ra, chẳng qua là đến thử thời vận.”

“Tìm vận may?” Lãnh Hoài Vũ nhếch mi.

“Đúng vậy a, tìm vận may. Bất quá khi nhìn đến ấn ký trên người của người, ta liền biết ta đã tìm đúng chỗ rồi.”

Đứng dậy, không hề bận tâm đến khoảng cách nam nữ, hai mắt Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng vào ấn ký trên lồng ngực trắng kiện màu đồng của Lãnh Hoài Vũ, nhẹ nhàng nói: “Thật sự giống như đúc cái của hấn.”

Hấn? “Hấn” trong miệng Tống Ngâm Tuyết rốt cuộc là chỉ ai? Tin rằng nàng đã biết, Lãnh Hoài Vũ cũng biết.

“Vốn là ẩn từ một nơi mà ra, đương nhiên giống như đúc.” Nhìn Tống Ngâm Tuyết, thẳng thắn không hề che dấu, trên gương mặt không nhiễm bụi trần không có một tia khinh nhờn, trong lòng Lãnh Hoài Vũ không khỏi tán thưởng, đồng thời cũng không khỏi mở miệng nói nhỏ lên tiếng: “Thế nhân đều nói Nhữ Dương quận chúa rơi xuống vực bỏ mình, không thể tưởng tượng được cuối cùng, lại là một màn nguy trang che mắt thế nhân.”

“Nguy trang? Ha ha, có lẽ a. Bất quá thực nghiêm túc mà nói, Tống Nhữ Dương xác thực là đã chết, mà hôm nay đứng ở trước mặt người, là ta, kẻ đã trọng sinh!”

Lời mà Tống Ngâm Tuyết nói..., một câu hai ý nghĩa, đã ám chỉ chuyện nàng xuyên không, cũng nói lên chân tướng nàng giả chết. Bất quá Lãnh Hoài Vũ đương nhiên không hiểu tầng hàm ý về chuyện nàng xuyên không, chỉ sâu sắc hiểu được người ngọc cười như gió xuân trước mắt này, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Trầm mặc nhìn nàng, âm thầm suy nghĩ, Lãnh Hoài Vũ mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói: “Nói ra ý đồ của quận chúa a! Lần này quận chúa tới, là muốn ta giúp quận chúa?”

“Đúng!”

“Vậy quận chúa dựa vào cái gì mà cảm thấy ta nhất định sẽ giúp quận chúa? Lại dựa vào cái gì có thể làm cho ta tin tưởng quận chúa? Dù sao thế cục trước mắt, nếu như ta không động, hết thấy vẫn còn bình an vô sự, nhưng nếu như ta động, lại không biết sẽ mang đến cái dạng hậu quả gì?”

“A, Cần vương điện hạ, huynh thật sự cho rằng như thế sao?” Nghe Lãnh Hoài Vũ nói xong..., Tống Ngâm Tuyết lơ dềnh cười cười, trên dung nhan tươi đẹp nghiêng thành, có một vòng tự tin nhàn nhạt.

“Kỳ thật Cần vương điện hạ, thế cục hiện nay như thế nào trong lòng huynh rõ ràng nhất, bất quá tuy huynh nói là giúp ta, nhưng đồng thời, nhưng cũng là đang giúp chính huynh! Huynh nói xem ta nói có đúng không?”

” Ta giúp chính mình.” Lãnh Hoài Vũ nghiêng ngẫm nói, một loại thần sắc khác thường dần dần hiển hiện trên mặt.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhìn hần, nhàn nhạt mà nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Lãnh Hoài Vũ, từ một khắc huynh ở Tây thần nở mặt nở mày với người trong thiên hạ, sự hiện hữu của huynh, cũng đã tạo thành ảnh hưởng đối với người kia. Huynh thực sự cho rằng Tống Vũ Thiên không biết chuyện này? Do đó buông tha cơ hội này sao? Chỉ sợ bằng sự hiểu biết của ta về hần, không tới vài ngày nữa, cử động của hần, sẽ khiến huynh hoàn toàn hiểu được!”

Xoay người, đi lại đi từ từ, Tống Ngâm Tuyết dừng lại một chút, tiếp đó quay đầu mỉm cười mà nói: “Lãnh Hoài Vũ, huynh muốn tình thế cứ như vậy mãi sao? Huynh âm thầm trừ bị nhiều năm như vậy, không phải luôn trông mong ngày nào đó đến sao? Chẳng lẽ huynh thật sự không muốn quang minh chính đại, không muốn danh chính ngôn thuận đoàn tụ cùng thân đệ đệ của huynh, Ngũ ca ca của ta—— Tống Vũ Lăng sao?”

Một câu “Thân đệ đệ của huynh, Ngũ ca ca của ta”, đã kéo Đại Tụng Chiến thần Tống Vũ Lăng ra khỏi bức màn che! Nói xong, Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh ngược mắt nhìn Lãnh Hoài Vũ, nhìn khuôn mặt cực kỳ tương tự của hai người, cười nhạt tiếp tục mở miệng nói.

“Lãnh Hoài Vũ, lần đầu tiên ta gặp lại huynh, có một chút chuyện, ta liền đại khái đoán ra được. Vì cái gì ngày trước ở trong hoàng cung, Vũ quý phi rất ít khi để cho Ngũ ca ca cùng chơi với mọi người, luôn buộc hần tập võ đọc sách, hơn nữa từ rất sớm đã thỉnh cầu Thánh Thượng đưa hần đi biên ngoại, đóng ở biên cương! Thì ra hết thấy, đều có nguyên nhân cả.”

“Tuy Ngũ ca ca không phải con thân sinh của tiên đế, lớn lên cũng không giống tiên đế, nhưng mà lại cực giống Vũ quý phi, cho nên Vũ quý phi căn bản không cần thận trọng như vậy, sở dĩ nàng có quyết định như vậy, ta nghĩ nhất định là vì nàng chuẩn bị để sau này hai huynh đệ các người gặp lại nhau.”

“Tây Thần Hân Nhiên công chúa Dạ Tâm Vũ, năm đó gánh sứ mạng kết minh gả vào Đại Tụng, nghe nói trước đó, nàng từng có một đoạn tình duyên với cận vệ Lãnh Dụ của mình, bất quá đoạn tình duyên này, cuối cùng bởi vì Dạ Tâm Vũ xuất giá mà kết thúc.”

“Sau khi Hân Nhiên công chúa gả vào Đại Tụng, làm người an phận trầm mặc, cơ bản là chân không bước ra khỏi nhà. Mười tháng sau, công chúa lâm bồn, bà đỡ đỡ đẻ, nhưng đúng lúc này, có một thích khách xâm nhập, bất quá bởi vì thích khách lẻ loi một mình, thân đơn lực mỏng, cuối cùng bị bọn thị vệ trong cung vây công, bắt đắc dĩ phải bỏ chạy, không thấy bóng dáng.”

“Thích khách đi rồi, Hân Nhiên công chúa sinh ra một đứa con, Thánh Thượng Đại Tụng mặt rồng cực kỳ vui mừng, ban cho tên Lăng, có ý là chí khí ngút tận mây xanh! Cũng là Ngũ hoàng tử hiện tại, không, kỳ thật chuẩn xác hơn mà nói là chiến thần Ngũ vương gia, Tống Vũ Lăng.”

Tống Ngâm Tuyết trầm giọng kể lại những chuyện đã phát sinh năm đó, sắc mặt bình tĩnh, nằng bình tĩnh nhìn Lãnh Hoài Vũ mím chặt đôi môi, không nói được lời nào, cười cười nói, “Kỳ thật năm đó Vũ quý phi đã sinh đôi a? Thích khách kia, chính là cận vệ Lãnh Dự của nàng? Mà huynh, Cần vương Lãnh Hoài Vũ? Thì hẳn là đứa trẻ bị ôm đi năm đó.”

“Lợi hại! Quả nhiên lợi hại! Chuyện xảy ra năm đó, không có đường để tra xét, bằng vào suy đoán, quận chúa lại có thể nói ra đúng đến tám chín phần mười? Loại trí tuệ này, thật là làm cho người theo không kịp!”

Lại một lần nữa tán thưởng nhìn Tống Ngâm Tuyết, lúc này trong mắt Lãnh Hoài Vũ, có ánh sáng lấp lánh, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn thẳng, không hề che dấu sự ngưỡng thức đối với người ngọc.

“Luôn có cơ hội cho người có chuẩn bị! Điểm này, ta dám tin chắc! Lãnh Hoài Vũ, nếu như ta muốn có được sự trợ giúp của huynh, thì cũng phải bỏ chút công phu ở phương diện khác chứ.”

“Nhưng vẫn là thông minh! Bằng không nếu là những người khác, sợ là không thể nghĩ đến điểm này.”

“Nhưng Tống Vũ Thiên thì không hẳn! Hắn không phải là những người khác, mà là người liên quan trực tiếp hưởng lợi từ cả sự tình! Cho nên với lòng dạ thâm sâu của hắn, nhất định cũng có thể nghĩ thông suốt điểm này.”

Khẳng định mà nói..., Tống Ngâm Tuyết lại xoay người chậm rãi ngồi xuống lần nữa, động tác cao quý, cử chỉ ưu nhã, lạnh nhạt như gió, một loại cảm giác phiêu nhiên như tiên gắt gao quay chung quanh nàng.

“Người có tương tự, vật có giống nhau! Tuy lớn lên giống nhau, cũng không đại biểu cho cái gì, chính là đối với người cố tình, lại là một cái cơ không thể tốt hơn! Tống Vũ Thiên không cần xác định thân phận của huynh, không cần biết ở trên người của huynh, rốt cuộc có ẩn ký giống Ngũ ca ca hay không! Trong lòng hắn chỉ cần nhận định, cái tội danh lãn lộn huyết thống hoàng thất này, đã định sẵn cho Ngũ ca ca rồi!”

“Làm chính trị, không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn! Hôm nay Ngũ ca ca tay cầm một phần tư binh quyền của Đại Tụng, dù Ngũ ca đã từng có quan hệ không tệ với Tống Vũ Thiên, chính là với phần ích lợi hấp dẫn như thế, hắn làm sao chịu buông tha cơ hội ngàn năm có một này? Huống chi, hắn thêm thường phần binh quyền này, sớm đã không phải một ngày hay hai ngày.”

Mỗi chữ mỗi câu Tống Ngâm Tuyết nói..., đều rơi vào trong lòng Lãnh Hoài Vũ, nghe vậy, hắn nhẹ nhúm mày, suy nghĩ bắt đầu khởi động, đồng thời không khỏi bị thần sắc tản ra sự tự tin cùng ánh sáng chói của người ngọc hấp dẫn thật sâu.

“Ý của quận chúa là? Ta không có lựa chọn nào khác.” Nhàn nhạt, từ miệng thốt ra những lời này, hai tay Lãnh Hoài Vũ chấp sau lưng, lặng yên mà đứng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười trêu tức, môi hồng răng trắng, thần sắc vui vẻ, “Có, giúp ta! Nếu như huynh chịu giúp ta, một ngày kia, ta sẽ để huynh đứng dưới ánh mặt trời, quang minh chính đại cùng Ngũ ca ca quen biết nhau! Huynh tin hay không tin?”

Nhếch mày, một loại tự tin cùng kiêu ngạo hoàn toàn bày ra trên người Ngâm Tuyết, làm cho người ta không khỏi muốn đến gần!

Lãnh Hoài Vũ rất muốn bật thốt lên nói một tiếng”Tin”, chính là cuối cùng dưới sự khống chế, hai đấm hắn nắm chặt, từ từ nói: “Ta tự hỏi nguyên nhân vì sao? Vì cái gì quận chúa phải làm như vậy? Chẳng lẽ vì hắn đã từng muốn giết quận chúa?”

Những lời này của Lãnh Hoài Vũ, kỳ thật chính là muốn hỏi thế lực của Tống Ngâm Tuyết! Hắn tin tưởng nếu như bằng tài trí của Tống Ngâm Tuyết, nếu muốn tại thủ thắng trên phương diện mưu kế, vậy hẳn là cũng không phải việc khó gì! Nhưng nhờ có sự quan sát cùng tìm hiểu lâu năm, trong lòng Lãnh Hoài Vũ vẫn tinh tường hiểu được, tuy mặt ngoài Tống Vũ Thiên giống như không có gì, nhưng chỉ cần người càng tiếp cận, sẽ càng phát hiện ra, kỳ thật thế lực của hắn, sâu không lường được.

Điểm này, không riêng gì Lãnh Hoài Vũ, trong lòng Tống Ngâm Tuyết cũng hiểu được! Bất động, thì an ổn thái bình, nhưng nếu như là có một ngày xâm lấn căn cơ của hắn, hậu quả bị con sói đói này vô đến, chưa

chắc tất cả mọi người đều có thể chống đỡ ! Cho nên, nàng phải thật cẩn thận, tấn công từng bước một.

Tống Ngâm Tuyết đương nhiên cũng hiểu được ý tứ của Lãnh Hoài Vũ, nàng ngồi thẳng dậy, hai mắt nhìn thẳng, sắc mặt nghiêm túc, sau đó chậm rãi, dùng một loại ngữ khí cực kỳ thâm trầm diễn giải: “Vì cái gì? Làm như vậy vì hắn đã từng muốn giết ta? A, đúng a! Ta từ trước đến nay đều là người có thù oán tất báo! Bất quá chỉ cái này, ta cũng không đến mức động can qua lớn như vậy? Bởi vì Tống Vũ Thiên thiếu nợ ta, không chỉ là cái mạng ta đây, còn có chiến công hiển hách cả đời của phụ thân Nhữ Dương Vương!”

Động cái gì? Cũng đừng động đến thân nhân của nàng! Cái tôn chỉ này, là tiêu chuẩn cả đời Tống Ngâm Tuyết.

Nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mắt lời nói quyết tuyệt, trong ánh mắt hiện ra hào quang kiên định trong trẻo nhưng lạnh lùng, không cách nào không chế, Lãnh Hoài Vũ rõ ràng cảm giác được lòng của hắn, đang gắt gao rung động vì nàng.

“Nếu như nàng không phải nữ tử Phong thích, nếu như ta chưa từng thương tổn Phong. Tống Ngâm Tuyết, ta quyết sẽ không đơn giản buông tha cho nàng như vậy”

Thật lâu sau, Lãnh Hoài Vũ nói ra câu này, hắn chăm chú nhìn Tống Ngâm Tuyết, từng bước một đi đến trước mặt nàng, đôi mắt âm trầm, khóe miệng căng cứng: “Tống Ngâm Tuyết, nàng là nữ tử đầu tiên làm lòng ta rung động, mưu lược của nàng, trí tuệ của nàng, không một chỗ nào không khiến ta nghiêng ngã. Lãnh Hoài Vũ ta, từ trước đến nay luôn không có hứng thú với nữ tử, nàng là người duy nhất, để cho ta nhận không được muốn tiếp cận, muốn tìm hiểu sâu hơn.”

Lãnh Hoài Vũ chậm rãi nói, lúc này, hắn yên lặng dừng lại, sau đó nhìn người ngọc chăm chăm, nhin xuống mong muốn đưa tay khê vuốt khuôn mặt tinh xảo kia, hít sâu một hơi, nắm chặt tay mà nói: “Không gặp đúng người vào đúng lúc, ta đã làm tổn thương Phong một lần, không thể lại làm cho hắn khổ sở thêm nữa, cho nên hôm nay, chỉ đành”

Chỉ đành cái gì? Lãnh Hoài Vũ chậm chạp không thể nói ra. Hắn lẳng lặng nhìn Tống Ngâm Tuyết, trong mắt như có từng lớp thủy triều giao hội, nhìn ra, trong nội tâm hắn giờ phút này vô cùng mâu thuẫn và giãy dụa.

“Cầm đi, đây là thứ nàng muốn.”

Mâu thuẫn, trở lại bình thản; giãy dụa, cũng trở thành trì hoãn, hai người đối mặt, hồi lâu sau, Lãnh Hoài Vũ nhắm mắt lại thật chặt, khi mở ra thì trong lòng đã âm thầm quyết định.

“Cầm đi, đây là thứ nàng muốn.” Một miếng bạch ngọc hình giọt mưa, giống như đúc ấn ký trên người, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Vươn tay tiếp nhận, giữ trong lòng bàn tay, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chậm rãi đợi Lãnh Hoài Vũ nói tiếp.

“Cái khuyên tai ngọc này, là vật đính ước năm đó mẹ ta đưa cho cha ta, hình dáng căn cứ theo tên mẹ ta mà điêu khắc ra, ta cùng với Niệm Vũ, khụ, là Tống Vũ Lăng, trên người hai người đều có một cái, đồng thời, trên ngực đều có ấn ký này, dùng cái này để chứng minh tình thân giữa chúng ta.”

“Nàng cầm cái khuyên tai ngọc này đi biên ngoại tìm hắn, nói rõ hết thảy, ta nghĩ hắn sẽ đáp ứng nàng.” Nhẹ nhàng tháo sợi dây hồng buộc khuyên tai ra, thả nó vào trong tay người ngọc.

“Cám ơn!” Nhẹ gật đầu, nhàn nhạt mà cười, Tống Ngâm Tuyết giơ tay lên, thốt ra lời thề: “Tống Ngâm Tuyết ta nhìn trời hứa hẹn, ngày thành công, quyết không ảnh hưởng gì đến Ngũ ca ca, quang minh chính đại sắp xếp cho hai người đoàn tụ, dùng chướng định lời thề!”

“Bốp —— bốp —— bốp!”

Ba tiếng va chạm, Tống Ngâm Tuyết cùng Lãnh Hoài Vũ đập tay vào nhau, lúc này, khi tiếng vỗ tay rơi xuống, đang muốn thu tay lại, Lãnh Hoài Vũ đột nhiên kéo tay một cái, đan xen với năm ngón tay của người ngọc, tiệp đó cánh tay dùng sức, gắt gao ôm người ngọc vào trong ngực.

Sau đó liền buông ra rất nhanh, giống như là chuyện gì cũng chưa phát sinh. Lãnh Hoài Vũ vẻ mặt bình tĩnh, lặng yên vươn tay, làm ra một cái tư thế “mời”, nhẹ nhàng tiễn người ngọc.

“Đêm đã khuya, quận chúa cũng nên nghỉ ngơi, nam nữ có khoảng cách, Hoài Vũ cũng không đưa tiễn nhiều hơn.”

“Được.” Nhẹ gật đầu, nhìn thoáng qua Hoài Vũ trước mặt, Tống Ngâm Tuyết cũng không nhiều lời, chỉ nói một chữ, sau đó xoay người nhấc chân rời đi.

Nàng biết Lãnh Hoài Vũ là người luôn tự kiềm chế, có lẽ trong lòng hấn, hấn có chút tình cảm với nàng, nhưng tuyệt đối sẽ không chế rất tốt, không gây cho nàng nửa điểm khó xử, điểm này, nàng dám tin tưởng vững chắc!

Đội cái khăn che mặt, thân ảnh đi xa, sau lưng, ánh mắt Lãnh Hoài Vũ nhìn theo, không khỏi biến thành thâm sâu, mà chuyên chú. Nữ tử duy nhất khiến hấn động tâm kiếp này, hấn sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ dưới đáy lòng.

Đêm, âm trầm như nước, mang theo cảm giác mát lạnh gần cuối mùa thu. Trong âm u, thân ảnh Diệp Vũ chậm rãi hiện ra, hai con người nhìn về phía trước, không khỏi biến hóa khó lường.

.

“Tức chết ta! Tức chết ta! Lãnh Hoài Vũ, người tmd chết không yên lành!”

Chó muôn đời vẫn ăn cứt, Kiều Mạt Nhi không đổi được thói quen! Lúc này, nàng giống như dĩ vãng, một khi bị chọc tức, tâm tình liền khó chịu muốn đập đồ, miệng hùng hùng hổ hổ chửi bới không ngừng, hoàn toàn quên đã từng vì thế, mà phải ném qua quả đắng của Tống Ngâm Tuyết!

“Lãnh Hoài Vũ, ngươi là đồ súc sinh!” Nói ra một câu ác độc, theo một tiếng “vèo”, một cái bình hoa mạnh mẽ bay sát qua bên người thị nữ Tiểu Đào, sau đó khi tiếp xúc với vách tường cứng rắn, “xoảng” một tiếng bị đập nát bấy.

“Công chúa, đừng đập phá nữa, dù sao ở đây cũng là nước Tây thần, chúng ta không thể để cho người ta chê cười!” Bị hù dọa ôm lấy đầu, ngồi xổm người xuống, Tiểu Đào không ngừng khuyên nhủ.

Chính là Kiều Mạt Nhi đang trong cơn thịnh nộ, bị lửa giận thiêu đốt, làm sao chịu nghe lọt những lời này, lại trực tiếp nắm một cái bình hoa lên, dùng sức hung hăng đập tới trên tường.

“Cái gì chê cười với không chê cười? Ta còn quản được những chuyện này sao! Trong mắt thế nhân, không phải Kiều Mạt Nhi ta sớm đã là trò cười cho người khác bàn tán lúc nhàn rỗi sao? Hiện tại còn bận tâm làm gì?”

“Xoảng” một tiếng, một cái bình hoa lại vỡ tan, nhìn mảnh sứ vỡ rơi đầy gian phòng, trên mặt Kiều Mạt Nhi hiện ra vẻ thỏa mãn vì được giải hận.

“Công chúa.” Trên cơ bản đã quen với bộ dạng nổi điên như vậy của Kiều Mạt Nhi, Tiểu Đào ngồi xổm trong góc, đáng thương trốn mắt nhìn.

“Lãnh Hoài Vũ, tên vương bát đản này! Ngươi dám đưa ta trở về, xem ta phá tan chỗ ở của ngươi này!” Đập hết tất cả những thứ có thể đập rồi, Kiều Mạt Nhi bắt đầu lôi kéo màn lụa, lực đạo hung ác, tốc độ mãnh liệt, hoàn toàn thể hiện ra sự tức giận điên cuồng trong lòng nàng lúc này.

“Ngươi bắt ta trở về này! Ngươi hại ta làm trò cười cho người ta này!” Vừa đập đồ, chân vừa dùng sức giẫm trên mặt đất, Kiều Mạt Nhi phá nhà rất vui vẻ sáng khoái.

Thấy vậy, Tiểu Đào bên cạnh choáng váng: “A, trở về? Không phải là làm cho toàn bộ thiên hạ đều chê cười công chúa sao? Hơn nữa nếu quả thật phải trở về như vậy, Nhị công chúa, nhất định sẽ càng đá kích khi dễ công chúa nhiều hơn.”

Sững sờ nói ra sự thật này, bởi vì cái gọi là “Một người vinh tất cả đều vinh, một người suy tất cả đều suy”, nếu như chủ tử sống không tốt, người hầu như nàng, lại càng không sống khá giả gì.

“Công chúa, làm sao bây giờ? Chúng ta có thể không trở về hay không? Tiểu Đào không muốn lại bị khi dễ. . . .” Run rẩy nói ra lời trong lòng, sắc mặt Tiểu Đào trắng bệch.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi tức giận liếc mắt, hung dữ nói: “Đây là chuyện ta có thể quyết định sao! Tiệp nhân!”

Một bả hung ác kéo rèm cửa xuống, dùng sức dẫm đạp ở dưới chân, lúc này, khi Kiều Mạt Nhi còn muốn tìm vật gì đó tiếp tục hả giận, ngoài cửa, thân ảnh Phùng Tử Chương xuất hiện.

“Chuyện gì a? Lại khiến Khuynh Nhạc công chúa của chúng ta tức giận đến như vậy?”

Tươi cười nhấc chân đi vào, thần sắc phấn chấn, giống như có gì vui mừng, Phùng Tử Chương nhìn một mảnh bừa bãi trên mặt đất, nhấc chân chọn một chỗ có thể đặt chân.

“Người cao hứng lắm hả?” Bất mãn với biểu hiện lúc này của Phùng Tử Chương, Kiều Mạt Nhi cau mày nói.

Nghe vậy, Phùng Tử Chương đắc ý gật đầu, sau đó phất tay ra hiệu Tiểu Đào đi ra ngoài.

“Người muốn làm gì? Đừng quên nơi này là Tây thần Cần vương phủ!” Cảnh giác nhìn Phùng Tử Chương, cho là hẳn lại muốn làm gì đó, Kiều Mạt Nhi hí mắt, vẻ mặt lạng lùng phòng bị.

“Ai nha, người đừng hiểu sai! Nơi này là Cần vương phủ, ta có muốn làm gì, cũng không dám làm ở đây a? Yên tâm đi, ta tới không phải là vì chuyện đó, mà là cố ý muốn nói cho người một tin tức tốt!”

“Tin tức tốt? Cho đến ngày hôm nay, còn có tin tức tốt gì phát sinh trên người của ta sao?” Nhếch mày, tùy ý quăng rèm cửa trong tay xuống, Kiều Mạt Nhi thờ ơ hỏi.

Thấy vậy, Phùng Tử Chương tiến lên một bước, cười hì hì nói: “Có a, chẳng phải ta đang muốn nói sao? Ha ha, chúc mừng công chúa, chúc mừng công chúa, lần này công chúa có thể về nước rồi!”

“Phùng Tử Chương, người đùa bỡn ta!” Vừa nghe tin tức thần thần bí bí, khiến hẳn hân hoan như vậy hóa ra là có thể về nước? Cục tức trong bụng Kiều Mạt Nhi dâng lên không biết trút vào đâu!

Nàng một cước đá mảnh vụn trên mặt đất lên, lớn tiếng quát Phùng Tử Chương: “Phùng Tử Chương, người muốn chết!”

“Người đang làm gì vậy?” Vừa thấy điệu bộ này, Phùng Tử Chương cũng hơi ngạc nhiên, hẳn vừa lui về phía sau né tránh tập kích, sau đó nghi hoặc mở miệng nói: “Ta nói Mạt Nhi, không phải người một lòng ngóng trông trở về đây sao? Tại sao hiện tại Thánh Thượng gọi về, người lại phát điên lên rồi? Chẳng lẽ bây giờ người thay đổi chủ ý, không muốn đi nữa?”

“Không muốn đi! Đương nhiên là không muốn đi! Ai muốn trở về làm trò cười cho người ta chứ! Phải biết rằng ta ——”

Ta? Ta? Ngắc ngứ một chữ ta, Kiều Mạt Nhi không thể tin được há to mồm, giật mình, “Người nói cái gì? Phụ hoàng triệu ta trở về? Không phải Lãnh Hoài Vũ trực xuất à. . . .”

“Đương nhiên không phải! Thánh Thượng cho người cấp tốc đến truyền thư, mệnh lệnh cho ta mang người về!” Dương dương đắc ý, Phùng Tử Chương vui vẻ nói.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi không khỏi nghi hoặc lên tiếng: “Dẫn ta trở về? Vì cái gì. . . .”

“Đương nhiên là chuyện tốt a! Người còn không biết sao, Đại Tụng quốc chủ Tống Vũ Thiên, đã chính thức cầu hôn với Kiều quốc, nói muốn cưới người làm Đại Tụng Ngũ vương phi!”

“Đại Tụng Ngũ vương phi. . . .”, trố mắt không tin nổi, Kiều Mạt Nhi ngơ ngác nói.

Nghe vậy, cho rằng lòng nàng còn bất mãn, Phùng Tử Chương xem thường nói: “Người nên biết đủ a! Với danh tiếng của người bây giờ, có thể làm được Đại Tụng Ngũ vương phi? Căn bản là chuyện thấp hươu bái Phật còn cầu không được! Người cũng không nghĩ tới Chiến thần Ngũ hoàng tử, là một nhân vật rất lợi hại sao? Tay cầm binh quyền trọng yếu của Đại Tụng, tuy nhiều năm đóng quân ở biên ngoài, nhưng lực ảnh hưởng của hắn trong triều cũng hết sức quan trọng! Ha ha, hơn nữa còn có một điểm mấu chốt nhất,

Ngũ hoàng tử này, tuy thân phận hiển hách, nhưng đến nay còn chưa có thể thất, người gả đi rồi, đường đường là làm chánh phi! Ha ha!”

Phùng Tử Chương vui vẻ giảng giải, tiếng cười tác động đến Kiều Mạt Nhi, khiến cho nàng bị tin tức tốt đến quá bất thành linh làm cho chân động nhếch miệng cười ngậy ngô.

“Như thế nào? Tại sao có thể như vậy? Đại Tụng Ngũ vương chánh phi? Chuyện này sao có khả năng xảy ra a.”

“Sao lại không có khả năng? Đại Tụng quốc chủ người ta nói! Chuyện của người, xảy ra tại Đại Tụng, bọn họ có lý do phải gánh chịu trách nhiệm! Hôm nay, hấn thấy tình cảnh người gian nan, lại muốn nịnh bợ Kiều quốc chúng ta, cho nên liền quyết tâm đền bù! Ha ha, dù sao mặc kệ nguyên nhân như thế nào, đối với Mạt Nhi đều là chuyện tốt! Người nên vui mừng cười trộm đi!”

Phùng Tử Chương ha ha tùy ý cười, kéo Kiều Mạt Nhi cũng cười ngậy ngô theo, trong màn đêm thanh tĩnh này, tiếng cười có chút chói tai. . .

154. Q.2 - Chương 58: Diểu Võ Dương Oai

Trở lại gian phòng, ngồi xuống bàn, nương theo ánh nến, Tống Ngâm Tuyết ngắm nghía khuyên tai ngọc trong tay. Chất ngọc trắng thuần, hình dáng như giọt mưa, theo tên của Hân Nhiên công chúa, Tâm Vũ, dụng tâm mà điêu khắc ra.

“Ngũ ca ca, chúng ta, đã lâu không gặp.”

Lời nói thật nhỏ, trí nhớ trở về nhiều năm trước, đứa bé trai tám tuổi nói những lời trong lòng ột bé gái bốn tuổi nghe. Hấn cho rằng nàng nghe không hiểu, cho nên tùy ý dốc ra hết những nỗi khổ mà bản thân chất chứa, chính là hấn không nghĩ tới, tuy bé gái trước mặt chỉ có bốn tuổi, nhưng trong cái đầu nhỏ đó lại có sự trầm ổn, thông tuệ mà những đứa trẻ cùng lứa tuổi không có.

“Tuyết Nhi, mẫu phi bảo huynh tập võ đọc sách, để cho huynh trước mười tuổi đi biên ngoại, chính là huynh không muốn đi, huynh muốn cùng chơi đùa với ca ca và đệ đệ, huynh không muốn cả ngày một mình bị nhốt trong phòng.”

“Tuyết Nhi, mẫu phi nói huynh tập võ đọc sách không phải là vì tranh ngôi vị hoàng đế, mà là có chuyện trọng yếu hơn phải làm, chính là rốt cuộc là chuyện gì, còn quan trọng hơn cả ngôi vị hoàng đế?”

“Mẫu phi không quan tâm huynh có tranh đoạt ngôi vị hoàng đế hay không, tuy vậy mỗi ngày huynh chăm học khổ luyện, lại làm cho Tứ ca và Lục đệ đều bài xích huynh, không chơi với huynh, mà đại ca và Tam ca lại cả ngày xụ mặt không chịu nói chuyện, hôm nay đồng bọn của huynh, cũng chỉ có muội và nhị ca. Chính là những chuyện này huynh cũng không dám nói với Nhị ca, chỉ có thể tâm sự với muội. Tuyết Nhi, muội còn nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không hiểu.”

“Tuyết Nhi, muội biết không? Đêm qua cũng không biết vì cái gì, mẫu phi lại lôi kéo huynh gọi huynh là ‘dụ’ nói cái gì cả nhà chúng ta đoàn viên? Chính là huynh rõ ràng nhớ rõ tên phụ hoàng là ‘hằng’ a? Không rõ, thật sự không rõ! Tuyết Nhi, rất nhiều chuyện mẫu phi cũng không nói với huynh, huynh rất thật sự rất tịch mịch, rất cô đơn.”

Suy nghĩ, từng màn xuyên qua trí nhớ của Nhữ Dương mà diễn lại, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt, tìm kiếm lại cảm giác thiếu thời.

“Ngũ ca ca, cả chục năm không gặp, không biết hiện tại quan hệ giữa chúng ta, là như thế nào.” Chậm rãi nói, Tống Ngâm Tuyết nắm tay thu hồi khuyên tai ngọc, sau đó chậm rãi đứng lên, giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lại tới gần, tới gần mục tiêu thêm một bước, cha, nương, Lâm di, Ngâm Tuyết lại tới gần mục tiêu một bước, rất nhanh, là có thể đoàn tụ với ca ca.

Nhìn bầu trời, đầy sao sáng chói, trong bất tri bất giác, khước mắt, có một giọt nước mắt khê rơi, chậm rãi xẹt qua dọc theo gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo.

Nàng biết rõ, không phải là nàng muốn khóc, xúc động này thuộc về một sự mềm yếu sâu trong đáy lòng Nhữ Dương quận chúa, khi nhớ lại thân tình giữa người nhà thì rung động bồi hồi không thôi.

“Tổng Ngâm Tuyết, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành hết thảy những gì cô muốn hoàn thành!”

Tay, không ngừng ôm ngực, chậm rãi vuốt ve, Tổng Ngâm Tuyết vừa vuốt, vừa nói với lòng mình, bởi vì nàng biết rõ, trong lồng ngực của nàng, cất giấu tình yêu, tình thân gia đình sâu sắc của Tổng Nhữ Dương.

“Tổng Ngâm Tuyết, tin tưởng tôi, tin tưởng tôi.”

Giọt nước mắt xẹt qua trong sát na, trong đầu thoáng hiện lên của thân ảnh Nhữ Dương Vương, Ngọc Vương Phi, Lâm quý phi đã mất, lần lượt từng cái một khiến lòng nàng đau thương, kiên định, tin tưởng

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi của cha, cha thực xin lỗi con, chỉ mong con hãy bảo vệ ca ca thật tốt, bởi vì đứa bé kia, thật sự quá khổ quá khổ.”

“Tuyết Nhi, con phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc, tuy nương mất, những nương vẫn sẽ cùng cha ở trên trời theo dõi con, cùng nhau chúc phúc cho con, phù hộ con.”

“Tuyết Nhi, con còn nhỏ, không hiểu được tình yêu nam nữ, con không biết yêu một người, có thể vì hấn trả giá hết thảy, cho dù là tánh mạng của mình.”

“Cha, nương, Lâm di, mọi người yên tâm đi, yên tâm đi.” Tay, chậm rãi thả xuống xuống, đôi mắt, cũng hơi khép lại mặc dù trên mặt có vệt nước mắt, nhưng khước miệng Tổng Ngâm Tuyết lại nhẹ nhàng giương lên, như tinh linh trong màn đêm, mị hoặc vô hạn.

Huyền Mặc lệnh, Huyền Mặc lệnh, bây giờ cũng là lúc người nên tái hiện.

Ngón tay, khê xoay ngược lại, một quả pháo tín hiệu xuất hiện trong tay, dùng sức một cái, bắn lên cao, đột nhiên trên không trung nổ rộ ra một đạo bạch quang sáng chói mắt, sau đó một ký hiệu đặc thù chậm rãi xuất hiện, chỉ chớp lát sau liền biến mất trên không trung.

Ám các Thất Sát, sáu người phân bố, tại nước Tây thần, hẳn là Dực Nhân. Lau vệt nước mắt, xoay người rời khỏi cửa sổ, giữ nguyên áo nằm ở trên giường, Tổng Ngâm Tuyết nhắm mắt mà nghĩ, về mặt trầm tĩnh: lần trước sai Dực Tu đem chuyện Lãnh Hoài Vũ và Tổng Vũ Lăng là anh em báo cho ca ca, không biết ca ca sẽ có hành động gì? Hôm nay Dực Tu chậm chạp chưa về, mà việc tại Tây thần đã xong xuôi, xem ra Dực Tu sẽ đợi nàng ở biên ngoại.

Biên ngoại? Nơi nàng hẹn ước với Vô Song, Minh Tịnh, tin rằng giờ phút này bọn họ đã bắt đầu đi rồi? Ai, hai người bọn họ. Nghiêng thân, một tay gối đầu, nghĩ đến Vô Song, Minh Tịnh tới Mặc Lương, Huyền Ngọc, sau đó lại đến Thư Ly, Lâm Phong hiện tại, chợt phát hiện, nàng vốn vô tâm, chính là trong bất tri bất giác, lại trêu chọc một đồng lớn nam nhân như vậy, thật không hiểu là do nàng trêu phong lạm tình? Hay là mệnh nàng đào hoa đây?

Trầm giọng thở dài, không hề mong muốn, Tổng Ngâm Tuyết từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Buổi sáng hôm nay, Lãnh Hoài Vũ ời lần nữa, Tổng Ngâm Tuyết đành gật đầu, đồng ý cùng hấn đi dạo, du lãm phố phường nước Tây thần một phen.

Phố phường Tây thần, mặc dù so ra kém Đại Tụng khí phái, Hoa quốc lộng lẫy, nhưng lại có khác một phong vị khác.

Đi ở trên đường phố, nghe Lãnh Hoài Vũ giới thiệu các loại phong thổ, đặc sản quê hương, Ngâm Tuyết vừa cảm thụ vừa gật đầu khen ngợi.

Lãnh Hoài Vũ là một người cẩn thận, tuy bình thường sống hơi lạnh lùng, nhưng những chiêu cố cùng lễ nghi nên có, hẳn lại làm phi thường tốt.

“Đi lâu như vậy, chúng ta nghỉ ngơi một chút a.” Nhẹ chỉ vào một trà quán đơn sơ ven đường, Lãnh Hoài Vũ mở miệng nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhếch mày kinh ngạc, bất quá nàng cũng không nghĩ Lãnh Hoài Vũ keo kiệt, không mời nàng đi trà lâu tốt một chút, mà là biết rõ hẳn làm như vậy, tất có dụng ý riêng! Nghi vấn chính là, một cái sạp trà đơn sơ như vậy, sẽ có gì đặc biệt đây?

“Mời ngồi!” Thủ thế một cái, mời người ngọc ngồi xuống, Lãnh Hoài Vũ mở miệng nhàn nhạt nói với sạp chủ: “Lão bản, mang đến hai chén trà.” Chủ sạp gạt đầu, tươi cười xoay người rời đi.

“Uống thử xem.” Nhàn nhạt mà cười, nhẹ nâng cái chén lên uống, Lãnh Hoài Vũ mở miệng, ánh mắt trầm tĩnh chậm rãi giải thích: “Cái này gọi là Vong Ưu (quên lo) trà, từng là loại trà nương ta thích uống nhất khi còn sống. Vị sạp chủ này, hẳn là cung nhân hầu hạ nương ta từ nhỏ đến lớn, về sau bởi vì nương ta rời đi, mới ra cung mở quán trà này.”

Như là bạn bè thân quen, từ từ nói chuyện, không có khoảng cách, không có câu nệ, Lãnh Hoài Vũ bưng chén trà, thần sắc nghiêm ngẫm.

“Vong Ưu? Quên hết ưu sầu! Ha ha, quả nhiên là trà ngon.” Chậm rãi uống một hớp, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nói. Mà lúc này, nàng giương mắt, nhìn về phía Lãnh Hoài Vũ còn đang nhìn mình chằm chằm, chậm rãi nhìn nhau.

“Khụ!” Hơi bối rối, Lãnh Hoài Vũ ho nhẹ một tiếng dời mắt đi chỗ khác, trên gương mặt lạnh lùng có một tia chật vật, mà lúc này Tống Ngâm Tuyết đối diện, thì vẻ mặt lạnh nhạt, trên mặt bình tĩnh, bình chân như vại.

“Ta hơi khát nước, uống thêm một chén.” Giơ chén lên, che dấu sự bối rối của mình, Lãnh Hoài Vũ nói. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói được lời nào, chỉ nhàn nhạt cười gạt đầu mà nói, “Tự tiện!”

Trên đường cái, người đến người đi, trong trà quán, nhiều người đang nghỉ ngơi, lúc này, khi Lãnh Hoài Vũ vẫn còn đang bình tĩnh trái tim cứ nhảy lên không thôi của mình, mọi người bên cạnh, bắt đầu trò chuyện những động thái mới nhất.

“Ai, các huynh biết không? Huyền Mặc lệnh tái hiện giang hồ rồi!”

“Hừ, đây cũng không phải là chuyện mới lạ gì. Từ ba tháng trước, Huyền Mặc lệnh cũng đã bắt đầu dị động rồi!” Một người khinh thường nói.

“Lần này không giống! Nghe nói không phải đồn đãi, mà là thật sự tái hiện!”

“ ”

“Làm sao huynh biết?”

“Hừ, ta nghe biểu ca của ta nói! Biểu ca ta chính là người của Phục Hồ đường, tin tức này, hẳn là nghe Đường chủ của bọn hắn nói!”

“A? Không phải đâu. ”

Mọi người người một lời ta một tranh nhau nói, hoàn toàn không thềm để ý nội dung mình nói chuyện sẽ bị người khác nghe được, dù sao việc này cũng không liên quan đến bọn hắn, nói ra chỉ để cho vui mà thôi, về phần những người khác, thích thì cứ nghe!

Tống Ngâm Tuyết uống trà, sắc mặt bình tĩnh, trong lòng thầm than tốc độ hành động Dục Nhân đúng là cực nhanh, đồng thời hai con người có sóng ngầm chuyển động.

Nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mắt, Lãnh Hoài Vũ không nói lời nào, hẳn lúc này, đã chậm rãi bình ổn tâm tình, đảo mắt nhìn người ngọc lần nữa.

“Ai, ta nói cho các huynh biết một chuyện cực kỳ tư mật, các huynh có muốn nghe hay không?” Cuộc nói chuyện phiếm vẫn còn tiếp tục, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết giơ một ngón tay quơ quơ trước mặt, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Lãnh Hoài Vũ, cùng nhau lắng nghe lời bên kia nói.

“Chuyện gì mà cực kỳ tư mật a? Huynh nói mau!” Lòng hiếu kỳ đã bị khiêu khích, mọi người kiễng chân, mắt sáng rực hỏi.

Nghe vậy, người nọ cười khoe khoang, vẻ mặt đắc ý mở miệng nói: “Biểu ca ta nói, bởi vì lần này Huyền Mặc lệnh tái hiện giang hồ, các trưởng lão võ lâm mới quyết định cử hành đại hội võ lâm sớm hơn, mượn dịp này để đề cử Minh chủ võ lâm mới, sau đó sẽ do Minh Chủ đại diện, đi tìm thánh lệnh Huyền Mặc lệnh thất lạc nhiều năm của bọn họ trở về!”

“A? Mở võ lâm đại hội a! Tốt quá, lại sắp có náo nhiệt rồi!” Vừa nghe lời này, một người vui vẻ nói.

Thấy vậy, người nọ bất mãn phản bác: “Náo nhiệt cái quỷ a! Lúc này cũng không phải mở tại Tây thần? Mà là ở Đại Lương Quốc cách đây ngàn dặm!”

“Ếc. Đại Lương Quốc.” Hơi buồn bực, vì không thể xem náo nhiệt, cũng vì lạc hậu hơn người khác, trong lòng rất là khó chịu.

Bất quá lúc này, cũng không phải tất cả mọi người đều quan tâm đến chuyện này, chỉ tập trung chú ý vào võ lâm đại hội tại Đại Lương.

“Này, huynh nói võ lâm đại hội sẽ tổ chức sớm? Hơn nữa còn diễn ra tại Đại Lương Quốc sao?”

“Đúng nha, ta nghe biểu ca nói như vậy! Hắn nói các trưởng lão võ lâm đối với việc Huyền Mặc lệnh tái hiện giang hồ lần này phi thường coi trọng, một lòng muốn cầm nó trở về!”

“Cũng phải! Mười mấy năm trước, từ khi Huyền Mặc lệnh bị tuyệt thánh đoạt được rồi biến mất không thấy tăm hơi, trên giang hồ, đã lâu không có đề cử Minh Chủ rồi, hiện tại các bang các phái cũng ly tán, rất thích tàn nhẫn tranh đấu mà không muốn đồng tâm hiệp lực, hôm nay cũng nên ra tay sửa chữa cục diện!”

“Đúng a! Cho nên các trưởng lão quyết định nhân cơ hội này mời mọi người đến tổ chức đại hội võ lâm, sau đó tiến hành đại hội luận võ, tìm người đảm nhận vị trí minh chủ, dẫn dắt người trong giang hồ tìm được Huyền Mặc lệnh, chấn hưng uy danh giang hồ!”

Nói năng cực kỳ có khí phách, nói đến lòng người sôi trào, tuy đám người này, nhìn qua có vẻ đều không phải đến từ giang hồ, nhưng nhiệt huyết đàn ông, một khi nói đến chuyện anh hùng khí khái, mỗi người liền hào hứng phấn chấn, thần sắc chuyên chú.

“Ai, Ngưu ca, huynh nói cái đại hội võ lâm này khi nào thì mới bắt đầu tổ chức vậy? Ta muốn đi rồi!” Một người kêu lên.

Nghe vậy, nam tử được kêu là Ngưu ca giương mày lên, thần khí như thật nói: “Hai mươi ngày sau, Đại Lương Quốc Thủy Nguyệt sơn trang! Biểu ca ta nói, hôm nay các trưởng lão võ lâm đã phát anh hùng thiếp, các đại bang phái đều được mời đến, Phục Hồ đường đã ở trong danh sách được mời, cho nên trước mắt Đường chủ bọn họ cũng đang tích cực chuẩn bị!”

Giơ ngón tay cái, Ngưu ca vẻ mặt khoe khoang nói, thấy vậy, mọi người hơi dăm chiêu gật đầu, nhỏ giọng nghị luận: “Đại hội võ lâm a, khẳng định rất náo nhiệt! Rất muốn đi a, chính là quá xa.”

“Ai, Ngưu ca, vì cái gì đại hội võ lâm lại tổ chức ở Đại Lương Quốc? Xa như vậy, làm hại chúng ta không tiện đi.”

“Thôi đi! Loại sự tình này, đều là sáu nước thay phiên tổ chức, năm nay vừa vặn đến phiên Đại Lương, ta còn cách nào a?” Lơ đễnh hất tay lên, Ngưu ca bắt đầu ngồi xuống, vừa rồi bởi vì diễn thuyết quá kích động, không chú ý đến việc đã tót lên đứng ở trên mặt bàn, cho nên bây giờ hồi thần lại, hắn cũng biết nên khiêm tốn thu mình.

“Ai, đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc!” Lắc đầu, có người tự nhủ. Thấy vậy, Tổng Ngâm Tuyết nhú mày, hơi nghiêng ngẫm, mà Lãnh Hoài Vũ bên cạnh, mặt bình tĩnh, chậm rãi nghe.

“Lý Tam, huynh đang tiếc cái gì a? Chẳng lẽ cũng muốn đi Đại Lương xem đại hội võ lâm sao?” Một bên có người không hiểu nói.

“Không phải! Ta chỉ cảm thấy đại hội võ lâm lần này tổ chức tại Đại Lương hơi đáng tiếc! Trước đó vài ngày, ta từ Đại Lương trở về, hôm nay hoàng thất bọn họ bởi vì tranh đoạt vị trí hoàng trù mà đang náo loạn chưa thể dàn xếp nổi, nào có tâm tư đi hiệp lực tổ chức đại hội võ lâm a?”

“A? Đại Lương tranh vị trí hoàng trù sao? Tin tức động trời như vậy, tại sao huynh không nói sớm a!” Vừa nghe đến có chủ đề tám mới, sức lực còn dư lập tức bạo phát, trong mắt mọi người đều nhất lấp lánh hào quang, cái cổ khó khăn lắm mới rụt trở về, hiện tại lại vươn ra ngoài, thể hiện sự tò mò đến cực điểm.

“Lý Tam, huynh nói! Huynh nói mau! Bọn họ cãi thế nào? Kỳ quái, trước nay không hề nghe nói Đại Lương Quốc quân băng hà a? Làm sao lại bắt đầu tranh giành vương vị rồi?” Liên tục nghi hoặc, rất nhiều điều khó hiểu, mọi người mở miệng, đều quay đầu nhìn Lý Tam.

“Thôi đi, ai nói nhất định quốc quân phải chết mới có thể tranh đế vị? Đại Lương người ta, quốc quân còn sống rất khỏe, nhưng đã bắt đầu đấu tranh kịch liệt vô cùng!”

Vuốt ve vạt áo, lên tiếng kể rõ tình hình hôm nay, Lý Tam làm bộ làm tịch như rất sành sỏi, nhìn quanh một vòng mới chịu nói ra “Lần tranh giành vị trí hoàng trù của Đại Lương Quốc lần này, nói thật ra, đúng là hơi phức tạp! Quốc chủ bọn họ muốn lập Tam hoàng tử Quân Tử Sở làm người kế thừa hoàng trù, chính là hết lần này tới lần khác Tam hoàng tử không chịu, năm lần bảy lượt chối từ, Đại Lương Quốc chủ tức giận đến râu ria dựng ngược!”

“A? Còn có người không muốn làm quốc chủ sao? Quân Tử Sở này, có phải là đầu óc hỏng rồi không?”

“Không biết a! Dù sao hẳn một mực không muốn làm, nhưng quốc chủ bọn họ lại nhất định muốn lập hẳn, vì vậy chọc giận các hoàng tử khác, nguyên một đám trừng mắt tức giận, sấm chớp đùng đoàng!”

“Cũng phải thôi! Các người nghĩ xem, cùng là hoàng tử, Đại Lương Quốc chủ nặng bên này nhẹ bên kia như thế, đổi lại là ai cũng sẽ không tiếp nhận nổi!”

“Đúng vậy a! Những hoàng tử này, bọn họ cũng không dám làm gì cha mình, cho nên bọn họ mới trút giận lên đầu huynh đệ của mình? Bọn họ cảm thấy quốc chủ bất công thiên vị Tam hoàng tử, vì vậy bọn họ liền trút hết thù hận lên trên người Tam hoàng tử, một mực xa lánh hẳn.”

“Hử, đây là thế đạo gì a? Đến như vậy sao? Có khả năng đầu óc Tam hoàng tử này có bệnh rồi, ngôi vị hoàng đế dâng tới tay lại không nhận, cứ muốn bị các huynh đệ của mình khi dễ, thật sự là, thật sự là. . . .”

Chán nản, trong lòng có một loại cảm giác nói không ra lời, mọi người làm sao cũng nghĩ không thông, nghe vậy lắc đầu, cảm thán “Nếu phải tay ông thì..!!”

Tống Ngâm Tuyết lắng lắng nghe, trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh ngọc thụ lâm phong của Tử Sở, nhẹ nhàng thở dài: người này, không biết sợi dây thần kinh nào đặt sai chỗ rồi.

“Chưa hết đâu? Ta nói cho các huynh biết, Tam hoàng tử này a, chỗ khác với người thường không chỉ có chừng đó đâu? Nghe người trong nội cung Đại Lương nói, Tam hoàng tử này, từ khi đến Đại Tụng làm con tin trở về, cả người có điểm ngậy ngốc, thường xuyên cầm một cây hồ lô ngào đường khô quắt, ngăn ngơ cả một ngày, không nói một lời, không ngủ không ăn.”

“Hả! Không phải hẳn bị ác quỷ nhập thân chứ?”

“Chuyện này cũng khó nói.”

Mọi người nhiệt liệt thảo luận hành vi của Quân Tử Sở, mà Tống Ngâm Tuyết bên cạnh, khi nghe câu “Một cây hồ lô ngào đường khô quắt” kia thì tay không khỏi dừng một chút, sau đó trong lòng có một loại cảm giác quái dị hiện lên: hồ lô ngào đường? Không phải là cây nàng cho hẳn trước kia chứ?”

Tống Ngâm Tuyết suy tư, không khỏi nhíu mày, thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ bên cạnh mở miệng hỏi: “Huynh, không sao chứ?”

“Không có việc gì!” Lắc đầu, cười nhạt mà đáp, lúc này, đám người bên cạnh đột nhiên vỗ bàn một cái thật mạnh, sau đó lớn tiếng mà nói: “Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, Đại Lương Tam hoàng tử Quân Tử Sở các người nói, hình như hẳn chính là đặc sứ do hoàng thất Đại Lương phái ra hỗ trợ cho đại hội võ lâm lần này?”

“A? Không phải đâu! Một kẻ đầu óc không tỉnh táo như thế, có thể gánh nổi trách nhiệm sao?” Mọi người hoài nghi.

“Ta đây làm sao biết? Dù sao cũng là biểu ca ta nói!”

“Éc.”

.

Chủ đề còn đang tiếp diễn, nhưng lúc này Tống Ngâm Tuyết đã không lắng nghe nữa, đôi mắt nàng hạ xuống, trầm mặc, Quân Tử Sở, Quân Tử Sở.

“Ôi, ai vậy ta? Đây không phải Cần vương điện hạ của chúng ta sao? Chắc chắn! Thật đúng là keo kiệt nha! Tại sao chỉ uống trà ở loại sạp trà mộc nát này? Ai, Tây thần này rốt cuộc chỉ là nước nhỏ, của ít người nhiều, đường đường là Vương gia, mời người khách uống trà, chỉ có thể đến chỗ thế này, thật đúng là quá mất mặt!”

Lúc này, Kiều Mạt Nhi không biết từ chỗ nào chui ra, sau khi nhìn đến Lãnh Hoài Vũ cùng Tống Ngâm Tuyết, liền lập tức châm chọc nói.

“Cần vương điện hạ, thì ra đây là đạo đài khách của Tây thần các người? Thật đúng là không dám khen tặng nha!” Đi đến bên cạnh, Kiều Mạt Nhi châm chọc khiêu khích nói móc Lãnh Hoài Vũ, trong lòng muốn xả cục tức phải chịu mấy ngày trước đây!

“Chắc chắn! Chắc chắn!” Lắc đầu, con mắt không ngừng xem thường đánh giá Lãnh Hoài Vũ từ cao xuống thấp, vẻ mặt Kiều Mạt Nhi khinh thường, thần sắc cay nghiệt chanh chua đến dọa người.

Mang theo âm mưu muốn hạ thấp người khác, Kiều Mạt Nhi dùng hết khả năng châm chọc! Lúc này bởi vì chính mình ít ngày nữa phải trở về nước, sau đó gả đi Đại Tụng làm Ngũ vương phi, cho nên Kiều Mạt Nhi cảm thấy đắc ý ra sức khoe khoang, sống lưng bất giác cũng thẳng lên ba phần.

Vui mừng lộ rõ trên nét mặt, phóng dăng thô bỉ, bởi vì trong lòng cao hứng, hai ngày này, Kiều Mạt Nhi công nhiên ở Cần vương phủ thông đồng dan díu với Phùng Tử Chương, còn hàng đêm cùng hắn làm việc cầu thả, tiếng kêu rên ngâm mị, tràn ngập cả phòng.

Kiều Mạt Nhi kỳ thật cũng không có cái tâm kế gì, nhưng nàng ta lại cứ thích giả bộ lòng dạ thâm sâu, nàng cho rằng nàng làm như vậy, thứ nhất có thể khiến Lãnh Hoài Vũ khó xử, trả đũa hắn, thứ hai là muốn lôi kéo Phùng Tử Chương, dù sao hôm nay nàng được một bước lên trời, từ nay cũng cần sự trợ giúp của hắn.

Chỉ là nàng không biết, loại hành vi vô vị này của nàng, một người thì căn bản không thèm để ý, mà người kia, thì là đùa bỡn chiếm tiện nghi mà thôi.

Mang theo nụ cười hài lòng khi được thỏa mãn tình dục, Kiều Mạt Nhi bĩu môi, ghét bỏ nhìn sang Lãnh Hoài Vũ, sau đó quay đầu, làm ra vẻ ái ngại thay Tống Ngâm Tuyết nói: “Mạc công tử, công tử cần gì cần theo Cần vương đến chỗ rách nát này a? Giống như là dân đầu đường xó chợ, thật sự là mắc cỡ chết người!”

“Cũng khá tốt! Ở đây nhiều người náo nhiệt, phong cảnh không tồi, ngồi ở chỗ này, còn rất có một cảm giác lịch sự tao nhã đặc biệt!”

“Cảm giác lịch sự tao nhã? A! Mạc công tử thật sự là cao nhân, rõ ràng ở loại địa phương này cũng có thể cảm thấy lịch sự tao nhã? Thật là bội phục, bội phục!” Có chút không vui nói, nhưng đối với Mạc Doãn công tử Tống Ngâm Tuyết này, Kiều Mạt Nhi vẫn còn có chút tôn trọng, cho nên trước mắt cũng chỉ dám thâm trào phúng, không dám biểu hiện quá nhiều.

“Bình thường bình thường.”

Một mỗi không muốn so đo với nàng, Tống Ngâm Tuyết tùy ý mà nói, vốn nghĩ nàng ta chuẩn bị đi rồi, chính là có người vẫn chưa thỏa mãn, mở mồm ra tiếp tục nói móc khoe khoang: “Mạc công tử, ta phải đi về rồi! Phụ hoàng ta cảm thấy bắt ta ở cái nước Tây thần nhỏ xíu này quá thiệt thòi cho ta, cho nên hạ lệnh triệu ta trở về.”

“Kiều chủ triệu công chúa trở về? Vậy thật đáng chúc mừng!” Không biết là cố ý hay là vô ý, Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, giương con mắt cười mà nói.

Thấy có người tiếp lời, Kiều Mạt Nhi càng vô cùng đắc ý, cao hứng lên, vì vậy nói hết toàn bộ mọi chuyện ra: “Đương nhiên, khẳng định đáng chúc mừng ta à! Bởi vì lần này ta trở về, là đến nước Đại Tụng làm Ngũ vương phi! Ha ha, chánh phi a! Hơn nữa Đại Tụng cũng đã đưa sính lễ rồi!”

Ai, thật là đáng buồn! Vốn là người có thể làm hoàng hậu, hôm nay chỉ làm cái Vương Phi cũng đã cao hứng thành như vậy? Loại tương phản này, cũng chỉ có da mặt dày như Kiều Mạt Nhi, mới có thể làm được!

“Đại Tụng Ngũ vương phi?” Lãnh Hoài Vũ vừa nghe lời này, ánh mắt không khỏi lóe lóe, sau khi trao đổi ánh mắt thật nhanh với Tống Ngâm Tuyết, liền trầm mặc, trong lòng thầm nghĩ: Tống Vũ Thiên, hẳn quả nhiên đã ra tay.

Hát kịch một vai lâu như vậy, rốt cuộc thấy được có người phản ứng, Kiều Mạt Nhi mở cờ trong bụng, cảm thấy đã đạt được mục đích, liền muốn trở về.

“Mạc công tử, ta sắp phải về nước, có rất nhiều thứ cần chuẩn bị, trước mắt sẽ không thể đông dài với các vị nữa, xin cáo từ.” Khom người, vênh vác tự đắc nhìn sang Lãnh Hoài Vũ, Kiều Mạt Nhi như một con gà trống, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang xoay người bỏ đi.

“Công chúa, chờ một chút!” Lúc này, Tống Ngâm Tuyết gọi giật Kiều Mạt Nhi, sau đó tiến lên, tươi cười nói: “Công chúa, công chúa đã muốn trở về, vậy không còn cần chúng ta bảo vệ nữa, cho nên về phương diện ngân lượng. Có phải là cũng nên kết toán.”

Diễn trò phải diễn nguyên tuồng, bất cứ lúc nào Tống Ngâm Tuyết nàng cũng sẽ không sơ hở! Cho nên trước mắt, nàng liền. “Yên tâm đi, Kiều quốc chúng ta, không phải là nước nhỏ như Tây thần này, chút bạc ấy, vẫn dư sức trả! Như thế này đi, để ta trở về thông báo một chút, buổi tối sẽ đưa qua cho các người!”

“Đa tạ công chúa!”

Tiếng cảm tạ của Tống Ngâm Tuyết vang lên, để Kiều Mạt Nhi liếc nhìn chằm chọc thêm lần nữa, chậm rãi đưa mắt nhìn nàng ta rời đi.

“Hắn thật sự ra tay với Niệm Vũ.”

“Đây không phải là chuyện trong dự liệu sao?” Nhếch mày, Tống Ngâm Tuyết đảo mắt bình tĩnh nhìn về phía Lãnh Hoài Vũ, nghiên ngẫm mà thâm ý cười nói.

“Hi vọng huynh, không để cho ta thất vọng.”

Rũ mắt xuống, Lãnh Hoài Vũ nhàn nhạt mà nói, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chỉ cao thâm nhìn về phía trước, tiêu cự bất định.

“Thì ra hai người ở chỗ này? Làm ta đi tìm một hồi!” Sau lưng, vang lên một giọng nói vui vẻ, lúc này không cần xoay người, Tống Ngâm Tuyết cũng có thể biết người nói chuyện là ai.

“Phong, sao đệ lại tới đây?” Xoay người nhìn Dạ Lâm Phong “Ngẫu nhiên mà gặp”, Lãnh Hoài Vũ cười nhạt nói.

“Ta đi Cần vương phủ tìm hai người, chính là quán gia nói hai người ra chợ, cho nên ta liền chạy sang đây tìm vận may, thật không ngờ lại trùng hợp đụng phải!”

“A, ra là vậy, ta thấy Mạc công tử chưa từng tới Tây thần, cho nên thân làm chủ cũng muốn tận tận tình, mang huynh ấy đi xem mọi nơi.” Nhẹ gật đầu, Lãnh Hoài Vũ nói, vẻ mặt thân thiện.

“Phong, có câu ‘mời mọc không bằng gặp ngẫu nhiên’, đã gặp, không bằng ngồi xuống uống chén trà a.”

“Được!” Sảng khoái đáp ứng lời mời của Lãnh Hoài Vũ, Dạ Lâm Phong nhấc chân đi lên trước, giờ khắc này, phàm là người quen thuộc với bọn hắn, đều vì sự hòa hợp của bọn họ lúc này mà cảm thấy nghi hoặc. Trời đất đảo lộn rồi sao? Hai kẻ chết sống đối đầu như thế, nay lại biến thành bạn tốt.

Vì lần ” gặp gỡ ngẫu nhiên ” này, Dạ, Lãnh hai người trao đổi một ánh mắt, tiếp đó Dạ Lâm Phong một bả tiến lên, kéo tay Tống Ngâm Tuyết, vẻ mặt vui vẻ cười nói bên tai nàng : “Dẫn nàng đi một chỗ rất tuyệt!”

“Này!” Nhìn Lâm Phong kéo mình bước đi, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết không hiểu, không khỏi thấp giọng hô.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ bên cạnh mỉm cười, không ngừng mở miệng giúp đỡ, “Đi thôi, đi xem! Ta cũng muốn biết chỗ Phong nói, rốt cuộc là nơi ra sao.”

“Hử?” Có chút kinh ngạc, đi theo cước bộ của Lâm Phong, nhìn Lãnh Hoài Vũ, Tống Ngâm Tuyết bị lôi thẳng về phía trước, lúc này, bầu không khí giữa ba người là một mảnh hòa hợp, tình cảm ấm áp.

Mà lúc này, khi nhìn về phía ba người cười vui đằng trước, Điệp Vũ chậm rãi xuất hiện, nàng vừa thấy người bị nắm chính giữa thì vẻ mặt phẫn nộ, không khỏi thầm hận trong lòng, nắm chặt tay, chậm rãi đi theo.

155. Q.2 - Chương 59: Lâm Phong Thổ Lộ

“Ngâm Tuyết, ở ngay phía trước!”

Màn đêm buông xuống, lúc Lâm Phong ở trước mặt Lãnh Hoài Vũ không e dè hô lên một câu “Ngâm Tuyết” kia, Tống Ngâm Tuyết đã biết hết thấy, đều là do hai người bọn họ lén lút thương lượng sắp đặt sẵn rồi.

“Dạ Lâm Phong, người muốn dẫn ta đi đâu?” Dừng bước lại, vẻ mặt bình tĩnh, Tống Ngâm Tuyết mở miệng, thần sắc có một chút nghiêm túc.

Thấy vậy, Dạ Lâm Phong cười sáng lạng, hần nhẹ nháy đôi mắt phượng lấp lánh, cúi đầu, cố ý nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Nàng đi với ta! Chốc nữa sẽ biết!”

Thần thần bí bí giữ chặt tay nàng, gắt gao giữ trong lòng bàn tay, Lâm Phong nhu hòa nói, trong đôi mắt, lộ vẻ say mê.

Tống Ngâm Tuyết nhìn hần, nụ cười vui mừng như vậy, trong lòng muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại do dự, ngậm miệng nhin xuống. Được rồi, đi xem hần làm cái trò gì a?

Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, Lâm Phong lại lý giải thành ngầm đồng ý, vì vậy hần vui mừng cười, tràn đầy hạnh phúc, trong sát na, tựa hồ xung quang đều mất hết màu sắc, chỉ có thần thái mỉ mỉ hoặc kia quẩn quanh lưu chuyển.

“Ngâm Tuyết, ở phía trước đó.” Ngón tay chỉ phía trước, Lâm Phong cười nói, hần gắt gao giữ chặt tay nàng, Lãnh Hoài Vũ đi theo, chạy tới nơi thần bí kia.

Sau lưng, ở một chỗ rất xa, Điệp Vũ lẳng lẳng nhìn, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ hung ác, miệng cắn phẫn nói: “Ta biết các người muốn đi đâu! Ta biết rõ các người muốn đi đâu rồi! Vương gia, vì sao? Vì sao!”

Cho tới nay, vì sợ bọn họ phát hiện, nàng chỉ đứng xa xa tại một chỗ an toàn mà nhìn, tuy nàng không nghe được nội dung bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng mà không biết sao đối với Mạc Doãn này, trong lòng nàng lại tràn đầy một loại bài xích khó hiểu, cho nên liền lưu tâm một mực quan sát hần.

Nàng không làm bất cứ động tác gì, cho nên sẽ không khiến cho người khác chú ý, vốn chỉ là vô thức lưu tâm thêm một chút, nhưng khi nàng thấy Phù Cừ bởi vì Mạc Doãn kia mà thương tâm không thôi, Cần vương kỳ quái dị thường, còn có thái độ của Thần thân vương chuyển biến một trăm tám mươi độ, trong lòng của nàng, liền khó chịu một hồi!

Nàng mặc kệ Mạc Doãn kia là ai, nếu như đụng đến chuyện của nàng, nàng quyết sẽ không buông tha!

Điệp Vũ thầm nghĩ, mắt híp lại thật nhỏ, nàng nhắc chân, đi từ từ ở phía sau, cũng không lo lắng sẽ lạc mất bọn họ, bởi vì nàng rất rõ nơi bọn họ muốn đi! Tuy cái chỗ kia, nàng cực kỳ không muốn có người đến!

.

“Ngâm Tuyết, nàng xem!”

Lâm Phong lôi kéo Tống Ngâm Tuyết lướt qua một ngọn núi nhỏ, một tay chỉ xuống dưới ngọn đồi, ngay lập tức cánh đồng hoa bách hợp sâu rộng như biển, trắng như tuyết ở trước mắt khiến nàng rung động sâu sắc!

Nguyên một cánh đồng hoa bách hợp xinh đẹp nở rộ, như khóc như cười, tỏa hương thơm ngát, đón gió núi, đập chồn phò bày phong tư động lòng người của chúng.

” Hoa bách hợp a.”

Thấp giọng lẩm bẩm, Tống Ngâm Tuyết không dám tin tưởng vào đôi mắt mình! Khó trách vừa rồi nàng mơ hồ nghe thấy mùi hương của hoa bách hợp, trong lòng biết chung quanh đây nhất định là có hoa bách hợp, nhưng nàng không nghĩ tới, nàng lại được nhìn thấy một biển hoa bách hợp như vậy!

Hoa bách hợp? Hoa bách hợp! Đây là loại hoa đời trước nàng thích nhất, nó dùng màu trắng noãn và sự cao nhã của mình chinh phục nàng.

” Hoa bách hợp.” Tuy hoa bách hợp rất thông thường, nhưng một biển hoa bách hợp lớn như vậy, nàng đã lâu không gặp qua! Cho nên không khỏi muốn chìm đắm trong đó.

” Ngâm Tuyết. cánh đồng hoa này chính là Ngâm Tuyết.” Nhẹ nhàng, vòng tay qua thắt lưng nàng, Lâm Phong cúi đầu, chậm rãi trầm thấp thì thầm bên tai người ngọc.

“Ngâm Tuyết.” Nghiêng đầu nhìn thẳng, thấy vẻ mặt nàng không hiểu, lúc này, Lâm Phong nhanh chóng cúi môi xuống, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên khóe miệng nàng, rồi sau đó hai chân nhảy xuống phía dưới, cả người ôm lấy nàng, bay vào biển hoa.

“Ngâm Tuyết? Ngâm khê ngọc tuyết. Nàng xem, cánh đồng hoa bách hợp này, không phải trắng giống như tuyết sao? Cho nên ta gọi chúng nó là Ngâm Tuyết.”

Mang theo người ngọc, nhảy trên không trung, dây thắt lưng phiêu phiêu, mái tóc đen như mực khê bay, tựa như thần tiên quyến rũ, tiêu dao, tự tại giữa chốn nhân gian.

Lâm Phong nhu hòa, lưu luyến ôm nàng, khi hai chân rơi xuống đất, lại đứng thẳng lên, nửa người đặt mình trong biển hoa.

Hai tay không buông nàng ra, gắt gao xiết nàng vào trong ngực, Lâm Phong nói nhỏ, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một mảnh thâm tình.

“Tuyết Nhi, thì ra trong màn đêm bí ẩn, hết thấy đều có an bài. Từ nhỏ ta đã đam mê hoa bách hợp, nhiều năm mới trồng ra được cánh đồng này. Mỗi một luống đất, mỗi một cây hoa non ở đây, đều là ta tự mình khai khẩn, tự mình trồng, vì cái gì, chỉ mong một ngày có thể mang theo nữ tử ta yêu mến nhất cùng đi thưởng thức.”

“Tuyết Nhi, ta không lừa nàng, ta đã từng ưa thích Phù Cừ, muốn mang nàng ấy tới đây, cùng nàng gần nhau cả đời. Nhưng sau khi ta gặp nàng, ta mới chính thức hiểu được, cái gì là yêu? Cái gì gọi là yêu!”

“Ta và Phù Cừ, thân nhau từ nhỏ, từ lúc ngây thơ không biết gì qua năm tháng cùng nhau lớn lên, ta nghĩ cuối cùng nên ở chung một chỗ. Chính là ta sai rồi, hoàn toàn sai rồi! Khi ở cùng Phù Cừ, ta không có cảm giác ngày nhớ đêm mong, cũng sẽ không có xúc động không thể lãng quên, ta hận nàng ấy, chẳng qua là không tiếp thụ được người nàng gả, rõ ràng lại là hoàng huynh mà thôi. Tuyết Nhi, chính là nàng không giống thế! Ta thích nàng, không tự chủ được muốn tới gần nàng, thậm chí không tiếc dùng một ít phương pháp khiến cho nàng không vui, để nàng chú ý đến ta.”

“Đã từng, ta không nghĩ thông, ta hiểu lầm nàng. Chính là trong ba tháng mất đi nàng, ta thật sự nếm trải tư vị sống không bằng chết! Tuyết Nhi, tha thứ ta đi, thật sự, xin nàng tha thứ cho ta!”

Hai tay, chậm rãi buông nàng ra, giữa không trung, cứ nhiên có một bó hoa bách hợp được vút đến đây, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Lãnh Hoài Vũ.

Vươn tay tiếp nhận bó hoa, Lâm Phong thâm tình mà nhìn, trên gương mặt yêu nghiệt của hắn, rõ ràng lại xuất hiện một vết đỏ ửng, nhìn ra, hắn là đang ngượng ngùng.

Có chút ngượng ngùng, có chút khấn trương, Lâm Phong ôm bó hoa bách hợp trắng diễm lệ, đôi mắt thắm thiết mà chăm chú nhìn người ngọc, miệng nói thật nhỏ: “Tuyệt Nhi, nàng là người đầu tiên ta mang đến đây, tuy có rất nhiều người cũng biết chỗ này, nhưng trong lòng ta, từ đầu tới cuối chỉ muốn mang một mình nàng đến mà thôi!”

“Tuyệt Nhi, ta đem loài hoa yêu thích nhất, hiến cho người ta yêu nhất, xin nàng tha thứ cho ta, tiếp nhận ta! Từ nay về sau, nàng là người đầu tiên cũng là người cuối cùng.”

Thâm tình, cầm bó hoa bách hợp trong tay đưa đến trước mặt người ngọc, mặc dù không có giấy gói hiện đại cầu kỳ, chỉ dùng một sợi dây đơn giản cột hoa lại, không nói tới chuyện đẹp xấu, nhưng tâm ý thâm tình này, tuy không phù hợp với phong cách của thời đại lúc ấy, lại làm cho Tống Ngâm Tuyết rung động mãnh liệt!

Lâm Phong hắn không phải là người xuyên không, làm sao lại biết được phương thức bày tỏ hiện đại này. Chẳng lẽ tình cảm hắn dành cho nàng, thật sự sâu sắc đến mức làm cho hắn hao hết tâm tư sao?

Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào người trước mắt, đưa thân vào biển hoa, cảm thụ được hương hoa thơm ngát, trong khung cảnh lãng mạn cảm động, nàng nâng tay, cảm thấy không biết nên làm sao bây giờ.

Có thiếu nữ nào không có lòng xuân, có thiếu nữ nào không thể lay chuyển? Một nữ tử hoa quý chính trực, khi nhận được lời tỏ tình lãng mạn và chân thành như vậy, cho dù lòng nàng có cứng rắn, chấp nhất cỡ nào, thì trong đáy lòng luôn luôn tồn tại một chút mềm mại, rung động.

“ ”

Tống Ngâm Tuyết nhếch môi, thân thể đứng thẳng, thật lâu vẫn không đưa tay nhận hoa, cũng không phát ra một lời, thấy vậy, Lâm Phong cũng không nổi giận, hắn cười anh tuấn sáng lạng, dung nhan yêu dã làm cho vạn vật như biến mất.

“Tuyệt Nhi.” Nhẹ nhàng kêu một tiếng, nụ cười, không có nghiền ngẫm, không có trêu tức, có, cũng chỉ là chân thành cùng kiên định.

Chân sau, chậm rãi quỳ xuống, trịnh trọng như cầu hôn, bị tư thế bất thành linh làm cho ngơ ngác một chút, Tống Ngâm Tuyết còn chưa nói chữ “Ngươi” ra miệng, liền nghe lời nói bình ổn ôn nhu của Lâm Phong truyền đến.

“Tuyệt Nhi, ta đã từng xin lỗi nàng, xin nàng tiếp nhận ta. Dạ Lâm Phong ta, trên không quỳ trời, dưới không quỳ đất, hai đầu gối cho tới bây giờ chỉ lay phụ mẫu, hôm nay, ta vì tình yêu, tình nguyện quỳ một chân, chỉ là muốn kiếp này, không còn tiếc nuối.”

Nhẹ nhàng, đem hoa giao cho người ngọc trước mặt, trong nét mặt tươi cười, Lâm Phong lãng mạn mà nhu hòa nói tiếp: “Tuyệt Nhi, mặc kệ kết quả hôm nay như thế nào, nàng từ chối? Hoặc là không từ chối? Ta cũng sẽ ở đây, một mực chờ nàng, dõi theo nàng, vĩnh viễn không buông.”

Lời nói nhỏ nhẹ, mang theo lời thề, Lâm Phong chậm rãi thốt lên, trong gió thu mang theo trận trận hương hoa, kiêu diễm say lòng người.

Lãnh Hoài Vũ yên lặng nhìn cảnh này, lặng lẽ lui ra phía sau, không muốn quấy rầy sự yên lặng giờ khắc này. Hôm nay trong lòng hắn, vì đệ đệ yêu thương mà cảm thấy cao hứng, cũng vì chính mình mà cảm thấy mát mẻ.

Phong, chúc phúc đệ, chúc phúc đệ rốt cuộc tìm được tình yêu của mình, không còn nữa đời trôi nổi, trong lòng cô tịch. Như vậy rất tốt, thật sự rất tốt! Đã từng, ta rất đau lòng vì chuyện Phù Cừ đã mang đến thương tổn cho đệ, hôm nay thấy đệ xóa tan âu lo, thiết tình mở lòng, ta thật sự cao hứng vì đệ. Tống Ngâm Tuyết là nữ tử đáng giá để đệ dùng tính mạng yêu thương, cho nên hãy nắm chắc nàng, cũng vì một phần tình cảm trong lòng ta, mà nắm lấy nàng thật chặt!

Chậm rãi lui về phía sau, thẳng đến khi tầm mắt thấy không rõ hai người, Lãnh Hoài Vũ cười nhàn nhạt, trong lòng có chút cô đơn mơ hồ.

Trong biển hoa, hiện ra hai người, khi Diệp Vũ nhảy lên đỉnh núi, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, phần lửa giận trong lòng nùng, lập tức bạo phát toàn diện!

Dạ Lâm Phong, làm sao ngươi có thể như vậy! Làm sao ngươi có thể tàn nhẫn xem những nữ nhân khác như không tồn tại, còn quỳ một gối xuống với một nam tử kỳ quái lai lịch không rõ chứ! Không thể! Tuyệt đối không thể! Nam tử nùng yêu, tuyệt đối không thể vứt bỏ tôn nghiêm như thế!

Tay, hung hăng nắm lại, trong lòng thầm quyết định, Diệp Vũ rút kiếm trong tay ra, đứng dậy một cái, hung hăng đâm về phía trước, mũi kiếm trực chỉ Tống Ngâm Tuyết!

Đối với biến cố đột nhiên này, Lãnh Hoài Vũ ở xa không cách nào ngăn cản, mà Dạ Lâm Phong ở gần thì lại ứng biến không kịp.

Hàn quang lóe lên trong mắt Tống Ngâm Tuyết, đối với sự xuất hiện của Diệp Vũ, nùng cũng không đắm chìm, không hề phát hiện như Lâm Phong, mà đã sớm ý thức được.

Kiểm, chuẩn xác đâm về phía nùng, một đạo ánh sáng sắc bén xẹt qua không trung, Diệp Vũ khí thế hung ác đưa tay, dùng sức nhắm chuẩn trái tim của Tống Ngâm Tuyết.

“Ngâm Tuyết!” Kêu to một tiếng, sắc mặt Lâm Phong trắng bệch, hẳn không biết công lực chân thật của nùng, lập tức đứng dậy, muốn ngăn cản hết thảy những việc đang phát sinh.

Về mặt Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh thong dong, đối mặt với kiếm quang ngoan lệ của Diệp Vũ, nùng nhẹ nhàng lách người, lưỡi dao sát vai mà qua.

“Ngâm Tuyết. . . .” Nắm kiếm, Diệp Vũ nhú mày suy tư, nhưng đột nhiên lại giật mình, cái gì cũng đều hiểu rõ! Khó trách nùng cảm thấy hết thảy những chuyện này đều rất kỳ quái, thì ra nguyên nhân chỉ có một, người này chính là Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết đã chết từ lâu!

Tống Ngâm Tuyết! Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết! Nữ tử từng là thê chủ của Vương gia! Thì ra nùng ta còn chưa chết? Còn sống tốt đi gây tai họa cho người khác! Được lắm, ông trời đã không thu thập nùng, vậy để ta thay ông trời thu thập nùng ta đi!

Thù cũ hận mới, bất mãn tích tụ trong lòng, Diệp Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nắm kiếm, hai mắt nheo lại, chuẩn bị phát động tiến công lần nữa.

Hừ, xem động tác nùng ta né tránh kiếm phong vừa rồi, nói rõ võ công của nùng ta cũng không tệ lắm! Nhưng không tệ thì thế nào? Diệp Vũ nùng, cùng Kiếm Vũ là hai đại cao thủ lợi hại nhất dưới trướng Cần vương, tại Tây thần, trên cơ bản là không có địch thủ. Nùng cũng không tin, với thân thủ của nùng lại không giết được một quận chúa vô năng dâm đảng!

Trái tim, vừa hận thù, vừa hung ác ngoan độc! Cuối cùng dưới sự xúc động, không để ý Lâm Phong can ngăn, cùng tiếng quát tháo của Lãnh Hoài Vũ sau lưng, kiếm phong của Diệp Vũ vừa chuyển, nhanh chóng mà mãnh liệt đâm tới hướng Ngâm Tuyết lần nữa.

“Chịu chết đi, tiện nhân!” Không để ý đến những chuyện khác, chỉ chăm chăm muốn giết cho thống khoái, Diệp Vũ khư khư cổ chấp, trong mắt ngoại trừ phần nộ cùng ghen ghét, không còn gì khác.

Một đường kiếm lạnh lẽo vung lên, mũi kiếm không lưu tình chút nào quét tới ngực Ngâm Tuyết, Diệp Vũ là kiếm thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, tự nhiên biết rõ phải làm sao mới có thể nhanh chóng mà hung ác đưa đối phương vào chỗ chết.

Nhìn hàn quang lóe lên, Tống Ngâm Tuyết không vội không chậm mà ứng đối, đối phó loại trình độ này, nùng còn chưa cần sử dụng toàn lực.

Quét ngang một cái, mũi kiếm gạt gao lướt qua bên người nùng, mà không mấy may đụng vào. Thấy vậy, Diệp Vũ nhú mày, trong lòng kinh ngạc vì sao bất luận mình cố sức như thế nào, thủy chung vẫn không thể đâm trúng tiện nhân kia ?

Phần hận, buồn bực, càng khiến lửa giận bốc cháy ngùn ngụt, Diệp Vũ bắt đầu hạ ngoan chiêu, bộ dạng không đạt mục đích thề không bỏ qua!

Lâm Phong nhìn tình huống khẩn cấp trước mắt, hắn không biết chân tướng, bởi vì tâm loạn, không thể nhìn ra Ngâm Tuyết tránh né rất thoải mái, chỉ nhìn thấy Diệp Vũ gắt gao bứt bách, cùng những đường kiếm nguy hiểm cử tử nhất sinh, nhất thời, gương mặt tuấn tú vì lo lắng mà nhẩn tít lại.

“Ngâm Tuyết, chú ý ——”

Khi Diệp Vũ lại tiến công mãnh liệt một lần nữa, Lâm Phong nắm chặt hai đấm, thấy kiếm nhọn sắp chạm đến ngực Ngâm Tuyết, hắn vọt lên, không chút chần chừ đưa thân đỡ kiếm, một tay cầm chặt mũi kiếm, xoay người một cái, đoạt được vũ khí mà hắn cho rằng đủ để gây tổn thương cho tính mạng người thương của mình.

“Vương gia ——”

Kiếm, đâm vào ngực phải, “Phập” một tiếng da thịt chia lìa, mặc dù không đâm vào tử huyệt, nhưng có thể thấy được kiếm đâm vào rất sâu.

“Phong!” Lãnh Hoài Vũ từ sau đuổi tới, một bả mạnh mẽ nhảy lên phía trước, ôm chặt lấy Dạ Lâm Phong, lo lắng hô vang.

Mà Diệp Vũ bên cạnh thì ngơ ngẩn choáng váng, khi nàng ta nhìn đến một màn này thì không thể tin được trông lớn mắt, không ngừng lắc đầu không muốn tiếp nhận, “Vương gia, Vương gia.”

“Để ta xem xem!” Tổng Ngâm Tuyết nhíu mày, nhanh chóng tiến lên kiểm tra thương thế của Lâm Phong, nhưng tay nàng vừa tiếp xúc đến thân thể hắn, lại bị cầm chặt lấy.

Bởi vì cầm kiếm nên bàn tay Lâm Phong bị thương, máu tươi không ngừng chảy ra từ trong lòng bàn tay.

Nắm bàn tay thon dài trắng nõn của người ngọc, Lâm Phong cười cười, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, “Thực xin lỗi, làm dơ nàng rồi, nhưng không còn cách nào, bởi vì, bởi vì nàng còn chưa tiếp nhận, cái này, cái này.”

Cổ hết sức nói, dùng cánh tay không bị thương, chậm rãi gơ bó hoa bách hợp lên, run rẩy mà thông thả đưa tới trước mặt người ngọc, dùng một loại ngữ khí đau thương mà cầu xin thì thầm: “Tuyết Nhi, nàng còn chưa có, chưa có tiếp nhận cái này.”

“Đừng nói chuyện nữa, để ta xem thương thế của ngươi.” Nhìn bó hoa bách hợp trong màu trắng nõn, lại đọng vài giọt máu đỏ tươi, xinh đẹp mà chói mắt, trong nội tâm Tổng Ngâm Tuyết, có chút chấn động.

“Trước hết để cho ta xem xét thương thế của ngươi đã.” Ngón tay, nhanh chóng phong bế mạch máu của hắn, muốn tiến thêm một bước nhìn xem rốt cuộc kiếm đã đâm sâu tới mức độ nào? Chính là lúc Tổng Ngâm Tuyết muốn động tay nhắc quần áo lên, trong tay đột nhiên xiết chặt, bàn tay đầy máu nắm chặt tay nàng, đang mạnh mẽ dùng sức nắm chặt lại.

“Nhận, nhận lấy cái này trước đã.” Gương mặt tái nhợt, cơ bản đã không còn một giọt máu, Lâm Phong gơ bó hoa lên, mắt phượng yếu ớt nhìn nàng chăm chăm.

Kỳ thật vốn không còn khí lực, nhưng lại liều mạng gắng gượng, kiên định, quật cường.

“Dạ Lâm Phong.”

Tổng Ngâm Tuyết do dự nói nhỏ, mà đúng lúc này, Lãnh Hoài Vũ bên cạnh vội vàng mở miệng nói: “Quần chúa, nhận lấy đi ! Lâm Phong hắn là thật lòng.”

Nhận lấy? Nhận lấy. Ánh mắt, chống lại Lãnh Hoài Vũ, sau đó lại chuyển hướng Dạ Lâm Phong, Tổng Ngâm Tuyết im lặng suy nghĩ, cuối cùng của cuối cùng, mới mỉm cười gật đầu, đưa tay nhận lấy bó hoa bách hợp nhuốm máu.

“Thật tốt quá, rốt cuộc nàng, nàng đã nhận.”

Thở nhẹ một hơi, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn tái nhợt như cũ của Lâm Phong lộ ra sự mừng rỡ cùng vui sướng, hần chậm rãi rũ tay xuống, cố hết sức mà mỉm cười nói: “Yên tâm đi, Tuyết Nhi. Ta không có việc gì đâu, ta còn muốn lưu cái mạng này lại, tương lai quần lầy nàng cả đời.”

“”

Nghe được câu này, Tống Ngâm Tuyết không nói gì, nàng đưa tay kiểm tra thương thế của Lâm Phong, muốn biết tình huống cụ thể của hắn.

“Ha ha ha ha” lúc này, tiếng cười của Điệp Vũ vang lên, nàng ta tuyệt vọng mà đau lòng nhìn một màn trước mắt, cảm giác châm chọc lộ rõ trên nét mặt.

“Quần nàng ta cả đời? Vương gia ngài lại muốn quần quít ả tiện phụ này cả đời! Ha ha ha ha ——”

Một tay chỉ vào Tống Ngâm Tuyết, khuôn mặt bi phẫn, Điệp Vũ bi thương, mặc cho trái tim yếu ớt của mình tan thành mảnh nhỏ trong nháy mắt.

“Dạ Lâm Phong, tôi thích ngài tám năm, truy cầu ngài tám năm, chính là vì cái gì ngài chưa từng liếc nhìn tôi! Trước kia ngài có Phù Cừ, tôi cũng đành chấp nhận, dù sao người ta cũng là thiên kim của tướng quốc, không phải là người tôi có thể sánh nổi! Chính là vì cái gì hôm nay, khi ngài không hề yêu nàng ấy nữa, lựa chọn thêm một lần nữa, lại là ả dâm phụ Tống Ngâm Tuyết này!”

“Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết, nổi tiếng xấu xa, ai cũng có thể làm chồng, căn bản là không nên sống trên thế giới này, người thanh cao kiêu ngạo như Vương gia, làm sao có thể thích loại hàng nát này!”

Giống như nghĩ không thông, giống như phát bệnh tâm thần, Điệp Vũ gắt gao nắm chặt hai đấm, trong lòng vừa lo lắng cho thương thế của Lâm Phong, vừa phẫn nộ vì Tống Ngâm Tuyết dám tới gần hắn.

“Dạ Lâm Phong, người có mắt không trông, không thể nói lý, lại đỡ kiếm vì loại nữ nhân này? Căn bản chính là đầu óc có vấn đề!” Ghen tuông trộn lẫn với ao ước ngưỡng mộ, Điệp Vũ tiến lên, muốn tới gần Lâm Phong, nhưng lại thủy chung khiếp đảm trì trệ không dám cất bước.

“Điệp Vũ, đủ rồi! Người tự đến phòng hình tư lĩnh tội đi!” Lạnh lùng cắt ngang lời Điệp Vũ, Lãnh Hoài Vũ nghiêm nghị nói.

Nghe vậy, Điệp Vũ đau khổ cúi đầu, vẻ mặt không được tự nhiên rũ mắt xuống, sau khi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng xoay người thong thả đi về hướng phòng hình tư. Cần vương là chủ tử của nàng, cho dù nàng phản kháng, nhưng mà cũng không cãi lệnh.

.

Trong các, Lâm Phong lẳng lặng nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt chứng tỏ lúc này hắn đã mất máu quá nhiều.

Vừa rồi Ngâm Tuyết đã thay hắn kiểm tra miệng vết thương, may mắn, tuy miệng vết thương rất sâu, nhưng mà không đụng tới chỗ hiểm, không cần lo lắng đến tính mạng.

Nghĩ đến chuyện vừa mới phát sinh, cùng với những lời hắn nói với nàng, tầm mắt không khỏi rơi xuống trên bó hoa bách hợp nhuộm máu bên người, Tống Ngâm Tuyết cúi đầu khe thở dài.

Dạ Lâm Phong, nam tử đã từng đối nghịch gay gắt với nàng, lần đầu tiên gặp đã châm chọc đùa giỡn nàng, không ngờ trong lòng hắn, lại có một mối tình thâm như vậy.

Cho tới nay, nàng đối với hắn, cho tới bây giờ đều dùng một loại thái độ thờ ơ, bởi vì người phóng đảng như hắn, trăng hoa như hắn, nàng hoàn toàn không cho rằng bọn họ có thể cùng xuất hiện bên nhau.

Chính là hôm nay nàng sai rồi, sai vì không dụng tâm quan sát kỹ, kỳ thật phía dưới lớp ngực trang kia, Dạ Lâm Phong có một trái tim ấm áp như lửa, một mối thâm tình sâu như biển.

Dạ Lâm Phong, Dạ Lâm Phong. Giương mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt kia, mặc dù tái nhợt nhưng không dấu nổi phong tư mị hoặc, Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, cảm thán trong lòng, chỉ như vậy đã có thể hấp dẫn một đồng nợ đào hoa rồi, nếu hắn dùng sự phong lưu lỗi lạc kia nhìn mình chăm chăm, sợ là mình sẽ nhịn không được động tâm a.

Suy nghĩ, về tới tình cảnh trong biển hoa vừa rồi, nghĩ đến hắc quỷ một gói như muốn cầu hôn, Tống Ngâm Tuyết không khỏi khẽ mỉm cười, lạnh nhạt mà bất đắc dĩ.

Ai, càng ngày càng nhiều a. Nhẹ nhàng muốn rút cánh tay một mực bị người kia nắm chặt, nhưng vừa động dậy, người trên giường đã khẽ nhíu mày, nỉ non mà nói: “Đừng đi, đừng đi.”

“Ta không đi.” Không hiểu sao, như ma xui quỷ khiến, sau khi nghe Lâm Phong nói, Tống Ngâm Tuyết rõ ràng lại lên tiếng an ủi.

Nàng trở mắt, ngay cả bản thân cũng cảm thấy thần kỳ, nàng ngồi thẳng dậy, nhếch miệng không nói, mà lúc này, sau lưng Mặc Lương đẩy cửa đi vào, gương mặt tuần tú lạnh lùng, vừa có vẻ nghiêm trọng, vừa có vẻ không muốn, mở miệng nói: “Tuyết Nhi, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

156. Q.2 - Chương 60: Kỳ Nguyệt Bỏ Trốn

“Tuyết Nhi, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Nhíu mày lại, nghiêm túc chưa từng có, cho tới nay, trên mặt Mặc Lương, ngoại trừ sự lạnh lùng, hoàn toàn không có biểu lộ gì khác, lúc này đây, lần đầu tiên hắc biểu hiện ra một loại trạng thái không giống bình thường.

“Được!” Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết gật nhẹ đầu, dùng sức rút tay khỏi lòng bàn tay Lâm Phong, sau đó đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

“Chuyện gì.” Lặng im nhìn qua, vẻ mặt lạnh nhạt, Tống Ngâm Tuyết mở miệng, trong lời nói có chút nghi vấn. Nàng cũng không phải là người thích soi mói, nhưng đối với biểu hiện của Tịch Mặc Lương giờ phút này, nàng có chút tò mò.

“Tuyết Nhi, ta có chuyện. cần rời đi một thời gian.” Do dự, Mặc Lương nói ra câu này, dường như có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng có chút kiên định, xem ra, trong lòng hắc hắc là không muốn, nhưng tình thế lại không thể không đi.

“.”

Nghe xong những lời này, Ngâm Tuyết đầu tiên là trầm mặc, sau đó ngẩng đầu, thâm ý nhìn hắc, chậm rãi mà hỏi: “Chuyện gì, có tiện nói cho ta biết không?”

Cho tới nay, đối với Mặc Lương, những gì nàng biết, chỉ là thiên hạ đệ nhất sát thủ, làm người lạnh lùng và thích sạch sẽ mà thôi. Không biết vì cái gì, người luôn làm việc cẩn thận như nàng, đáy lòng lại không tận lực phòng bị Tịch Mặc Lương, dù nàng cũng không hiểu rõ về hắc.

Lòng tin của nàng dành cho hắc, không có lý do, nhưng thật sự xuất phát từ đáy lòng.

Nàng rất ít khi lỗ mãng như vậy, nhưng đối với Tịch Mặc Lương, lại là ngoại lệ, cứ như có một loại trực giác đã dẫn dắt nàng.

Nàng cũng không biết nhiều về Tịch Mặc Lương, cho nên khi nghe hắc nói có việc muốn đi, liền vô thức hỏi ra tiếng: “Chuyện gì, có tiện nói cho ta biết không?”

Câu nói bình tĩnh, không có chút gợn sóng, Tịch Mặc Lương yên lặng nghe, chỉ thấy hắc nghe xong, sau một hồi trầm mặc, chậm rãi lắc đầu, nặng nề nói: “Tuyết Nhi, tha thứ cho ta, chuyện này, tạm thời ta vẫn không thể nói cho bất cứ ai, bởi vì đây là lời thề của ta. Nhưng nàng yên tâm, chuyện ta muốn làm, tuyết đối không có nửa điểm quan hệ đến nàng, sẽ không gây nguy hiểm cho nàng.”

Ánh sáng kiên định, ẩn chứa quyết tâm hiện ra trong đôi mắt Tịch Mặc Lương, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng không nói gì thêm, chỉ là khẽ gật đầu, trầm tĩnh.

“Tuyệt Nhi, đây là sứ mạng của ta, ta không thể không đi làm, nhưng ta cam đoan, chờ sau khi chuyện này kết thúc, ta và nàng, sẽ không còn bất cứ bí mật gì nữa.”

Có lẽ là Tịch Mặc Lương lo lắng nàng suy nghĩ lung tung, cho nên mới mở miệng giải thích.

“Ta hiểu.” Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, đảo mắt nhìn vào đôi mắt hắn, mở miệng mà nói. Nàng biết với tính cách của Mặc Lương, tuyệt đối sẽ không nói dối hay lừa gạt nàng, cho nên mỗi người đều có chỗ khó xử riêng, nàng cũng không tiện cưỡng cầu.

“Vậy người chuẩn bị khi nào thì khởi hành?”

“Ngay bây giờ.”

Lặng lẽ nói ra hai chữ này, trên mặt Tịch Mặc Lương có chút xúc động, một tay kéo lấy Tống Ngâm Tuyết ôm vào trong ngực, trên gương mặt lạnh lùng tuấn tú, là nỗi đau lòng khó nén.

Hắn không muốn rời đi, nhưng hắn lại, không thể không rời đi.

“Tuyệt Nhi, chờ ta, ta sẽ trở lại rất nhanh.” Một tay gắt gao ôm lưng nàng, Mặc Lương tham lam hô hấp hương thơm đặc biệt thuộc về nàng, hắn từ từ nhắm hai mắt lại, vừa nói, vừa không ngừng vuốt ve mái tóc nàng, thần sắc điềm tĩnh, an bình.

Tống Ngâm Tuyết không nói gì, chỉ mặc hắn ôm như vậy, trong lòng không biết nghĩ cái gì, biểu lộ trên mặt lại làm cho người ta không thể đoán nổi.

.

Hồi lâu sau, khi Tịch Mặc Lương dứt khoát xoay người, đứng dậy biến mất thì Tống Ngâm Tuyết lẳng lặng nhìn trong chốc lát, sau đó lập tức xoay người, đẩy cửa vào phòng.

Lâm Phong trên giường còn chưa tỉnh, xem ra một kiếm này của Diệp Vũ, xác thực đã làm tổn thương không ít nguyên khí của hắn, Tống Ngâm Tuyết nhìn sắc mặt Lâm Phong vẫn còn tái nhợt, chậm rãi ngồi xuống trên cái ghế đối diện.

Có chút hỗn loạn, có chút mờ mịt, đối với tình cảm, ở kiếp trước nàng cũng chưa từng trải qua, cho nên cho dù nàng làm việc rất đa mưu túc trí, thành thạo chu đáo, nhưng đối với chuyện này, nàng đúng là vụng về, kém cỏi, không biết làm sao.

Nàng không hề muốn dính vào một đống lớn nợ đào hoa như vậy, nàng đến từ hiện đại, trong xã hội phong kiến nam tôn nữ ti này, còn chưa kịp tự hỏi mình có muốn kiếm phu quân, hai người bên nhau cả đời không, thì đã có Vô Song và Minh Tịnh bên cạnh rồi.

Nàng không háo sắc, nhìn thấy mỹ nam cũng chỉ hơi hoa tâm một chút, đối với đồng nam tử quay chung quanh mình, nàng thật sự không biết nên xử trí như thế nào.

Đuổi sao? Có vẻ cả đám bọn họ đều rất thâm tình. Thu nhận? Chính nàng lại cảm thấy không thỏa đáng. Đúng là “Tương vương có ý, thần nữ vô tâm” *, Tống Ngâm Tuyết khẽ thở dài một cái, quyết định không suy nghĩ nữa, chuyện tình cảm, ai cũng không thể khống chế, cứ đi bước nào tính bước nấy a.

(* Tương Vương cố ý, Thần nữ vô tâm: Câu này dựa theo một tích cổ. Vào thời Chiến quốc thì Vu Sơn thần nữ ái mộ Sở Tương Vương, lên xuống phạm trần gặp gỡ, Tương Vương vừa thấy nàng liền giết nấy mình, muốn kết duyên vợ chồng, nhưng tiên phạm cách trở, không thể như nguyện. Sau khi Tương Vương hồi cung vẫn vẫn nhớ mãi không quên thần nữ, Vu Sơn thần nữ vì giải mối tình si của Tương Vương, mới vào trong mộng kết hợp cùng Tương Vương, sau đó tặng ngọc bội chia tay. Sau này Tương Vương lại đến Vu Sơn, xa lánh các giai nhân khác, thần nữ hiện thân, giải thích tiền duyên đã hết, xin Sở Vương hãy quên chuyện cũ, chuyên tâm vì xã tắc, rồi từ biệt trở về Thiên Đình.)

Lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết âm thầm suy nghĩ, ngoài cửa, thân ảnh Lãnh Hoài Vũ đi đến, “Quận chúa.”

“Có việc gì?”

Đứng lên, Tống Ngâm Tuyết chuyển mắt nhìn hắn, sắc mặt lạnh nhạt.

“Về chuyện Điệp Vũ, ta đã phé đi võ công của nàng, nhốt nàng lại cả đời, cho nên quận chúa không cần lo lắng nàng ta sẽ để lộ bí mật.”

Nhìn người ngọc, Lãnh Hoài Vũ chậm rãi nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết gật nhẹ đầu, đáp: “Kỳ thật, ta cũng không lo lắng nàng ấy sẽ để lộ bí mật, bởi vì từ trong ánh mắt của nàng, ta có thể nhìn ra, nàng rất thanh cao, cho nên cho dù trong lòng nàng hận không thể giết chết ta, nhưng cũng sẽ không dùng những thủ đoạn đáng khinh để đối phó ta.”

Tống Ngâm Tuyết khẳng định nói, Lãnh Hoài Vũ nghe vậy thưởng thức gật nhẹ đầu, mở miệng: “Nhân lực của quận chúa thật tốt, liếc mắt liền có thể xem thấu tâm tư của người khác. Điệp Vũ quả thực là người như vậy, cho nên hôm qua, ta mới bảo nàng tự động trở về thỉnh tội.”

“Ta biết! Nếu không, lúc ấy ta cũng sẽ không để nàng đi.”

Nhẹ nhàng đáp lời, Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh nói, lúc này loại ánh sáng tự tin, chói mắt lại xuất hiện trên người của nàng.

Lãnh Hoài Vũ bình tĩnh liếc nhìn người ngọc, sau khi dừng lại một lát, mở miệng mà hỏi: “Kế tiếp, quận chúa có tính toán gì không? Phải đi tìm Niệm Vũ?”

“Ừ, cần phải đi, ta phải thỏa thuận được với Ngũ ca trước khi Tống Vũ Thiên hành động bước tiếp theo.”

“Đúng vậy a, Tống Vũ Thiên đã bắt đầu hành động, điều này nói rõ mặc kệ như thế nào, hần đã hoài nghi thân phận của Niệm Vũ, cho nên muốn mượn cơ hội này, thêu dệt kiếm cơ.”

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Lãnh Hoài Vũ nhàn nhạt mà nói, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết vui vẻ, nghiêng ngẫm một chút rồi đáp lời: “A! Tống Vũ Thiên muốn mượn chuyện tứ hôn Kiều Mạt Nhi để cố ý bức bách Ngũ ca ca, sau đó nắm lấy điểm yếu của hần. Nếu như Ngũ ca ca vui vẻ tiếp nhận, thì gió êm sóng lặng, bình an vô sự, nhưng hần đã định liệu người như Ngũ ca, tuyệt đối sẽ không đáp ứng, cho nên chỉ cần Ngũ ca biểu hiện ra một chút thái độ bất mãn hoặc phản kháng, hần sẽ mượn cơ hội này gây chuyện cố ý định tội hần, sau đó danh chính ngôn thuận tóm lấy một phần tư binh quyền.”

Chiêu một hòn đá ném hai chim này của Tống Vũ Thiên, dùng thật sự rất ỉnh! Hần mượn danh nghĩa Đại Tụng có lỗi với Kiều Mạt Nhi, muốn đền bù để tứ hôn, sau đó lại lấy lý do cho đến nay Ngũ ca ca vẫn chưa có chính phi, thay hai người xây cầu dắt mối, bày tỏ ý tốt. Mục đích của hần, kỳ thật chính là lập sẵn một cái bẫy, chờ mục tiêu tự động nhảy vào!”

Châm chọc nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng Tống Ngâm Tuyết khê giương lên, vẻ mặt thâm sâu.

Nghe vậy, Lãnh Hoài Vũ bình tĩnh ngoái đầu nhìn nàng, không nói gì. Tựa hồ như không cần nói lời nào, mọi người đã hiểu ý nhau.

“Phong thế nào rồi?” Chuyển đề tài, đi đến bên giường, nhẹ nắm tay Dạ Lâm Phong, Lãnh Hoài Vũ thấp giọng mà nói.

“Không có gì đáng ngại, chính là mất máu quá nhiều, phỏng chừng phải an dưỡng mười ngày nửa tháng mới có thể xuống giường.” Cười khê đáp, Tống Ngâm Tuyết cũng tiến lên.

Lúc này, Lãnh Hoài Vũ yên lặng buông tay ra, xoay người về hướng Tống Ngâm Tuyết: “Quận chúa, Lâm Phong là thật tình. Ta chưa từng thấy hần chấp nhất với một người như vậy, cho nên.”

Câu nói kế tiếp, Lãnh Hoài Vũ cũng không tiếp tục nói nữa, hần biết với đầu óc của Tống Ngâm Tuyết, nhất định biết rõ ý tứ hần muốn biểu đạt.

Tống Ngâm Tuyết đương nhiên biết rõ hần muốn nói điều gì, bắt quá nàng cũng không tiếp lời, chỉ yên lặng nhìn hần.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ đã hiểu tâm ý của nàng, nên cũng không tiện nói thêm cái gì nữa, chỉ hơi khom người chấp tay, lạnh nhạt rời đi. “Quận chúa, đã sắp rời đi, Hoài Vũ sẽ đi chuẩn bị hết thảy cho quận chúa.”

“Đa tạ Cần vương!” Gật đầu ra hiệu, cũng không đưa tiễn, khi Tống Ngâm Tuyết thấy thân ảnh Lãnh Hoài Vũ biến mất ở cửa sau, nàng nhàn nhạt lên tiếng, nói với người trên giường: “Người đã tỉnh?”

“Người đã tỉnh?”

“Ừ, tỉnh.”

Khẽ mở mắt phượng, Lâm Phong nhíu mày, giờ phút này, bởi vì tác động miệng đến vết thương mà hẳn cảm thấy hơi đau đớn.

“Người đừng lộn xộn, thân thể như thế này, người tối thiểu cũng phải nằm mười ngày nửa tháng.” Xoay người ngồi xuống đối diện giường, Tống Ngâm Tuyết nghiêm mặt nói.

Nghe vậy, Lâm Phong kinh ngạc hô ra tiếng: “Mười ngày? Vậy chẳng phải là.”

“Ta đi một mình.” Biết rõ hẳn muốn nói điều gì, Tống Ngâm Tuyết đáp lời, vô cùng bình tĩnh.

“Tuyết Nhi, ta.”

“Lâm Phong, ta biết rõ ý của người, nhưng mà, ta vẫn muốn đi một mình.” Cắt ngang lời hẳn, Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng, chậm rãi nói: “Chuyện ngày hôm qua, ta rất cảm tạ người, có lẽ trước đây ta còn chưa rõ tâm ý của người, nhưng hiện tại, ta cũng đã hoàn toàn rõ ràng.”

“Lâm Phong, người yêu thích ta, điểm này, ta không nghi ngờ, nhưng hiện tại ta không có tâm tư đi lo những chuyện này, cho nên cũng không thể đáp lại người. Người cũng không hiểu gì về ta, có lẽ sự yêu mến người dành cho ta, cũng chỉ là vì sau khi biết được gương mặt thật của ta, dưới sự kích thích mãnh liệt mới tạo ra hiệu ứng tương phản, chính là trên thực tế, đáp án cũng không hẳn như vậy.”

” Người đã từng chán ghét ta, không phải vì ta có tiếng xấu, háo sắc thành tánh sao? Bởi vì người thân là Vương gia cao cao tại thượng, người sẽ không cho phép người mình hợp ý, có một thân thể bất trình. Khi ở trên vách núi, nghe được lời ta nói với Lăng Mị, biết ta cũng không giống như trong truyền thuyết, cho nên người mới thay đổi cách nhìn về ta, nhưng sau đó thì sao, người biết thêm được gì về ta?”

“Bên cạnh ta có Vô Song và Minh Tịnh, thậm chí nghiêm khắc mà nói, còn có một Thượng Quan Huyền Ngọc, ta như thế, người tiếp thụ được sao? Ai, ta không cho rằng người thanh cao kiêu ngạo như người, lại thật sự có thể tiếp nhận tình huống một thê đa phu vô cùng buồn cười châm chọc như thế.”

Tống Ngâm Tuyết nói đến đây, thâm ý dừng lại một chút, tiếp đó cũng không tiếp tục nữa, mà chỉ cười nhạt, lẳng lặng nhìn hẳn.

Thấy vậy, Lâm Phong không nói lời nào, hẳn yên lặng nằm ở trên giường, sắc mặt trắng nhợt, sau khi nghe nàng nói, trên khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt chậm rãi hiện ra một nụ cười: “Tuyết Nhi, nàng thật sự cho là ta không biết những chuyện này sao? Tuy ta không rõ tại sao bên cạnh nàng lại có Minh Tịnh và Vô Song, có lẽ còn có Thượng Quan Huyền Ngọc, nhưng ta lại tinh tường biết rõ kiếp này người có được Tuyết Nhi, không phải chỉ một mình Lâm Phong ta.”

“Tuyết Nhi, nàng cho rằng ta nói những này mà chưa nghĩ kỹ, bất kể hậu quả tùy tiện tỏ tình với nàng sao? Không, ta không có. Kỳ thật nếu nói là hoàn toàn không chú ý, đó là gạt người, chính là ta không ngại việc đó, so sánh với việc hoàn toàn mất đi nàng, thì nó không có ý nghĩa gì cả, cho nên, ta không thêm để ý, chỉ cần cuộc đời này có thể ở cùng Tuyết Nhi, những chuyện khác, ta cũng không để ý.”

Nằm ở trên giường, dậy không nổi, cũng không nhúc nhích được, chỉ biết nhìn chằm chằm vào hai mắt người ngọc, Lâm Phong thâm tình mà thổ lộ.

Nghe lời này, Tống Ngâm Tuyết có chút ngoài ý muốn, nàng thật không ngờ Lâm Phong có thể nói như vậy, nàng nói chuyện này ra, vốn là muốn hẳn từ bỏ ý định, không ngờ kết quả lại.

“Lâm Phong, người hãy dưỡng thương đi a, ta sẽ không mang người đi, hơn nữa, thân thể của người cũng không cho phép.” Không trực tiếp trả lời Lâm Phong, Tống Ngâm Tuyết đứng lên, chấp tay, cúi đầu im lặng.

Thấy vậy, Lâm Phong cũng không cưỡng cầu, lúc nàng rời đi, chỉ nhàn nhạt mở miệng thăm thì: “Kỳ thật, chuyện này cũng không có gì.”

.

Có câu “Đời người lúc hợp lúc tan”, trong phủ Cần vương Tây thần, từ sau khi Mạc Lương rời đi, sau đó Kiều Mạt Nhi cũng nghênh ngang cùng Phùng Tử Chương trở về, hôm nay, chỉ còn lại Tống Ngâm Tuyết, một người một ngựa, đứng ở cửa lớn Cần vương phủ, nói lời từ biệt.

“Cần vương dừng bước thôi, không cần tiễn nữa.” Xoay người chấp tay, làm lễ nói lời từ biệt.

“Được, quận chúa đi đường chú ý, gặp Niệm Vũ thì chớ quên thay ta gửi lời thăm hỏi.” Thấy vậy cười nhạt, Lãnh Hoài Vũ cũng chấp tay, vẻ mặt lặng yên bình tĩnh.

“Nhất định!” Gật đầu ra hiệu, nhảy lên ngựa, khi Tống Ngâm Tuyết định kéo cương ngựa, một đóa hoa bách hợp trắng noãn được đưa đến trước mặt nàng, tiếp theo, liền nghe thấy tiếng Lãnh Hoài Vũ giải thích: “Quận chúa, Lâm Phong không thể ra tiễn, chỉ bảo ta giao cái này cho quận chúa, hẳn còn có một câu, nhờ ta chuyển lại.”

Cái gì? Ngồi trên lưng ngựa, Tống Ngâm Tuyết nhếch mày, không nói gì, chỉ mím môi lẳng lặng chờ đợi.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ mỉm cười, hất lui ra phía sau một bước, thần sắc yên lặng, gần giọng từng chữ từng câu dùng khẩu khí của Lâm Phong nói: “Tống Ngâm Tuyết, có một số việc, Vô Song có thể, Minh Tịnh có thể, Dạ Lâm Phong ta, cũng có thể.”

Dạ Lâm Phong ta, cũng có thể?

Một câu như thế, Tống Ngâm Tuyết nghe xong, nhắm mắt lại, trên gương mặt tuyết mỹ có một tia kinh ngạc, thấy vậy, mặt Lãnh Hoài Vũ giãn ra cười cười, khôi phục khẩu khí của mình, chậm rãi mà nói: “Quận chúa, tin rằng ý tứ của Lâm Phong, quận chúa nhất định có thể hiểu được, cho nên những lời khác, ta cũng không cần nói nhiều nữa, bảo trọng!”

“Bảo trọng!” Giương cương ngựa lên, nàng đã hiểu, bất quá cũng không nhiều lời, chỉ hơi gật đầu, sau một khắc liền phóng ngựa đi.

Sau lưng, Lãnh Hoài Vũ yên lặng nhìn thân ảnh người ngọc rời đi, trong đôi mắt là sự trầm tĩnh, hẳn vẫn đứng tại chỗ, thẳng đến cuối cùng bóng dáng nàng chậm rãi nhỏ đi, sau đó, biến mất không thấy gì nữa. . .

. . .

.

Tống Ngâm Tuyết giơ roi giục ngựa chạy trên quan đạo, phương hướng của nàng, là biên ngoại nước Đại Tụng. Bất quá đã đi mấy ngày, xem ra cũng sắp đến rồi.

Đường xá ở cổ đại không theo đường thẳng, cho dù là con đường thông giữa các quốc gia, cũng đều cua phải rẽ trái, vòng núi tránh rừng.

Tống Ngâm Tuyết cưỡi ngựa trên đường, đột nhiên ghìm ngựa dừng lại, sau đó từ từ nhắm hai mắt, lẳng lặng đợi người đằng sau chạy tới.

Trên con đường sau lưng, một thân ảnh xiêu xiêu vẹo vẹo, gian nan nằm ở trên lưng ngựa, cố hết sức chạy nhanh về phía trước, nhìn dáng vẻ của hắn, nhất định có việc gì vội vàng, bằng không với khả năng cưỡi ngựa vừa nhìn đã biết là tội tộ vô cùng kia, chắc chắn sẽ không chạy nhanh như vậy.

Tống Ngâm Tuyết lẳng lặng nghe tiếng móng ngựa tới gần, lúc con ngựa ở sau sắp tiếp cận mình, tiêu sái rút ây quạt ra nhẹ nhàng phe phẩy.

Lúc này, trong xóc nảy, người trên lưng ngựa vừa nhìn thấy nàng dừng lại, hẳn cũng vô thức ghìm chặt cương ngựa, muốn dừng lại theo.

Chính là bởi vì kỹ thuật của hắn quá tồi, mà lại tốc độ con ngựa lại quá nhanh, cho nên hắn tuột tay, con ngựa lại cất vó, hẳn kinh hô một tiếng, sau đó xoay người lăn xuống dưới.

Một thân tro bụi, mặt đầy bụi đất, nam tử ngã ngồi trên mặt đất, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía thân ảnh vận áo trắng phe phẩy quạt trước mắt, miệng chần chờ nói: “Quận chúa.”

“Ứng Thư Ly, người vẫn một mực đi theo ta sao?” Thu hồi cây quạt, Tống Ngâm Tuyết mở mắt ra nhìn Thư Ly ngồi trên mặt đất, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Thư Ly định há miệng nói, chính là lời nói đến bên miệng, lại chuyển biến: “Ta, ta không hề đi theo nàng, ta chỉ vừa vặn cũng đi đường này, trùng hợp đụng phải mà thôi.”

Không dám nói là mình đi theo nàng, sợ bị cự tuyệt lần nữa, Ứng Thư Ly tùy tiện lấy một cái cỏ, đau đớn vỗ vỗ bụi đất, từ trên mặt đất bò lên.

“A, trùng hợp đụng phải sao? Thì ra là như vậy. Vậy thì tiếc quá, ta còn tưởng rằng người đi theo ta, đang nghĩ có nên mời người cùng đi không, bất quá đã như vậy, ta cũng không tiện kỳ kèo nữa, cáo từ.”

Chấp cương một cái, sau khi buông lại một câu nói nghiền ngẫm, nàng nhanh chóng giục ngựa mà đi, không hề để ý tới người sau lưng. Vốn đã vô tâm, chẳng qua là định trêu đùa một phen, bây giờ mục đích đã đạt được, cũng nên đi rồi.

“Quận chúa —— quận chúa ——”

Nhìn thấy người ngọc bỏ đi, Ứng Thư Ly hoảng hốt vội vàng, hấn liều mạng chịu đựng sự đau đớn, luống cuống leo lên ngựa, chật vật cố gắng =chạy tới trước, một lòng truy đuổi người trong lòng của hắn

Lúc này, lại nói đến một đầu khác, khi Ứng Thư Ly cố gắng đuổi theo bóng dáng của Tống Ngâm Tuyết, Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt cũng đang ở trên sơn đạo, liều mạng đuổi theo Tiêu Kỳ Nguyệt .

“Kỳ Nguyệt, người dừng lại, người dừng lại đi! Người chạy không thoát đâu!” Cỡi ngựa, dẫn đầu xông lên phía trước, ở sau lưng Tống Vũ Kiệt là một đám thị vệ lú rú đi theo, lớn tiếng kêu gọi Kỳ Nguyệt.

“Thật không nghĩ tới, tiểu tử này là một kẻ thư sinh văn nhược, công phu cưỡi ngựa cũng không kém cõi chút nào.”

Khổ sở đuổi theo người thương mãi mà không được, Tống Vũ Kiệt không ngừng nói thầm, kỳ thật hắn nào biết đâu rằng, Kỳ Nguyệt không giống Thư Ly, tuy hắn là một kẻ nho sinh, nhưng hắn cũng có sở thích tràn đầy huyết khí phương cương của đàn ông, mà sở thích của hắn, chính là cưỡi ngựa.

Kỳ Nguyệt cỡi ngựa, có lẽ cũng không phải rất tốt, nhưng so với người bình thường, đã hơn xa, mà thực tế đối phương lại là Tống lão lục ngồi không mà hưởng, thân thể cồng kềnh, sự chênh lệch này quả thực rất rõ ràng.

“Kỳ Nguyệt, người dừng lại, người dừng lại đi!” Nhìn Tiêu Kỳ Nguyệt trước mặt càng chạy càng nhanh, trong bụi đất đã sắp không nhìn thấy bóng dáng của hắn, Tống Vũ Kiệt buồn bực hết lớn.

Lúc này, một phó tướng bên cạnh hắn giục ngựa tới gần nói: “Lục điện hạ, muốn dùng tên bắn hay không?”

“Bắn cái đầu của người a! Nếu người dám thương làm hắn bị thương, ta sẽ hỏi tội cả nhà các người!” Vừa nghe thấy muốn dùng tên bắn, Tống Vũ Kiệt khiển trách âm ỉ, mặt đầy vẻ giận dữ.

Thấy vậy, phó tướng tử thân nói: “Lục điện hạ, mặt tướng biết ngài không đành lòng làm tổn thương tới Kỳ Nguyệt công tử, ý của mặt tướng chỉ là dùng tên bắn ngăn ngựa của công tử lại mà thôi.”

“Bắn ngựa? Cái chủ ý này hay đó! Tại sao ta không nghĩ ra nhỉ?” Đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, Tống lão lục vỗ đùi, hai mắt lập tức phát sáng, ra lệnh chuẩn bị.

“Dạ!” Sau khi nghe vậy, đám thị vệ lĩnh mệnh, giục ngựa nâng cung tiễn lên.

Kỳ Nguyệt kéo cương ngựa, liều mạng chạy trốn, trên gương mặt tuấn tú đầy vẻ nghiêm trọng, giờ phút này, trong lòng của hắn, ngoại trừ suy nghĩ chạy trốn không muốn để cho Tống Vũ Kiệt bắt được ra, thì không có gì khác.

“Phóng!”

Ra lệnh một tiếng, tên cũng đồng thời rời cung, bay về hướng con ngựa phía trước, lúc này, bởi vì đường đi bị ngăn cản, con ngựa chấn kinh, hí dài một tiếng, chống vó lên, mang theo người cưỡi ngựa nhảy lên.

“Hô ——” một tiếng hét kinh hãi vang lên, Kỳ Nguyệt không chú ý, nhẹ buông tay, liền từ trên lưng ngựa té xuống, ngã trên mặt đất, trong khoảnh khắc, liền bị đám truy quân vây quanh.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, người không có bị thương chứ?” Tống Vũ Kiệt thấy người thương ngã sấp xuống, đau lòng vội vàng xuống ngựa chạy đến xem. Chính là vừa thấy hấn đến, Kỳ Nguyệt phần nộ vọt đứng lên, trên gương mặt lạnh lùng tuấn tú lộ vẻ tức giận.

“Tống Vũ Kiệt, chẳng lẽ người đã quên mình từng thề cái gì sao!” Mặt lạnh, Kỳ Nguyệt lên tiếng, hai đấm không khỏi nắm chặt lại.

Thấy vậy, Tống lão lục khó xử gãi gãi đầu, do dự nói: “Nguyệt Nguyệt, ta chưa quên a! Chỉ là hôm nay Ngâm Tuyết mất, một mình người cơ khổ đáng thương, ta làm ca ca, cũng không thể trợ mắt mặc kệ a? Cho nên người đừng chạy trốn nữa, ngoan ngoãn theo ta hồi phủ, để ta chiếu cố người.”

“Không cần!”

Nghe Tống Vũ Kiệt ngụy biện, Kỳ Nguyệt lạnh như băng lập tức cự tuyệt, sau đó cước bộ không khỏi chậm rãi lui về phía sau.

Tống Vũ Kiệt chưa từ bỏ ý định, vẫn đang tiếp tục dây dưa, hấn nhú chặt mày, mặt tràn đầy đau lòng, dùng một loại ngữ điệu như là đang lừa gạt thê thiếp của hấn nói: “Nguyệt Nguyệt, đừng náo loạn nữa, theo ta trở về đi! Người xem người đã lấy nghiên mực đập vỡ đầu ta, cơn tức trong lòng người, cũng nên tiêu tan a?”

Chỉ chỉ miệng vết thương đến nay còn băng bó, Tống Vũ Kiệt vừa tủi hờn vừa đáng thương nói, nghe vậy, Kỳ Nguyệt xấu hổ mà giận dữ, mạnh mẽ hất tay áo lên, “Nằm mơ!”

Không muốn nói nhảm, cũng không muốn bị hấn bắt trở lại, Kỳ Nguyệt xoay người nhanh chóng chạy tới phía trước.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt kêu to, vội vàng nhấc chân đuổi theo: “Trở về, người trở lại cho ta!”

Thân thể nhanh chóng tiến lên, bởi vì Kỳ Nguyệt bị thương chạy không nhanh, Tống Vũ Kiệt dùng hết toàn lực đuổi theo hấn, sau đó muốn túm hấn trở về.

Chính là Kỳ Nguyệt không chịu nghe, liều mạng giãy dụa, vì vậy trong lúc hai người lôi lôi kéo kéo, Kỳ Nguyệt xẩy chân một cái, cả người liền quay cuồng rơi xuống sườn núi.

“Kỳ Nguyệt ——”

Vừa thấy như thế, Tống Vũ Kiệt nhanh chóng kêu to, lập tức sai người xuống sườn núi tìm kiếm, “Nhanh! Nhanh tìm Kỳ Nguyệt trở về cho ta! Không muốn thấy thây, chỉ muốn thấy người!”

“Dạ!” Mọi người lĩnh mệnh, nhanh chóng chạy xuống tìm kiếm, mà bản thân Tống Vũ Kiệt, cũng vội vàng chạy khắp mọi nơi.

157. Q.2 - Chương 61: Rơi Vào Bẫy

“Kỳ Nguyệt công tử —— Kỳ Nguyệt công tử ——” trên sườn núi, một đám người căng cổ họng kêu lên, chính là tìm từ ban ngày đến lúc mặt trời lặn, ngay cả một cái bóng quỷ bọn họ cũng không tìm được.

“Điện hạ, tìm không thấy a!” Phó tướng bên cạnh, sau khi thấy mọi người tìm kiếm không có kết quả, vò đầu bứt tai về mặt đau khổ báo cáo với Tống Vũ Kiệt.

“Tìm không thấy!” Vừa nghe lời này, Tống Vũ Kiệt nóng nảy, hấn lập tức dò xét mọi nơi, vừa xem, vừa không ngừng lăm bắm thì thầm: “Làm sao có thể tìm không thấy? Sườn núi này cũng không cao lắm, tại sao mới lần một vòng xuống dưới đã không thấy tăm hơi bóng dáng đâu? Đi tìm! Tiếp tục tìm cho ta! Chân Kỳ Nguyệt bị thương, nhất định đi không xa, trời sắp tối rồi, cũng không biết núi này có thú dữ ẩn mình không, nếu vạn nhất.”

Tống Vũ Kiệt vừa nói, vừa tự làm mình sợ, thấy vậy, phó tướng bên cạnh ngậm miệng không nói gì, hấn nhìn bộ dạng ân cần lo lắng của Tống lão lục, trong lòng buồn bực, mảnh liệt liếc mắt: rốt cuộc Lục điện hạ làm sao vậy? Quan tâm một nam tử đến như vậy hình như hơi quá mức rồi a?

“Điện hạ, có lẽ Kỳ Nguyệt công tử được người ta cứu đi rồi?” Phó tướng suy đoán.

Nghe vậy, Tống Vũ Kiệt nhướn mày, vẻ mặt không có khả năng quát lên: “Thời gian ngắn như vậy, làm sao có thể được người ta cứu đi chứ? Nhất định là chính hấn bỏ đi! Nhanh, đám vô dụng các người, mau mau mở rộng phạm vi tìm kiếm cho ta! Không tìm được Kỳ Nguyệt, đêm nay các người đừng hòng đi ngủ!”

Trợn trừng mắt, Tống Vũ Kiệt kêu lên, sau khi nghe vậy, phó tướng rụt đầu lại, lập tức lĩnh mệnh mà đi, “Dạ! Mạt tướng đi làm ngay!”

“Còn không mau đi!” Tung một cước đá vào hông phó tướng, Tống lão lục nhanh chóng kêu to, hấn lập tức nhấc chân tiến lên, vừa hối thúc đội ngũ tìm kiếm, vừa mặc niệm trong lòng: Kỳ Nguyệt, người ngàn vạn lần đừng có việc gì, ngàn vạn lần đừng có việc gì.

.

Trong màn đêm, bên cạnh đồng lửa, con ngựa đang ăn cỏ, Tống Ngâm Tuyết thần sắc nhàn nhã một tay cầm con chim trĩ, chậm rãi nướng trên lửa.

Sau lưng cách đó không xa, Ứng Thư Ly ngã trái ngã phải, lắc lư uốn éo, cổ hết sức nằm ở trên lưng ngựa, chặt vật đi về phía trước, cuối cùng dùng thời gian rất lâu, mới xoay người xuống ngựa, đi tới trước mặt Tống Ngâm Tuyết.

“A, trùng hợp như vậy, lại đụng phải?” Nhếch mày, Tống Ngâm Tuyết có chút vui vẻ, nhưng nàng cũng không ngược mặt lên nhìn hấn, mà thần sắc chuyên chú nhìn con chim trĩ đã bị nướng đến vàng ươm bóng nhẫy trên lửa.

“Ai, người luôn chậm một bước. Xem đi, nếu như người đến sớm một canh giờ, ta liền có thể giúp người bắt một con. Không giống như bây giờ, chỉ có một con, không có cách nào khác mời người ăn.”

Một tay chậm rãi chuyển động cây gỗ xuyên qua chim trĩ, một tay đều đều rắc muối ăn mang theo lên trên thân con chim, Tống Ngâm Tuyết vừa nói, vừa cười cười trêu tức.

Nghe vậy, Thư Ly cũng không nói gì khác, chỉ lắc đầu, thở nhẹ ra một hơi ngòai xuống theo, sau đó từ trong bao quần áo phía sau móc ra một cái bánh chậm rãi gặm.

“Không việc gì, ta có cái này.”

Thành thành thật thật ngồi ở bên người Tống Ngâm Tuyết, Thư Ly vừa nhẹ nhàng gặm bánh, vừa dùng mắt không ngừng đánh giá người ngọc.

Chưa từng yên tĩnh quan sát người ngọc ở khoảng cách gần như vậy, dù ột thân nam trang, cũng khó dấu nổi khí tức thanh tịnh động lòng người của nàng, đột nhiên, trong đáy lòng Thư Ly, dâng lên một loại cảm giác hạnh phúc, thật muốn cứ như vậy nhìn, cảm thụ vẻ đẹp của nàng mãi mãi.

Tống Ngâm Tuyết không để ý tới ánh mắt trắng trợn của Thư Ly, chỉ thong dong ăn gà nướng, tuy động tác không tính là ưu nhã, nhưng bất luận nhìn như thế nào, đều có một phen ý nhị khác.

Ngơ ngác, thậm chí là có chút ngấy ngốc, trong lòng Thư Ly ngọt ngào đến muốn bật cười, chính là hấn lại sợ bị nàng chế nhạo, nên ráng chịu đựng, vụng trộm mà nhìn.

Tống Ngâm Tuyết tiêu sái gặm hết một khối xương gà cuối cùng, tiện tay quăng ra sau đầu, sau đó móc khăn ra, chậm rãi lau miệng và tay của mình, từng chút từng chút, sạch sẽ cẩn thận.

Thư Ly hơn buồn cười, cũng có chút vui vẻ, rõ ràng người tùy ý tiêu sái như vậy, lại vô cùng thích sạch sẽ, nhưng tuyệt đối không hàm hồ, động tác chăm chú kia cực kỳ đáng yêu, quả thực làm cho người ta càng nhìn càng thích.

Thì ra nàng đúng là đáng yêu như vậy, khiến người ta rung động như vậy, chính là lúc trước, hấn đã bỏ lỡ hết lần này đến lần khác.

Trong lúc Thư Ly cảm thấy rất ảo não, cảm ghét chính mình, thì Ngâm tuyết sau khi ăn uống no đủ, thích ý nằm lên chăn đệm trải trên mặt cỏ. Thấy vậy, hấn liền đứng dậy đi đến bên cạnh con ngựa, tiện tay cỡi hành lý xuống, ôm huyền cầm ra, sau đó ngồi xuống khảy đàn, âm thanh văng vẳng mà dài lâu.

Lặng lặng nghe tiếng đàn của Thư Ly, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt lại, vẻ mặt yên ắng, cái gì cũng không nghĩ, chỉ thoả mái thả mình theo âm nhạc nhu hòa, chậm rãi say mê.

Không thể không nói, cầm nghệ của Thư Ly, cực kỳ xuất sắc, hơn nữa còn rất sinh động, ẩn chứa rất nhiều tình cảm ở bên trong, cho nên có thể đánh động lòng người, làm cho người ta say mê hòa mình theo.

Tiếng đàn của một người, nếu như có thể đả động lòng người, vậy người này, không thể nghi ngờ là người đứng trên đỉnh núi, cô độc quan sát chúng sinh.

Tống Ngâm Tuyết giữ nguyên áo mà ngủ, lặng im không nói, thấy vậy, Thư Ly khẽ cười, hẩn nhẹ nhàng gảy cung đàn, dựa gần vào nàng, tĩnh lặng nhìn bóng lưng nằm nghiêng, trên gương mặt tuần dật tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào.

.

“Điện hạ, phía trước có ánh lửa, hẳn là có người!” Một giọng nói từ rất xa truyền đến.

“Đi, đi qua xem!” Lúc này, một giọng nói khác lại vang lên, hơn nữa sau khi tiếng nói rơi xuống, liền nghe được có tiếng bước chân người đi tới gần.

Người ngọc chậm rãi từ trên mặt đất ngồi dậy, vươn tay mang cái khăn che mặt vào, sau đó cười nhạt, yên lặng chờ động tĩnh, mà Thư Ly bên cạnh, bởi vì không có thánh lực tốt như vậy, cho nên ngay từ đầu cũng không ý thức được, bất quá khi hẩn trông thấy bộ dáng nàng như thế, liền ngồi yên ôm đàn, cùng nhau chờ đợi.

“Nguyệt Nguyệt —— Nguyệt Nguyệt của ta ——”

“Kỳ Nguyệt công tử —— Kỳ Nguyệt công tử ——”

Tiếng nói càng ngày càng gần, trong nháy mắt đã đến trước mặt, khi Tống Vũ Kiệt mang theo những người liên can, giơ cây đuốc xuất hiện ở trước mặt Tống Ngâm Tuyết, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

“Các người. Có thấy một công tử khuôn mặt tuần tú đi qua nơi này hay không? Hình như mắt cá chân còn bị thương nhẹ.” Ngồi trên lưng ngựa, hípmắt, bởi vì sắc trời đã tối, Tống Vũ Kiệt cũng không nhìn được rõ ràng.

“Hẩn!” Nghe xong lời này, Tống Ngâm Tuyết mặt mang lụa trắng, bàn tay thon dài chỉ chỉ Thư Ly bên cạnh, bình tĩnh nói.

“Hẩn?” Xoay người xuống ngựa, châm lửa nhìn xem, khi Tống Vũ Kiệt hoàn toàn nhìn rõ ràng hình dạng của Thư Ly thì không khỏi giật mình: “Thì ra là cầm công tử a!”

“Lục điện hạ.” Thấy là người quen cũ, Thư Ly đứng dậy nhàn nhạt gật đầu làm lễ.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt lập tức đưa tay ra hiệu: “Không cần không cần! Gặp nhau tại nơi khỉ ho cò gáy này chính là duyên phận, cầm công tử không cần nhiều lễ nghĩa như vậy.”

Tống Vũ Kiệt coi như cũng hiểu lễ nghĩa, biết nguyên tắc, lúc này cũng không biểu hiện kiêu ngạo khiến người ta khó xử, mà lại rất tùy ý còn giống như bạn bè mở miệng hỏi: “Cầm công tử, công tử có gặp Kỳ Nguyệt không?”

“Kỳ Nguyệt?” Vừa nghe đến cái tên cũng không coi là lạ này, Thư Ly vô thức nhìn người ngọc bên cạnh một chút, sau đó hơi nhíu mày nói: “Hẩn làm sao vậy?”

“Ai, vừa rồi ở trên sườn núi, ta đuổi hẩn chạy, sợ ý một cái, hẩn ngã lăn xuống dưới, sau đó ta lập tức sai người đi tìm, chính là tìm từ đầu ngày tới cuối ngày, nhưng cũng tìm không thấy bóng dáng hẩn! Công tử nói xem hẩn đã đi đâu? Một mình hẩn, chân lại bị thương, sợ là sẽ xảy ra chuyện không hay gì a? Thật sự là gặp chết ta rồi!”

Không biết sao, giống như xa quê gặp lại bạn cũ, Tống lão lục cần nhẫn than thở với Thư Ly, bộ dạng vô cùng sốt ruột. Có thể nhìn ra, hẩn thực sự để bụng đối với Kỳ Nguyệt.

Lúc này, Thư Ly nhẹ nhàng nhìn Tống Ngâm Tuyết, khi nhìn đến vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, liền quay đầu mở miệng nói: “Điện hạ, Thư Ly chưa từng gặp Kỳ Nguyệt, cũng tin chắc hẩn không có đi hướng này, cho

nên người không cần tìm nữa. Nhưng có chút chuyện Thư Ly không rõ, tại sao điện hạ lại muốn truy đuổi Kỳ Nguyệt?”

“Hắn dùng nghiên mực đập vỡ đầu điện hạ chúng ta!” Nghe lời này, phó tướng một bên bất mãn, mở miệng kêu lên.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt nhíu mày, không khỏi bực bội trừng mắt liếc hắn, sau đó hòa khí giải thích với Thư Ly: “Hôm nay Ngâm Tuyết đã mất, ta muốn giúp muội ấy chiếu cố hắn chút sao. Nhưng ai ngờ mỗi lần ta tới cửa, đều bị hắn cự tuyệt ngay từ ngoài cổng, sau đó rơi vào đường cùng, ta đành sai người xô cửa, định vào khuyên bảo hắn, nhưng hắn lại không chịu nghe, trực tiếp cầm nghiên mực đập đầu ta bị thương, sau đó chạy thoát mất.”

“Ta lo lắng một mình hắn ở bên ngoài lưu lạc chịu khổ, lại sợ hắn phải ăn đói mặc rách, cho nên không để ý đến vết thương trên đầu đuổi theo hắn! Chính là gần đuổi tới tay rồi, lại xảy ra biến cố này, đảo mắt một cái, liền biến mất không biết tung tích.”

Tống lão lục buồn bực nói, ánh mắt không khỏi liếc về phía Tống Ngâm Tuyết bên cạnh, bất quá tính tình hắn thô lậu trời sinh, bởi vì một lòng chỉ nghĩ đến Tiểu Nguyệt Nguyệt, cho nên mặc dù cảm thấy thân ảnh Tống Ngâm Tuyết nhìn quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu, nhưng mà cũng không quan tâm lắm, chỉ khẽ nhìn lướt qua.

Thư Ly vừa nghe Tống Vũ Kiệt nói ra câu “Ngâm Tuyết đã mất”, liền im lặng dừng lại, sau đó ánh mắt hơi hoảng hốt, có chút không vui nói: “Lục điện hạ, lúc trước Thư Ly có nghe được ngài từng thề, nói cuộc đời này không dây dưa Kỳ Nguyệt nữa, tại sao bây giờ lại.”

“Ai, ta đang giúp Ngâm Tuyết trả nợ mà! Ngâm Tuyết đã từng đối xử với Nguyệt Nguyệt như vậy, hôm nay nàng không còn, ta làm ca ca, cũng không thể trở mặt mặc kệ a! Kỳ thật ta cũng không có ý gì, chỉ muốn mời Nguyệt Nguyệt về nhà, sau đó cùng ăn cùng ở, để ối ngày ta đều có thể nhìn đến hắn, như vậy là ta thỏa mãn rồi!”

Tống Vũ Kiệt nói cứ như chuyện đương nhiên, chính là không biết tại sao, hắn nói nói một hồi, rõ ràng lại cảm nhận được miệng vết thương trên đầu có chút đau đớn.

“ ”

Nghe xong kiểu giải thích này, Thư Ly không biết nói gì nữa, bất quá dù sao hắn cũng hỏi được tất cả những chuyện mà có thể người ngọc muốn biết, cho nên trước mắt, hắn liền không nói thêm gì.

“Cầm công tử, vị này chính là.” Nói xong, Tống Vũ Kiệt lịch sự hỏi thăm người bên cạnh một chút, sau đó một tay bưng lấy đầu, chuẩn bị rời đi.

Nghe vậy, Thư Ly cũng ngầm hiểu trong lòng, cho nên liền nói đơn giản, quấy quá cho qua chuyện: “Vị này chính là người tri âm của ta.”

“Vậy thì ta phải chúc mừng cầm công tử rồi!” Chắp tay ôm quyền, bắt đầu có ý rút lui, Tống Vũ Kiệt mỉm cười, sau đó liền muốn xoay người mà đi. Cùng là nam tử tuấn mỹ, nhưng khẩu vị không hợp, Tống Vũ Kiệt hết lần này tới lần khác chỉ yêu thích Tiêu Kỳ Nguyệt, những người khác, còn không lọt được vào mắt của hắn.

Chính là đúng vào lúc này, một giọng nói thanh lệ vang lên, buông một câu ngắn gọn “Chờ một chút“, vô cùng đột ngột làm cho Tống lão lục ngừng cước bộ lại.

Giọng nói này, tại sao lại giống Ngâm Tuyết thế?

Nghiêng đầu sang chỗ khác, trở mắt nhìn, Tống Vũ Kiệt kinh ngạc, không khỏi mở miệng nói: “Người là người phương nào? Vì sao mang theo cái khăn che mặt?”

“Tại hạ Mạc Doãn, người giang hồ xưng là ‘Tuyết công tử’!”

Dùng một loại ngữ điệu giống như bình thường, lại không giống bình thường nói, Tống Ngâm Tuyết tiến lên một bước, hai mắt hữu thần nhìn thẳng, vẻ mặt vui vẻ: “Về phần vì sao ta phải mang cái khăn che

mặt. Đây là một loại thói quen, cũng là một loại khế ước, bởi vì chưa ai gặp qua gương mặt thật của ta, mà những người đã từng gặp qua, hôm nay bọn họ đều đã chết.”

Sử dụng một câu kịch rất giả dối, Tống Ngâm Tuyết kéo dài giọng cảnh cáo. Nghe vậy, Tống lão lục lui về phía sau một bước, kinh ngạc nói: “Tuyết, Tuyết công tử.”

“Đúng!”

“Ách, có chuyện gì không?” Bị người ngọc hù dọa, trong lúc nhất thời Tống Vũ Kiệt quên mất nỗi nghi hoặc trong lòng, mà theo phản xạ chuyển dời sự chú ý đến mục đích nàng gọi hắn lại.

“Không phải các người đang tìm người sao? Ta giúp các người tìm!”

“A?”

Những lời này, không chỉ là làm Tống lão lục giật mình không nhỏ, ngay cả Thư Ly bên cạnh cũng không khỏi xoay đầu lại.

Tại sao nàng lại? Làm sao nàng lại muốn nhúng tay vào chuyện của Kỳ Nguyệt?

Một loại dấm chua ghen tuông, từ dưới đáy lòng dâng lên, nhìn Tống Ngâm Tuyết lúc này, trong đôi mắt sáng đầy quan tâm của Thư Ly, bỗng nhiên hiện lên một tia nghi hoặc.

“Vì sao?” Tống lão lục không rõ vì sao nàng đột nhiên muốn giúp đỡ mình, trong lòng buồn bực.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười, nghiền ngẫm giả dối nói: “Gần đây trong tay thiếu tiền, muốn kiếm chút tiền để chi dùng.”

A ~ thì ra là muốn kiếm tiền!

Một câu có quan hệ đến tiền bạc, làm cho Tống Vũ Kiệt triệt để loại bỏ sự nghi kị, hắn cười cười nhẹ bụm lấy cái trán bị thương của mình, cười vui vẻ: “Vậy thì tốt! Có Tuyết công tử tương trợ, nhất định sẽ nhanh chóng tìm được Nguyệt Nguyệt!”

Tống lão lục vui mừng phát tay ra hiệu cho bọn thị vệ tiếp tục tìm, dùng thế tay “mời” Tống Ngâm Tuyết cùng Thư Ly, sau đó dẫn bọn họ theo mình.

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi đuổi theo, trong lòng thâm suy nghĩ, nghĩ đến lúc trước, mình hứa bảo đảm an toàn cho Kỳ Nguyệt, sau đó mới ghi từ thư, vốn tưởng rằng Lục béo ị sẽ tuân thủ hứa hẹn, từ nay về sau không đi quấy rối hắn nữa, chính là dựa vào tình huống trước mắt, xem ra lời của hắn, tất cả đều là láo toét.

Dựa theo lời của Lục béo ị, xác thực là có chút kì quái, cho nên Tống Ngâm Tuyết cảm thấy hơi hoài nghi, liền đề nghị đi theo. Dù sao Ngũ ca ca cũng sắp đến rồi, chuyện này có mất một hai ngày, cũng sẽ không ảnh hưởng gì.

.

Trong một sơn trại giản dị rách nát, Kỳ Nguyệt hai tay bị trói ngã xuống đất ngất đi, lông mày anh tuấn khẽ nhíu, gương mặt ôn nhuận như ngọc trầm tĩnh.

“Xuân nhi, nàng muốn bốn huynh đệ chúng ta mang tên mặt trắng này về đây làm gì? Không phải là nàng nhìn trúng hắn chứ?” Thấy tình hình này, một người trong bốn nam tử đứng song song bất mãn nói ra.

“Đúng vậy a, Xuân nhi, nếu không tại sao nàng đem tên mặt trắng này về đây? Chẳng lẽ nàng thực sự yêu mến hắn?” Lúc này, một tên trong bốn người còn lại cũng lên tiếng.

“Các người thì biết cái gì! Tiểu tử này, chính là người có địa vị! Chẳng lẽ vừa rồi các người không trông thấy người đi tìm hắn là ai sao? Chỉ cần chúng ta có tiểu tử này nơi tay, không sợ không lấy được bạc trắng bóng!”

Vừa nghe có người khó hiểu, nữ tử gọi là Xuân nhi kia lập tức nghiêm mặt, vẻ mặt tức giận nhìn về phía hai người kia.

“Địa vị?”

“Bạc trắng bóng?”

“Lão Nhị, lão Tam, Xuân nhi đang nói cái gì a.” Vẫn không hiểu lời mà nữ tử nói..., hai người không hện mà cùng hỏi.

Lúc này, hai người bị gọi là lão Nhị, lão Tam kia, đang liếc nhìn người trên mặt đất, tiếp tục mở miệng nói: “Lão Tứ, lão Ngũ, Xuân nhi đã nói tên mặt trắng này có thể kiếm tiền, chúng ta tạm thời tin nàng a!”

“ ”

Lão Tứ, lão Ngũ đưa mắt nhìn nhau, đều lắc đầu không nói lời nào. Lúc này, nếu như mọi người nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra bốn người này, nhìn rất quen mắt. Đúng rồi! Bốn người bọn họ, chính là bốn người đã từng ngăn đón đòi giết Tịch Mặc Lương, lại mất đi lão đại cùng lão Lục, về sau lại xuất hiện ở biên cảnh Hoa quốc cùng Tây thần, muốn cướp bóc Kiều Mạt Nhi và Phùng Tử Chương.

Mà đứng bên người bọn hắn, nữ tử gọi là Xuân nhi kia, lúc trước từng bị sáu người bọn họ cường bạo, nhưng về sau vẫn đi theo đám bọn hắn.

“Xuân nhi, vì cái gì nàng kết luận tên mặt trắng này nhất định có thể kiếm tiền? Hơn nữa người đang tìm hắn là ai? Hình như, nàng có biết hắn?” Lão Nhị trong bốn người, sau khi do dự một chút, mở miệng hỏi Xuân nhi.

Nghe vậy, Xuân nhi cười thần bí, trên gương mặt coi như cũng khá xinh đẹp vô cùng đặc ý!

Nàng đổi nét mặt! Yêu mị nhìn lão Nhị, ngữ khí chắc chắn mà tự tin nói: “Quen? Đương nhiên là quen! Tên mặt trắng này, hắn tên là Kỳ Nguyệt, từng là một trong đám phu quân của Nhữ Dương quận chúa Đại Tụng, cũng là người trong lòng của Lục hoàng tử Đại Tụng! Vừa rồi người đi tìm hắn, đúng là Lục hoàng tử Đại Tụng, Tổng Vũ Kiệt! Cho nên các người nói xem, ngân lượng này, rốt cuộc chúng ta có thể bắt được hay không a?”

Khẳng định nói, trên mặt Xuân nhi là nụ cười âm lãnh, trong đôi mắt, có một loại hàn quang không muốn người biết. Bất quá giờ phút này mấy tên kia cũng không có chú ý đến điểm này, mà đang đắm chìm trong lời nói của Xuân nhi, mắt bốc lên ánh sáng tham lam, vẻ mặt đầy khát vọng.

“Xuân nhi, đây là sự thật à! Người kia thật sự là Lục hoàng tử Đại Tụng sao? Mà hắn thật sự chịu dùng ngân lượng đổi tên mặt trắng này ư?” Tựa hồ cảm nhận được thần tài đang vẫy vẫy tay với mình, bốn người nhất tề hỏi lại.

Lúc này, Xuân nhi mạnh mẽ chép miệng, bày ra bộ dạng xem thường nói: “Nhìn đức hạnh của các người kia? Còn không nhanh viết thư cho ta! Nếu viết chậm bỏ lỡ thần tài, ta liền hỏi tội các người!”

“Được, được! Lập tức viết! Lập tức viết ngay đây!” Lão Tứ, lão Ngũ lên tiếng chạy đi, thân ảnh phóng rất nhanh, mà lão Nhị, lão Tam lưu lại, thì cũng mở miệng hỏi: “Xuân nhi, nàng là một nữ tử bình thường, làm sao biết được những hoàng thân quốc thích này?”

“Tại sao biết?” Vừa nghe lời này, vẻ mặt Xuân nhi vô cùng cao thâm, trong đôi mắt âm độc hiển thị rõ ánh sáng tàn ác.

A, tại sao nàng lại biết? Đó là bởi vì nàng là Vạn Mỹ Xuân! Vạn Mỹ Xuân đã từng là thị thiếp trong Lục Vương Phủ, nha đầu sai sử trong phủ Nhữ Dương quận chúa! Nếu nói càng chính xác, trước kia nàng từng có một cái tên! Được kêu là —— Khiên Ngưu. . . .

158. Q.2 - Chương 62: Kế Hoạch Của Xuân Nhi.

Vạn Mỹ Xuân nàng, tướng mạo xuất chúng, tuổi xuân môn môn, từng ảo tưởng một ngày kia có thể bay lên đầu cành làm phượng hoàng, chính là sự thật phũ phàng, cha nương của nàng, vì phủ Nhữ Dương quận

chúa ra giá cao hơn người khác một quan tiền, liền bán nàng đi làm nha hoàn, từ đó đánh nát nguyện vọng muốn vào nhà người có tiền làm thị thiếp của nàng.

Tuy sau khi vào phủ Nhữ Dương quận chúa, đã không còn cơ hội dụ dỗ lão gia hoặc là thiếu gia, để được giàu sang phú quý, chính là đoạn thời gian đó, nàng sống rất vui sướng!

Ứng Thư Ly, là nam tử đầu tiên khiến nàng rung động, người phong nhã thanh khiết như vậy, nàng chỉ cần liếc nhìn, trong lòng liền không chứa nổi nam tử nào khác ngoài hắn.

Nàng và hắn, hai người vốn không thể nào cùng xuất hiện, cuối cùng nhờ ông trời phù hộ, làm cho nàng trong lúc vô ý phát hiện bí mật hắn muốn trốn đi, khiến trong tay nàng có được một điều kiện có thể đàm phán giao dịch cùng hắn.

Vì Ứng Thư Ly, Vạn Mỹ Xuân nàng, thật sự gần như đã moi tìm đào phổi, dùng hết tâm tư, thậm chí không tiếc dùng tánh mạng của mình làm tiền đặt cược, đi dọa Nhữ Dương quận chúa lúc ấy đang nhìn lên Ứng Thư Ly tắm rửa!

Nói đến Nhữ Dương quận chúa kia, nàng thật sự tức giận trong lòng, lần dọa đó, tại sao lại không làm cho nàng ta ngã chết? Ngày đó, nàng cố ý lên tiếng đi dọa quận chúa, bởi vì lúc ấy không biết tại sao, quận chúa đứng ở trên núi giả, tay bụm lấy ngực, sắc mặt trắng bệch, giống như thân thể rất khó chịu, cả người lung lay sắp đổ, vì vậy nàng sinh ra ác niệm, cố tình đập vỡ đồ, lớn tiếng kêu sợ hãi, vạn phần đắc ý thấy quận chúa đập đầu xuống đất.

Không ngã chết được ở quận chúa dâm đăng kia, thật đúng là ông trời không có mắt, bởi vì nàng cũng chán ghét cô ta như cái tên mập Lục ca kia!

Ứng Thư Ly lạnh lùng vô tình, khiến nàng triệt để chặt đứt mơ tưởng có thể cùng ăn cùng ngủ với hắn, vì vậy trong lúc xúc động, nàng đem lần đầu tiên của mình, đầy đủ giao cho tên mập mà nàng chỉ cần nhìn đã cảm thấy chán ghét muốn chết.

Tiến vào Lục Vương Phủ làm thị thiếp, mỗi ngày mỗi đêm chịu đựng Lục béo i phát tiết xong liền ngã lăn ra ngủ, vốn tưởng rằng nàng có thể mang thai từ nay về sau mẹ quý nhờ con, nhưng ai ngờ, ông trời dường như luôn muốn đùa giỡn với nàng.

Đám thị thiếp ghen ghét, Lục Vương Phi xếp đặt, khiến nàng từ một người được sủng ái, thoáng cái biến thành dâm phụ lẳng lơ, bị đánh mắng còn không tính, cuối cùng còn bị Lục Vương Phi ác độc kia ban cho tên gian phu không biết chui ra từ đâu!

Mà tên gian phu kia, hẳn quả thực cũng không phải là người! Hắn mang theo nàng bên người, cả ngày đùa bỡn tra tấn nàng, làm cho nàng sống không bằng chết, có đôi khi, thậm chí gọi còn bạn bè hắn tới, mấy nam nhân thay phiên đè lên người nàng.

Nàng nghe được hắn nói với nhóm bạn, nói Lục Vương Phi đồng ý phá lệ cho hắn lần này, bảo hắn chơi chán thì hãy giết chết nàng, vì vậy trong lòng nàng sợ hãi, vì không muốn hắn nhanh chóng chơi chán mình, nàng bắt đầu biến tướng trở thành lấy lòng hắn.

Trong khi hoan ái luôn giả bộ như vô cùng sung sướng, thậm chí còn chủ động làm ra các loại động tác bỉ ổi để thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn, mê hoặc làm cho hắn chết lặng, rốt cuộc có một ngày, nàng thừa dịp hắn vừa phát tiết hết máu dâm dục của mình mà ngủ say như chết, nàng mặc quần áo, cầm ít bạc, chạy thoát thân.

Tuy đã trốn chạy, nhưng vừa ra khỏi miệng hổ, lại vào hang sói! Khi Vạn Mỹ Xuân, cho rằng từ nay về sau đã tự do an toàn, lại xui xẻo đụng phải sáu tên sơn tặc thú tính, chúng bắt lấy nàng, lôi nàng vào trong rừng làm nhục.

Trùng hợp thay, khi đó, lúc lão đại của sáu người kia, vừa mới phát tiết hết trên người nàng, đang muốn bứt ra ngồi dậy thì đột nhiên xuất hiện mỹ nam lạnh lùng danh xưng” Thiên hạ đệ nhất sát thủ” Tịch Mặc Lương, một kiếm vung lên, liền chán ghét giải quyết tên lão đại kia.

Tịch Mặc Lương lạnh lùng bỏ đi, thậm chí không nói một câu, lưu lại năm kẻ ngơ ngác nhìn nhau. Khi đó, nàng thấy có cơ hội tốt, mấy nam nhân này cũng không giống đạo tặc bình thường, coi như còn có chút vô

công, vì vậy trong lòng thầm quyết định, đề nghị đi theo đám bọn hần.

Nàng miễn phí làm kỹ nữ công cộng cho năm người bọn họ (không, hẳn là bốn người, bởi vì sau lần tới báo thù, lão Lục của bọn họ cũng táng mạng dưới kiếm của Tịch Mặc Lương), vì bọn họ bày mưu tính kế, đi khắp nơi cướp bóc kiếm tiền, dùng đầu óc ngoan độc nhưng cũng coi như khá thông minh của nàng, khiến bọn họ ngày càng tin tưởng! Cho nên hiện tại, tuy nói nàng vẫn là công cụ phát tiết dục vọng của đám bọn hần, nhưng địa vị của nàng đã tăng lên, nghiêm nhiên trở thành nữ chủ nhân!

Hừ! Vạn Mỹ Xuân nàng, cảm thấy trên đời này chuyện vui sướng nhất, chính là dùng thân thể của mình làm vũ khí, sau đó đem những nam nhân hữu dụng kia cắt vào dưới váy, sau đó bắt bọn họ làm việc không biết mệt mỏi. Xấu xa, Khiên Ngưu ác độc nheo mắt lại, vẻ mặt âm tàn, nàng rũ mắt xuống nhìn Kỳ Nguyệt hôn mê trên mặt đất, khóe miệng chậm rãi khẽ nâng: Tổng Vũ Kiệt, không phải người người để ý nhất là tên Tiêu Kỳ Nguyệt này sao? Tốt lắm, ta sẽ khiến cho người ném thử cảm giác sống không bằng chết!

Âm thầm, đặc ý nghĩ, Khiên Ngưu sung sướng tưởng tượng tình cảnh mà nàng khát vọng, cả đời này, nàng thống hận nhất là hai người, Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết cùng Lục béo ị Tống Vũ Kiệt, cho nên nàng muốn trả thù bọn họ!

Bất quá hôm nay Tống Ngâm Tuyết đã đi đời nhà ma rồi, nàng cũng không tính toán nữa, mà chuyển toàn bộ thù hận đều lên trên đầu Tống Vũ Kiệt làm cho hần trả giá thật nhiều vì ngày đó hần dung túng vương phi của mình, không ra tay cứu nàng!

Trong ánh mắt của lão Nhị, lão Tam, Khiên Ngưu vui vẻ nở nụ cười, cười dữ tợn, cười càn rỡ.

.

“Thế nào? Nhìn ra điểm gì không?” Dưới sườn núi, Lục béo ị Tống Vũ Kiệt vội vàng hỏi Tống Ngâm Tuyết, vẻ tình cảm đầy quan tâm không lời nào có thể miêu tả nổi.

“Lục điện hạ thật đúng là quan tâm Kỳ Nguyệt công tử a? Xem ra, Nhữ Dương quận chúa ở dưới cửa tuyền, cũng có thể nhắm mắt.” Thấy như thế, Tống Ngâm Tuyết đang nhìn ngó chung quanh, trong miệng thốt ra một lời khó phân biệt là khen hay chê, ánh mắt cũng không ngừng lại.

“Ha ha, đúng vậy! Tuyết công tử có chỗ không biết, ta chỉ có một muội muội là Ngâm Tuyết, từ nhỏ tình cảm của chúng ta đặc biệt tốt, cho nên ta giúp nàng chiếu cố phu quân, đó cũng là chuyện đương nhiên!”

Mang đám đông về chỗ triển núi mà Kỳ Nguyệt lăn xuống, Tống Vũ Kiệt vừa tìm kiếm, vừa giải thích.

“A? Ta nghe nói Thư Ly công tử cũng là phu quân của Nhữ Dương quận chúa, tại sao không thấy điện hạ có lòng với hần như vậy?” Đúng yên nhìn, Tống Ngâm Tuyết vừa chế nhạo, vừa quan sát chung quanh.

“Ách, cái này. Chăm công tử.” Không biết trả lời thế nào, lại không thể trực tiếp thừa nhận mình có lòng riêng, Tống Vũ Kiệt liếc mắt nhìn Thư Ly bên cạnh, giải thích lung tung: “Chăm công tử hẳn thích đi du lịch bốn phương, không cần ta chiếu cố.”

“A, thì ra là như vậy.” Giống như đã hiểu nhẹ gạt đầu, Tống Ngâm Tuyết giả bộ như hiểu ý. Thấy vậy, Tống lão lục không muốn tiếp tục cái đề tài này, trở lại quan tâm hỏi tình huống trước mắt, “Tuyết công tử, công tử đã quan sát hồi lâu rồi, rốt cuộc có nhìn ra manh mối gì hay không? Nguyệt Nguyệt này, rốt cuộc hần chạy tới đâu rồi nhỉ?”

“Không biết.”

“A! Không biết?” Vừa nghe nàng nói lời này, Tống lão lục kêu sợ hãi lên tiếng, khuôn mặt kinh ngạc.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói tiếp, chỉ thốt ra một chữ “Chờ”.

“Chờ? Chờ ai? Chẳng lẽ là chờ Nguyệt Nguyệt tự trở về?” Không hiểu ra sao, mắt thấy thời gian đã qua một ngày, cũng không biết tình huống Kỳ Nguyệt bây giờ như thế nào? Tống Vũ Kiệt nôn nóng trong lòng!

“Tự nhiên là chờ người nên chờ!” Cười khê nói, vẻ mặt cao thâm, Tống Ngâm Tuyết chỉ nói đến thế, liền không nói thêm lời nào nữa.

Mà Tống lão lục không biết là chuyện gì đang xảy ra, thấy loại tình hình này, cũng chỉ có thể buồn bực đi lòng vòng lo lắng suông, như là con kiến bò trên chảo nóng.

“Đến đây” Giương bàn tay thon dài lên, cười nhạt vũng vàng tiếp được mũi tên bay vụt mà đến, ở trên mũi tên, có cột một tờ giấy viết thư.

“Người nào!” Thăm dò khắp mọi nơi, muốn tìm ra tên từ đâu bay đến, chính là dùng công phu mèo quào của Tống Vũ Kiệt, thì có thể quan sát được gì?

Nhìn hồi lâu, cái gì cũng chưa nhìn ra, Tống Vũ Kiệt tiến lên, muốn đi xem xét nội dung trên thư, “Trên thư nói cái gì?”

“Lấy tiền chuộc người.” Ngắn gọn mà sáng tỏ tường thuật tóm lược nội dung trên thư, Tống Ngâm Tuyết bày ra bộ dạng như trong dự liệu, nhàn nhạt mà nói.

“Lấy tiền chuộc người? Công tử là nói Nguyệt Nguyệt hẳn bị người ta chộp tới? Mà không phải tự hấn chạy!” Tự hồ rất là khiếp sợ với tin tức này, Tống Vũ Kiệt kinh ngạc nói.

Nghe vậy, nàng nhẹ nhàng cười, chỉ chỉ dấu vết còn lưu lại trên mặt đất, mở miệng chậm rãi nói: “Từ dấu vết nơi này, có thể thấy lúc Kỳ Nguyệt lặn xuống, cũng đã ngất đi rồi, cho nên bên cạnh hẳn không có dấu vết giày dụa hoặc lộn xộn, mà trong đó, có một vết kéo dài như vật gì bị lôi đi, mặc dù đã bị giẫm đến cơ bản không thấy rõ lắm, nhưng chỉ cần thêm chút suy đoán, liền không khó để hiểu được tình hình trong đó.”

Một tay chỉ hai chỗ, giải thích tình hình phát sinh lúc ấy, Tống Ngâm Tuyết vẻ mặt đầy tự tin, phát ra ánh sáng cơ trí.

Thư Ly nhìn thấy người ngọc như vậy, trong lòng mềm nhũn, cả người tê tê, không thể chuyển dời tầm mắt.

“Chuyện này sao có thể? Ta đã lập tức phái người xuống dưới tìm ngay lúc đó! Nếu thật sự có người lên mang Nguyệt Nguyệt đi, hẳn là sẽ bị phát hiện mới đúng a!”

Không đồng ý nói ra quan điểm, Tống Ngâm Tuyết không nói gì trong lòng thăm xem thường, đối với năng lực xử lý của tên lão Lục đầu heo này, nàng thật sự không dám khen tặng.

“Những người này trùng hợp đụng phải chuyện này, dưới tình huống biết rõ có người đang đi tìm, lại còn cố ý mang người đi, không khó để suy đoán ra bọn họ có mục đích riêng! Mà cái mục đích kia, nhất định có quan hệ với giao dịch, cho nên chúng ta chỉ cần ở chỗ này chờ, chờ con cá tự động mắc câu!”

Khẽ cầm giấy viết thư trong tay lên, Tống Ngâm Tuyết nói rõ nguyên nhân nàng bảo mọi người chờ với Tống lão lục.

Nghe vậy, Tống lão lục nhíu mày, nhưng còn chưa kịp mở miệng trước, người ngọc liền xoay người, cười cười nói với hắn: “Có phải Lục điện hạ muốn nói, những người kia làm sao có thể biết tầm quan trọng của Kỳ Nguyệt đối với điện hạ, từ đó xác định điện hạ chịu dùng bạc đi đổi hẳn không? Chuyện này cũng dễ giải thích thôi! Bởi vì nếu như ta đoán không lầm, trong những người này, nhất định có một người quen của điện hạ.”

“Người quen của ta?” Tống lão lục đau khổ suy nghĩ, trong lòng không giải thích được.

Mà lúc này, nàng không để ý đến hắn, chỉ quăng ánh mắt về hướng mũi tên kia, nói thật nhỏ: “Xem tình hình như vậy, những tên này cũng không giống như người bình thường, bởi vì ít nhất võ công. cũng không đến nỗi quá kém.”

Tiện tay vút tên, Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói với Tống Vũ Kiệt: “Lục điện hạ, nhanh đi chuẩn bị đi, một ngàn lượng bạc, giờ Mùi canh ba hôm nay, ở trước cây tùng bách trên núi một tay giao tiền, một tay giao người!”

“Một ngàn lượng bạc! Biết đi đâu tìm a?” Vừa nghe một số tiền lớn như vậy, phó tướng bên cạnh kinh hãi kêu lên.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhún vai, chuyển mắt nói: “Ta cũng không biết, dù sao người ta nói, nếu khi đó không nhìn thấy tiền, thì lập tức giết con tin.”

Dùng ngôn ngữ hiện đại giải thích với bọn họ, lại quên mất bọn họ không hiểu mấy từ "Giết con tin" này, quả nhiên nàng lập tức thấy mấy ánh mắt không hiểu bắn về phía mình, Tống Ngâm Tuyết cười cười giơ tay lên, xé giấy viết thư trong tay thành từng mảnh, sau đó mạnh mẽ thổi, để chúng phiêu tán theo gió, "Giết con tin? Là như vậy!"

"Không được, ta không thể để cho Nguyệt Nguyệt có việc gì! Người tới, nhanh! Nhanh đi chuẩn bị, bất kể là dùng phương pháp gì, tóm lại lát sau ta muốn thấy tiền!"

Tống lão lục nhìn giấy viết thư bị xé nát bấy, trong lòng lập tức căng thẳng, hần vừa sót ruột phân phó phó tướng bên người, vừa lấy ngân phiếu mà mình mang theo ra, sau khi đếm đột nhiên buồn bực nói: "A, không cần, thì ra ta mang đủ rồi"

"."

Phó tướng không nói gì nhìn Tống Vũ Kiệt, mơ hồ cảm thấy có một giọt mồ hôi lớn từ trên trán chảy ra, không khỏi vô thức đưa tay áo lên lau.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết dựng thẳng ba ngón tay lên, mở miệng nói: "Ba người! Đối phương yêu cầu chỉ cho phép chúng ta mang theo ba người tới đó, điện hạ muốn mang theo ba người nào?"

"Ta! Người! Còn có." Ánh mắt dạo qua một vòng, khi ngón tay định chỉ phó tướng bên cạnh thì giọng nói của Thư Ly vang lên: "Còn có ta!"

"Người, cầm công tử? Nhưng mà hình như công tử cũng không võ công a?" Tống Vũ Kiệt không chút chần chừ nói trắng sự nghi ngờ của mình ra.

Nghe vậy, hai mắt Thư Ly nhìn Tống Ngâm Tuyết, lạnh nhạt mà kiên định nói: "Ta không thể rời khỏi Tuyết công tử, dù sao Lục điện hạ đi lần này cũng chỉ là đổi Kỳ Nguyệt trở về, không có gì nguy hiểm."

"Cái này." Tống Vũ Kiệt do dự.

"Lục điện hạ, Thư Ly và Kỳ Nguyệt là người quen cũ, nói không chừng Kỳ Nguyệt thấy ta, tâm tình sẽ không kích động như vậy nữa." Một lòng không muốn tách khỏi người ngọc, Thư Ly hiềm khi nói nhiều lời như vậy với Tống lão lục.

". Được rồi." Trọng điểm là câu cuối cùng Thư Ly nói "Có lẽ Kỳ Nguyệt thấy ta sẽ còn không kích động như vậy nữa", đã khiến Tống lão lục gật đầu, đồng ý.

.

Trên núi, Kỳ Nguyệt hai tay bị trói sau lưng cột trên một cây đại thụ, bên người, là Khiên Ngưu vẻ mặt cười âm hiểm, cùng bốn tên sơn tặc giương mắt nhìn động tĩnh dưới núi.

"Là người." Tựa hồ nhận ra người trước mặt, trên gương mặt tuần tú của Kỳ Nguyệt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Kỳ Nguyệt công tử, rất bất ngờ sao? Ha ha, cái này thật đúng là tha hương gặp bạn cũ, đời người sớm muộn gì cũng gặp lại!" Thấy mình bị nhận ra, Khiên Ngưu cũng không e dè, dùng một loại ngữ điệu mà bốn gã sơn tặc cách đó không xa nghe không rõ nói chuyện với Kỳ Nguyệt.

"Khiên Ngưu, người làm cái gì vậy?" Mặc dù gặp được người quen cũ, nhưng người quen cũ này cũng không có giao tình gì với hắn, ngược lại giờ phút này rất không khách khí trói hắn trên cây.

Kỳ Nguyệt cảm thấy bất mãn, bắt đầu giãy dụa, "Thả ta ra!"

"Kỳ Nguyệt công tử, vô dụng thôi, cái nút này ta buộc vô cùng chặt, dùng sức lực của một kẻ thư sinh vẫn nhược như công tử, đừng mơ giãy ra nổi." Cười đắc ý, Khiên Ngưu nhếch mày, "Công tử, đừng trừng ta nha? Dầu gì ta cũng đã cứu người từ trên tay Tống Vũ Kiệt về đây, không phải người hắn là nên cảm tạ ta sao?"

"Người cứu ta?" Cau mày, hồi tưởng tình hình mình lăn xuống triền núi lúc trước, Kỳ Nguyệt hiểu được, nhất định là khi đó, mình đã gặp bọn Khiên Ngưu.

“Như thế nào? Nhớ lại rồi sao!” Giương môi cười, ngón tay chậm rãi trượt nhẹ dọc theo khuôn mặt anh tuấn của Kỳ Nguyệt, Khiên Ngưu thần sắc nghiêng ngả, lời nói ngả ngớn: “Quả nhiên là một công tử phong nhã, tuấn tú vô song! Luận hình dạng, cũng khó trách Lục điện hạ hẳn lại động tâm!”

“Người rốt cuộc muốn làm gì!” Nghiêng mặt qua một bên, hình như có chút chán ghét, Kỳ Nguyệt nhíu mày, trong giọng nói có sự bài xích nồng đậm.

Thấy vậy, Khiên Ngưu cũng không tức giận, nằng dùng sức ngắt gò má mịn màng của Kỳ Nguyệt, sau đó đặc ý đến vãnh cái đuôi lên trời nói, “Không làm gì, chỉ là muốn mời người làm một chuyện, một chuyện có thể giúp người, cũng có lợi cho ta!”

“Đã có thể giúp ta, cũng có lợi cho người?” Quay đầu, Kỳ Nguyệt hồ nghi, khó hiểu nhìn Khiên Ngưu.

“Đúng vậy a, giúp người, cũng lợi cho ta!” Buông tay ra, Khiên Ngưu cười cười âm tàn, nằng xoay người, nhìn dưới núi, nghiêng ngả mở miệng nói: “Kỳ Nguyệt công tử, không phải người vẫn một mực phần hận Tống Vũ Kiệt dây dưa mãi không chịu buông tha sao? Hơn nữa lúc trước hẳn còn từng hại chết vị hôn thê của người, là kẻ thù của người!”

“Theo ta được biết, Kỳ Nguyệt công tử một mực dùng việc tự tay giết chết Tống Vũ Kiệt làm mục tiêu mà sống, thế nào, hiện tại ta có một kế hoạch, công tử người có hứng thú hợp tác cùng ta hay không?”

” Hợp tác cùng người?” Kỳ Nguyệt suy nghĩ, đôi mắt tuấn mỹ khẽ chớp.

Thấy vậy, Khiên Ngưu vì muốn biểu lộ thành ý, liền không che dấu chút nào hào phóng nói ra tiếng lòng của mình: “Kỳ Nguyệt công tử không cần hoài nghi, tin rằng người cũng biết rõ quá khứ của ta, nhưng ta nói cho người biết, những việc người biết cũng không phải là sự thật, bởi vì hết thảy những đau khổ mà ta phải chịu đều do Tống Vũ Kiệt ban tặng!”

“Ta hận hẳn, hận không thể giết chết hẳn! Cho nên khi ta nhìn thấy người bị hẳn truy đuổi lẫn xuống triền núi thì ta liền biết cơ hội báo thù của ta rốt cuộc đã đến rồi!”

Trên mặt, hiện ra thần sắc dữ tợn, Khiên Ngưu âm thầm hung hăng nắm tay lại, trong mắt chớp động lên ngọn lửa thù hận.

Thấy vậy, trong lòng Kỳ Nguyệt thầm giật mình, chần chờ hỏi: “Vậy ta phải làm cái gì?”

“Làm gì? Rất đơn giản! Cầm lấy!” Từ trong tay áo móc ra một cây chủy thủ, sau đó nhanh chóng nhét vào trong ngực Kỳ Nguyệt, sau khi Khiên Ngưu bảo đảm tất cả hành động trên đều không bị bốn người còn lại trông thấy, mở miệng thấp giọng nói: “Kỳ Nguyệt công tử, ta cột người vào đây, làm như vậy là để lừa gạt Tống Vũ Kiệt tới cứu người. Ta lấy cơ muốn dùng người đổi bạc để mê hoặc Tống Vũ Kiệt và bốn người này, khi bọn hắn không phòng bị thì đào sẵn cái bẫy, sau đó ngồi chờ bọn họ nhảy vào.”

“Bọn họ? Chẳng lẽ người muốn nhằm vào, không chỉ đơn giản là một mình Tống Vũ Kiệt thôi ư?”

“Ha ha, chuyện này không quan trọng!” Thấy Kỳ Nguyệt nghi hoặc, Khiên Ngưu vui vẻ lại duỗi tay néo mặt của hắn một cái, sau đó cười nói: “Kỳ Nguyệt công tử, vừa rồi ta đưa cho người thanh chủy thủ, là muốn người để đến cuối cùng dùng nó để giết Tống Vũ Kiệt. Như thế này, sau khi chờ bọn hắn đến đây, ta liền làm bộ được bạc thả người, sau đó để cho Tống Vũ Kiệt đi cứu người, lúc này, người hãy thừa dịp hắn chuyên tâm giúp người mở dây thừng vung một dao đâm vào trái tim của hắn, làm cho hắn đi đời nhà ma!”

Khiên Ngưu nói đến chỗ này, trên mặt lộ vẻ điên cuồng khát máu, khiến Kỳ Nguyệt kinh ngạc một hồi.

Thấy vậy, Khiên Ngưu cho là hắn còn băn khoăn, liền lập tức đổi giọng an ủi: ” Xin Kỳ Nguyệt công tử yên tâm, chuyện này tuyệt đối không liên quan đến đến người. Người thấy bốn người bọn họ không? Ở nơi hoang vắng này, ta chỉ cho phép Tống Vũ Kiệt mang thêm hai người tới, đến lúc đó chỉ cần người giết tên mập chết bầm kia, ta sẽ kêu bốn người bọn họ giết hai người còn lại, sau này bọn họ chết không có đối chứng, cũng không tìm ra chúng ta!”

Tựa hồ hết thảy đều ở trong lòng bàn tay, Khiên Ngưu chậm rãi giật giạt tay của mình trước mặt Kỳ Nguyệt, sau đó thần bí mà nhỏ giọng nói: “Kỳ Nguyệt công tử, ta sẽ nói cho người biết một chuyện, bốn người này, ta hận bọn hắn, cho nên ta cũng sẽ không để cho bọn họ sống lâu đâu! Cho nên đợi cho Tống Vũ Kiệt chết

rồi, ta lấy ngân lượng xong, ta sẽ đem tội danh giết chết Tống Vũ Kiệt đổ lên trên người bọn họ, sau đó làm cho quan phủ đến bắt bọn họ, ha ha!”

” Đến lúc đó, tất cả người đáng ghét đều chết hết, chỉ còn lại ta cùng công tử hai người, từ nay về sau trời cao biển rộng, tự do bay lượn .”

Bình tĩnh nói ra ý nghĩ của mình, Khiên Ngưu thâm ý chậm rãi dựa vào người Kỳ Nguyệt, lúc bộ ngực của mình sắp đụng với đối phương, khẽ hà hơi nói: “Công tử, chờ đến lúc đó, hai chúng ta ai đi đường nấy. Nhưng bất quá nếu công tử để ý Xuân nhi, muốn để Xuân nhi lại bên người hầu hạ, vậy cũng không sao, dù sao công tử lớn lên tuấn tú như vậy, Xuân nhi ta.”

Bộ ngực, rốt cuộc đụng phải thân thể Kỳ Nguyệt, hấn kinh hãi vội vàng lui về phía sau, chính là bởi vì thân thể bị trói không thể động đậy, chỉ có thể ráng ngẩng đầu lên, liều mạng rời xa người tự kỷ trước mặt kia.

“Xuân nhi, bọn họ đến đây!” Đúng lúc này, một tiếng hô vang lên, sau khi nghe vậy, Khiên Ngưu nhanh chóng đứng thẳng người, sau đó thâm ý liếc nhìn Kỳ Nguyệt, nói một câu”Hết thấy quyết định như vậy đi“,liền nhanh chóng gia nhập trong hàng ngũ bốn người, cũng không để ý người sau lưng có đáp ứng không.

Trên đường lên núi, Tống Ngâm Tuyết, Ứng Thư Ly, Tống Vũ Kiệt ba người nhắc chân đi lên, đón gió, lúc sắp mặt đối mặt với bọn Khiên Ngưu lại dừng bước.

“Rốt cuộc là người phương nào dám Kỳ Nguyệt của ta? Ta mang bạc đến, mau thả người cho ta ——” hét lớn một tiếng, Tống Vũ Kiệt phần nộ nói, thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Lúc này, vừa thấy cảnh tượng như vậy, tầm mắt phóng về phía xa, vừa nhìn, con mắt Khiên Ngưu liền không ngừng trừng lớn, sau đó biến thành rất tròn, rất rất tròn!

Ứng, Ứng Thư Ly. Tay, không khỏi nắm chặt lại, trái tim đập bùm bụp, Khiên Ngưu không nghĩ tới sẽ gặp phải người nàng từng yêu nhất ở đây, cả người như rơi vào trong mộng.

Mà giờ khắc này ở sau lưng nàng, cái người hai tay bị trói trên cây kia, khi nhìn đến ba người đang đi tới thì đôi mắt tuấn mỹ cũng không nhịn được trợn to, vẻ mặt không dám tin kích động hưng phấn.

159. Q.2 - Chương 63: Tại Sao Có Thể Là Người!

Là hấn! Ứng Thư Ly! Tại sao hấn lại ở chỗ này?

Khiên Ngưu khẽ nhếch miệng, vẻ mặt không biết là nên cười hay là nên tức giận. Sở dĩ nàng đi tới tình cảnh hôm nay, có thể nói tất cả đều do Ứng Thư Ly ban tặng! Nếu như lúc trước không phải hấn cự tuyệt không chịu mang nàng cùng đi, Vạn Mỹ Xuân nàng, làm sao lưu lạc đến hoàn cảnh dơ bẩn không chịu nổi như hiện tại? Phải biết rằng, lúc nàng tỏ tình với hấn, nàng vẫn là tấm thân hoàn bích trong sạch đến không thể trong sạch hơn!

Tầm mắt Khiên Ngưu chăm chú khóa trên người đối diện, ngực kích động không ngừng phập phồng, khiến bốn sơn tặc bên cạnh kinh ngạc: Xuân nhi làm sao vậy? Chẳng lẽ là vì sắp lấy được tiền, cho nên vui vẻ trong lòng? Chính là phản ứng này. , có chút kịch liệt quá a?

Khiên Ngưu mặc kệ những chuyện này, tuy nàng ta biết giờ phút này mình đã thất thố, nhưng nàng ta vẫn không hoảng chế nổi. Đã vô số lần từng ảo tưởng tình cảnh một ngày kia gặp lại Ứng Thư Ly lần nữa, cũng đã nghĩ tới chuyện trả thù, cũng từng nghĩ mình sẽ cảm động, chính là khi chuyện thực sự xảy ra, nàng lại không biết nên làm cái gì?

Nhìn đã lâu, cũng trầm mặc đã lâu, dần dần Khiên Ngưu hơi chuyển biến, sau khi thở ra một hơi thật dài, cố gắng chuyển tầm mắt qua hai người khác.

Hử, người này là ai vậy? Tại sao cảm giác lại quen thuộc thế nhỉ.

Ánh mắt rơi vào trên người Tống Ngâm Tuyết, có chút kinh ngạc, có chút nghi hoặc. Nếu đổi thành lúc bình thường, Khiên Ngưu coi như cũng có chút thông minh tuyệt đối sẽ tìm tòi cho ra lẽ, chính là bởi vì Ứng Thư Ly xuất hiện, làm rối loạn tâm tình nàng ta, cho nên cũng không suy nghĩ sâu xa, sau khi chần chờ một chút, ánh mắt chống lại Lục Béo ị Tống Vũ Kiệt.

Thực sự là không thể buông tha a, không thể tưởng tượng được kiếp này, Vạn Mỹ Xuân nàng còn có cơ hội báo thù!

Nàng đã từng tưởng rằng Tống Vũ Kiệt không ra khỏi triều đình, hai người bọn họ sẽ không thể gặp lại lần nữa, chính là trời cao thương cảm, rõ ràng cho nàng một cái thời cơ tốt như vậy, thật sự là muốn nàng không bật cười cũng khó.

Khiên Ngưu trầm nghĩ, ánh mắt quét tới quét lui trên mặt ba người, chỉ cần là người có chút dụng tâm sẽ phát hiện, hơn phân nửa thời gian, nàng cứ chần chờ dừng mãi trên người một người.

Bọn sơn tặc thì không có gì đặc biệt, chỉ cảm thấy hơi lo sợ, bởi vì giờ phút này bọn họ nhận ra người vận bạch y đeo cái khăn che mặt trước mắt, chính là người đi cùng Tịch Mặc Lương, gắng chân không cho bọn họ cướp bóc ngày đó!

Tiểu tử thối này, làm sao hấn lại tới đây? Chẳng lẽ hấn ta là kẻ địch trời sinh của bọn họ!

Bốn người rất muốn phản nộ, tuy nhiên bởi vì cố kỵ Tịch Mặc Lương, sợ sau này bị báo thù, cho nên trong lúc nhất thời do dự, muốn chờ đợi, xem tình huống một lát mới quyết.

Khiên Ngưu cùng bọn sơn tặc năm người có năm tâm tư riêng, đều âm thầm suy nghĩ, mà Kỳ Nguyệt bị trói chặt phía sau bọn họ, thì mang vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía Ngâm Tuyết, rung động mà tan nát cõi lòng.

Không có bất kỳ lời nào, cũng không có gì báo hiệu, một giọt lệ, chậm rãi từ trong hốc mắt ướt át của Kỳ Nguyệt chảy ra, sau đó chậm rãi lướt qua gò má, cuối cùng như đàn đứt dây, trong suốt nhập vào bùn đất.

Trên gương mặt tuấn tú, là một mảnh thâm tình, từ khoảnh khắc nhìn thấy nàng, tầm mắt của hấn, chưa từng rời đi.

Trong đầu, trống rỗng, cái gì cũng không nhớ nổi, không biết ai ra ai, chỉ nhìn thấy ánh mắt thanh tịnh linh động kia, đã để lại một ấn ký thật sâu trong lòng hấn.

Đôi mắt này, cả đời hấn cũng sẽ không quên, đã bao nhiêu lần quán quýt trong lòng, trong những đêm khó ngủ, hấn không ngừng hồi tưởng lại, gian nan chịu đựng nỗi đau đớn trong lòng.

Tay, vô thức gắt gao nắm lại, trong đôi mắt Kỳ Nguyệt, có một giọt hai giọt lệ trong suốt chậm rãi rơi xuống.

Hấn không muốn khóc, chính là hấn không khống chế nổi, vừa nhìn thấy đôi mắt này, nỗi đau thương giấu ở tận sâu đáy lòng liền bị lôi ra, vì vậy sự tủ thân cùng tưởng niệm hơn ba tháng này cũng không thể che dấu nữa mà lộ ra toàn bộ.

Tống Ngâm Tuyết, Tống Ngâm Tuyết, nàng không có chết, không có chết đúng không? Nàng đã trở lại, nàng đã trở lại đúng không.

Tùy ý tham lam nhìn ánh mắt trước mặt kia, Kỳ Nguyệt không cách nào tự hỏi, hấn không thể nghĩ gì được nữa, chỉ xuất thần nhìn qua, dù cho nước mắt làm cặp mắt của hấn mơ hồ, nhưng vẫn không nghĩ đến chuyện nháy xuống.

Gần bốn tháng rồi, mỗi một ngày, hấn đều đắm chìm trong nỗi thống khổ cùng hối tiếc khi mắt đi nàng, vì hấn đã từng hiểu lầm, hấn đã từng thương tổn, còn có hấn đã từng, buông tay.

Không chỉ hối hận, đau lòng một lần! Nếu như thời gian có thể quay lại, hấn tình nguyện chính bản thân mình tan xương nát thịt, cũng tuyệt đối sẽ không trở mắt nhìn nàng rơi xuống. Mỗi lần nghĩ đến một màn kia, giống như dùng đục khoan đâm qua tim sâu đến tận xương!

Tống Ngâm Tuyết, tại sao nàng phải chết? Vì sao không cho hấn một cơ hội chuộc tội? Hấn thiếu nàng nhiều như vậy, thẹn với nàng nhiều như vậy, hôm nay hấn chỉ muốn hèn mọn ở bên người nàng dùng hết cuộc đời này để báo đáp nàng, chính là. Trong bốn tháng này, hấn thường xuyên một mình bồi hồi tại cửa lớn Nhữ Dương Vương phủ, tuy hiện tại đã bị niêm phong, cô đơn tiêu điều làm cho người không dám nhìn, chính là hấn không quản được lòng của mình, muốn tới thật gần. Bởi vì hấn không muốn rời đi cái nơi nàng đã từng tồn tại, một bước, cũng không muốn.

Tống Ngâm Tuyết cảm nhận được ánh mắt cùng biểu lộ thẳm thiết của Kỳ Nguyệt, nàng đứng yên, sau khi kinh ngạc nhìn một cái, chuyển sự chú ý qua những người bên cạnh.

Nàng thật không ngờ người cướp đi Kỳ Nguyệt là mấy tên sơn tặc cũ mèm này, cũng không nghĩ đến “Xuân nhi” trong miệng bọn họ nói ngày đó lại là Khiên Ngưu nhiều tháng không thấy, vẫn còn chưa chết? Ha ha, xem ra mệnh nha đầu này, thật đúng là rất lớn?

Thư Ly cũng ngoài ý muốn nhìn Khiên Ngưu, trên mặt có chút lạnh nhạt. Gặp nhau lần nữa, làm cho hấn nhớ tới những chuyện không vui trước đây, hơn nữa giờ phút này, hấn rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nóng rực phóng trên thân thể, làm cho người ta toàn thân không được tự nhiên.

Tống Vũ Kiệt không nghĩ gì, hấn lúc này, căn bản không nhớ đã từng có người gọi là Khiên Ngưu, chỉ một lòng chú ý đến Kỳ Nguyệt.

“Ai nha, Nguyệt Nguyệt, đừng khóc a, ta sẽ cứu ngươi ngay!” Vừa thấy người thương nhìn mình mảnh liệt rơi nước mắt (Ách, đó là tự hấn tưởng bỏ.), trong lòng Tống Vũ Kiệt vừa gấp vừa ngọt ngào mảnh liệt vỗ đùi, sau đó một bả móc ngân phiếu trong ngực ra, giơ về hướng bọn Khiên Ngưu, “Nhanh, còn không mau thả người, ta đã mang ngân lượng đến rồi đây! Mấy tên điêu dân các ngươi, rõ ràng dám chọc cho Nguyệt Nguyệt của ta khóc, thật là đáng chết!”

Tống Vũ Kiệt hung hăng mắng chửi, vừa bắt mẫn vừa đau lòng.

Thấy vậy, Khiên Ngưu hận không biết trút vào đâu. Tmd, nàng biết ngay hấn nhất định không nhận nàng! Tốt xấu gì nàng cũng đã từng khúm núm phục vụ hấn, hấn rõ ràng đảo mắt đã ném nàng ra sau đầu, mặc cho vương phi của hấn đối xử với nàng như vậy? Hừ, cơn tức này, Vạn Mỹ Xuân nàng bất luận làm như thế nào cũng là nuốt không trôi.

Ánh mắt, miết về hướng Kỳ Nguyệt phía sau, Khiên Ngưu cắn răng ngà, tuy nàng biết rõ tên mập chết bầm kia thích người nam nhân này, nhưng thật không ngờ hấn đã thích đến loại tình trạng này? Khiến nàng vừa phần hận vừa ghen ghét.

Ha ha, kỳ thật nàng nào đâu biết rằng trong lòng Tống Vũ Kiệt có chính là sự chấp niệm vì cầu mà không được? Giống như nàng với Ứng Thư Ly, rõ ràng không thể quên được, lại cứ lừa mình dối người!

“Điêu dân? Ha ha, vương gia của ta, người quả nhiên là quý nhân hay quên a, thật không nghĩ tới nhanh như vậy, người đã quên người từng kề cận bên gối mình rồi?”

Ai bảo người hung hãn! Ai bảo người quên! Ai bảo người đã từng dung túng người đến hại ta! Tống Vũ Kiệt, người chờ đờ, chờ ta lấy mạng chó của người!

Khiên Ngưu hung hăng nghĩ, bắt quá nàng cũng muốn cảm tạ hấn một việc, đó là nàng không nghĩ tới Tống Vũ Kiệt trước khi chết, cứ nhiên còn làm chuyện tốt, đưa Ứng Thư Ly, người làm cho nàng vừa yêu vừa hận này tới trước mặt nàng, khiến nàng vui mừng không thôi.

Trên mặt mẫn là nụ cười thỏa mãn, Khiên Ngưu vừa nói, tay vừa chậm rãi chơi đùa với lọn tóc buông rơi trước ngực của mình, thấy vậy, đột nhiên trong đầu Tống Vũ Kiệt lóe lên linh quang, tiếp theo dường như là nghĩ ra cái gì, giật mình nói: “A ~ người chính là cái kia, cái kia. bà vú!”

Không đỡ nổi!

Vừa nghe Tống Vũ Kiệt “Cái kia” nửa ngày, lại nói ra hai chữ “bà vú” cực kỳ xỉ nhục, Khiên Ngưu tức đến bể phôi!

Nàng đã từng bị những thị thiếp khác cười nhạo như thế, bắt quá khi đó bởi vì muốn bò lên trên, cho nên mới ráng nhịn, nhưng hiện tại thì khác! Hiện tại nàng không chế toàn trường, không cần phải chịu sự vũ

nhục của hắn, cho nên giận dữ hét lên”Câm mồm“, nàng một bả rút một thanh chủy thủ khác trên người ra, gắt gao nắm ở trong tay.

“Tổng Vũ Kiệt, ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi có còn muốn cứu người trong lòng không?”

“Muốn! Dĩ nhiên muốn! Ta đây đã mang bạc đến rồi, chỉ đợi ngươi một tay giao tiền một tay giao người!” Không ý thức được lời của mình mang đến cái dạng ảnh hưởng gì cho đối phương, Tổng lão lục tiến lên một bước giương ngân phiếu trong tay lên, ý bảo giao dịch có thể bắt đầu.

Thấy vậy, Khiên Ngưu mỉm cười, hai mắt giảo hoạt nhắm lại thành một đường, chỉ thấy nàng dùng một ngón tay chỉ vào Ứng Thư Ly đứng đối diện, vô cùng kiên định nói: “Muốn thả người? Ngoại trừ ngân lượng, ta còn muốn hắn!”

“Hắn?” Đầu không khỏi xoay qua chỗ khác nhìn người bên cạnh, sau khi xác định người Khiên Ngưu chỉ chính là Ứng Thư Ly, Tổng Vũ Kiệt có chút buồn bực.

Bà vú muốn cầm công tử để làm gì chứ? Không nghĩ ra.

Không biết quá khứ của bọn họ, Tổng Vũ Kiệt tự nhiên là không nghĩ ra, nhưng Ứng Thư Ly làm người trong cuộc, sau khi nghe yêu cầu vô lễ của Khiên Ngưu, hai tay không khỏi hung ác nắm chặt lại, trên gương mặt tuấn nhã là một mảnh lạnh lùng.

“Xuân nhi, chúng ta muốn tiểu tử kia làm gì?” Lúc này, bốn tên sơn tặc một bên kinh ngạc. Vừa rồi khi bọn họ nghe câu “bà vú” của Tổng Vũ Kiệt thì cũng đã rất bất ngờ như lọt vào trong sương mù rồi, cho nên hiện tại ngẫm nát óc cũng nghĩ không thông.

“Câm miệng, ta có tính toán của ta, các ngươi nghe là được rồi!” Hung ác hét lên, Khiên Ngưu không vui, thái độ lạnh như băng làm cho bốn người sững sờ. Xuân nhi này, tại sao cảm thấy hơi là lạ.

“Xuân nhi, ngươi có ý gì?!” Hắn là bất mãn với thái độ của Khiên Ngưu, lão Ngũ trong bốn người thấp giọng kêu ra tiếng.

Nghe vậy, sợ bọn họ khó chịu, Khiên Ngưu đành phải làm bộ cười vui giải thích với bọn họ lần nữa: “Hiện tại giải thích không tiện, các ngươi cứ nghe theo lời ta trước. Yên tâm đi, có bao giờ ta để cho các ngươi chịu thua thiệt chưa?”

“.”

Đám sơn tặc thấy nàng nói cũng đúng, nghĩ nghĩ một hồi, liền im lặng không thắc mắc nữa, mà lúc này, Khiên Ngưu muốn Thư Ly cũng không phải có ý tốt gì, mà chỉ là ích kỷ muốn cột hắn vào bên người, sau đó đợi nàng dùng kế giết chết tất cả mọi người, liền mang theo ngân lượng, cùng hắn cao bay xa chạy.

Kế hoạch trong tưởng tượng vô cùng tốt đẹp, Khiên Ngưu mở miệng hung ác đòi người lần nữa, thấy vậy, Lục béo ị cảm thấy hơi khó xử.

“Ách, cái này.”

Nếu là dĩ vãng, vì cứu Kỳ Nguyệt, hắn nhất định sẽ không chút chần chừ đáp ứng! Nhưng hiện nay thì khác, cầm công tử này, là tri âm của vị Tuyết công tử bên cạnh, vạn nhất chọc giận Tuyết công tử, dưới tình huống bên người hắn lại không có thị vệ, đúng là rất nguy hiểm.

Đến lúc đó mới phát hiện sự lỗ mãng của mình, rõ ràng bởi vì quá lo lắng cho Kỳ Nguyệt, mà một mình đơn thương độc mã vọt tới, ngẫm lại có chút sợ hãi.

“Tổng Vũ Kiệt, ngươi còn do dự cái gì? Chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn cứu Kỳ Nguyệt của ngươi sao!”

Vừa thấy người đối diện không sáng khoái đáp ứng, Khiên Ngưu không vui, lập tức vung đao, rất nhanh để lên trên cổ Kỳ Nguyệt, điệu võ dương oai nói: “Hừ, nếu ngươi không đáp ứng, thì đừng trách ta vô tình, khoét một lỗ trên cổ hắn.”

Uy hiếp khoa tay múa chân trên cổ Kỳ Nguyệt vài cái, vẻ mặt Khiên Ngưu âm lãnh.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt lập tức hô to: “Đừng! Ngàn vạn đừng! Ta nói bà vú, người cướp người không phải vì tiền sao, cần gì phải đòi cầm công tử cho bằng được chứ? Chẳng lẽ người muốn bảo hấn mỗi ngày đánh đàn cho người nghe?”

“Ít nói nhảm, nhanh lên!” Không để ý tới lời thương lượng vui đùa của Lục béo ị, Khiên Ngưu trừng mắt. Giờ phút này trong lòng nàng, chỉ có sự khát vọng một lòng đối với Ứng Thư Ly.

Hừ, Ứng Thư Ly a Ứng Thư Ly, chờ người rơi vào tay ta, ta nhất định sẽ đòi lại sự vô tình người dành cho ta tại Nhữ Dương Vương phủ ngày đó!

Biểu lộ điên cuồng, Khiên Ngưu lớn tiếng kêu la, đối diện, Tống Vũ Kiệt đưa mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, chần chờ nói: “Tuyết công tử, công tử xem chuyện này, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ a?”

“Để ta!”

“A?” Kinh ngạc trừng mắt nhìn, vẻ mặt không biết làm sao, Tống lão lục trở mắt, cực kỳ khó hiểu.

Tống Ngâm Tuyết không để ý đến hấn, mà là hai mắt nhìn thẳng phía trước, bên môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Khiên Ngưu này, là kẻ thù? Hay là ân nhân của nàng?

Đối với cái chết của Nhữ Dương quận chúa, nàng ta không thể trốn tránh trách nhiệm, bởi vì lúc trước nếu không phải nàng ta cố ý kêu la, thì làm sao Tống Ngâm Tuyết trong tình huống kinh mạch đang đi ngược chiều lại giết mình ngã xuống đất?

Sự thật chính là như thế, trước kia trí nhớ Tống Nhữ Dương trước khi chết xuất hiện một đoạn trống vắng ngủi, mới làm cho Tống Ngâm Tuyết cho rằng Nhữ Dương là bị chấn kinh nên mới trượt chân té xuống.

Chính là từ khi nhớ được hết thấy, trí nhớ của hai người dung hợp, thì đoạn trí nhớ trống rỗng cũng hiện ra.

Sở dĩ nội lực của Tống Nhữ Dương cao, ngoại trừ tự thân nàng tu luyện, còn có một bộ phận rất lớn đến từ tuyết thánh, đệ nhất cao thủ võ lâm vui giận vô thường, tính cách cổ quái này.

Lúc trước khi tuyết thánh rời đi, Tống Nhữ Dương từng tiếp nhận một chương của hấn, dưới tình huống không được báo trước nhận một luồng nội lực cực lớn.

Hơn nữa bởi vì tuyết thánh này trời sinh tính tình cổ quái, tuy hấn truyền thụ nội lực cho Tống Nhữ Dương, nhưng không dạy nàng phương pháp vận dụng, cuối cùng khiến trong cơ thể Tống Nhữ Dương có hai đạo nội tức không hòa hợp mâu thuẫn với nhau.

Ngày ấy ở ngoài Thư Ly các, Tống Nhữ Dương vốn chỉ đi ngang qua, chính là nàng không nghĩ tới hai đạo khí tức trong cơ thể đột nhiên bài xích mạnh mẽ tấn công nhau, vì vậy để che dấu sự dị thường của nàng, nàng liền nhảy lên hòn non bộ, làm bộ nhìn lên Thư Ly các.

Nàng vốn chỉ là muốn chờ đợi cảm giác bức bối trong cơ thể mình biến mất thì sẽ rời đi ngay, chính là nàng không nghĩ tới lúc này Thư Ly đang tắm rửa trong phòng, cũng càng không nghĩ tới Khiên Ngưu sẽ xuất hiện khi đó, lại bày tâm kế mở miệng hù dọa nàng, khiến cho nội tức trong cơ thể nàng lập tức tán loạn khắp nơi, sau đó hai mắt tối sầm ngã xuống dưới.

Tống Nhữ Dương ngã cú này, rốt cuộc không bao giờ tỉnh lại nữa, thay vào đó là linh hồn của nàng.

Có lẽ nàng nên cảm tạ Khiên Ngưu, bởi vì nhờ có nàng ta kinh hô, nên nàng mới được trọng sinh, bởi vì tiếng hô của nàng ta, khiến cho khí tức vốn đang đi loạn trong cơ thể Tống Nhữ Dương cuối cùng đã dung hợp lại một chỗ.

Nhưng mà, ngoài sự cảm tạ ít ỏi, Ngâm Tuyết đối với hành động của nàng ta, chỉ có nhãn tâm không thể tha thứ.

Khiên Ngưu, không nên trách nàng đuổi tận giết tuyệt? Thật sự là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại đâm đầu vào.

Nhàn nhạt, nụ cười đọng ở trên mặt, Tống Ngâm Tuyết nhìn quanh một vòng, sau đó chậm rãi nhấc chân đi một bước tới phía trước. Lúc này, Khiên Ngưu vừa thấy có dị động, lập tức theo phản xạ giơ chủ thủ, đến gần cổ Kỳ Nguyệt chút ít, không ngừng diên cuồng uy hiếp: “Không phải người, người đừng đi lên! Xuống dưới gọi Ứng Thư Ly tới!”

“Xuân nhi?” Rất ít khi chứng kiến Khiên Ngưu như vậy, bốn gã sơn tặc hơi kinh ngạc, cho tới nay, nữ nhân này luôn ôn nhu sẵn sóc hầu hạ bọn họ, chưa bao giờ dữ tợn như hôm nay, cho nên sự chấn kinh của bọn hắn thật đúng là không nhỏ.

“Xuân nhi?” Nghe bọn sơn tặc nói..., Tống Ngâm Tuyết nghiêng ngẫm cười cười trêu tức, “Tựa hồ có người quên một chuyện? Tên của người, không phải cả đời nên gọi là ‘Khiên Ngưu’ sao?”

Một câu nói sảng khoái vang lên, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười tiến lên từng bước một, lúc này, nghe lời của nàng, Khiên Ngưu kinh hãi quá lạ, miệng nhỏ như quả anh đào, lúc này đang giương thật to, đủ để nhét một quả trứng gà.

Người này? Làm sao hắn lại biết chuyện này! Quyết định này, từng là sự của trừng phạt Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết dành cho nàng, làm cho nàng cả đời không thể đổi tên! Chính là hôm nay Tống Ngâm Tuyết chết đã lâu như vậy, chuyện này, tại sao lại bị người trước mắt này biết được! Vì cái gì, vì cái gì?

“Người, người là ai!”

Khiên Ngưu khó hiểu nhìn Tống Ngâm Tuyết, đôi mắt hồ nghi sắp híp lại thành một đường nhỏ.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, khi ngừng lại cách nàng ta vài bước, hai mắt đầu tiên là quét qua Kỳ Nguyệt bên cạnh nàng, sau đó vươn tay đặt nhẹ bên mặt, chậm rãi tự vạch khăn che mặt xuống.

“Ta là ai? Chẳng lẽ người không biết à.”

Lớp sa mỏng lập tức bay bay theo gió, phát phối lay động trên không trung, lộ ra dung nhan tuyệt thế, đôi mắt mị hoặc khiếp người, lập tức hiển hiện trước mặt mọi người.

“Người, người người.” Sợ hãi lui về phía sau hai bước, đặt mông ngồi trên mặt đất, giờ phút này tuy Ngâm Tuyết mặc nam trang, chính là chỉ cần là người biết nàng, chỉ cần liếc qua là có thể biết thân phận chân thật của nàng.

“Người? Tại sao có thể là người! Làm sao có thể là người!” Khiên Ngưu ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt thất thần thì thào tự nói. Mà Tiêu Kỳ Nguyệt bên người nàng ta, thì đứng thẳng, không có bất kỳ hành vi kích động nào, mặc cho gió nhẹ quét vệt nước mắt chưa khô của hắn, chậm rãi mỉm cười.

Hắn biết là nàng! Hắn biết nhất định là nàng!

.

“Nhị ca, huynh bảo đệ đi tuyên chỉ cho lão Ngũ? Không, đệ không đi!” Trong hoàng cung Đại Tụng, Tứ hoàng tử Tống Vũ Minh không muốn khoát tay, bất mãn nói với minh hoàng trên chỗ ngồi.

“Lão Tứ, đây là mệnh lệnh của trẫm.” Thấy vậy, giận tái mặt, minh hoàng Tống Vũ thiên híp mắt lại nói ra.

“Nhị ca, đệ biết đây là mệnh lệnh, chính là đệ thật sự không muốn đi a! Huynh cũng không cần lại xem, lão Ngũ ở biên ngoại vất vả lập bao nhiêu công lao lớn, cuối cùng lại bị ép lấy người như Kiều Mạt Nhi! Ý chỉ này của huynh, bảo đệ làm sao tuyên trước mặt lão Ngũ a?” Phàn nàn liếc mắt, tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh không ngừng đi tới đi lui dưới đại điện.

Lúc này, minh hoàng đứng lên, tay cầm thánh chỉ đi đến trước mặt hắn, “Lão Tứ, Kiều Mạt Nhi nói như thế nào cũng đã xảy ra chuyện tại Đại Tụng ta, hiện tại tình cảnh của nàng rất thê thảm, về lý chúng ta nên gánh chịu trách nhiệm.”

“Chính là Ngâm Tuyết đã chết rồi? Chẳng lẽ còn chưa đủ sao!” Không đồng ý lời mà Tống Vũ Thiên nói..., Tống lão tứ lên tiếng phản bác.

“Lão Tứ, đây là hai chuyện khác nhau.” Giao thánh chỉ vào tay đối phương, Tống Vũ thiên xoay người, lạnh nhạt nói.

Chán ghét cái kiểu làm ra vẻ này của hắn, Tống Vũ Minh tức giận, rốt cuộc nói hết những lời đã giấu trong lòng nhiều tháng ra.

“Hai chuyện khác nhau! Thật vậy sao? Thật là như vậy sao? Nhị ca, theo đệ thấy, tất cả những chuyện này, chỉ sợ cũng chỉ vì một mục đích thôi?”

” Kiêu Mạt Nhi là ai? Nàng ta căn bản chính là một kẻ dê tiện, cũng không biết đã thông đồng với biết bao nhiêu nam tử rồi, chính là bởi vì nàng, Ngâm Tuyết lại chết. Nhị ca, đệ thừa nhận đệ cũng không thích Ngâm Tuyết, thậm chí còn hơi ghét muội ấy, chính là tội muội ấy không đáng chết a?”

“Lão Tứ, không phải ta lấy mạng của muội ấy, chính Ngâm Tuyết chạy trốn cùng đường tự nhảy núi đó chứ? Nhân nhạ sửa lại, về mặt mình hoàng nhìn không ra biểu lộ.

Chính là nghe vậy cũng không cho là đúng, Tống Vũ Minh tiếp tục phản bác: “Tự nhảy núi? Nếu như nhị ca không phải Lăng Mị đến, Ngâm Tuyết làm sao có thể nhảy núi! Huynh căn bản là có chủ tâm giết muội ấy, bằng không Ngâm Tuyết cũng không phải kẻ ngốc, tại sao phải chạy? Muội ấy chẳng qua là bị đày đến biên ngoại mà thôi, cũng không có gì, bởi vì lão Ngũ ở đó, cho nên muội ấy biết mình căn bản sẽ không phải chịu khổ sở gì!”

“Nhị ca, huynh bức tử Ngâm Tuyết, soát nhà muội ấy, kỳ thật mục đích của huynh chính là muốn khối Hồ Phù kia a! Huynh trăm phương ngàn kế sắp đặt lâu như vậy, là vì cái gì! Cũng như hiện tại thôi, huynh bắt lão Ngũ lấy Kiêu Mạt Nhi, chính là dựa vào tính tình của đệ ấy, căn bản là không có khả năng đáp ứng, cho nên huynh đã lấp sẵn cái bẫy, chờ hắn nhảy vào!”

Mỗi chữ mỗi câu nói hết bất mãn trong lòng ra, hai mắt Tống lão tứ nhìn thẳng mình hoàng, vẻ mặt không có chút sợ sệt nào

160. Q.2 - Chương 64: Khiên Ngưu Chết

Hai mắt Tống Vũ Minh nhìn thẳng vào mình hoàng trước mặt, vẻ mặt không có chút sợ sệt nào, “Nhị ca, cái huynh muốn là bình quyền trong tay lão Ngũ mới đúng? Chính là tại sao vậy chứ? Huynh và lão Ngũ vốn có mối quan hệ tốt như vậy, lão Ngũ cũng một mực tận tâm tận lực bảo vệ Đại Tụng, vì sao đột nhiên huynh lại muốn như thế?”

“Lão Tứ, lời mà hôm nay đệ nói..., hình như hơi nhiều. Bất quá là bảo đệ đi tuyên chỉ, nào có phức tạp như đệ nghĩ? Kiêu Mạt Nhi tuy cũng không phải là người trinh tiết gì, nhưng dầu gì nàng cũng là công chúa, hơn nữa tướng mạo cũng không tệ, tuy gả nàng cho lão Ngũ là có chút thiệt thòi cho lão Ngũ, nhưng nghiêm khắc mà nói, coi như cũng có thể a.”

“Có thể cái gì! Ngay cả lão Lục cũng đã từng ăn nằm với Kiêu Mạt Nhi kia, nàng làm sao có thể xứng với lão Ngũ!”

Nghe mình hoàng nói giọng ép như vậy..., Tống lão tứ không cần thận nói toạc ra, khiến mình hoàng mặt mũi âm u khó chịu, không vui trừng mắt.

Chính là bởi vì tâm tình kích động, bản thân Tống lão tứ cũng không biết, còn tiếp tục nói: “Nhị ca, hôm nay Đại Tụng cũng chỉ còn lại có năm huynh đệ chúng ta, chúng ta có thể đừng huynh đệ tương tàn nữa được không?”

“Đủ, lão Tứ! Đệ đừng đứng đây nói xằng nói bậy nữa, bằng không, ta sẽ trị đệ tội bất tuân kháng chỉ! Bất quá chỉ là một cuộc tử hôn chính trị mà thôi, dùng để tăng mạnh tình hữu nghị giữa hai nước, nào có phức tạp như đệ nói? Thật sự là đáng chê cười!” Mạnh mẽ hất tay áo lên, mình hoàng âm tàn mở miệng, đôi mắt nhắm lại bởi vì phần nộ mà mở thật to.

Nghe vậy, Tống lão tứ “Ha ha” cười một tiếng, tiếp đó châm chọc lắc đầu: “Tăng tình hữu nghị của hai nước? Nhị ca có thể nạp nàng ta làm phi a? Hoặc là còn có thể ban nàng ta cho những người khác trong chúng ta, không nhất định phải là lão Ngũ tay nắm quyền cao? Lần này Nhị ca rõ ràng là đang cưỡng từ đoạt lý, trước sau mâu thuẫn.”

“Tống Vũ Minh! Nếu như đệ nói thêm gì nữa, ta sẽ thật sự nổi giận đó!” Thấy Tống lão tứ sắc bén phê phán không chịu buông tha, thậm chí không lưu tình chút nào như vậy, Tống Vũ Thiên nắm chặt tay, lạnh giọng mà khiển trách.

“Cầm thánh chỉ lặn xuống đi!”

Cho tới bây giờ chưa từng thịnh nộ trước mặt người khác, Tống Vũ Thiên hẳn luôn ngụy trang vô cùng tốt, nhưng ai có thể tưởng tượng được cuối cùng lại bị thân đệ đệ của mình bức cho hiện ra nguyên hình.

“Dạ, thần đệ tuân chỉ!” Thấy mình hoàng dùng hoàng uy dọa mình, Tống lão tứ cười trào phúng, tiếp đó xoay người, tay cầm thánh chỉ, vẻ mặt cười nhạt, “Nhị ca, đệ nghĩ lúc trước dù cho huynh để Ngâm Tuyết bình an đi đến biên ngoại, tương lai sợ cũng chỉ là một cái cớ để huynh thu hồi binh quyền của lão Ngũ a.”

“Người!”

“Thần đệ cáo lui!” Không để inh hoàng nói thêm cái gì nữa, Tống lão tứ nhanh chóng bước ra ngoài cửa, cũng không quay đầu xoay người rời đi, gặp thoáng qua Lăng Mị đang đi tới.

Đi ở trên bậc thang, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh ngẩng đầu, nhìn tầng tầng mây trắng trên trời, chậm rãi dừng bước.

Hắn biết vừa rồi hẳn quá xúc động, đặt chính mình vào trong hiểm cảnh, từ nay về sau, chỉ sợ quan hệ giữa hắn và Tống Vũ Thiên sẽ vỡ tan, rốt cuộc không thể vãn hồi được nữa.

Kỳ thật làm sao hắn lại không biết nên bo bo giữ mình? Trong hoàng cung này, ngoại trừ Tam ca trời sanh là người lạnh tình ra, chính hắn, rất hiểu phải làm sao để tránh chuyện chọc giận mặt rồng, giống như lúc trước hắn khuyên lão Lục không nên nhúng chàm cung nga trong nội cung vậy, bởi vì có khả năng hôm nay bọn họ vẫn là huynh đệ, nhưng ngày mai, liền âm dương xa cách.

Người trong nội cung càng ngày càng ít, đại ca đã đi rồi, Ngâm Tuyết cũng đi, những hành lang này đã từng náo nhiệt, tràn đầy tiếng cười của nàng, chính là sau khi nàng rời đi, lại lạnh lùng tiêu điều, không còn chút sinh khí.

Hắn thừa nhận hẳn không thích Ngâm Tuyết, vừa nhìn thấy nàng đã muốn châm chọc chèn ép, thậm chí ngày đó trên đại điện, hắn cũng góp một tay thúc đẩy nàng sung quân đến biên ngoại, chính là. Chính là sau khi nàng thực sự sung quân, nghe thấy cái chết của nàng, hắn đột nhiên phát hiện, trong đầu của hắn, rõ ràng lại trống rỗng! Giống như, giống như là thiếu mất một cái cây cột trụ tinh thần, không còn động lực cùng niềm vui thú gì nữa.

Thì ra. cùng Ngâm Tuyết đấu võ mồm, là khát vọng lớn nhất của hắn từ trước tới nay, tuy mỗi lần đều tức đến chết, nhưng niềm vui cũng tự nhiên sinh ra, đơn giản là hóa ra trong lòng hắn, từng có hình bóng nàng. Vốn sinh ra cùng một cội nguồn, nên cũng có sự quyến luyến chẳng?

Đúng nha, bọn họ là cùng cội nguồn, cho nên nhất định không có kết quả! Bởi vì nhất định không có kết quả, cho nên hẳn chỉ có thể chọn lựa như vậy.

Cũng không còn cách nào khác, bắt quả người đã chết rồi.

.

“Thiên, chàng làm sao vậy?” Trên đại điện, Lăng Mị nhìn sắc mặt Tống Vũ Thiên không được tốt, không khỏi quan tâm lên tiếng: ” Cãi nhau với lão Tứ?”

“Hừ, lão Tứ này, thật sự là càng ngày càng không biết đúng mực! Dám ngay mặt chống đối trẫm!” Mạnh mẽ vỗ lên bàn, Tống Vũ Thiên phần hận nói.

“Thiên. . . .” Rất ít khi thấy hấn tức giận đến như vậy, trong lúc nhất thời Lăng Mị cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hai mắt nhìn thẳng, trên gương mặt yêu mị lộ vẻ nghi hoặc.

“Mị nhi, nàng truyền lệnh, bảo Lễ bộ Thị lang Tả Tồn Quý lập tức đi biên ngoại, tuyên đọc thánh chỉ đám hỏi cho lão Ngũ.”

“Bảo tả thị lang đi? Thiên, không phải ngay từ đầu chàng đã định để lão Tứ đi đấy sao?” Nghe xong lời này, trong lòng Lăng Mị càng nghi hoặc.

“Hừ, hấn? Coi dáng vẻ của hấn, mặc dù đã tiếp chỉ, nhưng tuyệt đối sẽ không đi! Nàng xem, không đến ngày mai, hấn sẽ mượn lý do bị bệnh để giải vây.” Tổng Vũ Thiên tức giận nói, nắm tay gắt gao bám lại.

“Thiên, lão Tứ hấn, có phải đã biết cái gì. . . .” Thấp giọng, Lăng Mị do dự một chút, chần chờ mở miệng nói.

Nghe vậy, Tổng Vũ Thiên thở phì phì đặt mông ngồi ở trên ghế rồng, vẻ mặt âm trầm: “Biết được cái gì? Hừ, cái gì hấn cũng biết! Chỉ sợ giữa mấy đệ đệ này, ngoại trừ lão Lục cả ngày mặc kệ hiện thực kia, những người khác, không có một ai không có tâm tư riêng cả.”

“A, cũng biết rồi? Có muốn ... không. . . .”

Lăng Mị dùng tay làm tư thế “Giết”, thấy vậy, con mắt hấn âm trầm, ánh sáng nguy hiểm mơ hồ lưu động, “Không vội! Trong nội cung này, chỉ có lão Tứ là thân huynh đệ cùng một mẹ với trẫm, hơn nữa trong tay hấn không có binh quyền, cho nên tạm thời không cần động đến hấn.”

“Lão Lục là kẻ dở hơi, cả ngày gây chuyện thị phi, chơi bời lêu lổng, đối với chúng ta cũng không có uy hiếp lớn, cho nên tạm thời cũng có thể giữ hấn lại.”

“Kỳ thật trong mấy đệ đệ này, chỉ có lão Ngũ và lão Tam mới thực sự là uy hiếp. Trước đó, theo thám tử tại Tây thần hồi báo, nói Lãn Hoàn Vũ Vương gia khác họ mới nhậm chức ở Tây thần, lớn lên rất giống Ngũ đệ, mặc kệ quan hệ trong chuyện này rốt cuộc là cái gì? Chỉ cần có lời đồn đãi này, liền có thể lợi dụng.”

“A, khó trách chàng muốn hạ chỉ tứ hôn? Hóa ra là muốn mượn cơ hội thêu dệt chuyện thị phi.” Nhẹ gật đầu, đột nhiên hiểu được dụng ý trong đó, Lăng Mị tiến lên một bước, ngồi xuống cạnh minh hoàng.

“Ừ, trẫm chính là muốn cho lão Ngũ sinh lòng bất mãn, sau đó kháng chỉ cự hôn, lại mượn cơ hội đó trị hấn tội thông đồng với địch bán nước, làm hỗn loạn huyết thống.”

Chậm rãi nói ra mục đích của mình, tinh quang hiện ra trong mắt Tổng Vũ Thiên, hấn nắm tay Lăng Mị, đảo mắt mà nói: “Mị nhi, chờ lấy được binh quyền của lão Ngũ, kế tiếp người cần đối phó chính là lão Tam, lão Tam làm người trầm ổn, sâu không thấy đáy, đến lúc đó, rất cần sự hỗ trợ của nàng.”

“Thiên, yên tâm đi! Ngày này, chúng ta đợi đã lâu.” Trở tay nắm lấy tay minh hoàng, vẻ mặt Lăng Mị phấn chấn, cứ như trước mắt đã thấy được cảnh tượng sau này mình leo lên ghế hoàng hậu, trong lòng thật là đắc ý.

Trong mắt Tổng Vũ Thiên chợt hiện lên sự tính toán âm trầm, hấn dùng lực cầm tay Lăng Mị, không biết trong lòng là yêu thương! Hay căn bản là chán ghét! Tóm lại người trước mặt hấn không ý thức được, thậm chí còn có chút cao hứng nở nụ cười: “Thiên, vậy sau này, Kiều Mạt Nhi kia nên xử trí ra sao? Lão Ngũ cuối cùng nhất định cũng phải chết, còn nàng? Lại trở lại Kiều quốc sao?”

“Mị nhi nàng muốn làm gì?” Nhếch mày, Tổng Vũ Thiên nghiêng ngẫm.

“Không làm gì, chính là cảm thấy lần trước có chút tiện nghi nàng. Nếu sau này lại để cho thiếp đụng phải, thiếp nghĩ thiếp sẽ không hạ thủ lưu tình nữa.”

“Đã hại nàng ta thân bại danh liệt thành như vậy, nàng còn gọi là hạ thủ lưu tình?” Rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là “Độc nhất là lòng dạ đàn bà”, nghe thế, Tổng Vũ Thiên không khỏi có chút lú lờ.

“Ha ha, bình thường thôi mà.” Tựa vào trong ngực minh hoàng, Lăng Mị ôn nhu giống như chim nhỏ nép vào người, thấy vậy, mặc dù sắc mặt Tổng Vũ Thiên bình tĩnh, nhưng ở trong mắt của hấn, nhưng lại có sự chán ghét nồng đậm.

“Mị nhi, đừng quên lúc tuyên chỉ, bảo Tả Tồn Quý mang lão Lục về, kéo cái tính tình bừa bãi của hắn lại làm hồng mọi chuyện.”

“Dạ, thiếp biết rồi, lão Lục đuổi theo Tiêu Kỳ Nguyệt, tin rằng sau khi đuổi tới, tự hắn sẽ trở về.” Ngẩng đầu, đưa tay sờ sờ hàng lông mày nhú chặt của Tống Vũ Thiên, Lăng Mị kỳ quái nói: “Thiên, hiện tại cái gì cũng rất thuận lợi, vì sao chàng còn luôn nhíu lông mày lại?”

“Mấy ngày hôm trước đã phát hiện một chuyện lạ.”

“Chuyện lạ?”

“Ừ, phát hiện có tiên đế có khả năng lưu một thể lực ám vệ cường đại vẫn một mực giấu trong bóng tối, nhưng lực lượng ám vệ này rốt cuộc là do ai thống lĩnh, lại thủy chung tra không ra.”

“Tra không ra? Nếu không để thiếp giúp chàng tìm hiểu.” Nhíu mày suy ngẫm, Lăng Mị đề nghị.

Nghe vậy Tống Vũ Thiên lắc đầu, bình tâm tĩnh khí nói: “Không cần, đây cũng chỉ là hoài nghi, không có căn cứ chân thật, không cần vì thế mà hao tâm tổn trí. Mị nhi, hơn mười ngày nữa, đại hội võ lâm sẽ diễn ra tại Đại Lương, đến lúc đó sẽ tranh đoạt vị trí minh chủ võ lâm, nàng đã chuẩn bị xong chưa?”

“Yên tâm, trốn không thoát đâu! Ngày mai thiếp sẽ lập tức xuất phát đi Đại Lương bố trí hết thủy, về phần chàng, cứ ở đây chờ tin tức tốt của thiếp a, thiếp nhất định sẽ mang theo Huyền Mặc lệnh cùng ghé Minh Chủ thuận lợi chiến thắng trở về!”

Lăng Mị cười nịnh nọt sắc mặt tươi như hoa, trên gương mặt yêu mị lộ vẻ phấn chấn, một thân xiêm y đỏ thắm, phụ trợ nàng càng phá lệ xinh đẹp.

“Được! Ta đợi nàng! Tuy đến hôm nay vẫn không liên lạc được với Vân Độc Nhất, nhưng chỉ cần Mị nhi ngồi lên ghế minh chủ võ lâm, thì không cần đến những người khác nữa.”

Nụ cười cũng hiện rõ trên nét mặt, Tống Vũ Thiên chậm rãi nhẹ gật đầu. Thấy vậy, hai tay Lăng Mị vòng lên cổ của hắn, làm nũng nói: “Thiên, những ngày thiếp đi này, thiếp không cho chàng đụng vào ả Mai Phi kia! Thiếp biết Mai Phi kia là nữ tử chàng thiết tình yêu thích, nhưng chàng nhất định phải chú ý hành vi của mình, đừng để đến cuối cùng, cho thiếp một cái lý do không thể không giết nàng ta.”

“. Yên tâm đi, Mị nhi, trăm tự có đúng mực.”

Nghe xong lời mà Lăng Mị nói..., trong đáy lòng Tống Vũ Thiên có một ngọn lửa giận vô danh hừng hực bốc lên, nhưng hắn vì lấy đại cục làm trọng, không thể không mạnh mẽ đè ép cơn tức giận xuống, mặt ngoài vẫn rảnh cười vui.

“Vậy thì không còn gì tốt hơn rồi! Ha ha ——” một bả ôm Tống Vũ Thiên, Lăng Mị vui vẻ nhắm mắt lại, thực sự vì quyết định chính xác của mình lúc trước mà cảm thấy may mắn.

Năm đó, nàng vô tình gặp được Tống Vũ Thiên vừa mới trèo lên ngai vàng, vốn bởi vì tuổi tác chênh lệch, hai người bọn họ căn bản không thể cùng xuất hiện, nhưng vì bị loại khí phách che dấu trên người hắn hấp dẫn, mới khiến nàng dừng bước, từ đó từng bước một đi tới hôm nay.

Lăng Mị nàng, cho tới bây giờ vẫn luôn tiêu sái tung hoành, kiếp này lại vì hắn phá lệ một lần, cho nên nàng tuyệt đối không cho phép bất kỳ nữ nhân nào tới tranh đoạt hắn với nàng! Cả đời này, chỉ có nàng có thể đi tìm nam nhân khác, mà hắn, cũng không thể chính thức động tâm với bất kỳ một nữ nhân nào!

“Mị nhi, chuyện bên Tuyệt công tử tiến triển thế nào rồi?” Ôm lấy Lăng Mị, Tống Vũ Thiên ần nhẩn mà nói sang chuyện khác.

“Yên tâm đi, lần này thiếp đã pháί cao thủ, nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

“Ừ, vậy là tốt rồi. Ta luôn cảm thấy, Tuyệt công tử này, hắn không thể lưu.”

“.”

Trên đại điện, câu chuyện không còn tiếp tục, chỉ có hai người trầm mặc, một người từ từ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt hưởng thụ, một người khẽ khép mắt, ngoan độc rét lạnh. . .

Tràng cảnh chuyển đổi đến trên ngọn núi tại biên ngoại Đại Tụng, Tống Ngâm Tuyết vui vẻ nhìn Khiên Ngưu ngã ngồi trên mặt đất, thâm thúy nhếch mắt.

“Người, người là người hay là quý!”

Sắc mặt trắng bệch, cà lăm nói, trong kinh hãi, ngay cả chủ thủ trên tay vì đột ngột té ngã cất trúng bấp đùi của mình Khiên Ngưu cũng không biết, mặc áo từng chút từng chút chảy ra, bất quá xem tình trạng như vậy, hẳn là cất cũng không quá sâu.

“Người cứ nói đi? Khiên, Ngưu. . . .” Nghiền ngẫm nhìn từ trên xuống, cứ như vương giả quần lâm, Tống Ngâm Tuyết chuyển động đôi mắt trong veo, khoe miệng khê gờ lên.

Tuyết đại hồng nhan, xuất trần phiêu dật, bễ nghệ thiên hạ, diệt tận phong hoa! Trong lúc nhất thời, nhìn thấy phong tư nàng như thế, mọi người đều ngơ ngẩn, không thể dịch chuyển tầm mắt.

“Ngâm, Ngâm Tuyết. Mẹ ơi! Không phải ta còn chưa ngủ tỉnh chứ?” Vừa thấy được chính xác là Tống Ngâm Tuyết, Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt kinh hãi nhảy dựng ba cái liên, sau đó mạnh mẽ lấy tay dụi dụi mắt, chớp chớp, lại dụi, lại nháy, lại dụi, lại nháy. Lập lại như thế nhiều lần, rốt cuộc hẳn không chà đạp con mắt nữa, mà sửa thành túm tóc của mình, giật giật, hai cái. Đau, chứng tỏ không có nằm mơ. Đã không có nằm mơ? Như vậy người trước mắt.

“Ô ô, Tiểu Tuyết Nhi của ta a, ca ca nhớ Tuyết Nhi đến khổ a ——” Tru lên một tiếng, Tống lão lục bỗ nhào về phía trước, khi hẳn vận động, thân thể mập mạp run lên một cái, mỡ béo xô vào nhau như sóng tràn.

“Ngừng!” Lạnh giọng một tiếng, Tống Ngâm Tuyết có chút tức giận, tnnnd! Minh vất vả lắm mới kiến tạo được bầu không khí này, bị hẳn náo loạn như vậy, toàn bộ đều bị phá hủy. Buồn bực!

” Đợi ở đó uội!” Chỉ ngón tay tại chỗ, vẻ mặt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nói.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt “Ừa” một tiếng, tiếp đó ngoan ngoãn đứng yên, vừa dùng mắt đánh giá Tống Ngâm Tuyết, vừa đau lòng nhìn Tiêu Kỳ Nguyệt đến tận bây giờ còn bị cột vào trên cây.

Hai mắt Kỳ Nguyệt nhìn chăm chăm người ngọc trước mặt, tuy nàng một thân nam trang, nhưng lại gắt gao tóm giữ trái tim hẳn, làm cho hẳn không nguyện ý dịch chuyển tầm mắt của mình khỏi nàng một giây nào, chớ đừng nói chi là nhắm mắt lại.

Tống Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết. Trái tim, như có dòng nước ấm chảy qua, tràn đầy thắm thấu khắp toàn thân, Kỳ Nguyệt biết rõ, đây là một loại vui sướng khi gặp lại, là một loại hạnh phúc tưởng đã mất đi mà lại có được. Thật tốt, thật tốt!

Tràn đầy thâm tình cùng sự lưu luyến nồng đậm hiện lên trong mắt Kỳ Nguyệt, nhìn tình hình như thế, trong lòng Thư Ly tất nhiên là không biết nên nói như thế nào cho phải.

Hẳn rất hiểu Kỳ Nguyệt, bởi vì tình huống này hẳn đã từng trải qua, hẳn và Tiêu Kỳ Nguyệt có cùng một loại tâm tư! Cho nên hẳn hiểu được nét mặt, cùng với ánh mắt của Kỳ Nguyệt khi nhìn về phía nàng.

Chính hẳn cũng như vậy, sau khi hiểu rõ hết thảy mọi chuyện, cuộc đời này ngoại trừ nàng, lòng của hẳn sẽ không rung động vì một nữ nhân nào nữa! Bởi vì tri âm tri kỷ, một người là quá đủ.

“Người, người không phải là Tuyết công tử cứu chúng ta lần trước ao?” Lúc này, khi tất cả mọi người đều đang thâm suy nghĩ, lão Ngũ trong bốn gã sơn tặc do dự lên tiếng.

“Đúng vậy a, lần đầu tiên chúng ta đi giết Tịch Mặc Lương, nếu không nhờ có vị công tử này nhắc nhở, sợ lúc ấy người chết sẽ không chỉ một mình lão Lục, chúng ta cũng sẽ không còn mạng đứng đây!” Cao giọng, lão Tứ trong đám sơn tặc cũng mở miệng nói ra.

Đám sơn tặc này thường xuyên di chuyển bên ngoài, giờ phút này cũng không biết thân phận thực sự của Tống Ngâm Tuyết, chỉ nhận ra nàng là Tuyết công tử ngày đó từng có một lời nhắc nhở bọn họ, vì vậy lập tức sinh lòng kính trọng.

Tuy bọn họ là sơn tặc, nhưng trộm cướp cũng có quy tắc, giờ phút này, có lẽ bọn họ cũng không phải thật sự tôn kính Tống Ngâm Tuyết từ tận đáy lòng, nhưng đối với phần ân tình của nàng, bọn họ lại tuyệt đối muốn hoàn trả.

“Tuyệt công tử, bốn người huynh đệ tại hạ, ngày đó nợ công tử một lời nhắc nhở, mới không bị Tịch Mặc Lương giết hết, tuy công tử là bạn tốt của Tịch Mặc Lương, nghiêm khắc mà nói cũng là kẻ địch của chúng ta, nhưng ân tình này của công tử, chúng ta vẫn ghi khắc trong lòng. Như vậy đi, bốn huynh đệ chúng ta cũng không thích thua thiệt người khác, hôm nay, chúng ta sẽ thả tên tiểu tử này, coi như trả ân của công tử ngày đó!”

Một tay chỉ Kỳ Nguyệt, sơn tặc lão Nhị, cũng là đương gia hiện tại, biểu lộ nghiêm túc nói, được ba người sau lưng nhất trí gật đầu tán thành.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, định mở miệng thì bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng rống giận của Khiên Ngưu: “Không được!”

Nghe bọn họ muốn thả người, Khiên Ngưu không để ý đến sự đau đớn trên đùi, lập tức quát to một tiếng nhảy dựng lên, sau đó hai mắt gắt gao nhìn thẳng Tống Ngâm Tuyết, trong lòng thầm nghĩ: hừ, ta sợ cái gì? Ta hiện tại cũng không phải Khiên Ngưu, căn bản là không cần nghe nàng chỉ huy! Hơn nữa, dù nàng không chết thì thế nào? Bất quá chỉ là một quận chúa dâm đăng cái gì cũng không biết thôi, có gì phải sợ!

“Không được, bốn người các ngươi là heo sao? Cơ hội tốt như vậy bày ngay trước mắt lại không cần, khi không lại đòi thả người! Không, ta tuyệt đối không đáp ứng!”

Mạnh mẽ nhảy đến trước mặt Kỳ Nguyệt, hung dữ đưa đao kề lên cổ hần lần nữa, mặt mũi Khiên Ngưu dữ tợn, lạnh giọng quát Tống Vũ Kiệt: “Nhanh! Muốn mạng sống của Kỳ Nguyệt, liền giao bạc cùng Ứng Thư Ly cho ta!”

Bằng bất cứ giá nào cũng muốn đạt được mục đích, Khiên Ngưu nghiêm nghị uy hiếp.

“Ôi, bà vú! Ngươi nhẹ chút, ngàn vạn lần chớ tổn thương Nguyệt Nguyệt của ta!” Vừa thấy nàng như vậy, Tống lão lục hô to, trên gương mặt béo phệ tràn đầy sự sốt ruột, “Ngươi cũng thiệt là! Chủ nhà các người đã nói thả người rồi, ngươi còn đang kiên trì cái gì?”

“Đúng vậy a, Xuân nhi, người đừng náo loạn nữa, mau thả người a.” Sơn tặc lão Tam nói ra.

“Không! Các ngươi là đồ vô dụng! Bất quá chỉ là mấy kẻ không có võ công, đi lên giết sạch là được, cần gì phải nói nhảm với nàng!”

“Xuân nhi, ngươi!” Bất mãn với thái độ kiêu ngạo hung ác của Khiên Ngưu, bốn gã sơn tặc bắt đầu có chút bất mãn, md, cái gì đây! Bất quá chỉ là một ả đê tiện ngủ cùng bọn họ thôi, rõ ràng dám ở trước mặt bọn họ hô to gọi nhỏ? Quả thực là phản rồi!

Bốn người cảm thấy bực bội, lửa giận lan tràn, chỉ là trước mắt còn không có một ngòi lửa mạnh mẽ, cho nên tạm thời còn chưa bộc phát.

Tống Ngâm Tuyết mỉm cười lạnh lùng nhìn, khoe miệng khe gờ lên, bởi vì trong lòng nàng đang chuẩn bị nhen mồi lửa kia.

Cho tới bây giờ nàng luôn thích chơi trò mèo vờn chuột, bởi vì khi nhìn con chuột bị đùa đến hấp hối, trong lòng của nàng, sẽ an tâm hơn một chút.

Đối đãi với kẻ thù, từ trước đến nay nàng luôn tàn nhẫn, cho nên lúc này đây, nàng cũng không ngoại lệ.

“Khiên Ngưu, sao ta không phát hiện ngươi giỏi tính toán như vậy nhỉ? Kế sách hay một hòn đá ném hai chim này, cũng không phải ai cũng có thể nghĩ tới”

Cố ý moi điểm này ra, Tống Ngâm Tuyết thâm ý nói. Nghe vậy, Khiên Ngưu kinh hãi, nàng không biết vì cái gì Tống Ngâm Tuyết đột nhiên lại nói đến chuyện này, nhưng trong lòng nàng có một loại dự cảm rất không tốt.

“Không thể để cho bốn tên này biết mình có tình hại bọn họ, bằng không mình sẽ tiêu mất!” Trong lòng thầm nghĩ, Khiên Ngưu không ngừng cảnh báo cho chính mình, bất quá nàng ta cảm thấy kẻ ngu dốt như Tống Ngâm Tuyết, lẽ ra sẽ không hiểu được ý đồ của nàng mới đúng a.

“Cái gì một hòn đá ném hai chim? Người căn bản là đang nói bậy!” Khiên Ngưu bình tĩnh an ủi mình, mở miệng phản bác, muốn dùng mấy lời này để lừa dối quấy quá cho qua, chính là không như mong muốn, cái kết quả nằng không muốn nhất, lại trở thành sự thật!

Tống Ngâm Tuyết nắm rõ tâm lý của nàng ta trong lòng bàn tay, nàng mỉm cười, bộ dạng thờ ơ nói: “Như vậy a? Ta còn tưởng rằng Khiên Ngưu cố ý muốn chúng ta chỉ cử ra ba người đến đây, là có mưu đồ khác? Người xem dù sao chúng ta cũng ít người nha, đến lúc đó nếu người giết chúng ta, sau đó lại đem tội danh đổ lên mấy vị huynh đệ này, người thì ôm đồng tiền tài, nhưng mấy vị huynh đệ này sẽ. . . .”

“Ai cũng biết Khiên Ngưu đã từng hâm mộ vị Thư Ly công tử bên cạnh ta này, xem ra lời nói không sai a! Người ở dưới trường hợp khẩn cấp như thế, lại không để ý lời khuyên bảo của tất cả mọi người, vẫn tâm tâm niệm niệm muốn chúng ta giao Thư Ly công tử cho người như cũ, mục đích tất nhiên là không đơn thuần, chẳng lẽ thật sự là như lời ta vừa nói, đợi sau khi người tiêu diệt tất cả mọi người, mang theo ngân lượng, mang theo nam tử người yêu mến, từ nay về sau tiêu dao sống cả đời?”

Lời mà Tống Ngâm Tuyết nói, đã kích phát toàn bộ mâu thuẫn, nghe vậy, Thư Ly hung ác nắm tay, hai mắt nhìn Khiên Ngưu chằm chằm, bộ dạng chán ghét xem thường.

Mà nghe xong lời này, phản ứng của bốn gã sơn tặc cũng không khác hơn bao nhiêu! Bọn họ giận dữ không kèm được quát to một tiếng, hung ác nhìn Khiên Ngưu, mặt tràn đầy vẻ không tin nổi.

“Các người, các người đừng nghe nàng nói bậy, ta nào có a?” Cục lực nói xạo, cước bộ Khiên Ngưu khẽ lui về phía sau, nhưng vẫn nắm chặt chủy thủ trong tay không chịu buông.

“Ta thật sự không có, các người đừng nghe tiện nhân kia châm ngòi ly gián!”

Khiên Ngưu cố gắng giải thích, muốn chứng minh sự trong sạch của mình, chính là lúc này, Kỳ Nguyệt mở miệng, hần nhẹ giọng nói, công kích không hề lưu tình, khiến Khiên Ngưu triệt để rơi vào hiểm cảnh.

“Có phải là châm ngòi ly gián không? Các người hãy sờ trong ngực của ta liền biết ngay. Khi ta bị bắt cóc thì trên người không có ám khí, chính là lúc này trong ngực ta, lại có một thanh chủy thủ bén ngọt, đây là Khiên Ngưu vừa rồi thừa dịp các người không chú ý bỏ vào, bảo ta chờ một lát Tống Vũ Kiệt đi lên giải cứu ta thì dùng nó để giết hần, sau đó lại đem tội danh đổ lên trên người bốn vị.”

Dùng một câu, rất nhanh đã kể hết toàn bộ sự thực, mặc dù trong lòng Kỳ Nguyệt hần là rất muốn giết Tống Vũ Kiệt, nhưng hần vẫn lựa chọn đi giúp người ngọc như cũ, tuyệt đối không hối hận.

“Mđ, tiện nhân! Không thể tưởng tượng được người lại ngoan độc như thế, muốn bốn người chúng ta phải chết!” Vừa nghe Kỳ Nguyệt nói như vậy, bốn gã sơn tặc đã hoàn toàn tin tưởng, phẫn nộ rống lớn một tiếng, muốn tiến lên bắt người.

Thấy vậy, biết đại thế đã mất, Khiên Ngưu sắp chết đến nơi, nàng ta vung một tay hung hăng túm Kỳ Nguyệt, tiép đó tay kia đưa chủy thủ lên trên người hần, lớn tiếng kêu lên: “Đừng tới đây! Tới nữa ta sẽ giết hần ngay!”

“Ai, Nguyệt Nguyệt của ta!”

Tống lão lục sốt ruột vạn phần, mắt thấy mũi đao từng chút từng chút ấn vào làn da của Kỳ Nguyệt, hần vô cùng đau lòng.

Bốn gã sơn tặc cũng sẽ không trông nom sống chết của Kỳ Nguyệt, hiện tại mục đích của bọn họ chỉ là phải bắt được Khiên Ngưu, sau đó hung hăng giết chết ả độc phụ này!

Khiên Ngưu vừa thấy tình thế không ổn, trong đầu lập tức không còn chủ ý, vô thức đưa tay, muốn đâm tới trên người Kỳ Nguyệt, chính là lúc này, một cục đá hung hăng đập vào trên tay của nàng, đau đến nằng buong chủy thủ ra.

“A ——” bụm lấy tay, Khiên Ngưu đau đến nhúm mày lại, trong ánh mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, tràn đầy vẻ không tin.

Nàng ta làm sao có thể, có võ công!

Một tay còn bảo trì tư thế bắn đá, Tống Ngâm Tuyết cười cười nghiền ngẫm, hai mắt nàng lạnh lùng nhìn Khiên Ngưu cuối cùng bị bốn gã sơn tặc bắt được, sau đó được một hồi quyền đâm cước đá “hầu hạ”.

Té trên mặt đất, Khiên Ngưu mặt mũi bầm dập cuộn thân thể lại, nghe răng nhếch miệng đau khổ thừa nhận thương tổn trên người, nàng biết hôm nay nàng sắp phải mất mạng rồi, vì vậy nàng không cam lòng phần hận nhìn Tống Ngâm Tuyết, trong miệng phát ra tiếng cười điên cuồng.

Thật buồn cười! Không thể tưởng tượng được nàng đã từng hại nàng ta một lần, hôm nay lại bị nàng ta trả lại gấp đôi! Hơn nữa kết cục còn thảm như vậy, đau đớn như vậy!

Tống Ngâm Tuyết a Tống Ngâm Tuyết, chẳng lẽ người chính là khắc tinh trời sinh của ta!

Khiên Ngưu oán giận trong lòng, thống khổ chịu đựng bốn nam nhân đâm đá, đúng lúc này, trên không trung có vài đạo rất tơ hồng đột nhiên phóng tới, sau khi hung hăng quán lấy Khiên Ngưu, dùng sức vung lên, mạnh mẽ kéo nàng đứng trên mặt đất.

“Loại nữ nhân này, thật đúng là mất mặt!”

Tức khắc, theo tiếng nói vừa rơi xuống, một bóng hình đẹp đẽ rõ ràng là nam giả nữ nhẹ nhàng xuống trên mặt đất, sau đó về mặt chán ghét nhìn Khiên Ngưu, mấy đạo tơ hồng trên tay rung rung phiêu động.

“Đi chết đi, nhìn liền phiền lòng!” Chân, mạnh mẽ đá vào trên người Khiên Ngưu, theo một ngụm máu tươi phun ra, thân thể Khiên Ngưu như con diều đứt dây bay lên không trung, sau đó trong nháy mắt nặng nề rơi xuống, lăn xuống dưới núi, mất đi mạng sống!

“Trong các người, ai là Tuyết công tử.”

Một giọng nói rõ ràng trầm thấp, lại muốn giả dạng làm giọng nữ vang lên, tên nhân yêu nam giả trang nữ trước mắt này khê nhếch mày, về mặt làm ra biểu lộ mềm mại đáng yêu, tơ hồng trong tay chậm rãi vung tới, khiến Tống Ngâm Tuyết lớn tiếng cảm thán trong lòng: Oa, Đông Phương Bất Bại** a!

* Nhân yêu: Nam giả trang nữ.

**Đông phương bất bại: Một nhân vật trong tiểu thuyết tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Kim Dung, vì luyện Quỷ Hoa bảo điển mà tự thiên, dùng kim chỉ, tơ hồng để chiến đấu.

161. Q.2 - Chương 65: Giao Chiến

Theo một ngụm máu tươi phun ra, Khiên Ngưu lăn lông lốc xuống núi, cuối cùng dừng lại bên cạnh một tảng đá lớn dưới chân núi, không còn nhúc nhích, cũng không còn tức giận nữa.

Thấy vậy, nhân yêu một thân quần áo diễm lệ tỏ ra vô cùng chán ghét, xem thường nói: “Hừ, nữ nhân kia sống đến giờ này, cũng đã đủ mất mặt rồi, còn không bằng chết sớm một chút!”

“Trong các người. Ai là Tuyết công tử a?” Nhếch mày, nhân yêu chậm rãi thu hồi tơ hồng trên tay, từng bước một yếu điệu đi thẳng về phía trước.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, ánh mắt lấp lánh, “Chính là tại hạ!”

“Chính là người?” Nhân yêu có vẻ không tin nhìn nhìn, hai con mắt không ngừng đánh giá nàng từ trên xuống dưới, sau đó mặt tràn đầy khinh thường nói: “Chỉ là một đứa bé con miệng còn hôi sữa ngay cả nội tức cũng không có như vậy, Mị chủ tử đúng là chuyện bé xé ra to, còn muốn chúng ta ra tay?”

Tựa hồ không thèm để Tống Ngâm Tuyết vào mắt, nhân yêu “Đông Phương Bất Bại” vô cùng khinh thường, trên gương mặt thoa son phấn đậm đặc cũng đầy vẻ châm chọc.

“Nói đi, bé con, người muốn chết kiểu nào?”

Tơ hồng nơi tay, không phải công cụ để nguyệt lão đắp cầu dắt mối, cũng không phải vật trang sức trên tóc thiếu nữ, mà là vũ khí ngoan độc, một kích trí mạng.

Thấy như thế, Tống Ngâm Tuyết cười cười nhếch mày, rất là nghiền ngẫm nói: “Các hạ có bao nhiêu kiểu chết cho ta lựa chọn?”

“Rất nhiều a, nói thí dụ như vạn tuyến xuyên tim, một đường thắt cổ, bốn đường năm khúc.”

Nhân yêu nam giả trang nữ, vểnh lên Lan Hoa chỉ* lên, từng cái từng cái thiệu phương pháp chết mà mình có thể cung cấp, khiến mọi người chảy mồ hôi lạnh rùng rùng một hồi.

(* Lan hoa chỉ: Kiểu để tay làm duyên giống như hoa lan. Ngón giữa và ngón trỏ chập nhẹ vào đầu ngón cái, ngón áp út và ngón út khê cong lên. Các bạn không có đang làm thử đấy chứ? ^^)

Bốn gã sơn tặc còn đang khiếp sợ với thủ pháp vừa rồi của hấn khi giải quyết Khiên Ngưu, lúc này vừa nghe đến những chiêu thức ác độc như vậy, lập tức sinh lòng kinh hoảng, cước bộ không khỏi lui về phía sau.

Đánh nhau, bọn họ không sợ! Sợ nhất chính là chọc phải loại biến thái chỉ cần nhìn sơ cũng biết là chả có gì tốt lành này! Dù sao tên biến thái kia cũng không phải muốn tìm bọn họ, vậy bọn họ cũng nên thức thời lui qua một bên a.

Bọn sơn tặc rất thức thời vọt đến một bên, thấy vậy, Kỳ Nguyệt bị trói rất là lo lắng, đôi mi thanh tú của hấn nhíu chặt, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn tình huống hiện tại, khê nhếch miệng muốn nói cái gì đó.

Tình huống của Thư Ly cũng giống như Kỳ Nguyệt, hấn nắm tay thật chặt, trên gương mặt tuấn nhã thanh dật tràn ngập sự lo lắng.

Tống Vũ Kiệt thì tương đối tốt hơn, sau khi hấn liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết thật sâu, không biết vì sao, lại bước nhanh qua bên cạnh, thẳng một đường đi tới bên người Kỳ Nguyệt, dùng cả hai tay hai chân bắt đầu cởi dây trói cho hấn.

“Ai nha, Nguyệt Nguyệt của ta, buộc đau cứng rồi a? Ta tới cứu cứng đây, đừng khóc nữa mà!” Về mặt đau lòng, không đếm xỉa đến sự tồn tại của những người còn lại, Tống Vũ Kiệt như dụ dỗ con mình thẳng thắn biểu đạt tiếng lòng, không thềm để ý hành vi của hấn có phù hợp với lễ giáo? Có làm cho người ta bật cười hay không?

“Cút đi!”

Kỳ Nguyệt lạnh như băng buông một câu, vẻ mặt không chút biểu tình. Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt không nổi giận cũng không bị đả kích, mà trước sau như một trưng khuôn mặt tươi cười ra.

Tống Ngâm Tuyết híp mắt lại nghe Đông Phương Bất Bại bày kiểu chết ình, lòng thẳm bật cười, nàng lắc đầu, chế nhạo châm chọc nói: “Chỉ sợ những kiểu chết này của người cũng không thích hợp với ta.”

“Vậy người thích kiểu nào?” Lan Hoa Chỉ vẫn vểnh lên như cũ, biểu lộ Đông Phương Bất Bại nữ tính mềm mại đáng yêu, kỳ thật hấn không biết với gương mặt có đường nét nam tính rõ ràng như hấn, làm như vậy sẽ xấu xí đến cỡ nào.

“Ta muốn sống!” Bình tĩnh nói ra ý nghĩ của mình, nghênh tiếp chính là một hồi cười lạnh trào phúng, Đông Phương Bất Bại một thân nữ phục tươi đẹp, khi nghe câu này thì bật cười vui vẻ, bất quá tơ hồng trong tay bắt đầu mơ hồ lộ ra sát khí.

“Thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Lạnh như băng nói, kéo tơ hồng lên muốn đánh úp lại, thấy vậy, Kỳ Nguyệt cùng Thư Ly đều kinh hãi, nhanh chóng muốn dùng thân đi ngăn cản, bảo hộ người ngọc.

“Ai! Nguyệt Nguyệt, cứng muốn đi đâu vậy!” Kéo Kỳ Nguyệt lại, Tống lão Lục ngăn trở không cho hấn tiến lên phía trước.

Mà lúc này, tơ hồng của tên nhân yêu đã đến trước mặt, thân ảnh Thư Ly đã không chút chần chừ chắn bên người Ngâm Tuyết, vẻ mặt kiên định.

Tuy hắn không biết võ công, cũng không biết đánh đấm, nhưng hắn sẽ không trơ mắt nhìn người thương ở trước mặt hắn bị thương hoặc là chết đi, nếu như không thể làm gì, chẳng thà hắn lựa chọn chết trước.

“Tránh ra!”

Đông Phương Bất Bại cất giọng éo éo như thái giám tức giận quát, chạy thẳng đến hướng Thư Ly, lúc này, khi hắn muốn phóng chỉ đâm xuyên qua thân thể Thư Ly thì trước mặt Thư Ly rõ ràng mạnh mẽ nhảy ra một người.

” Đứng yên qua một bên cho ta!”

Một lời nói lãnh đạm, một đoạn lụa trắng thoáng bay ra quấn quanh thắt lưng Thư Ly, sau đó dùng lực lôi kéo, đưa hắn qua một bên, tiếp đó”Roạt” một tiếng lại từ trên lưng Thư Ly thu trở về, gợn gàng linh hoạt về tới trong tay Tống Ngâm Tuyết, động tác nhanh đến mức cứ như là chưa bao giờ phát sinh.

“Ồ, hóa ra còn có chút võ công sao!” Nhìn tình hình trước mắt, Đông Phương Bất Bại thu hồi tư hồng, cười lạnh bất âm bất dương nói.

“A, bằng không người cho là thế nào? Lăng Mị sai người đến cũng không phải là không có căn cứ ! Cho nên ta nói cái gọi là những kiểu chết của người, đều không thích hợp với ta”

Nụ cười tự tin nhàn nhạt, tuấn nhã thanh tú như tiên, không thuộc cõi trần nổi lên trên mặt Tống Ngâm Tuyết, trong lúc nhất thời khiến tên nhân yêu mở mắt không ra.

“Không phải còn một người sao? Đi ra đây đi.” Cười nhạt nắm lụa trắng trong tay, nàng tươi cười lịch sự tao nhã, mặc dù thoạt nhìn không hề có chút nguy hiểm nào, nhưng chỉ cần là người hiểu nàng sẽ biết đây là điềm báo trước khi cơn tức giận bộc phát.

“Hừ, không tệ! Vẫn còn biết chúng ta là hai người!”

”Ha ha, người trên giang hồ xưng là âm dương song quái. Cho tới bây giờ làm chuyện gì cũng cùng nhau, ta nghĩ lần này, hẳn là cũng sẽ không ngoại lệ a?”

Vừa cười nói đôi mắt vừa liếc về phía bên cạnh, lúc vừa dứt lời, nàng nhẹ nhàng linh hoạt lách mình một cái, chuẩn xác lưu loát chuyển người, xuất hiện sau lưng người tập kích, sau đó hai mắt chống lại hai người trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh cười nói, “Chắc hẳn vị này là ‘ Dương sát ’ trong truyền thuyết.”

“Bé con tinh mắt lắm! Cư nhiên còn biết tiếng ‘ Âm dương Song Sát ’ chúng ta!” Một câu rõ ràng là giọng nữ, lại cứ muốn giả trang thành giọng nam tục tũn, lúc này hiện ra trước mặt Tống Ngâm Tuyết, là một nữ tử, nhưng lại ăn mặc giả trang thành hình tượng một người đàn ông mày rậm mắt thô.

Âm dương Song Sát: Dương sát, nữ giả nam trang, nguy quân tử hành vi dã man thô lỗ; mà Âm sát, thì lại là nam tử thích giả nữ, cả ngày yếu điệu uốn éo, giả dối thành tánh.

Tống Ngâm Tuyết có chút hào hứng nhìn hai người điên loạn đảo phượng trước mắt, thần sắc trêu tức, trầm giọng nghiến răng: “Thế nào? Vì giết ta, ngay cả Nhị lão Lăng Mị cũng mời tới? Thật đúng nể mặt ta a.”

“Hừ, nhóc con mặt trắng, có thể chết trong tay hai người chúng ta, coi như là may mắn của người, người chịu chết đi!”

Không hề muốn cùng nàng đấu võ mồm, Âm dương Song Sát, một kẻ dùng chỉ tơ, một kẻ dùng roi, vẻ mặt hai người đều hung ác chạy rất nhanh tới phía trước, muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Thấy vậy, khoe môi Tống Ngâm Tuyết vốn khê vênh lên chậm rãi thả xuống, ánh mắt cũng lạnh lùng theo, tình hình như vậy, xem ra hôm nay nàng không thể đùa giỡn được nữa.

Một trượng lụa trắng nơi tay, mạnh mẽ phát lực, gào thét đón nhận vô số đạo tơ hồng phóng tới trước mặt, khi hai vật gặp nhau, tơ hồng bị lụa trắng ngăn cản, sau đó trong khi dây dưa khí lực va chạm vào nhau, lập tức phát nổ, bị chặt đứt tan tác trên mặt đất.

“Tiểu tử thôi, để mạng lại!” Vừa thấy tơ hồng của Âm sát bại trận, Dương sát bên cạnh hơi kinh ngạc, có chút tức giận, một cây roi da mạnh mẽ vung tới, muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Roi dài huy động không không khí, bỗng nhiên đánh tới hướng Tống Ngâm Tuyết, chỉ thấy trong điện quang hỏa thạch, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười một cái, tiếp đó thu lụa trắng về, khi xuất ra lại bay thẳng đâm vào roi dài.

Hai đạo kinh lực mạnh mẽ đánh sâu vào nhau, trong khi quần giao, roi xẹt qua lụa trắng, bay thẳng về hướng thân thể nàng, thấy vậy, Dương sát cho là mình đã đắc thủ, cảm thấy vui sướng, mà Thư Ly và Kỳ Nguyệt bên cạnh thì tim gan bay tới tận cuống họng, khẩn trương hét lên.

“Chú ý ——”

Một câu “Chú ý” vừa vang lên, chỉ thấy trong mắt Tống Ngâm Tuyết tràn ngập hàn quang lạnh lẽo, tiếp đó nàng nhảy lên, lẳng không lật tay bắt lấy roi, dụng lực giật mạnh, khi Dương sát bị kinh lực đánh sâu vào mà mất đi thăng bằng, trở tay không chế không kịp, thì nàng mạnh mẽ vung ra một đạo lụa trắng khác, bay thẳng đến ngực đối phương.

“Tử quỷ, cẩn thận!” Vừa thấy Tống Ngâm Tuyết dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi sắp sửa đá thương Dương sát, Âm sát bên cạnh choáng váng. Hấn khẩn cấp kêu to, tơ hồng trong tay nhất tề bắn ra, mục tiêu trực chỉ vào tấm lụa trắng.

“Xoạt ——”

“Bốp ——”

Hai tiếng vang nhỏ, đều là tiếng đứt gãy, chỉ thấy Âm sát sau khi dùng hết toàn lực bắn tơ hồng ra, lại mạnh mẽ dùng một tay kéo Dương sát về, sau đó hai người thở hổn hển nhìn nhau một phen, mặt đều lộ vẻ nghiêm trọng.

“Tiểu tử thôi, đúng là nhìn nhầm người rồi? Không thể tưởng tượng được người cũng có chút bản lãnh như thế!” Âm lãnh, Âm sát hung hăng mở miệng nói, từ giờ khắc này, cuối cùng hấn đã chính thức hiểu rõ dụng ý mà Mị chủ tử phái bọn họ đến.

A, vốn tưởng rằng chỉ cần một người đã có thể giải quyết tiểu tử này, xem ra hôm nay, bọn họ không thể không dùng độc chiêu rồi!

“Tiểu tử thôi, chúng ta vốn còn muốn cho người chết toàn thân, ai ngờ người không biết điều, cho nên cũng đừng trách chúng ta vô tình!” Tiến lên một bước, Dương sát còn tức giận vì thiếu chút nữa bị Ngâm Tuyết đá thương, cắn răng một cái, hung ác vung hai cái roi trong tay lên, thái độ ác độc.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không thềm để ý cười cười, nhếch mày, vẻ mặt không hề quan tâm nói: “A? Thì ra hai người các người còn có độc chiêu sao? Ta còn tưởng rằng sớm đã cùng đường hết sách rồi chứ!”

“Ngựa non háu đá, chớ có khẩu xuất cuồng ngôn! Xem chiêu ——” vừa thấy nàng khiêu khích như vậy, Âm dương Song Sát lập tức nổi trận lôi đình, tiếp đó hai người đồng thời bay lên, mãnh liệt tấn công về hướng Ngâm Tuyết.

Thư Ly cùng Kỳ Nguyệt nhìn chăm chăm vào người ngọc, bọn họ vừa mới lo lắng cho nàng, bây giờ lại vì võ công của nàng mà kinh ngạc, Ngâm Tuyết từ khi nào thì trở nên lợi hại như vậy? Thật làm cho người ta không cách nào tưởng tượng nổi.

Bọn họ đã từng bỏ lỡ bao nhiêu chuyện? Đã nhìn lầm bao nhiêu lần? Nhìn Tống Ngâm Tuyết, một loại cảm xúc đau lòng cùng hối tiếc thấm thiết, chiếm cứ thật sâu trong lòng.

Tống Ngâm Tuyết đối mặt với Âm dương Song Sát, thành thạo đối kháng, trên mặt thủy chung là nụ cười yếu ớt. Thấy vậy, Song Sát tức điên, bọn họ xuất đạo lâu như vậy, còn chưa từng chịu nổi nhục lớn thế này, cơn tức này sắp ép bọn họ điên mất rồi.

Âm sát không có tơ hồng, đành phải tay không vật lộn, nhưng hấn còn chưa ra chiêu, đã bị lụa trắng của Tống Ngâm Tuyết ngăn cản, làm cho hấn căn bản không cách nào khai triển chiêu thức.

Dương sát thấy vậy, liền hét lớn một tiếng, vung roi nhập thể kết hợp thành tổ hợp với Âm sát, sau đó hai người chất chồng lên nhau, bắt đầu tấn công mạnh mẽ. (Myu: Ta thích edit mấy đoạn đánh đấm này quá ^^)

Tống Ngâm Tuyết tựa hồ đã chơi chán hai con chuột này rồi, không còn hào hứng gì, vì vậy sau khi tung ra một chiêu “Nhận quét trường không”, mạnh mẽ thu lụa trắng về tay, thân thể bay lên không, nhanh đến tựa hồ phân không rõ phương hướng, thoáng cái đã xuất hiện ở trước mặt Song Sát, sau đó một chưởng tụ lực, hung hăng vỗ vào trên người Dương sát.

“Phốc ——” một tiếng, máu tươi phun ra, Dương sát bị thương nghiêng ngã té xuống, thẳng tắp nằm trên mặt đất.

“Tử quý!” Quay lui nhìn, lập tức quay người lại, lúc này vẻ mặt Âm sát nam giả trang nữ kia tái nhợt, trên gương mặt diễm lệ lộ vẻ sầu lo.

“Ta không sao.” Dương sát cố hết sức từ trên mặt đất bò lên, dù sao cũng là cao thủ có thứ hạng trên giang hồ, không có khả năng bị người ta đánh một chưởng đã mất mạng, nhưng giờ phút này hẳn rõ ràng đã cảm giác được vết thương của mình rất nghiêm trọng, nhẹ giọng, yếu ớt nói bên tai đồng bạn “Đi”!

“Muốn đi? Sợ là không dễ dàng như vậy a!” Hôm nay Tống Ngâm Tuyết quyết định đại khai sát giới, sau khi nhìn thấy hai người kia muốn rút lui, thì lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, nhẹ nhàng nói.

Nàng sẽ không thả hổ về rừng, còn là hai con hổ rất có thực lực.

“Lần trước đã tới một người, nhưng tâm tình ta tốt, cho nên mới thả hẳn. Nhưng hôm nay không biết sao, ta lại muốn giết người”

Lạnh lùng, mang theo một tia lãnh đạm cùng trên cột, Tống Ngâm Tuyết nhìn chằm chằm, mắt ánh lên tia sáng nguy hiểm. Thấy vậy, Âm dương song sát không nghĩ tới một người mặt ngoài nhìn có vẻ tuấn tú thanh nhã như thế, khi lạnh như băng, lại làm cho người sợ hãi, khiến toàn thân không khỏi rùng mình một hồi.

Âm dương song sát khẽ giật mình, bị khí tức lạnh lùng tản mát ra từ toàn thân thiếu niên trước mắt làm cho kinh sợ, nhất thời trận tuyến rối loạn, cuống quýt đồng thời bắn ra ám khí, muốn thoát đi giữ mạng.

Chính là đúng lúc này, khi hai phi tiêu kịch độc hình hoa phóng tới hướng người ngọc, hai thân ảnh đẹp đẽ cao to đột ngột xuất hiện giữa không trung, một người hoàn toàn bảo hộ trước mặt người ngọc, một người thì cất bước tung người, trong tay đồng thời bắn ra ám khí, chặn lại tất cả ám khí có khả năng gây thương tổn.

“Người chọn tên nào?” Người bay vọt lên, ngoái đầu nhìn lại người đứng chắn trước mặt Ngâm Tuyết, sắc mặt thong dong bình tĩnh, đôi mắt như sao lấp lánh thâm thúy.

Thấy vậy, người bảo hộ trước mặt người ngọc, mỉm cười một cái, nhắc tay tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt, vẻ mặt tuấn nhã lạnh nhạt nói: “Tùy người, dù sao thì hiện tại chỉ còn lại có một tên rưỡi.”

“Được, vậy người đối phó nửa tên a!” Nói xong, thân ảnh lập tức nhảy ra, hướng thẳng về Âm sát giả gái không bị thương kia.

Mà người sau lưng, bình thản đứng, sau khi liếc mắt nhìn Dương sát giả nam bị thương che ngực, thì lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

162. Q.2 - Chương 66: Ngã Bài

Minh Tĩnh và Vô Song!

Nhìn hai người trước mắt một người y phục màu tối, đôi mắt sáng lạng như ánh sao, còn người kia thì tuấn nhã lạnh nhạt, giống như tiên tử trên trời thì không chỉ Âm dương Song Sát, mà ngay cả Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Tống lão lục đều kinh hãi giật mình ngay tại chỗ.

Bọn họ.

“Vân Vô Song, người đã chọn nửa cái, thì đừng để cho ta giành luôn đấy!” Nhân nhạchâm chọc một tiếng, vẻ mặt Minh Tịnh thong dong bình tĩnh, trong đôi mắt như bầu trời đầy sao sâu thẳm kia để lộ ra một chút trêu đùa.

“Minh Tịnh, trong vòng ba chiêu, ta chắc chắn sẽ bắt được nàng ta.” Nghe hắn châm chọc, Vô Song lơ đãng cười cười, sau đó lông mày khẽ nhíu, hướng về phía Dương sát bị thương.

“Tiểu tử thú, khẩu xuất cuồng ngôn! Muốn chết ——” Âm sát không bị thương, lúc này vừa nghe hai người Tịnh, Song đối thoại như vậy, lập tức nổi giận trong lòng, vận đủ khí lực toàn thân chuẩn bị đối kháng.

Nhất thời, cuộc giao chiến lập tức triển khai, bởi vì Dương sát đã bị thương, đúng như Vô Song nói trong vòng ba chiêu đã ngã xuống đất, miệng phun máu tươi một lần nữa, không thể đứng dậy được.

Mà Âm sát một bên, bởi vì lúc trước đối chiến cùng Tống Ngâm Tuyết đã hao tổn đi không ít tinh lực, lại thêm tinh lực hắn đã phân tán, còn phải lo lắng cho Dương sát bị thương, cho nên sau khi Dương sát ngã xuống đất không bao lâu, liền bị một chưởng của Minh Tịnh đánh vào ngực, cước bộ liền lập tức lùi lại vài bước, quỳ một chân trên mặt đất.

“Mười một chiêu? Quá chậm!” Vô Song cười cười nghiêng mắt nhìn Minh Tịnh, hơi chế nhạo hắn tổn nhiều thời gian chế địch, thấy vậy, Minh Tịnh cũng không giải thích nhiều, trực tiếp lắc tay nói: “Người nhanh hơn sao?”

” Võ công của ta cũng không quá xuất sắc, muốn đánh đương nhiên không chỉ mười một chiêu! Bất quá nếu để cho ta dụng độc mà nói ——”

Một chữ “mà nói” còn chưa tan mất, chỉ thấy Vô Song nhắc tay lên, trong nháy mắt một bả bột trắng ném về hướng Âm dương Song Sát, sau đó tại lan tràn ra quanh thân bọn họ.

“Hai người bọn họ đều bị thương, vung chút phệ công tán, làm cho toàn thân bọn họ vô lực, nội tức trong cơ thể mất hết.”

Một câu hàm ý phê đi võ công của bọn họ mà Vô Song lại nói thoải mái như mây trôi nước chảy, hắn hơi chuyển mắt nhìn, tầm mắt chăm chú rơi vào người ngọc đứng phía sau, một loại tương tư, một loại hoài niệm cuộn cuộn tràn ra.

Tống Ngâm Tuyết nhìn hai người trước mặt, cảm nhận được ánh mắt nóng rực của bọn họ, nhưng hiện nay nàng cũng không để ý tới, mà chỉ vung một đạo lụa trắng ra, gắt gao trói Âm dương Nhị Sát đang không ngừng thở dốc lại, sau đó dùng sức thu tay lại một cái, cột bọn họ vào trên cây đại thụ mà Kỳ Nguyệt mới bị trói vừa rồi.

“Xem đi, ta đối với các người thật tốt biết bao? Sắp chết rồi, còn cho các người quang vinh trở thành Prometheus**! Ha ha, không cần phải cảm ơn ta, bởi vì giúp người chính là nguồn gốc của niềm vui mà!”

Bộ dáng trêu đùa, cười cười mà nói, thấy vậy, hai người kia vùng vẫy giãy chết, thân thể không nhúc nhích được, khí lực đã mỏng manh như tơ nhện thấp giọng hô: “Tiểu tử thói, mau buông. Prometheus là cái gì? Chúng ta không muốn làm.”

“Cái gì! Ngay cả Prometheus cũng không biết là ai sao? Đây chính là Thần Lửa a! Bởi vì trộm lửa cho con người ta mà chọc giận tới Thiên đế Zeus, cho nên bị trói trên vách núi cả ngày bị chim ưng bay tới mổ. A, xin lỗi, ta đã quên đó là thần thoại Tây Phương, thần thoại của chúng ta hẳn là Thần lửa Chúc Dung, đổ mồ hôi, thật ngại quá, khó trách các người không biết.”

“Tiểu tử thú, người đang phóng cái cái rắm gì vậy? Nghe không hiểu!”

Tống Ngâm Tuyết cố ý trêu đùa đi vòng quanh người Song Sát, nói một chút chuyện bọn hắn không hiểu, khiến bọn họ nhíu mày một hồi, sau đó, hai mắt nàng bình tĩnh liếc nhìn bọn hắn, thu nụ cười lại, mặt lạnh, cất giọng hung ác nói: “Hai vị, các người không cần biết Prometheus là ai? Các người chỉ cần biết kết quả của các người là được.”

“Người.” Song Sát kinh hãi, sắc mặt tái nhợt.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhìn cũng không nhìn xoay người, vui vẻ cong khóe miệng lên lần nữa: “Âm dương Song Sát làm nhiều việc ác, táng tận thiên lương, cuối cùng rơi vào loại kết cục bị dầm mưa dãi nắng, chim bay thú chạy cắn nuốt xé xác này, hẳn là vẫn không đủ a. . . .”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo chính nghĩa cùng lãnh khốc, Tống Ngâm Tuyết đưa lưng về phía hai người, chậm rãi nói, nghe vậy, trong nhất thời mọi người không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, một loại kính ý cùng yêu mến chậm rãi từ trong lòng dâng lên, khiến bọn họ không cách nào dời tầm mắt đi nơi khác.

“Tuyết Nhi!”

“Tuyết Nhi!”

Hai câu kêu to, hai người Tịnh, Song tiến lên định tới gần, chính là lúc này bởi vì động tác tiến hành đồng thời, cho nên nhất thời hai người rơi vào thế giằng co tranh giành nhau.

Kỳ Nguyệt cùng Thư Ly có chút hâm mộ cùng đau lòng nhìn, bọn họ không dám tiến lên, đành phải đem phần thâm tình giấu ở trong lòng, yên lặng mở to hai mắt mà nhìn.

“Ngâm Tuyết ——” một câu gào khóc thảm thiết, vang lên vào thời điểm không có bất kỳ ai lên tiếng này, Lục hoàng tử kêu một tiếng tê tâm liệt phế, sau đó dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng phóng về phía trước, né qua hai người Tịnh, Song, thân thể mập mạp ôm cổ nàng, miệng không ngừng kêu khóc: “Ngâm Tuyết a Ngâm Tuyết của ta, ta biết là muội không có việc gì mà! Xem đi, muội quả nhiên vẫn còn sống đến giờ! Lục ca ca ta thật vui vẻ, thật vui vẻ!”

“Buông ra!” Thân thể bị cánh tay của Tống lão lục quán lấy, Tống Ngâm Tuyết dùng một tay kéo hẳn ra, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, thân thể mập mạp của Tống Vũ Kiệt vặn vẹo uốn éo, làm nũng trả lời: “Ừ ~~ đừng mà! Ngâm Tuyết, ta nhớ muội muốn chết, muội cũng không biết sau khi ta nghe nói muội chết, trong lòng thương tâm tới cỡ nào, cả người cũng gầy tằm vài vòng rồi! Không tin muội nhìn mặt ta này!”

Vội vàng đưa cái mặt mượt mà béo ú của mình tới, lưng lay hai cái dưới mắt nàng, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết xem thường trợn trắng mắt, dùng một tay mạnh mẽ đẩy hẳn ra, sau đó không che dấu chút nào lấy tay vỗ vỗ chỗ vừa mới tiếp xúc với hẳn, vẻ mặt châm chọc hỏi lại: “Huynh muốn ta chết lắm mà?”

“Hả?! Ngâm Tuyết, muội nói mò cái gì vậy? Lục ca ca làm sao có thể sẽ muốn muội chết được, huynh thương muội còn không kịp!” Lắc đầu liên tục, vẻ mặt bày tỏ sự chân thành, Tống lão lục giờ khuôn mặt tươi cười lên, sáng lạng giống như đóa hoa hồng nhỏ đáng yêu.

“Không muốn ta chết, tại sao còn quán quít lấy hẳn? Lục ca ca, chớ quên, huynh đã từng lấy danh nghĩa Tông gia lập lời thề? Sao có thể chỉ mới chớp mắt, liền quăng ra ngoài chín tầng mây như vậy!” Ánh mắt nhìn thoáng qua Kỳ Nguyệt bên cạnh, Tống Ngâm Tuyết thâm ý chậm rãi nói.

“Ai ai ai, Ngâm Tuyết, muội hiểu lầm rồi, ta thật sự không muốn nhúng chàm hẳn! Chẳng qua là thấy muội đã mất, muốn thay muội chiếu cố hẳn, giấu hẳn trong phủ của ta, không cho người khác có cơ hội nhúng chàm hẳn!” Nghiêm trang nói, chính nghĩa nhiệt tình nói, Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt mở miệng giải thích, mặt bày ra vẻ đây là chuyện đương nhiên.

“Ngâm Tuyết, muội không cần cảm ơn ta, ta là Lục ca ca của muội, đây là điều ta phải làm! Ta biết muội yêu mến Kỳ Nguyệt, cho nên vì không để cho hẳn rơi vào trong tay người xấu khiến muội lo lắng, ta không để ý đến vết thương trên đầu đuổi theo hẳn!”

Cứ như muốn tranh công kể lể liên tục, lại còn ra vẻ đáng thương tổ khổ, Tống lão lục vui vẻ xoa xoa hai bàn tay, lúc này, hẳn giống như là đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, vì vậy đột ngột hỏi nàng: “Ngâm Tuyết, vì sao muội không chết a?”

“Ách, cái kia, kỳ thật ý của ta là, làm sao muội tưởng như đã chết lại còn sống? Vô công lại còn lợi hại như vậy?” Tựa hồ phát hiện mình dùng từ không đúng, Tống lão lục vội vàng đổi giọng giải thích, sợ nàng hiểu sai ý tốt của hẳn.

Nghe lời hắn nói, Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh liếc nhìn hắn, sau đó tràn đầy thâm ý dời mắt đi chỗ khác, nhắc chân đi đến chỗ bốn gã sơn tặc.

“Người, người muốn làm gì?” Nhìn thấy thủ đoạn nàng đối xử với Âm dương Song Sát vừa rồi, bốn gã sơn tặc có chút sợ hãi, tuy đến bây giờ bọn họ còn không biết thân phận chân thật của nàng, nhưng nghe cuộc đối thoại giữa bọn hắn vừa rồi, liền cảm thấy lai lịch người này đích thị không nhỏ!

Ông trời a, không phải nàng muốn giết người diệt khẩu chứ?

Một cái ý nghĩ không tốt từ dưới đáy lòng chậm rãi dâng lên, bốn gã sơn tặc không ngừng lui về phía sau, sưng sờ không biết nên làm cái gì cho tốt.

“Rốt cuộc người muốn làm gì?” Sơn tặc lão Nhị đã trải qua nhiều đợt sóng gió, lúc này hắn cố gắng trấn tĩnh, một tay ngăn trước mặt các huynh đệ khác, mở miệng đặt câu hỏi.

“Không làm gì, chỉ là muốn mời các người giúp một việc!” Cười cười nói ra ý nghĩ của mình, biểu lộ của Tống Ngâm Tuyết làm người ta nhìn không ra thâm ý.

Thấy vậy, bốn gã sơn tặc nghi ngờ: hỗ trợ? Hỗ trợ cái gì? Ngoại trừ cướp bóc, bọn họ còn có thể giúp được cái gì?

“Huynh muốn chúng ta giúp huynh cái gì?” Hồ nghi cau mày, lão Nhị khó hiểu mà hỏi.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, không trực tiếp trả lời câu hỏi của đối phương, mà quay đầu đi chỗ khác: “Không biết bốn vị có chỗ nào muốn đi không?”

“Tùy ý phiêu bạt, chỉ cần có chỗ để đặt chân là được.” Bẩm báo chi tiết, thẳng thắn thành khẩn mà nói.

“Thủy Nguyệt sơn trang Đại Lương Quốc thì thế nào?” Quay đầu lại, trong mắt lộ ra ý tứ sâu xa, nàng trầm giọng nói, thần sắc không giống bình thường.

“Rốt cuộc người có ý gì?” Bốn gã sơn tặc như lọt vào trong sương mù, người nhìn ta, ta nhìn người, đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Năm tháng sau, Thủy Nguyệt sơn trang tại Đại Lương sẽ cử hành đại hội võ lâm, nhưng phạm là người có uy tín danh dự trong giang hồ, đều cố ý đến đó đánh giá! Ta nghe nói Lục huynh đệ các người trước khi vào rừng làm cướp làm giặc thì cũng từng lưu lạc trong giang hồ, đối với cuộc thịnh yển khó có được này, chẳng lẽ không có hứng thú gì sao?”

Lời nói đầy ám chỉ, nhìn đôi mắt thâm thúy của nàng, bốn gã sơn tặc nghi hoặc, nhất thời không biết rốt cuộc đối phương đang tính toán điều gì.

Biết trong lòng bọn họ không rõ, Tống Ngâm Tuyết tiến lên một bước đi đến giữa bọn họ, trầm thấp, nhẹ nhàng cúi đầu mà nói: “Ta có một chuyện cần nhờ, muốn mời bốn vị đi Thủy Nguyệt sơn trang một chuyến, cụ thể là. . . . Không biết bốn vị có hứng thú hay không?”

Những người khác không nghe được cụ thể Tống Ngâm Tuyết nói gì với bọn sơn tặc chỉ nhìn thấy sau khi nàng nói xong, bốn người kia không ngừng gật đầu, sau đó đều chấp tay, đồng loạt nói một câu “Cáo từ”, liền xoay người rời đi.

“Tiểu Ngâm Tuyết, tại sao mọi cứ như vậy đã để cho những người kia đi? Bọn họ bắt Nguyệt Nguyệt, còn biến hắn thành cái dạng này, ta muốn đem nguyên một đám bọn họ ra băm thây vạn đoạn, báo thù giải hận cho Nguyệt Nguyệt!”

Tống Vũ Kiệt lớn tiếng ồn ào kháng nghị khi thấy thân ảnh bốn người rời đi, nhưng cũng chỉ ồn ào trong giới hạn, không có động tác thực chất. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tức giận liếc nhìn hắn, châm chọc nói: “Không hài lòng thì đuổi theo a? Xem cuối cùng ai băm thây vạn đoạn ai.”

“Ai nha, mẹ ơi!” Mỗi lần bị nàng dọa, Tống lão lục lập tức ôm đầu lui về sau, đi sát vào bên cạnh nàng, về mặt khẩn trương hề hề.

“Ai, Ngâm Tuyết, muốn muốn đi chỗ nào a?” Nhìn thấy nàng quay lưng lại, không nói gì thẳng tắp hướng dưới núi thẳng tiến, Tống lão lục vội vàng mở miệng hỏi.

“Đi tìm Ngũ ca ca.” Dừng bước, Tống Ngâm Tuyết ngoái đầu nhìn lại, đầy thâm ý, ánh mắt kia, sáng rõ như là xem thấu hết thảy, thâm thúy vô cùng, Tống Vũ Kiệt thấy thế khẽ giật mình.

“Ha ha, tìm Ngũ Ca a? Đúng dịp lắm, dù sao cũng đã lâu ta không gặp Ngũ Ca rồi, nhân cơ hội này cùng đi với các người.”

Về mặt cười túm túm thịt béo loạn chiến, Tống Vũ Kiệt tự quyết định lấy. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng không nói lời nào, nói đúng hơn là không nói được lời nào đi thẳng về phía trước, lưu lại sau lưng một một đám người yên lặng nhìn nàng.

Có chút kỳ quái, hôm nay Ngâm Tuyết không giống thường ngày, mà Tống Vũ Kiệt hẳn, tựa hồ cũng không được bình thường.

Minh Tịnh cùng Vô Song suy tư dưới đáy lòng, ngay sau đó cất bước đi theo, mà Thư Ly cùng Kỳ Nguyệt thấy vậy, sau khi do dự một chút, cuối cùng cũng kiên định, nhắc chân mà đi, chỉ chừa hai người đáng thương bị trói trên tàng cây, hấp hối cùng đợi tử vong đến. . . .

” Độc trên người hai người, hiện tại cũng đã giải sạch sẽ rồi?” Trong lều vải, Tống Ngâm Tuyết nhìn hai người Song, Tịnh, mở miệng chậm rãi nói.

“Yên tâm đi, Tuyết Nhi, đều giải rồi. Lúc trước bởi vì nhầm loại Tuyết Liên, cho nên mới làm trễ chút thời gian, tới hơi trễ.”

“Há chỉ có trễ một chút sao? Căn bản chính là phi thường trễ!” Nghe xong lời mà Vô Song nói..., Minh Tịnh một bên nhàn nhạt mở miệng, bất quá tuy biểu lộ hẩn đạm mạc, nhưng nhìn thần sắc, vẫn có thể biết hẩn cực kỳ khó chịu với chuyện này.

“Minh Tịnh, chúng ta đã cùng một chỗ, đương nhiên là phải cùng tiến cùng lùi.” Không thèm để ý đến sự bất mãn của người bên cạnh, Vô Song mở miệng phản bác.

Nghe vậy, Minh Tịnh cũng không cần nhẫn nữa, đôi mắt sáng như ánh sao tối sầm lại, “Đúng vậy a, đúng là nên cùng tiến cùng lùi, kết quả chính là nhiều thêm mấy tên đi theo Tuyết Nhi chứ sao.”

Giống như bị đâm tới chỗ đau, Vô Song không nói gì, sắc mặt phức tạp khó hiểu, hẩn đảo mắt nhìn Minh Tịnh một chút, cam chịu rũ mắt xuống, vươn tay kéo Tống Ngâm Tuyết, gắt gao nghe hương thơm đã lâu không thấy, nhàn nhạt nói: “Tuyết Nhi, ta và Minh Tịnh mới vài ngày không thấy, nàng đã tìm cho chúng ta nhiều bạn bè như vậy? Hơn nữa người nào cũng là người quen.”

“Ta ——” biết rõ người Vô Song ám chỉ chính là Thư Ly và Kỳ Nguyệt, Tống Ngâm Tuyết vừa định mở miệng giải thích, chính là không đợi nàng mở miệng, Minh Tịnh bên cạnh khép hờ mắt, buồn bực mà nói: “Vô Song, chỉ sợ người đánh giá thấp mị lực của Tuyết Nhi chúng ta a? Bạn bè nàng tìm cho chúng ta, chỉ sợ không chỉ có hai người vừa rồi.”

Vừa nghe lời này, thân hình Vô Song khẽ giật mình, tiếp đó buông người ngọc trong ngực ra, quay đầu khó hiểu mà nói: “Có ý gì?”

“Hoa quốc Thượng Quan Huyền Ngọc, Tây thần Dạ Lâm Phong, thậm chí có khả năng còn một đệ nhất sát thủ Tịch Mặc Lương. Những ngày chúng ta không ở bên cạnh, bên người Tiểu Tuyết Nhi của chúng ta, cũng không thiếu người truy cầu tử tình.”

Minh Tịnh không phải Vô Song, hẩn vốn phức hắc thông minh, hơn nữa còn có mạng lưới tình báo riêng, sau khi rời khỏi cốc, thông qua tin tức Tinh Sát truyền đến, chỉ cần cần nhắc liền đại khái có thể biết từ đầu đến cuối ngọn nguồn của tất cả những chuyện này.

“Tịch Mặc Lương?” Nghe Minh Tịnh nói như vậy, sự chú ý của Vô Song bị ba chữ kia hấp dẫn, hẩn không để ý tới hai người khác, chỉ đảo mắt nói với người ngọc: “Tuyết Nhi, làm sao Tịch Mặc Lương có thể tìm tới nàng? Không được, nàng tìm bạn cho chúng ta, ta có không có ý kiến, nhưng nàng tuyệt đối không thể tìm hẩn.”

A?

Kinh ngạc yên lặng nghe Vô Song nói, Tống Ngâm Tuyết không rõ giữa hai người rốt cuộc đã kết thù từ khi nào? Hình như trước đây bọn họ chỉ gặp qua một lần a, tại sao lại có địch ý nồng đậm như vậy?

Trước mắt Tống Ngâm Tuyết vẫn không rõ cảm giác quái dị giữa các nam nhân, mà sau này khi nàng tận mắt nhìn thấy tình hình lúc hai người vừa gặp nhau thì lập tức gà bay chó chạy, thì nàng bỗng nhiên hiểu được suy nghĩ ngày hôm nay.

“Mọi chuyện không phải như hai người nghĩ đâu.” Cũng không phải chỉ giải thích một lời hai câu là có thể nói rõ, đối với những chuyện xảy ra lúc trước, Tống Ngâm Tuyết chỉ có thể nói như vậy.

“Có lẽ là không hẳn, nhưng Thượng Quan Huyền Ngọc thì sao? Nghe nói hắn và Tuyết Nhi, đã bái đường rồi?” Nghe nàng nói như vậy, trong lòng Minh Tịnh rất vui vẻ, nhưng hắn vừa nghĩ tới việc bái đường, liền có chút ghen tuông, không cam tâm tình nguyện.

Bái đường thành thân, một sự kiện thần thánh cỡ nào, cư nhiên bị người tới sau nhanh chân giành trước, cảm giác này, thật đúng là vừa hâm mộ, vừa ghen ghét.

“Tuyết Nhi, nàng bái đường cùng Thượng Quan Huyền Ngọc rồi?”

Ban đầu Vô Song không biết việc này, giờ phút này mới nghe qua, cũng đã nổi cơn ghen ghét lên, vì vậy một tay nắm lấy tay nàng, có chút buồn bực nói: “Tuyết Nhi, ta ghen tị, khuya hôm nay nàng đền bù cho ta đi.”

“Ta cũng ghen tị, làm sao bây giờ?” Không cam lòng yếu thế, Minh Tịnh cũng mở miệng nói, nhất định không chịu nhường.

“Tuyết Nhi.”

“Tuyết Nhi.”

Hai câu kêu to, giống như bị hai phía áp lực, dưới ánh nhìn chăm chú của hai người Tịnh, Song, cuối cùng Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, không nói gì bỏ đi ra ngoài.

Nàng phải mau rời khỏi, bằng không có thể bị hai người nam nhân này ăn tươi nuốt sống!

Vén rèm ra, lưu lại hai người ngồi nhìn nhau, lúc này, khi thân ảnh Tống Ngâm Tuyết lướt qua một trường bông thì chợt nghe đến âm thanh bên trong truyền ra.

“Nguyệt Nguyệt, đừng đừng động, để ta lau chỗ trầy da cho cưng!”

“Người cút đi!”

Giận dữ mắng mỗ một tiếng, Kỳ Nguyệt cự tuyệt ý tốt của Tống lão lục, mà Tống lão lục tựa hồ rất kiên nhẫn, mặt dày nói tiếp: “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích! Bôi một chút thuốc là tốt ngay, bôi một chút là tốt ngay.”

“Tống Vũ Kiệt, người đi ra ngoài cho ta, ta không cần người giúp ta bôi thuốc, đi ra ngoài!”

Kỳ Nguyệt vẫn không chịu, từ lời nói có thể thấy được thái độ cự tuyệt trong đó, hẳn đối với Tống lão lục, rốt cuộc là phần hận đến cỡ nào?!

“Lục ca ca, huynh lại đang giúp ta chiếu cố Kỳ Nguyệt sao?” Xóc màn trường lên, thân ảnh thanh lệ đi vào, khi nhìn thấy người bên trong, nhẹ nhàng cười cười nói nói.

“A? Ngâm Tuyết!” Thấy nàng đến, Tống lão lục vội vàng đứng dậy rời khỏi chỗ Kỳ Nguyệt, sau đó giống như giải thích giật giật chai thuốc trên tay, cười ha ha xấu hổ nói: “Ta thấy Kỳ Nguyệt bị thương, đang định giúp hắn bôi thuốc.”

“A ~ như vậy sao? Chính là hình như người ta cũng không nguyện ý!”

“A, không muốn sao? Vậy không bôi nữa! Con người của ta gần đây rất rộng lượng thoải mái, không thích làm người khác khó chịu!”

Vội vàng buông chai thuốc trong tay ra, Tống Vũ Kiệt cười chân thành, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết hơi híp mắt, sau khi liếc nhìn người bên cạnh, mở miệng chậm rãi nói: “Thư Ly, người giúp Kỳ Nguyệt bôi thuốc. Lọc ca ca, huynh đi theo ta ra đây một chút.”

“Ừa!” Ngoan ngoãn trả lời, Tống Vũ Kiệt nhấc chân đi về phía trước, lúc này, Thư Ly bên cạnh chuyển mắt nhìn, đứng dậy đi lấy chai thuốc, mà Kỳ Nguyệt bị thương, sau khi nhìn thấy tình hình này trong lòng không biết nên vui hay buồn.

Vui chính là vì cuối cùng người ngọc còn nhớ tới sự hiện hữu của hắn, mà buồn chính là, nàng thủy chung không chịu nói một câu với hắn, một lần, cũng không có.

.

“Nói đi Lọc ca ca, ý đồ của huynh là gì?” Đi đến góc hẻo lánh, đứng chấp tay, trên mặt Tống Ngâm Tuyết là sự yên lặng bình thản, trong câu hỏi đặt ra cho Tống Vũ Kiệt, có sự thông hiểu hết thảy.

“Ta cũng không có ý đồ gì a, chẳng qua là muốn giữ lại cái mạng này của ta mà thôi.” Tựa hồ cũng không nghĩ ra tại sao đột nhiên Tống Ngâm Tuyết lại hỏi như vậy, Tống Vũ Kiệt vẫn cười hề hề nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt, trong đôi mắt tràn ngập thâm ý: “Giữ lại cái mạng này của huynh? Ha ha, ta không biết từ trước tới nay, Lọc ca ca đã che dấu sâu như vậy? Thiếu chút nữa ngay cả ta cũng bị gạt.”

“Ha ha, ta căn bản không tính là che dấu gì, bởi vì bản tính ta vốn như thế, ta cũng không có tận lực giấu diếm. Ngâm Tuyết muội muội mới là người thật sự lợi hại.”

Vẫn cười nói như cũ, vẫn là vẻ mặt thô bỉ lúc trước, chỉ khác là, Tống Vũ Kiệt hôm nay, trong ánh mắt quanh năm vẫn đục, lúc này lại mơ hồ lộ ra vẻ tỉnh táo thanh minh.

Tống Ngâm Tuyết không nói gì, nghe Tống Vũ Kiệt nói xong, nàng chỉ thâm ý sâu xa nhìn hắn.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt lắc đầu, mở miệng trêu đùa: “Khó trách vừa rồi trên chân núi, ánh mắt Ngâm Tuyết muội muội nhìn ta không giống bình thường, thì ra muội đã biết những việc này. Ha ha, bất quá ta rất ngạc nhiên, rốt cuộc là từ lúc nào, muội muội đã bắt đầu hiểu được?”

“Ngâm Tuyết không rõ, không phải hết thảy đều do Lọc ca ca nói cho ta biết đấy sao? Ngày đó trên đại điện, khi Ngâm Tuyết bị sung quân ra biên ngoại, câu Lọc ca ca cầu tình cho Ngâm Tuyết, đã ám thị cho ta hiểu được hết thảy.”

“Thông minh! Quả nhiên Ngâm Tuyết muội muội từ khi còn bé đã cực kì thông minh, ứng biến nhanh nhạy! Ta bất quá là vô tâm lỗ miệng, không thể tưởng tượng được chưa gì đã bị muội hiểu rõ mục đích.”

Vẻ mặt tán thưởng, giống như vui mừng, lại như kính nể, Tống Vũ Kiệt nhẹ nhàng chậm chạp nói, gương mặt phì nộn có chút nghiêm túc.

“Lọc ca ca đã gợi ý cho Ngâm Tuyết, làm sao ta có thể không hiểu được? Huynh nói huynh vô tâm, nhưng thật ra là cố ý, bản lĩnh hư hư thật thật, thiệt giả khó phân biệt của Lọc ca ca, cũng là thứ làm cho người khó lòng phòng bị nhất, không phải sao?”

Tống Ngâm Tuyết cười nhẹ nhàng, hai mắt lần đầu tiên nhìn Tống Vũ Kiệt chăm chú như vậy.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn bày ra bộ dạng thiếu nợ co thân thể mập mạp lại cười nói: “Ngâm Tuyết, muội quá xem trọng ta rồi, Tống Vũ Kiệt ta, chưa từng có hùng tâm tráng chí, cũng không có khát vọng thống lĩnh thiên hạ, ta bất quá chỉ là một kẻ tham sống sợ chết, sống lay lắt qua ngày thôi. Ha ha, nếu như ta không nhận lệnh phụ hoàng làm thủ lĩnh{ám vệ}, thì ta cũng chưa làm gì sai.”

163. Q.2 - Chương 67: Trái Tim Của Lục Hoàng Tử

Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chỉ đầy thâm ý nhìn Tống Vũ Kiệt, nhàn nhạt mà cười.

Nàng biết những điều hắn nói đều là sự thật, hắn thật sự không thông minh, hơn nữa thậm chí còn có chút ngu ngốc, trời sinh hắn có tính dâm dật, cử chỉ phóng đảng, làm người thô bỉ không chịu nổi, những chuyện này, hết thảy đều là sự thật!

Nhưng mà, vì cái gì tiên đế lại nhất định để hắn làm thủ lĩnh {ám vệ}? Đó là bởi vì hắn không cần giả trang, vì lợi thế bản tính, cho nên muốn diễn tuồng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Tất cả mọi người đều biết binh quyền Đại Tụng chia làm bốn phần, nhưng lại không có ai biết được kỳ thật trong bóng tối, vẫn còn tồn tại một phần binh lực, lặng lẽ ẩn núp.

Phần binh lực này, mặc dù không nhiều, nhưng lại là thành lũy chống đỡ Đại Tụng, ẩn sâu tại một nơi bí mật gần đó mà không ai biết được.

Trước đây, Tống Vũ Thiên đã hoài nghi sự tồn tại của phần binh lực này, chính là bởi vì hắn không có chứng cứ, hơn nữa cũng thật sự nghĩ không ra tiên đế sẽ giao phó nhiệm vụ này cho ai, cho nên cũng không tiếp tục truy cứu.

Đối với sự tồn tại của phần binh lực này, lúc đầu Tống Ngâm Tuyết cũng đã mơ hồ biết đến, bắt quả trước đây nàng cũng không nghĩ đến thủ lĩnh của bọn họ lại là Lục Béo ị? Đến ngày nào đó trên đại điện, lúc hắn âm thầm cho nàng thấy lập trường của hắn. Tiên đế Đại Tụng quả nhiên lợi hại, cũng dám trọng dụng người như Tống Vũ Kiệt? Bất quá có lẽ đúng là bởi vì bản tính Tống Vũ Kiệt như thế, không cần ngụy trang, cho nên hắn mới có thể yên tâm như vậy.

Có câu trời sinh voi sinh cỏ! Hiện tại Tống Ngâm Tuyết, cuối cùng đã hiểu hàm nghĩa sâu xa trong câu "Trời sinh ta có tài tất có chỗ dùng" của lão tiên sinh Lý Bạch.

Tống Ngâm Tuyết nhìn chằm chằm, đôi mắt thâm thúy, thấy vậy, Tống lão lục lại có chút ngượng ngùng, vươn tay gãi gãi đầu, thật béo trên mặt cũng loạn chiến theo: "Ngâm Tuyết, muội đừng nhìn ta như vậy a, làm cho ta hơi ngượng ngùng rồi đó."

Tống Vũ Kiệt hắn, tự mình biết mình là hạng người gì! Hắn không có tâm kế, cũng không có mơ tưởng gì, chỉ biết sống hoang đường qua ngày, trừ cái thân phận là người đứng đầu {ám vệ} mà hắn không muốn bị người khác biết ra, hắn thật sự là người ít tham vọng nhất trên thế giới.

Bản tính của hắn, chính là thô tục, xấu xa, không chịu nổi như hắn biểu hiện lúc trước! Thế nhưng đúng là bởi vì như thế, mới hoàn toàn có thể giúp hắn che giấu, làm cho trông hắn không có nửa điểm năng lực, cũng không có chút võ công nào, không cần ngụy trang, thực sự có thể che dấu sâu như vậy, kín kẽ như vậy, làm cho người ta trên cơ bản là không có cách nào phát hiện, thậm chí thành công qua mặt loại người khôn khéo như Tống Vũ Thiên.

Tống Ngâm Tuyết nghe Tống Vũ Kiệt ngại ngùng mà nói..., nhàn nhạt nở nụ cười: "Lục ca ca, thẹn thùng ngại ngùng rất không giống với tác phong của huynh? Tuy nói Lục ca ca chỉ thành thật diễn lại chính mình, nhưng mà dù sao trong lòng Lục ca ca, cũng vẫn có một chút tâm kế, nếu không, huynh làm sao che giấu được lâu như vậy, mà vTống Vũ Thiên vẫn không phát hiện."

"Ha ha, Tống Vũ Thiên vội vàng đối phó với muội, hắn làm sao lại tổn tâm tư trên người của ta? Ngày đó trên đại điện, trong lòng ta cũng không nghĩ gì sâu xa, lấy lòng muội, cũng chỉ là một khoản tiền đặt cược của ta cho bản thân mình, lúc ấy ta tự nói với chính mình, nếu như sau này muội có thể trở về, vậy muội chính là người ta nhất định phải tìm đến "

"Người huynh nhất định phải tìm đến?" Nhếch mày, Tống Ngâm Tuyết nghiêng ngẫm, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ vẻ thâm ý khó dò.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt tiến lên trước một bước, mắt nhìn phương xa, trên gương mặt mập mạp có sự sâu sắc hiếm thấy, "Ngâm Tuyết, muội biết mục đích phụ hoàng giao {ám vệ} cho ta là gì sao? Không phải ông muốn ta gây náo động, cũng không phải để ta tạo phản, ông chỉ muốn phân tán thế lực của mình, không cho nhị ca có cơ hội độc chiếm, từ đó hãm hại cả đám huynh đệ."

“Phụ hoàng đã sớm biết tâm địa nhị ca, cho nên ông cố ý phân tán binh quyền Đại Tụng, Tam ca, Ngũ Ca và muội đều tự tay cầm quyền cao, mà Tứ ca bởi vì cùng một mẹ với Nhị ca, cho nên dù cho không có quyền lợi, cũng sẽ không bị hãm hại, vì vậy vị trí đứng đầu {ám vệ} cuối cùng này, liền rơi xuống trong tay ta. . . .”

Tổng Vũ Kiệt chậm rãi giải thích nguyên do lúc trước mình có được binh quyền, khẽ cười lên tiếng: “{Ám vệ} của phụ hoàng, cho tới bây giờ sẽ không bại lộ dưới ánh mặt trời, mà sở dĩ ông giao phó cho ta, cũng là vì thấy tính tình ta hoang đường không dễ khiến người khác hoài nghi. Ngâm Tuyết, muội biết không? Ý của phụ hoàng, chính là không hi vọng một ngày kia {ám vệ} hiện thân, nhưng hôm nay, ta lại cố ý muốn đẩy bọn họ lên trên bàn cờ.”

“Trong lòng Lục ca ca rất hận sao.”

Nghe xong lời mà Tổng Vũ Kiệt nói..., đôi mắt Tổng Ngâm Tuyết khép hờ, vẻ mặt bình tĩnh nhàn nhạt nói, có lẽ, nàng hiểu được nguyên nhân hẳn quyết định làm như vậy.

Thân thể, mạnh mẽ khẽ giật mình, vẻ mặt nghiêm lại, nhưng sau đó lại cười toe toét, Tổng lão lục tán thưởng nhìn người ngọc bên cạnh, thở dài: “Không hổ là Ngâm Tuyết, đúng là cái gì cũng chạy không khỏi ánh mắt của muội. Lúc trước, khi phụ hoàng giao phó {ám vệ} cho ta thì ta liền một mực canh giữ, đợi một người đến tiếp nhận. Mà cá nhân ta, thì mong người đó chính là muội, Ngâm Tuyết.”

Đôi mắt, chuyển về hướng nàng, nhưng biểu lộ lại có sự chăm chú từ trước tới nay chưa từng có, giờ phút này trên mặt Tổng Vũ Kiệt, có một tia đau xót bi phẫn: “Ngâm Tuyết, muội biết không? Hẳn không nên giết đại ca, không nên vì ngôi vị hoàng đế mà giết đại ca! Huynh đệ chúng ta quan hệ tốt như vậy, hẳn làm sao có thể nhẫn tâm? Làm sao, có thể.”

Tựa hồ đã đụng đến chỗ đau, trong ghen ngào, đáy mắt có ánh sáng chớp động. Tổng Ngâm Tuyết thấy Tổng lão lục như thế, nhếch môi, không nói được lời nào.

Đại hoàng tử Tổng Vũ Trí, cùng một mẹ với Tổng lão lục, đều do Trương Hoàng Hậu sinh ra. Trương Hoàng Hậu qua đời sớm, căn bản là đại hoàng tử đã cho Tổng lão lục tất cả tình thương ấm áp lúc nhỏ.

Một người, mặc kệ hẳn có vô pháp vô thiên, có xấu xa bao nhiêu, nhưng trong lòng hẳn, luôn có một chỗ mềm mại như vậy, được tình thân hoặc là tình yêu bao phủ! Giống như Tổng Vũ Kiệt lúc này, tuy cách làm người của hẳn vô cùng bừa bãi, nhưng khi nói đến thân nhân của hẳn, hẳn vẫn có tình cảm sâu sắc khiến người ta rung động.

“Ngâm Tuyết, từ ngày đầu tiên ta tiếp nhận {ám vệ}, ta đã nói với chính mình, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ trợ giúp người muốn lật đổ Tổng Vũ Thiên kia, cống hiến toàn bộ lực lượng của ta ra, báo thù cho đại ca! Cho nên, ta vẫn một mực chờ đợi, đợi thời cơ này đến.”

Tổng Vũ Kiệt tinh tường biểu đạt ra ý tứ của hẳn, sau khi nghe vậy, Tổng Ngâm Tuyết nhướng nhướng mày, hình như hơi bất ngờ mở miệng nói: “Lục ca ca, ý của huynh là muốn. Đem {ám vệ} của huynh quy thuận ta?”

“Đã quy thuận rồi, Ngâm Tuyết.” Cười đáp trả nàng, Tổng lão lục dùng bộ dạng muốn nghiêm túc nhưng chung quy vẫn nghiêm túc không nổi nói: “Lúc ta tới biên ngoại, binh quyền của ta, đều đã giao do Tam ca tiếp nhận.”

“Tam ca ca?” Thật đúng là có chút kinh ngạc, không nghĩ tới rõ ràng sẽ có đáp án như vậy? Khi Tổng Ngâm Tuyết nghe tin tức như thế thì không khỏi híp mắt lại đánh giá hẳn.

“Ngâm Tuyết, ngày đó trên đại điện, nghe ra ý tứ ẩn trong lời nói của ta, không chỉ có muội, còn có Tam ca. Lúc trước khi huynh ấy tới tìm ta thì một câu đã nói toạc ra lai lịch của ta, nói có thể thành toàn ta. Mới đầu, ta cũng không tin, nhưng khi ta chứng kiến trong tay huynh ấy cầm Hồ Phù của Nhữ Dương Vương thì ta liền hoàn toàn hiểu rõ tất cả: Thì ra Ngâm Tuyết và Tam ca, vẫn luôn đứng cùng một chiến tuyến.”

“Con người của ta, trời sinh không dùng đầu óc được, nhưng có chút chuyện ta vẫn biết, tuy Tam ca bình thường làm người trầm mặc không nói, nhưng trong đáy lòng, lại nhìn rõ mọi chuyện! Cho nên ngay lúc đó, ta đã giao phó binh quyền {ám vệ} ra.”

“Ngâm Tuyết, toàn bộ lính của ta đã chuyển giao ột người Tam ca phái tới tên là Dực Tu, nghe nói hẳn là bộ hạ của muội, tin rằng chuyện này, hẳn sẽ nhanh chóng hồi báo uội.”

Tống Vũ Kiệt nói thật nhỏ, trên mặt có vẻ thoải mái, cũng có vẻ buồn lòng, dù sao với năng lực của hẳn, hẳn cũng chỉ có thể làm đến vậy, mà cuộc tranh đoạt kế tiếp, hẳn chỉ biết đứng nhìn mà thôi.

Mới đầu Tống Ngâm Tuyết còn có chút nghi hoặc, nhưng khi nàng nghe được tên “Dực Tu”, liền hoàn toàn tin tưởng. Không ai biết được sự tồn tại của Dực Tu, trừ phi thật sự là ca ca ra lệnh, nếu không hẳn sẽ không trôi lên mặt nước.

Khó trách từ khi Dực Tu ra đi, liền chậm chạp không thấy trở về, thì ra đã giúp ca ca đi làm chuyện này.

Cũng đúng, trong lúc này âm thầm chuyển giao binh quyền, nếu như do ca ca tự đi, nhất định sẽ gây ra hoài nghi không nên có, cho nên phái Dực Tu người có thể tin tưởng được đi làm, đúng là vừa ít tổn công sức, lại đáng tin cậy vững vàng.

Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, đối với tin tức đột ngột xuất hiện này, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, phong nhã, mà yên lặng.

“Đúng rồi, Ngâm Tuyết, lần này muội đi tìm Ngũ Ca, là vì binh quyền trên tay hẳn sao? Nhị ca đã quyết định muốn động đến hẳn, dựa vào tính tình của Ngũ Ca, hẳn tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận Kiêu Mạt Nhi ! Cho nên lần này muội đi, là chuẩn bị muốn cùng huynh ấy thương lượng ra một kế sách đối ứng sao?”

Tống Vũ Kiệt dù sao cũng là Tống Vũ Kiệt, dùng cái cái đầu kia, làm sao có thể nghĩ thông suốt nguyên nhân trong chuyện này? Cho nên hẳn chỉ biết hỏi, không có tâm đi suy đoán.

“Ngâm Tuyết, trước đây quan hệ giữa Nhị ca và Ngũ Ca tương đối khá, ta sợ dù cho lúc này Nhị ca cố tình muốn động đến huynh ấy, chỉ sợ huynh ấy cũng sẽ không phản kháng được bao nhiêu, cho nên hành trình ngày mai, chỉ sợ sẽ có chút khó khăn.”

“Yên tâm đi, Lục ca ca, ngày mai ta đã có biện pháp.” Không tiện lộ ra quan hệ giữa Tống Vũ lãng cùng Lãnh Hoài Vũ với Tống lão lục, Tống Ngâm Tuyết nắm chặt khuyên tai ngọc trong tay, ánh mắt thâm thúy mà âm trầm.

“Lục ca ca, Kỳ Nguyệt. Là huynh cố ý mang đi à?” Thu lại tất cả thâm ý, Tống Ngâm Tuyết xoay người giương mắt chống lại Tống lão lục, cười nói.

Thấy vậy, thịt béo trên mặt Tống lão lục loạn chiến dữ dội, cười gãi gãi đầu, lại bày ra bộ dạng ra cợt nhả trước sau như một của hẳn: “Ha ha, ta sợ đến lúc đó nếu thật sự đánh nhau, Nhị ca sẽ dùng Kỳ Nguyệt, người từng theo muội để uy hiếp, nhiều loạn bố cục của muội và Tam ca.”

“Phải không? Thật sự chỉ đơn thuần vì thế thôi sao?” Nghe Tống lão lục giải thích xong, Tống Ngâm Tuyết thâm ý hỏi lại, vẻ mặt trêu đùa châm chọc.

Thấy vậy, Tống lão lục ho khan vài tiếng, do dự nói quanh co, “Ha ha, ha ha ha ha, Ngâm Tuyết, cái kia. Ta thật sự yêu mến Kỳ Nguyệt.”

Hẳn thật sự yêu mến Tiêu Kỳ Nguyệt, kiếp này, cũng chỉ có người này lọt vào mắt hẳn, chỉ cần nhớ đến, trong lòng của hẳn, sẽ ngọt như là uống mật.

Hẳn chưa từng dụng tâm đi yêu mến một người như vậy, vì Kỳ Nguyệt, hẳn thậm chí nguyện ý buông tha cho tất cả, chỉ cần Kỳ Nguyệt nói một tiếng có thể tiếp nhận hẳn!

Kỳ Nguyệt trong lòng hẳn, là thần thánh không thể xâm phạm, vì vậy trong bốn tháng Tống Ngâm Tuyết không ở Đại Tụng này, hẳn có rất nhiều lần, nhiều cơ hội có thể Bá Vương ngạnh thượng cung, chính là cuối cùng, hẳn đều cố gắng nhịn xuống.

Kỳ Nguyệt thuần khiết, hẳn không muốn nhuộm bẩn Kỳ Nguyệt, thậm chí có thể nói là không bao giờ muốn! Nếu như Kỳ Nguyệt là nữ nhân, hoặc là người râu ria nào đó, rơi vào trong tay hẳn thì không biết đã bị chà đạp bao nhiêu lần? Chính là đã lâu như vậy, ngoại trừ mỗi lần hẳn vụng trộm nhìn Kỳ Nguyệt

mấy lần, ngay cả tay của Kỳ Nguyệt hẳn cũng chưa sờ qua lần nào, không phải bởi vì Tống Vũ Kiệt hẳn sờ không tới, mà căn bản là hẳn không dám sờ.

Hắn biết mình không xứng với Kỳ Nguyệt, cho nên hẳn cũng không muốn cưỡng cầu cái gì, chỉ hi vọng mỗi ngày trong cuộc sống, có thể nhìn thấy Kỳ Nguyệt, chỉ cần như vậy, hẳn đã thỏa mãn.

“Ngâm Tuyết, ta thật sự yêu mến Kỳ Nguyệt, chưa bao giờ yêu mến ai như hẳn. Chính là ta biết, hẳn hận ta, hận không thể giết chết ta, bởi vì trước đây, ta đã từng hại chết vị hôn thê của hẳn.”

Đối với cái chết của Thanh nhi, Tống Vũ Kiệt không thể trốn tránh trách nhiệm, cho nên hiện tại, hẳn muốn chân chính dùng tấm lòng của hẳn để đối xử tốt với Kỳ Nguyệt.

Tống Vũ Kiệt nói đây, đột nhiên nhớ tới một chuyện, hẳn ngây ngô cười ha ha hai tiếng, sau đó vẻ mặt vui vẻ, dáng vẻ hạnh phúc, “Ngâm Tuyết, muội không biết đâu, Kỳ Nguyệt nhìn có vẻ vẫn nhược, nhưng trên thực tế ra tay lại rất hung ác! Lúc trước khi ta buộc hẳn trốn đi, cố ý tấn công hẳn dữ dội, nhưng ai biết hẳn không nói hai lời, trực tiếp cầm lấy nghiến mực nện vào trên đầu ta, lực đạo của hẳn vô cùng hung ác, thiếu chút nữa khiến cái thân thể mập mạp của ta đứng không nổi.”

Tựa hồ là hơi buồn bực, cũng có chút ngọt ngào, Tống Vũ Kiệt cười hề hề nói, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết chau mày, không khỏi nhớ lại ban đầu khi ở Nhữ Dương Vương phủ thì Kỳ Nguyệt chạy tới đòi thị tẩm cho nàng, kết quả lại hung hăng đẩy nàng một bả! Một bả đó, lực đạo mãnh liệt, khiến eo của nàng về sau đau nhức đến vài ngày.”Ngâm Tuyết.”

Lúc này, lúc nàng chìm trong suy nghĩ, Tống Vũ Kiệt bên cạnh nghiêm túc một tay khoát lên trên vai của nàng, trịnh trọng nói: “Ngâm Tuyết, ta biết người Kỳ Nguyệt thích là nàng, cho nên muội nhất định không thể cô phụ hẳn! Nếu như muội làm cho hẳn thương tâm, Lục ca ca sẽ hận muội cả đời.”

Kiên quyết cho thấy lập trường của mình, Tống Vũ Kiệt nghiêm túc nói, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy buồn cười, nhưng đôi mắt, cũng không khỏi nhìn về hướng cái tay heo mập khoác trên đầu vai mình, mắt hiện lên ánh sáng nguy hiểm.

“Ha ha, ha ha ha ha, Ngâm Tuyết, muội nhất định phải đáp ứng Lục ca ca a.” Tay, thức thời thu trở về, chống lại biểu lộ yên lặng không nói của Tống Ngâm Tuyết, Tống lão lục cười cầu tài, thần sắc, giống như nhớ lại lần đầu gặp Kỳ Nguyệt.

“Hồng nhan cô độc tiêu tụy nằm cười hoa đào.

Dòng sông xuân chỉ vì người mà khô cạn.

Nâng cốc hát khúc ly biệt mà lòng thêm chán chường.

Đôi duyên ương dùng tánh mạng đổi lấy sự vĩnh hằng.

Trái tim người như thủy triều lên xuống, như trăng khuyết lại tròn.

Thế sự xoay vần xuân đi xuân lại về.

Duyên đến duyên đi luân lạc phạm trần .

Thiên Thượng Nhân Gian

.”

Lúc Tống Vũ Kiệt bỏ đi, trời đã về chiều, Tống Ngâm Tuyết một mình đứng cách đám lều trướng không xa, nhẹ nhàng thấp giọng hát ca.

Trên đời này, mỗi người đều có một cái mặt nạ, hoặc sâu, hoặc cạn, hoặc thực, hoặc hư, nhưng mặc kệ như thế nào, dưới lớp mặt nạ đó, luôn luôn có một trái tim.

Giống như Tống Vũ Kiệt, mặc kệ hẳn xấu xa như thế nào, nhưng đối với thân tình, đối với Kỳ Nguyệt, hẳn thật sự đã dụng tâm.

Ngẫm lại lời nói vừa uy hiếp vừa lừa gạt hẳn nói trước khi đi, trong lòng Tống Ngâm Tuyết liền buồn cười một hồi. Hẳn có ý gì? Thành toàn sao? Rõ ràng dùng {ám vệ} để trao đổi, muốn nàng tiếp nhận Kỳ Nguyệt? Lọc béo ị này, hành vi cử chỉ thật đúng là không phải quái dị bình thường.

“Đang suy nghĩ gì đấy? Mà vừa lắc đầu, vừa bật cười?” Một vòm ngực mạnh mẽ và ấm áp, nhẹ nhàng kéo người ngọc ra sau, theo một mùi hương u lan nhàn nhạt, giọng nói của Minh Tịnh nhẹ vang lên bên tai Tống Ngâm Tuyết.

“Tuyết Nhi. . . .” Cúi đầu xuống, in một nụ hôn ấm áp bên tai nàng, Minh Tịnh chậm rãi nắm chặt tay, dùng hành động này để an ủi nỗi tương tư liên tiếp nhiều ngày.

“Minh Tịnh, độc của chàng đã giải hết rồi sao?” Đây là một câu nói nhảm dư thừa, chính là không biết sao, nàng lại muốn hỏi. Minh Tịnh trúng độc, có thể nói đều là vì nàng, đối với một người vì mình mà có thể giao ra cả tánh mạng, nàng sẽ dùng trái tim chân thành, thâm tình đối đãi.

“Giải hết rồi, Tuyết Nhi, nếu như Vô Song không ngăn cản, ta đã sớm xuất cốc tìm nàng.” Tựa hồ còn buồn bực vì chuyện Vô Song, Minh Tịnh nghiêng khuôn mặt tuần tú, môi mỏng duyên dáng lại một lần nữa lướt quá khuôn mặt nàng, sau đó mới chịu thỏa mãn.

Hắn biết hàm nghĩa ẩn trong câu hỏi này, điều này nói rõ trong lòng nàng đã bắt đầu chậm rãi tiếp nhận hẳn.

“Tuyết Nhi, ta rất nhớ nàng. . . .” Một khi rơi vào lưới tình, sắt thép cũng biến chỉ tơ, không còn cứng rắn nữa, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ còn lại một câu như vậy.

“Minh Tịnh, về chuyện mấy người kia ——”

Đối với Minh Tịnh, người nam nhân đầu tiên nàng gặp lúc xuyên không đến đây, trong lòng của nàng, luôn mơ hồ cất giấu một loại tình cảm khác thường, lúc này, khi nàng bị hắn ôm trong ngực, nghe hắn ôn nhu chỉ tình thủ thi thì lòng của nàng, giống như bị đầu độc.

Minh Tịnh vốn là một nam tử cực kỳ có mị lực, từ trong miệng hắn nói ra lời thâm tình, từ từ, tê tê, xuyên qua tai chảy xuôi cả người, trên cơ bản không có cô gái nào có thể chống đỡ nổi.

Nếu như đổi thành trước kia, có lẽ Tống Ngâm Tuyết có thể còn giữ được tự tin cùng định lực, nhưng hôm nay, sau khi bọn hắn từng có tiếp xúc thân mật, loại mị lực này, liền bắt đầu ăn mòn lòng nàng.

Nhắm mắt lại, sa vào trong hơi thở như lan như xạ của Minh Tịnh, thân thể Tống Ngâm Tuyết mạnh mẽ rung động, sau đó không hề báo trước, đôi môi, liền bị Minh Tịnh chuẩn xác, nhanh chóng chiếm lấy, sau đó hôn sâu, gắt gao quần giao cùng một chỗ.

“Tuyết Nhi, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, về phần những người khác. . . . Ta không muốn trông nom.” Thở hổn hển, mắt thật lớn khí lực mới từ trong sự ngọt ngào của nàng thoát ra, nhìn qua cặp môi đỏ mọng bị mình mút vào mà trở nên kiêu diễm ướt át trước mắt, Minh Tịnh giơ ngón tay lên, vẽ mặt quynh luyến nhẹ nhàng vuốt ve.

Không có người nam nhân lại thiết tình nguyện ý cùng người khác chia sẻ nữ nhân của mình, nếu không phải thật sự yêu sâu sắc, yêu say đắm rồi, tuyết đối không thể đơn giản như thế.

Tuy những lời này, Minh Tịnh nói có chút do dự, có chút giãy dụa, nhưng cuối cùng hẳn cũng rõ ràng đầy đủ nói ra khỏi miệng, chỉ bằng điểm này, đối với người thanh cao kiêu ngạo như hắn mà nói, đã là cực kỳ hy sinh, vô cùng nhượng bộ.

Tống Ngâm Tuyết tinh tường hiểu được đạo lý trong chuyện này, trong lòng vì hắn mà cảm động sâu sắc, nàng quay đầu, chậm rãi tựa vào ngực Minh Tịnh, hai tay nhẹ nhàng để lên trên ngực hắn, sau đó vẽ mặt an bình, yên tĩnh mà nhu hòa.

Có được phu quân như thế, xem như là niềm hạnh phúc lớn nhất khi nàng xuyên không đến thế giới này.

Thấy người ngọc ôm lại mình, Minh Tịnh có chút kinh ngạc, có chút bất ngờ, hẳn nhìn phương xa, trong đôi mắt chói lọi như sao thần trần đây vui sướng cùng thỏa mãn.

“Minh Tịnh, có ai từng nói với chàng, bộ dạng chàng cười lên, rất dễ nhìn. . . .” Không ngẩng đầu, chỉ nhẹ nhàng tựa trên bờ vai hắn, trong đầu Tống Ngâm Tuyết tưởng tượng ra gương mặt tuấn tú đang mỉm cười, bộ dáng thâm thúy, không nhận được bị hấp dẫn.

“Trước không có, hiện tại. . . . nàng là người đầu tiên.” Thâm tình ôm nàng vào trong ngực, người con gái này làm cho hắn yêu đến khắc vào xương cốt, gương mặt tuấn tú của Minh Tịnh đầy nhu tình, mỉm cười ngọt ngào.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười cười, tựa quỵ thân thể tìm vị trí thoải mái, nhẹ nhàng giặt giặt, sau đó mở miệng trêu chọc nói: “Ha, thì ra ta là người đầu tiên sao?”

“Đúng vậy a, nàng là người đầu tiên. Người đầu tiên đoạt nụ hôn của ta, người đầu tiên chiếm được trái tim của ta, còn là người đầu tiên có được ta. . . .”

“Ngừng!” Biết hắn đang muốn ám chỉ điều gì, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu, chống lại gương mặt tràn đầy vui vẻ kia, sau đó buồn bực thâm nghĩ: nnd, quả nhiên là nam nhân phúc hắc, không nghĩ lại bị hắn cho vào tròng.

“Ha ha, Tuyết Nhi, không đùa nàng nữa, ta tới, là có chính sự muốn nói với nàng.” Nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, Minh Tịnh nhu hòa nói.

“Cái gì?”

“Về Tinh sát, ta nghĩ cũng đã đến lúc trả nó về chính chủ. Nó vốn là một tổ chức tình báo do cha ta lập nên vì Nhữ Dương Vương, chỉ có điều về sau bởi vì tư tâm của ta, mới khiến nó thoát ly ra bên ngoài.”

Minh Tịnh nói, có chút áy náy, một tay hắn vuốt ve lưng nàng, dịu dàng trìu mến.

“Được, ta nhận.” Nhẹ gật đầu, Tống Ngâm Tuyết từ từ nhắm hai mắt lại, đối với sự giao phó không hề giữ lại của Minh Tịnh, trong lòng của nàng, lại rung động thêm lần nữa.

“Tuyết Nhi, bài hát vừa rồi tên gọi là gì? Rất đặc biệt. . . .”

“ Say tình”

“Say tình? Thật đúng là tên hay a.”

Ôm lấy người ngọc, Minh Tịnh nhẹ nhàng nói, hình ảnh lưu luyến, phong lệ động lòng người. Mà ở cách đó không xa, thân ảnh Thư Ly tuần dật thanh thoát ngơ ngác đứng, hăm mộ cùng bi thương, thừa nhận từng đợt lại từng đợt sóng ngầm đau đớn. . . . Trong màn đêm, tất cả yên tĩnh lại, Tống Ngâm Tuyết ngồi trong trường bông, cúi đầu suy tư dưới ánh đèn.

Ngoài trường không xa, vang lên tiếng đàn sâu kín của Thư Ly, không biết bắt đầu từ lúc nào, buồn bã trầm thấp, nhưng vẫn không dừng lại.

Nàng nghe ra, tiếng đàn của hắn rất buồn, bởi vì tình cảm trong lòng, nên ảnh hưởng đến động tác trên tay.

Hắn khổ sở, là vì nàng sao? Có lẽ a, chính là chuyện này có quan hệ gì đến nàng đâu?

Quyết định không để ý tới, nàng nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, mà lúc này, màn trường bị người ta nhắc lên, tiếp đó một cỗ mùi thuốc nhẹ nhàng tiến vào.

“Tuyết Nhi.”

Dịu dàng thấp giọng gọi một tiếng, nàng mở to đôi mắt sáng chói, xoay người mà trông, “Vô Song, có việc gì vậy?”

“Đến giao cho nàng cái này.” Cười nhạt đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng ngồi xuống, Vô Song đưa tay bày ra một chai thuốc trước mặt người ngọc, vẻ mặt thanh nhã nói: “Ngưng Linh tán, ta đã bào chế xong.”

“Cám ơn chàng.” Vươn tay tiếp nhận chai thuốc, Tống Ngâm Tuyết thản nhiên cười, đối với Vô Song, từ đáy lòng nàng, luôn tràn ngập nhu tình.

“Tuyết Nhi, ta và nàng không cần nói cảm ơn.” Thuận thể cầm tay người ngọc, nhẹ nhàng kéo vào trong lòng, Vô Song mỉm cười nhẹ nháy mắt, tiếp đó ám chỉ nói: “Tuyết Nhi, nếu quả thật muốn nói cảm ơn, vậy

ta cũng nên cảm ơn nàng, bởi vì ít nhất nàng không có nhẫn tâm để cho ta một mình ôm đàn ngọc, tình thần chán nản.”

164. Q.2 - Chương 68: Ngũ Hoàng Tử Tổng Vũ Lăng

Nghe Vô Song thì thầm, Tổng Ngâm Tuyết nở nụ cười, nàng co tay lại, nhẹ nhàng vuốt vuốt chai thuốc trong tay, vẻ mặt nghiền ngẫm.

“Vô Song, chàng đang phàn nàn ta vô tình với Thư Ly sao?” Đùa giỡn nói, nghe tiếng đàn u buồn bên tai, Tổng Ngâm Tuyết mang một vẻ mặt đầy thâm ý khiến người ta đọc không ra.

“Không có, ta chỉ cảm thấy may mắn cho bản thân khi có được nàng giờ phút này” Ngón tay thon dài, mang theo mùi thuốc, chậm rãi xoa khuôn mặt người ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve, vẻ mặt Vô Song đầy thâm tình, đáy mắt có sự quyến luyến vô hạn.

“Tuyết Nhi, ta cũng không phải là người nhỏ mọn, ta chỉ quá quý trọng nàng.”

Tay, từ trên khuôn mặt non mịn của nàng chậm rãi trượt xuống, cánh tay kia vòng lại, ôm người ngọc vào trong lòng, Vô Song không nói gì, giống như hết thấy đều không cần nói lời nào nữa.

Mùi thuốc nhàn nhạt vẫn có tác dụng bình tâm an thần như dĩ vãng, Tổng Ngâm Tuyết tựa vào trong ngực Vô Song, chậm rãi nhắm mắt lại. Giờ khắc này lòng của nàng vô cùng yên lặng, không có sự âm ỉ của trần thế, không có sự phiền não của thế tục, chỉ có tình ý ôn nhu nhẹ nhàng thanh nhã.

“Tuyết Nhi, ngày mai đi gặp Ngũ hoàng tử, nàng có hoàn toàn nắm chắc không?” Ôm lấy thân thể mềm mại của Ngâm Tuyết, Vô Song mở miệng quan tâm hỏi.

Nghe vậy, cũng không mở mắt, Tổng Ngâm Tuyết gật gật đầu, coi như đã trả lời. Có đôi khi, tìm được một người có thể dựa vào, nàng cũng muốn thoải mái thư giãn một tí.

“Có cần chúng ta đến đó với nàng không?” Bởi vì không biết hiệp nghị giữa người ngọc và Lãnh Hoài Vũ, cho nên Vô Song tựa hồ vẫn có chút không yên lòng, hần chậm rãi đẩy nàng ra, lo lắng nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

“Không cần, ta dám nắm chắc.” Cười nhạt mở mắt ra, bên trong là sự tự tin vô hạn, vừa lơ đãng nhìn vào mắt nàng, Vô Song suýt nữa say mê đến mất phương hướng.

“Tuyết Nhi.” Tựa hồ là đang ẩn nhẫn cái gì, Vô Song nhẹ nhàng ôm lấy nàng lần nữa, trầm giọng nói nhỏ: “Tuyết Nhi, nàng luôn vất vả như vậy, làm cho người ta nhìn mà đau lòng.”

“Ta muốn làm chỗ dựa cho nàng, Tuyết Nhi. Tuy ta chưa phải quá cường đại, nhưng ta rất biết cố gắng.”

Nhẹ giọng mà nói, nhưng lời nói rất kiên định, mặt bên tuấn nhã của Vô Song tựa ở trên mái tóc nàng, mùi vị quen thuộc khiến hần say lòng.

“Vì cái gì, Vô Song? Tại sao phải đối xử với ta tốt như vậy.” Khẽ cười, đầu gối trên bờ vai gầy nhưng mà rộng lớn, Tổng Ngâm Tuyết nhẹ giọng thì thầm, biểu lộ thân mật.

Nghe vậy, một tay nắm lấy tay nàng, gắt gao kéo lại trước ngực, Vô Song chậm rãi nói, ánh mắt mềm mại mà thâm tình: “Tuyết Nhi, bởi vì ta từng nói qua, kiếp này sẽ không để cho nàng chịu thêm thương tổn.”

“Ta yêu nàng, Tuyết Nhi, bất kể là lần đầu gặp nàng, hay là hiện tại sau khi nàng để lộ bộ mặt thật, ta đều cực kỳ yêu. Tuyết Nhi, thực xin lỗi, bởi vì người nhà của ta, đã từng khiến nàng chịu đủ mọi thống khổ, tuy ta biết nàng khẳng định không hy vọng ta mang theo loại ách này vào tình yêu dành cho nàng, tuy ta cũng không có mang, nhưng hết thấy những việc đó, ta vẫn phải nhận lãnh trách nhiệm, Tuyết Nhi, ta ——”

Một chữ “Ta” còn chưa nói hết, môi mỏng liền bị một bàn tay thon dài nhẹ nhàng ngăn trở. Không ngừng đầu, cũng không có đối mặt, chỉ có tiếng nói trầm thấp của người ngọc vang lên bên tai: “Cái gì cũng đừng nói, Vô Song. Chàng là chàng, người nhà của chàng là người nhà của chàng, điểm này, ta rất rõ ràng. Chàng không cần phải áy náy với ta, bởi vì chàng cũng không có gì thẹn với ta, tâm ý của chàng ta rất rõ ràng, nhưng hôm nay ngoại trừ muốn chàng thật lòng yêu ta ra, những thứ khác, ta đều không để ý.”

Đối với Vô Song, nàng là cảm kích từ trong đáy lòng, từ đầu tới cuối, hẳn là người yêu thương nàng nhất, tuy lúc bắt đầu có giẫy dụa, tuy đã từng mê man chán ghét nàng, nhưng bất kể như thế nào, cuối cùng người luôn luôn ở bên cạnh nàng, thủy chung vẫn là hắn.

Nàng tin tưởng hắn, tin tưởng từ đáy lòng, sau khi trải qua những những phong ba bão táp, phút giây sinh tử này, hai người bọn họ, đã tin tưởng nhau hết sức chân thành.

“Tuyệt Nhi!”

Có chút cảm động, có chút kích động, khi Vân Vô Song nghe được nàng tha thứ ình, cả người không còn không chế nổi ôm chặt lấy người ngọc, làm cho nàng dặng chân ngồi ở trên đùi của mình, sau đó bá đạo cúi đầu, mạnh mẽ phong bế đôi môi yêu kiều khiến hắn ngày nhớ đêm mong này.

Từ khoảnh khắc gặp lại nàng, hắn đã muốn được gần nàng, chính là hắn luôn cố gắng ẩn nhẫn, nhưng hiện tại, sau khi hắn nghe được nàng nói như vậy, rốt cuộc hắn đã không không chế nổi tình cảm không ngừng bành trướng trong nội tâm, gắt gao kéo hai người lại gần nhau.

Môi, dán lên đôi môi đỏ mọng thơm ngát xinh đẹp, trần trọc, gặm cắn, mang theo sự mong nhớ nhiều ngày, mang theo tình yêu sâu sắc.

Từng tác từng tác, không buông tha bất kỳ địa phương nào, sau khi cướp đoạt, Vô Song không thấy thỏa mãn liền tiến thêm một bước cạy mở hàm răng người ngọc, tiến quân thần tốc thêm một vòng xâm lược.

Đầu lưỡi ôn nhu ngọt ngào như thấm mật cuốn vào trong miệng, quấy đảo, kích khởi từng đợt tình cảm mãnh liệt, Tống Ngâm Tuyết từ từ nhắm hai mắt, cố gắng đáp lại Vô Song, trong sự khiêu khích của hắn, cùng hắn môi lưỡi quấn giao.

“Ưm ~” một tiếng ngâm khe, tựa hồ không tự chủ được phát ra từ trong mũi nàng, giống như một quả bom nổ tung, tạo ra trận trận rung động trong lồng ngực Vô Song.

Vì vậy không thể thỏa mãn chỉ với một nụ hôn, hai tay Vô Song bắt đầu không an phận chạy loạn sau lưng nàng, môi mỏng trong lúc dây dưa nhẹ nhàng mở ra, sau đó dọc theo cần cổ trắng như ngọc một đường hôn xuống.

Bởi vì người ngọc đang dặng chân mặt đối mặt, cho nên vào lúc này trong sự “Xâm nhập” liên miên của Vô Song, thân thể Tống Ngâm Tuyết không khỏi ngưỡng về phía sau, khiến khóa mềm mại rất tròn mê người trước ngực nàng nhô lên, dưới tác dụng của kích thích, càng có vẻ phá lệ mị hoặc hút hồn.

“Tuyệt Nhi, ta.” Tựa hồ không chịu đựng nổi trận trận dục vọng dâng lên trong cơ thể, Vô Song dùng một tay đỡ sau lưng người ngọc, sau đó tay kia cách lớp xiêm y vuốt ve khóa tốt đẹp rất tròn kia.

Trong lòng hắn, tê tê dại dại, có chút ý loạn tình mê, khuôn mặt tuấn tú của Vô Song tràn đầy xúc động, hôn dọc theo đường cong uyển chuyển của người ngọc, một đường từ dưới lên.

Rất muốn, rất rất muốn! Rất muốn, rất muốn tiến vào thân thể đẹp đẽ của nàng! Chính là, hắn không thể! Hắn không thể!

Tay, sắp sửa tiếp xúc đến hạ thân của Ngâm Tuyết, muốn thăm dò xuyên qua lớp quần áo mà vào, chính là lúc này, hắn lại mạnh mẽ khác chế.

Thở hổn hển, đem tất cả khao khát xâm nhập trở thành cái ôm bình thường, Vô Song mở miệng, câu được câu không nói: “Không được. Tuyệt Nhi của ta ngày mai còn có chuyện quan trọng cần làm, cho nên hôm nay ta. Không thể, không thể.”(Myumyu:Vô Song, huynh là đồ ngọc xít, đồ con gà le le, tôi ghét huynhT.T)

Cổ hết sức nói, gắt gao khắc chế dực vọng đang kêu gào rầm rĩ muốn bộc phát, hít sâu một hơi, cố gắng, lại cố gắng lần nữa, Vô Song bưng chén trà trên bàn lên, không chút chần chờ uống cạn, dùng hành động này để bình phục trái tim đang xúc động không thôi.

Dừng lại một hồi lâu, cũng trầm mặc một hồi, Vô Song ôm người ngọc mở miệng cười khổ: “Tuyệt Nhi, ta thật đúng là xong rồi.”

“Cái gì?”

Trong khi Vô Song đau khổ đấu tranh với dực vọng, thì đồng thời Tống Ngâm Tuyệt cũng điều chỉnh tốt khả năng suy nghĩ của mình, cho nên khi Vô Song cười khổ chế nhạo, nàng cũng có thể lập tức trả lời tự nhiên.

“Tuyệt Nhi, đối với nàng, ta không có bất kỳ sức chống cự nào, nếu không nghĩ đến chuyện ngày mai nàng phải đi gặp Tống Vũ Lăng, ta nghĩ ta nhất định.”

Không dám nói ra mấy chữ phía dưới, sợ lại khiến dực hỏa mà mình vất vả lắm mới đè xuống bùng phát lên lần nữa, nâng tay nàng, Vô Song bướng bỉnh cười nói: “Tuyệt Nhi, nàng biết không? Lúc này, ta nhẫn đến mất nửa cái mạng rồi, nếu từ nay về sau nhẫn thêm mấy lần như vậy, ta thấy chắc ta sống không nổi nữa.”

Nghe vậy, trong lòng Tống Ngâm Tuyệt ngọt ngào, bởi vì Vô Song không biết tình huống thực sự, cho nên lo lắng bởi vì giao hoan mà khiến nàng mệt nhọc, do đó làm trễ nãi chuyện ngày mai, hẳn thà tình nguyện khắc chế chính mình, cũng không tiếp tục thời khắc mất hồn đó.

Loại che chở, loại trân trọng này, làm cho trái tim Tống Ngâm Tuyệt không khỏi ảm áp, có chút cảm động, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Nhìn nụ cười tuyệt sắc không nhiễm bụi trần, dung nhan tinh xảo xinh đẹp như vậy, dưới sự xúc động, Vô Song lại kìm lòng không được hôn lên đôi môi ướt át, bá đạo mà vô lại trầm giọng nói: “Mặc kệ, Tuyệt Nhi, chờ sau khi nàng trở về, nàng nhất định phải đền bù tất cả tổn thất lúc này cho ta.”

Lời mà Vô Song nói, rất nhẹ cũng rất trầm thấp, chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được. Tống Ngâm Tuyệt hiểu được mục đích hẳn làm như vậy, vì vậy nảy ra ý muốn trêu tức, chau mày dùng mắt tỏ ý kháng nghị.

Lúc này, Vô Song cũng không thể quản nhiều như vậy, cười xấu xa một cái, khẽ cắn cặp môi đỏ mọng kiêu nộn một ngụm, tiếp đó nhanh chóng đứng dậy, nhìn Ngâm Tuyệt đang khẽ nhúu đôi mi thanh tú, nhắc chân xoay người, cười nhạt đi ra ngoài.

“Tuyệt Nhi, ta đi, dù thế nào cũng không nên để cho người ta đứng bên ngoài chờ lâu như vậy.”

Thân ảnh thon dài tuấn nhã nhắc mình ra, khi đến cửa ra vào thì khẽ gạt đầu một cái, sau đó rời đi. Ánh mắt Tống Ngâm Tuyệt rơi xuống thân ảnh quen thuộc đang đứng nép một bên, nhưng mà do dự trù trù không quyết, im lặng suy nghĩ.

Tiêu Kỳ Nguyệt? Đúng vậy, là hắn.

Từ lúc hắn tới gần, nàng đã biết đến sự hiện hữu của hắn.

Nàng không làm gì, chỉ để hắn đứng bên ngoài, là cố ý, nhưng cũng là trùng hợp.

“Người đang ở bên ngoài ngắm phong cảnh sao?” Biết hắn đứng đã một lát rồi, cuối cùng Tống Ngâm Tuyệt mở miệng, nhàn nhạt nói.

Có lẽ là đột nhiên, có lẽ là ngoài ý muốn, sau khi nghe những lời này, thân thể Kỳ Nguyệt mạnh mẽ khẽ giật mình, tiếp đó chần chờ một chút, cuối cùng mới mở miệng nói: “Ngâm. Quận chúa. Ta, ta có thể đi vào sao?”

“Ừ.” Nhàn nhạt trả lời một tiếng, Tống Ngâm Tuyệt không nói thêm gì. Thấy vậy, Kỳ Nguyệt vừa khấn trương vừa khiếp đảm vươn tay ra nhắc rèm lên.

Đôi tay thư sinh đẹp mắt, ngón tay thon dài, sau khi xốc màn trướng lên, thân ảnh tuấn mỹ, hào hoa phong nhã của Kỳ Nguyệt liền tiến vào.

“Quận chúa. . . .” Hồi lâu không thấy, vừa chính diện nhìn nhau, nổi tương tư liền tuôn ra, tràn đầy quanh quần trong lòng.

Hắn từng ảo tưởng nàng chưa chết, sau đó dưới tình huống bất ngờ gặp lại, đã chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nếu có cơ hội, nhất định phải tâm sự một phen.

Chính là ảo tưởng vẫn chỉ là ảo tưởng, sự thật vẫn là sự thật, bất luận hắn chuẩn bị kỹ thế nào, khi tất cả ảo tưởng phát sinh thành sự thật, hắn lại rối rắm một chữ cũng nói không nên lời.

“Có chuyện gì sao?” Nhìn Kỳ Nguyệt trước mắt giống như không biết nên bắt đầu từ đâu, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói.

Một thân quần áo tinh khiết, tuấn tú mà nhã nhặn, mặc dù mặt có mấy vết trầy da, nhưng mà không tổn hao gì đến hình tượng tuấn mỹ, đứng ở trong trường, mắt thấy người ngọc mà mình điên cuồng tưởng niệm, Kỳ Nguyệt nhếch môi, tay không khỏi khẽ nắm lại.

Nàng, thật sự là nàng, người làm cho hắn nhưng nhớ tới sắp nổi điên, bóng hình làm cho hắn tưởng niệm đến chết dần chết mòn! Giờ phút này, nàng đang ở trước mặt hắn, loại cảm giác này, thật tốt, thật tốt!

Không như lần đầu tiên vì không khống chế nổi mà rơi lệ, Kỳ Nguyệt chỉ nhìn Ngâm Tuyết chằm chằm, cứ như muốn nhìn cho nguôi sự nhớ nhung suốt mấy tháng này, ánh mắt chuyên chú, thần sắc nghiêm túc.

Kỳ Nguyệt không nói lời nào, Tống Ngâm Tuyết tự nhiên cũng sẽ không nói, trong nhất thời, trong trường yên lặng, không có một tiếng động nào.

Lúc này, tựa hồ đã ý thức được không nên trầm mặc như thế, Kỳ Nguyệt há hốc mồm, sau đó vẻ mặt muốn nói lại thôi, hồi lâu sau mới trầm thấp, nhưng mà kiên định nặn ra một câu: “Thực xin lỗi. . . .”

“Thực xin lỗi?” Có chút ngoài ý muốn nhưn nhưn mày, Tống Ngâm Tuyết trào phúng hỏi lại.

Thấy vậy, Kỳ Nguyệt biết đây là phản ứng tạo thành do hắn đã từng thương tổn nàng, vì vậy cảm thấy vô cùng đau xót, liền không do dự nữa, nói ra tất cả.

“Quận chúa, thực xin lỗi! Nàng đã từng cứu ta, thậm chí không tiếc hy sinh danh dự của mình. . . . Chính là ta lại hiểu lầm nàng, khinh thường nàng, chửi rủa nàng, thậm chí sau khi nàng không để ý an nguy tính mạng cứu ta, ta lại lạnh lùng trở mặt nhìn nàng rơi xuống vực, mà không tiến lên một bước ngăn đỡ tay ra. . . .”

“Quận chúa, ta sai rồi, ta không rõ thị phi, góc ghech coi ân nhân thành kẻ thù, còn liều lĩnh thương tổn nàng như vậy, một lòng muốn báo thù.”

“Quận chúa, xin nàng tha thứ cho sự ngu xuẩn của ta, ta thích nàng, từ rất sớm đã bắt đầu thích nàng, chính là ta không dám biểu hiện ra, cũng không dám nói cho nàng biết! Ta giãy dụa giữa biên giới mâu thuẫn và thống khổ, một ngày không nhìn thấy nàng ta liền hoảng hốt, chính là khi thấy nàng rồi, lại cảm thấy không yên.”

“Xuối cùng ta không khống chế nổi ý nghĩ của mình muốn tới gần nàng, nhưng mà ta biết, nàng rất lạnh lùng với ta. Chỉ vì một lần sai lầm mà mất tất cả, khiến nàng triệt thất vọng, ta vừa tự trách, đồng thời cũng hối tiếc và áy náy sâu sắc. Quận chúa, ta sai rồi, ta sai vì đã hiểu ra quá muộn, hiểu ra quá trễ.”

“Từ một khắc nàng rơi xuống vách núi, không giờ khắc nào ta không trách cứ bản thân mình, vì cái gì một lần nữa ta lại trở mặt nhìn nàng ra đi, mà thủy chung vẫn không thể cứu nàng.”

” Trong thời gian bốn tháng này, ta đã nghĩ rất nhiều, từ lần đầu tiên ta nhập phủ quận chúa muốn giết nàng, đến lúc ta bị nàng uy hiếp mà trở thành phu quân của nàng, lại đến lúc nàng cứu ta, để cho ta làm tổng quản. . . . Hết thấy những chuyện đã xảy ra, nàng đều không hề miễn cưỡng ta, ta thật khờ, rõ ràng ôm một mối thù không tồn tại lâu đến như vậy, vì thế mà tự che mắt, bịt tai mình. . . .”

Kỳ Nguyệt nói một hơi, nói hết suy nghĩ trong lòng ra, kể cả những điều không dám nói, đều nói ra tất cả, có lẽ có đôi chỗ ngập ngừng, có lẽ có những từ không rõ ý, nhưng giờ phút này đó lại là những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng hắn.

Hắn thở phì phò, lồng ngực vì kích động và cao thấp phập phồng, như là những tâm sự bị đè nén đã lâu lần đầu tiên có cơ hội bộc phát, lúc này nhìn hắn có vẻ buông lỏng thoải mái.

Tống Ngâm Tuyết lẳng lẳng nghe lời hắn, cơ bản đã hiểu được lòng hắn, nàng bây giờ, rốt cuộc biết khi mình rơi xuống vực ngày ấy thì đã mang đến cho những nam nhân này biết bao nhiêu rung động, thế cho nên sau này bọn họ mới nhớ mãi không quên, về sau khi gặp được nàng lần nữa, trong lòng đều tồn tại một loại tình cảm khác.

Trong trường, sau khi Kỳ Nguyệt bày tỏ chân tình, tiếp đó lại là một hồi trầm mặc.

Tống Ngâm Tuyết giương mắt, nhìn hắn chằm chằm, khóe môi nhàn nhạt mà mím lại, mà Kỳ Nguyệt trước mặt, hắn nắm chặt hai tay, hít sâu một hơi, sau đó lại tiếp tục mở miệng nói: “Quận chúa, ta thích nàng, muốn một mực đợi bên cạnh nàng, nếu như có thể, ta nguyện dùng cuộc đời của ta để đền bù những sai lầm mà ta từng phạm phải trong quá khứ.”

Thở lộ tấm lòng, chậm rãi mà nói, nghe vậy, người ngọc rũ đôi mắt xuống, chậm rãi mở miệng nói: “Kỳ Nguyệt, ta nhớ ta đã đưa từ thư cho người ——”

Một chữ “Thư” còn chưa tan mất, Kỳ Nguyệt đã vội vàng liên thanh nói tiếp: “Không tính, ta đâu có nhận.”

Ánh mắt, rốt cuộc dám trực tiếp nhìn thẳng vào nàng, quyết định vì hạnh phúc của mình mà cố gắng đánh cuộc, Kỳ Nguyệt tiến lên một bước, ánh mắt đảo qua đôi môi người ngọc bởi vì một hồi tình cảm mãnh liệt vừa rồi mà có vẻ hơi sưng đỏ, chậm rãi nói: “Quận chúa, xin nàng đừng cự tuyệt ta, đời này, ta sẽ không rời đi nàng. Ta biết quận chúa đã có Minh Tịnh cùng Vô Song. Chính là ta không thêm để ý.”

“Không thêm để ý?” Lại là một kẻ không thêm để ý! Những lời này, lúc trước Tịch Mặc Lương đã nói qua, lúc nàng đến nước Tây thần, Dạ Lâm Phong đã từng nhờ Lãnh Hoài Vũ truyền đạt, thật sự là không nghĩ ra, tại sao trong xã hội nam quyền này, lại có nhiều nam tử vĩ đại như vậy, thật sự không chú ý đến chuyện cùng người khác chen chúc hầu hạ một thế tử sao?

Tống Ngâm Tuyết ngơ ngẩn, dùng cái đầu thông minh đến từ thế kỷ hai mươi mốt của nàng cũng không thể tưởng tượng nổi, lúc này, thấy biểu lộ người ngọc có một chút khác thường, Kỳ Nguyệt lập tức nói: “Quận chúa, tuy ta không lợi hại như Minh Tịnh và Vô Song, nhưng ta tin tưởng tâm ý của ta, nhất định sẽ không thua kém bất cứ người nào trong bọn hắn. Quận chúa, xin nàng tin tưởng ta.”

Cẩn thận biểu lộ tâm tư của mình cho người ngọc, về mặt Kỳ Nguyệt thâm tình mà kiên định, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tức cười, nàng nhìn tình hình trước mắt, lại hồi tưởng lại lời “Uy hiếp” mà Tống Vũ Kiệt nói với nàng lúc ban ngày, không khỏi buồn bực mà cười, nhưng khi nàng nghe tiếng đàn của Thư Ly vẫn nhẹ nhàng vang lên bên tai, thì không nói gì thờ dài một tiếng.

.

Trong doanh trường của Ngũ hoàng tử tại biên cảnh Đại Tụng, có vài tướng lãnh một thân nhung trang, dáng người cao ngất, vẻ mặt tức giận nắm tay, thần sắc phần hận nhịu mày, tràn đầy vẻ không vui.

Mà ở trước mặt bọn họ, là một nam tử có ngoại hình rất giống Tây Thần Cẩn vương Lãnh Hoài Vũ, một thân y phục đơn giản, lẳng im không nói nghe bọn họ phần nộ gầm gừ, vẫn không chịu mở miệng nói câu nào.

“Tmd, gì thế này! Thánh Thượng hẳn rõ ràng lại hạ chỉ đem thứ công chúa thấp hèn ai ai cũng có thể thượng ban cho Ngũ điện hạ, thật không hiểu trong đầu hắn chứa cái gì!” Một tướng lãnh hình thể to lớn, huyết khí phương cương lớn tiếng hét lên, tiếng hét kia, đúng là có thể truyền ra hơn mười mét.

“Hồ Tử, người nhỏ giọng thôi, chú ý tai vách mạch rừng.” Lúc này, một tướng lãnh nhìn có vẻ hơi lớn tuổi lên tiếng nhắc nhở.

“Sợ cái gì? Chẳng lẽ Thánh Thượng còn có thể giết ta! Hừ, cùng lắm thì hắn sẽ tìm cho ta một nữ nhân so với Khuynh Nhạc công chúa kia còn thấp hèn hơn! Ha ha, bắt quả phải nói lại, nếu muốn một nữ nhân dễ tiện hơn cả ả công chúa kia, phỏng chừng cũng còn phải vác đèn lồng đi kiếm hơn lâu đấy!”

Tướng lãnh tên là "Hồ Tử" kia lớn tiếng trào phúng chế nhạo, thần sắc vô cùng không cam lòng, "Ta không hiểu nổi! Điện hạ là đệ đệ của Thánh Thượng, bình thường quan hệ lại tốt như vậy, làm sao hần có thể nóng đầu lên hạ loại quyết định này? Chẳng lẽ đây là hồi báo cho những công thần chịu khổ chịu tội ở biên ngoại như chúng ta sao? Quả thực tnd vô nghĩa!"

Tức giận đến văng tục, hai đấm Hồ Tử nắm thật chặt, đến trông mắt cũng bắt đầu hơi đỏ hồng.

Nghe vậy, một tướng lãnh khác cũng cảm thấy đồng tình, hần tiến lên một bước, đối mặt với Hồ Tử tán thành: "Đúng! Những năm này, chúng ta xa xứ giữ gìn quốc gia, mấy lần ra vào giữa biên giới sinh tử, sao Thánh Thượng có thể hạ ý chỉ như vậy? Hành động này căn bản là đang lấy đao chọc vào lòng yêu nước của chúng ta!"

"Đúng vậy! Ngũ điện hạ của chúng ta, là một người tôn quý cỡ nào, há lại có thể sánh duyên với loại hàng nát tàn hoa bại liễu thấp hèn đó? Hừ, muốn làm chánh phi? Căn bản chính là nằm mơ giữa ban ngày! Không tiếp, kiên trì không tiếp, cái thánh chỉ này, bất luận như thế nào chúng ta cũng sẽ không tiếp!"

"Được rồi, được rồi, các người làm ơn nói ít đi hai câu a." Vị tướng lãnh lớn tuổi vừa rồi, sau khi nghe xong mấy lời xúc động phần nộ của hai người bọn họ, vội vàng giảng hòa, muốn bình ổn bầu không khí.

Chính là giống như đã nhện cơn tức này lâu lắm rồi, không phải chỉ nói vài ba lời là có thể dẹp loạn, tướng lãnh Hồ Tử kia lập tức nhảy dựng lên, nghiêm nghị mà nói: "Được cái gì mà được! Không được! Rốt cuộc Thánh Thượng có ý gì? Chẳng lẽ là muốn ép chúng ta tạo phản!"

"Hồ Tử, người câm mờ!" Nghe hần càng nói càng xằng bậy, tướng lãnh lớn tuổi quát một tiếng chói tai, mạnh mẽ cắt đứt.

Có lẽ đã biết mình nói lỡ, Hồ Tử buồn bực nhếch miệng, không hé răng nữa, nhưng là tướng lãnh mới đồng tình với hần thì không, hần tiến lên một bước, sắc mặt nghiêm túc nói với vị tướng lãnh lớn tuổi: "Lâm ca, Hồ Tử nói không sai, chuyện này, ai cũng phải nghĩ như vậy thôi. Cái cô công chúa Kiều quốc kia, nàng ở Đại Tụng chúng ta đã mang cái dạng thanh danh gì, Thánh Thượng cũng không phải không biết, nhưng hần vẫn khư khư cố chấp quyết định như vậy, cho nên dụng tâm của hần, thật sự không có cách nào không khiến người ta hoài nghi."

"Đúng! Tưởng tượng cảnh cái cô Kiều Mạt Nhi kia gả cho điện hạ, ta liền tức đầy bụng, không bằng thành thân với Tiêu Băng cô nương kia? Tuy nàng chỉ là con gái thừa tướng nước Đông Bình, thân phận cũng không coi là cao, nhưng tính tình nàng dám yêu dám hận, tiêu sái cởi mở, cực kỳ xứng với điện hạ chúng ta!"

Hồ Tử nhỏ giọng nói thầm, từ trong khẩu khí của hần có thể cảm nhận được, Tiêu Băng cô nương này, có vẻ rất được lòng đám quân nhân.

"Đúng vậy a, còn không bằng Tiêu Băng cô nương! Cô nương ấy dung mạo xinh đẹp, tính cách cũng tốt, tình cảm dành cho điện hạ lại càng thâm thiết, không bằng chúng ta để cho điện hạ cưới nàng trước, sau đó lúc thánh chỉ đến, liền công bố chuyện này ra, như vậy coi như là điện hạ đã có chánh phi, cũng không cần lấy Kiều Mạt Nhi kia nữa rồi!"

Tựa hồ tất cả mọi người đều cảm thấy hài lòng với Tiêu Băng cô nương, sau khi nghe đề nghị này, đều gật đầu đồng ý. Lúc này, Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng một mực trầm mặc trên chỗ ngồi mở miệng, hần nhìn quét qua mọi nơi, trên gương mặt tuần tú kiên định là vẻ lãnh đạm, "Được rồi, mọi người đừng nói nữa, đi xuống trước đi."

"Điện hạ, việc này liên quan đến đến hạnh phúc tương lai của ngài, làm sao ngài còn có thể bình tĩnh như vậy?" Hồ Tử vô cùng khó hiểu, mở miệng phản bác.

Lúc này, tướng lãnh lớn tuổi kia liền lên tiếng ngăn lại: "Thôi, điện hạ đã lên tiếng, vậy chúng tớ điện hạ khẳng định đã có tính toán của riêng mình, cho nên chúng ta hãy nghe lệnh đi."

"Ai!" Nghe được câu nói này, Hồ Tử cùng mấy người khác thở dài phát tay áo lắc đầu mà đi, chỉ còn lại Lâm tướng lãnh trước khi đi quay đầu lại nói: "Điện hạ, Thánh Thượng vốn định phái Tứ điện hạ đến tuyên chỉ, chính là bởi vì Tứ điện hạ mang bệnh trong người, cho nên liền sửa lại phái Lễ bộ Thị lang Tả

Tồn Quý. Đúng hạ, ước chừng bọn họ sẽ đến vào ngày mai, cho nên điện hạ nên nghĩ kế sách ứng đối trước a.”

“Ừ, ta biết rồi.” Nhân nhặt gậy đầu một cái, sau khi Lâm tướng xoay người mà đi, Ngũ điện hạ Tống Vũ Lăng chậm rãi đứng lên, mắt nhìn về phía trước, có vẻ âm trầm.

“Nhị ca, rốt cuộc huynh đã hành động.”

Tay, chậm rãi chấp sau lưng, vẻ mặt nhìn không ra biểu lộ, Tống Vũ Lăng nghĩ, khê nói: “Nên dùng có gì đây? Lấy Trữ Tiêu Băng.”

Trước mắt, không khỏi hiện lên khuôn mặt thẳng thắn với nụ cười tươi tắn, sáng lạng, sau lần đầu ngẫu nhiên gặp mặt, khuôn mặt tươi cười này, liền thỉnh thoảng xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Biên cạnh Đại Tụng tại chỗ giao giới với Đông Bình, trong một lần dò xét ngẫu nhiên, hắn cứu một cô nương thân hãm mệnh sói, mà cô nương kia, nàng chính là nữ nhi của thừa tướng Đông Bình— Trữ Tiêu Băng.

Vốn chỉ là một lần ra tay vô tình, không nghĩ lại khiến nàng ta chấp nhất truy cầu, gương mặt tươi cười kia lại thường xuyên xuất hiện, dù cho có bị khó khăn ngăn trở, nhưng nha đầu này chủ trương có chí thì nên, không có một chút tính tình tiểu thư, dùng sự hào phóng thẳng thắn của nàng, được toàn quân từ cao xuống thấp nhất trí tán thưởng.

Hắn biết tất cả mọi người hi vọng hắn có thể lấy Trữ Tiêu Băng, tuy hắn không ghét nàng, thậm chí lúc nàng cười lộ lên có điểm giống Ngâm Tuyết khi còn bé, việc này còn làm cho hắn mơ hồ có chút yêu mến, nhưng mà hiện tại lấy nàng, lại không thực tế.

Trách nhiệm của hắn chưa xong, vẫn chưa đoàn viên cùng ca ca, cho nên căn bản không có khả năng hao tổn tâm tư đi lo chuyện nhi nữ tình trường chung thân đại sự, bởi vì hắn không muốn đến cuối cùng vạn nhất hắn thất bại, hắn phải hy sinh, không chỉ là tánh mạng của chính hắn, còn có cả người hắn yêu thương. Hắn không thể làm như vậy, không thể làm như vậy vào lúc Tống Vũ Thiên đã bắt đầu hành động, không chỉ vì mình, còn là vì đại cục.

Tay, chậm rãi để xuống, Tống Vũ Lăng nhíu mày suy tư, kỳ thật hắn biết, hắn quyết định như vậy còn có một nguyên nhân là: hắn còn chưa hoàn toàn quên người kia. Người kia? Tống Ngâm Tuyết. Tuy nàng có tiếng xấu, tuy nàng đã mệnh táng cửu tuyền, chính là phần tình cảm đã giấu ở đáy lòng kia, còn chưa vì thời gian trôi qua mà hoàn toàn biến mất.

Từ sớm hắn đã biết hắn và nàng không có liên hệ máu mủ, cho nên hắn mới có thể yêu mến nàng, tuy khi đó hắn còn không hiểu cái gì gọi là yêu mến, nhưng hắn vốn không có người bạn chơi nào, đã khắc ghi nàng thật sâu trong lòng.

Ở biên ngoại nhiều năm, không có tiếp xúc gì với người khác phái, mặc dù tình cảm sớm đã dần dần mỏng đi, chính là phần rung động trong đáy lòng từ thuở ban đầu kia, lại không tan biến đơn giản như vậy.

Tống Vũ Lăng khép hờ đôi mắt, trầm tĩnh suy tư, chính là vào lúc đó, một cục đá mạnh mẽ từ ngoài trường bay vào, sau khi xuyên qua lớp màn bằng vải bố dày, trực tiếp chuẩn xác gào thét bay đến hướng Tống Vũ Lăng.

“Ai!” Nghiêng người một cái, Tống Vũ Lăng né khỏi công kích, sau khi đứng lại, lập tức vén rèm ra xem.

Ánh mắt quét qua mọi nơi, mà khi hắn chứng kiến tại một chỗ không xa, một thân ảnh vận bạch y xuất trần mà đứng, thì thân thể không khỏi dừng lại, vì vậy sau khi thân ảnh vận bạch y kia xoay người biến mất không thấy gì nữa, hắn lập tức nhấc chân, không chút chần chừ đi theo.

165. Q.2 - Chương 69: Chuyện Cũ Trước Kia

Trong rừng cây, Tống Vũ Lăng đứng yên, mím môi, hai mắt không khỏi quét khắp mọi nơi.

Truy đuổi đến tận đây, liền mất tung tích của người áo trắng kia, bất quá hắn cũng không cho rằng người vừa rồi có chủ tâm muốn giết hắn, cho nên hắn cũng chỉ lặng im chờ đợi, không tản mát ra sát khí.

“Các hạ có thể hiện thân rồi chứ? Các hạ tổn một phen tâm tư dẫn ta tới đây, chắc hẳn không chỉ muốn cùng ta chơi trốn tìm.” Nhân nhặt, bình tĩnh, chậm rãi mà nói, sau khi Tống Vũ Lăng nói xong lời này, đơn giản là thu tay lại, nhẹ nhàng chấp sau lưng.

Trong nhất thời, trong rừng cây vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng xào xạc khi gió thổi qua lá cây, trừ nó ra, liền không còn tiếng động gì nữa.

Một tiếng chim tước kêu, đột nhiên vang lên trong rừng, nương theo tiếng hót, một con thả tước hiềm thấy, vỗ cánh bay cao giữa không trung. Thấy tình cảnh như vậy, Tống Vũ Lăng ngẩng đầu mà nhìn, lúc này, sau lưng hắn, một hồi khí lưu bắt đầu khởi động, ngay sau đó một thân ảnh vận bạch y thanh lệ xuất hiện, nhẹ nhàng phi thân, tập kích về hướng người đang đứng trên mặt đất.

Cảm giác được sau lưng có người, Tống Vũ Lăng nhanh chóng cảnh giác nghiêng thân, phát hiện một chiêu kia cũng không phải quá hung mãnh, sau đó đề khí vận lực, ra tay giao thủ.

Từng chiêu từng thức, một chưởng một quyền thi nhau thi triển, thân ảnh bạch y cười nhẹ, còn Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng, trong khi giao đấu, lại không khởi hơi nhũ mày.

Người là ai vậy này? Võ công cao đến như thế! Hơn nữa hắn còn chưa dùng hết toàn lực, chỉ là đang tiện tay thử ta? Rốt cuộc hắn làm như thế, là có ý gì?

Tống Vũ Lăng cau mày, giao thủ quyền cước với người vận bạch y cũng không tính là chu toàn.

“Các hạ, rốt cuộc là ai?” Hỏi thăm một câu, hai người đang đối chưởng, đột nhiên phân ra. Sau đó chỉ thấy người mặc bạch y kia đứng yên bất động, mà Tống Vũ Lăng lại bị chưởng lực chấn động đến loạng choạng vài cái, không khỏi lui về phía sau mấy bước.

“Người rốt cuộc là người phương nào?” Dừng thân thể lại, Tống Vũ Lăng càng thêm nghi hoặc, không khỏi lạnh giọng hỏi.

Thấy vậy, người kia khẽ cười, thẳng tắp nhìn nhau, đôi mắt to tinh linh tuyệt mỹ như phóng ra những ý tứ sâu xa không rõ.

“Ngũ ca ca, đã lâu không gặp.” Một lời nói lạnh nhạt..., chậm rãi vang lên. Nghe vậy, thân thể Tống Vũ Lăng mạnh mẽ khẽ giật mình, cố gắng lục lọi trong trí nhớ tìm xuất xứ của những lời này.

Là ai? Là ai đã từng đã từng kêu tên hắn như vậy? Ngũ ca ca? Hẳn rốt cuộc là ai.

“Người là ai?” Trong nhất thời, hắn nghi hoặc khó hiểu, nhìn thân ảnh tuyệt lệ xuất trần trước mắt, Tống Vũ Lăng mê man. Ngũ ca ca? Trong trí nhớ, hình như chỉ có tiểu cô nương kia đã từng kêu tên hắn như vậy, chính là hôm nay, nàng đã chết rồi, câu Ngũ ca ca này, sẽ không có ai kêu lên nữa.

Nhất thời hơi trở mắt, không biết nên làm gì, mà Tống Ngâm Tuyết thấy như thế, trong lòng hiểu được người trước mặt đang rất kinh ngạc, cười cười phẩy phẩy hàng mi cong dày, nghiêng ngẫm mà nói: “Thế nào, Ngũ ca ca? Chẳng lẽ huynh đã quên muội nhanh như vậy sao?”

Bàn tay thon dài, nhanh nhẹn nhấc cái khăn che mặt lên, lộ ra khuôn mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Có thể nói gương mặt này, là gương mặt tuyệt mỹ nhất mà hắn đã từng gặp, sạch sẽ không có một chút tạp chất, hoàn mỹ không có một tí vết nào, thật là xứng với tám chữ khuyên quốc khuyên thành, độc nhất vô nhị.

“Người.” Trong nhất thời, Tống Vũ Lăng nói không nên lời, hắn nhìn nàng, cảm thấy có loại cảm giác đã từng quen biết, nhưng cụ thể gặp ở đâu, hắn lại nói không ra.

Tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài chơi đùa cùng hắn khi còn bé, hôm nay nàng đã mất, cho nên người trước mắt này là ai, lại có thể mang đến cho hắn cảm giác quen thuộc như vậy?

“Vấn nhận không ra sao? Ha ha, không thể tưởng tượng được từ biệt mấy năm, Ngũ ca ca đã đã hoàn toàn quên Ngâm Tuyết rồi.”

Thấy Tống Vũ Lăng không nói lời nào, Tống Ngâm Tuyết tự giới thiệu nhắc nhở, nghe vậy, giống như một đạo kinh lôi giáng xuống bình địa, Tống Vũ Lăng khẽ há miệng, khuôn mặt tràn đầy nỗi khiếp sợ và không dám tin, “Chuyện này, chuyện này sao có thể.”

“Ngũ ca ca, nằm đó dưới cây hoa lê, mỗi người một tay, huynh bảo Ngâm Tuyết không được quên, tại sao hiện tại, huynh lại quên sạch sẽ rồi?”

Nhàn nhạt nhắc lại tình cảnh lúc hai người chia lìa năm đó, ngoéo tay làm chứng, hai người ước định với nhau.

Thấy vậy thân thể Tống Vũ Lăng mạnh mẽ chấn động, sau đó không hề do dự thốt lên: “Muội là Ngâm Tuyết!”

Những lời này, là sự khẳng định kiên quyết đến không thể kiên quyết hơn, bởi vì chuyện năm đó chỉ có hai người bọn họ biết, ngoài ra, sẽ không còn người thứ ba, nói như vậy, người trước mắt này, thật sự là cái kia, cái kia.

Tựa hồ có điểm kích động, nhưng nhờ có sự trầm ổn cùng nội liễm nhiều năm lãnh binh chiến đấu, khiến hắn không còn là một người đơn giản vui buồn hiện rõ trên nét mặt, cho nên lúc này, sau khi nỗi khiếp sợ qua đi, Tống Vũ Lăng chịu đựng cơn xúc động muốn tiến lên, lẳng lặng đứng tại chỗ, chậm rãi hỏi nàng: “Ngâm Tuyết, không phải muội đã rơi xuống vực sao? Tại sao lại.”

“Ngũ ca ca, có người muốn muội chết, muội sẽ chết cho hắn xem, nhưng về phần muội có thật sự chết hay không, quyền quyết định, cuối cùng vẫn nằm trên tay muội.”

Một câu trêu chọc giả giả thật thật, hơi có thâm ý nhưng mà cũng đã đúng mực giải thích nguyên do trong chuyện này, tin rằng người thông minh như Tống Vũ Lăng, chắc sẽ không đến nỗi nghe không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng.

Tống Vũ Lăng im lặng suy nghĩ, mắt thoáng nhìn qua tình cảnh hiện tại, liền lập tức hoàn toàn hiểu ra, vì vậy hắn tiến lên, đứng lại trước mặt người ngọc, hai mắt gắt gao đánh giá nàng, miệng thấp giọng nói: “Ngâm Tuyết, thì ra những năm này.”

Tựa hồ cũng đã hiểu tường tận những lời đồn đãi nhảm nhí kia, Tống Vũ Lăng còn chưa nói hết thì đã dừng lại, trực tiếp trầm giọng thở dài: “Ngâm Tuyết, muội chịu khổ rồi.”

“Không khổ! Chỉ cần trong lòng có động lực, khó khăn bao nhiêu cũng không thấy khổ.” Cười lắc đầu, hiểu được đối phương muốn ám chỉ cái gì, Tống Ngâm Tuyết nhìn vào mắt hắn, nhẹ giọng nói.

Khuôn mặt hiện lên vẻ tán thưởng, Tống Vũ Lăng nhẹ gật đầu theo, lúc này, hắn nhớ tới hành trình lần này, lập tức mở miệng hỏi

: “Ngâm Tuyết, lần này muội tới tìm ta, mục đích là.”

“Hồ Phù của huynh!”

“Hồ Phù của ta?” Lòng mày, hơi hơi nhăn lại, khi nghe nàng nói vậy, trong lòng Tống Vũ Lăng có chút phòng bị.

“Ngâm Tuyết, ý của muội là ——”

“Ngũ ca ca, ý của muội rất đơn giản, lần này muội đến đây, không có mục đích gì khác, chỉ muốn lấy Hồ Phù trong tay huynh.” Không đợi đối phương nói xong, Tống Ngâm Tuyết lập tức đáp lời, bởi vì nàng biết rõ ý tứ của hắn, cho nên không cần uẩn chuyển.

“Ngũ ca ca, Tống Vũ Thiên muốn giết muội, không phải là nhằm vào mảnh Hồ Phù của Nhữ Dương Vương phủ sao, hôm nay hắn lại bắt đầu có kế hoạch mới, muốn dùng cơ tứ hôn Kiều Mạt Nhi để bức huynh phản kháng, sau đó đợi huynh có chút dị động, sẽ mượn cơ hội trị tội huynh.”

Phân tích trắng ra tình thế trước mắt, Tống Ngâm Tuyết đảo mắt nhìn Tống Vũ Lăng, sau đó tiếp tục cười nói: “Ngũ ca ca, Tống Vũ Thiên muốn binh quyền của huynh, huynh tuyệt đối sẽ không cho, cho nên lúc này, muội liền mặt dày mở miệng xin huynh.”

“Ta sẽ không cho nhị ca, nhưng muội làm sao khẳng định ta nhất định sẽ giúp muội?” Bàn bạc việc công, không mang theo một chút tình cảm, nắm chắc binh quyền, đó là chức trách căn bản nhất của một người tướng lĩnh, cho nên những lời này, hắn nhất định phải hỏi.

“Ngũ ca ca, kỳ thật huynh không có lựa chọn, ngày mai Tả Tồn Quý sẽ đến, cái thánh chỉ này, nếu như huynh không tiếp, lập tức bị định tội là kháng chỉ, nhưng nếu như huynh tiếp, không nói đến việc huynh cùng bộ hạ của huynh không chịu được cơn tức này, chính là tình hình gần đây có vẻ gió êm sóng lặng, nhưng trong lòng muội và huynh đều hiểu được, loại sự tình này, thoát được mòng một, không thoát mười lăm, Tống Vũ Thiên đã muốn binh quyền của huynh, vậy hẳn nhất định sẽ trăm phương ngàn kế tìm cách cho bằng được!”

Mỗi chữ mỗi câu đều trần thuật quan hệ lợi hại trong đó, Tống Ngâm tuyết nhàn nhạt nói, thấy vậy, Tống Vũ Lăng cười khẽ một tiếng, mở miệng nói: “Nói thì nói như thế, nhưng việc này cũng không đại biểu ta nhất định phải giao binh quyền ra? Cùng lắm thì liều một phen cá chết lưới rách thôi.”

“Huynh sẽ không, Ngũ ca ca.” Kiên định, nàng nói ra.

Nghe vậy, Tống Vũ Lăng nhíu mày nói: “A?”

Hắn không biết nàng biết bí mật của hắn, cho nên vẫn cố sống cố chết khăng khăng vặn hỏi, dù cho người kia là người bạn chơi thân thành của hắn khi còn bé, hắn cũng không thể nói cho nàng biết.

Lý giải được cách làm của hắn, Tống Ngâm Tuyết cũng không quanh co, mà trực tiếp cười sáng lạng, đi thẳng vào vấn đề: “Ngũ ca ca, cho tới nay, huynh luôn có một chuyện rất quan trọng muốn làm, mà chuyện đó, hôm nay chỉ có muội có thể giúp huynh, cho nên.”

“Muội có thể giúp ta?”

“Dạ!”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì. Lãnh Hoài Vũ.”

“Rất cuộc muội muốn nói cái gì?” Đang một hỏi một đáp, nàng đột nhiên ném ra ba chữ “Lãnh Hoài Vũ”, vừa nghe cái tên này, Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng nghiêm túc hơn. Trong ánh mắt nhìn về phía nàng, cũng không chỉ đơn giản là phòng bị.

“Ngâm Tuyết, rốt cuộc muội biết được bao nhiêu?”

“Cái gì muội cũng biết, Ngũ ca ca. Kể cả mục đích của huynh, kể cả thân thể của huynh, còn kể cả cái tên ‘Lãnh Niệm Vũ’ của huynh.”

“Muội!” Bí mật động trời bị người khác biết được, Tống Vũ Lăng cả kinh trong lòng, sắc mặt cũng hơi trầm xuống, bình tĩnh nhìn thẳng nàng.

Thấy vậy, nàng cũng không để ý, chỉ cười cười giương mắt lên nói: “Ngũ ca ca, huynh không cần quá kinh ngạc, chỉ cần nhìn ngoại hình không có gì sai biệt của huynh và Lãnh Hoài Vũ, suy luận ra quan hệ giữa các hai người cũng không phải là việc khó, hơn nữa muội tin tưởng lần này Tống Vũ Thiên làm khó dễ, có lẽ hẳn cũng đã đoán ra điểm này.”

“Không gạt Ngũ ca ca, huynh yên tâm, dù uội biết thân thể Lãnh Niệm Vũ của huynh, muội cũng sẽ không gây bất lợi gì cho huynh, mà trái lại, muội còn giúp huynh.”

“Giúp ta? Ta dựa vào cái gì để tin muội!” Giọng nói có chút lạnh lùng, bởi vì sự tình thật sự liên lụy quá nghiêm trọng, cho nên bất đắc dĩ, hắn nhất định phải cẩn thận.

“Bằng cái này.” Tay, lấy ra miếng bạch ngọc hình nước mắt, chậm rãi đưa đến trước mặt đối phương, thấy vậy, trên gương mặt tuấn tú của Tống Vũ Lăng tràn đầy khiếp sợ, trong ánh mắt mở to cũng tràn ngập sự kinh ngạc.

“Làm sao muội lại? Làm sao có thể.” Có chút không dám tin tưởng vươn tay ta nắm lấy khuyên tai ngọc, sau khi liếc sơ liền biết nó là thật, đồng thời Tống Vũ Lăng khẳng định nói: ” Muội đã gặp Hoài Vũ.”

“Muội mới từ Tây thần đến đây.” Giao khuyên tai ngọc cho Tống Vũ Lăng, Tống Ngâm Tuyết than nhỏ: “Ngũ ca ca, bởi vì khối khuyên tai ngọc này, huynh có thể hoàn toàn tin tưởng muội, bởi vì muội từng hứa

với Lãnh Hoài Vũ, sau khi đại sự thành công, sẽ làm cho huynh đệ người hai người quen biết nhau một cách quang minh chính đại!”

“Quang minh chính đại quen biết nhau. . . .” Đây là tâm nguyện, cũng là mục tiêu nhiều năm, lúc này Tống Vũ Lăng nghe Tống Ngâm Tuyết nhận lời như thế, trong lòng bỗng rung động thật sâu.

“Vâng, đây là lời thề của muội! Muội đã từng nói với Lãnh Hoài Vũ, hôm nay, cũng nói với huynh!”

“Muội chuẩn bị làm như thế nào?”

Nghe người ngọc nói xong, nhìn biểu lộ kiên định và tự tin của nàng, Tống Vũ Lăng không khỏi mở miệng hỏi. Bởi vì chuyện khó như vậy, nếu như lấy thân phận nữ tử của nàng đi thực hiện mà nói, sợ là rất khó a! Tuy nàng rất thông minh, biết ẩn nhẫn che dấu, tuy nàng cũng rất giỏi hoạt, biết diễn trò giả chết, nhưng nói cho cùng, trong xã hội nam tử vi tôn này, chỉ bằng sức lực nho nhỏ của một mình nàng, làm sao thực hiện chuyện còn khó hơn lên trời này?

Tống Vũ Lăng hơi ngơ ngẩn, hình như có chút hoài nghi, Tống Ngâm Tuyết hiểu được tâm tư của hắn, khẽ cười nhạt, mở miệng mà nói: “Ngũ ca ca không tin muội có thực lực này? Ha ha, huynh yên tâm đi! Từ mười tuổi muội đã mưu đồ đến nay, nếu như không hoàn toàn nắm chắc, tuyệt đối sẽ không tùy tiện hành động.”

Cái gì? Mười tuổi! Đây không phải là năm Nhữ Dương hoàng thúc qua đời sao? Chẳng lẽ từ lúc kia, nàng đã.

Đáp án dĩ nhiên là khẳng định, nội tâm rung động, Tống Vũ Lăng không nói lời nào, hai mắt chỉ chăm chú nhìn nàng.

“Ngũ ca ca, ngày mai Tả Tồn Quý sẽ đến tuyên chỉ, đến lúc đó, huynh hãy tạm thời tiếp chỉ trước, chuyện kế tiếp, toàn bộ giao do Ngâm Tuyết làm a.”

“Muội muốn làm như thế nào? Chuyện này, mặc kệ nhìn từ phương diện nào, đều không có đường chuyển biến. Tống Vũ Thiên chỉ dùng Kiều Mạt Nhi để bức bách ta, mà Kiều Mạt Nhi mang xú danh như vậy, nàng ta chỉ ước gì được gả tới đây, cho nên bất luận thế nào, đều không tiện ra tay.”

Giống như sớm đã phân tích tình hình trước mắt, Tống Vũ Lăng khẳng định nói, thấy vậy, nàng nghiêng ngả cười cười, mở miệng trêu đùa: “Vậy cũng chưa hẳn! Tuy tâm tư Tống Vũ Thiên đã định, nhưng không phải có câu ‘ lòng của nữ nhân, như kim dưới đáy biển ’ sao? Ai có thể cam đoan vị Kiều tỷ tỷ này của chúng ta, nàng sẽ không thay đổi tâm tư nửa đường? Từ Kiều quốc đến biên ngoại Đại Tụng, ở giữa phải đi qua Đại Lương, chính là hai ngày nữa muội cũng muốn đi Đại Lương, cho nên bất luận nói như thế nào, biên ngoại Đại Tụng này, nàng ta sẽ không tới được.”

Tự tin nắm chắc nói với Tống Vũ Lăng, nàng xoay người, đáy mắt tràn đầy thâm ý, lúc này, thấy bộ dạng nàng bày mưu nghĩ kế như vậy, đáy lòng Tống Vũ Lăng chấn động, đồng thời cũng có sự nghi hoặc thật sâu: rất cuộc là cái gì, làm cho thiếu nữ nhìn có vẻ nhỏ bé, yếu ớt trước mắt này lại có tâm cơ sâu nặng, quyết tâm mạnh như vậy? Rốt cuộc nàng đã trải qua cái gì? Và đã cảm ngộ cái gì? Mới biểu hiện ra sự quật cường chấp nhất như thế?

Tâm tư không ngừng xoay chuyển, Tống Vũ Lăng khẽ nắm tay lại, biết rõ ý nghĩ của hắn, Tống Ngâm Tuyết chớp chớp mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẻ mặt trầm tĩnh chậm rãi nói: “Ngũ ca ca, huynh đang nghi hoặc vì cái gì muốn muốn đi đến một bước này đúng không? Muội kể cho huynh một câu chuyện xưa nhé, một chuyện xưa không muốn để ai biết, về Đại Tụng tiên đế cùng Nhữ Dương Vương.”

“Hai mươi sáu năm trước, khi một vị quốc chủ ở Đại Tụng sắp sửa băng hà, hắn truyền lệnh sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho thứ tử Nhữ Dương Vương Tống Dật Huân của hắn, nhưng lúc bấy giờ gian thần hoành hành, hơn nữa đại hoàng tử Tống Dật Minh đã tâm bưng bưng, cho nên dưới sự thao túng âm thầm, cuối cùng đại hoàng tử Tống Dật Minh trèo lên được đế vị.”

“Chuyện này, mọi người trong triều lúc ấy đều biết, kể cả Nhữ Dương Vương Tống Dật Huân bị đoạt ngôi vị hoàng đế! Bất quá lòng ông vốn cũng không tha thiết ngôi vị hoàng đế lắm, cho nên cũng không thêm để ý.”

“Chính là tuy quân tử vô ý, nhưng tiểu nhân lại cố tình, Tống Dật Minh đoạt được đế vị, bởi vì vốn là danh bất chính, ngôn bất thuận, không chiếm được sự ủng hộ của nguyên lão trong triều lại thêm đệ đệ của hắn trước nay vẫn luôn mạnh hơn hắn, cho nên dưới sự lo sợ, lo lắng đệ đệ không cam lòng, một ngày kia cuối cùng sẽ mưu phản, cho nên liền một mực âm thầm lặng lẽ bắt đầu bố cục mưu hại đệ đệ.”

“Đối với tâm tư cùng âm mưu hãm hại của ca ca mình, ngay từ đầu Nhữ Dương Vương cũng không đặc biệt để trong lòng, chính là cuối cùng có một ngày, khi người ông thương yêu bởi vì bị ông liên lụy mà phải chịu thương tổn, lòng của ông, đã phần nộ rồi.”

“Đại Tụng lúc đó, trong triều do Mạc thừa tướng làm chủ, sai đâu đánh đó, dưới gối Mạc thừa tướng không có con trai, chỉ có hai nữ nhi hấn hết mực yêu thương. Tỷ tỷ Mạc Lâm, muội muội Mạc Ngọc, hơn kém nhau không đến một tuổi, đều là mỹ nữ tuyệt sắc kinh động Đại Tụng lúc ấy, mà thứ nữ Mạc Ngọc lại tình đầu ý hợp với Nhữ Dương Vương Tống Dật Huân, hai người đã tính chuyện chung thân đại sự.”

“Bởi vì Tống Dật Minh nhiều lần âm thầm hãm hại thân đệ đệ của mình không thành, liền chuyển mũi dùi, vào một đêm đen, phái vài tên nam tử đến phủ Thừa Tướng, cưỡng hiếp Mạc Ngọc lúc ấy đã có hôn ước với Nhữ Dương Vương.”

“Mạc Ngọc bị làm nhục, toàn thành oanh động, lời đồn đãi châm chọc tuôn ra không dứt, làm cho nàng lúc ấy bị đả kích mạnh gần như muốn chết. Thấy người trong lòng như thế, Nhữ Dương Vương giận dữ phái người đi tra xét, nhưng khi chân tướng máu chảy đầm đìa xuất hiện trước mặt, cảm xúc phần nộ tự trách, đã làm cho ông thay đổi!”

“Ông không ham muốn vương vị, kiếp này sẽ không tạo phản, nhưng mà ông cũng không cho phép người bên cạnh mình, phải chịu thương tổn lần nữa! Ông bắt đầu biến thành cường đại, cường đại đến bất luận kẻ nào cũng không thể động đến ông được, tuy trên danh nghĩa ông chỉ là Vương gia Đại Tụng, nhưng thực lực của ông, đã vượt qua người ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia!”

“Tuy thế lực đã xây, nhưng người con gái bởi vì ông mà bị liên quan lụy kia, nàng đã bị thương tổn quá lớn, vĩnh viễn không có cách nào đền bù! Nàng bắt đầu cự tuyệt không muốn nhìn thấy ông, thậm chí muốn hủy hôn, nàng không dám gặp người, cả ngày tránh ở trong phòng, trầm mặc không nói.”

“Nhữ Dương Vương đau lòng, dùng tất cả các biện pháp muốn lay chuyển nàng, chính là Mạc Ngọc một mực tránh né, làm cho ông bó tay vô sách. Lúc này, có một người đứng dậy, nàng dùng hành vi của nàng, cải biến hết thấy tình huống.”

“Mạc Lâm, một nữ tử tỷ muội tình thâm với Nhữ Dương Vương phi, khi nàng biết được hết thấy chân tướng, nàng đã lựa chọn hành vi trả thù cực đoan!”

“Từ lúc vừa mới bắt đầu, nàng và muội muội của mình đều yêu Nhữ Dương Vương sâu sắc, nhưng khi nàng biết người kia, hấn hợp ý với muội muội của mình, nàng đã hoàn toàn buông tay.”

“Nhìn muội muội mình thương yêu nhất bị hủy cả đời, lòng của nàng, đã phần nộ rồi! Nàng dùng thủ đoạn dụ dỗ hoàng đế Tống Dật Minh, làm cho hấn lấy nàng làm phi, tuy nhiên vào một đêm trước đại hôn, nàng chuẩn bị một phương thuốc cổ truyền có thể mê hoặc nam tử, sau đó dùng danh nghĩa Mạc Ngọc mời Nhữ Dương Vương đến, sau khi hạ thuốc mê làm cho ông chóng mặt, dưới tình huống khiến Nhữ Dương Vương nghĩ lầm mình là Mạc Ngọc, đã xảy ra quan hệ.”

“Sau đó, lúc hai người thanh tỉnh lại, trước khi đi, nàng nói với ông: “Tống Dật Huân, ta không phải vì yêu chàng, mà ta muốn báo thù cho Mạc Ngọc. Tống Dật Minh đã có thể phái người đẩy bản tẩm thân xử nữ của muội muội, ta đây liền muốn làm cho hấn nếm thử tư vị phu nhân của mình bị người ta đoạt mất sự trong sạch! Hơn nữa không chỉ như thế, ta còn muốn làm cho hấn nuôi con thay người khác, thậm chí chấp tay nhường ngôi vị hoàng đế cho người khác!”

“Mạc Lâm nói được thì làm được, nàng dùng thủ đoạn của nàng, thành công lừa gạt Tống Dật Minh, đem tân hôn không hề nhận ra nàng thất trinh, hơn nữa còn thuận lợi sinh ra Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền, trở thành phi tử tiên đế Tống Dật Minh sủng ái nhất lúc ấy!”

Tống Ngâm Tuyết nói đến đây, đảo mắt chậm rãi nhìn người bên cạnh, khi nàng chứng kiến Tống Vũ Lăng vẻ mặt khiếp sợ, thần sắc đờ đẫn kinh ngạc thì trầm giọng thì thầm: “Hóa ra Tam ca.” Lúc này,

nàng mỉm cười kiên định mà nói: “Đúng, huynh ấy là thân ca ca của muội!”

“Thân ca ca? Thì ra là thế! Thì ra là thế. . . .” Bỗng tỉnh đại ngộ hiểu ra tất cả, sự kiên định, sự tự tin của nàng, hết thảy đều biến thành rõ ràng vào giây phút thân phận Tống Vũ Huyền được vạch trần.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết nghiêng người, đưa lưng về phía Tống Vũ Lăng, đồng thời lại mở miệng chậm rãi nói: “Ngũ ca ca, huynh cảm thấy mình đã hiểu hết tất cả phải không? Không, kỳ thật chuyện xưa của muội, còn chưa kể hết. . . .”

“Mạc Lâm sinh hạ Tam hoàng tử, đã trở thành Lâm quý phi tiên đế sủng ái nhất, mà trong lúc này, được sự hy sinh của tỷ tỷ chấn động cùng thâm tình của Nhữ Dương Vương cảm động, rốt cuộc Mạc Ngọc buông tha sự cố chấp, thử đi ra khỏi bóng tối, kết duyên cùng Nhữ Dương Vương Tống Dật Huân. . . .”

” Thế lực Nhữ Dương Vương càng lớn, tiên đế Tống Dật Minh đã trải qua các loại đả kích âm thầm cũng dần dần không dám manh động nữa. Tình cảnh vốn gió êm sóng lặng, bình an vô sự, chính là tự nhiên trong nội cung bởi vì ghen ghét mà tung ra tin đồn Tam hoàng tử cũng không phải là con thân sinh của tiên đế, làm cho Lâm quý phi tự sát, sau đó hết thảy thế cuộc cân bằng, đều tan vỡ.”

“Ái phi chết! Khiến cho tiên đế vô cùng đau lòng Tam hoàng tử, đem tất cả tình yêu thương đều cho hắn! Tuy nhiên chính là bởi vì như thế! Hắn lại không có khả năng truyền ngôi vị hoàng đế cho Tam hoàng tử! Thứ nhất là bởi vì lo lắng Tam hoàng tử trở thành cái đích ọi người chỉ trích, thứ hai cũng là sợ hãi không có thừa thì sao có thiếu, chuyện kia chưa hẳn không phải là sự thật. . . .”

“Tam hoàng tử vô duyên với ngôi vị hoàng đế, lại lợi cho Tống Vũ Thiên lòng lang dạ thú, sau khi hắn thành công mưu hại đại hoàng tử, dùng thân phận người thừa kế thứ nhất đoạt được vị trí thái tử.”

“Tống Vũ Thiên thượng vị, giết chóc hắc ám bắt đầu, hắn gấp rút tìm cách khiến cha mình bệnh chết, sau đó trăm phương ngàn kế âm thầm hại chết Nhữ Dương Vương, mưu đồ lâu như vậy, chính là vì để một ngày, hắn có thể chân chân chính chính nắm giữ thực quyền cả Đại Tụng, thỏa mãn dục vọng đam mê quyền lực không ngừng bành trướng. . . .”

166. Q.2 - Chương 70: Tiếp Chi

“Hoàng thúc là do Nhị ca mưu hại ? Cả đại ca và phụ hoàng. . . .”

Đột nhiên nghe nhiều tin tức động trời thế như thế, nhất thời Tống Vũ Lăng thật sự rất khó tiếp nhận, toàn thân hắn cứng ngắc, cảm giác được xương sống sau lưng rét lạnh “Vù vù”.

Hành quân chiến tranh mấy năm, cho tới bây giờ đều ăn ngủ trên sa trường, nhưng lần đầu tiên hắn biết cái gì gọi là kinh khủng.

“Cũng không hẳn là tất cả a, bởi vì thân thể Tống Dật Minh vốn đã không tốt, chẳng qua mỗi ngày Tống Vũ Thiên bỏ thêm chút ít dược liệu vào trong thuốc của hắn, khiến bệnh tình của hắn phát triển nhanh hơn mà thôi, về phần những thủ đoạn khác, hắn cũng không làm gì hơn.

Không biết là đã thông suốt hay không còn lòng dạ để buồn đau, Tống Ngâm Tuyết thản nhiên nói, nàng lúc này, đã thu hồi vừa rồi sự đau thương nhàn nhạt khi kể lại câu chuyện cũ, mà đổi thành bộ dạng cười nhẹ thông dong.

“Ngâm Tuyết. . . .” Tống Vũ lăng cũng là người biết chuyện, lúc còn nhỏ cũng chịu không ít đau khổ, cũng có thể coi là đồng cảnh ngộ với nàng, trong lòng, có chút đau thương mơ hồ.

Có một phần cũng là thương tiếc và đồng tình khi cả hai đều là người lưu lạc chân trời góc bể, Tống Vũ Lăng tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Ngâm Tuyết, ta giúp muội.”

“Cám ơn!”

Quay đầu, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt tràn đầy kính ý cùng thương xót kia, Tống Ngâm Tuyết khẽ cười, vẻ mặt thoải mái mà sáng lạng: “Ngũ ca ca yên tâm, mọi chuyện của Ngâm Tuyết đều tốt, cả đời này, chỉ cần có thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ nhất, cũng coi là hạnh phúc rồi.”

Chỉ cần bảo vệ người mình muốn bảo vệ nhất, cũng coi là hạnh phúc? Tống Vũ lắng cảm khái trong lòng, hần nhìn bộ dáng thông hiểu tinh táo của nàng, hồi tưởng con đường mình đã từng đi qua, không khỏi cũng chậm rãi giương khuôn mặt tươi cười lên theo, khẽ gật đầu một cái.

“Ngũ ca ca, Cần vương điện hạ nhờ muội thay mặt hần gửi lời thăm hỏi tới huynh.” Nở nụ cười, i như nướn như nướn mảy, lúc này nàng cảm thấy rất thoải mái.

Mà Tống Vũ lắng cũng có loại cảm giác này, sau khi nghe vậy, cũng lần đầu tiên thay đổi bộ dạng tĩnh lặng, vui vẻ mà cất cao giọng nói: “Ca ca có khỏe không?”

“Khỏe! Vị Vương gia kia, còn sống vui sống khỏe hơn huynh, ít nhất không cần ở biên ngoại đêm húng gió thổi ngày phơi nắng, như vậy không tốt cho làn da a?”

“Đúng vậy a, chỉ bằng điểm này, ca ca quả thực sống tốt hơn ta rồi! Cho nên Ngâm Tuyết, muội nhất định phải mau chóng để cho hai huynh đệ chúng ta đoàn tụ.”

Vui vẻ đáp lời nàng, Tống Vũ Lãng nhẹ nhàng nói, hần tự tay xuất ra một khối lệnh bài khắc hình một con hổ, sau đó chậm rãi giao cho Tống Ngâm Tuyết, không có nửa điểm quyến luyến cùng lưu niệm, nói: “Ngâm Tuyết, từ hôm nay trở đi, một phần tư binh quyền Đại Tụng ở biên ngoại, toàn bộ sẽ giao do muội điều phối.”

“Dạ.” Nhẹ gật đầu, không cần nói thêm lời nào, Tống Ngâm Tuyết nắm khối Hổ Phù lạnh buốt, thần sắc âm trầm. Hết thấy, tựa hồ đã đi đến cuộc chiến cuối cùng

Tựa hồ hiểu ý tứ của người ngọc, Tống Vũ Lãng để tay lên vai nàng, nhẹ nhàng vỗ vài cái nói: “Ngâm Tuyết, muội yên tâm, ta nhất định sẽ toàn lực phối hợp với muội và Tam ca.”

“Cám ơn huynh.”

Thần nhiên cười, lộ ra bộ mặt thật, tuy vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết vẫn lạnh nhạt, nhưng trong mắt nàng, chất chứa vô vàn kiên định “Cả đời muội, đã từng đã đáp ứng cha, nhất định phải bảo vệ ca ca, dì Lâm vì mẫu thân đã hy sinh nhiều như vậy, buông tha nhiều như vậy, ca ca là con của dì, cũng là con trai độc nhất của cha, cho nên bất luận thế nào, muội cũng bảo vệ ca ca thật tốt!”

“Ca ca cũng là người đáng thương, so với ta, huynh ấy sống quá khổ. Ít nhất ta còn hầu hạ dưới gối cha mẹ được mười năm, trải qua cuộc sống vui vẻ mười năm, chính là ca ca, từ khi vừa ra đời đã mang trên lưng quá nhiều gian khổ. Từ lúc còn nhỏ, huynh ấy đã học cách thu liễm tính tình của mình, cho tới bây giờ đều trầm mặc nhìn người khác, chưa bao giờ sống đúng với bản thân mình được một ngày, hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ.”

“Ngâm Tuyết, Tam ca huynh ấy.”

Tống Vũ lắng xúc động, ngữ khí không khỏi trầm xuống, thấy vậy, nàng ngẩng đầu lên, sâu xa mà tin tưởng nói: “Bất quá không sao, bởi vì hết thấy, sẽ xong rất nhanh thôi!”

“Ngâm Tuyết, muội là muốn.”

“Không, bây giờ còn chưa được, muội đang đợi một cơ hội, một cơ hội Tống Vũ Thiên tự rối loạn.”

“Tự rối loạn?”

“Dạ, sẽ không lâu đâu. Hết thấy, đợi đến khi đại hội võ lâm tiến hành, cũng đã đến lúc triển khai toàn diện rồi.”

Tống Ngâm Tuyết thần bí nói, ánh mắt sâu xa mà thâm ý, khiến Tống Vũ Lãng bên cạnh không khỏi cảm thấy kính nàng thêm ba phần, không thể tưởng tượng được tiểu cô nương đáng yêu năm đó, hôm nay đã thành một người cơ trí thông dong kiên cường như vậy.

Trong lòng của hắn luôn một mực chôn giấu phần tình nghĩa khi còn bé, che dấu thật sâu, hắn vốn cho rằng đây là yêu mến, đây là tình yêu, chỉ khi hôm nay gặp lại nàng lần nữa hắn mới hiểu được, thì ra đây là ý lại, là sự ý lại lẫn nhau tạo dựng từ nhỏ! Hắn đối với nàng, không có cái loại tình cảm giữa nam và nữ kia... Sau khi hiểu rõ bộ mặt thật của nàng, hắn đối với nàng, là sự kính trọng xuất phát từ đáy lòng. Hắn có thể vì nàng vào nơi nước sôi lửa bỏng, chết muôn lần cũng không chối từ, nhưng hắn hiểu được loại cảm tình này, không liên quan đến tình yêu nam nữ.

Trong rừng cây, thân ảnh của hai người đứng yên lặng, có một loại ăn ý, một loại hài hòa, mà đúng lúc này, hai người tựa hồ cùng chung ý thức, không khỏi đều xoay người.

“Ai?”

“Xuất hiện đi.”

Hai câu không giống nhau nhưng cùng chung một ý, sau khi nghe ba chữ “Xuất hiện đi”, một thân ảnh chậm rãi đi ra.

“Làm sao ngươi lại đến đây?” Nhìn Ứng Thư Ly trước mắt, Tống Ngâm Tuyết hơi kinh ngạc, nàng xác định Thư Ly không có bản sự theo dõi nàng, như vậy tại sao giờ phút này hắn lại xuất hiện?

“Chỗ này, đã từng là nơi cha mẹ ta kết duyên, cho nên, ta sang đây xem xem.”

Đụng phải người ngọc ở chỗ này, Thư Ly cũng có chút kinh ngạc, bất quá niềm vui sướng vô hạn càng nhiều hơn, bởi vì ngẫu nhiên gặp nàng như thế, có phải là duyên phận không?

Tống Ngâm Tuyết biết Thư Ly nói thật, bởi vì nơi này là nơi Ứng tướng quân từng đi theo Nhữ Dương Vương đóng quân, đồng thời cũng là biên giới Đông Bình, nương Thư Ly lại là người Đông Bình, cho nên về tình về lý, đều phi thường phù hợp.

Cha mẹ Thư Ly mất sớm, chỉ lưu lại một đứa con là hắn, hắn tới đây tưởng nhớ, cũng là một chuyện nên làm để an ủi vong linh cha mẹ.

“Ngâm Tuyết, hắn là ai? Có thể tin không.”

“Không sao đâu, hắn là con trai của Ứng tướng quân.” Biết Tống Vũ Lăng muốn nói cái gì, Tống Ngâm Tuyết lắc đầu trả lời, phủ định sự nghi ngờ của hắn.

“A, thì ra hắn chính là con trai của Ứng tướng quân? Thiên hạ Đệ nhất cầm công tử.” Biết đại danh của Thư Ly, Tống Vũ Lăng gật gật đầu, trong lòng cười thầm: nhìn bộ dạng hắn như vậy, hắn là có tình với Ngâm Tuyết a.”

“Tống Vũ Lăng, không cho huynh lấy cái cô Kiều Mạt Nhi kia!”

Lúc này, Tống Vũ Lăng còn chưa nghĩ xong, cách đó không xa một tiếng quát ngay thẳng mà hình như có chút bất mãn vang lên, ngay sau đó liền thấy một thân ảnh màu tím nhạt vọt đến, nhảy lên duyên dáng lượn vòng trên không một cái, tiếp đó bình tĩnh rơi xuống trước mặt ba người.

“Là cô ——”

“Là huynh ——”

“Là muội ——”

“Là cô ——”

Thân ảnh vừa đứng lại, tám con mắt nhìn nhau, mà lúc này, bốn câu hàm chứa ý nghĩa khác nhau đồng thời vang lên trong khu rừng yên tĩnh này, tạo nên một hồi tiếng động ồn ã.

“Trữ Tiêu Băng, sao cô nương lại tới đây?” Sắc mặt hơi kinh ngạc, nhìn nữ tử mặt mày thanh tú, phong tư rất tốt trước mắt này, Tống Vũ Lăng không khỏi mở miệng lên tiếng.

“Tôi tìm huynh, nhưng tìm không thấy, thấy bên này có một con chim thả tước cứ bay vòng quanh, cho nên mới chạy sang đây xem sao.” Chỉ một ngón tay lên bầu trời, nếu đổi lại là trước kia, khẳng định ánh mắt

của nữ tử không rời khỏi Tống Vũ Lăng, nhưng hôm nay, nàng có điểm dị thường, nàng nhìn chăm chăm vào hai người khác, không nháy mắt lấy một cái.

“Công tử là. Thư Ly biểu ca?”

“Cô nương là Băng nhi?”

“Dạ!” Nàng nề gật đầu một cái, nữ tử tên là Trữ Tiêu Băng kia có chút ít kinh ngạc mừng rỡ ngoài ý muốn, đôi mắt mở thật to .

“Biểu ca, làm sao huynh lại ở chỗ này?”

Nàng, Trữ Tiêu Băng, nữ nhi của thừa tướng Đông Bình, thì ra là con gái của cậu Ứng Thư Ly, cháu gái của mẫu thân hần. Đang ở đất khách, hai biểu huynh muội gặp nhau, cho nên về mặt tình cảm, tự nhiên cũng có vẻ thân thiết.

“Ta tới nhìn nơi cha mẹ ta kết duyên năm đó. Muội thì sao?” Nhìn nhạt cười, Thư Ly nói. Thấy vậy, Trữ Tiêu Băng hiểu ra: “Hóa ra là ở đây, là nơi dựng rạp cô.”

Hình như có chút thương cảm cùng tiếc hận, Trữ Tiêu Băng gật gật đầu, ngấm nhìn bốn phía, tiếp đó chỉ chỉ Tống Vũ Lăng bên cạnh: “Muội đuổi theo hần.”

“Đuổi theo hần?” Một câu nói trắng ra, làm cho Thư Ly có chút giật mình, cũng đồng thời làm cho Tống Ngâm Tuyết bên cạnh nhú mày, nàng nghiêng ngấm nhìn người trước mắt, đáy mắt có cái gì đó đang mơ hồ chuyển động.

“Đúng vậy a, Tống Vũ Lăng này, hần nhìn thân thể của muội, cho nên đời này kiếp này, muội nhất định phải gả cho hần!”

A? Nhìn thân thể. Tựa hồ có mấy sợi tóc rụng rơi xuống, trong lúc nhất thời Ứng Thư Ly không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ biết mím môi mỏng tuấn mỹ lại thành một đường.

Mà lúc này, nghe nàng ta nói vậy, Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng buồn bực mở miệng giải thích: “Trữ Tiêu Băng, lúc ấy ta là vì cứu cô nương mà? Cô nương bị ác lang cắn trọng thương, nếu như không kịp thời xử lý miệng vết thương, rất dễ dàng nhiễm trùng thối rữa.”

“Tôi biết a, chính là huynh cũng đã nhìn thân thể của tôi, cho nên tôi phải gả cho huynh.” Cười cười kể rõ lý do của mình, khuôn mặt dễ nhìn của Trữ Tiêu Băng lộ vẻ thẳng thắn cùng ngọt ngào.

“Khụ!” Lúc này, một tiếng ho khan phá tan phong cảnh vang lên, thẳng tắp cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người, lại dùng một loại ngữ khí trêu chọc nói: “Trữ Tiêu Băng, cô nương quả thật rất khác thường.”

Tống Ngâm Tuyết trêu tức nhìn cô gái trước mắt, chậm rãi nói, mà lúc này, sau khi nghe nàng nói xong, lúc tất cả mọi người đều trở mắt, về mặt Trữ Tiêu băng buồn bực, yếu ớt mở miệng nói: “Sư tỷ, người ta là không dám chạy tới nhận sư tỷ chứ bộ.”

“Sư tỷ?”

“Sư tỷ!” Vừa nghe lời này, Tống Vũ Lăng và Ứng Thư Ly cả kinh, bọn họ kinh ngạc nhìn hai người, không cách nào tiêu hóa sự thật hai người rõ ràng lại là quan hệ sư tỷ muội.

“Ta không phải sư tỷ của cô nương, cô làm ơn đừng lôi kéo làm quen.” Cười nhạt trả lời, trong đầu không khỏi hiện lên tình cảnh lần đầu tiên các nàng gặp nhau.

Khi đó Tống Nhữ Dương, lần đầu cùng tuyệt thánh đi ra ngoài, gặp một bé gái ngộ tính rất cao, tiếc là tuyệt thánh vốn có ý truyền thụ cho nàng ta chút võ công, nhưng bởi vì đứa bé kia trời sinh sợ sói, không thông qua khảo nghiệm được, cho nên liền vô duyên với sư môn.

Bất quá tuy là như thế, nhưng vì ngộ tính của nàng ta rất tốt, tuyệt thánh mới để cho nàng đi theo hần vài ngày, dạy nàng mấy chiêu, coi như bồi dưỡng nhân tài.

Tuy Trữ Tiêu Băng cũng không phải là sư tỷ muội chính thức của Tống Ngâm Tuyết, nhưng trong đoạn thời gian tập võ thống khổ kia, sự xuất hiện của nàng ấy, không thể nghi ngờ đã cho nàng một chút vui vẻ.

“Sao lại không phải, làm thế nào lại không phải? Một ngày là sư tử, cả đời là sư tử!” Trữ Tiêu Băng cười hì hì nhìn người quen cũ nhiều năm không gặp trước mắt này, trong lòng cảm thán nàng thật là càng ngày càng đẹp, đồng thời cũng vì lần gặp lại hôm nay mà vui vẻ phấn chấn.

“Trữ Tiêu Băng, ta không biết, thì ra cô nương muốn làm Ngũ tẩu của ta?” Không để ý tới sự kiên trì của nàng, Tống Ngâm Tuyết chế nhạo mở miệng nói.

“Ngũ tẩu? Nói như vậy sư tử chính là.”

Quần Tống Vũ Lăng lâu như vậy, sớm đã thăm dò kỹ càng tình huống của hắn, lúc này thông minh như Trữ Tiêu Băng, vừa nghe đến xưng hô này thì trong lòng lập tức lý giải rõ ràng các mối quan hệ, về mặt giặt mình.

Tuy vậy nàng cũng không quá kinh ngạc, dù sao trước kia, nàng đã biết đến chỗ hơn người của Tống Ngâm Tuyết, một bé gái chỉ dựa vào bản thân mà giết chết đám sói, tính tình của nàng, chắc chắn không giống như trong lời đồn.

Trữ Tiêu Băng không khỏi cảm thán vì thân phận đích thực của Tống Ngâm Tuyết, nghe nàng nói xong, khuôn mặt liền ửng đỏ, giải thích: “Sư tử, muội không biết quan hệ của hai người, chỉ là bởi vì lúc trước hắn cứu muội.”

Lúc này Trữ Tiêu Băng dùng một loại ngữ khí hơi ngưỡng ngùng, giải thích tình cảnh ngày đó mình bị ác lang tập kích. Thấy vậy, Tống Vũ Lăng buồn bực phản bác: “Hừ, nếu sớm biết võ công của cô tốt như vậy, ta sẽ không tự tìm phiền toái chạy tới cứu cô.”

“Ngũ ca ca, nàng quả thực rất sợ sói, đây là ám ảnh trước kia lưu lại.” Giải thích chân tướng, hiểu được lúc trước vì Tuyết Thánh ném nàng ta vào trong bầy sói đã tạo thành ảnh hưởng cho nàng, lúc này Tống Ngâm Tuyết thông cảm mở miệng.

“.”

Không nói gì, Tống Vũ Lăng cũng hiểu được khi đó nàng thật sự thiếu chút nữa đã táng mệnh trong miệng sói. Mà cũng không phải là làm bộ, vì vậy liền mím môi, không nói câu nào nữa.

“Tống Vũ Lăng, một, huynh đã cứu mạng tôi, tôi vốn là nên cảm tạ, hai, huynh xem hết người tôi, huynh nên phụ trách, cho nên chúng ta một đáp một tạ, một nhận một đưa, hai người hợp thành một đôi, thế nào?”

Thẳng thắn và rõ ràng biểu đạt ý nghĩ yêu thương trong lòng ra, rất ít có cô gái có thể bày tỏ lòng mình như thế, rất có phong cách của con gái thế kỷ hai mươi mốt.

Tống Ngâm Tuyết thật sự rất tán thưởng tính cách của nàng ta, bất quá nàng vẫn trêu đùa nói: “Trữ Tiêu Băng, Ngũ ca ca của ta sắp kết hôn rồi, cô nương dây dưa như thế, chỉ sợ là không tốt lắm đâu.”

“Kiều Mạt Nhi không xứng với hắn, cho nên muội sẽ không buông tha, trừ phi có một ngày hắn chính thức tìm được tình yêu của mình, lúc đó muội sẽ buông tay, nếu không, muội sẽ một mực đợi bên cạnh hắn!”

Lời nói kiên định mà chém đinh chặt sắt, vang lên trong rừng cây yên tĩnh này, một câu nói kia, mang đến cho ba người những suy nghĩ, chấn động khác nhau.

.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Đại Tụng Ngũ vương gia Tống Vũ Lăng công lao hiển hách, đặc biệt ban thưởng kết duyên cùng Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa, khâm thử ——”

Ngày thứ hai, khi Lễ bộ Thị lang Tả Tồn Quý đến biên ngoại, trước mặt tất cả mọi người hướng Tống Vũ Lăng tuyên đọc đạo thánh chỉ này thì tất cả mọi người phần nộ rồi!

Chỉ có Tống Vũ Lăng vẫn thản nhiên như việc không liên quan gì đến mình, cười cười, đứng dậy tiếp chỉ tạ ơn, “Thần, Tống Vũ Lăng, tạ chủ long ân!”

“Điện hạ, ngài đã nghĩ kỹ, cái thánh chỉ này, ngài thật sự muốn tiếp sao?” Vừa thấy Tống Vũ Lăng chẳng hề để ý muốn tới tiếp chỉ, làm cho Tả Tồn Quý vô thức lui về sau một bước, ôm thánh chỉ bảo hộ trước ngực.

Kỳ quái, Ngũ hoàng tử này làm sao có thể sáng khoái tiếp chỉ như vậy? Hắn phải phần nộ kháng chỉ bất tuân mới đúng chứ? Chóng mặt, tại sao có thể như vậy?

Tả Tồn Quý hấn, phụng hoàng mệnh đến đây, mục đích chính là vì muốn cho Ngũ điện hạ Tổng Vũ Lăng phần nộ cự hôn, nhưng bây giờ thì tốt rồi, người ta đáp ứng thoải mái sáng khoái, không hề làm khó dễ gì, bảo hắn trở về làm sao báo cáo kết quả công tác đây.

“Ách, Ngũ điện hạ, ngài đã nghĩ kỹ rồi chứ? Người kết duyên với ngài lần này, chính là Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa a?” Nghi hoặc lên tiếng hỏi, mang theo ba phần nghi hoặc, ba phần xúi giục.

“Tả đại nhân, ngài hỏi vậy là có ý gì?” Nghiền ngẫm nhếch mày, Tổng Vũ Lăng vươn tay làm tư thế tiếp chỉ, lại thấy Tả Tồn Quý nắm chặt thánh chỉ trong tay, không chịu buông.

“Ha ha, hạ quan nào có ý gì chứ? Hạ quan chỉ tiếc hận thay cho điện hạ a! Điện hạ quanh năm trấn thủ biên ngoài, càng vất vả công lao càng lớn, Thánh Thượng không ban thưởng cho điện hạ thì thôi, rõ ràng lại ban thưởng cho điện hạ một hôn sự như vậy? Điện hạ, hạ quan cho ngài biết một chuyện, Khuynh Nhạc công chúa Kiều Mạt Nhi kia, lúc nàng ta đến Đại Tụng chúng ta, không chỉ có tính tình dâm đăng trời sinh, cấu kết với vô số nam tử, hơn nữa quan hệ với Lục điện hạ cũng thập phần mập mờ! Điện hạ, thử hỏi nữ nhân như vậy, nàng ta làm sao xứng đôi với ngài?”

Tả Tồn Quý vừa nói vừa lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận cùng không cam lòng, mục đích của hắn, chính là muốn châm ngòi Tổng Vũ Lăng, khiến cho hắn sinh lòng oán nộ.

Tổng Vũ Lăng tất nhiên là hiểu được dụng ý của hắn, chính là hắn cũng không tiếp lời, mà làm bộ không rõ mở miệng nói: “Tả đại nhân, thánh chỉ này, rốt cuộc ngài còn để cho ta tiếp hay không?”

“Điện hạ, ngài thật sự muốn tiếp sao?” Tả Tồn Quý tròn tròn mắt, hắn không biết nên làm sao cho tốt.

Đúng lúc này, Tổng Vũ Lăng vươn tay cầm lấy thánh chỉ trong tay hắn, vẻ mặt đầy thâm ý nói: “Tả đại nhân, nếu ta thật sự không tiếp, chẳng phải sẽ thành kháng chỉ bất tuân sao? Cái tội danh này, Tổng Vũ Lăng ta đảm đương không nổi a!”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy! Xem ra đầu óc hạ quan, đúng là hồ đồ, không rõ tình huống mất rồi! Điện hạ, xin ngài đừng trách móc, hạ quan cũng chỉ là tức giận nhất thời mà thôi!” Thấy xúi giục không thành, Tả Tồn Quý lập tức gió chiều nào che chiều ấy, vội vã lấy cớ cho hành vi của mình.

Thấy vậy, Tổng Vũ Lăng cũng không vạch trần, mà tiếp tục lá mặt lá trái với hắn: “Ha ha, chuyện này kỳ thật cũng không là gì, ta còn muốn muốn cảm ơn Nhị ca? Nghe nói Kiều Mạt Nhi chính là đại mỹ nhân hạng nhất, nếu không có Nhị ca làm mối, ta nào có loại diễm phúc này?”

“Ha ha, Ngũ điện hạ nói rất đúng! Cực kỳ đúng!” Tả Tồn Quý biết đã hoàn toàn vô vọng, sau khi nghe đối phương nói như vậy, đành phải cười giả dối, liên tục đồng ý.

Hiểu được lần này mình đã triệt để không hoàn thành nhiệm vụ, Tả Tồn Quý nhớ đến một chuyện khác mà Tổng Vũ Thiên nhấn nhủ, vì vậy vội vàng mở miệng hỏi: “Không biết điện hạ có thấy Lục điện hạ đến đây không?”

“Chưa từng! lão Lục không phải đang ở kinh thành sao?” Cố ý giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, cứ lượn quanh luẩn quẩn không nói thật, thấy vậy, sau khi nhiệm vụ hoàn toàn tan biến, Lễ bộ Thị lang Tả Tồn Quý ủ rũ, xám xịt mang đám người rời đi.

Đến lúc này, các tướng lĩnh thủy chung vẫn nín nhịn đứng một bên, cơn tức giận đã dâng lên đến cực điểm, rốt cuộc Hồ Tử kêu to một tiếng, bắt đầu nói: “Điện hạ, làm sao ngài có thể tiếp cái ý chỉ này!”

“Điện hạ, ả công chúa chó má kia, nàng ta có tư cách gì xứng với ngài!”

“Điện hạ, chúng ta không phục, Thánh Thượng dựa vào cái gì đối xử với chúng ta như vậy!”

“ ”

Sự bất mãn phản đối của chúng tướng đến giờ khắc này, bị kích phát toàn diện. Mà lúc này, Tổng Vũ Lăng giờ tay lên cao, ra hiệu cho tất cả đều ngừng lại, sau đó tay kia vứt thánh chỉ, như ném một thứ rác rưởi tùy ý nói: “Các người yên tâm, Kiều Mạt Nhi này, nàng không tới được biên ngoài đâu!”

Thân ảnh, sau khi bỏ lại một lời tuyên bố thì đi ra ngoài, lưu lại một đám sương lạnh trở mắt đứng yên tại chỗ, nguyên một đám trở mắt nhìn nhau. Hình như điện hạ của bọn họ, đã bắt đầu phản kháng.

“Sao cô lại tới đây?” Đi vào doanh trướng của mình, trông thấy một thân ảnh màu tím nhạt, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, nụ cười xinh đẹp động lòng người, Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng không khỏi mở miệng nói.

“Ta tới chào từ biệt huynh.”

“Hả?” Cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cũng rất đột ngột, không nghĩ tới người một mực dây dưa mình sẽ đến chào từ biệt, nhất thời, trong lòng có một loại cảm giác vô cùng vắng vẻ.

“Cô nương. Muốn đi đâu?” Đã lâu như vậy, quen bị truy đuổi, cũng quen với việc mỗi ngày trông thấy nàng kiên trì tươi cười nhìn mình, trong nhất thời, thái độ Tống Vũ Lăng hơi khác thường mở miệng hỏi thăm đối phương.

“Đuổi theo sư tỷ, tùy tiện đánh giá Kiều Mạt Nhi kia một phen. Tống Vũ Lăng, huynh đừng tưởng rằng tôi sẽ buông tha cho huynh, tuy ôi biết huynh còn chưa thích tôi, nhưng là tôi cũng biết huynh không ghét tôi, cho nên có điểm này, đối với tôi như vậy là đủ rồi. Tôi cũng biết từ trước tới nay quần quít lấy huynh là tôi không đúng, nhưng tôi thật sự thích huynh, không khống chế nổi mình. Lần này, tôi gặp lại sư tỷ, vừa cảm nhận được sự rung động, đồng thời cũng nhìn thấy vẻ tán dương trong mắt huynh, cho nên vì sau này để huynh cũng có thể nhìn tôi như vậy, thậm chí tiếp nhận tôi, tôi quyết định mình nên đi du lịch một phen.”

“Cô?”

Nghe Trữ Tiêu Băng nói..., trong lòng Tống Vũ Lăng rất phức tạp, chính là hẳn không biết nên nói từ đâu, cho nên chỉ trầm mặc không nói được lời nào.

Biết rõ tính nết của hẳn, Trữ Tiêu Băng cũng không bắt buộc, nàng nhếch miệng mỉm cười, đối với nam tử nàng thích này, trong lòng nàng tràn đầy bao dung: “Huynh đừng tưởng rằng tôi đi theo cản trở a, võ công của tôi không kém, nói không chừng còn có thể giúp sư tỷ? Hắc hắc, nếu đến lúc đó giúp được tỷ ấy, huynh nhất định phải cảm ơn tôi a!”

Tùy ý khoát tay áo, xoay người tiêu sái đi ra ngoài, tuy biểu lộ Trữ Tiêu Băng rất là tiêu sái, nhưng nếu chú ý một chút, liền có thể nhìn ra trong mắt nàng hoàn toàn không muốn.

Hai cái thân ảnh, một cái trong trướng, một cái ngoài trướng, đều đứng yên, bảo trì một loại trầm tư giống nhau, người ngoài trướng sau khi nở nụ cười cay đắng, thì xoay người rời đi.

167. Q.2 - Chương 71: Tam Hoàng Tử Quân Tử Sở

“Không được, Ngâm Tuyết! Ta không quay về, ta muốn ở chung một chỗ với muội!” Trong lều, Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt gào thét kháng nghị như heo bị chọc tiết, không khỏi hung hăng tàn phá màng nhĩ của những người khác.

“Huynh muốn ở cùng một chỗ với ta?” Nhếch mày, giống như nghiền ngẫm, đôi mắt sáng của Tống Ngâm Tuyết chuyển chuyển, cười nhạt nhìn Tống Vũ Kiệt.

“Đúng vậy a, Nguyệt Nguyệt đi theo muội, ta tự nhiên cũng muốn đi theo muội!” Mạnh mẽ gạt đầu, Tống Vũ Kiệt thành thật nói, “Ngâm Tuyết, cả đời ta đây vẫn chưa được chứng kiến cảnh tượng hoành tráng nào, vừa vặn có đại hội võ lâm lần này, ta cũng muốn đi xem náo nhiệt.”

“Huynh muốn đi võ lâm đại hội?” Nghe Tống lão lục nói vậy, nàng không khỏi cười cười, tiếp đó đảo mắt, chế nhạo trào phúng: “Lục ca ca, ta thấy huynh đang nghĩ một đằng, nói một nẻo a? Đại hội võ lâm này đánh đánh giết giết, huynh làm sao lại thèm để ý? Chỉ sợ thứ huynh chính thức để ý, là ‘Túc Nguyệt Phường’ ở Đại Lương a.”

“Ha ha, ha ha ha ha. . . .” Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết nói vậy, Tống lão lục đầu tiên là cười ngây ngô một hồi, sau đó dùng mắt vụng trộm liếc nhìn biểu lộ của Kỳ Nguyệt bên cạnh, tiếp đó ngượng nghịu gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói: “Ha ha, quả nhiên người hiểu ta chỉ có Ngâm Tuyết”

Bị mình nói một lời liền đoán trúng, Tống Ngâm Tuyết cũng không cảm thấy bất ngờ, vì vậy sau khi nhìn sang người trước mặt, nàng liền quay đầu không muốn để ý đến hắn nữa.

Nàng biết Tống lão lục này là thật tâm yêu mến Kỳ Nguyệt, bằng không với tính cách của hắn, làm sao lại cẩn thận nhìn trước ngó sau như vậy? Chính là hắn yêu mến Kỳ Nguyệt, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn đi yêu thích người khác, như là Kiều Mạt Nhi lúc trước a, Khiên Ngưu a, chỉ cần là hắn xem vừa mắt, cảm thấy có thể, hắn sẽ nghĩ phương pháp đoạt tới tay.

Biết nàng xem thấu tim đen của mình rồi, Tống lão lục cười cười mở miệng giải thích: “Ai nha, Ngâm Tuyết! Muội đừng nghĩ ta thành như vậy a, ta kỳ thật không có muốn làm gì, chỉ là nghe người ta nói ‘Túc Nguyệt Phường’ kia rất nổi bật, cho nên muốn đi thăm thú một tí! Mặc kệ, mặc kệ, dù sao lần này ta nhất định bám theo muội, muội chớ nghĩ tới việc bỏ rơi ta.”

Triển khai thế công vô lại ngang ngược, tựa hồ còn có một chút làm nũng, Tống lão lục bày ra vẻ mặt đáng thương, thiếu điều vậy vậy đuôi như chó Nhật nữa thôi.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói gì, sau khi hai mắt quét quanh một vòng, mở miệng chậm rãi nói: “Trở về thu dọn đồ đạc đi, sáng mai chúng ta xuất phát.”

“A!” Vừa nghe lời này, Tống Vũ Kiệt lập tức xoay người đi ra, tâm tình sung sướng vội vàng đi phân phó, mà những người khác ở phía sau hắn, Vô Song, Minh Tĩnh, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, sau khi liếc nhìn người ngọc một cái thật sâu, cũng cùng đi ra ngoài.

Đứng tĩnh lặng, nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chậm rãi nhắm mắt lại. Kỳ thật làm sao nàng lại không rõ sự nghi ngờ của bọn hắn? Chỉ là đại chiến sắp tới, bất kể thế nào, đi Đại Lương Quốc so với ở đây cũng an toàn hơn.

.

Đi vào trong trướng, đây là do bộ hạ của Tống Vũ Kiệt dựng, vì không muốn thân phận của mình lộ ra ngoài, hôm nay bọn họ đều bị phái trở về nước.

Đối với một điểm này, Tống Vũ Kiệt coi như cũng hiểu chuyện, nhưng nếu muốn giải thích mấy chữ tỉ mỉ cẩn trọng cho hắn. Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, bộ dạng không muốn bình luận gì thêm.

“Tuyết Nhi.”

Vừa mới vừa vào trong, thân thể, liền ngã vào một vòng tay ấm áp, mùi thuốc nhàn nhạt từ người Vô Song tỏa ra, gắt gao quanh quẩn trên người nàng.

“Vô Song, chàng đã thu dọn xong?” Trở tay ôm lại, cười nhàn nhạt, trong lòng ngọt ngào. Khí tức trên người Vô Song, luôn có thể làm nàng cảm thấy an bình, dù trong đầu đầy suy nghĩ lộn xộn, vẫn có thể bảo trì sự thanh tĩnh.

“Ừ, chúng ta cũng không mang gì nhiều, chỉ có một mình Lục điện hạ là tương đối nhiều.” Cười nhạt hỏi tưởng tình cảnh Tống Vũ Kiệt nhờ bọn họ hỗ trợ, nhưng mà không ai thèm để ý tới, Vô Song nhẹ nhàng nói: “Xem ra tiên đế Đại Tụng đem thân phận đứng đầu {ám vệ} giao cho hắn, thật đúng là một lựa chọn sáng suốt! Bởi vì hắn căn bản là không cần tận lực nguy trang, vẫn có thể diễn vô cùng tốt, không làm cho bất cứ ai hoài nghi.”

Nhớ ngày đó lúc mới biết thân phận đích thực của Tống Vũ Kiệt thì hắn quả thực có chút kinh ngạc nói không nên lời, thực sự ứng với câu “Người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu”.

“Ừ, nếu bản tính hắn không như thế, phỏng chừng hắn cũng sẽ không bình yên sống đến hiện tại mà vẫn chưa bị Tống Vũ Thiên phát hiện.” Đáp lời Vô Song, Tống Ngâm Tuyết cười nói. Gần đây nhờ ký ức của Nhữ Dương, nàng cũng có thiện cảm với Tống lão lục hơn.

“Tuyết Nhi, lực lượng {ám vệ} kia, có thật sự quan trọng không?”

“Quan trọng. Bởi vì nó là lực lượng âm thầm tương đương với một phần tư binh lực Đại Tụng, hơn nữa loại lực lượng này, Tống Vũ Thiên hẳn nhìn không thấu.”

“Thì ra là thế.” Gật gật đầu, Vô Song lại hỏi: “Tuyệt Nhi, Tống Vũ Thiên một mực cố gắng liên lạc với Vân Độc Nhất, có phải là.”

“Chàng thả tin tức ra đi, lúc này, cũng có thể cho hắn biết tình huống thực tế rồi.” Đứng thẳng thân thể, rời khỏi vòng tay của Vô Song, mặc dù vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh, nhưng ở sâu trong đôi mắt nàng, lại hiện lên những tia sáng mơ hồ.

“Tuyệt nhi nàng là muốn.”

“Ừ! Ta chính là muốn hắn tự rối loạn!” Tống Ngâm Tuyết phúc hắc, tính toán mà thông thả nói ra. Thấy vậy, Vô Song không nói gì thêm, chỉ vươn tay nắm lấy tay của nàng, gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay.

“Tuyệt Nhi, nàng ở đâu?” Lúc này, khi hai người đang nhìn nhau, ngoài trường vang lên giọng nói của Minh Tịnh.

“Ở đây.” Co tay lại vén rèm lên, người ngọc đi ra, chống lại người một thân hắc y, đôi mắt sáng rọi như sao đứng ở cửa ra.

Nhìn gương mặt tuấn mỹ thông dong kia, đôi mắt thâm thúy chỉ cần liếc một cái liền có thể nhiếp hồn người, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt, mở miệng hỏi: “Chuyện gì vậy, Minh Tịnh?”

“Bên ngoài có hai người, một người tên là Trữ Tiêu Băng, một người tên là Dục Tu, nàng có muốn đi qua nhìn một cái hay không?”

“Là bọn hắn.” Nhẹ gật đầu, nàng nghe vậy nhấc chân đi ra, mà sau lưng, thân ảnh Vô Song cũng đi ra theo.

“Người là cố ý.” Mắt nhìn Minh Tịnh đang cười thông dong, Vô Song bất mãn nói.

Thấy vậy, Minh Tịnh không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ lập lờ nước đôi nói: “Có người tìm đến, ta chỉ truyền lời mà thôi.”

“Đúng lúc như vậy sao?”

“Ừ.” Chống lại ngữ khí hoài nghi của Vô Song, Minh Tịnh tự nhiên trả lời, chính là chỉ có trong lòng hắn mới hiểu được, rốt cuộc sự thật có phải là “Trùng hợp” không? Chuyện này chỉ sợ còn phải do hắn định đoạt.

.

“Điện hạ, hết thấy công việc của đại hội võ lâm cơ bản đã bố trí thỏa đáng, hiện tại chỉ đợi người của mọi tầng lớp trong võ lâm đến thôi.” Trong một gian phòng tại hoàng cung Đại Lương, Cẩm Tâm ăn mặc kiểu thị nữ hộ vệ cung kính nói với Quân Tử Sở trên chỗ ngồi.

“Biết rồi, người đi xuống đi.” Nhàn nhạt, cơ bản không có biểu lộ gì, sau khi nghe hồi báo, đôi mắt Quân Tử Sở cũng không gợn lên chỉ lạnh lùng phân phó.

Thấy vậy, trong lòng Cẩm Tâm hơi lo lắng, chỉ thấy nàng giật giật môi, giãy dụa một lúc, cuối cùng nói ra lời nói bị đè nén đã lâu trong lòng.

“Điện hạ, nô tỳ biết ngài không muốn tiếp nhận ngôi vị hoàng đế là vì sợ các điện hạ khác cười ngài không có năng lực, chỉ biết phụ thuộc vào sự sủng ái của Thánh Thượng, chính là bản thân điện hạ như thế nào chính ngài rõ ràng nhất, không phải sao? Ngài căn bản không phải là không có năng lực, mà chỉ là khinh thường biểu hiện loại năng lực này ra ngoài. Hôm nay Thánh Thượng giao công việc chuẩn bị đại hội võ lâm lần này cho điện hạ hỗ trợ, là muốn cho điện hạ có cơ hội biểu hiện, chỉ cần chúng ta làm tốt là có thể hãnh diện, cũng để cho các điện hạ khác cảm miệng, không dám tùy ý xem nhẹ chúng ta.”

Cẩm Tâm bàn tính làm sao để đoạt được vị trí hoàng đế, bởi vì nàng thật sự cảm thấy bất mãn với việc Tử Sở cứ cự tuyệt ngôi vị hoàng đế.

Nghe xong lời nàng nói, Tử Sở cũng không biểu hiện gì, hần chỉ trầm mặc xem sách trên bàn, nhìn vào tờ giấy gì đó, ngưng thần thật lâu.

“Điện hạ!” Không muốn mình lại bị coi như người vô hình, cũng không muốn mọi dụng tâm lương khổ của mình đều bị người khác coi như rác rưởi, Cầm Tâm quyết tâm, gia tăng âm lượng.

Nàng hôm nay đã triệt để hiểu ra, nàng vốn cho rằng Tam điện hạ thích Kiều Mạt Nhi, cho nên nàng một mực đề phòng cô ta, nhưng khi tất cả chân tướng đều vạch trần, nàng mới thành linh phát hiện, hóa ra trong bất tri bất giác, nữ nhân gọi là Tống Ngâm Tuyết kia, đã chậm rãi chui vào lòng của hần, đến khi nàng phát hiện đã không thể xoay chuyển tình thế, dù đẩy như thế nào cũng đẩy không ra!

“Điện hạ, ngài không cần phải nhìn nữa, nàng ta đã chết rồi, nàng ta không đáng cho ngài trầm mê, cần phải tỉnh lại đi, suy nghĩ đại sự mới đúng a!”

Nhìn bóng hình ngọc thụ lâm phong trước mắt, trên lông mày đẹp mắt lại ngưng đọng nỗi ưu sầu nhân nhạ, trái tim vừa Cầm Tâm phần nộ, vừa không nở.

“Đại sự? Đại sự gì? Chẳng lẽ Tam điện hạ của chúng ta cũng sẽ có đại sự cần làm sao? A ~ ta hiểu rồi, không phải là phụ hoàng bắt công, đem trách nhiệm tổ chức đại hội võ lâm giao cho người sao? Haiiii, cũng phải thôi, cái chuyện đơn giản như vậy, đối với loại người không có năng lực như người mà nói, quả thực cũng phải coi là đại sự!”

Một tiếng chế nhạo vang lên, một nam tử rất vô lễ cũng từ ngoài cửa bước vào, sau đó thẳng tắp đứng lại ở trong phòng, trên mặt tràn đầy vẻ châm chọc nói.

“Đại điện hạ, tại sao ngài không cho hạ nhân thông báo trước mà đã trực tiếp tiến vào?” Vừa thấy Đại điện hạ Quân Tử Dạ bình thường luôn điệu võ dương oai mà đến, thái độ Cầm Tâm không khỏi kém vô cùng.

“Thông báo? A! Bỏn điện hạ muốn vào, còn cần mấy con chó bên ngoài kia sủa hai tiếng sao? Quả thực đáng chê cười!”

Mắt liếc ngang, tướng mạo Quân Tử Dạ coi như cũng xuất chúng liếc xéo thấy Cầm Tâm đứng một bên, liền mê đắm nói: “Tiểu nha đầu, nếu muốn khiến cho bỏn điện hạ hứng thú thì phải đổi chiêu lại đi, phải biết rằng bỏn điện hạ vốn không thích nữ nhân quá hung hãn”

Cước bộ, từng bước một đi đến hướng Cầm Tâm, sau đó vươn tay muốn sờ mặt của đối phương, thấy vậy, Cầm Tâm kinh hãi, vội vàng lấy tay ngăn cản, đúng lúc này, bàn tay vốn là vuốt ve đột nhiên lại tăng thêm lực đạo, một cái đập nặng nề lập tức hung mãnh bổ về hướng Cầm Tâm, cùng lúc đó, Quân Tử Dạ còn giơ chân đạp một cái thật mạnh.

“Xú nha đầu, sờ người đó là để mắt đến người, cư nhiên còn dám không biết tốt xấu!”

168. Q.2 - Chương 72: Túc Nguyệt Phường

“Dạ ——” một tiếng đáp lời buồn bực, mạnh mẽ từ trong cổ họng bật ra, cau mày, khom người, cảm giác đau đớn nóng ran tỏa ra từ trên người và trên mặt, Cầm Tâm loạng choạng vài bước, bùm mặt, oán hận trừng Quân Tử Dạ đứng trước đại điện.

“Làm sao vậy, tức giận? Không phục? Cảm thấy ta không nên đánh người?” Nhếch mày, lại tiến lên một lần nữa muốn sờ mặt Cầm Tâm, thấy vậy, lúc này Cầm Tâm không dám cự tuyệt, cúi đầu đứng thẳng tắp.

“Có biết không, bỏn điện hạ gần đây yêu mến nữ nhân ôn nhu, hiểu quy củ, chính là từ lúc ta tiến vào tới nay, người còn chưa thỉnh an ta, đã bắt đầu chỉ trích ta không thông báo? Người thấy nếu là người hiểu cấp bậc lễ nghĩa, có phải nên vả miện hay không? Còn nữa, người chỉ là một con nô tỳ, ta có muốn động tay động chân, cũng là chuyện đương nhiên thôi? Vậy mà nha đầu thói nhà người lại không biết tốt xấu, cư nhiên còn dám cự tuyệt? Hừ! Nếu hôm nay không phải tâm tình bỏn điện hạ rất tốt, ta tuyệt đối sẽ không chỉ đá một cước liền cho qua mọi việc đâu!”

Chậm rãi vuốt mặt bên bị đánh sưng lên của Cẩm Tâm, Quân Tử Dạ vừa lạnh mặt, vừa hung hăng nắm lấy chặt nàng, sau đó dùng sức néo da thịt nàng: “Nhớ kỹ, nếu còn có lần tiếp theo, bốn điện hạ tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.”

Mạnh mẽ một bả buông mặt Cẩm Tâm ra, giống như là vô cùng chán ghét dùng sức lắc lắc tay, sau đó hết lau tới chùi lên y phục của mình, Quân Tử Dạ lại khôi phục nụ cười vui đùa trêu tức trước sau như một kia.

“Tạ đại điện hạ khai ân! Tạ đại điện hạ khai ân!” Hảo hán không chấp thiết thòi trước mắt, biết mình đã thật sự chọc giận đối phương, Cẩm Tâm vội vàng quỳ xuống xin khoan dung, sau đó cũng bắt chấp đầu đón trên người, vội vàng dập đầu.

“Ừm, như vậy coi như cũng còn biết điều!”

Rất là hưởng thụ nhìn Cẩm Tâm quỳ gối dưới chân, Quân Tử Dạ chậm rãi chuyển ánh mắt lên Quân Tử Sở trên chỗ ngồi: “Ai, Tam đệ, không phải mới vừa rồi còn nói muốn làm đại sự đấy sao? Ha ha, tại sao hiện tại nha đầu của ngươi bị khi dễ, ngươi lại không rên một tiếng a? Chậc chậc, nhìn xem, nhìn bộ dạng uất ức của ngươi xem, thật không biết rốt cuộc ngươi có thể làm cái gì?”

Kỳ thật đáy lòng Quân Tử Dạ muốn nói là “Thật không biết rốt cuộc phụ hoàng thích người ở điểm nào!” Bởi vì nếu dựa theo quy củ, Quân Tử Dạ hẳn mới là đại hoàng tử Đại Lương, về lý nên nên do hắn tiếp chương đế vị, chính là bởi vì có sự tồn tại của Quân Tử Sở này, đoạt đi toàn bộ yêu thích của phụ hoàng, vì vậy đã ngăn chân hắn trên con đường đi tới vương vị.

Trong lòng Quân Tử Dạ, cực kỳ cực kỳ hận Tử Sở, bởi vì từ nhỏ đến lớn địa vị giữa hắn và các huynh đệ không giống nhau, đỉnh đầu luôn tỏa hào quang, làm cho người ta nhìn liền sinh lòng ghen ghét.

Từng câu châm chọc cùng chế nhạo vang lên, chui vào trong lỗ tai Tử Sở, nghe vậy, hắn cũng không cãi cò gì, mà chỉ nhàn nhạt giương mắt quét qua đại điện một vòng, rồi sau đó nhanh chóng khép hờ lại, giống như là cực kỳ không muốn lãng phí thời gian với người này.

Nếu như trước kia, hắn còn buồn bực vì không được huynh đệ yêu thích, nhưng hôm nay sau khi đã trải qua rất nhiều chuyện, hắn đã hoàn toàn không thèm để ý tới nữa.

“Đại ca, nếu không có chuyện gì liền mời trở về đi, về phần đệ có được việc hay không, hoặc là đang làm chuyện gì, cũng không cần huynh phải phiền lòng.”

Lời nói lãnh đạm, cực kỳ vô tình, được Tử Sở nói rất tự nhiên. Nghe vậy, trong lòng Quân Tử Dạ rất là bất mãn với loại thái độ này, mạnh mẽ nhíu mày, ngay sau đó cố ý giả bộ cười lên ha hả: “Được lắm! Được lắm! Quả nhiên là khó lường! Mới qua Đại Tụng một chuyến, đã đủ lông đủ cánh không giống lúc trước rồi!”

Không dám nhắc đến chuyện hắn từng là một phu quân của Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa, bởi vì phụ hoàng đã ra mệnh lệnh rõ ràng cấm nhắc đến, Quân Tử Dạ đành phải bắt đầu ra tay đá kích từ chỗ khác: “A, ta nói Tử Sở, bất quá chỉ là nữ nhân nha, có thể biến người thành cái dạng này sao? Kiều Mạt Nhi kia, trời sinh dâm đảng, ai cũng có thể làm chồng, trong nội cung ai không biết, cũng chỉ có người coi nàng thành ngọc quý, tâm tâm niệm niệm nhớ mãi không quên.”

Cho rằng mấy tháng này, Tử Sở thay đổi đều là vì Kiều Mạt Nhi thân bại danh liệt, Quân Tử Dạ tưởng mình đã bắt được cơ hội, liền bắt đầu trắng trợn châm chọc: “Quân Tử Sở, người cũng đừng có cả ngày cầm bức tranh mà hoài niệm mãi thế, vì loại nữ nhân này, quả thực đã làm mất mặt Quân gia chúng ta!”

Tiến lên mạnh mẽ một bả túm lấy bức tranh trên bàn, Quân Tử Dạ vừa định châm chọc, mà khi ánh mắt của hắn ngắm đến bóng hình tuyệt mỹ trong bức tranh, cả người của hắn liền như giật điện không thể tiếp tục nhúc nhích.

“Đây là ai vậy? Đẹp quá a.”

“Trả cho đệ!” Lạnh giọng, Tử Sở lạnh như băng mà nói, thấy vậy, Quân Tử Dạ giương tay lên, cố ý khó xử nói: “Không! Trừ phi người nói cho ta biết, mỹ nữ này là ai?”

“Huynh không xứng!” Lạnh lùng nhả ra ba chữ kia, khi sắc mặt Quân Tử Dạ hoàn toàn biến thành màu tím xanh, Tử Sở một tay túm lấy bức tranh vẽ người ngọc, sau đó cẩn thận che chở như trân bảo.

“Quân Tử Sở, người nói cái gì? Người có gan thì lập lại lần nữa!”

“Nói bao nhiêu lần cũng được, huynh—— không —— xứng!” Chông lại biểu lộ cuồng nộ của Quân Tử Dạ, Tử Sở từng chữ từng chữ nói thật rõ ràng, vẻ mặt lạnh lùng.

“Giỏi! Người giỏi lắm! Người nhớ cho kỹ! Nhớ đấy!” Nhẹ gật đầu, Quân Tử Dạ không còn cách nào, đành phải cắn chặt hàm răng, ngực phập phồng nghiến răng đe dọa.

“Đệ thì không sao cả, chỉ cần đại ca nhớ kỹ là được!”

Một câu ôn hoà nhưng rất có lực sát thương khiến Quân Tử Dạ tức giận thiếu chút nữa ói máu, đầu võ mồm không xong, hần đành liều mạng chỉ tay, vẻ mặt kích động trừng mắt, “Giỏi, giỏi lắm! Ta nhớ! Nhớ thật kỹ!”

Xoay người, đã không còn lời nào để nói, Quân Tử Dạ tức giận định rời đi, chính là cuối cùng hần quá bất mãn, khi đảo mắt trông thấy Cẩm Tâm quỳ trên mặt đất, liền sinh lòng phần nộ, vì vậy không quản chuyện khác tiến lên hung ác đập một cước, tiếp đó hất ống tay áo lên phần nộ rời đi.

Cẩm Tâm té trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ nhìn chủ tử của mình, chính là từ sau chuyện đó, Quân Tử Sở đã trở nên vô tình, làm gì có tâm tư đi để ý đến nàng?

U oán, bất mãn, phần nộ, không cam lòng, giờ phút này tấn công Cẩm Tâm dồn dập, cuối cùng trên mặt nàng tràn đầy oán niệm, khiến nàng càng thêm căm hận Tống Ngâm Tuyết đã vùi thân dưới mặt đất. . . .

..

.....

Trên quan đạo từ Đại Tụng đến Đại Lương, Tống Ngâm Tuyết cười tuấn mã, một đường tiêu sái rong ruổi, hành động nhanh như xé gió.

Vốn là một phong cảnh phi thường xinh đẹp, chính là sau lưng lại cứ vang lên những tiếng động không thích hợp, phá nát phong cảnh: “Ai, chờ ta một chút —— một chút ——”

Trong mấy người bọn họ phàm là người biết võ công, thuật cưỡi ngựa đều phi thường tốt, mà Kỳ Nguyệt tuy không biết võ công, nhưng khả năng cưỡi ngựa của hần lại tương đương cao thủ hạng nhất, cho nên trong cả đội Ngũ, cũng chỉ có Thư Ly và Tống Vũ Kiệt hơi kém.

Thư Ly bởi vì có Minh Tịnh chiếu cố, cho nên cũng không thành vấn đề, chỉ phiền cho Tống lão lục này, bởi vì hần quá béo, không tiện cưỡi chung với ai, đành phải một người một ngựa theo ở phía sau.

Nếu như bọn Tống Ngâm Tuyết dùng tốc độ bình thường mà nói..., hần cũng có thể theo kịp, chính là ai ngờ bọn họ chạy bạt mạng như vậy, quả thực cứ như không muốn sống nữa, hai chân hần sợ muốn nhũn ra, cả người bò trên lưng ngựa há mồm gọi bậy.

“Chờ, chờ ta một chút!”

Thở hổn hển, thật vất vả mới đuổi kịp mọi người dừng lại chờ hần phía trước, Tống lão lục tung người một cái, sau đó ngồi phịch ở trên mặt đất hừ hừ: “Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi một chút!”

“Này, ta nói Tống lão lục, ngài cũng quá vô dụng a? Lúc này mới đi chưa được bao lâu mà!” Một bên, Trữ Tiêu Băng nhảy xuống ngựa, tiến lên chế nhạo.

“Người mặc kệ ta, bổn hoàng tử chính là muốn nghỉ ngơi! Mệt chết ta, mệt chết ta rồi! Hô, hô ——” Há to mồm thở hổn hển, thân thể mập mạp cũng phập phồng theo, giờ phút này Tống Vũ Kiệt vừa ngồi bệt dưới đất, vừa giương mắt kháng nghị với người ngọc trên lưng ngựa: “Ngâm Tuyết, không phải còn cách đại hội võ lâm đến vài ngày sao? Thời gian dư dả! Chúng ta cần gì chạy nhanh như vậy, ta rơi mất nửa mạng cái rồi!”

“Này, béo ị, đó là tốc độ bình thường của chúng ta mà! Ai như người a, chậm như rùa!” Xem thường trợn trắng mắt, Trữ Tiêu Băng hất hàm.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt cũng không tức giận trả lại nàng một câu: “Rùa thì sao? Cũng không phải không đến được mục tiêu? Chạy nhanh như vậy làm gì, vội vàng đi đâu thai a?”

“Thôi đi! Thật đúng là đàn gậy tai trâu! Không đúng, là đàn gậy tai heo!” Bất mãn với của thái độ Tổng Vũ Kiệt, Trữ Tiêu Băng không thèm để ý đến hắn nữa.

“Người biết đánh đàn sao? Người cho rằng người là Thư Ly à! Còn đàn gậy tai heo! Ai muốn người? Ai muốn người? Người ta muốn chính là Nguyệt Nguyệt!” Cố ý dây dưa cùng nàng, Tổng Vũ Kiệt dùng chiêu thức vô lại đổi trắng thay đen phát biểu quan điểm của mình.

Nghe vậy, Trữ Tiêu Băng tức cười, vẻ mặt không nói gì hỏi trời cao gật đầu nói: “Được, vậy người hỏi Nguyệt Nguyệt đi, xem người ta có muốn người hay không!”

“ ”

Tựa hồ chạm đến chỗ đau của hắn, Tổng lão lục không tiếp lời, hai mắt chỉ hữu ý vô ý liếc qua, thì thầm nói nhỏ an ủi mình: “Ta đã giao Nguyệt Nguyệt cho Ngâm Tuyết rồi, cho nên hiện tại hắn không quan tâm ta cũng phải thôi, bằng không sẽ mang danh ‘ hồng hạnh xuất tường*’, không tuân thủ đạo đức. ”

(*hồng hạnh xuất tường: ngoại tình)

Làm ơn đi! Ngay cả mấy lời này người cũng có thể nói ra? Quả thực bội phục, bội phục!

Khi Tổng lão lục dùng phương pháp AQ **cường đại để an ủi mình, trên trận không chỉ là Trữ Tiêu Băng, mà ngay cả bọn Dực Tu cũng chán nản.

(**AQ: Nhân vật trong AQ chính truyện của nhà văn Lỗ Tấn, thường bị bắt nạt nên tự chế ra một phương pháp để an ủi mình. Ví dụ như có ai đánh hắn, hắn sẽ tự an ủi: Nó đánh mình cũng như đánh cha nó.=.=)

“Lục ca ca, huynh nghỉ ngơi đủ chưa? Nếu như đủ rồi..., chúng ta cần phải lên đường.” Tổng Ngâm Tuyết nhìn Lục béo ị, sau đó khi đến nhìn một đám người ngựa từ cách đó không xa chạy tới thì lạnh nhạt nói.

“Đại ca, huynh nói lần này người có khả năng lớn nhất đoạt vị trí minh chủ võ lâm là ai a?” Một hồi tiếng vó ngựa tiến đến, một câu nói cũng nhẹ nhàng truyền tới.

“Quần hắn làm cái khí gió gì! Chúng ta chỉ cần đợi đến lúc đó mượn gió bẻ măng là được, ai cũng như ai thôi!”

Giơ roi thúc ngựa, một đám người cứ như vậy mà chạy qua, khiến đám người Tổng Ngâm Tuyết thâm ý nhìn nhau, đáy mắt có ánh sáng nhàn nhạt ẩn hiện.

“Phi, phi, phi! Thực tm không may!” Trên mặt đất, Tổng Vũ Kiệt còn không kịp đứng lên, sau khi được hít bụi đến no bụng, bắt đầu chửi ầm lên: “Tmd, không phát hiện ta còn ngồi sao, đi đường không mang theo mắt!”

“Béo ị chết bầm, người ta đâu cần biết người là ai chứ?” Tức giận phi thân lên ngựa, Trữ Tiêu Băng nâng cương ngựa, quay đầu lại chờ đợi Ngâm Tuyết ra lệnh xuất phát.

Thấy vậy, Tổng Vũ Kiệt bất đắc dĩ dù rất buồn bực, lại phải phi thân lên ngựa một lần nữa, nhàn nhạt nói: “Nha đầu thối, hung như vậy, khó trách Ngũ Ca không cần người! Đổi thành ta, ta cũng không cần!”

“Ai thèm người cần! Béo ị chết bầm!”

“ ”

Hai người cứ cãi nhau, một đám người tiếp tục ra đi, sau đó trong tiếng kêu la của Tổng Vũ Kiệt, mọi người một lần nữa giục ngựa mà đi, thần sắc bình tĩnh.

Tổng Ngâm Tuyết chấp cương ngựa, đáy mắt là một mảnh thâm ý, khi nàng nhìn về hướng Đại Lương thì khóe miệng khẽ giương lên: đại hội võ lâm.

.

Khi Tổng Ngâm Tuyết cùng những người liên can chạy như bay ở trên đường, do Kiều quốc gần hơn Đại Tụng, đám người Kiều Mạt Nhi còn đi từ từ ở trên quan đạo.

“Ngừng!” Một tiếng ngừng vang lên, giá trị con người đã khác xưa, Kiều Mạt Nhi vươn tay ra ngoài xe, sau đó ra hiệu cho xe ngựa dừng lại.

“Công chúa, có gì phân phó?” Ngoài xe có tiếng thị vệ truyền đến.

“Đi gọi Phùng Phò mã, bản công chúa có chuyện cần nói với hắn.” Yêu kiều mềm mại, phong tình vạn chủng, Kiều Mạt Nhi nhu hòa nói, nghe vậy, thị vệ cúi đầu một cái, xoay người nhảy xuống xe ngựa.

“Công chúa bảo ta?” Chỉ chốc lát sau, Phùng Tử Chương đã đứng ở ngoài xe, vẻ mặt cười cười hỏi. Lúc này, hắn lại giành được vinh dự hộ tống công chúa.

“Nhị tỷ phu, chúng ta đang ở chỗ nào rồi?” Người trong xe nói.

“Đại Lương Quốc, mấy ngày nữa là đến lãnh thổ Đại Tụng.” Phùng Tử Chương trả lời.

Sau khi nghe vậy, người trong xe trầm mặc một hồi, tiếp đó Kiều Mạt Nhi “Dạ” một tiếng, tiếp tục hỏi thăm: “Từ đây đi kinh thành Đại Lương cần mấy ngày.”

“Nhanh thì một ngày, chậm thì hai ngày.”

“Được, chúng ta đây đi Đại Lương trước!” Nghe Phùng Tử Chương nói như vậy, Kiều Mạt Nhi lập tức hạ quyết định.

“A? Đi Đại Lương! Chính là chúng ta ——”

“Nhị tỷ phu, dù sao đi Đại Tụng thành thân cũng là chuyện mười ngày sau, chúng ta đúng hạn tới đó thì coi như phải phép rồi, không đúng hạn đến cũng hợp tình hợp lý thôi, nữ tử nha, chung quy cũng phải làm giá trước khi về nhà chồng chứ.”

Kiều Mạt Nhi thản nhiên nói, Phùng Tử Chương nghe vậy không nói gì một hồi: “Mạt Nhi, nhưng mà, chúng ta mang theo thân phận cầu thân chạy tới Đại Lương, có chút không ổn?”

“Có cái gì không ổn? Tỷ phu không nói, ta không nói, có ai biết? Hơn nữa, chúng ta cũng chỉ đi tầm vài ngày, vài ngày sau lại lên đường, căn bản sẽ không chậm trễ thời gian.”

Kiều Mạt Nhi không cho là đúng, thoải mái nói, nghe vậy, Phùng Tử Chương dường như hiểu ra cái gì: “A, ta biết rồi, Mạt Nhi là muốn đi xem đại hội võ lâm a?”

Vài ngày sau Đại Lương sẽ khai mạc đại hội võ lâm rồi, đây là chuyện mà tất cả người trong thiên hạ đều biết, cho nên Phùng Tử Chương rất dễ dàng liên hệ chúng lại với nhau.

“Hừ, đại hội võ lâm? Nơi một đám người thô lỗ tranh đấu tàn nhẫn mà thôi? Có cái gì đẹp mắt!” Khinh thường nhếch miệng, Kiều Mạt Nhi chê bai.

Thấy vậy, Phùng Tử Chương có chút buồn bực: “Mạt Nhi, muội không đi đại hội võ lâm, vậy muội đi Đại Lương làm gì?”

“Ta đi đại hội võ lâm, chỉ có điều ta không phải đi xem bọn họ đánh nhau, mà là muốn đi gặp một người!”

“Ai?”

“Quân Tử Sở!”

Oán hận khê nghiêng rặng, nhớ lại những vũ nhục mình từng phải chịu, Kiều Mạt Nhi lạnh giọng mà nói: “Ta muốn đi nói cho hắn biết, không phải hắn chướng mắt ta, không quan tâm đến ta sao? Hừ, hôm nay thì sao? Ta cũng đường đường chính chính gả đi đấy thôi! Đại Tụng Chiến thần Ngũ vương gia, tay cầm một phần tư binh quyền, ngay cả Tổng Vũ Thiên cũng phải kiêng kị hắn ba phần, ta gả cho Tổng Vũ Lăng làm chánh phi, vinh quang hơn nhiều so với gả cho hắn, một kẻ phế nhân bị các huynh đệ khinh thường!”

“Mạt Nhi, chuyện này chỉ sợ không ổn đâu. . . .” Hình như có chút do dự, Phùng Tử Chương không muốn gây ra chuyện phiền phức gì, chần chờ nói.

Thấy vậy, Kiều Mạt Nhi cười lạnh một tiếng: “Thế nào nhị tỷ phu không dám sao? Ai, nghe nói trong ‘Túc Nguyệt Phường’ ở Đại Lương có vô số mỹ nữ, vốn lần này ta định đi khoe khoang xong thì tranh thủ ghé qua chơi, không ngờ Nhị tỷ phu thay đổi triệt để, đối với chuyện này cũng mất đi hứng thú. . . .”

“Túc Nguyệt phường? Mỹ nữ!” Vừa nghe hai từ này, trong đôi mắt nhỏ hẹp của Phùng Tử Chương lập tức phát ra lục quang, toàn thân rung động.

“Đúng a! Chẳng lẽ nhị tỷ phu không nghe thấy lời đồn nào có quan hệ đến ‘Túc Nguyệt Phường’ sao? Phải biết rằng nữ tử trong đó a.” Kiều Mạt Nhi cố ý khoe mẽ ngừng lại, sau đó ý vị sâu xa ‘chật chịt’ hai tiếng.

Nghe vậy, Phùng Tử Chương kích động đến đáy lòng nở hoa: “Mạt Nhi, những gì muội nói đều là thật?”

“Có thật hay không, nhị tỷ phu tự đi xem chẳng phải sẽ biết sao?” Trong lòng đạt được tâm nguyện đi Đại Lương, Kiều Mạt Nhi thích ý thu tay lại, chậm rãi quay vào trong xe.

Lúc này, Phùng Tử Chương vui mừng như kẻ trộm, xoay người vung tay lên, kêu lớn: “Đi, chuyển hướng Đại Lương!”

.

Hôm nay trong Đại Lương Quốc, người đến người đi, náo nhiệt vô cùng, đại hội võ lâm lần này, cũng là một sự kiện giúp thúc đẩy kinh tế.

Khi đoàn người Tống Ngâm Tuyết thuận lợi đến Đại Lương thì một ít khách điểm tốt cũng đã kín người chen chúc, không thể tiếp tục cho khách vào ở.

“Làm sao bây giờ, nếu không chúng ta đổi khách điểm đi?” Năm cương tuần mã, Trữ Tiêu Băng mặt nhìn về phía trước, không khỏi nhíu mày nói.

“Không đổi, nhà này cơ, chỗ khác ta không chịu đâu! Đây chính là khách điểm tốt nhất Đại Lương, cũng chỉ có nó mới xứng chứa người có cấp bậc như bốn điện hạ!”

Nghe Trữ Tiêu Băng nói xong, Tống Vũ Kiệt bất mãn ồn ào lên tiếng, ngón tay chỉ vào ba chữ ‘Phượng Quan lâu’ trên tấm biển to, lớn tiếng nói.

“Chính là người ta không còn phòng trống, mặc kệ giá trị con người của ngài, mặc kệ cấp bậc, đều vô dụng cả!” Quen thói đấu võ mồm, Trữ Tiêu Băng phản bác.

“Ai nói vô dụng, người chờ đó cho ta!” Dựng thẳng lên một ngón tay, Tống Vũ Kiệt chia vào Trữ Tiêu Băng, sau đó bộ dáng kiêu ngạo, đi nhanh vào ‘Phượng Quan lâu’.

“Hắn muốn làm gì vậy?” Nhìn động tác khó hiểu của Tống lão lục, Trữ Tiêu Băng kinh ngạc.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết bên cạnh cười nhàn nhạt, không khỏi trêu đùa giải thích: “Động tác này gọi là, ‘có tiền có thể xui ma khiến quỷ’”

“Ách.” Hiểu rồi, Lục béo ị này, hẳn nhất định là đi dùng tiền đập chết người.

Tống Ngâm Tuyết nhìn chằm chằm bóng lưng đang đi vào, trên mặt hiện lên một nụ cười, đối với điểm này của Tống Vũ Kiệt, nàng thật hâm mộ.

“Vào đi thôi, hết thấy đã xong xuôi rồi!” hơn ha hơn hử chạy ra, khoe khoang nói với mọi người, sau đó ngón tay mập chỉ vào bên trong, nở nụ cười.

“Ngâm Tuyết, dù sao còn cách đại hội võ lâm đến vài ngày, chúng ta cũng không vội chuẩn bị, không bằng buổi tối để ta làm chủ, mời các người đi đến một chỗ rất vui vẻ, tẩy trần một phen, thế nào?”

Cười mờ ám, biểu lộ yd***, Tống Vũ Kiệt trưng ra vẻ mặt thích thú đến mất hồn, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết liếc mắt nhìn hắn, sau đó quăng lại một câu “Xem ra vừa rồi huynh chạy còn chưa dùng hết toàn lực”, nhấc chân bước vào.

(***YD: ý dâm =.)

“Ai, Ngâm Tuyết, ta đem hết toàn lực rồi, thật sự đem hết toàn lực rồi!” Vội vàng kêu lên giải thích, chính là tựa hồ không có ai để ý đến hắn, Vô Song, Minh Tịnh, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, thậm chí là Dực Tu, nguyên một đám bọn họ trong trẻo nhưng lạnh lùng đi tới, chỉ để lại Trữ Tiêu Băng một mình đi ở cuối cùng, khiêu khích làm mặt quỷ với hắn.

“Thật là, sao lại thế này! Không phải có câu ‘bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm **’ sao? Tại sao phản ứng lại khác tới hai vạn tám nghìn dặm thế này? Ai, tiền kia là do ta ra nha! Đến vài trăm lượng . . .”

Không người nào thèm để ý, cũng không có ai chú ý, chỉ có người đi đường hỏi hỏi, ngựa xe qua lại như nước.

.

“Dẫn đệ tới đây làm gì?” Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ được đốt lên, đứng ở cửa ra vào Túc Nguyệt Phường, Quân Tử Sở thần sắc cực không tốt nhìn Quân Tử Nặc bên cạnh.

“Đương nhiên là có chuyện tốt a! Ai, ta nói Tử Sở, hôm nay đệ đừng cứ lạnh mặt hoài nữa! Không phải trước kia đệ trách huynh đệ chúng ta đi ra ngoài không mang theo đệ sao? Hôm nay vừa vặn có cơ hội này, thừa dịp ngày sinh nhật của lão Tứ, huynh đệ chúng ta cũng nên tụ họp, đến nâng cốc chung vui, không say không về!”

Trên mặt cười, nhưng trong mắt lại âm u hung ác, Quân Tử Nặc một bả kéo Tử Sở tràn đầy không muốn, đi nhanh vào trong. Mà sau lưng, Tử Sở mím môi, không nói lời nào đi theo, trên thân thể ngọc thụ lâm phong là một tầng lạnh lùng nhàn nhạt.

Hắn không muốn đi, nhất là không muốn tới mấy chốn gió trăng này, nhưng hôm nay Quân Tử Nặc mời hắn đến, lại được phụ hoàng cho phép, ẩn sau cái cơ các huynh đệ đoàn tụ, cho nên hắn không có biện pháp từ chối.

Huynh đệ đoàn tụ? A! Có lẽ phụ hoàng nghe được câu này còn có thể cao hứng, nhưng đối với hắn hôm nay mà nói, căn bản là khinh thường!

Ai muốn đoàn tụ? Đoàn tụ cùng ai? Hắn không thèm để ý, cũng sẽ không để ý!

Đi theo cước bộ của Quân Tử Nặc, dạo bước trong hành lang cổ kính, Tử Sở khép hờ mắt, thần sắc lạnh nhạt, không chú ý tới trong mắt Quân Tử Nặc phía trước thoáng hiện lên sự đắc ý.

.

“Heo mập, người nói chỗ vui về chính là chỗ này?” Khi đoàn người đứng ở cửa lớn Túc Nguyệt Phường, Trữ Tiêu Băng kinh ngạc trừng lớn mắt, thần sắc hoàn toàn không thể tin được.

Ngất, sớm biết tên mập mập chết bầm này cũng không nghĩ ra được chuyện tốt gì! Công nhiên mang theo một đám người cả trai lẫn gái như vậy đi dạo kỹ viện? Bá đạo, tuyệt đối bá đạo!

“Đúng vậy a, nghe nói trong này rất vui vẻ!” Về mặt hưng phấn, hai mắt lấp lánh lục quang, Tống Vũ Kiệt kích động nhìn mọi người, sau đó thu liễm ho nhẹ một cái nói: “Ách, tuy ta cũng chưa từng tới, nhưng bắt quá.”

“Bất quá cái gì? Đã đến đây, vậy vào đi thôi.” Không đợi Tống Vũ Kiệt nói xong, Tống Ngâm Tuyết bên cạnh mở miệng nói, lúc này dưới ánh trăng, nàng một thân nam trang càng có vẻ phá lệ thoát tục, thần bí.

“Được! Đi vào, đi vào!” Được người lớn nhất ủng hộ, Tống Vũ Kiệt hoan hô một tiếng, dẫn đầu mà vào. Mà sau lưng, Vô Song, Thư Ly, Kỳ Nguyệt sau khi liếc nhìn nụ cười nhạt của nàng thật sâu, cũng cùng đi vào theo.

Trữ Tiêu Băng cảm thán trong lòng: “Đi ra hành tẩu giang hồ, một thân nam trang ắt không thể thiếu”, đồng thời cũng nhắc chân đi vào. Chỉ để lại Minh Tịnh đầy mắt chớp động, về mặt thâm thúy thông dong chậm rãi đi lên trước, nhẹ giọng nói bên tai người ngọc: “Tuyệt Nhi, nàng đang định chơi trò gì.”

169. Q.2 - Chương 73: Đánh Nhau.

“Nàng đang chơi trò gì vậy, Tuyết Nhi?” Minh Tịnh nói nhỏ, phản ứng một cách phức tạp và thâm ý như từ trước đến nay.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết chau mày, vẻ mặt nhẹ nhàng đùa giỡn nói: “Chơi cái gì? Tất nhiên là chơi cái nên chơi. Vào đi thôi. . . .”

Đầu hất qua, ý bảo hần đuổi theo, Tống Ngâm Tuyết nhắc chân, để mặc Minh Tịnh sau lưng dùng ánh mắt thâm thúy nhìn mình.

“Ôi, các vị khách quan, có vẻ lạ mặt a, là lần đầu tiên tới sao? Đến, mời vào bên trong, mời vào bên trong! Ha ha, ta vừa nhìn các vị khách quan, đã biết mọi người nhất định là quý nhân! Tiểu Thúy —— Tiểu Thúy —— mau dẫn các vị quý nhân đi lên trên lầu, phòng chữ thiên thứ nhất đi!”

Trong sảnh, tú bà vừa nhìn thấy bọn Tống Ngâm Tuyết tiến vào, vốn am hiểu nhìn mặt mà nói chuyện, bà ta lập tức vượt mông ngựa tiến đến, sau đó chưa nói ba câu, liền mời khách lên lầu. Dù sao bất kể có phải là quý nhân không, tôn chỉ của bà ta là kéo vào rồi nói sau.

“Hắc hắc, lão mẹ a, nhân lực của bà đúng là tốt!” Vừa nghe người khác tán dương mình như vậy, Tống lão lục mặt mày hớn hở, từ trong lòng ngực móc ra một thỏi bạc vụn, sau đó tùy ý quăng ra, rồi đi theo nha đầu Tiểu Thúy kia lên lầu.

Đây là một gian sương phòng trang trí rất tinh tế, lộ ra sự cổ điển và lịch sự tao nhã, hoàn toàn không nhiễm nửa điểm phong trần của kỹ viện, hơn nữa vị trí sương phòng rất tốt, xuyên qua rèm, có thể tinh tường chứng kiến nhất cử nhất động trên sân khấu trong đại sảnh.

Mọi người lộn xộn ngồi xong, lúc này, Trữ Tiêu Băng bên cạnh mở miệng nói với Tống lão lục: “Này, Béo ị, nếu như chơi không vui, chờ xem chúng ta xử lý người như thế nào!”

“Đừng nha, đừng nha, ta cũng chỉ là nghe nói, không biết cụ thể. Kỳ thật ta làm người tâm địa luôn quá tốt, có vật gì hay, đều muốn lấy rachia xẻ với mọi người.”

Ánh mắt quét qua mặt mọi người, khi nhìn đến Kỳ Nguyệt thì hơi dừng lại, sau đó “Ha ha” cười, lúc đối phương ghét bỏ quay mặt đi thì không kịp thu hồi, đành phải xấu hổ sờ sờ mũi.

“Sư tỷ, vì cái gì tỷ lại phải đáp ứng cái tên mập kia tới nơi này a?” Tựa hồ có chút khó hiểu, dù sao bọn họ cũng không thể tới chơi gái a, Trữ Tiêu Băng mở miệng nói: “Sư tỷ, tỷ mang theo nhiều phu quân như vậy tới thanh lâu, có vẻ không tốt lắm đâu. . . .”

“Nhiều phu quân như vậy?” Tống Ngâm Tuyết giương mắt, nhàn nhạt mà nhìn.

Thấy vậy, Tiêu Băng chỉ chỉ hai người Vô Song cùng Minh Tịnh, sau đó lại chỉ chỉ Thư Ly nói: “Biểu ca muội cũng coi như một người!”

“Nguyệt Nguyệt cũng vậy!” Tống lão lục nói tiếp.

“Ồn ào muốn chết!” Lạnh lùng cắt ngang, một tay người ngọc gõ mặt bàn, sau đó giương mắt ra dấu về hướng sân khấu dưới lầu, thâm ý nói: “Không phải mọi người muốn biết ‘Túc Nguyệt Phường’ thú vị ở chỗ nào sao? Hiện tại, biểu diễn sắp bắt đầu rồi.”

“Biểu diễn?” Theo sự ra hiệu của nàng mọi người quay đầu nhìn xuống, Tống Vũ Kiệt vừa xem, vừa vô thức nói: “Hử, Ngâm Tuyết? Không phải muội cũng chưa từng tới Đại Lương ư, làm sao có thể biết ‘Túc Nguyệt Phường’ thú vị ở chỗ nào?”

Tống lão lục vô tâm mà nói, bất quá chỉ là thuận miệng, bởi vì lúc này sự chú ý của hần đang tập trung vào trên đài, cho nên căn bản không cần Ngâm Tuyết trả lời.

Tống Ngâm Tuyết cũng không muốn trả lời, chỉ là chậm rãi uống trà, vẻ mặt thản nhiên.

Ánh mắt Minh Tịnh luôn len lén đánh giá nàng, đối với người trong lòng còn tinh hơn hồ ly của mình, lòng hần tràn đầy ham muốn nghiên cứu và tò mò.

“Ra rồi! Ra rồi!”

Lúc này, giọng nói kích động của Tống lão lục truyền đến, hấp dẫn sự chú ý của đám đông, mọi người bắt đầu nhìn xuống phía dưới.

Theo hướng hần chỉ, chỉ thấy các cô nương mới vừa rồi còn đang ngâm nga hát xướng trên võ đài, lúc này chẳng biết từ lúc nào, đều đã chậm rãi lui xuống.

Sau đó trên võ đài lớn thông thoáng, lập tức chỉ còn lại một nữ tử che mặt khoác áo mỏng, dáng người có lỗi có lỗm dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, thướt tha đứng yên.

Nữ tử xuất hiện, khiến cho đại sảnh vốn phi thường náo nhiệt, trong khoảnh khắc biến thành lặng ngắt như tờ. Mọi người lúc này đều trừng lớn hai mắt, si mê không nhúc nhích nhìn chằm chằm trên đài.

“Ách, nàng ta muốn làm gì vậy? Còn che mặt?” Tống lão lục không rõ tình huống cho lắm, không khỏi sờ đầu, bày tỏ sự khó hiểu của mình.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhấp nhẹ một ngụm trà nhỏ, sau đó ưu nhã giương mắt, chậm rãi mở miệng nói: “Muốn biết nàng ấy làm gì? Cứ xem tiếp đi.”

“A!”

Một “A” chữ vừa dứt lời, chỉ thấy nữ tử áo mỏng trên đài đột nhiên chậm rãi chuyển động, thân thể yêu kiều mềm mại theo âm nhạc nhẹ nhàng nhảy múa, ánh nến lúc sáng lúc tối chiếu vào dáng vẻ thướt tha yếu điệu của nàng, tạo nên vô số ảo tưởng mơ màng.

Váy múa dài, dáng người lắc lư, thoải mái phập phồng, linh lung chuyển động, hút hồn người. Cuối cùng sau một loạt vung, nhảy, chuyển, xoay, nữ tử uốn mình một cái xinh đẹp chấm dứt một khúc, sau đó liền đứng yên lần nữa, đôi mắt đảo qua mọi người.

Lúc này, tú bà cười đến run rẩy hết cả người khệ nệ đi lên đài, nàng làm nũng một hồi nói với mọi người dưới đài: “Các vị quan khách, đêm khuyh thành mười ngày một lần tại Túc Nguyệt Phường, hiện tại sắp bắt đầu rồi! Nếu như giờ phút này, có vị khách quan nào coi trọng Oánh Oánh cô nương của chúng ta lần này, muốn cùng nàng mây mưa một phen, vậy thì mời nhanh chóng lên đài, bày ra một chút tài nghệ a. Oánh Oánh cô nương của chúng ta sẽ từ đó tuyển ra một vị hợp ý, ở chung một đêm, hơn nữa — không lấy một xu!”

Tú bà dùng giọng điệu cứng rắn nói xong, dưới đài liền vui mừng ồn ã, mỗi người đều xoa tay, hưng phấn kích động người tranh ta đoạt dững mãnh lao tới trước đài.

“Ai ai, mọi người không nên gấp, không nên gấp! Nguyên một đám, nguyên một đám xung phong lên sao? Ai cũng có cơ hội, đều có cơ hội cả!” Tú bà lớn tiếng kêu to, cố gắng duy trì trật tự, sợ những người này bởi vì kích động, mà đập hỏng sân khấu.

“Béo ị, đây là trò vui người nói sao?” Trữ Tiêu Băng liếc mắt nhìn Tống Vũ Kiệt, vì quyết định của hần mà đưa ra lời dị nghị.

Lúc này, chỉ thấy Tống lão lục cũng có chút không giải thích được híp mắt, mơ hồ nói: “Ta cũng không biết a? Ta đi dạo nhiều thanh lâu như vậy, còn chưa từng gặp qua chỗ nào giống như vậy?”

Tầm mắt lần nữa chuyển đến trên võ đài, lúc này, có một nam tử, gấp rút hùng hực bỏ lên trên sân khấu, sau đó dạo qua bên người nữ tử một vòng, rồi nặng nề quay mặt về phía mọi người, bắt đầu vận vẹo thân thể của chính mình.

Rất ít khi nhìn thấy có nam tử ở trước mặt mọi người mà vận vẹo thân thể, tuy nhìn có hơi ngốc, nhưng vẫn biết là hần đã thật sự ra sức.

Sau một lúc uốn éo, nam tử đầu tiên đi xuống dưới, tiếp đó tên thứ hai lại đi lên, hần không giống với tên trước múa may một hồi, mà lựa chọn ôn nhu nhẹ giọng hát tình ca.

Tên thứ hai xuống dưới thì đến tên thứ ba, sau đó là tên thứ tư, tên thứ năm. Thấy nhiều nam tử như vậy thay nhau ra trận, đầu óc Tống lão lục có chút tiếp nhận không nổi.

“Ngâm Tuyết, bọn họ đang làm gì vậy?”

“Hấp dẫn sự chú ý của nàng kia. Tựa như Khổng Tước đực động dục vì muốn hấp dẫn chim cái, mở cái đuôi xinh đẹp của nó ra, không ngừng làm ra các loại tư thái duyên dáng!”

Một tay nâng đầu, trả lời vô cùng tùy ý, Tống Ngâm Tuyết lúc này, hai con mắt híp lại, bộ dạng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

“Hấp dẫn sự chú ý của nàng kia?” Cảm thấy rất mới mẻ, Tống Vũ Kiệt nhin không được nhìn xuống thăm dò, thì thào nói: “Nói như vậy, chỉ cần lên đài khoe khoang một phen, sau đó khiến cho nữ tử kia coi trọng là được? Ha, trò này hay a! Nhiều người điên cuồng như vậy chỉ vì cầu một đêm vui vẻ, lại không tiếc thể diện, buông tha tư thái đi đến nịnh nọt một nữ tử phong trần, mà nữ tử kia lại có thể cao cao tại thượng tùy ý chọn lựa nam tử nàng hợp ý? Ha ha, cách chơi mới vi phạm luân lý cương thường như vậy, thật đúng là rất có sức hấp dẫn, hơn nữa mấu chốt nhất vẫn là cô nương kia—— nàng không cần tiền!”

Bất cứ khi nào, bất kể là người nào, khi nghe nói có thể chiếm tiện nghi mà không hề bị đòi tiền thì sẽ lập tức sinh ra hứng thú, ngay cả Tống Vũ Kiệt trên căn bản vốn không quan tâm đến chuyện tiền bạc cũng thế.

“Ngâm Tuyết, vì cái gì cô nương kia lại mang khăn che mặt a? Như vậy không xem được dung nhan của nàng ta!”

“Bởi vì để gia tăng cảm giác thần bí. Nữ tử Túc Nguyệt Phường có lệ, phàm là nữ tử tham gia đêm khuynh thành, đêm đó mặt phải mang lụa trắng, mà lại tấm lụa trắng này đợi đến sau khi nữ tử chọn trúng nam tử, đến đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng kia sẽ tháo xuống!”

“Ra là như thế.” Tống Vũ Kiệt nghe xong, dường như hiểu ra gật nhẹ đầu.

Nghe vậy, mí mắt Tống Ngâm Tuyết cũng không gờ lên tiếp tục tùy ý nói: “Cô nương ở Túc Nguyệt Phường, tất cả đều là tự nguyện tiếp khách, không tồn tại tình huống bắt buộc cùng cưỡng bức, cho nên lòng bọn họ đều là nhất trí.”

Khi nàng nói đến một câu cuối cùng này thì Minh Tịnh bên cạnh quăng ánh mắt dò xét về hướng nàng, cả Vô Song cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Thủ đoạn thật inh!” Thâm ý nhìn, đôi mắt như sao sáng chói, Minh Tịnh miệng thì khen, nhưng trên mặt lại là một mảnh thâm ý, “Cái tiết mục này, mặt ngoài nhìn như nam tử chiếm hết tiện nghi, không chỉ có được mỹ nhân, lại không tốn nửa xu! Nhưng kỳ thật người thắng lớn nhất, lại là bản thân Túc Nguyệt Phường, danh lợi song thu!”

“A, chuyện đó giải thích như thế nào?” Nghe Minh Tịnh nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết nhẹ quay đầu, cũng mang vẻ mặt thâm ý hỏi hẩn.

“Có ba chỗ inh, thứ nhất, hành động lần này của Túc Nguyệt Phường đã đánh trúng tâm lý tham lợi của thế nhân. Thử nghĩ những nam nhân kia, vừa nghe nói có chuyện tốt mà không cần tiền, làm sao còn có thể ngồi yên? Mọi người một truyền mười, mười truyền trăm. Kể từ đó, rất nhanh sẽ khiến ỹ danh của Túc Nguyệt Phường lưu truyền bốn phía, không cần tận lực tuyên truyền, cũng có thể tạo ra hiệu quả thanh danh đại chấn!”

“Thứ hai, khi đám người mãnh liệt tuân tới Túc Nguyệt Phường, chung quy cũng phải tiêu phí một khoản gì đó, bất luận là rượu hay thức ăn, kẹo bánh trái cây. Không những không lỗ vốn còn khiến bản thân nổi tiếng, lại hạ thấp khí thế của đối thủ!”

“Thứ ba, đó là để nữ tử mang lụa trắng xuất hiện, như vậy không chỉ có gia tăng cảm giác thần bí trên sân khấu, còn hoàn toàn nắm bắt được khẩu vị của nam tử, loại cảm giác có thể nhìn, lại sờ không tới, nhưng mà bất cứ thời khắc nào cũng tràn ngập cơ hội này, sẽ như độc dược dẫn dắt bọn hẩn! Làm cho bọn họ bất kể là lần này, hay là lần sau, vì tìm kiếm cảm giác thần bí hưng phấn, đều tìm lòng không được chạy tới lần nữa!”

Minh Tịnh phân tích các loại quan hệ trong chuyện này, trong đôi mắt nhìn về hướng người ngọc, lộ ra vẻ thâm ý khó hiểu, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không hề tránh né, trực diện đón nhận ánh mắt của hẩn.

Nàng biết hẳn rất thông minh, cho nên đối với người thông minh mà nói, hết thấy cũng không cần nói quá nhiều.

“Haiii, nghe các người nói như vậy, xem ra ông chủ Túc Nguyệt Phường này nhất định là người rất thông minh rồi! Được, ta thích nhất là những người thông minh, xuống dưới phân cao thấp cùng những nam nhân này một phen thôi!”

Rốt cuộc cũng tìm được lý do có thể đi trộm hương, thân thể mập mạp của Tống Vũ Kiệt lập tức nhảy dựng lên, vội vàng hào hứng muốn đi.

Đúng lúc này, dưới đài đột nhiên vang lên một hồi bạo động, tiếp đó liền nghe tiếng hô sắc nhọn của tú bà: “Ôi —— thế này không được! Thế này tuyệt đối không được a! Công tử, đây chính là quý củ của Túc Nguyệt Phường chúng ta, nam tử hợp ý, nhất định phải do cô nương chúng ta tự mình chọn lựa!”

“Ta nhỏ vào! Cái quý củ chó má gì, Lão Tử chính là quý củ!”

Một tiếng chửi bới, kiêu ngạo từ dưới lầu truyền ra, nghe vậy mọi người đều quay đầu nhìn xuống xem xét, nhìn thấy dưới đài có một nam nhân béo ú vận trường sam thêu hoa, lúc này đang giương cái bản mặt đầy thịt béo, hùng hổ muốn tiến lên cưỡng đoạt cô nương áo mỏng tên là Oánh Oánh kia.

“Chuyện này không thể! Chuyện này không thể! Ôi ——” tú bà còn chưa nói xong, chỉ thấy đã bị tên mập kia một bả đẩy ngã trên mặt đất, đau đến kêu hừ hừ.

Đến lúc này, cái tên mập mạp kia thấy thịt đã đến tay, liền trừng cặp mắt nhỏ đục ngầu của hắn, cười dâm một hồi nói: “Nghe nói đàn bà Túc Nguyệt Phường chơi rất hăng hái! Hôm nay, ta lại muốn xem xem, rốt cuộc mấy ả kỹ nữ trong truyền thuyết hăng hái đến cỡ nào! Ha ha!”

Dứt lời muốn vươn tay xé quần áo của Oánh Oánh cô nương, xem ra cái tên mập này tối nay định trình diễn đồng cung đồ sống trước mặt mọi người!

“Tmd, ở đâu ra béo ị này! Rõ ràng dám đoạt nữ nhân với bản điện hạ!” Tống Vũ Kiệt vốn đang muốn xuống lầu, vừa thấy chuyện tốt của mình bị quấy rầy, tức giận đến chửi ầm lên, vội vàng vén tay áo lên, bộ dạng chuẩn bị đánh nhau.

“Aii, tên béo ị nào tính nết cũng giống nhau!” Trữ Tiêu Băng chứng kiến tình hình này, thì chán nản, lạnh lùng nói, chỉ thấy nàng xoay người, lần đầu tiên ăn ý đi theo Tống lão lục, đẩy cửa ra.

Tống Ngâm Tuyết không nhanh không chậm uống trà, dưới ánh nhìn soi mói của bốn người bên cạnh, vẻ mặt bất động thanh sắc.

“Chó điên ở đâu ra, chạy khắp nơi cắn người thế này? Xuống cho chúng ta!”

“Đúng! Xuống!”

Dưới đài ồn ào tiếng chửi rủa, mọi người đều phẫn nộ trừng mắt, cả giận nói, muốn xông lên trước dùng tên dẫn đầu đã gây nhiều loạn trật tự này lại.

Lúc này, có lẽ là nhìn ra ý đồ của mọi người, tên mập kia vừa kéo Oánh Oánh cô nương, vừa dùng cặp mắt ti hí của hắn nhìn quét qua mọi người, cười đắc ý nói: “Thế nào, muốn đánh người? Hừ, nói cho các người biết, muội muội của ta là thị nữ bên người Tam điện hạ Quân Tử Sở, nếu các người dám đắc tội với ta, ta bảo nàng đi nói cho Tam điện hạ, cho nguyên một đám các người không còn răng mà ăn cháo!”

Rất là khó lường ngẩng cao đầu lên, tên mập kia cười dâm lần nữa nói: “Các người biết Tam điện hạ không? Hắn là vị hoàng tử được đương kim Thánh Thượng sủng ái nhất, tương lai chính là người thừa kế ngai vàng, muội muội của ta đi theo bên cạnh hắn, từ nay về sau bất luận như thế nào cũng có thể lên làm phi tử, lúc đó, ta chính là quốc cữu gia! Cho nên hiện tại, những tên hạ lưu các người còn dám vô lễ với ta sao? Có phải không muốn sống nữa không?!”

Ngoan lệ mà nói..., khoe khoang ra chỗ dựa của mình, nghe vậy người, dưới đài đều cả kinh, sững sờ không dám tiến lên nữa, mà trong sương phòng trên lầu, khi bốn người nghe được câu Đại Lương Tam hoàng tử Quân Tử Sở này, vẻ mặt đều quái dị, trong mắt hình như có chút gì đó đang mơ hồ lưu động.

“Ta nói Tam đệ, hóa ra cái tên mập kia là đại cữu gia tương lai của đệ à? Ha ha, ta vốn không biết đệ có chuyện mờ ám với nha đầu Cầm Tâm kia nha? Lần trước lúc thấy ta đánh nàng, đệ cũng không có phản ứng gì, ta còn khẳng định đệ không thích nàng, cho nên đang chuẩn bị hai ngày nữa đề nghị đệ đưa nàng qua? Nhưng bây giờ thì không dám, đệ đã chuẩn bị lập nàng làm phi, câu đòi người này, ta tuyệt đối không mở miệng được!”

Lúc này, trong một gian sương phòng khác, mấy huynh đệ Quân gia đang ngồi quanh bàn, mắt nhìn trò hay đang phát sinh.

“Ai, ta nói đại ca, Cầm Tâm này huynh đương nhiên không thể nhận à! Đừng nói tính tình nàng giống như là cây ớt gặp người liền phát hỏa, chỉ cần nhìn thân phận nàng ta là thị nữ thiếp thân của Tam ca, huynh cũng đã không nên mở cái miệng à! Huynh suy nghĩ một chút đi, Tam ca không gần nữ sắc, bên người thì chỉ có một nữ nhân như Cầm Tâm có thể an ủi lúc tịch mịch, nếu cho huynh rồi, vạn nhất ngày nào đó Tam ca hứng lên.”

Phun ra những lời khiến người ta chán ghét, Tứ Hoàng Tử cũng không tiếp tục nữa, hắn chỉ liếc mắt nhìn đại hoàng tử Quân Tử Dạ ngồi đối diện, tiếp đó lại chuyển mắt về phía võ đài trên đại sảnh.

Trên võ đài, tên béo ị thêu dệt chuyện kia, đang nói khoác các loại “Công tích vĩ đại” của Tam hoàng tử Quân Tử Sở, khoe khoang lồ bịch đến không còn lời nào có thể miêu tả được. Nhưng nếu như chỉ cần là người có chút tâm tư, sẽ phát hiện số lượng tin vịt trong chuyện này không nhỏ.

Quân Tử Sở lạnh mặt, rốt cuộc hiểu vì cái gì hôm nay Quân Tử Dạ lại hảo tâm gọi hắn đến cùng nhau mừng sinh nhật như vậy? Hóa ra căn bản là lưu lại chiêu sau.

“Các người biết không? Tam điện hạ của húng ta, vô cùng lợi hại, muốn đùa chết những kẻ hạ đẳng như các người, chỉ đơn giản như đùa chết một con kiến!”

Tên béo ị thêu dệt chuyện cứ như là bị ai chỉ thị ra sức khoe khoang quyền lực của Tam điện hạ, toàn lực khiêu khích khiến mọi người tức giận căm ghét Tam hoàng tử Quân Tử Sở.

Lúc này, trong sương phòng, mấy hoàng tử Quân gia về mặt đắc ý, châm chọc nói: “Tam ca dạy bảo thủ hạ thật là giỏi a, không biết phụ hoàng thấy được tình cảnh này, sẽ phản ứng thế nào? Ha ha!”

Cố ý làm cho Tử Sở xấu mặt, đại hoàng tử Quân Tử Dạ đứng dậy, sau đó cười cười, trêu đùa nói: “Đi, chúng ta đi gặp lại đại cữu gia tương lai của Tử Sở!”

“Được!”

Toàn bộ các huynh đệ đứng lên, mang theo ý đồ cố ý quấy rối mà đi xuống, lúc này, tên mập trên đài kia vừa thấy tình cảnh này, giống như đã được dặn dò trước, hất tay áo, há mồm kêu lớn: “Các người đừng ngăn cản ta, hiện tại ta muốn nữ nhân này! Hừ, ta có Tam điện hạ làm chỗ dựa, nếu các người không sợ chết thì đi lên thử xem! Xem ta khiến các người chết không yên lành như thế nào!”

Tay, mạnh mẽ kéo tấm áo mỏng như cánh ve sấu của Oánh Oánh cô nương, theo một tiếng “roạt”, lộ ra một mảng da thịt lớn trắng như tuyết, lúc này, tên béo ị kia duỗi bàn tay như cái móng heo ra, đang muốn phi lễ vũ nhục màng, một tiếng “Tmd, dừng tay!” vang lên, Lục béo ị Tống Vũ Kiệt chính nghĩa xuất hiện!

170. Q.2 - Chương 74: Ngài Nói Ai Cũng Ở Đây?

“Tmd, dừng tay!”

Gầm lên một tiếng, Tống lão lục như sứ giả chính nghĩa tiến lên trên đài, sau đó hai tay chống nạnh uốn bụng, dựng râu tròng mắt về mặt dữ tợn.

“Người là người phương nào? Dám trông nom chuyện của ta!” Vừa thấy có người đến quấy rầy, tên béo ị chuyên thù dệt chuyện một bà buồng nữ tử trong tay ra, sau đó vẻ mặt hung ác ngoái đầu nhìn lại, thần sắc rất là khinh thường.

“Tmd, ta là cha nhà người!” Tức giận mắng, nhìn tên béo ị thích thù dệt chuyện kia còn ương ngạnh, Tổng lão lục tiến lên muốn đưa chân đạp hẳn, chính là hẳn quên, đối phương cũng không phải nô tài trong phủ hẳn, có thể tùy ý hẳn đánh chửi mà không đánh lại.

Cầm Tâm là thị nữ hộ vệ của Tử Sở, võ công không được tốt lắm, nhưng cũng không quá kém, cho nên tên béo ị ca này, về phương diện quyền cước tự nhiên cũng biết chút ít, tối thiểu nhất là hơn Tổng Vũ Kiệt hoàn toàn chẳng biết gì.

Tổng Vũ Kiệt cũng là người quen thói kiêu ngạo, lòng hẳn đang tràn đầy hào hứng lại bị người khác quấy rầy, trong lòng rất là khó chịu, muốn tiến lên giáo huấn một phen, vì vậy dưới cơn xúc động, hẳn chưa suy nghĩ cẩn thận đã đá ra một cước rất có lực về phía đối phương, thậm chí còn nghĩ trong lòng: tên khốn, xem ta có đá cho người tàn phế không!

Thân ảnh khê lách qua, tên béo ị gây chuyện nghiêng người một cái, sau đó trở khuỷu tay đẩy một cước kia đá vào khoảng không, Tổng lão lục không giữ được trọng tâm ngã lăn ra đất, sau đó tên béo ị kia nghiêng mặt dẫm lên trên cái bụng tròn vo của Tổng lão lục, dùng sức nghiền lại nghiền.

“Hừ, các người thấy chưa? Đây là kết cục những kẻ đắc tội ta, đắc tội Tam hoàng tử!” Cố ý mượn đề tài để nói chuyện của mình, tên béo ị thù dệt chuyện dùng cặp mắt nhỏ đục ngầu quét qua mọi người dưới đài, tạo nên tác dụng uy hiếp.

Lúc này, Tổng Vũ Kiệt đau đớn kêu to: “Tmd, người biết ta là ai không? Người dám giẫm ta? Ta sẽ bảo Tam hoàng tử nhà các người phế người đi!”

“A, chỉ bằng người!” Chửi thề phun một bãi nước bọt, xác định trong quan lại quyền quý ở Đại Lương, không có nhân vật nào béo ú như thế, ca ca của Cầm Tâm, tức tên béo ị thù dệt chuyện kia, cười khinh khinh nói.

Thấy vậy, Trữ Tiêu Băng bên cạnh không nhịn được nữa, tuy nàng cũng không thích Tổng lão lục, nhưng nàng thực sự không thể phóng túng để tên béo ị thích thù dệt chuyện kia tiếp tục kiêu ngạo.

Thả người một cái, thân ảnh hướng thẳng đến người đang đứng trên đài, động tác nhanh như gió giật, làm cho người ta còn chưa kịp nhìn rõ, đã nghe một tiếng “Bùm ——” nặng nề vang lên, tên béo ị thù dệt chuyện đã hung hăng ngã trên mặt đất, bốn vó chổng lên trời.

“Haha, tiểu tử người dám giẫm ta! Ta giẫm cho người coi —— ta giẫm cho người coi ——”

Lúc này, vừa thấy đối phương ngã xuống đất, Tổng lão lục lập tức bò lên, hung hăng dùng chân đá đối phương, vừa đá trong miệng còn phẫn nộ chửi mắng.

“Các người, các người phản rồi! Ngay cả người của Tam điện hạ cũng dám đánh! Được, rất tốt, các người chờ đó cho ta!” Trữ Tiêu Băng tung ra một quyền, tuy không nặng, nhưng mà linh xảo đánh vào huyệt đạo của tên béo ị thích thù dệt chuyện kia, khiến cho hẳn mãnh liệt té xuống, nhất thời không đứng dậy được, đành phải há mồm ra sức kêu gào.

“Chờ đó, ta không tin ta lại sợ cái tên Quân Tử Sở kia!”

Hừ, nhớ ngày đó lúc còn ở Đại Tụng, Quân Tử Sở từng là phu quân của Ngâm Tuyết nhà bọn họ? Cho nên theo vị thứ, hẳn còn phải nhân nhượng mình mấy phần!

Tổng lão lục đắc ý nghĩ, xoay người đi đỡ Oánh Oánh cô nương té ngã trên đất bên cạnh, sau đó nhìn bộ dạng nàng áo rách quần manh, trong lòng đã nhộn nhạo xuân ý, lại không tiện biểu lộ quá mức, quan tâm nói: “Oánh Oánh cô nương, cô nương không sao chứ?”

Đôi mắt mê đắm, ý vị nhìn về hướng ngực người ta, một cái móng heo khác đang đỡ tay người ngọc, cũng không nhịn được chậm rãi vuốt ve.

Thấy vậy, Oánh Oánh cô nương vì nể người ta đã cứu mình nên cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ là khẽ giã ra.

Trữ Tiêu Băng không chịu được hành động của Lục Béo ị, một bả tiến lên tóm hấn, sau đó đang chuẩn bị mở miệng mắng to, thì trong hành lang, tiếng chề cười của Quân Tử Nặc, đã hấp dẫn sự chú ý của toàn trường.

“A, Tử Sở, đại cứu gia tương lai của huynh bị người ta đánh ngã, chẳng lẽ huynh cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy sao?”

Dẫn theo chúng huynh đệ Quân gia, Quân Tử Dạ từ từ đi lên sân khấu, tuy tướng mạo của hấn kém hơn Tử Sở, nhưng là người sinh ra trong hoàng gia, há lại có tướng mạo bình thường.

Tiêu sái lỗi lạc đi lên sân khấu, ánh mắt hơi lướt qua tên béo ị thích thêu dệt chuyện đang nằm trên mặt đất, sau đó chỉ thấy khi Quân Tử Dạ quay mặt về hướng mọi người, thì tên ca ca của Cẩm Tâm liền bắt đầu gào khóc.

“Tam điện hạ, nô tài là Cẩm Hùng a! Nô tài bị người ta khi dễ, ngài phải làm chủ cho nô tài a! Ô ô ——” vừa gào khóc, vừa bò đi ôm đùi Tử Sở, Cẩm Hùng bắt đầu oan ức “nói xằng nói xiên”.

“Ô ô, Tam điện hạ, hai người kia, bọn họ không biết phân biệt phải trái, rõ ràng dám không để ngài vào mắt! Nô tài vốn định thay điện hạ dạy bọn họ, chính là bởi vì tài nghệ nô tài không bằng người, đành phải, đành phải.”

Nghẹn ngào giống như là rất đau lòng, Cẩm Hùng rốt cuộc không nói được câu nào nữa, chỉ gắt gao túm góc áo Tử Sở.

Tử Sở lạnh mặt, trên khuôn mặt tuấn tú ngọc thụ lâm phong là một mảnh lạnh lùng, thẳng tắp phun ra một câu “Cút đi”, đông lạnh toàn trường.

“Ôi, đừng a! Tử Sở, nói như thế nào hấn cũng là đại cứu gia tương lai của đệ nha, làm sao đệ có thể vô tình như vậy? Ha ha, thế này cũng không giống như tác phong của đệ a, lúc muốn muội muội người ta, thì nói có chuyện gì cứ báo tên của đệ ra, đến lúc thật sự có việc, đệ lại kêu người ta cút? Thế này, chỉ sợ không tốt lắm đâu.”

Quân Tử Dạ ra sức ngậm máu phun người, muốn mượn việc này làm cho Tử Sở dọa người xấu mặt ở trước mặt mọi người, dụng tâm đến trình độ như thế, có thể nói là “Lòng Tư Mã Chiêu*”, người qua đường đều biết”.

(*Tư Mã Chiêu: Con trai Tư Mã Ý, đánh bại Thục Hán, thái tổ của nhà nước Tây Tấn.)

“Rốt cuộc người có cút đi không?” Lạnh lùng không có một chút biểu lộ, đôi mắt đẹp của Tử Sở quét qua người dưới chân, sau đó dùng gương mặt lạnh lùng chắn người ngoài ngàn dặm kéo góc áo của mình bị Cẩm Hùng nắm trong tay về, tiếp đó chậm rãi mở miệng nói: “Nếu như không cút đi thì báo quan a, ta tin rằng hết thấy mọi chuyện, quan phủ sẽ có định đoạt thỏa đáng.”

Một câu nói lạnh lùng, đánh nát toàn bộ bầu không khí mà Quân Tử Dạ khổ tâm kiến tạo nãy giờ, lại còn có thể khiến cho cách nhìn của mọi người đối với hấn chẳng những không hề kém đi, ngược lại còn chiếm được một cái thanh danh tốt, khiến mấy huynh đệ Quân gia bên cạnh tức giận, phẫn hận.

Tống Vũ Kiệt nhìn một màn này, biết rằng hóa ra không phải chớ cây gần nhà, gà cây gần chuồng, mà là có người tự cho là đúng, vì vậy cảm thấy vui lên, mở miệng cười nói: “Ai nha, Quân Tử Sở, may mà người không giúp tên không bằng cầm thú này, nếu không ta cũng không nể mặt đâu!”

“Lục hoàng tử.” Nhàn nhạt gật đầu chào, cũng không có biểu hiện ra quá nhiều nhiệt tình, bởi vì trong ấn tượng của Quân Tử Sở, Tống Vũ Kiệt này cũng không hòa hợp lắm với người ngọc, cho nên hiện tại nếu không vì ngày đó trên đại điện hấn có nói chuyện giúp Ngâm Tuyết, thì với tính tình của Tử Sở, bây giờ tuyệt đối sẽ không để ý .

Ai cũng nói người quen khi gặp mặt sẽ hết sức thân mật, chính là Tống Vũ Kiệt cũng không cảm thấy được sự nhiệt tình của đối phương, cho nên khi hấn thấy Tử Sở như vậy, không khỏi cau mày mà nói: “Này, ta nói Quân Tử Sở, tại sao mới mấy tháng không gặp, người lại trở nên càng thêm trầm lặng rồi?”

Càng thêm trầm lặng? Có lẽ vậy! Trong lòng không có tình yêu, không có mục tiêu để vươn tới, cuộc đời của hắn, làm sao còn có sức sống?

Không trả lời câu hỏi của Tổng lão lục, cảm thấy không cần phải lãng phí thời gian ở nơi nhàm chán này nữa, Quân Tử Sở xoay người, nhắc chân đang muốn bước đi ra cửa, chính là đúng lúc này, hắn nhìn thấy một người.

“Lý, Lý tổng quản? Lý Triệu Lương!” Cũng giống như Tử Sở, vừa thấy được người đang từ phía trước đi tới, Tổng lão lục mở to con mắt, sau khi nháy nháy hai cái, vẻ mặt kinh ngạc kêu sợ hãi ra tiếng.

Ách! Lão già này, không phải hắn đã bị Ngâm Tuyết đưa về nông thôn dưỡng lão rồi sao? Làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này!

Chóng mặt.

Trăm mối nghi ngờ không có cách giải, Tổng Vũ Kiệt trơ mắt nhìn Lý Triệu Lương đã từng là Đại tổng quản của Nhữ Dương Vương phủ đi tới, cung kính thỉnh an các vị điện hạ, sau đó tự giới thiệu nói: “Các vị điện hạ, tiểu nhân là chủ quản của Túc Nguyệt Phường này, nếu như có chỗ nào bất kính, kính xin các vị điện hạ bao dung, tha thứ.”

“Người, người là chủ quản của Túc Nguyệt Phường này?” Ách, không thể nào! Vừa rồi ở trong sương phòng, Minh Tịnh còn khen ông chủ của Túc Nguyệt Phường này thủ đoạn độc đáo? Không ngờ kết quả lại là như thế này!

“Đúng là lão nô, Lục hoàng tử.” Lý Triệu Lương chuyển mắt chào Tổng lão lục, lúc này mặc kệ biểu lộ kinh ngạc trên mặt Tổng Vũ Kiệt, hắn vẫn bình thản, khẽ mỉm cười.

Một câu Lục hoàng tử, không khiến các huynh đệ Quân gia vốn không biết đến quá khứ của Lý Triệu Lương kinh ngạc với sự xuất hiện của hắn, mà lại sinh ra hứng thú nồng hậu đối với thân phận của Tổng Vũ Kiệt.

Lục hoàng tử? Lục hoàng tử của nước nào? Tử Sở trước đây từng đến Đại Tụng, chẳng lẽ tên mập mặt dày thịt béo phía trước này, lại là Lục hoàng tử của nước Đại Tụng.

“Tuyết Nhi, hết thấy đều do nàng an bài phải không? Nàng mới là bà chủ của Túc Nguyệt Phường này” Lúc này, khi mọi người dưới lầu còn đang tư nghị, trong sương phòng, lời nói của Minh Tịnh, chậm rãi vang lên.

Người ngọc không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt nhìn xuống dưới đài, ngón tay khi có khi không nhẹ gõ lên mặt bàn, vẻ mặt thâm thúy.

Trầm mặc đã đại biểu hết thảy, bốn người ở đây, không có ai là kẻ ngốc, sự thật rõ ràng như thế, bọn họ đã không cần tiếp tục hỏi nữa.

Chấn động, tìm tòi nghiên cứu, thán phục, đau lòng.

Tổng Ngâm Tuyết, rốt cuộc nàng còn có bao nhiêu chuyện bí mật phải làm? Trong nội tâm nhỏ của nàng, rốt cuộc giấu bao nhiêu chuyện, bao nhiêu mưu đồ?

Rất muốn gắt gao ôm nàng vào trong ngực, sau đó dùng cả đời của mình để đau lòng nữ tử này, làm cho kiếp này nàng không cần sống khổ như vậy, mệt mỏi như vậy nữa, giờ phút này bốn người đều gắt gao nắm tay lại, đáy lòng có một loại tình cảm giống nhau, là thương tiếc, yêu thương, quý trọng, xót xa.

Tổng lão lục có chút không hiểu thế cục trước mắt, hắn nghiêng đầu, miệng thì thào vô thức nói: “Ha ha, thật đúng là có duyên, Lý tổng quản ở nơi này, vừa vặn Ngâm Tuyết cũng đang ở đây.”

Một câu “Ngâm Tuyết đang ở đây”, vốn nói rất nhỏ, trên cơ bản không có ai để ý, chính là hai chữ này, đối là một người mà nói, lại cực kỳ hấp dẫn cảm đến trí mạng!

“Ngài nói cái gì! Ngài lập lại lần nữa đi!” Chỉ thấy Tử Sở mãnh liệt quay đầu lại, thay đổi biểu lộ lãnh đạm lạnh như băng, hai tay nắm trên bờ vai Tổng lão lục, vẻ mặt không khống chế được kích động nói: “Ngài nói ai? Ai đang ở đây ——”

171. Q.2 - Chương 75: Cút Cho Ta.

“Ngài nói ai? Ai cũng ở đây ——” Tử Sở mạnh mẽ chop lấy Tống Vũ Kiệt, thần sắc kích động dùng sức lắc vai của hắn.

Thấy vậy, Tống lão lục tự biết mình nói lỡ, hối hận cắn chặt miệng, khó xử vò đầu bứt tai trả lời: “Không có! Không có ai! Ha ha ha ha, Tam điện hạ, nhất định là ngài nghe lầm, ta căn bản đâu có nói ai a?”

“Không! Ngài có nói! Ngài nhất định có nói! Tống Vũ Kiệt, ngài nói nàng đang ở đây? Ngài nói nàng cũng đang ở nơi này!”

Tử Sở kích động siết chặt hai tay của mình, lực đạo vô thức, thẳng khiến Tống lão lục cau mày kêu đau.

“Ai, ôi, đau! Đau! Tam điện hạ, ngài siết ta đau quá!” Dùng sức muốn tránh thoát sự trói buộc của Tử Sở, Tống Vũ Kiệt một bả muốn đẩy hắn ra, chính là lúc này, thân hình Tử Sở dừng lại, cả người giống như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, hai tay lập tức buông ra, sau đó vội vàng nhìn chung quanh tìm kiếm.

“Ai, ai ——” Tống Vũ Kiệt bởi vì dùng sức đẩy Tử Sở, đột ngột bị Tử Sở thả ra, làm cho hắn mất thăng bằng, cả người đột ngột ngã nhào về phía trước.

“Quân Tử Sở!” Thân thể suýt nữa tiếp xúc thân mật với mặt đất, khó khăn lắm mới chèo chống lại được, Tống lão lục buồn bực ngoái đầu phần nộ trừng Tử Sở, chính là lúc này, Tử Sở cũng không để ý tới hắn, chỉ sốt ruột nhìn khắp mọi nơi.

Hắn nghe được chính là ba chữ “Tống Ngâm Tuyết”, hắn chắc chắn đã nghe được ba chữ “Tống Ngâm Tuyết”! Tống Ngâm Tuyết, Tống Ngâm Tuyết, nàng ở đâu vậy? Nàng ở đâu!

Cước bộ, không ngừng tìm kiếm, vội vàng dạo quanh bốn phía trong đại sảnh, kiểm tra một sương phòng tiếp một sương phòng, một gian phòng lại đến một gian phòng, chỉ vì muốn tìm kiếm hình bóng trong lòng.

Mọi người khó hiểu nhìn phản ứng vừa khổ sở vừa nhớ nhung của Tử Sở lúc này, cảm thấy có phải hắn điên rồi hay không? Mà các huynh đệ Quân gia lúc này cũng nhìn nhau, không hiểu ra sao liên tục kinh ngạc trong lòng.

Đây là Tử Sở sao? Đây là Tử Sở mấy tháng này đều một mực lạnh lùng như băng sao? Nhìn cái bộ dạng vội vàng kia, cùng thần sắc khát vọng nhưng không thể đạt được trên mặt hắn, lần đầu tiên mấy huynh đệ Quân gia cảm thấy quái dị khó hiểu. Chẳng lẽ Tử Sở hắn.

Đi theo cước bộ mất trật tự của Tử Sở, mấy huynh đệ Quân gia hào hứng nhìn quanh bốn phía. Chính là hết thấy chuyện này, người kia cũng không biết, bởi vì lúc này trong lòng hắn, chỉ biết có một chuyện: hắn muốn tìm được nàng!

Tìm kiếm không có kết quả, Tử Sở thống khổ ngửa mặt, đứng ở đại sảnh nhìn chăm chú, trong lòng lạnh ngắt, cảm giác mất mát tuyệt vọng, từng tắc từng tắc gặm cắn lòng hắn.

Tống Ngâm Tuyết, Tống Ngâm Tuyết.

Trong lòng, yên lặng thì thầm cái tên này, chậm rãi mở đôi mắt tuần mỹ ra, chính là lúc này, khi hắn hết sức nản lòng thoái chí, ánh mắt của hắn, trong lúc lơ đãng, đột nhiên chống lại một cặp mắt sâu không thấy đáy.

Toàn thân giật mình một cái, hai mắt mở thật to, Tử Sở trở mắt, tầm mắt nhìn thẳng về phía sương phòng lầu hai.

Nàng. Cước bộ, trong bất giác chậm rãi đi qua, không có quá nhiều suy nghĩ, chỉ tùy ý trái tim trong lòng ngực của mình, không ngừng nhảy lên co rút lại, gặt gao tràn ngập đến tứ chi bách hài.

Đó là một đôi mắt hiểu rõ hết thấy, sâu sắc nhưng mà thanh tịnh; tính toán, nhưng lại linh động, khi thì giáo hoạt như hồ ly, khi thì ngây thơ như nai con, những biểu hiện đối lập lại kết hợp cùng một chỗ, khiến cho cả đời này, hắn khắc cốt khó quên.

Đúng, là nàng! Hắn có thể trăm phần trăm xác định, người kia nhất định là nàng!

Lão đảo, mặc kệ mấy huynh đệ Quân gia đi theo, Tử Sở đẩy cửa sường phòng ra, cảnh tượng hấn chứng kiến bên trong, làm cho ánh mắt của hấn trì trệ, hô hấp trong chớp mắt cũng mạnh mẽ đình chỉ.

Không nói lời nào, hai mắt chỉ nhìn chằm chằm, nháy cũng không nháy mắt, toàn thân hơi hơi run rẩy.

Cố gắng khống chế tâm tình của mình, không để ỉnh bởi vì vui sướng và khiếp sợ mà biểu hiện thất thố, Tử Sở nhắc chân gian nan bước từng bước một đi đến trước mặt người ngọc, sau đó thân thể chồm tới, gắt gao cầm lấy tay người ngọc, không chịu buông ra.

Vô Song, Minh Tịnh, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, bốn người bọn họ ai cũng không nói chuyện, có lẽ là vì tình cảnh này, đã đánh động đến chấp niệm trong lòng bọn hấn, làm cho bọn họ cũng cảm động sâu sắc lây, cho nên trong lúc nhất thời, không có ai nói gì.

“Nàng. . . .” Chỉ một câu, rốt cuộc lại nói không được nữa, ánh mắt Tử Sở bình tĩnh nhìn thẳng, ngón tay thon dài tuấn mỹ không khỏi gắt gao khép lại.

Người ngọc trên chỗ ngồi, tự nhiên như mây trôi nước chảy, vẻ mặt thông dong bình tĩnh, nàng hơi cúi đầu, lông mi nồng đậm che trên mắt nàng, làm cho trong lúc nhất thời người ta nhìn không ra nàng đang suy nghĩ cái gì.

“Ha, Tam ca, ta không nhìn lầm a? Khó trách huynh không gần nữ sắc, hóa ra đúng là có hứng thú đối với nam tử a!” Lúc này, lão Tứ trong huynh đệ Quân gia bên cạnh mở miệng, thần sắc hết sức châm chọc cùng miệt thị.

“Đúng vậy a, thật đúng là không nghĩ tới! Hóa ra Tam hoàng tử được phụ hoàng yêu thương nhất của chúng ta, lại là người thích chuyện Long Dương? Ha ha, vậy bây giờ phải làm sao đây? Nếu muốn tiếp nhận ngôi vị hoàng đế luôn cần đến thanh danh, nếu như bị phụ hoàng biết được chuyện này, vị trí hoàng tử này chỉ sợ.”

Tựa hồ đã tìm được lý do đả kích, đại hoàng tử Quân Tử Dạ nhìn một màn trước mắt này, trong lòng thâm cười lạnh, miệng giễu cợt nói theo.

“Đúng, đúng là vậy! Tam ca, chúng ta thật sự lo lắng cho huynh a!” Hoàng tử khác thừa cơ phụ họa, thái độ ác liệt kiêu ngạo y như nhau.

Thấy vậy, Tử Sở mím môi, cũng không quay đầu lại trên mặt lộ rõ sự lạnh lùng: “Biển, ta không cần thứ đó!”

“Ngươi!” Thứ mình ngày đêm nhớ mong mà không có được, người khác lại không coi vào đâu như vậy, ngực Quân Tử Dạ như bị thứ gì đè lên, tức giận đến không biết trút vào đâu.

“Được! Không hổ là người thừa kế phụ hoàng vừa ý, nói chuyện làm việc đều không giống người thường!” Vỗ tay, Quân Tử Dạ mồm mịa.

Thấy vậy, Quân lão tứ bên cạnh nói hùa theo: “Đại ca, Tam ca là ai chứ. Đương nhiên không giống với người thường rồi? Không kể tới chuyện huynh ấy là nhi tử phụ hoàng thương yêu nhất, đại ca đã quên huynh ấy từng có lịch sử quang vinh cỡ nào rồi sao?”

Lúc này, đã mặc kệ lệnh cấm của Đại Lương Quốc chủ, Quân lão Tứ ác độc mở miệng châm chích: “Ha ha, thử hỏi trong đám người thường, ai có thể thấy việc nghĩa không từ như Tam ca đây? Phải biết rằng, huynh ấy từng là từng là một trong các vị phu quân của dâm phụ đệ nhất thiên hạ Tống Nhữ Dương! Ha ha ——”

“Đúng! Lão Tứ nói quá đúng! Tử Sở của chúng ta, về điểm này, thật đúng là không ai có thể so sánh nổi!” Quân Tử Dạ cũng đã tức đến đỏ mắt, nhanh chóng gia nhập hàng ngũ châm chọc, trên nét mặt khinh bỉ để lộ sự oán hận mà hấn chất chứa không phải chỉ trong một ngày hay hai ngày.

“A, khó trách Tam đệ cũng không cảm thấy hứng thú với nữ nhân bên cạnh, hóa ra là chỉ thích loại dâm phụ như Nhữ Dương quận chúa? Ha ha, nghe nói Nhữ Dương quận chúa chính là đại mỹ nhân hạng nhất, Tam đệ nếu đệ không ngại, hay là nói cho chúng ta biết tiện nhân kia ở trên giường làm sao mà khiến đệ mê đến thần hồn điên đảo vậy?”

“Đúng, đúng a! Tam ca, huynh hãy cho nói chúng ta biết Tống Nhữ Dương kia, rốt cuộc trên giường dâm đang đến cỡ nào a? Kỹ xảo của nàng ta có được không? Có giỏi dụ dỗ người khác không? Còn có, chỗ đó của nàng — chặt hay không chặt?”

Ha ha, nhưng đệ nghe người khác nói rồi, nữ nhân làm nhiều loại chuyện này, bình thường chỗ đó đều rất lỏng lẻo, ta nghĩ Tống Nhữ Dương đương thời hành vi phóng dâm, lại có nhiều phu quân như vậy, cho nên cái kia của nàng ta, hẳn là sẽ không mang đến khoái cảm gì cho huynh a? A ——”

“Tứ ca, huynh quên a? Tam ca của chúng ta không giống người thường, có lẽ hẳn lại thích cái chỗ lỏng lẻo không có một chút co dãn như thế? Ha ha!”

“Đúng, đúng! Có lẽ Tam ca thích như thế cũng không chừng ——” Đám huynh đệ Quân gia làm càn không hề cố kỵ cười lớn, biểu lộ dâm dăng không chịu nổi.

Lúc này, bốn người trên chỗ ngồi có chút không vui, đang muốn phát tác, chính là không chờ bọn họ đứng lên thì Tử Sở đã xoay người một cái, một nắm tay mạnh mẽ vung về hướng Quân lão Tứ vừa rồi cười khoa trương nhất, lực đạo của hắn cực kỳ mãnh liệt, khiến Quân lão Tứ bay ra xa vài mét.

“Bùm ——” một tiếng, thân thể rơi xuống đất, mắt nổ đom đóm, đầu quay mòng mòng, Quân lão Tứ khòe miệng đỏ máu quỳ rạp trên mặt đất, làm thế nào cũng không đứng dậy được.

“Lão Tứ!”

“Tứ ca!”

Đám huynh đệ Quân gia tranh thủ thời gian tiến lên, một bả nâng Tứ hoàng tử dậy, dưới cơn thịnh nộ, một tay Quân Tử Dạ chỉ vào Tử Sở quát lớn: “Quân Tử Sở, ngươi điên rồi! Ngươi dám đánh huynh đệ của mình!”

“Cút!”

Một tiếng lạnh lùng, vô cùng lãnh đạm vang lên, đưa mắt nhìn mấy người phía trước, Quân Tử Sở biểu hiện ra sự quyết tuyệt chưa bao giờ có. Trong lòng hắn, hắn có thể chịu được sự cười nhạo của bọn họ, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép bọn họ có nửa điểm bất kính cùng vũ nhục đối với nàng.

“Cút cho ta ——”

Không có nửa điểm biểu lộ, thẳng tắp nhìn qua, loại khí tức lạnh như băng này, làm cho Quân Tử Dạ đứng ở phía trước không khỏi rùng mình một cái.

“Quân Tử Sở, ngươi hơi quá đáng rồi đó! Ngươi không sợ ta đem chuyện này nói cho phụ hoàng sao?!” Trong lòng không biết làm sao, thậm chí còn dám nhắc tới phụ hoàng, Quân Tử Dạ cố gắng trấn định, hung ác đe dọa để tự trấn an mình.

Lúc này, Tử Sở vẫn không có nửa điểm biểu lộ, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một mảnh lạnh lùng, khi nghe đến câu “Ngươi không sợ ta đem chuyện này nói cho phụ hoàng” của Quân Tử Dạ thì trên mặt xuất hiện vẻ châm chọc.

“Đừng để cho ta nói lần thứ ba, cút đi ——”

Đột nhiên trong lời nói có một loại áp lực cường thế lạnh giá, áp chế khiến Quân Tử Dạ nhất thời nói không ra lời, hắn hung hăng cắn răng, gắt gao nắm tay lại, vì sự nhục nhã phải chịu lần này, hắn hận không thể đem đối phương ra băm thây vạn đoạn.

“Giỏi lắm, Quân Tử Sở, ngươi nhớ kỹ cho ta! Ngươi dung túng thủ hạ ngang ngược bá đạo, không để ý tình nghĩa một mình ra tay với huynh đệ, thậm chí còn dây dưa với một gã nam tử trước mặt công chúng, loại hành vi đồng tính đồi phong bại tục này, ngươi cứ chờ bị phụ hoàng trừng phạt! Chúng ta đi ——”

Phất tay áo một cái, Quân Tử Dạ tức giận ra hiệu cho đám huynh đệ sau lưng cùng mình rời đi, sau đó lúc rời đi, lơ đãng nhìn gương mặt đang tràn đầy hứng thú của Tống Ngâm Tuyết, thân thể không khỏi khẽ giật mình, cảm giác như là đã gặp nhau ở đâu đó, nhưng lại nghĩ mãi không ra.

Thấy đám huynh đệ Quân gia rời đi rồi, trong mắt nàng có ánh sáng thâm ý khẽ lướt qua, cả đời nàng, sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào đắc tội với mình, cho nên những kẻ vừa rồi, nàng nhớ kỹ.

Tử Sở không biểu lộ gì nhìn bọn hắn rời đi, sau khi xoay người lại nhìn bốn người, ánh mắt thâm tình nhìn về hướng người ngọc thủy chung vẫn duy trì trạng thái ung dung bình tĩnh, đáy mắt tràn đầy sự đau thương vô hạn, “Ngâm Tuyết.”

172. Q.2 - Chương 76: Không Hạn Được

Có lẽ không có quá nhiều lời để nói..., chỉ bao hàm vô hạn tình ý, một câu “Ngâm Tuyết” kia, Tử Sở đã nói ra tâm sự mà lòng hắn chứa nhiều tháng qua, tính cả nỗi nhớ cùng thống khổ, chua xót cùng chân thành tha thiết đều biểu hiện ra, khiến mọi người ở đây, đều đau buồn trong lòng.

Một hồi hỗn loạn qua đi, hết thảy đều quy về bình tĩnh, mọi người trong Túc Nguyệt Phường đều bỏ đi, chỉ có một mình lão nô Lý Triệu Lương, tiến lên một bước, hành đại lễ với người ngọc đứng phía trước cửa sổ, cúi người thật sâu.

“Quận chúa, lão nô có lễ.”

“Đứng dậy nhanh đi, Lý tổng quản.” Một bả nắm lấy tay Lý Triệu Lương, chậm rãi nâng hắn dậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt, mở miệng nhẹ nhàng nói: “Lý tổng quản, những ngày này, Ngâm Tuyết khiến tổng quản tủi thân rồi.”

“Không, quận chúa đừng nói như vậy. Có thể làm việc cho quận chúa, đó là phúc khí của cả đời lão nô, không dám nói đến hai chữ ‘tủi thân’. Nhớ ngày đó khi Vương gia giao phó quận chúa và Vương Phủ, lão nô đã gạt đầu đáp ứng, nhất định sẽ tận trung với quận chúa, công tác đến một khắc cuối cùng!”

Lý Triệu Lương nắm tay Tống Ngâm Tuyết thật chặt, tuy hắn biết thế này rất mạo muội, nhưng nhìn đến tiểu quận chúa mà hắn từ nhỏ đã nhìn nàng lớn lên, hôm nay đã biến thành người vững mạnh để người khác có thể dựa vào như thế, hắn vừa kích động vừa cảm thấy vui mừng thay cho Nhữ Dương Vương gia đã mất.

“Lý tổng quản, dù tổng quản có cảm thấy tủi thân hay không, một câu nói kia, Ngâm Tuyết thủy chung vẫn muốn nói.” Trở tay cầm chặt lấy tay Lý Triệu Lương, Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn người trước mặt, sau đó về mặt kiên định chậm rãi gạt nhẹ đầu.

Nhớ ngày đó lúc nàng mới tới đây, hết thảy cũng còn chưa rõ ràng sáng tỏ, Lý Triệu Lương là người đầu tiên tiếp xúc với nàng, làm cho nàng cảm nhận được sự bất phàm của Nhữ Dương quận chúa.

Đó là một buổi tối nàng xuyên không đến chưa bao lâu, khi đó trong lòng còn đang ưu phiền với tình cảnh gian nan trước mắt, thân ảnh Lý Triệu Lương, lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt của nàng.

Không ý thức được sự dị thường của nàng, chỉ âm thầm giảng giải tình thế trước mắt, an bài mỗi một bước nên đi, ngay lúc đó, mặc dù Tống Ngâm Tuyết không rõ nguyên nhân trong đó, nhưng người thông minh như nàng, làm sao lại không biết bất động thanh sắc mà âm thầm tiếp ứng? Vì vậy tiếp đó liền có một màn đoạt quyền xét nhà kia.

Ngay từ đầu, Tống Ngâm Tuyết chỉ dựa theo con đường mà Lý Triệu Lương cùng Tống Nhữ Dương sát đặt từ trước mà làm việc, mà khi hắn chính thức bắt đầu tiếp nhận Túc Nguyệt Phường, cũng là lúc hắn chuẩn bị cho đại sự, nàng lại khôi phục trí nhớ.

“Quận chúa, tuy lão nô rời xa Đại Tụng, rời xa Nhữ Dương Vương phủ đã sống từ trước tới nay, nhưng lão nô cũng không cảm thấy hối hận, quận chúa tin tưởng lão nô như vậy, đem trọng trách lớn như vậy giao do lão nô, cho nên cho dù muốn lão nô tan xương nát thịt, lão nô cũng không chối từ.”

Lúc trước, khi Lý Triệu Lương phát hiện Tống Vũ Thiên có ý bắt đầu muốn bắt tay âm thầm ngầm chiếm sản nghiệp Nhữ Dương Vương, hơn nữa còn muốn hạ độc thủ với hắn, người nắm rõ sản nghiệp vương phủ nhiều năm, muốn thừa cơ rối loạn mạch máu kinh tế của Vương Phủ thì Tống Nhữ Dương liền muốn tìm

một cái cờ đưa Lý Triệu Lương ra ngoài, sau đó tiện thể di dời tài sản của Nhữ Dương Vương phủ đi. Chỉ có điều ý nghĩ này còn chưa kịp thực hành, nàng đã đi dời nhà ma trong tiếng thét kinh hãi của Khiên Ngưu.

“Lý tổng quản, tổng quản đừng nói như vậy.” Nàng hoàn thành chuyện Tổng Nhữ Dương vẫn chưa làm xong, thậm chí nghĩ ra phương pháp bỏ chạy mà lúc ấy nàng ta vẫn chưa thể nghĩ đến, khiến cả kế hoạch chó ngáp phải ruồi này, hoàn thành một cách hoàn hảo.

“Không, quận chúa, đương nhiên lão nô phải nói như vậy! Lúc ấy nếu không có quận chúa cơ linh tài trí, Tổng Vũ Thiên làm sao có thể buông tha lão nô, làm sao lại để cho chúng ta có cơ hội từng bước một di dời tài sản đi, làm cho cuối cùng hẳn chỉ nhận được một Vương Phủ rỗng không?”

Lý Triệu Lương tán thưởng nhìn nàng, không ngừng gật đầu, như là thay thế Nhữ Dương Vương gia đã mất, vui mừng cảm thụ được tiền đồ của con gái mình ngày hôm nay.

“Quận chúa thật không hổ là kỳ tài trời sinh, quả thực trò giỏi hơn thầy, sống sau xô sóng trước.”

Những lời này của Lý Triệu Lương, là đang khen mưu tính của Tống Ngâm Tuyết, sau khi bị tống xuất, hẳn vốn theo như kế hoạch sớm định ra ở trong núi tu dưỡng một thời gian ngắn, chính là không nghĩ tới không lâu sau, hẳn lại được nàng đưa tới nơi này, để cho hẳn chường quản mặt hàng sản xuất mới của Nhữ Dương Vương phủ.

Túc Nguyệt Phường này, tuy biểu hiện ra nhìn như là một thanh lâu, tuy nhiên nó là chỗ tụ tập luân chuyển những nguồn tài chính dưới cờ Nhữ Dương Vương phủ, tầm quan trọng của nó, đủ để phá vỡ kinh tế của cả Đại Tụng!

“Quận chúa, hôm nay thời cơ đã chín muồi, chúng ta hẳn là nên.”

Tiến lên một bước, lời nói trầm thấp, chờ đợi nhiều năm, rốt cuộc lần đầu tiên Lý Triệu Lương không hề cố kỵ mở rộng cửa lòng, trong mắt để lộ ra khát vọng muốn báo thù chân thật.

“Có lẽ cũng nên.” Trầm giọng, người ngọc nghe vậy nhẹ giọng nói, nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt nàng thâm thúy, đáy mắt để lộ ra một loại sáng rọi không muốn người khác biết.

“Không biết quận chúa muốn làm thế nào?” Rốt cuộc chờ đến giờ khắc này, Lý Triệu Lương lên tiếng hỏi.

Thấy vậy, nàng kín như bưng, khẽ nhếch khóe miệng, trong miệng chậm rãi học ra bốn chữ: “Hiệu ứng bướm bướm.”

“Hiệu ứng bướm bướm?” Đây là cái gì? Lý Triệu Lương có chút không rõ nhìn nàng, trên mặt lộ vẻ khó hiểu nghi hoặc.

Thấy vậy, nàng cũng không trực tiếp trả lời, mà khóe miệng giương nhẹ chậm rãi vươn tay ra, thuận tay đè lại một mảnh lá rụng, vuốt ve trong lòng bàn tay, sau đó trầm giọng nói ra: “Chính là ta ở đây vỗ vỗ cánh, liền khiến hẳn ở Đại Tụng sóng to gió lớn.”

Lời nói hàm chứa sự tự tin quyết tuyệt..., nghe vậy Lý Triệu Lương cảm thán trong lòng, tuy không hiểu được vỗ vỗ cánh và sóng to gió lớn rốt cuộc có quan hệ gì đến nhau? Nhưng hẳn tin tưởng người trước mắt, bởi vì trên người nàng, có một loại mị lực, làm cho người ta bất giác muốn tin cậy, muốn dựa vào!

Xoay người, không hỏi nhiều hơn nữa, Lý Triệu Lương chỉ mỉm cười lui ra, không có nói gì thêm. Thấy vậy, thân ảnh nàng tiến đến gần cửa sổ, trong màn đêm hiện ra vẻ thanh lệ tuyết trần, trong đôi mắt sáng chói như sao là một mảnh thâm trầm.

Dực Tu đã nói toàn bộ sự tình cho nàng, hôm nay hết thảy tên đã lên dây, chỉ đợi đến ngọn gió Đông* đại hội võ lâm năm ngày sau.

*Gió Đông: Trong trận Xích Bích, Thục và Ngô hợp quân đánh Ngụy, Gia Cát Lượng muốn dùng hỏa công để đánh Ngụy, quân Ngô không đồng ý vì ngược gió, lửa sẽ thổi về hướng liên quân, Gia Cát Lượng cam đoan sẽ có gió Đông thổi vào lúc giao chiến. Mọi thứ đều sẵn sàng chỉ chờ một cơn gió Đông này.

“Thánh Thượng bớt giận!”

Trên đại điện, Lễ bộ Thị lang Tả Tồn Quý mồ hôi lạnh chảy ròng ròng dùng tay áo lau giọt mồ hôi trên trán mình, sợ hãi mà u oán kêu lên.

“Thánh Thượng, thần thật sự đã dốc hết lực rồi, chính là Ngũ điện hạ hấn căn bản là không hề có ý bất bình a?”

Mặc thần châm ngòi như thế nào, nói đến toạc mồm, hấn vẫn vui tươi hơn hở, còn luôn mồm bảo thần chuyển tạ long ân của Thánh Thượng, làm cho hấn có thể ôm mỹ nhân như thế về nhà!”

Tả Tồn Quý run run nói, chống lại gương mặt sáng tối bất định của minh hoàng, thân thể không khỏi có chút co rụt lại.

“Thánh Thượng, thần thật sự đã tận lực, thần ——” Tả Tồn Quý còn muốn nói tiếp cái gì, chính là lúc này, minh hoàng Tống Vũ Thiên không cho phép hấn tiếp tục, trực tiếp nghiêm nghị ngắt lời nói: “Đủ! Ta không muốn nghe lời giải thích vô vị!”

“Thánh Thượng.”

Vẻ mặt Tả Tồn Quý yếu ớt đau khổ, thân thể thiếu chút nữa liền áp vào trên mặt đất, thấy vậy, Tống Vũ Thiên mở to con mắt luôn luôn khép hờ kia, vẻ mặt hung ác nói: “Phế vật, ngươi còn có thể làm được gì? Còn không cút cho ta ——”

“Dạ! Dạ! Thần cút! Thần lập tức cút ngay!” Vừa nghe đến lời này, cảm giác như được đại xá, Tả Tồn Quý vất chân lên cổ chạy đến cửa đại điện.

“Đợi một chút!” Lúc này, giọng nói của Tống Vũ Thiên lại vang lên lần nữa, ngay sau đó liền trông thấy một đôi giày màu vàng sáng đi đến trước mặt.

“Tả Tồn Quý, lần này ngươi có trông thấy lão Lục không?”

“Khải bẩm Thánh Thượng, lần này Lục điện hạ hấn cũng không xuất hiện ở biên ngoại, cho nên thần ——”

“Cút!” Một cước hung hăng đá vào trên người Tả Tồn Quý, Tống Vũ Thiên không đợi hấn hoàn toàn nói xong đã mạnh mẽ trở mặt.

“Ôi!” Kêu một tiếng thê lương, Tả Tồn Quý ngã sấp trên mặt đất, trong lòng biết vì hai chuyện này đều không hoàn thành mà khiến inh hoàng tức giận, hấn cũng không dám lần chần, trực tiếp chịu đựng đau đớn trên người, nghe răng trợn mắt bụm lấy chỗ đau, khập khiễng đi ra ngoài.

Không thèm nhìn đến thân ảnh chật vật trước mặt, Tống Vũ Thiên khép hờ đôi mắt, trong lòng âm trầm: “Lão Ngũ, không nghĩ tới ngươi rõ ràng lại chịu đáp ứng lấy Kiều Mạt Nhi? Rốt cuộc trong lòng ngươi có mục đích gì.”

Ánh mắt biến thành sâu thẳm, một tay Tống Vũ Thiên khê nắm lại, lông mày gắt gao nhíu chặt.

Sự dị thường của Lão Ngũ, làm cho hấn có chút nghĩ không thông, mà thân ảnh của lão Lục, lại vẫn chậm chạp không thấy. Trong lòng luôn có một loại cảm giác là lạ, giống như lần trước hấn phát hiện ra lực lượng {ám vệ}, không biết vì cái gì, trong lúc vô hình hấn luôn cảm giác được sự hiện hữu của bọn họ, hơn nữa sự hiện hữu của bọn họ, vẫn có quan hệ với lão Lục.

Lão Lục? Lão Lục ngu ngốc cả ngày chơi bởi lêu lổng, gây chuyện thị phi như vậy, hấn sẽ có cái dạng quan hệ gì với {ám vệ}? Chẳng lẽ hấn.

Không, không có khả năng! Cách lão Lục làm người, hấn rất là tinh tường, nhiều năm như vậy, bản tính của hấn cũng không phải một sớm một chiều là có thể ngụy trang diễn kịch ra, cho nên lão Lục hấn, tuyệt đối không thể.

Tống Vũ Thiên kết luận như vậy, mày nhíu sâu lại, những ngày này, tuy hết thấy đều gió êm sóng lặng, chính là hấn luôn cảm giác được khí tức bão tố sắp nổi lên, thậm chí có lúc, hấn còn nghĩ được mùi âm mưu.

Rốt cuộc vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì.

Tống Vũ Thiên suy ngẫm, nắm tay chậm rãi đập vào trên ghế rồng sau lưng, mà đang lúc này, một thị vệ từ ngoài điện đi vào sau khi hai tay ôm quyền,

chậm rãi đi đến bên người Tống Vũ Thiên, kề vào tai hẩn lặng lẽ nói mấy câu.

“Người nói cái gì? Vân Độc Nhất chết rồi!”

Vừa nghe lời mà thị vệ nói..., Tống Vũ Thiên kinh ngạc mạnh mẽ giương mắt, sau đó tại dừng lại mấy giây, vẻ mặt am hiểu nói: “Biết là ai làm không?”

“Thuộc hạ vô năng, trước mắt còn chưa điều tra rõ.” Thị vệ cúi đầu, thân thể cúi xuống.

Thấy vậy, Tống Vũ Thiên nhếch miệng, biểu lộ sáng tối bất định trầm tư một chút, tiếp đó đưa tay lên lắc nhẹ, mở miệng ra hiệu: “Chuyện này ta biết rồi, người đi xuống trước đi, về phần nguyên nhân, người hãy toàn lực tra xét.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui!”

Thân ảnh đứng thẳng linh mệnh lui về sau, xoay người bước ra cửa đại điện, nhìn thấy tình cảnh như thế, Tống Vũ Thiên gắt gao nắm tay lại, bộ dạng tức giận không biết trút vào đâu.

Mà lúc này, khi tất cả mọi người vì biểu lộ âm trầm của mình hoàng mà cảm thấy sợ hãi thì trong trong phòng đột nhiên đi ra một thân ảnh màu hồng phấn, cất giọng xinh đẹp mà ngọt ngào kêu nhỏ: “Thiên. . . .”

173. Q.2 - Chương 77: Mai Phi.

“Thiên.”

Theo một câu kêu to ngọt ngào, một thân ảnh diễm lệ màu hồng phấn từ trong trong phòng đi ra, sau đó đi đến bên người mình hoàng Tống Vũ Thiên, hai tay nhẹ khoác lên trên vai hẩn, chậm rãi xoa nắn, dùng hành động này để bình ổn cơn tức giận của hẩn.

“Thiên, chàng làm sao vậy?”

“Mai nhi, sao nàng lại tới đây?” Vừa thấy được người tới, gương mặt thịnh nộ của Tống Vũ Thiên lập tức chuyển đổi biểu lộ, như là một thiếu niên sa vào trong mối tình đầu cực kỳ ngọt ngào, đang đối mặt với người thương.

“Mai nhi, ta nói với nàng bao nhiêu lần rồi, hôm nay nàng đã mang thai, không nên đi đi lại lại bốn phía.” Hai tay vội vàng kéo bàn tay thon dài của người ngọc xuống, sau đó gắt gao nắm ở trong tay, Tống Vũ Thiên ân cần nói.

“Thiên, thiệp nhớ chàng lắm, cho nên sang đây xem xem. Trước kia có Lăng Mị ở đây, chúng ta cũng không thể ở cùng một chỗ, hôm nay vất vả lắm nàng ấy mới xuất cung, vì vậy thiệp liền tới đây.”

Dựa vào trong ngực Tống Vũ Thiên, thân ảnh màu hồng phấn mỉm cười nhẹ giọng nói. Thì ra nàng ấy không phải ai khác, mà chính là nữ tử Tống Vũ Thiên yêu tha thiết nhất, từng khiến cho Lăng Mị ghen ghét, mấy lần muốn động sát khí.

“Mai nhi, thực xin lỗi, trăm khiến nàng phải chịu thiệt thòi rồi.”

Vừa nghe người ngọc nói như vậy, trái tim Tống Vũ Thiên lập tức đau nhói, sau đó vươn tay ôm chặt lấy thân thể yêu kiều mềm mại trong ngực, sắc mặt đầy thương tiếc.

“Mai nhi, trong khoảng thời gian này, trăm vắng vẻ nàng, chính là trăm cũng không còn cách nào khác.”

“Thiên, thiệp biết.”

Miệng, bị một bàn tay trắng như tuyết ngăn cản, không để cho hẩn nói thêm cái gì, phi tử gọi là Mai nhi kia, vẻ mặt ôn nhu ngẩng đầu lên, khéo hiểu lòng người nói: “Thiên, chàng không cần phải giải thích cái gì cả, bởi vì những chuyện đó, thiệp hiểu mà.”

“Mai nhi. . . .”

Không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có lòng tràn đầy cảm động, đối mặt với nữ tử duy nhất mà hấn yêu mến này, việc minh hoàng Tống Vũ Thiên có thể làm, chính là dâng ra toàn bộ trái tim hấn.

“Mai nhi, hãy kiên nhẫn, kiên nhẫn thêm chút nữa là chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Hôm nay đại cục đều đã nằm trong tay trẫm, chỉ cần Lăng Mị chiếm lấy vị trí minh chủ võ lâm kia, thì từ nay về sau trẫm liền không cần kiêng kị cái gì nữa, chờ đến lúc đó, trẫm sẽ tìm một cơ hội giết nàng ta——”

Ánh mắt sâu thẳm, giảng giải đại thể trước mắt, Tống Vũ Thiên nhẹ giơ tay lên, chậm rãi vuốt ve mái tóc Mai Phi.

“Thiên, thiếp tin tưởng sẽ có một ngày như vậy. Mai nhi đã đợi lâu như vậy, thì cũng không ngại đợi thêm ít lâu nữa.” Vĩnh viễn đều là bộ dạng ôn nhu hiểu chuyện, Mai Phi cười mỉm giương mắt mà nhìn, như làn gió mát làm ấm lòng người.

“Mai nhi, có nàng thật tốt.”

Vươn tay chậm rãi sờ cái bụng hơi lồi lên của Mai Phi, Tống Vũ Thiên cười hạnh phúc, cảm thụ được niềm vui sướng khi mình sắp làm phụ thân.

Qua nhiều năm như vậy, hấn vẫn chưa thể có cơ hội làm cha, bắt đầu là do hấn không muốn, chính là về sau khi nguyện ý rồi, lại không thể như nguyện, không phải đứa con chết từ trong trứng nước, thì lại không thể thụ thai, làm cho hấn có chút phiền não.

Kỳ thật hấn không muốn để cho nữ nhân khác sanh con cho hấn, thậm chí tìm một người mà bản thân mình yêu thích nhất, cũng may hôm nay Mai nhi đã mang thai, hấn cũng thoải mái để xuống nỗi âu lo này rồi.

“Mai nhi, trẫm đáp ứng nàng, nếu như cái thai này là con trai, trước tiên trẫm sẽ sắc phong hấn làm thái tử, sau đó chờ sau khi tất cả mọi chuyện chấm dứt, liền phong nàng là hoàng hậu, kiếp này chỉ chuyên sủng một mình nàng!”

Lờ đi yêu cầu của Lăng Mị, Tống Vũ Thiên thâm tình chân thành nhìn Mai Phi, thấy vậy, Mai Phi mỉm cười, dường như quang cảnh bốn phía cũng mất đi nhan sắc, chỉ còn một mình bóng hình xinh đẹp của nàng động thật lâu trong mắt đối phương.

“Thiên, chỉ cần chàng có thể vĩnh viễn ở bên cạnh thiếp, có làm hoàng hậu hay không, đối với thiếp, không hề quan trọng.” Vừa nhẹ vỗ về bụng, vừa hơi lắc đầu, Mai Phi dịu dàng ôn nhu, khiến Tống Vũ Thiên say mê thật sâu.

Gần đây quen bị Lăng Mị áp bách khi dễ, đột nhiên lại xuất hiện một nữ tử hiền lương thực đức như vậy, tâm lý của hấn, làm sao không sinh ra sự so sánh tương phản? Vì vậy tình cảm của hấn, càng nghiêng về hướng người ngọc trước mắt này.

“Mai nhi, nàng thật sự là tri âm của trẫm, trẫm nhìn trời thề, kiếp này quyết không phụ nàng!”

Đột nhiên cúi xuống ôm lấy người ngọc, dứt lời liền muốn thẳng tiến vào trong phòng, thấy vậy, khuôn mặt Mai Phi thất kinh, bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết gát gao nín lấy hấn.

“Thiên, chàng muốn làm gì? Trước khi đi Lăng Mị đã nói qua, không cho phép chàng sủng hạnh thiếp.”

“Mặc kệ nàng ta! Lão độc phụ kia, hiện tại nàng ta đâu có ở đây, làm sao biết trẫm có sủng hạnh hay không? Mai nhi nàng yên tâm, không bao lâu nữa, trẫm sẽ triệt hạ nàng ta!”

Vẽ mặt u oán ngoan độc, trong mắt Tống Vũ Thiên hiện lên ánh sáng nguy hiểm, bắt quá khi nhìn người ngọc trong ngực, lại tràn đầy thâm tình và ôn nhu.

“Mai nhi, trẫm muốn nàng. Trẫm đã lâu không có đụng vào nàng, trong lòng vô cùng nhung nhớ.”

Chậm rãi đặt người ngọc ở trên giường, động tác nhanh chóng cởi xuống quần áo của mình cùng đối phương, khi hai thân thể xích lõa dán vào nhau, Tống Vũ Thiên đặc ý sờ loạn.

Thở hổn hển, vươn tay vào giữa hai chân người ngọc, thấy vậy, Mai Phi thẹn thùng nghiêng mặt qua nói:

“Đừng, Thiên, chàng sẽ làm bị thương con mắt.”

“Yên tâm đi, Mai nhi, trẫm có chừng mực. Đứa nhỏ này là hài tử duy nhất của trẫm, trẫm chắc chắn sẽ cẩn thận chú ý.”

Nhẹ nhàng điều chỉnh lực đạo của mình, làm ình chậm rãi đặt mình vào trong con đường làm hẩn tiêu hồn thực cốt, hai mắt Tống Vũ Thiên mãnh liệt nhắm lại, vẻ mặt sáng khoái gầm nhẹ ra dực vọng mà bản thân ảm nhẩn nhiều ngày, trong vận động chống đẩy, hẩn trầm luân, nhẹ nhàng vui vẻ phát tiết.

Tạm thời quên tất cả phiền não, cái gì Ngũ hoàng tử? Cái gì {ám vệ}? Hết thấy tại thời khắc này đều biến mất hầu như không còn! Thân thể cảm nhận tình dực đánh sâu vào, Tống Vũ Thiên nhắm mắt lại, vong tình nhưng mà nắm chắc độ mạnh đâm chọc vào, vì từng đợt khoái cảm do thân thể mang đến mà hừ nhẹ kêu rên ra tiếng.

Nữ tử dưới thân, vẻ mặt mê ly, hưởng thụ sự vui thích truyền đến từ chỗ giao hợp, chính là đúng lúc này, khi Tống Vũ Thiên nhắm chặt hai mắt không mở ra thì ánh mắt vốn mê ly của nữ tử lại đột nhiên biến thành rõ ràng, trên mặt không có một tia tình dực, chỉ có một mảnh âm tàn cùng lãnh đạm.

Trong sương phòng Quan Phượng lâu Đại Lương, có bốn nam tử tuấn mỹ, bọn họ đều yên lặng mà ngồi, nhúu mày suy nghĩ, biểu hiện trên mặt là một mảnh lặng im.

Không vì cái gì khác, đơn giản là không lâu trước đây, có một ánh mắt cố chấp rung động đến bọn họ, làm cho bọn họ hiểu được người nam tử gọi là Quân Tử Sở kia, thì ra hẩn cũng giống bọn họ, cũng yêu mến người ngọc sâu sắc.

Bốn người trầm mặc, ai cũng không mở miệng, Kỳ Nguyệt do dự, mở miệng thấp giọng nói một câu:

“Tử Sở hẩn. hoàng tử.”

Một câu “Tử Sở hẩn là hoàng tử”, bao hàm một chút thâm ý, nghe vậy, Vô Song khẽ ngẩng đầu lên, trên gương mặt tuấn nhã nhìn không ra biểu lộ, Minh Tịnh trầm mặc không nói, trong đôi mắt thâm thúy kia, không khỏi lại thâm sâu thêm ba phần.

Thư Ly cũng không nói chuyện, hẩn vốn ít nói, chỉ mở to mắt nhìn, cùng Kỳ Nguyệt nhìn thẳng hai người phía trước.

Bởi vì Tuyết Nhi chỉ tương đối thân cận với hai người Vô Song và Minh Tịnh, cho nên lúc này ở trong lòng Thư Ly, Kỳ Nguyệt, cũng nể trọng bọn hẩn hai phần.

Tuyết Nhi tiếp nhận Song, Tịnh, tuy không biết nguyên nhân? Nhưng bọn họ quả thực rất hâm mộ. Hôm nay chứng kiến Tử Sở, thấy được trong mắt của hẩn loại thống khổ cầu mà không được, khiến cũng hai người cảm động lây.

Cùng là người không được tiếp nhận, cùng là người sống trong thống khổ giãy dụa, nhìn thấy người đồng cảnh ngộ, tất nhiên là không có cách nào lạnh nhạt.

Tử Sở là hoàng tử, đối với điểm này, điều Kỳ Nguyệt muốn nói chính là, Tuyết Nhi ngay cả lời tỏ tình của một hoàng tử cũng không muốn, vậy đối với những người khác, thì càng. Đồng thời hẩn cũng vì thân phận của mình mà cảm thấy tự ti, chỉ có một mình hẩn cái gì cũng không có, không có bối cảnh tốt, không có địa vị cao, có, chỉ có không ngừng mang đến phiền toái cho nàng.

Trong lòng cũng tự cảm thấy thẹn, khiến cho Kỳ Nguyệt nhếch môi cúi đầu, Thư Ly bên cạnh thấy vậy, làm sao lại không rõ tâm tư của hẩn? Vì vậy vừa vỗ bả vai hẩn, đồng thời nở nụ cười cay đắng. Tuy Kỳ Nguyệt từng mang đến không ít phiền toái cho người ngọc, nhưng chung quy vẫn khá hơn hẩn a! Tuy hẩn cơ bản cũng không có làm cái gì, nhưng chỉ với những hành vi bài xích trong quá khứ, cũng đủ để hành trình của hẩn trên đường cầu yêu gian khổ hơn gấp trăm lần.

Kỳ Nguyệt, Thư Ly đều tự ngẫm nghĩ, đều đặn thở dài, mà Vô Song cùng Minh Tịnh bên cạnh sau khi liếc mắt nhìn nhau, cũng không lên tiếng đưa mắt về, khẽ mím đôi môi mỏng lại.

Chỉ cần Tuyết Nhi cao hứng, những thứ khác, bọn họ cũng không có quá nhiều ý kiến, chỉ có điều sự cao hứng này cũng phải có chừng mực, bằng không huynh đệ nhiều quá, bọn họ sẽ buồn bực.

“Lại là người?” Liên tiếp mấy ngày, chỉ cần sáng sớm Tống Ngâm Tuyết mở cửa, sẽ đứng giờ nhìn thấy thân ảnh của Tử Sở, không nói lời nào, cũng không có quá nhiều biểu lộ, chỉ chấp nhất lẳng lẳng nhìn người ngọc trước mắt, dưới đáy đôi mắt tuấn mỹ là một mảnh tĩnh mịch.

“Tam hoàng tử, qua hai ngày nữa là đến đại hội võ lâm rồi, ngài không lo quản sự vụ, cứ chạy đến chỗ ta như thế này hình như không ổn?” Cười nhạt lui về phía sau vài bước, tự rót nước trà mà uống, Tống Ngâm Tuyết cũng không mời hắn tiến vào, mà chỉ nói qua cửa.

Một người trong phòng, một người ngoài cửa, Tử Sở giật giật môi, rất muốn nhấc chân mà vào, chính là gần đến trước mặt người ngọc, hắn lại khiếp đảm.

Không biết nên dùng loại phương thức gì để đối mặt với nàng, từ sau lần tại Túc Nguyệt Phường bị người ngọc cười nhạt cự tuyệt, hắn liền mất phương hướng, không biết nên làm thế nào để biểu đạt suy nghĩ trong lòng.

Từ hơn bốn tháng trước đến nay, từ khoảnh khắc hắn ngỡ rằng mất đi nàng, hắn đã không còn nở nụ cười, ai cũng nói Tam hoàng tử Tử Sở lạnh lùng vô tình, chính là không có ai biết được, nhiệt tình của hắn, tình cảm của hắn, đều chỉ vì một người mà tồn tại!

Đã từng tưởng cuộc đời này không thể vui lên nữa, chính là không ngờ vào một khắc khi hắn gặp lại nàng, hắn đã kích động, cảm tạ trời xanh. Hóa ra cảm giác còn hi vọng, thật sự rất tốt, rất tốt.

“Ngâm. Tuyết.” Đối diện với người ngọc, không biết nên nói cái gì cho phải, bất ngờ, Tử Sở từ phía sau lấy ra một cây mít quả hồng hồng, sau đó biểu lộ ngắc ngư nói: “Mít quả, nàng ăn không.”

174. Q.2 - Chương 78: Đêm Trước Đại Hội

“Mít quả, nàng ăn không.”

Chân tay luống cuống, Tử Sở khẩn trương mà trúc trắc nắm xôi mít quả, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ cảm thấy yết hầu căng thẳng, lời nói ra tựa hồ đều không thông qua não.

Tống Ngâm Tuyết có chút buồn bực nhìn người trước mắt, vì hành vi ngây thơ của hắn mà cảm thấy không biết nói gì, nàng giương mắt nhìn, khoe miệng giật giật, hơi buồn cười.

” Mỗi ngày người đứng ở cửa ra vào, chính là vì muốn ta ăn cái này.”

“Phải ách, không phải.” Cũng không biết rốt cuộc là đúng hay không, Tử Sở hàm hồ nói, bộ dạng hắn gật đầu, rồi lại lắc đầu, quả thực cứ như là đầu hắn hôm nay thiếu mấy dây thần kinh.

“Quân Tử Sở, ngươi muốn nói cái gì?”

Tựa hồ cũng không vì vui vẻ mà quên chủ đề chính, Tống Ngâm Tuyết xoay người ngồi xuống, động tác ưu nhã thanh tao, khiến Tử Sở bên cạnh nhìn đến ngơ ngẩn.

“Ngâm Tuyết.” Thở ra một hơi thật dài, cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, Tử Sở ngừng lại lấy dũng khí, nhấc chân bước lên, sau đó chậm rãi đi tới đứng trước mặt người ngọc, tay khẽ nắm chặt lại.

“Ngâm Tuyết, có lẽ mít quả này cũng không đại biểu cái gì, nhưng đối với ta mà nói, lại cực kỳ quan trọng. Ta ở trong nội cung, chưa bao giờ có cơ hội tiếp xúc qua loại đồ vật phổ thường mới mẻ như vậy, nàng là người đầu tiên tặng nó cho ta, cũng là người đầu tiên.”

Một câu “Cũng là người đầu tiên mở cửa lòng ta”, Tử Sở không nói ra miệng, hắn chỉ nhẹ buông xôi mít quả trong tay xuống, sau đó từ trong lòng ngực móc ra một khối khăn gấm vô cùng tốt, cẩn thận mở ra, chậm rãi lấy xôi mít quả đã khô quắt bên trong ra đưa đến trước mặt người ngọc, nhu hòa nói.

“Đây là món đồ tốt nhất ta nhận được cho đến tận lúc này.”

“Người?”

Nhìn mấy quả mít khô quắt đến nhìn không ra hình dạng ban đầu trước mắt, Tống Ngâm Tuyết có chút ngơ ngẩn, thấy vậy, Tử Sở cười nhẹ một tiếng, tay chậm rãi thu trở về, sau đó lại gắt gao cẩn thận bao nó lại.

“Ngâm Tuyết, có lẽ nàng sớm đã không còn nhớ đến nó, nhưng trong lòng ta, lại quý trọng nó như trân bảo. Xâu hồ lô ngào đường này, ta biết lúc ấy nàng chỉ là tùy ý cho ta, nhưng mặc cho có là tùy ý hay không, nó cũng là món đồ đầu tiên nàng tự tay tặng cho ta.”

“Thực xin lỗi, Ngâm Tuyết, là ta sai rồi, là ta không có nhìn rõ lòng của mình, trong bốn tháng mất đi nàng, hết thấy cũng đều mất hết ý nghĩa, chỉ có bóng tối cùng nỗi cô độc khôn cùng, tịch mịch cùng đau lòng, lộn xộn gắt gao bao phủ lòng ta.”

“Ngâm Tuyết, ta hối hận, ta thật sự rất hối hận! Rõ ràng động tâm với nàng từ sớm, vì sao còn phải đợi đến khi mất đi mới bỗng nhiên hiểu ra, mới quý trọng? Chính là lưu lại, cuối cùng chỉ có nỗi khổ sở vô tận, nhìn vật nhớ đến người mà thôi.”

Tử Sở một câu lại một câu biểu đạt nỗi lòng, bởi vì tâm tình chi phối, mà nói năng hơi lộn xộn.

Thấy vậy, nàng khẽ nhếch khóe môi, trên mặt là một nụ cười không rõ ràng lắm, nàng nâng bình trà lên, chậm rãi rót, tiếng nước từ từ chảy xuống, vang lên trong căn phòng im ắng, có vẻ phá lệ trong trẻo.

“Tử Sở, tình yêu của người, ta nhận không nổi. Người là hoàng trù của Đại Lương, sau này có nghiệp đế vương, người cùng ta, bất quá là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau, cho nên, ta không cần người yêu mến, dù cho chúng ta đã từng có hôn ước, nhưng chuyện này cũng đã sớm kết thúc sạch sẽ vào lúc ta đưa ra từ thư rồi.”

Bình tĩnh, phân rõ quan hệ, làm cho Tử Sở nghe xong trong lòng co rút lại, hấn đau đớn nghiêm mặt, siết tay thật chặt, cay đắng mà kiên định nói: “Không, Ngâm Tuyết, ta sẽ không buông tha nàng! Ta đã bỏ qua một lần, quyết sẽ không cho phép chính mình bỏ qua lần thứ hai. Ta không cần cái vị trí hoàng tử này, cũng không muốn làm hoàng đế, nếu như không có nàng ở bên, cả cuộc đời của ta, hết thấy cũng không còn ý nghĩa gì.”

“Hết thấy đều không còn ý nghĩa?” Giống như nghiền ngẫm những lời này, Tống Ngâm Tuyết cười nhàn nhạt, bên trong nụ cười kia, bao hàm quá nhiều hàm ý khó hiểu.

“Quân Tử Sở, người thật sự kiên trì như vậy sao? Người hiểu về ta được bao nhiêu, chỉ bằng sự yêu mến, liền quyết định vì ta buông tha cho ngôi vị hoàng đế sao? Tống Ngâm Tuyết ta, cũng không phải loại người như trong tưởng tượng của người, mặc dù người ở bên cạnh ta, ta cũng sẽ không một lòng với người, mà là giống như lúc ở Nhữ Dương Vương phủ, người —— chỉ là một trong số đồng phu quân của ta.”

Tống Ngâm Tuyết dứt lời, chậm rãi đứng lên, sau đó về mặt sáng tất bất định nhìn hấn, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ như vậy, cũng không sao?”

Nàng không nghĩ nam nhân ở thế giới này, thật sự có thể hoàn toàn buông tha tôn ti. Tử Sở làm hoàng trù, vốn có thể có được tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, cho nên hiện tại, dù cho hấn vì nàng cả đời chỉ một phu một thê thì mọi người đã rất khó tin rồi, làm sao có thể đáp ứng tiếp nhận hình thức một thê đa phu này?

Tống Ngâm Tuyết không cho là đúng, chỉ coi tất cả là vui đùa.

“Tử Sở, muốn ở bên cạnh ta, nhất định phải chấp nhận như thế, vậy, người có thể làm được sao?”

Không cho rằng đối phương thật sự sẽ đáp ứng, Tống Ngâm Tuyết chỉ muốn lấy cớ như vậy để hấn không dây dưa mình nữa.

Nghe vậy, mới đầu Tử Sở sững sờ, nhưng sau đó, hấn lại nhàn nhạt nở nụ cười, cười cực kỳ tuần mỹ và thoải mái, “Ngâm Tuyết, nàng nghĩ về ta như vậy sao? Từ lần đầu tiên ta gặp lại nàng, khi thấy bốn người bọn họ đi theo phía sau nàng, ta đã hoàn toàn rõ ràng ý tứ trong chuyện này.”

“Ta không ngại nàng có bọn họ, chỉ chú ý vì cái gì ta lại là người cuối cùng? Sau khi để cho ta ném hết tất cả thống khổ, ta lại là người cuối cùng biết được tin nàng còn sống.”

Biểu lộ Tử Sở tràn đầy bị thương, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không nghĩ tới hẳn sẽ phản ứng như thế, sau khi hơi kinh ngạc, liền xoay người mím môi không nói.

“Ngâm Tuyết, xin nàng đừng cự tuyệt ta, để cho ta ở lại bên cạnh nàng được không. Nàng là người đầu tiên có thể khiến cho ta bỏ qua hết thấy như thế, dù uổng ta trả giá lớn thế nào, ta cũng tuyệt đối không cho phép mình bỏ lỡ nàng lần nữa.”

Từng câu từng chữ Tử Sở nói đều thể hiện tiếng lòng của hắn, một tay hắn chậm rãi cầm tay Tống Ngâm Tuyết, gắt gao nắm trong lòng bàn tay, giống như là cầm lấy toàn bộ thế giới vậy, cảm thấy vô cùng thỏa mãn!

Đôi mắt Tống Ngâm Tuyết khép hờ, chậm rãi rút tay về, xoay người cười yếu ớt nhìn hắn, trong mắt đầy thâm ý: “Tử Sở, ngươi xác định người không hối hận?”

“Không hối hận!” Lời nói cố chấp giống như lời thề vang lên, vẻ mặt Quân Tử Sở kiên định, trong mắt bắn ra hào quang. Thấy vậy, không còn lời nào để nói nữa, nàng đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt mà nói: “Hết thấy mọi chuyện vẫn còn quá sớm để định luận. Hai ngày sau, đợi sau chuyện ở Vân Thủy sơn trang rồi hãy bàn tiếp.”

“Vân Thủy sơn trang hai ngày sau? Ngâm Tuyết nàng muốn đi dự đại hội võ lâm sao?” Tựa hồ cảm thấy hơi giật mình với chuyện này, Tử Sở khó hiểu xoay người.

Nghe vậy, nàng cũng không trả lời, chỉ cười nhạt không nói lặng im mà đứng.

Ngoài thành nước Đại Lương, một thân ảnh vận hồng y đứng thẳng tắp, hai mắt nhắm lại nghe người trước mặt bẩm báo.

“Khải bẩm Mị chủ tử, hết thấy đều đã an bài thỏa đáng, hôm nay mọi sự chỉ còn đợi đến hai ngày sau.”

“Ừ, rất tốt.”

Nhẹ gật đầu, Lăng Mị vẫn một thân hồng y như cũ, khễ ngẩng đầu lên, vẻ mặt hung ác cùng yêu mị nói, “Mặc kệ thế nào, vị trí minh chủ võ lâm lần này, ta nhất định phải bắt lấy!”

“Lần này nhất định chủ tử sẽ được như nguyện!” Người tới cung kính khom người, thái độ khiêm tốn.

Thấy vậy, Lăng Mị gật gật đầu, mở miệng nói: “Hai lần ám sát Tuyết công tử trước đều thất bại, việc này đã làm cho Thiên rất là bất mãn đối với ta rồi, nếu như lần này ta lại thất thủ, con tiện nhân Mai Phi kia, không thể nghi ngờ sẽ được thể nhảy lên đầu ta ngồi.”

“Chủ tử, sẽ không. Mai Phi kia cũng có không võ công, chẳng qua là dựa vào thế lực trong nhà mà thôi, dù cho hôm nay Thánh Thượng sủng ái nàng ta, chẳng qua chỉ là xúc động nhất thời, cũng không lâu dài, cho nên kính xin chủ tử thoải mái, buông lỏng tinh thần, hết thấy đều nằm trong khống chế của chủ tử.”

“Ừ, người nói đúng, ta nghĩ một ả tiện nhân nhỏ nhỏ như nàng ta cũng không gây nổi sóng gió gì, không đủ uy hiếp! Bất quá cũng nên cẩn trọng, người phái người cẩn thận quan sát cho ta, nếu như bị ta phát hiện Thiên dám thừa dịp lúc ta không có ở đó đi sủng hạnh tiện nhân kia, đến lúc đó, chớ có trách ta trở mặt vô tình!”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!” Xoay người lĩnh mệnh mà đi, thân ảnh nhanh chóng biến mất, thấy vậy, vẻ mặt Lăng Mị sáng tối bất định, trong đôi mắt yêu mị âm tàn, lộ vẻ khinh thường.

“Công chúa, chúng ta đến nơi rồi!” Trong thành Đại Lương, Phùng Tử Chương vén rèm lên, cười mỉm nói với Kiều Mạt Nhi trong xe.

“Ở chỗ này á? Tồi tàn như vậy, người làm sao ở!” Thăm dò nhìn khách điểm nhỏ trước mặt, Kiều Mạt Nhi ghét bỏ lấy khăn tay che cái mũi, bất mãn kêu lên tiếng.

“Công chúa, thành Đại Lương hôm nay đã bị đám nhân sĩ võ lâm nhét đầy rồi, chúng ta có thể tìm được một chỗ đặt chân như vậy đã không dễ, hơn nữa lần này chúng ta là tự đi, nếu như hành vi quá mức rêu rao, bị người ta phát hiện rồi, không thể nghi ngờ chính là tự tìm đường chết.”

Phùng Tử Chương cẩn thận nói, giảng giải quan hệ lợi hại trong đó.

Nghe vậy, Kiều Mạt Nhi suy nghĩ một chút, cuối cùng không khỏi bủm môi nói: “Được rồi, dù sao thì cũng chỉ ở hai ngày, chờ ta nhục nhã Quân Tử Sở tại đại hội võ lâm xong, ta liền lập tức lên đường rời đi, một khắc cũng không ở cái chỗ chó má này.”

“Tùy công chúa.”

Phùng Tử Chương trả lời Kiều Mạt Nhi qua loa, dù sao mục đích hẳn đi chuyến này là chỉ vì mấy cô nương trong Túc Nguyệt Phường, về phần tạm thời ở đâu, đối với hắn mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Vụng trộm vui sướng trong lòng, Phùng Tử Chương tiến lên một bước mở miệng nói, “Công chúa, mời xuống xe.”

Tiện tay làm cái tư thế “Mời”, Phùng Tử Chương cười sáng lạng, mà Kiều Mạt Nhi ở trong xe thì ngẩng đầu, vẻ mặt cao ngạo nhắc chân bước xuống xe, sau đó ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, trong lòng thầm đắc ý.

“Quân Tử Sở a Quân Tử Sở, người chờ đó cho ta, không phải người chướng mắt ta sao? Cảm thấy ta không xứng sao?”

Lần này, ta phải cho người nhìn xem không có người, Kiều Mạt Nhi ta vẫn có thể sống phần khách, sống quang vinh! Hừ, ta muốn cho người cảm thấy hối hận vì những gì mình đã nói!”

175. Q.2 - Chương 79: Còn Hạnh Phúc Hơn Ta

Màn đêm buông xuống, trong hoàng cung Đại Lương một thân ảnh mất hồn mà rối rắm chậm rãi đi tới, chỉ cần nhìn thân ảnh ấy, liền có thể nhận thấy hắn đang đầy bụng tâm sự cùng do dự, chính là những cảm xúc này, vẫn không che dấu được phong tư ngọc thụ lâm phong của hắn.

Hoàng gia có quy định, phạm là hoàng tử chưa đại hôn, thì không cần rời khỏi hoàng cung đi ở phủ đệ khác, cho nên trước mắt, Quân Tử Sở còn phải trở về.

“Tam điện hạ, ngài đã trở lại!”

Vừa thấy được thân ảnh quen thuộc, Cầm Tâm đứng ở cửa ra vào kiễng chân trông mong, vẻ mặt cao hứng đón chào nói: “Điện hạ, hai ngày này ngài đi đâu vậy, nô tỳ tìm ngài đã lâu.”

“Người tìm ta làm cái gì?”

Tựa hồ cũng không có bao nhiêu biểu lộ, Tử Sở từng bước một đi lên phía trước, sau lưng, Cầm Tâm vừa thấy thái độ lạnh lùng của hắn, thì lập tức khở sở quỳ gối trước mặt hắn, hai tay ôm quyền.

“Điện hạ, xin ngài tha thứ cho huynh trưởng của nô tỳ! Chẳng qua là huynh ấy nhất thời vấp đầu, cho nên mới tin lời đại hoàng tử xúi giục, làm ra việc đại nghịch bất đạo phản bội này, kỳ thật huynh ấy cũng không phải muốn cố ý chửi bới điện hạ, chỉ là, chỉ là.”

Trong lúc nhất thời hết ý, tìm không thấy một lời giải thích hợp lý, Cầm Tâm ngắc ngứ, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Tử Sở cũng không để ý tới, chỉ cười lạnh lùng, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh nhạt xa cách: “Cầm Tâm, mặc kệ Cầm Hùng cố ý hay là vô tâm, cũng không có nghĩa lý gì với ta. Bọn họ muốn gây tiếng xấu cho ta, nhưng ta lại không có tham vọng thống lĩnh đất nước, cho nên những chuyện này đối với ta mà nói, căn bản là không có chút ảnh hưởng nào.”

Lời nói lạnh lùng vô tình, khiến trái tim Cầm Tâm đau đớn, lúc Tử Sở nhắc chân hờ hững đi thẳng về phía trước, nàng đột nhiên đưa tay, một phát bắt được vạt áo của hắn, “Điện hạ, chẳng lẽ ngài thật sự không lo lắng cho bản thân mình sao? Sự hiện hữu của ngài, là uy hiếp cho những người khác, nếu như lúc này ngài chủ động rời khỏi, chờ lúc điện hạ khác trèo lên vương vị, ngài còn có đường sống sao?”

“Điện hạ, vì cái gì những người kia muốn phản bội ngài? Bọn họ chính là thấy ngài căn bản không có lòng tranh đoạt, cảm thấy không yên tâm, cho nên lúc này mới ra sức công kích! Chẳng lẽ điện hạ vẫn muốn để loại chuyện này tiếp tục phát sinh sao?”

Lần đầu tiên Cầm Tâm cả gan góp lời, vẻ mặt nàng kiên định lôi kéo Tử Sở không chịu buông, hơn nữa lực đạo trên tay còn càng lúc càng chặt.

“Điện hạ, đừng trốn tránh nữa, Tống Ngâm Tuyết kia đã chết rồi! Ngài vì một người đã chết mà cố ý buông tha cho tương lai của mình, hành vi như vậy, đáng giá không?”

Một câu “Đáng giá không” ? Làm cho cảm xúc của Cầm Tâm bộc phát, kêu gào đòi phát tiết! Thấy vậy, Tử Sở nhắm đôi mắt lại, trong biểu lộ, có một loại sâu xa khó hiểu.

“Thu hồi sự lo lắng của người đi, buông tay.”

Lạnh nhạt không nói một câu dư thừa, Tử Sở nhẹ nhàng giãy thoát khỏi sự trói buộc đi thẳng về phía trước, thấy vậy, Cầm Tâm đau khổ trong lòng, cắn môi mở miệng nói ra: “Tam điện hạ, Thánh Thượng có lệnh, sau khi ngài hồi cung thì nhanh chóng đi gặp ngài ấy.”

“Phụ hoàng.”

Dừng bước, Tử Sở chần chờ, bất quá cuối cùng đã biết là chuyện gì, hẩn chỉ mím môi cười nhạt.

.

“Phụ hoàng, người tìm nhi thần?”

Trong ngự thư phòng trống rỗng, chỉ có thân ảnh hai người, trước bàn sách, Tử Sở trầm mặc, cung kính xin chỉ thị của mình hoàng hai mắt khép hờ trên chỗ ngồi.

“Con đã đến rồi?”

Một giọng nói trầm thấp cất lên, minh hoàng chậm rãi mở mắt ra, trên mặt tuy đã dày đặc dấu vết thời gian, nhưng vẫn không che dấu được sự hào hoa phong nhã năm đó.

“Dạ”

Buông hai tay, thở dài, Tử Sở trả lời, thấy vậy, minh hoàng gật đầu, trong khí độ thành thực nội liễm, không khỏi toát ra sự yêu thương đối với nhi tử.

“Tử Sở, Tử Nặc nói con ở bên ngoài công nhiên dung túng hạ nhân làm bậy, còn dây dưa với nam tử khác, thái độ ngang ngược, thậm chí còn ra tay đánh nó? Con nói xem có việc này không?”

“Có ạ.” Không hề phủ nhận, Tử Sở đáp ứng toàn bộ.

Nghe vậy, minh hoàng cười cười nói: “Chẳng lẽ con không định giải thích gì sao? Cầm Hùng là bị Tử Dạ mua chuộc mới làm như vậy, việc con dây dưa với nam tử khác ắt hẳn cũng có lý do sâu xa, mà con đánh Tử Dạ, thì bởi vì quá phần nộ.”

Nhẹ giọng lạnh nhạt nói ra hết thấy, vẻ mặt minh hoàng trầm tĩnh cơ trí, giống như là đã hiểu rõ ràng tất cả mọi chuyện.

“Phụ hoàng, nhi thần tin tưởng công đạo có trong lòng người, cho nên không cần tận lực đi giải thích cái gì.” Bình tĩnh nhìn minh hoàng, Tử Sở thần tình lạnh nhạt.

Thấy vậy, minh hoàng đứng lên, miệng chậm rãi nói: “So với trước kia, Tử Sở, con thật sự đã thành thực hơn rất nhiều.”

“Con người, chung quy cũng sẽ trưởng thành, đây không phải là điều lúc trước phụ hoàng hy vọng được thấy nhất sao?” Thấy minh hoàng xoay người, Tử Sở mở miệng chậm rãi diễn giải.

“Đúng vậy a, đây đúng điều trẫm hy vọng được nhìn thấy nhất.” Đưa lưng về phía hẩn, không thấy rõ biểu lộ trên mặt, minh hoàng cúi đầu tựa hồ là đang suy nghĩ cái gì, nhưng rốt cuộc là cái gì, ai cũng không rõ.

“Tử Sở, con có trách phụ hoàng đã từng đưa con đi Đại Tụng không? Phụ hoàng có nhiều biện pháp có thể bảo vệ con như vậy, nhưng lại đưa con đến cái nơi làm con cảm thấy nhục nhã kia?”

“Chưa từng.”

Lắc đầu, suy nghĩ lại không khỏi bay đến chỗ người ngọc, trong lòng Tử Sở ngọt ngào, thần sắc có chút rung động.

“Tử Sở, con biết tại sao phụ hoàng lại chỉ độc sủng một mình con không?”

Không nghe thấy đối phương trả lời, minh hoàng hít một hơi dài, hần xoay người, giương mắt nhìn về phía đối diện, chậm rãi nói.

“Tử Sở, người ngoài đều đồn đãi bởi vì trẫm sủng ái mẫu phi của con, cho nên mới sủng con, cảm thấy trẫm là kẻ ngu ngốc vô đạo, không phân biệt thị phi, chính là chỉ có trong lòng trẫm mới hiểu, sở dĩ trẫm sủng con, không phải bởi vì điều gì khác, mà là bởi vì từ tướng mạo, đến tính nết của con, đều giống trẫm năm đó như đúc. Ở trên người của con, trẫm thấy được bóng dáng của chính mình năm đó, cho nên nhịn không được muốn che chở cho con.”

“Tử Sở, con hiểu được vì sao trẫm phải đưa con đi Đại Tụng làm con tin chứ?”

” Phụ hoàng vì muốn thay nhi thần quét sạch những trở ngại trên con đường phía trước.” Tựa hồ không hề do dự, Tử Sở mở miệng nói.

Thấy vậy, minh hoàng trầm mặc, tiếp đó giọng lên một nụ cười cay đắng, xoay người chậm rãi nói:

“Trẫm không muốn cuộc đời của con phải sống trong tiếc nuối. Bởi vì hai chúng ta, sao mà quá giống nhau.”

“Phụ hoàng?” Không rõ tại sao minh hoàng lại nói như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa thấy phụ hoàng có biểu lộ kia, Tử Sở nghi hoặc trong lòng, chần chờ hỏi.

“Tử Sở, cả đời của phụ hoàng, yêu nhất không phải là mẫu phi của con, mà là một nữ tử khiến cho trẫm không thể quên được, tên của nàng là Vũ, gọi là. Mạc Ngọc.”

“Mạc Ngọc?” Đột nhiên cảm thấy cái tên này quen quen, tuy vậy vẫn nghĩ không ra, Tử Sở cau mày, đột nhiên trong điện quang hỏa thạch, hần kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Phụ hoàng, Mạc Ngọc không phải là.”

“Đúng! Nàng chính là Đại Tụng Nhữ Dương Vương phi —— Mạc Ngọc.”

Nhàn nhạt nở nụ cười, giống như nhớ lại những ký ức khi còn trẻ, nữ tử một thân áo trắng, mỉm cười nhẹ nhàng kia, hôm nay đã bị bụi bờ thời gian bao phủ, vĩnh viễn không thể trở lại.

“Phụ hoàng, làm sao người lại.”

Không biết nên nói cái gì, Tử Sở bị tin tức này làm cho khiếp sợ hai mắt mở to, khuôn mặt tuấn mỹ đầy vẻ kinh ngạc.

“Bởi vì lúc trước trẫm đã từng ở Đại Tụng làm con tin, khi nhận hết sự khi nhục của người khác thì nàng, một mực ở bên cạnh trẫm, nói trẫm nhất định phải kiên cường.”

Nhớ lại những tháng ngày tươi đẹp đó, minh hoàng lúc này chìm sâu vào trong hồi ức, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào từ tận đáy lòng.

“Phụ hoàng, vậy tại sao.” Tử Sở muốn hỏi chính là vì sao cuối cùng hai người bọn họ lại không ở cùng một chỗ, nhưng khi hần chứng kiến sự bi thương lướt qua trên mặt phụ hoàng thì hần kịp thời ngừng lại.

“Bởi vì ta không yêu sâu sắc bằng hần, lúc nàng thống khổ nhất lại không dám vượt mình ra, chỉ lựa chọn trở về Đại Lương.”

Tuy Tử Sở không rõ đầu đuôi trong chuyện này, nhưng hần hiểu được “Hần” mà phụ hoàng nói, chính là chỉ Nhữ Dương Vương, mà “Nàng” ở trong đó, thì chính là chỉ Nhữ Dương Vương phi.

“Tử Sở, con biết cuộc đời này phụ hoàng tiếc nuối nhất là cái gì không? Đó là khi đối mặt với tôn ti lễ giáo thì chỉ biết quay đầu trốn tránh.

Dao nhi, nếu như lúc ấy khi nàng bị người khác cưỡng bạo, nếu như ta không bận tâm danh dự lựa chọn rời đi, có lẽ đến cuối cùng, nàng cũng không nhất định sẽ dứt khoát lựa chọn Tổng Dật Huân a? Dao nhi, là ta sai rồi, là ta sai rồi.” Tay, chậm rãi để xuống, trong nội tâm mình hoàng là một mảnh đau nhức, hấn xoa người, nhìn Tử Sở trước mặt thật lâu, chậm rãi nói: “Tử Sở, bởi vì con quá giống trầm, cho nên trầm mới đặt hết hi vọng vào con.

Tuy trầm biết thanh danh Nhữ Dương quận chúa không tốt, nhưng trầm vẫn đưa con đi Đại Tụng, bởi vì trầm tin tưởng, thân là con gái của Dao nhi, làm sao có thể hư hỏng như bên ngoài đồn đãi? Trầm tư tâm, muốn con thay trầm hoàn thành tâm nguyện trầm vẫn chưa thực hiện xong.”

Lời mà Minh hoàng nói..., rốt cuộc đã giải thích nguyên do đích thực khiến Tử Sở bị mang đến Đại Tụng lúc trước, khiến cho hôm nay hấn rung động trong lòng.

“Phụ hoàng.”

Một câu nghẹn ngang cổ họng, không biết nên nói cái gì cho phải, trong lòng Tử Sở ngổn ngang trăm mối, biểu hiện trên mặt có chút đau thương.

“Tử Sở, con yêu mến Tổng Ngâm Tuyết phải không? Cho dù thanh danh nàng bừa bãi như vậy, con cũng vững tin không chùn bước thích nàng, đúng không?”

Hai mắt Minh hoàng nhìn chằm chằm vào phía trước, trong mắt để lộ ra sự sáng rọi cùng thâm ý, nghe vậy, Tử Sở không nói câu nào, chỉ nặng nề nhẹ gật đầu, như là đang biểu lộ tình yêu sâu sắc của mình trước mặt minh hoàng.

“Ha ha, hết thấy đều là số mệnh, đều là số mệnh.” Không biết là thoả mãn hay là đau lòng, minh hoàng lui về phía sau một bước, trong miệng lẩm bẩm.

Hấn lẳng lặng nhìn bầu trời bao la bên ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua màn đêm đen kịt, hấn thấy được người ngọc ẩn sâu trong nội tâm, khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ như sao, chậm rãi, mỉm cười với hấn.

“Tử Sở, con có hận phụ hoàng không? Sau khi khiến con yêu sâu sắc một người, lại phải chịu nỗi đau mất đi nàng.” Minh hoàng muốn ám chỉ việc Tổng Ngâm Tuyết chết đi, rất hiển nhiên, đối với chuyện này, trong lòng của hấn tiếc hận thật sâu.

“Không, phụ hoàng, nhi thần muốn cảm ơn người, để cho cuộc đời này của con, rốt cuộc cũng tìm được người có thể gắn bó từ tâm hồn đến tánh mạng!”

“Chính là người này, hôm nay nàng.”

“Không, phụ hoàng, nàng không có.”

Lắc đầu cắt ngang lời minh hoàng..., Tử Sở hạnh phúc nở nụ cười, trên gương mặt tuấn mỹ ngọc thụ lâm phong, lộ vẻ nhu tình. “Phụ hoàng, Ngâm Tuyết nàng không có, bởi vì nam tử kia, chính là nàng.”

“Hóa ra.”

Đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, minh hoàng vừa vui mừng vừa cảm động, hấn khép mắt lại trong chốc lát, cuối cùng từ từ tiến lên, một tay vỗ vào trên bờ vai Tử Sở, thấp giọng lẩm bẩm mà ao ước nói: “Tử Sở, con hạnh phúc hơn phụ hoàng rồi.”

“Phụ hoàng!” Trở tay cầm tay minh hoàng, Tử Sở xúc động nhìn người trước mắt, nặng nề mà gật đầu.

“Quả nhiên không hổ là nữ nhi của bọn họ, thật sự đã không bội nhọ thanh danh của bọn họ!”

Quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, minh hoàng đứng chấp tay, cả người dâng tràn một loại cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có, “Tử Sở, con hãy theo đuổi tình yêu đến cùng a, không cần phải tiếc nuối điều gì. Cơ hội vĩnh viễn cũng chỉ có một lần, một khi bỏ lỡ, cuối cùng sẽ khó quay đầu lại. Phụ hoàng đã từng bỏ lỡ cơ hội, không hy vọng sự đau đớn như vậy phát sinh ở trên người của con lần nữa, cho nên, con đi đi.”

“Phụ hoàng, ý của người là?”

Tử Sở tiến lên một bước, trở mắt.

Thấy vậy, minh hoàng nhẹ giơ tay lên, chậm rãi vỗ vai hắn: “Tử Sở, yêu chính là yêu, không cần phải lo lắng đến điều gì khác, không cần phải bận tâm bất cứ cái gì! Nếu như con yêu nàng, muốn cùng nàng ở chung một chỗ, vậy con hãy bỏ tất cả qua một bên, toàn tâm toàn ý đi theo nàng, thẳng đến lúc bạc đầu giai lão.”

Trần đầy hâm mộ cùng trấn an, giống như toàn bộ tiệc nuôi của kiếp này đã được hạnh phúc của con mình đền bù, minh hoàng nhắm hai mắt lại, vẻ mặt lạnh nhạt mở miệng nói: “Tử Sở, từ nay về sau, trầm sẽ không bức con tiếp nhận vị trí thái tử nữa, chờ con hoàn thành việc tổ chức đại hội võ lâm, trầm sẽ để con tự do, để con có thể không còn bận khoăn đi truy đuổi người yêu của mình.”

“Tạ phụ hoàng thành toàn!” Vừa nghe vậy, Tử Sở kích động thở dài cảm tạ.

Lúc này, minh hoàng chậm rãi từ bên hông móc ra một khối ngọc phù, giương trong lòng bàn tay nói: “Cái này, con cầm đi đi.”

“Phụ hoàng, đây là ngọc phù bình quyền của Đại Lương ta, con không thể nhận!”

Lắc đầu, Tử Sở có chút mê man, lúc này, minh hoàng dần dần mở mắt, trong mắt là một mảnh cơ trí cùng thanh minh: “Ngốc à, phụ hoàng sủng con như thế, sau này một khi người khác lên làm tân quân, há lại để con có chỗ dung thân sao? Nhưng nếu như tay con nắm bình phù, như vậy bất luận thế nào, người khác tất nhiên sẽ không dám động tới một cọng tóc của con.”

“Còn có Tử Sở, Nhữ Dương quận chúa giả chết trốn chạy, chắc hẳn là sẽ có một phen biến động lớn, nếu như con muốn xoay chuyển lòng nàng, thì có thể dùng binh lực của Đại Lương toàn lực tương trợ, như thế hẳn sẽ giảm bớt được sự khó khăn của con trên con đường cầu yêu, giành được một chút hảo cảm a.”

“Phụ hoàng.”

Không biết nên nói cái gì cho phải, Tử Sở rung động vì tình cảm sâu sắc mà minh hoàng dành cho hắn, hắn tiến lên chậm rãi tiếp nhận ngọc phù, gắt gao nắm trong tay, trên mặt, là sự kiên định chưa bao giờ có, “Phụ hoàng, cảm ơn người! Quảng đường còn lại này, nhi tử nhất định sẽ đi vô cùng tốt!”

“Ừ.” Chậm rãi phát phát tay, minh hoàng ra hiệu cho Tử Sở lui ra. Thấy vậy, Tử Sở nhìn phụ hoàng một cái thật sâu, sau đó xoay người, nhắc chân, rời đi.

Phía trước cửa sổ, minh hoàng đưa tay chậm rãi xoa thành cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt là thâm tình vô hạn: “Dao nhi, kiếp này thương tổn nàng, ta chỉ có thể sử dụng phương thức như vậy để hoàn lại, chỉ hy vọng nàng trên trời có linh thiêng, có thể thấy được, thấy được.”

Trong màn đêm đầy sao, cùng là một mảnh thiên không, Tống Ngâm Tuyết lẳng lặng đứng, gió đêm nhẹ nâng mái tóc dài của nàng, tuy là một thân nam trang, vẫn thể hiện rõ vô hạn phong tư như cũ.

“Dạ, Các chủ!”

Dục Tu đáp lời một tiếng, xoay người biến mất trong màn đêm, chỉ còn một mình nàng.

“Người có việc?”

Không xoay người, đã biết người đến sau lưng là ai, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên trời, khóe miệng cười nhàn nhạt: “Dưới ánh trăng sáng, Kỳ Nguyệt đến làm bạn.”

Không nghĩ tới người ngọc sẽ vui đùa với mình, trong lúc nhất thời Kỳ Nguyệt không kịp phản ứng, sững sờ dừng bước, si ngốc nhìn người ngọc phía trước, “Tuyết Nhi, ta.”

“Người có chuyện gì? Nói đi.”

“Tuyết Nhi, về Tử Sở.”

Do dự nói ra lời trong lòng, Kỳ Nguyệt chần chờ, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết xoay người, trên gương mặt tuyệt mỹ xuất trần là nụ cười nhẹ thanh nhã.

“Người muốn nói cái gì?”

“Tuyệt Nhi, tình yêu của Tử Sở rất sâu, rất chân thành, từ trong ánh mắt của hắn, chúng ta đều có thể nhìn ra.”

Cảm giác như đã cố hết sức, cẩn thận bày tỏ cảm giác trong lòng, tuy hôm nay chính hắn cũng chưa được người ngọc tán thành, nhưng xuất phát từ tim gan, hắn cảm thấy nên nói ra những lời này.

“Tử Sở.”

Giống như nghiền ngẫm dư vị của những lời này, đáy mắt Tống Ngâm Tuyết tràn đầy thâm ý, vẻ mặt xem không ra nàng đang suy nghĩ gì, không khỏi làm Kỳ Nguyệt trước mặt cảm thấy bối rối.

“Tuyệt Nhi, tuy ta biết ta cũng không có tư cách nói cái gì, nhưng ta thiết tình hi vọng nàng đừng bỏ qua bất kỳ một nam tử thiết tình yêu nàng nào. Mặc dù Tử Sở là hoàng tử, nhưng ta cảm giác được, hắn đối với nàng, thật sự đã dùng cả tánh mạng để yêu.”

Không nghĩ tới Kỳ Nguyệt sẽ nói chuyện vì Tử Sở, nhớ lúc ở Nhữ Dương Vương phủ, Tử Sở bởi vì thanh cao, cũng không biết tạo mối quan hệ với người khác, không thể tưởng tượng được mấy tháng sau, sự thay đổi của hắn, rõ ràng khiến cho người khác thiết tình nói chuyện vì hắn như vậy.

Có lẽ nhờ kết quả suy bụng ta ra bụng người, Tống Ngâm Tuyết hiểu được lúc này Kỳ Nguyệt nghĩ gì, kỳ thật đêm nay cho dù hắn không đến, nàng tin tưởng cũng sẽ có người khác.

Ánh mắt nhẹ liếc qua thân ảnh cách đó không xa, Minh Tịnh. Từ lúc vừa mới bắt đầu, hắn vẫn đứng ở chỗ đó, không có tiến lên, cũng không có rời đi, hắn nghĩ cái gì? Chỉ sợ cũng không khó đoán.

Tiếng đàn của Thư Ly, luôn một mực trầm thấp vang lên, có hắn làm bạn, trong lúc lơ đãng ở đã trở thành một loại thói quen.

Trong không khí, tựa hồ phiêu đảng mùi thuốc nhàn nhạt quen thuộc, tuy nhìn không thấy người, nhưng Tống Ngâm Tuyết biết rõ, Vô Song cũng cách đây không xa.

Bọn họ. Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, bị đám nam tử này vây quanh, nàng giương mắt nhìn Kỳ Nguyệt, nhàn nhạt hỏi một câu: “Tử Sở như thế, vậy bản thân người thì sao?”

“Ta? Ta cũng dùng cả tánh mạng để yêu nàng. Tuyệt Nhi, có lẽ nàng không tin, chính là ta thật sự, thật sự.”

Nặng nề lặp đi lặp lại mấy chữ cuối cùng, hai mắt Kỳ Nguyệt kiên định, trên gương mặt tuấn tú, là sự cố chấp cùng khẳng định khôn cùng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhàn nhạt, suy nghĩ lưu động trong đáy mắt, xoay người phóng mắt nhìn đám nam tử đang vây quanh mình.

Nàng vốn vô tâm, không nghĩ lại chọc tới nhiều nam tử như vậy, Vô Song, Minh Tịnh, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Tử Sở, thậm chí còn có Huyền Ngọc, Lâm Phong, Mặc Lương không có ở đây lúc này.

Ai, có đôi khi cái vật gọi là tình cảm này, cũng không phải mình muốn khống chế là có thể không trêu chọc đến người khác, nhìn tới nhìn lui vẫn cảm thấy có chút vô lực a.

Thời điểm báo thù đã đến gần, đại hội võ lâm ngày mai sẽ là mối lửa trực tiếp nhất khơi mào tất cả sự cố, một màn trình diễn sắp sửa xảy ra, mà ở trong thời điểm này, nàng có nên lo lắng tình cảm của mình hay không?

Màn đêm nặng nề buông xuống, một mảnh tĩnh lặng, người ngọc đón gió, bên cạnh là những bạn đồng hành, yên lặng cùng đợi ngày mai đến. . .

176. Q.2 - Chương 80: Bảo Bối, Nàng Cũng Đến Đây À?

Vân Thủy sơn trang tại Đại Lương, quần chúng tụ tập, phi thường náo nhiệt. Võ lâm nhân sĩ đáp ứng lời mời, cùng một ít người ngưỡng mộ dang tiếng tới xem, vào ngày hôm nay, tất cả đều ùn ùn đổ xô về chốn này.

Một cỗ kiệu, chậm rãi dừng ở cửa ra vào Vân Thủy sơn trang, vén rèm lên, Kiều Mạt Nhi một thân áo tơ hồng nhạt, nhắn nhủ đi xuống, hào quang bắn ra bốn phía, xinh đẹp động lòng người.

“Đi, chúng ta đi vào.” Mềm giọng ra lệnh một tiếng, khiến cho Phùng Tử Chương sau lưng cất bước đi theo, bất quá nhìn bộ dạng chân nhũn của hắn, chắc hẳn buổi tối hôm qua đích thị đã có một phen đại chiến kịch liệt.

Kiều Mạt Nhi khinh thường liếc mắt nhìn hắn, cũng không có nói thêm cái gì, được thị vệ đi theo hộ tống, ngẩng đầu uốn ngược đi về hướng cửa chính sơn trang.

“Oa, nữ tử này thật xinh đẹp! Giống như là thiên tiên trên trời!”

“Đúng vậy a, cực phẩm! Quả nhiên là cực phẩm! Nhìn tư thái của nàng kia, chắc chắn, quả thực là tao nhã vô hạn a!”

“ ”

Nhẹ nhàng cất bước đi vào trong sơn trang, khi Kiều Mạt Nhi dỏng tai nghe những lời khen tặng ca ngợi này, trong lòng đã sớm vui sướng đến nở hoa, trong thần sắc, để lộ ra sự đắc ý vô hạn.

“Cô nương mời vào bên trong.”

Các trưởng lão chủ trì đại hội võ lâm, thấy một cô gái xa lạ tiến lại, cũng không biết thân phận chân thật của nàng, tưởng là đến xem đấu, liền trực tiếp dẫn vào thính phòng.

Kiều Mạt Nhi cười yếu ớt gật nhẹ đầu, vẻ mặt dịu dàng xoay người đi trước, cử chỉ hào phóng vừa vặn, khiến mọi người nhất trí tán thưởng.

“Vị cô nương này thật là có tu dưỡng, hẳn là khuê tú của nhà nào a?”

“Ừ, rất có khả năng!”

“Đúng, ta cũng thấy vậy! Chính là không biết khuê tú của nhà ai, lại có phong tư như thế?”

Trong tiếng nghị luận, Kiều Mạt Nhi ưu nhã nhẹ nhàng ngồi xuống, mị nhãn nhìn quanh bốn phía, nhiều lần tìm kiếm, rốt cuộc trong rất nhiều nhóm người, tìm được một nam tử gương mặt tuấn mỹ, trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm mặc không nói — Quân Tử Sở.

“Ôi, ai vậy a? Quân tam điện hạ ngày xưa ngọc thụ lâm phong, thanh cao tự phụ, hôm nay tại sao lại biến thành một cái tượng gỗ trầm mặc ít nói, trong trẻo nhưng lạnh lùng thế này? Ha ha, thú vị! Quả nhiên là thú vị đến cực điểm!”

Một câu mưởi phần châm chọc, kẹp đao mang kiếm đón đầu mà đến, dứt lời, Kiều Mạt Nhi lắc lư, dáng người thướt tha hấp dẫn chậm rãi đi tới.

Nghe được giọng của người quen, Tử Sở đầu tiên là sững sờ, ngẫm nghĩ một hồi, sau đó trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng không xoay mặt, mà lúc này, Cầm Tâm bên cạnh, sau khi nhìn tới người đến, không vui cau mày, vẻ mặt phản cảm giương trường kiếm trong tay lên, cất giọng quát lớn: “Làm càn! Điện hạ há lại có thể để người tùy ý vũ nhục như vậy!”

“Làm càn? Là ý gì? Chẳng lẽ ta có nói sai cái gì sao? Ha ha!” Ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đẩy thanh kiếm trước mặt ra, trong lòng Kiều Mạt Nhi biết Cầm Tâm nhất định sẽ không dám làm bậy ở trước mặt mọi người, cho nên không hề sợ hãi, càng ngang ngược kiêu ngạo hơn.

“Biểu ca, chẳng lẽ Mạt Nhi có nói sai sao?”

Có câu ” kẻ thù gặp mặt, tức đến đỏ mắt”, Kiều Mạt Nhi lúc này, trong lòng nhớ tới những sự vũ nhục tại phủ Nhữ Dương quận chúa ngày đó, không khỏi cắn răng “Ken két”.

Bằng trực giác của phụ nữ, nàng ta biết nam tử trước mắt này, vào lúc đó cũng đã có hảo cảm với tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia, cho nên nàng rất phần hận, cảm thấy nhân cách phải nhận lấy sự nhục nhã cùng trào phúng lớn nhất.

Kỳ thật nhắc tới cũng kỳ quái, Phùng Tử Chương đã từng trực tiếp thương tổn nhục nhã thân thể nàng, trong lòng nàng cũng không có hận hận đến như vậy, ngược lại đối với Quân Tử Sở, nàng lại cảm thù đến tận xương tủy.

Có lẽ hết thảy đều do sự ghen ghét biến thái của nữ nhân a!

Bởi vì ghen ghét, cho nên Kiều Mạt Nhi hận Tống Ngâm Tuyết, hận nàng ta đã khiến nàng không được vừa ý, mà đồng thời, đối với Quân Tử Sở, nam tử đã từng say mê nàng này, về sau rõ ràng lại dám vứt bỏ nàng mà chuyển qua người nàng căm hận nhất, vì vậy sau khi cố gắng vẫn hồi không có kết quả, nàng cũng đem sự thù hận đối với Tống Ngâm Tuyết, trút hết lên người hắn.

Hai mắt Kiều Mạt Nhi nhìn chăm chăm vào Tử Sở, muốn từ trên mặt của hắn nhìn ra một chút phản ứng đối với sự xuất hiện của mình, nhưng thật thất vọng, bất luận nàng nhìn thế nào, trên mặt của đối phương, ngoại trừ sự lạnh lùng, sẽ không thấy được biểu lộ gì khác.

Tay, hung hăng nắm lại, lửa giận trong lòng Kiều Mạt Nhi bốc lên hừng hực, chính là sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không dễ phát điên nữa, mà chỉ mỉm cười tiếp tục châm chọc.

“Ồ, biểu ca quả nhiên đã thoát thai hoá cốt rồi? Đối mặt với người yêu cũ ngày xưa, lại có thể vô tình như vậy, cho dù là gạt đầu chào một cái, cũng cao ngạo không thèm làm sao? Ai, cái này gọi gì nhỉ? A, đúng rồi, nói dễ nghe một chút, cái này gọi là ‘Phụ tình lang’, khó nghe một chút, chính là ‘Súc —— sinh ——’!”

Kiều Mạt Nhi cắn hai chữ “Súc sinh” đặc biệt nặng, khiến Cẩm Tâm bên cạnh nổi giận!

Cẩm Tâm mạnh mẽ lôi kéo Kiều Mạt Nhi cách xa Tử Sở, sau đó nửa người ngăn ở phía trước, cất giọng lạnh như băng nói: “Khuyh Nhạc công chúa, xin cô tự trọng! Ở đây không phải Kiều quốc của cô, không đến lượt cô đi khắp nơi giương oai!”

“Ồ? Miệng lưỡi vẫn bén nhọn như vậy a!”

Vừa nhìn thấy Cẩm Tâm can thiệp vào, Kiều Mạt Nhi cười cực kỳ quỷ dị, mị nhãn của nàng ta không ngừng nhìn Cẩm Tâm từ trên xuống dưới, miệng “Chặc chặc” lắc đầu thờ dài, “Ai, là người a? Ta còn tưởng rằng người sớm đã được thu làm phi tần? Không thể tưởng được thân phận vẫn đề tiện giống như lúc trước a! Ha ha, bất quá cũng khó trách, chỉ bằng loại tướng mạo này. . . .”

Cổ ý không nói hết câu nói kế tiếp, sau đó giương mắt khiêu khích. Thấy vậy, Cẩm Tâm bị đối phương nói đến chỗ đau, về mặt khó coi mạnh mẽ cãi lại.

“Tướng mạo của ta thì làm sao? Cô cho rằng cô rất đẹp sao! Hừ, cho dù lớn lên để nhìn thì sao? Không phải vẫn thua xa Tống Ngâm Tuyết à! Không phải vẫn không chiếm được tình yêu của điện hạ à!”

Không thèm để ý đến thân phận công chúa của đối phương nữa, Cẩm Tâm phản bác, châm chọc sắc bén, khiến Kiều Mạt Nhi nghe xong trên mặt một hồi xanh mét, một hồi trắng bệch.

“Cái gì mà thua xa Tống Ngâm Tuyết? Bản công chúa đây không thèm so đo với một người chết! A, ai cần tình yêu của điện hạ nhà các người? Ta hôm nay đã thành chánh phi của Đại Tụng Ngũ hoàng tử, địa vị vinh hoa cao quý, làm sao thèm để ý đến Đại Lương các người chứ!”

Trào phúng mà nói..., Kiều Mạt Nhi vô cùng đắc ý, vẻ mặt cao ngạo, Cẩm Tâm phần hận trong lòng, không rõ làm sao Ngũ hoàng tử Đại Tụng có thể muốn loại người dâm đẳng bỉ ổi này!

Tựa hồ thấy Cẩm Tâm không còn lời nào để phản bác, Kiều Mạt Nhi tiến lên một bước, nhẹ tay đẩy nàng ra, sau đó mặt đối mặt nhìn thẳng vào Quân Tử Sở, trong ánh mắt lộ vẻ trào phúng.

“Biểu ca đến bây giờ vẫn không nói một lời, chẳng lẽ là cảm rồi sao? Hay là bởi vì người kia đã chết, trong lúc nhất thời biểu ca đau lòng khó nhịn, chưa bình phục nổi a? Ha ha, thật là không nghĩ tới, một con súc sinh, lại cũng biết đau lòng? Thật sự là quá buồn cười!”

Dùng hết sức chửi bới, Kiều Mạt Nhi lúc này cũng không trông nom cái gì nữa, trực tiếp trút hết hận ý trong lòng ra.

Thấy vậy, Tử Sở cười nhạt một tiếng, trong nụ cười kia, bao hàm hết cả khinh thị, sự thanh cao tự phụ của ngày xưa, không phải có thể theo thời gian mà biến mất hầu như không còn, chỉ chĩa mũi dùi vào một số đối tượng đặc biệt mà thôi.

Đảo đôi mắt đen trắng rõ ràng, trên gương mặt tuần tú của Tử Sở, có một loại đùa cợt rất nhạt, hần xem nhẹ đối phương, khóe môi khê cong, nhẹ nhàng, nhàn nhạt nói một câu: “Chúc mừng Khuynh Nhạc công chúa.”

“Ngươi!”

Minh cố tình châm chọc một phen, rõ ràng chỉ nhận được thái độ thờ ơ kia, việc này khiến Kiều Mạt Nhi chịu đả kích mạnh, trong lòng càng căm hận không thôi.

Nếu như Quân Tử Sở tức giận, nói rõ trong lòng hần, ít nhất vẫn còn có nàng! Chính là hôm nay, ngoại trừ sự lạnh lùng ra, hần đối với nàng, cái gì cũng không có, cái gì cũng không có!

Hần thật sự không quan tâm nàng! Một chút cũng không quan tâm!

Cái nhận thức này, làm cho Kiều Mạt Nhi cơ hồ phát điên muốn nhảy dựng lên, chính là lúc này, Phùng Tử Chương bên người nàng cầm chặt tay của nàng, không ngừng nhỏ giọng nhắc nhở nàng, phải chú ý trường hợp, phải chú ý thân phận của chính mình.

Hít thở sâu vài hơi, thiếu chút nữa Kiều Mạt Nhi không thể khống chế, nàng nhìn mấy người ở phía xa bị sắc đẹp của nàng làm ê mẩn, ổn định tâm thần, khê cười, giả bộ cao quý phong nhã nhẹ giọng nói: “Biểu ca quả nhiên không có bôi nhọ hai chữ ‘sức sinh’ này! Đầu tiên là yêu mến cái loại tiện nhân ai cũng có thể làm chồng như Tống Ngâm Tuyết, vì nàng ta cư nhiên còn buồn bực không vui? Sau đó vứt bỏ người yêu cũ, thậm chí còn lười nhìn nhiều một cái! Ha ha, còn nói cái gì không phải ta không cưới, nhất định phải để ta lên làm hoàng hậu Đại Lương? Hừ, nói cho cùng, tất cả đều là tmd gạt người! Đầu là đánh rắm thôi!”

Rốt cuộc cũng không khống chế nổi mắng ra những lời thô tục, trong lòng Kiều Mạt Nhi vô cùng thoải mái thở hắt ra. Mặc kệ nó! Nếu như hôm nay nếu không phát tiết sự phẫn nộ trong lòng ra ngoài, từ nay về sau nàng sẽ không còn cơ hội nữa!

Tử Sở thản nhiên nghe đối phương chửi rửa mình, thần sắc lạnh nhạt đứng lên, nở nụ cười như mây trôi nước chảy, “Khuynh Nhạc công chúa, có câu, Tử Sở đã muốn tặng cho công chúa từ lâu, chỉ là không tìm được cơ hội, vậy hôm nay, cũng đến lúc nói ra rồi.”

“Là cái gì?” Hồ nghi nhìn phản ứng của Tử Sở, sắc mặt Kiều Mạt Nhi có chút khó hiểu.

Lúc này, Tử Sở nhẹ mở môi mỏng, dáng người ngọc thụ tuần mỹ, có một loại cao quý cùng khí chất nói không nên lời, “Con người cần phải tự biết nhục đừng để người khác lăng nhục mình! Kiều Mạt Nhi, hết thấy, tự giải quyết cho tốt.”

“Ngươi! Quân —— Tử —— Sở!”

Biết rõ hần đang nói hết thấy hậu quả mà nàng phải chịu hôm nay, đều là do bản thân cô ta một tay tạo thành, Kiều Mạt Nhi phẫn nộ không chịu nổi, nàng ta quát to một tiếng, đang muốn phát tay tiến lên mà vung chưởng, nhưng lúc này, động tác của Cẩm Tâm càng nhanh chóng hơn, một phát bắt được cổ tay của nàng ta, sau đó mạnh mẽ dùng lực, đẩy nàng ta ra phía sau, vừa vịn nện vào trong ngực Phùng Tử Chương sau lưng.

Nam nữ ôm ôm ấp ấp, hơn nữa lại ngay trước mặt mọi người, lập tức khiến cho toàn trường vang lên tiếng hít vào dồn dập!

Mọi người đứng lên, kinh ngạc nhìn, than thở vì nữ tử mà vừa rồi còn luôn miệng tán dương, lúc này lại làm ra những việc đồi phong bại tục như thế, sau lưng, một câu tràn ngập thâm tiện lập tức truyền đến, mọi người nhìn thấy một tên mập, lúc này đang rung rung thịt béo cười với nữ tử, cao giọng kêu một tiếng: “Bảo bối, hóa ra nàng cũng đến đây à?” ! Sau đó cả người liền bước nhanh tiến lên, chạy tới hướng nàng kia, vừa chạy còn vừa cười dâm dăng, chép chép miệng.

Sự xuất hiện của tên béo ị, làm cho quần chúng không khỏi há hốc mồm, đảo mắt nhìn lại, sau lưng hẳn, có mấy người cực kỳ tuyệt sắc đi theo, mà trong đó, người toàn thân vận bạch y kia, là xuất chúng nhất.

177. Q.2 - Chương 81: Nữ Nhân Tranh Đấu.

“Bảo bối, thì ra nàng cũng tới đây à!”

Cát giọng đầy hưng phấn, Tống Vũ Kiệt bước nhanh một cái, đồng thịt béo nường theo đó mà rung rung, hai tay mở ra, thẳng tiến về hướng Kiều Mạt Nhi phía trước.

Mọi người ban đầu thấy Kiều Mạt Nhi đẹp tựa thiên tiên, trong lòng ca ngợi có thêm, nhưng sau khi nhìn đến nàng cùng Phùng Tử Chương ôm ôm ấp ấp, trong lòng đã có một chút suy nghĩ, lúc này, lại chào hỏi với Tống Vũ Kiệt một cách không trang trọng như vậy, cảm giác càng giảm đi nhiều.

Tống Vũ Kiệt một thân bụng bự mông to, hành vi phóng đảng, chỉ cần nhìn liền biết hẳn không phải là người đàng hoàng gì, ở đây đa số là người tập võ tu thân, vừa thấy mùi vị phóng đảng tản mát ra trên người hẳn, liền đại khái đã hiểu được xưa nay hẳn là cái dạng người gì.

Có thể bị người như vậy gọi là “Bảo bối”, chắc hẳn cũng là thân bất chính ngôn bất thuận, dù cho nhìn không giống lắm nhưng cũng không dám nói chắc, vì vậy trong khoảnh khắc, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Kiều Mạt Nhi, cũng chậm chậm thay đổi, biến thành chẳng phải khen tặng, mà là trộn lẫn một chút tò mò, trêu cợt.

Đang yên lành hưởng thụ cảm giác người người ngưỡng mộ, trong giây lát đã xảy ra chuyển biến, Kiều Mạt Nhi cảm hận trong lòng, vừa tức giận vì Tử Sở tuyệt tình, về phương diện khác cũng bực bội với sự kiêu ngạo của Cẩm Tâm, nhưng càng nhiều là, oán hận với hành vi của Tống Vũ Kiệt!

Tống Vũ Kiệt này, đúng là ông trời sinh ra để chọc giận nàng! Ở phủ Nhữ Dương quận chúa còn chưa đủ, hiện tại đến Đại Lương, rõ ràng còn xui xẻo đụng phải hẳn!

Trong mũi hừ lạnh một tiếng, Kiều Mạt Nhi đẩy Phùng Tử Chương ra, giương mắt nhìn thẳng người tới, sau đó hung hăng trừng mắt, bộ dạng như muốn đánh người.

Chính là Tống Vũ Kiệt cũng không ngại, hẳn sở trường nhất chính là không đếm xỉa đến thái độ của người khác đối với mình, sau đó tùy tâm làm việc mình muốn làm, hơn nữa làm rất thần nhiên, rất thông thuận.

Mặc kệ thái độ của Kiều Mạt Nhi đối với mình, Tống lão lục tiến lên một bước, muốn ôm đối phương, nhưng khi đối phương chán ghét lui về sau vài bước, hẳn cũng không thấy xấu hổ, mà là vẫn cợt nhả như cũ, cười “Hắc hắc” nói: “Bảo bối, không muốn gặp ta sao?! Thiệt là, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên, cần gì phải làm bộ lạnh nhạt như vậy? Ha ha, nhanh, đến ta hôn một cái a!”

Quệt mồm muốn tiến lên, độ dày da mặt của Tống lão lục làm chúng nhân kinh hãi, khiến hiện trường ồn ào xôn xao.

“Nhìn xem, quả nhiên là người không thể xem bề ngoài! Một nữ tử trông có vẻ rất lịch sự, rất đoan trang tú lệ, hóa ra lại là một ả dâm phụ bỉ ổi không chịu nổi!”

“Đúng a! Thật không nghĩ tới loại người này, cư nhiên còn chạy tán loạn khắp nơi, công nhiên tán tỉnh khoe khoang với nam tử khác? Thật sự là mắt mặt nha! A, ta hiểu rồi, huynh xem vừa rồi nàng chạy đến bên người Tam điện hạ, phỏng chừng tám phần là muốn dụ dỗ người ta, nhưng không ngờ bị Tam điện hạ hung hăng cự tuyệt!”

“Ừ, có lẽ là như vậy! Loại nữ nhân này, phỏng chừng chính là muốn nhân cơ hội này đến trèo lên cành cao! Giả bộ vẫn tình hào phóng, nói cho cùng, không chừng chỉ là một kỹ nữ!”

“A, kỹ nữ a? Không biết bao nhiêu tiền một đêm! Nếu giá tiền hợp lý, ta cũng muốn chơi một lần, dù sao kỹ nữ xinh đẹp như vậy, ta tmd mới ngủ lần đầu tiên!”

Mọi người càng nói càng kỳ cục, dù sao”Trong thiên hạ có mèo nào không ăn mỡ”, nam nhân nha, trông thấy nữ tử thấp hèn, còn là nữ tử vừa đẹp vừa thấp hèn, luôn vui sướng hài lòng muốn chấm mút một phen, thêm vào một chiến tích đặc sắc vinh quang trên lịch sử đũa bôn phong lưu của bản thân!

Mọi người xì xào bàn tán, trước khi võ lâm đại hội chính thức bắt đầu, tất cả sự chú ý đều tập trung vào trên người nhân vật tiêu điểm là Kiều Mạt Nhi.

Trong lòng vừa tức vừa giận, Kiều Mạt Nhi cắn răng ngà, tất nhiên là hận không biết trút vào đâu! Ưu nhã xuất hiện, lại bị tên mập chết bầm trước mắt này quấy rối, còn khiến cho người khác đâm chột mình, chuyện này dù là ai cũng không thể tiếp thụ được.

Kiều Mạt Nhi phần nộ trừng mắt, tuy kiệt lực khắc chế, chính là bởi vì bản tính khó nhịn, trên mặt bất giác cũng xuất hiện chút vận vẹo. Đối với việc này, Tống Vũ Kiệt vui cười thần nhiên, tựa hồ hoàn toàn không ý thức được mấy câu của mình, đã đẩy đối phương lên nơi đầu sóng ngọn gió, mà cả người vẫn vui vẻ sung sướng nhìn thẳng về phía trước.

“Bảo bối, lần trước từ biệt tại Đại Tụng, ta thật sự là nhớ nàng muốn chết! Về sau nghe nói nàng bị Kiều quốc quốc chủ ban cho Cần vương Tây thần Lãnh Hoài Vũ làm thị thiếp, trong lòng ta đây a, chính là đau đớn như đao cắt! Ai, có câu ‘nhất dạ phu thê bách nhật ân*’, hai chúng ta tuy không có qua đêm cùng nhau, nhưng dù thế nào. vẫn có cái kia nhé? Làm sao nhẫn tâm thấy nàng như vậy.”

(*Nhất dạ phu thê bách nhật ân: Một đêm vợ chồng, ân tình ngàn ngày.)

Vừa nói chuyện, vừa biểu hiện như vô cùng không muốn, tựa hồ hoàn toàn không ý thức được mấy câu nói của mình, sẽ mang đến ọi người ở đây bao nhiêu oanh động, Tống lão lục lắc đầu không đành lòng cúi đầu xuống, trong đôi mắt, lộ ra vô hạn giảo hoạt.

Tựa hồ đi theo bên cạnh Ngâm Tuyết đã lâu, cũng hiểu được phải đóng kịch như thế nào, cái bộ dạng thanh thuần vô tội này của Tống Vũ Kiệt, làm ấy người sau lưng hần cười thâm trong lòng.

“Hắn là cố ý, đang bắt bính vì Tuyết nhi.”

Nhẹ nhàng tiến đến bên người thân ảnh vận bạch y, trong hai tròng mắt sáng như sao của Minh Tịnh, lộ vẻ thâm thúy, hần cười nhạt nói với người ngọc, trong giọng nói, tựa hồ có một chút chế nhạo.

“Quả nhiên là huynh muội đồng tâm.”

Thẳng người lên, Minh Tịnh trao đổi ánh mắt với ba người chung quanh, sau đó lại nhìn người ngọc lần nữa, cười cười nói: “Hôm nay thật là náo nhiệt! Hơn nữa trường hợp náo nhiệt như vậy, tựa hồ thích hợp làm một số chuyện nên làm.”

“A?” Nhếch mày, nghe lời nói tràn đầy thâm ý của Minh Tịnh xong..., Tống Ngâm Tuyết cười nhạt hỏi lại, tựa hồ có một chút nghiến ngấm.

“Minh Tịnh muốn nói cái gì?” Ngoái đầu nhìn lại, lựa trắng phát phờ, tuy là thấy không rõ ràng, nhưng trong mơ hồ, phong thái tuyệt đại phương hoa, vẫn không thể che giấu nổi.

Biết rõ người ngọc vốn mỹ lệ bao nhiêu, Minh Tịnh nhìn nàng say đắm, mặc dù cảm thấy tê tê đại đại, nhưng đầu óc vẫn rất là rõ ràng.

Nhìn quanh một vòng, khê cười nhạt, trên gương mặt thông dong bình tĩnh, lộ vẻ sáng rõ cùng hào quang như đã biết được dụng ý.

“Tuyết Nhi là người thích náo nhiệt, cho nên dưới loại trường hợp này, Tuyết Nhi chắc là sẽ không đơn giản buông tha cho Kiều Mạt Nhi như vậy, đúng không.”

Ánh mắt Minh Tịnh tràn đầy sủng nịch, lời nói ôn nhu, phảng phất như muốn chảy ra nước, khiến ba người chung quanh buồn ói một hồi, lập tức bị Vô Song bắt mẫn liếc mắt.

Nhàn nhạt cười khê, không muốn nhiều người tức giận, Minh Tịnh thức thời đứng thẳng thân thể, không hề thân mật thì thâm như vậy nữa. Mà thấy vậy, người ngọc không nói lời nào, chỉ cao thâm liếc nhìn người bên cạnh một chút, sau đó xoay đầu, khê cười.

“Đương nhiên. . . .”

Nụ cười sáng lạng, bạch y xuất trần, rõ ràng là nụ cười của ác ma, lại lộ ra sự tinh khiết của tiên tử, phong tư tao nhã, khuy nh đảo chúng sinh, khiến bốn người chung quanh hô to trong lòng: yêu nghiệt mê hoặc thế nhân a!

Ha ha, bắt quá tuy nói như thế, nhưng khi thực sự đối diện với yêu nghiệt này thì mỗi người bọn họ đều vui vẻ trầm luân, say mê trầm luân, hơn nữa toàn bộ quá trình, hoàn toàn là vui vẻ chịu đựng.

Nhẹ ngược đầu lên nhìn, khi lực chú ý của mọi người đều phóng trên người Kiều Mạt Nhi và Tống lão lục thì Tống Ngâm Tuyết nhàn nhã đi về hướng chỗ ngồi của mình, khí độ tao nhã, phong thái lịch sự.

Vô Song, Minh Tịnh, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, còn có Dực Tu cùng Trữ Tiêu Băng, bọn họ đi theo sau lưng người ngọc, vừa đi theo, vừa phóng mắt nhìn trò khôi hài còn đang tiếp tục.

“Mẹ ơi, nàng ta không phải là công chúa đệ nhất dâm đăng của Kiều quốc trong truyền thuyết chứ!”

Nghe Tống Vũ Kiệt “vô tâm” tường thuật tóm lược kinh nghiệm của Kiều Mạt Nhi xong, có vài võ lâm nhân sĩ cá biệt biết được việc này cùng một số người xem bà tám, sau khi nhớ lại các sự kiện, thoáng cái đã tìm được chân tướng, vì vậy lập tức ồn ào nghị luận.

“Đúng, nàng ta nhất định chính là công chúa dâm đăng của Kiều quốc kia! Hèn gì nhìn không đứng đắn như vậy? Hóa ra là nhân vật nổi danh a!”

“Hèn gì! Các người nhìn bộ dạng dụ dỗ của nàng ta kia, nhất định là muốn đi quyến rũ Tam điện hạ, muốn cho điện hạ để mắt đến nàng lần nữa! Ta nhỏ vào — cũng không nhìn xem mình là cái mặt hàng gì, rõ ràng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!”

“Ách, lão huynh, huynh hình dung sai rồi a?”

“Sai ở đâu? Đúng mà! Công chúa chó má kia chính là con cóc, mà Tam điện hạ của chúng ta, thì chính là thiên nga! Hừ! Loại nữ nhân xấu xa này, thật sự là người ta có thể nhẫn, chứ thục đây không thể nhẫn! Dù cho thục có thể nhẫn, thắm thắm cũng không thể nhẫn!”

Tiếng nghị luận, dần dần lớn lên, lòng đầy căm phẫn, có cười nhạo châm chọc, có người đầu đầy hắc tuyến, sau khi nghe một số lời khó hiểu, buồn bực tức cười không nói gì. . . .

Hai tay Kiều Mạt Nhi gắt gao nắm lại, tuy loại tràng diện này nàng đã thấy nhiều rồi, nhưng từ một vầng trăng sáng được mọi người nâng niu, đột nhiên biến thành con chuột cống người người hô đánh, loại chênh lệch này cứ như lòng sông so với mặt biển, chắc hẳn trong lòng không được dễ chịu a.

“Tống Vũ Kiệt!”

Giận dữ mắng mỏ một tiếng, Kiều Mạt Nhi mạnh mẽ đẩy Lục béo ị đang cười cười nói nói trước mặt ra, có câu không đưa tay đánh người đang tươi cười, Kiều Mạt Nhi lại phạm vào tối kỵ, có thể thấy được công lực nhãn nhện của nàng, bởi vì quá tức giận mà đổ sông đổ bể cả rồi.

Hiện ra sự tục tằng cùng vô lễ, lúc này, lời của nàng tinh tường lọt vào tai mọi người! Cẩm Tâm chuyển mắt nhìn nàng, bởi vì lúc trước một mực nhẫn nại, trong lòng rất muốn trả thù, vì vậy tình thế này, liền vừa vịn cho nàng ta một cái lý do đường hoàng.

“Không được thương tổn Lục hoàng tử Đại Tụng!”

Một câu nghe có vẻ chính nghĩa, Cẩm Tâm làm bộ tiến lên, sau đó giả mù sa mưa bảo vệ kẻ yếu, đưa tay một bả cầm chặt cánh tay Kiều Mạt Nhi, hất mạnh một cái, trong khoảnh khắc nghe được một tiếng kêu thảm, thân thể Kiều Mạt Nhi liền nặng nề ngã trên mặt đất.

Chiêu “Làm bộ làm tịch” này, đã từng được Tống Ngâm Tuyết dùng không ít lần khi chính Kiều Mạt Nhi, lúc này chứng kiến Cẩm Tâm sử dụng, không khỏi nghiêng ngả nhếch mày, dưới ánh nhìn soi mói của mấy kẻ sau người, nàng thần nhiên xem trò hay.

“Ôi, đau quá —”

Kiều Mạt Nhi ngã nhào trên mặt đất, cau mày kêu không đứng dậy được, cuối cùng vẫn nhờ Phùng Tử Chương đến đỡ, mới khổ sở chậm rãi đứng lên.

“Tiện tỳ lớn mật, dám đẩy ta!” Bất chấp hình tượng, một thị nữ nhỏ nhỏ cũng dám khi dễ leo lên đầu nàng, cơn tức này, Kiều Mạt Nhi nàng làm sao nuốt xuống được!

Thoáng cái vọt tới trước mặt Cầm Tâm, muốn động thủ, lúc này, biểu lộ Cầm Tâm vô cùng bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cô nương, Cầm Tâm chỉ thực hiện chức trách. Vị công tử trước mắt này, là Lục hoàng tử điện hạ nước Đại Tụng, lần này ngài ấy đi vào Đại Lương, chính là khách của hoàng gia Đại Lương, như vậy, Cầm Tâm làm sao có thể để cô nương thương tổn ngài ấy trước mặt mọi người được?”

Cầm Tâm cố ý thản nhiên, giống như là đang chấp hành một nhiệm vụ bình thường phải làm.

Chính là loại biểu lộ thản nhiên này, lại triệt để chọc giận Kiều Mạt Nhi trước mặt!

“Người nói cái gì? Người nói ta thương tổn cái tên mập này!” Giọng nói không khỏi đề cao thêm mấy phần, khiến toàn trường đang xem cuộc vui nghe thật rõ ràng.

Thấy vậy, Cầm Tâm âm thầm đắc ý trong lòng, trên mặt lại bày ra bộ dáng thông dong giải quyết việc chung, “Cô nương, theo Cầm Tâm thấy thì đúng là như thế. Lục hoàng tử Đại Tụng không thể bị thương tại Đại Lương, Cầm Tâm không thể không ra tay.”

Trong lòng đã sớm cười đến nở hoa, đối mặt với Kiều Mạt Nhi đang tức giận, cố ác khí một mực bị đè nén trong ngực Cầm Tâm nhiều năm qua, rốt cuộc thư sướng phát tiết ra, lập tức cảm thấy thế gian thật tươi đẹp, vạn vật đều biến thành mỹ diệu.

“A! Hóa ra cái tên mập kia là Lục điện hạ Đại Tụng a? Thật là nhìn không ra!”

“Đúng a! Lục điện hạ này tại sao lại có bộ dạng như vậy? Không phải hoàng thất Đại Tụng sản sinh ra rất nhiều tuấn nam mỹ nữ à, tại sao vị điện hạ này.”

Mọi người lại bắt đầu nghị luận, đại hội võ lâm này đúng là rất náo nhiệt, tuy bữa ăn chính còn chưa bắt đầu, nhưng chút thức ăn khai vị này, cũng đã rất kích thích.

Kiều Mạt Nhi tức giận điên cuồng, nghe những lời nói vô liêm sỉ của Cầm Tâm, thì đầu óc không khỏi nóng lên, không suy nghĩ kỹ đã thốt ra: “Cái chức trách chó má gì? Tất cả đều là nói láo! Hừ, hừ là Lục hoàng tử Đại Tụng, ta còn là Khuynh Nhạc công chúa Kiều quốc! Tại sao không thấy người tới bảo vệ ta?”

Vốn là lời phản bác, nhưng Kiều Mạt Nhi vừa nói ra, liền khiến mọi người ồ lên.

Trên chỗ ngồi, Tống Ngâm Tuyết nhẹ phe phẩy cây quạt, vẻ mặt mỉm cười nghiền ngẫm, thần sắc giống như đang nói: ai, đúng là hết cách! Quả nhiên là đồ ngu ngốc không có đầu óc.

“Cô nương là Khuynh Nhạc công chúa? Hừ, không có khả năng! Tuy bộ dạng cô nương có một chút giống nàng, nhưng mà tuyệt đối không phải. Người nào không biết hôm nay Khuynh Nhạc công chúa đã gả cho Đại Tụng Ngũ hoàng tử, lần này đúng là trên đường cầu thân, làm sao có khả năng chạy đến Đại Lương ta?”

Đáy mắt Cầm Tâm chớp động lên ánh sáng tính toán, vẻ mặt khiêu khích không tin.

Thấy vậy, huyết khí trong lồng ngực Kiều Mạt Nhi bay vọt, đầu nóng lên, không để ý đến sự ngăn trở của Phùng Tử Chương bên cạnh, lớn tiếng mà bác bỏ: “Mất chó của người mù rồi! Ai nói bản công chúa không phải? Hừ! Chẳng lẽ cầu thân, thì không thể đi dạo chơi, thăm thú một tí sao!”

Ai! Thở dài một tiếng, Phùng Tử Chương ra sức ngăn đón, cuối cùng cũng không cản được, chỉ đành phải lắc đầu, ủ rũ không nói gì.

“Nghe thấy không? Nghe thấy không? Người kia thật sự là Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa a!”

“Đúng vậy a, không thể tưởng được nàng ta không biết xấu hổ đến như vậy! Dưới tình huống thanh danh của mình đã bữa bộn không chịu nổi như vậy, cư nhiên còn không biết xấu hổ chạy loạn khắp nơi, rêu rao khắp chốn? Phì, thật sự là trơ trên tới cực điểm!”

“Đúng đó! Loại nữ nhân này, thật quá thấp hèn, không biết Kiều chủ dạy dỗ như thế nào? Đã như vậy, còn chạy tới quyến rũ Tam điện hạ? Đúng là không biết nhục!”

“Đúng! Các người nhìn bộ dạng nàng kia? Một thân dâm đấng, mặt mũi tràn đầy mỉa mai! Cưng nhiên còn chạy đến nơi thần thánh như đại hội võ lâm này, quả thực chính là đang khinh nhờn chính nghĩa đường hoàng của võ lâm nhân sĩ chúng ta!”

Tâm tình chán ghét của mọi người tựa hồ có chút tăng vọt, trong lúc nhất thời Kiều Mạt Nhi cũng không ngờ tới một câu cô ta thuận miệng nói, lại sinh ra phản ứng lớn như vậy, lập tức ngơ ngác đứng tại chỗ, mắt nhìn Phùng Tử Chương, nhờ hấn giải vây.

“Thì ra thật sự là Khuynh Nhạc công chúa a? Kính xin công chúa thứ tội, Cầm Tâm vụng về, vừa rồi không nhận ra.” Trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, Cầm Tâm vừa bồi tội, trên mặt vừa nở nụ cười hung ác.

“Công chúa, không phải ngài đang đường đến Đại Tụng cầu thân ư, làm sao có thể xuất hiện ở nơi này? Chuyện cầu thân mang ý nghĩa trọng đại, người cầu thân nên đặt nó ở vị trí ưu tiên nhất! Giờ phút này công chúa xuất hiện, chẳng lẽ là do ngài tự chủ trương, ha ha, bất quá ngẫm lại thì không có khả năng, chắc hẳn công chúa đã được Đại Tụng quốc chủ đồng ý mới như thế a.”

Nữ tử trên đường đưa dâu lại không lo hoàn thành hôn ước của mình, còn một mình chạy loạn khắp nơi, vào thời đại này là chuyện cực kỳ đòi phong bại tục, không có đạo đức, người thường cũng đã bị thế nhân khinh bỉ thóa mạ, huống chi còn là hôn ước hoàng gia?

Quả thực không thể tha thứ! Cho nên đây cũng là lý do vì sao vừa rồi Phùng Tử Chương ra sức ngăn trở Kiều Mạt Nhi, không cho nàng nói ra thân phận.

Người khác suy đoán, còn có thể lập lờ cho qua, nhưng mình thừa nhận, thì.

“Ai, ta dám cam đoan, Nhị ca tuyệt ta không có hạ mệnh lệnh như vậy!”

Một lần nữa “vô tâm mà chân thành” nói ra chân tướng, Cầm Tâm lấy lui làm tiến, tìm cơ châm chọc, Tống lão lục thì làm bộ khờ dại ngây ngô trợ giúp.

Một câu, đã chứng minh Kiều Mạt Nhi tự chủ trương, khiến thanh danh nàng càng bừa bãi không chịu nổi! Đối mặt Cầm Tâm, bị nàng ta dụ nói ra chân tướng, hơn nữa lại có “Người hảo tâm” kịp thời giải thích, trong lòng Kiều Mạt Nhi vô cùng căm hận, hai mắt oán độc trừng mắt nhìn đối phương.

Cầm Tâm cũng không sợ Kiều Mạt Nhi, ngược lại nàng ta càng trừng, trong lòng Cầm Tâm lại càng vui vẻ. Nàng giương môi cười, đặc ý liếc mắt nhìn Kiều Mạt Nhi, không nói nhiều nữa, xoay người đi trở về bên người Tử Sở.

Dù sao mục đích của nàng đã đạt thành rồi, cần gì phải nhiều lời làm kẻ tiểu nhân? Không bằng đơn giản nhường nhiệm vụ chế nhạo châm chọc cho người khác đi, bản thân phải tận hưởng sự vui vẻ thoải mái cái đã.

Một loạt hành động của Cầm Tâm, làm Minh Tịnh bên cạnh người ngọc khẽ cong khóe môi, đôi mắt sáng lạng như sao, mở miệng chế nhạo: “Tuyệt Nhi, phong cách của nàng, có người bắt chước kia.”

“Bắt chước. Ha ha, vậy sao, chắc là ta nên thu phí bản quyền a?” Nghe vậy cười khê, bình tĩnh thông dong, bạch y xuất trần, thanh nhã như gió.

“Bất quá tuy nói như thế, nhưng chỉ là bản sao, thủy chung không thể nào bằng bản gốc.” Trong lúc nói chuyện, Minh Tịnh lại để lộ ra sự sủng nịch dành cho người ngọc, tuy lúc này hấn biết làm như thế, sẽ khiến người nào đó buồn bực, nhưng hấn chính là cố ý, ai bảo người nào đó đã từng đắc tội với hấn làm chi?

Tống Ngâm Tuyết cười nhạt không nói, trong lòng Minh Tịnh đang nghĩ gì, nàng tất nhiên là rất rõ ràng, nhưng nàng cũng không xen vào, dù sao cuộc đấu tranh giữa các nam nhân, nàng cũng lực bất tòng tâm.

Giương mắt nhìn phía trước, thấy đại hội võ lâm cũng sắp bắt đầu rồi, Tống Ngâm Tuyết khép hờ mắt, thần sắc thản nhiên.

Nàng đã từng đã đáp ứng Ngũ ca ca, làm cho Kiều Mạt Nhi chủ động không muốn gả đi Đại Tụng? Như vậy lúc này, nàng hẳn là nên thực hiện lời hứa phải không?

Đôi mắt chậm rãi nâng lên, lông mi dày rậm mà xinh đẹp che lại thâm ý trong mắt, khi tất cả mọi người nhìn Kiều Mạt Nhi như tên hề, ánh mắt Tống Ngâm Tuyết lại phiêu về một chỗ khác, sau đó khẽ khép mắt lại, giống như là đang ra chỉ thị gì đó.

“Khá lắm, tiểu tiện nhân ác độc!”

Rốt cuộc bị Cầm Tâm năm lần bảy lượt khiêu khích, lại bị mọi người chỉ trỏ xem thường, cơn phẫn nộ của Kiều Mạt Nhi bạo phát!

Vì giải hận, nàng tiến lên muốn đánh Cầm Tâm, lại bị Phùng Tử Chương bên người một bả túm lấy.

“Đủ, đừng náo loạn nữa!”

Bị Phùng Tử Chương quát lớn, Kiều Mạt Nhi giương mắt, khi chứng kiến Quân Tử Sở vẻ mặt lạnh lùng, cùng Cầm Tâm âm thầm đắc ý bên cạnh, Tống lão lục vui mừng không thôi thì đôi môi của nàng, đột nhiên nở một nụ cười thật tươi!

Ha ha, ha ha ha ha! Vậy thì sao? Có thể thế nào! Cho dù hôm nay nàng có tiếng xấu, cho dù nam tử tuần mỹ đã từng mê luyến nàng, hôm nay chỉ còn lại sự đối đãi lạnh lùng, cho dù hiện tại nàng đã mất đi hết thấy hào quang cùng địa vị, nhưng hết thấy những chuyện đó cũng có sao đâu!

Nàng vẫn là Kiều Mạt Nhi, vẫn là Kiều Mạt Nhi có thể nở nụ cười lúc cuối cùng!

“Người cười cái gì!”

Cực kỳ bất mãn với biểu lộ của Kiều Mạt Nhi lúc này, Cầm Tâm phẫn nộ mở miệng, lúc này, nàng ta tựa hồ đã quên tôn ti, đã quên thân phận, thật ứng với một câu của Minh Tịnh, “Bản sao vĩnh viễn chỉ là bản sao, thủy chung không thể nào bằng bản gốc”! Bất quá mới vừa thắng một hiệp, đã nhanh chóng hiện nguyên hình.

“Cười cái gì? A, ta cười người làm nhiều như vậy, nhưng căn bản một không có lấy một chút tác dụng!”

Cười kiêu ngạo, trong mắt Kiều Mạt Nhi đầy sự khiêu khích, nàng ta nhếch mày, khinh thường nói: “Cho dù thế nhân này chê bai ta thì sao? Ta không phải vẫn sống rất tốt sao, vẫn trở thành Đại Tụng Ngũ vương phi, thân phận tôn quý, địa vị hiển hách! Chung quy vẫn sung sướng hơn những tiện nhân tướng mạo bình thường, dù cho hao tổn tâm cơ, cuối cùng cũng không khiến người khác liếc mắt nhìn mình một cái, đến cuối cùng, còn không phải một mình lẻ loi hiu quạnh, bị tùy ý ban ột gã thấp hèn nào đó!”

“Người!”

“Ta cái gì? Ta là Đại Tụng Ngũ vương phi, Đại Tụng quốc chủ tự mình hạ chỉ, hơn nữa Ngũ điện hạ cũng đã tiếp nhận, việc này hôm nay đã chắc chắn rồi, hoàn toàn không có đường lui. Ha ha ——”

Kiều Mạt Nhi sung sướng, cái đuôi tựa hồ cũng muốn vênh lên trời, thấy vậy, Trữ Tiêu Băng rất khó chịu, nàng vọt tới bên người Tống lão lục, sắc mặt cực kỳ khó coi trào phúng: “Người không phải! Hắn sẽ không vừa ý người đâu!”

“Người là.” Đột nhiên xuất hiện một nữ tử lạ lẫm, Kiều Mạt Nhi nghi hoặc khó hiểu nói.

Bất quá tuy nàng không biết Trữ Tiêu Băng, nhưng Trữ Tiêu Băng lại biết Kiều Mạt Nhi rất rõ. Hừ, chỉ bằng nữ nhân này, làm sao xứng đôi với Tống Vũ Lăng!

“Người không cần phải biết ta là ai, người chỉ cần biết rằng, kiếp này, người tuyệt đối không thể lên làm Đại Tụng Ngũ vương phi!”

“Buồn cười! Người nói làm không được thì không được ư? Người cho rằng người là ai! Đại Tụng quốc chủ vì đền bù Tống Nhữ Dương khiến ta chịu thua thiệt, cố ý viết thư cho Kiều quốc tử ý liên minh, chuyện này, không còn đường lui, cho nên chức Ngũ vương phi này, ta không thể không làm! Ha ha, người nói phải không? Lục hoàng đệ của ta.”

Kiều Mạt Nhi nói xong, ánh mắt khiêu khích nhìn thoáng qua Tống Vũ Kiệt, rất là đắc ý khoe khoang.

Thấy vậy, Tống Vũ Kiệt cười không ngừng, mà Trữ Tiêu Băng bên cạnh, thì khép hờ mắt, cười nhạt mà nói: “A, là như vậy sao?”

“Đương nhiên!”

Kiều ngạo không ai bì nổi, Kiều Mạt Nhi chuyển động đôi mắt, trả lời gọn gàng linh hoạt, chính là đúng vào lúc này, khi nàng ta vô tình thoáng nhìn thì tình hình chứng kiến lại làm nàng ta chấn động, mặt mũi trắng bệch không còn giọt máu!

178. Q.2 - Chương 82: Tâm Kế Của Tuyệt Nhi

“Ngươi! Là các ngươi.”

Kiều Mạt Nhi hoa dung thất sắc, sau khi khiếp sợ, nương theo mà đến là cừu hận nồng đậm cùng nỗi căm giận sâu sắc!

Nàng nháy cũng không nháy mắt, đứng thẳng nhìn chằm chằm những người kia, thần sắc hung ác đáng sợ tựa hồ muốn nuốt sống những kẻ trước mặt, không còn bảo trì nửa điểm thông dong bình thản.

“Là các ngươi! Là các ngươi!”

Cước bộ, tiến lên từng bước một, nhìn thẳng về phía trước, Kiều Mạt Nhi nhăn nhó, hàm răng thù hận không khỏi cắn “ken két”.

Không phải nguy trang, mà là không tự chủ được, khi nhìn thấy mấy người ẩn vào trong đám người kia thì thân thể của nàng, kích động phần nộ đến run rẩy!

Một nữ tử, bất luận bản tính nàng ta như thế nào, mặc kệ nàng ta có bỉ ổi không chịu nổi hay không, nhưng đối với những kẻ đã từng xâm phạm nàng, cường bạo thân thể nàng, cả đời nàng cũng sẽ không quên, mặc dù đối phương có hóa thành tro bụi!

Đúng vậy! Kiều Mạt Nhi kích động, đó là bởi vì trong lúc vô tình, nàng đã nhìn mấy tên hạ nhân từng cường hiếp nàng trong phủ Nhữ Dương Vương, mấy kẻ đáng chết khiến cho danh dự nàng ra rác, mất sạch danh vọng.

Chẳng qua là tùy ý nhìn quanh, không nghĩ lại nhìn thấy một màn khiếp sợ như thế, tuy mấy người nàng nhìn thấy trước mắt, cũng không phải đầy đủ hết tám người kia, nhưng chỉ cần có một người trong bọn chúng, lòng nàng đã tràn ngập căm phẫn, lửa giận sôi trào!

Kiều Mạt Nhi chậm rãi tiến lên một bước, thân thể run rẩy, hai mắt phát hung quang, như hai lưỡi kiếm sắc bén, gắt gao đâm vào thân thể của đối phương.

Mấy người kia cũng rõ ràng cảm thấy hận ý của Kiều Mạt Nhi, nhưng bọn họ chỉ khẩn trương sợ hãi nhìn, không có đào tẩu, cũng không có bất kỳ động tác gì.

Trong lúc nhất thời, mọi người rất kỳ quái với phản ứng của Kiều Mạt Nhi, cũng không lên tiếng chỉ yên lặng theo dõi, muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì, mà ở phía sau nàng, Tử Sở, Cầm Tâm, Tống lão lục, Trữ Tiêu Băng, còn có Phùng Tử Chương đang như mù, thần sắc đều có chút khó hiểu giương mắt nhìn.

Tống Ngâm Tuyệt mây trôi nước chảy nhìn một màn trước mắt này, nhẹ phe phẩy cây quạt, an tĩnh ngồi tại chỗ, thần nhiên cười nhạt không bị ảnh hưởng chút nào, thần sắc tựa hồ như hết thảy mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay nàng.

“Lễ vật của Tuyệt Nhi”

Một câu đầy thâm ý vang lên, đôi mắt sáng như sao của Minh Tịnh, sau khi đảo mắt nhìn người ngọc, trên khuôn mặt tuấn tú thông dong bình tĩnh, chậm rãi xuất hiện một nụ cười vui vẻ.

“Minh Tịnh có ý gì vậy?” Cười khẽ đáp lời Minh Tịnh, ngón tay xinh đẹp trắng nõn, chậm rãi thu hồi quạt xếp, không ngừng vuốt vuốt trong tay.

“Ta rất tò mò ngày đó trên ngọn núi tại biên ngoại, rốt cuộc Tuyết Nhi đã nói gì với bốn tên sơn tặc? Bất quá hôm nay, ta đã hoàn toàn hiểu được.”

Giương mắt chậm nhìn bốn gã sơn tặc trà trộn trong đám người, sau khi vuốt cằm, đảo mắt nhìn Kiều Mạt Nhi giờ phút này đang trợn mắt căm hận nhìn mấy kẻ kia, hết thấy quan hệ cùng nguyên do, đều rõ ràng thông suốt vào thời khắc này.

“Tuyết Nhi vĩnh viễn vẫn khó đoán như vậy, phỏng chừng phần đại lễ này của nàng, Kiều Mạt Nhi khó mà nuốt trôi.”

Trong lời nói của Minh Tịnh, tràn đầy sự khâm phục và tán thưởng đối với Tống Ngâm Tuyết, trong đó còn có chút nồng đậm quyến luyến, nghe xong lời này, Vô Song, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, trong lòng bọn họ cũng đồng thời cảm động lây, trong sự quyến luyến vô hạn, càng bao hàm một phần đau lòng cùng thương tiếc đối với người yêu.

Tuyết Nhi của bọn hắn, từ lúc nhỏ như vậy đã phải thừa nhận gánh vác hết thảy, loại trưởng thành thống khổ từ kinh nghiệm cùng nghịch cảnh này, quả thực làm trái tim bọn hắn đau đớn như xoắn lại.

Sẽ không để cho nàng chịu bất cứ thương tổn nào nữa, bọn họ âm thầm thề! Minh Tịnh thâm sâu, Vô Song thanh nhã, mà ngay cả Thư Ly phong dập, Kỳ Nguyệt tuấn tú, cũng như thế.

Cảm nhận được tình yêu thương nồng đậm phát ra từ người bên cạnh, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, chỉ hơi nhắm mắt lại, vẻ mặt an bình thản nhiên.

Bên này gió trắng vô hạn, mà dưới đài vẫn là sóng to gió lớn, Kiều Mạt Nhi không khống chế được đi về phía trước, cảm hận quát: “Là các người! Đúng là các người rồi!”

“Mạt Nhi, nàng làm sao vậy?” Kéo cánh tay của nàng ta lại, Phùng Tử Chương khó hiểu, hắn không muốn Kiều Mạt Nhi lại tiếp tục gây chuyện, chỉ mong trước khi mọi chuyện quá ảm ỉ, có thể mau chóng rời đi.

“Là bọn hắn! Là bọn hắn!”

Giống như bị kích thích, Kiều Mạt Nhi không ngừng lặp đi lặp lại mấy câu này, trong biểu lộ hung ác của nàng, Phùng Tử Chương thấy được sự nghiêm túc.

“Bọn họ? Bọn họ là ai?”

Trầm giọng mà hỏi, rõ ràng không muốn để cho quá nhiều người biết chuyện gì xảy ra, Phùng Tử Chương cố ý thấp giọng xuống, chính là Kiều Mạt Nhi cũng không hiểu ý, nổi uất ức đột nhiên bộc phát, cao giọng hét toáng lên, thái độ hung mãnh: “Là bọn hắn! Là bọn hắn từng cưỡng hiếp ta ở phủ Nhữ Dương Vương!”

“Oanh ——” lời vừa nói ra, toàn trường không còn rì rầm xôn xao nữa, mà chấn động lớn tiếng nghị luận, trình độ nghị luận nhiệt liệt, còn ảm ỉ hơn cả sóng thần.

“Ông trời a, mọi người xem! Nữ nhân không biết xấu hổ kia, lại công nhiên nói chuyện xấu xa bỉ ổi như vậy ở trước mặt mọi người, quả thực là đồi phong bại tục tới cực điểm!”

“Đúng! Kéo nàng ta vào lồng heo, để sau khi chết xuống mười tám tầng địa ngục đi!”

“Cái đồ đê tiện không biết xấu hổ này! Cư nhiên còn không biết nhục nhã vạch áo cho người xem lưng? Nếu ta là nàng ta, đã sớm treo cổ rồi, không sống trên đời để mất mặt xấu hổ thêm nữa!”

“Đúng vậy!”

“.”

Mọi người không ngừng chửi rủa, phần nộ gần như muốn đi lên đánh Kiều Mạt Nhi! Chính là cuối cùng trên đại hội võ lâm thân thánh, ai nấy đều muốn tranh đoạt vị trí minh chủ, nên cũng không muốn vì loại nữ tử như thế mà làm mất thân phận của mình!

Cho nên nguyên một đám vẫn ngồi yên trên chỗ ngồi, trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau!

Lỡ miệng khiến nhiều người tức giận như thế, nếu là Tống Ngâm Tuyết, có lẽ còn có cách xử lý ôn hòa, nhưng đối với Kiều Mạt Nhi, lại là chuyện khó hơn lên trời, căn bản là nằm mơ.

Phùng Tử Chương thấy tình hình này, hai mắt lập tức khê đảo qua mọi người, ngẩng đầu lên, hận không thể kiếm lỗ nào mà chui vào! Tmd coi như là hấn không may! Đưa ai không đưa, lại đi đưa cái thứ ngu ngốc không biết giữ mồm giữ miệng này!

Cảm thấy tức giận lùi xa vài bước, quyết định không để ý tới Kiều Mạt Nhi nữa, dù sao đã mất mặt tới mức này, cũng không sợ mất mặt hơn nữa.

Giận dữ không thôi, muốn rời đi càng xa càng tốt, không ngờ Phùng Tử Chương vừa mới nghĩ đến đây, Kiều Mạt Nhi liền không làm hấn thất vọng tiếp tục hành động.

Thấy mọi người trước mắt đã phỉ nhổ khinh bỉ mình tới cực điểm, Kiều Mạt Nhi cũng không trông nom đến thể diện nữa, đơn giản nhào người tới phía trước.

Nếu không thể phản kháng, thì nàng trút giận cái đã!

Một cổ cảm hận thúc giục nàng chạy về phía trước, không thềm lo lắng, Kiều Mạt Nhi mạnh mẽ túm lấy một người trong số đó đấm đá một hồi!

“Hỗn đản! Vương bát đản! Đi chết đi!”

Quyền đấm cước đá, phát tiết lửa giận trong lòng, Kiều Mạt Nhi không thềm giữ hình tượng, la hét như lên cơn động kinh, thoát nhìn như một người đàn bà chanh chua khóc lóc om sòm.

“Công chúa tha mạng! Công chúa tha mạng!”

Người nọ sợ hãi kêu lên, bị Kiều Mạt Nhi cào xé, hấn liên tục kêu to, kể cả mấy người đứng bên cạnh, tuy bọn họ cũng không bị đánh, nhưng cũng liên tục xin tha tội.

Kỳ thật nhắc tới việc này cũng kỳ quái, rõ ràng là mấy đại nam nhân, tay chân cũng không bị trói, hà tất lại sợ một Kiều Mạt Nhi chân yếu tay mềm? Trước mặt mọi người lại bày ra tư thế cầu xin tha thứ, quả thực mất hết thể diện.

Vô Song lẳng lẳng nhìn một màn này, trên gương mặt tuần nhả là nụ cười mơ hồ, hấn rừ mắt xuống, chống lại người ngọc bình tĩnh ưu nhã, trêu đùa nói: “Ta đang thắc mắc tại sao mấy người kia không phản kháng? Hóa ra là trúng ‘Nhuyễn gân tán’ của ta. Tuyệt nhiên thật đúng là nghịch ngợm, lại cầm thuốc của ta đi chơi khắp nơi.”

” Thuốc của Vô Song, không phải vốn là để cho ta chơi sao? Hơn nữa, ta nói muốn tặng lễ vật cho Kiều Mạt Nhi, nếu như không làm cho nàng vui vẻ, làm sao xứng với hai chữ ‘lễ vật?’”

Trong đôi mắt to của Tống Ngâm Tuyết, mơ hồ để lộ ra một tia tinh quái, sau khi nhìn về hướng Kiều Mạt Nhi đang điên cuồng mà đấm đá, liền trêu chọc nói: “Mấy người kia, nói thể nào cũng đã từng cũng phạm lỗi, hôm nay để cho người ta đánh đá trút giận? Cũng là chuyện đương nhiên.”

Thần sắc trêu tức, biểu lộ lạnh nhạt, ngón tay nhỏ nhắn của Tống Ngâm Tuyết nhẹ chơi đùa cây quạt, khi có khi không chuyển động.

Ánh mắt Vô Song tràn đầy sủng nịch. Cười cười ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn nàng lần nữa, tuy hấn cũng biết là nên giáo huấn những kẻ cường hiếp nữ tử kia một chút, nhưng đối với Kiều Mạt Nhi, hấn cũng không nghĩ Tuyết Nhi sẽ thực sự có lòng tốt như thế.

Mọi người há hốc mồm nhìn một màn hành hung trước mắt, sau khi thấy Kiều Mạt Nhi đánh mấy người kia xong, trong lòng mơ hồ giận dữ.

Con người, có đôi khi chính là như vậy, mặc kệ nguyên do sự việc như thế nào, chỉ tin vào những chuyện xảy ra trước mắt! Giống như hiện tại, nếu nói đúng sai, rõ ràng chính là mấy hạ nhân cường hiếp nữ tử kia không đúng, nhưng bởi vì đây là nước nam quyền, ấn tượng của mọi người đối với Kiều Mạt Nhi cũng không tốt, cho nên khi nhìn thấy nàng công nhiên đánh đá nam tử như vậy, trong lòng liền bắt đầu oán hận.

“Tmd tiện nhân kia, nàng nghĩ mình là ai! Cư nhiên dám dẫm nát tôn nghiêm của nam tử chúng ta dưới chân? Quả thực tội đáng chết vạn lần!”

“Đúng, tội đáng chết vạn lần!”

Lòng người thay đổi, bầu không khí cũng sôi sục lên, bởi vì người đến đại hội võ lâm đa số là nam tử, cho nên trong nhất thời tất cả mọi người đều giơ nắm tay lên cao hò hét.

Tử Sở hơi nhú mày, thân là chủ quản của đại hội lần này, hẳn không thể nhìn thấy tình hình như thế mà còn ngồi xem không thèm để ý tới, vì vậy hắn thấp giọng phân phó Cầm Tâm, bảo nàng bắt tay vào xử lý việc này.

Miệng Tống lão lục há hốc, kinh ngạc đến trợn lồi cả mắt, hắn vừa giơ ngón tay, vừa liên thanh kêu lên: “Mẹ, cộp mẹ!”

May quá, may quá! Ngày đó tại Nhữ Dương Vương phủ thì hẳn không có hoàn toàn cường hiệp nàng ta, bằng không nhìn tình hình hiện tại, phỏng chừng. Chúng kiến thủ pháp hành hung rất tàn độc của Kiều Mạt Nhi, Tống lão lục không tự chủ được lấy tay bảo hộ trước đũng quần của mình, sợ hãi giật giạt khóe mắt, sau lưng cảm thấy gió lạnh thổi”Vù vù”.

May mà nàng còn không dám đánh hắn, bằng không mấy cước này mà thật sự đá xuống, hẳn tàn phế là cái chắc!

Một giọt mồ hôi, từ cái trán chậm rãi chảy xuống, dừng lại một chút trên gương mặt mập ú, cuối cùng “tóc” một tiếng nhỏ rơi xuống trên mặt đất, khiến Trữ Tiêu Băng bên cạnh mãnh liệt trợn trắng mắt, không nói gì xoay người bỏ đi, trở về trong đội ngũ.

“Công chúa tha mạng, công chúa tha mạng! Chúng tiểu nhân cũng chỉ là bị người ta sai bảo, không phải thật sự có ý muốn cường hiếp ngài!” Quỳ rạp trên mặt đất, mấy tên nam tử vô lực không thể đánh trả, đương nhiên cũng không dám đánh trả kêu la, bởi vì bọn họ biết mình trúng độc, nếu như giờ phút này không ngoan ngoãn nghe lời, kết cục chỉ có một con đường chết.

“Ta biết! Các ngươi là bị tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia chỉ thị! Hừ, tiện nhân chết tiệt, nếu nàng còn sống, ta sớm đã đem nàng ra băm thây vạn đoạn rồi! Bất quá chỉ tiếc là, hôm nay nàng ta đã chết rồi, cho nên hết thảy mọi chuyện, các ngươi phải tự gánh chịu!”

Dứt lời lại là một cước, hung hăng đá vào hạ thân đối phương, mấy tên hạ nhân đau đớn hét thảm một tiếng. Bất quá nói lại, chết tử tế không bằng còn sống, cho dù hôm nay bọn họ thành thái giám, chung quy cũng còn hơn mất mạng a.

“Không phải, không phải, công chúa ngài lầm rồi! Chúng tôi không phải do quận chúa phái đi ra tay với ngài, chúng tôi là phụng lệnh Mị chủ tử làm cho ngài thân bại danh liệt!”

“Mị chủ tử?”

Tiếng xin tha của mấy người, nói ra chân tướng sự thực, sau khi nghe vậy, Kiều Mạt Nhi sững sờ, sắc mặt do dự, trong đầu mạnh mẽ suy nghĩ về nhân vật “Mị chủ tử”.

“Các ngươi gạt ta!” Dừng chân lại, hung dữ nói, trong ấn tượng, nàng căn bản là không biết có nhân vật “Mị chủ tử” này, cũng không có đắc tội với nàng ta cho nên làm sao nàng ta có thể gọi người đến phủ Nhữ Dương Vương hãm hại nàng? Nhất định là mấy hạ nhân này đang nói láo!

“Không có, không có, tiểu nhân không có nửa câu nói dối, thật sự là Mị chủ tử bắt chúng tôi làm như vậy! Nếu ngài không tin? Không tin chúng tôi có thể phát thề độc, nếu chúng tôi có nửa câu nói dối, thì thiên lôi đánh xuống, chết không yên lành! Còn có, còn có cả nhà chết hết sạch!”

Sợ lời thề của mình không đủ độc, mấy người lại bổ thêm một câu cuối cùng, sau khi giơ ba ngón tay nhìn trời thề, khẩn cầu nhìn Kiều Mạt Nhi.

Kiều Mạt Nhi có chút mê mang, loại thề độc này, bình thường không thể tùy ý nói ra, một khi nói ra, liền có độ tin cậy rất cao, cho nên nàng ta bối rối không biết làm sao.

Nàng vẫn cảm thấy chuyện này là do Tống Ngâm Tuyết làm, bởi vì chỉ có nàng ta có thù oán với nàng, hơn nữa còn xảy ra tại Nhữ Dương Vương phủ, hết thảy bằng cứ đều chỉ hướng nàng ta, lúc này lại đột nhiên xuất hiện một Mị chủ tử, thực sự làm cho Kiều Mạt Nhi nghĩ không thông.

Điều này có thể sao? Một người mà nàng căn bản không biết, tại sao phải ác độc hại nàng như vậy?

Tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc của Kiều Mạt Nhi, một người trong mấy người kia ngồi thẳng lên cả gan góp lời, hần lớn tiếng nói thẳng: “Công chúa, kỳ thật Mị chủ tử đúng là cực kỳ hận ngài! Bởi vì ngài từng dan díu cùng Đại Tụng quốc chủ, mà Mị chủ tử cực kỳ không thích như thế, vì vậy liền muốn trả thù, phá hủy ngài!”

Mệnh lệnh tuy nặng, nhưng tánh mạng còn cao hơn! Ông trời, xin tha thứ cho tinh thần ăn ngay nói thật của bọn họ giờ phút này!

“Người nói cái gì!”

Vừa nghe đến đó, Kiều Mạt Nhi kinh hãi, hơn nữa không chỉ mình nàng, tin rằng mọi người ở đây, không có một ai, không có một người nào không bị cái tin tức động trời này chấn động.

“Ai, mọi người có nghe hay không? Hóa ra cái đồ đê tiện kia còn tăng tị với quốc chủ Đại Tụng a! Thật sự là tmd không biết xấu hổ!”

“Không thể tưởng tượng được, thật không nghĩ tới! Hóa ra trong chuyện này còn có ẩn số? Á công chúa thấp hèn này thật sự là gieo gió gặt bão, đi khắp nơi dụ dỗ nam nhân, suy đồi đến bước này, coi như cũng đáng đời cô ta!”

“Đúng, đúng là đáng đời!”

“Ta vốn còn tưởng rằng chuyện này là do Nhữ Dương quận chúa kia làm, ai ngờ chân tướng là như vậy? Á công chúa thấp hèn đê tiện này, muốn dụ dỗ nam nhân, lúc này mới rơi xuống cái kết cực như vậy, căn bản là không thể trách người khác!”

“Ai, không đúng? Đại Tụng quốc chủ vì chuyện này mà trị tội Nhữ Dương quận chúa, mới khiến cho nàng ấy nhảy núi bỏ mình, nếu quả thật không phải như vậy, thì chẳng phải là.”

Mọi người lúc này đã không còn e dè, lớn tiếng thảo luận, giờ khắc này, bọn họ người một câu ta một câu, ngay sau đó lại đưa đến một vấn đề nghi hoặc khác.

Tống Ngâm Tuyết cười nhạt nhìn biến hóa trên trận, thần sắc tự nhiên, khiến nàng vĩnh viễn luôn mỹ lệ, tuyệt trần như vậy.

A, vốn tưởng rằng Tống Vũ Thiên chẳng qua là lợi dụng Kiều Mạt Nhi để lấy cơ thanh lý nàng, không nghĩ tới lúc hần thanh lý, vẫn không quên chấm dứt một phen.

Trong mắt ẩn giấu sự vui vẻ, hết thấy đều diễn ra theo sự khống chế của nàng. Tiếp theo, nàng muốn Tống Vũ Thiên chân chính bạo lộ gương mặt thật trước mọi người trong thiên hạ.

Kiều Mạt Nhi nhú chặt mày, bối rối chần chờ, mím môi không nói lời nào, kỳ thật trong lòng, nàng vẫn có chút không tin.

“Các người nói vậy, chuyện này căn bản là không có khả năng! Một nữ nhân nho nhỏ, làm sao có thể một tay che trời làm ra loại sự tình này!”

Kiều Mạt Nhi giận dữ mắng mỏ, thấy vậy, mấy người vẻ mặt khó xử, thống khổ nói: “Công chúa, tại sao ngài vẫn không rõ? Sở dĩ Mị chủ Tử dám để cho chúng tôi làm như vậy, tự nhiên là đã được Đại Tụng quốc chủ cho phép! Bằng không ngài cho rằng bằng mấy người chúng tôi, có thể làm ra chuyện lớn như vậy, sau đó còn có thể toàn thân trở ra sao?!”

Lời nói, tựa hồ đã nói đến trọng điểm, nghe mấy người kia nói toạc hết ra, Kiều Mạt Nhi vẻ mặt khiếp sợ, lắc đầu thất thanh nói: “Không! Không thể như vậy.”

“Đó là sự thật, công chúa! Đại Tụng quốc chủ sớm đã ngấp nghé thế lực của Nhữ Dương quận chúa, muốn diệt trừ cho thống khoái, cho nên mới phái mấy người chúng tôi giả làm gia đình ở trong phủ Nhữ Dương Vương tùy cơ ứng biến, từ đó tìm cơ hội, gây nên họa này.”

Lời nói không còn tiếp tục nữa, ánh mắt bọn họ không khỏi liếc về một phía.

Thật là không may! Vốn đã an toàn từ Đại Tụng chạy tới Đại Lương, vốn tưởng rằng từ nay về sau không còn tiếp tục sầu lo, chính là ai ngờ đến nửa đường lại xuất hiện bốn tên sơn tặc, bắt bọn họ dẫn trước mặt

một công tử bạch y, cho bọn hần uống độc dược, muốn bọn họ nói ra chuyện này trước mặt mọi người vào ngày diễn ra đại hội võ lâm.

“Người gạt người, không phải là như thế!” Thần sắc kích động, không thể tin đây là sự thật, Kiều Mạt Nhi cố chấp cãi lại. Không phải Tống Vũ Thiên, không phải Tống Vũ Thiên, Tống Ngâm Tuyết. Nhất định là Tống Ngâm Tuyết.

” Nếu công chúa không tin, như thế này đi, Mị chủ tử sắp đến đây, ngài có thể tự mình hỏi nàng ấy.” Mấy người này cũng hết cách, nói thẳng ra những lời này, thị phi đúng sai, toàn bộ để cho Kiều Mạt Nhi làm chủ.

Kỳ thật bản thân bọn họ cũng không biết Lăng Mị sẽ đến, chỉ có điều bạch y công tử đã nói như vậy, vậy bọn họ liền theo đó mà nói thôi.

Vì vậy mấy tên hạ nhận thành ý đến không thể thành ý hơn, lập tức phàn là người hiểu được lí lẽ, trong lòng đại khái đã hiểu ra mọi chuyện.

“Ông trời của ta, hóa ra Đại Tụng quốc chủ đúng là người như vậy? Nhữ Dương quận chúa thật là đáng thương, tuổi còn nhỏ như vậy đã phải chết uống mạng.”

“Đúng vậy a, cầu hoàng đế Đại Tụng thật không phải là người, thậm chí ngay cả đường mũi của mình cũng ra tay hãm hại? Lại còn giấu diếm chân tướng, lừa đời lấy tiếng, quả thực làm cho người giận sôi!”

“Đúng là cầu hoàng đế!”

“ ”

Mọi người mở miệng mắng, trong thái độ mang theo sự phẫn nộ vô bờ, thấy vậy, người ngọc nhẹ phe phẩy cây quạt, mỉm cười: Nhị ca ca, cơn ác mộng của người, sẽ bắt đầu từ hôm nay.

179. Q.2 - Chương 83: Đại Hội Võ Lâm

Mọi người tức giận mắng chửi ầm ĩ, tựa hồ rất tức giận, bất quá phản ứng của bọn hần giờ phút này, chẳng qua là cái nhìn bình thường đối với chuyện này, cũng không trộn lẫn với cái gì khác. Bởi vì lúc này, nếu Nhữ Dương quận chúa còn sống, với thành kiến của bọn họ, sợ là sẽ không nói như thế.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bọn họ đều là nhân sĩ chính đạo trong võ lâm, đại biểu cho chính nghĩa! Hôm nay Nhữ Dương quận chúa đã chết rồi, có câu “Người đã mất thì mọi chuyện cũng bỏ qua” , cho nên bọn họ căn cứ quan niệm đó, làm sao có thể nói khó nghe quá được? Còn nữa, quốc chủ Đại Tụng kia quả thật cũng hơi quá đáng! Lại âm thầm sử dụng thủ đoạn vô sỉ như vậy, khiến bọn họ thật sự bất bình!

Tiếng ồn ào lộn xộn nhất thời nổi lên bốn phía, so với lúc nãy còn kịch liệt hơn, lúc này, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt ngược mắt nhìn, cả mấy vị “Phu quân” phía sau nàng, đều mang vẻ mặt thản nhiên.

Tống lão lục đứng dưới đài, cũng không biểu hiện ra sự kinh ngạc gì, hần sớm đã biết được hết thấy, lúc này chỉ bất ngờ vì hóa ra Nhị ca đã từng ăn nằm với Kiều Mạt Nhi? Chính là không biết mình và hần, rốt cuộc là ai ra tay trước.

Kiều Mạt Nhi không nói lời nào, đối với kinh biến giờ phút này, đã phá hủy tất cả lập trường của nàng, cái gì cũng đều thay đổi, làm cho nàng cảm thấy có chút mờ mịt không biết làm sao.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, chung quy luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, chính là rốt cuộc không đúng ở đâu? Nàng lại không nói ra được.

Loại cảm giác rối rắm này, làm cho nàng rất là phiền muộn trong lòng, vì vậy nàng vội vàng lắc lắc đầu, quyết tâm không nghĩ gì nữa, chỉ đợi “Mị chủ tử” kia đến, để nàng hỏi một câu cái đã!

Hạ quyết tâm, Kiều Mạt Nhi hung hăng trợn mắt nhìn mấy người trước mặt, tuy nàng cũng thấy bọn họ sợ hãi mình như vậy có chút kỳ quái, nhưng nàng ta trời sinh thiếu não, làm sao có thể suy nghĩ theo hướng khác được? Vì vậy sau khi kéo bọn họ lại, liền đi về hướng Phùng Tử Chương.

Nàng không thể để cho bọn họ chạy thoát, bởi vì nàng còn không biết ai là "Mị chủ tử"

Mọi người từ thì thầm nói nhỏ đến công khai lên án, từ ngồi tại chỗ xem cuộc vui đến phần nộ trong lòng, trong bất tri bất giác, thời gian từng phút từng giây trôi qua. Tử Sở ngẩng đầu nhìn trời, biết đại hội võ lâm sắp bắt đầu rồi, vì vậy trong một chút thời gian cuối cùng này, hấn nhắc chân cất bước, thẳng hướng về phía người ngọc vận một thân bạch y kia.

Từ lúc vừa mới bắt đầu hấn đã thấy nàng đến đây, rất muốn tới gần nàng, chính là bởi vì bị Kiều Mạt Nhi dây dưa, không thể bỏ đi trước, bây giờ đại hội sắp bắt đầu, bất luận như thế nào, hấn cũng phải đi nhìn nàng một cái.

Thân ảnh Tử Sở, tuấn mỹ thon gầy, ngọc thụ lâm phong, đi ở trong đám người, nghiêm nhiên là một viên minh châu lóe sáng, hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Sắc mặt hấn trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuấn nhan đậm mạc, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía người ngọc, lại có chân tình nồng đậm.

Cầm Tâm không rõ tại sao Tam điện hạ lại hành động như vậy, nghi hoặc trợn tròn mắt, nhưng nàng thân là cấp dưới, cũng không thể ngăn trở quá nhiều.

Tổng lão lục vừa thấy Tử Sở đi qua, nhớ lại vị trí của mình, nghĩ thầm Trữ Tiêu Băng cũng đã trở về vị trí cũ rồi, vậy hấn một thân một mình đứng ở chỗ này cũng không tốt, vì vậy lập tức vui vẻ chạy trở về.

Kiều Mạt Nhi vừa thấy hai người bọn họ đều đi về một hướng, không khỏi cũng hiếu kỳ, vì vậy nàng ta đưa mắt nhìn theo, liền gây ngăn cả người.

Đây không phải là. Không phải là Tuyết công tử sao? Tại sao hấn lại ở đây? Lại ở cùng một chỗ với những người kia?

Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Vô Song, Minh Tịnh, thậm chí còn có Tử Sở cùng Tổng lão lục, những người này, trước kia đều có ngàn vạn quan hệ với Tổng Ngâm Tuyết, tại sao hiện tại toàn bộ lại tụ tập đi theo Tuyết công tử a?

Tuyết công tử kia, rốt cuộc là hấn có lai lịch ra sao? Rõ ràng có thể xen lẫn với những người này? Cầm giác thật là kỳ quái.

Kiều Mạt Nhi nghi ngờ, nàng ta hiếm khi thông minh đột xuất như vậy, tuy đã nhìn ra chỗ khác thường, nhưng cũng không thể suy nghĩ về hướng Tổng Ngâm Tuyết còn sống trên nhân thế? Dù sao hiện tại trong lòng nàng, quan tâm nhất chính là vị "Mị chủ tử" kia, những thứ khác, dù kỳ quái, nàng ta cũng không có tâm tư đi tìm hiểu.

"Tuyết Nhi." Một tiếng kêu gọi rất thấp rất thấp, thậm chí thấp đến độ chỉ có một mình người ngọc có thể nghe thấy, Tử Sở nhẹ nhàng nói.

Đứng ở trước mặt nàng, Tử Sở không có quá nhiều động tác, chỉ vô hạn âu yếm nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu tựa hồ muốn chảy ra nước.

"Tuyết Nhi, đao kiếm không có mắt, bất luận nàng muốn điều gì, cũng phải cẩn thận chú ý. Ta. sẽ luôn nhìn nàng."

Lời mà Tử Sở nói..., mang theo ba phần ân cần, ba phần say mê, thâm tình nhu hòa cứ như gió thổi nhẹ qua tai. Nam tử mặt ngoài nhìn có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo này, trong lòng của hấn, thật ra lại cất chứa một trái tim ấm áp, nồng nàn khát vọng tình yêu.

Bởi vì Tử Sở quay lưng lại, Cầm Tâm không thể chứng kiến biểu lộ trên mặt Tử Sở giờ phút này, biểu lộ tha thiết mà nàng vẫn một mực ước mơ, khát vọng nhưng không nhận được! Bằng không với sự chấp niệm của nàng ta nhiều năm qua, làm sao có tiếp nhận được sự đả kích này?

Thâm tình của Tử Sở, sau khi được phụ hoàng hấn chỉ dẫn, càng thêm thẳng thắn, yêu một người, cũng đừng nghĩ đến cái gì khác, trong tình yêu, không có thị phi, không có đúng sai, vị”Khắc khế ước sinh tử, cùng người thề nguyện, nắm tay cả đời, bên nhau đến già”, một khi đã nhận định rồi, kiếp này nhất định sẽ một mực yêu nàng không chùn bước.

Tình cảm như vậy, mấy người bọn họ ai cũng có, cùng một loại tín niệm, một loại kiên trì! Cuộc đời một con người, đau khổ vĩnh viễn nhiều hơn sung sướng, cho nên một khi quyết định, bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không hối hận.

Tại sao tan vỡ, tại sao không tròn vẹn, tại sao biệt ly, tại sao không thể an ổn.

Yêu, thật sự chỉ có tình yêu mới có thể xoa dịu tất cả.

Gió thu thổi lất phất qua đại địa, Vân Thủy sơn trang ồn ào náo nhiệt, nhưng trong một góc khuất, lại có mấy người, tâm thần lưu động.

“Các vị, hoan nghênh tham gia đại hội võ lâm lần này, canh giờ hôm nay đã đến, chúng ta cũng nên bắt đầu rồi.”

Ánh sáng mặt trời nhô lên cao, cho thấy thời gian đã đến, lúc này, vừa thấy không sai biệt lắm, các trưởng lão tổ chức đại hội võ lâm, liền bắt đầu leo lên võ đài.

Trải qua một trận náo loạn như vừa rồi, bầu không khí toàn trường cũng còn rất nhiệt liệt, cho nên không cần các trưởng lão điều động, cũng đã đạt đến hiệu quả mong muốn.

Đây là một lão giả có chòm râu hoa râm, tuy tuổi tác đã cao, nhưng nhìn thân thể mạnh mẽ hữu lực kia, cho thấy hấn đã tập võ nhiều năm, cũng có chút thành tựu, hơn nữa hấn một thân chính khí đường hoàng, xem ra người này rất có danh vọng.

Lão giả một mình đi ra khỏi hàng ngũ trưởng lão trong võ lâm có thể thấy được địa vị của hấn, thật đúng là không chỉ cao bình thường.

Ánh mắt hấn quét qua bốn phía, trong hai tròng mắt sáng ngời hữu thần, lộ ra tinh thần cùng uy vọng.

Tiến lên một bước, lão giả vượt vượt chòm râu, sau đó cất giọng như chuông đồng giới thiệu “Các vị, tại hạ Chung Hồng, là đại trưởng lão của đại hội. Đại hội võ lâm lần này vốn là sang năm mới mời dự họp, nhưng bởi vì thánh vật võ lâm Huyền Mặc lệnh hôm nay tái hiện giang hồ, vì vậy để có thể mau chóng tìm nó trở về, hội trưởng lão quyết định tổ chức đại hội sớm hơn mấy tháng.”

“Chắc hấn mọi người đều biết, thánh vật võ lâm Huyền Mặc lệnh, chính là vật võ lâm chí tôn Phong Tiểu Lan mấy trăm năm về trước lưu lại, dùng để hiệu lệnh cả võ lâm làm việc, được hội trưởng lão của võ lâm cất giữ, chưởng quản thay nh chủ võ lâm. Hơn mười năm trước, tuyệt thánh xuất hiện, đoạt được vị trí minh chủ, từ đó về sau, việc trong giang hồ vốn do hấn chưởng quản, thống soái mọi người phát dương quang đại võ lâm, chính là bởi vì chí hướng của hấn không ở đây, cũng không có tâm niệm gì, sau khi chiếm lấy Huyền Mặc lệnh, liền nghênh ngang rời đi, từ đó về sau, Huyền Mặc lệnh liền theo hấn biến mất không thấy tung tích.”

“Huyền Mặc lệnh chính là thánh vật của võ lâm ta, đại biểu cho quyền lực cao nhất giang hồ, có câu ‘nước không thể một ngày vô chủ’, giang hồ chúng ta cũng như thế! Vì vậy lần này, tất cả các trưởng lão phát thiệp anh hùng, mời các vị đang ngồi đến đây, chính là muốn thừa dịp Huyền Mặc lệnh đang tái xuất hiện, căn cứ theo võ công, tài đức, đề cử ra một vị minh chủ võ lâm, để hấn dẫn đầu, tìm kiếm thánh vật đã mất tích lâu ngày của chúng ta trở về, chính thức dẫn dắt chúng ta, phát dương quang đại!”

Lời nói của Chung Hồng, leng keng hữu lực, khiến mọi người đang ngồi nhiệt huyết sôi trào, mọi người nghe vậy, đều giơ cao cánh tay lên, giương giọng kêu to: “Lập Minh Chủ, tìm thánh vật! Lập Minh Chủ, tìm thánh vật ——”

Cảm xúc lúc này đã tăng vọt đến cực điểm, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết bình tĩnh cười nghiền ngẫm, mặc dù nàng không nói lời nào, nhưng ánh mắt của nàng, lại tràn đầy thú vị.

“Xin mọi người yên tĩnh!” Đợi tất cả mọi người há miệng hô to xong, Chung Hồng giơ hai tay ra hiệu ọi người tiếp tục nghe hấn nói.

Chỉ thấy hần nhanh chóng tiến lên một bước, sau khi nghiêm nghị nhìn quanh một vòng, hần mở miệng nói: “Ta biết chư vị đều là nam nhi có nhiệt huyết, tiến hành đại hội, tất nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, xin hãy trở hết tài năng, tìm ra một vị võ công trác tuyệt, tài đức vẹn toàn, tìm Huyền Mặc lệnh về, nhất thống vạn chúng, giúp đỡ võ lâm chúng ta trở lại thịnh cảnh ngày xưa!

“ ‘ Quần long không thể không đầu ’, hôm nay, chúng ta cử hành đại hội võ lâm, kính xin các vị chi sĩ đi lên cổ động nhiều hơn nữa!”

Chung Hồng đã bắt đầu nói quy tắc, bất quá trước đó, hần vẫn rất khách sáo xoay người về hướng Tử Sở ra hiệu.

” Đại hội võ lâm hôm nay, được hoàng thất Đại Lương tận lực hỗ trợ, cung cấp rất nhiều phương tiện, lúc này, Chung Hồng xin thay mặt mọi người cảm tạ Tam hoàng tử một tiếng!”

Đầu, chậm rãi gật một cái, tầm mắt mọi người từ lão giả nhìn về hướng Quân Tử Sở, thấy vậy, Tử Sở chấp một tay sau lưng, mỉm cười cao nhã, không còn vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, thay vào đó là vẻ tuấn mỹ khiến người ta hít thở không thông.

Cầm Tâm đỏ mặt, tuy nàng biết diện hạ chỉ là khách sáo, nhưng chính thức nhìn, trông ngực vẫn nhin không được đập nhanh hơn.

Trên trận nhiều người như vậy, tự nhiên sẽ không để ý đến phản ứng của một thị nữ mang kiếm, lúc này, Chung Hồng cất tiếng lần nữa, lần này trong lời nói của hần, mơ hồ có chút sầu lo.

“Tuy Huyền Mặc lệnh đã xuất hiện, nhưng nó đã mất tích giang hồ rất lâu, lần này tái hiện, không biết có giấu huyền cơ gì khác hay không? Ta đã từng âm thầm ra tay muốn dò xét chút tin tức, nhưng trong mơ hồ, ta cảm giác thấy có một thế lực đang âm thầm thao túng, mà thế lực này, lực lượng không thể khinh thường.”

“Có lẽ do tuổi tác Chung Hồng cao, cảm giác sai lầm cũng không chừng, nhưng cảm giác đó, Chung Hồng vẫn muốn nói cho chư vị nghe, để chư vị cân nhắc trong lòng, coi như là ta nhắc nhở thừa đi.”

“Chung trưởng lão nói rất chuẩn xác, chúng ta cần đề phòng hơn!”

“Đúng, đúng vậy! Bất quá mặc kệ tình huống như thế nào, Huyền Mặc lệnh này chúng ta nhất định phải tìm về!”

“Huyền Mặc lệnh đại biểu cho vị trí chí tôn của võ lâm ta, bất luận hôm nay ai được đề cử lên vị trí minh chủ võ lâm, chúng ta chắc chắn sẽ để hần làm chủ, sai đâu đánh đó, đoàn kết một lòng, nghe hần hiệu lệnh, tái hiện thịnh cảnh trăm năm trước trên hậu thế!”

“Ừ! Đây là nhiệm vụ của mỗi nữ tử giang hồ chúng ta, tuy có hiểm trở, nhưng chết muôn lần cũng không chối từ!”

Mọi người đoàn kết một lòng mà nói..., nhiệt huyết sôi trào, Chung Hồng nghe vậy liền vui mừng gật đầu, cước bộ chậm rãi lui phía về sau.

Hần lùi ra cùng tất cả các trưởng lão sau lưng hợp thành một đường, ngẩng cao đầu, tiếp đó cất cao giọng, ánh mắt kiên định nói: “Các vị đã kiên định như vậy, những lời khác, ta cũng không cần nói thêm nữa. Từ trước đến nay đại hội võ lâm, đều tôn xưng người có võ công cao, vậy kể tiếp, đám trưởng lão chúng ta liền nhường sân đấu lại, để các vị toàn lực thi triển quyền cước.”

“Luận võ lần này sẽ dùng hình thức hai người đánh nhau, người thắng sẽ ngênh đón vị khiêu chiến kế tiếp, cho đến khi tất cả đối phương chiến bại, không tiếp tục ứng chiến nữa, thì người thắng lợi cuối cùng, sẽ tạm thay mặt minh chủ võ lâm do hội trưởng lão nhận định, đợi hần dẫn đầu quần chúng võ lâm tìm Huyền Mặc Lệnh về, hần sẽ tự động trở thành Minh chủ chí tôn mới võ lâm của chúng ta!”

Một câu ý chí sục sôi vừa rơi xuống, Chung Hồng cùng các trưởng lão khác chậm rãi rời khỏi võ đài, sau đó chia ra ngồi song song cạnh Tử Sở ở ghế chủ tịch trên đài, tiến hành đánh giá các võ giả luận võ.

Đại hội đến lúc này, xem như đã chính thức bắt đầu, Tổng Ngâm Tuyết thu tay chơi đùa quạt xếp, gương mặt lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động trên đài. Mà phía sau của nàng, Vô Song, Minh Tịnh, cũng là như

thế.

Thư Ly một lòng đặt trên cầm, Kỳ Nguyệt thì đọc sách đến mờ mắt, cũng không chú ý đến đại hội võ lâm này lắm, Vô Song cùng Minh Tịnh, hai người bọn họ vốn là người tập võ, vị trí tối thượng trong giang hồ này, đối với bọn hắn mà nói, ít nhiều gì vẫn phải có chút tham vọng.

Nhất là Minh Tịnh, làm lâu chủ Tinh Sát phúc hắc mà sâu hiểm, nếu như không phải bởi vì người yêu trong lòng, chí hướng của hắn, sợ cũng không phải chỉ cần cầu ở bên cạnh nàng, đơn giản như vậy a.

Tống Ngâm Tuyết không cần nhìn, cũng biết ánh mắt Minh Tịnh giờ phút này sẽ chuyển chú đến cỡ nào, nhưng vì nàng, hắn lại dứt khoát buông tha hết thảy, tâm tình này, nàng có thể hiểu.

Ai cũng không nói lời nào, trầm mặc chờ đợi, chỉ có Tống Vũ Kiệt, đã hưng phấn lại khó chịu nhích tới nhích lui.

Võ lâm đại hội này a, khẳng định có rất nhiều cao thủ, đánh tới đánh lui, xem ra nhất định rất vui vẻ! Nhưng bất quá thú vị thì thú vị, thời gian lâu như vậy, cũng không tránh khỏi buồn chán, nếu có thể ôm một cô nương? Thì đúng là vui càng thêm vui, thì đấu như thần tiên a!

Ánh mắt không khỏi liếc về Kiều Mạt Nhi phía đối diện, tuy nàng ta thật sự hung hãn không chịu nổi, nhưng về tướng mạo, vẫn có thể hấp dẫn sự chú ý của nam tử như cũ. Tống Vũ Kiệt khẽ nuốt nước miếng, biết hiện tại suy nghĩ của mình không có khả năng thực hiện, vì vậy rơi vào đường cùng đành phải thu hồi tầm mắt, nhìn hai bên trái phải.

Hắc hắc, nói thật, bất kỳ nữ nhân nào cũng không hấp dẫn hắn như Kỳ Nguyệt, hắn đối với Kỳ Nguyệt, là thật sự động tâm, chính là cái tâm ý này, lại vĩnh viễn không được đáp lại.

Khó tránh khỏi nổi cay đắng trong lòng, Tống Vũ Kiệt nhìn qua người trong lòng đối xử với mình theo kiểu tránh như rắn rết, khẽ mấp máy miệng, mặc dù không có biểu hiện ra quá nhiều dị thường, nhưng nỗi đau đốn trong lòng, sợ là cũng không cạn.

Cuộc đời này nhất định chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn hắn, tuy không thể có được hạnh phúc chân chính, nhưng vì hạnh phúc của hắn, mình sẽ cố gắng, cố gắng thay hắn tranh thủ.

Giao chiến trên đài đã bắt đầu, như phim võ hiệp trên TV, những kẻ lên tỷ thí sớm nhất, vĩnh viễn đều là những kẻ lâu la làm đá kê chân cho người khác.

Khoa chân múa tay, từng chiêu từng thức, đầy tinh thần, mặc dù biết mình khẳng định không có khả năng đạt được hào quang trên đỉnh, nhưng có thể có một cơ hội thi đấu trên đài, đó cũng là một sự kiện rất thú vị.

Trong bất tri bất giác, thời gian dần dần trôi qua, một vòng cũ đào thải, một vòng mới lại bắt đầu.

Thấy trình độ tỷ thí đã bắt đầu tới trung đẳng, trong đôi mắt Tống Ngâm Tuyết, để lộ ra một loại hào quang. Cũng sắp rồi? Nhanh a.

Trên đài, chương môn Phục Hồ phái, đá xoáy một cú như gió lốc, đập đối phương”A ——” một tiếng xuống dưới đài, đã trở thành một người thắng mới.

Ai cũng nói cao thủ so chiêu quan trọng ở phần sau, lời này quả nhiên không giả, một ít người võ công kém đã bị đào thải, hiện tại dần dần đi lên, là những kẻ có tâm nguyện tranh giành vị trí minh chủ.

Lại là một tiếng”A ——”, đổi thành chương môn Phục Hồ phái bị đập xuống, thay vào đó, người thắng là môn chủ Phi Ưng môn.

Người này tướng mạo đoan chính, võ công cũng rất tốt, là một trong những người được đề cử vào vị trí Minh Chủ.

“Môn chủ Phi Ưng môn Bạch Thường, mời các vị anh hùng đi lên giành đua!”

Hai tay ôm quyền, Bạch Thường dựa theo quy củ mời mọi người, thấy vậy, Trữ Tiêu Bằng bắt đầu cựa quậy, cảm thấy lúc này đi lên cũng rất thú vị, vì vậy quay đầu nhỏ giọng nói với Tống Ngâm Tuyết bên cạnh:“Sư tỷ, muội đi lên nhé, thả con tép, bắt con tôm cho tỷ được không?”

Như nghe xong lời mà Trữ Tiêu Băng nói..., Tống Ngâm Tuyết do dự một chút, nàng biết rõ, tuy võ công của Tiêu Băng không yếu, nhưng chỉ giới hạn trong kinh công cùng chiêu thức, nàng cũng không có nội lực cường hãn, nếu giao thủ thật sự, sợ là phần thắng không lớn.

“Sư tỷ, muội chỉ đi chơi, tạo danh tiếng cho tỷ, không muốn đoạt giải quán quân!” Biết đối phương bần khoản, Trữ Tiêu Băng cười hì hì giải thích, tuy biểu lộ không có gì đặc biệt, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ mong đợi.

“Chơi đùa thì có thể, nhưng đừng ham chiến.” Tống Ngâm Tuyết biết rõ tâm tính của Tiêu Băng, vì vậy sau khi trầm ngâm một chút, gật đầu đáp ứng. Kỳ thật nàng cũng là người thích trêu đùa, cho nên tự nhiên cũng hiểu được đạo lý phối hợp.

“Tuân mệnh!”

Vừa được Tống Ngâm Tuyết cho phép, Trữ Tiêu Băng mặt mày sáng lạng, nàng chuyển thân, ôm quyền lĩnh mệnh với Tống Ngâm Tuyết, sau đó thân thể thanh lệ nhảy lên, tung người theo đường vòng cung, sôi nổi đứng lên võ đài tỷ thí.

“Tiểu nữ là con gái thừa tướng Đông Bình Trữ Tiêu Băng, lần này thay mặt Tuyết công tử tiến lên ứng chiến!” Mọi người xôn xao vì chuyện lạ, Bạch Thường vừa thấy đối phương là nữ tử, hơn nữa còn thay mặt tới, không khỏi hơi nhú mày.

“Vì sao lại thay mặt lên đài? Chẳng lẽ Tuyết công tử không thể tự mình tới sao?”

Đương nhiên biết rõ đại danh Tuyết công tử trong giang hồ, điều Bạch Thường nghi hoặc chính là, rốt cuộc Tuyết công tử này là người phương nào? Thậm chí ngay cả con gái của thừa tướng Đông Bình, cũng cam tâm để hấn sử dụng?

Tống Ngâm Tuyết hiểu được dụng ý của Tiêu Băng, nàng là đang tạo thế ình, lộ thân phận của nàng ra, để mọi người chú ý đến Tuyết công tử hơn, trong lòng không khỏi mỉm cười: Người Tuyết thánh nhìn trúng, quả thật đầu óc đều rất linh hoạt.

“A? Nữ nhi của thừa tướng Đông Bình lại cam nguyện để Tuyết công tử sử dụng, chẳng lẽ đứng sau lưng Tuyết công tử là nước Đông Bình? Tuyết công tử lai lịch thần bí, làm người hành tung bất định, không thể tưởng được lai lịch quả thật không nhỏ.”

“Đúng! Có lẽ là vậy!”

Mọi người nhỏ giọng nghị luận, phỏng đoán liên tục, bất quá chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là một câu của Trữ Tiêu Băng, đã thành công tăng địa vị của Tống Ngâm Tuyết lên.

Lên đài đều là võ giả, Bạch Thường mặc kệ đối phương có phải là nữ tử không, chỉ cần nàng chủ động lên đài, hấn sẽ toàn lực ứng chiến.

Tuy trong lòng cũng có nghi hoặc, nhưng nhìn thân thủ của đối phương vừa rồi, chắc hẳn võ công nàng cũng không yếu, đã như vậy, hấn cũng không tốn nước miếng thêm nữa.

” Mời cô nương ra chiêu.” Cúi người lễ phép, Bạch Thường mở miệng mời, thấy vậy, Trữ Tiêu Băng mỉm cười, thân ảnh bắt đầu di động.

Thân pháp Trữ Tiêu Băng rất nhanh, nhẹ nhàng, được Tuyết thánh chỉ điểm, bộ pháp kinh công của nàng, trong giang hồ cũng không có mấy người có thể đuổi kịp.

Bạch Thường tán thưởng trong lòng, trong mắt lộ ra một chút hào quang, thả người một cái, giơ chưởng lên nghênh tiếp đối phương.

Ra chiêu qua lại, giao thủ vài lần, thân ảnh Trữ Tiêu Băng tiêu sái, chưởng pháp thành thạo, mà Bạch Thường cũng là người nổi bật trong thế hệ của hấn, từng chiêu từng thức đều ứng đối tự nhiên, thậm chí có xu thế phản kích.

Nội tức của Tiêu Băng cũng không mạnh, tất nhiên là không so được với Bạch Thường, vì vậy sau mấy phen giao thủ, sơ xuất một cái, không địch lại nội lực của Bạch Thường, thân thể bị mạnh mẽ bắn ngược lên, cả người lui về phía sau.

“Ai, chú ý!”

Tổng lão lục thấy tình thế vội vã kêu lên, lo lắng Tiêu Băng té từ trên đài xuống, dù sao về sau đối phương cũng có thể sẽ trở thành Ngũ tẩu của hắn, lúc này cũng nên quan tâm một chút?

Thân thể Trữ Tiêu Băng lắc lư bên mép võ đài, bởi vì mất thăng bằng, làm cho nàng thoạt nhìn sắp rơi xuống. Lúc này, Bạch Thường chạy đến, thuận lợi đẩy một cái đưa nàng ổn định chạm đất, về tới bên người Tổng Ngâm Tuyết.

“Không sao chứ?” Tổng Ngâm Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Thấy vậy, Trữ Tiêu Băng nhướn mày cười, miệng đầy sung sướng nói: “Không có việc gì! Bất quá chính là thả con tép, bắt con tôm, hiện tại mục đích đạt được, cũng nên lui ra.”

Vốn không muốn thắng, cho nên tự nhiên sẽ không để trong lòng, Trữ Tiêu Băng tiêu sái như vậy, khiến cho Tổng Ngâm Tuyết cười nhẹ gật đầu.

“Còn có vị anh hùng nào muốn lên đây chiến một trận không?”

Bạch Thường trên đài tiếp tục mời, lúc này, một hồi khí lưu chuyển động, đảo mắt, một nam tử cầm lợi kiếm trong tay liền đứng thẳng ở trên đài, vẻ mặt lạnh như băng, trong mắt hiện lên ánh sáng nguy hiểm.

Chính là Du Đặc! Thủ hạ của Lăng Mị!

180. Q.2 - Chương 84: Tuyết Công Tử Ứng Chiến

Du Đặc xuất hiện, phía dưới ầm ĩ tiếng nghị luận, bởi vì toàn thân hắn phát tán ra khí tức âm lãnh, khiến người ta liếc nhìn liền có thể nhìn ra hắn không phải hạng người tốt lành gì.

Khóe môi Tổng Ngâm Tuyết khẽ cong, đáy mắt đầy thâm ý di động, ngón tay của nàng khi có khi không nhẹ gõ mặt quạt, tiếng ngón tay gõ lên gõ truyền lại, đúng là thập phần dễ nghe.

“Hắn là ai? Tại sao lại có cảm giác là lạ!” Tổng lão lục ở bên cạnh cau mày nói trắng ra, trong lòng rất là khó chịu. Hắn không thích nam nhân quá cao to, lại còn đang đứng ở trước mặt hắn.

“Chính là thủ hạ của Lăng Mị.”

Đối với Du Đặc, những người khác cũng không biết thân phận của hắn, bởi vì ngày đó sau khi hắn ám sát nàng ở Hoa quốc, chỉ có Mặc Lương ở bên người nàng, cho nên hiện tại mọi người đều không biết nhau.

“Chính là thủ hạ của Lăng Mị?” Ngạc nhiên hỏi lại, cả Minh Tịnh, Thư Ly, Kỳ Nguyệt đều không khỏi nắm tay lại, trước mắt đột nhiên hiện lên một màn bên vách núi ngày đó, nữ nhân yêu mị mà âm tàn đã ép nàng nhảy xuống vực.

Nàng ta đáng chết!

Những lời này, ba người bọn hắn đều nghiêng rằng nghĩ thầm trong lòng, kể cả Vô Song, dù cho ngày đó hắn không tận mắt nhìn đến một màn kia, nhưng trong mơ hồ, hắn cũng hiểu được từ đầu đến cuối mọi chuyện đã xảy ra.

Trước khi theo Tuyết Nhi đến đây, bọn họ cũng đã biết đại khái về mục đích của nàng, chính là cụ thể như thế nào, Tuyết Nhi đã không nói gì, bọn họ cũng không tiện hỏi.

Nàng đang bố trí hoạch định một kế hoạch lớn, mà cái kế hoạch lớn này, hôm nay đang chậm rãi bắt đầu tung lưới.

Bộ mặt thật của Tổng Vũ Thiên đã dần dần bại lộ trước mặt người khác, mà hôm nay, có lẽ cũng nên đến phiên Lăng Mị. Cơm, nên ăn từng miếng; đường, phải đi từng bước một; mà khối u ác tính, thì cũng phải gọt từng phần.

Tầm mắt, lần nữa trở lại hai thân ảnh cùng đứng trên võ đài, Bạch Thường vẫn khách khí trước sau như một, sau khi lễ phép tạo thế “mời” một cái, cười nhạt ứng đối.

Du Đặc thì không như thế, hần cười lạnh một tiếng, cũng không tự giới thiệu đã vung kiếm lên, sau đó trong mũi khinh miệt khê hừ, giọng nói lạnh như băng, coi bộ dạng hần như vậy, xem ra vết thương ngày đó bị Mặc Lương đâm, hôm nay đã khỏi hẳn.

“Hãy bớt nói nhảm đi——”

Thân ảnh mạnh mẽ tiến lên, kiếm phong nhắm thẳng ngay vào chỗ hiểm của đối phương, trong lúc hăng hái, Du Đặc phát động công kích, mãnh liệt hung ác tấn công Bạch Thường tay không tác sát.

Bạch Thường không có binh khí, chỉ có thể tạm thời lui về sau.

“Tiếp lấy ——”

Lúc này, một thanh bảo kiếm lóe ngân quang từ giữa không trung bay về phía tay hần, tốc độ, lực đạo kia, vô cùng chuẩn xác, vừa vặn.

“Đa tạ!”

Chuyển mắt nhìn về phía công tử vận bạch y, mặc dù không thấy rõ khuôn mặt, nhưng mà có vẻ phá lệ linh động, Bạch Thường cười cảm kích, gạt đầu tỏ ý cảm ơn.

Tay cầm kiếm, Bạch Thường ngăn cản công kích, trong lúc giao thủ, kiếm quang bắn ra bốn phía, khí lưu va chạm vào nhau.

” Bạch Thường này, võ công cũng không tệ lắm!”

Có câu “Thành thạo thì trông cửa nói, người thường thích xem náo nhiệt”, Tổng lão lục thấy hai người trước mắt đánh nhau kịch liệt như thế, lập tức sinh lòng kích động than thở.

“Hần không thắng được.” Tổng Ngâm Tuyết nhàn nhạt trả lại hần một câu, cũng không nói rõ nguyên nhân, chỉ vô cùng tự tin như vậy.

“Ai nói không thắng được? Ta thấy hần rất mạnh ——”

Một chữ “Mạnh” còn nói chưa hết, đã nghe trên đài vang lên một tiếng kêu rên, một tay Bạch Thường che cánh tay không ngừng đổ máu, cước bộ mất trật tự rút lui vài bước về phía sau, khi sắp rời khỏi võ đài thì khựng lại.

Dựa theo quy định của đại hội, nếu như trong lúc tỉ thí có một bên bị thương, thì tự động coi như đã bại, bên chiến thắng cũng phải ngừng lại, biểu lộ sự tu dưỡng đạo đức của mình.

Tình hình trước mắt, Du Đặc đã chiến thắng, đối với Bạch Thường bị thương, hần hần là phải dừng tay, chính là giờ phút này, hần chẳng những không như thế, ngược lại còn nhắc kiếm lên, hung hăng đâm tới hướng đối phương!

“Hèn hạ!”

Bạch Thường giận dữ mắng mỗ một tiếng, gờ kiếm lên chống cự, vừa rồi, sở dĩ hần vô ý bị thua, đều là bởi vì hần không chú ý tới Du Đặc âm thầm gỡ trò mờ ám, cho nên mới trúng gian kế của hần.

Bạch Thường làm người luôn quang minh lỗi lạc, hận nhất là người khác gỡ trò sau lưng mình, hôm nay Du Đặc không chỉ dùng thủ đoạn, lại còn không nói đạo nghĩa như vậy, lòng của hần, đã phần nộ rồi.

Chung Hồng ngồi trên ghế chủ tịch, nhìn thấy hết thấy nhưng chuyện đã xảy ra, hần bất động thanh sắc vượt râu, trên gương mặt chính khí đường hoàng là vẻ thâm sâu nhìn không ra ý nghĩ.

“Ai, không phải bọn họ làm như vậy là trái với quy tắc sao?” Ngu ngốc như Tổng lão lục cũng nhìn ra chuyện trước mắt không ổn, không khỏi lớn tiếng ồn ào kháng nghị, hưởng chi dưới đài vốn là các nhân sĩ tham gia tỷ thí trong võ lâm?

Đối với Du Đặc, bọn họ đều sinh lòng bất mãn, muốn đuổi hần xuống, chính là ngại tất cả các trưởng lão võ lâm vẫn chưa hành động, cho nên đành phải ngồi trên đài hùng hùng hổ hổ phát tiết phần hận.

Trên võ đài, chỉ thấy cánh tay Bạch Thường bị kiếm đâm ra một lỗ hồng rất lớn, da thịt rách toác, máu tươi không ngừng chảy, mà Du Đặc, nhìn thấy máu tươi, tựa hồ lại làm hắn càng thêm hưng phấn, kiếm phong càng hung mãnh.

Nếu như quyết đấu bất chấp thủ đoạn, Bạch Thường cũng chưa chắc không phải là đối thủ của Du Đặc, nhưng giờ phút này mọi người đang nhìn chăm chăm, hắn lại không thể đánh mất tín nghĩa, hơn nữa thân thể còn bị thương, ít nhiều gì hành động cũng bị trở ngại.

Dốc hết toàn lực, phần khởi mà vật lộn, Bạch Thường vung kiếm lên, chém đứt một sợi tóc của Du Đặc, chính là bởi vì như thế, cánh tay bị thương của hắn phát đau, đồng thời bộc lộ ra nhược điểm của hắn, trong nháy mắt bị Du Đặc bắt được, xuất chiêu tấn công.

Dùng mười phần khí lực, mạnh mẽ đập lên trên vết thương của Bạch Thường, không chỉ như thế, khi thu chiêu thì Du Đặc còn cố ý cong ngón tay thành trảo, hung hăng cắm vào trong da thịt.

Bị cơn đau tập kích, dưới chân Bạch Thường loạng choạng một, thân thể ngưỡng về sau, mà lúc này, Du Đặc lòng dạ ác độc, giơ chân lên định bồi thêm một đạp.

Lúc này, giữa không trung xuất hiện một cái chân cẩu cú đá kia lại, sau khi vận dụng nội tức, hai bên đều tự rơi xuống, cước bộ Du Đặc không khỏi lui về sau mấy bước, đầu phải cảm thấy hơi tê dại, mà Minh Tịnh bên cạnh đỡ lấy Bạch Thường, sắc mặt cười nhạt mà thông dong bình thản.

Minh Tịnh chậm rãi nâng bàn tay thon dài xinh đẹp, khớp xương rõ ràng lên, để cho Bạch Thường có thể thuận lợi đi xuống đài, mà lúc này trên đài Du Đặc cất giọng lạnh lùng, rõ ràng đối với tên kỳ đà cản mũi không biết từ đâu chui ra này, hắn rất là bất mãn.

“Người là người phương nào?”

“Tại hạ Tinh sát lâu chủ Minh Tịnh, thay mặt Tuyết công tử tiến đến ứng chiến.”

Một câu như mây trôi nước chảy được Minh Tịnh tùy ý nói ra, chính là hiệu quả, lại như bom hạng nặng oanh tạc khiến mọi người khiếp sợ không thôi.

“Các vị nghe hắn nói cái gì không? Hắn nói hắn là Tinh sát lâu chủ? Chính là Tinh Sát một trong các tổ chức tình báo thần bí nhất trên giang hồ? Hắn là lâu chủ của bọn họ? Ông trời a, ta phản ứng không kịp rồi!”

“Đúng vậy a, đúng là quá sức bất ngờ! Người đẹp như tiên trên trời vậy, rõ ràng lại là lâu chủ Tinh sát?”

“Này, lời này của huynh không đúng rồi, cái gì gọi là người đẹp như tiên trên trời lại là lâu chủ Tinh Sát? Chẳng lẽ lâu chủ Tinh Sát không thể đẹp như tiên sao? Thật là!”

“Khụ khụ, ý ta không phải như vậy! Ta chỉ không ngờ người có thân phận hiển hách như vậy, rõ ràng bộ dạng còn dễ nhìn đến thế! Ai, ông trời quả thật tmd quá không công bằng rồi!”

Mọi người bắt đầu nghị luận, thần sắc, ngữ khí kia, cứ như đã nhận lấy sự đả kích cực đại. Bất quá kỳ thật ngẫm lại cũng đúng thôi, Minh Tịnh có phong thái gần như hoàn mỹ, hơn nữa thân phận của hắn, xác thực làm cho người ta không thể hâm mộ!

“Tinh sát lâu chủ lại xuất hiện ở đây, còn luôn miệng nói thay mặt Tuyết công tử kia ứng chiến? Trời a, Tuyết công tử kia rốt cuộc có lai lịch ra sao? Rõ ràng không chỉ được nước Đông Bình ủng hộ, đến tổ chức tình báo thần bí trên giang hồ cũng quy thuận hắn? Địa vị của hắn chắc chắn không thể khinh thường!”

“Đúng! Trong giang hồ, vốn do hai đại tổ chức tình báo ‘Tinh Sát’ cùng ‘Ám các’ thống lĩnh, hôm nay Tuyết công tử này có được một nửa, có thể coi là khống chế hơn phân nửa võ lâm nơi tay! May mà còn có một ‘Ám các’, bằng không cả cái võ lâm này, đã trở thành vật trong lòng bàn tay của hắn rồi!”

“Đúng vậy!”

Mọi người đoán già đoán non, các loại nghị luận lộn xộn luận đều có, nhưng bất luận bọn họ nghĩ như thế nào, cũng sẽ không liên lạc ‘Ám các’ với Tuyết công tử!

Ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn vào bóng hình thủy chung vẫn cười nhạt kia, trên võ đài to như vậy, người vận bạch y che mặt gọi là Tuyết công tử kia, không thể nghi ngờ chính là điểm sáng nhất.

Kiều Mạt Nhi nhíu mày nhìn, không biết vì cái gì, trong lòng nàng lại có chút lo sợ bất an, hơn nữa theo thanh danh của Tuyết công tử càng lúc càng lan truyền, loại bất an này lại càng lan rộng ra toàn thân.

Cầm Tâm cũng cảm thấy thật kỳ quái, nàng từng gặp người ở Nhữ Dương Vương phủ một hồi, đối với Minh Tịnh, thậm chí đám người sau lưng Tuyết công tử vận bạch y kia, không biết ít thì cũng biết nhiều, chính là mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, cũng không cách nào nghĩ đến có người có thể làm ấy người bọn họ tụ hợp lại một chỗ, hơn nữa nhìn còn có vẻ tương thân tương ái như vậy.

Tương thân tương ái? Thật kỳ quái! Vì cái gì nàng lại có loại cảm giác này? Chẳng lẽ là trong lòng nàng quá khát vọng được người khác thương yêu, cho nên nhìn cái gì cũng trốn không thoát cảm giác này?

Cầm Tâm mê man, nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Tử Sở bên cạnh, chính là vừa nhìn, lòng của nàng liền đau nhói.

Người trước mặt, đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ ôn nhu nhìn về phía trước, trong đôi mắt thỉnh thoảng lại lộ vẻ yêu thương, làm nàng vừa hâm mộ, vừa ghen ghét.

Vô Song, Tiêu Băng, Tống lão lục, tất cả bọn họ đều rất kinh ngạc với thân phận đích thực của Minh Tịnh, nhất là Vô Song, bởi vì ngày đó bên vách núi, hắn cũng không thể chứng kiến một màn Tuyết Nhi cho thuốc giải kia, cho nên cũng một mực không biết chân tướng, hôm nay biết được, hóa ra “Kình địch” của mình còn có lai lịch lớn như vậy, không khỏi âm thầm thở dài trong lòng.

Trên võ đài, thân ảnh thon dài tuấn mỹ của Minh Tịnh đứng thẳng, trong đôi mắt thâm thúy như sao, lấp lánh có thần: “Đấu pháp của các hạ như thế, chỉ sợ khó mà thủ thắng. . . .”

Luôn luôn ăn nói khó lường, Minh Tịnh điểm chân một cái, rơi xuống trên mặt đất, nâng thanh kiếm mà mới vừa rời Tống Ngâm Tuyết vung ra tương trợ cho Bạch Thường lên, sau đó vươn tay tiếp lấy, tiêu sái duyên dáng đảo lộn vài vòng trên không trung, phóng ra vài đạo kiếm hoa nhanh chóng mà sáng rực, sau đó kiếm phong trực chỉ đối phương, khoe miệng khe nhếch nói: “Xuất chiêu đi.”

“Bớt kiêu ngạo cho ta!”

Cực kỳ không quen nhìn thái độ thông dong cùng bình tĩnh của Minh Tịnh lúc này, trong vô hình cảm giác có một loại khí tức chèn ép bao phủ chính mình, Du Đặc vung thanh kiếm sắc bén lên, sắc mặt lạnh như băng hung ác nói.

Cơ hồ không có nửa điểm do dự, kiễng chân, kiếm hoa bay qua, chỉ thẳng về hướng đối diện, lần này Du Đặc dốc hết sức lực, thế phải khiến Minh Tịnh táng mạng dưới kiếm.

Nghênh đón khí lưu trước mặt, Minh Tịnh cười khinh miệt, mũi kiếm vừa đỡ, chỉ thấy trong một đạo bạch quang lóe lên, khí tức vốn hợp lại làm một thể liền bị tách ra, chia làm hai phần tản ra hai bên.

Vừa thấy một kích mình tập trung nội tức lại bị đối phương dễ dàng hóa giải, trong lòng Du Đặc có chút lo sợ, khiến cho hắn không khỏi nhớ tới đối thủ Tịch Mặc Lương hắn gặp phải khi đi ám sát Tuyết công tử một tháng trước.

Người trước mặt, võ công của hắn hẳn là không thua kém Tịch Mặc Lương nhiều lắm, nếu cứ như vậy mà đánh nhau tiếp, hẳn nhất định sẽ chiến bại, cho nên vì cầu thắng, trong lòng Du Đặc bắt đầu tính toán.

Thủ đoạn của Du Đặc, có lẽ coi như có tác dụng đối với Bạch Thường loại người thuộc chính phái này, nhưng Minh Tịnh trước mặt, tâm cơ của hắn âm trầm, lòng dạ thâm sâu, sợ là mười Du Đặc, cũng chưa chắc có thể đuổi kịp hắn.

“Người đang nghĩ có nên lặp lại chiêu cũ đúng không?”

Một câu nhẹ nhàng vang lên, Minh Tịnh bình tĩnh mà nói không hề bức bách, hắn tự tay chậm rãi lấy ra một bao thuốc, giương trong tay, vui vẻ nói: “Phần gây tê đại đầu nhức. Rơi lên trên người đối phương, sẽ làm đối phương nhất thời đau đớn, do đó ảnh hưởng đến tốc độ, vừa rồi khi người đấu với Bạch môn chủ, đã dùng nó, đúng không?”

“Làm sao người trộm được!” Vừa thấy thủ đoạn của mình bị vạch trần, Câu nói đầu tiên, Du Đặc đã tức giận buột miệng hỏi lại, chính là hắn không ý thức được bản thân vừa mở miệng hỏi, liền không thể nghĩ ngờ đã bạo lộ toàn bộ hành vi của hắn, đúng là không đánh đã khai.

“Mđ, người là cái thá gì? Lại âm thầm sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy, nhanh lặn xuống cho chúng ta!

Minh chủ võ lâm không chỉ có bản sự, còn phải chú ý đến tài đức! Loại người không có bản sự lại không tài đức như ngươi, còn dám chạy lên trên đài diễu võ dương oai? Quả thực không muốn sống mà! Cút đi —— lặn xuống cho chúng ta——”

Nhân sĩ dưới đài bắt đầu bạo động, người như Bạch Thường trong suy nghĩ của bọn hắn vốn có địa vị rất cao! Vốn là Bạch Thường chiến bại, nếu do chính bản thân hắn tài nghệ không bằng người, bọn họ cũng không có gì để nói, nhưng bây giờ biết rõ chân tướng, sự phẫn nộ này, bọn họ làm sao có thể nuốt xuống được!

“Lặn xuống đi —— lặn xuống đi ——”

Mọi người hô to, ngữ khí lạnh thấu xương! Thấy vậy, tim Du Đặc đập nhanh, giận dữ trừng mắt Minh Tịnh.

Đều do người này, vạch trần lai lịch của hắn, biết hắn dùng phẩn gây tê! Nhưng bắt quá nói lại, hắn trộm được phẩn từ khi nào chứ? Dù sao vừa rồi trong lúc đấu, hắn hình như cũng không có va chạm vào thân thể mình a?

Du Đặc nghi hoặc, ánh mắt cũng mê man theo.

Thấy vậy, Minh Tịnh lại lộ ra một nụ cười xấu xa, nụ cười xấu xa tà nịnh như vậy, lại làm ấy nữ nhân nghiêng ngả ngay tại chỗ.

Tục ngữ nói”Nam nhân không xấu, nữ nhân không thương!” Đúng là tình hình giờ phút này a.

Tuần mỹ không tỳ vết, anh tuần bức người, Minh Tịnh nhẹ nắm gói thuốc trong tay, trong đôi mắt có hào quang sáng rọi lưu chuyển, “Có phải người đang nghĩ ta làm sao tìm được cái này hay không? Không nên hiểu lầm, vật này, trước khi lên đài, là do Vô Song công tử bên kia đưa cho ta.”

“Người nói cái gì!”

Trong lòng biết mình bị lừa giỡn, Du Đặc thẹn quá hoá giận, vẻ mặt hung ác.

Nghe vậy, Minh Tịnh nhìn sang Vô Song đang bình thản ngồi xem một bên, sau đó xoay đầu khêu khích nhìn Du Đặc, “Ta nói cái gì? Ta nói —— Tuyệt công tử nhìn ra thủ đoạn của người, không đành lòng có người tiếp tục bị người làm hại, cho nên cố ý phái ta lên đài, đem tất cả sự tình nói rõ ra.”

Lời nói chậm chạp nhưng mà đầy uy nghiêm, khiến Du Đặc lập tức sững sờ, dưới loại khí tức bức người bẩm sinh này của Minh Tịnh, hắn cảm thấy mình có chút hít thở không thông.

Chân tướng đã được ban bố cho quần chúng, Bạch Thường ôm thương thể nhìn lên đài, mặc dù mặt không đổi sắc, nhưng từ trong ánh mắt tán dương kia có thể thấy được, trong lòng hắn tràn đầy hảo cảm với hành động của Minh Tịnh lần này.

“Tuyệt công tử thật là cực kì thông minh, đại nhân đại nghĩa a! Chịu ra tay giúp đỡ, đúng là hành động của người hiệp nghĩa!”

“Ừ! Có hiệp nghĩa, có can đảm nói ra chân tướng, quả thực xứng đáng đại diện cho nhân sĩ chính đạo trong võ lâm ta!”

“Không sai! Lần này hắn giúp bạch môn chủ, coi như đã thành bằng hữu của cả võ lâm, chuyện này, chúng ta nhất định phải nhớ rõ.”

“Bất quá cũng phải nói lại, nãy giờ đều là người khác thay mặt Tuyệt công tử xuất chiến, cũng không biết võ công của bản thân hắn như thế nào? Người đại nghĩa như thế, nếu như võ công rất tốt, đúng là rất thích hợp làm Minh Chủ của chúng ta, dẫn dắt chúng ta tìm Huyền Mặc lệnh về, tái hiện thịnh cảnh ngày xưa của giang hồ!”

“Đúng vậy! Bất quá chính là không biết thực lực.”

“”

Trong nghị luận, danh vọng của Tống Ngâm Tuyết vô hình tăng lên đáng kể, nếu như nói Trữ Tiêu Băng là người sáng lập mở ra con đường này, thì Minh Tịnh không thể nghi ngờ chính là thánh giả phát huy con đường này đến mức tận cùng.

Tống Ngâm Tuyết cười nhạt nhìn phản ứng của mọi người trước mắt, trong lòng biết”Lòng dân hướng về đâu, thì đại thế phát triển theo đó” đồng thời, vì sự bảo vệ của Minh Tịnh mà cảm thấy vui vẻ.

Tay Vô Song mân mê gói thuốc Minh Tịnh ném bay trở về, sắc mặt cười nhợt nhạt, trong miệng thấp giọng lẩm bẩm một tiếng, “Tiểu tử này.” Sau đó giương mắt nhìn, khóe môi lạnh nhạt.

Trong lòng Thư Ly cùng Kỳ Nguyệt có chút tự ti, cảm giác như tất cả người khác đều có thể giúp Tuyết Nhi, chỉ có hai người bọn họ không có tích sự gì, trong nỗi cay đắng rồi rấm, không khỏi nắm chặt nắm tay lại, đau đớn khôn nguôi.

Tống Vũ Kiệt nhìn thấy Kỳ Nguyệt như vậy, trong lòng cũng có chút đau đớn, bất quá loại đau đớn này, hẳn chỉ có thể dần xuống đáy lòng, trên mặt, hẳn vẫn cười hì hì như trước.

Giờ phút này trong đáy lòng mỗi người đều nghĩ về Tuyết công tử, nhưng có một người không như vậy! Bởi vì trong lòng nàng ta, quan tâm nhất, chính là kẻ đáng chết làm hại nàng thân bại danh liệt!

Mị chủ tử? Mị chủ tử! Tiệp nhân kia, rốt cuộc người ở đâu!

Kiều Mạt Nhi thầm cắn răng ngà, gắt gao nhìn trên đài, lúc này, Du Đặc bởi vì chống cự không nổi lời chửi bậy của những người bên ngoài, trong lòng có chút bồn chồn.

Tống Ngâm Tuyết thấy vậy, đôi mắt sáng lên, nở nụ cười như có như không, cho thấy một thâm ý khác, bàn tay thon nhỏ khẽ khép quạt xếp lại, trầm giọng nói: “Đến rồi.”

Đến rồi? Ai đến rồi!

Tống Vũ Kiệt không hiểu, nhưng mấy người khác đứng cạnh, đều thâm hiểu trong lòng.

“Đồ vô dụng!”

Một câu nghiêm nghị vang lên theo một trận gió xoáy cuốn tới, một nữ tử mặc áo bào màu đỏ chói tươi đẹp chợt xuất hiện ở trước mặt mọi người, hai chân điểm nhẹ, thân thể rơi xuống trên võ đài.

“Chủ tử.”

“Xuống dưới đi!” Du Đặc hai tay ôm quyền, hành lễ, thấy vậy, trên mặt nữ tử áo đỏ yêu mị hiện lên một tia màu xám, quay đầu nói với hắn.

“Dạ!” Chủ tử có lệnh, thuộc hạ vâng theo, kỳ thật trong lòng Du Đặc, hẳn còn ước gì có thể rời đi nhanh chút.

“Minh Tịnh, đã lâu không gặp.”

Nữ tử áo hồng nhếch mày, trên gương mặt yêu mị tươi đẹp, có hào quang bắn ra bốn phía, nàng xoay người chuyển động, thân thể uyển chuyển như rắn nước, khiến cả người nàng nhìn có vẻ vô cùng xinh đẹp hoa lệ.

“Mị chủ tử cứu mạng —— Mị chủ tử cứu mạng ——”

Dưới đài, mấy người bị Kiều Mạt Nhi chế trụ, giờ phút này vừa thấy nữ tử áo đỏ hoa lệ xuất hiện, liền lập tức lớn tiếng kêu cứu, hi vọng đối phương có thể nhìn thấy, giải cứu bọn họ trong nguy nan.

Một câu”Mị chủ tử” , hoàn toàn bạo lộ thân phận của nữ tử áo đỏ, mọi người xôn xao, kinh ngạc xâm xì người cho hạ nhân cường hiếp Kiều Mạt Nhi, đúng là vị nữ tử mị hoặc tươi đẹp như hoa trước mắt này!

“Nàng chính là nữ nhân xấu xa kia? Dung nhan rất đẹp a! Bất quá vẻ đẹp này, lại như độc dược, chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào!”

“Đúng! Có câu ‘tướng tùy tâm sinh’, nhìn nữ tử giống như độc dược kia, liền biết lòng dạ của nàng ta cũng ác độc giống như tướng mạo!”

Mọi người lại bắt đầu xì xào bàn tán, trong tiếng nghị luận, hai mắt Kiều Mạt Nhi bốc lửa, bộ dạng cứ như muốn xông lên lột da uống máu cho thống khoái!

Nàng ta chính là Mị chủ tử? Chính là tiện nhân hại nàng kia? Tm! Đi chết đi!

Phần hận muốn xông lên trước liễu mạng, Kiều Mạt Nhi xả thân, lửa giận tăng vọt, chính là lúc này, nàng lại bị Phùng Tử Chương kéo lại, trầm giọng nói: “Đừng kích động.”

“Đừng xúc động? Ta làm sao có thể không kích động! Tiện nhân kia làm hại ta như thế, hôm nay nàng đang ở trước mắt, ta hận không thể uống máu của nàng, lột da của nàng ra, để nàng ta sống không được chết không xong!”

Cơ hồ là dùng hết sức rống lên, Kiều Mạt Nhi xúc động liễu mạng giây dựa, gần như muốn tiến lên, hơn nữa vừa giãy dựa, còn vừa dùng chân phần nộ đạp mấy người bên cạnh.

Thấy loại hành động điên cuồng này của nàng, mấy người kia sợ hãi trong lòng: “Mị chủ tử, cứu mạng a —— chúng tiểu nhân chẳng qua là phụng mệnh làm việc, căn bản là cái gì cũng không biết a! Mị chủ tử, mị chủ tử ——”

Từng tiếng kêu kích động vang lên, khiến Lăng Mị phiền lòng một hồi, nàng âm thầm quay sang, mị nhãn híp lại, thần sắc lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi.

“Một đám phế vật vô dụng! Lưu các người lại để làm gì!”

Vừa dứt lời, tay áo giơ lên, trong khi vung ra, vài cây ngân châm đột ngột từ ngón tay dài nhọn của Lăng Mị bay ra, mục tiêu thẳng về hướng mấy người đang kêu to đối diện!

“Ư ——”kêu rên một tiếng, mấy người lần lượt ngã xuống đất, con mắt mở lớn ra, khoe miệng chậm rãi chảy máu.

“A!”

Kiều Mạt Nhi bị một loạt biến hóa này làm cho hoảng sợ, bởi vì bên cạnh mình có người chết, trong lúc nhất thời, nàng sững sờ tại chỗ không có phản ứng.

“Mấy con chuột này cứ lít nha lít nhít, thật là khiến người ta phiền lòng ~~ đơn giản giết hết cho sạch sẽ.”

Mân mê tóc của mình, Lăng Mị yêu mị giơ khuôn mặt tươi cười lên, trên dung mạo xinh đẹp, ngoại trừ diêm dúa, còn có vẻ âm độc lạnh khốc.

“Minh Tịnh. Người muốn tỷ thí với ta sao?”

Cười đắc ý, khinh miệt nói, đối với hành vi nhấc tay đã đưa người ta vào chỗ chết vừa rồi, Lăng Mị căn bản là không thèm để ý.

Đối với Minh Tịnh, Lăng Mị biết hẳn không phải là đối thủ của mình, cho nên cố ý dùng lời nói khiêu khích, muốn cho hắn tự động rời đi.

“Khốn kiếp! Nữ nhân này không phải là người a? Tại sao lại kiêu ngạo đến mức này! Nàng là ai, rốt cuộc có bản lĩnh gì!”

Một số người dưới đài thốc mắt âm ỉ, xem ra là một số chim non mới ra đời, bởi vì nếu như bọn họ ra giang hồ lâu, sẽ không thể không biết Lăng Mị, người trên giang hồ bài danh vẹn vẹn chỉ chịu đứng dưới Tuyệt thánh!

Các trưởng lão trong hội trưởng lão đứng lên, đối với sự xuất hiện của Lăng Mị, bọn họ hiển nhiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì dù sao nàng cũng đã biến mất khỏi giang hồ lâu như vậy, giờ phút này lại tái hiện, thực là làm cho người ta giật mình.

Trên mặt Tống Ngâm Tuyết, sự vui vẻ càng sâu hơn, nhìn một thân hồng y hoa lệ kia, nàng chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng nhấc cước bộ, nhân nhạ mà nói: “Minh Tịnh, trở về.”

Tuyết Nhi!

Không biết người ngọc muốn gì? Minh Tịnh quay đầu, trong lòng thầm hô, kể cả Vô Song, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Tử Sở, trong lòng đều rung động, thần sắc có chút sốt ruột.

Thấy vậy, nàng cũng không giải thích gì, cước bộ thông thả bình tĩnh từng bước một đi lên đài, thân ảnh thanh lệ mà thon dài đứng lại, đưa tay phe phẩy quạt, không nhanh không chậm nói: “Tại hạ Âm các Các chủ Tuyết công tử, tiến lên ứng chiến với Lăng Mị.”

181. Q.2 - Chương 85: Cởi Khăn Che Mặt

“Âm các Các chủ Tuyết công tử, tiến đến ứng chiến với Lăng Mị.”

Âm. Các. Các chủ? Tuyết, công tử.

Như một đạo kinh lôi đánh lên đất bằng, hù dọa khiến vô số người khiếp sợ, nghe lời nói nhẹ nhàng thần thiên của Tổng Ngâm Tuyết, nhìn thấy thân ảnh tuyết lệ xuất trần, nhu hòa như mây trôi nước chảy của nàng thì mọi người dưới đài đều trợn mắt há hốc mồm, há miệng ra thật to, làm sao cũng không khép lại được!

Tất cả mọi người đều choáng váng, kể cả Lăng Mị, kể cả những phu quân kia, hai mắt bọn họ trợn to, vẻ kinh ngạc lướt qua đôi mắt, sau đó đột nhiên quay đầu, chống lại người ngọc vận bạch y kia.

“Hắn. Hắn nói hắn là Âm các Các chủ! ! Ta không nghe lầm chứ.” Tựa hồ không tiếp thụ được cái sự thật kinh người này, mọi người dưới đài hít sâu một hơi, ngơ ngác nói.

“Hình như không, bởi vì ta cũng nghe được.”

“Hắn, hắn thật sự là Các chủ Âm các? Tổ chức tình báo thần bí nhất trên giang hồ.” Thật sự là nói cái gì đến cái đó! Trước đây bọn họ còn đang bất ngờ vì Tuyết công tử nắm giữ Tinh sát, ai cũng chưa từng nghĩ đến thậm chí ngay cả Âm các, cũng nằm trong phạm vi khống chế của hắn!

Trời ạ, tay nắm giữ cả hai lực lượng “Tinh sát” cùng “Âm các”, cơ hồ là khống chế hầu hết mọi việc trong giang hồ rồi, thế lực như vậy, khí phách như vậy, làm cho người ta sững sờ thán phục đến cỡ nào a!

Trong đầu mọi người lúc này, cơ hồ đã là một mảng trống rỗng, bọn họ không còn tư tưởng, chỉ còn lại sự mẫn phục mãnh liệt không ngừng lưu động bành trướng trong nội tâm!

Không biết vì cái gì, khi Lăng Mị xuất hiện. Chung Hồng dẫn theo các trưởng lão võ lâm đứng thẳng lên, chính là, lúc Tổng Ngâm Tuyết ứng chiến, bọn họ lại chậm rãi ngồi xuống, thần sắc đầy thâm ý khó lường, khiến người ta xem không hiểu.

Minh Tịnh, Vô Song, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Tử sở, hai mắt bọn họ chăm chú nhìn người ngọc chậm chậm, chưa bao giờ nghĩ tới hóa ra người mình yêu, còn có thân phận tôn quý vinh quang như vậy, sự chấn động này, thật sự khiến bọn họ chuẩn bị không kịp.

Trên mặt Minh Tịnh, thủy triều lưu động, biến ảo luân chuyển, có thể nói trong đám người ở đây, sự rung động của hắn là lớn nhất.

Thì ra, thì ra.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ, bởi vì hai chữ này mà chậm rãi lộ ra một nụ cười, theo niềm vui sướng dần dần mở rộng, thẳng đến cuối cùng, lại biến thành kiêu cười to thoải mái mà hắn chưa bao giờ thử! Cởi mở, vui vẻ, khiến mọi người say mê.

Ha ha, đời người được như thế, còn đòi hỏi gì hơn?

Tinh sát? Âm các! Hai tổ chức giống nhau, thì ra sau lưng, thậm chí còn có quan hệ như vậy.

Một người yêu dấu có thể dắt tay sóng vai, có thể tương cứu mình trong lúc hoạn nạn, cùng tiến cùng lùi mà cười xem thiên hạ, chẳng phải là mong ước lớn nhất trong lòng Minh Tịnh đấy sao? Mà hôm nay hết thấy, hẳn đã hoàn toàn tìm được!

Yêu thương, kính mến, khao khát, tán thưởng, bao hàm thương tiếc cùng nhu tình, cả đời hẳn đã nặng nề rơi vào tay giặc, chết cũng không hối tiếc!

Sự xuất hiện của Tuyết công tử, làm quá nhiều người chấn động, trên đài, Lăng Mị mặt âm trầm, trong đôi mắt yêu mị lộ vẻ khó chịu! Khó trách nàng ba phen mấy bận phái người đến ám sát, nhưng kết quả đều xôi hỏng bỏng không, hóa ra là vì lý do này a?

“Hừ, không thể tưởng tượng được của địa vị tiểu tử ngươi cũng không nhỏ!” Một câu châm chọc âm lãnh, khiến gương mặt diễm lệ của Lăng Mị xuất hiện chút dữ tợn.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt không thôi, tự nhiên phe phẩy quạt, đôi mắt sáng của nàng luân chuyển, đáy mắt tràn ngập lưu quang, thần sắc khiêu khích mà thâm ý nói: “Lai lịch của ngươi cũng không nhỏ a, đại mỹ nhân Lăng Mị của ta.”

“Hừ.”

Nữ nhân nha, luôn thích hư vinh, nhất là loại nữ nhân như Lăng Mị! Lúc này, nàng thấy Tống Ngâm Tuyết tán dương nàng, mặc kệ đối phương có phải thật tâm hay không, nàng vẫn lộ ra thần thái thoả mãn.

“Lăng Mị? Lăng Mị là ai.”

Bởi vì sự chấn động do Tuyết công tử mang lại vừa rồi quá lớn, thế nên khi nghe tên Lăng Mị mọi người cũng không có phản ứng gì, lúc này chấn động đã qua lại nghe được lần nữa, mọi người bắt đầu cảm thấy kinh ngạc.

Đúng vậy, Lăng Mị này là ai a? Vì cái gì Tuyết công tử lại nói địa vị của nàng ta cũng không nhỏ? Nữ nhân này, tuy diện mạo xinh đẹp, nhưng toàn thân âm hiểm ác độc, quả thực làm cho người ta không dám khen tặng!

Đám nhân sĩ võ lâm trẻ tuổi, trong lòng kinh ngạc châu đầu ghé tai bàn tán, lúc này, không biết là ai nói một tiếng, đã công bố thân phận của nàng ta ra trước công chúng.

“Cái gì? Nàng chính là vị nương tử bài danh vẹn vẹn chỉ chịu xếp sau Tuyết thánh năm đó—— Lăng Mị! Tại sao có thể như vậy?”

Cảm giác như sóng trước chưa đi sóng sau đã tới, trận đấu này, có quá nhiều thông tin khiếp sợ ngoài ý muốn, đáng thương cho trái tim bé nhỏ của những người kia, từ lúc vừa mới bắt đầu đã liên tục chịu chấn động, trong vận động lặp lại lên xuống không ngừng, không có được nửa giây bình ổn yên tĩnh.

“Cao thủ thứ hai giang hồ đấu với Tuyết công tử, không biết phần thắng như thế nào? Tuy thân phận của Tuyết công tử rất cao, lai lịch cũng không nhỏ, nhưng luận võ công.”

Tựa hồ có chút lo lắng, mọi người nghị luận xôn xao, tiêu điểm quan tâm đương nhiên là Tuyết công tử, bởi vì sau khi trải qua việc vừa rồi, trong lòng bọn họ, ai phải ai không, ai chính nghĩa, ai tà ác, sớm đã có kết luận chính xác.

“Thế nào, ngươi muốn đối chiến với ta?” Thấy thân phận của mình bị tiết lộ, Lăng Mị ngạo nghễ ngẩng đầu lên, khinh thường nhẹ liếc mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, sau đó hai tay ôm ngực, bộ dạng hèn mọn miệt thị.

Kiều Mạt Nhi biết được thân phận của Lăng Mị rồi, trong lòng bị đè nén đến phát đau, nàng biết chỉ bằng lực lượng của mình thì tuyệt đối không có khả năng giết được nàng ta, cho nên trong cơn xúc động, không khỏi căng cổ họng kêu to: “Tuyết công tử, thay ta giết ả tiện nhân này, nếu như ngươi có thể giết nàng ta, ta đồng ý đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của ngươi!”

Một câu”Bất cứ yêu cầu gì “, khiến sắc mặt mọi người vô cùng cổ quái, chẳng qua hiện nay trái tim của bọn hắn đã thừa nhận quá nhiều xúc động biến thành rất cường đại rồi, cho nên có một số việc, bọn họ cũng thấy nhưng không muốn trách móc gì nữa!

“Rất vui lòng!”

Nghे lời mà Kiều Mạt Nhi nói xong., Tống Ngâm Tuyết xoay người một cái, nhẹ lay động chiếc quạt trong tay, bộ dạng tiêu sái xinh đẹp, lổ lạc như vậy, khiến chung quanh sợ hãi than thầm.

Nàng ngược mắt chống lại Lăng Mị, cười cười nhếch môi một cái, thủ thế, trong miệng nhẹ nhàng thốt ra một chữ” mời”.

Vừa nghe nàng nói mời, trái tim đám “Phu quân” đều vọt lên tới cổ họng rồi, tình hình này, làm cho bọn họ không khỏi lại nghĩ tới tình cảnh bên vách núi ngày đó, một màn làm bọn họ hấn tan nát cõi lòng.

“Không sao.”

Tựa hồ biết được sự lo lắng của bọn họ, Tống Ngâm Tuyết nhẹ quay đầu lại, chậm rãi lắc lắc, ánh mắt kiên định, thần tình lạnh nhạt, giống như là một đầm nước sâu lẳng lặng không có một gợn sóng.

Chính là ——

Mặc dù biết tâm ý của nàng, nhưng bọn họ làm sao có thể khắc chế nỗi lo lắng trong lòng mình, buông tay đồng ý để nàng một mình vật lộn đọ sức? Vì vậy tất cả đều nhíu mày, nâng cước bộ tiến lên.

“Tiêu Băng, giúp ta ngăn bọn họ lại.” Trên thế giới này, giờ phút này chỉ sợ ngoại trừ Trữ Tiêu Băng, thì không còn ai biết võ công của nàng rốt cuộc sâu bao nhiêu, cho nên không muốn nhiều lời, giao phó việc này cho nàng ấy.

“Được, “ Trữ Tiêu Băng gật đầu, đáp ứng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết quay đầu đi, nhìn Lăng Mị, “Đại mỹ nhân, mời chiến a.”

“Mời chiến? Hừ.”

Khinh miệt hừ một tiếng, Lăng Mị ngược mắt, cực kỳ khinh thường, khiến người ta không thể chịu đựng được.

“Một kẻ không thể để lộ thân phận, dung mạo không thể lộ ra ngoài, cư nhiên còn muốn ta ứng chiến? Hừ, đại hội võ lâm là nơi luôn luôn yêu cầu quang minh lổ lạc, minh chủ võ lâm càng cần thân thể trong sáng, người lén lút che che dấu dấu như ngươi còn dám đứng ở trên võ đài này, muốn tranh cao thấp với ta, nói ra đúng là quá mức hoang đường, người thực sự cho là người trong thiên hạ này đều là kẻ gốc sao?”

Lăng Mị cay nghiệt làm càn nói, mục đích chính là muốn khiến cho Tuyết công tử xấu mặt. Hừ, tiểu tử thói miệng còn hôi sữa này, nàng nhất định sẽ thu thập, nhưng hiện tại.

Rất muốn nhìn dưới cái khăn che mặt của hắn rốt cuộc là quang cảnh như thế nào, Lăng Mị chậm rãi liếc mắt nhìn chung quanh.

A, mọi người đều có lòng hiếu kỳ, nàng cũng không tin ở đây nhiều người như vậy, lại không ai muốn đánh giá gương mặt thật của Tuyết công tử!

Rõ ràng là giựt giây, mặt Lăng Mị hướng xuống dưới đài, bộ dáng thanh à kiêu ngạo. Thấy vậy, mọi người dưới đài người nhìn ta, ta nhìn người, đều hơi do dự.

Kỳ thật Lăng Mị nói không sai. Người muốn lên đài đoạt vị trí minh chủ võ lâm, đích thị là phải kể tinh tường lai lịch của mình! Tuy hiện tại bọn họ đã biết hắn là Tuyết công tử, Các chủ Ám các, nhưng đối với tướng mạo điều kiện lớn nhất để xác nhận một người bọn họ còn không biết, cảm giác luôn có chút là lạ!

Buồn bực, chẳng lẽ sau này bọn họ phải đối mặt với một vị thống lĩnh suốt ngày che mặt, không thấy tướng mạo chân thật của hắn sao? Như vậy thật khó chịu a?

Đúng là con người đều có lòng hiếu kỳ! Tuy giờ phút này trong lòng mọi người, địa vị của Tuyết công tử đã rất cao, nhưng vừa chạm vào cái chủ đề dung mạo mẫn cảm này, trong lòng bọn họ vẫn có chút dao động nho nhỏ.

“Tuyết công tử, người giang hồ làm việc quang minh lổ lạc, không có gì phải không dám, ngài hãy cởi khăn mặt xuống a? Để cho ả yêu nữ kia cảm miệng!”

“Đúng vậy a, Tuyết công tử! Chúng ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, hà tất sợ người như nàng ta? Cho nàng ta xem cũng đâu có sao!”

“Ừ!”

Một đám người nhất trí ý kiến, mặc dù nói rất đường hoàng, nhưng vẫn có chút tư tâm.

Lăng Mị thoả mãn nhìn tình hình trước mắt, mục đích của nàng ta, là không để cho Tống Ngâm Tuyết được như ý. Không phải hẳn muốn che dấu tướng mạo của mình sao? Ta càng phải bắt hẳn lộ mặt trước công chúng!

“Thế nào, Tuyết công tử? Tiếng hô của hiệp sĩ chính nghĩa trong võ lâm, người có thể nghe thấy chứ. . . .
. . . Rốt cuộc người muốn che mặt ngoan ngoãn tự mình đi xuống dưới? Hay cởi cái khăn che mặt ra chiến một trận với ta!”

Phương pháp khích tướng, mặc dù đã cũ kỹ, nhưng có đôi khi vẫn rất là hữu hiệu.

Nghe Lăng Mị nói xong..., Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng khép quạt, cười khẽ, cực kỳ tùy ý, hoàn toàn không nao núng.

“Lăng đại mỹ nhân muốn nhìn diện mạo ta trông như thế nào, thì cần gì phải khích tướng như vậy ta? Hôm nay ta đã đến đây, tự nhiên đã chuẩn bị dùng gương mặt thật gặp người, để biểu lộ thành ý của ta. . . .”

Không nhanh không chậm nói, chống lại Lăng Mị, Tống Ngâm Tuyết cười tự nhiên, giống như hết thủy đầu nằm trong dự liệu của nàng, không có chút bất ngờ nào.

Tuyết Nhi!

Tuyết Nhi!

.

Không hẹn mà gặp, trong lòng năm người nhất tề kêu lên, khi vừa nghe đến nàng muốn hiển lộ mặt thật trước mặt người khác, lòng của bọn hắn, đều run rẩy!

Tuyết Nhi, đây cũng là một phần trong kế hoạch của nàng? Nàng sẽ dùng thân phận Tống Nhữ Dương tái hiện trước hậu thế? Từ nay về sau, sáu nước trên đại lục, sẽ có một phen mưa gió biến hóa, sóng to gió lớn như thế nào đây?!

Nhếch miệng không nói lời nào, Trữ Tiêu Băng bên cạnh chậm rãi đưa đầu, vì vậy sau một hồi đấu tranh, cuối cùng bọn họ vẫn yên lặng đứng tại chỗ, không tiến lên, cũng không lui về phía sau.

Vị trí này, một khi có cái gì phát sinh, bọn họ còn kịp tiến lên hành động, nói tóm lại một câu, mặc kệ mọi chuyện hôm nay như thế nào, bọn họ sẽ cùng lên thiên đàng xuống địa ngục, sống chết có nhau!

Nghe Tống Ngâm Tuyết nói xong, trên mặt mọi người tràn đầy vẻ chờ mong, không muốn bỏ qua bất kỳ động tác nào trên đài, trong lòng lại càng khẩn trương.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tiến lên một bước, hai mắt lạnh nhạt nhìn Lăng Mị. Ánh mắt kia tựa hồ đang khiêu khích nói: Lăng Mị, người đừng hối hận.

Lăng Mị tự nhiên không hiểu được thâm ý của Tống Ngâm Tuyết, nàng yêu mị, gương môi cười, miệng đầy châm chọc chế nhạo: “Công tử đã nói đến nước này, cần gì phải lè mề nữa? Đơn giản thống khoái một chút, cũng không nên chậm trễ khiến mọi người mất hứng.”

Lăng Mị nắm lấy cơ hội mà bắt đầu công kích, lời lẽ cực kỳ sắc bén, làm cho trong lòng nàng ta thư sướng vạn phần.

Tống Ngâm Tuyết không để ý tới nàng, chậm rãi khép mắt lại, khi nàng mở ra thì đáy mắt đã xen lẫn một tia lạnh lẽo hiểm thấy.

Chậm rãi đưa tay lên, duỗi đến bên tai, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng gẩy, tẩm sa che mặt mang theo mùi thơm ngát rơi xuống, lộ ra khuôn mặt khuynh thế tuyết trần!

“Tiểu nữ Tống Ngâm Tuyết con gái của Nhữ Dương Vương Đại Tụng, đến ứng chiến cao thủ bài danh thứ hai thiên hạ Lăng Mị!”

Tống. Ngâm Tuyết.

Một câu, khiến khắp nơi chấn động, thế giới điên cuồng, tiếng nổ vang giống như núi nổ sóng đập, thế như chẻ tre rơi xuống, khiến trên trận chấn động rầm rĩ một mảnh!

“Người!” Lăng Mị trừng lớn hai mắt, bộ dạng không dám tin, biểu lộ, còn chấn động hơn chứng kiến kỳ cảnh trăm năm không thấy, thậm chí trong sự chấn động đó, còn có một chút chật vật, một chút không cách nào tiếp nhận!

“Con gái của Nhữ Dương Vương Đại Tụng. Tống Ngâm Tuyết? Tống Ngâm Tuyết trời sinh tính tình dâm dăng, đã rút xuống vực bỏ mình kia ư! Má ơi ~”

Sự thực khiến người ta không cách nào tiếp nhận lại đột nhiên xuất hiện! Tuy lúc trước đã xảy ra thật nhiều chuyện, làm cho trái tim mọi người cường đại hơn, nhưng đối với cú sốc hiện tại, bọn họ cũng không thể không than thở!

Trái tim, gắt gao nhảy lên, rồi rút bịch xuống, không biết vì cái gì, tóm lại sau khi nàng nói ra thân phận cuối cùng, lòng của bọn hắn, đã không chịu nổi chế bất đầu nhảy loạn, cảm giác rung động bộc phát, khiến mỗi một người trong bọn hắn cả đời cũng khó quên!

Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết. Tống Ngâm Tuyết mà thế nhân lưu truyền, mắng là phóng dăng không kềm chế, trời sinh tính tình thô bỉ ngu muội tới cực điểm đó sao? Sao nàng lại đứng ở chỗ này? Sau khi chết mấy tháng, lại dùng thân phận Tuyết công tử, người đứng đầu Âm các, hơn nữa sau lưng còn có thực lực của nước Đông Bình và Tinh sát xuất hiện lại trên hậu thế, đứng sừng sững ở đây? Người như vậy, rốt cuộc đáng sợ đến cỡ nào!

“Nàng cư nhiên là Tống Ngâm Tuyết, Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết kia! Trời ạ, chuyện này bảo người ta làm sao có thể tin được!”

Mọi người loạn thành một đoàn, hai mặt nhìn nhau thảo luận cái chuyện quá kinh hãi này, bây giờ trong quan niệm của bọn hắn, đã không biết cái gì khác, chỉ biết là những việc từng nghe thấy trong dĩ vãng, có lẽ cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

“Tuyết công tử nàng lại là Nhữ Dương quận chúa? Nàng là nữ tử. Các chủ Âm các.”

Không thể tiếp nhận một loạt chuyện khiến người người khiếp sợ này, trong lúc nhất thời mọi người không kịp phản ứng, vì vậy sau khi ồn ào qua đi, thay vào đó là một mảnh tiếng thảo luận trầm thấp “Kỳ nữ, quả nhiên là một đại kỳ nữ.”

Kiều Mạt Nhi xụi lơ trên mặt đất, mặc cho Phùng Tử Chương kéo như thế nào cũng không đứng dậy, hai mắt nàng gắt gao nhìn hai người trên đài, lửa giận phần nộ tuyệt vọng tựa hồ muốn cắn nuốt nàng.

Kiều Mạt Nhi nàng, vốn kiêu ngạo đến tận trời, nhưng vì gặp phải hai nữ nhân này, làm cho cuộc đời nàng bị hủy hết, trọn đời cũng không thoát thân được! Cho nên nàng hận! Nàng hận ——

“Nàng ta không phải người! Nàng ta không phải là người!” Tiếng kêu bén nhọn vang lên. Kiêu Mạt Nhi ngồi phịch trên mặt đất, tay dùng sức chĩa thẳng vào hai người kia, nhìn bộ dáng điên cuồng của nàng cứ như bị bệnh thần kinh, muốn tiêu diệt tất cả những kẻ làm trái ý mình!

Nàng không muốn ả ta còn sống trên đời! Nàng muốn ả ta chết! Muốn ả ta biến mất!

Ngăn thế nào cũng không ngăn lại được. Phùng Tử Chương bắt đắc dĩ lôi kéo Kiêu Mạt Nhi, tuy trong lòng của hắn thật sự cũng không hi vọng chuyện như vậy, nhưng làm một nam nhân coi như đã gặp qua sóng gió, hẳn hiểu rất rõ, cho dù bọn họ biểu hiện kịch liệt hơn nữa, vào lúc này, căn bản cũng là vô dụng!

Lăng Mị trừng lớn mắt, hồi lâu sau, nàng ta đột nhiên ngửa mặt lên trời, cười phá lên: “Giỏi! Giỏi lắm! Tống Ngâm Tuyết, không thể tưởng tượng được người có bản lĩnh đến như vậy? Lần trước giết người không chết, bị người lừa, khiến cho hôm nay người có cơ hội điều võ dương oai ở đây!”

“Hừ! Bất quá cũng không có vấn đề gì, trước kia giết không chết người, hôm nay sửa chữa sai lầm luôn một thể, dù sao chỉ cần cuối cùng người chết đi, ảnh hưởng. . . . cũng sẽ không lớn lắm.”

Lăng Mị cười ngạo mạn nói, thái độ tự phụ kiêu ngạo, làm cho người ta buồn nôn một hồi.

Các trưởng lão trong hội trưởng lão, thấy một màn này, sắc mặt đều âm trầm, vuốt râu, bộ dạng không biết đang suy nghĩ cái gì, trong đôi mắt, mơ hồ để lộ ra một loại ý vị khác.

Tống Ngâm Tuyết ý cười đầy mặt nghe Lăng Mị lảm nhảm, cặp lông mày xinh đẹp tuyệt trần nhíu lại, tiếp đó cầm quạt trong tay nói: “Đã như vậy, Lăng đại mỹ nhân còn chờ cái gì?”

“Hừ, muốn chịu chết đến không thể chờ đợi nổi như vậy à? Thật sự chán sống lắm rồi sao?” Lăng Mị trêu chọc mà nói, đối với thực lực của bản thân, nàng có thể tin tưởng một trăm phần trăm.

“Ai chịu chết, còn chưa thể định luận, bất quá ta cũng muốn chơi đùa một phen. . . .” Lời nói được nửa chừng thì ngừng lại, nếu như nói Lăng Mị giỏi châm chọc người khác, thì bản lĩnh của Tống Ngâm Tuyết, lại càng không thua kém bất cứ kẻ nào!

“Hừ! Chết đến nơi còn cứng miệng? Quả thực là không biết trời cao đất dày!”

Ổng tay áo hất lên, Lăng Mị tức giận, đối mặt với Tống Ngâm Tuyết, chẳng lẽ nàng ta cam tâm nín nhịn?!

“Có biết trời cao đất dày hay không? Đánh rồi mới biết được, thế nào? Lăng đại mỹ nhân, ra tay đi?”

Tống Ngâm Tuyết đưa tay, bình tĩnh tự nhiên mời, thấy vậy, Lăng Mị phần hận kếu lên “Muốn chết? Được! Ta thành toàn người!” Sau đó, thân ảnh đỏ rực như lửa lập tức bay lên, tiến công về phía Ngâm Tuyết.

Vừa thấy thân ảnh đỏ rực kia bay tới, Tống Ngâm Tuyết mãnh liệt quay một vòng, tiếp đó thả người nhảy lên một cái. Mũi chân điểm nhẹ xuống đất.

Với tính tình của Tống Ngâm Tuyết, nếu như đánh nhau, bình thường đều cùng đối phương chơi đùa một chút, nhưng hôm nay, đấu với Lăng Mị, nàng lại không có nhã hứng như vậy.

Xoay người một cái, bàn tay hóa chưởng phóng ra, ở trước mặt hình thành một dòng khí lưu, nghênh tiếp khí thể mãnh liệt mà đến của Lăng Mị.

Song chưởng đối nghịch, nội lực thúc dục, trong giây lát bốn phương đầy nội tức, lao thẳng tới hướng mọi người, nhưng khi hai người đối chưởng. Nội tức cường đại khiến á tóc đen như mực của hai người bay lên, trên không trung tạo ra một đạo phong thái hoa mỹ.

Lòng bàn tay tương đối, thâm đấu nội lực, một bên cười nhạt, một bên nhíu mày, đột nhiên khí lưu đảo ngược, thân thể hai người tách ra, lộn một vòng trên không trung, chia ra hạ xuống hai bên võ đài.

Cước bộ lui ra phía sau một bước nhỏ, chỉ một bước nhỏ, không dễ bị người khác nhìn ra, mặt Lăng Mị âm trầm, híp mắt oán hận: “Không thể tưởng tượng được người còn chút bản lĩnh này? Lúc trước, ta đã xem thường người rồi. . . .”

Không muốn bày chuyện mình lui bước ra trước mặt mọi người, Lăng Mị tiên hạ thủ vi cường cố ý dùng lời nói dời sự chú ý của mọi người đi. Thấy vậy, trong lòng Tống Ngâm Tuyết biết rõ chỉ cười cười, thần sắc khinh miệt quả thực làm cho đối phương muốn nổi điên.

“Thật sự. . . . Là vậy sao?”

Cũng không nói toạc các ý trong đó, các loại thâm ý cứ để người khác tự do nhận thức, Tống Ngâm Tuyết đong đưa cây quạt, ngón tay ngoắc ngoắc, mở miệng nói: “Đến đây đi.”

“Con nhãi thoỉ, bớt kiêu ngạo cho ta! Lần này, ta sẽ không hạ thủ lưu tình nữa!” Nửa thật nửa giả, vừa hù dọa vừa phô trương thanh thế, tóm lại giờ phút này ánh mắt Lăng Mị thay đổi, khí tức thân thể phát tán ra, cũng chậm rãi thay đổi theo.

Dù sao cũng là cao thủ bài danh thứ hai, Tống Ngâm Tuyết châm chọc thì châm chọc, nhưng chắc chắn sẽ không phớt lờ, lúc này nàng nhìn về phía trước, trong nụ cười mỉm, có một phần cẩn thận.

Trong điện quang hỏa thạch, thân ảnh Lăng Mị đánh úp lại một lần nữa, mang theo âm tàn cùng oán độc, hai tay nàng chuyển thành trảo, móng tay bén nhọn mà tươi đẹp trực chỉ chộp tới hướng thân thể Tống Ngâm Tuyết.

Thân hình dờn đi, thân ảnh biến ảo, nhẹ nhàng linh xảo, Ngâm Tuyết bình tĩnh ứng đối!

Một chiêu không thành, lại tới một chiêu, Lăng Mị phẫn nộ trong lòng, chiêu thức cùng động tác vô đến càng lúc càng nhanh, càng mạnh mẽ càng hung ác, rất có xu thế không đưa được đối phương vào chỗ chết thì không chịu bỏ qua!

Mọi người sợ hãi than thầm, quả thật rất mạnh, một trắng một đỏ, hai màu dây dưa không ngớt, tốc độ kia nhanh đến khiến người ta hoa mắt, nhìn không rõ chiêu số cụ thể.

Trong mơ hồ chỉ thấy hai đạo thân ảnh này, bọn họ đều vô cùng cảm khái” Đi chuyển này không uống công”! Cao thủ so chiêu, tràng diện tự nhiên rất là khí phách, cảnh tượng trước mắt đặc sắc như mưa gió vần vũ, thực sự làm cho bọn hắn ngàn vạn cảm thán.

Đám “Phu quân” dưới đài, ngừng thở, đáy lòng rung động thật sâu, bọn họ chưa bao giờ biết, hóa ra người ngọc mình yêu nhất, lại có nhiều bí mật không muốn người khác biết như vậy, khiến bọn hắn thực sự khiếp sợ!

Bất quá đã yêu chân thành tha thiết, bọn họ liền không hề để ý đến cái gì khác, dù sao giờ phút này trong lòng bọn họ, chỉ cần nàng không có việc gì, đó chính là nguyện vọng lớn nhất của bọn họ rồi!

Tống Ngâm Tuyết thông dong tiếp đón công kích của Lăng Mị, mỗi động tác khe đưa tay, nhắc chân, đều làm cho Lăng Mị tràn đầy cảm giác quen thuộc. Chính là cảm giác quen thuộc này tại sao lại tồn tại? Nàng ta cũng không biết.

Chủ quan một giây, Lăng Mị lộ ra sơ hở, bị người ngọc bắt lấy, trở bàn tay, mạnh mẽ đánh vào trên lưng đối phương, lập tức, Lăng Mị bị đau kêu một tiếng, cau mày lão đảo, tiếp đó dừng bước, đưa mắt hung ác nhìn nàng.

“Người thua rồi.”

Đang giao thủ đột nhiên ngừng lại, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, thì thân ảnh vận bạch y kia đã bình tĩnh mà tiêu sái nhẹ phe phẩy cây quạt, còn nữ tử áo đỏ thì vô cùng bất mãn không cam lòng.

“Ai nói ta thua? Đúng là lão toét!”

Không thừa nhận thất bại của mình, Lăng Mị chống chế, thấy vậy, Chung Hồng đi ra, nghiêm mặt mở miệng nói, ngữ khí uy nghiêm.

“Ta có thể chứng minh, các hạ thật sự đã thua!”

182. Q.2 - Chương 86: Huyền Mặc Xuất Hiện

Nàng không cam lòng, thật sự rất không cam tâm, vì cái gì trời cao đối xử với nàng không công bằng như thế, lại tàn nhẫn cướp lấy tất cả mọi thứ của nàng? Mà nữ nhân kia, lại đang đắm mình trong hào quang được mọi người hô to kính ngưỡng, vui vẻ hưởng thụ hết thảy tôn trọng.

Không cam lòng! Thật sự, không cam lòng a.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết rốt cuộc đã chiếm được sự khẳng định nhất trí của mọi người, nàng đứng ở trên đài, thân ảnh lồi lạc, mỉm cười nhàn nhạt nhìn qua hết thảy, vẻ mặt bình tĩnh thông dong cùng ưu nhã.

Tuyết Nhi, nàng đã làm được! Từ nay về sau, thế giới của nàng, sẽ tràn ngập hào quang vạn tượng!

“Nhóm phu quân” giương mắt mà nhìn người bọn hắn yêu say đắm, mơ hồ để lộ sự quyến luyến, gắt gao vây quanh người ngọc.

Lăng Mị rất là nổi giận với tình cảnh trước mắt, nàng hiểu được đại thế đã mất, rất là không cam lòng khi mưu đồ của mình thất bại trong gang tấc!

Nàng nhiều lần không thể giết chết Tuyết công tử, điểm này đã làm cho Tống Vũ Thiên rất không vui rồi, mà hôm nay nếu lại mất đi vị trí minh chủ võ lâm, cộng thêm việc Tống Ngâm Tuyết tái hiện giang hồ, như vậy nàng ở trước mặt Tống Vũ Thiên, còn chút mặt mũi nào đây?

Càng nghĩ trong lòng càng hận, càng hận trên mặt lại càng lạnh lùng, đột nhiên Lăng Mị cười lớn một tiếng, một ngón tay chỉ thẳng vào Chung Hồng nói: “Chung Hồng, người thực sự muốn đem vị trí minh chủ giao phó cho nha đầu thú vị này sao?”

“Đúng thế!” Tay vuốt chòm râu, Chung Hồng trả lời.

Nghe vậy, mạnh mẽ hất ống tay áo lên, Lăng Mị lạnh giọng nói: “Hừ, các người tuyển mình chủ võ lâm, chẳng qua là muốn tìm Huyền Mặc lệnh trở về! Hiện tại vị trí này, bất quá là một kẻ đại diện, chỉ khi tay chính thức cầm Huyền Mặc lệnh, mới có tư cách thống soái giang hồ. Hôm nay ta cũng không dây dưa với nha đầu thú vị này nữa, đợi ngày khác trong tay ta cầm lệnh bài, lại tới tìm đám người các người nói chuyện cho rõ ràng!”

Lăng Mị tính toán đánh rất tốt, trăm phương ngàn kế muốn tìm cách vãn hồi, để giúp Tống Vũ Thiên.

Thấy vậy, Chung Hồng nhíu mày, hơi bất mãn nói: “Tìm kiếm thánh vật võ lâm Huyền Mặc lệnh, chính là việc của hội trưởng lão chúng ta, sẽ không cần phải các hạ tốn nhiều tâm tư.”

“Sao có thể không lo? Đều là người trong giang hồ, tự nhiên phải quan tâm đến việc giang hồ.” Lại bắt đầu đắc ý, Lăng Mị nhếch mày, tự cao ngạo tay, trong lòng không khỏi đắc chí.

Thấy nàng như vậy, Tống Ngâm Tuyết nhẹ lay động quạt, vẻ mặt tươi cười: “Lăng đại mỹ nhân có hứng thú với Huyền Mặc lệnh sao? Bất quá chỉ tiếc, người không có cơ hội.”

“Có ý gì?”

Chán ghét với giọng nói dễ nghe mà động lòng người của Ngâm Tuyết, trong đôi mắt của Lăng Mị xẹt qua vẻ âm tàn, lạnh như băng nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết tiến lên một bước, nhếch mày, thần sắc thản nhiên, “Ngâm Tuyết đã cố ý lên đài, tự nhiên không thể không tỏ thành ý, cho nên Huyền Mặc lệnh này.”

Nói được một nửa, Tống Ngâm Tuyết liền ngược mắt nhìn Lăng Mị, cười tự phụ, nụ cười kia sáng lạng như hào quang chói mắt, bắn thẳng đến trong nội tâm âm u của nàng ta.

“Cho nên Huyền Mặc lệnh này. Tất nhiên là sớm đã tìm được rồi.”

Ngón tay nhỏ nhắn chậm rãi mở ra, một khối lệnh bài khắc hình rồng mây hiện ra trong tay, trong sát na làm tất cả mọi người ở đây biến sắc.

“Huyền Mặc lệnh!”

Chung Hồng nghẹn ngào mà gọi lên đầu tiên, trên gương mặt bình tĩnh, có một tia kích động cùng kinh ngạc, mà phía sau hắn, những trưởng lão kia không có sự trầm ổn của hắn, đều thẳng tắp đứng dậy, bộ dạng muốn tiến lên xem cho rõ ràng.

Mọi người như cái nồi nước sôi bị nổ tung, đối với những rung động liên tiếp này, bọn họ đã không biết nên dùng lời nào để hình dung nữa rồi, chỉ sâu sắc hiểu được một sự kiện: Tống Nhữ Dương quận chúa, kiêu nữ tài năng ngút trời!

Minh Tịnh, Vô Song, lại nặng nề mà lạc mất trái tim lần nữa, đối với người ngọc làm bọn hắn yêu thầm này, giờ phút dù nàng muốn bọn họ tận xương nát thịt, bọn họ cũng không hối tiếc.

Tuy Thư Ly, Kỳ Nguyệt cùng Tử Sở không biết rõ tác dụng của Huyền Mặc lệnh, nhưng hôm nay thấy tình hình này, trong lòng cũng lơ mơ hiểu ra, không khỏi rung động sâu sắc.

Lúc này Kiều Mạt Nhi đã bị Phùng Tử Chương kéo lên, nàng ta vì khiếp sợ quá độ mà xụi lơ dựa vào trong ngực Phùng Tử Chương, hai mắt vô thần nhìn lên trên đài, bộ dạng không biết phải phát biểu cảm tưởng thế nào cho phải.

“Hừ, hóa ra người đã sớm xếp đặt tốt hết thảy mọi chuyện!” Bình tĩnh đại ngộ, Lăng Mị nghiêm nghị quát Tống Ngâm Tuyết.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi liếc nàng, miệng nghiêng ngẫm: “Ta thắng bằng bản sự, Lăng đại mỹ nhân nói lời này rốt cuộc là dựa vào đâu a”

“Đừng giả bộ, từ một khắc người xếp đặt để mình rơi xuống vực kia, người đã nghĩ đến hôm nay! Người từng bước một tỉ mỉ bày kế, không phải là muốn phản kích sao? A, Tống Ngâm Tuyết, ta thật không nghĩ tới, hóa ra người đúng là lợi hại như vậy!”

“Người không phạm ta ta không phạm người, mối thù giết cha đoạt mệnh này, cả đời Tống Ngâm Tuyết ta sẽ ghi nhớ trong lòng. . . .” Đưa tay chỉ thẳng vào trái tim của mình, nói đến người nhà, giống như đã va chạm vào vảy ngược của nàng, vì vậy lần đầu tiên, nàng lộ ra loại ngưng trọng hủy thiên diệt thế trước mặt người khác, ánh mắt cùng lời nói thâm trầm, chấn sâu vào tâm khảm mỗi người!

“Người!”

Lăng Mị nghẹn lời, trong lúc nhất thời cũng không phản bác được, chỉ gắt gao nhú mày. Mà lúc này, Tống Ngâm Tuyết chuyển mắt nhìn quanh, thi triển phong tư cao điệu bề ngễ cười trông thiên hạ.

“Ta. . . . cái gì? Bất kể là trùng hợp cũng tốt, cố ý cũng được, Tống Ngâm Tuyết ta sống trên đời, không thẹn với trời đất.”

Hay ột câu “Không thẹn với trời đất”, thu hết trái tim của mọi người tại đây, khiến bọn họ nhiệt huyết sôi trào, thề phải đi theo! Giờ khắc này tình cảm của bọn họ mãnh liệt bành trướng, một lòng muốn đền đáp!

Dưới khí thế vô hạn, mục đích đã hoàn thành, Tống Ngâm Tuyết đảo mắt nhìn quang, phong thái oai hùng, khiến cho Lăng Mị trở mắt, không khỏi khẽ nhếch cặp môi đỏ mọng.

“Ha ha! Ha ha ha ha! Tống Ngâm Tuyết, người muốn dựa thế phản công? Nằm mơ a!” Sững sờ qua đi lại là một mảnh ngoan độc, Lăng Mị híp mắt lại, chanh chua nói: “Người cho rằng Huyền Mặc lệnh nơi tay là có thể hiệu lệnh giang hồ? Hừ, với tính tình giáo hoạt quái dị của người, ai biết lệnh bài kia là thật hay giả.”

“Dù sao Huyền Mặc lệnh tuyệt tích giang hồ đã lâu như vậy, giờ phút này đột nhiên xuất hiện, không khiến mọi người cảm thấy kỳ quái sao? A, người nói vật trong tay người cầm chính là Huyền Mặc lệnh, ta nói ta cũng có. Như thế nào, trên đời này những vật tương tự nhiều không kể xiết, ai có thể chính thức chứng minh sự thật trong chuyện này?”

Cố ý nghi quần ọi người chóng mặt, lúc này Lăng Mị giả trò vô lại, tóm lại nàng ta chính là không muốn cho Tống Ngâm Tuyết làm Minh Chủ, bởi vì trông thấy Ngâm Tuyết được như nguyện, trong lòng nàng sẽ hoảng sợ không thôi!

A, Lăng Mị không hổ là Lăng Mị, đầu óc chuyển thật nhanh, chưa gì đã nghĩ ra cái cớ đồ giả, không như Kiều Mạt Nhi, chỉ có bề ngoài, đúng là một cái giá áo túi cơm.

“Lăng đại mỹ nhân muốn chứng minh thế nào?”

“Trừ phi là người tìm được người có thể chứng minh khối ngọc này là thật, bằng không ta sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Mục tiêu của Lăng Mị rất rõ ràng, cho nên lời nói ra cũng vô cùng ngang tàng thẳng thắn. Nghe vậy, Chung Hồng vượt chòm râu, tiến lên một bước nói: “Chuyện này dễ dàng thôi, Chung mỗ ở hội trưởng lão cung phụng Huyền Mặc lệnh nhiều năm, nó là thật hay giả, xem một chút là biết ngay.”

Giương mắt nhìn Huyền Mặc lệnh, chỉ liếc qua, trên mặt Chung Hồng đã lộ ra vẻ kính trọng, sau đó tay phải nắm lại để lên ngực, thân thể khom xuống, ” Thay mặt hội Trưởng lão thứ hai mươi ba, đại trưởng lão Chung Hồng, kính gặp Huyền Mặc thánh lệnh.”

“Hừ, rõ ràng là bao che! Chung Hồng, ai biết có phải người vì không muốn cho ta ngồi trên vị trí mình chủ, nên mới cố ý dùng chức quyền làm việc tư, lừa gạt mọi người hay không!”

Nói toạc ra chính là vô lại, với uy danh của Chung Hồng, làm sao có thể hành động như nàng ta nói? Nhưng Lăng Mị vốn đã ôm ý định quấy rối, cho nên bất luận căn cứ trước mặt chính xác thế nào, nàng ta vẫn tìm cơ phản bác.

“Không đỡ nổi! Nữ nhân này là cái gì? Cần gì nói nhảm nhiều với ả! Chung trưởng lão đã lên tiếng, chúng ta liền nhận định Nhữ Dương quận chúa là minh chủ vô lâm của chúng ta lần này, cần gì quản nữ nhân này có đồng ý hay không!”

“Đúng! Quản nàng cái rắm!”

Nhiều người tức giận nói, tràn đầy phẫn hận, lúc này, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt không nói, chuyển mắt mà nhìn Chung Hồng bên cạnh, mà Chung Hồng thì vờ râu, sắc mặt bình thản.

“Ta tới chứng minh!”

Một câu trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, trong lúc đó một đạo thân ảnh lẳng không bay ra, thon dài tuấn mỹ xẹt qua đài, uốn người tạo ra một đạo đường cong duyên dáng, tiếp đó vừng vàng rơi xuống đài, tay áo huyền y bay bay, mái tóc đen như mực cũng tung bay theo gió.

“Là hần.”

Vô Song thấp niệm trong miệng, trong giọng nói không khỏi để lộ ra sự bất ngờ ngoài ý muốn, mà lúc này trong đôi mắt sáng như sao thâm thúy của Minh Tịnh, cũng lộ ra sự suy tư cao thâm.

“Người là?” Thấy người tới, trên gương mặt tuấn mỹ cương nghị lộ vẻ lạnh lùng, Lăng Mị híp mắt, hình như rất có hứng thú. Toàn thân nam tử này tản ra một loại khí tức lạnh khốc, nếu có thể cùng hần mây mưa một phen, chắc hẳn là một việc phi thường mỹ diệu a.

Vừa nghĩ tới nam tử trước mắt hữu lực mà mạnh mẽ xỏ xuyên qua thân thể của mình, trong lòng Lăng Mị ngậy ngậy mà tê dại một hồi, cảm giác tiêu hồn thực cốt, khiến trong mắt nàng mị ý vô hạn, trên mặt bắt đầu hiện lên nụ cười diễm lệ dào dạt lúc ban đầu.

Thân ảnh thon dài cao ngất đứng thẳng, một thân hồ hững phát ra khí tức lạnh nhạt, thấy vậy, Chung Hồng tiến lên, cung kính cúi chào người tới, tay phải ôm thành quyền lần nữa, nói: “Chung Hồng bái kiến tôn giả.”

“Đứng lên đi.”

Buông một câu đạm mạc, nam tử tiến lên, đi về hướng Tống Ngâm Tuyết, nghiêm mặt dừng lại tại khoảng cách ba bước, rồi sau đó một tay chấp lên tay kia, cúi đầu: “Tôn giả đại diện Huyền Mặc lệnh đời thứ hai mươi ba Tịch Mặc Lương, tiến đến bái kiến.”

Tịch. Mặc Lương! Thiên hạ đệ nhất sát thủ kia, thân phận chân thật của hần, hóa ra lại là tôn giả âm thầm thủ vệ Huyền Mặc lệnh? Trò đùa này, hình như hơi lớn a?

Ẩn tôn, từ nhỏ đã thủ vệ Huyền Mặc lệnh, cùng Huyền Mặc lệnh có khế ước sinh tử, nghe nói máu trên người bọn họ, có thể hòa cùng Huyền Mặc lệnh, phát ra ánh sáng kỳ dị, là một loại biểu tượng chứng giám thân phận lẫn nhau.

“Ông trời của ta ơi, đầu óc của ta sắp suy nghĩ không nổi rồi! Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, biết được nhiều bí mật như thế, quả thực, quả thực.”

“Ta cũng vậy! Trong nháy mắt công tử biến thành quận chúa, sát thủ biến thành tôn giả, mấy biến hóa không thể tưởng tượng này, thật là kỳ dị đến làm cho người không tiếp thụ được!”

“.”

Mọi người lại chấn động sôi trào một lần nữa, đôi mắt trông mong nhìn lên trên đài, không dám nhúc nhích, sợ rằng nếu chuyển mắt đi, lại xuất hiện chuyện gì không tưởng tượng nổi nữa!

Trong mắt Vô Song không biết có cái gì đang chảy xuôi, trên gương mặt tuấn nhã thản nhiên, khiến người ta đọc không ra. Bất quá Minh Tịnh thì tựa hồ không có gì ngoài ý muốn, vẫn lẳng lẳng nghiêng mắt nhìn như trước, thần sắc kín như bưng.

Đối với thân phận của Tịch Mặc Lương, Tống Ngâm Tuyết cũng chưa từng nghĩ đến, sớm đã nghe qua sự tồn tại của Huyền Mặc tôn giả, nhưng không ngờ đối phương lại là người quen của nàng, mà còn là.

Nàng còn đang suy nghĩ, Mặc Lương đã tiến lên ba bước đi đến trước mặt nàng, ngưng mắt nhìn nàng.

Không nói gì, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng chỉ mơ hồ lộ ra sự vui vẻ, hần đưa tay lên miệng cắn, một giọt máu đỏ tươi, liền nhỏ lên trên lịnh bài trong tay người ngọc.

Miếng ngọc khắc hình rồng, hút lấy giọt máu kia, chỉ một thoáng, quang mang chói mắt hiện lên trước mắt mọi người, cảnh tượng kinh dị, làm mỗi người bọn họ đều đờ đẫn.

“Thật sự là Huyền Mặc lệnh! Thật sự là tôn giả! Trong thiên hạ, cũng chỉ có ẩn tôn đại nhân, mới có thể mở ra luồng ánh sáng thần thánh này!” Phần đông võ lâm nhân sĩ đều thì thào trong miệng, bằng chứng ngay trước mắt như thế, trong lòng bọn họ liền không nghi kị gì nữa.

Lăng Mị không nghĩ tới thiên thời địa lợi nhân hòa đều chạy tới bên phía Tống Ngâm Tuyết, không khỏi tức giận cắn răng ngà.

Nàng biết sự xuất hiện của Tịch Mặc Lương, đã khiến nàng không thể tiếp tục càn quấy, nhưng lại không muốn tay không mà quay về, thừa nhận sự bất mãn của Tống Vũ Thiên, nàng không cam lòng neho hai mắt lại, trong lòng thâm oán hận.

Hừ, đã không chiếm được thì ta đoạt lấy! Dù sao Huyền Mặc lệnh nằm trong tay ai, thì người đó chính là minh chủ võ lâm! Sao không trực tiếp đoạt lấy cho sáng khoái.

Quyết định chủ ý, thân ảnh mạnh mẽ nhảy về phía trước, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy mục tiêu trong tay Ngâm Tuyết, động tác kia nhanh đến khiến người ta không chống đỡ nổi, chỉ thấy một đạo thân ảnh đỏ tươi, xẹt qua trong sát na.

Tựa hồ sớm đã đoán trước, Ngâm Tuyết nhẹ nhàng nhảy lên một cái, miệng nghiền ngẫm trêu tức: “Thế nào, đại mỹ nhân? Vô lại không thành thì thăng cấp lên làm cường đạo a? Xem ra hứng thú của người, đúng là rất rộng!”

“Hãy bớt nói nhảm đi, xem chiêu!”

Không muốn nhiều lời với nàng, Lăng Mị xuất chiêu, thế công hung mãnh, trong lòng của nàng ta, thất bại vừa rồi chẳng qua là do nàng nhất thời chủ quan, với võ công của nàng, căn bản không có khả năng bại dưới tay một nha đầu thú vị miệng còn hôi sữa!

Thân ảnh giao nhau lần nữa, đã không còn quy củ trói buộc, chỉ còn lại sự ngoan độc muốn đưa người ta vào chỗ chết, Lăng Mị phản khởi, khí thế mãnh liệt.

Tống Ngâm Tuyết vĩnh viễn vẫn luôn thông dong bình tĩnh như vậy, nàng dùng ánh mắt ta hiệu cho Tịch Mặc Lương lui xuống dưới, sau đó hất quạt một cái, tiêu sái linh hoạt ứng đối mỗi một lần công kích của Lăng Mị.

Lại thấy cao thủ so chiêu, tất cả mọi người ngưng thần nín thở, không dám thở mạnh ra một cái, thậm chí có những người còn khẩn trương đến nắm chặt nắm tay.

Mấy lần công kích không được, mị nhân Lăng Mị chuyển hướng, nàng cười âm hiểm, nhếch mày, khích tướng mà nói: “Tống Ngâm Tuyết, chỗ này quá nhỏ, không tiện thi triển, người dám cùng ta ra sau núi, chúng ta phân cao thấp tại đó không!”

“Cam tâm tình nguyện.” Tống Ngâm Tuyết cười khê, không cho là đúng, đứng dậy, đi theo thân ảnh đỏ thẫm kia.

“Tuyết Nhi ~”

“Nhữ Dương quận chúa ~”

Mọi người kêu gọi, mắt thấy hai đạo thân ảnh rời đi, bọn họ đều không do dự đi theo.

Tịch Mặc Lương dẫn đầu nhảy theo, theo sát sau lưng người ngọc, tiếp theo là Vô Song, Minh Tịnh mà Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Tổng lão lục không biết võ công, thì dưới sự dẫn dắt của Trữ Tiêu Băng, chạy về phía sau núi.

Tử Sở cùng các trưởng lão trong hội trưởng lão ở một chỗ, tất nhiên là sẽ không rút lại phía sau, sau lưng bọn hắn, Phùng Tử Chương lôi kéo Kiều Mạt Nhi bước nhanh đi, trong lòng hắn mơ màng về cảnh ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Phía sau núi của Vân Thủy sơn trang, bạch y hồng y giao chiến khó phân thắng bại, động tác cực nhanh, biến ảo mãnh liệt, làm cho người ta sợ hãi than thở.

Tuy Lăng Mị phát động tổng tiến công, cơ hồ là dùng hết toàn lực, chính là chỉ có chính cô ta biết rõ, bất luận cô ta dùng phương pháp gì, thủy chung vẫn không thể chính thức tiếp cận thân thể của Tổng Ngâm Tuyết .

Chẳng lẽ võ công của nha đầu kia đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa sao? Làm sao có thể! Trong thiên hạ, chẳng lẽ còn có kỳ nhân dị sĩ như thế sao?

Lăng Mị nghi hoặc, vừa đánh vừa âm thầm suy tư, thấy thế, Tổng Ngâm Tuyết khinh thường cười một cái, trở tay biến chiêu, trong biến hóa lượn lờ, một chưởng phóng ra, vỗ thẳng vào trước ngực Lăng Mị, chấn động khiến nàng ta ói ra một ngụm máu tươi, thân thể mạnh mẽ ngã xuống trên mặt đất.

“Lăng đại mỹ nhân, ngươi cũng quá không tôn trọng ta a? Trong lúc luận võ giao thủ trong lòng còn nghĩ đến những chuyện khác.” Cây quạt nhẹ phe phẩy nơi tay, mắt thấy khoe miệng Lăng Mị ứa máu ngồi dưới đất, Tổng Ngâm Tuyết cười tà nịnh.

“Phi Tuyết Đoạt Mệnh chưởng? Ngươi biết Tuyết thánh!”

Rốt cuộc đã hiểu tại sao lại có loại cảm giác tương tự như đã từng gặp nhau rồi? Nhận một cú “Phi Tuyết Đoạt Mệnh chưởng” này, khiến nàng ta nhớ lại rất nhiều điều.

“Nha đầu thú vị, nói! Làm sao ngươi biết chưởng pháp của Tuyết thánh!” Che ngực, Lăng Mị cắn răng nói, giờ phút này, nàng ta cũng không để ý tình cảnh chật vật của mình sẽ bị mọi người chen chúc tới trông thấy, chỉ một lòng muốn biết ngọn nguồn mọi chuyện.

“Không có gì! Bất quá là học vài năm võ nghệ với ông ấy, được ông ấy truyền cho chút ít võ công chân truyền thôi, đại mỹ nhân không cần giật mình như vậy.”

“Tuyết thánh là sư phụ ngươi!”

Nghe xong lời mà Tổng Ngâm Tuyết nói..., toàn thân Lăng Mị khê giật mình, không thể tin được ghen ngào kêu lên, mọi người vây xem chung quanh, cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhữ Dương quận chúa nàng ta. cư nhiên là đồ đệ của Tuyết thánh? Thế giới này a.

“Ông ấy không thừa nhận ta là đồ đệ. Nói tất cả chỉ là học nghệ vài năm, một người thích dạy, một người muốn học, không theo bất cứ thông lệ gì của thế tục.”

Tổng Ngâm Tuyết tùy ý nói, như mây trời nước chảy, mây bay qua trời.

“Hừ, chuyện này rất là phù hợp với tính tình của hắn, không bị thế tục câu thúc, không thích đạo lý trói buộc!” Chồng thân thể cứng ngắc đứng lên, thân thể hơi lay động, có thể thấy được lực đạo trong chưởng mà Lăng Mị trúng rất sâu, sâu đến mức khiến tâm mạch nàng ta trọng thương.

“Không thể tưởng tượng được tuyết thánh lại thu đồ đệ như ngươi, hèn gì võ công của ngươi lại lợi hại như vậy. Huyền Mặc lệnh của ngươi chính là hắn đưa cho ngươi phải không? Hết thấy mọi chuyện, kỳ thật từ sáu năm trước ngươi đã bày binh bố trận sẵn rồi! Ha ha, ha ha ha ha – – Tổng Ngâm Tuyết a Tổng Ngâm Tuyết, có người nói ngươi cực kì thông minh, tức trí vô song, lúc đầu ta còn không tin, không thể tưởng tượng được, cuối cùng thật sự là như thế!”

“Tuổi còn nhỏ, mới mười tuổi đã hiểu phải ản nhĩn hết thấy, nguy trang hết thấy, tử mĩ bày mưu, chờ đợi thời cơ, một kích phản công trúng ngay đích! Tống Ngâm Tuyết, luận tâm trí, luận lòng dạ, nói thật, người thật sự không thể không khiến ta kính nể! Hèn gì dù cho Thiên nghe tin người đã chết, mà cũng không thể an lòng!”

“Đa tạ đại mỹ nhân tán dương, có lời nói này của người, ta nghĩ tới ta nằm mơ cũng phải mỉm cười tỉnh a.”

Quay mắt về phía Lăng Mị đang phẫn hận mà nói, Tống Ngâm Tuyết biểu hiện ra sự nghiến ngấm cùng đùa giỡn trước sau như một, nàng nhẹ nhàng ngược mắt lên nhìn về phía trước, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, môi son nhàn nhạt khẽ mở: “Đại mỹ nhân, hôm nay người cùng đường rồi, vậy Người chuẩn bị làm sao đây?”

“Cùng đường! Hừ, thật là như vậy sao?”

Đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng, Lăng Mị cười âm hiểm, nàng ta lạnh lùng nhìn lướt qua mọi nơi, gương mặt lên nghiến răng nói: “Tống Ngâm Tuyết, người cũng quá xem thường ta a? Hôm nay ta đã đến đây, vậy nhất định sẽ chuẩn bị vô cùng hoàn hảo!”

Một câu vừa rơi xuống, ngón tay Lăng Mị nâng cao, lần thứ hai hướng bốn phương phát ra mệnh lệnh, trên mặt lộ ra thần thái đặc ý.

183. Q.2 - Chương 87: Đệm Lưng

Nàng đang đắc ý cái gì?

Mọi người đều hiểu kỳ! Đến lúc mấu chốt này rồi, nữ nhân này cư nhiên còn có tâm tư đắc ý?

Nhìn bộ dạng chật vật của nàng, có người khinh bỉ một hồi, có người trợn trắng mắt, hoặc có người nhẹ giọng chửi rủa, tóm lại tại cánh đồng bát ngát sau núi có một cảnh tượng nao nhiệt khác thường.

Lăng Mị giơ cao tay lên, tư thế đôi tay biến hóa, nhìn bộ dáng của nàng, hẳn là đang gọi người, chỉ là người nàng gọi, rốt cuộc là ai?

Tống Ngâm Tuyết cười nhạt không thôi, nhìn bộ dạng chờ đợi của đối phương, trong hung ác mang theo sự mừng thầm vì rất nhanh có thể báo thù thì trong miệng không khỏi trêu đùa mà nói: “Lăng đại mỹ nhân làm cái gì vậy? Khiêu vũ sao? Ha ha, đúng là không tầm thường a, đến lúc này rồi, hứng thú vẫn còn cao như vậy.”

“Nha đầu thú, bớt kiêu ngạo cho ta!”

Nghe xong lời chế nhạo của Tống Ngâm Tuyết, Lăng Mị lạnh mặt, hai tay không khỏi vẫy nhanh hơn. Cười? Người cứ cười đi! Người sẽ được khóc rất nhanh thôi!

Muốn mau chóng triệu hồi, Lăng Mị mặt lạnh chờ đợi, chính là qua một hồi lâu, tay của nàng cũng uốn éo đến mỗi nhừ rồi, lại là không thấy chút động tĩnh nào.

Di, đây là có chuyện gì? Không phải đã bàn bạc ổn thỏa rồi sao.

“Đại mỹ nhân đang nghĩ cái gì? Ngoác tới ngoác lui như vậy, không phải là đang gọi người nào đấy chứ?”
Lúc này tiếng nói lại vang lên, ngữ khí nghiến ngấm trêu tức làm cho Lăng Mị vốn đã chờ đến có chút không kiên nhẫn càng cảm thấy bực bội thêm.

Du Đặc này làm cái quỷ gì vậy? Không phải đã bảo hẳn chờ ta ra hiệu thì lập tức hành động đấy sao! Trước khi đến đây, nàng đã sợ sự tình có biến hóa, cho nên sớm đã âm thầm mệnh lệnh cho rất nhiều thủ hạ mai phục, nếu có tình huống gì không ổn, liền xông lên.

Kẻ địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối, hơn nữa còn chọn lựa hình thức bao vây dùng tên tấn công, mặc dù không nhất định có thể tiêu diệt hết đối phương, nhưng nếu muốn thay đổi thế cục trên tràng diện, cũng là việc dễ như trở bàn tay.

Nhìn trái nhìn phải, Du Đặc không thấy động tĩnh, thương thế trên ngực càng ngày càng đau đớn, nếu như cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ thế cục bất lợi. Nếu như nàng thất bại, với những mâu thuẫn giữa nàng và Tổng Ngâm Tuyết, nàng ta làm sao có khả năng buông tha cho nàng?

Càng ngày càng cảm thấy không ổn, tựa hồ bắt đầu có chút khấn trương, thấy sắc mặt Lăng Mị thay đổi dần dần tái nhợt, Tổng Ngâm Tuyết thu cây quạt lại, quyết định hảo tâm không đi trêu chọc nàng ta nữa, gợn gàng dứt khoát ngã bài.

“Lăng đại mỹ nhân là đang chờ Du Đặc cùng đội cung tiễn thủ của người sao? Chậc chậc, người cũng thật là bướng bỉnh! Nói thế nào đại hội võ lâm lần này cũng có nhiều cao thủ như vậy, hơn nữa lại có hoàng thất Đại Lương tự mình xuất động lực lượng giữ gìn an ninh ở đây, phương pháp của người, chẳng phải là đang động thủ trên đầu thái tử, lấy tay đánh vào mặt của bọn họ sao?”

“Tổng Vũ Thiên làm người vốn gian xảo khéo đưa đẩy, người làm việc cho hắn, nếu khiến đám người kia đều mắc tội, vậy hắn không thể nào không giận dữ với người a? Cho nên ta không đành lòng nhìn thấy người sau này không còn mặt mũi nào đối mặt với hắn, nên ta đã tự chủ trương giúp người một chuyện nho nhỏ.”

Trong khi nói chuyện ngả ngón dùng mắt ra hiệu, chỉ thấy trong khoảnh khắc, Dục Tu mang theo đội thị vệ Đại Lương, đem nguyên một đám người áo đen áp giải đến, từ xa giơ kiếm mà đáp lại.

“Nha đầu thú, người cư nhiên. ” Quả nhiên là khó thở!

Vừa thấy được cảnh tượng này, Lăng Mị biết đại thế đã mất, nhin không được trợn mắt, trên gương mặt diễm lệ mà dữ tợn, trong lúc lơ đãng xuất hiện đạo đạo nếp nhăn.

“Ôi ơ, ta nói cái gì chứ? Nữ nhân a, chính là không nên dễ dàng tức giận! Gương mặt như hoa như ngọc, cũng bởi vì tức tối mà bắt đầu có nếp nhăn rồi đó.”

Lời nói có chút hả hê vang lên, trong mắt Tổng Ngâm Tuyết ánh lên vẻ giảo hoạt, kỳ thật nàng biết rõ sở dĩ Lăng Mị bị như thế, đều là bởi vì bị nàng đánh trọng thương, làm cho chân khí trong cơ thể tán loạn, không đủ công lực để duy trì vẻ thanh xuân nữa.

“Ai, ta biết rõ người vốn là một đại mỹ nhân, nếu không biết, gặp bộ dáng này của người, còn tưởng rằng gặp phải bác gái bốn mươi năm mươi nào đó chứ? Đã già thành như vậy, còn chạy đến chỗ này dọa người.”

“Nha đầu thú, người nói cái gì!” Thấy đối phương rất là bất đắc dĩ lắc đầu than thở, trong lòng Lăng Mị bùng bùng lửa giận, nàng quát chói tai một tiếng, máu toàn thân xông lên trên đầu.

Tiện nhân! Tiện nhân chết tiệt!

Nàng đời này, ghét nhất chính là người khác nhắc đến tuổi nàng! Vậy mà nha đầu thú này hết lần này tới lần khác không sợ chết dám ở trước mặt mọi người vạch trần nàng, làm cho nàng không còn sót lại chút mặt mũi nào, cơn tức này, bất luận thế nào nàng cũng nuốt không trôi!

“Đại mỹ nhân đừng kích động a? Ta chỉ nói là tưởng rằng bốn mươi năm mươi tuổi, cũng không phải thật sự. Ôi, nhìn người như vậy, ta không nói nữa, kéo người phản ứng kịch liệt quá, làm cho tất cả mọi người đều nhớ tới điển cố ‘giấu đầu lòi đuôi’ ~”

Cười như tắm gió xuân, cười thuần lương như ngọc, ba tấc miệng lưỡi của Tổng Ngâm Tuyết, lấy xu thế chọc người tức chết không cần đèn mạng, hướng về phía Lăng Mị phát những đợt “Công kích” mãnh liệt.

Phòng tuyến nơi đáy lòng sụp xuống rồi, cái gì cũng không để ý nữa, Lăng Mị đỏ hồng mắt, đầu óc trong cơn tức giận, cũng không trông nom dưới mắt là cái thế cục gì, dồn hết lực lượng toàn thân, mạnh mẽ chộp về hướng Tổng Ngâm Tuyết.

Thấy đối phương đã đại loạn, khóe miệng Tổng Ngâm Tuyết lạnh lùng vẽ ra một nụ cười lạnh không có nhiệt độ, tiếp đó thân mình vừa chuyển, hóa giải công kích của Lăng Mị, cầm quạt ngăn bàn tay của nàng

ta, toàn lực chưởng một cái bản ngược nàng ta ra ngoài.

Uy hiếp đã diệt trừ, Tống Ngâm Tuyết phát động công kích, lúc này, nàng cũng không muốn nương tay với Lăng Mị nữa, nàng ta hăm hại nàng nhiều lần như vậy, ít nhất cũng phải trả giá chút gì đó chứ.

Thân thể nhanh đến cơ hồ khiến người ta không thấy rõ, bạch y phiêu phiêu, đôi mắt lóe sáng. Tựa hồ giạt mình với tốc độ kinh người của đối phương, trong lúc bối rối Lăng Mị nhấc tay lên ngăn cản.

Nhưng nàng ta đã rối loạn chỉ biết chống đỡ, làm sao có thể đủ sức ngăn cản một kích vận đủ công lực của Tống Ngâm Tuyết? Vì vậy lập tức, một ngụm máu tươi lại phun ra lần nữa, thân thể Lăng Mị như là điều đứt dây bay ra thật xa, không hề lưu tình nặng nề ngã trên mặt đất.

“Phụt.” Ngụm máu tươi thứ ba phun ra, nhìn tình hình liền biết Tống Ngâm Tuyết ra tay hung ác cỡ nào, mãnh liệt cỡ nào, mang lòng căm hận muốn báo thù cho người thân, rốt cuộc lần đầu tiên, hoàn toàn bộc phát trước mặt người khác.

Mọi người im ắng, đối với hành vi xuống tay không lưu tình của người ngọc lúc này, bọn họ không hề cảm thấy tàn nhẫn, mà trong đáy lòng, còn có một loại kính ý.

Đây là một trái tim của nữ nhi báo thù vì phụ thân, một trái tim tràn ngập lòng hiếu thuận! Cho nên tất cả mọi người không nói lời nào, Ngâm Tuyết nheo mắt lại, hai đạo ánh sáng nguy hiểm bắn thẳng đến chỗ Lăng Mị.

“Lăng Mị.”

Trầm giọng, hư vô như quỷ mị nhớ kỹ tên của đối phương, tuy nàng ta không phải kẻ hạ độc thủ phía sau màn trực tiếp sát hại Nhữ Dương Vương năm đó, nhưng những gì nàng ta làm mấy năm gần đây, đã đủ để nàng ta chết một trăm lần, một ngàn lần!

Đủ, hoàn toàn đủ.

Giết nàng? Hay là.

Lấy một loại ánh mắt khinh thường như mèo đùa chuột nhìn Lăng Mị, Tống Ngâm Tuyết bất động, người đứng phía sau cũng bất động, tất cả mọi người chăm chú nhìn nàng, trong lòng không ngừng suy đoán.

Kiều Mạt Nhi vừa thấy Lăng Mị thất bại, lông mày giương đến tận bầu trời, vẻ mặt âm lãnh, từng bước tiến lên, muốn nhân cơ hội này, báo thù những chuyện nhục nhã nàng ta phải chịu trước đây.

Dù sao hai kẻ đều là kẻ thù của nàng, trước mắt kẻ nào dễ dàng trả thù hơn thì cứ trả thù kẻ đó trước đi!

Từng bước một cầm chủy thủ trong tay, đáy mắt hiện ra hàn quang, hàm răng Kiều Mạt Nhi cắn ken két, miệng phẫn hận nói: “Hừ, Lăng Mị! Không thể tưởng tượng được người cũng có hôm nay? Ngày đó người tìm người cưỡng hiếp ta, hủy danh tiết một đời của ta, hiện tại ta liền đòi lại mối thù không đợi trời chung này!”

Âm hiểm cười đi đến trước mặt Lăng Mị, Kiều Mạt Nhi dừng bước, sau đó kiêu ngạo giống như người chiến thắng ngẩng đầu lên, tiếp đó trong miệng phun ra một ngụm nước bọt, phun thẳng đến trên mặt của đối phương, “Ta nhổ vào! Bà già tự cho là đúng, đã già thành như vậy, còn mặt dày đi ra ngoài rêu rao? Sao người không hứng nước tiểu chiếu xem bộ dáng của người, vừa già vừa xấu, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, da cũng nhão đến sắp rơi xuống rồi, còn ở nơi này không biết xấu hổ diễn võ dương oai, thật là khiến người ta nhìn liền buồn nôn!”

Kiều Mạt Nhi dùng hết khả năng ra sức châm chọc, chứng kiến Lăng Mị phẫn nộ giãy dụa trước khi chết, trong lòng nàng ta vô cùng thoải mái, chuyện từng bị nhục nhã đã sớm bị nàng ta ném lên chín tầng mây.

“Thế nào a, bà già? Loại cảm giác cách cái chết không xa này không dễ chịu a? Ha ha, chính là người càng không dễ chịu, trong lòng ta đây ~ lại càng thoải mái!”

Yêu mị quơ quơ chủy thủ trong tay, Kiều Mạt Nhi vui thích thưởng thức, lúc này, nàng liếc xéo mắt, đáy mắt đầy sự châm chọc kiêu ngạo khiến người ta không thể tiếp nhận!

Lăng Mị”Phụt” lại thổ một búm máu, bị lời nói chọc tức, ngực nàng không khỏi kịch liệt phập phồng, bộ dạng như vậy thật là vô cùng chật vật, cực kỳ không chịu nổi.

Đáng chết! Nàng đã bao giờ phải chịu nổi nhục nhã như vậy chứ? Thân là cao thủ đệ nhị võ lâm, cho tới bây giờ nàng luôn khinh thường dẫm nát người khác dưới lòng bàn chân, từ lúc nào thì luân lạc tới mức bị người khác chỉ vào mũi mũi?

Hừ, Kiều Mạt Nhi này, sớm biết có ngày hôm nay, lúc ấy nàng đã sai mấy hạ nhân kia giết chết ả, miễn cho hiện tại để ả ta có cơ hội tác oai tác quái!

Ánh mắt tràn ngập sự thù hận nhìn về phía trước, thấy vậy Kiều Mạt Nhi khoa trương kêu lớn lên, vẻ mặt biểu hiện như rất sợ hãi, “Ồ ơ ơ, người trừng ta làm cái gì? Ta rất sợ đó nha! Bà già khó coi như vậy, ta nhìn thấy sẽ gặp ác mộng! Huống chi hôm nay còn nhìn nhiều đến như vậy?”

Trong khi nói chuyện, Kiều Mạt Nhi lại phun một ngụm nước bọt về hướng Lăng Mị, ánh mắt tràn ngập thù hận, tuyệt đối không hề kém Lăng Mị!

Giờ phút này Lăng Mị rất muốn nhảy dựng một kiếm giết chết ả tiện nhân này, chính là bởi vì nàng bị Tống Ngâm Tuyết đã thương khiến tâm mạch bị hao tổn, trong lúc nhất thời thân thể suy yếu không còn sức lực đánh trả.

Thân thể cứng còng, tựa hồ không thể nhúc nhích được, Lăng Mị nhếch môi, răng ngà âm thầm cắn chặt.

Lúc này, lời nói châm chọc khiêu khích của Kiều Mạt Nhi vẫn còn tiếp tục, không những không có chút dấu hiệu giảm bớt nào, ngược lại còn có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng!

“Hừ, bà già, hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi, ta muốn đem sự sỉ nhục ngươi đã từng bắt ta chịu đựng, nghìn lần vạn lần trả lại cho ngươi! Phùng Tử Chương, thay ta lột sạch y phục của bà già này! Ta muốn hung hăng khắc vài chữ ‘ tiện ’trên người ả ta, làm cho cả thiên hạ đều được chiêm ngưỡng phong tư trác tuyệt của ả!”

Kiều Mạt Nhi bị tâm lý trả thù khiến cho nét mặt vặn vẹo, ống tay áo vung lên, ra lệnh cho Phùng Tử Chương bên cạnh. Thấy vậy, Lăng Mị nghiêm mặt, nghiêng răng gằn từng chữ: “Ngươi dám!”

“Ngươi xem ta có dám hay không? Phùng Tử Chương! Còn chần chờ làm gì? Mau lột sạch y phục của ả ta ra đi! Dù sao hiện tại ả cũng không thể động đậy được nữa, có khác gì một người chết đâu!”

“Dạ!”

Kiều Mạt Nhi lớn tiếng kêu lên, Phùng Tử Chương nghe vậy trả lời, tuy hẳn cũng biết tuổi Lăng Mị đã rất lớn rồi, cũng không còn cái gì thú vị để chơi, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến việc lột sạch y phục của nàng trước mặt người khác, cảm giác kích thích đó đã thúc đẩy hắn tiến lên, đầu óc tràn ngập tà niệm.

Ừ, tuy hơi già một chút, nhưng nhìn cái dáng người này.

Phùng Tử Chương vẻ mặt dâm dăng tiến lên, trong ánh mắt dâm loạn để lộ ra ánh sáng đục ngầu, thấy vậy, Lăng Mị nghiêm mặt, toàn thân bỗng nhiên tỏa ra sát khí lạnh lùng.

“Muốn chết!”

Tuy tâm mạch nàng bị hao tổn, tuy nàng không thể động đậy, nhưng nói như thế nào nàng cũng là cao thủ bài danh thứ hai trên giang hồ, há có thể để cho hai tên lâu la này khi nhục!

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, huống chi nàng còn chưa có chết!

Biết rõ hôm nay cuối cùng cũng trốn không khỏi cái chết, Lăng Mị vận đủ khí lực, khi Phùng Tử Chương từng bước một đi tới hướng nàng thì cánh tay mạnh mẽ nhấc lên, năm ngón tay chộp lấy, như tia chớp chộp vào trên mệnh căn của hắn, sau đó dùng nội lực, cứ như vậy mà bứt xuống.

Chỉ nghe“A” một tiếng, Phùng Tử Chương ôm đũng quần ngã xuống đất, như heo bị chọc tiết kêu thảm, cảm giác đau đớn không cách nào khắc chế khiến cho hắn không ngừng quay cuồng qua lại trên mặt đất, khổ không thể tả.

Mọi người đều biết, cuộc đời này Phùng Tử Chương chắc chắn là” phải phé không thể nghi ngờ”, một kẻ dâm dăng thối nát, hôm nay thoảng cái biến thành một thái giám từ nay về sau không thể chạm vào nữ sắc, chắc hẳn tư vị này, cũng đủ hành hạ hẳn cả đời a!

Kiều Mạt Nhi kinh ngạc nhìn một loạt biến hóa trước mắt này, miệng giương thật to, vốn cho là lão yêu phụ này đã không còn sức đánh trả, ai ngờ.

Trong lòng chấn động cảnh báo, thấy tình cảnh này nàng ta lập tức nhấc chân bỏ chạy, chính là Lăng Mị đã đánh cuộc với sinh tử, há lại chịu buông tha cho nàng đơn giản như vậy? Vì vậy sau một tiếng hét the thé, đem nội tức toàn thân đẩy lên mức cao nhất, sau đó cánh tay hất lên, tung ra một chưởng cách không đả vật, vung thanh chủ thủ mà Kiều Mạt Nhi bởi vì kinh ngạc quá độ nên tuột tay để rơi xuống trên mặt đất lên, tiếp đó chuẩn xác và mạnh mẽ đâm về phía trước, mục tiêu ngay giữa trái tim của Kiều Mạt Nhi, hung ác xuyên ngay qua tim nàng!

“A..” một tiếng, thân thể Kiều Mạt Nhi nặng nề rơi xuống, sau khi hất lên một mảng tro bụi, hai mắt nàng trừng thật to, chết không nhắm mắt khoe miệng đầy máu, vẻ mặt thống khổ đến cực điểm, không còn hô hấp.

“Công chúa!”

Vừa thấy biến cố như thế, Phùng Tử Chương lập tức cảm giác như cả bầu trời sụp xuống! Hắn là sứ giả tống hôn, hôm nay còn chưa đưa người đến hôn lễ, lại để công chúa mất mạng, tội danh này áp xuống, hẳn làm sao đỡ nổi?

Hét thảm một tiếng, Phùng Tử Chương ngã lăn ra, lúc này hắn đã chẳng quan tâm sự đau đớn dưới háng của mình, chỉ liệu mạng kêu to đong đưa thân thể vẫn còn hơi ấm của Kiều Mạt Nhi.

“Mạt Nhi, Mạt Nhi tỉnh! Tỉnh! Đừng, đừng a. .”

Trong tiếng kêu gọi của Phùng Tử Chương, Lăng Mị mềm nhũn ngã xuống, một kích độc sức khiến cho kinh mạch toàn thân nàng ta ngược dòng, giờ phút này, nàng ta đã chân chính không còn cách nào nhúc nhích.

Chính là mặc dù như thế, nàng cũng không hối hận, khoe miệng mỉm cười nhìn cổ thi thể của Kiều Mạt Nhi, trong lòng mơ hồ đắc ý: hừ! Muốn nhục nhã ta? Nằm mơ! Cho dù hôm nay Lăng Mị ta có táng mạng ở đây, thì bất luận thế nào, ta cũng kéo theo một người làm đệm lưng!

184. Q.2 - Chương 88: Đáng Được Tôn Trọng

Khoe miệng Tống Ngâm Tuyết khê cong nhìn một màn trước mắt, Phùng Tử Chương vừa bụm lấy thân dưới, vừa khàn cả giọng lay Kiều Mạt Nhi, bộ dạng rất thê thảm, bi ai giống như người chết là cha mẹ của hắn không bằng.

Mà Kiều Mạt Nhi nằm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng tràn máu, ngực có một cái lỗ thủng, đang không ngừng tràn ra chất lỏng đỏ tươi, rất nhanh liền nhuộm ướt quần áo.

“Mạt Nhi, Mạt Nhi tỉnh! Tỉnh!”

Phùng Tử Chương còn đang không ngừng kêu, xem bộ dáng vẫn không tiếp thụ được sự đả kích này, chính là mặc kệ hắn gọi ra sao, Kiều Mạt Nhi đã không còn một tia khí tức nào, chỉ thẳng tắp nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Tánh mạng có đôi khi kỳ quái như vậy đấy, trước một khắc còn giương nanh múa vuốt, ngang ngược càn rỡ, trong miệng đầy lời chửi rủa khó nghe, giờ khắc này đã yên lặng nhắm mắt lại, vĩnh viễn cũng nói không ra một câu nào nữa.

Đối với tất cả những chuyện vừa rồi, Tống Ngâm Tuyết chỉ trơ mắt nhìn, kỳ thật trước lúc Lăng Mị ra tay, nếu như nàng nguyện ý, nàng hoàn toàn có năng lực ngăn cản, chính là đến cuối cùng, nàng lại cố ý không động đây.

Cho tới bây giờ nàng cũng không phải thiện nam tín nữ gì, không hề nhân từ, có thù tất báo, cho nên nhìn Kiều Mạt Nhi, người cùng nàng dây dưa lâu như vậy, khi tánh mạng của nàng ta đi đến hồi chung kết thì nàng chỉ lựa chọn khoanh tay đứng nhìn!

Mỗi người đều có số mệnh riêng, Tống Ngâm Tuyết nàng cũng không phải Quan Thế Âm, cho nên nàng lạnh lùng khoanh tay. Giờ phút này, cho dù Kiều Mạt Nhi không chết, thì sau khi từ hôn nàng ta cũng không có quả ngon để ăn, cho nên không bằng.

Ha ha, đối xử với kẻ địch, nàng vĩnh viễn luôn lòng dạ ác độc như vậy, huống chi kẻ địch này, còn từng phái sát thủ ám sát nàng.

Một hồi biến cố, khiến mọi người tại đây không khỏi nhẩn máy, Tử Sở đứng ở trong đám người, hai mắt yên lặng nhắm nghiền. Tuy cho tới bây giờ hắn chưa từng thật sự yêu Kiều Mạt Nhi, nhưng là bất kể thế nào, nàng thủy chung vẫn là biểu muội của hắn, hôm nay nàng chết, mang đi tất cả ân oán, tất cả đùng chạm trước kia.

Có câu người chết là hết chuyện, mọi việc trong dĩ vãng, cứ để cho nó theo gió, phiêu tán trong không trung a! Mở mắt ra, Tử Sở xoay mặt, sau khi nhìn một lần thật sâu cuối cùng, thấp giọng phân phó cái gì đó với Cẩm Tâm bên người. Aiii, quen biết một hồi, cuối cùng cũng nên làm chút gì vì nàng.

Lăng Mị cười tươi mở to mắt nhìn, trong mắt lộ ra sự vui mừng, nói cho cùng cuối cùng cũng có một người đi với nàng, như vậy cho dù trên đường đi xuống suối vàng, nàng cũng không đến nỗi quá tịch mịch.

Thân thể rất yếu ớt, nhưng nụ cười cũng rất sáng lạng, Lăng Mị “Phụt” một tiếng lại học ra một ngụm máu tươi, nhưng mặc dù như vậy, nàng ta cũng không nháy mắt một cái nhìn về phía trước, thẳng tắp, gắt gao!

“Lão yêu phụ! Đại Tụng các người cũng dám khi dễ Kiều quốc đến mức này? Thực sự không coi Kiều quốc ta vào đâu! Người chờ đó cho ta, ta đây trở về bẩm báo quốc chủ, nói hoàng đế Đại Tụng các người khi nhục trước, giết người sau, hẳn lòng lang dạ thú rõ ràng rành, người đợi đến lúc hai nước khai chiến đi!”

Phùng Tử Chương lớn tiếng phẫn nộ kêu to, sắc mặt hẳn hung ác dị thường! Hắn nói như vậy, một mặt là lấy cớ trốn tránh trách nhiệm của mình, nhưng về phương diện khác, cũng là nói sự thực!

Bất kể là lấy cớ cũng được, sự thật cũng được, hôm nay trong loại trường hợp hỗn loạn này, cũng không có ai để ý đến, nhưng Tống Ngâm Tuyết tin tưởng, người có lòng dạ hẹp hòi như Phùng Tử Chương, một khi trở về, ngày diễn ra chiến tranh hai nước Tụng Kiều, cũng cách không còn xa nữa.

Cẩm Tâm dưới sự trợ giúp của thị vệ, khiêng thi thể Kiều Mạt Nhi đi, nói thế nào nàng ta cũng đường đường là công chúa của một nước, cũng không thể mặc kệ để nàng phơi thây bên ngoài a.

Trước khi Phùng Tử Chương rời đi, còn hung hăng liếc Lăng Mị, hung ác tựa như muốn nói: Đại Tụng, các người chờ đó cho ta!

Theo thân ảnh rời đi, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt, trong lòng nàng, hành động này xem như sự tống biệt và mặc niệm cuối cùng dành cho Kiều Mạt Nhi.

Phùng Tử Chương trở lại, Kiều quốc nhất định sẽ với tuyên chiến Đại Tụng! Tống Vũ Thiên a Tống Vũ Thiên, xem ra cái đầm nước đục này, ta quấy cho người cũng không tệ a.

Đôi mắt, chậm rãi mở ra, ánh mắt cũng thay đổi, chống lại Lăng Mị, nhìn nàng hấp hối vùng vẫy giãy chết, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt, khoe miệng trình diễn một vòng cung đẹp mắt.

“Lăng đại mỹ nhân.”

Lời nói nhàn nhạt vang lên, Lăng Mị đọc ra ngay đối phương đang có ý gì, muốn truyền cáo trước khi thật sự động thủ, vì vậy trong sự không cam lòng, nàng ta lạnh lùng cười, nhe hàm răng đầy máu, “Muốn giết cứ giết, làm gì phải lễ mễ như vậy!”

“Ha ha, còn rất có cốt khí.”

Tống Ngâm Tuyết chuyển mắt, trong mắt có thần thái lưu chuyển, nàng chậm rãi đưa tay, lời nói nhẹ nhàng, cho dù đã làm nhiều việc đầy máu tanh nhưng khí chất nàng phát tán ra vẫn xuất trần, linh động mỹ lệ như cũ.

“Vù” một tiếng, lật ống tay áo, một cây ngân châm phi tốc bay ra, mục tiêu trực chỉ mi tâm của Lăng Mị.

Vốn hết thấy mọi chuyện ở nơi này chỉ đợi Lăng Mị chết đi sẽ kết thúc, nhưng đúng lúc này, một mảnh lá bạc mạnh mẽ đánh tới hướng ngân châm, tuy nội lực cũng không thâm hậu như Tống Ngâm Tuyết, nhưng cũng đủ để ngăn chặn quỹ tích vận hành của ngân châm, khiến ngân châm chệch hướng, từ chính giữa mi tâm mà thay đổi thành bay sát qua đầu.

Một đám tóc từ bên tai Lăng Mị rơi xuống, bởi vì lực đánh quá lớn, trên mặt của nàng ta bị châm khí kéo lê một đạo vết thương thật dài, máu tươi bắt đầu chảy thành giọt.

“Đi!”

Một câu nói trầm thấp vang lên, chỉ một thoáng, một người áo đen nhanh nhẹn từ bên ngoài nhảy vào, trước khi Lăng Mị kịp hô đau, đã dùng một tay dựng nàng lên, lập tức bay ra ngoài.

Vừa thấy có người quấy nhiễu, thân ảnh Tống Ngâm Tuyết tiến lên, muốn ngăn cản, chính là người tới tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, tay ném ra ngoài một quả đạn khói, mạnh mẽ rơi xuống trên mặt đất.

“Bùm. .” Một hồi sương mù tản ra, ngăn cản tầm mắt của tất cả mọi người ở đây, chính là Tống Ngâm Tuyết cũng không bị ngăn cản, vẫn chuẩn xác phi thân đuổi kịp.

Người áo đen vừa thấy như thế cũng không vứt bỏ Lăng Mị, lập tức mãnh liệt quang ám khí ra.

Tống Ngâm Tuyết ngăn cản, ứng phó thông dong, tuy nàng biết những ám khí này cũng không gây thương tổn tới nàng, nhưng không khỏi lại bắt đầu phỏng đoán thân phận của người áo đen trước mắt này.

Người là ai vậy này? Võ công rất cao! Trên giang hồ từng xuất hiện người như vậy sao? Nhìn thân ảnh ấy, dường như.

Híp mắt, suy nghĩ cuộn cuộn đang lên, Tống Ngâm Tuyết dừng bước lại, trong lòng thầm có quyết định.

Người áo đen mang theo Lăng Mị, bay vọt đi, thấy vậy Tống Ngâm Tuyết không đuổi sát theo sau nữa, dừng bước lại, ngoái đầu nhìn lại phía sau. Một ánh mắt dự đoán thoáng hiện lên, người áo đen xoay người, tiến về phía trước lần nữa, trước khi khói mù tan đi đã biến mất không thấy bóng dáng.

“Là cao thủ.”

Mặc Lương tiến lên, sóng vai bên cạnh người ngọc, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết khẽ vuốt cằm, “Ừ, là cao thủ.”

Toàn bộ tâm trí đều tập trung ở phía trước, hai mắt Tống Ngâm Tuyết nhìn thẳng, đúng lúc này, phía sau một luồng gió mạnh nổi lên bốn phía, một vòng kiếm quang đâm thẳng về hướng lồng ngực của nàng, ác độc nói: “Tống Ngâm Tuyết, để mạng lại. .”

Là thủ hạ Lăng Mị lưu lại!

Thân ảnh mạnh mẽ tiến lên, bởi vì vừa rồi tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung vào người áo đen kia, trong lúc nhất thời lơ lửng, nên đã để cho kẻ địch có cơ hội thừa dịp tranh thủ sơ hở mà tấn công.

Kiếm đã tới rất gần, bởi vì động tác thật sự quá nhanh, mọi người cũng không kịp phản ứng. Nhưng bởi vì quan tâm sốt ruột, Thư Ly cùng Kỳ Nguyệt đứng tương đối gần, đồng thời tiến lên, muốn dùng thân thể của mình đi ngăn cản.

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, tình huống khẩn cấp, bọn họ bất chấp tất cả ra sức tiến lên. Trong đám người đi theo Tuyết Nhi, hai người bọn họ, có thể nói là vô dụng nhất! Bởi vì không có thể lực rất mạnh, cũng không có võ công rất cao, vị trí bọn họ luôn xếp phía sau, chính là bọn họ muốn nói, bất luận xếp hạng ở đâu, mang thân phận gì, trái tim yêu thương Tuyết Nhi của bọn họ, cũng không kém hơn bất luận kẻ nào, thậm chí, còn nồng nàn hơn rất nhiều!

Vì người yêu, cam nguyện trả giá cả tánh mạng, loại tín niệm này, sợ chỉ có yêu say đắm rồi, mới có thể thể hiện.

Trong chỉ mảnh treo chuông, bởi vì vị trí Thư Ly không gần bằng Kỳ Nguyệt, mà không đuổi đến kịp thời, lúc này, khi lợi kiếm sắp đâm thủng ngực Kỳ Nguyệt, một thân ảnh tiến lên rất nhanh, đẩy một cái giải cứu Kỳ Nguyệt khỏi nguy hiểm, mà chính mình, lại để mặc ừ kiếm bén nhọn lạnh như băng chui vào thân thể.

“Tống Vũ Kiệt. . .”

Kêu to một tiếng, Trữ Tiêu Bằng phi thân tiến lên, một chưởng đập bay thích khách, đưa tay đỡ thân thể mập mạp của Tống lão lục, chính là bởi vì Tống chữ Kiệt quá nặng, Tiêu Bằng chống đỡ không nổi, hấn vẫn nặng nề ngã trên mặt đất.

Người, có đôi khi là một loại động vật rất kỳ quái, khi nguy cấp trước mắt, tự thân sẽ bộc phát ra lực lượng vô hạn! Tựa như Tống Vũ Kiệt vậy, rõ ràng thân thể béo như vậy, bất luận thế nào động tác của hấn cũng sẽ không nhanh đến thế, chính là vì Kỳ Nguyệt, hấn lại mãnh liệt như báo, nhanh như chồn.

“Lục ca. . .”

Vừa thấy được tình cảnh này, Tống Ngâm Tuyết xoay người tiến lên, rất nhanh chạy về bên cạnh hấn, khi nhìn đến lồng ngực bị kiếm đâm máu tươi chảy ròng ròng, liền nhanh chóng phong bế vài mạch máu chính của hấn.

“Đừng cố nữa, Ngâm Tuyết, ta biết hôm nay, canh giờ của ta đã đến.”

Khóe miệng tràn máu, vươn tay nắm lấy tay nàng, mặt Tống Vũ Kiệt tái nhợt, miệng yếu ớt nói.

“Huynh sẽ không chết! Ta không cho huynh chết!”

Nắm chặt tay Tống Vũ Kiệt, Tống Ngâm Tuyết cắn chặt môi, suy nghĩ vốn còn một tia kiên định, chính là tia kiên định này sau khi Vô Song bắt mạch lác đầu, dần dần tan rã.

Thấy được sự tan rã trong mắt nàng, Tống Vũ Kiệt khẽ cười, thịt béo mập mạp còn đang rung động, chính là lúc này, lại không hề chướng mắt như dĩ vãng.

“Ngâm Tuyết, hãy chiếu cố Kỳ Nguyệt, yêu luôn phần của ta, hoàn toàn chấp nhận hấn.”

Tống Vũ Kiệt suy yếu chậm rãi nói, lúc này, Kỳ Nguyệt té ngã bên cạnh đã đứng lên, cả người kinh hãi chấn động không nhúc nhích nổi.

“Nguyệt Nguyệt, cứng không sao chớ.” Quay đầu trông thấy Kỳ Nguyệt đứng lên, Tống Vũ Kiệt lộ ra một biểu lộ vui mừng, tuy không được đối phương trả lời, nhưng đáp án, trong lòng của hấn hiểu được.

Ánh mắt, biến thành thâm thúy, tràn đầy tình yêu say đắm, toát ra chân tình vô hạn. Không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn, biết phản ứng của Kỳ Nguyệt lúc này chắc chắn là trở mắt, Tống Vũ Kiệt chỉ cười nhạt một tiếng.

“Ngâm Tuyết, ta thiếu nợ Nguyệt Nguyệt một mạng, ta đã từng hại chết vị hôn thê của hấn, hiện tại ta dùng tính mệnh trả lại cho hấn, giữa ta và hấn, coi như không còn thâm thù đại hận nữa.”

“Ta thích Nguyệt Nguyệt, từ lần đầu tiên trông thấy hấn đã vô cùng yêu mến, chính là ta biết giữa ta và hấn, vĩnh viễn cũng không thể, cho nên ta chỉ muốn đợi bên cạnh hấn, lặng lẽ nhìn hấn là được rồi, chỉ là xem ra, cái ý nghĩ này cũng không thực hiện được.”

“Ngâm Tuyết, ta biết rõ trong lòng Nguyệt Nguyệt thích muội, chính là bởi vì những hiểu lầm trước kia, muội cũng chưa chính thức tiếp nhận hấn. Tuy quan hệ Lục ca ca và muội không tính là rất tốt, thậm chí còn thường xuyên mâu thuẫn, nhưng nể tình trên người chúng ta chảy cùng một dòng máu, muội nhất định phải đáp ứng ta, đáp ứng ta.”

“Lục ca ca!”

Một miệng máu tươi nhổ ra, ngực kịch liệt phập phồng, nói chuyện cũng phải cố hết sức, thân thể càng ngày càng lạnh, Tống Vũ Kiệt lác đầu, cầm chặt tay nàng nói, “Muội nhất định phải đáp ứng ta, hãy thật tình, tiếp nhận Kỳ Nguyệt.”

“Lục ca ca.”

Tựa hồ từ khi sau khi xuyên không mà đến, lần đầu tiên trực diện đón nhận kinh nghiệm sinh ly tử biệt với thân nhân, cho dù là người bình tĩnh, giờ phút này cũng không biết làm sao, hướng chi đối với Tống Vũ Kiệt, trong nội tâm nàng cũng không có chân chính chán ghét hẳn.

“Ngâm Tuyết, đáp ứng ta, đáp ứng ta.”

Yêu cầu khi lâm chung của Tống Vũ Kiệt, có vẻ vô cùng kiên định, Tống Ngâm Tuyết mạnh mẽ nắm chặt tay của hắn, nặng nề gật đầu, “Được, ta đáp ứng huynh!”

“Tốt, như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.”

Đầu, chậm rãi chuyển hướng Kỳ Nguyệt, cũng không có nhiều lời để nói, chỉ lẳng lặng nhìn, trong mắt Tống Vũ Kiệt tràn đầy nhu tình. Thấy vậy, Kỳ Nguyệt không biết nên nói cái gì, chỉ tiến lên từng bước một, ngực phập phồng.

“Lục béo ị.” Nước mắt Trữ Tiêu Băng không nhịn được lăn dài trên má, dọc theo con đường này, nàng cùng hắn khắc khổ nhiều nhất, tuy nàng biết rõ con người này thô bỉ không chịu nổi, nhưng là đồng thời hắn cũng là bạn chơi rất tốt.

“Lục béo ị, người đừng chết, không cãi nhau với người, ta sẽ không quên.”

” Tiêu Băng a.”

Nghe Trữ Tiêu Băng nói chuyện, Tống Vũ Kiệt nhắm mắt lại, sau đó lộ ra một nụ cười nói, “Hoặc là nên sớm bảo người một tiếng ‘ Ngũ hoàng tẩu ’, tuy từ nay về sau, không có người gây lộn với người nữa, nhưng người sẽ vĩnh viễn nhớ đến ta, không phải sao? Ta cũng không thể đến uống rượu mừng của người và Ngũ Ca rồi, cũng không thể nào động phòng của hai người, trước kia ta đã sớm nghĩ kỹ muốn chọc phá hai người như thế nào, nhưng bây giờ.”

Khẽ lắc đầu, Tống Vũ Kiệt không tiếp tục, mà dùng một loại khẩu khí chín chắn trưởng thành nói: “Tiêu Băng, đã yêu Ngũ Ca, người nhất định phải tận lực tranh thủ, tin rằng bằng sự kiên trì của người, cuối cùng nhất định có thể lấy được lòng hắn, đến lúc đó các người cũng đừng quên cho ta đốt cho ta mấy cô nương với kính một chén rượu. Con người của ta không quan tâm gì khác, chỉ háo sắc lại thích rượu.”

“Đừng nói nữa, Lục ca ca.”

Không đành lòng nhìn Tống Vũ Kiệt nói thêm gì nữa, nhìn ngực hắn không ngừng chảy máu, làm thế nào cũng ngăn lại không được, Tống Ngâm Tuyết thấp giọng mở miệng nói.

“Muội để cho ta nói a, Ngâm Tuyết, nếu không nói, ta vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội.”

Giọng nói rằm thấp, gian nan mà nói, làm ối người ở đó đều trầm mặc không nói lời nào.

Thân thể Kỳ Nguyệt đứng thẳng, hai tay bắt giắc nắm chặt, muốn nói gì đó, nhưng chỉ có thể nghẹn ngang cổ họng, một chữ cũng phát không ra.

Minh Tịnh, Vô Song, Thư Ly, Tử Sở, Mặc Lương, bọn họ nhìn Tống Vũ Kiệt trước mắt, trên mặt đều có sự ngưng trọng, tựa hồ trong nội tâm, có cái gì đó đang đè nặng.

“Các người.”

Ánh mắt đảo qua từng người, Tống Vũ Kiệt nhìn sáu người bọn họ, cố hết sức ngẩng đầu: “Các người, nhất định phải chiếu cố Ngâm Tuyết, cả đời này, nàng đã quá khổ rồi. Bị thế tục kiềm hãm, tuy cùng nam tử khác chia sẻ người yêu thì không có cách nào tròn vẹn, nhưng ta hi vọng các người, có thể một mực ở bên người Ngâm Tuyết. Phụt. . .”

Khi đang nói chuyện, một ngụm khí tức kịch liệt bắt đầu khởi động, thân thể Tống Vũ Kiệt mạnh mẽ co rút một hồi, thân thể càng lúc càng lạnh.

Hắn hơi rụt thân thể lại. Ánh mắt sâu kín nhìn lên không trung. Khóe miệng phun một ngụm lại tiếp một ngụm máu tươi, “Ngâm Tuyết, ta phải đi, tuy không đợi được một màn khi Nhị ca rơi đài, nhưng linh hồn của ta, sẽ một mực cùng tồn tại cùng các ngươi.”

“Ngâm Tuyết, nhớ rõ sau khi đại sự thành công, giúp ta mang tới trước mộ phần của đại ca một đĩa cao hoa mai hắc yêu thích nhất, bởi vì ta từng thề ở chỗ đó, kiếp này sẽ vì hắn báo thù, sau đó cùng mọi người sống sung sướng, tuy ta đã không có năng lực hoàn thành lời hứa, nhưng mọi người, nhất định phải giúp ta hoàn thành.”

” Tổng Vũ Kiệt ta dần dần sống hơn hai mươi năm, cả đời chẳng làm được gì, có lẽ cũng chỉ có chuyện này, ta không làm sai. Nhưng tuy là như vậy, ta cũng không hối hận.”

Con mắt chậm rãi nhìn Kỳ Nguyệt, tầm mắt đã bắt đầu mơ hồ, thấy không rõ, người hắc yêu thích cũng sẽ không trợn mắt nhìn hắn nữa, cảm giác như vậy, thật tốt, thật tốt.

Môi, chậm rãi giương lên, con mắt lại dần dần nhắm lại, mang theo một câu không phát ra tiếng “Kỳ Nguyệt.”, tay Tổng Vũ Kiệt, chậm rãi từ trong tay Tổng Ngâm Tuyết rơi xuống, vô lực, lạnh như băng nằm trên mặt đất.

“Lục ca ca.”

Cái mũi chua xót một trận, Tổng Ngâm Tuyết nói nhỏ, yên lặng nhắm mắt lại.

“Tuyết Nhi.”

Có người khê gọi, không biết là ai? Bất quá nàng không muốn để ý cũng không nguyện ý để ý, giờ khắc này, nàng chỉ muốn một mình lẳng lặng nghỉ ngơi trong chốc lát.

“Tất cả các ngươi phản ròi! Một đại hội võ lâm đang yên đang lành, lại biến thành hiện trường giết người? Có ai không, mang toàn bộ về cho ta. .”

Một tiếng quát chói tai vang lên, trong đám người Đại hoàng tử Quân Tử Dạ cùng Tứ Hoàng Tử Đại Lương mang kiếm đi tới, thái độ kiêu ngạo, bộ dáng hung ác, xem ra là muốn đến mượn cơ hội thù diệt chuyện!

Nhất định là lần trước việc ở Túc Nguyệt phường, bọn họ đã khiến cho Quân Tử Dạ ghi hận trong lòng, cho nên hiện nay, hắn liền tìm lý do tới báo thù.

“Có ai không, thay bốn hoàng tử đem những tên giết người vô pháp vô thiên này bắt lại cho ta. .”

Bảo kiếm chĩa thẳng vào Tổng Ngâm Tuyết và mọi người liên can, trong cặp mắt tràn đầy thù hận của Quân Tử Dạ lóe lên ánh sáng ác độc, hắn đã sớm chờ đến hôm nay, nhất định phải phá cho Quân Tử Sở gà bay chó chạy!

“Nhanh lên! Bắt tất cả bọn họ lại!” Hừ, Quân Tử Sở không phải luôn giữ gìn những người này sao? Vậy hắn liền mượn bọn họ đến khai đao! Bảo kiếm vung lên, ra hiệu cho thuộc hạ tiến lên bắt người, mà Quân Tử Dạ cùng Tứ đệ thì từng bước một tới gần Tổng Ngâm Tuyết.

Biết là bọn họ tìm đến gây chuyện, Tổng Ngâm Tuyết nhớ tới ngày ấy bọn họ chửi rửa mình, lại cộng thêm sự quấy rối hôm nay, trong mắt nàng lóe lên sự tức giận, một bả vung quạt mạnh mẽ ra tay, đánh thẳng vào trên ngực hai người bọn hắn, khiến bọn họ mãnh liệt lui về phía sau.

“Tử Sở, hiện tại ta không muốn gặp lại những người này.”

Cất giọng lạnh lùng nói, không mang theo chút tình cảm nào, nghe vậy, Quân Tử Dạ lau vết máu trên khóe miệng, hung ác nói: “Nữ nhân này, ngươi cũng dám với động thủ hoàng tử, xem hôm nay ta có bắt ngươi nhốt vào thiên lao không nhé!”

Mạnh mẽ nhổ một bãi nước miếng, Quân Tử Dạ định tiến lên lần nữa, lúc này Tử Sở đứng ra, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nói: “Trở về cho ta!”

“Ta nhổ vào! Trở về cho người? Dựa vào cái gì. . Quân Tử Sở người chó quên, chúng ta đều là hoàng tử, người lấy tư cách gì ra lệnh cho ta!”

Ngón tay đâm vào trên người Quân Tử Sở, Quân Tử Dạ khiêu khích nói.

Thấy vậy, toàn bộ nhân sĩ võ lâm phần nộ rồi! Tổng Ngâm Tuyết là Minh Chủ của bọn hần, lại có người muốn động đến minh chủ của bọn hần, bọn họ há lại có thể khoan tay đứng nhìn sao?

“Ai dám đụng đến Minh Chủ của chúng ta. . Ai dám đụng đến Minh Chủ của chúng ta. ”

Giọng nói cao như sóng tràn, khí thế như hồng thủy, khiến bọn Quân Tử Dạ sợ tới mức sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng bọn họ không muốn cứ chặt vật mà đi như vậy, vẫn kiên trì không nhúc nhích.

Trận trận tê dại phát ra trên ngực, Quân Tử Dạ trừng mắt, quật cường kiên trì muốn bắt người, lúc này, Tử Sở cũng không nói gì nữa, chỉ dùng một tay lấy ngọc phù của Đại Lương ra, khẩu khí vô cùng lạnh lùng nói, “Bằng cái này.”

“Ngọc phù!”

Nghẹn ngào kêu lên, không thể tin được, cước bộ bất giác lui về phía sau.

Ngọc phù của Đại Lương, thống soái thiên quân vạn mã cả Đại Lương, thậm chí địa vị còn cao hơn ngọc tỷ để vương một tầng, gặp ngọc phù giống như gặp hoàng đế, bất cứ kẻ nào cũng không được xông tới mạo phạm, nếu không luận tội trừng trị!

Quân Tử Dạ không nghĩ tới trong tay Tử Sở lại có cái này, sắc mặt lập tức trắng bệch, sau đó thân thể mềm nhũn quỳ trên mặt đất, bộ dáng mất sạch hi vọng.

Phụ hoàng đã đưa ngọc phù cho Tử Sở, sau này bất kể là người phương nào làm hoàng đế Đại Lương, kết quả cũng có gì khác nhau đâu

“Cút ra khỏi đây!”

Tử Sở sắc giọng ra mệnh lệnh, khiến cho Quân Tử Dạ hi vọng tan biến vô thức hơi ngẩng đầu, sau đó trở mắt đứng dậy, thất hồn lạc phách liếc nhìn hần, sau đó mang tầm mắt không còn tiêu cự đi ra ngoài, về mặt mờ mịt.

Mà ở sau lưng hần, toàn bộ võ lâm nhân sĩ giơ cao cánh tay, hồ hởi kêu to: “Thề đi theo Minh Chủ! Thề đi theo Minh Chủ!”

“Nghĩ gì thế, Tuyết Nhi?” Sau lưng một vòng tay ấm áp ôm lấy nàng, hai tay Vô Song kéo lấy người ngọc, nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng.

“Suy nghĩ về Lục ca.”

Phía trước chính là nơi Tổng Vũ Kiệt vùi thân, bởi vì điều kiện hiện tại không cho phép, nàng không có cách nào đưa hần trở lại Đại Tụng, cho nên đành phải tạm thời.

“Đừng suy nghĩ nhiều, Tuyết Nhi.” Vô Song gắt gao ôm nàng, hôm nay nàng tựa hồ không giống trước kia, toàn thân tràn đầy một loại ưu thương nhân nhạt.

“Vô Song, tuy ta không có hảo cảm với Tổng Vũ Kiệt, nhưng ta cũng không chán ghét hần, nói cho cùng chúng ta còn là đường huynh muội, hần ngàn dặm chạy tới giao lực lượng {ám vệ} cho ta, nhưng ta lại làm cho hần chết vì ta”

“Chuyện này cũng không thể trách nàng, Tuyết Nhi. Lục hoàng tử vì người hần muốn bảo vệ mà chết, hần chết rất hạnh phúc.”

“Hạnh phúc?”

“Ừ, hạnh phúc. Tuy hần đối với Kỳ Nguyệt tồn tại một loại tình cảm trời đất không dung, nhưng loại tình cảm này, lại làm cho hần cảm thấy hạnh phúc. Có người sống cả đời cũng không thể cảm nhận được loại tình yêu khác cốt ghi tâm này, ở điểm này, Lục hoàng tử hần đã làm được.”

Nhẹ nhàng ôm lấy người ngọc, cảm thụ trận trận mùi thơm ngát từ thân thể nàng phát tán ra, Vô Song từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi nói.

Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, hồi lâu sau, nàng mới chậm rãi nói: “Vô Song, chàng biết không? Ta cảm thấy tình yêu, bất luận nó là loại tình cảm trời đất không dung, chỉ cần nó sâu đến có thể hi sinh cả tánh mạng, cái loại tình cảm này, vẫn đáng được tôn trọng!”

“Ngốc à.”

Nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, Vô Song nhẹ nhàng xoay nàng lại, khi hai người mặt đối mặt, hấn nhẹ nhàng vén những sợi tóc trên trán nàng, “Tuyết Nhi, nàng có thể nghĩ như vậy, ta thật sự rất cao hứng. Mỗi người chúng ta, tình cảm dành cho nàng đều khắc sâu đến có thể phó thác cả tánh mạng. Ta biết nàng đang do dự cái gì, đang chần chờ cái gì, nhưng xin nàng từ nay về sau hãy buông tha những do dự này, buông tha những chần chờ này, để mỗi người chúng ta, đều một mực ở bên cạnh nàng.”

Khi nói chuyện, hai mắt Vô Song nhìn chăm chăm vào người ngọc, vẻ mặt hấn thâm tình đưa tay xoa mặt nàng, chậm rãi vuốt ve, “Tuyết Nhi, hãy mở rộng cửa lòng của nàng, để cho chúng ta chính thức đi vào đáy lòng của nàng, không cần phải một mình đau khổ phòng bị, nàng như vậy, quá khổ, chúng ta, không nỡ. . .”

Trầm giọng thở dài, trong đôi mắt tuấn dật của Vô Song tràn đầy thương tiếc và yêu say đắm, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết thì thào mà nói, trong lòng dường như rất cảm động, “Vô Song.”

“Ừa, cái gì cũng đừng nói, chỉ cần dùng trái tim lắng nghe, dùng trái tim cảm thụ.”

Một tay nhẹ nhàng đặt trên trên kiềng môi của người ngọc, tay kia cầm chặt bàn tay mềm, Vô Song nhìn nàng, tràn đầy nhu tình.

Bốn mắt nhìn nhau, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng suy nghĩ, cuối cùng gạt đầu một cái, kiên định nói: “Ừ, ta đáp ứng chàng.”

“Tuyết Nhi.”

Vừa thấy nàng đáp ứng từ nay về sau sẽ đỡ xuống phòng bị. Trong lòng Vô Song vui mừng khôn xiết. Hai tay không khỏi gặt gao ôm chặt nàng.

“Tuyết Nhi.”

Nụ hôn nóng ướt, từ trên mặt xuống phía dưới, Vô Song cúi đầu xuống, ôn nhu mà nhiệt liệt lưu luyến hôn môi nàng.

Môi cùng môi đụng vào, mang theo nỗi tương tư nhiều ngày, Vô Song thấp giọng buồn bực kêu một tiếng, gặm cắn cánh môi mềm mại kia, không ngừng hút lấy mật nước.

Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu đáp lại, cố gắng phối hợp với sự cướp đoạt của Vô Song, nàng động tình, hai tay không khỏi nhẹ nhàng vòng lên cổ hấn.

“Vô Song.”

Đối với người nam tử thủy chung vẫn đứng ở sau lưng nàng này, Tống Ngâm Tuyết không có cách nào không rung động, kiếp này có thể có hấn bên cạnh, nàng quả thật rất may mắn.

Hàm răng bị mở ra, đầu lưỡi Vô Song thuận thế mà vào, một tắc lại một tắc xâm lược lãnh địa của nàng, đầu lưỡi ta của hấn cố gắng dây dưa, như là cố gắng thế nào cũng không đủ, trong trần trọc, kích khởi từng đợt mê tình.

“Tuyết Nhi.”

Gặt gao hôn nàng không nguyện thả ra, một mực không muốn buông tay, thẳng đến khi hai người đều hít thở khó khăn, Vô Song mới không tình nguyện buông nàng ra, quần quýt ôm nhau.

“Tuyết Nhi, cả đời này ta cũng sẽ không rời khỏi nàng, vĩnh viễn không rời.”

“Ừ.”

Chui đầu vào trong lồng ngực ấm áp của Vô Song, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng lên tiếng, cả trái tim được hạnh phúc bao quanh, dịu dàng, ấm áp .

Trong màn đêm, hai thân ảnh thon dài gắt gao ôm nhau, hồi lâu sau, đi từ từ xuống núi, mà lúc này, tại một nơi khác. Kỳ Nguyệt chậm rãi đi ra, hẩn nhìn nắm mồ, trầm mặc không nói chuyện, về mặt không biết đang nghĩ cái gì, thật lâu sau, từ trong miệng trầm thấp thốt ra một tiếng than, “.”

185. Q.2 - Chương 89: Người Muốn Cái Gì?

Vân Thủy sơn trang ngày thứ hai, bởi vì Tống Ngâm Tuyết được tôn làm minh chủ võ lâm, cho nên tạm thời còn cần ở lại đây mấy ngày, tiến hành giao phó công việc của Minh Chủ.

Các nhân sĩ võ lâm sau khi biểu lộ lòng trung đều lục tục dẫn người trở về, đối với việc sau này muốn bọn hẩn làm gì, Tống Ngâm Tuyết chỉ cười cười, cũng không nói quá nhiều.

Thân phận mình hôm nay đã vạch trần, hết thầy đã thông cáo cho thiên hạ, khi mọi sự đã sẵn sàng, ngọn gió Đông này, tựa hồ cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Tống Ngâm Tuyết trầm ngâm, đứng gần cửa sổ trông về phong cảnh phía xa, lúc này, cửa phòng bị”Chi” một tiếng đẩy ra.

“Sư tỷ.”

“Tiêu Băng a, có chuyện gì sao?” Xoay người, nhìn người tới, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng.

“Sư tỷ, bốn gã sơn tặc giúp tỷ bắt mấy tên cường gian Kiều Mạt Nhi người đã đi rồi, muốn muội nhắ với tỷ một tiếng. Bọn họ nói bọn họ thoát ly giang hồ đã lâu, trở về lần nữa có chút không quen, không bằng làm sơn tặc thoả mái tự tại hơn. Bất quá bọn hẩn bảo tỷ yên tâm, từ nay về sau cho dù bọn họ làm sơn tặc, cũng chỉ làm sơn tặc cướp của người giàu chia cho người nghèo, cũng không làm những chuyện phạm pháp kia nữa.”

Tiến lên một bước, Tiêu Băng đi đến bên cạnh Tống Ngâm Tuyết, cùng nàng sóng vai mà đứng, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cuối mùa thu, không khí đã rất lạnh, vào thời khắc vạn vật sắp khô tàn này, khắp nơi không khỏi bị nhiễm lên một tầng tiêu điều.

“Ừ, ta biết rồi.” Gật gật đầu, Tống Ngâm Tuyết đảo mắt nhìn ra ngoài, thần sắc yên lặng.

“Sư tỷ.”

Mở to miệng, Trữ Tiêu Băng hình như muốn nói gì đó, nhưng nàng chỉ hô một tiếng, liền do dự là không thốt thêm lời nào.

Kỳ thật từ lúc nàng vừa vào cửa, Tống Ngâm Tuyết đã phát hiện hôm nay cô gái nhỏ này có chút không giống với thường ngày, sau đó khi nàng nhìn thấy đôi mắt hồng hồng, hơi sưng thì nàng đã hiểu ra tất cả.

“Tiêu Băng muốn đi sao?”

“A? Ừ.”

Tựa hồ như bị người ta nói trúng tâm sự, Trữ Tiêu Băng hơi kinh ngạc một chút, tiếp đó gật gật đầu, thừa nhận lời của đối phương.

“Sư tỷ, tối hôm qua muội mơ thấy Lục béo ị, cho nên muội.”

” Muội muốn đi tìm Ngũ ca ca đúng không?” Không đợi Trữ Tiêu Băng nói xong, Tống Ngâm Tuyết tiếp lời, trên gương mặt tuyệt mỹ, có một tia lạnh nhạt.

“Ừ, muội muốn đi tìm hẩn.” Quay đầu, hai mắt gắt gao khóa trên mặt Ngâm Tuyết, biểu lộ Trữ Tiêu Băng có chút cay đắng.

“Sư tử, có một câu Lục bá nói rất đúng, ‘yêu là phải đi tranh thủ’! Mọi thích Tống Vũ Lăng, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã thích rồi. Hắn khi đó, chỉ một thân một mình ở trong bầy sói giải cứu mọi, hình ảnh đó thật sự là cực kỳ chấn động lòng người. Cả đời mọi cũng sẽ không quên lúc hắn đưa tay mọi, bình tĩnh nói với mọi ‘cô nương, đừng sợ’, trong lòng mọi rung động kịch liệt biết bao? Từ lúc đó, mọi liền nhận định hắn là nam tử mà cả đời này Trữ Tiêu Băng muốn gả.”

“Mọi một mực đi theo hắn, về sau mới biết được hắn là Chiến thần Đại Tụng Tống Vũ Lăng, mặc dù Đại Tụng và Đông Bình quan hệ cũng không tốt, thường có xung đột biên giới, nhưng mọi cũng không hề hối hận một lòng yêu thương hắn.”

“Tên heo ngốc kia luôn đối xử ôn hoà với mọi, mọi theo đuổi hắn đã nhiều năm, toàn bộ mọi người trong doanh đều biết mọi, nhưng hắn vẫn không chịu nhìn mọi. Từ lúc đầu, khi tất cả mọi người còn bài xích thân phận nữ nhi thừa tướng nước Đông Bình của mọi, đến về sau, mọi người đều rất nhiệt tình tiếp nhận mọi thì cái tên đầu heo này vẫn khăng khăng giữ thái độ như lúc trước! Nhưng không sao, mọi yêu tên đầu heo kia, cho dù hắn lạnh lùng với mọi, nhưng mọi vẫn yêu hắn.”

Trữ Tiêu Băng nói đến tình yêu của mình, ánh mắt không khỏi lấp lánh, nàng chậm rãi kéo tay Tống Ngâm Tuyết, gắt gao giữ trong lòng bàn tay, “Sư tử, mọi nghe Lục bá nói, trở về tranh thủ tình yêu của mình, cho nên, mọi phải rời đi.”

“Đi thôi, tử chờ uống rượu mừng của hai người.” Trở tay cầm tay của Trữ Tiêu Băng, Tống Ngâm Tuyết cười nhẹ nhàng.

Thấy vậy, Trữ Tiêu Băng mân mê miệng, giống như bắt mân nói: “Uống rượu mừng của mọi á, vậy sư tử thì sao?”

“Ta?”

“Đúng vậy a, sư tử, mọi cũng muốn uống rượu mừng của tử.” Nhẹ gật đầu, trong mắt mơ hồ có thâm ý, Trữ Tiêu Băng xoay người, nhẹ nhàng nói, “Sư tử, bên cạnh tử có nhiều nam nhân tốt như vậy, tử cần phải nắm thật chắc a.”

“Mặc dù trong xã hội này, một thê đa phu sẽ bị thế tục dị nghị, nhưng nếu như gặp gỡ tình yêu đích thực, thì khó khăn gì cũng không quan trọng. Sư tử là kỳ nữ trong thế gian, phải có một cuộc đời khác lạ, mấy người bọn hắn, đều là người từng cùng tử trải qua hoạn nạn, đối diện sinh tử, đáng giá để tử mở rộng cửa lòng tiếp nhận bọn họ.”

“Mở rộng cửa lòng?” Những lời này, tựa hồ đêm hôm qua Vô Song đã từng nói với nàng.

“Đúng, mở rộng cửa lòng! Sư tử cái gì cũng tốt, chính là đối với việc tình cảm lại tương đối lè mề, tử nhìn mọi này, chỉ cần trong lòng yêu mến, thì phải cố gắng theo đuổi, nhưng tử thì sao? Rõ ràng trong lòng có bọn họ, nhưng lại không chịu chính thức biểu lộ ra.”

Trữ Tiêu Băng nói đến đây, cảm thấy hơi tức giận, nàng buồn bực hai tay chống nạnh, cái quai hàm tức giận phình lên.

“Trong lòng của ta có bọn họ.”

Tống Ngâm Tuyết hơi chần chờ, trầm giọng lặp lại những lời này, thấy vậy, Trữ Tiêu Băng lập tức buông hai tay nói: “Sư tử, tử đúng là ‘trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường’! Tử suy nghĩ một chút đi, nếu như không phải trong lòng tử có bọn họ, làm sao lại ba lần bốn lượt cùng bọn họ dây dưa không rõ, lại nguyện ý để cho bọn họ đi theo tử? Mấy người bọn hắn, nếu như tử thật sự không muốn, thật sự không thích gặp, thì lúc ấy cũng không cần hiện thân trước mặt bọn hắn, chính là trời cao đã xếp đặt ọi người gặp gỡ, còn an bài mọi người ở cùng một chỗ, vậy tử cũng nên dừng cảm đi đến tiếp nhận a.”

“Ta biết sư tử có đại sự cần hoàn thành, nhưng dù cho làm đại sự, cũng không có nghĩa là không thể động tình a? Chỉ có tình trường chiến trường hai bên đều vẹn toàn, đại sự của sư tử mới có thể chính thức làm tốt được!”

Trữ Tiêu Băng nặng nề gật đầu một cái, luôn miệng nói một đồng” học thuyết xằng bậy ngụy biện “, nhưng mỗi một câu, đều nói trúng tim đen của Tống Ngâm Tuyết. Chẳng lẽ thật sự là như vậy sao? Thật sự là

tình trường chiến trường hai bên đều vẹn toàn, mở rộng cửa lòng hoàn toàn tiếp nhận bọn họ sao?

Thấy Tống Ngâm Tuyết hơi do dự, Trữ Tiêu Băng cười xấu xa, nàng tiến lên một bước, giương đôi mắt vô cùng sáng lạng nói: “Sư tử, ‘Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ’ a, tử ngay cả mấy nam nhân sau lưng mà còn chưa giải quyết ổn thỏa, làm sao đầu lại Tống Vũ Thiên kia? Vẫn là nghe lời muội, sớm cho bọn hắn một cái danh phận, sau đó mọi người đều vui vẻ nhất trí đối ngoại, như vậy tử vui vẻ, bọn họ cũng vui vẻ.”

Rung đùi đắc ý, Tiêu Băng bắt đầu phát huy vai trò thuyết khách, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, tựa hồ trong lòng, đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Sư tử, trước khi lâm chung Lục béo ị nhờ tử chiếu cố Kỳ Nguyệt, mà bây giờ muội cũng sắp phải đi, tử có thể giúp muội cẩn thận chiếu cố biểu ca được không?”

“Muội thấy, kỳ thật biểu ca hắn rất khổ sở. Hắn không có võ công tốt như người khác, cũng không có gia thế hùng mạnh như những người khác, hắn không hiểu phong tình, cả ngày chỉ biết làm bạn với đàn, nhưng tình yêu của hắn dành cho tử, tuyệt đối không thua kém bất cứ ai. Có lẽ là biểu huynh muội nên hiểu nhau, muội có thể hiểu được tâm tình của hắn mỗi lần hắn nhìn thấy tử... Muốn nói lại thôi, muốn đến gần rồi lại sợ bị cự tuyệt, thật là làm cho người ta đau lòng.”

“Biểu ca nói tiếng đàn của hắn, sư tử có thể nghe hiểu, cho nên mỗi ngày hắn sẽ ở ngoài phòng của tử khảy một bản, nương theo tiếng đàn thổ lộ tâm sự với tử, hi vọng có một ngày tử có thể tha thứ cho hắn, hơn nữa còn tiếp nhận hắn.”

Trữ Tiêu Băng chân thành nói chuyện vì Thư Ly, trong đầu hiện lên thần sắc thống khổ của hắn, mặt không khỏi nghiêm túc, “Sư tử, nể tình chúng ta quen biết từ nhỏ, tử coi như ình một cơ hội, cũng cho biểu ca một cơ hội, thử đi lắng nghe tiếng lòng của hắn a. Hôm nay, hắn thật sự đã rất hối lỗi rồi, Tiêu Băng không đành lòng nhìn hắn cứ tiếp tục sống như vậy.”

Nắm thật chặt tay nàng lần nữa, biểu lộ Trữ Tiêu Băng vô cùng chân thành tha thiết, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói: “Ừ, ta nhớ rồi.”

“Ha ha, sư tử thật tốt! Đúng rồi sư tử, nếu tử thật sự làm như vậy, muội sẽ được uống biết bao nhiêu lần rượu mừng a? Buôn bán có lời, buôn bán có lời rồi!”

Cao hứng bừng bừng giơ hai tay lên cao, Tiêu Băng tươi cười, lúc này, nàng đột nhiên nhớ tới một việc, vì vậy một tay gõ đầu, về mặt giạt mình.

“Đúng rồi sư tử, muội đã đem chuyện của tử viết thư cho phụ thân, phụ thân nói từ khi Tống Vũ Thiên cầm quyền, quan hệ của Đông Bình cùng Đại Tụng luôn bất hòa, hôm nay nếu như tử khởi sự, phụ thân nhất định sẽ nói giúp tử trước mặt Thánh Thượng, lý do thứ nhất là suy nghĩ vì ích lợi quốc gia, thứ hai chính là hi vọng tử cùng Thư Ly biểu ca.”

Nhéch mày trợn mắt, Trữ Tiêu Băng cười mờ ám như kẻ trộm, khiến Tống Ngâm Tuyết cười yếu ớt một hồi, “Tốt lắm, những chuyện muội nói tử cũng có biết, nếu cần, tử sẽ viết thư uội.”

“Ừ, được!”

Nhẹ gật đầu, thu nụ cười lại, tiến lên gắt gao ôm nhau, trong lời nói của Trữ Tiêu Băng tràn đầy sự không muốn, “Sư tử, muội phải đi, tử nhớ bảo trọng.”

“Được, tử tiễn muội.”

“Ừ!”

Thân ảnh hai người, chậm rãi đi ra cửa phòng, xuất hiện ở cửa sau Vân Thủy sơn trang, một người đi xa, một người ở lại.

Đưa Trữ Tiêu Băng đi rồi, Tống Ngâm Tuyết tùy ý đi dạo trong sơn trang một vòng, trong đầu cứ suy nghĩ mai về nhưng lời nói mới vừa rồi.

Nàng thật sự nên tiếp nhận bọn họ sao? Tuy ngày hôm qua nàng đã đáp ứng Vô Song rồi, nhưng trên thực tế trong đáy lòng nàng, còn có một tia do dự, chính là hôm nay nghe xong lời mà Tiêu Băng nói..., nàng lại chính thức dao động.

Chẳng lẽ nàng thật sự là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, thấy không rõ lòng mình sao? Ai.

Trầm giọng thở dài, ngẩng đầu lên, có lẽ là vì Tống Ngâm Tuyết chết đi đã dẫn dắt rất nhiều người, khiến cho tất cả tình cảm cũng bắt đầu hiện rõ, chờ được giải quyết.

Giật giạt môi, Tống Ngâm Tuyết xoay người đi ra ngoài, lúc này, đối diện với Tử Sở từ trước mặt đi tới bên này.

“Tuyết Nhi.”

Hơi khựng lại, Tử Sở khẽ gọi một tiếng, sau đó nhấc bước tiến lên trước, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng.

“Tuyết Nhi, ngày hôm qua ta đã nói chuyện Quân Tử Dạ gây chuyện cho phụ hoàng, hôm nay phụ hoàng đã tiến hành xử phạt bọn họ, giam cầm trong phủ một năm, trong lúc đó không được tiếp kiến ai, cũng không được ra ngoài.”

“Giam cầm một năm?” Nghe Tử Sở nói xong..., Tống Ngâm Tuyết hơi giật mình, dù sao Quân Tử Dạ cũng là một hoàng tử, chỉ bởi vì ưa gây chuyện mà nhốt hãm trong phủ một năm, không được có bất kỳ tiếp xúc cùng liên lạc gì với bên ngoài, loại trừng phạt ngồi tù biến tướng này, hình như hơi nặng. Bất quá nói lại, ai bảo bọn họ đã từng đắc tội với nàng? Cho nên hiện tại cho dù thấy nặng, nàng cũng im lặng không nói gì.

“Ừ, một năm.”

Đáp lời Ngâm Tuyết, Tử Sở xoay người đi tới sóng vai cùng nàng, sau đó cùng nhau đi từ từ, miệng tiếp tục nói: “Lần này phụ hoàng phi thường tức giận, cảm thấy bình thường quá mức dung túng hãm, cho nên quyết định mượn cơ hội này để lập uy.”

“Tử Sở, phụ hoàng chàng tựa hồ đặc biệt thiên vị chàng, cứ nhiên chưa thoái vị cũng đã đem ngọc phù thống lĩnh binh lực cả Đại Lương giao cho chàng, xem ra ngôi hoàng đế này, nhất định là của chàng rồi.” Nghe Quân Tử Sở nói xong..., Ngâm Tuyết cười cười nói.

Chính là vừa nghe vậy, Tử Sở dừng bước, hai tay của hắn nâng hai vai nàng lên, xoay mặt nàng lại đối diện với mình, sau đó vẻ mặt sâu nặng mở miệng nói: “Tuyết Nhi, ta không cần ngôi vị hoàng đế, ta chỉ muốn nàng.”

Đôi mắt trợn to, nghe Tử Sở nói vậy, Tống Ngâm Tuyết không khỏi sửng sốt một chút. Hắn, hắn nói cái gì? Hắn muốn vứt bỏ ngôi vị hoàng đế?

Biết thần thái trong mắt người ngọc tượng trưng cho ý gì, hai tay Tử Sở mạnh mẽ lôi một cái, gắt gao nhét người ngọc vào trong ngực. Ôm được người trong lòng, Tử Sở kích động nhắm mắt lại, chân tình thắm thiết nói: “Tuyết Nhi, đừng hoài nghi, ta không có nói bậy, ta không cần ngôi vị hoàng đế, ta chỉ muốn nàng!”

“Tuyết Nhi, nàng biết không, khi ta gặp nàng lần nữa, ta kích động đến cỡ nào a? Ta vốn nghĩ rằng nàng đã chết, giống như mất hồn lạc phách, ta nghĩ loại tâm tình này, mấy người bọn hắn cũng có kinh nghiệm giống vậy. Ta không muốn nói trong lòng ta đã lo lắng cho nàng như thế nào, ta chỉ muốn nói cho nàng biết một chuyện: nếu như nàng còn sống, ta sẽ đuổi theo nàng đến chân trời góc biển; nếu như nàng chết, trên đường xuống suối vàng, trước cầu Nại Hà, ta nhất đến sớm chờ nàng.”

Lời nói kiên định của Tử Sở vang lên, thân thể ngọc phụ lâm phong gắt gao ôm ấp người ngọc, giống như là chiếm được một kiện trân bảo, làm thế nào, cũng không chịu buông tay.

“Tuyết Nhi, ta biết rõ bên cạnh nàng có bọn họ, nhưng ta không ngại, phụ hoàng nói, ‘yêu, chính là yêu, không so đo bất cứ cái gì, không lo lắng đến chuyện gì khác’! Cho nên chỉ cần có thể đứng ở bên cạnh nàng, hết thấy những thứ khác, ta cũng không để tâm.”

“Cũng không để tâm.”

Tựa ở trong ngực Tử Sở, Tống Ngâm Tuyết nhẹ cau mày, cảm thụ được khí tức nam tử thuộc về đối phương, trầm giọng lặp lại.

“Tuyết Nhi, hãy đến trong vòng tay ta, hoặc là để cho ta đi vào lòng nàng a.” Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc người ngọc, vẻ mặt Tử Sở tràn đầy thâm tình, hắn nằm mơ cũng nghĩ đến giờ khắc này, hôm nay đã thật sự thực hiện, trong lòng vừa kích động, vừa không yên.

“Tuyệt Nhi, hôm nay ngọc phù Đại Lương đã nằm trong tay ta, nếu như nàng muốn hoàn thành đại sự, ta sẽ đem hết toàn lực tương trợ nàng, chỉ hy vọng nàng có thể cảm nhận được tình yêu chân thành của ta dành cho nàng.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ là một mảnh nhu tình, khi nói chuyện hai tay không khỏi nắm lại thật chặt, lần đầu tiên ôm thân thể nhuyễn ngọc ôn hương của người ngọc, Tử Sở cũng sẽ không đơn giản buông tay.

Tống Ngâm Tuyết từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ được sự yên lặng lúc này, Trữ Tiêu Bằng từng nói qua, kỳ thật trong lòng của nàng, có sự tồn tại của bọn họ, bởi vì nếu không phải như thế, nàng sẽ không nguyện ý để cho bọn họ đi theo.

Những lời này, giống như có một chút đạo lý, bởi vì lúc này, tuy nàng không xác định rốt cuộc nàng có yêu Tử Sở hay không, nhưng tối thiểu nhất, nàng cũng không bài xích vòng tay của hắn, thậm chí, còn có một chút quyến luyến.

“Ngọc phù trong tay chàng, chàng có thể thống soái binh mã Đại Lương, nhưng đồng thời, cái này chẳng phải tiêu chí để chọn thái tử sao?” Đối với điểm này, Tống Ngâm Tuyết rất ngạc nhiên, vì sao Tử Sở tay cầm ngọc phù, lại luôn miệng nói không cần phải làm hoàng đế ?

“Ngốc ạ, khối ngọc phù này, là phụ hoàng ban thưởng cho ta dùng để truy đuổi nàng. Phụ hoàng biết rõ tâm ý của ta, đồng ý để ta không cần làm thái tử, nhưng bởi vì ta luôn bị các huynh đệ khác xa lánh, cho nên để cam đoan cho sự bình an của ta, phụ hoàng liền ban thưởng khối ngọc phù này cho ta, vừa có thể phòng thân, cũng có thể giúp nàng.”

A? Cư nhiên còn có người phụ thân như vậy, thật sự là.

“Vậy chàng không làm thái tử thì ai làm? Quân Tử Dạ kia sao?”

“Chuyện này ta không biết, bất quá ta nghĩ hẳn là Ngũ đệ a. Tuy Ngũ đệ cũng không thân thiết với ta, nhưng hẳn lại chưa bao giờ thương tổn ta, cũng không cùng đảng phái với bọn Quân Tử Dạ, nếu như không có ta, hẳn là cơ hội của đệ ấy khá lớn.”

Tử Sở nói đại khái về thế cục Đại Lương, Tống Ngâm Tuyết nghe xong trong lòng khó hiểu một hồi, nàng rời khỏi vòng tay của Tử Sở, sau đó mặt đối mặt nhìn thẳng, nghi hoặc hỏi: “Vì cái gì phụ hoàng của chàng đối xử với chàng đặc biệt như vậy.”

“Cái này ta cũng không biết.” Cười khê kéo người ngọc vào trong ngực lần nữa, trên gương mặt của Tử Sở có một loại nhu tình dịu dàng như tắm gió xuân, hẳn khê mở môi mỏng, lộ ra hàm răng chỉnh tề mà trắng noãn, sau đó cả người dào dạt hạnh phúc vui sướng, cao quý, mà ưu nhã.

Chuyện kia. Hẳn tạm thời còn chưa chuẩn bị kể chuyện của phụ hoàng và mẹ nàng cho nàng, bởi vì hẳn cảm thấy, nếu như chuyện này nói vào đêm bọn họ động phòng, tình huống kia có thể càng thú vị hơn chút hay không?

“Tuyệt Nhi, chúng ta đều yêu nàng, đều yêu nàng sâu sắc, tựa như lời Lục hoàng tử vậy, chúng ta sẽ một mực ở bên cạnh nàng, cho nên, xin nàng hãy tiếp nhận chúng ta, tiếp nhận chúng ta.”

Không dám đụng vào cặp môi đỏ mọng mềm mại của người ngọc, chỉ ấn một cái như chuồn chuồn lướt nước ở trên trán, Tử Sở lại vì thế mà cảm thấy toàn thân tê dại, đôi mắt Tống Ngâm Tuyết cũng chậm rãi đóng lại, không biết trong lòng nàng, đang suy nghĩ gì.

Trên quan đạo nối giữa Đại Lương cùng Đại Tụng, trong một mảnh rừng cây rậm rạp, một thân ảnh màu đen nhanh nhẹn đang ôm lấy một cái thân ảnh màu đỏ suy yếu mạnh mẽ nhảy lên, sau đó khi hai chân hạ xuống đất thì tiện tay hất lên, quăng thân ảnh màu đỏ trong tay qua một bên.

Té trên mặt đất, Lăng Mị đang mặc một thân áo bào đỏ hồng khê mở mắt ra, thân thể hữu khí vô lực giật giật, khi chống lại người trước mặt thì suy yếu nói: “Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp, Lăng Mị cảm kích trong lòng, ngày khác nhất định hết lòng cảm tạ.”

“Thế nào, cô muốn cảm tạ ta sao?”

Nữ tử mặc áo đen vừa nghe Lăng Mị nói như thế, đầu lông mày không khỏi giương lên, dưới lớp khăn che mặt có một loại thần thái quái dị làm cho người ta ngỡ vực.

“Ừ! Lần này cô nương cứu Lăng Mị, Lăng Mị nhất định sẽ tương báo, chỉ có điều hôm nay bản thân ta bị trọng thương, đợi sau khi ta trở lại hoàng cung Đại Tụng mới có thể báo đáp ân đại đức của cô nương.”

Thở phì phò, Lăng Mị gian nan nói, đối với cô nương trước mặt, trong lòng nàng vô cùng hiếu kỳ. Tại sao trong thiên hạ lại có nữ tử thân thủ tốt như vậy, rõ ràng có thể cứu người ở trước mặt Tống Ngâm Tuyết? Lăng Mị nàng, đường đường là cao thủ đệ nhị thiên hạ, nhưng chỉ trong một ngày, lại bị đánh bại hai lần, điều này nàng thật sự có chút không tiếp nhận được.

“Cô nương có thể nói danh tính cho ta không? Che mặt như vậy, ngày khác Lăng Mị không có cách nào tìm cô.”

Thiệt tình thành ý nói ra lời này, Lăng Mị thật sự rất cảm kích nữ tử trước mắt này, bởi vì nếu như không có nàng ta chỉ sợ, nàng đã sớm chết dưới ngân châm của tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia, làm gì còn mệnh sống đến bây giờ?

Nàng biết chỗ này đã là lãnh thổ nước Đại Tụng, mình đã tạm thời an toàn, chỉ cần kiên trì trở lại hoàng cung, chờ gặp Tống Vũ Thiên rồi, nàng sẽ an toàn triệt để.

Mặt Lăng Mị lộ vẻ vui sướng, trong ánh mắt lấp lánh mong chờ, thấy vậy, cô gái áo đen chậm rãi cười, ý vị sâu xa hỏi lại lần nữa: “Cô thực sự chuẩn bị cảm tạ ta sao?”

“Ừ! Cô nương bảo vệ ta an toàn, ta nhất định dốc hết khả năng thỏa mãn cô nương!”

“Bất luận ta muốn cái gì sao?” Tựa hồ có chút nghiến ngấm, cô gái áo đen tiến lên.

“Chỉ cần Lăng Mị có khả năng làm được, bất luận cô nương muốn cái gì, Lăng Mị nhất định đều thỏa mãn!” Ân cứu mạng lớn hơn trời, điểm đạo nghĩa giang hồ ấy nàng cũng biết, người trước mặt là nữ tử, nàng ta có thể muốn cái gì? Đơn giản chỉ là chút vinh hoa phú quý ..., Tống Vũ Thiên nhất định có thể làm được.

“Tốt, đây chính là cô nói.”

Thấy Lăng Mị nhịn đau gật mạnh đầu một cái, cô gái áo đen đứng lên, ánh mắt lưu chuyển khắp người nàng, ánh mắt trần trụi, làm Lăng Mị có chút sợ hãi.

Nàng, đây là muốn làm gì? Nhưng hai người đều nữ tử.

“Cô yên tâm, cái ta muốn không phải là thân thể của cô.”

Tựa hồ nhìn ra sự lo lắng của Lăng Mị, cô gái áo đen cười khinh miệt, thần sắc như là đang nói: với cái thân thể già nua của người, cho dù ta là nam, ta cũng chướng mắt!

“Vậy cô nương muốn” Lăng Mị chần chờ, trong lòng cảm thấy hơi bất an, không biết là vì cái gì?

“Ta muốn Là công lực trong cơ thể người.”

“Cái gì!”

Vừa nghe lời này, toàn thân Lăng Mị sững sờ, lập tức đề phòng hai mắt nhìn chăm chăm vào phía trước.

Thấy vậy, cô gái áo đen há miệng cười ha ha, không ngừng chế nhạo châm chọc nói: “Thế nào, không nõ rồi? Không phải chỉ cần người có thể làm được, chuyện gì cũng có thể đáp ứng ta sao? Lời này mới vừa nói ra, người mà bắt đầu muốn đổi ý a?”

“Người!”

Lăng Mị hơi tức giận, hai mắt gắt gao trừng to, vốn tưởng rằng nữ tử này chỉ đơn giản hành động vì tiền tài, nhưng bây giờ xem ra.

“Có phải người cho là ta muốn vinh hoa phú quý hay không? A, cái thứ đó ta tiện tay cũng nhặt ra một đồng, cần bản nhìn cũng không cần nhìn. Lăng Mị người thì có bản lãnh gì? Ngoại trừ phụ thuộc vào Tống Vũ Thiên, người có thể cho ta cái gì? Cho nên nếu người đã muốn báo đáp ta, ta nghĩ, cũng chỉ có chút công lực còn thừa trong cơ thể người mới khiến ta hứng thú.”

“Ai, tuy tâm mạch người bị hao tổn, nguyên khí đại thương, nhưng nói như thế nào vẫn còn nội tức lưu trữ vài chục năm, dù sao từ nay về sau người cũng sẽ không có cơ hội dùng nữa, không bằng đơn giản cho ta, coi như là làm một chuyện tốt.”

Cô gái áo đen thâm ý nói, ánh mắt không khỏi quét qua mặt Lăng Mị, cảm giác kia lập tức như vạn mũi tên đâm vào, hung hăng mà vọt đến hướng nàng.

“Người là ai! Lời này của người rất cuộc là có ý gì!”

“Có ý gì? Chính mình đi đoán đi. Về phần ta là ai sao? Lăng Mị, người không biết sao? Ha ha, phải biết rằng, trước đây không phải người còn nhiều lần muốn hãm hại ta đấy sao.”

Nghe xong lời mà Lăng Mị nói..., cô gái áo đen cười cười giơ tay lên, sau đó vẻ mặt âm độc vạch cái khăn che mặt, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước.

“Là người! Mai Phi ——”

Quá sợ hãi, quả thực không thể tin được, khi Lăng Mị chứng kiến nữ tử cứu nàng hóa ra là phi tử được sủng ái nhất bên cạnh Tống Vũ Thiên Mai Phi thì cả người của nàng cơ hồ đều choáng váng, không thể động đậy!

Sao lại là Mai Phi! Nàng ta làm sao có thể ở chỗ này! Vì sao nàng ta lại có võ công cao như vậy! Thân phận của nàng ta, rất cuộc là gì!

Trong đầu Lăng Mị kịch liệt giao chiến, biểu lộ cũng biến đổi liên tục, giống như đột nhiên lại xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

186. Q.2 - Chương 90: Che Dấu Sâu Đậm.

“Mai Phi, người ”

Lăng Mị kinh ngạc há lớn miệng, hai mắt trờng thẳng, bởi vì chấn động nên ngay cả thân thể vốn đang vạn phần đau đớn cũng không cảm thấy khó chịu như vậy nữa.

“Ta cái gì? Có phải là cảm thấy rất kinh ngạc không? Ha ha, không thể tưởng tượng được một phi tử nhỏ nhỏ bên người Thiên, lại có thể che dấu sâu như vậy, làm người căn bản không phát giác được chứ gì? Người nói phải không, bà chị thứ hai của ta.”

Mai Phi vạch trần tấm lụa đen, lộ ra khuôn mặt tú lệ của nàng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, đúng là có vẻ vô cùng ôn nhu, thiện lương.

Mai Phi, nữ tử dùng tính cách ôn nhu, khéo hiểu lòng người, thuần lương lại dịu dàng khiến Tống Vũ Thiên yêu thích! Bởi vì Tống Vũ Thiên trường kỳ đã bị Lăng Mị ức hiếp và khắc chế, cảm giác Mai Phi gây cho Tống Vũ Thiên, là một sự tồn tại rất đặc biệt, trong hậu cung nhiều người như vậy, chỉ có Mai Phi mới khiến hắn chính thức để bụng, nguyện ý cùng nàng cười xem thiên hạ.

Tống Vũ Thiên yêu Mai Phi, chuyện này Lăng Mị đã sớm biết, đã từng có rất nhiều lần, nàng động sát khí, chính là bởi vì Tống Vũ Thiên luôn mãi giữ gìn cô ta, hơn nữa Mai Phi làm việc an phận, cho nên nàng liền bỏ ý nghĩ này đi.

Vốn cho rằng cô ta bất quá chỉ là một phi tử nhỏ nhỏ, dung nhan cũng không có gì đặc biệt, chỉ cần đợi nàng ta sinh hạ hoàng tử, liền bảo Thiên chiếm con của nàng, biếm nàng vào lãnh cung, chính là không ngờ trong bóng tối lại vẫn luôn che dấu một bí mật như vậy! Điều này làm cho Lăng Mị cảm thấy không thể tiếp thụ được.

Thân thể cứng ngắc nhìn chằm chằm, toàn thân tản mát ra địch ý, thấy vậy, Mai Phi cười run rẩy hết cả người, lúc này, nàng ta không còn là thiên sứ ôn nhu động lòng người nữa rồi, mà đã nhanh chóng biến hóa, biến thành ác ma âm hiểm ác độc nhất.

Nàng tiến lên từng bước một, từ trên miệt thị nhìn xuống Lăng Mị, miệng khê mở ra hợp lại, nói: “Bà chị, thật sự là không thể tưởng tượng được võ công của người lại yếu như vậy, thậm chí ngay cả Tống Ngâm Tuyết cũng đánh không lại? Xem ra rốt cuộc cũng là người đã già, vô dụng rồi.”

“Người muốn làm gì!” Vừa nghe thấy nàng ta vũ nhục mình như vậy, Lăng Mị gắt gao nhíu mày lại.

“Ha ha, bà chị quả nhiên là già rồi, lời ta vừa mới nói xong, tại sao chỉ chớp mắt, người đã quên mất không còn một mảnh rồi? Cái thân thể này, còn thừa lại vài chục năm công lực, dù sao có để nó ở lại trên người của người thì sau này cũng không có đất dụng võ, không bằng cho ta, coi như là tận dụng triệt để a ~ ha ha!”

Một tay kéo mặt Lăng Mị lên, Mai Phi trêu tức nhìn trái nhìn phải, bởi vì bị trọng thương, công lực không đủ để duy trì vẻ mỹ mạo tuổi trẻ, Lăng Mị lúc này, đã bắt đầu xuất hiện nếp nhăn trên làn da.

“Chắc chắc, thật là đáng tiếc, gương mặt như hoa như ngọc, hôm nay lại khó coi như vậy! Thật không biết nếu Thiên thấy, sẽ có cảm tưởng gì? Ai, nếu Thiên biết mấy năm qua người mình đè dưới thân lại có bộ mặt như vậy, chỉ sợ hân vốn luôn kiêu ngạo, sẽ không tiếp thụ được sự đả kích này ~ ha ha!”

Mai Phi vừanghiền ngẫm châm chọc nói, vừa ngạo mạn lắc đầu, âm tà cực kỳ, quả thực tựa như là ma quỷ từ trong Địa ngục bò ra.

“Phi ” Lăng Mị tức điên, há miệng phun một bãi nước bọt, chính là Mai Phi tay lạnh mắt lệ làm sao để nàng phun trúng được, chỉ khê quay đầu đi, liền nhẹ nhàng linh hoạt tránh được.

“Ôi, không thể tưởng tượng được đến tận lúc này, đại mỹ nhân đây vẫn nóng tính như vậy? Thế nào, hận lắm sao? Hận không sớm giết ta đi sao? Ha ha, ta nói cho người biết, trên đời này cũng không có thuốc hối hận đâu, hơn nữa ~ cho dù lúc ấy người muốn giết ta, sợ là ~ Thiên cũng sẽ không để cho người như nguyện”

“Người có ý gì!” Không rõ sự tự tin của Mai Phi từ đâu mà đến, Lăng Mị cố gắng chống đỡ thân thể, nghiêm nghị mà hỏi, bộ dạng như vậy rất giống hổ xuống đồng bằng.

“Có ý gì? Chẳng lẽ mỹ nhân thật sự không biết sao? Tống Vũ Thiên yêu ta, trình độ yêu đã sớm vượt qua sự tưởng tượng của người, hân một mực phái người bảo hộ ta, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, hân sẽ kịp thời chạy đến cứu ta. Ha ha, hơn nữa ta đây luôn nhu thuận, hào phóng hiểu lẽ nghi như vậy, không tranh cũng không đoạt, bà chị căn bản là không bắt được bất luận yếu điểm gì của ta, bởi vì sợ tội ‘ vô có xuất binh ’, vì không muốn Thiên mất hứng, người đương nhiên sẽ không ra tay với ta.”

Mai Phi cười âm độc, đắc ý đến không còn lời nào có thể miêu tả nổi. Lăng Mị thấy nàng há miệng ngậm miệng đều khoe khoang sự sủng ái của Tống Vũ Thiên dành ình, trong lòng vừa ghen vừa phẫn hận, hàm răng không khỏi cắn ken kết.

“Thứ hồ ly đội lốt cừu nhà người, người dám dụ dỗ làm Thiên mê muội!”

“Ha ha, khiến hân mê muội thì thế nào, đây là bản sự của ta a? Bằng không người cũng đi dụ dỗ thử xem, xem Thiên có thể đem người trở thành bảo bối đặt ở trong lòng bàn tay hay không?”

“Ta cho người biết, muốn người khác mê muội cũng cần kỹ xảo, không phải chỉ cần mở hai chân ra là được, chính yếu nhất, vẫn là phải tiến vào trong lòng của hân. Người biết cảnh giới cao nhất của nữ nhân là cái gì không? Chính là làm cho hân yêu thương người, chỉ cần người khê nhúc nhích ngón tay, hân liền như con chó chạy tới, sau đó người phiền chán rồi, đánh hân vài cái máng hân vài tiếng, hân còn ôm người như bảo bối, sợ tay của người đánh đau, sơ cổ họng của người vì máng hân mà khô rất.”

“Người!”

Vừa nghe đến lời nói kích thích như vậy, Lăng Mị hận đến muốn hủy thiên diệt địa, chính là thấy vậy, Mai Phi lại cười “Khanh khách” một hồi nói, “Người biết không? Hiện tại Tống Vũ Thiên, đối với ta mà nói cũng như một con chó thôi, bị ta một mực khống chế trong lòng bàn tay, mặc ta tùy ý lừa gạt, hân vẫn tận tâm trung thành”

“Độc phụ! Độc phụ!”

Dùng hết khí lực gầm lên, nghe được nam nhân bảo bối của mình bị người khác đùa giỡn, toàn thân Lăng Mị không khỏi run run.

“Độc phụ? Hình như xưng hô này hơi nhẹ một chút ~ ai, đóng kịch trong cung quá lâu, khó có cơ hội sống thực với mình như hôm nay, cảm giác này thật là thoải mái a!”

Mai Phi ngẩng đầu hít sâu một cái, vẻ mặt thoải mái, trong mắt nàng lóe lên ánh sáng độc ác, chính là khuôn mặt vẫn thuần mỹ tươi mát như nước suối.

“Độc phụ! Không thể tưởng tượng được tâm cơ của người lại sâu đến như vậy!”

“Tâm cơ sâu? Đó là chuyện đương nhiên! Bằng không làm thế nào sống được trong cung? Ha ha, kỳ thật thế này cũng không có gì không tốt, ít nhất ta đã từng mang đến cho người rất nhiều niềm vui, không phải sao?”

“Người có ý gì!” Lăng Mị híp mắt lại.

Mai Phi đứng lên, nhẹ giơ bàn tay thon dài, ngón tay không ngừng chuyển động nói: “Không phải bà chị vẫn cảm thấy trong nội cung nhàm chán đấy sao? Cho nên mới thường xuyên lấy việc đánh phạt các phi tần khác làm niềm vui. Chính là người có biết ai đang âm thầm chằm ngòi, cung cấp người cho người trừng trị không? Chính là ta đây. . . .”

“Người? Tại sao người phải làm như vậy!”

“Lý do rất đơn giản nha, ta muốn mượn tay người bỏ đi một ít chướng ngại, thứ nhất có thể thu hút sự chú ý của người, người sẽ không rảnh rỗi để nhằm đến ta, thứ hai khiến người khiêu khích sự oán hận của mọi người, biến thành cái đích ọi người chỉ trích, như vậy ta mới thuận lợi che dấu chính mình, thứ ba sao, có thể thông qua sự vô lý thô bạo của người để làm nổi bật sự tri kỷ động lòng người của ta, làm cho ta bắt lấy trái tim của Thiên, làm cho hấn khăng khăng một mực với ta a ~”

Mai Phi lại mở miệng nở nụ cười, nụ cười kia âm trầm khủng bố, khiến sau lưng Lăng Mị lạnh ngắt. Nàng cảm thấy bản thân nàng đã đủ xấu xa rồi, không thể tưởng tượng được bên cạnh, cư nhiên còn cất dấu một nữ nhân tâm địa như rắn rết!

Lăng Mị muốn xác định Tống Vũ Thiên rốt cuộc có biết chuyện Mai Phi biết võ công hay không, nàng nhíu mày hỏi. Nghe vậy Mai Phi nhìn nhìn ngón tay nhỏ nhắn của mình, không ngừng chuyển động.

“Thiên hấn đương nhiên không biết a! Nếu như hấn biết ta nghịch ngợm, đang mang mang thai còn chạy đến hút công lực của người, vậy hấn nhất định sẽ đánh cái mông của ta.”

Lời nói rõ ràng mà ngả ngớn..., trực diện khiêu khích Lăng Mị, nghe xong cơ thể nàng cuộn cuộn một hồi, không chế không nổi, lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Ồ, lại thổ huyết ad? Sức chịu đựng của bà chị thật đúng là kém! Ai, xem ra động tác chúng ta cũng nên mau lẹ một chút a, kéo người thổ huyết khiến nội tức bị thương tổn, hại ta ngay cả vài chục năm công lực cũng lấy không được thì phiền.”

Thả tay xuống, chậm rãi bước đi về hướng Lăng Mị, trong khu rừng không người này, Mai Phi chậm rãi mở năm ngón tay ra.

Lăng Mị muốn chạy trốn, nhưng mà làm thế nào cũng không nhúc nhích được, nàng ngồi liệt trên mặt đất, hai mắt gắt gao trừng bàn tay đang từ từ tiến đến, sắc mặt trắng bệch ngưỡng về phía sau.

“Người cho rằng làm như vậy, sẽ trốn thoát được sao?” Mai Phi cười âm hiểm một tiếng, ra tay rất nhanh, một chưởng thẳng đập lên trên đầu Lăng Mị, sau đó vận công hấp lực.

Một dòng nội tức cuộn cuộn chảy ra khỏi cơ thể Lăng Mị, khiến thân thể nàng càng lúc càng lạnh, trong sự run rẩy, sắc mặt của nàng cũng càng lúc càng trắng bệch, không còn chút máu giống như một tờ giấy trắng, trong nháy mắt khủng bố vô hạn.

Tóc đen từng khúc từng khúc mất đi độ sáng bóng, chậm rãi biến thành âm đạm, tuy Lăng Mị không bị đổi thành tóc trắng, nhưng về khô nứt kia, làm cho nàng già đi mấy chục tuổi.

Tu vi võ công nhiều năm qua, trong giây lát chuyển thành của người khác, giờ phút này mặc dù nàng không cam lòng, nhưng mà không còn sức lực để phản kháng, vì vậy trong thống khổ giãy dụa, nàng phát ra tiếng gầm rú tê tâm liệt phế, kêu là đến khàn giọng, vô cùng tuyệt vọng, thống khổ!

Mặt Mai Phi lộ vẻ dữ tợn, nàng từng chút hút lấy nội lực của Lăng Mị, cảm giác như thân thể có đạo đạo dòng nước ấm chảy qua, mở cở trong bụng, không khỏi đẩy nhanh tốc độ, hoàn toàn không thèm để ý đến người dưới tay kêu la thảm thiết như thế nào.

Tựa hồ Lăng Mị càng kêu lớn tiếng, trong lòng Mai Phi lại càng cao hứng, nàng ngửa mặt lên trời cười ha ha, sau khi hít thở liền thu tay lại, sắc mặt hồng nhuận vẻ mặt phấn chấn, khinh miệt liếc nhìn Lăng Mị đã mất hết công lực, tan nát té trên mặt đất, toàn thân không còn chút sức lực.

“Công lực của ngươi thật đúng là không tệ, so với tưởng tượng của ta còn cường đại hơn, ta vốn cho rằng hút công lực rất nhẹ nhàng, nhưng hiện tại xem ra không hẳn như thế, cần phải thích ứng một thời gian ngắn mới có thể dung hợp với nội tức của bản thân ta.”

Dùng chân tùy ý đá đá Lăng Mị, nàng không có phản ứng gì, bất quá Mai Phi biết rõ nàng vẫn chưa chết, cất giọng cười mỉa mai, châm chọc: “Cám ơn ngươi, bà chị, hôm nay có công lực của ngươi, ta đã trở thành vô địch thiên hạ! Kỳ thật con người của ta a, tâm địa phi thường tốt, bình thường người khác thiếu nợ ta, ta sẽ đòi lại, nhưng chuyện ta thiếu người khác, thì ta cũng tình nguyện hồi báo.”

“Mỹ nhân đây cho ta sự trợ giúp lớn đến vậy, phần nhân tình này ta tất nhiên rất cảm kích. Yên tâm đi, ta biết ngươi muốn gặp Thiên, cho nên nhất định sẽ an bài ngươi trở lại bên cạnh hắn. Ha ha ”

Giọng nói kiêu ngạo của Mai Phi, vang lên trong rừng cây này, thần sắc coi khinh hết thấy, giống như cái gì cũng không lọt vào trong mắt của nàng.

Lăng Mị oán hận trừng mắt nhìn nàng, trong lòng nhỏ máu, nàng không thể tưởng tượng được mình thông minh một đời, kết quả lại thất thủ trong tay tiện nhân này, thật là người tính không bằng trời tính!

Sau khi Mai Phi hoàn thành những việc này, đắc ý xoay người muốn đi, chính là đi chưa tới hai bước, nàng lại vòng trở về, “Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, tuy hôm nay ngươi đã không còn bất cứ uy hiếp gì rồi, nhưng há miệng cũng có thể nói lung tung ~~ cho nên để tránh cho ngươi trở về gặp Thiên lại ăn nói lung tung, ta quyết định.”

Tiến lên mấy bước, vươn tay móc ra được hoàn màu vàng bên hông, cưỡng chế nhét vào trong miệng Lăng Mị, sau đó dùng sức một cái, làm cho nàng ta nuốt xuống, Mai Phi vỗ vỗ hai tay, đứng dậy cười nói: “Tuyệt Dung đan, thuốc cầm cực độc! Cả đời này ngươi cũng không thể mở miệng nữa, cho nên tự nhiên sẽ không cần lo lắng người đi khắp nơi nói lung tung ~~ ha ha, bất quá tuy là nói như vậy, nhưng ngươi thật sự sẽ có cả đời sao.”

Mai Phi ý vị sâu xa liếc nhìn Lăng Mị, sau khi nhìn đến bộ dạng chật vật và mắt trệt trệt không chịu nổi của nàng, liền chậm rãi xoay người, khẩu khí nhẹ nhàng: “Chờ đó, trong chốc lát nữa sẽ có người tới đón ngươi.”

Thân ảnh Mai Phi dần dần đi xa, dáng điệu uyển chuyển, cử chỉ cao nhã, bộ dạng ôn nhu hiền thực, thanh lệ động lòng người, thẳng khiến Lăng Mị cảm hận ngút trời.

“Ư. Thánh Thượng. Thánh Thượng. A.”

Tại một gian phòng trong hoàng cung Đại Tụng, tiếng rên rỉ mập mờ của nữ tử trần ngập cả gian phòng, trong tiếng đánh rõ ràng có tiết tấu, nương theo trận trận tiếng gọi dâm mỹ, đôi nam nữ trần truồng đang tiến hành vật lộn kịch liệt.

Nữ tử nâng cao hai chân, một lớp lại một lớp khoái cảm đánh sâu vào trong cơ thể, làm cho nàng nhịn không được há miệng mà kêu, tiếng kêu xen lẫn dục vọng thối nát, làm cho người ta cảm thấy mặt đỏ tim đập một hồi.

“A Thánh Thượng! Thánh Thượng ”

Trong từng đợt đánh sâu vào, nữ tử chủ động đón ý hòa theo, cực lực trèo lên thân thể săn chắc của nam tử đang nằm ở trên người mình, quyền rũ dăng tặng, hết sức dâm lãng.

“A! Thánh Thượng ” Trong lúc đó, sau một hồi tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, một câu bỗng biến điệu, chỉ thấy hai chân nữ tử gắt gao kẹp lấy nam tử, thân thể không thể khống chế co rút một hồi.

Dường như lúc này, nam tử cũng đồng thời đạt đến cực hạn, vì vậy trong một tiếng tiếng gầm, phóng xuất ra mầm móng nóng rực của mình.

Mầm móng nóng hổi kia lại một lần nữa khiến thân thể nữ tử run rẩy, lúc này, nàng muốn vươn tay ôm lấy nam tử, chính là nam tử lại không chút chần chừ bứt ra, không thèm liếc nhìn đến người nữ tử dưới thân.

“Thánh Thượng. . . .” Nữ tử tủi thân, không hiểu nhìn nam tử đang được cung nữ hầu hạ mặc từng kiện từng kiện quần áo vào, màu vàng sáng kia như đâm vào mắt của nàng.

Nàng không rõ vì sao trước một khắc Thánh Thượng còn cùng nàng liêu chết triền miên, sau một khắc lại vứt bỏ nàng, đến liếc nhìn một cái cũng lười.

“Hoàng Toàn Đức, sai người đưa Vân Phi trở về.”

Mặc quần áo tử tế, minh hoàng bắt đầu ra lệnh, thấy vậy, đại thái giám Hoàng Toàn Đức lập tức tiến lên, tuân mệnh làm theo, “Người tới, hầu hạ Vân Phi nương nương hồi cung.”

“Dạ!” Hạ nhân trả lời, lập tức lĩnh mệnh tiến lên.

Đợi nữ tử đắp chăn ăn mặc chỉnh tề, nàng bị dẫn đi ra ngoài, thần sắc tủi thân không cam lòng rất là khiến người ta thương tiếc, chính là minh hoàng hoàn toàn không phát hiện, cũng không vì thế mà thay đổi.

“Thánh Thượng, ngài đang nhớ đến Mai Phi nương nương sao?” Đợi những người bên cạnh lui xuống. Đại thái giám Hoàng Toàn Đức tiến lên muốn hỏi.

Thấy vậy, minh hoàng gật đầu, hai mắt nhìn về phía trước nói: “Đúng vậy a, Mai Phi không ở đây, cuộc sống hàng ngày của trẫm khó có thể bình an, dù cho tiết dục, cũng không có hứng thú gì.”

“Thánh Thượng, Mai Phi nương nương về nhà mẹ đẻ thăm người thân, tin rằng sẽ trở lại rất nhanh, cho nên Thánh Thượng không cần lo lắng quá mức.” Hoàng Toàn Đức khuyên lơn.

“Ai, Mai nhi cũng thật là, vất vả lắm Lăng Mị mới không ở trong cung, trẫm có thể ở cùng nàng một hồi, nhưng nàng lại cứ nói cái gì rất nhớ nhà, muốn trở về một chuyến, trẫm thật sự hết cách với nàng a.”

Lắc đầu, minh hoàng buồn bực, nghe vậy, Hoàng Toàn Đức tươi cười nói: “Vì Thánh Thượng quá sủng ái nương nương đấy thôi! Hôm nay nương nương đã có mang, trong lòng nhớ đến thân nhân, Thánh Thượng vì hiểu điểm này, mới cho phép nương nương về nhà thăm bố mẹ.”

“Ai, trẫm thật sự không cãi nổi nàng, có trời biết kỳ thật trẫm hoàn toàn không muốn nàng đi. Nàng có không ở đây, lòng trẫm trống trơn, ngay cả súng hạnh phi tử khác cũng thấy vô vị, trẫm vẫn muốn nàng nhất thôi.”

“Chuyện này không được a, Thánh Thượng. Nương nương đang có mang, không thể chịu được thánh ân, vạn nhất làm long chủng trong bụng nương nương bị thương, thì chuyện bé xé ra to mất rồi.”

Lần đầu tiên Tổng Vũ Thiên có con, hạ nhân đương nhiên phải vạn phần cẩn thận.

Biết là hấn nói đúng, Tổng Vũ Thiên không phản bác, chỉ trẫm giọng thở dài: “Trẫm chỉ muốn Mai nhi, những nữ nhân khác, trẫm không muốn chạm vào.”

“Thánh Thượng, ngài không muốn chạm vào ai ạ?” Ngay lúc này, tại cửa ra vào, một bóng hình xinh đẹp đi tới, vẻ mặt tươi cười, nhắc chân mà vào.

“Mai nhi!” Vừa thấy người trong lòng mình đến, minh hoàng Tổng Vũ Thiên tiến lên, ôm nàng vào trong ngực thật chặt, “Mai nhi, nàng trở về khi nào? Làm trẫm nhớ nàng muốn chết.”

“Vừa mới trở lại.”

Cười duyên rời khỏi lồng ngực minh hoàng, Mai Phi ngẩng đầu nhìn chung quanh một vòng, sau đó ra vẻ tức giận gắt giọng: “Thánh Thượng thật là xấu, còn nói cái gì rất nhớ người ta, kỳ thật căn bản chính là gạt người. Mai nhi trở về nhà mẹ đẻ, trong lòng luôn nghĩ về Thánh Thượng, chưa đến vài ngày đã trở lại

rồi, chính là Thánh Thượng thì sao, tuy miệng nói nhớ Mai nhi, nhưng lại ôm những nữ nhân khác. Mai nhi không thèm thương Thánh thượng nữa.”

Làm nũng dấm nhẹ vào ngực minh hoàng, Mai Phi biểu lộ ra tư thái nũng nịu đáng yêu, thấy vậy, Tống Vũ Thiên vui mừng trong lòng, ngoài miệng lập tức giải thích: “Mai nhi, không phải là vì đã lâu trầm không được đựng vào nàng, trong lòng rất nhớ nha, chính là nàng lại không có ở đây, trầm đành phải tìm người khác thay thế, nhưng ả kia căn bản là rất nhạt nhẽo, làm sao có được sự mát hồn như ở bên Mai nhi.”

“Phải không? Thánh Thượng cảm thấy không mát hồn, nhưng thiếp thấy Vân Phi tỷ tỷ mặt đầy hồng quang, mắt mang sóng tình, giống như là vô cùng mát hồn ~”

Mai Phi uốn éo thân thể, an toàn dựa vào trong ngực Tống Vũ Thiên, thấy vậy, Tống Vũ Thiên vuốt mặt của nàng, tươi cười đầy mặt nói: “Thế nào, Mai nhi ghen tị à? Cũng muốn mặt mày hồng hào, mắt mang sóng tình sao? Ha ha, tốt lắm, hiện tại trầm sẽ thỏa mãn nàng!”

Một bả cúi xuống ôm lấy Mai Phi, Tống Vũ Thiên dứt lời liền muốn đi vào trong, lúc này, Mai Phi che bụng, mềm mại dịu dàng nói: “Đừng mà~~ người ta còn đang có mang.”

“Không có việc gì, ta sẽ nhẹ nhàng. Mai nhi, ta chờ nàng đã nhiều ngày rồi, hôm nay bất luận như thế nào nàng cũng phải thỏa mãn ta một lần.” Nở nụ cười anh tuấn, Tống Vũ Thiên xoay người, bước chân nhanh hơn, chính là lúc này, ngoài cửa có một thị vệ đến cầu kiến, xem bộ dáng rất là cấp bách.

“Khởi bẩm Thánh Thượng, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!”

“Chuyện gì!” Đang lúc thú tính bốc lên đầu, bất ngờ bị tạt một chậu nước lạnh, Tống Vũ Thiên dừng bước lại, không khỏi trầm mặt hỏi.

“Thánh Thượng, lúc này có chuyện rất trọng đại, thuộc hạ cần bẩm báo ngay lập tức!” Kẹt ở bên ngoài, thị vệ nghiêm mặt, nhìn thấy tình hình như thế, Tống Vũ Thiên do dự, nhìn đến Mai Phi khéo hiểu lòng người gạt đầu ra hiệu, hần buông thân thể của nàng ra, nhắc tay cho người tiến vào.

“Mai Phi cũng ở đây, người cứ nói đừng ngại.” Muốn nhanh chóng nghe xong tin tức để tiếp tục cuộc mây mưa Vu Sơn, Tống Vũ Thiên mở miệng mà nói.

Thấy vậy, thị vệ ôm quyền lĩnh mệnh, cúi đầu bẩm báo: “Khởi bẩm Thánh Thượng, tại võ lâm đại hội Mị chủ tử thất bại, vị trí Minh Chủ rơi vào tay người khác.”

“Cái gì! Rơi vào trong tay ai?”

“Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết!”

“Tống Ngâm Tuyết!”

Thị vệ chi tiết bẩm báo, giọng nói vững vàng, mà vừa nghe đến ba chữ “Tống Ngâm Tuyết” kia, Tống Vũ Thiên cảm giác như bị điện giật, cả người bị chấn động, không khỏi hoảng hốt kêu lên.

“Tống Ngâm Tuyết? Người nói là Tống Ngâm Tuyết! Không phải nàng đã chết rồi sao? Làm sao có thể xuất hiện ở đại hội võ lâm, lại còn đoạt được chức Minh Chủ!”

Không thể tưởng tượng nổi, quả nhiên là thật sự quá bất ngờ! Quả thực không thể tin được đây là sự thật, Tống Vũ Thiên không khỏi tiến lên, một phát bắt được cổ áo thị vệ, lớn tiếng nổi giận nói: “Lăng Mị? Nàng ở đâu!”

” Bản thân Mị chủ tử bị trọng thương, bị một người áo đen cứu đi, hôm nay cũng không rõ nàng ở đâu.” Tựa hồ không chịu nổi cơn tức giận của Tống lão Nhị, thị vệ bắt đầu hơi sợ hãi, bắt quá hần chỉ bẩm báo chi tiết mà thôi, cũng không có phạm sai lầm gì.

“Đi tìm! Đi tìm Lăng Mị trở về cho ta! Trẫm muốn hỏi xem rốt cuộc lúc trước nàng làm việc thế nào!” Đẩy thị vệ ra, một quyền nặng nề đánh trên cây cột bên cạnh, nếu như một khắc trước Tống Vũ Thiên còn có hào hứng mây mưa, vậy thì bây giờ, hần thật sự một điểm thú tính cũng không có.

Tống Ngâm Tuyết tái xuất hiện, làm cho hần mơ hồ cảm thấy bất an, mặc dù chưa thấy nàng làm ra việc kinh thiên động địa gì, nhưng trong lòng của hần, đối với nàng vẫn có một sự phòng bị rất sâu rất sâu, ngay cả bản thân hần cũng không nói được là vì nguyên nhân gì, chỉ biết đây là một loại trực giác rất chuẩn.

Hôm nay loại trực giác này đã thật sự biến thành sự thật, người hần kiêng kỵ nhất quả nhiên đã trở lại một lần nữa, loại cảm giác không yên này, làm toàn thân hần bực bội bất an!

Làm sao bây giờ? Hần rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ!

Đi qua đi lại, lần đầu tiên hần biểu hiện ra vẻ không trấn định như vậy trước mặt người khác, thị vệ ở dưới thấy vậy vội vàng cúi đầu, mà Mai Phi bên cạnh lại giả vờ như người không biết gì, mở to đôi mắt vô tội mà đơn thuần, nhẹ giọng tiến lên an ủi: “Thánh Thượng, ngài đừng nóng vội, trước tiên nên tìm hiểu rõ ràng đã có chuyện gì rồi nói sau.”

“Đúng, người nói xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào!” Tống Vũ Thiên chỉ vào thị vệ tức giận nói.

“Bẩm, thuộc hạ cũng không rõ lắm, chỉ biết là lúc ấy tình thế rất hỗn loạn, quận chúa chính là Tuyết công tử, còn là Các chủ Âm các, nàng đã thương Mị chủ tử, còn hại chết Lục hoàng tử cùng Kiều quốc công chúa Kiều Mạt Nhi!”

“Người nói cái gì? Ngâm Tuyết chính là Tuyết công tử! Nàng là Các chủ Âm các! Nàng đã thương Lăng Mị! Còn hại chết lão Lục cùng Kiều Mạt Nhi!”

Nói liên tiếp, như là đốt pháo hoa bùng bùng, Tống Vũ Thiên cảm giác được khóe mắt mình đang co giật, trận trận bất an âm thầm lan rộng trong lòng.

Tại sao có thể như vậy!

“Lão Lục chết. Kiều Mạt Nhi chết. Ngâm Tuyết tái xuất hiện kế hoạch của ta đây”

Tay, gắt gao nắm lại, trong thất thần, tựa hồ Tống Vũ Thiên có chút mờ mịt, lúc này, trong mắt Mai Phi hiện lên một đạo thâm ý, sau đó chuyển mặt nhìn ra bên ngoài, tựa hồ như đang đợi cái gì.

“Khởi bẩm Thánh Thượng, tìm được Mị chủ tử rồi!” Thời gian được tính toán vừa vặn, đang lúc Tống Vũ Thiên bối rối thất thần, ngoài cửa liền có người đến bẩm báo.

“Dẫn tới!”

“Dạ!”

Cửa được mở ra, một nữ tử tiều tụy đến không thành hình người bị dẫn vào, sau đó như bùn nhão té ngã trên mặt đất.

“A, quý a ” ra vẻ sợ hãi, Mai Phi hét lên một tiếng, vội vàng sợ hãi che hai mắt, thân thể bắt đầu run rẩy.

“Mai nhi đừng sợ, có trẫm ở đây.”

Vươn tay ôm nhẹ người ngọc vào trong ngực, Tống lão nhị không vui nhú mày: “Bảo các người mang Lăng Mị đến, ai bảo các người mang quái vật đến đây!” Rõ ràng rất đau lòng thương tiếc Mai Phi, Tống Vũ Thiên quát.

Thấy vậy, bọn thị vệ lập tức tiến lên giải thích: “Hồi bẩm Thánh Thượng, người này chính là Mị chủ tử! Sau khi bọn thuộc hạ tìm được nàng, nàng đã thành cái dạng này rồi, đã bị trọng thương, nội lực cũng bị người ta hút hết.”

“Cái gì!”

Vừa nghe thị vệ nói như vậy, Tống lão nhị bắt đầu chăm chú đánh giá đối phương, tuy lúc này người đã biến thành già nua, nhưng vẫn có thể từ trong mắt nhìn ra hình dạng nguyên bản của nàng, hướng chỉ trên người nàng còn mặc áo tơ đỏ thắm mà bình thường Lăng Mị thích nhất, mặc dù dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, nhưng mà liếc một cái cũng có thể biết ngay nó xuất phát từ hoàng cung Đại Tụng.

Nàng ta thật sự là Lăng Mị! Nhưng làm sao nàng ta có thể biến thành như vậy.

Trong mắt lóe sự phức tạp, quay mắt về phía người dưới điện, thái độ Tống Vũ Thiên tựa hồ có chút dị thường.

“Lăng Mị, ngươi nói đi! Vì cái gì Tống Ngâm Tuyết còn chưa chết? Vì cái gì nàng còn sống trên cõi đời này! Không phải ngày đó ngươi tự mình đưa thi thể của nàng đến trước mặt trẫm đây sao? Chẳng lẽ chuyện này căn bản là người cùng nàng ta đã thông đồng từ trước đó, dùng giả dối thật lừa bịp trẫm!”

“Người phản bội trẫm, từ lúc vừa mới bắt đầu ngươi vốn đã là gian tế của Ngâm Tuyết, đúng không!”

Giống như không chịu được sự đả kích này, mặc kệ trong lòng Tống Vũ Thiên chán ghét Lăng Mị đến thế nào, nhưng đối với sự trung tâm của nàng dành mình, lại chưa từng từng có một tia hoài nghi. Lúc này hấn vừa nghĩ tới tất cả tâm huyết nhiều năm qua của mình đều tan nát trên tay nàng, thì sự phẫn nộ căm hận ngập trời muốn thiêu đốt toàn bộ cơ thể hấn!

“Nói! Tại sao ngươi phải phản bội trẫm! Tại sao phải phản bội trẫm!”

Nghĩ tới nhiều năm qua, hấn vì không muốn đắc tội nàng mà tùy ý chịu đựng bất cứ yêu cầu và hành vi thất thường nào của nàng, trong nội tâm Tống Vũ Thiên liền buồn bực một hồi! Đã sớm nghĩ chờ đến ngày đại công cáo thành liền lập tức giết chết nàng, xem ra hiện tại không cần chờ đến ngày đó, đã có người trực tiếp động thủ.

“Các ngươi nói bản thân nàng bị trọng thương, nội lực cũng mất hết phải không.”

“Dạ!”

“Ừ.” Hấn đánh không lại nàng, cho nên từ xưa đến nay, hấn một mực nhẫn nhục chịu đựng nàng, vì thỏa mãn nàng, hấn thậm chí phải để Mai nhi chịu tội thân! Nhưng không ngờ kết quả là, nàng lại phản bội hấn, điều này bảo hấn làm sao có thể tiếp nhận được!

“Nói! Có phải ngươi là gian tế Ngâm Tuyết phái tới hay không! Bước tiếp theo các ngươi có tính toán gì?!” Không tiếp tục sợ hãi nữa, Tống lão nhị tung một cước đá vào trên người Lăng Mị, tuy vậy nàng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Thân thể đột nhiên bị người ta đập một cước, ý thức thoáng khôi phục chút ít, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt, chính là gương mặt thịnh nộ của Tống Vũ Thiên.

Thiên

Giống như thấy được cứu tinh, Lăng Mị vô thức muốn hé miệng ra gọi, nhưng làm thế nào thân thể cũng không thể động đậy, yết hầu cũng đau đớn như bị lửa thiêu căn bản nói không nên lời.

“Ngô — ngô —” Lăng Mị dùng toàn lực kêu gọi, cố sức uốn éo người muốn tới gần, chính là toàn thân nàng không có chút sức lực nào, đành phải như người câm gọi bậy.

“Nàng ta làm sao vậy?” Tống Vũ Thiên khó hiểu, liên tục hỏi những người khác, mà sau khi những người khác nghe vậy, liền tiến lên giải thích: “Hồi Thánh Thượng, đoán chừng là Mị chủ tử bị thương quá nặng, nhất thời nói không ra lời.”

“Nói không ra lời? Tốt! Thật là tốt! Không muốn để lộ kế hoạch của Ngâm Tuyết cho trẫm biết, cho nên mới dùng loại phương pháp này sao? Lăng Mị a Lăng Mị, ngươi thật đúng là trung thành a!”

Tựa hồ thấy mình bị châm chọc, Tống Vũ Thiên thịnh nộ, mà lúc này Lăng Mị đã biết đối phương đang hiểu lầm mình, cố gắng “Ngô ngô”, muốn giải thích hết thấy.

Trong ánh mắt để lộ ra sự vội vàng cùng khát vọng, Lăng Mị liều mạng giãy dụa, thấy vậy, Tống Vũ Thiên tựa hồ hơi chần chờ, cái đầu bị tức giận làm cho hôn mê, tựa hồ cũng dần dần có chút thanh tỉnh.

“Ai nha, thật đáng sợ a!”

Không biết có phải đã nhìn ra Tống lão nhị chần chờ hay không, Mai Phi kêu sợ hãi một tiếng, thành công hấp dẫn toàn bộ tầm mắt trong phòng lên trên người mình, sau đó về mặt thuần lương, thần sắc hoảng sợ.

Bởi vì có câu “Kẻ thù gặp mặt tức đến đờ mắt” !

Mà Mai Phi lúc này cũng chú ý tới thần sắc trên mặt Lăng Mị, cố ý thương tâm tiến lên phía trước nói: ” Mị tỷ, làm sao tỷ có thể ra nông nỗi này? Thật là làm cho người ta nhìn mà lòng chua xót.”

Cố ý muốn lấy tay vuốt ve mái tóc Lăng Mị, sau đó làm cho cánh tay trắng như tuyết của mình lộ ra trước mặt nàng, vì vậy dưới loại khiêu khích này, tay nàng liền bị Lăng Mị gắt gao cắn.

“A, Mị tỷ, tỷ làm cái gì vậy nha? Đau quá ”

Rõ ràng là cố ý, lại cứ giả bộ ngây thơ, Tống Vũ Thiên thấy trên cánh tay người thương bị ấn xuống một đạo dấu răng thật sâu, thì lập tức không nói lời nào một cước tiến lên, đập lên ngực Lăng Mị, làm cho nàng đau đến không thể không buông cánh tay Mai phi ra.

“Lăng Mị, người thật quá đáng, rõ ràng dám làm Mai nhi bị thương! Được, vốn trẫm còn không muốn quá tuyệt tình như vậy, nhưng người lại cứ tự tìm đường chết, vậy thì cũng đừng trách trẫm lòng dạ ác độc! Người đâu ném ả yêu phụ này ra, dùng lửa thiêu sống cho trẫm!”

“Dạ!” Thị vệ lĩnh mệnh.

“Đợi một chút ” lúc này Mai Phi lên tiếng, làm bộ không nề nói, “Thánh Thượng, người thả tỷ tỷ a, Mai nhi nghĩ nàng cũng không phải cố ý đâu.”

“Mai nhi, nàng quá thiện lương, hôm nay ả ta có thể cắn nàng, ngày mai liền có thể hại con trong bụng nàng! Loại nữ nhân này không giữ lại được, nhất định phải thiêu chết!”

Tống Vũ Thiên hung dữ nói, trong miệng kiên định không lưu một chút tình cảm nào. Thấy vậy, Mai Phi”Không còn cách nào” gật đầu, ôn nhu mà nhẹ nhàng nói, “Vậy thiếp muốn nói mấy lời với tỷ tỷ.”

Đi về hướng Lăng Mị đã bị người ta xốc lên, Mai Phi tiến đến bên người nàng, trên mặt vô cùng đáng thương, làm cho người ta thấy mà yêu tiếc, nhưng lời nói, lại hết sức ngoan độc, “Ta cảm thấy chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật, cho nên hôm nay không thể không khiến người chịu oan ức a ~~ người yên tâm, tuy bị lửa thiêu chết sẽ rất đau, nhưng sau đó ta sẽ đốt cho người ít tiền giấy, cho nên, ha ha, người cứ an tâm ra đi a.”

“Ngô ngô ” Lăng Mị ra sức liều mạng giãy dụa, chính là không có chút tác dụng nào, vẫn bị người ta dẫn đi, trong ngọn lửa nóng hừng hực, tánh mạng của nàng đã xong.

Nhìn làn khói từ phía xa bốc lên, Mai Phi sợ hãi trốn vào trong ngực Tống Vũ Thiên, trầm giọng nhẹ hỏi: “Thánh Thượng, hôm nay chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Mà lúc này, tựa hồ Tống Vũ Thiên đã khôi phục lại, vừa vuốt ve Mai Phi, vừa bình tĩnh nói: “Bình tới tướng đỡ, nước tới đất chặn! Mặc kệ Tống Ngâm Tuyết dùng phương pháp gì, chẳng lẽ Tống Vũ Thiên ta còn sợ nàng ta sao!”

“Ừa, Mai nhi tin tưởng Thánh Thượng vĩnh viễn là người lợi hại nhất!” Tự mình đưa môi thơm lên, hai tay Mai Phi vòng lên cổ Tống Vũ Thiên.

Thấy vậy, Tống Vũ Thiên vui vẻ ôm lấy nàng, vẻ mặt ý loạn tình mê xoay người đi vào trong phòng, đi hoàn thành chuyện vừa rồi bọn họ vẫn chưa làm xong, vô tình bỏ qua sự đặc ý chọt lóe lên trong mắt người trong ngực

187. Q.2 - Chương 91: Thử Xem?

Vân Thủy sơn trang, Tống Ngâm Tuyết thẳng lưng mà đứng một mình trên núi, hướng về phía phần mộ Tống Vũ Kiệt. Không tới gần, chỉ đứng xa xa nhìn, trong đầu không ngừng lặp lại từng màn đã qua. Tuy nói Tống Vũ Huyền mới là ca ca ruột thịt, chính là vì ngụy trang, che dấu chính mình, người nàng tiếp xúc nhiều nhất, vẫn là Tống Vũ Kiệt.

Tác dụng của Tống Vũ Kiệt, nằm ở chỗ thiên tính của hắn, cùng hắn đi náo loạn, cùng nhau điên khùng, có thể hủy thanh danh rất tốt, nhờ đó mà che mắt Tống Vũ Thiên. Kỳ thật nàng biết Tống Vũ Kiệt luôn yêu mến Kỳ Nguyệt, đã từng vì bảo vệ Kỳ Nguyệt, nàng đưa hắn vào trong phủ. Vốn tưởng rằng Tống Vũ Kiệt yêu mến Kỳ Nguyệt, chỉ là muốn dâm loạn hắn, chính là không nghĩ đến kết quả tình yêu hắn dành cho Kỳ Nguyệt, lại thuần khiết, sạch sẽ như nước suối trên nguồn.

Một phần cảm tình, bất luận có bị trời đất không dung hay không, nhưng chỉ cần hắn trả giá cả tánh mạng, cái phần tình cảm này cũng đáng được tôn trọng. Tống Vũ Kiệt trước khi chết, luôn mồm muốn nàng mở rộng cửa lòng, kỳ thật điểm này, nàng vẫn biết.

Tình yêu của Vô Song, chưa bao giờ thay đổi, cho tới nay, hắn thủy chung vẫn luôn đứng bên cạnh nàng, lặng lẽ nhìn nàng, không rời không bỏ, như chim liền cánh, như cây liền cành.

Tình yêu của Minh Tịnh là cùng sinh cộng tử, vì nàng, hắn buông tha cho tự do cùng tín ngưỡng mà hắn truy đuổi nhiều năm, tình nguyện dứt bỏ tất cả, cam nguyện canh giữ ở bên người nàng.

Thượng Quan Huyền Ngọc, người đứng đầu Đại nghĩa kia, vì nàng, thà rằng vứt bỏ hết thầy, dùng thân phận hai bàn tay trắng, để đổi lấy quyền lợi được truy đuổi nàng.

Dạ Lâm Phong, cái tên đã lãng mạn lại yêu nghiệt kia, khi hắn dâng lên nàng bó hoa bách hợp tự tay trồng thì lòng của nàng, trong lúc nhất thời đã dao động. Không có nữ tử nào không khát vọng tình yêu lãng mạn mà tràn đầy che chở như thế, huống chi đối phương còn là người tuấn mỹ si tình? Dạ Lâm Phong từng nói, chỉ cần Vô Song làm được, Minh Tịnh làm được, vậy hắn, có cái gì làm không được?

Đối với Ưng Thư Ly, ban đầu nàng chỉ muốn làm cho hắn hối hận, ai bảo hắn đã từng lạnh lùng với nàng như vậy? Chính là trong tiếng đàn dịu dàng của hắn hàng đêm, không biết rốt cuộc là hắn bị lạc mất trái tim, hay là ngay cả nàng, cũng dần mê man không rõ.

Tiêu Kỳ Nguyệt, người từng làm nàng cực kỳ phẫn nộ này, bởi vì hắn lấy oán trả ơn, bởi vì hắn thấy chết mà không cứu, khiến nàng quyết định giữ một khoảng cách với hắn. Nhưng hắn lại là người đầu tiên động tâm thay đổi vì nàng, khi nhìn đến hắn cùng với Thư Ly tranh nhau đỡ kiếm thì lòng của nàng, lại do dự.

Quân Tử Sở lại khiến nàng chấn động, một người mà ngôi vị hoàng đế gần ngay trước mắt, muốn có hậu cung ba nghìn dễ như trở bàn tay, lại quyết tuyệt xoay người buông tha, tình nguyện cùng bọn họ chia xẻ một tình yêu không hoàn chỉnh, cũng không hề hối hận, phần nhân tình này, không cần nhiều lời, tình ý đậm đặc bao hàm trong đó đủ để hòa tan người ta.

Tịch Mặc Lương, người mà nàng vốn cho là từ nay về sau ai đi đường nấy, không thể tưởng tượng được hắn lại là ẩn tôn của Huyền Mặc lệnh, hắn bá đạo, hắn vô lại, hắn cứ mở miệng ra là bảo phải bảo vệ Huyền Mặc lệnh thật tốt, cho nên cả cuộc đời này, hắn nhất định phải đi cùng với nàng, giữa hai người có ngàn mối liên hệ chằng chịt quấn giao.

Đứng ở đỉnh núi, bạch y trắng như tuyết, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, lại có chút châm chọc. Nàng vốn vô tâm vô lương, phúc hắc gian trá, có cơ duyên xuyên không đến đây, không nghĩ lại chọc tới bọn họ? Vốn tưởng rằng Nhữ Dương quận chúa có năm vị phu quân đã đủ nhiều rồi, nhưng lại ai ngờ đến hôm nay lại trở thành tám cái?

Tám cái a tám cái.

Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, không biết làm gì đành nhắm mắt lại, trầm ngâm trong chốc lát, sau đó mở miệng lên tiếng.

“Người tới thăm hắn.”

Câu nói này vang vọng trong màn đêm trống trải, lời nói của Tống Ngâm Tuyết vừa dứt, thân ảnh tuấn mỹ của Kỳ Nguyệt chậm rãi đi ra, toàn thân từ cao xuống thấp để lộ ra một cổ khí chất nho nhã.

“Ừ.”

Gật gật đầu, không dám tới quá gần, sợ nàng sẽ chán ghét hắn, cho nên đành phải cẩn thận lặng lẽ nhìn nàng.

“Tuyệt Nhi. . . .” Cát lời, muốn nói lại thôi, trên gương mặt tuần tú của Kỳ Nguyệt có một tia cay đắng. “Cái gì.” Khó có được một lần tiếp xúc gần gũi yên lặng như vậy, Tống Ngâm Tuyết ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt bình tĩnh.

Có lẽ là bị loại ánh mắt thâm ý này của người ngọc nhìn đến làm cho bối rối, Kỳ Nguyệt mấp máy môi, trong lòng âm thầm động viên mình. “Tuyệt Nhi, về chuyện Tống Vũ Kiệt, ta thật xin lỗi. . . .” Tiến lên một bước, biểu lộ Kỳ Nguyệt đầy cay đắng, hần lấy hết dũng khí, hai mắt nhìn nàng, trong lòng có một loại cảm giác sẵn sàng trả bất cứ giá nào. Dù sao bất kể là sớm hãy muộn, những lời dẫu ở trong lòng này cuối cùng hần cũng có thể nói ra.

“Vì cái gì.” Vẫn luôn là ngữ khí nhàn nhạt, không phải hỏi lại, chỉ như lời thăm thì, nghe xong lời mà Kỳ Nguyệt nói..., Tống Ngâm Tuyết thấp giọng mở miệng.

“Tuyệt Nhi, thực xin lỗi, ta biết Tống Vũ Kiệt là đường ca của nàng, huynh muội hai người có tình cảm gia đình với nhau, nhưng vì ta mà hại hần mất đi tánh mạng.”

“Ta đã từng rất hận Tống Vũ Kiệt, hận không thể giết chết hần! Bởi vì hần hại chết Thanh nhi, làm hại ta mất đi tự do. Nhưng khi ta phát hiện ta nhờ mất đi tự do mà được yêu nàng thì trong lòng của ta lại muốn cảm tạ hần.”

“Bất quá mặc dù có chút cảm tạ, nhưng ta vẫn một mực vô cùng chán ghét hần, bởi vì hần cứ dây dưa bám lấy ta, điều này làm cho ta rất khó chịu. Nam tử cùng nam tử làm sao có thể mền nhau? Loại chuyện kinh thế hãi tục này, cũng chỉ có người phong lưu như Tống Vũ Kiệt mới có thể nghĩ ra.”

“Ta chán ghét hần, thậm chí chán ghét đến tận xương tủy, chính là thẳng đến khi hần vì ta mà ngăn cản một kiếm, ta mới giật mình phát hiện, kỳ thật ta hoàn toàn không muốn hần chết.”

“Hần nói hần không hối hận, dù cho không nhận được sự hồi đáp của ta, dù cho vì ta mà mất đi tánh mạng, nhưng hần vẫn sẽ không hối hận, Tuyệt Nhi, nàng biết không? Thẳng đến một khắc này, ta mới thỉnh thoảng phát hiện, hóa ra trong lòng vẫn tôn trọng hần.” Kỳ Nguyệt một câu lại một câu bày tỏ nỗi lòng, hần thu hết dũng khí, đi từ từ về hướng nàng.

“Tuyệt Nhi, ta đứng yên thật lâu trước mộ phần của Tống Vũ Kiệt, đối với tình yêu của hần, cả đời ta cũng không thể tiếp nhận, nhưng lại tràn đầy lòng kính nể đối với tinh thần hần.” “Tuyệt Nhi, trước khi lâm chung Tống Vũ Kiệt muốn nàng tiếp nhận ta, đối với câu này, ta suy tư rất lâu rồi. Ta không biết đối với ta, có phải nàng cũng cảm thấy như vậy, cảm thấy ta là gánh nặng, không thể tiếp nhận hay không. . . .”

Rốt cuộc Kỳ Nguyệt cũng gian nan đi đến trước mặt Ngâm Tuyết, ngọc thân đứng lại, hai mắt thâm tình, Kỳ Nguyệt giơ tay lên đụng vào khuôn mặt người ngọc, chính là tay lại dừng giữa không trung, thủy chung vẫn không buông xuống. “Tuyệt Nhi, thực xin lỗi, ta không nên để Tống Vũ Kiệt đỡ kiếm cho ta, nếu như lúc ấy ta không bị hần đẩy ra, có lẽ hết thấy đã ”

Kỳ Nguyệt còn chưa nói hết, đột nhiên đôi mắt của hần mở ra thật to, tựa hồ gặp được một chuyện không thể tưởng tượng nổi khiến hần vô cùng khiếp sợ.

“Tuyệt Nhi. . . .”

Ánh mắt đã rơi vào bàn tay nàng trên tay của mình, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên nàng chủ động nắm tay hần, loại cảm giác này, làm cho hần kích động không thôi. Nhìn nam tử tâm tình phập phồng trước mặt, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nắm lấy bàn tay hần còn đang nâng trên không trung, sau đó mười ngón giao cài, sắc mặt trầm tĩnh.

Nàng còn muốn cái gì? Không có ai biết, nhưng trước mắt nàng muốn làm rõ chuyện này.

“Nếu như lúc ấy hần không đẩy chàng ra, kết quả người chết sẽ chính là chàng. Lục ca ca muốn cho chàng sống, cho dù chàng không hoàn toàn sống vì hần, cũng có thể sống thật tốt trên đời, cho nên từ nay về sau, không cho chàng nói những lời như vậy nữa.” Cầm tay nhìn nhau, thủ thỉ nói nhỏ, nhìn thấy người ngọc như thế, đôi mắt chói lọi, mười ngón tay thon dài giao cài, trong lòng Kỳ Nguyệt gắt gao rung động, không khỏi kéo nàng vào lòng.

Thân thể tiếp xúc, Kỳ Nguyệt chấn động mạnh! Hắn không nghĩ đến nàng lại thuận thế tới gần hắn như vậy, vốn tưởng rằng sẽ bị cự tuyệt, nhưng kết quả nàng lại thuận theo, lần đầu tiên hắn kích động thể này, làm tim hắn đập nhanh hơn, hô hấp gấp gáp.

“Kỳ Nguyệt, chàng yêu ta sao?”

Không biết vì cái gì, người ngọc trong ngực đột nhiên hỏi câu này, khiến Kỳ Nguyệt kinh hãi há to miệng.

“Yêu! Rất yêu!”

“Yêu bao nhiêu?” Nhận được câu trả lời kiên định thuyết phục của Kỳ Nguyệt, Tống Ngâm Tuyết không trợn mắt, chỉ lặng yên tựa ở trong lồng ngực ấm áp của đối phương, nói thật nhỏ. “Núi không mòn, sông không cạn, tình yêu này không dứt!”

“ ”

Lần đầu tiên, nghe được Kỳ Nguyệt nói ra những lời khí phách như vậy, nguyên nhân bởi vì rất yêu nàng, trong lòng Tống Ngâm Tuyết ấm áp, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt như hoa lê.

Trong lòng tựa hồ đã quyết định, hai tay Tống Ngâm Tuyết ôm lấy hắn, nhẹ nhàng mà nói: “Kỳ Nguyệt, Lục ca ca bảo ta tiếp nhận chàng, Tiêu Băng cùng Vô Song cũng bảo ta phải rộng mở cửa lòng, ta nghĩ thật lâu, có lẽ trước kia là do ta đề phòng quá nhiều, cho nên hiện tại. Ta muốn thay đổi.”

“Tuyệt Nhi.” Giống như rất kích động, xen lẫn sự hưng phấn, nghe người ngọc nói như vậy, Kỳ Nguyệt thật sự được sung ái mà kinh sợ, cả người rơi vào một loại trạng thái trống rỗng mờ mịt.

“Tuyệt Nhi, nàng, nàng.” Tựa hồ nói không nên lời, nhưng kỳ thật có thật nhiều lời muốn nói, thân thể Kỳ Nguyệt cứng còng, đôi mắt cũng không khỏi trợn to.

“Kỳ Nguyệt, ta muốn thử xem.” Thấp giọng thủ thủ, hai chân không khỏi tiến sát lại, hai tay vòng trên cổ của đối phương, cặp môi đỏ mọng kiêu nộ ướt át không khỏi tới gần.

“Ừm ”

Vừa đụng vào đôi môi ôn nhu của người ngọc, toàn thân Kỳ Nguyệt mạnh mẽ chấn động, sau đó một dòng điện cấp tốc chảy khắp toàn thân, khuếch tán khiến cả toàn thân tê tê dại dại!

“Tuyệt Nhi.” Mang theo hưng phấn, hai tay Kỳ Nguyệt vô thức gắt gao ôm lấy người ngọc, hắn không có bất kỳ kinh nghiệm hoan ái nào, mặc dù biết kích tình đã sản sinh, nhưng lại không biết rốt cuộc nên thổ lộ như thế nào.

Làn môi người ngọc, ngọt ngào như chứa ma lực ở hắn trên môi đốt lên từng đám lửa tình, Kỳ Nguyệt nhìn khuôn mặt tuyệt sắc đang nhắm mắt phía trước, không khỏi cũng gắt gao nhắm mắt lại theo.

Một câu “Thử xem”, còn vang vọng bên tai, đây là người ngọc đang biểu đạt tiếng lòng với mình, nàng đang vì bọn họ mà cố gắng, cho nên hắn, tuyệt đối không thể buông tha.

Trở môi hôn lại người ngọc, mặc dù không có kỹ xảo, nhưng xuất phát từ bản năng của nam tử, hắn biết phải dùng sức mút vào, liều mạng cố gắng.

Trần trọc gặm cắn, xâm chiếm cướp đoạt, thật không ngờ Văn công tử ngày thường nhìn có vẻ hào hoa phong nhã, lúc này cũng có một mặt cuồng dã như thế.

Có lẽ là yêu sâu sắc, có lẽ là yêu cuồng nhiệt rồi, Kỳ Nguyệt thở gấp, hào hển, nhưng thế công trong miệng vẫn không chịu đình chỉ.

Hai thân thể gắt gao quấn lấy nhau, dưới sự dẫn dắt của Tống Ngâm Tuyết, vốn chỉ dừng lại ở hai môi gặm bó, giờ khắc này lại đẩy sâu thêm một bước. Khẽ mở hàm răng, vốn là muốn trêu chọc, nào ngờ đầu đầu lưỡi vừa mới tiếp xúc với đối phương, liền bị gắt gao vây chặt, gặm cắn không chịu nhả ra.

Tham lam mút vào tất cả ngọt lành, đầu lưỡi Kỳ Nguyệt quấy qua mỗi một tác trong miệng người ngọc, cảm giác tê dại, làm hai người say mê. Vốn là công, hôm nay biến thành thụ, không biết là do thiên tính Kỳ Nguyệt quá cao tự thông hiểu? Hay là chính cô ta thật sự quá vô dụng? Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu, cố gắng hưởng ứng, để Kỳ Nguyệt dần dần nắm giữ thế cục .

Kỳ Nguyệt tận tình cố gắng hưởng thụ sự ngọt ngào cùng tuyệt vời do người ngọc mang lại, dục vọng trong cơ thể không ngừng kêu gào, hai tay của hắn không khỏi bưng lấy mặt nàng, sợ hãi sau một khắc, những kinh nghiệm của hắn sẽ biến thành ảo ảnh.

Hàm răng đụng nhau, môi lưỡi quấn quanh, từ không lưu loát đến biến thành chủ động, đầu lưỡi Kỳ Nguyệt nhẹ lướt, truyền lại tình yêu tràn đầy cùng thâm tình vô biên.

Kiều môi vì dây dưa trở nên sưng đỏ, thậm chí còn có chút chút đau nhức, rốt cuộc Kỳ Nguyệt vì khí tức không thông mà buông ra, trong lúc thở dốc, hai mắt gắt gao khóa lại trên hai mảnh môi bởi vì nụ hôn của mình mà trở nên đỏ tươi dị thường, diêm dúa lẳng lơ để lộ ra sự gợi cảm trí mạng, khiến hắn không khỏi nhớ lại cảm giác mềm mại cùng tê dại khi đụng chạm vào làn môi kia vừa rồi, trong nội tâm Kỳ Nguyệt chấn động, nhận nhạo cùng mất hồn giao thoa cùng một chỗ.

“Tuyệt Nhi, ta, ta.” Càng lắm muốn biểu đạt dục vọng trong lòng ra, nhưng làm thế nào cũng không dám nói ra miệng, Kỳ Nguyệt khẩn trương nhìn nữ nhân bé nhỏ làm tâm thần hắn lay động phía trước, thừa nhận cảm giác run run lạ lẫm mà quen thuộc cùng với sóng nhiệt ngất trời khiến hắn miệng đắng lưỡi khô, nói năng có chút lộn xộn.

“Tuyệt Nhi, ta, ta. nóng.”

Một chữ nóng, nói rất nhẹ rất nhẹ, bởi vì sợ bị cự tuyệt, bởi vì sợ không được chấp thuận, cho nên trái tim Kỳ Nguyệt tràn đầy khẩn trương mà chờ mong, gắt gao rút lại, hai tay bắt giác hơi run rẩy. Tổng Ngâm Tuyệt tựa mặt trong ngực Kỳ Nguyệt, hai tay vòng quanh hắn, trầm mặc không nói chuyện.

Tuy lồng ngực Kỳ Nguyệt cũng không tính là to lớn, thậm chí hơi gầy, nhưng vẫn làm cho nàng cảm thấy thật ấm áp, ấm áp đến muốn sa vào. Hết thấy hắn là nước chảy đá mòn, huống chi không phải nàng sớm đã hạ quyết tâm sao? Vì vậy sau khi nhắm mắt một lúc, đầu nàng gật nhẹ, miệng nhẹ nhàng học ra mấy chữ: “Đi vào trong phòng ta.”

“Tuyệt Nhi!” Như bị sét đánh, toàn thân Kỳ Nguyệt cứng ngắc dừng lại, cơ hồ không có một tia chần chờ, thân thể hắn khom xuống, ôm lấy người ngọc, cước bộ ổn định mà kiên quyết đi xuống dưới núi.

Khi cửa bị mở ra, vào một khắc thân thể tiếp xúc với giường kia, Tổng Ngâm Tuyệt chậm rãi nhắm mắt lại, bình tĩnh mà lạnh nhạt chờ đợi.

Không cho phép mình có bất kỳ sự lùi bước nào, Kỳ Nguyệt nghiêng người, ôn nhu đặt người ngọc xuống giường, sau đó cả người không dám quá dùng sức đè ép lên.

Lẳng lẳng nhìn người ngọc trong chốc lát, không hề có cử động gì, lúc này, có lẽ là thấy hắn không hề động đậy, Tổng Ngâm Tuyệt không khỏi mở mắt. Chính là trong nháy mắt nàng mở mắt ra, nụ hôn của Kỳ Nguyệt như mưa phùn hạ xuống, hôn lên trán, lông mi, chóp mũi, hai má của nàng.

“Tuyệt.”

Hừ nhẹ một tiếng, hai mắt Kỳ Nguyệt mê ly, hai tay mị hoặc gắt gao đan xen cùng mười ngón tay của người ngọc, hắn nói “Khắc khế ước sinh tử, cùng người thề nguyện, nắm tay cả đời, bên nhau đến già”.

Rốt cuộc lại ngậm lấy đôi môi anh đào của Tổng Ngâm Tuyệt, Kỳ Nguyệt nhẹ nhàng mút vào, không cưỡng đã giống như vừa rồi, lúc này đây, hắn tận lực thả chậm tốc độ. Không muốn bởi vì sự vội vàng của mình mà phá hủy giờ phút tốt đẹp này, Kỳ Nguyệt tận lực cẩn thận, muốn cho đêm đầu của bọn họ, phải tràn ngập dấu ấn.

Chậm rãi gặm cắn đôi môi Tổng Ngâm Tuyệt nay đã sưng đỏ, đầu lưỡi nạy ra, liền thuận thế trượt vào trong miệng người ngọc, cùng chơi đùa với cái lưỡi đình hương.

Cái lưỡi đình hương này lúc thì dịu dàng, khi thì sắc bén, khi thì ác độc, khi thì vô tình, khi thì quyết tuyệt. Chính là bất kể thế nào, lúc này nàng đang dịu dàng nhu thuận gắt gao quấn lấy hắn, loại cảm giác kỳ diệu mà mất hồn này, làm toàn thân Kỳ Nguyệt chấn động đến run lên.

Trong cơ thể chấn động mãnh liệt, dục vọng kêu gào đánh úp lại, đánh sâu vào cơ thể Kỳ Nguyệt, hầu kết không khỏi giật giật một cái, hắn nhẹ mở đôi tay đang nắm tay người ngọc, theo đường cong uyển chuyển

của người ngọc mà chậm rãi khe vuốt xuống, đôi môi tuấn mỹ, cũng theo cần cổ đẹp đẽ trắng như tuyết chậm rãi dời xuống.

“Tuyết Nhi.”

“Ừ?” Bị Kỳ Nguyệt gọi, Tống Ngâm Tuyết trầm giọng lên tiếng, giọng nói có chút mơ hồ không rõ. Tuy kỹ xảo Kỳ Nguyệt rất trúc trắc, nhưng nàng trời sinh mẫn cảm, đã dần dần bắt đầu có phản ứng.

“Ta yêu nàng.” Nhìn da thịt trắng như ngọc của Tống Ngâm Tuyết ẩn hiện trong cổ áo rộng mở, Kỳ Nguyệt ngừng thở, lại một lần nữa kiên định thổ lộ của tiếng lòng của mình, sau đó nhẹ nhàng cúi người, dán bên tai người ngọc nói, “Tuyết Nhi, ta yêu nàng, kiếp này chỉ yêu một mình nàng! Cho nên hiện tại, ta.”

Một chữ “Ta” còn chưa nói hết, Tống Ngâm Tuyết đã cảm giác được tay Kỳ Nguyệt từ ngoài quần áo dò xét vào, vì vậy sau khi nàng hiểu ra hẳn là đang nhắc nhở nàng bước hành động kế tiếp, khóe miệng khe cong lên một cái.

Vừa tiếp xúc với da thịt trơn bóng nõn nà của người ngọc, trái tim Kỳ Nguyệt đột nhiên run rẩy, sau khi cảm giác được sự chấn động mất hồn ùn ùn đánh úp lại, động tác trên tay không khỏi nhanh hơn.

Một hồi tiếng xột xoạt, xiêm y Kỳ Nguyệt rơi xuống đất, hẳn chỉ mặc quần lót, xấu hổ đỏ mặt, trong mắt có sự ham muốn cùng ngượng ngùng nồng đậm.

Khẽ run nhẹ nhàng cởi bỏ dây thắt lưng của Tống Ngâm Tuyết, sau đó kéo ra, quần áo tận mở, chiếc yếm mềm mại phần hồng thình lình hiện ra trước mặt.

Dáng người có lỗi có lôm, hai vú ngạo nghệ rất tròn, vòng eo mảnh khảnh, bụng bằng phẳng mà trắng như tuyết, còn có chiếc rốn đáng yêu mà tinh xảo, không chỗ nào không để lộ ra phong thái mê người của nàng

“Tuyết Nhi, nàng thật đẹp.”

Cổ họng bất giác chuyển động, đồng tử cũng đột nhiên co rút lại, sau một tiếng kêu rên, Kỳ Nguyệt cúi người, hôn xương quai xanh nàng, bắt đầu di chuyển từ dưới lên trên.

Muốn chụp mà không dám chụp, Kỳ Nguyệt rung động lắc lắc cánh tay, chần chờ trước ngực người ngọc, nhưng bởi vì ngượng ngùng không thẳng nỗi dục vọng, vì vậy hẳn bỏ qua sự xấu hổ, vươn chưởng nắm lấy.

Cách áo ngực, xoa nắn khóa rất tròn kiêu ngạo mà mê người của Ngâm Tuyết, Kỳ Nguyệt thở hổn hển, hô hấp dần dần bắt đầu hỗn loạn.

Hắn kích động, dùng miệng cắn yếm của Tống Ngâm Tuyết, sau đó dùng lực kéo, hai con thỏ trắng mềm mại vốn được bao bọc kỹ càng liền lập tức nhẩy cạ tung xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn. “Hô ” hít sâu một hơi, bị sắc đẹp trước mắt làm chấn kinh, Kỳ Nguyệt thật không ngờ mình lại được thấy cảnh tượng xinh đẹp cực hạn như thế, khiến cơ thể hắn dâng lên một hồi huyết khí.

“Tuyết Nhi!”

Dồn dập tê dại kêu to một tiếng, Kỳ Nguyệt cúi đầu, mạnh mẽ ngậm lấy một viên hồng anh mềm mại, sau đó nhẹ nhàng mút vào khe cắn hai cái, bắt đầu không ngừng cắn, mút, liếm, hút.

Tống Ngâm Tuyết lúc này, hai gò má ửng đỏ, cặp môi đỏ mọng hơi sưng, mang theo một loại kiều diễm cùng kiều mỹ ướt át. Dưới sự trêu đùa của Kỳ Nguyệt, thân thể nàng căng thẳng, môi son không khỏi nhẹ trương. Toàn thân tựa hồ biến thành khô nóng, trong lúc vô tình nhắc chân, không nghĩ đến lại ma sát trúng thân dưới của Kỳ Nguyệt, hành động này, khiến toàn thân Kỳ Nguyệt đột nhiên run rẩy một hồi, trong miệng không khống chế nổi phát ra một tiếng gậm nhẹ.

Kỳ Nguyệt hưng phấn vùi đầu trước ngực Tống Ngâm Tuyết, lúc này hẳn tựa hồ đã dứt bỏ hết ngượng ngùng, miệng không chỉ ngậm lấy một quả hồng anh, một tay còn chậm rãi chụp lên một khóa mềm mại khác.

Khóa mềm mại ngạo nghệ kia, hoàn toàn bị Kỳ Nguyệt nắm giữ ở trong tay, mặc hắn nắn bóp, chà xát, vè, cầm. Trong phòng lúc này, hô hấp càng ngày càng nặng, trong đó không chỉ bao hàm tiếng hít thở ồ ồ của Kỳ Nguyệt, còn có tiếng ngậm khe khi có khi không của Tống Ngâm Tuyết.

Một mảng lớn băng cơ da ngọc, tản ra một loại mùi thơm nhàn nhạt, vừa liếm vừa mút, sau khi ấn xuống vô số đầu tây, hai tay Kỳ Nguyệt chậm rãi bắt đầu trượt xuống phía dưới.

Xẹt qua phần bụng bằng phẳng không tỳ vết, một loạt hôn khẽ ào ạt rơi xuống, sau một hồi run rẩy, thân thể hai người đều biến thành ửng hồng.

Vừa rồi cú đụng chạm vô ý của nàng, đã khiến thân dưới Kỳ Nguyệt hết sức căng cứng, hấn mất thật lớn khí lực mới khắc chế dục vọng muốn xỏ xuyên qua một cái cửa mình, chậm rãi tạo nên lần đầu tiên tuyệt diệu thuộc về hấn và nàng.

Ngực Tổng Ngâm Tuyết, có một vết bớt xinh đẹp hình bướm bướm, lúc này được thân thể ửng hồng làm nổi bật, lại tươi sống giống như võ cánh muốn bay. Nhìn thấy người ngọc như thế, trong nội tâm Kỳ Nguyệt tràn đầy ý nghĩ yêu thương, nhịn không được dâng tràn ra ngoài.

Tay, vuốt ve đùi ngọc trơn bóng cân xứng của Tổng Ngâm Tuyết, cảm giác rung động từ thị giác đánh sâu vào, rốt cuộc Kỳ Nguyệt khắc chế không được vươn tay cởi nốt quần lót của nàng.

Khi quần lót màu hồng phấn nhẹ nhàng rơi xuống thì cảnh sắc tươi đẹp hoàn toàn lộ ra, nhìn một cái không xót gì, Tổng Ngâm Tuyết ngượng ngùng khẽ cắn môi nghiêng mặt qua một bên, mà Kỳ Nguyệt hấn, thì hô hấp càng thêm thô, hai mắt đỏ bừng.

Sau nửa ngày si ngốc nhìn, hấn cúi đầu, môi áp lên một mảnh cỏ thơm xanh mượt này.

Trong nháy mắt hấn chụp lên đó, Tổng Ngâm Tuyết kinh ngạc nhanh chóng quay đầu, sau đó tràn đầy xấu hổ kêu nhỏ: “Kỳ Nguyệt, đừng, đừng hôn chỗ đó.”

“Tuyết Nhi, nàng thật đẹp, đẹp quá đẹp quá.” Tựa hồ không để ý tới lời nói của người ngọc, trong lúc giật mình Kỳ Nguyệt ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy mê ly cùng dục vọng nói: “Tuyết Nhi, ta muốn lần đầu tiên của chúng ta là một kỷ niệm thật đẹp, ta muốn cẩn thận hôn khắp toàn thân nàng, nhưng bây giờ ta, ta không khống chế nổi rồi, ta muốn đi vào, ta muốn đi vào.”

Giọng nói mang theo tình dục của Kỳ Nguyệt, đột nhiên biến thành khàn khàn, hấn tách hai chân người ngọc ra, đặt mình vào trong đó, sau đó thốt lên một câu thâm tình “Ta yêu nàng”, thân thể hơi dùng sức.

“U!”

Trong nháy mắt thân thể bị nhồi đầy, trên mặt Tổng Ngâm Tuyết lại đỏ bừng một hồi, thân thể không khỏi giật nhẹ, mà loại giật nhẹ này, càng làm cho Kỳ Nguyệt vốn đã hưng phấn càng thêm điên cuồng.

Có lẽ bởi vì đây là lần đầu tiên của hai người, hoặc là Tổng Ngâm Tuyết đã lâu chưa trải qua mây mưa, cho nên vừa mới bắt đầu, nàng cảm thấy có chút chút đau nhức, nhưng càng về sau, dần dần bị cảm giác thực cốt tiêu hồn này vây lấy, vì vậy trong mê loạn, cũng chậm chậm hòa theo.

Trong động tác ra vào theo quy luật, hai mắt Kỳ Nguyệt thẳng tắp nhìn những biểu lộ người ngọc chưa bao giờ thể hiện, trong sự thỏa mãn, lòng hấn tràn đầy vui sướng hạnh phúc, rốt cuộc hấn không thể tiếp tục khống chế nữa, mà làm càn tận tình phóng thích.

Hai tay mười ngón, gắt gao bám lấy bả vai Kỳ Nguyệt, dẫu tay thật sâu, kéo lê từng đạo vết máu, nhưng dưới tình cảm mãnh liệt, không ai để ý tới việc này, bọn họ chỉ quan tâm đến sự kết hợp giữa thân thể, trái tim và linh hồn cùng nhau trầm luân.

Trời dần sáng, một đêm cố gắng, Kỳ Nguyệt nghiêng thân, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào người ngọc trong ngực. Hết thấy mọi chuyện tối hôm qua, vẫn còn rõ mồn một trước mắt, hấn không biết mình đã muốn nàng bao nhiêu lần, nhưng mỗi một lần, hấn đều nhớ rất rõ ràng, rất sâu sắc.

Đêm qua nét mặt của nàng, hoàn toàn khác với vẻ mặt từ khi hấn nhận thức nàng đến nay, mang đến một sự rung động khác hấn, khiến cho niềm hạnh phúc lấp đầy nội tâm của hấn.

Kỳ thật nàng cũng là một cô gái nhỏ, vốn tưởng rằng nàng sớm đã không còn là xử nữ, sẽ biểu hiện mười phần lão luyện cùng kinh nghiệm, chính là chính thức vào cuộc mới biết được, bất luận hấn ôm nàng bao nhiêu lần, nàng luôn ngượng ngùng đỏ mặt, bị động phối hợp cùng hấn.

Nàng không biết biểu lộ của mình xinh đẹp bao nhiêu, đẹp đến làm cho hấn không cách nào không chế được! Hấn cũng không muốn biểu hiện quá háo sắc, hấn muốn nói cho nàng biết, thứ hấn yêu là con người của nàng, tiếp theo mới là thân thể của nàng. Chính là ai biết chỉ cần hấn vừa nhìn thấy thân thể uyển chuyển làm cho người ta mơ màng của nàng, hấn liền nhìn không được đè ép lên.

Nàng thật sự kỳ lạ, võ công cao như vậy, năng lực mạnh như vậy, lại chống cự không nổi bị hấn lần lượt đánh sâu vào mà hôn mê bất tỉnh, kỳ thật hấn cũng biết không phải nàng hôn mê, mà là quá mệt mỏi, chính là vì sao nàng lại mệt đến thế, mà hấn thoát nhìn có vẻ rất vất vả, sau nhiều lần mây mưa, vẫn có thể thần thái sáng láng?

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của người ngọc, thật sự đã sung cực kỳ cao, nhưng sung như vậy, cũng không tổn hại đến vẻ đẹp của nàng, lại thêm một phần gợi cảm cùng xinh đẹp.

Nhìn toàn thân người ngọc hiện đầy dấu vết xanh xanh tím tím, nghĩ tới đêm qua điên cuồng đến cỡ nào, Kỳ Nguyệt nở một nụ cười hạnh phúc sâu sắc.

Nhớ tới đêm qua, mặt đỏ tim đập một hồi, Kỳ Nguyệt vụng trộm vén chăn lên, nhìn lén xuân phong vô hạn trong chăn, lập tức trên mặt ửng hồng khô nóng.

Vội vàng khép chăn lại, liềm mạng hít vào, thở ra, muốn bình phục dòng suy nghĩ của mình, chính là bất luận hấn làm như thế nào, thân thể khiến người ta chảy máu mũi của nàng, đã khắc sâu trong đầu hấn, lái đi không được.

Vừa nghĩ tới đêm qua bị người ngọc bao quanh, cảm giác nhỏ hẹp chặt chẽ, mỹ diệu làm cho bây giờ hấn nghĩ lại, toàn thân vẫn mất hồn tê dại từng đợt, vì vậy dưới tình cảm mãnh liệt bành trướng, hấn nắm chặt nắm tay, vẻ mặt khó chịu buồn bực: xong rồi, hấn lại muốn rồi.

Có chút chán ghét bản thân mình, Kỳ Nguyệt tận lực hít sâu, muốn bỏ đi ý niệm trong đầu, chính là hấn vừa trải qua việc đời, mới ném thử trái cấm, làm sao biết được đây thật ra là phản ứng sinh lý của nam tử huyết khí phương cương bình thường?

Kỳ Nguyệt vừa hít thở sâu, vừa nhìn chăm chăm người ngọc đang ngủ say, nghĩ đến giờ phút này hấn đã hoàn toàn, chân chân chính chính có nàng, sự chán ghét bản thân vừa hiện lên dưới đáy lòng, lại biến thành hạnh phúc ngọt ngào.

“Chàng đừng hít sâu nữa, dưỡng khí đều bị chàng hít sạch.” Lúc này, Tống Ngâm Tuyết vốn dựa vào trong ngực Kỳ Nguyệt, chậm rãi mở mắt ra, thấp giọng bất mãn nói. Thiệt là, nàng đang ngủ ngon giấc, lại đánh thức nàng dậy.

“Tuyết Nhi, nàng đã tỉnh?” Vừa nghe thấy người ngọc nói chuyện, sắc mặt Kỳ Nguyệt lập tức ửng hồng, bởi vì quá ngượng ngùng, nên cũng không để ý “Dưỡng khí” theo lời đối phương là vật gì?

“Ừ.”

Vốn đang dùng thái độ bình thản nói chuyện, chính là vừa nghĩ tới tư thế lúc này của bọn hấn, cùng với cuộc quần giao thân mật điên cuồng mà liềm chết đêm qua, mặt Tống Ngâm Tuyết cũng hồng hồng, thân thể không khỏi bắt đầu nóng lên như bị phỏng.

Nói đến hoan ái, so với Kỳ Nguyệt nàng có kinh nghiệm hơn, chính là vì cái gì nàng đang là công lại biến thành thụ? Buồn bực!

Nhớ tới đêm qua một lần lại một lần hoan ái, nàng rõ ràng rất vô dụng vào cao triều một lần cuối cùng không chịu đựng nổi nữa, điều này làm cho nàng hiện tại rất là ngượng ngùng.

Kỳ Nguyệt thẳng nhãi này, bình thường thoát nhìn vẫn nhược yếu ớt, bộ dạng thư sinh trói gà không chặt, chính là không nghĩ tới rõ ràng lại.

Nghĩ đến liền buồn bực, với thể công của Kỳ Nguyệt, hoàn toàn không kém hơn Vô Song, Minh Tịnh, trước kia chẳng phải nàng đã thể nghiệm qua rồi sao?

Ba cái đã như thế, huống chi đến năm tên, không biết bọn họ có thể cũng đều như vậy hay không đây.

Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ trong lòng, nhưng khi nàng phát hiện mình đang cân nhắc loại sự tình này, lập tức lúng túng, thậm chí to mình dâm dăng!

Ai!

Tống Ngâm Tuyết a Tống Ngâm Tuyết, người bắt quá vừa mới hạ quyết định, đi một bước đầu tiên này, làm sao lại bắt đầu nghĩ xa xôi như vậy chứ? Thật là mắc cỡ chết người!

Đỏ mặt, thân thể hơi động đậy một chút, muốn rời khỏi lồng ngực Kỳ Nguyệt, chính là trong lơ đãng thân thể ma sát một hồi, bụng Tống Ngâm Tuyết, lại lướt sát qua nơi cương cứng cực nóng nào đó của Kỳ Nguyệt, không khỏi khiến hần thấp giọng hô một hồi.

“Tuyết Nhi. . . .” Nhếch đôi môi tuấn mỹ, Kỳ Nguyệt ra sức khắc chế dục vọng, hai tay ôm nàng, cũng không khỏi buộc chặt lần nữa.

“Đừng mà. . . .” Bởi vì sự cuồng dã đêm qua, nơi nào đó còn ran rát đau nhức, hai tay Tống Ngâm Tuyết chống trên lồng ngực lỏa lồ của Kỳ Nguyệt, thân thể khẽ giãy dụa.

“Tuyết Nhi, đừng nhúc nhích, bằng không ta không chế không nổi đâu.” Bởi vì hai người đều trần truồng lộ thể, da thịt tiếp xúc thân mật cùng da thịt, lúc này Tống Ngâm Tuyết uốn éo như vậy, càng thêm gia tăng kích thích, khiến Kỳ Nguyệt kêu lên một tiếng đau đớn mở miệng nói ra.

Nghe hiểu ý tứ của Kỳ Nguyệt, Tống Ngâm Tuyết liền thật sự không dám động đậy nữa, chính là tuy hôm nay bọn họ đã rất thân mật, nhưng là sắc trời đã sáng trắng, bảo nàng lỏa thể nằm trong ngực một người nam nhân, nàng tựa hồ không muốn.

“Chàng cũng trở về đi, thừa dịp bọn họ chưa dậy.”

“Ừ.”

Nghe Tống Ngâm Tuyết nói như vậy, Kỳ Nguyệt gạt nhẹ đầu, trong lòng cũng biết vạn nhất hần bị những người khác chứng kiến tình cảnh này, Tuyết Nhi sẽ phiền lòng. Mấy nam tử bên ngoài kia, đều khăng khăng một mực với Tuyết Nhi, nếu để cho bọn họ biết hần và Tuyết Nhi đã xảy ra quan hệ, nhưng không có phần của bọn hần, phỏng chừng mấy lời phàn nàn cảm râm cũng đủ bay cả nóc nhà.

Không muốn người ngọc vất vả, nhưng cũng có một tia bá đạo nho nhỏ, Kỳ Nguyệt nặng nề ôm sát người ngọc, sau đó cúi đầu, chuẩn xác chụp lên đôi môi anh đào sưng đỏ, tùy ý mút hôn gặm nhẹ, tay cũng xoa khóa mềm mại trước ngực người ngọc, không ngừng cầm nắm vuốt ve, muốn hung hăng dung nhập đối phương vào trong thân thể của mình.

Sau một hồi hôn môi triền miên mà tình cảm mãnh liệt, Kỳ Nguyệt luyến tiếc buông người ngọc ra, xuống giường mặc quần áo, thâm tình mà yêu say đắm nhìn nàng.

Trước khi đi, nhìn thoáng qua Tống Ngâm Tuyết dùng chăn mềm che kín cả thân thể, không khỏi cười một tiếng, vì sự đáng yêu, vì sự ngưỡng ngừng của nàng.

“Tuyết Nhi, ta đi. . . .”

Kéo cửa ra, không được người ngọc trả lời, Kỳ Nguyệt nhìn nhìn trời, thời gian còn sớm, vì vậy lòng tràn đầy ngọt ngào, lưu luyến mở cửa rời đi.

Nàng vốn định thử mở rộng cửa lòng, cho rằng không có ai trông thấy, chính là không nghĩ tới, sau khi thân ảnh Kỳ Nguyệt rời đi, thân ảnh thon dài của Tịch Mặc Lương đi vào, sau đó về mặt không vui, ghen ghét bấu môi.

188. Q.2 - Chương 92: Ghen

Kỳ Nguyệt đi rồi, Tống Ngâm Tuyết một mình nằm ở trên giường, nàng lẳng lặng nghĩ về chuyện phát sinh đêm qua, trên mặt không khỏi nung nấu một hồi. Hết thấy có phải đã diễn ra quá nhanh không, vừa mới nghĩ kỹ, định thay đổi, liền lập tức.

Lắc đầu, nhắm mắt lại, cảm giác thân dưới có chút mơ hồ phát đau, nàng nhẹ nhàng nhú mày, vô lực cười khổ, có phải phải nam nhân nào sau khi biến thân, đều thành sói cả không?

Trên người xanh xanh tím tím, khắp nơi đều là dấu gặm cắn, Tống Ngâm Tuyết quán mình trong chăn, vì chuyện này mà có vẻ buồn rầu. Thân thể như vậy, nàng làm sao đi ra ngoài gặp người đây?

Âm thầm ngẫm nghĩ, lúc này, cửa “kẹt” một tiếng mở ra, sau đó “Bùm” một tiếng lại nhanh chóng bị đóng lại, tiếng theo lại là tiếng cài chốt cửa xoàn xoạt.

Có người đến đây!

Kỳ thật Tống Ngâm Tuyết đã sớm biết ngoài cửa có người, hơn nữa nghe thân pháp hần hần là võ công không kém. Trong mấy người nam nhân kia, có thể có thân thủ này thì chỉ có Minh Tịnh cùng Mặc Lương, nhưng Minh Tịnh phúc hắc, sẽ không làm như vậy, cũng chỉ còn lại cái tên vô lại kia.

Đi vào, Tịch Mặc Lương tràn đầy khí tức lạnh lùng, tuần tú đến kỳ lạ, cho dù mặt lạnh, nhưng sự tuần mỹ sáng rọi thực sự không thể dấu diếm nổi mà lan tràn ra.

Quả nhiên là hần!

Tống Ngâm Tuyết dùng áo ngủ bằng gấm bao trùm thân thể xích lỏa, sau đó để tóc dài rủ xuống đứng dậy, nhếch mày nhìn hần. Mà Tịch Mặc Lương thấy một màn như vậy, bàn tay vung mạnh che phòng lên không khỏi khê khựng lại, sau đó hai con ngươi thẳng tắp nhìn chăm chăm vào người ngọc tựa trên giường.

Phong tình vạn chủng, gợi cảm xinh đẹp, chưa từng gặp qua tư thái như vậy của Tống Ngâm Tuyết, bộ dạng chọc người này, làm tâm thần hần lay động không thôi.

“Người.” Tựa hồ có chút căng thẳng do dự lên tiếng, Tịch Mặc Lương âm thầm liên tiếp hít sâu mấy cái, để điều chỉnh khí tức có chút hỗn loạn của mình, sau đó biểu lộ lạnh lùng, nhắc chân bước đến trước giường.

Người ngọc trên giường, lộ nửa vai trần, dấu vết sau khi hoan ái kiêu ngạo rêu rao ở trước mắt, tuy đã khoác áo ngủ bằng gấm, nhưng bao trùm phía dưới, vẫn đó có thể thấy được đường cong tuyệt mỹ uyển chuyển như cũ, mê người đến cỡ nào a.

Đáng chết, chuyện tốt như vậy, cứ nhiên lại bị con mọt sách Tiêu Kỳ Nguyệt kia chiếm trước, thật là khiến lòng hần vô cùng khó chịu!

Chua lè chua lét!

Cảm giác như là uống vài thùng dấm chua, trên khuôn mặt tuần mỹ của Mặc Lương lộ vẻ khó chịu, hai con ngươi hần không ngừng đánh giá Tống Ngâm Tuyết từ cao xuống thấp, đáy mắt lộ vẻ kỳ dị, cuối cùng khi chống lại đôi môi yêu kiều của người ngọc thì nhịn không được cúi người xuống.

Làn môi mềm, trải qua một đêm kịch liệt, lúc này vừa sưng đỏ vừa hơi vểnh, nhưng chính vì vừa sưng đỏ vừa hơi vểnh thế này, càng khiến vẻ nữ tính của nàng hiện ra hết không bỏ sót chút nào.

Thân thể gợi cảm mà chọc người, đôi môi mê người mà ngọt ngào, khiến Tịch Mặc Lương không chút chần chờ, trực tiếp cúi đầu xuống, nhanh chóng mất hồn chiếm lấy cánh môi mềm mại khiến bản thân khát vọng.

Ngậm cánh môi, đầu lưỡi nhẹ nhàng phớt qua mỗi một tác trên môi, trong cảm giác rượu không say người tự say này, Mặc Lương cảm thấy có một dòng điện cấp tốc trong sát na lan tràn khắp toàn thân, làm hai tay hần không khỏi mạnh mẽ ôm lấy người ngọc, gắt gao không buông tay.

Tống Ngâm Tuyết giãy dụa, đối với sự tập kích đột ngột của Tịch Mặc Lương, hai tay nàng ra sức chống cự, chính là bởi vì thân thể vốn đã mềm nhũn vô lực, hơn nữa thân thể còn không một mảnh vải, vì tránh để bản thân lỏa lồ, động tác của nàng cũng không quá kịch liệt.

Tịch Mặc Lương cũng không thèm để ý đến sự phản kháng của đối phương, đầu lưỡi của hắn cạy mở hàm răng nàng, sau đó tiến quân thần tốc, cố gắng dùng sức mút vào hương vị ngọt ngào bên trong, trêu đùa cái lưỡi người ngọc, dụ dỗ nàng đùa giỡn cùng hắn.

Tống Ngâm Tuyết buồn bực, bị ép tiếp nhận, trợn tròn mắt, nháy cũng không nháy mắt nhìn lên khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt, sau đó cắn giận cau mày.

Tựa hồ biết nàng cắn giận, Tịch Mặc Lương muôn vàn không muôn, rời đi làn môi của Tống Ngâm Tuyết, sau đó hai tay cũng không buông ra, cứ ôm khư khư.

“Tuyết Nhi, nàng bắt công, cho phép tên ngọc đó đụng nàng!” Tựa hồ rất là bi thương tủi thân, tuy Tịch Mặc Lương mặt lạnh, nhưng lời nói ra, lại vô cùng ngây thơ.

“Tuyết Nhi, tên ngọc đó có cái gì tốt? Nếu nàng muốn, vì sao không tìm ta à?” Ôm thân thể thơm ngát mềm mại của người ngọc, Tịch Mặc Lương lại thất thần một hồi, hắn vô lại tựa mặt ở trước ngực Tống Ngâm Tuyết, dùng sức hô hấp mùi hương thuộc về nàng.

Tựa ở trên khóa mềm mại rất tròn kia, khe vú như ẩn như hiện trước mắt, thấy vậy, toàn thân Tịch Mặc Lương khe giạt mình, thân thể không khỏi mạnh mẽ cứng ngắc lại.

Tống Ngâm Tuyết không rõ một loạt biến hóa này của hắn, chỉ thấy một nam nhân lớn như vậy còn làm nũng như đứa bé ghé vào trước ngực nàng, nàng cảm thấy ngại ngùng, huống chi tình hình trước mắt cũng không được bình thường cho lắm.

“Tịch Mặc Lương, chàng.”

“Ta không!” Mặc Lương cảm thấy rất tủi thân, cố ý dùng sức lắc đầu trước mặt Tống Ngâm Tuyết, vừa ăn đậu hủ, vừa bày tỏ sự bất mãn trong lòng mình.

Bị hắn cọ đến ngực ngứa ngáy, biết rõ là hắn cố ý, Tống Ngâm Tuyết lạnh mặt xuống, cất giọng ngoan lệ: “Thật sự không dậy nổi sao?”

“Không dậy nổi!” Da mặt cực dày quả quyết nói, Tịch Mặc Lương cố ý dùng sức hạ thấp mặt, áp chặt xuống, sau đó khi cảm nhận được hai quả đào ngạo nghễ rất tròn của nàng, cảm giác mềm mại tê dại, khiến thân thể của hắn thoáng cái đã khô nóng lên.

“Tuyết Nhi, tiểu tử kia có khiến nàng mệt không? Có muốn ta.”

Ánh mắt dò xét, nhưng bên trong tràn đầy khát vọng, Tịch Mặc Lương bày ra bộ dạng “Hắn cũng muốn”, tội nghiệp nhìn Tống Ngâm Tuyết.

Biết rõ hắn là loại người nào, mặt mặc dù lãnh đạm, nhưng chân chính là một tên vô lại, Tống Ngâm Tuyết lạnh giọng, gơ tay đánh.

Vừa thấy một chưởng đánh tới, Tịch Mặc Lương thân thủ nhanh nhẹn, tránh ra rất nhanh, sau khi tránh ra còn đầy vẻ không muốn, hai mắt nhìn chằm chằm vào trước ngực người ngọc, thèm thuồng thật lâu.

“Đi ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi!” Vốn không còn chút khí lực nào, một chưởng vừa rồi chẳng qua là làm dáng một chút, kỳ thật trong lòng Tống Ngâm Tuyết biết rõ Tịch Mặc Lương cố ý tránh ra, bởi vì hắn không có khả năng không cảm thấy sức chiến đấu suy yếu hiện tại của nàng.

“Được rồi, Tuyết Nhi của ta đã tức giận, đi thì đi. Dù sao cuối cùng có một ngày Tuyết Nhi sẽ là của ta, ta cũng không vội vàng nhất thời.”

Triển lộ một nụ cười rất mê người, Tịch Mặc Lương tiến lên, ánh mắt tràn trệ nhìn chằm chằm vào Tống Ngâm Tuyết, sau đó thu hồi khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ừ, không thể tưởng tượng được tên ngọc một sách này còn rất lợi hại, rõ ràng cản ra nhiều dấu đến như vậy? Không được, lần sau đổi thành ta, ta nhất định phải cản càng nhiều hơn hắn, bằng thì còn mặt mũi gì nữa!”

Tịch Mặc Lương tự lảm bảm với chính mình, bộ dạng rất là nghiêm túc, Tống Ngâm Tuyết bên cạnh nghe xong không nói gì một hồi.

“Tuyệt Nhi, lần này nàng cần nghỉ ngơi, ta đây đi trước, bắt quá chờ sau khi nàng dưỡng tốt thân thể. . . .”

Xấu xa buông lại một câu lửng lơ, Tịch Mặc Lương xoay người, sau khi liếc mắt nhìn người ngọc thêm một cái, vẻ mặt mập mờ nhắc chân đi ra ngoài, để lại Tống Ngâm Tuyết nằm trên giường, tiếp tục không nói gì mà nín cười.

Trong phòng, Kỳ Nguyệt thất thần ngơ ngác sững sờ, hẳn một đêm chưa ngủ, tuy mặt hơi ủ rũ, nhưng trong hai tròng mắt trong trẻo, lại tràn đầy thần thái.

“Ha ha. . . .” Ngọt ngào vui sướng, Kỳ Nguyệt bất giác bật cười, nỗi buồn khổ rồi rầm mấy ngày liên tiếp biến mất sạch, lúc này trong lòng hẳn bị sự ngọt ngào nhét tràn đầy, hạnh phúc nhin không được muốn tràn ra bên ngoài.

Không biết đây đã là lần cười trộm thứ mấy, Thư Ly bên cạnh, nhìn thấy hẳn hôm nay hơi khác thường, ở trong lòng thầm khó hiểu nghi vấn.

Thư Ly không mở miệng hỏi, tuy hẳn rất muốn hỏi, bởi vì hẳn vốn không thích xen vào chuyện người khác, nên mới có phong thái thanh đạm mà siêu nhiên.

Bình thường hẳn cũng không nói chuyện với người khác, cũng không quá thân thiết với ai, nhưng vẫn giao thiệp với Kỳ Nguyệt.

Có lẽ là người quen biết cũ, có lẽ vì đều bị đối xử lạnh lùng, thỉnh thoảng Thư Ly cũng nói chuyện tâm tình với Kỳ Nguyệt.

Lúc này, Kỳ Nguyệt mừng rỡ cùng Thư Ly mát mát tạo thành sự tương phản mãnh liệt, nhìn Kỳ Nguyệt mặt mày hớn hở, vui mừng toe toét, Thư Ly trầm mặc đứng lên, nhắc chân đi ra ngoài.

Trong lòng người ta đã vui vẻ, vậy hẳn cũng không tiện ngồi đó, miễn cho bộ dạng cô đơn của mình, quấy rầy sự hào hứng của người khác.

“Thư Ly. . . .”

Thấy Thư Ly bỏ đi, Kỳ Nguyệt lên tiếng gọi, sau khi nghe vậy, Thư Ly cười nhạt một tiếng, nhẹ lắc lắc đầu, “Không có việc gì, ta đi ra ngoài đi một chút.”

Thân ảnh tuấn dật phong nhã đi xa, Kỳ Nguyệt chậm rãi thu hồi nụ cười, lộ ra biểu lộ trầm mặc.

Hẳn biết rõ Thư Ly đang suy nghĩ cái gì? Bởi vì hai người bọn họ cùng không biết võ công, không có thân phận địa vị, nên bình thường cũng khá thân thiết.

Hẳn biết rõ Thư Ly thâm tình quyến luyến với Tuyệt Nhi đến thế nào, tình cảm của Thư Ly dành cho Tuyệt Nhi, tuyệt đối không thua kém hẳn.

Thư Ly một lòng vì đàn, nhưng Kỳ Nguyệt biết rõ, hôm nay trong lòng hẳn, địa vị của Tuyệt Nhi đã vượt xa đàn, chính là có lẽ là hẳn không biết cách biểu đạt, chỉ gửi gắm tình cảm vào đàn, cho nên đến nay, hẳn vẫn cô đơn thương tâm như thế.

Hàng đêm tiếng đàn làm bạn theo nàng đi vào giấc mộng. Thư Ly a Thư Ly, rốt cuộc khi nào thì người mới có thể thoát khỏi buồn rầu, chính thức tiếp cận Tuyệt Nhi ?

Nhìn thân ảnh đi xa, Kỳ Nguyệt nhẹ nhàng thở dài, mặc dù mình đã có được Tuyệt Nhi, nhưng hẳn vẫn thật tâm hi vọng mọi nam tử thật lòng yêu thương Tuyệt Nhi, đều có thể tìm được hạnh phúc. . . .

Cuộc tuyển chọn minh chủ võ lâm đã kết thúc, Huyền Mặc lệnh sau khi thất lạc hơn mười năm cũng quay về hội trưởng lão lần nữa, mà Tống Ngâm Tuyết mang nó về, liền chính thức dùng thân phận võ lâm chí tôn thống soái giang hồ, hiệu lệnh nhân sĩ bốn phương.

Thân phận công bố, khiến cho sóng to gió lớn nổi lên khắp nơi, cảm giác bão tố sắp xảy ra, chính là lúc này, đối với người gây nên sóng lớn kia, nàng không lập tức hành động, phát binh báo thù, mà giống như có mục đích riêng lặng lẽ chờ đợi cái gì đó.

Giữa trưa hôm nay tại Vân Thủy sơn trang, Tống Ngâm Tuyết đi vào nhà ăn, vừa ngồi xuống ăn cơm thì cảm thấy bầu không khí trên bàn là lạ .

Kỳ Nguyệt vẻ mặt ửng đỏ cúi đầu, vẻ vui sướng trên mặt làm thế nào cũng không che dấu được, mà Tịch Mặc Lương thì lạnh lùng ngẩng đầu nhìn qua, thần sắc tựa hồ vẫn rất là bất mãn.

Đối với phản ứng của hai người này, Tống Ngâm Tuyết cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì hai người bọn họ biết rõ mọi chuyện, ít nhiều gì cũng có thể lý giải, chính là nàng không rõ, vì cái gì ngay cả Vô Song cùng Minh Tịnh cũng có vẻ là lạ? Bọn họ cũng đâu có biết tình hình thực tế a ~~ nàng có thể xác định, ngoài phòng ngày ấy, ngoại trừ Mặc Lương ra, thì không còn người nào khác, hơn nữa loại sự tình này, tin rằng Kỳ Nguyệt cùng Mặc Lương cũng sẽ không rêu rao khắp nơi, cho nên trên lý luận Vô Song cùng Minh Tịnh phải không biết gì cả. Chính là đã không biết, vì cái gì nét mặt bọn họ nhìn nàng lại không được tự nhiên như vậy? Thật khó hiểu

Ngẫm nghĩ một hồi, Tống Ngâm Tuyết trầm than thở trong lòng, sau đó không rảnh mà để ý đến nữa cầm đũa ăn cơm, kỳ thật nàng nào đâu biết rằng, Vô Song cùng Minh Tịnh có kinh nghiệm hoan ái cùng nàng, vừa nhìn thấy mặt mũi Kỳ Nguyệt tràn đầy hạnh phúc, trong mắt đầy ánh sáng dịu ngọt, thì đại khái đã rõ ràng nguyên do trong đó, trong lòng không khỏi buồn bực một hồi.

Thiệt là, từ sau khi gặp lại, Tuyết Nhi vẫn chưa cho bọn họ đụng vào nàng, lại còn.

Kỳ thật trong lòng cũng không quá chú ý, bởi vì bọn hắn hiện tại, đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý lấy chung một vợ, nhưng trong lúc nhất thời cũng không thích nghi nhanh như vậy. Dù sao bọn họ cũng chỉ được hưởng qua trái cấm một lần, sau lần đó thì vẫn chưa có cơ hội nào, vì vậy loại tưởng niệm mê luyến mà mất hồn kia, cũng gắt gao giày vò bọn họ, làm cho bọn họ khát vọng trong lòng.

Đương nhiên Tống Ngâm Tuyết không biết mình là một con dê béo nhỏ, mà mỗi người sau lưng là một con sói đói, nàng đang chăm chú ăn cơm, động tác tự nhiên, cử chỉ ưu nhã.

“Tuyết Nhi, ăn cái này.” Lúc này, Vô Song gấp một món ăn bỏ vào trong chén Tống Ngâm Tuyết, mà thấy vậy, Minh Tịnh không nói lời nào, cũng vươn đũa gấp một món ăn.

Kỳ Nguyệt vừa thấy tình cảnh này, đỏ mặt cũng gấp một đũa, “Tuyết Nhi, nàng ăn cái này.” Nói xong liền nở nụ cười ngọt ngào. Mà Mặc Lương bên cạnh cũng cũng nhin không được nữa, mạnh mẽ trầm mặt xuống, tay bắt đầu liên tục gấp rau vào trong chén người ngọc.

Nnd, coi hắn không tồn tại à! Tuyết Nhi là của hắn, hắn là Đại tướng công, từ nay về sau còn khi dễ mấy người bọn họ, làm sao có thể để cho bọn họ kiêu ngạo ở trước mặt hắn như thế!

“Tuyết Nhi, nàng ăn cái này! Ăn cái này nữa!” Mặc Lương hành động, triển khai thể công, chính là mấy người trước mắt cũng không phải Thượng Quan Huyền thánh, không so đo với hắn.

Không ngừng gấp, cơ hồ là mới một lát, trong chén Tống Ngâm Tuyết đã chồng chất đầy món ăn, thấy vậy, Vô Song nhăn đôi mày tuấn nhã lại, bất mãn mở miệng nói: “Đủ rồi, Tịch Mặc Lương.”

Không biết vì cái gì, có lẽ là kẻ địch trời sinh, từ ngày đầu tiên bọn họ nhìn thấy đối phương tại Hoa quốc, đã xác định bọn họ sau này sẽ không thể thân mật sinh hoạt chung một chỗ.

Lần đầu tiên Vân Vô Song gặp Tịch Mặc Lương, chính là lúc Tịch Mặc Lương bắt Tuyết Nhi làm tù binh, cũng cùng nàng ngủ chung trong một gian phòng; mà lần đầu tiên Tịch Mặc Lương gặp Vân Vô Song, thì hắn lại đến cứu người, hơn nữa còn hôn Tuyết Nhi ngay trước mặt Tịch Mặc Lương, sau đó còn dẫn nàng đi!

Hai kẻ muốn độc bá người ngọc lúc ấy đã va chạm kịch liệt, dù cho về sau quan niệm có cải biến, nhưng nay dưới đáy lòng vẫn không chào đón, cũng không dễ dàng chấp nhận đối phương như vậy.

Một câu “Đủ rồi” của Vô Song, làm cho Tịch Mặc Lương bất mãn nhăn mày, hắn tức giận liếc mắt nhìn Vô Song, sau đó không để ý tới tiếp tục gấp.

Vô Song thấy hắn khiêu khích, trong nội tâm đang khó chịu vừa vặn thấy tìm lý do, lập tức duỗi đũa, ra tay ngăn cản.

Trong lòng Mạc Lương cũng không thoải mái, vừa thấy Vô Song ngăn cản, liền lập tức chuyển hướng, cùng hần chính diện giao phong. Hừ, luận võ công? Hần tuyệt đối không sợ!

Hai chiếc đũa đánh vào nhau, phát ra một tiếng động thanh thúy vô cùng, Vô Song cùng Mạc Lương âm thầm vận dụng nội lực, tay không ngừng xuất chiêu.

Khẽ chuyển, một tấn công một phòng thủ, trong lúc đánh nhau, thủ pháp nhanh chóng, tiếng đánh thanh thúy của hai đôi đũa cũng càng lúc càng lớn, hơn nữa giữa bọn họ chỉ cách mình Minh Tịnh, trên cơ bản là tình huống mặt đối mặt, vì vậy trên bàn thì bất mãn so chiêu, dưới đáy bàn hai chân hai người bọn họ cũng ra sức tranh đoạt.

Một bước không nhường, chiêu chiêu ép sát, trong lúc giao thủ, cái bàn bởi vì không chịu nổi chấn động mà bắt đầu lay động mãnh liệt, bát đũa đầy bàn cũng run rẩy theo, món ăn loạn thành một mảnh, nước canh cuộn cuộn rơi vãi thấm ướt cả khăn bàn.

Một bữa cơm đang yên đang lành, trong khoảnh khắc lại biến thành chát vật, Tống Ngâm Tuyết nhìn hai người còn không dừng tay, thậm chí còn có tư thế càng đánh càng mãnh liệt trước mắt, mặt đen thui.

“Đủ rồi, đừng đánh nữa.”

Khi Tống Ngâm Tuyết đang định tức giận, Minh Tịnh thông dong ra đũa ngăn cản, cắt đứt cuộc tranh đoạt của hai người bọn họ, sau đó cười nhạt nhẹ giọng nói: “Vô Song, người đánh không lại Mạc Lương, cần gì tranh cãi nữa. Còn Mạc Lương, tuy Vô Song đánh không lại người, nhưng người không siwj hẳn hạ độc sao? Phải biết rằng độc của Vô Song, đúng là Thiên Hạ Vô Song.”

Trong đôi mắt thâm thúy như ánh sao, lóe sáng, Minh Tịnh khẽ liếc qua đồng bữa bọn họ đầy bàn, sau đó không lên tiếng nhìn bọn họ.

Giống như không nghĩ tới lại khiến mọi chuyện thành như vậy, Vô Song cùng Mạc Lương đều có chút buồn bực ngồi yên.

“Tuyết Nhi.”

“Tuyết Nhi.”

Lúc này, bọn họ vừa mở miệng định giải thích, chính là Tống Ngâm Tuyết lại mạnh mẽ để chiếc đũa xuống, đứng lên xoay người đi ra ngoài. Nnd, như vậy mà còn bảo ta mở rộng cửa lòng cái gì! Hiện tại đã như vậy, sau này biết làm sao bây giờ?

Phần nộ đi ra ngoài, lưu lại hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, Minh Tịnh bình tĩnh nghiêm mặt cười nhạt, Kỳ Nguyệt cúi đầu ngọt ngào, mà chỉ có Thư Ly một mình ngồi lẳng lặng, trong lòng mát mát khôn nguôi.

“Tuyết Nhi.”

Tử Sở từ đối diện đi tới, hần mới đi từ trong nội cung ra, muốn cùng nàng dùng cơm, chính là khi hần về mặt tươi cười tiến lên lại nhìn thấy đôi mắt người ngọc lạnh lùng không vui, khiến hần khẽ giật mình.

Tuyết Nhi làm sao vậy?

Khó hiểu nhìn bóng hình xinh đẹp rời đi, Tử Sở nghi hoặc, vì vậy hần nghiêng đầu nhìn vào trong sảnh, sau khi nhìn đến đồng hỗn độn đầy bàn, trong lòng tựa hồ đã hiểu.

Dưới màn đêm, Tống Ngâm Tuyết ngồi trong phòng, trầm mặc lẳng lặng, suy nghĩ về thế cục hiện thời.

“Tránh ra!”

“Người tránh ra!”

“Ta không tránh!”

” Vậy ta cũng không!”

Cách đó không xa truyền đến tiếng khắc khẩu, tựa hồ còn có tiếng giao thủ, Tống Ngâm Tuyết không cần lắng nghe, cũng biết ngay tiếng này xuất phát từ hai người đó.

Tựa hồ có chút đau đầu, lấy tay đỡ trán Tống Ngâm Tuyết đứng lên, dời bước đi ra ngoài. Nàng cần tìm một chỗ yên tĩnh lắng lặng suy nghĩ một chút, bằng không cứ thế này, sớm muộn gì hai người kia cũng xông tới.

Vận dụng khinh công, điểm chân xuống đất, dáng người nhẹ nhàng lắng không nhảy lên, liền vũng vàng rơi ra ngoài Vân Thủy sơn trang. Phủi tay, mỉm cười, Tống Ngâm Tuyết nhắc chân, chậm rãi đi lên trên núi.

Buổi tối mỗi ngày, đều có tiếng đàn quen thuộc vang lên, trầm thấp, triền miên, giống như kể rõ tâm sự. Đối với việc này, Tống Ngâm Tuyết tựa hồ đã sớm quen, điều kỳ quái chính là khuya hôm nay, Ứng Thư Ly lại không đàn.

Chẳng lẽ hẳn đã xảy ra chuyện gì? Tống Ngâm Tuyết trầm nghĩ, bất quá rất nhanh nàng liền bỏ cái ý nghĩ này đi, bởi vì trên chân núi phía trước không xa, tiếng đàn quen thuộc lại trầm thấp vang lên, cảm giác vẫn buồn bã da diết như cũ. Hóa ra tối nay, hẳn lại chạy tới đây

Cước bộ, tiến lên từng bước một, chậm rãi tới gần, khi sắp tiếp cận hẳn, lại lặng lẽ dừng lại. Có lẽ là vì quá chuyên chú, hoặc là vì một nguyên do nào khác, Ứng Thư Ly không phát hiện sau lưng mình có người đến, bàn tay trắng nõn chỉ lo gảy đàn.

Thư Ly hôm nay ẩn chứa một loại ưu thương, không giống bình thường. Tuy trước đây tiếng đàn của hẳn cũng tràn ngập cô đơn, nhưng lại không bằng hiện tại, trộn lẫn sự tuyệt vọng và bất đắc dĩ.

Có câu "Người đánh đàn, tình cũng vậy", tiếng đàn một người, phản ánh tư tưởng cùng suy nghĩ chân thật nhất trong lòng hẳn. Thư Ly đánh đàn, tiếng đàn réo rắt, tràn đầy bi thương cùng đau lòng, khiến bầu không khí chung quanh, cũng biến thành lạnh như băng theo.

Tuy khí trời cuối mùa thu hơi lạnh, nhưng ảnh hưởng bởi tâm tình của Thư Ly, lại biến thành lạnh lạnh không có chút độ ấm nào, chỉ còn lại trái tim, vẫn lặng lẽ nhúc nhích.

"Tuyết Nhi, có phải cuộc đời này nàng cũng sẽ không tiếp nhận ta? Bất luận ta làm như thế nào, như thế nào." Dừng đàn, Thư Ly bi thương thâm thì, bộ dạng thất thần khiến ai nhìn thấy cũng chua xót trong lòng.

Hắn trầm giọng thở dài, ánh mắt chậm rãi nhìn về phương xa, trong hai tròng mắt không còn chút thần thái, không một gợn sóng.

Nghĩ đến cục diện đáng buồn, Thư Ly thu hồi ánh mắt nhìn dây đàn chầm chầm, sau đó bàn tay lại nhẹ vỗ về, thì thầm: "Đàn tam huyền, chỉ có người luôn quan tâm ta, không chán ghét ta, bên người Tuyết Nhi có nhiều nam tử như vậy, mỗi người bọn họ đều tốt hơn ta, mạnh hơn ta."

"Luận thân phận ta không bằng Tử Sở, Minh Tịnh; muốn võ công không bằng Vô Song, Mặc Lương; vốn còn có Kỳ Nguyệt cùng ta, chính là Lục hoàng tử nhắc nhở lúc lâm chung, làm cho Tuyết Nhi dần dần nhìn hẳn bằng cặp mắt khác."

"Ta không hận bất kỳ ai, ta chỉ thật hâm mộ bọn họ! Bọn họ có thể vui cười, ồn ào trước mặt Tuyết Nhi, ta chỉ có thể như một vị khách qua đường đứng xa xa mà nhìn hết thấy."

"Tuyết Nhi đối xử với ta, giống như người ngoài, có lẽ trong lòng nàng, căn bản hoàn toàn không yêu thích ta, ta biết làm sao bây giờ? Ta yêu nàng, đã yêu đến không cách nào tự kiềm chế, nếu như cuộc đời này không có nàng, ta cũng không thiết tha gì nữa."

Thư Ly thì thào kể rõ tâm sự của mình với đàn ngọc, ngữ khí bi thương, khiến Tống Ngâm Tuyết không khỏi xuất thần, nàng nhìn bóng lưng Thư Ly đột nhiên phát hiện hóa ra trong lúc vô tình, mình đã thương bóng hình kia sâu sắc.

"Dây đàn ơi, ta không là gì, trong mắt Tuyết Nhi, ta không là gì cả, không là gì." Hơi lắc đầu, cười tự giễu, Thư Ly ngửa mặt, cõi lòng tan nát.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết tiến lên, nhàn nhạt lên tiếng: "Chính là người biết đánh đàn a? Lại đàn vô cùng hay."

Tuyết Nhi!

Vừa nghe tiếng Tống Ngâm Tuyết, Thư Ly kinh ngạc xoay người lại, sau đó hai mắt mở thật to kinh ngạc lên tiếng: “Tuyết, Tuyết Nhi.”

“Đang khảy đàn sao? Đàn một bản cho ta nghe đi.” Cúi người ngồi xuống, nắm tay Thư Ly, Tống Ngâm Tuyết nhìn về phía trước, nhẹ nhàng nói ra.

“A, ừ.”

Cảm giác có chút kinh sợ vì được ưu ái, Thư Ly lập tức đưa tay gảy đàn, chính là bởi vì quá kích động, đàn mấy lần cũng không thành điệu.

“Tuyết Nhi, nàng. nàng đã đến đây bao lâu rồi?”

Luống cuống tay chân, Thư Ly cuối cùng cũng hạ quyết định, hấn xấu hổ hơi đỏ mặt, nhắm mắt lại, nói ra sự hoang mang của mình.

“Khá lâu rồi.”

“Nói như vậy ——”

Sắc mặt lúng túng, ý thức được toàn bộ mấy lời lầm bầm lằng lằng vừa rồi đã rơi vào trong lỗ tai người ngọc, Thư Ly ngơ ngác há hốc miệng.

“Tuyết Nhi, ta —— ta không phải.”

Muốn giải thích gì đó, nhưng lại phát hiện căn bản không thể nào giải thích được, bởi vì những gì hấn nói đều là sự thật, đều là những câu từ trong phế phủ, cho nên trong lúc nhất thời Thư Ly không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Một đường đến đây, thái độ của Tuyết Nhi đối với hấn thủy chung luôn lạnh lùng, dù hàng đêm hấn vì nàng mà khảy đàn, nàng cũng chưa bao giờ đi ra nói chuyện cùng hấn một lần.

Hấn cho rằng cuộc đời này, nàng cũng sẽ không để ý đến hấn nữa, cho nên một mình vụng trộm chạy lên trên núi thương tâm, chính là hấn không nghĩ tới, ông trời rõ ràng lại để cho bọn họ gặp nhau nhau ở đây.

“Người không phải cái gì?”

Quay đầu, chống lại đôi mắt Thư Ly, nam tử nhẹ nhàng xuất trần này, giờ phút này mặt ghen hồng hồng, tất nhiên là tạo cho người ta một cảm giác khác hẳn.

“Hôm nay người không có tới đánh đàn, cho nên ta tự mình đến đây.” Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt nói, ánh mắt chuyển hướng đường chân trời bao la.

Nghe vậy, trong lòng Thư Ly cực kỳ kích động, tay bắt giắc cũng run rẩy.

“Ta đàn ngay, ta đàn đây. Bất quá Tuyết Nhi. Ta có thể nghe nàng hát một khúc, sau đó để ta đệm đàn.”

Tiếng nói rất thấp, tựa hồ có chút hi vọng chờ mong, cho tới nay, Thư Ly luôn mơ ước có một ngày có thể để gió mát trăng thanh làm mối, hấn và Tuyết Nhi hai người đàn hát giao hòa, tiêu sái biểu diễn một khúc.

Giác mộng này, nằm sâu tại trong trái tim Thư Ly đã thật lâu rồi, cho nên lúc này hấn biểu hiện cực kỳ chân thành chờ mong.

Tống Ngâm Tuyết nhìn hai tròng mắt đầy khát vọng của hấn, trong lòng trầm ngâm một chút, cuối cùng gạt đầu, yên lặng đáp ứng.

Thật tốt quá!

Vừa thấy người ngọc đồng ý, Thư Ly kích động cực độ, hấn nhanh chóng triển khai tư thế, đặt đàn ở trước mặt, tràn đầy vui sướng.

“Tháng năm hiếm khi trầm lắng Gió thu một nhòai chẳng muốn phiêu bạt

Thái dương nín lấy, không muốn rời đi, mãi treo trên đầu tường không đành lia xa tôi

Lời bên tai ngày trước của người xưa đã cùng tiếng sóng dạt về phía đông.

Ngoảnh đầu lại, chuyện cũ cũng đã rơi rụng theo chiếc lá phong kia rồi.”

Tống Ngâm Tuyết há miệng, không biết vì cái gì rõ ràng lại hát lên bài *Tiên Dao thán* này, giọng hát miễn cưỡng mà mệt mỏi, khiến Thu Ly mà run rẩy từng đợt.

“Yêu đã đến tận, hận cũng buông tha cho lời hẹn ước.

Vận mệnh tự nhận là hài hước, ẩn dấu thật nhiều suy nghĩ cuốn tôi đi

Chí khí ngút trời cũng âu sầu khó gặp tri kỷ.

Quay đầu lại, nghe tiếng cười truyền về từ giấc mộng say.”

Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng hát, bàn tay thon dài của Thu Ly chậm rãi khảy, hẳn là kỳ tài trời sinh, tuy bài hát này lúc trước hẳn chưa từng nghe qua, nhưng dựa vào tài nghệ siêu phàm của hẳn, chỉ nghe một lần, hẳn liền khảy ra giai điệu nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi.

“Cười mình chẳng biết nói gì, chuyện xưa chấp mê, chuyện nay điên cuồng theo đuổi đến cùng thành hư không

Đao mòn lưỡi cùn ân đoạn nghĩa tuyệt, giấc mộng hoàn toàn vỡ tan

Than tiếc mãi trên con đường hoang vắng dù đầy những dấu chân người qua vẫn chẳng ai thấu hiểu

Bao năm mòn mỏi hy vọng nhưng hồng trần cuộn cuộn tôi nhìn không thấu

Tự trào đến cạn mực, thiên tình vạn năm, anh kiệt sầu

Khúc tàn người tan, tóc mai đã bạc, hồng nhan chẳng còn

Đèn tàn chưa tỉnh còn tranh nhau phát sáng leo lắt

Khi lệ máu khô, tuyết trắng bay tán loạn đều thành không.”

Tống Ngâm Tuyết lạnh nhạt hát, mà Thu Ly thì đắm chìm khảy đàn, giờ khắc này, bọn họ phối hợp thật hoàn mỹ làm sao, cảm giác không chệ vào đâu được, chậm rãi chảy xuôi trong nội tâm của hai người.

Trái tim, dường như dựa vào thật gần thật gần, đêm hôm đó, Tống Ngâm Tuyết cười nhẹ, mà Ứng Thu Ly thì hoàn toàn say mê, sự ngọt ngào trong lòng lần đầu thể hiện ra hoàn toàn, nụ cười thật tươi, cười vô cùng đẹp mắt, thu hút.

189. Q.2 - Chương 93: Thực Cốt Đan

“Khởi bẩm Minh Chủ, ngoài Vân Thủy sơn trang có một nam tử tự xưng là ‘Dạ Lâm Phong’ đến cầu kiến!”

Ngày hôm sau, khi Tống Ngâm Tuyết đang ở trong thư phòng của Minh Chủ đọc những tích đã phát sinh bao năm qua trong giang hồ thì ngoài cửa hội trường lão có một đệ tử tiến đến bẩm báo.

“Dạ Lâm Phong?”

Hắn quả nhiên đã tới đây. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết để quyển sách trên tay xuống, sau đó đứng dậy, gạt đầu nói: “Dẫn hắn vào đi.”

“Dạ!” Đệ tử lĩnh mệnh, xoay người cáo lui. Đến lúc này, Tống Ngâm Tuyết khẽ thở dài một cái, trong lòng cười châm chọc: lại thêm một người nữa rồi.

Khi Dạ Lâm Phong một thân bạch y, phong lưu phóng khoáng, khoe mắt mỉm cười, yêu nghiệt không kiềm chế đẩy cửa phòng ra, từng bước một đi đến thì trong lòng Tống Ngâm Tuyết thầm nghĩ: quả nhiên là yêu nghiệt, mới bước vào đã sáng rọi bốn phía, lấp lánh khắp nơi.

“Tuyết Nhi.”

Dừng bước lại, đứng ở trước mặt nàng, Lâm Phong cười tà mị, đôi mắt hoa đào mỉm cười, duỗi hai tay ra muốn đến ôm nàng.

Lui về phía sau mấy bước, lách mình khỏi ma trảo kia, Tống Ngâm Tuyết khinh thường, mở miệng hỏi: “Thương thế của chàng đã khỏi rồi?”

“Vốn còn chưa khỏi hẳn, nhưng nghe nói trên đại hội võ lâm Tuyết Nhi biểu hiện siêu quần liền lập tức khỏi ngay. Ai, ở đại hội võ lâm Tuyết Nhi nổi bật như vậy, nếu ta không lo tới đây, chỉ sợ cái vị trí phu quân này từ nay về sau sẽ không có chỗ cho ta nữa. Nên ta mới nhịn đau, gờ roi giục ngựa chạy đến, nhưng kết quả hình như.”

Lâm Phong có chút nghiền ngẫm mà buồn bực nói, nghĩ tới mấy người hấn đụng phải khi đi tới vừa rồi, lòng hấn liền cực kỳ khó chịu.

“Tuyết Nhi, mới hơn mười ngày ngắn ngủi, nàng liền giúp ta tìm nhiều đồng bọn như vậy a? Sợ ta sau này không có ai trò chuyện, tìm người để ta giải buồn đấy sao? Ai, Tuyết Nhi đối với ta thật tốt, ngay cả chi tiết nhỏ như vậy cũng nghĩ tới cho ta, vi phu đây thật sự rất là cảm động a.”

Vừa lắc đầu, vừa biểu hiện ra bộ dạng vui mừng, loại cảm giác mâu thuẫn này, Dạ Lâm Phong vốn phong lưu không kiềm chế lại diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Hắn thấy Tống Ngâm Tuyết không để cho hắn ôm, vì vậy liền lắc lắc tay, đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, sau đó tiếp tục trêu chọc: “Tuyết Nhi, nàng tìm toàn là người quen? Như vậy cũng tốt, từ nay về sau mọi người tương thân tương ái, sống chung cũng không quá khó khăn nha.”

Đối mặt với lời trêu chọc của Lâm Phong, Tống Ngâm Tuyết không nói gì một hồi, nàng hơi nhăn lông mày lại, nhẹ giọng khiển trách:

“Dạ Lâm Phong, thương thế của chàng còn chưa khỏe, sao lại chạy loạn khắp nơi vậy?”

“Ta nhớ Tuyết Nhi a, cho nên mới tới đây xem xem. Tuyết Nhi, nàng hỏi như vậy, có phải là cho thấy nàng luôn quan tâm đến ta không?” Mở to hai mắt xinh đẹp vô cùng, trong đôi mắt Dạ Lâm Phong mơ hồ có ánh sáng chiếu rọi, trong khi nghiền ngẫm, tất nhiên là hi vọng tìm được đáp án khẳng định, hắn thẳng tắp nhìn về phía trước.

“Ai thèm quan tâm tới chàng!” Đối với bộ dạng không đứng đắn của hắn, Tống Ngâm Tuyết nghiêm mặt không thèm để ý tới, mà trêu chọc trả lời lại một cách mỉa mai: “Nếu chàng nhàm chán, có thể đi dạo chơi thanh lâu, làm vườn nuôi chim, đừng chạy đến đây gây chuyện thị phi.”

“Tuyết Nhi, chẳng lẽ nàng còn chưa hiểu lòng vi phu sao? Từ sau khi nhận định nàng, ta đã không đi tới nơi bướm hoa đó rồi, một lòng thủ thân như ngọc cho nàng. Còn nữa nếu như Tuyết Nhi thích ta làm vườn nuôi chim, vi phu sẽ nuôi ột mình nàng, nhưng trước khi nuôi kính xin Tuyết Nhi nói cho ta rốt cuộc nàng thích gì loại chim gì?”

Lâm Phong ngọt ngào nói..., mơ hồ mang theo vẻ trêu tức nghiền ngẫm, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tươi cười, hai mắt tà tà đánh giá hắn: ” Thủ thân như ngọc cho ta? Xin hỏi chàng còn có trình tiết để thủ sao?”

“Có a.”

Nghe xong lời này, Lâm Phong cười tươi rói, hấn tiến lên từng bước một, tới gần người ngọc.

“Ta không tin.”

Chê cười, lãng tử gió trăng mà vẫn còn trinh tiết? Nàng không tin!

“Tin hay không, Tuyết Nhi tự mình thử chẳng phải sẽ biết.” Một tay bắt lấy bàn tay thon dài của người ngọc, nhẹ nhàng nắm trong tay, Lâm Phong cúi môi ịn lên nó một nụ hôn, sau đó cười mập mờ.

“Ta không thử.”

Đừng hòng lừa gạt nàng! Nam nhân đều là sói, nàng đã trải nghiệm sâu sắc rồi.

“Ha ha.”

Lâm Phong cười khẽ một tiếng, cười vô cùng quyến rũ, hần lẳng lẳng nhìn Tống Ngâm Tuyết, trong mắt đầy hứng thú nói: “Tuyết Nhi, nàng thay đổi, biến thành càng ngày càng nữ tính rồi, khiến vi phu rất thích.”

Rùng mình một hồi, Tống Ngâm Tuyết rút tay về, tức giận mắng hần một tiếng: “Thích cái đầu chàng! Miệng vết thương còn chưa lành hãy mau đi nghỉ ngơi, kéo lãng phí thuốc của ta.”

Từ lúc hần vừa vào cửa, Tống Ngâm Tuyết đã phát hiện sắc mặt Lâm Phong hơi trắng bệch, tuy hần che dấu vô cùng tốt, nhưng nàng chỉ cần liếc qua liền có thể nhìn ra.

Hần nhất định đã ra roi thúc ngựa trên đường đi, bằng không miệng vết thương cũng không có khả năng đau lợi hại như vậy.

“Ha ha, thuốc ta có mang theo rồi, sẽ không cần Tuyết Nhi phí tâm.” Đi lên trước, Lâm Phong cười nhạt, hai tay giữ lấy bờ vai của nàng sau đó từ bên hông mình móc ra khối binh phù, nói cực kỳ tùy ý tiêu sái: “Tuyết Nhi, những năm gần đây ở trên tay ta cũng có chút binh quyền, dù sao hôm nay Tây thần khắp nơi đều thái bình, căn bản không cần dùng đến, không bằng lấy ra tặng cho nàng, coi như là đồ cưới ta mang theo khi gả cho nàng.”

“Đồ cưới chàng mang theo.”

Vừa nghe lời này, lập tức đầu đầy hắc tuyến, Tống Ngâm Tuyết tiếp nhận binh phù, trong lòng cảm thán một hồi, “Binh phù của chàng ta nhận lấy, những thứ khác sau này hãy nói.”

“Không được, Tuyết Nhi! Nàng cũng không thể nham hiểm khiến người ta thương tâm như vậy.”

Bày ra bộ dạng cần được yêu thương, biểu hiện Lâm Phong rất đáng thương, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết xoay người một cái, nói: “Vào trong phòng nghỉ ngơi thật tốt đi, miệng vết thương chưa lành, thì cũng đừng có chạy loạn khắp nơi.”

“Dạ, nương tử đại nhân, vi phu tuân mệnh.” Cười ngọt ngào đến cực điểm, lông mày hơi giương lên, hai tay Lâm Phong ôm quyền, khuôn mặt tuần tú tươi hơn hớn.

Xoay người nhắc chân, đi ra ngoài, nhưng trước khi đi, hần còn thăm dò nói: “Nương tử, kỳ thật chỉ cần nàng chịu kiểm tra ta, dù cho ta không nghỉ ngơi, thương thế của ta cũng lành ngay, thật đó!”

Cười ha ha, nhanh chóng vút lại một ánh mắt gọi mời, sau đó không đợi Tống Ngâm Tuyết tức giận, thân ảnh nhanh chóng tránh ra, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười khoái tra, vang vọng ở trong hành lang thật lâu.

Nghe tiếng cười, Tống Ngâm Tuyết nắm chặt binh phù trong tay, trong khi lơ đãng giương mắt, nàng nở nụ cười nhàn nhạt.

Màn đêm buông xuống, Tống Ngâm Tuyết ngồi trong phòng xem xét khối binh phù của Lâm Phong, trong đầu âm thầm tự hỏi. Buổi ăn tối, thật sự làm cho nàng có chút đau đầu, bởi vì có Lâm Phong gia nhập, mấy người bọn họ đấu càng mãnh liệt, kết quả lại là kết thúc bằng một đồng bữa bọn.

Ai, tựa hồ thế cục càng ngày càng hỗn loạn, có phải là nàng sai rồi? Không nên thu nhận nhiều như vậy? Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, có chút tâm trạng muốn ngắt đầu hỏi ông trời.

“Bùm” một tiếng, ngay lúc này, thân ảnh Tịch Mặc Lương phá cửa mà vào, sau đó hần nắm người ngọc lên, không nói gì lôi kéo nàng đi ra ngoài.

“Tuyết Nhi, đi theo ta.”

“Đi đâu?” Bị hần lôi kéo, Tống Ngâm Tuyết nghi hoặc.

Nghe vậy, Mặc Lương quay đầu, cười xấu xa nói: “Đi tới một chỗ mà bọn họ tìm không ra.”

Thân ảnh mạnh mẽ nhảy lên, mang người ngọc phóng qua tường, vượt qua thủ vệ, sau đó nhanh chóng chạy vào màn đêm, biến mất trong bóng tối đen thẫm.

Đi vào một rừng cây, rất xa tựa hồ có tiếng nước, Tống Ngâm Tuyết thu hồi bàn tay bị Mặc Lương tùy ý lôi kéo, mở miệng nói: “Chàng dẫn ta tới nơi này làm gì?”

“Hẹn hò!” Cười sáng lạng, vẻ lạnh lùng tan biến hết, khuôn mặt anh tuấn của Mặc Lương, cho dù trong bóng đêm cũng không che dấu được hào quang.

“Tuyết Nhi, tối hôm qua nàng cùng Thư Ly cầm sắt hợp minh dưới chân núi, hôm nay tiểu tử Dạ Lâm Phong kia lại tới đây, nếu ta không hành động nhanh hơn, ta thật sự sẽ bị xếp xó mất.”

Hóa ra là ghen! Mặc Lương giữ chặt tay Tống Ngâm Tuyết lần nữa, gắt gao nắm trong lòng bàn tay, vẻ mặt rất nghiêm túc nói: “Tuyết Nhi, nếu ta sớm biết Huyền Mặc lệnh ở trên người nàng thì tốt rồi, ta nhất định không rời khỏi nàng người, không cho nàng có cơ hội trêu chọc nhiều nam nhân như vậy.”

” Tịch gia chúng ta, đời này qua đời khác là ẩn tôn bảo vệ Huyền Mặc lệnh, ngày đó tại Tây thần, ta nhận được thư của Chung Hồng, nói Huyền Mặc lệnh tái hiện giang hồ, bọn họ muốn sớm tổ chức đại hội võ lâm, mời ta trở về, vì vậy dù ta ngàn lần không muốn vẫn phải tới Đại Lương.”

“Ta không biết Tuyết Nhi cũng tới Đại Lương, hơn nữa mục tiêu chính là vị trí minh chủ, nếu ta biết, ngày đó ta chắc chắn sẽ không sớm rời đi, tự đứng tiện nghi ấy tên tiểu tử thôi kia!”

Mặc Lương nói ra nguyên nhân ngày đó hần rời đi, cũng nói ra sự buồn bực trong lòng hần lúc này, vì vậy hần mạnh mẽ kéo người ngọc qua, gắt gao ôm vào trong ngực.

“Tuyết Nhi, Tịch gia chúng ta có khế ước với Huyền Mặc lệnh, một mực âm thầm đi theo bảo vệ nó, năm đó tuyệt thánh mang Huyền Mặc lệnh đi, từ lúc ta còn rất nhỏ đã phải gánh vác sứ mạng tìm kiếm nó.”

“Ta chạy khắp bốn phía, tiếp nhận nhiệm vụ của sát thủ sống qua ngày, nhưng trên thực tế ta đi khắp thiên hạ để nghe ngóng tin tức về Huyền Mặc lệnh, bởi vì Huyền Mặc lệnh là vật trong giang hồ, ta nghĩ nó nhất định được giấu trong giang hồ.”

“Tuyết Nhi, ta không nghĩ tới nàng lại là đồ đệ của tuyệt thánh, hơn nữa còn là chủ nhân của Huyền Mặc lệnh. Nàng biết không, khi thân ảnh của nàng xuất hiện thì ta kích động đến cỡ nào? Thật sự rất muốn tiến lên ôm lấy nàng! Nhưng bởi vì ta là ẩn tôn, Huyền Mặc lệnh không xuất hiện, thân phận của ta không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên ta.”

“Khi nàng đối chiến Lăng Mị, trong lòng ta thật sự cực kỳ lo lắng, lúc ấy ta còn nghĩ, nếu một khi nàng rơi vào thế hạ phong, ta liền lao ra cứu nàng, không thêm quản cái quy củ khí gió gì, cũng không quản cái thế ước khí gió gì nữa! Bất quá cũng may Tuyết Nhi của ta lợi hại, rõ ràng đánh Lăng Mị đến hoa rơi nước chảy, thật sự khiến cho ta rất bất ngờ, vô cùng bất ngờ.”

“Tuyết Nhi, nàng là chủ nhân của Huyền Mặc lệnh, liền chính là chủ nhân của ta, nàng cũng nhất định phải làm nữ nhân của ta, cuối cùng hai chúng ta cũng ở cùng một chỗ.”

Mặc Lương ôm chặt lấy Tống Ngâm Tuyết, nói cho nàng hết thảy mọi chuyện, hần nghiêng đầu một cái cắn lên vành tai Tống Ngâm Tuyết, trừng phạt hung ác nói: “Nàng thật sự đáng giận, rõ ràng đã chấp nhận ta rồi, lại cứ để cho ta đi nhiều chặng đường oan uổng, để cho ta bị giam ở chỗ này, tự đứng bỏ lỡ nhiều cơ hội tốt như vậy! Không được, Tuyết Nhi, hôm nay bất kể thế nào, nàng nhất định phải đền bù tổn thất cho ta, bằng không là không công bằng với ta!”

Lại nặng nề cắn xuống vành tai Ngâm Tuyết, Tịch Mặc Lương thẳng thắn nói, hần vốn là đang phát tiết sự bất mãn với Tống Ngâm Tuyết, chính là ai ngờ đây cũng là một điểm cực kỳ mất cảm của Tống Ngâm Tuyết, vì vậy sau khi hần “Tàn phá” hai lần, nàng nhịn không được thân thể co rụt lại, muốn lui về sau.

Tịch Mặc Lương lại không biết Tống Ngâm Tuyết lui về phía sau là vì nguyên nhân gì, còn tưởng rằng nàng muốn chạy trốn, vì vậy mạnh mẽ một bả ôm chặt lấy nàng, liên tục “Công kích” nàng.

Tống Ngâm Tuyết bị trêu chọc, thân thể không ngừng giãy dụa muốn thoát khỏi loại cảm giác tê dại này, chính là nàng càng giãy dụa, Mặc Lương ôm càng chặt, thẳng đến cuối cùng hai người giằng co mất trọng tâm ngã xuống trên mặt đất.

Trong nháy mắt ngã xuống, hai thân thể dính vào nhau, môi cùng môi cũng mạnh mẽ đụng lại với nhau.

Tống Ngâm Tuyết kinh ngạc, con mắt không khỏi mở thật to, mà Mặc Lương mới đầu cũng sững sờ, sau đó nhận thấy hành động lần này rất phù hợp với toan tính của hần, lại hôn lên môi Tống Ngâm Tuyết, không chịu buông ra.

Gắt gao kèm giữ hai cánh môi mềm mại, trong lòng Mặc Lương rung động mãnh liệt, hấn dùng hai tay giữ hai bên vai Tống Ngâm Tuyết, sau đó nhẹ nhàng mà nói: “Tuyết Nhi, ta muốn.”

Thấp giọng lắm lắm, nhưng Mặc Lương vẫn không chịu buông môi ra, hấn gắt gao mút vào, tràn trọc dây dưa.

Đầu lưỡi xuôi theo hàm răng nàng, lập tức cạy mở, trong cảnh màn trời chiếu đất, Mặc Lương càng hôn càng mãnh liệt, càng hôn càng sâu.

Tiếng hít thở tựa hồ biến thành dồn dập, trong miệng người ngọc, Mặc Lương tận tình quấy phá cố gắng hút sạch mặt nước, xâm chiếm mỗi một tấc đất.

Thân thể bị áp, môi son bị quắp, Tống Ngâm Tuyết mở to mắt, trong đầu hiện lên một chút do dự: có phải nàng nên.

Lời Mặc Lương nói còn văng vẳng bên tai, hấn nói nàng là nữ nhân của hấn, hấn nói hấn muốn nàng. Nhưng mà bây giờ? Trong rừng cây dùng trời làm màn dùng đất làm chăn này, bọn họ. Biểu lộ, có chút không tự nhiên, Tống Ngâm Tuyết còn chưa từng nghĩ tới việc “Đánh dã chiến”, không khỏi ngước mắt nhìn thẳng về phía người trước mặt.

Trong bóng tối, tuy không thấy hấn rõ lắm, nhưng khí tức toàn thân Mặc Lương tản mát ra, cùng khuôn mặt tuần tú đường cong rõ ràng kia, tựa hồ làm cho nàng có chút say mê.

“Tuyết Nhi, cho ta đi.”

Biết người ngọc đang nhìn hấn, Mặc Lương buông miệng ra, ngừng dây dưa, sau đó bình tĩnh ngẩng đầu, dùng chất giọng cực kỳ trầm thấp thỉnh cầu.

Hơi thở mập mờ khiến người ta động tâm, sau khi Tống Ngâm Tuyết nhìn hấn thật sâu, chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng từ mũi hừ nhẹ ra một câu: “Ừ.”

Thôi, đơn giản cứ phóng túng một lần đi!

“Tuyết Nhi?”

Vừa nghe người ngọc đáp ứng, Mặc Lương mừng rỡ, hấn lộ ra nụ cười vui vẻ đẹp mắt mê người, tiếp đó lập tức cúi đầu lần nữa, chuẩn xác chụp lên làn môi mềm mại.

Nói đến hôn môi, Tịch Mặc Lương coi như cũng rất có thiên phú, tuy kỹ xảo không phải rất thành thạo, nhưng lại trêu chọc Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng khe khẽ gọi một tiếng.

Vừa nghe đến tiếng kêu này, thân thể Mặc Lương run lên, hấn không khỏi bắt đầu vươn tay, dọc theo đường cong có lỗi có lõm của người ngọc dưới thân bắt đầu vuốt ve làm loạn.

Cách xiêm y, vươn tay phủ lấy khóa cao ngất rất tròn, trong khi vuốt ve, vẻ mặt Mặc Lương mê loạn, hơi thở không khỏi dồn dập thêm.

Vươn tay cởi bỏ quần áo người ngọc, bởi vì đang nằm trên mặt đất, cho nên không cởi hết toàn bộ, khi Tịch Mặc Lương chứng kiến thân thể trắng như tuyết nổi bật dưới ánh trăng thì cả người hấn, thiếu chút nữa đã không cầm giữ được sự điên cuồng.

Thân hình dưới ánh trăng, đẹp như vậy, đẹp đến kinh tâm, đẹp đến làm cho huyết mạch hấn bành trướng!

Cố gắng khắc chế dục vọng kêu gào trong cơ thể mình, sau khi không ngừng tán thưởng đường cong tuyệt đẹp động lòng người, Tịch Mặc Lương cúi đầu, một ngậm ngậm lấy nụ hoa phấn hồng nổi lên trước ngực Tống Ngâm Tuyết, sau đó không ngừng liếm láp, gặm cắn ở trong miệng.

“ ”

Một hồi nhẹ giọng lắm lắm như có như không, trầm thấp từ trong cổ họng Tống Ngâm Tuyết phát ra, có lẽ là vì hai ngày trước đã hoan ái cùng Kỳ Nguyệt, thân thể nàng lúc này cực kỳ mẫn cảm, cơ hồ trong lòng còn mang theo chút khát vọng mơ hồ.

Đầu, không khỏi ngưỡng về phía sau, đường cong trước ngực càng thêm lộ rõ, Tịch Mặc Lương gầm nhẹ một tiếng, tăng thêm lực hút trong miệng.

Buông lỏng nụ hoa bên này ra, lại khi dễ một cái khác, Tịch Mặc Lương bị trần trần cảm thụ tốt đẹp trong miệng làm khuy nh đảo, một bàn tay không an phận cũng không khỏi bắt đầu sờ soạng xuống phía dưới, sau khi lướt qua vòng eo mảnh khảnh của người ngọc, dừng lại vuốt ve trong chốc lát, bắt đầu tìm kiếm tiếp xuống dưới.

“Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi của ta.”

Há miệng nhẹ nhàng kêu to, đôi môi Mặc Lương một đường đi xuống, khi bàn tay chạm tới tới nơi đẹp nhất của người ngọc thì thân thể của hắn run rẩy một hồi, tiếp đó đứng dậy, động tác nhanh chóng cởi bỏ xiêm y của mình, sau đó hai tay bưng lấy vòng eo người ngọc, xoay người một cái, làm cho đối phương ngồi trên người của mình.

Xiêm y mở rộng, mặc dù không có cởi hết, nhưng chỗ nên lộ ra lại nhìn một cái không sót gì, Mặc Lương nằm trên mặt đất, hai tay cố định người ngọc, làm cho thân thể nàng đứng thẳng, sau đó hơi ngưỡng về phía sau, lộ ra đường cong.

Tịch Mặc Lương căng thẳng nhìn một màn hương diễm trước mắt, chỗ tư mật ma sát vào nhau, khiến cho trên người hắn bịt kín một tầng mồ hôi hơi mỏng.

Hắn nhếch môi mỏng không nói được lời nào, mặc dục hỏa trong cơ thể ào ạt như từng đợt sóng nuốt chửng hắn, sau đó chậm rãi nâng người ngọc lên, chậm rãi đưa dục vọng của mình nhập vào cơ thể nàng.
”A a.”

Thân thể bị lấp đầy, Tống Ngâm Tuyệt không khỏi nhẹ ngâm một tiếng, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt ửng hồng. Mà dưới thân, Tịch Mặc Lương ngừng thở, khi cảm thụ được cảm giác mềm mại mà chặt chẽ lại thâm sâu gắt gao vây quanh mình thì hắn cắn răng, bắt đầu chậm rãi xâm nhập.

Tống Ngâm Tuyệt từ từ nhắm hai mắt, thân thể vừa cảm thụ được phân thân nóng ấm cứng rắn của Tịch Mặc Lương, thì đồng thời nhiệt liệt co rút lại, không nói gì thừa nhận hắn. Nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng, trong lòng tựa hồ có một cỗ ma lực, nắm lấy nàng thật chặt, làm cho nàng không có cách nào phản kháng.

Bóng đêm mịt mù, ánh trăng giao thoa, bốn phía tràn ngập khí tức mờ ám, xen lẫn hương vị cỏ cây, còn có tiếng rút ra đâm vào, trong sự vui sướng mất hồn, chỗ sâu nhất trong thân thể tuôn ra khoái cảm cực hạn, thẳng đến sau một tiếng gầm nhẹ, hết thảy tựa hồ trở nên bình tĩnh hơn một chút.

“Tuyệt Nhi, vừa rồi có phải ta quá thô lỗ hay không?” Tình cảm mãnh liệt qua đi, hai tay Tịch Mặc Lương nắm lấy ngực Tống Ngâm Tuyệt, nói ra.

“Không phải chàng vốn thích sạch sẽ đấy sao? Tại sao lại muốn ở trong rừng cây hoang vu như vậy.” Gò má hơi ửng hồng, Tống Ngâm Tuyệt cố hết sức nằm trên bộ ngực của hắn, thở dốc châm chọc hắn.

Nghe vậy, Tịch Mặc Lương cười tà mị, hắn xấu xa mãnh liệt nâng eo người ngọc lên, sau đó đột ngột từ trên mặt đất đứng lên, hùng hồn đầy lý lẽ nói: “Đúng nha, con người của ta rất thích sạch sẽ, vừa rồi trên mặt đất không tốt, hiện tại phải làm thêm một lần nữa.”

“Làm thêm một lần nữa?!” Tống Ngâm Tuyệt nghe vậy, trong lòng hoảng hốt, âm thầm kinh hãi, tranh thủ thời gian quấn lấy cổ Mặc Lương, hai chân siết chặt bên eo của hắn, dùng sức lắc đầu.

Nhìn thấy người ngọc đáng yêu như thế, Tịch Mặc Lương cười khê một tiếng, hắn chớp chớp hàng mi đẹp mắt, trêu tức khàn khàn nói: “Tuyệt Nhi, ta nói rồi, ta phải lưu nhiều ấn ký trên người nàng hơn cả Kỳ Nguyệt.”

Môi, một lần nữa đánh úp về phía đôi môi anh đào của người ngọc, trong khi mút vào, Mặc Lương tựa lưng của mình lên một cây đại thụ, sau đó một tay nâng eo Tống Ngâm Tuyệt, một tay tùy ý chạy loạn.

Dục vọng dưới thân nhanh chóng phồng to lên, buồn bực thấp giọng kêu một tiếng, Mặc Lương đột ngột đâm mạnh dục vọng nóng bỏng vào.

Tống Ngâm Tuyết khẽ hừ, lông mày nhíu lại, hai tay gắt gao vòng trên lưng của hắn, sau đó hai chân tận lực tách ra.

Cái tư thế này quá sâu, sâu đến nàng có chút chịu không nổi.

“Tuyết Nhi, nàng thật là một tiểu yêu tinh. . . .” Tựa hồ chịu không được, cũng không chỉ có mình Tống Ngâm Tuyết, Tịch Mặc Lương cố hết sức khắc chế dục vọng đang kêu gào của mình, bắt đầu chậm rãi, chậm rãi luật động.

Gió đêm thổi qua, ngửi hương thơm mê hoặc rừng cây phát ra, cảm giác giống như tan làm một thể cùng vạn vật trong trời đất, cái loại cảm giác này, là một loại vui thích cực hạn, một loại thanh thần thoải mái sau khi rửa sạch trần duyên.

Lúc này hai người trong sự kích tình, đắm chìm gần như muốn hòa tan nhau, cuối cùng chỉ còn lại sự vui sướng thuần túy, bị lạc trong hoàn cảnh mộng lung, chỉ còn lại tiếng tim đập đang gắt gao thiêu đốt. . . .

Tại cửa phủ Đại hoàng tử Đại Lương, Cẩm Tâm tay bưng thứ gì đó do Quốc chủ Đại Lương ban cho, nói với quản gia trong phủ: “Hôm nay là sinh nhật của Lệ phi nương nương, Thánh Thượng cực kỳ vui mừng, hạ lệnh mỗi hoàng tử hoàng nữ đều có phần thưởng, nhưng bởi vì đại hoàng tử bị cấm túc trong nhà, không thể đến nhận cho nên điện hạ nhà ta liền lệnh cho ta thay mặt mang đến.”

“Cảm tạ Cẩm Tâm cô nương đi chuyến này, lão nô sẽ bẩm báo với Đại hoàng tử.” Vừa nghe Cẩm Tâm nói xong, quản gia lập tức thân thiện xoay người, đi vào thông báo, sau đó chỉ chốc lát sau liền vòng trở về, về mặt khách khí tươi cười nói: “Cẩm Tâm cô nương, Đại hoàng tử nhà ta mời cô nương đi vào nói chuyện.”

“Được!” Đồ Thánh Thượng ban cho, về lý nên do nàng tự tay giao cho Quân Tử Dạ, cho nên Cẩm Tâm cũng không một chút do dự, nhắc chân đi vào theo.

Xuyên qua hành lang, đi vào gian phòng, quản gia lễ phép gập đầu cáo lui, sau đó lưu lại một mình Cẩm Tâm đứng trong gian phòng, “Đại hoàng tử, Cẩm Tâm cầu kiến.”

“Vào đi.” Nghe tiếng Quân Tử Dạ, cảm giác rất bình tĩnh, tựa như hắn đã khôi phục, thoát khỏi sự đả kích ngày đó.

Đẩy cửa ra, Cẩm Tâm bước vào sau đó dâng vật trên tay lên, mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng miệng vẫn một mực cung kính nói: “Thánh Thượng ban cho cái này, kính xin Đại hoàng tử nhận lấy.”

“Không cần, để tại đó a.” Trong phòng, Quân Tử Dạ đối diện với Cẩm Tâm, một ngón tay chỉ về phía bàn, mở miệng nói ra.

“Dạ!” Nghe vậy tuân mệnh, Cẩm Tâm dời bước, sau khi buông cái khay xuống, xoay người hành lễ, định cáo lui.

Chính là lúc này, Quân Tử Dạ một bả mạnh mẽ giữ chặt lấy nàng, sau đó ép chặt nàng dưới thân thể, tay mạnh mẽ vươn về hướng lồng ngực của nàng, dùng lực, “Roẹt ——” một tiếng, chỉ thấy quần áo rách toác, bờ vai mê người cùng yếm đào xinh đẹp của liền Cẩm Tâm lập tức khắc sâu vào mắt Quân Tử Dạ.

“Đại hoàng tử đừng a ——” Cẩm Tâm giãy dụa, quá sợ hãi phản kháng, bất quá cũng may nàng xem như là người tập võ, khí lực lớn hơn loại giá áo tui cơm như Quân Tử Dạ, vì vậy ra sức một cái, nàng đẩy được hắn ra.

“Đại hoàng tử, xin ngài tự trọng!” Tựa hồ có chút kinh hồn bạt vía, Cẩm Tâm thở hổn hển.

Thấy vậy, Quân Tử Dạ về mặt âm tàn cười lạnh một tiếng, đứng lên, thản nhiên sửa sang y phục của mình: “Hừ, tự trọng! Ta bị giam cầm ở cái địa phương này, không có chút tự do vui thú gì, còn cần tự trọng sao?! Quân Tử Sở cái đồ vô liêm sỉ kia, rõ ràng đâm sau lưng ta một đao, ta chơi thị nữ của hắn một chút, chuyện này cũng không quá đáng a?”

Quân Tử Dạ đánh giá Cẩm Tâm từ cao xuống thấp, mặt tràn đầy vẻ khinh thường: “A, bất quá là một nha hoàn hầu hạ người khác, cũng không phải trình tiết liệt nữ gì, làm gì phản ứng dữ dội như vậy chứ? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy kỹ xảo của ta không tốt bằng Tử Sở, không thể khiến ngươi dục tiên dục tử ~~”

Quân Tử Dạ dâm tà nói, trong mắt không khỏi để lộ ra ánh sáng đê tiện, thấy vậy, Cầm Tâm sợ hãi lại xông lên lần nữa, che ngực lập tức quỳ xuống nói: “Cầu Đại hoàng tử buông tha cho Cầm Tâm, Cầm Tâm cùng Tam điện hạ vẫn luôn trong sạch, căn bản không giống như lời Đại hoàng tử!”

“Cái gì! Người cùng Tử Sở vẫn trong sạch? Đến nay người vẫn còn là xử nữ!” Nghe xong lời mà Cầm Tâm nói..., trong mắt Quân Tử Dạ xẹt qua một tia quái dị, sau một tay đó hất thả lỏng phía sau, sắc mặt trầm xuống một chút.

“Dạ! Mong Đại hoàng tử buông tha cho Cầm Tâm!” Tuy võ công của Cầm Tâm cũng đủ để ngăn cản Quân Tử Dạ, nhưng dù sao hấn cũng là hoàng tử, nếu như hấn thật sự dùng sức mạnh, nàng không thể phản kháng.

“Đứng lên đi, ta không đụng tới người đâu.”

“A?” Tựa hồ nghe thấy Quân Tử Dạ nói không đụng đến nàng, Cầm Tâm kinh ngạc vội vàng ngẩng đầu. Nàng vốn chỉ ôm thái độ thử một lần, chính là không nghĩ tới đối phương lại thật sự đáp ứng.

“A cái gì? Chẳng lẽ người lại thay đổi chủ ý, muốn theo ta ——”

“Không có không có!”

Quân Tử Dạ còn chưa nói hết, Cầm Tâm đã vội vàng đứng dậy cắt đứt, bộ dạng tựa hồ như sợ đối phương đổi ý, lập tức tỏ rõ tâm ý của mình.

“Đại hoàng tử, Cầm Tâm cáo từ.” Vừa thấy có thể rời khỏi miệng cọp, Cầm Tâm xoay người muốn đi gấp. Chính là cánh tay lại bị Quân Tử Dạ một phát bắt được, gắt gao không buông tay, “Đợi một chút ——”

“Đại hoàng tử.”

“Cứ như vậy đi? Ta còn có chuyện còn chưa nói hết.” Nhắc chân đi tới cửa, thuận thế đóng lại, Quân Tử Dạ cười lạnh, mở miệng nói: “Người yên tâm, ta sẽ không đụng tới người, nhưng có mấy vấn đề, ta muốn hiểu rõ.”

“Đại hoàng tử, cái gì Cầm Tâm cũng không biết.” Biết rõ Quân Tử Dạ lòng lang dạ thú, Cầm Tâm vội vàng đánh đòn phủ đầu.

Thấy vậy, Quân Tử Dạ lên tiếng an ủi nói: “Người yên tâm, không phải ta muốn hỏi điều cơ mật gì, ta chỉ hiểu kỳ một số chuyện riêng của Tử Sở.”

“Việc riêng”

“Đúng vậy a, việc riêng. Hôm nay Tử Sở tay cầm ngọc phù, ta căn bản đâu không lại hấn, cho nên ta cũng không muốn tranh cãi nữa, chỉ hỏi vài chuyện mình cảm thấy hứng thú thôi.” Giống như thật sự có chuyện như vậy, biểu lộ Quân Tử Dạ vô cùng thành thật.

Cầm Tâm thấy vậy, ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy hấn nói cũng không sai, dù sao Tam điện hạ có ngọc phù trong tay, ai cũng không làm gì được hấn! Huống chi Quân Tử Dạ trước mắt này còn đang bị cấm túc, căn bản không thể gây uy hiếp gì.

“Đại hoàng tử hỏi đi, chỉ cần không làm Cầm Tâm khó xử, Cầm Tâm nhất định có gì nói nấy.”

“Tốt, rất sáng khoái! So với ca ca Cầm Hùng của người, người có đầu óc hơn!”

Quân Tử Dạ cao hứng tán dương một tiếng, không chú ý tới Cầm Tâm vừa nghe đến ca ca của mình thì nhăn mặt lại, bắt đầu đặt câu hỏi: “Cầm Tâm, có phải Tử Sở yêu Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết dâm tiện kia không? Lại yêu rất sâu rất sâu, sâu đến tình trạng không phải nàng ta thì không cần?”

Những lời này của Quân Tử Dạ, thật sự là rắc muối lên vết thương, Cầm Tâm vốn đã đầy bụng oán hận với những hành vi của Quân Tử Sở gần đây, thâm hận trong lòng, hôm nay lại bị Quân Tử Dạ khui ra như vậy, nổi căm hận lên đến tột đỉnh.

“Đừng nhắc đến tiện nhân kia, nàng ta căn bản không xứng với Tam điện hạ!”

Thở phì phì nói, trong mắt không khỏi hừng hực lửa giận, ngực Cẩm Tâm phập phồng, thất thố mắng ra, có thể thấy được thành kiến của nàng đối với Tống Ngâm Tuyết, đã sâu đến trình độ nào.

“Tống Ngâm Tuyết kia là tiện nhân ai cũng có thể làm chồng! Cũng không biết nàng ta dùng cái chiêu số dụ dỗ gì, rõ ràng lừa gạt Tam điện hạ cả ngày thất hồn lạc phách chỉ biết chạy quanh nàng, đi theo sau mình nàng ta, quả thực vô cùng tổn hại đến hình tượng anh minh của điện hạ, hừ!”

Gắt gao nắm tay lại, Cẩm Tâm xúc động phần nộ để lộ ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng nàng giờ phút này, thấy vậy, Quân Tử Dạ hiểu ra, tiếp đó cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: “Có câu ‘ yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu ’ Tống Ngâm Tuyết đẹp đến như vậy, Tử Sở mê mẩn nàng ta, đó cũng là chuyện thông thường, nhưng mà ——”

Lúc Quân Tử Dạ nói câu “cũng là chuyện thông thường” kia, sắc mặt Cẩm Tâm trầm xuống, vừa muốn mở miệng phản bác, lúc này, lời nói của hắn lại xoay chuyển, cười cười tiếp tục nói: “Nhưng bộ dạng Cẩm Tâm cũng không kém a ~ Tống Ngâm Tuyết kia, mặc dù là cực phẩm nhân gian, nhưng tính tình nàng phóng đảng trời sinh, không biết đã bị bao nhiêu người áp dưới thân rồi, thử hỏi một nữ tử tàn hoa bại liễu như vậy, làm sao có thể làm chính thê của Tử Sở? Chơi đùa thì còn tạm được.”

“Ta biết Cẩm Tâm người đã sớm ái mộ Tử Sở, vẫn muốn làm nữ nhân của hắn, chỉ là ta vốn tưởng rằng mặc kệ Tử Sở hắn có thích người hay không, cái thân thể này của người, hắn cũng đã sớm lấy, không nghĩ tới đến bây giờ mà.”

Tiếc hận lắc đầu, Quân Tử Dạ thở dài nói: “Nữ tử trong ngọc trắng ngà như Cẩm Tâm người, còn kháng kháng một mực đối với hắn, Tử Sở hắn thật sự đúng là không nên bỏ qua, ai, tên ngu ngốc này, thật không biết hắn ăn phải bùa mê thuốc lú gì!”

Một câu, tựa hồ gõ trúng chỗ ngứa của Cẩm Tâm, làm ặt nàng lộ vẻ uất ức. Thấy vậy, Quân Tử Dạ chậm rãi đi đến trước người nàng, vươn tay nhẹ nâng cằm của nàng lên, chậm rãi nói: “Cẩm Tâm, người cũng thật là, Tử Sở đã không chủ động, vậy tại sao người không thể chủ động một chút?”

“Nô tỳ chủ động.” Tựa hồ không rõ Quân Tử Dạ muốn nói gì, Cẩm Tâm trợn mắt hỏi lại.

Đến lúc này, Quân Tử Dạ nhẹ nhàng cười, khóe mắt thoáng nhìn về phía da thịt lỏa lồ của Cẩm Tâm, sau đó buông nàng ra, giương mày chậm rãi nói: “Đúng vậy a, người chủ động! Cẩm Tâm, tuy thân phận của người hèn mọn, cũng không xứng với Tử Sở, nhưng trước mặt tình yêu, chỉ có nam nữ, không có cao thấp, mặc dù bộ dạng người cũng không phải chim sa cá lặn gì, nhưng dầu gì cũng cũng coi là thanh tú dễ nhìn, nếu như người có thể sử dụng chút thủ đoạn, lừa gạt Tử Sở lên giường của người, như vậy chỉ cần một lần, vận mệnh của người từ nay về sau sẽ hoàn toàn thay đổi.”

“Người suy nghĩ một chút đi, Tử Sở hắn là hoàng tử, nếu thật sự hưởng dụng thân thể của người rồi, cho dù hắn không thích người, cũng phải cho người cái danh phận. Đến lúc đó, người có danh phận, liền có rất nhiều cơ hội ở chung cùng hắn, sau đó lại tận tình thi triển mị lực của người, mê đảo hắn trên giường, đến lúc đó, chẳng phải người có thể được như nguyện sao?”

“Hôm nay Tử Sở chưa có thê thất, nếu như lúc này người có thể mang thai con của hắn, hơn nữa nếu còn là con trai, vậy đợi Tử Sở trèo lên được ngôi vị đại trử, người chính là hoàng hậu, con của người chính là thái tử, hoặc là nói xa hơn chút, con của người chính là quốc chủ tương lai, mà người. Thì chính là hoàng thái hậu tôn vinh đẹp đẽ quý giá nhất nước Đại Lương này!”

Lời mà Quân Tử Dạ nói..., vẽ lên trước mặt Cẩm Tâm một bản kế hoạch động lòng người, làm nàng say mê ngơ ngẩn. Thấy vậy, Quân Tử Dạ bất động thanh sắc, lẳng lẳng nhìn nàng, đợi phản ứng kế tiếp của nàng.

“Sinh hài tử, làm hoàng hậu. Chính là nô tỳ nên làm thế nào.” Cẩm Tâm thì thào trong miệng, rất hiển nhiên, lòng của nàng đã rung động.

“Vậy thì đơn giản a! Nếu như người chịu tin ta, ta tất nhiên là có biện pháp giúp người hoàn thành hết thấy.”

Cười tự phụ, Quân Tử Dạ móc từ trong lòng ra một cái bình thuốc nhỏ, sau đó nhẹ nhàng quơ quơ trong tay, đưa đến trước mặt Cẩm Tâm nói: “Cái này gọi là Thực cốt đan, là một loại xuân dược đỉnh cấp, cùng

Cực lạc đan là hai đại bí thuốc trong nội cung Kiều quốc, người bình thường không dễ có được, ta đây cũng chỉ có vụn vụn một lọ.”

“Thực cốt đan?” Tiếp nhận chai thuốc, Cầm Tâm khó hiểu lên tiếng, trong lòng nàng, Cực lạc đan đã từng nghe qua, nhưng là cái Thực cốt đan này thì.

“Thế nào, chưa từng nghe qua sao? Bất quá cũng không thể trách người được, tuy nói thanh danh của bí thuốc Kiều quốc lan xa, nhưng kỳ thật không phải loại nào mọi người cũng biết được, ví dụ như Thực cốt đan này, rõ ràng được lực của nó cao hơn Cực lạc đan nhiều, nhưng danh tiếng, cũng không lan truyền rộng rãi.”

Quân Tử Dạ chậm rãi nói đạo lý trong đó, thần sắc bình tĩnh tự nhiên, quả thật có cảm giác rất thoải mái.

Nghe vậy, Cầm Tâm cúi đầu trầm nghĩ, do dự hỏi: “Cái này thật sự uống một lần là có thể thành công sao?”

“Đương nhiên, uống thuốc này vào rồi, nửa canh giờ sau sẽ có hiệu lực, đến lúc đó chỉ cần cam đoan bên người Tử Sở chỉ có một nữ tử là người, kết quả kia.”

Cười nịnh nọt, Quân Tử Dạ nhếch mày. Lúc này, Cầm Tâm giương mắt, nghiêm mặt nói: “Tại sao Đại hoàng tử phải giúp nô tỳ? Giữa Cầm Tâm và ngài cũng không có giao tình gì, thậm chí trước kia coi như còn có mâu thuẫn, vì cái gì lần này ngài lại chịu trợ giúp Cầm Tâm như vậy?”

“Ha ha, ‘ người không vì mình, trời tru đất diệt ’, ta đây giúp người khác, cũng không phải không có yêu cầu .”

“Yêu cầu gì?” Vừa nghe lời này, Cầm Tâm có chút cảnh giác, hai mắt không khỏi thẳng tắp nhìn hẩn.

“A, người đừng khẩn trương như vậy! Yêu cầu của ta đây kỳ thật hoàn toàn không quá đáng. Hôm nay ta bị phụ hoàng cấm túc trong vương phủ, cảm thấy rất là nhàm chán, nếu như có một ngày người được sủng, ta nhờ người nắn nỉ Tử Sở nói vài câu hữu ích cho ta trước mặt phụ hoàng, để cho hẩn sớm thả ta ra ngoài.”

“Thật sự chỉ như vậy sao?” Cầm Tâm hồ nghi.

“Thật sự chỉ có như vậy!” Gật gật đầu, Quân Tử Dạ nói: “Nói thật, kỳ thật trong lòng của ta hoàn toàn không muốn giúp người, chẳng qua là vì Tử Sở đang được sủng ái, có thể thuyết phục được phụ hoàng mà thôi”

Quân Tử Dạ nói vô cùng thẳng thắn, Cầm Tâm nghe xong trầm tư một hồi, một lát sau, nàng ngẩng đầu, dùng sức gật đầu nói: “Được, ta đáp ứng người! Nhưng bất quá người phải làm sao để cho ta tin tưởng người đây? Ai biết trong thuốc này có bỏ độc hay không, có thể người muốn mượn tay ta để loại bỏ điện hạ?”

“Giỏi, giỏi lắm! Không hổ là Cầm Tâm, hành vi xử sự đều chú ý cẩn trọng!” thấy Cầm Tâm lo lắng, Quân Tử Dạ vỗ tay, sau đó kêu một tiếng, chỉ thấy một nữ tử mặc sa mỏng đi đến, dáng người quyến rũ như ẩn như hiện dưới lớp sa.

“Sợ có độc? Ta uống cho người xem.”

Mở nắp bình ra, Quân Tử Dạ đổ ra hai viên thuốc, một viên cho nữ tử, một viên ình. Sau nửa canh giờ, khi Cầm Tâm mặt đỏ bừng nhìn đến Quân Tử Dạ đầy thú tính cười trên người cô gái thì lòng của nàng, đã hoàn toàn tin tưởng.

Uống Thực cốt đan vào, con người sẽ tiến vào trạng thái hưng phấn trước nay chưa từng có, Quân Tử Dạ lúc này, liều mạng đâm phần thân của mình vào trong thân thể nữ tử, còn nữ tử kia tử thì vẻ mặt say mê cố gắng nghênh hợp, tứ chi hưng phấn gắt gao giao xoa, miệng rên hừ hừ.

Bởi vì muốn nhìn thấy hiệu quả cuối cùng, xác nhận xem thuốc này rốt cuộc có vấn đề hay không, cho nên Cầm Tâm một mực không bỏ đi, mà lúc này, nữ tử dưới thân trong sự công kích liên tục của Quân Tử Dạ, ngâm nga ra tiếng, hơn nữa trong một tiếng hét lên chói tai toàn thân run rẩy thì Quân Tử Dạ cũng đồng thời đạt đến cực điểm, găm nhẹ một tiếng mạnh mẽ tiết dục vọng ra.

“Thực xin lỗi, đại hoàng tử, Chăm Tâm vô ý mạo phạm, chẳng qua là muốn. . . .” Mặt đỏ tím đập nhìn hết trận đông cung sống này, Chăm Tâm xấu hổ, mặt đỏ đến muốn nhỏ ra máu. Nàng không dám nhìn thẳng vào Quân Tử Dạ, đành phải lấp bắp nói.

“Không có gì, bất quá cũng nên biểu diễn trước cho người xem một phen, coi như truyền cho người ít kinh nghiệm, để người hiểu được phải lấy lòng nam nhân như thế nào, kéo sau này người cái gì cũng không biết, bắt không được trái tim của Tử Sở, làm hỏng chuyện tốt của ta.”

Lúc này, Quân Tử Dạ cười tùy ý, không thềm để ý chút nào bứt ra, bắt đầu sửa sang y phục của mình, không hề thương tiếc người dưới thân.

“Thế nào, hiện tại người tin tưởng ta rồi chứ?” Nhếch mày, ra hiệu cho nữ tử lui ra, Quân Tử Dạ xoay người tựa trên mặt ghế, nhìn ra, cuộc đại chiến vừa rồi cực kỳ tiêu hao thể lực.

“Tin! Tin!” Vội vàng thể hiện thái độ, hai tay Chăm Tâm ôm quyền nói: “Chăm Tâm đáp ứng Đại hoàng tử, một khi chuyện thành công, nhất định kiệt lực làm việc vì Đại hoàng tử, chỉ cần có cơ hội, sẽ nghĩ mọi cách cứu Đại hoàng tử ra.”

“Ừ, được, cứ quyết định như vậy đi!”

“Được!”

Hai bên nhất trí, đều cười vui vẻ, Chăm Tâm cẩn thận cầm lấy chai thuốc, quý trọng như trân bảo nắm trong lòng bàn tay, mà Quân Tử Dạ thì cười cười mở miệng, chỉ đạo: “Nếu đưa viên thuốc ra, Tử Sở nhất định sẽ không uống, người có thể pha nó trong nước trà, để hắn không phát giác.”

“Dạ!”

“Còn có, Thực cốt đan được tính mãnh liệt, Tử Sở lại huyết khí phương cương, ta sợ nếu chỉ một mình hắn uống, người sẽ chịu không nổi thể công mãnh liệt của hắn, cho nên vì lý do an toàn, ta đề nghị chính người cũng uống một viên, để phát huy tình cảm mãnh liệt của hai người đến hiệu dụng cao nhất, phải hết sức cẩn thận, đừng để xảy ra sơ xuất gì.”

Quân Tử Dạ không hổ là cao thủ chơi gái vô số, lúc này nói đến những sự tình này, vẫn bình thản như không.

Chăm Tâm đã sớm xấu hổ đến hận không thể đào cái lỗ chui xuống, sau khi nghe Quân Tử Dạ nói xong liền tục gạt đầu xác nhận, sau đó xoay người, thoát đi gian phòng đầy dẫy khí tức hoan ái thối nát này.

Chăm Tâm đi rồi, Quân Tử Dạ không có bất kỳ động tác gì, hắn chỉ chậm rãi nở nụ cười, vẻ mặt âm trầm, vạn phần khùng bố, thậm chí trong đôi mắt hắn hiện ra vẻ tà ác.

“Hừ, Quân Tử Sở, xem lần này ai có thể cứu nổi người. . . .”

190. Q.2 - Chương 94: Uống Thuốc

Trong thành Đại Lương, tại phủ đệ ngự dụng hoàng gia, Quân Tử Sở đứng ở trong phòng, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt lảng lạng nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dạng như vậy, tựa hồ là đang đợi người nào đó.

Bên ngoài, Chăm Tâm tay bưng nước trà, vẻ mặt do dự, giờ phút này trong lòng nàng đang tranh đấu kịch liệt, rốt cuộc có nên làm theo lời Quân Tử Dạ hay không.

Làm? Hay là không làm?

Tam điện hạ hôm nay chỉ một lòng nghĩ đến tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia, nếu không làm, cả cuộc đời này nàng không còn hi vọng làm hoàng hậu, ngay cả làm một phi tử, chỉ sợ cũng chỉ là si tâm vọng tưởng, người say nói mớ thôi!

Không, nàng không muốn thế!

Cầm Tâm nàng, đi theo tam điện hạ lâu như vậy, một lòng mong ước một ngày kia mình có thể trở thành nữ nhân của hắn, chính là trời không chiều lòng người, trước có Kiều Mạt Nhi, sau có Tống Ngâm Tuyết, bất luận là ai, điện hạ hắn thủy chung cũng không chịu liếc mắt nhìn nàng, việc này làm nàng phi thường uể oải!

Nàng đã sắp đến tuổi lấy vợ gả chồng rồi, nếu như điện hạ không thu nàng, nàng sẽ bị phân đi thành thân. Không, nàng không muốn thành thân cùng một nam nhân lạ lẫm, cả đời này, nam nhân mà nàng muốn, cũng chỉ có một mình Quân Tử Sở!

Đại hoàng tử nói rất đúng, mình phải tạo cơ hội ình, không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, bằng không, nàng sẽ thật sự thua tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia!

Nghĩ tới đây, ánh mắt tựa hồ biến thành kiên quyết, Cầm Tâm chủ ý đã định, lập tức một tay nâng nước trà, tay kia vươn xuống hông lấy”Thực cốt đan”.

Hôm nay thật là một ngày tốt lành, không biết vì sao, điện hạ hắn lại đến phủ đệ ngoài cung.

Lúc đầu, nàng còn lo lắng khi được lực phát tác thì sẽ có những thị nữ khác đứng hầu hạ bên cạnh, làm hỏng chuyện tốt của nàng! Chính là không nghĩ tới điện hạ rõ ràng tự mình muốn tới một chỗ thanh tĩnh nho nhã nghỉ ngơi, việc này thực sự làm cho nàng vô cùng hưng phấn!

Ông trời tốt cuộc cũng mở mắt rồi, đang âm thầm giúp đỡ nàng a!

Cầm Tâm kích động, tay run rẩy cầm viên thuốc, chậm rãi bỏ vào trong ấm trà, sau đó nhẹ nhàng quơ quơ, thấy viên thuốc này dần dần tan chảy, cuối cùng hòa tan vào trong nước trà biến mất không thấy gì nữa.

Tâm nguyện của nàng sắp hoàn thành rồi! Rốt cuộc nàng cũng có thể hoàn thành tâm nguyện!

Thấy mọi chuyện đều phát triển theo dự đoán, Cầm Tâm không khống chế nổi niềm vui sướng, nở một nụ cười thật tươi. Ha ha, nàng đã lâu không có cười vui vẻ như vậy rồi, cho nên hôm nay, thật đúng là một ngày tốt làm cho người ta mừng rỡ!

Cầm Tâm mấp má miệng, niềm vui còn treo trên môi, tiếp đó nàng lấy ra một viên thuốc khác, đang há miệng chuẩn bị nỏ bỏ vào trong miệng, chính là lúc này, nàng nhớ tới ngày ấy nữ tử rên rỉ hầu hạ dưới thân Quân Tử Dạ, bộ dáng phóng đảng dâm mỹ càn rỡ, toàn thân không khỏi xiết chặt, mặt cũng đỏ lên theo.

Dù nói thế nào, Cầm Tâm cũng là xử nữ chưa biết việc đời, đối với phương diện này, nàng vẫn còn rụt rè thẹn thùng, cho nên sau khi do dự nửa ngày, nàng chậm rãi buông tay xuống, một lần nữa nhét viên thuốc vào bên hông, ho nhẹ một tiếng, điều chỉnh tâm thần, nhắc chân, bắt đầu bước vào gian phòng.

Thôi, nàng không cần phải uống!

Tuy Quân Tử Dạ nói nếu như nàng không uống có khả năng sẽ không chịu nổi sự cuồng dã của Tam điện hạ, nhưng nàng tình nguyện không chịu nổi sự cuồng dã mà hôn mê, cũng không muốn biến thành bộ dạng phóng đảng chán ghét như nữ tử kia, quả thực thấp hèn không nhìn nổi!

“Điện hạ, dùng trà a.” Đi vào gian phòng, đem nước trà bày ở trên bàn, Cầm Tâm bình thường như mọi ngày nói với Quân Tử Sở.

“Ừ.” Có lẽ thật sự hơi khát, Tử Sở không phát giác được nửa điểm dị thường, đương nhiên, hắn cũng sẽ không cảm thấy có cái gì dị thường, dù sao Cầm Tâm đi theo bên cạnh hắn đã lâu như vậy, đối với nàng, hắn cũng không phòng bị gì.

Tiếp nhận chén trà Cầm Tâm đưa qua, còn bốc hơi nóng, Tử Sở dùng nắp chén cạo nhẹ mặt nước, tiếp đó nhẹ nhàng thổi, uống một ngụm.

A.

Uống! Hắn uống rồi!

Cầm Tâm kích động dị thường, đôi tay rũ xuống hai bên không khỏi vừa khấn trương vừa hưng phấn gất gao nắm chặt làn váy.

Mắt thẳng tắp nhìn qua, mơ hồ còn lộ ra ánh sáng, Tử Sở không phát giác gì, sau khi uống cạn một ly, ngẩng đầu nhìn ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ, tính đại khái thời gian hiện tại.

Nửa canh giờ! Còn nửa canh giờ! Sau nửa canh giờ, nàng có thể lấy được thứ nàng tha thiết ước mơ rồi!

Trái tim, tựa hồ vào thời khắc này đã không thể bình tĩnh được nữa, Cầm Tâm cứ ngo ngác nhìn Tử Sở như vậy, quan sát từng biểu lộ biến hóa trên mặt hắn, một lòng chờ đợi một khắc thần thánh kia đến!

“Khải bảm Tam điện hạ, ngoài phủ có Ứng Thư Ly cầu kiến.” Lúc này, một thị vệ ngoài cửa tiến đến thông báo.

“Mời hắn vào.” Xoay người, tựa hồ rốt cuộc đã chờ được người phải đến, Tử Sở chậm rãi buông cặp mày nhíu chặt ra, nhẹ nhàng mỉm cười vui vẻ.

“Dạ!” Thị vệ lĩnh mệnh, xoay người mà đi, mà bên cạnh Cầm Tâm có chút mất hứng: Ứng Thư Ly? Hắn không phải là cầm si công tử bên người Tổng Ngâm Tuyết sao? Tam điện hạ tìm hắn tới làm cái gì?

“Điện hạ, Ứng Thư Ly hắn.”

“Là ta tìm hắn đến có một số việc, trong nội cung không tiện, chỉ có thể định ngày hẹn ở nơi này.” Trả lời nghi hoặc của Cầm Tâm, Tử Sở tiến lên vài bước đi tới cửa.

Sau lưng, Cầm Tâm nắm tay âm thầm sốt ruột, trên mặt cũng có chút bất an: làm sao bây giờ, tại sao lúc nào không đến lại đến ngay lúc này? Ứng Thư Ly kia, hắn sẽ không phá hỏng kế hoạch của nàng chứ?

Cầm Tâm càng nghĩ càng loạn, hai bàn tay uốn éo vặn vẹo đến trắng bệch cũng không biết, bất quá lúc này, nàng giống như đột nhiên nghĩ thông suốt chuyện gì, bộ dạng có vẻ rộng mở trong sáng hơn.

Đúng rồi! Ứng Thư Ly kia là nam, cho dù hắn ở đây cũng không sao a! Nếu điện hạ đã bốc lửa dục, chỉ cần bên người không có nữ tử, nam tử bọn hắn cũng không phải chướng ngại gì.

Còn nữa, nếu chuyện nàng cùng điện hạ bị Ứng Thư Ly nhìn thấy, trở về nói cho tiện nhân Tổng Ngâm Tuyết kia, không phải càng tốt sao? Làm cho tiện nhân kia hết hy vọng, đỡ mất công sau này nàng còn phải tự mình chạy đến trước mặt nàng ta thị uy, để nàng ta không mơ mộng gì đến ngôi hoàng hậu được nữa!

Cầm Tâm nghĩ thông rồi, cười mỉm đắc ý, lúc này, Thư Ly tuần nhã dưới sự dẫn dắt của thị vệ đi vào, hai bên gật đầu chào nhau.

“Tử Sở.”

“Thư Ly.”

Chào hỏi lẫn nhau xong, Thư Ly cũng không mở miệng hỏi Tử Sở nói rõ lý do mời hắn đến đây?

Kỳ thật, hắn thật sự không nghĩ Tử Sở sẽ có chuyện quan trọng cần nói cùng hắn, hơn nữa còn mời hắn tới đây.

Ứng Thư Ly hắn, rất ít khi trao đổi với người khác, bất quá là vì Tuyết Nhi nên mới bắt đầu nói chuyện cùng mấy người khác, không nghĩ đến Tử Sở lại đột nhiên nhiệt tình như thế?

Thư Ly chờ đợi, sắc mặt bình tĩnh, khuôn mặt tuần dật phụ trợ ra vẻ phong nhã của hắn, nhưng Tử Sở cũng không thua kém, xuất phát từ huyết thống tốt đẹp của hoàng gia, cả người hắn mang theo một loại khí tức cùng phong độ cao quý, dung nhan tuần mỹ không tỳ vết, không một chỗ nào không thể hiện ra vẻ ngọc thụ lâm phong của hắn, cao quý như tiên trên trời.

“Thư Ly, hôm nay ta mời huynh tới, là có một món đồ muốn tặng cho huynh.” Tử Sở đi lên trước, ngừng lại bên cạnh một vật phẩm phủ vải đỏ.

“Có cái gì muốn tặng cho ta?” Tựa hồ rất giật mình, Thư Ly tiến lên theo Tử Sở, hai mắt không khỏi nghi hoặc ngược nhìn.

“Mở ra nhìn xem.” Dùng mắt ra hiệu về món đồ ở dưới lớp vải đỏ, Tử Sở mở miệng.

Thấy vậy, Thư Ly cũng không ngại ngần, vươn tay vạch lớp vải, “Đây là. Tiêu Vĩ.”

Tựa hồ khiếp sợ đến nói không nên lời, Thư Ly nháy cũng không nháy mắt nhìn thanh đàn cổ tạo hình hùng hậu, nước sơn sáng chói trước mắt, bị sự sinh động, khí thế tráng lệ lấp lánh rực rỡ của nó làm cho kinh sợ thật lâu vẫn nói không nên lời.

“Tiêu Vĩ.”

Vươn tay kích động nhẹ vỗ về thân đàn, ngón tay vuốt ve những lớp hoa vân chìm ẩn như mây, sau đó nhìn không được nhẹ nhàng điều chỉnh thử âm sắc một chút, chỉ nghe tiếng đàn vang dội như tùng, cổ vận ôn hòa, khiến cho lòng người an tĩnh, vui vẻ thoải mái.

Đây là ước ao của ngàn người say mê đàn trong thiên hạ, nhìn đến cây đàn tuyệt thế như thế, làm sao có thể không chế cảm xúc hưng phấn cùng nhiệt liệt đây?

“Làm sao huynh có được cây đàn này?” Thư Ly khó hiểu giương mắt hỏi, rất hiển nhiên đã sinh ra sự hiếu kỳ.

Kỳ thật nhắc tới cũng cũng không kỳ quái, có người đánh đàn nào nhìn đến”Tiêu Vĩ” mà có thể bảo trì trấn tĩnh? Huống chi còn là người yêu đàn như si.

Tiêu Vĩ, được coi là tuyệt phẩm trong các loại đàn, tương truyền xuất phát từ tay một vị danh tướng vào một thời kì rất xa xôi trước đây, là vật mà người đánh đàn tranh nhau truy đuổi.

Cây đàn tuyệt thế này vốn đã biệt tích nhiều năm, không ngờ hôm nay lại có may mắn được nhìn thấy, điều này làm cho Thư Ly rất là sợ hãi, khê than thảm.

“Không có gì, cây đàn này, vốn được sưu tầm nằm trong hoàng cung Đại Lương không có ai thưởng thức, hôm nay vừa vặn gặp được người yêu quý nó, hiểu nó.”

Tử Sở cười nhẹ, giải thích nguyên do trong đó. Chính là Thư Ly tựa hồ vẫn rất khó hiểu: “Tại sao phải tặng nó cho ta? ‘Tiêu Vĩ cầm’ này quý giá như thế, ta.”

“Huynh đừng ngại, nhận lấy đi. Kỳ thật không nói gạt huynh, ta đây cũng chỉ nhận ủy thác của người khác.”

“Nhận ủy thác của người khác?” Thư Ly khó hiểu, cảm giác như lọt vào trong sương mù.

Thấy vậy, Tử Sở giương mắt, mở miệng chậm rãi giải thích: “Cây đàn này, là phụ hoàng nhờ ta chuyển giao cho huynh. Năm đó lúc ông ở Đại Tụng làm con tin, chịu ơn phụ thân huynh là Ứng tướng quân, nhiều năm qua, ông vẫn một mực ghi nhớ trong lòng, muốn một ngày kia có thể hồi báo, chính là không ngờ Ứng tướng quân chôn thân chiến trường, làm ông vẫn luôn thương tiếc đến nay.”

“Mấy ngày trước đây phụ hoàng ta biết được huynh đang ở Đại Lương, hơn nữa còn là cầm công tử tiếng tăm lừng lẫy của Đại Tụng, vì vậy liền ra lệnh cho ta đưa tới cây đàn này tới, coi như dùng nó để bày tỏ lòng biết ơn nhiều năm qua, kính xin Thư Ly huynh nhận lấy.”

Tử Sở nói rõ ràng từng chữ giải thích tiền căn hậu quả, Thư Ly nghe xong trầm mặc một hồi, trong lòng lý giải mọi chuyện từ đầu đến cuối đồng thời, cũng hiểu vì sao hôm nay Tử Sở lại đích thân mời hẳn đến đây, mà không phải trực tiếp mang đàn tới Vân Thủy sơn trang.

Nhận? Hay là không nhận? Thư Ly do dự.

Đúng lúc này, Tử Sở xoay người rót một chén trà đưa đến trước mặt Thư Ly, nhẹ nhàng nói: “Mệnh lệnh của phụ hoàng lớn như trời, kính xin Thư Ly đừng làm khó ta. Ta nghe nói Thư Ly huynh cùng Tuyệt Nhi ở chân núi cầm sắt hợp minh, tình đầu ý hợp, phong tư khiến người ta phải ao ước. Đã như vậy, sao huynh không nhận lấy, ngày khác đàn cho Tuyệt Nhi nghe để nàng vui vẻ.”

Tuy là khuyên bảo, nhưng cũng là chân lý, sau khi nghe xong lời Tử Sở nói, Thư Ly ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu một cái đáp ứng.

“Được, thịnh tình của quốc chủ, Thư Ly không thể chối từ, xin nhận lấy ‘Tiêu Vĩ’, trong lòng vô cùng cảm kích.”

Hai tay chấp lại bái tạ, Thư Ly chậm rãi nói, nghe vậy, Tử Sở cao hứng, không khỏi vươn tay vỗ vai của hắn một cái: “Khách khí cái gì? Đây là việc nên làm! Thư Ly, nói thật, ta còn rất chờ mong huynh khải cây đàn này, mời Tuyết Nhi hát chung, ta nghĩ tình cảnh đó, nhất định rất đẹp, rất đẹp. . . .”

Trước mắt hiện ra thân ảnh đẹp đẽ xuất trần của người ngọc, tưởng tượng đến tiếng nhạc động lòng người như tiếng ca múa trên trời, khiến người ta không khỏi say mê trong đó, trái tim Tử Sở cùng Thư Ly đều xẹt qua một tia nhộn nhạo, trên mặt lộ ra thần thái ôn nhu.

Tiếp nhận chén trà, Thư Ly uống một hơi cạn sạch, để tỏ lòng biết ơn, cũng là vì sự vui mừng trong nội tâm. Tử Sở gật đầu mỉm cười, mà Cẩm Tâm bên cạnh thấy vậy, sắc mặt đại biến.

“Điện hạ, trà!”

Mạnh mẽ mở miệng cả kinh nói, hai tay Cẩm Tâm che miệng lại, không muốn mình bởi vì quá khiếp sợ mà nói lỗ miệng.

Thấy vậy, Tử Sở không khỏi quay đầu, hỏi: “Trà này, làm sao vậy?”

“Éc. . . . Không có gì. Nô tỳ muốn nói là trà này đã nguội lạnh, không tiện mời Thư Ly công tử uống, để nô tỳ đi đổi một bình khác.” Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cẩm công tử kia cũng uống Thực cốt đan rồi, có phải hiện tại nên đi tìm một nữ tử tới cho hắn không? Cẩm Tâm do dự, trong lòng rất là sốt ruột.

Lúc này, Tử Sở lên tiếng chặn lại nói: “Không cần, ta và Thư Ly đang muốn đi Vân Thủy sơn trang ——”

“Không được!”

Vừa nghe Tử Sở nói như vậy, Cẩm Tâm không đợi hắn lời nói hết lời, liền lên tiếng ngăn cản thần sắc rất là nghiêm túc.

Điện hạ tuyệt đối không thể đi Vân Thủy sơn trang! Không thể đi tìm tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia! Nếu như hắn thật sự đi, nàng phải làm cái gì bây giờ? Không công uống phí sao? Không, nàng không muốn thế!

Lắc đầu, ngăn ngoài cửa, Cẩm Tâm ngẩng đầu nhìn giờ, không cho bọn Tử Sở đi qua.

Thấy vậy, Tử Sở kinh ngạc trong lòng, mở miệng nói thẳng: “Cẩm Tâm, ngươi tránh ra, ta có việc muốn làm.”

Hắn có một thứ muốn tặng cho Tuyết Nhi, cho nên đã hẹn ước cùng nàng, cũng sắp tới giờ rồi, cho nên hắn phải nhanh chóng đi qua.

“Không —— điện hạ, ngài không thể đi! Nô tỳ van cầu ngài, ngài tạm thời chờ trong phủ a.” Không cho Tử Sở đi, Cẩm Tâm ra sức cầu xin, sắc mặt rất là sốt ruột.

Hai đầu lông mày nhíu lại, trao đổi ánh mắt với Thư Ly, Tử Sở khó hiểu trong lòng, lập tức nghĩ tới điều gì đó!

“Cẩm Tâm, vì sao ngươi không cho ta đến Vân Thủy sơn trang! Tránh ra ——”

Cẩm Tâm ra sức cản trở, hành vi quái dị, chẳng lẽ nàng ta biết được có người muốn bắt lợi với Tuyết Nhi nên cố ý không cho hắn đến!

Thân thể khẽ giật mình, trong lòng đầy bất an, lúc này vừa nghĩ tới Tống Ngâm Tuyết có thể sẽ gặp nguy hiểm, Tử Sở cũng không trông nom nhiều nữa, trực tiếp tiến lên đẩy Cẩm Tâm ra, lớn tiếng phân phó thị vệ chuẩn bị xe.

“Người tới! Nhanh đi Vân Thủy sơn trang ——”

“Dạ!”

Thị vệ trả lời, đợi Thư Ly lên xe, xe ngựa bắt đầu hướng sơn trang thẳng tiến, mà sau lưng, Cẩm Tâm vẻ mặt trắng bệch, nhanh chóng cưỡi ngựa đi theo.

Không! Nàng không thể để cho điện hạ đi Vân Thủy sơn trang! Tuyệt đối không thể để cho hấn đi Vân Thủy sơn trang!

Ra roi thúc ngựa, theo sát phía sau, Cầm Tâm ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, tựa hồ cách lúc được lực phát tác không còn xa nữa.

191. Q.2 - Chương 95: Dụng Tâm Của Quân Tử Dạ

Trong Hoàng thành Đại Lương, một chiếc xe ngựa đang phóng nhanh về hướng Vân Thủy sơn trang, sau xe, Cầm Tâm cỡi ngựa, vẻ mặt lo lắng, nàng không ngừng ngẩng đầu nhìn trời, đồng thời tần suất huy động roi ngựa trong tay không khỏi nhanh hơn, bởi vậy có thể thấy được trong lòng nàng, thật sự rất gấp.

Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ? Giờ được lực phát tác sắp đến.

Ngoài xe Cầm Tâm sốt ruột nghĩ, trong xe Tử Sở cùng Thư Ly cho rằng Tống Ngâm Tuyết đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt lo lắng nhíu chặt mày.

“Thân phận của Tuyết Nhi vừa mới công bố khắp thiên hạ, Tống Vũ Thiên có thể phái sát thủ đến vào lúc này hay không a?” Tử Sở nắm chặt tay, xoay mặt nói với Thư Ly.

“Không biết, chúng ta về trước xem rồi hẵng nói.” Không biết tình huống thế nào, Thư Ly trả lời.

Nghe vậy cũng không còn cách nào khác, Tử Sở gật đầu, tập trung tầm mắt ra ngoài xe, trái tim giống như muốn bay lên, hận không thể lập tức bay đến bên người Tống Ngâm Tuyết.

Đôi mắt một mực nhìn về phía trước, thần sắc lo lắng, Tử Sở ngồi yên, môi mím chặt. Bộ dạng Thư Ly cũng không khá hơn chút nào, tuy hấn mặt ngoài nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng kỳ thật trong lòng lại nóng như lửa đốt.

Tử Sở vừa ra ngoài xem, trong lòng vừa yên lặng cầu nguyện, trong lúc đó một cảm giác dị thường chảy qua toàn thân, làm cho hấn bụm lấy ngực, toàn thân không khỏi rung động một hồi.

“Tử Sở, huynh làm sao vậy?” Tựa hồ phát hiện có gì đó không đúng, Thư Ly vươn tay ra đỡ, tuy chỉ trong giây lát nhưng cũng bị cơ thể cực nóng của hấn khiến phải thu tay về.

“Tử Sở, rốt cuộc huynh làm sao vậy? Tại sao thân thể nóng như bị phỏng vậy!” Có chuẩn bị trong lòng, Thư Ly đến đỡ lần nữa, sắc mặt không khỏi khấn trương lên.

“Ta, ta không biết.” Trong rung động, Tử Sở cố hết sức nói, hấn đỏ mặt, cảm giác máu toàn thân đang sôi trào, loại cảm giác lạ lẫm này, trước kia hấn chưa từng trải qua!

Tuy Quân Tử Sở là hoàng tử, nhưng hấn vẫn luôn giữ mình trong sạch, cũng không dâm loạn, cho nên không biết lúc này toàn bộ máu nóng tập trung ở một điểm, cảm giác cực nóng từ bụng không ngừng khuếch tán khắp toàn thân là gì? Còn tưởng rằng mình bị bệnh.

“Có lẽ, có lẽ là bị phong hàn.” Thân thể nóng như phỏng, tưởng mình phát sốt, Tử Sở cố nén trận trận cảm giác khác thường, cắn răng nói.

Thư Ly cũng chưa trải qua chuyện như vậy, vừa nghe hấn nói thế, cảm thấy rất có thể, vì vậy nhìn quanh mọi nơi nói muốn đi tìm đại phu.

“Đừng! Đi xem trước đã, an nguy của Tuyết Nhi quan trọng hơn ——”

Một phát bắt được tay Thư Ly, Tử Sở run nhẹ, hấn dùng lực lắc đầu, trên trán bắt đầu chảy đầy mồ hôi: “Không sao, ta có thể chống đỡ được, hơn nữa Vô Song ở đó, tìm huynh ấy hỗ trợ một chút, tốt hơn những đại phu này nhiều.”

“Đúng, Vô Song ở trong trang, huynh ấy nhất định biết huynh làm sao!” Đột nhiên ý thức được năng lực của Vô Song, Thư Ly đồng ý dùng sức gạt đầu, sau đó vội vàng vén rèm lên, lớn tiếng nói với thị vệ lái xe: “Nhanh, nhanh một chút!”

“Dạ!” Thị vệ lĩnh mệnh, giơ roi giục ngựa.

Cầm Tâm ý thức được biến đổi này mang hàm nghĩa gì, một bước không rời theo sát phía sau, cắn môi, trong đầu suy nghĩ rất nhanh.

Không được! Nàng nhất định phải giành giao hợp với điện hạ trước tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia! Nhất định phải!

Xe ngựa, nhanh chóng chạy trốn trên đường, càng lúc càng gần Vân Thủy sơn trang, trong xe, Tử Sở chuyển động thân thể khô nóng, mồ hôi trên đầu càng chảy càng mạnh mẽ.

Sắc mặt tựa hồ cũng càng ngày càng hồng, còn hơi để lộ ra một loại không bình thường, nhưng Thư Ly không rõ việc đời căn bản là không nghĩ tới phương diện kia, chỉ cau mày, ở một bên lo lắng.

Trên người nóng bừng bừng, tựa hồ như muốn thiêu cháy, Tử Sở khẽ nhếch môi mỏng lúc này bởi vì tác dụng của dược lực mà trở nên cực kỳ khêu gợi, không ngừng thở hào hển dồn dập.

“Xoạt ——” một tiếng, quần áo bởi vì chuyển động, không cẩn thận toạc ra một cái lỗ, một hồi khoái cảm mát dịu lập tức đánh úp lại, sáng khoái khiến trong cổ Tử Sở nhẹ bật ra tiếng.

Thư Ly nhìn hành vi “Quái dị” của Tử Sở trước mắt, vì khó hiểu lông mày càng nhíu chặt, nỗi lo lắng trong lòng cũng trầm trọng theo: bệnh của Tử Sở hung mãnh tới như vậy, không biết Vô Song có thể trị hay không? Lỡ xảy ra mệnh hệ gì.

Gấp dùm cho người khác, Thư Ly nắm tay Tử Sở thật chặt, làm cho hắn không lộn xộn nữa, chính là Tử Sở không chịu nổi dược lực bá đạo của Thực cốt đan, sau khi biết cởi quần áo có thể thoải mái hơn, liền giãy dụa muốn cởi áo nới dây lưng.

“Tử Sở, huynh làm gì thế?”

“Thư Ly, ta nóng, ta nóng quá.” (Myu: *xịt máu mũi* đoạn này thật mờ ám.)

Thấp giọng thống khổ nói, giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống, lúc này Tử Sở không khống chế nổi hai tay của mình, liều mạng dùng sức lôi kéo.

Thư Ly bất đắc dĩ, đành phải nhìn hắn từng kiện từng kiện rộng mở xiêm y của mình, sau đó lộ ra xương quai xanh khêu gợi, lồng ngực đẹp đẽ, da thịt trơn bóng.

Lúc này, khi Thư Ly không biết nên làm thế nào mới tốt, xe ngựa đang chạy đột nhiên ngừng lại, tiếp đó liền nghe ngoài xe có tiếng thị vệ cung kính thông báo: “Bẩm Tam điện hạ, đến Vân Thủy sơn trang rồi.”

“Tử Sở, đến sơn trang rồi, chúng ta nhanh đi xuống đi.”

Nghe bẩm báo xong, trái tim Thư Ly buông lỏng, dứt lời muốn vươn tay ra đỡ, nhưng khi tay của hắn vừa mới vừa chạm vào thân thể nóng hổi của Tử Sở, hắn liền đổi ý.

“Tử Sở, huynh thế này không tiện đi ra ngoài, hay là ta đi gọi Vô Song đến a.” Lo lắng cho trạng thái của Tử Sở lúc này, Thư Ly quyết định để mình tự đi, bởi vì như vậy vừa tiết kiệm thời gian, cũng không làm cho Tử Sở chật vật quá mức.

Vén rèm mà đi, phân phó thị vệ, sau khi cảm thấy hết thấy đều thỏa đáng, Thư Ly bước nhanh vào, đi tìm Vô Song.

Sau xe ngựa, Cầm Tâm vừa thấy Thư Ly lẻ loi một mình đi vào, trong lòng mừng rỡ, vì vậy nàng lập tức bước nhanh lên, sau khi ra hiệu cho thị vệ dừng lên tiếng lập tức nhắc chân leo lên xe.

“Điện hạ.” Biết là dược lực của Thực cốt đan đã phát tác, Cầm Tâm chú ý vén rèm lên, sau đó nhanh chóng đưa thân vào trong.

Cảnh tượng trước mắt, khiến Cẩm Tâm ngậy dại, khiến trong lòng nàng từng đợt xuân ý nhộn nhạo, con mắt cũng không khỏi biến thành hình trái tim.

Chỉ thấy Tử Sở mê loạn, hai mắt nhắm nghiền, gợi cảm bức người, môi hồng răng trắng, mơ hồ để lộ ra một loại tuấn mỹ động lòng người, bởi vì tác dụng mị hoặc của Thực cốt đan, khiến cho toàn thân hần lộ ra màu hồng phấn mê người, cùng với lồng ngực lửa lò trắng nõn gợi cảm, càng bổ sung tăng thêm sức quyến rũ, khiến Cẩm Tâm thiếu chút nữa cầm giữ không được!

“Điện hạ.”

Mắt hơi đỏ hồng, đôi mắt chăm chú dừng lại trên cặp môi mỏng khê nhếch của Tử Sở, bộ dạng gợi cảm chọc người, làm cho ý thức cuối cùng của Cẩm Tâm âm âm sụp đổ ngay tại thời khắc này.

“Điện hạ. . . .” Trong mắt mang theo sự mê hoặc, Cẩm Tâm vươn tay chậm rãi xoa lồng ngực Tử Sở, sau đó cúi người, cả người ghé vào trên người hắn.

Vì là lần đầu tiên, kỹ thuật cũng không được tốt, cơ hồ có thể nói là cực kỳ non nớt, Cẩm Tâm cúi xuống hôn Tử Sở, chính là thân thể mềm nhũn không còn chút sức lực, đành phải tựa vào trên lồng ngực của hắn, cảm thụ tiếng tim đập mạnh mẽ mà hữu lực của hắn.

Thân thể Tử Sở nóng rực, Cẩm Tâm cũng khô nóng theo, nàng tựa ở trên lồng ngực Tử Sở, ngón tay một vòng lại một vòng nhẹ trêu đùa quả hồng trước ngực hắn, thỉnh thoảng còn vuốt ve thêm mấy lần.

“Ừ. . . .” Một hồi than nhẹ từ trong miệng Tử Sở thốt ra. Bị thân thể Cẩm Tâm đè lên, Tử Sở cảm thấy từng đợt mát mẻ, hần không muốn mở mắt ra, chỉ say mê đắm chìm, cảm thụ được có người ở trên ngực hắn chậm rãi chuyển động, giúp hắn làm dịu bớt cơn nóng khó chịu.

Nghe được tiếng Tử Sở than nhẹ, Cẩm Tâm giống như được cổ vũ, lá gan cũng lớn lên theo, dù sao hôm nay thành bại đều phụ thuộc vào lúc này, nàng không được nhát gan khiếp sợ!

Trong lòng tựa hồ đã nghĩ thông suốt, Cẩm Tâm đứng dậy, bắt đầu cởi y phục của mình, sau khi da thịt lộ rõ, áp người xuống lần nữa.

Lúc này đây Cẩm Tâm không hề cố kỵ, rất là can đảm đem miệng của mình đụng lên môi mỏng của Tử Sở, sau đó chậm rãi cắn lên cánh môi, bắt đầu dùng sức mút lấy.

Da thịt cùng da thịt giao hòa, khiến dục hỏa của Tử Sở vừa mới dịu bớt lại”Vụt ——” một tiếng bốc lên, sau đó hừng hực thiêu đốt, rất có xu thế càng đốt càng mãnh liệt.

Kêu lên một tiếng đau đớn trở môi đáp lại, hai tay Tử Sở ôm lấy Cẩm Tâm, nhịn không được dồn dập kêu lên: “Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi ——”

Cẩm Tâm sững sờ, trong lòng tràn đầy lửa giận, bất quá lúc này nàng không trông nom được nhiều như vậy, bởi vì việc cấp bách vẫn là phát sinh quan hệ cùng Tử Sở trước.

“Điện hạ, đến yêu Cẩm Tâm a, cái gì Cẩm Tâm cũng cho ngài. . . .” Thuận thế lăn qua bên cạnh, làm cho Tử Sở xoay người trở lên trên, trong mê loạn, Tử Sở bắt đầu một đường chạy theo xương quai xanh của Cẩm Tâm đi xuống.

“Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi. . . .”

Tử Sở thở dốc kêu to dồn dập, động tác trên tay nhanh hơn, mà Cẩm Tâm dưới thân từ từ nhắm hai mắt lại, vừa hưng phấn vừa cảm giận hai tay vòng lên cổ Tử Sở, bắt đầu vụng về mà vội vàng đáp lại.

“Tuyệt Nhi, ta muốn nàng, ta muốn nàng!” Tựa hồ biết loại cảm giác cực nóng trong cơ thể mình rất cuộc là loại khát vọng gì, Tử Sở phun ra khí tức nóng ướt, không ngừng nói.

Cẩm Tâm tủi thân, cắn răng lên tiếng, hùa theo: “Tử Sở, ta là Tuyệt Nhi, chàng tới đi, muốn ta a. . . .”

“Tuyệt Nhi, thật vậy chẳng? Nàng thật sự chịu cho ta!” Một tiếng kêu kinh hãi, Tử Sở tưởng rằng mơ mộng của mình rất cực đã được thực hiện, hưng phấn mạnh mẽ mở mắt ra, muốn chứng kiến thời khắc thân thánh này, chính là không nghĩ tới đập vào mắt mình, không phải là khuôn mặt khuyên thành tuyệt mỹ của Tống Ngâm Tuyệt, mà chỉ là dung nhan ý loạn tình mê của Cẩm Tâm.

“Cầm Tâm, sao lại là người!” Giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống, lập tức trong nội tâm lạnh lạnh, mặc dù thân thể của hắn trăm ngàn lần không tình nguyện, nhưng Tử Sở vẫn là mạnh mẽ bật dậy, hung hăng trừng mắt.

“Cầm Tâm, người làm gì vậy? Đi ra ngoài!”

“Điện hạ, đừng đuổi Cầm Tâm đi! Tử Sở rất sớm Cầm Tâm vẫn một mực thích ngài, một mực mơ ước có ngày hôm nay! Cầm Tâm cầu ngài, cầu ngài muốn Cầm Tâm đi, Cầm Tâm sẽ một đời một thể toàn tâm toàn ý đối xử tốt với ngài, thật sự!”

Thật sự ——”

Thấy Tử Sở phản kháng, Cầm Tâm không để ý gì đến rứt rè nữa, vừa xông lên vừa muốn xé rách y phục của mình.

Tuy dục hỏa khó nhịn, chính là đối tượng không đúng, Tử Sở nghiêm mặt, nghiêm nghị quát lớn không cho nàng xông đến!

Chính là chuyện đã tới nước này Cầm Tâm làm sao còn nghe được những lời này nữa, nàng ta đã có quyết tâm đập nổi dìm thuyền, tráng sĩ cắt cổ tay, ý vào thân thủ của mình, vồ đến ép Tử Sở lên vách xe, sau đó bắt đầu điên cuồng câu dẫn khiêu khích.

“Người —— người tránh ra!” Chịu đựng dục vọng rầm rĩ lao nhanh trong cơ thể, Tử Sở cố gắng giãy dụa, mà đúng lúc này, ngoài xe vang lên một hồi tiếng bước chân, nghe tiếng động, hẳn là có nhiều người đang đi về hướng này.

“Vô Song, Tử Sở đang ở trong xe, huynh mau đi xem một chút a. Bộ dáng kia giống như rất thống khổ, hẳn là bệnh vô cùng nghiêm trọng.” Giọng Thư Ly vang lên.

“Được!” Nghe Thư Ly nói xong, Vô Song trả lời, bước nhanh tiến lên tìm tòi, nhưng trong nháy mắt màn xe bị nhắc lên kia thì tất cả mọi người đều sợ ngây người, hai mắt không khỏi mở to.

“Cái này, đây là có chuyện gì.” Thư Ly ngỡ ngác nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng khó hiểu, vì sao mới vừa rồi còn yên lành, bây giờ trở về lại thấy hai người quần áo không chỉnh tề dựa cùng một chỗ, hơn nữa tư thế còn có chút mập mờ như vậy?

“Này, Thư Ly, ta nói không phải huynh cố ý bảo chúng ta tới thưởng thức màn đông cung sống động do Tử Sở huynh biểu diễn chứ?” Bên cạnh, giọng nói của Lâm Phong vang lên, sau khi trở mắt, sắc mặt của hắn biến thành một nụ cười xấu xa.

Mọi người không nói gì, tựa hồ cũng không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, vì vậy sau một hồi trầm mặc, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi xoay người sang chỗ khác, không xem nữa.

Tử Sở vốn bị Cầm Tâm bắt buộc, không thể động đậy, lúc này nhân lúc Cầm Tâm bị quấy phá, hắn ra sức phản kháng, thoát thân khỏi ma trảo.

“Tuyệt Nhi, nàng nghe ta giải thích ——” vừa thấy được Tống Ngâm Tuyết đứng trong mọi người, Tử Sở vội vàng muốn giải thích, chính là được lực trong cơ thể hắn phát tác hung mãnh, cho nên đành vịn vào thành xe, không ngừng thở phì phò.

Cầm Tâm quần áo lỏa lồ, vừa thấy mình chuyện tốt của mình bị quấy rầy, hai tay lập tức vòng ngực, oán hận mắng: “Nhìn cái gì vậy! Chưa thấy chuyện tốt nhà người ta bao giờ à?!”

“Tuyệt Nhi, sự tình không phải như thế!” Vừa nghe Cầm Tâm cố ý đổi trắng thay đen, Tử Sở cố hết sức giải thích.

Thấy vậy, Vô Song tiến lên một bước, thấy trên mặt Tử Sở để lộ ra một tia không bình thường, lập tức vươn tay bắt mạch, tinh tế chẩn bệnh.

“Thực cốt đan!”

Vừa chẩn đoán ra, sắc mặt Vô Song chợt biến đổi, sau đó mạnh mẽ quay đầu, nghiêm mặt hỏi Tử Sở: “Làm sao huynh lại uống Thực cốt đan? Lại còn uống với nước trà!”

“Huynh nói cái gì? Ta không biết. . . .” Lắc đầu, trên người thiêu đốt khó nhịn, Tử Sở cố nén cảm giác không khỏe, thân thể khẽ run rẩy.

Mạnh mẽ mở miệng Tử Sở, lập tức nuốt một viên thuốc vào, Vô Song động tác thành thạo nhanh chóng phong bế vài đại huyết trên người hắn, sau đó để hắn nhẹ nhàng tựa vào thành xe.

“Là người hạ thuốc hắn?” Giương mắt nhìn Chăm Tâm, Vô Song lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Chăm Tâm cảm tức trong lòng, bày ra bộ dạng chính nghĩa đường đường nói: “Người cũng đừng bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác!”

Nghe được câu trả lời thô lỗ của Chăm Tâm, Vô Song cười khinh miệt như mây trôi nước chảy, ngược mắt nói: “Chuyện của người ta tuyệt đối sẽ không trông nom, nhưng còn Tử Sở. . . .”

“Vô Song, rốt cuộc Thực cốt đan là cái gì? Vì sao Tử Sở huynh lại biến thành cái dạng này?”

Kỳ Nguyệt nghe vậy lên tiếng, vẻ mặt đầy lo lắng.

Thấy vậy, Vô Song quay đầu, chậm rãi nói: “Thực cốt đan là một loại xuân dược cực mạnh, cùng với Cực lạc đan đều xuất phát từ hoàng thất Kiều quốc, nhưng hiệu lực lại vượt xa Cực lạc đan.”

“Xuân dược!” Kỳ Nguyệt vừa nghe vậy, kinh ngạc kêu lên sợ hãi, kể cả Thư Ly bên cạnh, cũng trừng lớn mắt.

Biểu hiện của Minh Tịnh, Mặc Lương, Lâm Phong lại rất là bình thường, tuy cũng hơi ngoài ý muốn, nhưng bọn họ vốn đầy kinh nghiệm giang hồ, vừa rồi vừa thấy được biểu hiện của Tử Sở thì trong lòng cũng đã đoán ra được bảy tám phần.

“Vậy có không thuốc giải à? Viên thuốc vừa rồi có phải là. . . .” Thư Ly tiến lên, ân cần hỏi.

Nghe vậy, Vô Song lắc đầu, mở miệng giải thích nói: “Đó không phải giải dược, nó chỉ tạm thời trì hoãn dược tính trong cơ thể huynh ấy. Thực cốt đan không giống Cực lạc đan, mặc dù cùng là xuân dược mãnh liệt, nhưng Cực lạc đan đụng phải người có ý chí kiên định vẫn có thể nhẫn nhịn qua, hơn nữa sau đó không có tác dụng phụ, nhưng Thực cốt đan thì không, người trúng thuốc phải cùng khác phái giao hợp, bằng không cảm giác mất hồn mị hoặc liền mạnh mẽ biến thành độc dược thực cốt, hung hăng gặm cắn xương cốt người trúng độc, thẳng đến khi đối phương trút hơi thở cuối cùng.”

“Sở dĩ Thực cốt đan có tên là Thực cốt đan, vì nếu dùng nó làm mị thuốc thì sẽ mang đến cho người ta cảm giác tiêu hồn thực cốt, thứ hai là nếu để nó trở thành kịch độc thì sẽ cảm thấy đau đớn tận xương, giống như xương cốt từng chút từng chút chậm rãi tiêu biến. . . .”

“Thế này, quá ác độc. . . .” Nghe Vô Song giải thích xong, tất cả mọi người tựa hồ rất kinh ngạc, kể cả Tống Ngâm Tuyết cũng không khỏi đưa mắt nhìn sang Tử Sở.

“Điện hạ. . . .”

Nghe thấy dược tính của Thực cốt đan, Chăm Tâm khiếp sợ nói không ra lời, nàng vọt tới bên người Tử Sở, áy náy không ngừng xin lỗi: “Thực xin lỗi, điện hạ, Chăm Tâm không biết thuốc này lại như vậy. Không phải Chăm Tâm cố tình, ngài chờ một chút, chờ Chăm Tâm giúp ngài giải độc.”

Quan tâm đến sự an nguy của Tử Sở, Chăm Tâm không còn cảm thấy thẹn thùng, dứt lời muốn động thủ cứu y phục của mình, lúc này, Vô Song ngăn nàng lại, nhàn nhạt lắc đầu nói: “Thuốc này người giải không được.”

“Vì sao ta lại giải không được? Không phải nói chỉ cần cùng nữ tử giao hợp là được sao!” Cảm thấy hắn rõ ràng là cố ý làm khó mình, Chăm Tâm bực bội cãi lại.

Thấy vậy, Vô Song bình tĩnh nhìn nàng, lạnh lùng gằn từng chữ: “Nếu như người muốn hắn chết, vậy người cứ thử đi.”

“Người có ý gì!”

Vừa nghe hắn nhắc đến vấn đề sống chết của Tử Sở, Chăm Tâm khẽ giật mình, mà Tống Ngâm Tuyết cạnh cũng rất khó hiểu, lúc này cũng ngẫm nghĩ một chút, mở miệng nói: “Vô Song, chàng muốn nói cái gì?”

Về Thực cốt đan, trước nay nàng chưa hề nghe nói qua, hơn nữa từ tình huống lúc này mà phân tích, ở đây ngoại trừ Vô Song, hẳn là không ai biết được tốt cuộc nó lợi hại tới mức nào.

“Vô Song, vì sao nàng ta không cứu Tử Sở được?”

“Bởi vì nàngta là xử nữ.”

“Cái gì?!”

“A!”

Vừa nghe được đáp án này, phản ứng của mọi người không đồng nhất, đều không nói gì nhìn về phía Vô Song.

Thấy vậy, Vô Song nghiêm mặt, không chút vui đùa dùng khoeo mắt liếc thủ cung sa của Cẩm Tâm bởi vì quần áo không chỉnh tề mà lộ ra, miệng nhàn nhạt nói: “Thực cốt đan, nếu như hai bên giao hợp đều là tẩm thân xử nữ, hai người đều chết.”

Vô Song cũng biết cho đến nay Tử Sở vẫn còn trong trắng, cho nên giờ phút này sau khi thấy được thủ cung sa của Cẩm Tâm, liền thẳng thắn nói ra tình hình thực tế, hơn nữa nói hết chuyện này xong, hẳn giương mắt chậm rãi nhìn Tống Ngâm Tuyết, bình tĩnh mà nói: “Thực cốt đan này vốn cũng không phải thứ gì đáng sợ, chỉ cần người uống thuốc tìm một người khác phái không phải xử nữ giao hợp là được, nhưng có người lại không biết được lý của nó, pha nó trong nước trà, làm như vậy đúng là phiền toái lớn rồi.”

“Phiền toái gì?”

Cẩm Tâm cảm giác chính cô ta cũng muốn khóc, vì tư dục trong lòng, rõ ràng lại hại người mình thương đến nông nỗi này, nghĩ đến đây, thân thể nàng liền không khỏi run rẩy: “Xin người nói cho ta biết, rốt cuộc là phiền toái gì.”

“Thực cốt đan hòa tan vào nước trà, liền kích phát toàn bộ hai loại dược tính của nó, cho nên lúc này ở trong cơ thể Tử Sở, đã có mị thuốc cực hạn, cũng có kịch độc trí mạng. Ai, mặc kệ thuốc này là ai bỏ, có thể thấy được người nọ dụng tâm thật hung ác, thật sự muốn đẩy Tử Sở vào chỗ chết a.”

“Người nói cái gì – -”

Đột nhiên cảm thấy long trời lở đất, trong đầu Cẩm Tâm “Ông” một tiếng không khỏi mê muội một hồi! Nàng không muốn tin tưởng sự thật này, không cách nào tiếp nhận là mình đã tự tay hạ độc người thương, nỗi hối hận tràn đầy không ngừng tra tấn nàng.

“Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Phải làm sao mới có thể cứu điện hạ!”

Cẩm Tâm bối rối kêu lên, hai mắt nhìn Tử Sở chằm chằm, chính là sau khi Tử Sở được Vô Song cho uống thuốc, liền một mực lâm vào trạng thái hôn mê, cũng không có phản ứng gì.

“Vô Song, vậy bây giờ nên làm cái gì bây giờ? Chúng ta cũng không thể trơ mắt nhìn Tử Sở chết.” Thư Ly cùng Kỳ Nguyệt vội vàng nói.

Nghe vậy, Vô Song không nói lời nào, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tống Ngâm Tuyết, trong ánh mắt có một loại thần thái khác: “Ta đây vô năng vô lực, chỉ cần xem ý tứ của Tuyết Nhi.”

“Tuyết Nhi?”

“Ừ, Tuyết Nhi. Tử Sở vốn là phu quân của Tuyết Nhi, cho nên để Tuyết Nhi giải thuốc này cho hẳn là thích hợp nhất, hơn nữa Tuyết Nhi công lực thâm hậu, cũng chỉ có nàng mới có năng lực bức độc ra trong lúc giao hợp cùng Tử Sở, không để hẳn chịu cơn đau thực cốt.

“.”

Lời mà Vô Song nói..., chữ chữ gõ thật mạnh vào trong lòng mọi người, khiến cho bọn họ không khỏi tập trung tâm mắt vào bóng hình vận bạch y.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, hai mắt cũng không nhìn thẳng vào bọn họ.

Mấy ngày nay, chuyện nàng cùng Kỳ Nguyệt, Mặc Lương mọi người cũng đã biết, nếu tiến hành trong bí mật, nàng còn miễn cưỡng chịu được, nhưng mà, chuyện xảy ra đình đám như vậy, dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, nàng tựa hồ có chút ngượng ngùng.

Tổng Ngâm Tuyết không nói lời nào, Lâm Phong bên cạnh nhin không được rất là cảm thán: “Ai, thật sự là ông trời bất công a, tại sao hết lần này tới lần khác người trúng độc không phải là ta? Ai, ta nói Vân Vô Song, Thực cốt đan gì đó trên người của huynh có sao? Nếu mà có huynh cho ta một viên đi, để Tuyết Nhi cũng giải độc cho ta.”

Câu đùa cợt này tức thời điều tiết bầu không khí, khiến tâm tình mọi người buông lỏng xuống, Vô Song cười nhạt đảo mắt nhìn Tử Sở tựa hồ đang dần dần tỉnh lại, không khỏi mở miệng khuyên: “Đừng do dự, Tuyết Nhi, hiệu lực của viên thuốc kia sắp áp chế Thực cốt đan không nổi rồi, nếu như nàng không muốn Tử Sở vì nó mà chết, thì mau chóng đi vào biệt viện trong trang, Ôn Tuyền chỗ đó sẽ có chút trợ giúp cho việc giải trừ độc tính.”

Dùng mắt ra hiệu, Kỳ Nguyệt cùng Thư Ly lập tức gạt đầu tiến lên đỡ Tử Sở, Cẩm Tâm ngăn trở không chịu buông, kêu to không thể để cho Tổng Ngâm Tuyết làm dơ bản điện hạ nhà bọn họ.

Nghe vậy, Tổng Ngâm Tuyết thâm ý liếc nhìn nàng, sau đó xoay người ưu nhã đi về hướng Ôn Tuyền, sau lưng Tử Sở được vịn, chậm rãi đi theo.

Cẩm Tâm kêu to, hận đến muốn hủy thiên diệt địa, điên cuồng cực độ! Nàng đã giận mình uống công làm tiểu nhân lót đường cho người khác, không công tiện nghi cho tiện nhân Tổng Ngâm Tuyết kia, vừa hận Quân Tử Dạ âm hiểm xảo trá, muốn mượn tay nàng một mũi tên trúng hai con chim loại bỏ Tử Sở, vì vậy ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: “Quân Tử Dạ người dám gạt ta ——”, sau đó xoay người lên ngựa, nổi giận đùng đùng phóng về hướng phủ đệ của Đại hoàng tử!

“Quân Tử Dạ, đồ tiểu nhân hèn hạ! Xem hôm nay ta có giết chết ngươi không ——”

Khi Cẩm Tâm lửa giận ngút trời một cước đá văng cửa phòng Quân Tử Dạ thì Quân Tử Dạ đang ở trong phòng cùng thị thiếp mua vui, thần sắc rất là thích ý.

“A, là ngươi? Thế nào, Thực cốt đan không hiệu nghiệm sao?”

Buông thị thiếp ra, Quân Tử Dạ ra hiệu cho nàng ta rời đi, sau đó nở nụ cười tiến lên, ngả ngón nói: “Nhìn ngươi như vậy, đích thị là giờ phút này tiểu tử Tử Sở kia đã phát độc, bằng không ngươi cũng sẽ không nổi giận đùng đùng cầm kiếm chĩa vào người ta a.”

“Quân Tử Dạ, ngươi dám ám hại Tam điện hạ, ta muốn mạng của ngươi!” Nhìn bộ dạng đắc ý đáng đánh đòn của Quân Tử Dạ, huyết khí Cẩm Tâm dâng lên tận ngực, không khỏi cầm kiếm tiến lên.

Chỉ nghe “Keng ——” một tiếng, kiếm rơi xuống đất, {ám vệ} bên cạnh Quân Tử Dạ kịp thời ra tay, một kích đánh bại Cẩm Tâm!

“Quân Tử Dạ, hết thấy đều do ngươi xếp đặt đúng không! Lần trước ngươi nghe nói ta là xử nữ, liền sinh ý đồ xấu giết giây ta, để ta đi hạ độc Tam điện hạ! Sau đó ngươi còn muốn giết người diệt khẩu, muốn hai chúng ta đều mất mạng, để ngươi hại chết người mà không có đối chứng!”

” Lần trước ngươi cố ý cùng nữ tử kia biểu diễn ở trước mặt ta, chính là muốn giảm sự đề phòng của ta đối với ngươi, hơn nữa vì lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn cố ý nói cho ta biết phải hòa tan thuốc vào trong nước trà! Ngươi tâm địa độc ác, thủ đoạn đê tiện, quả thực là trời đất bất dung!”

Cẩm Tâm bùm lấy cánh tay cầm kiếm đau đến chết lặng, phần nộ cực độ kêu gào nói ra thù hận trong lòng, hai mắt nàng đỏ hồng, hàm răng cắn “ken két”

“A, đúng là nhanh mồm nhanh miệng, cũng không biết đích thân chơi thì cảm giác thế nào.” Đối với những lời chửi bới của Cẩm Tâm, Quân Tử Dạ căn bản là thờ ơ, hần cười cười từng bước một đi lên phía trước, trên mặt lộ ra nụ cười thâm tà.

“Ngươi muốn làm gì!” Vốn không ngờ ngạc nghếch, nhưng vì sự xúc động lỗ mãng, vì nôn nóng nhất thời, lại đưa chính mình vào hang sói, sự ngu xuẩn của Cẩm Tâm, đã mang đến cho nàng một kết cục tất nhiên.

Kiểm mình bị đánh rơi, mặt đối mặt với hai gã nam tử, Cầm Tâm tựa hồ ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nàng từng bước một lui về phía sau, Quân Tử Dạ từng bước một tiến lên, cuối cùng đến khi không thể lùi lại được nữa, lưng dựa vào vách tường lạnh lùng nói: “Quân Tử Dạ, ngươi muốn làm cái gì? Ta là người của Tam điện hạ, ngươi không thể đụng đến ta!”

” Người của Quân Tử Sở? Ngươi thật sự cảm thấy như vậy sao? Chỉ cần lấy hành vi mang kiếm chỉ vào ta của ngươi vừa rồi, ta liền có thể tùy ý trị tội ngươi”

Vươn tay chậm rãi xoa khuôn mặt của Cầm Tâm, sau đó vuốt ve qua lại, ánh mắt Quân Tử Dạ mập mờ ngả ngớn, đột ngột dùng sức nắm chặt miệng đối phương, nhét vào một viên thuốc.

“Ngươi, ngươi cho ta uống cái gì!” Cầm Tâm bụm lấy yết hầu, vẻ mặt hoảng sợ nói.

Nghe vậy, Quân Tử Dạ tà tà liếc nàng, trêu tức hỏi đáp: “Thực cốt đan a, không phải mới vừa rồi ngươi không uống sao? Hiện tại ta liền cho ngươi ném thử. Ha ha, Cầm Tâm a Cầm Tâm, ngươi thật sự là nên thấy đủ, đồ tốt như vậy bình thường ta cũng không nỡ sử dụng, chính là vì ngươi mà lại phá lệ ba lần, ngươi nói giờ phút này, có phải ngươi nên hảo hảo cảm tạ ta không ~”

Tay, mạnh mẽ kéo rách quần áo Cầm Tâm, sau đó nắm tóc nàng đẩy ngã trên mặt đất, Quân Tử Dạ nghiêng đầu, vẻ mặt tươi cười nói với {ám vệ} của mình: “Kiến Hùng, nữ nhân này ta thưởng cho ngươi, ngươi hãy đối xử tốt đối với nàng a! Phải biết rằng thân thể của nàng, đến hôm nay vẫn còn sạch sẽ đấy.”

“Quân Tử Dạ, ngươi dám!”

Cầm Tâm kêu to, chính là đối phương đâu thềm để ý đến nàng, nhàn nhã đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, biếng nhác nói: “Kiến hùng, làm ngay ở chỗ này, lần trước nữ nhân này nhìn ta biểu diễn, lần này, cũng nên đến phiên ta xem nàng rồi, ha ha.”

192. Q.2 - Chương 96: Thân Mật

Tiếng cười âm độc của Quân Tử Dạ vang lên, Cầm Tâm nghe xong trong lòng phần hận một hồi, nàng trừng mắt, kêu to, gầm thét, đá đánh, chính là cuối cùng vẫn đánh không lại {ám vệ} Kiến Hùng cường tráng võ nghệ đầy mình, bị hấn gắt gao đặt ở dưới thân, không thể nhúc nhích động đậy gì.

“Xoạt” một tiếng, quần áo tan nát, thân thể trần truồng lộ ra, thật lạnh, dưới ánh nhìn soi mói trêu đùa của Quân Tử Dạ, Kiến Hùng mặt không biểu tình, mặc kệ Cầm Tâm liều mạng chửi bới cào xé, thân thể mạnh mẽ trầm xuống, trực tiếp cưỡng chế tiến vào.

Thét lên một tiếng, Cầm Tâm bị cảm giác đau đớn dưới thân khiến cho nước mắt trào ra, chính là nhìn thấy tình cảnh này, Quân Tử Dạ bên cạnh lại vỗ tay cười ha ha, bộ dạng cực kỳ ngoan độc, không còn chút nhân tính nào.

Nam nhân trên người còn không ngừng luật động rút ra đâm vào, động tác kia thô bạo không có một chút dịu dàng, hai mắt Cầm Tâm gắt gao trừng người nọ, trong tay hận không thể có một thanh đao, trực tiếp cắm vào trái tim của hắn, dùng máu tươi của hắn để tế sự thanh bạch đã mất đi của nàng!

Xong rồi! Cái gì cũng xong hết rồi! Nàng không có thân thể trong sạch, nàng không thể tiếp tục làm nữ nhân của điện hạ nữa! Nhiều năm cuồng dại chờ đợi như vậy, ngay một khắc này hết thảy đã bị hủy diệt, không còn chút hi vọng nào!

Nàng hận, thật hận! Thật hận nam nhân đang ra vào trong cơ thể nàng lúc này! Thật hận Quân Tử Dạ ở bên cạnh cười âm hiểm xem cuộc vui! Thật hận Tam điện hạ đối xử lạnh lùng với nàng nhiều năm như vậy! Thật hận tiện nhân Tống Ngâm Tuyết, sự xuất hiện của ả ta đã hủy hoại hết thảy mộng tưởng của nàng!

Cắn môi, dùng móng tay gắt gao cắm vào cánh tay của nam nhân kia, máu tươi bắt đầu ứa tràn! Nhìn những vết máu đỏ tươi này, Cầm Tâm điên cuồng kêu lên, tiếng kêu tràn đầy căm hận, tràn đầy phẫn nộ, đâm thẳng vào trong nội tâm người khác!

Thân dưới rất đau, hai chân Cầm Tâm bị mở rộng ra, dưới động tác thô bạo của nam tử, cơ hồ đau đến chết lặng, nhưng trong lúc đó, động tác hẳn lại nhanh hơn, trong nỗi phấn khích điên cuồng, nam tử nặng nề đưa đẩy vài cái, sau đó gầm nhẹ một tiếng, dịch thể đục ngầu của hắn đột nhiên phun trào.

Nam tử tiết dục xong, từ trong thân thể Cầm Tâm lui ra, sau đó sửa sang dây thắt lưng lại, ánh mắt không thèm nhìn tới nàng, giống như vừa rồi hai người bọn họ chưa hề phát sinh việc gì, chỉ là hai kẻ xa lạ không quen biết nhau.

Kiến Hùng xong việc, liền ôm quyền phục mệnh với Quân Tử Dạ, thấy vậy, Quân Tử Dạ tươi cười, ánh mắt không khỏi liếc qua thân thể lỏa lồ của Cầm Tâm, cảm thấy cực kỳ kinh miệt, giống như là đang nhìn một nữ tử thanh lâu cực kỳ thấp hèn, thậm chí không bằng cả nữ tử thanh lâu.

“Thế nào, Cầm Tâm? Bỗng hoàng tử đối xử với ngươi cũng không tệ lắm phải không? Năng lực của Kiến Hùng, chính là mạnh nhất trong đám thủ hạ của ta, dù như thế, ngươi cũng không nên quá cảm kích ta nha. Ha ha!”

“Cảm kích ngươi? Ta hận không thể giết chết ngươi ——” ý thức còn rất thanh tỉnh, Cầm Tâm tức giận chửi bới, nghe vậy, Quân Tử Dạ cười to một hồi, tiếng cười kiêu ngạo ương ngạnh, vang lên đầy phòng!

“Kiến Hùng, xem ra Cầm Tâm cô nương không thoả mãn với biểu hiện của ngươi? ”

” Điện hạ có muốn thuộc hạ tới thêm một lần, làm cho Cầm Tâm cô nương thoả mãn không?” Nghe Quân Tử Dạ chế nhạo, Kiến Hùng vẻ mặt không có chút độ ấm nào mở miệng nói.

Nghe vậy, Quân Tử Dạ ngửa đầu cười ha ha, liên tục khoát tay nói: “Vậy thì không cần, vậy thì không cần.”

“Kiến Hùng, ngươi cũng thật là, thân thể xử nữ của con gái người ta cũng cho ngươi rồi, ngươi còn không thoả mãn a? Phải biết rằng có đồ tốt thì nên chia xẻ ọi người! Cầm Tâm cô nương vừa rồi cũng uống Thực cốt đan, theo thời gian ta tính toán thì cũng sắp phát tác rồi, như vậy đi, con gái người ta đã không hài lòng với biểu hiện của ngươi, vậy ngươi hãy giúp nàng triệu tập tất cả nam nhân trong phủ đến, kể lão quân gia cả trông cửa, sau đó từng người từng người lần lượt hầu hạ Cầm Tâm cô nương, thẳng đến khi nàng cảm thấy hài lòng mới thôi.”

Quân Tử Dạ cắn mấy chữ “Từng người từng người” này vô cùng nặng, sau khi thoả mãn nhìn đến mặt Cầm Tâm không còn chút máu, đưa tay tùy ý xua xua.

Kiến Hùng lĩnh mệnh đi ra ngoài, Cầm Tâm tức giận chửi bậy, chính là tựa hồ được lực trong cơ thể bắt đầu phát tác, tất cả tiếng mắng chửi đều biến thành tiếng rên rỉ mơ hồ.

Quân Tử Dạ thủy chung vẫn ngồi đó, khi thấy nguyên một đám nam tử trong phủ đi tới đề lên người nàng, khóe miệng lạnh lùng khẽ mỉm cười: Quân Tử Sở, không phải ngươi luôn tự mình là người thanh cao đầy sao? Ta liền khiến thị nữ thiếp thân bên cạnh ngươi trở nên dơ bẩn, triệt để đẩy ả vào Địa Ngục, ha ha.

“Đám các ngươi, kiềm chế một chút, đừng chơi chết con người ta, bỗng hoàng tử còn việc cần giữ nàng lại.” Trong tiếng động thối nát, Quân Tử Dạ chậm rãi thưởng thức một màn nhục hình trước mắt, biểu lộ biến thái, vụn vụn dữ tợn làm cho người giận sôi.

Lại nói về đầu bên kia, lúc này, khi Cầm Tâm ở trong phủ Đại hoàng tử bị chà đạp xâm phạm cực kỳ tàn ác thì tại biệt viện Vân Thủy sơn trang, Kỳ Nguyệt cùng Thư Ly chậm rãi để Tử Sở bắt đầu dần dần khô nóng vào trong hồ nước ấm.

“Chúng ta đi thôi.” Vô Song thấy hết thấy đều đã ổn thỏa, mở miệng nói với những người khác, nghe vậy, mọi người liếc nhìn hắn, không nói lời nào, xoay người định đi ra ngoài.

Tống Ngâm Tuyết đứng yên tại chỗ, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì, lúc này, Minh Tịnh đi qua bên người nàng, đưa tay nắm lấy tay nàng một chút, cất giọng thâm thúy mà trầm trầm nói: “Từ nay về sau quen dần là được rồi.”

Hắn biết là nàng đang xấu hổ, ai đã từng có tiếp xúc da thịt cùng nàng thì đều có thể thấy được điều đó từ biểu hiện bị động của nàng. Tuy Tuyết Nhi của hắn, là một người rất phức tạp giáo hoạt, nhưng chỉ riêng chuyện này, luôn ngưng ngưng đỏ mặt, biểu lộ ra sự thẹn thùng nữ tính, thật là làm cho bọn họ triệt để yêu nàng đến thắm.

Hắn biết cái chết của Tống Vũ Kiệt đã gây cho nàng một nỗi xúc động rất sâu sắc, mấy ngày nay nàng đang cố gắng thay đổi mình, thử dụng tâm đi tiếp thu bọn họ, chính là hết thấy đều tiến hành trong âm thầm, không quang minh chính đại như hiện tại, cho về mặt tình cảm sẽ có chút.

Giao hoan cùng một nam tử, lại bị rất nhiều nam tử khác biết được, cảm giác như vậy thật sự là rất quái, nhưng mặc kệ thế nào, nàng nhất định phải tiếp nhận, phải quen dần đúng không? Ai bảo bên người nàng có nhiều nam nhân yêu nàng như vậy, mà đối với những nam nhân này, nàng cũng bắt đầu dần dần tiếp nhận rồi.

Lời mà Minh Tịnh nói..., giống như rót một đạo lực lượng vào thân thể Tống Ngâm Tuyết, sau khi nghe vậy, nàng nhẹ nâng mặt lên, bình tĩnh gắt gao nhìn hắn thật lâu, sau đó chậm rãi gật đầu, nhẹ nhàng nói một tiếng “Ừ”.

Thu tay lại, Minh Tịnh cười cười, trong hai tròng mắt sâu như bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, phụ trợ thêm cho vẻ tuần tú của hắn.

Hắn nhắc chân xoay người, đang muốn đi ra, đúng lúc này, thân thể Thư Ly mạnh mẽ khựng lại, sau đó thân hình nhoáng lên một cái lập tức vươn tay vịn trên tường, miệng không ngừng thở phì phò, bộ dạng rất khó chịu.

“Thư Ly!”

Tiếng kêu của Kỳ Nguyệt, khiến Vô Song ngừng cước bộ, hắn đi tới trước, vươn tay bắt mạch, sau một lát thì sắc mặt khê biến, ánh mắt không khỏi nhìn về hướng Tống Ngâm Tuyết, đáy mắt tựa hồ có một loại cảm xúc khác thường đang chảy xuôi.

“Vô Song, Thư Ly làm sao vậy?” Đối với phương diện này, nhận thức của Kỳ Nguyệt vẫn tương đối yếu kém, hắn không hiểu biểu lộ quái dị đầy thâm ý của Vô Song, đành phải mở miệng mà hỏi.

Nghe vậy, Vô Song vịn Thư Ly, sau khi đảo mắt, trầm giọng nói ra một câu: “Thực cốt đan.”

“Cái gì!”

Một câu kích khởi vô số kinh lôi. Kỳ Nguyệt há to mồm, do dự nói: “Đây không phải là, đây không phải là muốn.”

Thư Ly cũng rất kinh ngạc, không dám tin mạnh mẽ ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy kinh ngạc, biểu lộ có chút mờ mịt, “Ta không biết có chuyện gì.”

“Huynh đương nhiên không biết.” Hiểu được hắn cũng không phải cố ý, Vô Song diu hắn đi về hướng ôn tuyền, sau đó quay đầu, tựa hồ là đang nói với Tống Ngâm Tuyết: “Được lực của Tử Sở phát tác khá hung mãnh, Thư Ly tạm thời còn có thể nhẫn nại được.”

Vừa nghe lời này, Tống Ngâm Tuyết lúng túng, mặt đỏ đến tận mang tai. Ý của Vô Song, là muốn cho nàng chơi 3p sao? A, ông trời a, không phải như vậy chứ! Chuyện này cũng không khỏi quá tân tiến rồi? Cho dù nàng là người hiện đại từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên đến đây, cũng có chút không tiếp thụ được a.

Một câu lại khiến nàng cứng đờ tại chỗ, kỳ thật lúc này, không chỉ là Tống Ngâm Tuyết, kể cả Vô Song, Minh Tịnh, Mặc Lương, Lâm Phong, Kỳ Nguyệt, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều không muốn, đương nhiên, nguyên nhân không muốn không phải là vì bọn họ không tiếp thụ được, mà là đáy lòng đều mơ hồ có chút ghen ghét.

“Vân Vô Song, ngươi cũng cho ta một viên Thực cốt đan a, ta cũng muốn đi vào trong ôn tuyền!” Tuy miệng nói Ôn Tuyền, tay lại chỉ vào người ngọc, lúc này, Lâm Phong là người duy nhất còn bảo trì quan hệ trong sạch với Tống Ngâm Tuyết, nghe vậy liền cao giọng kêu lên, bộ dạng ghen ghét bất mãn, làm cho người ta buồn cười một hồi.

“Người muốn làm Tuyết Nhi một chết à!” Trong lòng Tịch Mặc Lương cũng khó chịu, một bả túm lấy hắn, sau khi hung hăng liếc xuôi nước nóng một cái thì kéo theo Lâm Phong đi ra ngoài.

Nnd, lần sau hắn cũng muốn làm ở Ôn Tuyền, không làm trong rừng cây nữa! Không phải người ta đều nói duyên ương nghịch nước sao? Xem ra kỳ thật cũng rất là có đạo lý!

“Ai, khoan đã, ta còn muốn đòi Vô Song cho Thực cốt đan!”

“Thực cốt cái đầu của ngươi, coi chừng ta nhai xương ngươi luôn bây giờ!”

“Hừ, Tịch Mặc Lương, ngươi hơi kiêu ngạo quá đó?”

“Ta kiêu ngạo đấy, có bản lĩnh ngươi tới đánh bại ta đi!”

“Hừ, ta khinh thường!”

” Đánh không lại a.”

“Đánh thắng cũng không có gì vinh dự!”

Hai thân ảnh người một câu ta một câu đi ra ngoài, một người lạnh lùng cương nghị, một kẻ yêu nghiệt như gió. Thấy vậy, Vô Song cùng Minh Tịnh nhìn nhau, cũng cùng đi theo ngoài.

Kỳ Nguyệt hơi lo lắng cho thân thể của Tống Ngâm Tuyết, nhớ tới tình cảnh lần trước, khi hấn hoan ái cùng nàng, nàng vì không chịu nổi sự cuồng dã của hấn mà ngã thật say, mặt không khỏi đỏ ửng, nói thật nhỏ: “Tuyết Nhi, nàng.”

Nói còn chưa dứt lời, cũng không biết nên nói cái gì, cuối cùng Kỳ Nguyệt đỏ mặt, mau chóng đi ra ngoài, đến lúc này, trong biệt viện chỉ còn lại một mình Tống Ngâm Tuyết, cùng Tử Sở và Thư Ly trúng độc Thực cốt đan.

Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, đáy lòng tựa hồ đang giãy dụa, chính là loại giãy dụa này không có tác dụng gì, khi nhìn đến thân thể Tử Sở càng ngày càng khô nóng, càng ngày càng đỏ hồng, cuối cùng nàng trầm giọng thở dài một hơi, quay lưng lại, hai tay chậm rãi cởi bỏ quần áo của mình.

Sa lụa cởi tận, cơ thể trắng như tuyết ẩn hiện, hai mắt Thư Ly thẳng tắp nhìn chăm chăm vào tấm lưng duyên dáng của người ngọc, vòng eo mảnh khảnh, vòng ba no tròn vểnh lên, đùi ngọc hoàn mỹ cân xứng, trong đầu “Oanh” một tiếng nổ tung, huyết khí dâng lên, bất giác, một dòng máu mũi chậm rãi từ trong lỗ mũi đẹp mắt của hấn chảy xuống.

Toàn thân cứng ngắc bất động, không nháy mắt một cái nhìn thân thể trắng nõn tốt đẹp của người ngọc, khi nàng xoay người, luân quang chính diện nhìn một cái không sót, một dòng máu mũi khác, lúc này lại không chịu thua kém từ trong lỗ mũi Thư Ly chảy xuống.

Xương quai xanh tinh mỹ, khóa rất tròn ngạo nghễ, bụng bằng phẳng không tỳ vết, u mật cỏ thơm um tùm Cảm giác một cổ nhiệt lưu nhanh chóng lan ra toàn thân, nóng rực làm cho Thư Ly cảm thấy mềm yếu một hồi, cổ họng khô nóng, còn thân thể thì đã sớm hung hăng nổi lên phản ứng.

Tống Ngâm Tuyết xoay người lại, dường như sau khi trải qua một phen giãy dụa trong tư tưởng, nàng không suy nghĩ gì nữa tĩnh tâm lại, toàn thân không một sợi nhỏ chậm rãi đi về hướng ôn tuyền.

Nàng biết từ lúc mới bắt đầu, ánh mắt cực nóng của Thư Ly cứ một mực gắt gao nhìn nàng, kỳ thật trong lòng cũng có chút ngại ngùng, nhưng vì tình huống bức thiết trước mắt, nàng cũng không cần biết nhiều như vậy.

Tử Sở nằm bên cạnh ao, đã không bị viên thuốc lúc nãy áp chế, mị độc trong cơ thể bắt đầu tàn sát bừa bãi, toàn thân không ngừng run rẩy hấn giương mắt nhìn về hướng Tống Ngâm Tuyết, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một mảnh đỏ ửng, trong ý loạn tình mê, há miệng không ngừng kêu to: “Tuyết Nhi, Tuyết Nhi.” Giọng nói trầm trầm, âm điệu mị hoặc.

Tống Ngâm Tuyết không còn cách nào, nhấc chân chậm rãi đi vào trong ao, khi còn chưa hoàn toàn đi vào bên người Tử Sở, liền một bả bị hấn mạnh mẽ ôm vào trong ngực, da thịt cùng da thịt gắt gao kề sát.

“Tuyết Nhi, thực xin lỗi. Thực xin lỗi.”

Tuy thân thể không có cách nào khống chế, nhưng đầu óc vẫn rất rõ ràng, Tử Sở hiểu rõ lúc này Tống Ngâm Tuyết vì cứu hấn đã hy sinh rất nhiều, vì vậy trong nỗi khao khát, vẫn không quên thống khổ xin lỗi .

Nghe thấy Tử Sở xin lỗi, sự phòng bị trong lòng Tống Ngâm Tuyết liền hoàn toàn buông xuống, tuy vẫn cảm thấy không được tự nhiên, nhưng ít ra nàng có thể cảm nhận được Tử Sở thật lòng yêu của nàng, cho dù đến nước này, cũng vẫn để ý cẩn thận bảo vệ nàng như vậy, sợ nàng bị thương tổn.

“Cái gì cũng đừng nói, ta giúp chàng bức độc a.” Lắc đầu, Tống Ngâm Tuyết vươn tay, ôm cổ Tử Sở, sau đó chủ động vươn người, chậm rãi dang cặp môi đỏ mọng lên, gắt gao hôn hấn thật sâu.

Tử Sở không có kinh nghiệm, chỉ có thể theo sự dẫn dắt của Tống Ngâm Tuyết mà cực lực đáp lại, chính là đôi khi, nam nhân có thể nói là chúa tể trời sinh, ở phương diện này, không cần chỉ đạo quá nhiều, cũng có thể phát huy vô cùng tốt.

Mặc dù mình giữ mình trong sạch, nhưng từ nhỏ đã sinh trưởng ở trong hoàng cung, cái dạng tình huống gì chưa thấy qua, cho nên đối với chuyện nam nữ, mặc dù Tử Sở không có kinh nghiệm, nhưng cụ thể trong đó, hẳn cũng biết ít nhiều.

Hai tay bắt đầu chạy trên thân thể lỏa lồ trắng nõn của Tống Ngâm Tuyết, cùng với bọt nước, hai tay nâng eo nhỏ của nàng lên, sau đó cúi người, môi mỏng khêu gợi một đường chạy xuống phía dưới, theo đường cong duyên dáng của người ngọc từ từ chạy đến trước ngực, sau đó khê há miệng, ngậm lấy một quả hồng anh nhỏ đáng yêu chọc người.

“Ư.”

Bộ vị mẫn cảm bị xâm nhập, Tống Ngâm Tuyết từ từ nhắm hai mắt, trong cổ nhẹ dật ra một tiếng, sau đó hai tay không khỏi nắm chặt bả vai Tử Sở, thân thể hơi nghiêng về phía sau.

Nghe được tiếng rên yêu kiều của người ngọc, Tử Sở chấn động toàn thân, từ lòng bàn chân dâng lên một cỗ cảm giác mát hờn xông thẳng đến não bộ, khiến hẳn không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, nường theo trận trận xuân ý trên người, vươn tay tìm kiếm xuống dưới hạ thân người ngọc.

Thư Ly mặt đỏ tim đập nhìn một màn trước mắt này, trong triều miên, đường cong duyên dáng ngưỡng về phía sau, mặt hồng hào như hoa nở, hai mắt nhắm nghiền, môi son hé mở, khêu gợi như yêu tinh hóa thân, làm cho trong lòng của hắn sinh ra đủ loại tà niệm, chỉ muốn xông lên gắt gao áp nàng dưới thân.

Huyết mạch bành trướng, cảm xúc kích động, máu trong mũi bắt giác một giọt hai giọt nhỏ vào trong ao, nhuộm thành một vũng đỏ hồng, Thư Ly căng thẳng, liều mạng nhịn dục vọng thiêu đốt kêu gào trong cơ thể xuống, mặc cho trận trận ham muốn như dòng nước xiết đánh sâu vào hắn đến thương tích đầy mình, không thể tự kiềm chế.

Tử Sở gắt gao mút hồng anh trước ngực người ngọc, một tay nâng kiêu đồn của nàng, một tay không an phận lặng lẽ lướt qua bụng, sau đó tham tiến vào giữa hai chân nàng.

“Tuyết Nhi.”

Hai mắt tràn ngập tình dục, Tử Sở trầm giọng nói bên tai nàng, nghe vậy Tống Ngâm Tuyết mở mắt, trong mê ly, nghe được giọng nói đè nén dục vọng của Tử Sở: “Tuyết Nhi, ta muốn tiến vào.”

Không đợi Tống Ngâm Tuyết kịp phản ứng, Tử Sở đã một bả lật thân thể của nàng lại, sau đó hai tay cố định bờ eo của nàng, đưa vật cực nóng của hắn từ sau đi vào.

“Ư.”

“A a.”

Thân thể kết hợp, khiến hai người trầm giọng buồn bực hô, Tống Ngâm Tuyết hơi nhíu mày, dần dần để cho thân thể mình thích ứng, mà Tử Sở sau lưng, mạnh mẽ ngừng thở, cảm thụ được trận trận cảm giác căng chặt mềm mại tê tê đại đại vây quanh phân thân.

“Tuyết Nhi, thật là chặt.”

Trong căng thẳng, Tử Sở tựa hồ cũng không khống chế mình được nữa, hẳn bắt đầu trầm luân đưa đẩy, mãnh liệt bộc lộ cảm xúc tràn đầy của mình ra.

Trong đầu Thư Ly trống rỗng, cảm thấy trên mặt nóng bừng lợi hại! Dưới thân Tử Sở, người ngọc đẹp như vậy, loại xinh đẹp trong mê loạn, trong thanh tịnh lại mang theo cảm giác chọc người, làm cho thân dưới của hắn căng cứng, miệng đắng lưỡi khô, hai chân không khỏi chậm rãi tới gần, hướng về hai người đang chìm đắm trong sự kích tình.

Tay, run rẩy xoa tấm lưng trắng như tuyết nhẵn nhụi trơn bóng của người ngọc, sau đó không ngừng dùng lòng bàn tay xoa khê qua lại, khi xúc cảm hoàn mỹ từ đầu ngón tay từng đợt truyền vào trong cơ thể thì Thư Ly rung động, nhẹn không được rên rỉ ra tiếng.

Trên người, Tử Sở lần lượt đâm vào thật sâu, làm cho Tống Ngâm Tuyết cắn môi, hai mắt nhắm nghiền.

Nàng rõ ràng cảm giác được từng cái biến hóa trong cơ thể mình, khi nghe thấy trong một tiếng hừ nhẹ, một cổ nóng rục đánh úp vào trong cơ thể mình, thì nhanh chóng xoay người, chướng cùng chướng gắt gao tương đối, vận dụng nội tức, mạnh mẽ mà hữu lực bức độc tính biến dị trong cơ thể Tử Sở ra.

“Phụt” một tiếng, một ngụm máu đen từ trong miệng Tử Sở phun ra, tình cảm mãnh liệt qua đi, đúng là lúc thân thể nhu nhược nhất, cũng cơ hội tốt nhất để bức độc, cho nên Tống Ngâm Tuyết quyết định ra tay vào đúng lúc này.

Thân thể bởi vì chướng lực mà lập tức lui về phía sau, đã không còn tác dụng của mị thuốc cùng kịch độc, cả người Tử Sở chột nhẹ băng! Đương nhiên, loại nhẹ băng này, có lẽ cũng không hẳn vì giải trừ độc tính, mà là vì.

Độc của Tử Sở, đã giải, chính là độc của Thư Ly, lúc này lại càng ngày càng nghiêm trọng! Trải qua phen kích thích thị giác vừa rồi, hắn rốt cuộc không khắc chế được mình nữa, vươn tay ôm lấy thân thể người ngọc bởi vì trải qua tình cảm mãnh liệt mà càng có vẻ hồng hào phấn nộn, cúi đầu hôn.

Nếu như nói là Tử Sở thuần khiết, thì Thư Ly chính là tờ giấy trắng, bởi vì hắn một lòng chỉ nghĩ về đàn, trước nay chưa bao giờ biết đến những việc này?

Bởi vì tác dụng của dược lực, khiến cho toàn thân hắn biến thành nóng hổi, tựa hồ chỉ có ôm lấy thân thể người ngọc, mới có thể tìm được một chút ít dịu mát thư thích.

Học theo Tử Sở, Thư Ly gắt gao hôn Tống Ngâm Tuyết, chính là bởi vì kỹ xảo thật sự quá kém, có nhiều lần va phải hàm răng, đau đến hắn phải nhíu mày.

Tống Ngâm Tuyết cuộn mình trong lồng ngực của hắn, yếu ớt thở gấp, một mình Tử Sở đã đủ cho nàng ăn không tiêu rồi, huống chi bây giờ còn có Thư Ly.

Toàn thân hiện ra màu hồng phấn, Tống Ngâm Tuyết vô lực mặc Thư Ly”Chà đập” làn môi mềm mại của nàng, bị ép đáp lại hắn.

Lưỡi cùng lưỡi quấn giao, trầm giọng rên lên, Thư Ly tựa hồ cảm thấy chưa đủ, dời môi bắt đầu chậm rãi hôn xuống phía dưới. Một đường đi xuống, đi qua khóa cao ngất rất tròn, Thư Ly duỗi lưỡi liếm láp, máu chơi đùa đợt nhiên nổi lên.

Run rẩy một hồi, người ngọc hồ nhỏ, điểm mẫn cảm trí mạng làm cho nàng hoàn toàn bạo lộ tất cả nhược điểm của mình trước mắt hắn, khiến Thư Ly không khỏi thấp giọng cười.

Mặc dù sắc mặt đỏ đến nhỏ ra máu, nhưng phong thái vẫn tuấn dật nhẹ nhàng như gió xuân, Thư Ly đưa một tay chụp lên khóa mềm mại kia, vừa xoa nắn vân vê, vừa gặm cắn hôn mút.

“Ư a.” Đã trải qua một lần hoan ái, thân thể Tống Ngâm Tuyết đã thực sự mẫn cảm đến không chịu nổi, lúc này dưới sự trêu đùa của Thư Ly, nàng không khống chế nổi than nhẹ, tiếng than kia mị hoặc mất hồn, khiến cho lòng người phải rung động.

Chim non Thư Ly, vừa nghe thấy tiếng rên yêu kiều, cảm giữ không được, hai tay run rẩy, ôm theo người ngọc cùng ngã vào trong hồ nước, cảm giác ấm áp lập tức đầy dẫy quanh thân, làm cho trái tim bọn họ, trầm luân thật sâu.

Khi thân thể bị tiến vào lần nữa, hai tay Tống Ngâm Tuyết run run ôm chặt lấy lưng Thư Ly, để lại đạo đạo vết máu ở đó, chính là lúc này hai người cũng không nhận ra, chỉ quên mình tận hưởng khoái cảm xâm

nhập, mê say trầm luân.

Thân thể thật mỏi mệt, cảm thấy không còn chút sức lực nào, nàng nhớ rõ trước khi thân thể đạt tới cao trào, đã dùng sức bứt dọc ra khỏi người Thư Ly, nhưng chuyện sau đó, cái gì nàng cũng không biết.

“Tỉnh rồi?” Bên tai là tiếng Vô Song.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết yếu ớt mở mắt ra, chậm rãi đánh giá bốn phía, “Tại sao ta lại ở chỗ này, ưm.”

Cảm giác đau xót trên môi, nhớ tới lúc bị Thư Ly ngốc nghếch hôn môi làm dập, mặt Tống Ngâm Tuyết đầy hắc tuyến, buồn bực nói không ra lời.

“Bọn họ.” Bất quá buồn bực thì buồn bực, chính sự vẫn cần phải hỏi, hiện tại nàng chỉ muốn biết rốt cuộc hai vị này có sao không?

“Yên tâm đi, độc trên người bọn họ đã giải.” Vô Song lạnh nhạt nói, đôi mắt nhìn thẳng người ngọc.

“A, vậy là tốt rồi.”

Vừa nghe bọn họ không có việc gì, Tống Ngâm Tuyết coi như đã yên tâm, vì vậy toàn thân buông lỏng thờ dãi, bắt đầu hỏi: “Đúng rồi, tại sao ta lại ở đây? Ta nhớ vừa rồi.”

“Là chúng ta ôm nàng ra.” Vừa đáp lời, vừa bôi thuốc lên miệng vết thương trên môi cho nàng, Vô Song cười nhạt như gió thổi mây bay.

“Các người ôm ta ra á! A, đau quá ——” vừa nghe Vô Song nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết kích động kêu ra tiếng, không ngờ lại động đến miệng vết thương trên môi, không khỏi nhíu mày hô đau.

“Cẩn thận một chút.” Nhẹ nhàng đỡ nàng nằm ngửa, Vô Song tiếp tục bôi thuốc cho nàng. Lúc này, hai gò má Tống Ngâm Tuyết ửng hồng, nói thật nhỏ: “Các người, các người.”

Chuyện đó, là thiệt hay giả?! Bọn họ ôm nàng ra? Vậy thân thể trần truồng của nàng, bộ dạng khi tình cảm mãnh liệt qua đi đều bị bọn họ nhìn thấy? Tống Ngâm Tuyết lúng túng, mặt nóng bừng lợi hại.

Vừa thấy nàng như thế, cánh tay đang bôi thuốc của Vô Song khựng lại, sau đó khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ nhẹ rỏ mắt xuống, không nói được lời nào. Hẳn biết rõ nàng đang suy nghĩ gì, kỳ thật trên thực tế hẳn cũng đã nghĩ đến việc này.

Có trời biết khi bọn hắn ẵm người ngọc té xỉu tại ôn tuyền, toàn thân ẵm ướt nhưng vẫn lộ ra màu hồng phấn gợi cảm, làm cho huyết mạch bành trướng, vẻ xinh đẹp cùng mị hoặc cực hạn trên chọc hắn, khiến hắn muốn hung hăng đè nàng dưới thân, một lần lại một lần muốn nàng! Kỳ thật không chỉ là hắn, chỉ sợ tất cả mọi người ở đó lúc ấy, trong lòng bọn họ, đều có ý nghĩ như vậy a.

Đôi mắt Vô Song tối sầm lại, trên tay thất thần một cái, không khỏi đụng phải miệng vết thương của nàng, khiến nàng thở nhẹ một hồi, lấy lại tinh thần, nở nụ cười nhàn nhạt, Vô Song xin lỗi, không khỏi trêu chọc: “Mới hai cái đã hôn mê, sau này chúng ta nhiều người như vậy thì nàng biết làm sao?”

“Nhiều người như vậy! Không phải các người là muốn, muốn cùng nhau..” Tống Ngâm Tuyết hơi sợ, bộ dạng vẫn còn rất sợ hãi.

“Cùng nhau làm sao? Chủ ý này không tệ! Lần sau chúng ta thử xem nhé?” Cố ý trêu ghẹo nàng, hai mắt Vô Song nhìn nàng chăm chú, khiêu khích nói.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết nhanh chóng lắc đầu, thái độ kiên định nói: “Không được! Tuyết đối không được!”

” Tuyết Nhi muốn chúng ta làm sao bây giờ? Nhiều phu quân như vậy, nhưng nương tử cũng chỉ có một, nếu sau này chúng ta đều muốn, thì biết làm thế nào.”

“Nhịn xuống!” Vô Song nghiêng ngẫm, Tống Ngâm Tuyết hung ác!

“Nhưng sẽ nhịn ra bệnh mất!”

“Vậy cũng phải nhịn!” Vô Song tiếp tục, Tống Ngâm Tuyết vẫn hung ác như trước!

“Ha ha. . . .” Bị bộ dạng đáng yêu của nàng mê hoặc, Vô Song nhẹ nhàng cười, gương mặt tuấn nhã, mái tóc bay nhẹ theo gió, mũi hoặc vô hạn.

“Tuyệt Nhi, ta không muốn làm cùng người khác, ta muốn một mình cả đêm hảo hảo tra tấn nàng, tra tấn khiến nàng không xuống giường được.”

Chậm rãi để sát vào vành tai Tống Ngâm Tuyệt, Vô Song cười gian, hấn nhẹ nhàng in một nụ hôn lên má nàng, sau đó mập mờ mà xấu xa thấp giọng nói: “Tuyệt Nhi, đã lâu nàng không có giúp ta rồi, ta rất muốn.”

Mặt”Vụt” một cái đỏ bừng, Tống Ngâm Tuyệt lập tức lên tiếng, kiên quyết cự tuyệt: “Không được!”

Nói giỡn sao, nàng mới vừa được nghỉ ngơi, không thể lại rơi vào miệng sói nữa!

“Ha ha, Tuyệt Nhi.”

Nhìn người yêu, Vô Song nhẹ nhàng vươn tay xoa mặt của nàng, sau đó vuốt ve chậm rãi nói: “Yên tâm đi, Tuyệt Nhi, hiện tại ta sẽ không động đến nàng, nàng còn có đại sự phải làm, nếu lúc này quá mệt nhọc thì cũng không tốt lắm.”

Lời mà Vô Song nói..., như như gió mát thổi vào trong nội tâm Tống Ngâm Tuyệt, khiến nàng âm áp một hồi, tuy nhiên ngay lúc này, thiên sứ biến thành ác ma, sau khi hôn trộm kiêu môi của nàng, cười tà ác nói:“Nhưng Tuyệt Nhi, đợi sau khi đại sự hoàn thành, ta muốn nàng sinh cho ta thật nhiều thật nhiều con.”

Thật nhiều. Thật nhiều con?

Tống Ngâm Tuyệt trở mắt, rùng mình, vô thức quát to một tiếng: “Đi chết đi——”

193. Q.2 - Chương 97: Kết Cục Đắc Tội Nàng

“Đi chết đi ——”

Tống Ngâm Tuyệt tức giận mắng một tiếng, tiếng nói còn chưa rơi xuống, đã nghe ngoài cửa vang lên một tiếng quát: “Tuyệt Nhi, nàng nói thật sự quá đúng, hấn nên đi chết đi!”

Đẩy cửa vào, mọi người đều đến, lúc này Tịch Mặc Lương đang hai tay khoanh ngực liếc mắt nhìn hai người trong phòng, cười hề hề nói.

“Tịch Mặc Lương, ngươi muốn nói cái gì?” Nghe đối phương khiêu khích mình, Vô Song khẽ nhếch cặp lông mày tuấn mỹ, thần sắc bất mãn.

“Ta không có nói gì a? Là Tuyệt Nhi nói chứ bộ.” Làm ra vẻ vô tội, lúc này, Mặc Lương vừa nhìn thấy Vô Song nhíu mày, cũng không vui bắt đầu nhíu theo.

“Tuyệt Nhi, nàng không thể giúp người này sinh thật nhiều con được! Nàng thử suy nghĩ một chút đi, một đồng nhãi con chơi độc, trông rất là khủng bố a!”

Thoảng cái đã vọt tới ngồi bên giường, kéo tay Tống Ngâm Tuyệt, Tịch Mặc Lương làm bộ hơi sợ hãi. Bất quá sau đó, hấn lại tràn đầy ôn nhu nhìn nàng, nói thật nhỏ: “Bất quá Tuyệt Nhi, nàng có thể sinh một đồng lớn Tiểu Mặc Lương nha, đến lúc đó mỗi ngày xem bọn hấn đao quang kiếm ảnh, rất là tiêu sái a!”

“Tiêu sái cái quỷ! Chàng nghĩ rằng ta là heo mẹ của chàng sao? Đi chết đi ——”

Cũng tức giận mắng một tiếng, Tống Ngâm Tuyệt rút bàn tay bị Tịch Mặc Lương nắm chặt về, sau đó nghiêng người ngồi dậy, ánh mắt đảo qua từng người trong phòng: Vô Song, Minh Tịnh, Mặc Lương, Lâm Phong, Tử Sở, Thư Ly, Kỳ Nguyệt.

“Tại sao mọi người lại đến đây?”

“Vì lo lắng tên tiểu tử thúi Vân Vô Song này! Ai biết hẳn ôm nàng đang hôn mê về, có ý đồ bất chính gì với nàng hay không a!”

Mặc Lương tức giận nói, nghĩ tới cảnh Vô Song ôm người ngọc trở về phòng, trong lòng của hắn liền khó chịu một hồi!

Cái gì, tiểu tử thúi kia mưu mô thủ đoạn trùng trùng, không thể để Tuyết Nhi trở về cùng hắn a? Không được, bọn họ tới nhìn xem!

“Tịch Mặc Lương, ngươi nghĩ rằng ta là người sao?” Nghe Mặc Lương nói những lời tổn hại đến hình tượng của mình như vậy, Vô Song lạnh mặt mở miệng, thần sắc giống như đang nói: tiểu tử thúi à, ngươi còn dám nói thêm một tiếng nữa, ta hạ cho ngươi một chút thuốc.

“Hừ, ai biết được?” Mặc Lương phản kích.

“ ”

Lại nữa rồi!

Tống Ngâm Tuyết không nói gì nhìn hai người trước mắt này, giống như chỉ cần có cơ hội, hai người bọn họ liền nã pháo vào nhau, không ai nhường ai, cứ như muốn xông lên giải quyết tới cùng.

“Hai người có thể dừng cãi nữa không? Còn ồn ào thì tất cả đều đi ra ngoài cho ta!”

Lạnh mặt, Tống Ngâm Tuyết quát lớn, nghe vậy Vô Song cười nhạt im lặng, mà Mặc Lương bên cạnh lại nắm tay nàng thật chặt lần nữa, vẻ mặt chờ đợi mở miệng nói: “Được, Tuyết Nhi, ta không so đo với hắn, chúng ta nói chuyện khác đi!”

“Chuyện khác?”

“Đúng vậy a, chính là sinh một đống lớn Tiểu Mặc Lương nha!”

“Cút đi ——”

Tống Ngâm Tuyết hung hăng rút tay của mình về, sau đó một cước đạp hắn xuống giường, Tịch Mặc Lương đáng thương, đành phải ôm chân, tội nghiệp nói: “Không thì sinh một cặp, à không, sinh một đứa cũng được rồi? Tịch gia chúng ta đời đời dùng máu tươi thủ hộ Huyền Mặc lệnh, huyết mạch này quả thực không thể đoạn.”

“Vậy chàng bảo người khác sinh đi!” Mặc kệ hắn có phải là huyết mạch chân truyền không, Tống Ngâm Tuyết từ chối ngay tại chỗ, thái độ kiên quyết, làm cho Vô Song nghe xong bật cười một hồi.

“Ta không cần người khác, ta chỉ muốn một mình Tuyết Nhi sinh cho ta! Như vậy đi, Tuyết Nhi, lần sau chúng ta đổi chỗ khác, đừng làm trong rừng cây nữa, cũng đi ôn tuyền thử xem? Ta thấy màn uyên ương nghịch nước kia cũng rất hay!”

Đúng là tự vạch áo cho người xem lưng! Lúc này Mặc Lương vừa nhắc tới Ôn Tuyền, mặt ba đương sự “Xoạt” một cái đỏ bừng, lại nghĩ tới cảm giác tiêu hồn thực cốt khi hoan ái!

Tử Sở cùng Thư Ly đỏ mặt, mặt nóng lên, cũng không dám nhìn thẳng người ngọc bởi vì sự cuồng dã của bọn họ mà giờ khắc này còn đang một mình nằm trên giường, trái tim nhảy “thình thịch”!

Tống Ngâm Tuyết cũng không khá hơn, tuy chuyện sau đó nàng không nhớ rõ, nhưng cảm giác lúc mây mưa vẫn in đậm trong trí nhớ của nàng! Trong trí nhớ, nàng yếu ớt mặc cho Tử Sở cùng Thư Ly liên tục công hãm, tựa hồ không khống chế nổi thân thể của mình.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ mình cũng có một mặt càn rỡ như vậy, nghĩ lại cũng khiến người ta xấu hổ không thôi.

Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, ánh mắt cũng không nhìn thẳng vào phía trước, lúc này, Lâm Phong bắt mắt kháng nghị lên tiếng, bộ dáng hắn như thế, hẳn là đã buồn bực lâu rồi.

“Không được, Tuyết Nhi phải sinh cho ta! Mấy tên các người, tất cả đều hưởng qua hương vị của nàng rồi, chỉ bỏ bê một mình ta, không công bằng! Quá không công bằng!”

Lâm Phong ồn ào muốn nhảy lên vị trí chính thức, đôi mắt hoa đào liếc qua, bộ dạng mỉ hoặc điên đảo chúng sinh, chính là chưa đợi hấn phát huy tác dụng của “Mị nhân”, Minh Tịnh một mực thông dong bình tĩnh đã tiến lại, ôm lấy Tống Ngâm Tuyết trên giường, bắt đầu đi ra ngoài.

“Này, Minh Tịnh, huynh đi đâu vậy?”

Đối với Minh Tịnh, Tịch Mặc Lương có một loại cảm giác “Biết anh hùng, trọng anh hùng”, lần gặp mặt đầu tiên ngẫu nhiên tại quán trà Hoa quốc ngày đó, đã định trước sự tôn trọng giữa hai người bọn họ, cho nên biểu hiện hôm nay, cũng là thái độ hoàn toàn khác biệt với thái độ dành cho Vân Vô Song.

“Đi về phòng của Tuyết Nhi.” Nhân nhạ nói, Minh Tịnh cũng không quay đầu lại tiếp tục đi tới.

Nghe vậy, Mặc Lương liên tục hỏi lại: “Vì sao?”

“Bởi vì không muốn nàng bị người nào đó tra tấn không xuống giường được.”

“ ”

Ách, không nói gì một hồi, mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không nói chuyện nữa, chỉ giương môi cười cười, lập tức đi theo hấn ra ngoài.

Buổi sáng ngày thứ hai, trải qua một ngày nghỉ ngơi khôi phục, Tống Ngâm Tuyết một mình ngồi trong phòng, ngưng thần tự hỏi một số vấn đề.

Mặc dù là vui đùa, nhưng lời Vô Song nói ngày hôm qua cũng đã thực sự nhắc nhở nàng. Mấy ngày nay, nàng hình như hơi phóng túng rồi, tuy đã quyết định sẽ mở rộng cửa lòng tiếp nhận bọn họ, cũng không bài xích cùng bọn họ hoan hảo, nhưng lại không nghĩ tới việc chọn lựa biện pháp tránh thai.

Bởi vì dường như lần nào sự tình cũng đột nhiên phát sinh, khiến nàng quên mất chuyện này, trước kia lúc cùng Vô Song và Minh Tịnh, mặc dù không mang thai, nhưng lần này cường độ cao như vậy, tần suất dày đặc như thế, không biết có thể dính không.

Ai, lúc này, hấn là nên tìm Vô Song lấy ít thuốc Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, trầm giọng thở dài.

Vươn tay lấy thư của Dục Tu ra, sau khi quét qua một lần, chậm rãi đưa tay, xé nát nó. Không phải có chuyện gì muốn cố ý giấu diếm, chỉ là thói quen nhiều năm qua khiến nàng hành động như thế.

Trên thư, Dục Tu báo cáo hoàn cảnh sáu nước, tình thế của các quốc gia đều nói qua một lần, sau khi Tống Ngâm Tuyết xem một phen, mỉm cười vui vẻ, trong lòng tựa hồ có chút quyết định.

Nàng nhẹ nhàng buông những mảnh giấy vụn, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tĩnh lặng suy tư, nói một câu thật nhỏ: “Sắp chó cùng rút giậu rồi.”

Bảy ngày, đợi bảy ngày nữa! Bảy ngày sau, là lúc Tống Ngâm Tuyết nàng, tiến quân mãnh liệt báo thù!

Trong mắt bắn ra thần thái, lúc này nàng đã không cần ẩn nhẫn che dấu gì nữa, hoàn toàn thể hiện ra phong tư hơn người!

“Tuyết Nhi.”

Ngoài cửa, giọng nói của Tử Sở vang lên, trải qua chuyện ngày hôm qua, hấn không muốn mỗi đêm đều trở lại hoàng cung nữa, mà ở lại Vân Thủy sơn trang, như vậy có thể gần người hấn thương hơn một chút.

“Ừ.”

Nghe tiếng gọi, Tống Ngâm Tuyết ra hiệu cho hấn vào, sau đó cửa bị đẩy ra, Tử Sở một thân ngọc thụ lâm phong, vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc nhắc chân mà vào, từ từ đến bên cạnh người ngọc.

“Có việc gì sao?” Đã tốt hơn hôm qua một chút rồi, ít nhất giờ phút này có thể nhìn thẳng chính diện, Tống Ngâm Tuyết mở miệng hỏi Tử Sở, ngữ điệu nhẹ nhàng.

Bị nàng nhìn như vậy, Tử Sở căng thẳng trong lòng, hấn lại nghĩ tới hôm qua khi hấn tiến vào nàng, loại giác căng chặt mỹ diệu bao lấy hấn, găt gao mắt hấn quanh quẩn, khiến cho toàn thân hấn không khỏi khựng lại, thần hồn kích động.

Mặt, lại bắt đầu ửng hồng, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tựa hồ biết được hần đang suy nghĩ gì, vì vậy hơi xấu hổ dịch chuyển tầm mắt không nói lời nào, lảng lạng chờ đợi hần điều chỉnh tâm tình.

Mắt thật lớn khí lực, mới bình ổn tâm tình của mình lại, Tử Sở dựa vào bàn ngồi xuống, hai mắt nhìn người ngọc: “Tuyết Nhi, chuyện ngày hôm qua, ta đã điều tra rõ ràng rồi, hết thấy mọi chuyện đều do Quân Tử Dạ làm, mượn tay Cầm Tâm, bỏ thuốc vào trong nước trà.”

“Quả nhiên là như vậy.” Nghe Tử Sở nói xong..., Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu, mở miệng nói.

Kỳ thật ngày hôm qua giữa những lời lảm bảm của Cầm Tâm, nàng đã có thể đoán ra bảy tám phần rồi, cho nên lúc này khi thông tin được xác minh, nàng hoàn toàn không thấy kỳ quái, ngược lại còn có chút vui vẻ, nhưng là về phần tại sao lại vui vẻ? Việc này thì không ai biết.

Nhìn khuôn mặt mơ hồ có chút vui vẻ của Tống Ngâm Tuyết, Tử Sở kỳ quái trong lòng, nhưng hần không có mở miệng hỏi, mà nói chuyện khác: “Tuyết Nhi, đối với hành động của Quân Tử Dạ lần này, ta muốn biết nàng có ý kiến gì không?”

Ta nên xử trí hần như thế nào.”

“Xử trí hần? Đơn giản thôi! Ăn miếng trả miếng, hần đã muốn chàng chết, chàng cần gì phải lưu tình? Từ trước đến nay ta cho rằng, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình! Thế giới này vốn đã đủ tàn nhẫn rồi, vì sao chúng ta còn muốn bản thân khó xử?”

Chau mày, Tống Ngâm Tuyết vô cùng phúc hắc vô lương nói, đối với người đã từng đắc tội nàng, nàng không bao giờ nhân từ nương tay, đây là tác phong của nàng, cũng là nguyên tắc của nàng!

“Ừ, ta hiểu ý Tuyết Nhi, ta sẽ bắt tay vào làm ngay.” Tất nhiên là yêu ai yêu cả đường đi, bởi vì yêu mến nàng, cho nên thích hết thấy những gì thuộc về nàng, lúc này Tử Sở nghe Tống Ngâm Tuyết nói xong, tựa hồ không hề chần chừ, liền mở miệng đồng ý.

“Đợi một chút! Hiện tại chàng muốn đi tìm Quân Tử Dạ kia à?” Tống Ngâm Tuyết mở miệng hỏi.

“Ừ! Cho tới nay, Quân Tử Dạ luôn một mực ám hại ta, cho nên lần này, ta sẽ không buông tha cho hần nữa.” Đứng dậy gật đầu, Tử Sở lạnh nhạt nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng đứng lên theo, vui vẻ: “Ta cùng đi với chàng! Ta thích xem trừng trị kẻ xấu nhất, nhất là. trừng trị người ta ghét.”

Nàng nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt tại Túc Nguyệt Phường, Quân Tử Dạ đã từng mở miệng nhục mạ nàng, cho nên bọn họ đã kết thù; lần thứ hai tại phía sau núi Vân Thủy sơn trang, hần dẫn người tới quấy rối, khi đó nàng đã muốn chinh hần; mà ngày hôm qua, nếu hần không âm thầm giở trò làm hại Tử Sở cùng Thư Ly song song trúng chiêu, thì làm sao nàng lại bị một mối đến hôn mê bất tỉnh?

Hết thấy sai lầm đều do tên vương bát đần Quân Tử Dạ kia gây ra, cho nên hôm nay bắt luận như thế nào, nàng cũng phải tham gia náo nhiệt, tùy tiện đập cho hần mấy cái!

Hạ quyết tâm, Tống Ngâm Tuyết đi song song bên cạnh Tử Sở, thấy vậy, trong lòng Tử Sở ngọt ngào, cười sáng lạng lên tiếng đáp ứng.

Nói giỡn sao, đây chính là lần đầu tiên Tuyết Nhi chủ động yêu cầu đi cùng hần? Hần có thể không cao hứng sao! Kỳ thật hần cao hứng muốn chết rồi đây! Chỉ là không dám biểu hiện quá mức trắng trợn thôi.

Trong phủ Đại hoàng tử Đại Lương, khi thân ảnh của Quân Tử Sở và Tống Ngâm Tuyết song song cùng xuất hiện ở trước mặt Quân Tử Dạ, thì Quân Tử Dạ chấn động, không khỏi há hốc miệng, nghẹn ngào thì thầm: “Người, làm sao người.”

“Ta? Ta làm sao?”

“Làm sao có thể? Làm sao có thể!”

Quân Tử Dạ không dám tin vào hai mắt của mình, tiến lên xác nhận người đối diện đúng là Quân Tử Sở chân chân chính chính, huyết nhục tươi sống, còn mỉm cười với hần!

“Làm sao vậy, đại ca? Thấy đệ kinh ngạc đến thế sao?” Không biết là gần mực thì đen hay sao? Tử Sở lúc này, vẻ mặt cười tà nịnh, biểu lộ đúng là có vài phần tương tự Tống Ngâm Tuyết, khiến Quân Tử Dạ không khỏi lui về phía sau một bước.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!”

Bị khí thế dị thường của Tử Sở dọa, trong lòng Quân Tử Dạ mơ hồ cảm thấy sợ hãi, chính là hấn nghĩ lại, không phải từ nhỏ đến lớn hấn luôn một mực khi dễ đệ đệ ư, có cái gì phải sợ chứ!

Trái tim, hơi trấn định lại, sau đó điều chỉnh tốt tư thái, sắc mặt Quân Tử Dạ nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, không vui mở miệng nói: “Tử Sở, ngươi có ý gì?”

“Không có ý gì cả! Chỉ là muốn đến xem đại ca sau khi gặp đệ, sẽ có biểu lộ gì?” Quân Tử Sở đáp lại.

“Hừ, buồn cười! Ta nhìn thấy ngươi còn có thể có bao nhiêu biểu lộ? Tự nhiên là giống như dĩ vãng thôi!” Đương nhiên sẽ không ngốc đến mức không đánh mà tự khai, lúc này vốn cho rằng Quân Tử Sở hấn phải chết không thể nghi ngờ, hấn mới không kiêng nể gì cả như vậy, nhưng lúc này Tử Sở không chết, cho nên hấn cũng khôn khéo đánh trống lảng.

“Tử Sở đang nói gì vậy, sao ta nghe không hiểu câu nào a?” Cố ý nói vòng vo, Quân Tử Dạ nói sang chuyện khác, bộ dáng thập phần trấn định.

Thấy vậy, Tử Sở mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng sáng đẹp mắt, nói: “Đại ca cần gì phải giả bộ hồ đồ, việc hôm qua, trong lòng đệ và huynh, không phải rõ ràng nhất sao?”

“Hôm qua? Chuyện gì hôm qua? Ta không biết a! Ta cùng ái thiếp của ta cả ngày đều ở trong phòng liều chết triền miên, làm sao biết Tử Sở ngươi có chuyện gì chứ?”

Vô lại cười cười, dù đánh chết cũng không thừa nhận, Quân Tử Dạ đứng trong sân, thần sắc khinh miệt.

“Ha ha, có cái gì phải chống chế đây? Chẳng lẽ đại ca có gan làm, lại không có gan nhận? Hôm qua Tử Sở trúng độc Thực Cốt đan, may mà được Tuyết Nhi kịp thời cứu giúp mới bảo vệ mạng sống. Thực cốt đan này chính là bí thuốc của Kiều quốc, bình thường thì chỉ có đại ca cùng mấy vị huynh đệ khác có, cho nên”

“Tử Sở cũng nói thuốc này cũng không phải chỉ một mình ta có, vậy tại sao ngươi lại hết lần này tới lần khác nhận định người hạ độc chính là ta, mà không phải là những người khác chứ?”

Không đợi Tử Sở nói xong, Quân Tử Dạ đã phản bác lại, giống như bản thân mình rất có lý.

“Đại ca đã quên Cầm Tâm sao? Sau khi mọi chuyện phát sinh, nàng chạy đến chỗ ở của huynh trước tiên.”

Lúc này Quân Tử Dạ nghe đến Cầm Tâm, tay không khỏi khẽ nắm lại, bất quá hấn nhanh chóng điều chỉnh kịp thời, vẻ mặt khổ sở nói: “Ai nha, Tử Sở, nói đến Cầm Tâm này, ta thật sự là đau lòng thay ngươi a!”

“Nữ nhân này ở bên cạnh ngươi, ba phen mấy bận dụ dỗ không thành, ngày hôm qua cũng không biết nổi cơn điên gì, không hiểu moi đâu ra một viên Thực cốt đan, sau khi uống xong chạy đến phủ ta dẫm tà trắng trơn, đem tất cả nam tử trong phủ ta ra cưỡng bạo mấy lần không nói, cứ nhiên ngay cả lão quản gia già nua nàng ta cũng không buông tha? Thật sự là phát rồ, phát rồ rồi a!”

Vô cùng đau đớn, Quân Tử Dạ bày ra vẻ mặt tiếc hận.

Tử Sở nghe Cầm Tâm gặp nạn, mặc dù cũng không cảm thấy đáng thương thay nàng, nhưng nói như thế nào cũng là thị nữ đi theo mình bao lâu nay, nếu muốn xử phạt, còn chưa tới phiên người khác tới ra tay!

Quân Tử Dạ thấy Tử Sở không nói lời nào, phát tay ta hiệu cho hạ nhân mang Cầm Tâm ra, sau đó khiêu khích trêu đùa nói: “Tử Sở, ngươi không biết Thực cốt đan này đến tột cùng lợi hại bao nhiêu đâu? Ngày hôm qua Cầm Tâm quả thực giống như là điên rồi, nhìn thấy nam nhân là muốn, may mà ta trốn nhanh, bằng không nói không chừng cũng rơi vào ma chướng của nàng ta rồi.”

Biết Quân Tử Dạ đang cố ý đổi trắng thay đen, Tử Sở lạnh lùng nhìn hấn, khi nhìn đến Cầm Tâm tóc tai bù xù, áo quần rách nát bị lôi ra, quả dấm của hấn bắt đầu nắm thật chặt lại.

Tục ngữ nói “Đánh chó phải ngó mặt chủ”, hành động của Quân Tử Dạ lần này căn bản chính là đang thị uy với hắn!

“Tử Sở, người xem Thực cốt đan này thật lợi hại? Ngay cả xử nữ trinh tiết chưa biết sự đời như Cầm Tâm cũng không ngần ngại nỡ được hiệu của nó, mà khiến mình thành cái dạng này, cũng không biết ngày hôm qua người cùng vị Nhữ Dương quận chúa này, đã tạo nên một quang cảnh như thế nào”

Dứt lời dùng mắt khinh miệt liếc Tống Ngâm Tuyết bên cạnh, vừa cảm thán mỹ mạo khuynh thành của nàng, vừa dâm ác châm chọc: “A, nghe nói Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết, làm người phóng đảng không chịu nổi, có thể một đêm ngự nhiều nam, sau khi ép khô máu huyết người ta, ngày hôm sau tỉnh lại thần thái vẫn sáng láng, phong thái càng rực rỡ hơn! Xem ra, lời ấy quả nhiên không phải giả, có thể dùng lực lượng một người người áp chế mị độc trên người Tử Sở, điều này phụ nữ đẳng hoàng bình thường có thể làm được sao? Ha ha!”

“Quân Tử Dạ!”

Tử Sở quát lạnh một tiếng, biểu lộ đột nhiên lạnh đi, trong lòng hắn, người khác nói cái gì hắn cũng không để ý, chỉ có Tống Ngâm Tuyết, hắn không cho phép đụng tới!

Thấy mình thành công chọc giận đối phương, Quân Tử Dạ thầm tưởng mình bắt được điểm yếu của hắn, vì vậy dần dần tấn công hung ác hơn, thái độ sắc bén cay nghiệt: “Thế nào, ta có nói sai sao? Đại danh của Nhữ Dương quận chúa, ai trên đời mà không biết? Có người phương nào không hiểu? Ha ha, thật không nghĩ tới cả đời Tử Sở người giữ mình trong sạch, rõ ràng cuối cùng lại thích một nữ tử như vậy? Thật là làm cho ca ca người phải tiếc hận!”

“Bất quá nói lại, người ngọc đẹp như vậy, nếu không thích mới là lạ! Hắc hắc, kỳ thật ca ca đây cũng vậy muốn thử tư vị của dâm phụ đệ nhất thiên hạ này một lần, chắc hẳn là rất mất hồn a.”

Vừa nói vừa lộ ra biểu lộ dâm đảng, trên khuôn mặt coi như tuấn mỹ của Quân Tử Dạ, hiện rõ vẻ dữ tợn.

Tử Sở nghe hắn nói như vậy, thật sự đã bị chọc tức, biểu hiện trên mặt càng lạnh hơn, tựa hồ sắp phát tác. Mà Tống Ngâm Tuyết lại không biểu lộ gì, nàng cười mỉm tiến lên, trêu đùa nhìn Quân Tử Dạ, bộ dạng ngây thơ vô tà nói: “Đại hoàng tử, ngài muốn thử sao?”

“Đúng vậy a, có thể chứ, quận chúa?” Liên thanh đáp.

“Có thể a! Bất quá. phải trả một cái giá đắt!”

Đầu tiên là cười như thiên sứ làm cho người ta không đề phòng, sau đó lời nói tiếp theo lại vô cùng âm tàn, Tống Ngâm Tuyết tiến lên một bước, hai bàn tay nắm cổ áo Quân Tử Dạ cùng lúc, sau đó xoay người một cái trở khuỷu tay dùng sức đập vào trên lồng ngực của hắn, còn nặng nề ném qua vai một cái nữa, dùng chân gắt gao đạp lên trên người hắn, tươi cười như tắm gió xuân.

“Còn muốn muốn thử nữa không, đại hoàng tử?”

Nàng dùng chiêu thức quyền đạo hiện đại, thân thủ quái dị của Tống Ngâm Tuyết, khiến tất cả mọi người sửng sốt!

Bị một nữ tử dẫm nát dưới chân, Quân Tử Dạ thẹn quá hoá giận, hét lớn một tiếng, kêu hết đám {ám vệ} ra, khí thế hung ác, rút kiếm đâm tới hướng Tống Ngâm Tuyết!

Những tay mơ này, Tống Ngâm Tuyết còn không để vào mắt, xoay người một cái quạt ngã một tên {ám vệ}, sau đó đoạt kiếm trong tay hắn, nhanh nhẹn tấn công những người khác.

Trong đao quang kiếm ảnh, chỉ thấy “keng keng” tiếng mũi kiếm tấn công, trong tiếng thấp giọng hô đau, nguyên một đám {ám vệ} của Quân Tử Dạ đều bại trận, ngã nhào trên đất.

“Keng” một tiếng, ném kiếm cầm trong tay xuống đất, Tống Ngâm Tuyết giương mắt chống lại Quân Tử Dạ đang ôm ngực mà đứng, trêu ghẹo: “Bây giờ còn muốn sao?”

“Người!”

Quân Tử Dạ chán nản, ngực phập phồng kịch liệt, hắn nhìn Tử Sở, biểu lộ hung dữ nói:

“Quân Tử Sở! Người cố ý dẫn người đến phủ ta gây chuyện, ta muốn kiện chuyện này lên phụ hoàng!”

Thở phì phì lớn tiếng nói, vốn còn tưởng rằng ít nhiều gì cũng có thể tạo được chút tác dụng uy hiếp, ai ngờ sau khi Tử Sở nghe vậy chỉ cười lạnh, khẩu khí vô cùng lạnh lùng nói: “Thật xin lỗi, huynh không có cơ hội này.”

“Người nói cái gì!” Quân Tử Dạ rất là khó hiểu.

Thấy vậy, Tử Sở giương mắt nhìn về phía hắn, từng chữ từng câu chậm rãi nói ra: “Ta nói —— cả đời này huynh cũng không cơ hội này đi ra cái phủ đệ này rồi!”

“Quân Tử Dạ, ta dùng quyền lực của ngọc phù, giam cầm huynh tại phủ đệ này, thẳng đến khi huynh chết già, cũng không được bước ra khỏi chỗ này nữa bước!”

Dứt lời Tử Sở vung tay lên, hai nhóm thị vệ lập tức từ bên ngoài phủ tràn vào, một nhóm đứng các vị trí trọng yếu của Vương Phủ, gánh vác nhiệm vụ giám thị; một nhóm khác thì tiến vào trong phủ, tản ra bốn phía, đưa tất cả mọi người trừ Quân Tử Dạ vào trong nội viện, chờ đợi Tử Sở xử lý.

“Quân Tử Dạ, kể từ hôm nay, tất cả hành động của huynh đều phải tiến hành dưới sự giám thị của người ta phái đến! Còn có, tất cả thị thiếp, nha hoàn, hạ nhân của huynh, ta sẽ thay huynh trục xuất, để tránh có quá nhiều người quấy rầy sự thanh tịnh của huynh! Không có lệnh của ta, bất cứ kẻ nào cũng không được tự đến thăm huynh, ngay cả các huynh đệ khác cũng không được! Cho nên, huynh cứ lẳng lặng ở đây vượt qua vài thập niên còn lại của mình nhé, sẽ không có ai đến gây chuyện với huynh đâu.”

Quyết tuyệt nói ra sự trừng phạt dành cho Quân Tử Dạ, Quân Tử Sở mặt không đổi sắc. Nghe vậy, sắc mặt Quân Tử Dạ trắng bệch, thân thể lay động gần muốn hôn mê nói: “Người dám, Quân Tử Sở! Người dám! Ta là đại hoàng tử Đại Lương, người dám đối xử với ta như vậy!”

“Ta có dám hay không, giờ phút này không phải đại ca là người rõ nhất sao? Ta nói cho huynh biết, hôm nay ta đã tới đây, mặc kệ huynh có thừa nhận hôm qua đã dùng độc với ta hay không, trừng phạt huynh như vậy, ta đã sớm nghĩ kỹ! Không phải đến đối chất với huynh, mà chỉ là đến thông báo.”

“Quân Tử Sở, đồ vô liêm sỉ! Phụ hoàng sẽ không đáp ứng!” Cảm giác như trời đất sụp đổ, mình không còn gì nữa, không có nữ nhân, không có thủ hạ, không thể đi ra ngoài, loại ngày này, Quân Tử Dạ hẳn làm sao sống qua nổi!

“Phụ hoàng nhất định sẽ đáp ứng, ta cam đoan.” Tử Sở nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, tùy ý nói. Giờ khắc này, Quân Tử Dạ cực kỳ căm hận! Chính là hắn không có biện pháp nào, bởi vì hắn biết rõ Quân Tử Sở đã nói như vậy, thì hắn nhất định có thể làm được! Vì vậy, hắn xong rồi! Triệt để xong rồi!

Nộ hỏa công tâm, dưới cơn phẫn hận, Quân Tử Dạ hít thở không thuận, hai mắt trực tiếp nhắm lại, té xỉu trên mặt đất.

Thật đáng thương a, trước một khắc còn hô mưa gọi gió, nhưng giờ khắc này, lại bị người ta áp chế, không có ai tiến đến dìu hắn, mặc kệ hắn nằm trên mặt đất, giống như một khối thi thể!

Tống Ngâm Tuyết ngạc nhiên liếc nhìn Tử Sở, trong lòng khê cười, nàng thật sự không nghĩ tới nam nhân ở trước mặt mình luôn ngại ngùng thất thố này, cư nhiên còn có một mặt hung ác như vậy, làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

Tử Sở không biết lúc này Tống Ngâm Tuyết đang nghĩ gì, hắn hướng lửa giận về phía Cẩm Tâm đang co rúc ở một bên, nhấc chân chậm rãi đi tới, dừng lại trước mặt nàng.

“Điện hạ.” Thấy Tử Sở đến, Cẩm Tâm không biết nên nói cái gì, chỉ càng cuộn mình chặt thêm. Bởi vì nàng biết trải qua ngày hôm qua, nàng thực sự đã không trở về được nữa, bất kể là thân phận, hay là đạo nghĩa.

“Cẩm Tâm, ta biết thuốc ngày hôm qua là người hạ, nể tình người phụng dưỡng ta nhiều năm, ta sẽ không trách phạt người, nhưng cũng sẽ không lưu người lại, cho nên, người đi đi.”

“Điện hạ.”

Biết trước kết cục sẽ như vậy! Ngày hôm qua, khi thân thể của nàng một lần lại một lần bị người ta xâm phạm thì nàng cũng đã hiểu được sẽ có kết quả như vậy rồi, cho nên nàng cũng không quá bất ngờ.

Dù nàng đã có sự chuẩn bị trong lòng, như khi lời nói này thật sự từ trong miệng Tử Sở phát ra, lòng của nàng, vẫn đau đớn như vậy!

Tuyệt vọng, mang theo bi thương, thật đúng là tự gây nghiệt không thể sống! Cầm Tâm quỳ dập đầu với Tử Sở một cái, cảm tạ ân tình của hắn nhiều năm qua, sau đó run rẩy đứng lên, hai chân run run đi về phía trước.

Trải qua màn kịch liệt ngày hôm qua, hôm nay nàng còn có thể đứng dậy được? Nàng thật sự phải bội phục chính mình!

Cười cay đắng, cả người mất trật tự, khi Cầm Tâm chậm rãi đi qua bên người Tử Sở, Tử Sở thấp giọng, mở miệng gọi nàng lại: “Là ai. . . . lấy lần đầu tiên của ngươi?”

Biết rõ những đối đãi nàng đã phải chịu, Tử Sở bình tĩnh hỏi, dù sao cũng là thị nữ theo mình nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, cho nên nếu như có thể giúp, hắn sẽ giúp.

“Điện hạ có ý gì?” Cầm Tâm đã hoàn toàn chết lặng, không rõ tại sao Tử Sở lại hỏi như vậy, không khỏi dùng bước xoay người.

“Cầm Tâm, nếu như lần đầu tiên của ngươi không phải do Quân Tử Dạ lấy..., ta sẽ ban cho ngươi cùng người kia thành hôn. Hôm nay ngươi bị như vậy, tương lai lập gia đình cũng không dễ, so với việc cơ khổ cả đời, không bằng tìm một người làm bạn. Tuy có lẽ ngươi rất hận người này, nhưng nói thế nào các ngươi cũng có quan hệ. . . .”

Tử Sở từ từ nói, Cầm Tâm nghe xong vô lực một hồi, bất quá nàng cẩn thận ngẫm nghĩ đạo lý trong đó, lại giương mắt nhìn {ám vệ} Kiến Hùng bị đánh ngã lăn ra đất, một cổ dục vọng báo thù xông lên đầu.

Hừ, không phải ngày hôm qua hắn rất kiêu ngạo sao? Tốt lắm! Nàng muốn mang theo thân thể bị mọi người cười qua này vui vẻ khoái trá gả cho hắn, sau đó quán hắn cả đời! Tra tấn hắn cả đời!

Nở nụ cười âm lãnh, Cầm Tâm chậm rãi đi về hướng Kiến Hùng, trong hành động lần này, có hai chuyện đáng chú ý, thứ nhất: Tử Sở thành công xảo diệu dời đi sự chú ý của Cầm Tâm, làm cho nàng sau này sẽ không vì hắn mà ghi hận Tống Ngâm Tuyết, âm thầm đi hãm hại Tống Ngâm Tuyết nữa; thứ hai: coi như hắn cũng giúp Cầm Tâm, để cho hận ý của nàng tìm được chỗ phát tiết, tìm được rồi mục tiêu sống sau này.

“Được, ta tuyên bố, tứ hôn thị nữ Cầm Tâm cho {ám vệ} Kiến Hùng, Kiến Hùng phải cả đời sủng ái một mình nàng, ngoan ngoãn phục tùng, không được hừ cách. . . .”

194. Q.2 - Chương 98: Trong Nước Rung Chuyển

Quân Tử Dạ thực sự đã không còn là mối uy hiếp, ân oán qua nhiều năm như vậy, coi như đã kết thúc. Mà Cầm Tâm đây đưa cùng trả thù Kiến Hùng, nhất định sẽ kéo dài cả đời, từ nay về sau nàng sẽ không còn tinh lực để cầm hận tính toán Tống Ngâm Tuyết nữa rồi!

Sự cầm hận vạn vạ trong lòng nữ nhân đúng là không thể khinh thường, Quân Tử Sở ra tay một lần đã thu phục mấy mối họa, trong lòng có chút vui vẻ, cho nên đi trên đường phố, thần sắc cũng tươi tắn, ấm áp.

Tống Ngâm Tuyết đi bên cạnh hắn, trong đầu còn hồi tưởng bộ dạng uy phong lẫm lẫm của Tử Sở vừa rồi, không khỏi cảm thấy ngọt ngào trong lòng. Thật không nghĩ tới người này cũng có một mặt vừa lạnh lùng vừa quyết tuyệt như vậy, quả thực tm khóc muốn chết!

“Ai, Quân Tử Sở, căn cứ vào biểu hiện không tệ của chàng vừa rồi, ta quyết định, mời chàng uống rượu.” Trông thấy phía trước có một gian tửu lâu, Tống Ngâm Tuyết cười cười chỉ.

Nghe vậy, Tử Sở nở nụ cười tuần mỹ, cao quý như thần, “Tuyệt Nhi cũng thấy vừa rồi ta biểu hiện không tệ sao?”

“Không tệ! Đủ lạnh lùng, đủ tàn khốc! Vừa triệt hạ được mầm họa Quân Tử Dạ kia, lại giải trừ sự uy hiếp đến từ Cẩm Tâm, là một mũi tên trúng hai con chim!”

Tống Ngâm Tuyệt tấy nhiên là nhìn rõ hết thấy sự tình, ngoái đầu lại nhìn, gương môi cười với Tử Sở, nụ cười kia như tỏa nắng, sáng lạng, thanh tịnh, giáo hoạt.

“Tuyệt Nhi. . . .” Bất giác, trái tim bị đầu độc, Tử Sở trở mắt, trong miệng thì trào nói nhỏ.

Đối với Tống Ngâm Tuyệt, từ trước đến nay hẳn hoàn toàn không có sức chống cự, giống như hiện tại, chỉ cần một nụ cười lơ đãng, trong nháy mắt liền có thể bắt hẳn làm tù binh!

“Đi thôi.”

Hiểu được phản ứng của hắn giờ phút này, không muốn hắn tiếp tục háo sắc, Tống Ngâm Tuyệt lên tiếng, đi về hướng tử lâu. Tử Sở sau lưng, trong nháy mắt đã hoàn hồn, hạnh phúc cười khê, nhắc chân đi theo.

“Tiểu nhị, cho hai bình rượu ngon!” Vừa mới bước vào tử lâu, Tống Ngâm Tuyệt liền lên tiếng nói, sau đó tìm vị trí hẻo lánh, cùng Tử Sở ngồi xuống.

“Khách quan, rượu của ngài.” Hai bình rượu ngon được bưng lên, tiểu nhị xoay người rời đi, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyệt xách bình rót rượu, động tác ưu nhã.

“Nghe nói đây là ‘Túy hồng trần’ nổi danh nhất Đại Lương, hôm nay may mắn được uống một bình, cảm giác có chút thỏa mãn.” Bưng chén rượu, mỉm cười sáng ngời, sau đó đưa tay, cười nhẹ kính một cái.

Có lẽ là sự yên lặng trước mưa gió, Tống Ngâm Tuyệt lúc này, toàn thân từ cao xuống thấp có một loại bình tĩnh cùng buông lỏng nói không nên lời, giống như trong lòng nàng căn bản không có việc gì có thể làm cho nàng để bụng.

Tử Sở mơ hồ biết được ý nàng, cũng tươi cười nâng chén, lời nói dịu dàng: “Tuyệt Nhi, nàng không biết đấy chứ, lúc trước khi ta nhớ nàng, cả ngày dùng rượu này cầu say, thậm chí nếu như ‘Túy hồng trần’ thật sự có thể khiến cho ta say đến quên hồng trần, thì thật là một việc tốt đẹp đến cỡ nào a! Chỉ tiếc là, bất luận ta uống như thế nào, trong lòng của ta luôn thanh tỉnh, thanh tỉnh nhớ tới nàng, trông thấy nụ cười sáng chói trước khi nàng rơi xuống vực, trong lòng, rất đau, rất đau. . . .”

Vừa nói, Tử Sở vừa cầm tay Tống Ngâm Tuyệt lên, gắt gao, tựa hồ như thề nguyện sẽ quý trọng niềm hạnh phúc không dễ có này. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyệt đầu tiên là trầm ngâm một chút, sau đó trở tay đáp lại, mười ngón giao triển, “Chàng thật là lãng phí! Rượu ngon như vậy, chàng lại dùng để cầu say?”

Nghiền ngẫm trêu chọc mà nói, Tử Sở nghe xong cười khê một hồi, hẳn sủng ái nhìn người ngọc trước mắt, giả bộ tức giận nói: “Tuyệt Nhi, nàng thật là làm cho người ta yêu thắm, vì nàng, ta cơ hồ chẳng khô nước mắt cả đời ta. . . .”

“Đáng đời chàng, ai bảo lúc trước chàng đối xử với ta không tốt như vậy, nên bị phải chịu ngược cho đáng đời.”

Không cam lòng yếu thế, Ngâm Tuyệt phản kích, nhăn mũi bày ra bộ dạng nghịch ngợm đáng yêu, thấy thế, Tử Sở yêu điên bộ dạng này của nàng rồi, không khỏi vươn tay cào nhẹ dưới mũi nàng, lời nói vô cùng dịu dàng: “Rồi rồi rồi, là ta sai, đều là ta sai. Là lúc trước ta có mắt không trông, không nhìn rõ điểm tốt của Tuyệt Nhi, cho nên đáng đời, lãng phí bốn tháng rượu ngon. . . .”

Tâm tình vô cùng tốt nâng niu bàn tay thon dài của người ngọc trong lòng bàn tay, hơn nữa còn dùng ngón tay trở như có như không nhẹ nhàng khêu khêu lòng bàn tay của nàng, động tác cực kỳ khiêu khích của Tử Sở, khiến thân thể Tống Ngâm Tuyệt vốn đã cực kỳ mất cảm thở nhẹ một hồi: “Này, chàng điên rồi, bắt quá mới cho chàng khổ sở bốn tháng, mà chàng đã bắt đầu trả thù a? Lòng dạ hẹp hòi!”

Yêu kiều liếc mắt, khiến Tử Sở cười khê một tiếng, phong thái tuần mỹ ngọc thụ lâm phong, hẳn nhẹ nâng tay người ngọc, gắt gao đặt trên môi mình, sau đó cúi mắt, thâm tình nói: “Lòng dạ ta hẹp hòi, cho nên

Tuyết Nhi, nàng cũng không thể có bọn họ liền vắng vẻ ta, bằng không ta sẽ mỗi ngày quần quít lấy nàng, nghĩ biện pháp ‘ trả thù ’ nàng.”

“Chàng.” lời mà Tử Sở nói..., một lần nữa làm cho Tống Ngâm Tuyết không nói gì, âm thầm chứng thật một cái kết luận: quả nhiên mỗi nam nhân đều là một con sói.

“Này này này, làm sao ta có thể vắng vẻ chàng chứ? Chàng xem, không phải ta đang mời chàng uống rượu đây sao? Phải biết rằng bọn họ không có cái đái ngộ này đâu.”

Một tay rót đầy chén rượu, sau đó đẩy tới trước mặt hắn, Tống Ngâm Tuyết cười cười mà nói, biểu lộ buồn bực.

Thấy vậy, Tử Sở vụng trộm vui mừng dưới đáy lòng, vừa bưng rượu lên uống một hơi cạn sạch, vừa chế nhạo nghiền ngẫm mà nói: “Tuyết Nhi loại rượu này đặc biệt hơn những loại rượu bình thường, uống vào trong miệng hàm răng cũng lưu hương, thật lâu vẫn không tan! Bất quá —— rượu này mặc dù ngon, nhưng vẫn không khỏi có chút hại thân thể, cho nên ta vẫn thích Tuyết Nhi tặng ta mứt quả hơn.”

“Mứt quả.” Tại sao lại là mứt quả?

Đầu đầy hắc tuyến, Tống Ngâm Tuyết càng không nói gì, khóe mắt khẽ nhúc nhích, trong lòng thở dài: ta chóng mặt! Lúc trước không phải chỉ tùy ý đưa cho hắn một xâu mứt quả thôi sao? Cư nhiên còn tâm tâm niệm niệm nhớ lâu đến như vậy

“Tuyết Nhi thật đúng là bất công a? Đi ra ngoài uống rượu, rõ ràng chỉ dẫn theo một mình Tử Sở!” Lúc này, khi Tống Ngâm Tuyết buồn bực trong lòng, sau lưng một câu chua lè chua lét vang lên, ngay sau đó khuôn mặt tuần tú yêu nghiệt dụ dỗ chúng sinh của Dạ Lâm Phong liền đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, mà ở bên cạnh hắn, chính là Ứng Thư Ly một thân tuần dật.

“Các người, làm sao lại tới đây?”

Giương mắt nhìn, có chút kỳ quái nhìn hai người đứng trước mắt, Tống Ngâm Tuyết buồn bực trong lòng, không rõ hai người bọn họ tại sao lại dính vào nhau thế này.

“Đương nhiên là phải tới a, nếu không tới đây thì Tử Sở một mình trộm nàng đi mất sao!” Lên tiếng kháng nghị, Lâm Phong tự nhiên ngồi xuống, theo sau hắn, Thư Ly cũng ngồi xuống theo.

“Tuyết Nhi, nàng thật sự là quá bất công rồi, rõ ràng một mình cùng Tử Sở chạy đến đây uống rượu? Hừ, thiệt là, nàng muốn tìm người cũng có thể tìm ta a? Không phải có một câu nói rất hay, gọi là ‘ mưa móc cùng dính ’đấy sao? Những người khác đều dính qua cái mưa móc này rồi, chỉ có một mình ta là không có phần, quá không công bằng rồi!”

Trùng mắt, vẻ mặt bất mãn, Lâm Phong kéo tay Tống Ngâm Tuyết qua, ai oán nói: “Tuyết Nhi, nàng cũng còn chưa cùng ta làm cái kia nha, nói như thế nào cũng nên đền bù tổn thất một chút chứ? Cho nên hôm nay không cho nàng cùng Tử Sở, hắn là phải đi theo chơi với ta nha!”

Hai tay bá đạo nâng bàn tay thon dài của người ngọc trong lòng bàn tay mình, Lâm Phong nồng cháy mà vội vàng mong mỏi, thấy vậy, Tử Sở cười nhạt, vẻ mặt bất đắc dĩ, mà Thư Ly thì cảm thấy thú trong lòng, không nói gì.

“Không muốn.” Rút tay về, Tống Ngâm Tuyết liếc Lâm Phong một cái, không thèm để ý tới hắn nữa.

Uống cạn chén rượu, đảo mắt chống lại Thư Ly, sau khi nhớ tới trận truy hoan điên cuồng hôm qua, người ngọc ho nhẹ một tiếng mở miệng nói: “Làm sao chàng lại đi cùng người này?”

“Ngẫu nhiên gặp gỡ.” Thấy Tống Ngâm Tuyết hỏi mình, khuôn mặt tuần tú của Thư Ly ửng hồng, vội vàng lên tiếng giải đáp: “Thì ra Lâm Phong là người yêu thích tranh, vừa mới này ta thấy huynh ấy chuyên chú xem tranh tại quán bán tranh, cho nên mới tiến tới trò chuyện.”

“Tên này yêu thích tranh?” Thật đúng là không nhìn ra!

Tống Ngâm Tuyết kinh ngạc, quay đầu nhìn Dạ Lâm Phong, chỉ thấy hắn tươi cười, vẻ mặt phong lưu phóng khoáng, gợi cảm xinh đẹp nói: “Ta yêu thích tranh, chuyện này rất kỳ quái sao? Tuyết Nhi, có phải

nàng cảm thấy chưa đủ hiểu ta, muốn hiểu sâu hơn hay không? Hay là như vậy đi, khuya hôm nay chúng ta đốt đèn nói chuyện, để nàng hiểu thật tinh tường.”

Mập mờ nhếch mắt, mắt phượng yêu nghiệt như hoa đào hiện ra hào quang, Dạ Lâm Phong vươn tay lần nữa, muốn chạm vào tay Tống Ngâm Tuyết, lúc này lại bị đánh rớt lần nữa.

“Nằm mơ!” Nàng không cần đốt đèn nói chuyện gì gì đó đâu, đều là chuyện ma quỷ gạt người!

“Đừng a, Tuyết Nhi, chúng ta thương lượng đi mà?” Tống Ngâm Tuyết quyết đoán cự tuyệt, nhưng Dạ Lâm Phong vẫn không chịu buông tha, hần cười nịnh nọt, tìm mọi cách kỳ kèo. Hết cách rồi, ai bảo đến bây giờ hần còn chưa được ăn nàng? Ai, có ai thê thảm như hần chứ!

“Tuyết Nhi, nàng nghĩ lại đi? Ta muốn ăn thịt.”

“A, thịt nghĩa là gì vậy?” Tử Sở tò mò.

“Không nói cho huynh!”

“”

Lúc này, khi Dạ Lâm phong cùng Tống Ngâm Tuyết còn đang ngơ một lời ta một câu, ngoài cửa tràn vào một đám người, sau khi ngồi xuống quanh cái bàn, bắt đầu lớn tiếng nhiệt liệt thảo luận.

“Thật không nghĩ tới, hóa ra Đại Tụng quốc chủ đúng là một nghịch tặc giết huynh hại thúc như vậy! Hần cầu kết Lăng Mị, trăm phương ngàn kế hãm hại đồng bào của mình, đoạt binh quyền, vọng tưởng giữ chặt ngai vàng, không nghĩ tới có ngày bộ mặt thật đáng ghê tởm của hần lại bị công bố trước hậu thế, biến thành việc thế nhân đều biết!”

“Đúng! Cho tới nay chúng ta đều cho rằng Nhữ Dương quận chúa thiên tính phóng túng dâm dăng, không ngờ kỳ thật nàng mới chính thức là người đại trí giả ngu! Nàng đã sớm hiểu rõ dụng tâm hiểm ác muốn hãm hại nàng của Tống Vũ Thiên, cho nên nhiều năm qua giấu tài, âm thầm ngồi sau màn, thực đúng là một đại kỳ nữ hiếm có!”

“Không sai! Nhữ Dương quận chúa Đại Tụng thật sự là kỳ nữ có một không hai trên đời! Từ lúc tuổi nhỏ, trong hoàn cảnh không chịu nổi, nàng lại có thể lấy sức của một mình mình thành lập Âm các, hơn nữa còn dùng danh hiệu đương kim minh chủ võ lâm thống soái cả giang hồ, phong tư bực này, thử hỏi thế gian mấy người có thể có? Hôm nay cả giang hồ người người đều nghe nàng hiệu lệnh, chĩa mũi dùi về hướng Tống Vũ Thiên Đại Tụng, thế phải đòi lại công đạo!”

Đám người kia náo nhiệt thảo luận, hoàn toàn không thèm để ý lời của mình bị người khác nghe được, ngược lại còn mơ hồ hi vọng càng nhiều người nghe được càng tốt!

Bọn họ nâng cốc mời nhau, nhẹ nhàng vui vẻ giữa đầu, sau đó dùng tay áo lau rượu đọng bên khóe miệng, tiếp đó cao giọng nói: “Các người biết không? Đại nghĩa Thánh công tử Thượng Quan Huyền Ngọc, hần ra mặt hiệu lệnh Thượng nhân cả sáu nước đó!”

‘ Cái gì? Chuyện này còn kinh động đến Thánh công tử ư?!”

“Không sai! Thánh công tử dùng danh tiếng của Đại nghĩa, phát thiệp tụ họp mọi người giết nghịch tặc, đòi công đạo! Nghe nói hiện nay tất cả nhân sĩ Đại nghĩa phân tán tại sáu nước đều cùng đứng lên, dùng phương thức của bọn hần phản kháng vị tặc tử Đại Tụng này!”

“Ngừng kinh doanh! Bãi công! Giá hàng rung chuyển! Thứ mà nhân sĩ Đại nghĩa điều khiển, là một loại lực lượng vô hình! Đa số tiểu thương đều là môn đồ Đại nghĩa, cho nên hôm nay bọn họ nhất trí liên hợp, đem hết toàn lực chèn ép kinh tế Đại Tụng, khiến cho toàn Đại Tụng rung chuyển.”

“A, mất lòng dân là mất thiên hạ, ngày hôm nay người người đều phẫn nộ, xem ra lần này Đại Tụng quốc chủ thật sự là đâm lao phải theo lao rồi!”

“Ta nghe nói chuyện Kiều quốc Khuynh Nhạc công chúa chết đã khiến quốc chủ Kiều quốc giận tím mặt, thế phải rửa sạch nỗi nhục nhã này, cho nên điều động đại quân chiếm một nửa binh lực Kiều Quốc tiếp cận, tuyên bố muốn đoạt nửa giang sơn của Đại Tụng!”

“A? Kiêu quốc thật sự hành động rồi, xem ra lần này Tống Vũ Thiên đâm lao phải theo lao rồi!”

“Đúng! Hôm nay mâu thuẫn trong nước cũng đã làm cho hấn chống đỡ không nổi rồi, lại thêm Kiêu quốc quấy phá, quả thực chính là trời tuyết còn thêm sương, nguy hiểm như đứng trên băng mỏng! Không biết hấn sẽ đối phó thế nào?”

“Thôi đi, thứ chúng ta muốn xem không phải là hấn sẽ đối phó như thế nào, mà là hấn sẽ rơi đài như thế nào! Loại nghịch tặc làm chuyện xấu này, thật muốn xem sau này hấn sẽ bị Nhữ Dương quận chúa đánh cho không còn manh giáp!”

“Đúng! Có câu hổ phụ không sanh khuyến nữ, tin rằng Nhữ Dương quận chúa nàng nhất định có thể thay thiên hạ diệt trừ kẻ bất nghĩa như thế!”

“ ”

Mọi người oán giận mà nói, người một lời, ta một câu, bốn người đang ngồi bên cạnh, sắc mặt yên lặng, nghiêng tai lắng nghe.

Tống Ngâm Tuyết một ly tiếp một ly ưu nhã uống, thong dong tự nhiên, khí định thần nhàn. Đôi mắt rũ xuống, trong lòng cười khê: Tống Vũ Thiên, thế cục hỗn loạn như vậy, người cũng nên có hành động đi. . .

. . .

.

“Vẫn là Mai Phi tỷ tỷ luôn được Thánh Thượng yêu thích, vì Mai Phi tỷ tỷ, Thánh Thượng đã hạ lệnh thiêu sống Lăng Mị kia chết tươi rồi!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Nói đến Lăng Mị kia, đúng là chết thảm a, toàn thân cháy xém, không còn hình người! Bất quá ai bảo bình thường nàng kiêu ngạo như vậy, còn mưu toan thương tổn Mai Phi tỷ tỷ Thánh Thượng sủng ái nhất? Thật là đáng đời!”

Trong hoàng cung Đại Tụng, lúc này một đám phi đang vây quanh Mai Phi mang long chủng tìm mọi cách nịnh nọt, quyến rũ, một lòng muốn nịnh bợ tân sủng trong nội cung, tương lai nắm giữ ấn phượng hoàng hậu này.

Từ xưa lòng người đều là như thế, nịnh nọt, bu bám quyền quý! Vừa thấy hôm nay người này được sủng ái, liền chạy tới a đua nịnh hót, mà ngày mai người khác đắc thế, liền vội vàng vàng chạy qua bợ đỡ, cứ vòng đi vòng lại như thế.

Ngày xưa lúc Lăng Mị kiêu ngạo trong cung, cả đám phi tử này đều bu quanh nịnh nọt, hôm nay Mai Phi được thế, các nàng liền gió chiều nào che chiều ấy, trắng trợn tâng bốc, tỏ vẻ thân thiết.

“Mai Phi tỷ tỷ đúng là trời sinh đoan trang, khó trách Thánh Thượng chuyên sủng tỷ tỷ như vậy! Mấy người chúng ta a, tướng mạo bình thường, Thánh Thượng cơ hồ nhìn cũng không thèm nhìn!”

“Đúng đúng đúng! Mấy người chúng ta sao có thể so với Mai Phi tỷ tỷ a? Hôm nay tỷ tỷ mang long tử, là hài tử đầu tiên của Thánh Thượng từ khi đăng cơ đến nay! Chúng ta đứng ở bên cạnh tỷ tỷ, một bên chính là mây trên trời, một bên lại là bùn trên mặt đất, không đáng một đồng!”

“Đúng vậy a, tỷ tỷ cao quý ôn nhu, xuất thân lại cao quý, phụ thân là hữu thừa tướng đương triều Thủy Miếu đại nhân, gia thế bối cảnh cực kỳ tốt, không phải mấy con gà thôn quê như chúng ta có thể so sánh nổi?”

Chúng phi tần bầy miệng tám lời tranh nhau nói, lời nói dễ nghe làm Mai ngồi ở chính giữa không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào, nàng nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, xấu hổ nhẹ lắc đầu, biểu lộ dụ dằng: “Các vị tỷ tỷ muội muội quá khen rồi, Mai nhi đâu có tốt như mọi người nói.”

“Có, có, đương nhiên là có ! Mai Phi tỷ tỷ a, đúng là tiên nữ trên trời, cực kỳ tốt đẹp! Nhất là khi cười lộ lên, quả thực làm cho người ta say mê không thôi——”

“Đúng vậy, Mai Phi tỷ tỷ cười thật sự rất ngọt ngào, giống như tiên nữ không giống Lăng Mị đã chết kia, già đến như vậy rồi, còn cả ngày cười tự đắc như yêu tinh, khiến cho người ta buồn nôn! May mà bây giờ nàng ta đã chết, bằng không còn làm bao nhiêu người chán ghét muốn chết!”

“Đúng vậy, chết tốt lắm, chết hay lắm, chết khiến người ta sáng khoái mà! ”

Đám phi tần có vẻ hả hê, a dua nịnh hót nói, khiến Mai Phi che miệng cười khẽ một hồi, nụ cười kia khiến người ta nghe xong cảm thấy như hoàng oanh xuất cốc, hết sức động lòng người!

“Các vị tỷ tỷ muội muội quá khen rồi, Mai nhi thật sự không tốt được như mọi người nói đâu, chẳng qua là hôm nay Mai nhi có thai, Thánh Thượng hết sức chiều cố mà thôi.

“Nào có? Tự thân tỷ tỷ đã tràn đầy mị lực, hấp dẫn Thánh Thượng! Bằng không sao Thánh Thượng biết rõ tỷ tỷ mang thai, còn muốn tới hoan ái hàng đêm a?”

Vừa nói đến chuyện Mai Phi đang mang thai hàng đêm còn muốn cùng giao hoan với Tổng Vũ Thiên, các phi tần khác hận đến nghiêng răng nghiêng lợi! Nhưng các nàng không có cách nào để được sủng ái? Cho nên đành phải nói mấy lời nịnh nọt nghĩ một đằng nói một nẻo.

Mai Phi nghe được vậy, đôi mắt thanh lệ lạnh đi, nhưng lập tức liền cười thích thú dịu dàng nói:

“Các tỷ tỷ muội muội đừng nói như vậy, Mai nhi đâu có? Nếu mọi người không tin, tối nay Mai nhi sẽ khiến cho Thánh Thượng không đi Mai Phương điện nữa. Kỳ thật, bây giờ Mai nhi đang mang thai, cũng không nên gần gũi Thánh Thượng nhiều quá, hẳn nên để cho Thánh Thượng đi đi lại lại tất cả các cung các điện, để mưa móc cùng dính, mọi người đều có long tử”

“Ai nha, tỷ tỷ thật sự là rất hiểu biết, bọn muội muội xin cảm tạ!” Vừa nghe đến mưa móc cùng dính, cảm thấy mục đích của mình đã đạt được, chúng phi tần mừng rỡ, mang ơn muốn hành lễ.

Thấy vậy, Mai Phi cười lạnh một tiếng trong lòng, biểu hiện ra lại khờ dại thiện lương, nàng khẽ ngẩng đầu lên, tùy ý nhìn về phương xa, trong lúc lơ đãng nhìn thấy hai người, trong lòng không khỏi thâm động: Tổng Vũ Huyền cùng Tổng Vũ Minh này đồng thời tiến cung, xem ra Tổng Vũ Thiên sắp có hành động.

Trong ngự thư phòng Đại Tụng, minh hoàng Tổng Vũ Thiên sắc mặt ngưng trọng, những ngày này, từ khi hẳn biết được tin tức Tổng Ngâm Tuyết còn chưa chết, lông mày của hắn chưa bao giờ giãn ra.

“Nhị ca.”

Tứ Hoàng Tử Tổng Vũ Minh nhấc chân bước vào, đi theo phía sau chính là Tổng Vũ Huyền luôn trầm mặc không nói, hai người sóng vai mà đứng, chấp tay làm lễ.

“Lão Tam, lão Tứ, các đệ đã tới.” Ngẩng đầu nhìn người tới, biểu lộ có vẻ rất mệt mỏi, Tổng Vũ Thiên đứng lên, cất giọng trầm thấp.

“Hôm nay tuyên các đệ tới, là có chút chuyện quan trọng muốn thương lượng. Bất quá trầm nghĩ cho dù trăm không nói, phỏng chừng các đệ cũng có thể đoán được đại khái rồi.”

“Ừ.” Nghe vậy Tổng Vũ Minh gật gật đầu, vẻ mặt hiểu rõ, mà Tam hoàng tử Tổng Vũ Huyền thì vẫn trầm mặc không nói, biểu lộ yên lặng.

“Lão Tam, lão Tứ, hôm nay nhân sĩ Đại nghĩa bị lời nói của Thượng Quan Huyền Ngọc kích động định khởi sự trên quy mô lớn, làm cho kinh tế trong nước rung chuyển, lòng dân xao động, đối với Đại Tụng ta mà nói, đây là một việc cực kỳ bất lợi.”

” Môn đồ đại nghĩa trải rộng sáu nước, trong đó có không ít thương nhân, mấy ngày nay trăm phái người đi tìm hiểu, muốn nghiên cứu ra một chiến lược hoàn hảo, chính là trong lúc vô tình lại xảy ra một hiện tượng kỳ quái.”

“Hiện tượng kỳ quái? Là cái gì?” Tổng Vũ Minh khó hiểu, mở miệng mà hỏi.

Nghe vậy, Tổng Vũ Thiên dừng lại một chút, giương mắt quét qua hai người, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Trăm phái hiện kinh tế Đại Tụng hôm nay tuy hỗn loạn, chính nếu đào sâu nghiên cứu, lại cảm thấy sau lưng có một bàn tay vô hình đang điều khiển nắm bắt hết thảy, thực làm cho người ta khó hiểu.”

“Bàn tay vô hình điều khiển kinh tế? Điều này không có khả năng a. Dù cho nhân sĩ Đại nghĩa liên hợp lại, nhưng đám thương nhân này đa số là phân bố rải rác, lực lượng không đủ để chống lại một nước? Kinh tế Đại Tụng rất to lớn, có ai có thể một tay che trời, làm được hết thảy chứ?”

Tống Vũ Minh cảm thấy những điều này căn bản là không có khả năng, cho nên cũng không thèm để ý, nhưng nào biết đây là cái mà Tống Ngâm Tuyết gọi là "Hiệu ứng bướm bướm", nếu biết hẳn sẽ không dám nói như vậy.

"Trẫm cũng chỉ suy đoán, không có căn cứ xác thực, chẳng qua là cảm thấy cái hình thức này thật sự rất là quý dị, khiến người ta không thể không phòng a." Cau mày, Tống Vũ Thiên trầm giọng nói, nhìn dáng vẻ của hắn, chuyện này quả thật rất phức tạp.

"Nhị ca, rốt cuộc vì cái gì Thượng Quan Huyền Ngọc lại đối xử với nước Đại Tụng như thế?"

"Sao đệ lại không biết?"

"Đệ không biết, đệ mới từ Hoàng Giác tự trở về, còn chưa hỏi thăm tình hình." Tống Vũ Minh thẳng thắn thành khẩn mà đáp, thần sắc có chút ảm đạm.

"Đệ đi Hoàng Giác tự?" Nghe vậy kinh ngạc, Tống Vũ Thiên không vui.

Hoàng Giác tự này, chính là nơi người trong hoàng gia đến cầu xin sám hối. Từ lần trước cãi nhau với Tống Vũ Minh, thì không thấy bóng dáng hắn đâu, Tống Vũ Thiên vốn chỉ cho là hắn đi nơi khác giải sầu, thật không nghĩ đến hắn lại chạy tới Hoàng Giác tự? Chuyện này thật đúng là —— vào lúc mấu chốt đầu sóng ngọn gió này, hành động này của Tống Vũ Minh, không thể nghi ngờ chính là đang dùng roi quật vào mặt Tống Vũ Thiên, cho nên lập tức, hắn giận tái mặt, khẩu khí có chút không tốt: "Thượng Quan Huyền Ngọc tên tiểu nhân kia, hắn ham mê sắc đẹp của tiện nhân Tống Ngâm Tuyết, đi khắp nơi thêu dệt chuyện thị phi về trẫm, kích động hỗn loạn, quả thực đáng giận đến cực điểm!"

"Ngâm Tuyết? Chuyện này liên quan gì đến Ngâm Tuyết! Muội ấy đã chết lâu như vậy rồi." Nói đến đây, Tống Vũ Minh có chút khó hiểu, cau mày, bàn tay nhẹ nắm lại.

"Hừ! Nàng ta chết? Nếu nàng ta thật sự đã chết cũng tốt!" Nghe Tống Vũ Minh nói vậy, Tống Vũ Thiên cực kỳ căm hận, trong mắt không khỏi nổi lên tia sáng tàn bạo, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thấy vậy khó hiểu, Tống Vũ Minh tiến lên một bước, nghi hoặc trong lòng: "Nhị ca, rốt cuộc huynh đang nói cái gì? Tại sao đệ hoàn toàn nghe không hiểu?"

"Nghe không hiểu sao? Ta nói —— Tống Ngâm Tuyết tiện nhân kia còn chưa chết, chúng ta đều bị ả lừa! Từ lúc vừa mới bắt đầu, ả đã đùa giỡn xoay chúng ta vòng vòng, cái gì háo sắc thành phong trào? Cái gì phóng đảng thành tánh? Giả dối! Hết thấy đều là giả dối! ả ta căn bản luôn luôn ngụy trang, ngụy trang để lừa gạt ta, lừa gạt tất cả mọi người, lừa gạt để sắp đặt cục diện đối kháng cùng ta hôm nay —— tiện nhân này, lúc trước ta quả nhiên đã coi thường ả rồi!"

195. Q.2 - Chương 99: Cho Đi

Tống Vũ Thiên phẫn nộ, tràn đầy căm hận mắng!

Nghe vậy, Tống Vũ Minh như bị điện giật, hai mắt mở to mạnh mẽ lui về phía sau một bước, bộ dạng không thể tin được nghẹn ngào nói: "Cái, cái gì? Ngâm Tuyết chưa chết? Muội ấy còn sống! Nhị ca huynh nói muội ấy còn sống!"

Tống Vũ Minh vô cùng kích động, cơ hồ quên mất thân phận một bả tiến lên kéo Tống Vũ Thiên, miệng hỏi không ngừng, hoàn toàn không biết hắn làm như thế, thực sự đã khiến minh hoàng Tống Vũ Thiên bất mãn, Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền bên cạnh thì trầm mặc, lặng lẽ tìm tòi nghiên cứu.

"Lão Tứ, đệ làm gì vậy? Chẳng lẽ tiện nhân kia không chết đệ rất vui vẻ sao?!" Hét lớn một tiếng, Tống Vũ Thiên nhíu chặt mày, bộ dạng nổi giận bùm bùm! Đôi mắt luôn trong tình khép hờ lúc này cũng mở to, mơ hồ có thể thấy được sự tức giận lưu động bên trong!

Bị Tống Vũ Thiên quát như vậy, theo thường lệ Tống Vũ Minh nên có chừng có mực hơn, chính là hôm nay cũng không biết vì cái gì, thái độ hẳn rõ ràng lại rất khác thường, càng lôi kéo Tống Vũ Thiên không buông, liên tục hỏi dồn:

“Nhị ca, Ngâm Tuyết thật sự không chết sao? Thật sự không chết sao? Muội ấy ở đâu, bây giờ muội ấy đang ở chỗ nào?”

“Người tên hồn dẫn này ——”

Bởi vì tiện nhân Tống Ngâm Tuyết kia, gần đây hẳn thực sự đã sút đầu mẻ trán rồi, vốn định tìm hai người đệ đệ này đến cùng nhau bày mưu tính kế, nhưng ai biết Tống lão tứ khôn kiếp như vậy, rõ ràng một lòng nhung nhớ tiện nhân kia? Thật sự là làm hắn tức chết!

“Người tên hồn dẫn này ——” một quyền đánh vào trên người đệ đệ thân sinh cùng cha cùng mẹ của mình, Tống Vũ Minh bởi vì không chịu nổi xung lực mà mạnh mẽ lui về phía sau cuối cùng ngã ngồi trên điện, ngực Tống Vũ Thiên phập phồng, một tay chĩa thẳng vào hắn nổi giận mắng: “Lão Tứ, người điên rồi phải không?!”

“Ta điên rồi! Ta điên rồi?” Ngã xuống đất, Tống Vũ Minh bụm lấy khóe miệng đổ máu chậm rãi đứng lên, tái nhợt mà châm chọc nói: “Nhị ca, giữa chúng ta rốt cuộc là ai điên rồi? Ta nghĩ đáp án, trong lòng mọi người đều rõ ràng?”

“Tống Vũ Minh!”

Vừa nghe Tống lão tứ nói chuyện với mình như vậy, Tống Vũ Thiên giận tím mặt, sắc mặt cũng bắt đầu đỏ lên, hiển nhiên cơn tức của hắn giờ phút này, đã bị kích thích lên tới đỉnh điểm.

“Nhị ca, huynh đừng nhìn đệ như vậy, đệ chỉ nói sự thực.”

Khi nói chuyện, lơ đãng nghiêng mắt nhìn Tống Vũ Huyền bên cạnh, vẫn trầm mặc không có phản ứng gì, Tống Vũ Minh cười vô lực, đảo mắt chống lại minh hoàng: “Nhị ca, có phải huynh lại muốn tính kế nên đối phó Ngâm Tuyết như thế nào không? A, vì sao huynh không chịu buông tha uội ấy? Chúng ta là đồng tông, là thân nhân, chảy cùng một dòng máu, vì sao huynh nhất định phải đuổi tận giết tuyệt, chẳng lẽ vì ngôi vị hoàng đế này, huynh hại đại ca, hại hoàng thúc, hôm nay ngay cả nữ nhi duy nhất của hoàng thúc, huynh cũng nhẫn tâm hãm hại sao?!”

Dù sao mọi chuyện đã như thế, Tống Vũ Minh cũng không tiếp tục cố kỵ nữa, đơn giản nói trắng ra, thẳng thắn chỉ trích, giọng điệu lạnh lùng!

“Tống Vũ Minh.”

Mấy lời nói này, va chạm vào cảm kị trong lòng hắn, Tống Vũ Thiên híp mắt lại, thần sắc hung tàn, căm hận lan tràn.

“Lão Tứ, trầm nhớ trước kia đệ rất chán ghét Ngâm Tuyết, tại sao hôm nay, lại liên tiếp nói chuyện giúp ả? Chẳng lẽ.” Chẳng lẽ đệ đệ thân sinh của hắn phản bội hắn?

Tiến lên từng bước một, đi đến trước mặt Tống lão tứ, Tống Vũ Thiên đứng lại, hai mắt nhìn hắn chằm chằm.

Ngẩng đầu, ngạo nghễ nhìn nhau, biết rõ sự hoài nghi của đối phương, Tống Vũ Minh cười châm chọc: “Nhị ca, huynh không cần phải lo lắng đệ sẽ vì vậy mà phản bội huynh, cả đời này, dù đệ có chết, cũng sẽ không làm chuyện có lỗi với huynh! Nhưng đệ sẽ không giúp huynh.”

“Nhị ca, đệ sẽ không giúp huynh tấn công đồng tông, cũng sẽ không ủng hộ huynh đi hãm hại thân nhân của mình nữa, cái đệ muốn, bắt quá là mọi người hòa thuận sống chung. Đệ thừa nhận, trước kia đệ rất chán ghét Ngâm Tuyết, chính là không phải huynh mới vừa nói sao? Ngâm Tuyết chỉ nguy trang, là cố ý, không phải là bản tính của muội ấy, như vậy, đệ cần gì phải đau khổ căm ghét muội ấy?”

Thẳng thắn thành khẩn nhìn nhau, bộ dạng không hề sợ hãi, thấy vậy, minh hoàng Tống Vũ Thiên chậm rãi nở nụ cười, trong nụ cười kia bao hàm châm chọc, bao hàm chán ghét: “Lão Tứ, đệ biện hộ cho Tống

Ngâm Tuyết, lại luôn mồm chỉ trích trảm giết hại huynh đệ, tru sát đồng tông, chẳng lẽ đệ không biết mình rất không công bằng sao?”

“Không công bằng?” Tống Vũ Minh cau mày mà hỏi.

Thấy vậy, Tống Vũ Thiên cười lạnh, khước miệng cong lên, sau đó hai tay chấp sau lưng, mở miệng chậm rãi gằn chữ mà nói: “Đệ chỉ thấy được mặt không tốt của trẫm, nhưng Tống Ngâm Tuyết thì sao, đệ đã từng thấy rõ gương mặt thật của ả ta sao? Ả ta vì báo thù, không từ thủ đoạn, ti tiện leo lên ghế minh chủ võ lâm, sau đó trắng trợn giết người, giết Kiều Mạt Nhi, còn giết. Lão Lục!”

“Ai!” Khiếp sợ kêu lên, Tống Vũ Minh kinh ngạc, biểu lộ mờ mịt, “Nhị ca, huynh nói ai?”

“Lão Lục. Hắn đã chết, chết dưới kiếm của Tống Ngâm Tuyết.”

“Không! Điều đó không có khả năng! Chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra!”

“Nếu như đệ không tin, đại khái có thể phái người đi nghe ngóng, xem ngày đó tại đại hội võ lâm Đại Lương, rốt cuộc lão Lục chết như thế nào!” Treo đầu dê bán thịt chó, đổi trắng thay đen, Tống Vũ Thiên nói dối mà mặt không đổi sắc, trấn định tự nhiên.

Thấy vậy, Tống lão tứ mãnh liệt lui lại mấy bước, lão đảo một cái thiếu chút nữa té ngã, may mắn sau lưng hắn có Tống Vũ Huyền đưa tay ra đỡ, sắc mặt trầm tĩnh: “Lão Tứ.”

“Tam ca, thật sự là như vậy sao? Lão Lục chết? Ngâm Tuyết giết lão Lục?” Mờ mịt trở tay bắt lấy Tống Vũ Huyền, Tống lão tứ bi thống, lúc này ở trong lòng của hắn, thực sự đã mê mang không biết rốt cuộc cái nào thực, cái nào là giả, ai đúng, ai sai.

“Việc này ta không rõ lắm.” Sắc mặt có một tia khác thường, tiếp đó bình tĩnh trở lại, Tống Vũ Huyền giúp lão Tứ đứng ổn định, tiếp đó lại lẳng lặng đứng qua một bên, chờ đợi Tống Vũ Thiên tiếp tục mở miệng.

Quả nhiên trông thấy bộ dạng thống khổ của Tống Vũ Minh, trong lòng Tống Vũ Thiên cực kỳ thoải mái, hắn xoay người nhìn hai người, tiếp tục chủ đề trước: “Kinh tế rung chuyển, lòng dân xôn xao, những chuyện này kỳ thật cũng không đáng lo ngại, việc cấp bách nhất đó là, Kiều quốc chủ bị Phùng Tử Chương xúi giục, mượn cái chết của Kiều Mạt Nhi, xua đại quân tấn công Đại Tụng ta, theo thám tử hồi báo, hôm nay bọn họ đã đến biên giới Hoa quốc, không lâu nữa sẽ xâm nhập Đại Tụng.”

Kiều quốc Đại Tụng, cần phải đi ngang qua Hoa quốc, hôm nay Hoa quốc chủ đã cho đi, đại quân Kiêu quốc lại tiến quân thần tốc, ít ngày nữa sẽ tạo thành mối uy hiếp, cho nên hiện nay, trong lòng Tống Vũ Thiên có chút khẩn trương.

Tống Vũ Huyền trầm mặc không nói lời nào, hắn vốn tâm tư kín đáo, lúc này há lại không biết Tống Vũ Thiên âm mưu gì trong lòng? Chính là có câu “Địch không động, ta không động”, Tống Vũ Thiên đã không mở miệng, vậy hắn cũng không nhất thiết phải tự bộc lộ ý đồ.

“Lão Tam, chuyện này đệ thấy sao?” Quả nhiên, thấy hai người đều không nói chuyện, Tống Vũ Thiên đành mở miệng trước.

Hắn vốn không định trưng cầu ý kiến của lão Tam, chỉ là hôm nay thần sắc lão Tứ hoảng hốt, hắn hỏi cũng như không.

“Nhị ca nghĩ sao, lệnh cho Ngũ đệ điều binh đến?”

Kỳ thật trong lòng Tống Vũ Huyền, hắn muốn tự mình mang binh, bởi vì chỉ có như thế, hắn mới có thể triệu tập một phần tư binh lực Đại Tụng của mình.

Đang ở Hoàng Thành, nếu như không có một cái cơ hợp lý, đột nhiên muốn triệu tập nhiều binh mã như vậy, căn bản là rất khó khăn, cho nên hắn và Ngâm Tuyết đều một mực chờ cái lý do quang minh chính đại này đến!

Ngâm Tuyết của hắn đang đợi hắn, đang đợi đoàn tụ cùng thân ca ca của nàng, cho nên hành động lần này hắn phải chiến thắng!

Chính là, tuy nói như vậy, nhưng hẳn biết rõ Tống Vũ Thiên vẫn bảo trì cảnh giác với hẳn, lúc này cũng bản khoản hẳn mang binh đi sẽ không trở về, còn vạch trần tất cả kích động khởi nghĩa, thừa cơ tạo phản, cho nên hiện tại mới cố ý hỏi hẳn như vậy, kiểm tra dụng tâm của hẳn.

Tống Vũ Thiên thông minh, nhưng Tống Vũ Huyền cũng đâu có ngốc? Trầm tĩnh lâu như vậy, ẩn nhẫn suốt những năm này, nổi khổ huynh muội lại không được thân cận nhau, lòng dạ cùng mưu đồ của hẳn, há lại thua kém Tống Vũ Thiên?

Biết hẳn đang thử, Tống Vũ Huyền cố ý che giấu, nói theo Tống Vũ Thiên, làm cho hẳn đỡ xuống sự phòng bị trong lòng:

“Đại quân Kiều quốc qua Hoa đến Tụng, binh lực đông đảo, có thể chống đỡ, lúc này cũng chỉ có thanh danh Chiến thần của Ngũ đệ, mới có thể chuyển nguy thành an. Từ trước đến nay Ngũ đệ trấn thủ biên ngoại, đối kháng với Đông Bình, tới hôm nay Đông Bình cũng không phân tranh, chắc hẳn lúc này cũng có thể điều động binh mã.”

Lời mà Tống Vũ Huyền nói..., thật ra vẫn có kẽ hở, bất quá đây cũng là do hẳn cố ý!

Tống Vũ Thiên không muốn hẳn điều động binh mã, muốn gọi Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng đóng quân biên ngoại nhiều năm đến ngăn chặn. Tuy Chiến thần tướng quân trấn thủ biên ngoại nhiều năm, lần này đến ngăn cản đại quân Kiều quốc cũng không sao, nhưng ai có thể cam đoan giờ phút này Đông Bình sẽ không nhân cơ hội làm loạn, chiếm đất? Dù sao giữa Đại Tụng và Đông Bình, quan hệ từ trước đến nay cũng không phải là rất tốt.

Tống Vũ Huyền cố ý nói theo ý tứ của Tống Vũ Thiên, nhưng trong lời nói, lại thể hiện ra tai họa ngầm Đông Bình có khả năng sẽ nhân cơ hội này làm loạn, Đại Tụng hôm nay, thực sự đã loạn trong giấc ngoài rồi, căn bản không tiếp nhận nổi chút sóng gió nào nữa.

Thấy lão Tam cũng không có ý đồ dẫn binh xuất chinh, trong lòng Tống Vũ Thiên yên tâm hơn chút, chính là về phần Đông Bình, hẳn lại bắt đầu bản khoản.

Làm sao bây giờ? Rốt cuộc là đánh cuộc Đông Bình sẽ không làm loạn, hay là đánh cuộc Tống Vũ Huyền không có tư tâm? Đông Bình tuy phiền toái, nhưng là chờ hết thấy mọi chuyện được giải quyết xong xuôi, hẳn còn có thể xử lý chu toàn, bất kể là chinh chiến, nhận lỗi, hay là cắt đất, ít nhất cái ngôi vị hoàng đế này vẫn nằm dưới thân thể của hẳn! Nhưng nếu như Tống Vũ Huyền có tư tâm, đi sai một nước thả hẳn ra ngoài, như vậy có thể sẽ rất hỗn loạn, rất khó giải quyết, bởi vì dù sao lão Tam cũng có được một phần tư binh lực Đại Tụng a!

Khách quan cần nhắc lợi hại được mất của bản thân, Tống Vũ Thiên không hổ là Tống Vũ Thiên, bản lĩnh đa mưu túc trí không hề tầm thường! Hẳn trầm ngâm tự hỏi trong chốc lát, vẫn cảm thấy không thể mạo hiểm như vậy, vì vậy quyết định, cho Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng mang binh ngăn Kiều!

Tống Vũ Thiên có quyết định như vậy, Tống Vũ Huyền hoàn toàn không thấy kỳ quái, bởi vì nếu như hẳn không quyết định như vậy, thì không phải Tống Vũ Thiên, không phải đối thủ cạnh tranh ngang tài ngang sức của hẳn rồi!

Một đối thủ, chỉ có cực kỳ cường đại, mới có thể không ngừng kích phát ý chí chiến đấu của mình, Tống Vũ Huyền lúc này cũng giống như vậy, nếu như Tống Vũ Thiên thật sự yếu ớt không chịu nổi, một kích là có thể đánh bại, như vậy sự vất vả những năm gần đây của bọn họ xem như uống phỉ rồi!

“Vũ Huyền cần tuân ý chỉ của Nhị ca.” Mỉm cười, không nói quá nhiều, Tống Vũ Huyền lui ra phía sau, lẳng lặng giống như còn đợi cái gì.

Vì sao nói là chờ đợi? Bởi vì bộ dạng hẳn quá trấn định, trấn định giống như hết thấy đều nằm trong tầm khống chế của hẳn.

Quả nhiên! Chưa tới một phút đồng hồ, lúc Tống Vũ Thiên đang âm thầm cao hứng vì quyết định của mình, ngoài cửa có thị vệ cấp tốc truyền báo, nói ở biên ngoại Đông Bình náo động, Ngũ hoàng tử mang binh ra sức chống cự, chỉ là thể tiến công của đối phương quá mãnh liệt, phỏng chừng không mất mười ngày nữa tháng, thì rất khó dẹp loạn!

Mười ngày nửa tháng? Không phải sẽ làm kế hoạch của hấn sụp đổ sao?!

Toàn thân Tống Vũ Thiên chấn động, trái tim lập tức rơi xuống đáy cốc, sao lại trùng hợp như vậy, Đông Bình lại xảy ra chuyện vào ngày lúc này?

Trong lòng tràn đầy nghi vấn, nhưng thủy chung không nghĩ mình bị người ta tính toán, nguyên do thứ nhất là vì Tống Vũ Thiên luôn có lòng tin vào bản thân mình, nguyên do thứ hai là hấn cho rằng Tống Ngâm Tuyệt không có bản lãnh lớn như vậy!

Mọi chuyện tới nước này cũng không còn cách nào khác, nếu không cho lão Tam xuất binh, Đại Tụng sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó hai mặt chống địch, hậu quả sẽ thật sự không chịu nổi. Rùng mình, không khỏi đưa ánh mắt lên trên người Tống Vũ Huyền, chỉ thấy trong trầm mặc, bộ dạng hấn vẫn thờ ơ trước sau như một, thoạt nhìn dường như không có hứng thú với bất cứ chuyện gì.

Thôi, thôi, cứ để cho hấn đi a! Những năm gần đây hấn ở bên cạnh mình, hoàn toàn không có vấn đề gì, có lẽ thật sự do mình quá đa tâm, coi huynh đệ thành kẻ địch. Có câu “Sai một nước cờ, thua cả bàn”, một bước này, Tống Vũ Thiên vô cùng cẩn thận, nhưng vẫn một cước bước vào cái bẫy người khác đã xếp đặt sẵn, đúng là vừa bị ai vừa châm chọc.

Khi Tống Vũ Thiên tuyên bố phong Tống Vũ Huyền làm tổng chỉ huy đánh đuổi đại quân Kiều quốc, cũng cho phép hấn điều động một phần tư binh lực Đại Tụng thì Tống Vũ Huyền tạ ơn linh mệnh, biểu lộ bình thần không một gợn sóng.

Ừ, có lẽ lão Tam thật sự không có tư tâm! Quan sát một lần cuối cùng, Tống Vũ Thiên hạ quyết định, trong lòng cũng yên ổn hơn, chỉ là hấn chưa từng nghĩ đến, nếu bàn về tâm kế, Tống Vũ Huyền nhiều năm chờ đợi, làm sao lại thua hấn?

Khi thân ảnh trầm mặc xoay người rời đi thì Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh cũng lão đảo đi theo ra, chỉ có điều người phía trước trong treo nhưng lạnh lùng, thẳng lưng rời đi, còn người đi sau thì mặt mũi tràn đầy thương cảm, thống khổ nhìn lại.

Ha ha, quả nhiên vô tình nhất là nhà đế vương.

“Thiên, làm sao vậy? Có chuyện phiền lòng sao?”

Lúc này, khi thân ảnh Tam hoàng tử, Tứ Hoàng Tử đều rời khỏi, giọng nói của Mai Phi, nhu hòa vang lên sau lưng mình hoàng, “Thiên, chàng cau mày, nhất định là có việc.”

Ôn nhu sẵn sóc, uyển chuyển hào phóng, hai tay Mai Phi nhẹ nhàng ôm lấy Tống Vũ Thiên, chậm rãi tựa mặt ở sau lưng hấn nói: “Có phải là vì những chuyện phát sinh trong nước gần đây khiến chàng phiền lòng không? Thiếp nghe phụ thân nói. Gần đây kinh tế rung chuyển, lòng dân rối loạn, Kiều quốc lại xâm phạm, tình thế trước mắt.”

“Mai nhi, những chuyện này không phải việc nàng nên lo lắng, nhiệm vụ của nàng bây giờ, đó là hảo hảo, thay trăm bình an sinh hài tử ra.”

Vươn tay kéo tay Mai Phi qua, gương mặt Tống Vũ Thiên vốn đầy mây đen rậm rạp lập tức tiêu tán không ít, khẩu khí cũng hiện lên vẻ nhu hòa trước nay chưa từng có, hấn một tay cẩn thận đặt lên trên bụng còn chưa to lắm của Mai Phi, một tay nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng: “Sắp năm tháng rồi, sao bụng còn nhỏ như vậy.”

“Lớn để làm gì a? Như trái banh, tròn vo, khó coi chết đi được.”

Làm nũng cầu nhàu một tiếng, trên gương mặt dịu dàng của Mai Phi hiện lên nụ cười dào dạt hạnh phúc, thấy vậy, Tống Vũ Thiên nhịn không được, động tình cúi đầu hôn lên trán của nàng, biểu lộ say mê: “Mai nhi, nàng yên tâm, Đại Tụng sẽ không loạn! Nhiều năm như vậy, trăm khổ tâm bày mưu tính kế, cũng không phải là chỉ là một cái thùng rỗng. Tuy bây giờ bọn họ có vẻ rất đắc ý, nhưng là nàng chờ xem, xem ai có thể cười đến cuối cùng, từng bước từng bước tiêu diệt hết những người này!”

Kiên định nói ra sự tự tin của mình, Tống Vũ Thiên ngẩng đầu, trên mặt là nụ cười ngoan lệ không ai bì nổi. Mà ở trong ngực hấn, Mai Phi cười âm lãnh, biểu lộ nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì, chỉ là làm cho người ta cảm thấy sờn tóc gáy.

.

Vân Thủy sơn trang tại Đại Lương, Tống Ngâm Tuyết ngồi trong các lẳng lẳng xem thư, trên gương mặt tuyết mỹ mơ hồ lưu động niềm vui mừng khôn xiết.

Ca ca, ca ấy sắp đến đây, sắp đến rồi, huynh muội bọn họ rất cuộc cũng sắp được gặp mặt rồi! Nhẹ nhàng khép thư, nhắm mắt lại, đáy lòng mặc niệm, khóe môi mỉm cười.

Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng chờ tới ngày này rồi, Nhữ Dương quận chúa, nếu như nàng ở trên trời có linh thiêng, Tống Ngâm Tuyết ta, cũng sắp giúp nàng hoàn thành hết thủy.

Giống như đang nhả nhủ lên trời cao, trong đôi mắt của đóng chặt của Tống Ngâm Tuyết chậm rãi hiện ra từng ly từng tý những chuyện ngày xưa, trong đó có cô bé con Tống Nhữ Dương, có thiếu nữ Tống Nhữ Dương, có Tống Nhữ Dương kiên cường, có Tống Nhữ Dương bi thương Hết thủy những cảm giác đó đan vào nhau, chảy xuôi dưới đáy lòng thật lâu.

Mở mắt ra, trước mắt hiện lên một gương mặt khuynh thành tuyết sắc, mặc dù chỉ là ảnh phản chiếu trong gương đồng, hình ảnh không được rõ ràng, nhưng cảm giác quen thuộc này, lại gắt gao quanh quẩn trong lòng.

Gương mặt này, gương mặt thuộc về Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa này, trong lúc bất tri bất giác, đã đi theo nàng hơn nửa năm. Từ khi xuyên không đến nay luôn thận trọng từng bước một, cuối cùng sau mấy tháng, nàng phần khởi phản kích.

Chờ xem, Tống Vũ Thiên, chờ xem, nước Đại Tụng, Tống Ngâm Tuyết nàng, kiếp này nhất định sẽ hiện ngang mà trở về!

Nhẹ nhàng, chậm rãi vuốt ve dọc theo hình dáng trong gương đồng, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh sau lưng.

“Người?”

Nhanh chóng quay đầu, chống lại Minh Tịnh nghiêng người tựa cửa, cười nhạt, Tống Ngâm Tuyết giương mắt, mở miệng hỏi: “Chàng đã đến bao lâu rồi?”

“Đến đây đã lâu rồi, chỉ là thấy nàng đang nghĩ gì đó đến nhập thần như vậy, cho nên không có mở miệng quấy rầy nàng.”

Hai tay khoanh trước ngực, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Minh Tịnh tràn đầy vẻ trêu đùa nhàn nhạt, hần miễn cương tựa trên cạnh cửa, mày kiếm đẹp mắt nhẹ nhàng chau lại: “Bộ dạng nàng chuyên chú nhìn mình, rất đẹp.”

Minh Tịnh, chàng?

Không nghĩ tới Minh Tịnh rõ ràng lại mở miệng nói những lời này, Tống Ngâm Tuyết không hiểu, đôi mắt không khỏi hiện lên vẻ nghi hoặc. Thấy vậy, Minh Tịnh mỉm cười, trên khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh thông dong, hôm nay lại tươi tắn sáng chói như sao.

“Tuyết Nhi, tóc nàng hơi loạn rồi.” Cũng không để ý tới biểu lộ quái lạ của người ngọc, Minh Tịnh nhẹ bước lên trước, sau đó đến sát bên người nàng, nhẹ nhàng nắm mái tóc đen như mực trong tay.

“Đềta giúp nàng bới tóc a, luôn vận nam trang như vậy, làm Tuyết Nhi bớt đi vẻ kiêu mỹ như trước đây.” Cười cười cầm lấy chiếc lược trên bàn, Minh Tịnh một tay tùy ý cời bỏ bụi tóc, nhất thời, mái tóc đen bóng như dòng thác tuôn xuống, như tơ như lụa, ôn nhu phủ sau lưng Tống Ngâm Tuyết.

“Thật đẹp.”

Nhàn nhạt tán dương một tiếng, Minh Tịnh bắt đầu chậm rãi chải tóc cho người ngọc, thủ pháp thư thích dịu dàng, làm cho đáy lòng Tống Ngâm Tuyết rung động một hồi.

“Minh Tịnh, ta không biết chàng cũng có thể chải tóc?”

“Trước kia là do ta không có cơ hội, từ nay về sau, mỗi ngày ta sẽ vẽ lông mày chải tóc cho nàng.” Ngón tay mềm mại, không khỏi luồn giữa những sợi tóc, cảm giác nhu hòa lưu luyến giữa đầu ngón tay, buông lược, Minh Tịnh bắt đầu tạo kiểu.

Nhìn vào trong gương đồng, Tống Ngâm Tuyết có thể chứng kiến biểu lộ của Minh Tịnh lúc này, trong gương mặt tuấn mỹ thông dong để lộ ra một loại chuyên chú bình tĩnh.

Cảm giác rất an toàn giờ phút này làm cho nàng đắm chìm trong sự dịu dàng của hắn, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt, trong đầu dần dần hồi tưởng đoạn đường này, từng ly từng tý những chuyện đã phát sinh giữa nàng cùng Minh Tịnh.

Hắn người đầu tiên nàng nhìn thấy khi xuyên đến đây! Ngày đầu tiên, hắn đã cho cảm giác ấm áp khi nàng còn chìm trong hôn mê, tuy sau đó hắn lạnh lùng bất hòa với nàng, thậm chí có đôi khi còn âm thầm tính toán, nhưng loại cảm giác ấm áp này, một mực ẩn giấu trong lòng nàng, ẩn dấu rất lâu, rất sâu.

Lần đầu tiên, hắn hoài nghi thân phận của nàng, đặt nàng ở dưới thân tìm kiếm ẩn ký, hắn lúc đó, tự tin, tà mị, giống như có thể khống chế hết thảy, khi đó trong lòng của nàng đã biết, đây là một nam nhân nguy hiểm, mình phải chú ý, bởi vì rất có thể chỉ cần sơ sẩy một bước, nàng sẽ bị hắn chinh đến xương cốt cũng không còn!

Hắn luôn luôn có thể hiểu rõ ý đồ của nàng, như khi trừng trị Tống Vũ Kiệt, ác chinh Kiều Mạt Nhi, tuy hắn cũng không ngay mặt vạch trần những chuyện này, nhưng trong đôi mắt vô cùng thâm thúy của hắn, hắn tinh tường nói cho nàng — những trò nàng bày ra, hắn đều nhìn thấu.

Đã từng có một thời gian ngắn nàng bàng hoàng vì hắn, một nam tử cực phẩm phúc hắc như vậy, thật là dễ dàng kích khởi dục vọng chinh phục của người ta!

Nàng từng nghĩ mình đã động tâm vì hắn, chính là chỉ mới tưởng tượng như vậy, khi nàng còn chưa kịp quyết định, nàng nhận được trí nhớ của Nhữ Dương quận chúa, do đó cũng hiểu ra mục đích khiến hắn ở bên cạnh nàng!

Hắn muốn tự do, nàng hiểu! Bởi vì mỗi người đều có quyền lợi truy cầu tự do, cho nên nàng thành toàn, trước khi rơi xuống vực đã buông tay để hắn tự do!

Vốn tưởng rằng từ nay về sau, kiếp này không tiếp tục cùng xuất hiện, hắn nhận được tự do mà hắn muốn, nàng cũng được thoải mái, vì vậy không nghĩ tới một khi vòng xoay vận mệnh đã chuyển động, thì kết quả.

.

Nàng chưa từng nghĩ đến hắn sẽ vì nàng buông tha cho thứ mình truy cầu nhiều năm qua, tình nguyện trả giá không tiếc tánh mạng để cứu nàng! Khi nàng mở mắt trong mơ hồ, thứ nhìn thấy lại là gương mặt tiêu tụy mà quan tâm của hắn, lòng của nàng, mềm nhũn.

Tống Ngâm Tuyết từ từ nhắm hai mắt lại, chuyện cũ trước kia rõ mồn một trước mắt, nàng mở mắt ra, nhìn ánh mắt chuyên chú của Minh Tịnh trong gương, chỉ chốc lát sau, một cái kiểu tóc hiển lộ rõ sự yêu kiều mềm mại nữ tính dần hình thành.

“Đẹp quá.” Chưa bao giờ nghĩ Minh Tịnh tại khéo tay như thế, mình có thể xinh đẹp đến như vậy? Tống Ngâm Tuyết mở miệng, không khỏi lên tiếng khen ngợi.

“Minh Tịnh.” Vươn tay ra nắm tay Minh Tịnh đang để nhẹ trên đầu vai của mình, giữ trong lòng bàn tay, sau đó chậm rãi áp lên trên mặt, Tống Ngâm Tuyết thấp giọng êm dịu nói: “Minh Tịnh, có chàng, thật tốt.”

Rất cảm tạ người nam nhân rõ ràng có thể sống vai mà đứng cùng mình, nhưng mà bởi vì yêu nàng đã lựa chọn đứng ra phía sau nàng, kỳ thật Tống Ngâm Tuyết biết mỗi nam tử đứng sau nàng đều như thế, cho nên giờ phút này, nàng mượn Minh Tịnh để biểu đạt ra lòng biết ơn của mình đối với bọn họ.

“Tuyết Nhi.”

Bàn tay dán trên gương mặt nhẵn nhụi mềm nhẵn của người ngọc, trong lòng Minh Tịnh rung động, cười khẽ nghiêng ngẫm mà nói: “Tuyết Nhi, đừng như vậy, ta cũng là nam nhân, cũng là nam nhân đã lâu không có đụng vào nàng.”

A?

Vừa nghe lời này, Tống Ngâm Tuyết hơi sững sờ, sau khi hiểu ra ý tứ trong lời nói của Minh Tịnh, mặt không khỏi hơi đỏ lên. Hóa ra Minh Tịnh, cũng sẽ nói những lời tán tỉnh như vậy.”Tuyết Nhi.” Vừa thấy Tống Ngâm Tuyết như vậy, trong lòng Minh Tịnh khê rung động, hồi tưởng lại tư thái của người ngọc trước kia, lunở nụ cười bất lương như hồ ly, không thể tưởng tượng được sau khi nàng mở rộng cửa lòng, thiết tình tiếp nhận bọn họ, sẽ lại biểu hiện ra biểu lộ đáng yêu nữ tính như vậy.

“Tuyết Nhi, bộ dạng nàng bây giờ, ta thật sự yêu cực kỳ.”

Cất giọng trầm thấp, Minh Tịnh gọi cảm mà mị hoặc nói, hai tay của hắn nhẹ nâng người ngọc dậy, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, sau đó hít thật sâu, cảm nhận hương thơm thanh lệ của cơ thể nàng rồi cúi đầu chậm rãi, ngậm nhẹ lên hai mảnh môi mềm.

“Ừ.”

Minh Tịnh đung vào, như lông vũ tê dại đảo qua trên môi, sau đó dịu dàng mở hàm răng ra, lưu luyến triển miên hôn nàng.

Tống Ngâm Tuyết ngập ngừng, hai tay vòng lên cổ Minh Tịnh, hai mắt nhắm nghiền cực lực đáp lại. Nàng cũng không né tránh, để đầu lưỡi Minh Tịnh khiêu khích, sau khi cảm nhận hắn đảo qua mỗi một tác mật ngọt trong miệng mình, duỗi cái lưỡi ra, mút vào liếm láp khê cắn.

Vừa thấy người ngọc đáp lại, Minh Tịnh hừ nhẹ một tiếng, hai tay không khỏi tăng khí lực lên, gắt gao ôm thân thể động lòng người của Tống Ngâm Tuyết, sau đó vẽ mặt say mê.

“Tuyết Nhi.” Môi lưỡi quấn giao, mỹ diệu, động lòng người , hai người trong phòng lúc này, một người cúi cúi đầu, một người ngửa mặt, tạo nên một hình ảnh ôn nhu, lưu luyến.

“Tuyết Nhi, nàng sắp hành động a.” Hồi lâu sau, khi Minh Tịnh nhẹ nhàng rời khỏi người ngọc, hai người bọn họ, đều thở dài, sắc mặt ứng hồng.

“Ừ, sắp hành động, hắn là ba ngày sau.” Hai tay vẫn vòng quanh cổ Minh Tịnh như cũ, dựa người vào trên thân hắn, Tống Ngâm Tuyết gật đầu, lên tiếng đáp.

“Tuyết Nhi, bất kể thế nào, ta vẫn một mực ở bên cạnh nàng, không chỉ mình ta, còn có. Bọn họ.” Trong đôi mắt vừa kiên định vừa ôn nhu, Minh Tịnh ôm chặt người ngọc, thật lâu không buông tay.

Tống Ngâm Tuyết gật đầu, nhắm mắt tựa vào vòm ngực ấm áp, dùng hành động của mình, chứng minh lúc này nàng đang nghĩ gì. Lòng của nàng, hôm nay đã chính thức rộng mở, nương tựa vào bọn hắn, tin tưởng bọn hắn!

Trong các kiểu diễm nhu hòa, ấm áp vô hạn, mặt Tống Ngâm Tuyết tựa vào trong lồng ngực Minh Tịnh, chậm rãi nhắm mắt lại, chính là đúng vào lúc này, giọng nói Dạ Lâm Phong vang lên ngoài cửa, tiếng kêu, buồn bực mang theo bất mãn khiến hai người đang ôm nhau nhứ mà một hồi, lông mày khê chau.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, làm sao nàng lừa được Thượng Quan Huyền Ngọc về đây rồi ——”

196. Q.2 - Chương 100: Lâm Phong Buồn Bực

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, làm sao nàng lừa được Thượng Quan Huyền Ngọc về đây rồi?”

Một câu vừa bất mãn vừa trêu chọc của Dạ Lâm Phong, khiến cho hai người vốn đang ôm nhau trong phòng rời ra, sau đó ngẩng đầu nhìn nhau.

“A, Minh Tịnh cũng ở đây à?”

Vừa nhìn thấy Minh Tịnh trong phòng, đầu tiên Dạ Lâm Phong ngẩn người ra, rồi sau đó thần sắc trở lại bình thường vọt tới trước mặt Tống Ngâm Tuyết, nâng đôi mắt hoa đào yêu nghiệt, vẽ mặt đầy mị thái lên

cười nói: “Tuyệt Nhi, nàng cũng thật là lợi hại! Thậm chí ngay cả thánh công tử Đại nghĩa cũng bị thu phục rồi? Xem ra nam tử trong thiên hạ này đều không ngăn cản nổi mị lực siêu phàm của Tuyệt Nhi chúng ta!”

Dạ Lâm Phong cười sáng lạng, trong mắt phượng xinh đẹp lấp lánh sáng rọi, bất quá khi hắn vừa nói dứt, sắc mặt hắn liền thình lình nghiêm nghị, cứng rắn, nghiêm túc gắt gao nói: “Bất quá Tuyệt Nhi a, đội ngũ huynh đệ của chúng ta cũng đủ lớn mạnh rồi, thậm chí lớn mạnh đến nỗi có một số người, ví dụ như ta, cũng còn chưa được nàng đựng vào? Cho nên a, đừng tiếp tục tăng thêm nữa, để Thượng Quan Huyền Ngọc này thành người cuối cùng a! Ai, kỳ thật ta đây cũng là vì muốn tốt cho nàng, bằng không nàng thử nghĩ xem từ nay về sau nàng sẽ mệt mỏi lắm a, phải không?”

Nói rất là khoan hồng độ lượng, sẵn sóc tinh tế, nhưng kỳ thật ba câu không rời việc “Minh còn chưa được mở hàng”, mùi giấm chua lè của Dạ Lâm Phong, khiến Minh Tịnh bên cạnh khẽ cười.

Kỳ thật hắn có thể hiểu được, nếu đổi vị trí, đến bây giờ người Tuyệt Nhi còn chưa cho đựng vào là Minh Tịnh hắn, phỏng chừng hắn cũng sẽ phát điên như Dạ Lâm Phong giờ phút này a?

Bất quá lý giải thì lý giải, loại sự tình này hắn cũng không giúp được gì, phải biết rằng trong lòng hắn cũng đang vô cùng muốn đây.

Minh Tịnh cười nhạt nhìn Lâm Phong yêu nghiệt, gây tai họa trước mặt, nhìn bộ dạng buồn bực kia, trong lòng không khỏi vui lên, vì vậy mở miệng, nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi đả kích: “Lâm Phong, Thượng Quan Huyền Ngọc không phải người cuối cùng, chẳng lẽ huynh không biết từ lúc Tuyệt Nhi đi Tây thần, hai người bọn họ đã bái đường sao?”

“Cái gì? Bái đường!”

Vừa nghe lời này, Lâm Phong kinh ngạc nhảy dựng lên, sau đó tràn đầy hung ác trừng mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, mở miệng thảng thập nói: “Tuyệt Nhi.”

Vừa mới hung ác được chốc lát, Lâm Phong lập tức trở mặt, đầy bụng tủi thân lôi kéo tay áo Tống Ngâm Tuyết, bắt đầu lắc lư: “Ô ô, Tuyệt Nhi, chẳng lẽ người ta thật sự là kẻ cuối cùng sao? Không chịu đâu! Ta bất kể, buổi tối hôm nay ta muốn Tuyệt Nhi ngủ cùng ta!”

Vừa thấy bộ dạng làm nũng như vậy của Lâm Phong, Tống Ngâm Tuyết lập tức không nói gì, mà biểu lộ Minh Tịnh bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc sững sờ: chẳng lẽ tiểu tử này muốn Tuyệt Nhi đến điên loạn, đại não bắt đầu không bình thường rồi? Ai, rất là đồng tình!

Không để ý tới lời Lâm Phong nói, Tống Ngâm Tuyết kéo tay áo về, ngữ khí bình tĩnh: “Ta không thể.”

“Vì sao!” Rất thương tâm, rất rất rất thương tâm! Lâm Phong uể oải bĩu môi, bộ dáng như đứa bé đòi ăn đường mà nường không cho.

“Lâm Phong, huynh đã quên lời Vô Song nói rồi sao? Mấy ngày nay, tốt nhất chúng ta không nên đựng vào Tuyệt Nhi, đừng khiến nàng quá mệt mỏi.” Đại chiến sắp đến, cũng nên bảo trì trạng thái tốt nhất, tuy Tuyệt Nhi rất khỏe, nhưng có một số việc chú ý một chút thì vẫn tốt hơn.

“.” Vẫn rất là thương tâm!

Vì sao hắn vừa đến lại phải cấm dục? Kỳ Nguyệt, Mặc Lương, Tử Sở, Thư Ly, mạng của bọn họ tại sao lại tốt như vậy? Khó chịu! Khó chịu cực độ!

Lâm Phong rũ mắt xuống, trầm giọng thở dài, tuy trong lòng ngàn lần không muốn, nhưng hắn vẫn hiểu được đạo lý, cho nên cũng không dây dưa nữa.

“Di, Tuyệt Nhi, kiểu tóc của nàng rất đẹp, quả thực là thể hiện rõ tất cả ưu điểm trên người nàng.” Lâm Phong hồi thần, lúc này mới phát hiện hôm nay Tống Ngâm Tuyết có chỗ khác, vì vậy không khỏi mở miệng tán dương.

Nghe vậy, Minh Tịnh không nói lời nào, chỉ mỉm cười vui vẻ, mà Tống Ngâm Tuyết thì dùng ánh mắt bối rối tìm vết quan sát hắn, sau đó quay đầu nhìn Lâm Phong: “Đúng rồi, chàng tới đây làm gì vậy?”

“Ta?” Quấy khóc một hồi, đột nhiên quên mất chính sự, sau khi nhớ tới, Lâm Phong giật mình, không khỏi cười khan hai tiếng nói: “Ha ha, là thế này, Thượng Quan Huyền Ngọc kia, hắn đến đây.”

Thượng Quan Huyền Ngọc đến đây? Tựa hồ sớm hơn dự liệu một ngày.

Nghe Lâm Phong nói xong, Tống Ngâm Tuyết gật gật đầu, xoay người, sau khi nói câu "Ta đi xem xem", cất bước đi ra ngoài.

"Ta cũng đi xem." Dạ Lâm Phong đi theo, lời nói đầy tình cảm ám áp, tất cả mọi người đã đi, Minh Tịnh cũng không có đạo lý không đi, vì vậy hắn cũng vội vàng đi theo.

"Tuyết Nhi!" Khi một thân bạch y xuất hiện ở trước mắt thì Thượng Quan Huyền Ngọc sớm đã chờ lâu ngày, lập tức tiến lên, đẩy kích động một bả ôm Tống Ngâm Tuyết vào trong ngực, thật lâu cũng không chịu buông ra, muốn vui bất nổi tương tư suốt bao nhiêu ngày.

"Tuyết Nhi, ta tới rồi, ta tới" Trong miệng bất giác lặp đi lặp lại một câu này, hai mắt Huyền Ngọc nhắm nghiền, trên gương mặt trẻ con tuấn tú đáng yêu lộ vẻ động tình, cánh tay cũng không khỏi gắt gao xiết chặt.

Thấy tình hình như vậy, bọn Vô Song, Minh Tịnh không nói lời nào, bọn họ chỉ lẳng lẳng nhìn hình ảnh xa nhau lâu ngày mới gặp lại này, yên lặng ngẫm nghĩ trong lòng.

Phục Linh có chút ngưng ngừng nhìn biểu hiện của công tử nhà mình, thân là truyền nhân Đại nghĩa. Về lý nên tôn lễ trọng đạo mới phải, sao có thể ở trường hợp đứng trước công chúng, nhiều người nhìn chăm chăm thế này, cùng một nữ tử ôm ôm ấp ấp chứ?

Tuy nữ tử này đã cùng hắn đã bá thiên địa, là thê tử trên danh nghĩa của hắn, nhưng cấp bậc lễ nghĩa, cấp bậc lễ nghĩa. . .

Lúc này, khi Phục Linh còn đang rối rắm về chuyện Huyền Ngọc có nên tôn trọng đạo đức cấp bậc lễ nghĩa hay không, cặp mắt của hắn không khỏi mở to, vì trông thấy Thượng Quan Huyền Ngọc trong cơn động tình, đã cúi đầu hôn lên môi Tống Ngâm Tuyết!

Động tác này vừa làm a, không chỉ Phục Linh lắp bắp kinh hãi, mà ngay cả vài vị "Phu quân" tinh lặng đứng một bên cũng lắp bắp kinh hãi! Đương nhiên, xét tới trình độ giật mình trong chuyện này thì Tống Ngâm Tuyết đương nhiên chiếm vị trí đầu bảng, bởi vì nàng là người trong cuộc, nàng đương nhiên biết rõ trong nụ hôn của Huyền Ngọc, bao hàm bao nhiêu thâm tình, bao nhiêu nhung nhớ!

Thượng Quan Huyền Ngọc, tại sao mới hơn một tháng ngắn ngủi không gặp, chàng ta lại biến thành.
. . . nhiệt tình như vậy?

Tống Ngâm Tuyết có chút buồn bực, cảm thấy gần đây nam nhân đều kì kì quái quái, làm cho người ta rất khó nắm bắt.

"Này này, ta nói Ngọc lang, đủ rồi đấy! Nào có cái kiểu vừa thấy mặt đã chào hỏi như vậy?" Nhìn thấy tình hình này, Tịch Mặc Lương bất mãn kêu ra tiếng, lập tức tiến lên ngăn cản! Con bà nó. Mới bao lâu không gặp a? Tiểu tử này đã bắt đầu học ăn đậu hũ rồi!

Có lẽ lúc ở Hoa quốc đã khi dễ Huyền Ngọc quen, Mặc Lương tiến lên, chính là lúc này Phục Linh quyết định mặc kệ! Tuy hắn cũng không tán thành hành vi của công tử nhà mình, nhưng là công tử chính là công tử, bất kể thế nào, hắn cũng muốn ủng hộ tới cùng!

"Tịch Mặc Lương, không cho phép ngươi lại khi dễ công tử nhà ta!"

"Uy , tiểu Phục Linh, con mắt nào của ngươi trông thấy ta khi dễ công tử nhà các ngươi? Rõ ràng là công tử nhà các ngươi khi dễ Tuyết Nhi của ta mà!"

"Công tử cũng là phu quân của quận chúa, làm sao có thể coi là khi dễ! Ta lại thấy có người ghen ghét trong lòng a."

"Ngươi!"

Phục Linh chính nghĩa đường đường nói, bộ dạng không biết sợ chống đỡ cho chủ nhân, thấy vậy, Tịch Mặc Lương không biết nói gì nữa, đành phải dùng tay vỗ vỗ vai hắn, tựa hồ muốn nói: tiểu tử khá lắm, ngươi nhớ đó!

Bên này Tịch Mặc Lương chết sống vẫn sĩ diện không chịu thừa nhận mình đang ghen, buồn bực lui xuống, nhưng Dạ Lâm Phong đứng ở bên cạnh hắn thì không quan tâm, hắn một bả tiến lên kéo Tống Ngâm Tuyết, sau đó trong mắt phượng trần đầy đau lòng đổ lệ nói: “Thánh công tử, đệ chính là thánh nhân a! Thánh nhân sao có thể làm ra chuyện không phù hợp hình tượng như vậy? Đệ thấy đúng không?!”

Không biết là thật sự đau lòng, hay là giả bộ để trừu đùa, Lâm Phong kéo Tống Ngâm Tuyết qua, bảo trì khoảng cách nhất định với Thượng Quan Huyền Ngọc.

Thấy vậy, trên gương mặt trẻ con đáng yêu của Huyền Ngọc lộ ra một tia đỏ bừng, nhưng sau đó biểu lộ lại cực kỳ nghiêm túc nói: “Thánh nhân cũng có thể cưới vợ, tự nhiên cũng có thất tình lục dục.”

“Không! Thánh nhân phải cấm dục!”

Nghiến răng nghiến lợi cắn hai chữ “Cấm dục” này cực kỳ nặng nề, vẻ mặt Lâm Phong buồn bực cực độ. Mấy vị “Phu quân” biết tổng ý nghĩ chân thật trong lòng hắn, đều quay đầu nhìn nhau, sau đó nhẹ nhàng bật cười.

“Cười cái gì cười!”

A! Mấy kẻ không có lương tâm này, mình ăn nho no nê rồi, liền quên mất nỗi khó chịu của người nhịn thèm sao? Con bà nó!

Trên gương mặt yêu dã tinh xảo của Lâm Phong lộ vẻ thất bại, bộ dạng chưa thỏa mãn dục vọng làm cho Kỳ Nguyệt cùng Thư Ly không khỏi nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình.

Cố gắng lên a, Lâm Phong! Huynh xem chúng ta cũng đã từng đau khổ bồi hồi như vậy? Cho nên.

Thư Ly cùng Kỳ Nguyệt đều có lòng tốt, trong ánh mắt mang theo sự an ủi, chính là Lâm Phong vừa mới thất bại “Thần trí bán loạn”, nhìn nhằm an ủi trở thành có chút hả hê, vì vậy quay mắt hung hăng liếc xéo hai người bọn họ, sau đó vẫn cảm thấy chưa hết giận lại hung ác liếc mắt thêm một phát, lúc này trong lòng mới thoải mái hơn chút.

Hắn.

Thư Ly cùng Kỳ Nguyệt, đều có cảm thấy không giải thích nổi hành động của Lâm Phong! Bất quá bọn hắn vẫn rất thông cảm cho tâm tình của Lâm Phong giờ phút này, cho nên khoan dung độ lượng không thêm so đo.

Thượng Quan Huyền Ngọc ngẩng đầu nhìn bốn phía, lên tiếng: “Tuyết Nhi, ta là người tới cuối cùng sao? Thật không nghĩ tới mới từ biệt mấy ngày, bên người Tuyết Nhi đã có thêm sáu người.”

Ánh mắt đảo qua từng người: Vô Song, Minh Tịnh, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Mặc Lương, Lâm Phong, kỳ thật những người này, hắn rất quen thuộc.

“Sai! Không phải sáu, là bảy! Tiểu tử Tử Sở kia còn đang ở trong nội cung chưa tới!”

Lên tiếng uốn nắn Huyền Ngọc, Lâm Phong vừa nói đến Tử Sở, liền nghĩ đến Thực cốt đan, vừa nghĩ tới Thực cốt đan, trong lòng liền buồn bực khó chịu! Hừ, tiểu tử thú vị Vô Song kia, chết sống cũng không chịu cho hắn thuốc, bằng không hắn cũng có thể tham gia náo nhiệt, hiện tại cũng không cần phát điên như vậy.

“Tử Sở hắn cũng ở đây? Ha ha, Tuyết Nhi thật là lợi hại, ngoại trừ ta, Mặc Lương cùng Minh Tịnh huynh ra, năm vị khác, đều vốn là phu quân trong phủ Tuyết Nhi.” Huyền Ngọc cười nói, trên khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ ngọt ngào.

Nghe vậy, Minh Tịnh cười nhạt lên tiếng, trong khẩu khí khó giấu được vẻ chế nhạo: “Đúng vậy a, bọn họ vốn là phu quân, lại tiện nghi cho ta, vốn từ cận vệ lại thăng lên một cấp bậc.”

“Nhưng cũng đâu có thảm bằng ta! Tuy ta đã từng là phu quân, hơn nữa coi như cũng đã cưới gã đàn ông hoàng, nhưng ở trong phủ lâu như vậy, khiêu khích bao nhiêu lần cũng không tới tay, lần nào cũng mất hứng mà về.”

Lại cảm thấy buồn bực cho bản thân, Dạ Lâm Phong như oán phụ lỗi nhủi kể nỗi khổ của mình, khiến mọi người nhất trí cảm thán trong lòng: xong rồi, thằng nhóc này tẩu hỏa nhập ma mất rồi.

Tịch Mặc Lương vui vẻ nhìn biểu lộ của Lâm Phong, sau đó nói lại đúng y những lời lúc này Lâm Phong nói với Tống Ngâm Tuyết: “Tuyết Nhi, hôm nay nàng đã có tám phu quân rồi, cũng không thể trêu chọc thêm người khác nữa. Phải biết rằng tuy giữa huynh đệ hẳn là luôn tương thân tương ái, nhưng nhiều người quá sẽ gây ra chút chuyện phiền phức. Hiện tại số này vừa vặn, có thể đủ đánh hai bàn mặt chược, còn Tuyết Nhi một mình ở bên cạnh hầu hạ, tốt nhất có thể rót trà, rót nước gì đó cho chúng ta.”

Tịch Mặc Lương mặt lạnh, vui đùa nói, không khỏi bị Tống Ngâm Tuyết bên cạnh liếc mắt khinh khỉnh. Bất quá da mặt người này trời sinh quá dày, thấy vậy, chỉ cười lạnh lùng, còn rất là đúng lý hợp tình nói: “Ta thật sự chỉ muốn tốt cho nàng, phu quân nhiều hơn nữa sẽ thương thân, nàng xem trước mắt chẳng phải có một kẻ làm ầm ĩ đấy sao?”

Bầu không khí hôm này đặc biệt tốt, mọi người vui đùa, trêu chọc nhau, rất vui vẻ hòa thuận, chỉ là thiếu mất Tử Sở, không biết tại sao hôm nay hẳn không đến báo danh như thường ngày.

Trong hoàng cung Đại Lương, Quân Tử Sở chậm rãi bước đi ở trên cầu thang, trong lòng vẫn có chút nặng nề.

Vừa rồi hẳn đã nói việc mình trừng trị Quân Tử Dạ cho phụ hoàng, hẳn nhìn ra được, tuy phụ hoàng không nói gì thêm, nhưng trong lòng, nhất định không dễ chịu cho lắm.

Từ xưa vô tình nhất là nhà đế vương, làm quân chủ một quốc gia, tận mắt chứng kiến con của mình vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà lục đục với nhau, thề không đưa đối phương vào chỗ chết thì không bỏ qua, trong lòng của ông, sẽ có đơn như thế nào?

Cả hai đều do chính mình sinh ra, về tình về lý đều nên đối xử như nhau, chính là bởi vì trong lòng mỗi người luôn tồn tại một sự cố chấp khác nhau, do đó đều tự đi trên những con đường khác nhau, cho nên sự công bình cũng buộc lòng phải mất đi.

Tử Sở biết rõ phụ hoàng của hẳn thiên vị hẳn hơn một chút, nhưng đối với những người khác, ông cũng rất yêu quý. Có câu”Hổ dữ không ăn thịt con”, làm một phụ thân, không ai có thể tự tay hạ thủ với hài tử của chính mình. Nhưng thế sự vô thường, có một số việc, có một số người, đôi khi buộc người không thể không động thủ.

Đối với chuyện của Quân Tử Dạ lần này, mặc dù do hẳn sai lầm trước, nhưng mình ra tay cũng có chút hung ác, bất quá phụ hoàng nói những người kia đã dám làm, vậy phải có dũng khí gánh chịu hậu quả sau khi thất bại, bằng không những phế nhân như thế, lưu lại trên đời có ích lợi gì?

Thắng làm vua thua làm giặc, đây là định luật của vương giả từ xưa đến nay! Tuy phụ hoàng không thể hiện sự không tán thành đối với hành động của hẳn, nhưng trong lòng Tử Sở hiểu được, phụ hoàng đang tự trách, tự trách mình không biết dạy con.

Nhắm mắt lại, Tử Sở hít một hơi thật sâu, trong lòng vừa cảm kích phụ hoàng, đồng thời cũng cảm thấy buồn bã vì sự bi thương của ông.

Bình thường lúc này, hẳn đã đến Vân Thủy sơn trang rồi, sự trì hoãn hôm nay, coi như đã giải quyết xong, đợi buổi tối đến rồi nói sau.

Trở về tẩm cung của mình, Tử Sở định nghỉ ngơi một lát, cảm giác nặng nề trong lòng, làm cảm xúc của hẳn không được bình ổn như mọi khi.

“Tam điện hạ.”

Lúc này một giọng nói quen thuộc truyền đến, quay đầu lại nhìn, thì ra là Cẩm Tâm.

“Trở về thu dọn đồ đạc?” Tử Sở nhàn nhạt hỏi, nhìn thấy hành lý phía sau nàng, trong lòng hoàn toàn sáng tỏ.

“Dạ, ngày mai xuất giá, cũng nên trở về thu thập.” Nhẹ gật đầu, Cẩm Tâm thấp giọng, nàng lúc này, đã không còn sinh khí như ngày xưa, chỉ như một cái xác không có linh hồn, tồn tại trên đời.

Cầm Tâm trước kia, mặc kệ Tử Sở lãnh đạm với nàng như thế nào, không có phản ứng như thế nào, ít nhất trong lòng nàng lúc ấy vẫn tồn tại hi vọng, cho nên mỗi lần nhìn hắn, tinh thần vẫn sáng láng.

Chính là hôm nay, hi vọng tan vỡ, hết thấy đều biến thành hư ảo, lòng của nàng cũng mất đi theo, không tìm lại được nữa.

Mỗi lần cảnh tượng bị lãng nhục kia xuất hiện ở trong óc nàng thì trong lòng nàng chỉ có nỗi căm hận vô bờ! Nàng thống hận mỗi người hôm đó, nhưng nàng không thể đi đòi từng người, chỉ có đem hết toàn lực tra tấn Kiến Hùng, tra tấn nam tử ngày mai sẽ trở thành phu quân của nàng!

Trong mắt Cầm Tâm tràn đầy thù hận, nhưng khi nhìn Tử Sở thì lại chất chứa tình yêu nồng đậm. Máu thuẫn giãy dụa khiến nàng cười cay đắng, nàng nhẹ nhàng ngược mắt lên, trầm giọng nói rõ: “Điện hạ, thực xin lỗi.”

Kỳ thật nàng biết những lời này nàng không cần phải nói, bởi vì chẳng những Tử Sở không trách nàng, mà còn muốn cảm ơn nàng. Nếu như nàng không ra tay, làm sao hắn lại được như nguyện?

Nhưng phận nô tài cũng có đạo nghĩa của nô tài, làm một thị nữ, nàng lại vượt bàn tay ác độc về hướng chủ tử của mình, chỉ bằng điểm này, cũng đủ khiến nàng chết mấy lần.

Tử Sở không nói lời nào, thấy Cầm Tâm xin lỗi, trong lúc nhất thời hắn không có cách nào đáp lại, thấy vậy, Cầm Tâm cười, quỳ gối trên mặt đất, hai mắt nhìn thẳng, ánh mắt trầm tĩnh: “Điện hạ, Cầm Tâm cảm tạ ngài!”

Nặng nề mà dập đầu ba cái, trong lòng Cầm Tâm hiểu được, đây là lời cáo biệt cuối cùng nàng gửi đến người mình yêu, cũng mở ra một trang mới cho cuộc đời vắn vẹo của mình sau này, cuộc đời tràn ngập thù hận!

Căm thù? Nàng đang căm thù? Đúng vậy, nàng căm thù! Bởi vì từ nay về sau, động lực sinh tồn duy nhất của nàng, chính là nghĩ hết thấy mọi biện pháp trả thù người nam nhân kia!

Cầm Tâm đứng lên, dùng ánh mắt rất mê luyến nhìn Tử Sở một cái thật sâu, sau đó bỗng nhiên ánh mắt chuyển biến, trở nên kiên quyết và rét lạnh.

Đối mặt với một Cầm Tâm lạ lẫm như vậy, Tử Sở không kịp thích ứng, trong lúc nhất thời hắn cảm thấy không có lời nào để nói, tùy ý mở miệng nói một câu: “Ngày mai đã đám cưới, tại sao còn mặc đồ trắng như vậy?”

” Đại hôn của Cầm Tâm, là ngày bắt đầu tai nạn của người nào đó, cho nên vì cúng tế một ngày tiêu dao cuối cùng của hắn, Cầm Tâm mới mặc thế này.”

Lạnh lùng nói, vô tình lạnh như băng làm cho Tử Sở không khỏi nhú mào, dường như cảm thấy sự ngạc nhiên của hắn, Cầm Tâm giương mắt, cười cười mà nói: “Đa tạ điện hạ cho Cầm Tâm một lý do để sống sót, phần ân tình này, Cầm Tâm trọn đời không quên.”

Biết rõ trong lòng Tử Sở đang suy nghĩ gì, Cầm Tâm cười cười, cười cực kỳ châm chọc, tái nhợt. Nàng giương môi nói nhỏ, mặc dù lời nói bình thản, nhưng làm thế nào cũng không che dấu được sự ác độc trong đó: “Điện hạ, đời này Cầm Tâm sẽ làm Kiến Hùng sống không bằng chết, ha ha! Cầm Tâm đã nghĩ ra rất nhiều loại phương pháp tra tấn hắn, có một điều bắt đầu từ ngày hôm qua, Cầm Tâm đã áp dụng.”

“Điện hạ muốn biết là cái gì không? A, mỗi ngày Cầm Tâm sẽ tìm một nam nhân khác nhau ngủ, thẳng đến khi có ‘con hoang’, sinh hạ nó, sau đó làm cho đứa ‘con hoang’ kia mỗi ngày gọi hắn là cha, cho hắn biết vợ mình tự đội nón xanh ình, ha ha, loại tình hình này, bây giờ nghĩ đến đã cảm thấy buồn cười.”

Cầm Tâm cười cười hạ thấp người rời đi, thân ảnh kia từ từ đi xa, biến thành thực tế tàn nhẫn, Tử Sở thấy vậy lắc đầu, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, cũng không biết lúc trước mình quyết định như vậy là đúng hay sai.

197. Q.2 - Chương 101: Kể Chuyện

Ban đêm, vào lúc Tử Sở đến, tám chồng lần đầu tiên chân chính tề tụ, hôm nay trên bàn cơm, mọi người vui vẻ hòa thuận, bầu không khí rất hòa hợp.

Mặc Lương tán dương năng lực của Huyền Ngọc, chuyện lần này làm rất đúng! Nhưng đồng thời cũng châm chọc hành vi Ngọc lang của hắn, nói hắn là ngụy thánh nhân ra vẻ đạo mạo!

Lâm Phong nhao nhao nói theo, nói thẳng Mặc Lương nói rất đúng, thánh nhân nên cấm dục, bảo hắn sau này chớ đoạt Tuyết Nhi với bọn họ. Huyền Ngọc đỏ mặt, nói hắn thà rằng không làm thánh nhân cũng phải ở cùng một chỗ với Tuyết Nhi, hắn cũng muốn một hài tử?

Vừa nghe lời này, Phục Linh đứng ở một bên lập tức lớn tiếng ủng hộ công tử nhà hắn, nói công tử nhà hắn bộ dạng tuấn tú lịch sự, thiên tư thông minh, sau này cùng Nhữ Dương quận chúa sinh con ra nhất định rất đáng yêu.

Vừa nói đến đây, nam tử ở đây có người nào chịu thua kém? Mỗi người liền nói mình cũng muốn. Phục Linh không nói gì, lập tức lui xuống, giờ phút này tám người trên bàn cũng bắt đầu xôn xao bàn luận.

Vô Song nói về sau mặc kệ Tuyết Nhi sinh nam hay sinh nữ, dù là hài tử của ai, hắn cũng sẽ dạy cho con hai thuật y độc, hành tẩu giang hồ sẽ thuận tiện hơn.

Minh Tịnh nói rành rẽ hai thuật y độc còn chưa đủ, hành tẩu giang hồ chủ yếu dựa vào tâm trí, mưu kế, phương diện này hắn có thể giáo dục từ nhỏ, không thể để cho tiểu tử nhà bọn họ sau này chịu thua thiệt.

Mặc Lương nói một thân võ công này của hắn cũng không thể không có truyền nhân, vạn nhất thực sự không sinh được nhi tử, vậy hắn đành phải bất chấp tổ huấn, đem công phu Tịch gia không truyền ra bên ngoài này dốc túi truyền thụ, tóm lại một câu: nước phù sa không chảy ruộng người ngoài!

Kỳ Nguyệt đỏ mặt, nói mình cái gì cũng không có, bắt quá cũng có thể dạy bé con đọc sách nhận chữ, ngâm thơ đối câu, bởi vì dù sao có võ công mưu thuật, y độc kỹ xảo còn chưa đủ, có thể văn võ toàn tài thì càng tốt.

Thư Ly cao hứng, nói muốn đem tài đánh đàn của mình ra truyền thụ, cả đời này hắn có một cái tên không tốt, Thư Ly? Thư Ly? Xa rời sách vở rồi, còn có tài gì được nữa? Chỉ có thể dạy tài đánh đàn, trong lúc rảnh rỗi cũng có thể phong nhã một phen.

Huyền Ngọc nói biện luận về Đại nghĩa, hắn có thể toàn lực tương trợ, nhưng cãi nhau thì hắn không được. Bất quá vì để bé con có thể trở thành người toàn tài, hắn quyết định từ nay về sau sẽ cố gắng học tập cãi nhau, đối tượng luyện tập đầu tiên đương nhiên là Mặc Lương!

Lâm Phong cười ha ha, nói thẳng Huyền Ngọc là ngụy quân tử! Bất quá hắn bình thường luôn yêu mến loại người này, cho nên sau này có việc gì cứ gọi hắn giúp! Kỳ thật nói thì nói như thế, nguyên nhân chính vẫn là vì hai người bọn họ đến nay còn chưa mở hàng, cùng có chung cảm giác là người lưu lạc chân trời góc bể.

Đối với con, Lâm Phong nói hắn không quan trọng lắm, bất quá đến lúc đó bất luận là nam hay nữ, hắn đều muốn tự mình dạy nó chút chiêu số trên trận gió trăng, miễn cho tương lai cái gì cũng không hiểu, bị người ta chiếm tiện nghi.

Tử Sở cuối cùng, nghẹn nửa ngày cũng nói không ra lời, hắn muốn văn không có văn, muốn võ không có võ, cảm giác không có gì có thể dạy bé con, bất quá mặc dù Đại Lương không phải giàu có nhất trong sáu nước, nhưng về mặt tiền tài cũng có thể cung ứng.

Mọi người nói chuyện, không hẹn mà cùng phóng ánh mắt về phía bụng của Tống Ngâm Tuyết, biểu lộ chuyên chú, gắt gao, giống như giờ phút này trong bụng của nàng thực sự có em bé vậy, có thể để cho bọn họ tùy ý "Đùa bỡn" .

Tống Ngâm Tuyết bất mãn nhìn lại, ánh mắt cảnh cáo, tám người nhất tề thu mắt, biểu lộ bất mãn, bất quá bọn hắn cũng không vì thế mà buồn rầu, chỉ chốc lát sau lại bắt đầu tiếp tục đàm luận.

Tám nam nhân vô cùng náo nhiệt, nâng chén cùng uống, chậm rãi mà nói, mặc dù đôi lúc cãi cọ, ồn ào đả kích, nhưng tổng thể coi như vẫn tương thân tương ái, hoà thuận vui vẻ. Đương nhiên, ngoại trừ Lâm Phong một mực làm âm ỉ kia.

“Tuyệt Nhi, khuya hôm nay theo giúp ta a! Nàng không thể cứ không đụng vào ta như vậy? Ta cũng là phu quân, nàng phải có nghĩa vụ phụ trách với ta, cứ bỏ rơi mình ta như vậy, rất là không công bằng a.”

“Tuyệt Nhi, nàng có nghe thấy ta nói chuyện không? Không được khi dễ người như vậy! Ta muốn phù chính, muốn phù chính*!”

“ ”

(*thời xưa từ thiếp lên làm vợ gọi là phù chính)

Lời mà Lâm Phong nói..., vừa phân trần sự thật mình bị ra rìa, khiến Thượng Quan Huyền Ngọc bên cạnh mặt đỏ một hồi. Hắn cũng là nam nhân, đương nhiên cũng muốn cùng Tuyệt Nhi.

Vừa nghĩ tới ngày đó tại Đại Tụng, Tuyệt Nhi thân trúng Cực lạc đan đã từng đè lên trên người hắn, tay của hắn va chạm vào thân thể uyển chuyển thơm ngát của Tuyệt Nhi, cùng với, cùng với khóa rất tròn mềm mại mê người kia thì trong lòng tê dại như có dòng điện chạy qua, làm cho cả đời hắn cũng không thể quên.

Tuyệt Nhi. Huyền Ngọc biết mình không nên quá sỗ sàng, vì vậy vội vàng hơi đỏ mặt cúi đầu xuống, không muốn làm cho người khác nhìn ra tâm tư của hắn, bất quá nói lại, có Lâm Phong làm âm ỉ ồn ào như vậy, mọi người muốn chú ý đến hắn cũng khó!

Tống Ngâm Tuyệt nhìn một bàn lớn đầy người này, không biết tại sao, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác quái dị, loại cảm giác này cuộc đời trước, nàng từng có kinh nghiệm trải qua, nhưng kiếp này sau khi xuyên không, vẫn là lần đầu có .

Hạnh phúc!

Hạnh phúc? Tại sao lại có hạnh phúc? Nhìn tám người trước mắt, một loại ngọt ngào bất tri bất giác chậm rãi dâng lên trong lòng, ở đó mọc rễ, nảy mầm, lặng lẽ nở hoa, những đóa hoa ngọt ngào như vậy, thơm ngát như vậy, làm cho nàng vô thức muốn trầm mê vào đó.

Tay, cư nhiên bất giác chậm rãi xoa bụng mình, Tống Ngâm Tuyệt mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại. Thật ấm, thật sự rất ấm, dù cho không có người thân bên cạnh, nhưng thân thể vẫn cảm thấy rất ấm áp! Loại ấm áp này, lan tỏa toàn thân, là từ trong mà phát ra ngoài, cả trái tim được hạnh phúc vây quanh.

Một khắc này, trong lòng Tống Ngâm Tuyệt thầm quyết định, lòng của mình cũng đã tiếp nhận rồi, nàng cũng có thể thẳng thắn thành khẩn, không cần tiếp tục giữ bí mật với nhau, một lòng cùng cố gắng.

“Ta có chút chuyện, cần nói rõ một chút với mọi người.”

Khi Tống Ngâm Tuyệt hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng với tám người trước mặt, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, lặng lẽ, chăm chú nhìn về phía nàng, vẻ mặt trầm tĩnh cùng chờ đợi.

Giống như tâm tư liên thông biết rõ người ngọc muốn nói gì, Vô Song, Minh Tịnh, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Mặc Lương, Lâm Phong, Tử Sở, Huyền Ngọc dường như sớm đã tỉnh tâm chờ đợi ngày này đến từ rất lâu rồi, bọn họ đều nhấp nhẹ môi, ánh mắt chuyên chú.

Phục Linh thức thời xoay người ra khỏi phòng, trong sảnh chỉ còn lại chín người im ắng, lúc này, Tống Ngâm Tuyệt mở miệng, giọng nói trầm thấp và thong thả, xen lẫn một chút lãnh đạm: “Ta cảm thấy có một số việc ta nên nói ọi người biết, hôm nay chúng ta đồng hội đồng thuyền, mọi người cũng nên biết rõ hết thấy, ta, cũng không nên giữ lại nữa. ”

Trầm giọng mà nói, chậm rãi bắt đầu nói từ chuyện xưa xảy ra thật lâu trước đây, chuyện xưa mở đầu, về một nam tử tên là Tống Dật Huân, là Nhữ Dương Vương của Đại Tụng, một chàng thiếu niên phi thường tuấn mỹ.

Hắn cùng với thê tử là tài nữ Mạc Ngọc nhấp nhô đau khổ, phu thê tình thâm, rốt cuộc cho ra đời một bé gái tên là Tống Ngâm Tuyệt.

Con gái xuất thế, hạnh phúc, ngọt ngào. Chính là nàng thủy chung biết rõ khi nàng hạnh phúc ngọt ngào, thì đồng thời anh ruột của nàng, cũng đang một mình ăn nhấm thừa nhận nỗi khổ bị đè nén.

Cô bé này trời sinh tâm trí hơn người, nàng có thể hiểu được nỗi thống khổ vì ca ca này phải thừa nhận, loại cảm giác luôn luôn có thể bị người ta bất thành linh đâm lên sau lưng, mặc dù có mẹ ruột bảo vệ, mặc dù được phụ hoàng không phải cha ruột vô cùng yêu thương, nhưng loại cô đơn bị thương này, có bao nhiêu người có thể chịu đựng nổi.

Ca ca rất dụng tâm học tập, cho tới bây giờ vẫn luôn trầm mặc không nói cố gắng làm mọi chuyện đến mức tốt nhất, bởi vì hắn biết rõ trong hoàng cung nuốt người này, ngôn ngữ, là thứ dễ dàng tiết lộ nhược điểm nhất.

Đại ca ca qua đời, Nhị ca ca thế chỗ, khiến cho hết thảy mọi chuyện càng lúc càng nguy hiểm, cho dù Nhữ Dương Vương bình thường luôn chú ý, nhưng người lại không phải là thánh, trăm lần cẩn thận cuối cùng cũng có một lần sơ sẩy.

Nhữ Dương Vương qua đời, Nhữ Dương Vương phi tự tử, cô bé ngây người quỳ ba ngày ba đêm, không khóc, không cười, không ồn ào, không làm khó.

Tất cả mọi người đều cho rằng nàng choáng váng, dù sao đây chẳng qua chỉ là một đứa bé mười tuổi, đột ngột thừa nhận đả kích như vậy, nhất định còn chưa thể chấp nhận nổi.

Chính là, thế nhân đều thấy được sự ngu dại của cô bé, nhưng không ai chú ý tới trong đôi mắt thông tuệ buồng xoáy, đỏ hồng như mãnh thú của nàng, có một loại tỉnh táo cùng phần hận!

Sự tỉnh táo vượt quá thường nhân, phần hận hủy thiên diệt địa, quần giao đấu tranh trong một thân thể nho nhỏ, mới chỉ có mười tuổi, biểu hiện ra một loại kiên định dị thường! Nàng. . . muốn bảo vệ một người! Thân nhân duy nhất còn lại của nàng trong kiếp này!

Học nghệ của tuyệt thánh, thực sự chỉ là ngẫu nhiên, nhưng cũng chính nhờ như thế, mới mở ra con đường báo thù của cô bé.

Chiến đấu với bầy sói, mình đầy thương tích, nhưng dựa vào ý chí kiên định, cô bé còn sống. Tuy hôn mê hơn một ngày, lại sốt cao không ngừng, nhưng nhờ có điểm chấp niệm trong lòng này, rốt cuộc nàng đã được tuyệt thánh chấp nhận.

Sáu năm tiếp theo, ngày ngày tập võ, xây Ám các, tổ chức chính quyền, mỗi một ngày đều trôi qua cực kỳ vất vả, chính là chỉ cần vừa nghĩ tới lời nhắc nhở của cha mẹ trước khi lâm chung, mặc dù có mệt mỏi, có đau khổ, cô bé vẫn vui vẻ chịu đựng.

Cuộc sống vẫn một mực giằng co như vậy suốt sáu năm, người nào đó luôn lặng yên chờ đợi thời cơ cũng dần dần thành thực, vì vậy cảm thấy đã đến lúc bắt đầu tìm kiếm cơ hội ra tay.

Sự an bình bị đánh vỡ, bắt đầu từ lúc cứu Thư Ly, người nào đó đã bắt tay chậm rãi hủy hoại nàng từ phương diện danh dự, cô bé kia, kỳ thật hôm nay đã thành thiếu nữ, nàng liền tương kế tựu kế, chậm rãi bắt đầu bố trí mạng lưới báo thù của nàng.

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói, mỗi một chỗ, đều có thể thấy được những gian khổ nàng đã từng trải qua, tuy những gian khổ kia cũng không phải chính bản thân nàng thừa nhận, nhưng khi thuật lại, vẫn đau lòng như cũ.

Tám người ở đây lặng thinh, rung động, không nghĩ qua chuyện cũ có liên quan đến bọn họ lại bị thương như vậy! Nhất là Minh Tịnh, thị vệ đi theo bên người thiếu nữ từ rất sớm, hẳn cứ nhiên chưa từng phát hiện? Cảm giác ân hận tự trách, làm cho lòng của hắn rất đau rất đau, thậm chí đau nhức đến nhỏ máu.

Vô Song cũng không tốt hơn tí nào? Bởi vì cha mẹ của hắn, đã một tay tạo thành tất cả bất hạnh của thiếu nữ! Làm con của bọn họ, điểm này, hẳn nhất định phải phụ trách, hơn nữa còn phải chịu trách nhiệm thật sâu đậm.

Sáu người khác, yên lặng, trong mắt biểu lộ vẻ thương tiếc đau lòng, người ngọc tuyệt thế vô song của bọn họ, lúc ấy bọn họ rõ ràng lại bỏ lỡ nàng? Đã từng hiểu lầm nàng, thậm chí chửi rủa và thương tổn, giờ phút

này nổi hổi hận áp bọn họ đến không thở nổi, tựa hồ cảm giác duy nhất còn lại hiện tại, ngoại trừ đau lòng, cũng chỉ có đau lòng.

Tổng Ngâm Tuyết chậm rãi nói ra toàn bộ kinh nghiệm, bố trí, kế hoạch, an bài của nàng nhiều năm qua, không hề giữ lại, không có một chút giấu diếm, bởi vì nàng biết rõ từ giờ khắc này, nàng cùng bọn họ, đã gắt gao cột vào cùng một chỗ.

Đêm, rất sâu, rất trầm, đêm hôm đó bọn họ nói chuyện vô cùng muộn, thẳng đến khi trời tảng sáng, vẫn chưa chịu rời đi.

Bọn họ không muốn, không nghĩ, không cần phải rời đi người ngọc, sau khi nghe xong tất cả mọi chuyện của nàng, vẫn cứ muốn lẳng lẳng ở bên nàng như vậy, một mực bên nàng đến tận thế, đến bạch đầu giai lão.

Không khí trầm mặc, ai cũng không nói lời nào, nhưng vào một khắc này, trái tim lại gần sát nhau, gần đến trước nay chưa hề có, khiến chín người bọn họ gắt gao dính cùng cùng một chỗ, không xa không rời, chết cũng không thay đổi.

Đến lúc trở về phòng, đều quay đầu ngóng nhìn, trong lòng có nhiều chuyện muốn nói, chính là ai cũng không mở miệng, mím môi, xoay người rời đi. Tuy tựa hồ nên nói chút gì, nhưng bọn họ tin tưởng, lúc này im lặng là vàng, cho nên mọi người đều lặng im

Lúc họ rời đi, sắc trời đã dần trắng, nhưng vàng trắng khuyết vẫn còn nhàn nhạt treo không trung. Dừng bước nhìn, ngẩng đầu nhắm mắt, một khắc này trong lòng người ngọc nói thật nhỏ: nương, người thấy được sao? Người bảo Ngâm Tuyết nhất định phải hạnh phúc! Mà Tuyết Nhi hôm nay, rất hạnh phúc, thật sự, rất hạnh phúc.

Một đêm trước thức quá trễ, ngày hôm sau ngủ nguyên một ngày, đến buổi tối tinh thần sáng khoái, Tổng Ngâm Tuyết không có việc gì làm, chậm rãi đi về hướng sau núi.

Ngày mai chính là ngày tụ hợp cùng ca ca, có lẽ đêm nay, là lần cuối cùng nàng tới nơi này.

Nói ra nỗi lòng, cảm giác cũng dễ chịu hơn rất nhiều, Tổng Ngâm Tuyết giương mắt nhìn nắm mồ cách đó không xa, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Lục ca ca. Tuyết Nhi sắp đi rồi, tuy không thể mang huynh theo, nhưng sau khi hoàn thành đại sự, nhất định sẽ tới đón huynh về nhà, cho huynh cùng đại ca ca ở bên nhau làm bạn.”

“Tuyết Nhi.” Sau lưng vang lên lên một giọng nói, cước bộ đến gần, từ từ đi lên.

“Tuyết Nhi, thì ra nàng ở đây.” Khẽ xoay người, ánh mắt nhìn thẳng, gió mát, hấn đứng đó, biểu lộ nhu hòa.

“Ừ, ngủ không được, đi ra ngoài một chút.”

“Ta cũng ngủ không được, muốn đi tìm nàng, thấy nàng không ở trong phòng thì hơi thất vọng, may sao quay đầu lại thì gặp được Kỳ Nguyệt, là huynh ấy nói cho ta biết nàng có khả năng ở đây, cho nên ta muốn đến thử một lần.”

Từ biệt hơn tháng, Huyền Ngọc thành thực hơn rất nhiều, tuy gương mặt tuấn tú vẫn có nét trẻ con, nhưng khí chất tản mát ra chung quanh, lại cực kỳ phong cách, quý phái.

Nghe hắn nói xong, Tổng Ngâm Tuyết khẽ quay đầu, cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: “Vây vạy khí của chàng cũng không tệ lắm, đừng phải Kỳ Nguyệt mà không phải là Mặc Lương.”

“Ha ha, Mặc Lương kỳ thật chỉ độc miệng, nói cho cùng cũng không có chân chính khi dễ ta lần nào.” Trong lòng vẫn rất rõ ràng ý nghĩ của nhau, lúc này Huyền Ngọc nhu hòa lên tiếng.

Tổng Ngâm Tuyết khẽ cười, lại nghĩ đến bộ mặt lạnh lùng của Tịch Mặc Lương, tuy luôn luôn lạnh băng, nhưng lời nói ra lại cực kỳ khôi hài vô lại.

Có đôi khi thật sự rất khó tưởng tượng, một sát thủ thích sạch sẽ, luôn mặt lạnh nghiêm trang lại có thể nói ra loại lời nói: “Đâu có liên quan tới ta a? Ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi mà.”, thật là khiến người có chút buồn cười.

“Tuyết Nhi, nàng cười lên thật đẹp.” Si ngọc, nhìn nụ cười xinh đẹp như hoa của Tống Ngâm Tuyết, trong lòng Huyền Ngọc rung động, hạnh phúc chảy xuôi khắp toàn thân.

Hắn tự tay nắm lấy bàn tay thon dài trắng nõn non mềm của Tống Ngâm Tuyết, sau đó nhẹ nhàng nắm trong tay, thần sắc chuyên chú, “Tuyết Nhi, ta dùng danh tiếng Đại nghĩa công khai lên án Tống Vũ Thiên, tuy tác dụng cũng không đặc biệt lớn, nhưng ta đã tận lực.”

“Tuyết Nhi, Huyền Ngọc vô dụng, không thể giúp nàng nhiều bằng những người khác, ta.”

“Không, chàng đã làm rất tốt rồi, Huyền Ngọc. Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, nếu như không có môn sinh Đại nghĩa của chàng khởi sự tập thể, Đại Tụng làm sao lại loạn nhanh như vậy. Mà Lý tổng quản sao có thể nhân cơ hội nắm giữ toàn cục? Có câu ‘Đại thế về đâu, lòng dân hướng về đó’, lúc này, chàng thật sự đã giúp ta rất nhiều. Ta cảm ơn chàng.”

“Tuyết Nhi, ta không muốn nàng cảm ơn, đây là việc ta phải làm. Nàng chịu khổ nhiều như vậy, hiện tại chúng ta hẳn nên chia sẻ với nàng.”

Trong khi nói chuyện gắt gao tăng lực đạo trong tay, Thượng Quan Huyền Ngọc đau lòng, tràn đầy thương tiếc: “Tuyết Nhi, tuy có lẽ chúng ta cũng không thể giúp nàng toàn bộ, nhưng chúng ta sẽ một mực đứng sau nàng ủng hộ nàng, nàng sống, chúng ta sống, nàng chết, chúng ta chết, lên thiên đường xuống địa ngục, đời đời kiếp kiếp bên nhau!”

Ánh mắt kiên định nhìn người ngọc, hai mắt Huyền Ngọc không khỏi biến thành thâm thúy. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết trở tay nắm lại, mười ngón gắt gao quấn giao, “Ta biết.”

“Tuyết Nhi, nàng đang cáo biệt Lục điện hạ sao? Chuyện của hắn, ta đã nghe nói, thì ra hắn đối với Kỳ Nguyệt.”

“Khó có thể tiếp nhận phải không?” Nghe hắn nói, Tống Ngâm Tuyết đáp lời, có lẽ tình yêu Nam Nam ở thời đại này còn chưa được thế nhân tiếp nhận, nhưng nàng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

Một đoạn tình cảm, nếu như đáng để đối phương trả giá cả tánh mạng, tình cảm này. Nàng tôn trọng!

“Không, Tuyết Nhi, ta cũng không cảm thấy quá khó tiếp nhận. Có lẽ nếu là trước kia, làm truyền nhân Đại nghĩa, để ý lễ giáo, đối với những chuyện này, ta còn có khúc mắc trong lòng. Nhưng hôm nay ta cảm thấy được, chỉ cần tình yêu chân chính phát ra từ nội tâm, cần gì phải chú ý quá nhiều giáo điều giới luật.”

Biểu tình Huyền Ngọc chuyên chú, ánh mắt hoàn toàn nghiêm túc, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười”Khanh khách”, vươn tay che mắt hắn, cực kỳ thỏa mãn nói: “Ta thực bội phục chính mình, rõ ràng có thể ‘mê hoặc’ Đại nghĩa thánh công tử đến loại trình độ này.”

“Tuyết Nhi, trình độ ta bị nàng mê hoặc cũng không chỉ như thế, muốn tự mình thử xem hay không?”

Dứt lời một tay giữ chặt người ngọc, kéo vào trong ngực của mình, sau khi ôm chặt lấy nàng, Thượng Quan Huyền Ngọc hơi đỏ mặt, cất giọng trầm thấp: “Tuyết Nhi, ta biết rõ lúc này không thể đụng vào nàng, bắt quá ta vẫn muốn hôn nàng.”

Cúi đầu áp môi xuống, như chuồn chuồn lướt nước, đầu tiên Thượng Quan Huyền Ngọc khẽ đụng vào cánh môi Tống Ngâm Tuyết, sau khi ném thử chất mật ngọt ngào, liền há miệng ngậm lấy hai mảnh môi thơm ngọt ngào mềm mại của người ngọc, nhẹ nhàng, do chìm đắm vào nụ hôn.

Môi lưỡi quấn giao, trái tim bọn hắn sát gần nhau, tuy nụ hôn của Huyền Ngọc không lưu loát, nhưng lại rất tốt đẹp, Tống Ngâm Tuyết đáp lại, hai tay ôm eo lưng của hắn, nửa dẫn đường nửa thuận theo khẽ nghiêng đầu.

Hai mắt Huyền Ngọc cũng đóng chặt lại, giờ phút này hắn đắm chìm trong ngọt ngào, vừa kích động, vừa hưng phấn ôm lấy người ngọc, cảm thụ được trần trần mềm mại trên môi, làm hắn bất giác muốn hôn sâu hơn nữa.

Hàm răng nhẹ bị nàng mở ra, trong nháy mắt một cái lưỡi dính hương mềm nhẵn mà ngọt ngào chui vào, sau đó gậy nhẹ quấn lấy mình, triền miên dây dưa cùng một chỗ.

Trên người trận trận rung động, chưa bao giờ nghĩ đến thì ra hôn mê đúng là một việc mỹ diệu như vậy! Trong cơn động tình, hô hấp Huyền Ngọc dồn dập lên, không khỏi càng hôn mãnh liệt hơn, chính là bởi vì kinh nghiệm không đủ, thiếu chút nữa làm cho chính mình thở không nổi.

Rất muốn, rất muốn, nhưng lại không thể!

198. Q.2 - Chương 102: Huỳnh Muội Gặp Lại

Thời gian Tống Ngâm Tuyết dừng lại ở Vân Thủy sơn trang cũng khá dài rồi, sáng sớm hôm nay, tất cả mọi người đều thu dọn chỉnh đốn, xe ngựa cũng dừng ở trước phủ chờ phân phó.

Chung Hồng mang theo tất cả các trưởng lão võ lâm tiến đến đưa tiễn, nói bất luận như thế nào, cả giang hồ đều nghe theo hiệu lệnh của Minh Chủ, chỉ cần Huyền Mặc lệnh xuất hiện, mặc kệ bọn họ đang ở đâu, đều tuân theo hiệu lệnh nàng đưa ra.

Tống Ngâm Tuyết biết rõ hàm nghĩa che dấu trong lời nói của hắn, cho nên cười cười gật nhẹ đầu, nói mình hiểu rồi, nhất định sẽ nắm chắc quyền lợi.

Nghe vậy, Chung Hồng cười đầy bí hiểm, hắn không ngừng vui vẻ vuốt chòm râu, gật đầu, cuối cùng còn liếc mắt về phía Mặc Lương một bên, nói ẩn tòn là người thủ hộ Huyền Mặc lệnh, nàng nhất định phải đối đãi chu đáo.

Đối đãi chu đáo? Tống Ngâm Tuyết kinh ngạc, lúc này có chút không hiểu, chẳng lẽ ý của Chung Hồng là.!

Vì sao Ngâm Tuyết nhận ra được sự mờ ám trong lời này? Nguyên nhân là vì Tống Ngâm Tuyết nhìn thấy sau khi Chung Hồng nói hết chuyện đó, Tịch Mặc Lương bên cạnh lén lút quàng cho hắn một ánh mắt, có cảm kích, có thoả mãn, có vui mừng, có hạnh phúc.

Tịch Mặc Lương này, rõ ràng ở sau lưng nàng nhờ Chung Hồng nói chuyện giúp hắn? Hừ!

Tức giận liếc hắn một cái, Tống Ngâm Tuyết đảo mắt chống lại Chung Hồng, sau đó gật gật đầu, hai tay ôm quyền cáo biệt, “Các vị bảo trọng!”

“Minh Chủ bảo trọng!” Chúng trưởng lão bái biệt.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, xoay người đi về hướng tuần mã, lên ngựa, gơ roi lên.

“Giá” một tiếng, tuần mã bắt đầu chạy, Tống Ngâm Tuyết dẫn đầu, hai bên Minh Tịnh cùng Mặc Lương theo sát bảo hộ, sau lưng theo thứ tự là Vô Song, Lâm Phong, Kỳ Nguyệt, Tử Sở, Thư Ly.

“Tuyết Nhi, chúng ta đi đâu đây?”

Mặc Lương bên cạnh cao giọng hỏi, trong lời nói không che dấu được cảm giác thoả mái! Lâu rồi không có tùy ý tiêu sái lao nhanh như vậy, khiến nhiệt huyết toàn thân của hắn đều kích động lên.

Minh Tịnh cũng có cảm giác như vậy, hắn chấp cương ngựa, khuôn mặt tuần tú thông dong, trong đôi mắt thâm thúy hiển lộ sự vui vẻ, khiến cho cả người hắn càng tuần mỹ không tỳ vết.

“Thương châu.” Bình tĩnh, nhỏ ra hai chữ này, Tống Ngâm Tuyết giục ngựa, mạnh mẽ chạy về phía trước. Thấy thế, Minh Tịnh cùng Mặc Lương theo sát hai bên, mà bọn Vô Song sau lưng cũng hồi hả ra roi, một bước không rời.

Thương châu? Thương châu!

Thương châu là cứ điểm trung tâm Đại Tụng, nằm sát hai nước Đại Lương cùng Hoa quốc, nếu như Kiều quốc muốn thông qua Hoa quốc đến tập kích, phải đi qua Thương châu!

Cho nên Thương châu này, là nơi Tống Ngâm Tuyết muốn đi, cũng là nơi mọi thứ bắt đầu.

Giục ngựa chạy đi, gần một ngày, từ lúc mặt trời mới lên đến khi sắp lặn, bọn Tống Ngâm Tuyết rút cuộc cũng dừng ngựa lại, chuẩn bị nghỉ ngơi qua đêm.

Kỳ thật như chỉ có một mình nàng, nàng sẽ đi đường suốt đêm, không dừng lại, nhưng bởi vì nàng lo lắng đến thể lực của những người khác, cho nên ngắm nghĩ một hồi, quyết định ngừng lại.

Kỳ thật cao thủ như Vô Song, Mặc Lương, thể lực của bọn họ tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng Kỳ Nguyệt, Tử Sở, Thư Ly, Huyền Ngọc thì không được rồi, hơn nữa trên người Lâm Phong lại có thương tích, mệt nhọc quá mức đối với miệng vết thương cũng không tốt.

“Tuyết Nhi, ta đi chuẩn bị ít món ăn thôn dã.” Mặc Lương thắng ngựa, chủ động chịu trách nhiệm chuẩn bị bữa tối, nghe vậy, Minh Tịnh cùng Vô Song gia nhập, đợi bọn hắn đi rồi, mấy người khác liền phụ trách nhặt củi nhóm lửa, múc nước.

Tống Ngâm Tuyết giương mắt nhìn hết thấy, cảm thấy tám người bọn họ kỳ thật rất ăn ý, phân công ngay ngắn không hề lộn xộn, đều đều phối hợp với nhau.

Bắt đầu từ lúc nào, bọn họ lại có loại ăn ý này? Tuy bọn họ vẫn hay cãi nhau như trước, giằng co như trước, nhưng trong lòng tựa hồ có chung một loại nhận thức, một loại nhất trí, làm nàng không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Tuyết Nhi, nàng đứng đó làm gì vậy? Mau tới đây a!” Tiếng kêu của Lâm Phong vang lên, từ một đêm hán mị hoặc nàng không thành bị người khác quấy rầy, hai ngày này hán vẫn kiên nhẫn, chính là Tống Ngâm Tuyết hết lần này tới lần khác không cho hán như nguyện, mỗi lần đều làm cho hán buồn bực mất hứng mà về!

“Làm gì?” Tám người bọn họ đều phân công ổn thỏa rồi, chỉ còn lại một mình nàng rảnh rỗi, lúc này nghe Lâm Phong gọi nàng, không khỏi có chút khó hiểu.

“Không có gì! Chỉ là muốn nàng nhìn ta nhiều hơn!” Cười yêu nghiệt, lộ vẻ gọi cảm cùng xinh đẹp, Tống Ngâm Tuyết không đếm xỉa đến loại mị hoặc này của hán, xoay người muốn đi nơi khác.

“Tuyết Nhi, nàng làm như vậy thật sự là tổn thương ta.” Một phát bắt được người ngọc, mặt Lâm Phong tràn đầy buồn bực, mấy ngày nay bị đả kích nhiều lần như thế, hán sắp ức chế thành nội thương rồi.

“Vậy chàng muốn ta như thế nào?” Nhếch mày, Tống Ngâm Tuyết châm chọc nói. Nghe vậy, Lâm Phong mặt mày hớn hở, trong mắt phượng tràn đầy mừng rỡ.

“Ha ha, Tuyết Nhi, chừng nào thì nàng đáp ứng cùng ta.”

Nháy mắt, Lâm Phong cười nịnh nọt. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết hai tay vòng ngực, ngôn ngữ khiêu khích: “Đáp ứng cái gì? Cái kia a? A, chờ xem, tâm tình tốt hẵng nói sau.”

“Vì sao? Ta mặc kệ! Bọn họ cũng đã cái kia hết rồi, vì sao chỉ chừa lại một mình ta?” Lâm Phong ồn ào, khuôn mặt tuấn tú yêu dã lại tăng thêm ba phần mê ly say lòng người.

Tống Ngâm Tuyết vừa thấy bộ dạng khuynh thành yêu mị này, trong lòng căng thẳng, bắt quá nàng che dấu rất nhanh, ngữ khí bình tĩnh nói, “Bọn họ trước đây cũng không phong lưu như chàng a?”

Kỳ thật đối mặt với Lâm Phong nhiều lần khiêu khích, nếu như nói không động tâm là giả dối, chính là mỗi một lần chỉ cần tưởng tượng hán đã từng ôm qua rất nhiều nữ nhân, hơn nữa kỹ xảo còn tốt như vậy, nàng liền không nhìn được cảm thấy buồn bực!

Tuy Lâm Phong không dưới một lần bày tỏ cho nàng thấy lúc trước hán chỉ chơi đùa, lướt qua rồi dừng lại làm dáng một chút cho thể nhân xem, không phải thực chất, chính là dù vậy, chỉ cần vừa nghĩ tới hán từng sờ soạng nhiều nữ nhân như vậy, chỗ nên động, không nên động cũng động vào hết rồi, trong lòng Tống Ngâm Tuyết sẽ không thoải mái, làm sao cũng không chịu chiều theo ý hán.

“Tuyết Nhi, ta đã rất hối hận.” Ánh mắt vô cùng u oán, cộng thêm thần sắc tự trách ảo não, Lâm Phong nhìn chằm chằm vào người trước mặt, nhưng người ta hết lần này tới lần khác không thêm để ý tới hán, xoay người bỏ đi.

“Tuyết, Tuyết Nhi. . . .” Tống Ngâm Tuyết rời đi, Lâm Phong đau khổ gọi, khi quay đầu chống lại nụ cười của những người khác thì khuôn mặt tuần tú không khỏi tối sầm, buồn bực không lên tiếng.

“Một đám cười trên nỗi đau của người khác!”

Nghe tiếng mắng như thế, tiếng cười của Tử Sở, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Huyền Ngọc càng đậm, bất quá vì không muốn sát muối lên vết thương của người ta, bọn họ vẫn rất là có tu dưỡng ngậm miệng, vội vàng quay đầu.

Mặc Lương bắt cho bọn họ mấy con chim trĩ, thỏ hoang, khi màn đêm buông xuống, mấy người vây quanh đồng lửa, thiêu nướng mà ăn.

Nhiều người cùng nhau ăn cơm như vậy, kỳ thật đã không phải là lần đầu tiên, nhưng không biết sao, tại vùng dã ngoại này, trong nội tâm mọi người đều cảm thấy đặc biệt thoải mái, có một loại mừng rỡ cùng thích ý khó hiểu, quanh quẩn ở trong lòng thật lâu.

Sau bữa cơm tối, mọi người nói chuyện với nhau, bất quá cũng không nói quá nhiều, để nguyên áo xống thiếp đi, dù sao chạy cả một ngày đường, ít nhiều gì vẫn có chút mệt mỏi.

Tống Ngâm Tuyết ngửa mặt nằm trên mặt đất, trợn mắt nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng là một mảnh trầm tĩnh, than: ca ca, ngày mai chúng ta.

.

Trong thành Thương châu, quân đội đóng trại, Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền một thân nhung trang chiến giáp, thẳng lưng mà đứng, ánh mắt trầm tĩnh.

Đứng ở cửa thành Thương châu, một phó tướng tiến đến bẩm báo, bộ dáng cung kính, thái độ khiêm tốn: “Bẩm điện hạ, đại quân Kiêu quốc đã đi qua Hoa quốc, ít ngày nữa sẽ đến Thương châu!”

“Ừ.”

Chậm rãi gật nhẹ đầu, trên gương mặt tuần mỹ trầm mặc của Tống Vũ Huyền nhìn không ra biểu lộ, thấy vậy, trong lòng phó tướng tràn đầy sùng kính, không khỏi mở miệng nói: “Hôm nay đại quân đã đến đủ, chuẩn bị ứng chiến, điện hạ có muốn tiến đến xem xét hay không?”

“Được.”

Tống Vũ Huyền đáp ứng, nhắc chân đi ra ngoài thành, vừa từ từ bước đến trước mặt các tướng sĩ uy vũ hùng tráng vừa giương đôi mắt đen như mực lên nhìn, biểu lộ trầm ngâm.

Những người này, là một phần tư lực lượng của Đại Tụng, là binh lực hấn khổ tâm thao luyện nhiều năm, hôm nay, bọn họ rất cuộc có thể đứng ở sa trường, vì báo thù mà phấn khích độ sức!

“Điện hạ —— điện hạ ——” vừa thấy Tống Vũ Huyền tiến lại, các tướng sĩ mang tâm tình sùng kính, đều giơ một tay lên, cao giọng hò hét, tiếng la đình tai nhức óc, vang vọng khắp không trung!

Tống Vũ Huyền bình tĩnh nghiêm mặt, đưa tay ra hiệu, đối với các tướng sĩ này mà nói, Tam hoàng tử của bọn họ, là biểu tượng của sự uy nghiêm, là thần thánh trong cảm nhận của bọn họ! Dù cho không nói lời nào, nhưng chỉ một ánh mắt, một động tác, liền có thể khiến bọn họ hấn nhiệt huyết sôi trào!

Đây là tín ngưỡng! Là sự tôn kính! Phát ra từ nội tâm!

Thấy bọn họ như thế, Tống Vũ Huyền mỉm cười, khóe môi cong lên, mặc dù chỉ là chút đường cong, nhưng mà cũng có thể khiến mọi người điên cuồng.

“Thề thuần phục điện hạ —— thề thuần phục điện hạ ——”

Các tướng sĩ hô vang lần nữa, khiến cho hai mắt Tống Vũ Huyền sáng bừng, lúc này, xa xa mơ hồ có vài thân ảnh đang đi tới, như ẩn như hiện không chân thực.

“Điện hạ, ngài xem ——”

Phó tướng bên cạnh giơ tay lên, trực chỉ phương xa, thấy vậy, Tống Vũ Huyền chuyển mắt nhìn, trong nháy mắt, ngược mơ hồ hơi phập phồng.

Cũng không nói gì, chỉ nhanh chóng đi lên phía trước nghênh đón, thần sắc kích động lần đầu tiên xuất hiện trước mặt các tướng sĩ.

Gió thổi bay mái tóc đen như mực, bạch y phát phới, khuynh thành động lòng người, Tống Ngâm Tuyết cỡi ngựa, nhìn thấy người chào đón phía xa thì bất giác trong lòng mềm nhũn, mũi đau xót, nhảy xuống ngựa, phóng thẳng về hướng thân ảnh mở hai tay ra kia.

“Ca ca!”

Nào vào vòng tay rắn chắc này, hai tay Tống Ngâm Tuyết ôm chặt lấy Tống Vũ Huyền, thân thể lại bởi vì kích động mà run nhè nhẹ.

“Ngâm Tuyết! Ngâm Tuyết!”

Gắt gao ôm lấy người ngọc trong ngực, cảm giác được sự rung động của nàng, trong lòng Tống Vũ Huyền buồn vui lẫn lộn, không khỏi nghẹn ngào lẩm bẩm tên nàng: “Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết.”

“Ca ca, muội đây, muội đây, muội tới rồi, đến đây rồi.”

Chôn mặt thật sâu trong lồng ngực Tống Vũ Huyền, Tống Ngâm Tuyết thật lâu vẫn không nguyện ngừng đầu lên, hi vọng giờ khắc này là vĩnh hằng, để khoảng khắc tuyệt đẹp này trường tồn mãi mãi!

Tống Vũ Huyền cũng nghĩ thế, hai mắt hấn nhắm nghiền, trên gương mặt trầm mặc rốt cuộc lộ rõ vẻ cảm động, hấn ôm đầu người ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nỉ non: “Tuyết Nhi, muội đã đến rồi, thật tốt, thật tốt.”

“Ừ, ca ca, từ nay về sau chúng ta không cần tách ra nữa.”

“Ừ, không xa rời nhau, vĩnh viễn cũng không tách ra.”

Hai người thâm tình nói với nhau, cứ gắt gao ôm nhau trước mắt bao người như vậy, lần đầu tiên trong nhiều năm qua bọn họ biểu lộ tình cảm ra trước mặt người khác như vậy, khiến mọi người khó hiểu, biểu lộ mờ mịt.

Nhữ Dương quận chúa? Điện hạ và nàng là.

Các tướng sĩ nghi hoặc, mặt đều lộ vẻ khó hiểu, tám gã nam tử bởi vì biết được tất cả mọi việc trước kia, cho nên lúc này cũng không biểu hiện quá kinh ngạc, đáy lòng lại có một loại thương tiếc thật sâu.

“Điện hạ.” phó tướng bên cạnh ngạc nhiên lên tiếng, con mắt nháy lại nháy, sợ mình nhìn lầm người, người trước mắt kia không phải là Nhữ Dương quận chúa sao?!

Nhữ Dương quận chúa! Không phải nàng đã chết rồi sao? Tại sao lúc này lại xuất hiện ở đây? Còn luôn mồm gọi điện hạ là ca ca? Không phải nàng nên gọi là Tam ca ca sao? Tại sao sửa lại xưng hô? Phải biết rằng tiết kiệm một chữ “Tam” này, ý nghĩa có thể khác đi nhiều lắm.

Sự nghi hoặc của phó tướng, cũng là sự nghi hoặc của các tướng sĩ, bọn họ trừng lớn mắt, không nhúc nhích nhìn phía trước, đợi tất cả thắc mắc được cởi bỏ.

Tiếng vang rung trời, lúc này, khi tất cả mọi người trở mắt, phương xa tiếng bước chân chỉnh tề bắt đầu chậm rãi hướng về nơi này, ngược mắt lên nhìn, là một mảnh nhung trang hùng vĩ!

Cái này. Là cái gì?

Chúng tướng sĩ kinh ngạc, nghi hoặc liên tiếp ủa đến, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết rời khỏi người Tống Vũ Huyền, quay đầu nhìn: “Dực Tu mang binh đến đây, một phần tư binh lực của cha.”

“Cái gì! Một phần tư binh lực Đại Tụng khác?” Phó tướng nghe vậy, kinh ngạc không thôi, mà Tống Vũ Huyền bên cạnh thì vẻ mặt thản nhiên, hai mắt nhìn thẳng.

Từ xa đến gần, hai quân tương đối, đứng ở chính giữa, Tống Vũ Huyền chậm rãi nắm tay Tống Ngâm Tuyết, cất giọng bình thản mà lại vô cùng chân nhiếp, mở miệng nói: “Các vị tướng sĩ, hôm nay Tống Vũ Huyền ta

có một việc muốn tuyên bố, đó chính là Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết, nàng là thân muội muội cùng cha của ta!”

“Tống Vũ Huyền ta, không phải nhi tử của tiên đế Đại Tụng, mà là con trai của Nhữ Dương Vương Tống Dật Huân! Tiên đế từng vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về Nhữ Dương Vương mà giết hại huynh đệ thân sinh của mình, đưa đến một loạt chuyện ma xui quỷ khiến sau này.”

“Nguyên bản việc này đã được chôn vùi, mọi người cũng sống chung hòa thuận chính là Tống Vũ Thiên ngàn không nên vạn không nên vì muốn đoạt binh quyền, rõ ràng lại ra tay độc ác ám hại Nhữ Dương Vương! Để uội muội ta từ nhỏ đã mồ côi, vì bảo vệ ta, cả ngày ngày trang che dấu, nhận hết thóa mạ của vạn người”

Tống Vũ Huyền cất giọng vững vàng, hàm chứa tình cảm sâu nặng chậm rãi nói tiền căn hậu quả ra, nói đến Nhữ Dương Vương, nói về chính hấn, còn nói đến Tống Ngâm Tuyết.

Chuyện cũ tàn nhẫn không chịu nổi được phân tích trước mặt chúng tướng sĩ, lúc xúc động, thậm chí có người rơi lệ! Nhất là khi nói đến sự ảm đạm, hy sinh của Tống Ngâm Tuyết, không ít tướng sĩ than thở ai oán, bọn họ nhìn nàng đứng bên cạnh Tống Vũ Huyền, ánh mắt đầy tôn sùng kính ý!

“Thề giết Tống Vũ Thiên, báo thù cho Nhữ Dương Vương! Thề phá vỡ chính quyền của tặc tử, rửa sạch ô danh cho quận chúa!”

Khi mọi người nghe Tống Vũ Huyền tự thuật xong, đều xúc động phần nộ! Bọn họ giơ tay lên cao, hai quân hòa hợp thành một thể, cùng chung mối thù chĩa mũi dùi về con người ngồi trên ngôi cao, nhưng lại táng tận thiên lương kia!

.

Chân tướng được nói ra, toàn quân rung động, bộ hạ vốn đã thề chết đi theo, hôm nay sau khi biết được bí mật động trời như thế, càng khăng khăng một mực, dốc sức đáp đền!

Nhữ Dương Vương Tống Dật Huân, tại Đại Tụng có sức ảnh hưởng ra sao? Cơ bản là tất cả nhân dân đều tôn sùng hấn! Bọn họ vẫn luôn ủng hộ Nhữ Dương Vương làm hoàng đế, hôm nay nhi tử của hấn dẫn đầu khởi sự, kích động trong lòng không thể so sánh với thường ngày, những lời nhiệt huyết nóng lòng được thốt ra, đợi đến ngày giằng co trên sa trường!

Ngoài thành quân thế tăng vọt, mà hai người trong thành lại nhìn nhau thật sâu.

“Ngâm Tuyết.” Trần ngập thâm tình, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của người ngọc trước mặt, Tống Vũ Huyền ôn nhu, trầm giọng nói: “Ngâm Tuyết, muội chịu khổ.”

“Ca ca, muội không thấy vậy.” Trở tay cầm bàn tay đang vuốt ve mặt mình, Tống Ngâm Tuyết cười nhẹ, nụ cười nhẹ nhàng mà buông lỏng, hoàn toàn không làm bộ, khiến mấy người bên cạnh nhìn thấy mà sinh lòng ghen ghét. Thiệt là, nếu không sớm biết hấn là thân ca ca của Tuyết Nhi, bọn họ còn lâu mới để cho hấn tới gần như vậy!

“Tuyết Nhi, bọn họ là?”

Rốt cuộc đưa mắt nhìn tám người sau lưng nàng, kỳ thật từ lúc vừa mới bắt đầu tám người bọn họ vẫn đi theo, chỉ là bởi vì Tống Vũ Huyền không chú ý, cho nên qua lâu như vậy mới ý thức được.

“Bọn họ.” Ánh mắt đảo qua mặt từng người, ngoại trừ Tịch Mặc Lương không biết ra, những người còn lại đối với Tống Vũ Huyền mà nói cũng xem như là người quen.

Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Lâm Phong, Vô Song, Tử Sở, Minh Tịnh, Huyền Ngọc, những nam tử này đã từng có quan hệ dây mơ rễ má với Ngâm Tuyết, bọn họ tại sao? Tại sao.

“Anh vợ, chúng ta là phu quân của Tuyết Nhi!” Thấy Tống Vũ Huyền không rõ, Lâm Phong nóng lòng cầu yêu liền kêu lớn, nghênh ngang bộc lộ thân phận của mình.

“Phu quân? Các người.”

Kinh ngạc với lời nói của Lâm Phong, Tống Vũ Huyền có chút kinh ngạc nhìn Tống Ngâm Tuyết, thấy vậy, mặt Tống Ngâm Tuyết hơi đỏ lên, xấu hổ cúi đầu, “Bọn họ yêu thích muội, mà muội cũng vậy.”

Muội cũng vậy?

Muội cũng vậy cái gì? Một câu “Yêu mến” thủy chung không nói ra miệng, không biết là bởi vì thẹn thùng hay là bởi nguyên nhân khác, nghe vậy, tám người sau lưng mơ hồ có chút mất mát, mà Tống Vũ Huyền cũng trở mặt, chỉ chốc lát sau lại ngửa đầu cười ha ha, tiếng cười kia chưa bao giờ có, cởi mở, mà nhẹ nhàng!

“Ha ha, Tuyết Nhi, Tuyết Nhi!”

Tống Vũ Huyền ngửa đầu, lòng tràn đầy vui vẻ cùng sung sướng, hấn ôm cổ người ngọc, gắt gao kéo, vừa vuốt tóc của nàng, vừa dùng một loại ngữ điệu cực kỳ yêu chiều nói: “Tuyết Nhi, muội đang thẹn thùng sao? Tại sao lại vậy chứ? Tuyết Nhi của huynh tốt như vậy, thế gian nào có nam tử nào không bị khuynh đảo? Lúc này dù không chỉ có tám người bọn họ, có thêm vài người nữa, huynh cũng không cảm thấy kỳ quái! Bởi vì trên thế giới này, Tuyết Nhi của huynh, hoàn toàn xứng đáng!”

Tống Vũ Huyền từ từ nhắm hai mắt, đau lòng và thương tiếc, hấn chậm rãi tựa cằm lên trán người ngọc, ôn nhu mà nói: “Tuyết Nhi, muội biết không? Thấy có nhiều người thiết tình thích muội như vậy, ca ca rất vui mừng. Đã từng bởi vì huynh, muội cố ý hủy thanh danh của mình, huynh vẫn luôn một mực sợ hãi một ngày kia dù cho đại sự thành công, muội cũng sẽ bị thương tổn, tìm không thấy hạnh phúc trong cuộc đời này! Hiện nay xem ra, không cần phải lo lắng chuyện đó nữa.”

“Ca ca.”

Nghe được Tống Vũ Huyền thâm tình nói như vậy, vành mắt Tống Ngâm Tuyết đỏ lên, nàng vội vàng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm khuôn mặt rất giống Tống Dật Huân trong trí nhớ kia, nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “Ca ca, huynh yên tâm, bọn họ đều đối xử với muội rất tốt, rất tốt.”

“Ừ.”

Buông người ngọc ra, đi về hướng tám người, Tống Vũ Huyền mỉm cười, chậm rãi gật đầu, nói: “Cám ơn các đệ đã yêu Ngâm Tuyết, muội ấy tuyệt đối là một nữ tử đáng giá để các đệ thiết tình yêu thương.”

Huynh muội gặp lại nhau, mang đến niềm vui sướng vô hạn! Mà niềm vui sướng này không chỉ quay chung quanh người Tống Ngâm Tuyết cùng Tống Vũ Huyền, còn đồng thời lan tỏa trong lòng tám vị phu quân và đại đội tướng sĩ.

.

Đêm nay, chúng quân cùng vui, bọn Tống Ngâm Tuyết ở quân doanh trong thành nâng cốc chúc tụng.

Bởi vì không muốn có quá nhiều người quấy rầy, cho nên trong doanh trướng chỉ có mười người bọn họ cùng ngồi, chủ tọa là Tống Vũ Huyền, hai bên là Tống Ngâm Tuyết cùng với tám người.

“Ngâm Tuyết, một chén này, ca ca mời muội!” Nâng chén rượu lên cao, Tống Vũ Huyền cười khê, giờ phút này, hấn không còn là Tam hoàng tử một mực ẩn nhẫn trầm mặc trước kia nữa rồi, mà là một người toàn thân tràn đầy hạnh phúc cùng vui sướng.

“Được!” Khó có dịp biểu hiện ra tính cách thật như vậy, Tống Ngâm Tuyết tươi cười, không chút ngần ngại uống một hơi cạn sạch, bộ dạng tiêu sái phong nhã, khiến tám người chung quanh không thể dời mắt.

Người ngọc của bọn, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào đều xinh đẹp như vậy, đều động lòng người như vậy, khiến bọn hấn không cách nào không thương, không cách nào dứt bỏ!

Ánh mắt trầm mê nói ra tiếng lòng, nhìn gần chục cặp mắt bao hàm thâm tình, Tống Vũ Huyền nở nụ cười, cười rất ngọt ngào. Từ xưa anh hùng thích người đẹp, muội muội của hấn, chính là người tốt nhất, đẹp nhất trong thiên hạ này!

Ngẩng đầu nhìn từng người trên chỗ ngồi, Tống Vũ Huyền thu liễm tâm thần, sau đó bưng chén rượu, chậm rãi mở miệng hỏi: “Ngâm Tuyết, hôm nay thế cục đã định, hai quân của huynh và muội cũng đã tụ hội, kế tiếp, cũng nên đến lúc có hành động rồi chứ?”

“Nên có hành động. Tin tức huynh và muội hội quân, chắc rằng ít ngày nữa sẽ rơi vào trong lỗ tai Tống Vũ Thiên, nếu như lúc này hấn còn có thể ngồi yên được, vậy hấn cũng không gọi là Tống Vũ Thiên nữa. . . .”

Nghe được Tống Vũ Huyền nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết thu hồi nụ cười, trên mặt hiện ra một tia trào phúng, sau đó không nhanh không chậm nói: “Hôm nay bất luận là quân sự, kinh tế, chính trị, dư luận, hết thảy đều bất lợi cho hấn, nếu như lúc này hấn còn không hành động, ngại vàng khổ sở giành giật nhiều năm qua, có thể nói là mất trắng! Tống Vũ Thiên sẽ không từ bỏ, cho nên bất luận như thế nào, một trận chiến này cũng hết sức căng thẳng.”

“Ngâm Tuyết ý của muội là.” Tống Vũ Huyền trầm ngâm, trong lòng mơ hồ có thâm ý.

Mà lúc này, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, trong ánh mắt nhìn về phía người bên cạnh tràn đầy nghiền ngẫm cùng hung ác, một tay nàng mân mê vành chén, chậm rãi, từng chữ từng câu nói: “Tống Vũ Thiên cùng chúng ta, một trận chiến định thắng bại!”

199. Q.2 - Chương 103: Đàm Luận

Lời mà Tống Ngâm Tuyết nói, kiên định, cực kỳ tự tin, trầm ổn như núi, làm cho người ta rất khó tưởng tượng đây là những lời xuất từ miệng một nữ tử cực kỳ mảnh mai như thế!

Nhìn muội muội của mình, trong lòng có chút rung động, có chút kiêu ngạo, Tống Vũ Huyền mở miệng, nhẹ nhàng nói: “Ý Ngâm Tuyết là.”

“Ca ca, thời cuộc hiện nay của Đại Tụng như thế nào rồi?” Không đợi Tống Vũ Huyền nói hết, Tống Ngâm Tuyết khẽ cười yếu ớt, nàng liếc nhìn tám người một bên, sau đó nhìn thẳng về phía trước nói.

“Thời cuộc hiện nay, Đại Tụng loạn trong giặc ngoài, kinh tế trong nước náo động, giá hàng tăng cao, lòng dân rối loạn, có nhiều dân chúng tranh nhau gây rối, lời nói dư luận thì nhiều như mưa rào tháng bảy, đều đứng trên góc độ Đại nghĩa để khiển trách Tống Vũ Thiên.”

“Mà bên ngoài, Đông Bình làm loạn ở biên ngoài, lộn xộn không thôi, Kiêu quốc còn tuyên chiến, sắp qua Hoa đến Tụng, mặc dù không đáng ngại cho lắm, nhưng mà vẫn khiến người nào đó đau đầu.”

Tống Vũ Huyền nhàn nhạt nói ra phiền toái mà Tống Vũ Thiên gặp phải, biểu lộ thâm trầm, kiên nghị. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt chỉ ngược mắt nhìn hấn không nói, thần sắc bình tĩnh giống như hết thảy mọi chuyện đều bị khống chế trong tay nàng.

“Tuyết Nhi, có chuyện ta không hiểu, chúng ta đã quyết liều mạng với Tống Vũ Thiên, vậy tại sao còn khơi mào chiến loạn với Kiêu quốc và Đông Bình? Dù sao đây là chuyện trong nước Đại Tụng, nếu dính dáng đến nước khác, chỉ sợ sẽ gây ra một ít phiền toái không cần thiết.” Lúc này, Tịch Mặc Lương khẽ cau mày nói.

Vừa nghe hấn nói như vậy, Lâm Phong cũng đáp lời, “Đúng vậy a, Tuyết Nhi, nếu Đông Bình cùng Kiêu quốc tuyên chiến, Tống Vũ Thiên hai mặt thụ địch, nhưng đồng thời không phải chúng ta cũng gặp rắc rối sao? Dù sao mục tiêu của bọn họ là Đại Tụng, cũng không trông nom rốt cuộc là ai trị vì Đại Tụng.”

Lời mà Lâm Phong nói..., thật ra rất có đạo lý, một khi một quốc gia xuất binh tiến đánh một nước khác, mục đích nhất định là muốn trục lợi! Giống như Kiêu quốc, tuy bọn họ gương cao ngọn cờ thay Kiêu Mạt Nhi hướng Tống Vũ Thiên đòi lại công đạo, nhưng nếu như đến lúc đó Đại Tụng đổi chủ, bọn họ cũng vẫn sẽ tiếp tục tiến công, sẽ không vì Tống Vũ Thiên thất thế mà từ bỏ ý đồ!

Cách làm như thế là con dao hai lưỡi, diệt Tống Vũ Thiên xong còn phải đối mặt với chuyện mình khơi mào ngày xưa!

Đánh giặc hành quân, hao tài tốn của, tổn hao nguyên khí, đặt dân chúng vào thế nước sôi lửa bỏng, cho nên dù khiến Tống Vũ Thiên rất đau đầu, nhưng tình huống của bọn họ cũng không lạc quan cho lắm.

Chúng phu nhất trí, cảm thấy sự tình còn có chút phiền toái, lúc này, Minh Tịnh nhìn lướt qua Tống Ngâm Tuyết thủy chung vẫn cười nhạt bên cạnh, tiếp tục mở miệng chậm rãi nói: “Đông Bình làm loạn chỉ là làm bộ, mà Kiều quốc. . . . thì đánh không được.”

“Đánh không được? Đây là ý gì?” Chúng phu khó hiểu, đều giương mắt nhìn về hướng Minh Tịnh, chỉ thấy trên gương mặt bình tĩnh thông dong của hắn, có sự khen ngợi thật sâu dành cho Tống Ngâm Tuyết.

“Chuyện này, vẫn là hỏi Tuyết Nhi a, dù sao các loại dây mơ rễ má trong đó, chỉ có bản thân Tuyết Nhi rõ ràng nhất.”

“Tuyết Nhi?” Chúng phu quân đưa mắt nhìn sang Tống Ngâm Tuyết, tựa hồ tràn đầy nghi hoặc.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết đầu tiên là liếc nhìn Minh Tịnh, sau khi nhìn vào đôi mắt vui vẻ kia, thì xoay mặt lại, đối diện với những người khác.

“Minh Tịnh nói không sai, Đông Bình náo động chỉ là làm bộ, Kiều quốc thì không đánh được.”

“Cuộc náo động của Đông Bình trước đó đã được an bài tốt, thông qua Tiêu Băng, mà Kiều quốc, chỉ sợ giờ phút này bọn họ đang bị ngăn tại Hoa quốc, lâm vào tình thế khó xử.”

“Kỳ thật mục đích ta làm những điều này rất đơn giản, chính là muốn lừa gạt Tống Vũ Thiên để ca ca mang binh đi khỏi, còn tạo cho hắn chút áp lực tâm lý. Có câu ‘giết người phải đánh tâm lý trước’, Tống Vũ Thiên làm người một đời thông minh, chỉ có khi phòng tuyến dưới đáy lòng rối loạn, lúc đó chỗ yếu hại của hắn mới chính thức bị đá thương.”

Lời mà Tống Ngâm Tuyết nói..., thẳng thắn chứa đầy lực sát thương, khiến chúng phu không ngừng cảm khái trong lòng, thậm chí khen ngợi!

Một người như vậy, tính toán tường tận, cẩn thận, từ nay về sau nếu bọn họ nếu muốn đấu tranh giành “Hạnh phúc”, chỉ sợ còn phải phí không ít sức lực.

Tám phu có chung suy nghĩ nhìn nhau, sau đó lại nhìn về hướng người ngọc, lúc này Kỳ Nguyệt đặt câu hỏi, trong lời nói mang theo nghi hoặc: “Tuyết Nhi, Đông Bình làm bộ gây rối có thể lý giải, nhưng vì sao Kiều quốc lại đánh không được?”

“Bởi vì Hoa quốc không ượn đường a.”

“Hoa quốc không ượn đường? Làm sao có thể!” Lúc này lại đến phiên Huyền Ngọc nghi ngờ. Bởi vì hắn nhớ rõ ngày đó tại Hoa quốc bởi vì chuyện cự hôn đã khiến cho Hoa vương rất không vui, tuy lúc ấy hắn không biết thân phận đích thực của Tuyết Nhi, chính là hôm nay phong vân nổi lên bốn phía, làm quốc quân của một quốc gia, làm sao đến bây giờ hắn vẫn có thể không rõ?

Hoa vương khẳng định sẽ ghi hận hắn và Tuyết Nhi! Cho nên ngay từ đầu Kiều quốc nói muốn ượn đường hắn liền lập tức đáp ứng, chính là vì cái gì quân đi một nửa, mắt thấy sắp tiến công vào Đại Tụng, Tuyết Nhi nàng còn nói Hoa quốc không ượn đường chứ?

Trần đầy nghi hoặc, không chỉ là một mình Huyền Ngọc, ngay cả Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền cũng có chút khó hiểu, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhẹ khép hồ đôi mắt, trần đầy tự tin nói: “Ta biết Hoa vương có thành kiến với ta, muốn báo thù ta, cho nên ngay từ đầu hắn liền cho Kiều quốc ượn đường, cũng không để ý tới ân oán nhiều năm trước của hai nước Hoa Kiều!”

“Nhưng mà —— ‘hắn có kế Trương Lương, ta có thang qua tường*’, hắn đã có thể vì ta mà cho Kiều quốc đi qua, ta đây cũng có thể làm cho hắn lại vì ta mà cản đường Kiều quốc!”

(*Trương Lương trong quá trình phụ tá Lưu Bang, thường thường bày mưu tính kế.

Hầu hết kế sách của Trương Lương đều thành công một cách thần kỳ, cho nên những kế hay đều được gọi là Trương Lương kế. Mà qua tường thê (tức là cây thang bắc qua tường), có thể là người đời sau nói về những kế sách inh, ví von như so với kế sách của Trương Lương càng tốt hơn nữa.)

Gương mặt nàng bình tĩnh mà tự tin, khuynh thành động lòng người, hào quang vạn trượng, khiến tâm thần mọi người lay động một hồi. Cuộc đời này, có thể có được, hoặc làm bạn với người như vậy, bọn hắn chết cũng không hối tiếc.

“Phương pháp xử lí của Tuyết Nhi là?” Tống Vũ Huyền mở miệng, có vẻ vẫn còn khó hiểu.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết đảo mắt nhìn hắn, khoé miệng mỉm cười: “Ca ca, Hoa vương ghét muội, đều là vì Hướng Cầm công chúa; cho nên giúp muội, đương nhiên mấu chốt cũng dựa vào Hướng Cầm công chúa.”

“Hướng Cầm công chúa? Nàng ấy lại. giúp chúng ta?”

“Hoa quốc Hướng Cầm công chúa là một nữ tử bất phàm, Ngâm Tuyết cùng nàng tuy chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng cảm giác, tựa như là đã quen biết từ lâu.”

“A? Trên đời cư nhiên còn có nữ tử bậc này, làm cho Ngâm Tuyết đánh giá cao như thế?”

Trong lòng mọi người, Tống Ngâm Tuyết là nữ tử hoàn mỹ nhất trên thế giới này, không ai có thể siêu việt hơn nàng, điểm này, không chỉ có tám người kia nghĩ thế, mà ngay cả Tống Vũ Huyền cũng là cho là như vậy, cho nên lúc này nghe nàng ca ngợi nữ tử khác, không khỏi sinh lòng kinh ngạc.

“Ừ! Nếu như nói thiên hạ này có người nào muội khiến cảm thấy có thể kết giao lâu dài, ngoại trừ Tiêu Băng, Hoa Ôn Như được xem như người thứ hai.” Tống Ngâm Tuyết nhàn nhạt gật đầu, thản nhiên trả lời.

Nghe vậy, Tịch Mặc Lương bên cạnh cười lạnh, lấy tay chĩa thẳng vào Thượng Quan Huyền Ngọc bên người châm chọc chế nhạo nói: “Ngọc lang, không thể tưởng tượng được Hoa quốc công chúa kia lại tốt như vậy? Lúc ấy đệ không lấy nàng, hình như hơi đáng tiếc a.”

“Tịch Mặc Lương, huynh có ý gì? Ta có Tuyết Nhi rồi, không cần công chúa gì hết!” Vừa thấy Mặc Lương khiêu khích, Huyền Ngọc tức giận trợn mắt liếc hắn, xem tình hình thì mới hận cũ của bọn họ có vẻ rất sâu, không cách nào điều đình.

“Thôi thôi, ta bắt quá chỉ nói chơi thôi, đệ kích động cái gì?” Mặt lạnh, cũng trợn mắt liếc Huyền Ngọc, Mặc Lương quay đầu, bộ dạng như chẳng muốn so đo với người.

Thấy mấy người bọn họ cãi nhau, rất là hài hòa, trong lòng Tống Vũ Huyền cũng cảm thấy an ủi, khẽ mỉm cười: Tuyết Nhi của hắn đã được hạnh phúc, hôm nay hắn cũng yên lòng.

“Tuyết Nhi, ý của nàng là nói Hướng Cầm công chúa khuyên bảo Hoa vương, làm cho ông ấy thay đổi quyết định giúp Kiều quốc?” Thư Ly mở miệng.

“Ừ.”

“Chính là cho dù Kiều quốc bị ngăn trở, nhưng họ lại chịu buông tha sao? Ta nghĩ Hoa quốc cũng chỉ chặn đường, không phái quân lực đến a.” Trầm ngâm một lát, Tử Sở mở miệng nói ra.

Vốn là một hoàng tử được tuyển chọn cho vị trí hoàng trù, đối với chuyện giữa các nước, hắn vẫn nghĩ sâu xa hơn người bình thường một chút.

“Tuyết Nhi, tuy Hoa quốc đã giúp chúng ta chặn đường, nhưng trên nguyên tắc sẽ không vì vậy mà xung đột với Kiều quốc, đây là lợi ích chính trị, cũng là chỗ bắt buộc dĩ của chính trị.”

“Dạ, điểm này ta hiểu được, cho nên hôm nay đến Thương châu, ta thuận tiện muốn nhờ chàng giúp một việc.”

Ánh mắt thẳng tắp, tràn đầy thâm ý, nghe Tống Ngâm Tuyết nói vậy, Tử Sở nhẹ gật đầu, chậm rãi nói một chữ “Được”!

Được? Được cái gì? Tại sao bọn họ nghe không hiểu a?

Lúc này, nhận thấy mọi người không rõ Tử Sở nhẹ nhàng mở miệng: “Ngày mai ta sẽ điều động binh mã đến Hoa quốc, bức toàn bộ đại quân Kiều quốc trở về.”

“Ừ, cảm ơn.” Nhẹ gật đầu, biết Tử Sở đã hiểu được tâm ý của mình, Tống Ngâm Tuyết lộ ra một nụ cười sáng lạng, tươi tắn như ánh nắng mặt trời.

“Tuyết Nhi, còn ta? Ta cũng có chút binh mã, còn có Lãnh Hoài Vũ nữa, tuy nhân số không bằng Đại Lương, nhưng chung quy cũng đủ dùng!”

Nghe đến đó, Lâm Phong mở miệng ôn ào nói, mắt phượng yêu nghiệt vô cùng gợi cảm xinh đẹp.

“Tuyết Nhi, giao tình giữa Đại Lương và Hoa quốc gần đây cũng không quá tốt, nhờ Hoa vương đổi ý quay đầu đối phó Tử Sở thì sao. Không bằng như vậy đi, cũng dù sao luận khoảng cách, từ Tây thần cùng Đại Lương đến Hoa quốc cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, không bằng hai chúng ta hợp quân, trước sau bọc đánh một lần để Hoa vương biết được thực lực của chúng ta, cho dù trên địa bàn của hấn cũng không dám lỗ mãng với chúng ta, thứ hai là càng cam đoan Kiều quốc sẽ lui quân!”

Lâm Phong cũng ngẫm nghĩ một hồi rồi lên tiếng, người sinh ở hoàng gia, đều mưu tính sâu xa, xuất sắc như vậy.

“Tuyết Nhi, phương pháp xử lý của Lâm Phong rất hay. Loạn Kiều quốc mặc dù không phải là trở ngại gì, nhưng một khi chúng ta giao thủ cùng Tống Vũ Thiên, quân tình khẩn yếu, không rảnh chú ý đến Kiều quốc, để bọn họ tồn tại chính là giữ lại một nhân tố bất ổn, cho nên ta cho rằng để Tử Sở và Lâm Phong cùng nhau tiến đến, đối với tình hình trước mắt lại rất phù hợp.”

“Chuyện giữa chúng ta cùng Tống Vũ Thiên, cuối cùng cũng phải do chúng ta tự giải quyết, bởi vì ta chờ giờ khắc này, đã đợi thật lâu, thật lâu.”

Trong lời nói toát ra khát vọng quyết chiến, ánh mắt Tống Vũ Huyền lặng yên, tràn đầy nghiêm túc.

Tống Ngâm Tuyết làm sao lại không biết cảm giác trong lòng của hấn? Vì vậy sau khi im lặng gật đầu, đảo mắt nhìn hai người nói: “Vay việc Kiều quốc, giao do hai người xử lý.”

“Được!”

“Được!”

Khó có dịp làm chút chuyện vì người trong lòng của mình, Tử Sở cùng Lâm Phong lập tức đáp ứng, sau đó đều tươi cười, tràn đầy hạnh phúc.

Thấy vậy, Tống Vũ Huyền giương mắt, mở miệng nói: “Ngâm Tuyết, muội thật thông minh, biết mượn đại hội võ lâm lần này để khôi phục danh dự!”

“Hôm nay danh dự của muội do giang hồ làm chứng, truyền khắp toàn bộ sáu nước trong thiên hạ, từ nay về sau thế nhân đều biết bản tính thật sự của muội, sẽ không dùng ánh mắt cùng lời nói ngày xưa công kích muội nữa, hành động của muội lần này đúng là xoay chuyển cả càn khôn! Hơn nữa thêm Huyền Ngọc tận lực ủng hộ duy trì, chứng minh hết thấy uội, lên án công khai, lúc này nguyên lão trong triều đình Đại Tụng mà hành động, áp lực của Tống Vũ Thiên thật đúng là không nhỏ a.”

“Càng gây áp lực cho hấn, càng khiến hấn rối loạn trận tuyến! Ám sát Nhữ Dương Vương, mất lòng dân; trong nước thời cuộc rung chuyển, đại thần lộn xộn, oán hận nổi lên bốn phía; hơn nữa cộng thêm ngoại binh áp bách, chỉ sợ gần đây Tống Vũ Thiên sống cũng không khá giả lắm đâu.”

Trong mắt Tống Ngâm Tuyết tràn đầy thâm ý, khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng, ngón tay nhỏ nhắn của nàng nhẹ nâng chén rượu lên, không nhanh không chậm nhấp một ngụm.

Tống Vũ Huyền chuyển mắt, nhẹ gật đầu, khuôn mặt tuấn mỹ trầm tĩnh, nghe vậy tiếp tục mở miệng nói: “Ngâm Tuyết, trước mắt hai quân chúng ta tụ hợp, thêm lão Ngũ thì hôm nay chúng ta đã có ba phần tư binh lực nơi tay, cũng đã đến lúc tuyên chiến với Tống Vũ Thiên rồi.”

“Ừ, bất quá trước đó, muội muốn Ngũ ca ca điều một nửa binh lực tới.”

“Một nửa binh lực?”

“Dạ! Bởi vì Đông Bình làm loạn, mặc dù là muội cùng Trữ thừa tướng đã đạt thành hiệp nghị, nhưng thừa tướng dù sao cũng là thừa tướng, lời nói cũng không tính là lớn nhất, cho nên để phòng Đông Bình quốc chủ thấy lợi quên nghĩa, nhân cơ hội chiếm quốc thổ Đại Tụng ta trước, chúng ta phải lưu lại một nửa quân lực trấn thủ, phòng ngừa vạn nhất!”

“Đây cũng không phải là Tống Ngâm Tuyết ta không tin người, chỉ là sự việc trọng đại, ta không thể không suy nghĩ nhiều một chút, dù sao ích lợi bất đồng, vẫn phải đề phòng người khác.”

Tống Ngâm Tuyết nói mấy câu sau, thì ngữ điệu có chút suy tư, lại tiếp tục bổ sung một câu, Thư Ly biết nàng là đang chú ý tới cảm thụ của hấn mới nói như thế, cho nên mỉm cười, gật đầu nói nhỏ: “Ta hiểu mà.”

“Tuyệt Nhi, mấy người chúng ta luôn ở bên cạnh nàng, ít nhiều gì cũng có hỗ trợ, tuy hôm nay Lăng Mị đã chết, nhưng người áo đen kia.”

Thông qua Tinh Sát, thông tin Minh Tịnh biết được chung quy luôn nhiều hơn một số người khác, giờ phút này nghĩ đến đại chiến sắp tới, người áo đen xuất hiện trên đại hội võ lâm ngày đó, khiến cho hắn cảm thấy bất an.

Người đó là ai vậy? Hắn tra không được. Nhưng nhìn một thân võ công trác tuyệt cùng mục đích ra tay kia, hắn dám đoán chắc, người này cũng không phải là kẻ tầm thường!

Một nhân vật lợi hại, đến nay vẫn còn chưa trỗi lên mặt nước, điểm này làm cho Minh Tịnh rất là lo lắng, hắn giương mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết, mà đúng lúc này Tống Ngâm Tuyết cũng nhìn lướt qua hắn, ánh mắt hai người giao hội trên không trung, đều mang theo ý nghĩa thâm thúy khó hiểu.

.

“Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ! Quả nhiên không phải ruột thịt thì không thể trông cậy gì! Trẫm biết ngay mà! Trẫm biết ngay mà! ——” Trong hoàng cung Đại Tụng, Tống Vũ Thiên nổi giận một bả quạt ngà đồ đặc trên bàn sách, ngực phập phồng kịch liệt, thở hào hển.

Trong mấy ngày này, tin tức xấu tới liên tiếp, đã làm cho hắn mệt mỏi, tâm lực tiêu tụy, lúc này lại xảy ra loại sự tình này, hắn còn có thể lại bảo trì trấn định sao?

“Tống Ngâm Tuyết, trẫm muốn ngươi chết không yên lành! Chết không yên lành! ——” cắn răng, Tống Vũ Thiên hung hăng dùng chân nghiền giấy bút rơi trên mặt đất, hung dữ nói.

Kinh tế trong nước rung chuyển không chịu nổi, nhiều lần suýt nữa đã phát sinh bạo động, mà các loại hành vi phản nghịch hắn đã từng làm để giết Nhữ Dương Vương, tuy giờ phút này không tìm ra được chứng cứ cụ thể, nhưng bởi vì có Thượng Quan Huyền Ngọc tên vương bát đản kia hiệu triệu, khiến tất cả mọi người trong thiên hạ này đều tin tưởng chuyện đó!

Đám đại thần thì rất một đám sợ chết, gió chiều nào che chiều ấy, vừa thấy thế cục không tốt, mỗi người liền bắt đầu lắc lư bất định, phụ thuộc vào đám lão già ủng hộ Nhữ Dương Vương kia, làm hại lời nói của hắn hôm nay không còn một điểm phân lượng, rất có cảm giác bị cô lập mất quyền lực!

Ngoài nước Đông Bình, Kiều quốc gây chuyện không ngừng, Tống Vũ Huyền lại mang binh làm phản! Thật không nghĩ tới hắn phòng Tống Vũ Huyền lâu như vậy, cứ nhiên vào một bước cuối cùng lại bị hắn mê hoặc, để hắn mang binh lực đi mất!

Hối hận như thủy triều xông lên đầu, nếu như giờ phút này có bán thuốc hối hận, Tống Vũ Thiên hẳn nhất định sẽ không chút chần chừ mua hết, cho dù phải trả một cái giá thật đắt!

Tống Vũ Thiên hẳn thông minh một đời, luôn luôn cẩn thận, không ngờ lại gây ra rủi ro vào một bước cuối cùng này, làm hại hắn hôm nay đắm ngực dặm chân, không cách nào xoay chuyển tình thế!

Vì ngôi vị hoàng đế này, hắn đã hi sinh rất nhiều, không nghĩ đến cuối cùng, lại rơi vào một kết cục ảm đạm như thế !

Cả đời Tống Vũ Thiên hắn, cũng chỉ nhìn sai hai người, chính là hai người này, lại làm hại hắn hôm nay thân hãm khốn cảnh, cất bước nguy nan!

Tống Ngâm Tuyết, Tống Vũ Huyền, thật không nghĩ tới các người lại là huynh muội! Là huynh muội cùng cha khác mẹ! Ha ha, cái chân tướng này cũng quá mức châm chọc, quá mức hoang đường đi!

Hắn vất vả, hao hết tâm tư trừ bỏ Tống Dật Huân, cũng không ngờ kết quả lại bị hai đứa con của hắn khiến cho cùng đường! Ha ha, đây là cái gọi là thiên đạo tuần hoàn sao? Không! Hắn không tin! Hắn một chữ cũng không tin!

Phụ hoàng, đây đều là do ông tạo nghiệt! Đều là lỗi của ông!

Tống Vũ Thiên bộc phát, trong đầu giao chiến kịch liệt, hắn hung hăng nắm tay lại, vẻ mặt âm trầm hung hãn: “Phụ hoàng, chuyện này đều là lỗi của ông! Nhi tử xưa nay ông yêu thích nhất, cảm thấy đắc ý nhất,

kết quả lại không phải con của ông, phi tử của ông cắm sừng lên đầu ông, ông thay người khác nuôi con nhiều năm như vậy, hết thấy đều là lỗi của một mình ông!”

“Phụ hoàng, ông chia binh quyền làm nhiều phần như vậy, chính là muốn cho bọn họ áp chế ta, không muốn để mình ta độc đại! Chính là lúc ấy ông có nghĩ đến cục diện hôm nay không? Ha ha, ha ha ha ha ——”

“Nếu như trăm năm binh quyền, trăm năm binh quyền. . . .” Sau một hồi cười to, Tống Vũ Thiên trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Hai con người hấn trợn trừng lên nhìn thẳng vào một chỗ, trong đầu giống như đang suy nghĩ cái gì, mà lúc này, ngoài cửa thân ảnh của Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh dần dần đi tới, hành lễ mở miệng nói: “Nhị ca, huynh tìm đệ?”

“Cái này, đệ xem một chút a!”

Một cước chuẩn xác đá một quyển sổ con trên mặt đất qua, Tống Vũ Minh thấy vậy, lập tức chặn lại, sau đó chăm chú mà xem, “Cái này. . . .”

“Ngâm Tuyết cùng Tam ca, bọn họ, bọn họ lại là huynh muội. . . .”

Tống Vũ Minh luôn là người cuối cùng biết tin tức, thân thể lão đảo một cái thiếu chút nữa đứng không vững, mắt trợn tròn, không thể tin được đây là sự thật!

“Làm sao, làm sao có thể? Quá hoang đường rồi! Tại sao tam ca có thể là nhi tử của hoàng thúc? Hấn căn bản ——”

“Chuyện này có gì là không có khả năng? Đệ đã quên rồi ư, ngoại hình Tống Vũ Huyền vốn đã rất giống hoàng thúc, bằng không năm đó trong nội cung sao lại có lời đồn?”

Xoay người, Tống Vũ Thiên nhìn chằm chằm thân đệ đệ của mình, giống như đến giờ phút này, trong lòng của hắn cuối cùng cũng hiểu ra một việc.

“Nhưng năm đó không phải Lâm phi đã lấy cái chết chứng minh trong sạch sao? Hơn nữa phụ hoàng cũng đã lên tiếng, Tam ca nhất định là con của phụ hoàng! Tuy chúng ta biết phụ hoàng sủng ái Lâm quý phi, chính là gặp phải loại vấn đề liên quan đến huyết mạch này, chính là phụ hoàng lại yêu mến Tam ca, chắc chắn đã tận lực điều tra, nếu như không vững tin, hẳn là không có khả năng nói lời như vậy trước triều thần!”

“Khúc chiết trong đó, trăm đương nhiên không thể biết được, nhưng trăm biết rõ Tống Vũ Huyền, nhất định là nhi tử của hoàng thúc!”

“Nhị ca!”

Tống Vũ Minh không thể tin được, tiến lên một bước muốn nói gì đó, chính là Tống Vũ Thiên nở nụ cười lạnh lùng, mở miệng nói với hắn: “Bọn họ thật đúng là lợi hại! Trăm phương ngàn kế, chuẩn bị lâu như vậy, thậm chí ngay cả Lâm quý phi cũng có thể hy sinh, loại thủ đoạn này, quả thực đáng sợ đến làm cho người ta sờn tóc gáy!”

Tống Vũ Thiên không rõ chân tướng, suy bụng ta ra bụng người, hắn phụng phịu, tay nắm chặt lại .

“Nhị ca, chuyện này. . . .” Mấy ngày liên tiếp bị kinh biến đả kích đến thương tích đầy mình, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh không còn sức chống đỡ, hắn vô lực há hốc miệng, cảm giác như còn muốn nói điều gì, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Thấy vậy, Tống Vũ Thiên cũng không để ý tới hắn, mà mở miệng tiếp tục nói: “Tống Vũ Huyền ở Thương châu tự bộc lộ thân phận, cùng Tống Ngâm Tuyết hai quân tụ hợp, lấy danh nghĩa báo thù cho Nhữ Dương Vương, muốn đuổi trăm xuống đài!”

“Hừ, những lão gia hỏa trong triều kia, đúng là khôn kiếp, vừa nghe Tống Vũ Huyền là nhi tử của Nhữ Dương Vương, mỗi người đều lén lút hành động, muốn trợ giúp hắn một tay, hừ, đừng tưởng trăm không biết!”

“Hiện tại trẫm không giết bọn họ, không phải là trẫm sợ bọn họ, mà là. . . .” Lời còn chưa dứt, Tống Vũ Thiên hí mắt lại, giống như là đang mưu tính cái gì, âm trầm mà hung ác.

Tống Vũ Minh không nói lời nào, vô cùng đau lòng nhìn huynh đệ đã từng rất thân thiết, hôm nay lại diễn biến thành như vậy, không khỏi bi thương, tràn đầy cay đắng.

Đại ca đi rồi, lão Lục cũng đi, Ngâm Tuyết cùng Tam ca hôm nay biến thành đối lập, trên thế giới này, Tống Vũ Minh hẳn còn có cái gì; ‘Nhị ca, lão Ngũ hẳn. . . .’

Thuận miệng nhắc đến Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng, nào biết vừa mới nói dứt lời, Tống Vũ Thiên lại đột nhiên hung ác đập bàn, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Đừng nhắc đến hắn trước mặt trẫm! Tên súc sinh đó, uống công trẫm đối tốt với hắn như vậy, hắn dám vứt bỏ trẫm đi theo địch, công nhiên nói toàn bộ binh lực của hắn đã quy về Tống Ngâm Tuyết, thật sự là, thật sự là tức chết ta mà!”

Lão Ngũ cũng trở mặt? Ha ha.

Chứng kiến dáng vẻ phẫn nộ của Tống Vũ Thiên, Tống Vũ Minh lui về phía sau hai bước, vô lực mà châm chọc cười nhẹ: nhị ca, lão Ngũ làm phản rồi, chính là trách ai được đây? Lúc trước nếu huynh không vì đoạt binh quyền rắp tâm xếp đặt hắn, hắn sẽ hành động như hôm nay sao? Ha ha, đúng là “Trời làm bậy, còn có thể qua; tự gây nghiệt, không thể sống” a.

Nhìn chằm chằm vào Tống Vũ Thiên, Tống Vũ Minh nhếch miệng không nói lời nào, mà lúc này, Tống Vũ Thiên không biết đang nghĩ gì lại quay đầu nhìn hắn, sau đó nhắc chân, tới gần từng bước một.

“Lão Tứ, không cùng dòng máu, đương nhiên phải có dị tâm, trẫm cùng những người kia cũng không phải là huynh đệ cùng một mẹ, cho nên cuối cùng khó có thể hòa hợp! Chính là đệ thì khác, đệ là thân huynh đệ của trẫm, máu mủ tình thâm, cho nên bất luận như thế nào, trẫm đều tin tưởng đệ sẽ đứng ở bên cạnh trẫm, sẽ không phản bội trẫm!”

200. Q.2 - Chương 104: Nguy Cấp

Lời nói sâu nặng mà chèn ép của Tống Vũ Thiên, khiến Tống Vũ Minh bên cạnh nghe xong không phản bác được gì. Cảm giác phức tạp mà cay đắng trong lòng, làm cho hắn vô lực giương mắt nhìn con người gọi là thân ca ca trước mặt này.

Thân ca ca? Ha ha.

Không muốn nói gì, khoe miệng chỉ khẽ động một chút, Tống Vũ Minh bình tĩnh nhìn gương mặt dữ tợn của Tống Vũ Thiên, trong rồi rẫm chậm rãi nhẹ gạt đầu.

“Lão Tứ, ta biết mà!” Trông thấy Tống Vũ Minh gật đầu, trong lòng Tống Vũ Thiên nhảy lên một tia mừng rỡ, nhưng hắn lại xem nhẹ nụ cười khổ châm chọc mà tái nhợt của đối phương, chỉ mù quáng chấp nhất kết quả.

“Lão Tứ, yên tâm đi, trẫm nhất định sẽ không để bọn hắn thực hiện được mưu đồ!” Đưa tay vỗ vỗ bả vai Tống Vũ Minh, ánh mắt Tống Vũ Thiên đột nhiên trở nên tỉnh mạch, hắn thẳng tắp đảo mắt nhìn ra phía ngoài điện, vẻ mặt sáng tất bất định.

“Trẫm mặc kệ binh lực bọn họ mạnh thế nào, nhân số đông đảo như thế nào, muốn đoạt giang sơn của trẫm, để xem bọn họ có bản lĩnh này hay không! Hừ, kinh thành này, trẫm bố trí tường đồng vách sắt, dễ thủ khó công, nếu như bọn họ muốn cưỡng công.”

Tống Vũ Thiên nói chưa hết lời, trong ánh mắt đã lấp lánh những tia sáng khác thường, thần bí giống như có lá bài tẩy còn chưa vạch trần. Chính là lúc này Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh cũng không có tâm tình đi thường thức bộ dạng ra vẻ cao thâm của hắn, mà chỉ cúi đầu, đắng cay chua ngọt lẫn lộn trong lòng.

“Tổng Vũ Huyền cùng Tổng Ngâm Tuyết hôm nay bọn họ hợp quân tại Thương châu, tin rằng giờ phút này đã phát binh, không đến năm ngày, bọn họ sẽ đến kinh thành, đến lúc đó lão Tứ, đệ và trẫm cùng nhau lên cửa thành, giết bọn họ không còn mảnh giáp!”

Lời nói âm tàn, Tổng Vũ Thiên nghiêng rặng nghiêng lợi, ánh mắt của hắn sáng quắc, hai đấm không khỏi nắm chặt, “Tổng Vũ Huyền, Tổng Ngâm Tuyết, các người đã muốn chết, vậy trẫm sẽ dốc hết sức thành toàn các người, cho huynh muội các người trên đường xuống xuôi vàng cũng có bè có bạn! Ha ha ——”

Nghe tiếng cười, Tổng Vũ Minh chậm rãi giương mắt, đột nhiên cảm thấy hết thảy trước mắt đều quá lạ lẫm, quá mờ mịt! Hắn choáng váng, cước bộ mất thăng bằng lui về sau một bước, tiếp đó ngơ ngẩn vẩy vẩy tay, xoay người đi ra ngoài.

Đối với một loạt động tác thất hồn lạc phách của Tổng Vũ Minh, Tổng Vũ Thiên không hề để ý, bởi vì tiêu điểm chú ý trong mắt hắn, chỉ là làm sao tiêu diệt hai người đáng ghét kia, trừ chuyện đó ra, hết thảy những thứ khác đều không quan trọng.

“Thiên.”

Tổng Vũ Minh đi rồi, trong thư phòng chỉ còn lại một mình Tổng Vũ Thiên, lúc này, thân ảnh Mai Phi lại thức thời xuất hiện, vẫn ôn nhu động lòng người, sẵn sóc hào phóng như cũ.

“Thiên, thiếp hâm cách thủy chút canh gà cho chàng, chàng muốn uống một chút không?” Nhẹ nhàng đặt chung ở trên bàn, Mai Phi cười khẽ nhu tình, vừa vuốt bụng của mình, vừa chờ thân ảnh màu vàng sáng kia đi qua.

Xưng hô từ “Thánh Thượng” đổi thành “Thiên”, có thể thấy được lúc này địa vị của Mai Phi ở trong lòng Tổng Vũ Thiên, tuyệt đối đã cao đến không ai bằng!

Trước kia Lăng Mị đã từng kêu như vậy, nhưng đối với Tổng Vũ Thiên mà nói, đây chẳng qua là gặp dịp thì chơi, giả dối mà thôi, cũng không phải thật tình! Nhưng đối với Mai Phi thì khác, nàng là người đầu tiên hắn nguyện ý dụng tâm che chở cả đời.

“Mai nhi, nàng luôn sẵn sóc như vậy.”

Trông thấy nữ nhân của mình đang mang con của mình lại vẫn cẩn thận chiếu cố mình như thế, một cảm giác hạnh phúc không khỏi từ đáy lòng Tổng Vũ Thiên xông thẳng lên đầu, sắc mặt nghiêm nghị cũng hòa hoãn xuống.

“Mai nhi, trẫm nói với nàng bao nhiêu lần rồi, loại chuyện này từ nay về sau cứ giao cho bọn nha hoàn làm, nàng đang bụng mang dạ chửa, vạn nhất động thai khí thì biết làm sao bây giờ?”

Bước nhanh về hướng Mai Phi, ôm nhẹ nàng ta vào trong ngực, Tổng Vũ Thiên vừa nhẹ giọng trách cứ, vừa chụp lên bàn tay Mai Phi đặt ở trên bụng, chậm rãi vuốt ve.

“Làm sao vậy, tiểu tử kia đá nàng à?”

“Ừ, có một chút.” Tựa đầu khẽ tựa vào trong ngực Tổng Vũ Thiên, Mai Phi dịu dàng. Xinh đẹp động lòng người như tiên tử hạ phàm không nhiễm chút bụi trần, khiến Tổng Vũ Thiên yêu say đắm không thôi.

“Mai nhi, từ nay về sau trẫm không cho phép nàng làm như vậy, nàng cứ vậy, trẫm làm sao an tâm được.”

“Chính là có nhiều chuyện làm thiếp lo lắng a. Thiên, gần đây chàng ưu phiền như vậy, thiếp không giúp được gì cho chàng, chỉ có thể hâm chút canh để chàng bồi bổ thân thể.”

Mai Phi dịu dàng nói, trên gương mặt đoan trang tú lệ lộ vẻ khéo hiểu lòng người! Tuy luận tướng mạo, Mai Phi cũng không tính là thượng thừa, nhưng nàng ta dùng sự dịu dàng bện một cái lưới lớn, gặt gao vầy người ta ở trong đó!

Tổng Vũ Thiên là một người đầy mâu thuẫn, tuy lòng dạ vô cùng ác độc, bạc tình bạc nghĩa, vì ngôi vị hoàng đế có thể hy sinh hết thảy, nhưng từ trong nội tâm, hắn vẫn khát vọng được người ta thật tình yêu thương.

Mai Phi hiểu được điểm này, cho nên vận dụng thủ đoạn lợi dụng nó, trong lúc vô tình đã bắt được lòng hần, trở thành người đầu tiên khiến hần yêu đến không thể vãn hồi, yêu đến không thể tự kiềm chế, yêu đến hết thuốc cứu!

“Thiên, chàng là người yêu dấu nhất của thiếp, là phụ hoàng của hài tử, thiếp chỉ mong chàng sống tốt, muốn chàng bình an! Thiếp vô dụng, không có võ công như Lăng Mị để giúp chàng, chỉ có thể tự tay hầm chút canh cho chàng, mới an tâm hơn một chút.”

Đứng thẳng người, Mai Phi bưng canh gà lên đưa tới trước mặt Tống Vũ Thiên, thấy vậy, Tống Vũ Thiên cảm động tràn trề, sau khi nhận lấy liền uống một hơi cạn sạch, mặt mũi lộ rõ hạnh phúc dào dạt.

“Mai nhi, kiếp này có nàng, thật sự là ông trời ban ân cho Tống Vũ Thiên ta rồi!”

Xoay người buông chén, Tống Vũ Thiên dịu dàng nắm tay Mai Phi, nhẹ nhàng giữ trong lòng bàn tay: “Mai Phi, trăm biết tâm ý của nàng, trăm rất cảm kích! Trong lòng trăm, Mai nhi vĩnh viễn là nữ nhân tốt nhất, cho nên nàng không cần bất an, không cần so sánh mình với người khác.”

“Tuy Lăng Mị võ công cao cường, nhưng nàng ta trong lòng trăm, cơ bản không có nghĩa lý gì, cho nên Mai nhi nàng không cần tự trách, nàng là mẫu phi của con trăm, hoàng hậu tương lai của Đại Tụng này, không ai hiền quý hơn nàng, cũng không có ai quan trọng đối với trăm hơn nàng.”

“Trăm đến nay chỉ có một đứa con này, nàng chỉ cần hảo hảo sinh hạ hài tử, đã là sự trợ giúp lớn nhất rồi.”

Đôi mắt Tống Vũ Thiên thật sâu, một tay ôm lấy Mai Phi vào trong ngực, thấy vậy, Mai Phi thuận theo dựa vào người hần, nhu thuận nhẹ gật đầu, “Được, Thiên, thiếp đáp ứng chàng, lần sau không tự mình hầm canh nữa, chỉ ở một bên xem được không? Thiếp bất kể, cái này chàng nhất định phải đáp ứng thiếp, bằng không trong lòng của thiếp sẽ bất an .”

“Mai nhi.” Thấy cô gái nhỏ làm nũng, Tống Vũ Thiên không còn cách nào, chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ, cạo nhẹ cái mũi của nàng.

Cái mũi bị cạo, Mai Phi thẹn thùng, xấu hổ càng vùi mặt vào trong ngực Tống Vũ Thiên, chính là nếu như lúc này có người quan sát, chắc chắn sẽ phát hiện vẻ mặt Mai Phi tuy ngượng ngùng, gò má đỏ ửng, nhưng đôi mắt nàng ta, lại vô cùng bình tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Mai nhi, trăm muốn.” Có vẻ không chịu nổi khi ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hạ thân Tống Vũ Thiên có phản ứng.

Nghe vậy, Mai Phi dấm nhẹ hần, hờn dỗi nói: “Đừng, Thiên đi tìm phi tử khác đi. Hôm nay thiếp đã có mang, còn hàng đêm chiếm lấy chàng, khiến cho bọn tử tử muội muội có ý kiến đó. Khẳng định sau lưng nói thiếp là yêu tinh họa quốc.”

“Mai nhi, nàng quản các nàng ấy làm gì? Trăm đã vài ngày không đụng vào nàng, lần trước nàng cũng nói như vậy, kết quả là đẩy trăm tới nội cung của những nữ nhân khác, hiện tại nàng lại nói như vậy, chẳng lẽ nàng không nhớ trăm sao? Trăm thật không rõ, những nữ nhân khác nghĩ hết biện pháp muốn lưu trăm lại, nhưng nàng thì sao, lại cứ muốn đẩy trăm ra ngoài.”

“Thiên, chàng là Thánh Thượng, mưa móc cùng dính a, nếu như độc sủng một mình thiếp, chàng sẽ bị người ta cười chê. Hơn nữa hiện tại thiếp đang mang thai, nếu như. Nếu như sinh hoạt vợ chồng quá độ, như vậy đối với hài tử cũng không tốt a.”

Mai Phi vừa nói vừa đỏ mặt, bộ dạng như vậy thuần khiết vô cùng, cực kỳ xinh đẹp, khiến Tống Vũ Thiên càng nhìn dục niệm càng nổi lên bốn phía, lừa dục hừng hực.

“Mai nhi, nàng lại quá suy nghĩ vì người khác rồi, khiến ình chịu thiệt thòi cũng không biết. Trăm mặc kệ, hôm nay trăm nhất định muốn nàng.”

Cúi xuống ôm lấy Mai Phi, khiến đôi phương hoảng hốt kinh hô một hồi, thấy vậy, Tống Vũ Thiên trầm giọng cười, trong nụ cười kia tràn đầy sủng nịch: “Yên tâm đi, trăm sẽ nhẹ nhàng.”

“Thiên, đừng mà, đại chiến sắp tới, chúng ta không thể ——” Mai Phi mở miệng, muốn dùng tình hình trong nước để Tống Vũ Thiên bỏ đi ý niệm trong đầu, chính là nàng còn chưa nói xong, liền bị Tống Vũ Thiên phong bế miệng, vừa hôn vừa đi vào giường trong phòng.

“Mai nhi nàng yên tâm, trăm sẽ không để cho bọn họ thực hiện được ý đồ, chỉ cần bọn họ dám đến, trăm nhất định sẽ làm cho bọn họ đổ máu tại chỗ!” Tống Vũ Thiên tự tin chậm rãi nói, vừa nói vừa rút đi xiêm y của mình và Mai Phi.

Mai Phi này cũng thật kỳ quái, ngay từ đầu còn tràn đầy không tình nguyện, hơn nữa loại không tình nguyện này, thực sự phát ra từ nội tâm, không phải làm bộ, chính là lúc này, khi nàng ta thân mình không còn mảnh vải nằm ở dưới thân Tống Vũ Thiên thì nàng lại xinh đẹp giống như yêu tinh, vạn vẻ không ngừng.

“Thiên.”

”Mai nhi.”

Hôn cổ, đi vào ngực, há miệng ngậm lấy nụ hoa trước ngực, Tống Vũ Thiên vươn tay mò vào giữa hai chân Mai Phi, nhẹ nhàng vân vê.

“Mai nhi, nàng đúng là tiểu yêu tinh, đã ướt như vậy rồi, còn nói không cần.” Co tay lại, nhìn ngón tay dính đầy bọt nước, Tống Vũ Thiên tà nịnh nhếch mày, không khỏi cười xấu xa.

“Ừ. Ừ.”

Cảm giác mình đã bị khiêu khích đến không chịu nổi, Mai Phi mị nhãn như tơ, chủ động nhấc chân vòng lên thắt lưng của Tống Vũ Thiên, sau đó cong người mặc hấn đòi hỏi.

Tống Vũ Thiên thấy vậy cũng không do dự nữa, dù sao nhẫn nhịn mấy ngày nay, trong lòng thật sự rất muốn rồi, vì vậy hai tay cầm chặt tuyệt đồn của Mai Phi, dùng sức đẩy mạnh về phía trước.

“Nha.”

Cảm giác bị nhồi đầy trong cơ thể, trong nháy mắt làm cho Mai Phi ngâm ra tiếng, chỉ thấy nàng từ từ nhắm hai mắt lại, cặp môi đỏ mọng khê nhếch, bộ dạng say mê hưởng thụ cảm giác trong đó.

Thấy vậy, Tống Vũ Thiên gầm nhẹ một tiếng, thân dưới nhịn không được bắt đầu tổng đẩy, chín cạm một sâu, nhu hòa mà bá đạo, thông thả lại hữu lực.

Trong trong phòng tiếng thở dốc ồ ồ, tiếng rên yêu kiều liên tục vang lên, một bức tranh đông cung sống động khiến người ta mặt đỏ tim đập, tràn diện hạn chế.

.

Đầu bên này Tống Vũ Thiên tự tin hưởng thụ cá nước thân mật, mà ngoài thành Thương châu, Tử Sở, Lâm Phong đi Hoa quốc, chặn Kiều quân.

“Tuyệt Nhi, lần này chúng ta đi nhiều nhất là ba ngày sẽ về, đến lúc đó sẽ trực tiếp đến kinh thành tụ họp với nàng.” Trước ngựa, Tử Sở chăm chú nhìn người ngọc.

“Ừ, được.”

Nhẹ gật đầu, Tống Ngâm Tuyết trả lời, đảo mắt nhìn về phía Minh Tịnh một bên: “Lần này Minh Tịnh sẽ đi cùng mọi người, võ công của hấn tương đối khá, cũng rất biết tính toán, vạn nhất có tình huống bất ngờ gì, cũng có thể thương lượng với nhau một chút.”

“Tuyệt Nhi, nàng đang tán dương ta à?” Nghe người ngọc nói mình như vậy, Minh Tịnh bên cạnh dẫn ngựa đi ra, trong đôi mắt thâm thúy như sao, lộ vẻ chế nhạo, nghiêng ngẫm vui vẻ.

“Thế nào, chàng không thích?” Đối mặt với Minh Tịnh, Tống Ngâm Tuyết nheo mắt lại như hồ ly, trong đôi mắt sáng chói, lộ vẻ khiêu khích.

“Ta làm sao có thể không thích? Ta thích muốn chết đây này.” Đứng ở trước mặt Tống Ngâm Tuyết, Minh Tịnh đột nhiên cúi đầu hôn lên môi người ngọc, tiếp đó lại nhanh chóng buông ra.

“Minh Tịnh!”

Trên môi hơi hơi đau nhức, Tống Ngâm Tuyết biết vừa rồi Minh Tịnh cắn mà không phải là hôn, cho nên giương mắt bất mãn trừng hấn.

Hấn là đang kháng nghị bất mãn trước mặt mọi người, cho nên mới hành động như vậy? Nam nhân phúc hắc này, đúng là không bao giờ chịu thiệt!

Thấy Tống Ngâm Tuyết trừng mình, tâm tình Minh Tịnh vô cùng tốt nỡ nụ cười, nụ cười kia tinh khiết mà nhẹ nhàng khoan khoái, tuần mỹ không tỳ vết.

“Chờ chúng ta. Nhất định sẽ không phụ lòng nàng.” Minh Tịnh đi đến bên cạnh Tử Sở, cùng hấn sóng vai mà đứng, dưới ánh mặt trời hai thân ảnh như cây ngọc đón gió, sáng chói khiến người ta không mở mắt ra nổi.

“Tuyết Nhi, ta cũng muốn!” Thân ảnh yêu nghiệt khuynh thành của Lâm Phong đi tới, sau đó kéo cánh tay Tống Ngâm Tuyết, vô cùng gợi cảm nháy cặp mắt phượng xinh đẹp tinh xảo kia, đầu độc nói: “Tuyết Nhi, nếu như lần này ta thắng lợi mà về, nàng phải nhớ để ta.”

Một câu”để ta”phù chính, còn chưa kịp nói ra miệng, Lâm Phong vừa định phát huy mị lực vô hạn của Phong nguyệt công tử thì lại bị Tịch Mặc Lương bên cạnh một phát bắt được, sau đó cứng rắn kéo tay của hấn khỏi cánh tay Tống Ngâm Tuyết, sau đó lạnh lùng mở miệng nói: “Việc này sau này hãy nói, bây giờ Phong huynh nên tranh thủ thời gian sửa soạn lên đường đi.”

“Tịch Mặc Lương!”

Biết rõ hấn cố ý phá chuyện tốt của mình, Lâm Phong rất là khó chịu mặt trắng không còn chút máu, sau đó rầu rĩ không vui liếc nhìn Tống Ngâm Tuyết trước mặt thật sâu, u oán: “Ta bất kể, Tuyết Nhi, chờ lần này ta trở về, nàng nhất định phải cho ta ——”

“Đi thôi.” Lên tiếng cắt ngang, cất bước xoay người, lần này không phải là Mặc Lương, mà đổi thành Minh Tịnh, ngay lúc Lâm Phong sắp nói ra hai chữ máu chót thì hấn đã mở miệng ra hiệu cho đại đội nhân mã lên đường.

Tử Sở buồn cười xoay người theo, sau khi nhìn thoáng qua Tống Ngâm Tuyết thì phi thân lên ngựa, để lại Lâm Phong một mình đứng đó, bản mặt đen xì, vừa tức vừa giận mắng to: “NND! Các người đều là những kẻ gian ác. Bản thân mình ăn uống no đủ rồi thì không trông nom tới những người khác phải không? Quá đáng!”

Buồn bực dậm chân, chính là cũng không còn cách nào, đành phải chạy tới dẫn ngựa, trước khi đi quay đầu lại lớn tiếng, kiên định nói: “Tuyết Nhi, chờ ta trở lại, ta nhất định phải làm cho nàng thực sự trở thành nữ nhân của ta ——”

Tiếng nói chưa ngừng, một hồi tiếng vó ngựa đã cấp tốc vang lên, đến lúc này, Vô Song, Mặc Lương, Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Huyền Ngọc, thậm chí Tống Vũ Huyền sau lưng Tống Ngâm Tuyết cũng không nhin cười được nữa.

“Ngâm Tuyết, chúng ta cũng lên đường đi.” Đi đến bên người muội muội của mình, Tống Vũ Huyền nhẹ giọng nói. Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết quay đầu, khẽ gật đầu, phát lệnh “Lên đường“, đại quân chỉnh đốn đồng thời xuất phát!

.

Đi cả đoàn quân không thể nhanh bằng chạy một mình, vì vậy tốc độ cũng không quá nhanh, ngồi trên lưng ngựa, bọn Tống Ngâm Tuyết chậm rãi dẫn đầu đại đội đi tới!

Một thân bạch y, đã khôi phục nữ trang, so với Tống Vũ Huyền một thân nhung trang bên cạnh, Tống Ngâm Tuyết càng có vẻ phiêu dật, khuynh thành, làm cho các tướng sĩ phía sau nàng chậm rãi tự hào vì mình có thể quy phục một chủ tử như vậy!

Khí thế hiên ngang hùng hậu, đại quân một đường đi về phía trước, đi đến đâu phát ra một tầng khí thế chính nghĩa đến đó!

Tống Ngâm Tuyết chờ bảy người đi phía trước, sắc mặt bình tĩnh, sâu xa, ngược mắt nhìn về phương hướng kinh thành. Trên đường đi, không có tiếng kèn nhè của Dạ Lâm Phong, bầu không khí cũng ấm đạm đi không ít.

Trong lúc nhất thời, Tịch Mặc Lương có chút không quen, gương mặt lạnh tuấn mỹ của hắn lộ vẻ không thú vị, vì vậy nghiêng mắt nhìn Huyền Ngọc bên cạnh, ngay sau đó mở miệng trêu tức: “Ta nói Ngọc lang, đệ có vẻ cũng không muốn chuyện kia lắm, tại sao không thấy đệ gấp như tiểu tử Dạ Lâm Phong kia? Chẳng lẽ thánh nhân thật sự không giống với. . . .”

“Không liên quan đến huynh!” Thượng Quan Huyền Ngọc vốn đã khắc khẩu với Tịch Mặc Lương, lúc này vừa thấy hắn trêu ghẹo mình, liền không khỏi xầm mặt, lạnh giọng mà nói. Chính là Tịch Mặc Lương người ta trời sinh mặt lạnh, dù cho lúc trêu chọc cũng khốc đến mê người, dáng vẻ hắn đáng yêu trẻ thơ như thế, dù cho tức giận, cũng chỉ giống bộ dáng trẻ con làm nũng.

“Nha, sao có thể không liên quan đến ta? Ta là vì muốn tốt cho đệ mà! Hắc hắc, đệ ngàn vạn lần đừng nói cho ta là đệ không muốn a ~” ừ, tuy hắn đã từng thất sách, làm cho tiểu tử Thái Kỳ Nguyệt kia nhanh chân đến trước, bất quá cũng may về sau hắn gỡ hòa một ván, dù thế nào cũng coi như đoạt trước Ngọc lang này, luận mặt mũi cũng không quá dọa người.

“Huynh lo việc của mình đi, đừng nói nhảm nhiều như vậy!” Vừa thấy được ánh mắt mập mờ của Mặc Lương, khuôn mặt tuấn tú của Huyền Ngọc ửng hồng, bất giác lại nghĩ tới cảm giác lúc mình đụng chạm vào khóa mềm mại rất tròn kia, trong gương ngùng, hung hăng liếc đối phương, trên mặt nóng nóng .

“Thánh nhân quả nhiên là thánh nhân, phản ứng không giống người thường như vậy! Ta bất quá chỉ nói mấy câu, đệ đã đỏ mặt thành như vậy? Ha ha, thú vị! Thú vị!”

Chọc ghẹo được Huyền Ngọc, Mặc Lương thoải mái cười to, tuấn mắt lưu chuyển, bộ dạng trêu chọc tà nịnh, khiến mấy người bên cạnh không khỏi cười nhạt.

Tống Ngâm Tuyết không để ý tới mấy lời nhảm chán của bọn họ, cùng Tống Vũ Huyền nhìn thẳng về phía trước, chính là không ngờ ngay cả Tống Vũ Huyền trầm mặc ít nói cũng bị bọn họ ảnh hưởng, mở miệng vui đùa: “Ngâm Tuyết, có nhiều kẻ ngốc như vậy bên người, cuộc sống sau này của muội chắc là rất ‘hạnh phúc’”

Hạnh phúc? Là muốn nói tính phúc* ư?! Ca ca, từ khi nào thì huynh cũng biến thành không đứng đắn như vậy rồi!

(*Tính phúc: là hạnh phúc trong vấn đề XXOO.)

Những lời này, Tống Ngâm Tuyết không thể nói ra, nhưng bộ dạng trợn trắng mắt của nàng đã ngay lập tức biểu đạt ra ý tứ trong lòng nàng! Thấy vậy, Tống Vũ Huyền cười cười, ra vẻ khó hiểu quay đầu, sau đó điềm nhiên như không nhìn về phía trước, bộ dạng ta cái gì cũng không biết.

Huynhấy rõ ràng là đang đùa ta?

Tống Ngâm Tuyết nháy nháy mắt vài cái, vô cùng buồn bực quay đầu lại, nhìn về phía phía trước, im lặng không nói.

Cái thể đạo gì thế này, ngay cả Tống Vũ Huyền cũng bắt đầu biết chơi trò xỏ lá rồi? Thiệt hay giả a. . . .

Đại quân đi về phía trước, sau lưng tiếng trêu chọc không ngừng vang lên, ngoại trừ Mặc Lương cùng Huyền Ngọc, thỉnh thoảng còn có thể nghe được Vô Song chen vào hai câu, sau đó là tiếng cười của Kỳ Nguyệt cùng Thư Ly. May mà Phục Linh một lòng bảo hộ chủ không ở đây, nếu hắn nhìn thấy loại tình huống này, phỏng chừng đã sớm xông lên trước liều mạng.

Thái dương ngả về hướng Tây, sắc trời dần tối, Tống Ngâm Tuyết liếc nhìn bốn phía, trong lơ đãng, cặp mắt đầy thâm ý kia gắt gao nhìn một chỗ.

“Ngâm Tuyết, làm sao vậy?” Tống Vũ Huyền mở miệng.

“Không có gì. Truyền lệnh cấm trại nghỉ tạm thôi.” Thu hồi ánh mắt, Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, cười nhạt một tiếng, tiện đà dừng ngựa, xoay người nhảy xuống.

“Được, truyền lệnh xuống, đêm nay cấm trại nghỉ ngơi ở đây.” Gật đầu đồng ý, xuống ngựa theo, Tống Vũ Huyền bình thân nói, thân hình ổn trọng.

” ——” đại quân hưởng ứng, tiếng hô rung trời, rất có xu thế chẻ tre chém cức**!

(**Cức: Cây táo gai)

.

Sáu nước trong thiên hạ mưa gió biến ảo, trong thành Đại Tụng cũng hào khí sôi sục! Khi tất cả chân tướng đều hoàn toàn công bố trước mặt bọn họ, trong lòng của bọn họ, đã rung động đến cỡ nào!

“Thì ra Nhữ Dương Vương chết trong tay đương kim Thánh Thượng! Quá ghê tởm, loại người này, thậm chí ngay cả thân thúc thúc của mình cũng giết!” Mọi người ồn ã nghị luận.

“Há chỉ có thân thúc thúc thôi sao? Chẳng lẽ huynh không nghe thánh công tử lên án công khai trong tuyên ngôn à, quốc chủ Đại Tụng Tống Vũ Thiên, vi tranh đoạt hoàng vị, giết thúc hại huynh, mà ngay cả cái chết của tiên đế, cũng do hấn một tay thúc đẩy!”

“Đúng vậy a, một người không còn nhân tính như vậy, hấn làm sao xứng làm quốc chủ của chúng ta! Đại nghĩa thượng nhân thánh công tử, người uy vọng đại đức như thế cũng không thể nhịn được nữa, đứng ra chỉ trích hấn, có thể thấy được tội lỗi của hấn nặng cỡ nào!”

Đại nghĩa là một loại tín ngưỡng rất có sức ảnh hưởng đến thế nhân, lúc này Thượng Quan Huyền Ngọc lại ra mặt lên án công khai, khiến mọi người không có bất kỳ nghi vấn gì, mà chỉ lựa chọn tin tưởng, hơn nữa cảm loại tin tưởng này thật sâu vào đáy lòng !

“Loại hoàng đế chó chết này, hấn nên sớm xuống đài, nhường ngôi vị hoàng đế cho Tam hoàng tử!”

“Đúng! Tam hoàng tử là nhi tử của Nhữ Dương Vương, có câu hổ phụ không sinh khuyển tử, tin rằng tương lai nếu như ngài ấy làm hoàng đế, nhất định sẽ rất kiệt xuất, rất xuất sắc! Không giống hiện tại, kinh tế rung chuyển, dân chúng lầm than, ngay cả cơm cũng không có mà ăn!”

Tức giận cảm khái cuộc sống rung chuyển hiện nay, mọi người càng nói càng kích động, rất có xu thế muốn khởi nghĩa vũ trang: “Các huynh tin không, chỉ có Tam hoàng tử mới thực sự là chân long thiên tử!”

“Đúng vậy, Tam hoàng tử là chân long thiên tử! Tay ngài ấy nắm quyền cao, còn là hậu duệ của Nhữ Dương Vương, bất luận như thế nào, đều hơn gã hoàng đế chó chết kia! Hơn nữa nghe nói lần này bởi vì tên hoàng đế chó chết đó, làm hại Kiều quốc muốn đánh chúng ta, may mà có Tam hoàng tử, hấn vận dụng mưu kế, làm cho Kiều quốc lui binh, còn hứa hẹn trong vòng mười năm sẽ không gây chiến với Đại Tụng!”

“Cái gì? Kiều quốc lui binh rồi? Thật đúng là tin tức cực kỳ tốt a! Hai nước giao chiến, người chịu khổ vĩnh viễn đều là dân chúng, hôm nay Tam hoàng tử làm như vậy, có thể nói là giúp cho chúng ta thoát khỏi nỗi khổ chiến loạn, là phụ mẫu tái sinh của chúng ta a!”

Mọi người kích động, tâm tình không khỏi phấn chấn, hoàn toàn quy phục đại biểu chính nghĩa—— Tống Vũ Huyền!

“Ai, ta nói với các huynh, việc này không chỉ có Tam hoàng tử dốc hết sức ngăn chặn, sau lưng hấn, còn có Nhữ Dương quận chúa, đệ nhất kỳ nữ của Đại Tụng chúng ta!”

“Đúng vậy a, thật là không nghĩ tới, hóa ra Nhữ Dương quận chúa đúng là một người đại nghĩa như vậy! Vì bảo vệ thân ca ca của mình, rõ ràng không tiếc tổn hại danh dự nữ nhi, chỉ vì che dấu tâm tính, chờ đợi thời cơ.”

“Không sai, Đại Tụng chúng ta có thể có được nữ tử trọng tình trọng nghĩa như thế, thật sự là một vinh quang phi phạm! Nhữ Dương quận chúa tuổi còn nhỏ, nhưng đã xây Ấm các, làm Minh Chủ, quyết đoán như thế, người bình thường làm sao sánh nổi ?”

“Vốn là hổ phụ, nữ nhi sao có thể kém cỏi được, nếu Nhữ Dương Vương dưới chín tuổi có biết, cũng có thể mỉm cười.”

“Đúng! Chúng ta kiên quyết ủng hộ Nhữ Dương Vương, ủng hộ Tam hoàng tử, ủng hộ Nhữ Dương quận chúa! Để bọn họ làm chủ, sai đâu đánh đó ——”

“Đúng vậy ——”

Tiếng nghị luận âm vang, không ngừng tỏ thái độ, giờ phút này bất luận đi đến đâu trong Đại Tụng, tiếng kêu gọi sôi trào này, đều vang vọng bên tai, dư âm không dứt, thật lâu vẫn không tiêu tan!

.

Bốn ngày sau, đại quân Tống Vũ Huyền, Tống Ngâm Tuyết một đường đi tới, vây hãm bốn mặt, đóng quân bên ngoài kinh thành, tình thế nguy cấp, toàn quân đối chiến, nhìn nhau trừng trừng.

Từ sáng sớm Tống Vũ Thiên đã hạ lệnh phong thành, cho nên giờ phút này cửa thành đóng chặt, bọn Tống Ngâm Tuyết cũng không nóng lòng công thành, mà chỉ đóng quân vây quanh, chờ đợi ứng chiến.

Một ngày sau, nửa số đại quân của Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng tới, hội hợp với đại quân của Tống Ngâm Tuyết, đến lúc này, chỉ cách kinh thành Đại Tụng một bức tường, năm phần binh lực đối chiến với hai phần binh lực, chỉ cần so sánh về nhân số, thắng lợi đã nghiêng về một bên.

Lại qua một ngày, Tử Sở, Lâm Phong, Minh Tịnh chiến thắng trở về, tất cả mọi người đều đã đến đông đủ, lúc này, Tống Ngâm Tuyết nhìn về đầu tường phía xa, một cây cung giương lên, chỉ nghe “Vút” một tiếng, mũi tên bay ra, thẳng tắp bắn về phía cột cờ đầu tường!

“Cấp báo ——”

Trong hoàng cung Đại Tụng, một thị vệ tay cầm tên nhanh chóng tiến lên, thần sắc khẩn trương, sắc mặt ngưng trọng, “Khởi bẩm Thánh Thượng, Lý tướng quân cầu kiến ngoài điện!”

”Tuyên.”

Nghe vậy, minh hoàng Tống Vũ Thiên âm trầm mà nói, lúc này, thị vệ tay nâng tên lập tức tiến vào điện, trình vật đó lên, “Thánh Thượng, loạn thần Tống Vũ Huyền phóng chiến thiếp tới!”

“Đọc!”

“Ba ngày sau, phát binh dưới thành!” Vâng theo mệnh lệnh của Tống Vũ Thiên, thị vệ mở miệng đọc, không biết vì cái gì, trong lòng đột nhiên cảm thấy có cái gì đó đè nén, không dám thở mạnh.

“Ba ngày sau, phát binh dưới thành? A.” Tống Vũ Thiên nghiền ngẫm lên tiếng, thần sắc châm chọc, chỉ thấy hần vung tay lên, ra hiệu cho thị vệ lui ra, rồi sau đó cầm lấy tờ giấy buộc sau mũi tên mà thị vệ trình lên kia, tràn đầy khinh thường.

“Hừ, nhanh như vậy đã muốn tới chịu chết rồi à? Trẫm sẽ thanh toán các ngươi, nể mặt tình cảm nhiều năm của chúng ta, ha ha.”

Lời nói âm tàn và ác độc của Tống Vũ Thiên, lạnh lùng vang lên trong thư phòng trống trải, gương mặt hần dũ tợn mà vụn vụn, lộ ra nụ cười tàn khốc, không có chút độ ấm nào.

Mở tờ giấy ra, hết sức gắt gao, Tống Vũ Thiên tựa hồ đang suy tư cái gì, xem bộ dạng của hần, hần là đang bố trí chiến lược ba ngày sau!

Hết thấy đều yên tĩnh không có một tiếng động, không ai quấy rầy, mà đúng lúc này, Tống Vũ Thiên không phát hiện từ đầu đến cuối thân ảnh nữ tử đang ẩn mình trong nhà kia, khi nghe đến tin tức sắp phải khai chiến, thì lộ ra một nụ cười sáng lạng, đầy thâm ý.

201. Q.2 - Chương 105: ĐỐI CHIẾN (1)

Hai bên đều tự chuẩn bị, đảo mắt ba ngày ước hẹn đã qua hai ngày, vào buổi tối ngày cuối cùng, minh hoàng Tống Vũ Thiên gác tay đứng trước cửa sổ, bộ dạng thâm trầm không giống như thường ngày.

Kỳ thật nếu bàn về tướng mạo, ngoại trừ Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền ra, Tống Vũ Thiên hẳn người có tướng mạo xuất chúng nhất trong đám huynh đệ!

Dáng người cao ngất, khí chất cao quý, mày kiếm đẹp mắt, lại phối hợp với một đôi mắt không giận mà uy, sóng mũi thật cao, môi mỏng gợi cảm mà hơi vênh, đường nét trên khuôn mặt phi thường tốt.

Đứng ở phía trước cửa sổ, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì, thậm chí sau lưng có Mai Phi tiến đến vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra.

“Thiên.”

Giọng nói dịu dàng vang lên, Tống Vũ Thiên xoay người, chống lại người tới: “Mai nhi, sao nàng lại tới đây?”

“Thiếp tới thăm chàng.” Nhẹ nhàng đưa tay về phía, Mai Phi mỉm cười, bộ dạng điềm tĩnh tự nhiên, “Thiên, ngày mai đã khai chiến rồi, thiếp lo cho chàng.”

“Ngốc à, yên tâm đi, trẫm không có việc gì.” Vừa nghe người mình yêu quan tâm đến mình như vậy, Tống Vũ Thiên ấm áp trong lòng, lời nói càng thêm dịu dàng.

“Mai nhi, nàng ngoan ngoãn ở trong nội cung chờ trẫm trở về, trẫm cam đoan với nàng, tuy bọn họ có ưu thế về binh lực, nhưng tại kinh thành trẫm phòng thủ kiên cố, bọn họ tuyệt đối không chiếm được chút tiện nghi nào!”

“Thiên, chàng nắm chắc phần thắng sao?”

Tựa đầu tựa vào trong ngực Tống Vũ Thiên, Mai Phi mềm giọng nói: “Hôm nay nghịch tặc Nhữ Dương phản động, đa số đại thần trong triều đều ủng hộ, vì sợ bọn họ làm loạn, phụ thân đã dùng quyền lực của thừa tướng tạm giam bọn họ, chính là phụ thân nói loại sự tình này ông cũng không chống đỡ được bao lâu, nếu như lần này không thể tốc chiến tốc thắng, chỉ sợ đến lúc đó sẽ phiền toái.”

Hai mắt Mai Phi khép hờ, chậm rãi nói, nghe vậy, Tống Vũ Thiên một tay kéo nàng vào trong ngực, vỗ nhẹ sau lưng an ủi: “Yên tâm đi, Mai nhi, trẫm trừ bị nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ không thua vào tay hai người kia đâu!”

“Thiên có chiêu phòng ngừa?” Hơi mở đôi mắt, sóng ngầm nơi đáy mắt bắt đầu khởi động, chính là Thủy Nhược Mai nàng cũng không phải Tiểu Bạch đơn thuần gì, cho nên dù có phản ứng, cũng vẫn có thể bảo tồn trạng thái bất động thanh sắc, dịu dàng mà hỏi.

“Chuyện này ngày mai Mai nhi sẽ biết.”

Tống Vũ Thiên véo nhẹ cái mũi Mai Phi, vô cùng sủng nịch, kỳ thật hẳn cũng không phải cố ý muốn giấu diếm cái gì, chẳng qua là cảm thấy muốn đùa với người yêu của mình một chút.

Mai Phi rất thông minh, biết rõ đã nói đến nước này thì không nên hỏi nhiều hơn nữa, bằng không có thể sẽ mang đến hoài nghi cùng phiền toái không cần thiết, vì vậy nàng khẽ vuốt bụng dưới, giả bộ bị đau.

“Ai nha!”

“Mai nhi, nàng làm sao vậy?” Tống Vũ Thiên khẩn trương.

“Tiểu tử kia hẳn lại đá thiếp.”

“A, lại đá? Mai nhi, thật đúng là làm khổ nàng rồi.”

Tay chậm rãi vuốt ve bụng Mai Phi, Tống Vũ Thiên dịu dàng nói, bởi vậy có thể thấy được đối với Mai Phi, hẳn đã chính thức yêu đến trong tâm khảm rồi!

“Thiên, tiểu tử kia không muốn rời xa chàng, hẳn muốn ngày mai cùng lên thành với chàng.” Mai Phi tràn đầy ôn nhu, nhàn thục nói.

“Cùng trẫm lên thành? Như vậy sao được? Hai quân khai chiến đao kiếm không có mắt, vạn nhất làm nàng bị thương.”

“Thiên, chính là vì như thế, thiếp cùng hài tử mới muốn ở cùng một chỗ với chàng. Không phải Thiên đã nói ư, một trận chiến ngày mai sẽ không thua, thiếp cùng đi với chàng có sao đâu? Thiếp không muốn ngồi trong cung lo lắng hãi hùng, mỗi một khắc đều muốn nhìn thấy chàng, cho nên ngày mai thiếp nhất định phải đi! Thiên, chàng đáp ứng thiếp nhé, thiếp sẽ cẩn thận chiếu cố mình! Hơn nữa có chàng ở đó, thiếp có thể xảy ra chuyện gì?”

Không đợi Tống Vũ Thiên nói xong, Mai Phi đã cắt ngang lời hắn, bộ dạng rất là chân thành vội vàng.

Thấy vậy, trong lòng Tống Vũ Thiên lại ảm áp một hồi, cúi đầu trầm ngâm, do dự nói: “Cái này. Mai nhi., nàng đang mang thai.”

“Thiên, thiếp cam đoan sẽ chiếu cố hài tử thật tốt, chỉ xin chàng để cho thiếp cùng đi! Thiếp muốn ở cùng một chỗ với chàng, một khắc cũng không rời!”

Ánh mắt Mai Phi sáng quắc, Tống Vũ Thiên không còn cách nào, cuối cùng hắn trầm mặc suy nghĩ, rồi rầm một hồi cũng gật đầu đáp ứng: “Vậy được rồi, Mai nhi, ngày mai nàng cùng trẫm lên thành! Nhưng nàng phải chú ý theo sát trẫm, đừng để ỉnh chịu bất cứ thương tổn nào, biết không?”

“Vâng, thiếp biết!” Thấy thỉnh cầu của mình được chấp thuận, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng của Mai Phi lộ ra nụ cười ngọt ngào, khiến tâm thần Tống Vũ Thiên lay động một hồi.

Ai có thể kháng cự yêu cầu của người yêu chứ? Nếu không phải ngày mai còn phải đánh một trận, thì giờ phút này hắn khẳng định.

Phía trước cửa sổ hoàng cung hai người gắt gao dựa vào nhau, hòa hợp hạnh phúc, dịu dàng khó nói hết, mà lúc này trong quân doanh ngoài thành, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt suy ngẫm, thần tình lạnh nhạt.

“Ngâm Tuyết.” Ngoài trường, giọng nói của Tống Vũ Huyền vang lên, lập tức hắn nhắc màn lên tiến vào, sắc mặt bình tĩnh, “Ngâm Tuyết, muội đang suy nghĩ gì vậy?”

“Không có gì, chỉ đang nhắm mắt dưỡng thần.” Đứng lên, cười nhàn nhạt, Tống Ngâm Tuyết trả lời, ngôn ngữ tùy ý, hoàn toàn không giống người ngày mai phải đại chiến.

“Ngâm Tuyết lại có vẻ rất nhẹ nhàng.” Tống Vũ Huyền giương môi mỉm cười, đối với cô muội muội này của mình, đáy lòng hắn tràn ngập yêu thương.

“Không, muội rất kích động! Đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng chờ đến ngày này.” Tống Vũ Huyền vừa nói xong, Tống Ngâm Tuyết liền tiến lên, đối mặt mà nói.

“Đúng vậy a, ta cũng rất kích động, thậm chí kích động đến ngủ không được. Chúng ta chờ ngày này bao lâu rồi, rốt cuộc cũng đến ngày mai, thù cha, thù nường, còn có thù của Ngọc di, cũng đã đến lúc chấm dứt.”

“Kỳ thật cũng không phải rất lo lắng, chỉ có điều, hôm nay Tống Vũ Thiên phong kín cửa thành, nếu muốn công thành, ngày mai tất phải có một hồi kịch chiến.”

“Kịch chiến đã khó thoát, việc chúng ta có thể làm, cũng chỉ là giảm thương vong xuống mức thấp nhất.”

“Ừ.”

“Yên tâm đi, ca ca, bất luận như thế nào, Ngâm Tuyết đều đứng ở bên cạnh huynh, chúng ta đồng tâm hiệp lực, đồng hội đồng thuyền.”

Tay chậm rãi nắm chặt, trên mặt ẩn chứa nụ cười vui vẻ, thấy vậy, Tống Vũ Huyền cũng cười, khóe mắt không khỏi nghiêng qua, ra hiệu về phía ngoài trường: “Ngâm Tuyết, hình như giữa chúng ta, còn phải tính thêm những người này a? Bằng không có người bất mãn, kết quả sẽ rất là phiền toái nha.”

Trêu ghẹo nói, hai mắt nhìn về phía ngoài trường, lúc này Tống Ngâm Tuyết biết Tống Vũ Huyền muốn ám chỉ cái gì, vì vậy không nói gì cũng không hề phản ứng, mà chỉ ngồi nhắm mắt dưỡng thần, khiến tám tên đứng ở ngoài trường, muốn nghe chút lời dõ ngon dõ ngọt vô cùng thất vọng, buồn bã nhìn nhau.

.

Ngày thứ ba, vàng thái dương vừa dâng lên, đầu tường dưới thành đã xếp đầy binh lính, tất cả binh vệ đều chuẩn bị xếp thành hàng, khí thế mãnh liệt!

Trời xanh mây trắng, đầu tường vốn náo nhiệt bỗng nhiên xơ xác tiêu điều, minh hoàng Tống Vũ Thiên mặc long bào lộng lẫy, bộ dạng như vậy từ xa nhìn lại rất là nổi bật, không biết là hấn cố tình, hay là vô ý trùng hợp.

Đứng bên người Tống Vũ Thiên, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh sắc mặt phức tạp, hai mắt hấn gắt gao nhìn xuống dưới thành, hai hàng lông mày gắt gao vặn lại.

Mà đứng phía sau hai người, Mai Phi một thân tố trang thanh nhã, nàng ta luôn luôn biết rõ phải nắm chắc lòng người từ những chi tiết không quan trọng như thế nào, cho nên khi nàng ta xuất hiện, luôn có thể bắt giác tác động lòng người.

Tống Ngâm Tuyết nhú mày, tầm mắt không khỏi rơi vào trên người Mai Phi, sau đó đáy mắt hiện lên vẻ kiêng kị, thâm thúy khó dò.

Hôm nay, Tống Ngâm Tuyết một thân nữ trang màu trắng, tạo cảm giác phiêu dật xuất trần, linh động tràn ngập trong mỗi một động tác nhắc tay, nhắc chân của nàng, làm cho nàng giống như tiên tử trên trời, thần thánh không cách nào khinh nhờn.

Nếu như không có Tống Ngâm Tuyết, sự xuất hiện của Mai Phi tuyệt đối có khả năng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại đối mặt với một nữ tử tuyệt thế vô song như vậy, cho nên tự nhiên sẽ âm thầm thất sắc đi mấy phần.

Tống Vũ Thiên nhìn Tống Ngâm Tuyết, rồi sau đó lại nhìn Tống Vũ Huyền bên người nàng, hận đến nghiến răng nghiến lợi, hai tay không khỏi nắm chặt, sắc mặt âm trầm.

Mà đối với hành động này, Tống Ngâm Tuyết chỉ cười nhạt, thần sắc tự nhiên, tính cả Tống Vũ Huyền một bên, mặc dù biểu lộ trầm mặc, nhưng bên khóe miệng, nhưng lại mơ hồ ẩn chứa sự vui vẻ.

Mấy người đối mặt, trong lòng đều có suy nghĩ riêng, tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh rối rắm về cái chết của Tống Vũ Kiệt, tràn đầy phức tạp giương mắt nhìn, biểu lộ mất mát.

Mà Tống Vũ Thiên thì khinh bỉ, cười châm chọc mà nói: “Hừ, Tống Ngâm Tuyết, trầm thực hối hận năm đó không lập tức giết người, lưu lại mầm tai họa này để nó gây sóng gió hôm nay!”

“Thế nào, Nhị ca ca hối hận rồi sao? Ha ha, bất quá thiên hạ cũng không có thuốc hối hận a, Nhị ca ca cũng chỉ có thể hối hận đến chết ~” nghe Tống Vũ Thiên nghiến răng nghiến lợi nói như vậy, Tống Ngâm Tuyết đối diện lập tức bày ra nụ cười, dùng ngữ khí ngọt chết người không cần đèn mạng trào phúng trêu chọc phản kích.

“Hừ, trầm không hối hận! Tuy trước đây không thể giết người, nhưng hôm nay giết cũng vậy thôi! Bất quá chỉ là chuyện sớm muộn, trầm chờ thêm một lát cũng được!” Mắt Tống Vũ Thiên lộ ra hung quang, sắc mặt âm trầm làm cho người ta sợ hãi, khẩu khí tự nhiên cũng lớn hơn.

“Ha ha, Nhị ca ca tự tin như vậy a? Ngâm Tuyết mỗi mắt mong chờ rồi!”

Cười sáng lạng rục rờ, rõ ràng là biểu lộ rất động lòng người, nhưng trong mắt Tống Vũ Thiên lại vô cùng xấu xí khiến người ta chán ghét, phiền lòng!

“Hừ, người đừng vội cuồng ngạo, hôm nay trầm đến là muốn nhìn xem hai người các người định làm thế nào để công phá thành này!” Tống Vũ Thiên vừa dứt lời, tay áo màu vàng sáng liền hất lên, sau đó về mặt phần nộ nhìn về phía trước, ánh mắt gắt gao.

“Thế nhân đều ngu muội, thậm chí ngay cả thị phi chân tướng cũng nhận không rõ! Nữ nhi của Nhữ Dương Vương làm loạn, hành vi đại nghịch bất đạo như thế, quả thật trời đất không dung! Chính là bọn họ rõ ràng không tru diệt, ngược lại còn công nhiên tỏ vẻ ủng hộ, đúng là trùng cổ độc của các người rồi!”

Hai mắt Tống Vũ Thiên nhìn chằm chằm vào Tống Vũ Huyền một thân nhung trang, đối với đối thủ cạnh tranh cường đại nhất này, trong lòng của hắn càng cảm hận gấp ngàn lần!

Hắn biết rõ sở dĩ hiện nay lòng dân thuận theo, hô hào ủng hộ, đều là vì ụy vọng của Nhữ Dương Vương cùng danh đức của Thượng Quan Huyền Ngọc! Hai người kia, một người là tôn giả đã qua đời, một người là thánh nhân Đại nghĩa, danh dự đã xâm nhập vào lòng dân, ăn sâu bén rễ, tự nhiên lực ảnh hưởng cũng vượt xa người thường!

Nếu như chỉ có Nhữ Dương Vương hắn còn có thể trấn áp, nhưng hắn không nghĩ tới Thượng Quan Huyền Ngọc cũng sẽ chen vào một chân, cho nên hôm nay đối mặt với áp lực từ hai phía, hắn đúng là cất bước duy nan.

Lạnh lùng nhìn lướt qua Thượng Quan Huyền Ngọc đứng ở sau lưng Tống Ngâm Tuyết, khi nhìn đến bóng dáng quen thuộc của tám người, Tống Vũ Thiên châm chọc, vừa nói móc vừa cười: “Cái gì thượng nhân Đại nghĩa, cái gì Thánh công tử, toàn bộ đều là chó má! Bất quá chính là một tên ngụy quân tử ham nữ sắc, lừa đời lấy tiếng, sao xứng đứng trên cao ra lệnh?”

Vừa nhìn thấy Thượng Quan Huyền Ngọc, cục tức của Tống Vũ Thiên càng không biết trút vào chỗ nào! Hắn quay đầu khinh miệt nhìn Tống Ngâm Tuyết, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: “Diễm phúc của Ngâm Tuyết thật là sâu a, lại có tám vị nam tử tuần lãng bất phàm đi theo! Nhớ ngày đó tại Đại Tụng thì người cũng chỉ có năm vị phu quân, không thể tưởng được hôm nay đi ra ngoài dạo qua một vòng, rõ ràng lại lòi ra thêm ba vị? Ha ha, thật đúng là mị lực to lớn, bản lĩnh mạnh, thật sự khiến trăm bội phục, bội phục!”

“Ngày xưa Nhữ Dương quận chúa háo sắc dâm dật, mọi người thóa mạ, thật không nghĩ đến cái lưỡi không xương, nhiều đường lắt léo, rõ ràng chỉ đảo mắt, người lại trở thành hóa thân của chính nghĩa và vẻ đẹp, nhận hết lời tán dương của thế nhân, được thiên hạ truyền tụng? Ha ha, thật quá châm chọc a, quả thực làm cho người thật là tức cười!”

Tựa hồ cực kỳ bất mãn với sự chênh lệch đảo ngược này, từ trước tới nay lần đầu tiên Tống Vũ Thiên mở miệng nói nhiều lời chanh chua như vậy trước mặt người khác, khiến chúng tướng sĩ hai bên choáng váng, cảm thấy Tống Vũ Thiên làm vua của một nước, đúng là không còn chút phong độ nào!

Nhờ Tống Vũ Thiên, Tống Vũ Huyền cùng Tống Ngâm Tuyết càng nổi bật lên, cao quý hơn rất nhiều, bọn họ cười nhạt, thủy chung không nói, rõ ràng là loạn thần tặc tử, nhưng lại tràn đầy chính khí.

“Tống Vũ Thiên, đừng nhiều lời nói nhảm nữa, chuyện đã tới nước này, người ứng chiến a. Tống Vũ Huyền ta, hôm nay nhất định phải vì thân phụ Nhữ Dương Vương báo mối huyết hải thâm thù này!”

“Báo thù —— báo thù ——” Tống Vũ Huyền vừa dứt lời, đoàn quân hùng mạnh sau lưng liền hô rung trời, đình tai nhức óc!

Thấy vậy, Tống Vũ Thiên không có phản ứng gì, các tướng sĩ bên hắn, trong lòng lại tràn ngập sợ hãi.

Phàm là tướng sĩ, không ai không ngưỡng mộ Nhữ Dương Vương, hôm nay biết được chân tướng trong cái chết của Nhữ Dương Vương, bọn họ làm sao có thể không đau lòng?

Chính là thân là một người lính, bọn họ phải nghe lệnh Hồ Phù, cho dù lòng ngàn lần không muốn, cũng không thể trái lệnh! Bởi vì đây là thiên mệnh, cũng là bất đắc dĩ!

Nhìn tràng diện sắp bạo phát này, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh yên lặng xoay người, nhắm mắt lại, không nhìn tới, không thèm nghĩ nữa. Mà Mai Phi phía sau hắn, giờ phút này đã từ từ tiến lên, mặt không biểu tình, tâm tư khó đoán.

Đã nói đến nước này, không còn gì để nói nữa, dưới thành không có, trên chiến đài cũng không có, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt một tiếng, tiếp đó đón gió tiến lên, giơ tay lên cao, thốt ra một câu lạnh lùng nhưng êm tai “Chiến ——”, rung động gõ vào trong lòng mỗi người!

Vừa thấy đối phương truyền lệnh, minh hoàng Tống Vũ Thiên lạnh giọng ra lệnh đến, lúc này, chiêm trống hai phe nhất tề vang lên, tiếng ồn vang vọng trong không trung!

“Hừ, chỉ bằng các ngươi cũng muốn phá thành? Nằm mơ!” Lui về sau một bước, kéo Mai Phi về phía sau mình, Tống Vũ Thiên thủ thế, tướng sĩ lập tức vào chỗ!

Cung tiễn thủ chuẩn bị, mâu dài trong tay, còn có binh sĩ tử thủ cửa thành, sắc mặt mỗi người bọn họ đều ngưng trọng, chờ đợi công kích sắp đến.

Thủ thành dễ dàng công thành khó, Tống Ngâm Tuyết đương nhiên biết Tống Vũ Thiên từ trên cao nhìn xuống như vậy rốt cuộc đã chiếm được bao nhiêu ưu thế, cho nên nàng mỉm cười, chuyển đổi thế tay.

Chiêm trống phấn chấn lòng người, tiếng hô vang lên, chỉ thấy tay Ngâm Tuyết vừa hạ xuống, từng dãy tướng sĩ mặc khôi giáp phòng tên dựng thang lên tường thành, hướng đầu tường công tới.

Dưới thành các tướng sĩ mang cây gỗ xô cửa, từng tiếng đánh ầm ầm vang lên, hỗn chiến thành một mảnh.

Kỳ thật đối với việc phá cửa, Tống Ngâm Tuyết vốn có thể dùng hỏa dược cho xong việc, nhưng nàng không muốn ảnh hưởng tới người vô tội, cũng không muốn kinh thành thành bình địa, dù sao nàng chỉ muốn thu phục mà không phải hủy diệt, cho nên liền kiên quyết buông tha cho vũ khí sát thương hiện đại, mà đổi lại dùng phương pháp bảo thủ.

“Cung tiễn thủ, bắn ——” vừa thấy đối phương bắt đầu trèo thành, Tống Vũ Thiên liền hạ lệnh, muốn bắn rơi những quân địch đang trèo lên kia.

Chính là bởi vì Tống Ngâm Tuyết sớm đã biết hẳn sẽ có chiêu này, vì vậy sớm đã gia cố khôi giáp của các tướng sĩ, để giảm thấp khả năng bị thương thân thể.

Trên đầu thành tên bay tán loạn, cấp tốc phóng xuống dưới thành, mà tướng sĩ dưới thành cũng không cam chịu yếu thế, đồng loạt giương cung phản kích!

Trong nhất thời cửa thành bụi đất mù mịt, tung bay đầy trời, tuy là buổi sáng lại giống như chạng vạng tối!

Tống Vũ Thiên chứng kiến cung tiễn không tác dụng gì lớn với quân địch trèo thành, lập tức mặt âm trầm truyền lệnh, phân phó xuống dưới.

Vừa nhận được mệnh lệnh, binh lính trên đầu tường lập tức thay đổi chiến lược, vút cung tiễn xuống thay thế thành bộ binh, sau đó bắt đầu liều mạng bưng đá quăng xuống, lực đạo mãnh liệt, ra tay hung ác, không có chút nương nhẹ nào.

Bởi vì vật nặng từ trên trời giáng xuống, không ít tướng sĩ công thành bị thương, nhưng vẫn ôm tín niệm liều chết, bọn họ người trước ngã xuống, người sau tiến lên, thế phải cục cung tận tụy vì Nhữ Dương Vương!

Tảng đá lớn quăng xuống khiến đối phương ngã trái ngã phải, Tống Vũ Thiên vui mừng không khỏi cười ha ha, thấy vậy, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh càng nhắm mắt chặt hơn, mà Mai Phi bên cạnh thì thủy chung không lên tiếng, ánh mắt nhìn người trên chiến đài, dưới thành.

Mặc Lương, Minh Tịnh, Vô Song, Lâm Phong, lúc này bọn họ vừa thấy tình hình này, phần nộ trong lòng, lập tức phi thân lên thành, muốn ngăn cản mấy tảng đá lớn.

Theo thân ảnh bốn người bay ra, dưới thành lại có mấy người trợ giúp, bọn họ theo thứ tự là Viêm thuộc Tinh sát của Minh Tịnh, bốn người Si Mị Vong Lượng (nghĩa là yêu ma quỷ quái) trong Ngũ độc cốc của Vô Song.

Hỗn chiến bắt đầu, mục tiêu nhắm thẳng về hướng đầu tường, vừa thấy có địch tiến lại, đám cung tiễn thủ lại bắt đầu nâng cung, nhắc tay nhắm trúng mục tiêu.

Lúc này, tên không giống như vừa rồi, bởi vì một lòng muốn đưa đối phương vào chỗ chết, cho nên Tống Vũ Thiên sai người đổi thành tên tầm độc, sau đó từng mũi từng mũi tên, không lưu tình chút nào vọt lên không trung!

“Chú ý tên có độc!” Vô Song lâm nguy, vẫn bình tĩnh lạnh nhạt nhắc nhở mọi người, mấy người nghe vậy đều gật đầu, tiếp đó nhanh nhẹn ứng đối những mũi tên đang gào thét bay đến này.

Thấy mấy người võ công cao cường, sắp nhảy qua đầu tường, trong lòng Tống Vũ Thiên gấp gáp. Hắn cúi đầu xem xét, chỉ thấy quân địch công thành bị thương đã được thế thay thế, bổ sung lực lượng mới.

Rốt cuộc vẫn là nhiều người lực lớn, cho dù Tống Vũ Thiên xuống tay độc ác, nhưng dưới từng đợt lại từng đợt công kích, hắn cũng lực bất tòng tâm.

Biết rõ cứ tiếp tục như vậy khẳng định không ổn, Tống Vũ Thiên giương mắt nhìn phía trước một chút, chống lại thần sắc trầm mặc của Tống Vũ Huyền, cùng với Tống Ngâm Tuyết thủy chung vẫn cười nhạt thong dong, trong lòng căng thẳng, trái tim cũng đập chậm vài nhịp.

“Lên!”

Đưa tay lên không trung, dưới ánh nhìn soi mói của Mai Phi, chỉ thấy Tống Vũ Thiên triệu hồi bọn thủ hạ từng thuộc về Lăng Mị, phóng về hướng bọn Mặc Lương.

Thì ra cái chết của Lăng Mị cũng không phải ngẫu nhiên, chẳng qua Tống Vũ Thiên mượn Mai Phi làm có để xử tử nàng ta mà thôi! Hắn đã sớm động tay động chân trong bí mật, chỉ sợ cho dù lúc ấy Lăng Mị theo ý hắn đoạt được Huyền Mặc lệnh, chỉ sợ kết quả cũng là khó thoát khỏi cái chết a.

Tống Ngâm Tuyết hí mắt lại, nhìn thủ hạ Lăng Mị từ trên thành nhảy ra tập kích, trong lòng hiểu được, ánh mắt không khỏi thâm thúy, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Thủ hạ của Lăng Mị, đều là người quái dị trong giang hồ, Tịch Mặc Lương huy kiếm chém giết, phối hợp cùng Minh Tịnh.

Võ công của Vô Song cùng Lâm Phong tương đối kém hơn một chút, nhưng dưới sự liên hợp vây công của Viêm và Si Mị Vồng Lượng, lại dùng thêm độc châm, độc phấn hỗ trợ, cũng có thể thành thạo thong dong ứng đối.

Tuy thủ đoạn dụng độc cũng không phải quang minh lỗi lạc cho lắm, nhưng thời kì phi thường thì thủ đoạn cũng phải phi thường, hơn nữa lại dùng để đối phó kẻ gian như Tống Vũ Thiên, tất cả đạo nghĩa, cơ bản cũng nên tạm gác qua một bên.

Một mảnh chém giết, đầy máu tanh, bên này binh lính còn đang kiên nhẫn đánh cửa thành, mà đầu tường đội quân ném đá dần dần yếu bớt, đã có tướng sĩ trèo lên thành, đang cùng đối phương chiến đấu hăng hái, kịch liệt.

Quân cầm mâu dài của Tống Vũ Thiên lúc này đang quơ trường mâu liều mạng chống đỡ, muốn từ bên ngoài tiêu diệt từng người xâm nhập, thấy tình huống như vậy, Tống Vũ Thiên vội vàng bảo hộ Mai Phi, liếc mắt ra hiệu cho thân tín bên cạnh, bảo hắn tiến hành bước chống cự công kích tiếp theo.

“Nước thép chuẩn bị ——” thân tín giương giọng, chỉ thấy trong khoảnh khắc từng lỗ trên đầu tường, đều xuất hiện một nỗi nước thép sôi trào, sau đó chia thẳng vào các tướng sĩ còn đang leo lên công thành kia.

Tống Ngâm Tuyết vừa thấy Tống Vũ Thiên rõ ràng lại sử dụng chiêu số ác độc như vậy, không khỏi cùng Tống Vũ Huyền nhìn nhau, tiếp đó không chút chần chừ cầm lấy cung tiễn bên cạnh người, kéo dây cung đáp tên, vọt tới người đội nước thép trên đầu tường, tốc độ mạnh mẽ mà chuẩn xác.

“A ——” một tiếng, binh lính trúng tên ngã xuống đất, tiếp đó có người thay thế, lại bắn, lại thay, lại bắn!

Tống Ngâm Tuyết liên tục bắn tên, động tác rất nhanh mà tiêu sái, nàng điểm nhẹ mũi chân, nhảy lên không trung, ba tên nhất tề bay trên không, động tác liên tục như nước chảy mây trôi!

Trên chiến đài Tống Vũ Huyền cũng cũng giống như thế, cho tới bây giờ hắn mới biểu hiện công phu thật sự trước mặt thế nhân, tên tên tinh chuẩn, không hề bắn trượt!

Bị bắn tên công kích, trên thành cũng bắt đầu bắn tên, bất quá lúc này đây bọn họ rõ ràng lại dùng tên lửa, loại đã nhúng qua dầu, có thể cách khô giáp làm bỏng làn da các tướng sĩ.

Nước thép lợi hại, mặc dù bị huynh muội Tống gia ngăn cản cũng không đội mạnh xuống, nhưng vẫn có một chút rớt lên trên người các tướng sĩ dưới thành, khiến hơi nóng nổi lên bốn phía, tiếng kêu âm ỉ.

Tống Vũ Thiên ngửa mặt cười ha ha, miệng không ngừng kêu to: ” Dội cho trẫm, hung hăng dội cho trẫm!”

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nhú mày, chỉ nghe nàng quát nhẹ một tiếng, “Thất Sát!” Sau đó, vung tay lên —

202. Q.2 - Chương 106: Đồi Chiến

Tống Ngâm Tuyết vừa dứt lời, chỉ thấy dưới thành trong nháy mắt nhảy ra bảy tên {ám vệ}, sau đó thân ảnh bọn họ bay dọc theo thang dây treo lên đầu tường, công kích những kẻ chỉ huy binh sĩ tưới nước thép, chặn đứng căn nguyên của tội nghiệt này. Bảy người này chính là Âm các Thất Sát chưa từng đồng thời lộ mặt: Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín, Thịnh, Tu!

Âm các Thất Sát đột kích, khiến cho binh sĩ trên đầu tường loạn thành một đoàn, vừa muốn ngăn cản quân địch dưới thành đang không ngừng leo lên, vừa phải ứng phó với lực sát thương cường hãn của Thất Sát.

Tống Ngâm Tuyết bay lên không trung, đưa mũi tên bén nhọn nhắm thẳng vào Tống Vũ Thiên. Tiếp đó thả dây cung ra, khí lưu cường đại bắn thẳng về hướng đầu tường.

Một mũi tên này, Tống Ngâm Tuyết cũng chỉ muốn khiến hắn bị thương, mà không phải là giết, bởi vì nếu như cứ giải quyết Tống Vũ Thiên như vậy, sợ rằng không đủ để tiết mỗi hận trong lòng mọi người a?

Một mũi tên mang theo khí lưu cường đại đánh úp lại, Tống Vũ Thiên trở mắt không có phản ứng, chỉ ngờ ngác đứng, mà trong mắt Mai Phi sau lưng lóe lên tinh quang, rõ ràng với thân thủ của nàng ta có thể hóa giải, chính là nàng ta vẫn lẳng lẳng khoanh tay đứng nhìn, không có nửa điểm ý tứ bảo vệ nam nhân của mình!

Mũi tên nhọn sắp nhập thân, Tống Vũ Thiên đột nhiên bị xô ngã, ngay sau đó nghe được một tiếng “U. . .”, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh tay bụm lấy bả vai, máu tươi trên đầu vai tụt ý lan tràn! A, Ngâm Tuyết, một mũi tên này, lực đạo thật đúng là rất lớn!

Lảo đảo một cái, Tống Vũ Minh cười khổ, không phải võ công của hắn cao cường nên có thể ngăn cản mũi tên đang bay đến, mà là từ lúc kịch chiến vừa mới bắt đầu, hai con người của hắn đã mất tự chủ, gắt gao nhìn bóng hình trắng thuần mà linh động duy nhất trên chiến trường. Ngâm Tuyết, đó là Ngâm Tuyết khiến hắn không thể quên, cũng không nỡ quên a.

“Lão Tứ!”

Vừa thấy đệ đệ ngăn đỡ mũi tên vì mình, Tống Vũ Thiên rất cảm động, hắn vội vàng vịn lấy Tống Vũ Minh, dòng máu chảy như rót trên đầu vai cho thấy mũi tên kia đâm rất sâu!

“Đệ không sao.” Lắc đầu, Tống Vũ Minh tựa thân lên vách tường, không để ý tới sự quan tâm của Tống Vũ Thiên, chỉ ngược mắt sâu đậm mà phức tạp nhìn người ngọc hạ xuống dưới thành. Ngâm Tuyết.

Tống Ngâm Tuyết thật không ngờ Tống Vũ Minh lại giúp Tống Vũ Thiên đỡ tên, trong đôi mắt nhìn về phía trước, thâm thúy như một đầm nước sâu không đáy.

Nhìn nhau, đứng lặng im, lúc này, dưới thành, trên đầu tường đã loạn chiến kịch liệt, cửa thành đã bị tông đến hơi buông lỏng rồi, nhưng binh lính vẫn còn đang liều chết ngăn cản, mà đầu tường bởi vì Thất Sát tập kích, nước thép đều bị lật đổ, không tạo thành uy hiếp cho các tướng sĩ treo tường nữa.

Bên này đại quân Nhữ Dương kịp thời khiêng người bị thương xuống, đưa đám binh sĩ bị đá tảng, nước thép gây trọng thương, bị phồng kia ra sau, sau đó dùng Ngưng Linh tán do Vô Song phối chế bôi lên, trên cơ bản những vết thương kia cũng không quá nặng, chỉ cần sau cuộc chiến nghỉ ngơi thật tốt, liền có thể khôi phục lại!

Mặc Lương, Minh Tịnh, Vô Song, Lâm Phong, cùng với Viêm và Si Mị Vãng Lương giao chiến cùng đám thủ hạ của Lăng Mị, chiêu số của đám người giang hồ kia vô cùng hung ác, mỗi chiêu mỗi thức đều để lộ ra sự sắc bén muốn đẩy người ta vào chỗ chết.

Đối với những kẻ này, bọn Mặc Lương cũng không lưu tình, đem hết toàn lực đánh đến chết, toàn là những kẻ âm độc bại hoại, sao có thể để chúng tiếp tục lưu lại trên đời gây tai họa cho người khác!

Độc cùng võ quyết đấu, cao thủ quơ kiếm, dù cho nhân số đối phương đông đảo, nhưng vẫn rất khó ngăn cản thế công chẻ tre tiêu bùn này!

Hai đấm Tống Vũ Thiên nắm chặt, sắc mặt âm trầm lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi, giờ phút này hắn cũng không trông nom nhiều nữa, phần nộ ra lệnh một tiếng, chỉ thấy cung tiễn thủ trên đầu tường tăng lên gấp ba lần, bắt đầu diên cuồng mà liều mạng bắn tên lửa xuống đất.

Vừa thấy mưa tên của đối phương bay xuống, hai đạo lụa trắng từ trong tay áo của Tống Ngâm Tuyết bay ra, giương trên không trung ngăn cản chống đỡ, cũng hình thành một cỗ khí lưu cường đại, làm cho đám tên lửa kêu gào mà đến kia bay được nửa đường liền rơi xuống .

Mai Phi bất động thanh sắc nhìn Tống Ngâm Tuyết, đáy mắt nguy trang lộ vẻ khó dò, nàng chậm rãi tiến lên từng bước một, vào tình thế lộn xộn lung tung này lại vươn tay chống trên mép thành, không biết vì cái gì, khóe miệng nàng ta lộ ra một nụ cười.

Lúc này Tống Vũ Thiên không để ý đến biểu lộ của Mai Phi, hiện tại toàn bộ sự chú ý của hắn đều tập trung ở dưới thành!

Thế cuộc trước mắt càng ngày càng không tốt, mặc dù cửa thành còn kiên cố có thể ngăn cản được một hồi, nhưng cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng bị công phá!

Hơn nữa hắn không nghĩ tới Tống Ngâm Tuyết lại có Ngưng Linh tán, tình cảnh này khiến hắn vô cùng căm tức.

Binh lực của Tống Ngâm Tuyết nhiều, hắn vốn nghĩ mình có thể khiến đám binh lính kia bị thương nhờ đó mà giảm bớt áp lực công kích, chính là không nghĩ tới nàng ta lại có loại thuốc tiên Ngưng Linh tán này, làm hại vết thương nặng biến thành vết thương nhẹ, vết thương nhẹ thành vết thương nhỏ, căn bản là hoàn toàn không diễn biến theo dự tính ban đầu của hắn!

Binh lính của mình càng ngày càng bị thương nhiều hơn, tình huống không hề lạc quan, dưới sự phẫn nộ, Tống Vũ Thiên túm lấy cung tên của thị vệ bên cạnh, mạnh mẽ giơ lên nhắm ngay thân ảnh màu trắng vừa mới bay lên giữa không trung.

“Nhị ca!”

Tống Vũ Minh kinh hãi, muốn đưa tay ngăn cản, chính là hắn vốn đã bị thương, vừa mới định tiến lên, mũi tên của Tống Vũ Thiên đã “Vù” một tiếng thoát khỏi dây cung, hướng về phía người ngọc!

“Ngâm Tuyết chú ý. . .” Theo phản ứng tự nhiên, Tống Vũ Minh kêu to, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết quay đầu, vừa định phất tay áo ra đỡ, chỉ thấy dưới thành lại có một mũi tên khác được phóng tới, va chạm với mũi tên của Tống Vũ Thiên, hai tên đều gãy!

Tống Vũ Huyền. Ánh mắt Mai Phi âm u nhìn Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền vẫn bảo trì tư thế bắn tên như cũ, thâm ý lóe lên trong mắt không phải ai cũng có khả năng hiểu được!

Ngâm Tuyết không sao! Tống Vũ Minh lập tức thở dài một hơi, mà Tống Vũ Thiên bên cạnh lại càng thêm âm trầm.

Hai mắt hắn quét qua mọi nơi, đám thủ hạ vô dụng của Lăng Mị đã bị tiêu diệt gần hết, hắn không thể dùng tiếp! Mà công kích bằng tên lửa lại không thể gây tổn thương cho đối phương, xem ra cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ mất thành. Không! Hắn không thể mất thành! Hắn không thể bại! Hắn khổ sở nhiều năm như vậy, chẳng lẽ kết quả lại trở về hai bàn tay trắng sao? Không, hắn tuyệt đối không chấp nhận!

Con mắt hung hăng nheo lại, hai tay nắm chặt đến phát ra tiếng rung động “Khanh khách”, thấy Tống Vũ Thiên như vậy, Tống Vũ Minh cay đắng trong lòng, đầu khê lúc lắc.

Đảo mắt nhìn về phía thân ảnh trắng thuần, sóng vai đứng bên cạnh Tống Vũ Huyền kia, trên sa trường, bọn họ xuất chúng như vậy, tao nhã vô hạn như vậy, giống như tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế gian này đều chỉ tồn tại vì bọn họ!

Nhị ca, Tam ca, lão Lục, Ngâm Tuyết. . . . Tổng Vũ Minh giãy dụa, xoay người, chậm rãi đi xuống dưới thành, không biết là đã nản chí, hay là đã tắt lửa lòng, tóm lại bên trong thân ảnh kia, tràn ngập nỗi cô đơn cùng tịch liêu.

Tổng Ngâm Tuyết cùng Tổng Vũ Huyền nhìn nhau, hai thân ảnh thon dài cao ngất đứng thẳng, trước mắt là cảnh giao chiến hỗn loạn, trên đầu tường, các tướng sĩ đã leo lên, lúc này chỉ đợi đến khi cửa thành mở rộng ra, bọn họ sẽ tiến vào!

Bọn Mặc Lương đã quay lại, lớn tiếng khoe khoang được đánh một trận sướng tay! Minh Tịnh cười nhạt, tuy vẻ mặt bình tĩnh thông dong, chính là trong ánh mắt sáng ngời mãnh liệt kia có thể thấy được hẳn cũng rất đồng cảm.

Vô Song cùng Lâm Phong nhìn nhau, đều bật cười, cùng bọn Tử Sở, Kỳ Nguyệt, Thư Ly, Huyền Ngọc đứng sau lưng, nhẹ giọng nói về việc vừa rồi.

Lúc này, hết thảy thắng lợi đã hiện lên trước mắt, chỉ đợi cửa thành bị phá là xong

“Tử thủ cửa thành cho trẫm!”

Tổng Vũ Thiên cắn răng kêu to, hung hăng phân phó, nghe vậy, binh lính thủ thành bắt đắc dĩ cúi đầu xuống, liều chết thủ vệ!

“Mở cửa thành, đón tân đế! Mở cửa thành, đón tân đế - -”

Lúc này, tiếng hô không biết từ nơi nào vang lên, định thần nhìn lại, thì ra dân chúng toàn thành đều vọt tới cửa thành, giơ tay lên cao kháng nghị.

“Mở cửa thành, đón tân đế! Mở cửa thành, đón tân đế - -”

Tiếng hô kháng nghị rung trời, Tổng Vũ Thiên nghe được thiếu chút nữa tức giận té xỉu, mà Ngâm Tuyết ngoài thành thì cười nhạt đảo mắt nhìn Tổng Vũ Huyền: “Ca ca, bọn họ là đang nói huynh sao.”

“Dân chúng làm loạn rồi? Đây là chuyện trước nay chưa từng có, rốt cuộc là ai kích động họ?” Nghe tiếng hô, Tổng Vũ Huyền nghi hoặc, tựa hồ trong lòng thật sự không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

Nghe vậy, ánh mắt Tổng Ngâm Tuyết sáng rực như đuốc, biểu lộ thâm trầm: “Dân chúng nhất tề làm loạn, nguyên nhân thứ nhất là vì cha, tiếp theo chính là vì Huyền Ngọc, mà cuối cùng đó là vì.”

Chỉ nói một nửa, liền không nói tiếp nữa, Tổng Ngâm Tuyết giương mắt nhìn một người biến mất trên đầu thành, đáy lòng mặc niệm: Tử ca ca, về cái chết của Lục ca ca, huynh vẫn tin tưởng muội, đúng không.

“Lão Tứ!”

Không rõ tại sao lại có kết quả như thế, Tổng Vũ Thiên muốn thăm dò nguyên nhân đích thực, chính là ai ngờ không nhìn còn đỡ, xem xét xong thì hoàn toàn choáng váng rồi!

Lão Tứ! Sao lại là đệ! Đệ phản bội trẫm!

Ánh mắt đấu tranh phức tạp, nhìn Tổng Vũ Minh đứng sau dân chúng, tay vẫn ôm đầu vai như cũ, ngực Tổng Vũ Thiên phập phồng kịch liệt!

Lão Tứ, làm sao có thể như thế? Tại sao đệ lại phản bội trẫm? Đệ là đệ đệ ruột thịt của trẫm, vừa rồi đệ còn xả thân cứu trẫm! Nhưng mà vì sao chỉ nháy mắt, tình huống đã hoàn toàn thay đổi!

Đệ mang theo đám dân chúng này đến yêu cầu mở cửa thành, đệ đã sớm kế hoạch tốt!

Đám dân chúng này đều là cha mẹ bọn lính thủ thành, đệ muốn dùng tình thân để tan rã thế lực của trẫm? Lão Tứ, đây là âm mưu của đệ, đệ đã sớm lên kế hoạch, khuyên bảo nhiều dân chúng như vậy, chuyện này không thể hoàn thành trong một ngày, ngay từ đầu đệ chuẩn bị đối phó với trẫm, phải không?

Vì cái gì! Vì cái gì! Vì sao đệ đệ ruột thịt của trẫm lại muốn phản bội trẫm! Vì sao đã phản bội trẫm, còn giả mù sa mưa thay trẫm đỡ tên! Tổng Vũ Minh, nói cho trẫm, rốt cuộc là vì cái gì!

Mặt Tống Vũ Thiên đen đến không thể đen hơn được nữa, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Tống Vũ Minh trong thành.

Thấy vậy, Tống Vũ Minh cay đắng ngẩng đầu, châm chọc mà tái nhợt nở một nụ cười, chậm rãi nói: “Buông tha đi, nhị ca, huynh nhất định sẽ không thắng nổi.”

Tống Vũ Minh nói rất nhẹ, trong tình cảnh tràn ngập sát khí này, lời nói của hắn căn bản không thể truyền đến tai Tống Vũ Thiên, chính là dù như vậy, Tống Vũ Thiên vẫn có thể rõ thấy rõ miệng của hắn, không khỏi tức giận đến toàn thân run rẩy!

Hắn sẽ không thắng nổi? Hắn làm sao có thể không thắng! Cho dù khắp thiên hạ đều thua, Tống Vũ Thiên hắn cũng nhất định sẽ thắng!

“Người tới! Xua đuổi đám loạn dân này cho trẫm!” Chỉ vào trong thành, Tống Vũ Thiên hung dữ nói, chỉ là hắn ra lệnh nhưng không ai chấp hành, tất cả đều ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

“Mở cửa thành, đón tân đế! Mở cửa thành, đón tân đế!”

“Con a, con buông tha đi, đừng nói giáo cho giặc nữa! Tên hoàng đế chó chết kia giết thúc hại huynh, không phải minh quân, làm sao con có thể không phân biệt đúng sai trung gian như vậy?”

“Đúng vậy a, con a, đừng bán mạng vì tên hoàng đế này nữa, không đáng! Mau mở cửa thành ra đón Tam hoàng tử, đừng khiến những người khác phải chịu nỗi khổ chiến loạn!”

“Súc sinh, còn không mau buông tay, chẳng lẽ ngay cả lời cha người nói người cũng không nghe sao? Cha mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn con lớn như vậy, là muốn con làm người đàng hoàng, không phải để con làm xằng làm bậy! Hôm nay Tam hoàng tử danh chính ngôn thuận trở về, con không đi đón chào còn chưa tính, cư nhiên còn dám chống cự ngài ấy? Con thật sự muốn tức chết cha con sao – -”

“Đúng, nghịch tử, nếu không nghe khuyên, đừng trách sau này lão tử không nhận!”

“.”

Dưới cửa thành dân chúng bạo động, đều tự gọi con mình dùng tay, có người kích động quá mức, còn trực tiếp xông lên kéo con về, khiến cửa thành nhất thời buông lỏng, suýt nữa thì bị phá tung!

Binh sĩ thủ vệ rất khó xử, một bên là quân lệnh, một bên là cha mẹ, hai bên không thể lựa chọn bên nào, đành phải do dự đứng đực tại chỗ không có phản ứng!

Tống Vũ Minh nhắm mắt lại, thân thể tựa trên một cây cột, bởi vì mất máu, khiến cho sắc mặt hắn lúc này có vẻ rất yếu ớt.

Hắn không muốn mở to mắt, cũng không nguyện mở to mắt, bởi vì hắn biết rõ giờ phút này ánh mắt nóng rực của Tống Vũ Thiên đang gắt gao khóa chặt hắn, giống như muốn giết người.

Nhị ca, huynh trách đệ vì sao lại làm như thế ư? Chính là đệ không thể không làm như vậy. Tội lỗi của huynh quá nặng, đệ không muốn nhìn thấy huynh mắc thêm lỗi lầm nữa, cho nên chỉ có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, dùng hết năng lực không để cho binh sĩ vô tội hai phe bị thương.

Nhị ca, đệ có thể giúp huynh ngăn tên, thậm chí hy sinh tánh mạng của mình, nhưng dân chúng vô tội, với sự thông minh của Ngâm Tuyết, nếu nàng muốn công thành, nhất định có sẽ những phương pháp xử lý rất tốt, chính là nàng lại lựa chọn phương pháp bảo thủ ít ảnh hưởng tới người vô tội như thế, cho nên nàng là một người nhân hậu, tuyệt đối sẽ không giết lão Lục. Nhị ca, Ngâm Tuyết đáng để đệ giúp, mà huynh. Bể khổ vô biên, quay đầu lại là bờ. Tống Vũ Minh nhắm mắt không nói gì, thái độ này triệt để chọc giận Tống Vũ Thiên! Chỉ thấy hắn hung hăng đánh một quyền vào trên tường thành, sau đó nổi giận quát thân tín bên người: “Giết! Giết chết hết thảy những kẻ đầu độc lòng dân này cho trẫm, một tên cũng không để lại!”

Lão Tứ, người rõ ràng lại dùng chiêu này, thật làm cho trẫm cảm thấy bất ngờ a!

Tống Vũ Thiên dữ tợn nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn khắp mọi nơi, sau lưng, Mai Phi mặt không biểu tình, không biết giờ phút này đang nghĩ cái gì?

Thân tín nghe mệnh lệnh này, lập tức cũng có vẻ vô cùng khó xử, mà lúc này, không đợi hắn có hành động, binh sĩ thủ thành vừa nghe Thánh Thượng muốn giết cha mẹ bọn họ, khiến phòng tuyến đã có chút dao động dưới đáy lòng của bọn họ âm âm sụp đổ, hoàn toàn không để ý đến cửa thành nữa!

Hừ, tên hoàng đế chó chết, bán mạng vì hắn đến nước này, hắn cư nhiên còn hạ lệnh giết thân nhân bọn họ? Quả nhiên không đáng! Phi -- cửa thành không có thủ vệ, binh lực lui lại, đại quân Nhữ Dương thoáng cái đã bật tung cửa lớn, ào ào xông vào.

Không có bất kỳ ngăn trở nào, mặc kệ tướng sĩ không ngừng tiến vào, lúc này, những binh sĩ giữ thành không hề chống cự đều ngoan ngoãn tránh qua một bên, mà những người còn lại khiếp sợ với biến cố này cũng choáng váng không nhúc nhích, ngơ ngác sững sờ nhìn.

Mặt Tống Vũ Thiên xám như tro, thấy đại thế đã mất, hắn thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, bản ám hiệu lên không trung, xem ra là muốn chờ cứu binh đến!

Dưới cửa thành lại lặng lẽ, không biết Tống Vũ Thiên rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Một phần tư binh lực Đại Tụng của hắn đã ra toàn bộ rồi, giờ phút này tại sao lại có cứu binh khác? Chúng tướng sĩ khó hiểu, kinh ngạc nhìn nhau.

Lúc này Tống Vũ Thiên tỉnh táo lại, hắn nheo mắt, trong lòng quát lạnh, thái độ cực kỳ khinh thường: a, một phần tư binh lực Đại Tụng? Chẳng lẽ hắn cũng chỉ có được chừng đó thôi sao?

Hắn làm hoàng đế gần mười năm, luôn luôn thận trọng, làm sao có thể chỉ có một chút năng lực thế này? Hừ, hắn có {ám vệ}, lượng {ám vệ} không ít hơn quân số chính thống trong tay hắn, hơn nữa mỗi người đều tráng kiện, dũng mãnh thiện chiến!

{Ám vệ} của hắn trú đóng ở ngoài thành, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng liền có thể từ sau vây công quân đội của Nhữ Dương, đến lúc đó, cho dù đối phương thành công vào thành, hắn cũng khiến bọn họ có đi mà không có về!

Ha ha, đến đây đi, vây công bọn họ, đến bắt con ba ba sống sờ sờ trong hũ đi!

Tống Vũ Thiên đắc ý, trong lòng biến hóa vô cùng nhanh, mà tin tưởng tựa hồ lại tràn về trong cơ thể hắn, khiến cho hắn khôi phục vẻ trầm ổn.

Chính là mọi nơi đều im ắng, không có tiếng bước chân hành quân, cũng không có tiếng quát gào thét mà đến, chỉ có gió lạnh, vù vù thổi mạnh vào giữa trưa mặt trời nhô cao này.

“Nhị ca ca là đang đợi cái gì? {Ám vệ} của huynh sao?” Tiến lên một bước, Tống Ngâm Tuyết nghiêng ngẫm nói, thần sắc giống như đã khổng chế được hết thảy, vô cùng sáng chói.

“Người, làm sao người biết!” Nhíu mày, Tống Vũ Thiên kinh ngạc, không biết vì cái gì đáy lòng lại mơ hồ bất an.

“Ta đương nhiên biết. Bởi vì -- bọn họ đều chết hết rồi.”

“Không có khả năng, {Ám vệ} của trẫm cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình trẫm biết, bố trí hành tung cũng cực kỳ bí ẩn! Cho dù người thông minh, cũng không thể đoán được!”

Không thể tin được đây là sự thật, Tống Vũ Thiên trừng lớn mắt, chính là trong lòng của hắn cũng hiểu, {ám vệ} của hắn giờ phút đã thật sự xảy ra chuyện, bằng không bọn họ sẽ không nhận được mệnh lệnh của hắn rồi mà vẫn không có động tĩnh gì.

“Thật sự chỉ có một mình huynh biết sao, Nhị ca ca?” Tống Ngâm Tuyết nói, tiện đà liếc nhìn Mai Phi bên cạnh hắn, sau đó cười cười.

Nhớ tới ngày đó trên đường hành quân thì nàng vẫn cảm thấy có người đang âm thầm đi theo bọn họ, hóa ra là.”Người có ý gì? Cái gì thật sự chỉ có một mình trẫm biết? Chẳng lẽ loại sự tình này trẫm còn phải lừa người!”

Tống Vũ Thiên gầm lên, ánh mắt hung hăng trợn trừng, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cười châm chọc, trêu tức nói: “Xem ra Nhị ca ca nhìn xa trông rộng, lại không thấy rõ người bên cạnh mình.”

“Không thấy rõ người bên cạnh mình? Người là nói – -” Tống Vũ Thiên nghe vậy, mạnh mẽ quay đầu nhìn Mai Phi, trong lòng giật mình, chính là sau một khắc liền lập tức chối bỏ: Không! Không thể nào là Mai Phi! Nàng ấy chuyện gì cũng không trông nom, chuyện gì cũng không biết, làm sao có thể tiết lộ bí mật của hắn cho Tống Ngâm Tuyết? Nhất định là Tống Ngâm Tuyết nói xằng nói bậy!

“Tống Ngâm Tuyết, người đừng gây xích mích ly gián nữa! Người nói là người của trẫm tiết lộ cho người, điều này có thể sao? Chuyện này trẫm cũng chỉ an bài tạm thời, không có dự mưu trước, người bên ngoài hoàn toàn không biết? Dù sao toàn bộ binh lực của người đều ở đây, căn bản là không cách nào biết được! Còn nữa, cho dù như thế, người làm sao có năng lực đối kháng với {ám vệ} của trẫm!”

“Ai nói ta không có năng lực? Không lẽ chỉ mình Nhị ca ca có {ám vệ}, những người khác không có sao?”

“Chẳng lẽ người cũng có? Hoặc là lão Tam? Không có khả năng! Nhất cử nhất động của các người trẫm đều giám thị, tuy không nắm được một ít việc nhỏ, nhưng bồi dưỡng {ám vệ}, hành động lớn như vậy, trẫm không thể không biết!” Đối với một điểm này, Tống Vũ Thiên vẫn tràn đầy tự tin.

Nghe vậy cười một tiếng, Tống Ngâm Tuyết gật đầu: “Không sai, Nhị ca ca, nếu là bồi dưỡng {ám vệ}, hành động lớn như vậy nhất định chạy không khỏi ánh mắt của huynh, cho nên những năm gần đây, Ngâm Tuyết vẫn luôn ngoan ngoãn, chỉ bồi dưỡng bảy người trong Ám các này mà thôi. Nhưng có chút chuyện Nhị ca ca nhất định phải biết, Ngâm Tuyết không xây dựng, không có nghĩa là những người khác không giúp xây a.”

“Ý của người là nói, có người giúp người? Là ai? Lão Tứ!”

Tống Vũ Thiên cảm thấy ngoại trừ Mai Phi, đã không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, giờ phút này hai tay nắm chặt, thái độ lạnh lùng liếc về người dưới thành, dù sao trong lòng hắn Tống Vũ Minh cũng đã là kẻ phản bội rồi, có làm ra loại sự tình này, hắn cũng không cảm thấy kỳ lạ.

“Tứ ca ca? Ha ha! Hóa ra Nhị ca ca thật đúng là không biết nhìn người a? Trung tâm huynh cho là gian thần, mà gian nịnh, huynh lại cho là bảo bối.”

Ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía Mai Phi, lúc này không phải chỉ tùy ý thoáng nhìn như vừa rồi, mà là bình tĩnh đối mặt.

“Rốt cuộc là ai? Không phải là lão Lục chỉ biết ăn như heo chứ!”

Dưới cơn tức giận tùy ý thốt ra cũng chỉ là những lời châm chọc, phát tiết sự bất mãn trong lòng, chính là ai nghĩ tới lời nói vừa rơi xuống, lại nhận được câu trả lời vô cùng khẳng định mà dứt khoát của Tống Ngâm Tuyết: “Không sai, là Lục ca ca.”

“Cái gì – -” một lời vừa ra, mọi nơi kinh động!

Nghe vậy, Tống Vũ Minh mạnh mẽ mở đôi mắt đang đóng chặt ra, ánh mắt phức tạp ngơ ngác dựa vào cây cột, mà Tống Vũ Thiên, thì vẻ mặt kinh ngạc hoàn toàn nói không ra lời!

Chúng tướng sĩ xì xào bàn tán, không thể tin được đây lại là sự thật, mà ngay cả Mai Phi tĩnh lặng đứng trên đầu thành, một mực mặt không biểu tình, sau khi nghe thấy tin tức như vậy, thần sắc cũng không khỏi chấn động, kinh ngạc giương mắt.

“Người nói lão Lục? Lão Lục bồi dưỡng {ám vệ}!” Cảm giác như nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế giới, Tống Vũ Thiên trào phúng khinh bỉ nói.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết ngược mắt nhìn hắn, thần sắc lạnh nhạt: “Nhị ca ca, huynh nhất định không biết phụ hoàng của huynh ngoại trừ bốn phần binh lực Đại Tụng này, còn có một lực lượng {ám vệ} a? Hơn nữa huynh nhất định cũng không thể nào tưởng tượng được người thừa kế lực lượng {ám vệ}, lại chính là Lục hoàng tử mà huynh xem thường từ tận đáy lòng – - Tống Vũ Kiệt!”

“!”

Tống Ngâm Tuyết dần dần nặng lời, khiến tất cả mọi người chấn động đứng sững tại chỗ, rốt cuộc cũng biết rõ ràng những chuyện đã xảy ra, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh thẳng tắp tựa trên cây cột, đôi mắt khép hờ, khóe môi dần dần lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Lão Lục, là đệ trao binh quyền cho Ngâm Tuyết sao? Cho nên Ngâm Tuyết làm sao lại giết đệ được? Đệ lựa chọn giúp Ngâm Tuyết, ta cũng lựa chọn giúp Ngâm Tuyết, hai người chúng ta thật không hổ là huynh đệ, so với huynh đệ ruột thịt còn thân hơn Hết thấy chân tướng đã được công bố, báo trước sự thảm bại của Tống Vũ Thiên, Tống Ngâm Tuyết đã từng nói qua “Muốn dùng một trận chiến phân định thắng bại” ! Hôm nay nàng đã làm được, làm dứt khoát, làm kiên quyết!

Tại cửa thành, toàn bộ đại quân Nhữ Dương đã vào thành, dưới sự ủng hộ của dân chúng, tất cả những người chống cự cũng đã bỏ vũ khí xuống, yên lặng tiếp nhận sự thật này.

Mà trên đầu thành, Thất Sát ngăn mọi người lại, phân định thế đối lập với Tống Vũ Thiên, trong lúc nhất thời ai cũng không nói gì, giằng co gắt gao mà nhìn.

Sắp thành lại bại, đại thế đã mất, đến lúc này, Tống Vũ Thiên có thể nói là đã triệt để xong rồi! Hiện nay, hãn không biết nên phát biểu cảm tưởng như thế nào, chỉ đứng thẳng tắp, không nhúc nhích.

“Thiên.”

Mai Phi đi từ từ đến, trên gương mặt dịu dàng đoan trang của nàng, có một loại cảm giác kỳ lạ khó nói rõ, cuối cùng sau khi liếc nhìn hai người Tống Ngâm Tuyết cùng Tống Vũ Huyền, chậm rãi lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Tay, nhẹ nhàng đặt ở một điểm trên người đối phương, Tống Vũ Thiên kinh hãi há to miệng!

Cái gì! Mai nhi của hãn biết võ công! Nàng cư nhiên còn điểm huyết hãn! Nàng muốn làm gì? Nàng muốn làm gì hãn!

Trong lúc đó tựa hồ hiểu ra những lời Tống Ngâm Tuyết mới vừa nói, thì ra hãn ngày phòng đêm phòng, người bên gối lại khó phòng! Chính là tại sao lại như vậy chứ?

Hãn yêu nàng, cho nàng hết thấy những gì nàng muốn, vì sao nàng phải làm như vậy? Nàng giúp Tống Ngâm Tuyết, chính là đối phương cũng không cảm kích nàng, thậm chí còn trào phúng mở miệng nhắc nhở, nói như thế, nàng cũng không cùng một phe với Ngâm Tuyết, như vậy rốt cuộc là vì cái gì Tống Vũ Thiên rối rắm, trong lòng mâu thuẫn kích động! Chính là hãn không thể động đậy, miệng không thể nói, chỉ có thể trợn trừng mắt.

Mai Phi mỉm cười, cũng không để ý tới phản ứng của hãn lúc này, mà chỉ từ từ tiến lên, đột nhiên, một đạo lụa đỏ bay ra, hướng về Tống Vũ Minh dưới thành, sau khi quấn chặt lấy hãn, mạnh mẽ vung tay lên, vút hãn lên thật cao, thân ảnh vừa động, lại hung hăng đập tới hướng Tống Ngâm Tuyết!

Nàng ta muốn làm gì?!

Mọi người kinh hãi, mà Tống Ngâm Tuyết cũng âm thầm giật mình, cơ hồ không có một chút do dự, nàng đứng dậy, điểm nhẹ chân nhảy lên, một đạo lụa trắng tiêu sái từ trong tay áo bay ra, nhanh chóng đánh tới dải lụa đỏ!

Không thể để cho nàng ta thương tổn Tống Vũ Minh, tường thành cao như vậy, nếu té xuống hãn phải chết không thể nghi ngờ!

Lụa trắng cùng lụa đỏ vật lộn giữa không trung, thế lực ngang nhau, không ai nhường ai! Lúc này, ánh mắt Mai Phi đổi hướng, vung thật mạnh về hướng Tống Vũ Minh, sau đó làm cho hãn vốn bay lên theo đường vòng cung tức thì rơi xuống, sắp sửa rớt xuống đất.

Tống Ngâm Tuyết đương nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu, nhanh chóng động thân, không còn ai ngăn cản, Mai Phi lập tức xoay người, đánh tới hướng Tống Vũ Huyền!

Lập lại chiêu cũ, thân ảnh bay vọt lên, động tác Mai Phi linh hoạt không cách nào tưởng tượng nổi! Nàng ta một bả trói chặt Tống Vũ Huyền, sau đó thu lụa lại, khẽ mỉm cười dẫn đo một lát, vung tay lại vòng lên trên đầu thành, chộp lấy Tống Vũ Thiên, tiếp đó thân mang hai người, nhảy về phía xa!

“Ca ca!”

Cứu Tống Vũ Minh xong, Tống Ngâm Tuyết vội quay về ngăn cản, chính là lúc này, không biết từ nơi nào nhảy ra một đám cao thủ, bao vây bọn họ.

Đối phó với những người này, kỳ thật Tống Ngâm Tuyết cũng không mất bao nhiêu sức lực, nhưng lại làm trễ nãi thời gian của nàng, không cách nào đoạt lại Tống Vũ Huyền được nữa.

Bọn Mặc Lương cũng muốn đi ngăn cản, nhưng Mai Phi dường như cố ý muốn kéo dài thời gian, đám người kia mặc dù võ công không cao, nhưng số lượng rất nhiều, trong lúc nhất thời không thể tiêu diệt sạch sẽ!

“Thủy Nhược Mai!”

“Tống Ngâm Tuyết!”

Đứng ở đằng xa, đối mặt với nhau, Tống Ngâm Tuyết biết Mai Phi là đang cảnh cáo nàng không được tiến lên, bằng không nàng ta không dám bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì? Cho nên nàng chỉ dám đứng xa xa mà nhìn.

“Tống Ngâm Tuyết, mục tiêu của ta cho tới bây giờ đều là Tống Vũ Huyền, nếu như ngươi muốn cứu hắn, ba ngày sau hẹn gặp trên Dương Sơn, ngươi tự mình tiến đến! Nhớ kỹ, không được mang binh lính theo- -”

Mai Phi cười lạnh một tiếng, tung người bỏ đi, thân ảnh nhanh đến căn bản không giống như là phụ nữ có thai! Thấy vậy, vẻ mặt Tống Ngâm Tuyết đầy thâm ý, trong đôi mắt thâm trầm chậm rãi lộ ra ánh sáng nguy hiểm, gần từng chữ từng câu nói: “Thủy Nhược Mai, ngươi động đến giới hạn của ta rồi.”

203. Q.2 - Chương 107: Đại Kết Cục

Mai Phi đi rồi, đôi mắt Tống Ngâm Tuyết tĩnh mịch, hồi lâu sau chậm rãi chớp mắt, tiếp đó trấn định thông dong, nhắc chân vào thành.

“Thất Sát, chỉnh đốn quân lực!”

“Dạ!” Bảy người chấp tay mà nói, bộ dáng cung kính, sau khi nhất tề lĩnh mệnh, thái độ nghiêm túc xoay người, đi vào trong thành.

“Chúng tướng sĩ xếp hàng – -” kêu vang một tiếng, tất cả các tướng sĩ đều xếp hàng ngay ngắn, động tác chỉnh tề, khí thế bao trùm vạn dặm núi sông!

Nhìn những tướng sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh này, binh vệ thuộc về Tống Vũ Thiên đều chấn động, bị khí thế siêu phàm kia chấn kinh!

Nếu như Tống Vũ Huyền không bị Mai Phi bắt đi, như vậy giờ phút này bọn họ nhất định sẽ cúi đầu xưng thần, vạn chúng tề hô nhưng xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người đều có thể hiểu được tâm tình của Tống Ngâm Tuyết, vì vậy đều quý một gối xuống, nhất tề nói: “Chúng tôi nguyện ý đi theo Nhữ Dương quận chúa, toàn lực thuận phục tân đế Đại Tụng- -”

Tiếng hô rung trời, vang lên tại thời khắc này, tuy trong lòng có chút lo lắng cho Tống Vũ Huyền, nhưng Tống Ngâm Tuyết biết ba ngày này hắn sẽ không có việc gì, liền nhắm mắt lại, khóa miệng mỉm cười yếu ớt: cha, nương, hai người nhìn thấy không? Tuyết Nhi làm được rồi, Tuyết Nhi đã làm được chuyện đáp ứng hai người. Cha nương yên tâm, ba ngày sau, Tuyết Nhi nhất định sẽ cứu ca ca ra, nhất định sẽ.
. Trận chiến này, từ sáng sớm kéo dài liên tục đến buổi chiều, chuyện phía sau, toàn bộ đều giao do Thất Sát đi làm.

Chỉnh đốn quân lực, tiếp nhận quân đội, trị liệu thương binh. Bởi vì Tống Ngâm Tuyết xuống tay lưu tình, cho nên trên cơ bản nhân số bỏ mình cũng không quá nhiều, đại bộ phận cũng chỉ bị chút ngoại thương.

Ngưng Linh tán của Vô Song, lúc này phát huy tác dụng thật lớn, bất luận là tướng sĩ bên nào, Tống Ngâm Tuyết đều phân phó cho trị liệu, cho nên về vấn đề đạo nghĩa, dù là binh lính hay dân chúng, đều khen không dứt miệng, thuận phục lòng dân!

Bởi vì Tống Vũ Thiên đại bại, Lý tổng quản ngừng tác động vào kinh tế Đại Tụng, trên căn bản chỉ mất một ngày, toàn bộ kinh tế Đại Tụng đã khôi phục lại như trước, thậm chí còn có xu thế vượt lên! Bất quá loại tác động vô hình này trong lúc nhất thời dân chúng cũng không có cách nào nhận thức được, còn cần thời gian nghiệm chứng.

Ba tháng, nhiều nhất ba tháng, ba tháng sau, bọn họ sẽ biết dưới sự dẫn dắt của Tống Ngâm Tuyết, Đại Tụng sau này sẽ tạo nên một giai thoại thần kỳ mới!

Ngâm Tuyết dùng thời gian một ngày để chỉnh đốn ngoại sự, dò xét bốn phía, tuy lúc này nước không có quốc chủ, nhưng Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết, hôm nay nghiễm nhiên đã trở thành trụ cột tinh thần của toàn dân, bất luận đi đâu cũng là một mảnh ngời khen, tràn đầy kính trọng, không còn là quận chúa đã từng bị người người hô dâm loạn, mà trở thành một đại kỳ nữ được kính ngưỡng muôn đời!

“Nhữ Dương quận chúa thật đúng là chí bảo của Đại Tụng chúng ta a! Giống như Thánh công tử đã nói, từ bi nhân hậu, suy nghĩ vì dân, quả thực chính là Quan Âm Bồ Tát tái thế.”

“Đúng vậy a, quận chúa yêu dân như con, một lòng suy nghĩ vì dân chúng Đại Tụng, cho dù khi hai quân đánh nhau cũng không đành lòng làm tổn thương hài nhi chúng ta, hơn nữa sau đó còn không trách tội bọn hắn, ban thuốc tiên trị liệu, ân đức cỡ này, ai có đủ khả năng so sánh nổi?”

“Đúng, đúng! Quận chúa và Tam hoàng tử không hổ là cốt nhục của Nhữ Dương Vương, dưới sự dẫn dắt của bọn hắn, tin rằng sau này nước Đại Tụng, nhất định sẽ càng thêm phồn vinh hưng thịnh! Mọi người xem mới gần hai ngày, thế đạo cũng đã bắt đầu tốt lên rồi!”

“Chuyện đó quá đúng! Chỉ cần có Tam hoàng tử cùng Nhữ Dương quận chúa, Đại Tụng chúng ta nhất định sẽ tồn tại thiên thu muôn đời, đứng đầu sáu nước!”

“ ”

Tống Ngâm Tuyết đi đến đâu, tiếng tán dương theo tới đó, càng khoa trương hơn chính là trước kia nếu mọi người thấy sau lưng nàng có nhiều nam tử đi theo như vậy, nhất định sẽ mắng nàng là lời ong bướm, ai cũng có thể làm chồng! Nhưng bây giờ thì thay đổi một trăm tám mươi độ. Quan niệm thay đổi, lời nói cũng khác đi.

“Ai, các huynh xem, tám nam tử sau lưng Nhữ Dương quận chúa thật xứng với nàng! Quả thực đúng là trai tài gái sắc a! Hơn nữa ta còn nghe nói, Nhữ Dương quận chúa cũng không thích bọn họ, là bọn họ chết sống đòi đi theo quận chúa, một bước không rời!”

“Nói nhảm, quận chúa tốt như vậy, nếu đổi lại là ta, ta cũng không rời! Quận chúa a, là đóa hoa xinh đẹp nhất trên đời này, phải có lá xanh xuất sắc nhất mới xứng nổi!”

“Đúng vậy, tám nam tử này chính là lá xanh xuất sắc nhất trên đời rồi, dáng vẻ của bọn họ so với chúng ta, đúng là mây trên trời với bùn đen dưới lòng bàn chân!”

Hâm mộ tướng mạo tuyệt thế của tám vị “Phu quân”, mọi người tán thưởng trong lòng! Thật sự có một loại cảm giác Tống Ngâm Tuyết đúng là Thánh nữ, cần những nam tử ưu tú nhất, tuấn mỹ nhất dưới gầm trời này đến xứng đôi!

Đối với điểm này, Tống Ngâm Tuyết không có phản ứng gì, có lẽ là vì lòng nàng không ở đây, cho nên không thêm để ý. Bất quá nghe vậy, tám người phía sau nàng lại bực bội trong lòng, tuy lời tán thưởng rất bụi tai, bọn họ cũng thích nghe, nhưng nếu như vì vậy mà khiến cho nhiều người hơn nữa đến chia xẻ Tuyết Nhi của bọn họ, thì bọn họ tuyệt đối không đáp ứng!

Chỉnh đốn ngoại sự xong xuôi, Tống Ngâm Tuyết dùng tốc độ nhanh nhất tiếp chưởng triều đình. Bởi vì có các nguyên lão ủng hộ Nhữ Dương Vương, cho nên hết thấy đều tiến hành vô cùng thuận lợi, chỉ có một số nhỏ thân tín của Tống Vũ Thiên vừa thấy thế cục không tốt liền muốn chuồn đi, nhưng cuối cùng đều bị bắt trở về, đợi sau này xử lý.

Thừa tướng Thủy Miếu lại thừa dịp hỗn loạn sớm đào tẩu, không biết đã đi đâu! Nghe được việc này, Tống Ngâm Tuyết trầm ngâm, trong mắt lộ ra một chút thâm ý, mọi người hơi khó hiểu.

Thời gian hai ngày, cơ bản đã ổn định đại cục, nước Đại Tụng lúc này, không còn là thiên hạ do Tống Vũ Thiên thống trị, mà đã thành giang sơn của tân đế Tống Vũ Huyền!

“Ngâm Tuyết.”

Đứng trong hoàng cung, khi Tống Ngâm Tuyết giương mắt trông về phía xa, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh chậm rãi từ sau đi đến, biểu lộ do dự, sắc mặt phức tạp.

“Tứ ca ca.” Nghe được tiếng người tới, Tống Ngâm Tuyết quay đầu lại nhìn, trên gương mặt tuyết mỹ lộ ra một nụ cười thanh tịnh động lòng người, khiến Tống Vũ Minh khựng lại, cước bộ không khỏi ngập ngừng.

“Ngâm Tuyết. Muội còn nguyện ý gọi ta là Tứ ca ca sao? Ta đã từng đối xử không tốt với muội như vậy.” Cúi đầu xuống, Tống Vũ Minh chậm rãi bước đến bên người Tống Ngâm Tuyết, biểu lộ có chút cay đắng sóng vai đứng cùng nàng.

“Ngâm Tuyết, thực xin lỗi, ta đã từng.”

Cảm giác hối lỗi tuôn ra trong lòng, Tống Vũ Minh đau lòng, lời nói nghẹn ngang trong cổ họng làm thế nào cũng không thốt ra được.

“Làm sao Tứ ca ca có thể nghĩ như vậy? Ngâm Tuyết chưa bao giờ trách huynh. Dù sao cũng tự Ngâm Tuyết muốn sắm vai nhân vật như vậy, cho nên Tứ ca ca phản ứng rất đúng, ngược lại còn giúp muội nữa, muội còn chưa có cơ hội cảm tạ huynh, sao huynh lại đi xin lỗi trước?”

Nghịch ngợm trêu đùa mở trường hai mắt, nhìn Tống Vũ Minh, Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng nói.

Thấy vậy, Tống Vũ Minh lắc đầu, trầm giọng thở dài: “Không chỉ những chuyện này, Ngâm Tuyết, việc ta muốn xin lỗi thật sự rất nhiều, kể cả những lần ta đã từng chanh chua, vô lễ, cản trở, châm chọc muội.”

“Ngâm Tuyết, ta là em trai ruột của Nhị ca, những chuyện huynh ấy đã làm, cũng giống như ta làm, cho nên ta thực sự xin lỗi muội, thực xin lỗi hoàng thúc, hoàng thẩm, thậm chí còn thay mặt phụ hoàng, xin lỗi Tam ca, xin lỗi Lâm mẫu phi.”

Tống Vũ Minh trầm giọng nói, khuôn mặt đầy vẻ tự trách cùng đau lòng, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết xoay người, chậm rãi nắm lấy tay của hắn, sau đó cười nhạt, nhu hòa nói: “Tứ ca ca, bọn họ là bọn họ, mà huynh là huynh! Huynh không cần đau lòng vì người khác, dù sao có một số việc đã trôi qua rồi, chúng ta vẫn là anh em họ cùng một dòng máu.”

“Anh em họ.”

Nghe thế, tay Tống Vũ Minh bắt giác run lên, sau đó cay đắng cười cười: “Anh em họ? Ngâm Tuyết, muội cảm thấy ta hôm nay, còn có tư cách này sao.”

“Có.”

Nắm tay Tống Vũ Minh thật chặt, ánh mắt Tống Ngâm Tuyết vô cùng kiên định, thần sắc nghiêm túc, “Trong lòng muội, Tứ ca ca vĩnh viễn vẫn là Tứ ca ca. Thân nhân của Ngâm Tuyết vốn đã không nhiều lắm, hôm nay thì chỉ còn lại hai người là ca ca và huynh, cho nên bất luận như thế nào, Ngâm Tuyết vẫn sẽ quý trọng tình thân này.”

“Ngâm Tuyết quý trọng ta?”

Tựa hồ cảm thấy hơi kinh ngạc, đáy lòng tràn đầy hạnh phúc và cảm động, nghe những lời này, Tống Vũ Minh gất gao mím miệng, không biết nên nói như thế nào mới tốt.

“Thực xin lỗi Tứ ca ca, muội không có cách nào tha thứ cho Nhị ca ca, mặc dù cuối cùng hắn có chết vào tay Thủy Nhược Mai, muội cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, đây là trách nhiệm của muội, cũng là lời thề của muội, cho nên muội chỉ có thể nói với huynh một câu xin lỗi. Còn Lục ca ca, muội không thể bảo vệ huynh ấy, lại làm cho huynh ấy vì muội mà chết, đối với chuyện này, muội rất áy náy.”

“Ngâm Tuyết, chuyện này không thể trách muội được, ta có thể lý giải suy nghĩ của muội. . . .” Thấy người ngọc nói như thế, giữa chân mày thoáng hiện nét u buồn, Tống Vũ Minh trở tay cầm chặt tay nàng nói.

“Đúng rồi Tứ ca ca, huynh trúng tên. . . .”

“Dùng Ngưng Linh tán của muội bôi lên, hiện tại đã không có việc gì.” Mỉm cười, nhìn về phía đầu vai, Tống Vũ Minh vui vẻ, nhẹ nhàng nói, “Ngâm Tuyết, ta giúp Nhị ca ca ngăn tên, muội sẽ không trách ta chứ? Ta. . . .”

“Sẽ không, mũi tên kia, muội cũng không có ý lấy mạng của hắn. Còn nữa, không phải Tứ ca ca cũng giúp muội mở cửa thành sao? Huynh vốn là một người chí tình chí nghĩa, chắc hẳn lúc hạ quyết định này, trong lòng đã vạn phần giãy dụa. Một bên là anh ruột của mình, một bên là công lý trong lòng mình, phải lựa chọn một trong hai, cảm giác của huynh nhất định sẽ không dễ chịu a. . . .”

“Nếu sớm biết huynh sẽ đi ngăn cản mũi tên này, lúc ấy muội đã bản nhẹ hơn một chút rồi, cũng không cần hại huynh suýt nữa phé đi cánh tay này.”

Một câu cuối cùng, Tống Ngâm Tuyết có chút trêu chọc nói, Tống Vũ Minh biết là nàng muốn hòa hoãn bầu không khí, “Ngâm Tuyết, một mũi tên này coi như là ta hoàn lại những lần châm chọc khiêu khích, gây khó xử uội trước kia.”

“Ngâm Tuyết, ngày mai muội thật sự muốn một mình đi núi Thiên Dương? Mai Phi thâm tàng bất lộ, cũng không biết có bố trí nhân mã, tính toán cái gì không? Vào cung nhiều năm như vậy, dụng tâm của nàng ta rõ ràng lại không bị bất cứ người nào nhìn ra, còn bắt được trái tim của Nhị ca, loại người này, âm hiểm đáng sợ, không phải là nữ tử bình thường.”

“Muội biết. Thủy Nhược Mai nói như vậy, nhất định đã có sự chuẩn bị, hơn nữa người này tâm kế âm trầm, võ công cao cường, đã đến tình trạng không thể đo lường, cho nên lần này đến, đích thị sẽ có một hồi ác chiến. Nhưng bất luận như thế nào, ngày mai muội nhất định phải đến đó! Nàng ta nói mục tiêu của nàng là ca ca, nghĩa là những thứ nàng ta che giấu chắc chắn vượt xa tưởng tượng của chúng ta. . . .”

“Vượt xa tưởng tượng của chúng ta? Ngâm Tuyết, có phải muội biết được gì hay không?” Tống Vũ Minh nghe vậy, trong lòng có chút hoang mang.

“Không, chỉ là cảm giác.” Lắc đầu, Tống Ngâm Tuyết trông về phía xa, đối với dụng tâm của Thủy Nhược Mai, trong lòng nàng. . . .”Ngâm Tuyết, ta cùng đi với muội! Đây là chuyện hoàng gia chúng ta, ta không thể để uội một thân một mình đối mặt.”

“Không được, chuyện này quá nguy hiểm, huynh không biết võ công, nếu vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta không chắc có thể bảo vệ huynh được chu toàn.” Nghe yêu cầu của Tống Vũ Minh, Tống Ngâm Tuyết nghiêm mặt nói, không chút chần chừ mở miệng cự tuyệt.

Nghe vậy, Tống Vũ Minh biểu lộ đau đớn, trầm mặc không nói.

Kỳ thật trong lòng của hắn biết mình không nên yêu cầu như vậy, bởi vì dù sao ngay cả bản thân mình hắn cũng bảo vệ không được, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, nói không chừng còn vướng chân Ngâm Tuyết! Chính là nếu như không đi, lòng hắn sẽ vô cùng bất an. . . .

“Tứ ca ca, muội biết huynh lo lắng uội, nhưng huynh hãy tin tưởng muội, không có việc gì đâu.”

“Ngâm Tuyết, ta –”

“Tứ ca ca yên tâm, muội sẽ còn sống trở về, bởi vì có một việc muội đã đáp ứng người ta, nhưng trước mắt còn chưa thực hiện.” Thấy Tống Vũ Minh do dự, Tống Ngâm Tuyết cười cười ngắt lời.

“Một việc?” Trong lòng có chút khó hiểu, nhìn ánh mắt tính toán của người ngọc, trong lúc nhất thời Tống Vũ Minh hoảng hốt, cảm giác thời gian như ngừng lại.

“Đúng vậy a, muội đáp ứng mai mối giúp một người, nhưng đến bây giờ còn chưa có thời gian thực hiện!”

Chớp chớp mắt nhìn đối phương, Tống Ngâm Tuyết cười giảo hoạt, sau đó nhếch mày, xoay người cất bước, đi thẳng về phía trước: “Tứ ca ca, chờ muội, muội đáp ứng Hương Cầm công chúa giúp nàng làm mai huynh cho nàng ấy, cho nên trước khi làm tốt được việc này, muội sẽ không để mình có việc.”

Thân ảnh thon dài cất bước thông thả, sau lưng, Tống Vũ Minh ngược mắt nhìn nàng, biểu lộ sâu xa, đến khi thân ảnh nàng đi xa, mới lập tức hoàn hồn: “Làm mai? Ngâm Tuyết nói là làm mai mối? Làm mai ình và Hoa quốc Hương Cầm công chúa Hoa Ôn Như? Không, không phải đâu.”

“Quận chúa –”

Ngày cuối cùng, Tống Ngâm Tuyết cơ bản đã xử lý mọi chuyện cần thiết sau này, bước vào Nhữ Dương Vương phủ đã lâu không trở lại, nha hoàn Mân Côi kích động, khàn cả giọng hô hoán, làm cho nàng không khỏi mỉm cười.

“Mân Côi.”

“Quận chúa! Thật là ngài, thật là ngài rồi –”

Vừa thấy Tống Ngâm Tuyết vẫn phong hoa tuyết đại như lúc trước, thậm chí phong tư so với trước đây càng kiều mị hơn hơn, Mân Côi vọt tới, hai mắt không ngừng rung rung.

“Quận chúa, ngài đã trở lại, ngài đã trở lại.” Giọng nói không giấu nổi nghẹn ngào, thân thể quỳ rạp trên mặt đất. Mân Côi rõ ràng không thể khống chế nổi tâm tình của mình, nghẹn ngào che mặt khóc ò lên.

Nàng thật sự quan tâm đến Tống Ngâm Tuyết! Nếu như trước kia tìm mọi cách thân cận, là vì muốn leo lên cảnh cao, hưởng thụ vinh hoa, nhưng sau này, nàng lại toàn tâm toàn ý đi theo quận chúa, hầu hạ nàng!

Nàng một mực ở trong phủ chờ Tống Ngâm Tuyết, dù cho biết Ngâm Tuyết đã chết rồi, không về được, vẫn kiên định như cũ! Lúc trước Tống Vũ Thiên niệm phong Nhữ Dương Vương phủ, chỉ cho vài người lưu lại quét dọn trông giữ, nàng xung phong nhận việc không cần thù lao, tìm mọi cách thỉnh cầu, nàng muốn đợi một ngày quận chúa quay lại, dù là linh hồn của quận chúa, nàng vẫn muốn gặp gỡ quận chúa một lần cuối cùng!

Không thể tưởng tượng không phải hồn phách, mà là quận chúa bằng xương bằng thịt trở lại, hơn nữa còn dùng tư thái tốt như vậy trở về, bảo nàng làm sao không kích động!

” Mân Côi ngốc, ta đã trở về rồi, ngươi còn khóc cái gì?” Nâng Mân Côi dậy, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt, vừa nói vừa lau nước mắt trên mặt đối phương.

“Quận chúa, Mân Côi không nghĩ tới kiếp này còn có thể gặp lại ngài, nô tỳ cho rằng, nô tỳ cho rằng.”

“Cho rằng ta đã chết đúng không? Yên tâm đi, còn có nhiều người chờ ta trêu ghẹo như vậy, ta sao có thể cứ như vậy mà chết đi chứ?”

Trêu chọc nói, vốn chỉ định trêu ghẹo, chính là Mân Côi nghe xong, không tự chủ được liếc qua tám người sau lưng Tống Ngâm Tuyết, trong lúc nhất thời hiểu sai ý, trên mặt không khỏi hơi hồng hồng. Cách quận chúa đối đãi nam tử, quả nhiên vẫn ngay thẳng như trước kia. Mân Côi vui mừng tột độ, bất kể như thế nào, Tống Ngâm Tuyết đã trở lại, hoàn hảo không tổn hao gì trở lại! Chỉ cần biết điểm này, trong lòng Mân Côi đã tràn đầy hạnh phúc.

“Quận chúa, mau vào ngồi đi, tuy trước kia vì xét nhà, đồ đạc vô cùng lộn xộn, nhưng trong mấy tháng này, nô tỳ cùng một ít hạ nhân khác đã quét dọn gọn gàng lại rồi.”

Mân Côi mím môi, vô cùng hiểu ý nở nụ cười.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết kéo tay nàng, nhẹ giọng nói cảm ơn. Mân Côi lắc đầu. Không nói gì nữa, chỉ đi vào bên trong, ý bảo tất cả mọi người đang chờ nàng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết hiểu ý, cười nhạt nhấc chân tiến lên.

Dưới sự thu xếp của Mân Côi, Tống Ngâm Tuyết ăn lại những món ăn Vương Phủ đã lâu chưa nếm, tuy nàng vốn không thêm để ý đến những việc này, nhưng con người một khi đã quen, trong nội tâm sẽ có một cổ xúc động, mà loại xúc động này, một khi bị kích phát, liền tràn đầy quanh quẩn trong lòng, thật lâu không tiêu tan.

“Tuyết Nhi.”

Sau bữa cơm tối, Tống Ngâm Tuyết một mình ngồi trong thư phòng, lúc này, giọng nói của Vô Song vang lên ngoài cửa, ngay sau đó là tiếng đưa tay đẩy cửa mà vào.

“Tuyết Nhi.”

Vô Song kêu to, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu, nàng biết lúc này người tới cũng không phải chỉ một mình hần, bởi vì qua tiếng cước bộ dồn dập, nàng liền biết: tất cả bọn họ đều đến đây.

“Có việc gì sao?” Ánh mắt đảo qua mặt từng người, không cần bọn họ nói cái gì, Tống Ngâm Tuyết đã lắc đầu cự tuyệt: “Cái gì cũng đừng nói, ta không đồng ý.”

“Vì sao, Tuyết Nhi? Nàng không đồng ý, chẳng lẽ muốn chúng ta trở mặt nhìn nàng đi chịu chết một mình sao?” Đối với chuyện này, Mặc Lương là người đầu tiên nhíu mày, hần lạnh mặt, tiến lên một bước phản bác.

“Đúng vậy a, Tuyết Nhi, nàng không cho chúng ta đi, chẳng lẽ muốn chúng ta nhìn nàng đi. Nàng không biết làm như vậy là rất tàn nhẫn sao? Chúng ta sống thì cùng sống, có chết cũng phải cùng chết, ta cũng còn chưa được phù chính, dù thế nào cũng sẽ không rời nàng nửa bước!”

Lâm Phong phụ họa, vừa kiên trì muốn cùng đi, đồng thời không quên một lần nữa nhắc nhở người nào đó có chút chính sự nàng còn chưa hoàn thành.

Minh Tịnh nghe vậy, đôi mắt sáng như sao thâm thúy, sau khi liếc mắt nhìn Lâm Phong một chút, nhàn nhạt nói: “Tuyết Nhi, người nào đó nói cũng đúng, sao nàng có thể nhẫn tâm cự tuyệt hần?”

“Đúng, Tuyết Nhi, sao nàng lại nhẫn tâm cự tuyệt ta? Minh Tịnh, quen biết huynh lâu như vậy, những lời huynh nói hôm nay ta nghe thấy thoải mái nhất đó!”

Lâm Phong vẻ mặt yêu nghiệt, con mắt gắt gao khóa trên người Ngâm Tuyết, bất kể thế nào, lần này hần nhất định đi, ai cũng không thể ngăn cản!

“Tuyết Nhi, để cho chúng ta cùng đi đi, bằng không trong lòng mọi người cũng sẽ không an tâm.” Vô Song mở miệng, trên gương mặt tuấn nhã xuất hiện vẻ khẩn cầu hiếm thấy.

“Tuyết Nhi, nàng không cần lo lắng cho bọn ta, chúng ta sẽ chiếu cố tốt cho bản thân mình! Mai Phi rất bí ẩn, ai cũng không thể nói chính xác mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào, nếu như chúng ta cùng đi, ít nhiều có thể tiếp ứng, hơn nữa, nàng ta nói là không được mang theo binh, nhưng đâu có nói không ang phu quân, cho nên dù thế nào, chúng ta cũng phải đi theo.”

Mặt lạnh, Mặc Lương biểu lộ lạnh lùng, nhưng lời nói lại thần nhiên bá đạo.

Tống Ngâm Tuyết không nói lời nào, dường như đang trầm tư, thấy vậy, Kỳ Nguyệt há miệng, cuối cùng hạ quyết tâm, bất cứ giá nào cũng phải nói: “Tuyết Nhi, nàng không nên chỉ đem theo những người biết võ công, mặc dù vô dụng, nhưng chúng ta đều quyết tâm muốn đi theo nàng!”

“Tuyết Nhi, nàng yên tâm, chúng ta sẽ không làm vướng chân nàng, bởi vì trước khi đến chúng ta cũng đã thương lượng rồi, Vô Song, Minh Tịnh, Lâm Phong bốn người bọn họ có võ công, vừa vặn chiếu cố Thư Ly, Huyền Ngọc, Tử Sở, bốn người chúng ta.”

Đã bàn bạc hình thức phối hợp ổn thỏa, một lòng muốn đi theo, thấy tình hình này, mặc dù Tống Ngâm Tuyết không nói chuyện, nhưng đối với phần nhân tình này của bọn họ, trong lòng nàng đủ vị đắng, cay, mặn, ngọt.

“Mọi người.”

“Tuyết Nhi, để cho chúng ta cùng đi nhé. Mặc kệ kết quả như thế nào, chín người chúng ta cuộc đời này đã chắc chắn phải ở cùng một chỗ, cùng tiến cùng lùi.” Minh Tịnh mở miệng, đôi mắt đen như mực lấp lánh ánh sao đầy thâm tình.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết trầm mặc đã lâu, cũng ngẫm nghĩ hồi lâu, chống lại ánh mắt chờ đợi của tám người, trong lòng âm áp, không khỏi nhẹ gật đầu một cái.

“Tuyết Nhi, nàng đồng ý? Thật tốt quá!” Lâm Phong thấy vậy, cao hứng ngược cặp mắt yêu nghiệt lên, mà bọn Tử Sở sau lưng, cũng đều cười vui sướng.

Vô Song nhìn thoáng qua người ngọc trước mặt, trong lòng hơi lo lắng, tiếp đó do dự lên tiếng: “Tuyết Nhi, về phần Mai Phi, nàng biết được bao nhiêu? Rốt cuộc nàng ta là thần thánh phương nào, lại có năng lực hùng mạnh như vậy?”

“Không biết. Đối với nàng ta, trước giờ ta cũng chưa hề lưu ý qua. Nhưng không thể không nói, Thủy Nhược Mai rất thông minh, thông minh đến mức làm cho tất cả mọi người không để mắt đến sự tồn tại nguy hiểm của nàng ta.”

“Nhớ khi vừa mới tiến cung, nàng ta chỉ là một tú nữ yên lặng vô danh, bởi vì có Lăng Mị, nàng căn bản cũng không có cơ hội tiếp cận Tống Vũ Thiên. Chính là trong hoàn cảnh không có khả năng như thế, nàng ta lại có thể từng bước một bắt lấy trái tim của Tống Vũ Thiên, bởi vậy có thể thấy được thủ đoạn cùng tâm kế của nàng ta, độc đáo đến cỡ nào.”

Tống Ngâm Tuyết chậm rãi nói, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thấy vậy, Minh Tịnh mở miệng, ngữ khí khẳng định: “Tuyết Nhi, lần trước tại đại hội võ lâm người mang Lăng Mị đi, phải chăng là Mai Phi?”

“Ừ, lúc ấy ta đã cảm thấy thân ảnh người nọ rất quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ đến nàng ta.”

Lời nói của Tống Ngâm Tuyết, làm Minh Tịnh vốn tâm tư kín đáo nheo mắt lại, sau khi nghe vậy, hần im lặng, tiếp đó ngắt đầu, sắc mặt trầm ngâm: “Nàng ta cố ý.”

“Ngày đó trên đại hội võ lâm, nàng ta cũng không thương tổn Tuyết Nhi, mà cố ý đợi cho Đại Tụng đại loạn mới nhân cơ hội ra tay. Nữ nhân này, rõ ràng mang thai con của Tống Vũ Thiên, nhưng mà một tay gây nên thất bại của hắn, rồi sau đó lại luôn mồm nói mục đích của nàng ta là Tam hoàng tử, tiếp đó bắt cả hai người bọn họ đi, cố ý dẫn Tuyết Nhi lên núi. Tựa hồ hết thảy những chuyện này đều có liên hệ với nhau, nhưng là về phần liên hệ với nhau ở điểm nào thì ta không rõ.”

Minh Tịnh phân tích, khiến mọi người suy nghĩ sâu xa một hồi.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lại mỉm cười thản nhiên: “Rốt cuộc Thủy Nhược Mai có mục đích gì? Ngày mai lên núi Thiên Dương sẽ thấy rõ ràng thôi! Nhưng mặc kệ thế nào, ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng ta được như ý.”

Trong lời nói nhàn nhạt, mang theo sự tin tưởng cùng khẳng định vững chắc, trong thư phòng đêm nay, thẳng tắp tiến vào trong lòng mỗi người.

Ngày hôm sau trên núi Thiên Dương, khi chín thân ảnh tuyết mỹ xuất hiện ở đỉnh núi, Mai Phi mặc một thân y phục yêu lệ không khỏi nheo mắt lại, thần sắc trên tức.

“Ha ha, quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, đã đến nước này rồi, Ngâm Tuyết vẫn không quên mang theo đám lang quân a?”

Mai Phi hôm nay, trang phục lộng lẫy diễm lệ, hiển lộ rõ tư thái hoa lệ ung dung, hoàn toàn khác với cảm giác thân thiết hiểu lòng người ngày xưa, toàn thân từ cao xuống thấp tản mát ra một loại khí chất phú quý bức người.

Ngâm Tuyết? Nàng ta gọi mình là Ngâm Tuyết? Từ khi nào thì, các nàng lại thân thiết như vậy?

Tống Ngâm Tuyết cười nhạt không nói, mắt nhìn hai người bị trói sau lưng Mai Phi, trong mắt nhấp nháy một đạo hàn quang.

“Thế nào, Ngâm Tuyết đau lòng rồi sao? Ha ha.”

Mai Phi tươi cười nó, thông minh lợi hại như nàng, lúc này há có thể nhìn không ra sự tức giận trong mắt Tống Ngâm Tuyết? Vì vậy trong khi trêu tức, chậm rãi bước đi về hướng Tống Vũ Huyền bên cạnh, cười cười mở miệng: “Ngâm Tuyết, ta chỉ mới quất hấn vài roi, Ngâm Tuyết đã tức giận đến như vậy, nếu ta giết hấn, Ngâm Tuyết sẽ như thế nào?”

Mai Phi nở nụ cười, cười rất là sáng lạng, cảm giác như nàng chờ đợi ngày này, đã đợi thật lâu thật lâu rồi.

“Ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội giết huynh ấy, điểm này, xin ngươi nhớ kỹ!” Tống Ngâm Tuyết mỉm cười, nhưng mà lời nói lại lạnh như băng, rét thấu xương, khiến Mai Phi liếc mắt khinh thường, nhếch mày.

“Ha ha, thật sự là như vậy sao? Ta rất chờ mong.”

Mai Phi vừa nói, vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng cạo vuốt gò má tuấn dật của Tống Vũ Huyền trước mặt, thân thể cực kỳ ngả ngớn.

“Bỏ tay ngươi ra!” Vừa thấy thế, Tống Ngâm Tuyết không vui cau mày, sắc giọng, trong mắt thoáng hiện vẻ rét lạnh kinh người.

“Lấy ra? Được thôi.” Tùy ý thu tay lại, nhưng lại “bốp” một cái. Tiếng bập tai thanh thúy vang lên, Mai Phi cười cười tiến lên, thần sắc khiêu khích.

“Thủy Nhược Mai!”

“Ta đây

ha ha!”

Nghe được giọng nói tức giận của Tống Ngâm Tuyết, Mai Phi vui vẻ ngửa đầu mà cười, tiếng cười sung sướng lại có chút hả hê, khiến tất cả mọi người ở đây nhìn chằm chằm vào nàng.

Tống Vũ Thiên hai tay bị trói chặt, sắc mặt cực kỳ phức tạp nhìn Mai Phi, cảm giác mâu thuẫn rối rắm, làm cho cả người hấn thoát nhìn càng tiêu tụy, chật vật.

“Ngâm Tuyết, ta không sao.” Chứng kiến người ngọc lo lắng ình, Tống Vũ Huyền mở miệng nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn tinh táo, sắc mặt trầm ổn không thay đổi.

Vô Song, Minh Tịnh, Kỳ Nguyệt, Lâm Phong, Tử Sở, Huyền Ngọc, Mặc Lương, bọn họ đứng ở sau lưng Tống Ngâm Tuyết, trong lòng cũng đều ẩn chứa lửa giận, bất quá đã đáp ứng trước là sẽ không cản trở, cho nên bọn họ liền biết nên làm như thế nào.

“Chắc chắn, thật đúng là huynh muội tình thâm a, tình cảnh này, đúng là khiến người khác ghen tỵ muốn chết! Ngâm Tuyết, làm sao bây giờ, ta cũng muốn có một ca ca như vậy

a, đúng rồi, ta quên mất, kỳ thật ta cũng có ca ca ruột, hơn nữa vị ca ca này của ta, hấn đối với ta cực kỳ tốt đó, ha ha!”

Biểu lộ của Mai Phi rất phong phú, dường như tâm tình thật tốt, nàng ta lúc thì liếc Tống Vũ Huyền, lúc lại quét về phía Tống Ngâm Tuyết, nhưng bất luận thế nào vẫn không nhìn đến Tống Vũ Thiên bên cạnh.

Dường như cảm nhận được sự bất thường của nàng ta, Tống Ngâm Tuyết khép hờ mắt không nói lời nào, mà lúc này Tống Vũ Thiên lại đột nhiên mở miệng, “Mai nhi, Thủy thừa tướng đời này dưới gối cũng chỉ có ba nữ nhi, nàng làm sao lại có ca ca?”

Tựa hồ đã bị một loạt biến cố đả kích, không còn phong thái của ngày xưa, giống như là một quả cà phơi sương, héo rũ vô lực.

Nghe Tống Vũ Thiên nói..., Mai Phi cười không đáp, đôi mắt đầy thâm ý, sâu xa khó hiểu.

Đôi mắt tối sầm lại, biểu lộ cô đơn, thấy đối phương không để ý tới mình, Tống Vũ Thiên vô cùng phức tạp liếc nhìn nàng ta, sau đó khi nhìn đến cái bụng gò lên thì thần sắc càng buồn bà.

Đến bây giờ hấn cũng chưa nghĩ ra tại sao Mai nhi phải làm như vậy? Nàng cũng không thuộc phe Tống Vũ Huyền, không nhận được lợi lộc gì của bọn họ, chính là đã như vậy, vì sao nàng còn phản bội hấn? Nàng

đang mang thai con của hắn, mà hắn cũng hứa hẹn cho nàng những thứ tốt nhất thiên hạ, hôm nay tại sao nàng lại muốn vứt bỏ tất cả?

Tống Vũ Thiên nghĩ mãi mà không rõ, biểu hiện trên mặt rối rắm quái dị. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tiến lên một bước mở miệng nói: “Nói đi, nói ra mục đích của ngươi, hôm nay ngươi muốn ta đến đây, rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Làm gì? Không làm gì. Chỉ là rảnh rỗi đến nhàm chán muốn tìm các ngươi ôn chuyện, sau đó.
tiễn các ngươi ra đi.” Mai Phi cười cười nói, thần sắc tự nhiên như mây trôi nước chảy, căn bản không giống như là đang nói một chuyện cực kỳ trọng đại.

“Tiễn chúng ta ra đi? Vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không. A, còn nói cái gì ôn chuyện, làm như chúng ta thân thiết lắm ấy, quả thực không biết xấu hổ!”

Tịch Mặc Lương lên tiếng, dường như rất khó chịu với thái độ kiêu ngạo của Mai Phi! Cũng phải thôi, vốn là sát thủ đệ nhất giang hồ, hôm nay lại bị một nữ tử mang thai xem thường như vậy, đừng nói hắn, mà ngay Minh Tịnh vốn luôn thông dong bình tĩnh cũng phải khó chịu, bực bội.

“Vì sao lại muốn tiễn chúng ta ra đi?”

“Bởi vì ta hận a, hận mỗi người họ Tống các ngươi. Nhưng trong chuyện này hận nhất ~ vẫn là hắn.” Đối mặt với sự nghi vấn của Tống Ngâm Tuyết, Mai Phi thoải mái đáp lại, tay không khỏi chỉ chỉ Tống Vũ Huyền bên cạnh, nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Rõ ràng là hận đến hủy thiên diệt địa, nhưng Mai Phi lại có thể nói thoải mái tự nhiên như vậy, bởi vậy có thể thấy được nỗi hận trong lòng nàng ta, sớm đã xâm nhập vào trong cốt tủy, hòa hợp thành một thể, xóa không mất, cũng chùi không đi!

“Hận.”

Không rõ nỗi hận này rốt cuộc từ đâu mà đến, dường như cho tới bây giờ cũng không chưa làm chuyện gì thương tổn đến nàng ta, khi ngón tay thon dài của Mai Phi chỉ về hướng mình, Tống Vũ Huyền nghi ngờ.

“Mai nhi, nàng hận trầm? Hận cả họ Tống? Vì cái gì?” Thật sự không hiểu Mai Phi rốt cuộc là có ý gì, Tống Vũ Thiên chần chờ mở miệng, bộ dáng hắn tràn đầy mâu thuẫn, thống khổ như có một con rắn độc đang hung hăng gặm cắn trái tim của hắn.

“Vì cái gì? Ha ha, đương nhiên là bởi vì – -”

“Bởi vì ‘ người cũng họ Tống ’! Đúng không?”

Mai Phi chưa nói xong, Tống Ngâm Tuyết liền vượt lên trước một bước trả lời hắn, lúc này, đôi mắt nàng tinh mịch, biểu lộ nghiêm túc, Tống Ngâm Tuyết cười cười giương môi lên, chậm rãi mở miệng, gần từng chữ một: “Bởi vì ngươi cũng họ Tống, là ‘ tỷ tỷ ’ trên danh nghĩa của ta, hoặc càng chính xác mà nói, là ‘ Đường tỷ* ’. Đúng không?”

(*Đường tỷ:Chị họ bên nội)

“Ha ha, Ngâm Tuyết thật là thông minh, không hổ là một tài nữ, mới đoán một lần đã đoán đúng.” Chân tướng được nói ra, Mai Phi mới đầu cũng hơi sững sờ, không nghĩ tới bí mật của mình lại bị người ta biết? Bất quá nàng cũng không thêm để ý, chỉ một lát đã khôi phục nụ cười, mở miệng khen Tống Ngâm Tuyết.

“Làm sao bây giờ, Ngâm Tuyết thông minh như vậy, làm hại ta có chút không nở giết ngươi rồi? Chính là không được a, nếu như ngươi không chết, ta vất vả bố trí nhiều năm như vậy chẳng phải sẽ thất bại vào phút chót sao, không được, không được, ha ha.”

Mai Phi trêu chọc, không thêm để ý đến bí mật của mình bị công bố, bởi vì nàng vốn định làm cho bọn họ bất ngờ một phen, cho nên có người giúp nàng nói ra, tự nhiên trong lòng càng thích ý vạn phần.

Cái gì? Tỷ tỷ? Đường tỷ!

Trừ Tống Ngâm Tuyết ra, tất cả mọi người ở đây không thể tin được đây là sự thật, nhất là Tống Vũ Thiên, vừa nghe lời này, trên gương mặt mặt u ám lập tức bịt kín một tầng xám trắng, gắt gao, nặng nề.

“ ‘ Đường tỳ ’, đây là ý gì? Mai nhi, phụ thân của nàng không phải Thủy Miểu sao? Làm sao có thể, làm sao có thể.”

“Đúng vậy a, phụ thân của ta Thủy Miểu, nhưng hấn không phải thân sinh, bởi vì phụ thân sinh ra ta là một người khác hoàn toàn, mà tên của hấn, gọi Tống Dật Minh, tiên đế Đại Tụng – Tống Dật Minh.”

“Không! Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Thực sự có chuyện như vậy? Tống Vũ Thiên trừng to mắt. Không tự chủ được lắc đầu, tựa như là bị kích thích đến cực độ, kích thích đến trái tim của hấn thừa nhận không nổi!

Bọn Vô Song nghe vậy hai mặt nhìn nhau, cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì nếu như lời Mai Phi nói là sự thật, như vậy nàng ta và Tống Vũ Thiên. là huynh muội ruột thịt.

Giữa huynh muội ruột thịt lại có quan hệ vợ chồng, hơn nữa còn phát sinh dưới tình huống có một bên biết rõ chuyện này? Về mặt đạo nghĩa, không tránh khỏi có chút quá hoang đường a!

Ánh mắt không khỏi lướt qua cái bụng hơn năm tháng của Mai Phi, mọi người vừa nhìn liền biết đây là hàng thật giá thật, không có nửa điểm giả dối! Vì vậy trong lòng đều sửng sờ, mím môi.

“Chuyện này có gì mà không có khả năng? Nếu không thì đến đây nhỏ máu nhận thân a?” Mai Phi không thèm để ý đến phản ứng của mọi người, chỉ tươi cười rạng rỡ, trên mặt là thần thái đặc ý.

Thấy vậy, Huyền Ngọc mở miệng nói: “Mai Phi, người có phải hậu duệ hoàng thất hay không không quan hệ đến chúng ta, nhưng tại sao người phải hận Tam hoàng tử? Hình như giữa hấn và người, cũng không có liên hệ gì a.”

“Không có liên hệ? Ha ha, ta cũng hy vọng là như vậy a, bất quá chỉ tiếc – – là không phải.”

Mai Phi đảo mắt chống lại Tống Vũ Huyền, trong mắt bắn ra hàn quang, nàng cười xinh đẹp, nghiền ngẫm nói: “Chẳng lẽ mọi người không hiểu kỳ ta làm sao lại trở thành hậu duệ hoàng tộc đấy sao? Ha ha, Tam hoàng tử Tống Vũ Huyền, ta hận người như vậy, người không muốn biết là vì nguyên nhân gì sao?”

Nghe xong lời mà Mai Phi nói..., Tống Vũ Huyền cũng hơi kinh ngạc, nói thật, hấn thật sự nghĩ không ra rốt cuộc trong chuyện này có khúc mắc như thế nào?

Tống Ngâm Tuyết giữ im lặng, đôi mắt lấp lóe, nhưng nàng cũng không nói gì, mà chỉ giương mắt nhìn Mai Phi, biểu lộ bình tĩnh.

“A! Các người có muốn biết rốt cuộc là vì sao hay không? Ta nhẫn nhịn lâu như vậy, hôm nay cũng muốn nói cho các người được rõ, để các người trên đường xuống suối vàng cũng là những con ma hiểu chuyện, kẻo khi Diêm Vương hỏi, các người lại không đáp được một câu nào! Ha ha – –”

Mai Phi cười điên cuồng, gương mặt diễm lệ có vẻ dữ tợn, nàng ta đi từng bước một về hướng Tống Vũ Huyền, lạnh lùng trào phúng nói: “Tống Vũ Huyền, kỳ thật ta nên gọi người Tam ca mới đúng. Ta nghĩ chỉ có người mới hiểu được cái gì gọi là ‘ dày vò ’? Loại dày vò biết rất rõ ràng cha đẻ của mình là ai, nhưng mà thủy chung không cách nào tới gần, trở mắt cảm giác mình như một kẻ lạc loài, không thể nào dung nhập với những người khác a? Ha ha.”

“Cha đẻ của mình không thể ỉnh sống hạnh phúc sung sướng, chỉ có thể tránh ở một góc rất xa nhìn người khác cả nhà hạnh phúc, loại cô đơn cùng tương phản mãnh liệt này, chỉ sợ mọi người ở đây, cũng chỉ có người cùng ta mới có thể sâu sắc cảm thụ được a.”

“Bất quá có một chút bất đồng chính là, bi kịch của người là người tự mình tiếp nhận, mà bi kịch của ta, lại là do người khác áp đặt cho ta! Ta không giống người, vì ân oán buồn cười của đời trước, có thể tiếp nhận con đường trải thảm mà bọn họ an bài sẵn cho người, tình nguyện một mình yên lặng chờ đợi. Hừ, ta vốn là công chúa, lá ngọc cành vàng, xứng đáng hưởng thụ vinh hoa phú quý vô hạn, nhận hết sự kính ngưỡng của vạn người! Chính là lại bởi vì các người, bởi vì mẫu thân ích kỷ vô tình của người, đã hủy diệt không còn một mảnh!”

Mai Phi nói đến đây, giọng nói đột nhiên vút cao lên, có thể nhìn ra chuyện này trong lòng nàng ta đã là một khối u vĩnh viễn đau nhức, khi đụng vào thì không khỏi trở nên cay độc!

“Mẫu thân của Tổng Vũ Huyền, Lâm quý phi năm đó?” Đã nói đến trọng điểm, nhưng mà màn sương mù bí ẩn vẫn còn rất nặng nề, mọi người nghe đến đây, không khỏi nhũn mày, dăm chiêu khó hiểu.

Lần đầu tiên Tổng Vũ Thiên chật vật như vậy, toàn thân hần run rẩy, hần không nghĩ đến nữ nhân duy nhất mình thật lòng yêu thương kiếp này, lại là muội muội ruột thịt của mình! Hơn nữa muội muội này kỳ thật cũng không thương hần, những hành động dục dằng trước đây, tất cả đều là làm bộ, gạt dẹt thì chơi, gạt người!

Trái tim, bỗng nhiên đau nhức mãnh liệt, co rút bức bối, không thể tưởng được Tổng Vũ Thiên hần cũng sẽ có ngày hôm nay, quả nhiên là châm chọc đến tột đỉnh!

Mai Phi chú ý tới biểu lộ của Tổng Vũ Thiên, nhưng nàng ta lại hoàn toàn không thèm để ý, mỉm cười, nàng nheo hai mắt lại, châm chọc mà nghiền ngẫm nói: “Biết ta làm sao lại trở thành nữ nhi của Tổng Dật Minh không? Chuyện này phải nói từ đại hôn năm đó của ả tiện nhân Mạc Lâm kia!”

“Mạc Lâm năm đó, đã không còn là xử nữ gả cho tiên đế, trong lòng biết vào đêm động phòng nhất định không thể gạt được, vì vậy liền dùng chiêu ‘thay mặn đổi dào’ lừa dối để qua ả. Chính là loại sự tình này, nữ tử bình thường làm sao chịu nguyện ý? Nhưng mẫu thân ngu xuẩn của ta lại đâm đầu vào! Người ta chẳng qua là đã từng có ân mời bà một bữa cơm, bà liền hết lòng muốn báo đáp người ta, vì vậy về sau cam tâm tình nguyện thay người ta nhận thánh sủng vào đêm tân hôn, lại thân xui quý khiến có bầu.”

“Mưu kế thực hiện được, dựa theo đường lui trước đó ả ta đã thay nương sắp xếp xong xuôi, khi đó, Thủy Miểu vẫn còn là Thị Lang. Trong lúc vô tình thấy mẹ ta, sinh lòng ái mộ liền muốn nạp bà làm tiểu thiếp. Mẹ ta vốn không muốn, căn bản là chướng mắt với tướng mạo của Thủy Miểu, nhưng khi đó bà đã biết mình có mang, nếu như không tìm một nam tử gả cho, chỉ sợ sau này sẽ gây ra nhiều thị phi, vì vậy sau khi cân nhắc kỹ, bắt đắc dĩ gặt đầu.”

“Mạc Lâm đương nhiên là vô cùng vui sướng với sự lựa chọn của mẫu thân ta, có lẽ là bởi vì còn áy náy, ngày thành thân đó nàng đưa tới thiệt nhiều lễ vật cho nương làm đồ cưới, giữ thể diện cho bà, làm cho bà sau này cũng không đến mức bị người ta khi dễ mà chịu khổ. Điểm này ả ta làm cũng không tệ lắm, bởi vì nhờ đồ cưới thật dày, cuộc sống của ta cùng mẹ ta tại Thủy phủ cũng không đến nỗi, không có ai dám xúc phạm chúng ta.”

“Mạc Lâm không biết nương mang thai, chỉ cho rằng ta là nữ nhi của Thủy Miểu, nhưng bởi vì nương sinh con không đủ tháng, nên khiến cho Thủy Miểu cũng hơi hoài nghi, bắt quá hần thấy ta là nữ, nghĩ rằng tương lai cũng không chia được gia sản gì của hần, vì vậy liền mở một con mắt nhắm một con mắt.”

“Nương ta là nữ nhân ngu xuẩn nhất ta từng gặp trên đời này, vì một bữa cơm ngày xưa ngày xưa, rõ ràng lại ngậm bí mật này không chịu nói ra! Hừ, nếu không nhờ một lần, ta vô tình nghe được nàng thì thảo nói khi đi thăm mộ Mạc Lâm, ta nghĩ cả đời ta đây cũng khó có khả năng biết thân phận đích thực của mình!”

Mai Phi sắc mặt dữ tợn kể ra các loại thị phi khúc mắc năm đó.

Hai con người nàng ta hung hăng quét qua mọi nơi, sau khi âm lệ liếc mắt một cái, lạnh như băng nói: “Vì cái gì, cùng là huyết mạch của hoàng thất, các người thì cao cao tại thượng, mà ta lại phải đi ăn nhờ ở đậu? Hừ! Tuy nói trong Thủy phủ không ai dám khi dễ chúng ta, nhưng lạnh lẽo khinh khỉnh lại nhiều không kể xiết! Tại sao lại như vậy? Bởi vì nương ta là thiếp! Ta là thứ xuất! Cho nên về lý phải xem sắc mặt chính thể!”

“Ha ha, ha ha ha ha! Thật là buồn cười, buồn cười cực kỳ! Ta đường đường là công chúa Đại Tụng, rõ ràng lại sa sút tới mức phải xem sắc mặt một lão bà? Chuyện này là ai gây ra? Là ai - -”

Mai Phi nói tới chỗ này, thân thể mạnh mẽ quay lại, sau đó ngón trở chỉ về hướng Tổng Vũ Huyền, trừng mắt: “Là người! Tổng Vũ Huyền, hết thầy đều là do người cùng với mẫu thân chết tiệt của người gây ra!”

“Người đoạt vị trí vốn thuộc về ta, thứ con hoang nhà người, người mà là Tam hoàng tử cái gì? Ta mới là trưởng công chúa Đại Tụng! Tổng Dật Minh cả đời không có nữ nhi, nếu như ông ta biết đến sự hiện hữu của ta, nhất định sẽ rất yêu rất thương ta, làm sao có thể để ta một mình lưu lạc bên ngoài!”

“Quyền lợi vô hạn, địa vị chí tôn, ta vốn có được hết thảy! Chính là bởi vì các người – ta chỉ có thể trở mắt nhìn, nhìn các người cười, nhìn các người dương dương đắc ý! Vì cái gì, vì cái gì, ta không cam lòng, ta không cam lòng! Ta không có điểm nào thua kém các người, tuy mẹ ta đã từng là một hạ nhân đê tiện, nhưng mẫu thân của Tống Vũ Thiên không phải cũng như vậy sao? Trước kia bà ta bất quá cũng chỉ là một cung nữ, so với nương ta cũng không khá hơn chút nào, con của bà ta cũng có thể làm hoàng đế, công chúa ta đây sao lại không chiếm được vinh hoa phú quý?!”

“Từ sau khi ta biết thân phận của mình, ta liền không ngừng tự nói với mình, ta là cành vàng lá ngọc, ta phải tìm lại hết thảy những thứ vốn thuộc về ta, cho nên nhiều năm qua, ta không để ý luân lý tiến cung tuyền tú, trăm phương ngàn kế che dấu tài năng, vì cái gì, chính là vì chờ đợi ngày này đến!”

Mai Phi thù hận nghiêng rặng mà nói..., lời chỉ trích biến thái, khiến mọi người ở đây cảm thấy rùng mình một hồi!

Tuy Tống Ngâm Tuyết mơ hồ đoán được chút chuyện liên quan, nhưng cụ thể trong đó lại không biết được, cho nên hôm nay nghe xong lời Mai Phi nói..., không khỏi nhẹ nhặn lòng mày lại.

“Người bệnh tâm thần rồi! Cái gì mà những thứ vốn thuộc về người? Nếu là nghiêm khắc xem xét, người căn bản không có gì cả! Mẹ người tri ân báo đáp vốn là một việc tốt, lúc trước Lâm phi cũng đâu có cưỡng cầu! Hơn nữa, việc mẹ người mang thai người khác căn bản không biết, bà ấy cũng không muốn người khác biết, người còn trách được ai?”

Mặc Lương tựa hồ nghe không nổi nữa, hắt mặt lạnh, khẩu khí cực kỳ không tốt, gương mặt tuấn tú tràn đầy tức giận.

“Trách được ai? Đương nhiên là trách hấn và mẫu thân hấn! Nếu như không phải vì lo lắng bọn họ bị hoạch tội, nương ta làm sao có thể đến chết cũng không chịu nói ra bí mật này? Mà ta lại đáng chán như hiện tại!”

Thẳng tắp chỉ về hướng Tống Vũ Huyền, từ nét mặt đến giọng nói của Mai Phi đều vô cùng hung ác.

Thấy vậy, Mặc Lương bật cười, thần sắc khinh thường: “Hừ, đúng là đầu heo! Người cũng tự nghĩ đi, nếu là không có bọn họ, người từ nơi nào chui ra? Chỉ sợ giờ khắc này trên thế giới, căn bản cũng không có nhân vật nào là Thủy Nhược Mai!”

“Người nói vậy!”

“Những câu ta nói đều là sự thật!”

“Nói vậy – -”

Bị thù hận bịt mắt, căn bản không phân biệt được đúng sai trung gian, Mai Phi hung ác kêu to, mắt lộ ra ánh sáng nguy hiểm.

“Thủy Nhược Mai, Mặc Lương nói không sai, người có được sinh mạng, người có ơn không lo báo đáp còn chưa tính, cứ nhiên còn ôm ấp ý đồ xấu trong lòng muốn thương tổn thân nhân của mình, việc này thật sự là trời đất không dung.”

Huyền Ngọc lên tiếng, gương mặt nghiêm túc!

Nghe vậy, Mai Phi cười khinh miệt, ánh mắt tràn đầy khinh thường: “Hừ, ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo, người có tư cách gì giảng dạy ta? Ta cho người biết, ngày hôm nay, ta đã đợi rất lâu rất lâu rồi, làm sao có thể chỉ vì vài lời ba xạo của người mà chuyển biến?”

“Chỉ cần ta có thể đòi lại hết thảy những thứ vốn thuộc về ta, cái gì ta cũng có thể buông tha, ngay cả thân thể của mình, ta cũng có thể không chút chân chừ kính dâng cho ca ca ruột của mình!”

Lúc Mai Phi nói những lời này, biểu lộ rất là tùy ý, căn bản không nhìn tới gương mặt xám như tro tàn của Tống Vũ Thiên! Lời nói lạnh lùng là không mang chút cảm tình nào.

“Làm sao người có thể như vậy! Biết rõ ngọn nguồn lại còn huynh muội loạn luân, có con lại muốn đi giết cha đẻ của nó! Loại nữ nhân ác độc như người, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng!”

Kỳ Nguyệt nhin không được mở miệng, lòng của hắn vẫn rất thiện lương, mặc dù hắn không thích hai người trước mắt, nhưng đối với hài tử của bọn họ, hắn không đành lòng, bất luận thế nào, trẻ con vẫn là vô tội!

“A, báo ứng? Nếu thật sự có thứ đó, hăng đã sớm đến rồi, tại sao lại còn chờ tới bây giờ? Còn có. Người nói cha đẻ của hài tử là Tống Vũ Thiên ~ ha ha, người nghĩ hắn có cái năng lực này sao?”

Cái gì!

Mai Phi vừa nói xong, Tống Vũ Thiên mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thần sắc chịu đả kích lớn, môi hung hăng run rẩy, tựa hồ như đã suy nhược đến mức không cách nào thừa nhận bất cứ đả kích gì nữa!

“Mai nhi, nàng có ý gì.”

“Có ý gì ư? Rất đơn giản, chính xác là người cũng không phải là phụ thân của hài nhi trong bụng ta! Người cũng không cần xem, vì sao qua nhiều năm như vậy hậu cung của người không một ai có thể có con nối dòng, mà chỉ có một mình ta có thể?”

“Bởi vì hài tử của những nữ nhân kia trầm hoàn toàn không muốn, cho nên mỗi một lần sủng hạnh các nàng sau đó liền ban cho bọn họ hoa hồng.”

“A, thật là như vậy sao?” Mai Phi nghiêng ngẫm, thần sắc âm độc vô cùng.

“Đương nhiên là như vậy. trong lòng trầm, chỉ có nữ tử trầm yêu thích mới có tư cách mang long tử, những người khác, trầm không cho phép.”

Khi Tống Vũ Thiên nói lời này thì sự phức tạp và mâu thuẫn, rối rắm và ảm đạm tràn đầy trong nội tâm hiển hiện hết trên mặt, chặt vật mà cô đơn.

Nếu như Mai Phi là một người bình thường, nhìn nam nhân có quan hệ thân mật cùng mình ngày xưa giờ phút này thâm đến như vậy, ít nhiều gì cũng động lòng trắc ẩn!

Chính là nàng ta là Mai Phi, Mai Phi không có tình cảm chỉ muốn đạt tới mục đích, sau khi thấy tình hình như thế, không chỉ có không có một chút mềm lòng, còn lạnh như băng châm dầu vào lửa nói ra một sự thật: “Tống Vũ Thiên, ta khuyên người đừng khờ dại như vậy nữa, người đã sớm uống Tuyệt dục đan của ta, cả cuộc đời này khó có khả năng có hài tử!”

“Ha ha, thiệt là, chúng ta là huynh muội ruột thịt nha, hoan hảo thì có thể, nhưng sanh con là chuyện quan trọng nha, tuyệt đối không được.”

“Không có khả năng! Trầm không có khả năng tuyệt dục!” Nhận đả kích nề một lần nữa, cảm giác như trời long đất lở! Trán Tống Vũ Thiên nổi đầy gân xanh, hai tay bị trói chặt không khỏi nắm lại!

“Mai nhi, nàng lừa gạt trầm, trầm không có khả năng tuyệt dục, trong hậu cung cũng không phải không có phi tử mang thai, chỉ có điều lúc ấy bởi vì có Lăng Mị, những hài tử kia đều bị nàng ta âm thầm dùng thủ đoạn hại chết mà thôi!”

Không nam nhân nào có thể tiếp nhận sự thực rằng mình không thể sinh con, chưa kể người nam nhân đó còn có địa vị cao quý!

Có ba việc bất hiếu, vô hậu là đầu tiên! Minh khổ sở chiến đấu lâu như vậy, kết quả lại bị nữ nhân mình yêu thích tự tay chặt đứt đường con cháu? Thử hỏi loại chấn động này. Thế gian có mấy người có thể thừa nhận!

Đến lúc này đột nhiên phát hiện Tống Vũ Thiên cũng là người đáng thương, vốn hăng hái, hô mây gọi gió, nhưng bây giờ thì sao? Giống như chớp mắt đã già đi mười tuổi, suy sụp tang thương, làm cho người ta không thể tìm được bóng dáng hắn lúc trước.

“Tống Vũ Thiên, ta còn tưởng rằng người rất thông minh, hiện tại không thể tưởng tượng được người còn ngu hơn cả heo! Những phi tử kia có mang, thì nhất định là của người sao? Chẳng lẽ người không biết đó là vì ta sợ khiến người hoài nghi, mà cố ý tìm nam nhân cho bọn hắn sao?”

“Người bị Lăng Mị chiếm lấy, các phi tử kia cả năm không hưởng được chút mưa móc nào, ngẫu nhiên có một nam nhân xuất hiện ở trước mặt các nàng, các nàng đương nhiên là vui mừng khôn xiết? Bởi vì thứ

nhất, bọn họ được sáng khoái, lại có khả năng mang thai vàng thau lẫn lộn, sau đó mẹ quý nhờ con leo lên cành cao.”

“Thủy Nhược Mai – -”

Nghe xong lời mà Mai Phi nói..., Tống Vũ Thiên triệt để phần nộ, hấn mắt đỏ nhìn phía trước trùng trùng, không rõ vì sao mình cuồng dại si tình, đến cuối cùng lại nhận được sự đối đãi tuyệt tình như vậy!

Hấn không phải là Tống Vũ Huyền, hấn chỉ là ca ca của nàng, hơn nữa chưa từng thương tổn nàng, vì sao nàng nhẫn tâm đối xử với hấn như vậy? Vì sao? Vì cái gì!

“Nói, rốt cuộc đứa bé này là của ai!”

Đỏ hồng mắt, Tống Vũ Thiên trợn trừng, dù sao trái tim đã bị thương tan nát thành mảnh nhỏ rồi, giờ phút này hấn cũng không còn cái gì để mất nữa!

“Thủy Miểu a! Ta chỉ tiếp xúc với một nam nhân duy nhất là hấn ~” Mai Phi vừa cười vừa nói, hoàn toàn không thèm để ý trong mắt thế nhân Thủy Miểu này chính là cha đẻ của nàng!

Nghe vậy tất cả mọi người đều kinh ngạc, há hốc miệng, không dám tin nàng ta lại có thái độ tùy ý như vậy.

Tống Vũ Thiên cảm thấy ngực mình sắp nổ tung rồi, hấn không ngừng thở phì phò, không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Mai phi, chính là Mai Phi trước mặt chẳng biết xấu hổ vẫn cười tươi rói, không thèm để ý chút nào!

“Thịt béo đưa tới cửa có ai lại từ chối? Thủy Miểu đã hoài nghi ta không phải là nữ nhi của hấn, thấy ta chủ động thân mật cùng hấn, đương nhiên là hiểu ngay, không còn băn khoăn nữa, cho nên chơi cũng rất hăng hái a! Ha ha, ngẫm lại kỳ thật cũng rất thú vị, một người là ca ca của mình, một người là phụ thân trên danh nghĩa, nhưng hai người lại bị ta dùng thủ đoạn đùa giỡn trong lòng bàn tay~~ loại cảm giác này nha, quả nhiên là đẹp không sao tả xiết”

Mai Phi tựa hồ đang hồi tưởng lại, đôi mắt đẹp lưu chuyển, thần sắc tươi tắn, cảm giác sáng khoái tuyệt vời chất đầy trong lòng.

“Ha ha, các ngươi trừng ta làm cái gì, cảm thấy ta rất xấu xa? Kỳ thật chuyện này có là cái gì! Thân thể da thịt bất quá chỉ là bề ngoài hư ảo, cần gì phải để ý quá mức? Nếu như có thể dùng những thứ bề ngoài này đổi lấy những thứ hữu dụng, mua bán như vậy đối với ta mà nói, cũng không mất mát gì.”

“Thủy Nhược Mai, ngươi – -”

Nghe xong lời nói như vậy, Tống Vũ Thiên tuyệt vọng kêu to, chính là Mai Phi lại vui vẻ cười lớn, kiêu cười ngạo mạn mà điên cuồng này, không biết hôm nay nàng ta đã cười lần thứ mấy rồi?

“Thủy Nhược Mai, nói ra mục đích thật sự của ngươi đi.” Tống Ngâm Tuyết thấy vậy, lạnh nhạt hỏi, thần sắc trấn định.

Nghe vậy, Mai Phi thu hồi nụ cười, nheo mắt cao giọng nói;“Mục đích? Không phải ta vừa mới nói sao? Chính là nói chuyện phiếm với các ca ca muội muội, ôn chuyện, sau đó. tiễn các ngươi lên đường.”

“Sau khi tiễn chúng ta lên đường thì sao? Ngươi muốn làm gì? Dùng hài tử trong bụng làm cớ, giành quyền thao túng Đại Tụng?”

“Ha ha, Ngâm Tuyết thật thông minh, tỷ tỷ muốn làm gì ngươi đều biết! Đúng vậy, ta muốn làm người đứng đầu Đại Tụng này, người đứng đầu nắm thực quyền!”

“Thủy Nhược Mai, ngươi muốn làm Nữ Đế?” Tống Vũ Thiên vạn phần khiếp sợ, không nghĩ tới người bên gối mình ngày đêm yêu thương lại ẩn chứa dã tâm như vậy, toàn thân không khỏi rung động mãnh liệt!

“Chuyện này có gì là không thể? Ngâm Tuyết cũng có thể làm nữ vương gia, ta chính là cành vàng lá ngọc chính tông, tại sao không thể làm nữ hoàng? Ha ha, Thiên, ta biết ngươi không thích nghiệt chủng trong bụng ta, cho nên ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho hấn sống quá lâu đâu!”

“Ta cũng không thích lão thất phu Thủy Miếu kia, mang con của hắn cũng chỉ là tình thế bắt buộc, nếu như đến lúc đó ta sinh hạ nam hài, ta còn lưu hắn vài năm để củng cố chính quyền của ta, nhưng nếu như là nữ nhi ~ ha ha, nhất định sẽ lập tức bóp chết, tuyệt đối không để nó sống sót! Thế nào, Thiên, người hài lòng không? Dưới tuổi vàng hắn là cũng rất vui mừng a.”

“Đồ điên! Người điên rồi! Người quả thực không còn nhân tính!”

Lời mà Mai Phi nói..., khiến Kỳ Nguyệt bên cạnh phẫn nộ, hắn trừng mắt cất giọng lạnh lùng: “Mai Phi, đứa bé kia nói như thế nào cũng là cốt nhục thân sinh của ngươi, làm sao ngươi có thể máu lạnh như vậy!”

“Máu lạnh? Không phải thế nhân đều như thế sao, cần gì phải nói một mình ta?”

“Ta đã từng hoài nghi nương ta như vậy, vì cái gì ta là nữ nhi thân sinh của bà, bà ta lại thà cả đời chịu tủi thân hy sinh ta, cũng không muốn nói cái bí mật này ra? Vì vậy có một ngày, ta rốt cục nhịn không được, ta dùng chủy thủ đâm vào ngực bà ta, cảm thụ được nhiệt độ trong máu bà ta, quả nhiên lúc đầu còn nóng, nhưng về sau, lại chậm rãi biến thành rất lạnh.”

Mai Phi từng chữ từng câu kể ra chuyện năm đó, trên mặt mơ hồ hiện vẻ dữ tợn! Nàng nhớ tới buổi tối cách đây nhiều năm, tay nàng đầy máu tươi đứng dưới ánh trăng, cảm giác trên tay, thật sự rất lạnh, rất lạnh.

“Hừ! Người trên đời đều là máu lạnh, nương ta như thế, những người khác cũng vậy, cho nên vì cái gì ta lại không thể!”

Hất tay áo lên, Mai Phi âm thầm trầm mặt, hai con mắt rét căm căm nhìn về phía trước, thấy vậy, mọi người kinh ngạc lần nữa, không thể tin được nàng ta rõ ràng lại từng tự tay dùng loại tư tưởng biến thái này giết chết mẹ ruột của mình? Đây quả thực. Quả thực.” Thủy Nhược mai, người thật sự là đồ điên! Phát rồ rồi- -”

Kỳ Nguyệt giận dữ, không khỏi mở miệng mắng, mà bảy người khác sau lưng cũng giống như vậy, sắc mặt đều ngưng trọng, biểu lộ sâu xa! Mà Tống Ngâm Tuyết trầm mặc nhìn Mai Phi, nhếch cánh môi, thật lâu vẫn không phát một lời.

Tống Vũ Huyền cũng trầm mặc, chỉ là trong thần sắc có thêm chút gì đó kháng khác, thương tiếc cho cảnh ngộ của mẫu thân Mai Phi, dù sao bà ấy rơi vào hoàn cảnh như thế, mẫu phi của hắn, ít nhiều gì cũng có chút trách nhiệm. Tống Vũ Thiên không còn khí lực, bị hai lần đả kích nghiêm trọng cùng sự phản bội tan nát cõi lòng, hắn không còn biết nên nói cái gì? Hắn đã từng hô mua gọi gió, đứng trên vạn người! Kết quả lần đầu tiên thật tình đi yêu một người, lại bị tính toán thảm hại như vậy, hủy hoại triệt để như thế! Chẳng lẽ đây chính là báo ứng sao? Báo ứng hắn đã từng vì ngôi vị hoàng đế kia, mà không tiếc giết thúc thí huynh, làm nhiều chuyện xấu như vậy!

Thiên đạo tuần hoàn, báo ứng khó tránh, thì ra thật sự là như vậy! Thật sự, là như thế này. Tống Vũ Thiên tự giễu cúi đầu xuống, tinh thần sa sút toàn thân không còn chút thần thái nào, tựa như là người chết.

Mai Phi lạnh lùng nhìn hắn, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, ước chừng là cảm thấy đã đến giờ, vì vậy đổi sắc mặt, mở miệng cười nói: “Tốt lắm, chuyện cũ đã kể xong rồi, cũng nên tiễn các người lên đường.”

“Tiễn chúng ta ra đi? Vậy cũng phải xem người có bản lĩnh này hay không!” Nghe khẩu khí vạn phần cuồng vọng của Mai Phi, Mặc Lương bên cạnh không khỏi nhú mày, sau đó trao đổi ánh mắt với Minh Tịnh hai chân khẽ nhún, nhảy ra.

“A, muốn làm anh hùng bảo vệ mình người yêu? Ha ha, chỉ sợ các người không có bản sự này ~”

“Có bản lĩnh này hay không, đánh rồi sẽ biết!” Mặc Lương phản bác, sắc mặt lạnh như băng.

Thấy vậy, Mai Phi vui cười nhìn hắn, sau đó lại nhìn nhìn Minh Tịnh bình tĩnh thong dong bên cạnh hắn, cười tươi như hoa nói: “Tốt, vậy đánh a. Nói thực mấy tiểu ca võ công cao cường như vậy, nếu thật sự bị thương cũng hơi đáng tiếc. Ha ha, không bằng như vậy đi, đợi lát nữa ta ra tay nhẹ một chút, chờ giải quyết mấy kẻ họ họ Tống này xong, ta đem tám người các người về trong nội cung, làm nam phi cho ta ~”

Đùa giỡn nói, ánh mắt không khỏi lướt qua trên người tám người. Mai Phi sung sướng, thần sắc yêu mị;”Ta nói Ngâm Tuyết thật là có phúc a, rõ ràng có thể có được tám phu quân cực phẩm như vậy, thật sự là khiến

tỷ tỷ đây nhìn mà phát thèm. Ngươi yên tâm đi, lát nữa ta tiễn ngươi ra đi rồi, ta sẽ đối đãi với bọn họ thật tốt, cam đoan nuôi bọn họ trắng trẻo mập mạp, không để cho bọn họ chịu tí xiu khổ sở nào. Ha ha - -”

“Đi mà mơ giấc mộng ngàn thu của ngươi đi!” Mặc Lương vừa nghe vậy, tức giận bùm bùm, một chân điểm nhẹ, hàn kiếm trong tay đâm ra.

Minh Tịnh thấy thế, cũng tiến lên theo, cùng Mặc Lương chia làm hai hướng tiếng công, khí thế mãnh liệt không thể chống đỡ!

Mai Phi cười một tiếng, tự tin trêu tức, chỉ thấy nàng linh hoạt lách mình một cái, thoải mái tránh khỏi kiếm quang, sau đó nhảy lên, một cước đá văng mũi kiếm ra, xoa y người, khuỷu tay chống xuống, hóa bị động thành chủ động, ngón tay bắn ra kiếm phong, động tác chuẩn xác, nội tức cường đại, hoàn toàn không bị cái bụng kình càn ảnh hưởng!

“Vô công của ngươi, là Tuyệt thánh truyền thụ?” Tống Ngâm Tuyết nhìn động tác của Mai Phi, không khỏi nheo mắt lại.

Công kích thất bại, Minh Mặc hai người có chút thất kinh trong lòng, lúc này vừa nghe người ngọc nói như thế, đều kinh ngạc quay đầu nhìn. Thủy Nhược Mai. Nàng ta cũng là đồ đệ của tuyệt thánh?

“Ha ha, Ngâm Tuyết rất có mắt, mới nhìn đã biết sư phụ ta là ai? Ta biết kỳ thật từ lần đầu tiên ngươi nhìn thấy ta trên đại hội võ lâm khi đó ngươi đã nhìn ra rồi, bất quá ngươi biết ta không dễ dàng đối phó, hơn nữa lúc ấy lại muốn mượn đại hội võ lâm để khôi phục danh dự của mình, cho nên không tiếp tục truy đuổi, đúng không?”

Võ lâm đại hội?

Mai Phi lại nói ra một sự thực, khiến Tống Vũ Thiên lòng như tro tàn như nghe được càng thêm cay đắng. Thì ra nàng ta đi đại hội võ lâm? Nàng ta nói về nhà thăm viếng lại là đi đại hội võ lâm? Minh thật là một thằng ngốc, một thằng ngốc bị một nữ nhân triệt để đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Đối với Mai Phi, tất cả mọi người ở đó đều cảm thấy khủng bố. Nữ tử tâm địa ngoan độc, không có tính người như thế, lại thâm tàng bất lộ ẩn núp lâu như vậy, lòng dạ âm trầm làm cho người ta không có cách nào tiếp nhận!

“Thủy Nhược Mai, ngươi báai sư phụ khi nào?” Tống Ngâm Tuyết ngẫm nghĩ một lát, mở miệng hỏi.

Thấy vậy, thần sắc Mai Phi đầy vẻ chế nhạo: “Thế nào, Ngâm Tuyết ghen tị sao? Chẳng lẽ ngươi chỉ cho phép Tuyệt Thánh dạy ngươi, không cho phép hần dạy ta sao? Ha ha, năm đó lúc ngươi theo hần tập võ, đương nhiên, chuyện này về sau ta mới biết được. Có một ngày hần đi qua Thủy phủ, vừa hay nhìn thấy ta dùng chủy thủ đâm vào lồng ngực mẹ ta, vì vậy hần nổi hứng lên, nhìn ta máu tươi đầy tay, tà mị hỏi ta có hứng thú học võ hay không.”

“Thiên hạ đệ nhất Tuyệt thánh rõ ràng lại hỏi ta có muốn học võ hay không? Chuyện tốt tự nhiên từ trên trời rơi xuống! Ta liều mạng gặt đầu, đập đầu báai sư, rốt cuộc đã trở thành đồ đệ của hần.”

“Tuyệt thánh cũng không để ta gọi hần là sư phụ, hơn nữa mỗi lần cũng chỉ dạy ta rất ít! Bất quá tuy hần dạy cũng không chăm chú cho lắm, nhưng mà ta lại ra sức khắc khổ học tập, bởi vì ta biết chỉ khi ta có võ công, hết thấy nguyện vọng của ta mới có thể thực hiện được!”

“Lúc ấy ta cũng không biết Tuyệt thánh ngoại trừ dạy ta ta đồng thời còn dạy người khác, hơn nữa không tùy ý tản mạn giống như ta đây, mà toàn tâm toàn ý chăm chú dạy, xem ra trong lòng của hần, vị trí của người kia, thủy chung vẫn quan trọng hơn ta!”

Mai Phi nói, ánh mắt chứa đầy sự ghen ghét, nàng lạnh lùng nở nụ cười, cười âm trầm khủng bố, “Vì sao, Ngâm Tuyết, vì cái gì tất cả mọi người đều thích ngươi? Mà ngay Tuyệt thánh lấu lĩnh tà nịnh cũng như thế?”

“Mạng của ngươi thủy chung luôn tốt hơn ta, lúc gần đi, Tuyệt thánh không lưu lại cho ta cái gì, nhưng lại để Huyền Mặc lệnh lại và truyền thụ một nửa nội tức cho ngươi! Ngươi biết sau khi ta biết chuyện đó đã nghĩ gì sao? A, loại ghen ghét hủy thiên diệt địa đốt cháy ta lúc ấy thật sự đã thôi thúc ta phá hủy tất cả mọi thứ của ngươi, sau đó khiến ngươi thất bại thảm hại, chết không có chỗ chôn!”

“Nhưng ta biết, người làm đại sự trước hết phải hiểu được một chữ ‘nhẫn’, Tống Ngâm Tuyết người đã có thể chịu được, Thủy Nhược Mai ta đây há lại có thể kém hơn người sao? Hơn nữa, ta còn muốn lợi dụng người đấu với Tống Vũ Thiên, đợi hai người đấu đến tình trạng người chết ta sống, ta còn nhảy ra làm người ông đắc lợi chứ, làm sao có thể xúc động như vậy ~~”

Đối mặt với Mai Phi, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt, bộ dạng thủy chung vẫn nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, “Thủy Nhược Mai, những năm này người thận trọng bài bố, thật đúng là vất vả cho người rồi. . . .”

Mai Phi không để ý tới sự châm chọc của Tống Ngâm Tuyết, nghiêng mắt tiếp tục nói: “Đúng vậy a, tất cả những vất vả lúc ấy là để chờ đến hôm nay, ta cố ý hao hết tâm tư trên người một nam nhân mà ta căn bản không thương, cả ngày tốn công tốn sức nghiên cứu tâm tình sở thích của hắn, tính toán phải làm thế nào mới có thể khiến hắn vô tình yêu ta, hơn nữa một bước cũng không rời khỏi ta.”

“Ha ha, ta làm được, khi ta dùng thân phận tú nữ tiến cung, hơn nữa đem thân thể hoàn bích không tỳ vết kính dâng cho ca ca của mình thì ta đã biết, con đường này, ta cuối cùng sẽ thành công!”

“Ta chờ nhiều năm như vậy, nhẫn nhiều năm như vậy, thẳng đến một khắc người giả chết rời đi kia, ta liền biết cơ hội của ta, đã không còn xa nữa.”

“Tống Ngâm Tuyết, nếu luận võ công, ta cũng không thua kém người, nhưng nếu luận nội lực, ta lại không bì nổi người! Ta không có nội tức Tuyết thánh cho, nếu thật sự phải đấu tay đôi, căn bản không có phần thắng! Cho nên - -”

“Cho nên người liền hút nội lực của Lăng Mị, đúng không?”

Tống Ngâm Tuyết cất ngang lời nàng, sắc mặt nhẹ nhàng, kỳ thật từ một ngày Mai Phi bắt Lăng Mị đi, nàng đã biết sẽ có kết quả như vậy .

“Không sai, ta hút nội lực của Lăng Mị, bởi vì chỉ có như vậy, ta mới có thể chính thức chống lại người! Hừ, Lăng Mị kia, bình thường ngang ngược, kiêu ngạo không ai bì nổi, ta đã sớm không vừa mắt với ả ta rồi! Bất quá tuy không vừa mắt, nhưng ta cũng không có cách nào, bởi vì võ công ả ta cao như vậy, nếu ta không tìm được một cơ hội thích hợp, căn bản không có cách nào ra tay với ả ta được, cho nên điểm này, ta còn phải cảm ơn Ngâm Tuyết muội muội, bởi vì nếu người không đánh ả trọng thương, ta làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như vậy.”

Mai Phi nói xong, không khỏi cười đắc ý, chính là không biết vì cái gì, Tống Ngâm Tuyết cũng cười theo, cười vô cùng chói lọi, vô cùng sáng lạng!

“Thủy Nhược Mai, ta thật sự bội phục người, người tính toán tường tận, làm chuyện gì cũng không từ thủ đoạn! Người biết rất rõ ràng phương pháp hấp công từ trước đến nay vô cùng hung hiểm, nếu như không cẩn thận sẽ bị hai nguồn nội lực xung đột mà chết, cho nên trước đó người có con, để tương lai hai nguồn nội lực kia xung đột người sẽ dẫn xung lượng tới trên người hài tử, bảo trụ tính mệnh của mình.”

Tống Ngâm Tuyết vừa nói, vừa cười lạnh, trên mặt lộ vẻ lạnh lùng cùng khinh bỉ vô tận.

Hai nguồn nội lực xung đột, lúc trước Nhữ Dương quận chúa còn không thể gắng gượng nổi, nói chi đến một sinh mệnh nhỏ nhỏ như vậy?

Đến lúc này mọi người ở đó mới hiểu được ý nghĩa chân chính của câu “Người yên tâm, ta sẽ không để cho nó sống quá lâu đâu.” lúc này! Bị hai nguồn nội lực công kích, dù là thần tiên tái thế cũng không chống đỡ nổi, đứa bé này, e rằng sớm đã lạnh ít dữ nhiều.

Một nữ tử mỹ lệ, sau khi tàn nhẫn sát hại thân nhân, còn không chừa cả cốt nhục thân sinh của mình, vậy mà còn tươi cười đắc ý đến vậy? Một khắc kia, bỗng nhiên mọi người đều cảm thấy trên đời này, không còn gương mặt nào hung ác xấu xí khiến người ta ghê tởm hơn gương mặt của nàng ta, bao gồm cả Tống Vũ Thiên!

Aii, kỳ thật một kẻ giết thúc hại huynh, một kẻ giết mẹ hại con, đúng là quá xứng đôi vừa lứa, có tư cách gì mà khinh bỉ người khác?

Tống Vũ Thiên sững sờ nhìn Mai phi, nhưng người ta căn bản cũng không thèm liếc mắt nhìn hấn một cái, chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý lên tám người đứng sau Tống Ngâm Tuyết, không ngừng lưu luyện đánh giá.

Tịch Mặc Lương không chịu nổi loại ánh mắt sòng sảng này, cho dù biết đối phương là đồ đệ Tuyết thánh, hơn nữa còn hấp thu toàn bộ nội lực của Lăng Mị, trong lòng hấn cũng khó chịu vạn phần, bước tới trước!

“Mặc Lương, đi cứu ca ca!”

Khi đi ngang qua Tống Ngâm Tuyết, một câu thì thầm bỗng vang lên bên tai hấn, tiếp theo đó một thân ảnh trắng thuần không nhiễm bụi trần, đột nhiên đánh về hướng đối phương!

Vừa thấy một luồng khí lưu cường đại đánh úp lại, Mai phi thu hồi tầm mắt đang chăm chú quan sát Mặc Lương, thân ảnh màu vàng nhạt phóng lên, lao thẳng về hướng thân ảnh trắng thuần kia!

Hai luồng khí lưu cường đại tấn công thẳng vào nhau, dư chấn tản ra xung quang, đánh úp về phía những người còn lại!

Lâm Phong và Vô Song bảo vệ Thư Ly, Kỳ Nguyệt, Tử Sở, Huyền Ngọc phía sau, biết người ngọc lo lắng cho ca ca, Minh Tịnh đi theo Mặc Lương, giải cứu Tống Vũ Huyền.

Mai phi tà nịnh liếc mắt, cũng không thèm để ý việc Tống Vũ Huyền có được cứu thoát hay không, bởi vì nàng ta cực kỳ tự tin vào bản thân mình, tám người bọn họ, căn bản không phải là đối thủ của nàng!

Kẻ địch của nàng chỉ có Tống Ngâm Tuyết, chỉ cần Tống Ngâm Tuyết chết, đám lâu la này có muốn chống cự cũng chỉ là người có lòng mà sức không đủ thôi.

Đốc lực đối chiến, Mai phi xoay người, chiêu chiêu độc ác không hề lưu tình! Trong lúc nguy cấp, Tống Ngâm Tuyết vẫn bình tĩnh ứng đối, vươn bàn tay trắng nõn ra, bốn tay đối chưởng!

Mai phi phát lực, một luồng khí từ đan điền dâng lên, khí thế như muốn dời núi lấp biển! Luồng khí lưu kia thổi bay lá khô trên núi, trong lúc nhất thời bụi đất bốc lên mù mịt.

Sắc mặt Mai phi độc ác âm tàn, bộ dạng thề đưa đối phương vào chỗ chết. Mà Tống Ngâm Tuyết đối chiến với nàng ta, thân thể có phần chống đỡ không nổi, từng bước bị Mai phi ép lui về phía sau.

Không thể nhịn được nữa, Mặc Lương nôn nóng trong lòng, vì thế động thân gia nhập vào cuộc chiến, hỗ trợ Tống Ngâm Tuyết, cùng chế ngự Mai phi!

Đối với Mai phi, cũng không cần nói đến đạo nghĩa giang hồ gì, một kẻ muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, hấn tuyệt đối không nương tay!

Vung tay lên, một hàng châm độc bắn ra, chỉ cần có thể giết ả súc sinh này, hấn sẽ ra tay không hề do dự.

Châm độc phóng về hướng Mai phi, khiến cho nàng ta đang bay giữa không chung phải nhíu mày.

Trong lòng gấp gáp, không kiên nhẫn huy động nội lực, Mai phi tung ra một chưởng mãnh liệt, cuốn lấy châm độc kia, hất tay một cái, hàng châm độc chuyển hướng cắm xuống mặt đất!

“Thật là, ta đã nể tình, không muốn để nước phù sa tưới ruộng ngoài mới quyết định thu nạp tám người các người vào hậu cung! Nhưng nếu như nam sủng ta thu vào là một đám hổ sói như vậy, e rằng ta phải cẩn thận suy nghĩ lại.”

Ý của Mai phi là nàng vốn không định giết tám người bọn hấn, nhưng nếu tám người bọn họ không ngoan ngoãn biết điều, thì coi chừng nàng ta đổi ý.

Mai phi đúng là biết cách uy hiếp, nếu như đổi lại là một đám nhu nhược sợ chết thì còn có chút tác dụng, nhưng tám người bọn họ đâu thèm đếm xỉa đến mấy lời này? Chỉ thấy bọn họ nhìn nhau cười nhạt, tuy rằng về mặt vẫn tuân dật nhã nhặn, nhưng vẫn lộ ra sự khinh thường sâu sắc!

Mai phi thấy thế! Nhất thời thẹn quá hóa giận! Hừ, nếu người ta đã không biết điều, thì cần gì phải khách khí nữa? Vì thế âm thầm vận sức, nội lực mãnh liệt thẳng tắp đánh về hướng bọn Vô Song.

Tống Ngâm Tuyết sao có thể để nàng ta đắc thủ? Tung người một cái phóng về hướng Mai phi, lực lượng cường bạo khiến nàng ta phải chuyển mình chống đỡ! Hai người đối chưởng, giao đầu nội lực

“Ầm” một tiếng, vì giao phong chính diện, Mai phi ngã người, ngã ra sau trở mình một cái lấy lại tư thế cân bằng, sau đó lui về phía sau hơn một thước, duy trì khoảng cách an toàn.

“Hắn ta thật sự quá bất công, truyền lại cho người công lực lợi hại đến vậy! ” Mai phi phẫn hận nói, thừa dịp nàng ta ghen tị đỏ mắt, Minh Tịnh và Mặc Lương đã thuận lợi cứu Tống Vũ Huyền ta, đang muốn mang hắn đi.

“Chờ một chút.” Tống Vũ Huyền bình tĩnh, đi đến trước mặt Tống Vũ Thiên, sau khi trầm tư một hồi, nói câu gì đó bên tai hắn, sau đó rút chủy thủ ra, lập tức chặt đứt dây thừng trên người hắn.

“Chúng ta đi thôi.” Tống Vũ Huyền cũng không để ý đến Tống Vũ Thiên, không liếc nhìn hắn lấy một cái đi thẳng về hướng bọn Thư Ly, Kỳ Nguyệt, chỉ chừa lại một mình Tống Vũ Thiên đứng phía sau, yên lặng trầm mặc, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì?

Rốt cuộc Tống Vũ Huyền đã nói gì với hắn?

Đột nhiên, Mai phi dồn sức tung ra một chưởng lực mạnh mẽ, khiến Tống Ngâm Tuyết bị đánh bay ra sau.

“Tuyệt nhi! “

“Cẩn thận!”

Mọi người kinh hãi, kêu to thất thanh, Minh Tịnh nhún mình một cái, bay lên tiếp được thân ảnh trắng thuần kia, sau khi đáp đất, hắn thân thiết hỏi: “Không có việc gì chứ, Tuyệt nhi? “

“Không sao! “ Tống Ngâm Tuyết lắc đầu, khẽ mỉm cười, tuy rằng một dòng máu từ khóe miệng nàng chảy xuống, nhưng vẻ mặt nàng vẫn vô cùng tự tin, thản nhiên như cũ.

“Sao lại không có việc gì được? Nàng bị thương rồi!” Vừa thấy đã biết người ngọc bị nội thương, hơn nữa xem ra thương thế cũng không nhẹ, Mặc Lương hốt hoảng lên tiếng, gương mặt tuấn mỹ lộ rõ sự nôn nóng, sốt ruột.

Đúng lúc này, mấy người phía sau đồng thời ủa đến, mà Tống Vũ Huyền thì nắm lấy bàn tay nàng, thương tiếc không nở buông ra, “Ngâm Tuyết, muội không sao chứ! “

”Ca ca, muội không sao.” Khẽ mỉm cười nhìn hắn, sau đó đưa mắt nhìn thẳng về phía trước, Tống Ngâm Tuyết gắt gao nhìn Mai phi chằm chằm.

Thấy Tống Ngâm Tuyết bị thương, Mai phi vui vẻ cười to, vui sướng vì rốt cuộc cũng không còn kẻ nào ngáng chân nàng ta trên con đường hoàn thành giấc mộng thiên thu nữa!

“Hi hi, Tống Ngâm Tuyết, người có ráng chống đỡ cũng vậy thôi? Với chút công lực ít ỏi của người thì có tác dụng gì? Kết quả chẳng phải vẫn là dùng hai tay dâng non sông gấm vóc này cho ta hay sao? Ha ha ha!”

Tiếng cười cuồng ngạo, không ngừng vang vọng trong núi, bởi vì rất tự tin vào thực lực của mình, cho nên Mai phi cũng không thèm để những người còn lại vào mắt.

Mặc Lương không chịu nổi thái độ ngạo mạn của Mai phi, tay nắm chặt lấy chuỗi kiếm định xoay người, nhưng đúng lúc này, Tống Ngâm Tuyết kéo hắn lại, khẽ thì thầm: “Đợi chút.”

”Đợi chút? “ Mặc Lương nhíu mày, ngạc nhiên hỏi lại, nhưng Ngâm Tuyết cũng không trả lời, chỉ yên lặng nhìn về phía trước.

Mai phi không che dấu được sự vui sướng trong lòng, sau khi ngửa đầu cười như điên như dại, sắc mặt dữ dần vụn vụn nói, “Muội muội à, tài nghệ của người đã không bằng người ta, đánh không lại ta, vậy thì đừng hao công tổn sức nữa, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi, ta thương tình uội muội vào cung làm nô tì, ha ha.”

Cười ngạo mạn, Mai phi khẽ nâng cánh tay lên, đột nhiên, Tống Ngâm Tuyết cười lạnh một tiếng, thản nhiên trả lời: “Nô tì của người? Dù ta muốn đi, e rằng người cũng không đủ khả năng nhận.”

Tống Ngâm Tuyết trả lời vô cùng tự tin, dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay! Nhưng Mai phi còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng, căn bản là không nghe thấy, cho nên cũng không để ý đến nàng. . . .

“Chịu chết đi, Tống Ngâm Tuyết ~ -”

Nhe nanh múa vuốt xông đến, Mai phi vốn đang xông thẳng về hướng Tống Ngâm Tuyết, nhưng đột nhiên thân hình của nàng ta khựng lại, mạnh mẽ ngã quy xuống, ngay sau đó sắc mặt trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy!

Tình huống thay đổi bất ngờ, mọi người đều kinh ngạc trợn to mắt, trong lòng bản khoăn khó hiểu. Những người khác không rõ, nhưng Tống Ngâm Tuyết lại hoàn toàn rõ ràng!

Chỉ thấy nàng cười cười, nhếch mày: “Thế nào, Thủy Nhược Mai, cảm giác bị hai luồng nội lực xung kích không được dễ chịu cho lắm thì phải? Người nghĩ người vận dụng nội lực như thế mà đứa bé trong bụng thật sự không có việc gì sao? Nói cho người biết, chưa, chắc, đâu.”

“Mặc dù người đã tạm thời ép hai luồng nội lực hợp lại thành một thể, nhưng một khi người vận dụng công lực quá mãnh liệt thì đứa bé đáng thương kia không thể chống đỡ nổi nữa. Nó đã bỏ mình thì nguồn nội lực xung kích sẽ như nước lũ phá bờ đê, không còn cách nào áp chế.”

Tàn nhẫn nói ra dụng ý của mình khi cố ý dẫn dụ Mai phi so đấu nội lực, khi nàng ta không còn cố kỵ sử dụng toàn bộ nội tức, thì chờ đợi nàng ta, chính là cái chết!

Mai phi vốn chuyển nguồn xung lực vào đứa con trong bụng, để đứa bé chịu thay mình nhưng là nếu như nàng ta dùng lực quá độ, đứa bé sẽ không chịu nổi sự dồn ép mà mất mạng, vì thế Mai phi không có sự bảo vệ, tự mình đón nhận luồng xung kích trong cơ thể, không khỏi khó chịu, sắc mặt trắng bệch, thân thể run run!

Mọi người nhìn dưới chân Mai phi, nơi nàng ta khụy xuống lấm tẩm những giọt máu đỏ tươi, ai nấy đều hiểu được: nàng ta đã sẩy thai !

”Tuyết Nhi.”

Hiểu được dụng ý thực sự trong hành động vừa rồi của Tống Ngâm Tuyết, mọi người vô cùng đau lòng, quay đầu nhìn về phía nàng: “Tuyết Nhi, nàng thật là ấu, chỉ vì muốn dụ Mai phi xuất ra toàn bộ nội tức, không tiếc tự làm tổn thương bản thân mình? Nàng muốn chúng ta lo lắng đến chết sao sao? Lỡ như có chuyện gì.”

“Đừng lo lắng, không lẽ như đâu. Thủy Nhược Mai kia háo thắng như vậy, nhất định sẽ mắc câu ngay.” Biết mọi người rất quan tâm đến mình, Tống Ngâm Tuyết vui vẻ cười cười, trong nụ cười kia, mơ hồ có chút áy náy và ngọt ngào.

“Tống Ngâm Tuyết, tiện nhân này! Người dám lừa ta.” Trong thống khổ, thân thể Mai phi run run, hơn nữa rất có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng!

Máu cũng càng ngày càng chảy nhiều, Mai phi đã đau đớn đến chịu không nổi. Nàng dùng sức ôm ngực, hàm răng cắn chặt, thân mình không tự chủ được ngồi xổm xuống, chịu đựng từng lớp sóng đau đớn mãnh liệt tập kích trong cơ thể!

“Tống Ngâm Tuyết, tiện nhân này, ta muốn giết người, giết người!”

Trong lòng hối hận vô cùng, tự trách mình không suy nghĩ kỹ bị đối phương dẫn dụ! Giờ phút này hai mắt Mai phi gắt gao nhìn chăm chăm về phía trước, ngập đầy phẫn nộ!

Hiểu được đứa nhỏ trong bụng mình đã không còn, dòng máu dinh dính chảy giữa hai chân đã nói rõ tất cả, Mai phi cau mày, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an.

“Tống Ngâm Tuyết, người luôn miệng nói ta tàn nhẫn, nhưng bản thân người thì sao? Vì muốn dụ ta trúng chiêu, ngay cả đứa nhỏ trong bụng ta, người cũng nhẫn tâm hãm hại! Người không phải người, người không phải là người!”

”Ta có phải là người hay không, bản thân ta rõ ràng nhất, không đến phiên người ý kiến. Đứa con của người, là do người tự tay ép chết, ta chỉ giúp nó một phen, để nó không phải ngày đêm chịu sự hành hạ từ trên trời rơi xuống như vậy nữa.”

“Thủy Nhược Mai, người cũng biết tư vị khổ sở khi hai luồng nội tức xung đột chứ, cho nên ta làm sao có thể nhẫn tâm nhìn một đứa trẻ vô tội chịu khổ đây? Mạng sống của nó nhất định cũng không được lâu, so với với thống khổ kéo dài hơi tàn, không bằng sớm ngày giải thoát, kiếp sau tìm một gia đình trong sạch đầu thai, khỏi phải chịu đựng khổ sở như kiếp này.”

Bản thân Tống Ngâm Tuyết cũng đã từng thể nghiệm sự khổ sở khi hai luồng khí tức xung đột, cho nên nàng đã lựa chọn như vậy, tất nhiên, cũng vô cùng thương tiếc, không đành lòng.

Mai phi nghe Tống Ngâm Tuyết nói xong, tức giận phun ra một ngụm máu! Tuy rằng nàng cũng không thích đứa bé kia, cũng sẽ không để nó sống lâu trên đời, nhưng là dù thế nào đi nữa, đứa nhỏ là của nàng, nàng muốn sinh nó ra khi nào thì sinh, nàng muốn nó chết khi nào thì chết, không tới lượt người khác trông nom!

Hừ, những thứ thuộc về nàng, nàng không cho phép bất cứ ai chạm vào! Bất cứ ai.

Sự căm hận trong mắt bắn ra bốn phía, Mai phi bò trên mặt đất không ngừng thở dốc, trên thân thể là từng đợt đau đớn! Chết tiệt, rốt cuộc khi nào thì loại đau đớn này mới có thể qua đi? Nếu không mau bớt, chỉ sợ.

Trong lòng Mai phi là ngàn vạn suy nghĩ, đấu tranh kịch liệt, nhưng Tống Ngâm Tuyết từng có cùng tâm trạng sao lại không rõ suy nghĩ của nàng ta giờ phút này? Vì thế khẽ nhếch khóe môi, lẳng lặng nhìn.

Tống Vũ Thiên sắc mặt phức tạp đứng yên tại chỗ, trơ mắt nhìn vết máu trên mặt đất, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên rất đau rất đau!

Tuy rằng đây không phải là con của hắn, nhưng hắn đã từng giành rất nhiều tình cảm cho nó, nay nhìn thấy nó đã chết, trong lòng.

Mai nhi, vì sao nàng lại đối xử với ta như thế? Vì sao!

Ngực không tự chủ được phập phồng kịch liệt, không có ai biết giờ phút này Tống Vũ Thiên đang nghĩ gì? Một người từng phong thần tuần lãng, cao quý thanh lịch, nay lại cô đơn chật vật đến không chịu nổi, suy sút lộn xộn.

“Thủy Nhược Mai, người cũng biết đấy, con người của ta, cho tới bây giờ luôn có thù tất báo! Hôm nay người đã thương ta trước, một khi đã như vậy, thì cũng đừng trách ta ra tay không lưu tình.”

Tống Ngâm Tuyết tiêu sái tiến lên từng bước một, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Tống Vũ Thiên đối diện, sau đó tụ khí vào chưởng, thẳng tắp đánh tới hướng Thủy Nhược Mai.

“Mai nhi.” Cao giọng kêu một tiếng, Tống Vũ Thiên phi thân, dùng thân thể của mình chặn chưởng lực của Tống Ngâm Tuyết, sau đó chặt chẽ bảo vệ Mai phi trong lồng ngực của mình.

Tống Vũ Thiên che chở Mai phi, một chưởng của Tống Ngâm Tuyết đánh lên lưng hắn, sau đó, khi nhìn thấy đối phương phun máu, thì nàng mỉm cười thu tay lại, lạnh nhạt nói: “Nhi ca ca, người quả nhiên không làm ta thất vọng. Tống Vũ Thiên vẫn là Tống Vũ Thiên, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Tựa hồ có chút không rõ ý tứ trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết, tất cả mọi người ngoại trừ Tống Vũ Huyền ra, đều nghi hoặc nhìn nhau. Cái gì mà Tống Vũ Thiên không làm Tuyết Nhi thất vọng? Chẳng lẽ là chỉ việc hắn chắn đòn cho Mai phi? Nhưng hình như không phải a?

Mọi người khó hiểu, không khỏi giương mắt nhìn, chỉ thấy Tống Vũ Thiên trước mặt miệng phun máu tươi, hai tay gắt gao ôm lấy Mai phi, mà ở trên ngực Mai phi, rõ ràng đang cắm thanh chủy thủ mà Tống Vũ Huyền dùng để chém đứt dây thừng lúc này!

Tống Vũ Thiên hắn. Đâm Mai phi.

Hiểu rồi, hiểu hết rồi! Khó trách vừa rồi Tuyết Nhi nói câu nói kia, hóa ra cái gọi là xả thân cứu giúp trong mắt mọi người, chẳng qua là một màn kịch giả dối Tống Vũ Thiên bày ra để tự tay đâm đối phương mà thôi!

Quả nhiên Tống Vũ Thiên vẫn là Tống Vũ Thiên, vĩnh viễn sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự phản bội của người khác!

“Ca ca, vừa rồi huynh đã nói với Nhị ca ca câu gì?” Giống như tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay, Tống Ngâm Tuyết lại liếc mắt nhìn hai người đang gắt gao ôm nhau kia một cái, sau đó mở miệng thản nhiên nói.

“Sống chết đã định, chết thế nào tùy người chọn lựa’, đây là sự khoan dung lớn nhất ta có thể dành cho người,” Tống Vũ Huyền gần từng tiếng lặp lại những lời nói bên tai Tống Vũ Thiên lúc này, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên, giống như vương giả trời sinh, cao quý không thể xâm phạm!

“A, quả nhiên không ngoài dự liệu của muội.” Tống Ngâm Tuyết nghe vậy, tươi cười, nàng luôn hiểu ca ca của mình rất rõ.

Mai phi mở mắt thật to, không thể tin được nhìn thanh chủ thủ sắc nhọn kia thẳng tắp cắm vào trái tim mình, máu, nhất thời chảy ra như suối, làm thế nào cũng không ngừng được!

Nàng không muốn chết, nàng không muốn chết, nàng không muốn chết trong tay Tống Vũ Thiên như vậy!

Nàng còn muốn làm Nữ Đế, muốn nở mày nở mặt hưởng thụ cuộc sống, tại sao có thể cứ như vậy mà chết ở nơi này, chết khó coi như thế! Im hơi lặng tiếng như thế? Không, nàng không muốn!

Không ngờ Tống Vũ Thiên lại lựa chọn phương thức tự sát để kết thúc mạng sống, mượn chưởng lực của Tống Ngâm Tuyết để đẩy mạnh chủ thủ vào trong ngực của nàng!

Có lẽ Tống Vũ Thiên biết công lực nàng cao thâm, nếu lấy sức của một mình hẳn chỉ sợ không giết được nàng, vì thế ngay cả mạng sống hẳn cũng không cần, mượn lực của Tống Ngâm Tuyết, một lòng muốn giết nàng? Xem ra sự căm hận của hắn, đã sâu đến cốt tủy.

Mai phi châm chọc nghi, bên môi là nụ cười tự giễu, nàng đau đến không thể hô hấp, nhanh chóng dùng công lực trong cơ thể tạm thời bảo vệ huyết mạch toàn thân.

Nàng không muốn chết, không muốn chết!

Thân mình hơi gãy dựa, muốn gãy ra khỏi lồng ngực của Tống Vũ Thiên, nhưng Tống Vũ Thiên đã bị thương nặng, lại không biết lấy đâu ra sức lực, giữ chặt lấy nàng không chịu buông!

“Mai nhi, ta yêu nàng, dù nàng là muội muội ruột thịt của ta, nhưng ta vẫn không thể ngừng yêu nàng! Nhưng nàng đã lừa gạt, phản bội ta, ta không thể tha thứ cho nàng, chỉ có thể dùng phương thức này, giam cầm nàng ở bên cạnh ta vĩnh viễn!”

Miệng không ngừng phun máu, Tống Vũ Thiên ngoái đầu lại tuyệt vọng nhìn Tống Vũ Huyền, cười tái nhợt, cười vô cùng thâm trầm: “Tống Vũ Huyền, ta thua! Ta không may mắn như người, có một muội muội hết lòng vì mình, nhưng đối với những gì ta đã làm, ta quyết không hối hận, không hối hận.”

Nói xong, Tống Vũ Thiên liếc mắt nhìn Tống Ngâm Tuyết bên cạnh một cái thật sâu, trong ánh mắt chậm rãi kia có sự phức tạp, rối rắm, nhiều đến không thể nào mở miệng, sâu đến không cách nào kể rõ.

“Ngâm Tuyết.”

Cuối cùng hắn cúi đầu than nhẹ một tiếng, giống như tất cả tình cảm đều bao hàm trong tiếng than này, Tống Vũ Thiên xoay mặt, nhìn chăm chăm vào Mai phi: “Mai nhi, nàng là nữ nhân của ta, cả đời cũng chỉ có thể là nữ nhân của ta! Tuy rằng từ đầu tới cuối nàng đều gạt ta, lợi dụng ta, nhưng ta vẫn không thể buông tay, ta vì nàng đã trả giá nhiều như vậy, cho nên kiếp này nàng nhất định chỉ có thể chết ở trong tay ta, trong tay ta.”

Nhìn chăm chú vào gương mặt vì mất máu mà dần dần trắng bệch của Mai phi, thân thể hơi rung động trong sự thống khổ tột cùng, Tống Vũ Thiên vươn tay chậm rãi lướt qua gương mặt của Mai phi, vui vẻ tươi cười, ngay sau đó ngón tay khẽ động, mạnh mẽ rút nửa thanh chủ thủ lộ ra trên ngực Mai phi, máu tươi, lại phun trào mãnh liệt một lần nữa.

“Ha ha, Mai nhi, Mai nhi, mọi chuyện đã hết đường cứu vãn, nàng cũng giống ta, không còn gì nữa, không bằng chúng ta bầu bạn với nhau trên đường xuống suối vàng, kiếp này mặc dù không thể sinh cùng ngày cùng tháng, nhưng khi chết lại có thể cùng nhau.”

Tống Vũ Thiên dứt lời, vui vẻ nở nụ cười, trong nụ cười bao hàm sự châm chọc đối với bản thân mình, cùng tình yêu say đắm dành cho Mai phi!

“Tống Vũ Thiên, ta không muốn!” Mai phi giãy dụa, cho dù ngực bị đâm thủng, nàng cũng không muốn như thế.

Nhưng Tống Vũ Thiên làm sao chịu cho nàng cơ hội thoát thân? Hắn vòng tay gắt gao ôm nàng, sau đó dùng hết sức lực toàn thân mạnh mẽ nhảy xuống vách núi, hai người lập tức rơi xuống!

“Tống Vũ Thiên.”

Mai phi kêu to, dùng hết toàn bộ sức lực ra sức giãy dụa, sau đó phóng ra một dải lụa đỏ, lập tức quấn quanh thắt lưng Tống Ngâm Tuyết, nặng nề kéo nàng xuống!

Chết cũng phải lôi người khác theo, đây là phong cách làm người của Thủy Nhược Mai nàng!

“Tuyết Nhi.”

Kỳ Nguyệt đứng gần Ngâm Tuyết nhất, vừa thấy thân thể nàng bị lôi đi, liền không để ý đến chuyện gì nữa tiến lên kéo! Bởi vì hắn đã từng bỏ lỡ hai lần, cho nên lần này, dù thế nào hắn cũng sẽ không buông tay!

Giữ chặt lấy cánh tay của Tống Ngâm Tuyết, thân thể trượt mạnh trên mặt đất, quần áo rách bươm, làn da cũng xây xát rướm máu, thậm chí còn có hòn đá nhỏ đâm vào trong thịt, nhưng Kỳ Nguyệt lại không hề chớp mắt, gắt gao giữ chặt người ngọc.

“Kỳ Nguyệt.” Thư Ly thấy vậy, cũng không hề do dự, ngã người giữ chặt lấy chân Kỳ Nguyệt, sau đó nắm chặt, thân thể cũng rơi xuống theo.

“Thư Ly!” Tử Sở thấy vậy, cũng ra sức bổ nhào tới, tiếp theo là Tống Vũ Huyền, Huyền Ngọc, Lâm Phong, Vô Song, Minh Tịnh, Mặc Lương!

Bọn họ một người tiếp một người, giữ chặt lấy nhau, gắt gao lôi kéo, ai cũng không chịu buông tay!

“Tuyết Nhi!” Kỳ Nguyệt cắn răng, liều mạng lôi kéo, tuy rằng thân mình đang treo lơ lửng giữa không trung, chỉ cần vô ý sẽ tan xương nát thịt, muôn đời muôn kiếp không quay lại được, nhưng hắn vẫn không lùi bước!

204. Q.2 - Chương 108: Hồn Về Không Hối. (Thượng)

“Đại ca, Vũ Kiệt tới thăm huynh đây.”

Trước mộ phần đại hoàng tử nước Đại Tụng, một thân ảnh mập mạp lẳng lẳng đứng thẳng, trên gương mặt béo phì phóng túng thường ngày, lúc này lại có sự trầm tĩnh cùng u buồn sâu xa, rất hiếm khi nhìn thấy Lục hoàng tử nước Đại Tụng lộ ra biểu cảm như vậy, thật sự khiến người ta kinh ngạc không thôi.

“Đại ca, hôm nay thời tiết rất tốt, đệ nghĩ có lẽ huynh cũng rất hào hứng, cho nên mới tới thăm huynh.”

Lấy ra một đĩa điểm tâm, chậm rãi để trước mộ phần, Tống Vũ Kiệt cười cay đắng, thấp giọng mà nói:

“Đại ca, huynh xem đệ mang gì đến cho huynh nè? Đây là cao hoa hồng mà huynh thích nhất, đệ cố ý sai người làm đó.”

“Đại ca, thế giới này thật khó hiểu, từ ngày đó, phụ hoàng tự tay giao lực lượng {ám vệ} cho đệ, đệ đã thề, nhất định phải báo thù cho huynh! Chính là đời người có quá nhiều chuyện khó xử, người mà đệ muốn chính tay giết chết, cũng là thân nhân của đệ.”

“Đại ca, chẳng lẽ ích lợi hoàng quyền thật sự quan trọng đến như vậy sao? Vì những thứ đó này, Nhị ca rõ ràng có thể không để ý đến tình cảm huynh đệ nhiều năm của chúng ta, ép chúng ta đến bước đường cùng, từng người từng người biến mất khỏi thế gian này.”

Chậm rãi cầm lấy một miếng điểm tâm, sau đó bỏ vào trong miệng từ tốn nhai, giọng nói nghẹn ngào, “A, kỳ thật chút tình huynh đệ này thì đáng gì? Ngay cả hoàng thúc Nhị ca cũng giết, làm sao lại để ý tình cảm giữa huynh đệ chúng ta? Ai nói huynh đệ cùng chung một lòng vậy? Chẳng qua là lời thế nhân bịa đặt lừa gạt những kẻ ngu muội thôi, đều là hoang đường, dối trá.”

“Đại ca, đệ nên làm cái gì bây giờ? Vì sao sống một mình trên đời cảm giác lại lạnh lẽo như vậy, nhìn cuộc sống lục đục ồn ã, người lừa ta gạt này, đệ rất phiền chán, muốn bỏ đi thật xa, chính là đệ biết rõ đệ không thể, đệ không có tư cách.”

“Đệ là hoàng tử phóng túng hoang đường nhất Đại Tụng, đúng rồi, còn có Ngâm Tuyết, muội ấy là nữ vương gia hoang đường nhất Đại Tụng, hai chúng ta cả đời này phải sống bên lề xã hội, sau khi chết xuống Địa ngục, bị thế nhân thóa mạ muôn đời. Chính là đệ hoàn toàn không để ý, bởi vì nếu như một con người ngay cả trái tim cũng không còn rung động, hẳn làm sao có thể xưng là con người được nữa.”

“Đại ca, cái gì gọi là sống vô nghĩa? Là chỉ bên cạnh mình không có một ai, không có một người nào đáng giá để mình đối đãi chân thành sao? Vậy hiện tại, đệ đây chính là một kẻ sống không mục đích rồi, dần dần không có mục tiêu, cho dù cả ngày lưu luyến bụi hoa, vẫn không tìm thấy chút tình cảm ấm áp nào, đại ca, đệ nghĩ cả đời Tống Vũ Kiệt này, sợ nhất chắc là nỗi cô độc.”

Thì thầm một câu tiếp một câu, trong cảnh gió nhẹ mây trôi lơ lửng, Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt vạn người chán ghét, cũng đang thấp giọng thổ lộ tình cảm đích thực trong lòng mình. Hồi lâu sau, hẳn đứng lên, sau khi liếc bìa mộ một cái thật sâu, thở dài một tiếng cực kỳ nhỏ, chậm rãi rời đi.

Đi trên đường phố, người qua đường nhìn thấy hẳn đều đi đường vòng, bởi vì danh tiếng của hắn quá vang dội sao? Trong lòng không khỏi cười nhạt, trên mặt lại không có biểu lộ gì.

“Đại ca ca, có thể giúp Hiền nhi lấy con điều kia xuống không?” Chỗ góc cua, một đứa bé con đang lôi kéo một nam tử vô cùng tuần nhã, làm nũng kêu lên.

Tầm mắt nhìn về phía tiếng nói, bởi vì nam tử quay lưng lại, Tống Vũ Kiệt không thể thấy rõ tướng mạo của hắn, nhưng trong mơ hồ có một loại cảm giác thân thiết khó hiểu, không biết là vì cái gì.

“Đại ca ca, giúp Hiền nhi lấy nó xuống được không?” Đứa bé đứng dưới cây liên tục kêu lên, đột nhiên đẩy lồng hắn trào ra cảm giác chán ghét, cảm thấy như đứa bé đang chiếm lấy một thứ gì đó rất tốt đẹp, Tống Vũ Kiệt bất mãn, quăng cho nó một ánh mắt giết người.

Ánh mắt giết người không có hiệu quả với đứa bé, bởi vì nó không phát hiện, chỉ dùng sức kéo nam tử thanh nhã, tuần mỹ như gió mát kia, bùn trong tay làm dơ vạt áo của hắn, nhưng vẫn không mấy may tổn hại gì đến phong thái của nam tử.

Nam tử này là ai? Vì sao lại khiến hắn có cảm giác rung động? Không phải hắn điên rồi chứ. Tống Vũ Kiệt nghi hoặc, không nháy mắt lấy một cái nhìn chăm chăm vào nam tử, nhìn bóng lưng thanh mỹ, bình tĩnh, yên ắng kia, trong lúc lơ đãng dường như khiến hắn quên hết mọi nỗi buồn, cả người có cảm giác thoải mái, tự tại trước nay chưa từng có.

“Được, để huynh giúp đệ.”

Giọng nói của nam tử rất nhu hòa, nhàn nhạt như gió, ầm ập thổi vào lòng người, lạnh lẽo mọc rễ nảy mầm ở đó.

Nam tử khẽ nhón gót, duỗi tay lấy con điều kia xuống, kỳ thật cái cây này cũng không cao, vươn tay là có thể đụng đến, chỉ vì đứa bé quá nhỏ, không thể với tới mà thôi.

“Nè, cầm lấy đi.”

Phong thái nhìn từ góc độ nào cũng rất duyên dáng, nam tử nhẹ nhàng đưa con điều cho đứa bé, thậm chí còn rất thân mật phủ bụi đất lá cây linh tinh trên mặt nó.

“Cám ơn đại ca ca, Hiên nhi đi nhé.” Đứa bé tiếp nhận con điều, cao hứng cười với nam tử, sau đó chạy đi nhanh như chớp, tiếp tục chơi trò chơi của mình.

Đứa bé chạy về hướng Tống Vũ Kiệt, cảm thụ được niềm vui sướng của đứa trẻ, nam tử nhịn không được xoay người nhìn nó, chính là cái nhìn này, đã ấn định mối liên hệ dây dưa không dứt giữa hắn và người nào đó trong kiếp này.

Tống Vũ Kiệt há to mồm, không chuyển mắt nhìn nam tử, cảm giác như khí chất yên lặng ôn nhuận, sạch sẽ của gương mặt tuấn nhã kia, trực tiếp nhồi vào trái tim hư không của hắn, khiến cho hắn đứng yên bất động thật lâu.

Hắn. Là tiên sao? Là tiên tử do trời cao phái tới tinh lọc những linh hồn dơ bẩn sao?

Trái tim, bỗng rung động mãnh liệt vào sát na này, tức thì cả tâm hồn như chìm ngập. Đại Tụng Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt, trong ký ức của hắn, hắn vẫn nhớ mãi một ngày sau giờ Ngọ kia, có một nam tử nhìn phương xa cười khê, nụ cười kia, thanh tịnh, trong sạch, không xen lẫn chút tạp chất nào, không bao hàm sự huyền ảo của thế tục, cứ mạnh mẽ như vậy khắc sâu vào lòng hắn, làm cho hắn cam nguyện trầm luân cả đời, dù cho có phải trả giá bằng cả tánh mạng cũng vĩnh viễn không oán hận!

Nam tử kia. Là tiên!

Bước chân vừa dừng lại không khỏi tiến lên, nhịn không được muốn tới gần, lúc này, một nữ tử tướng mạo tạm coi như thanh tú từ phía sau đi đến, mỉm cười nói với nam tử, “Kỳ Nguyệt ca, chúng ta cần phải trở về.”

“Ừ, Thanh nhi.”

Mỉm cười nhìn nữ tử đi về hướng mình, sau đó ôn nhuận nho nhã xoay người, cùng nhau đi từ từ rời khỏi tầm mắt Tống Vũ Kiệt, động tác tuyệt đẹp không nhiễm chút bụi trần.

Hắn. Gọi là Kỳ Nguyệt.

“Này, người, người biết thân phận công tử vừa rồi không?” Dưới tình thế cấp bách hắn tiện tay nắm một người đi đường, hung dữ hỏi.

Khi người qua đường kinh hãi khoát tay nói không biết, hắn nhanh chóng buông ra, tìm kiếm người kế tiếp.

“Này, người biết Kỳ Nguyệt công tử là ai không?”

“Tôi, tôi, tôi biết một chút. Kỳ Nguyệt công tử vốn tên là Tiêu Kỳ Nguyệt, là Đại Tụng đệ nhất Văn công tử nhà ở.”

Khi người qua đường nói ra thân phận của nam tử thì trong lòng Tống Vũ Kiệt ngọt như ăn mật, ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao, tóm là rất vui vẻ.

“Ta hỏi người, vừa rồi nữ tử bên cạnh hắn là ai? Thoạt nhìn quan hệ hai người cũng không tệ lắm, đó là muội muội của hắn sao?”

“Không phải muội muội, đó là vị hôn thê của Văn công tử. Tài nữ Mộ Dung Thanh. Hai người bọn họ quen biết từ nhỏ, đính hôn từ trong bụng mẹ, sau khi lớn lên lại rất hợp nhau, kinh thành ai ai cũng ngợi khen. Nghe nói qua mấy tháng nữa, chờ chọn được ngày lành tháng tốt, Tiêu gia sẽ chính thức đặt sính lễ với Mộ Dung gia, lấy Thanh nhi cô nương về nhà!”

Người qua đường bảm báo tất cả những chuyện mình biết, không dám giấu diếm nửa lời, sau khi nghe vậy Tống Vũ Kiệt buông tay, trái tim đau đớn như bị moi ra khỏi lồng ngực.

Hắn sắp lấy vợ. Hắn sắp lấy vợ. Người qua đường được tự do, e sợ nhanh chóng chạy mất, chỉ để lại một mình Tống Vũ Kiệt ngơ ngác đứng ở ngã tư đường, cảm thấy thân thể co rút, đau đớn.

Hắn sắp lấy vợ rồi? Đột nhiên, trong lòng thật sự rất hâm mộ nữ tử tên Mộ Dung Thanh kia. Nếu như, nếu như nữ tử kia biến mất, vậy có phải hắn sẽ không cần cưới nữa? Không bị gia đình níu chân, cùng đi du ngoạn với mình không?

Tống Vũ Kiệt mê mang.

“Lục ca ca, hôm nay thi đấu thuyền rồng này rất thú vị nha!” Bên bờ hồ, một nữ tử tướng mạo tuyệt mỹ, nhưng lại trang điểm cực kỳ tục tằn cao hứng kêu lên, bàn tay chỉ về phía trước còn không ngừng quơ tới quơ lui.

“Đúng vậy a, Ngâm Tuyết, đại hội thuyền rồng năm nay coi như cũng đặc biệt náo nhiệt, người tham gia cũng nhiều!” Thịch béo trên mặt rung rung, Tống Vũ Kiệt một thân áo gấm đáp lời.

“Ai, thật là đáng tiếc, vậy là xong rồi, muội còn chưa xem đủ mà.” Nữ tử tục tằn dậm chân, vẻ mặt không cam lòng, nghe khẩu khí, tựa hồ nàng còn chưa xem thỏa thích!

“Đi thôi, Ngâm Tuyết, có gì phải đáng tiếc? Năm nay hết thì sang năm lại xem, thi đấu thuyền rồng cũng giống nhau thôi!”

“Huynh thì hiểu cái gì? Ai biết sang năm mỹ nam bơi lội số một kia có còn tham gia không?” Vẫn dậm chân, lần này miệng còn vênh lên thật cao, nữ tử háo sắc tên là ‘ Ngâm Tuyết ’ kia nhìn chằm chằm vào nam tử phía xa, cực kỳ trắng trợn dọa người.

“Ồ, Ngâm Tuyết của ta lại bắt đầu muốn nam nhân rồi à? Hai ngày trước không phải muội vừa cướp pháp trường, đoạt tiểu tử Ứng Thư Ly về sao? Mới có mấy ngày, sao muội lại bắt đầu không an phận rồi? Chẳng lẽ tiểu tử kia không thể thỏa mãn muội?”

Thịch béo rung động, vẻ mặt Tống Vũ Kiệt tươi cười đầy mờ ám trêu chọc, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tức giận liếc nhìn hắn, bực bội nói: “Thư Ly ca ca của muội đương nhiên là có thể thỏa mãn muội rồi, muội chỉ sợ huynh ấy quá mệt mỏi, cho nên muốn tìm bạn cho huynh ấy, chia sẻ với huynh ấy!”

”Chia sẻ? Ái chà, Ngâm Tuyết, lời này mà muội cũng nói ra được. Rõ ràng là bản thân mình muốn nam nhân, còn ráng tìm lý do đường hoàng. Rất là độc đáo nha!”

Giơ ngón tay cái lên, Tống Vũ Kiệt cười sáng lạng, mà nghe hấn tán dương một cách châm chọc như vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng không tức giận, ngược lại còn cười ‘ khanh khách ’ không ngừng, ánh mắt quyến rũ liếc ngang: “Đúng là chỉ có Lục ca ca hiểu muội, ha ha. “

“Được, Ngâm Tuyết đã thẳng thắn thành khẩn như vậy, hôm nay Lục ca ca sẽ làm chủ uội, thay muội đoạt người nam nhân kia về, tạo điều kiện uội hàng đêm vui xuân!”

Nở nụ cười dâm tiện, Tống Vũ Kiệt kéo Tống Ngâm Tuyết, dứt lời liền muốn đi về phía hồ, chính là đúng lúc này, hấn đứng phải nữ tử đi tới từ phía đối diện, sau đó hai bên đều lui về phía sau một bước.

“Kẻ nào mắt mù, dám đụng bổn hoàng tử ta!”

Hét lớn một tiếng, rít gào, vừa nghe người đối diện hung hãn như vậy, nữ tử yếu ớt cúi đầu, nhỏ giọng xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tiểu nữ không cố ý!”

“Ta không quản ngươi có cố ý hay không, đụng phải bổn hoàng tử, hôm nay ta sẽ không để yên cho ngươi!” Bá đạo dã man nói, Tống Vũ Kiệt vừa dứt liền xắn tay áo lên, khiến nữ tử sợ hãi đến hoa dung thất sắc, không khỏi lớn tiếng kêu lên:

“A, đừng mà.”

“Ngươi là.”

Vốn đã muốn động thủ, nhưng trong lúc vô tình, thoáng nhìn tướng mạo nữ tử, Tống Vũ Kiệt dừng tay lại, do dự nói: “Ngươi là. Mộ Dung Thanh?”

“Tại sao điện hạ lại biết tên tiểu nữ?” Nếu nói người khác không biết nữ tử này là ai thì còn có khả năng, nhưng Lục hoàng tử tội ác chồng chất thì trong kinh thành lại không ai không biết, không ai không hiểu!

“Ngươi là Mộ Dung Thanh! Ngươi thật sự là Mộ Dung Thanh!” Xác định thân phận của cô gái, Tống Vũ Kiệt ghen ngào kêu to, có vẻ vô cùng kích động!

Tống Ngâm Tuyết đứng bên cảm thấy rất kỳ quái, không phải chỉ là một nữ tử tư sắc thường thường thôi sao, Tống lão lục có cần hưng phấn đến thế không?

Nhưng Tống Ngâm Tuyết khi đó, nàng nào đâu biết bởi vì sự tồn tại của Tiêu Kỳ Nguyệt, Tống Vũ Kiệt sớm đã xem nữ tử tên Mộ Dung Thanh này là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Hừ, Mộ Dung Thanh a Mộ Dung Thanh, lần này đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại đâm đầu vào!

Nếu như người biến mất, vậy chẳng phải Kỳ Nguyệt sẽ không cần lập gia đình nữa sao. Âm thầm nghĩ, không hề do dự duỗi móng heo ra, mạnh mẽ bắt lấy cánh tay nữ tử, kéo nàng ta về hướng ngược lại!

“Đi, tiện nhân.”

“Điện hạ muốn mang tiểu nữ đi đâu? Tiểu nữ không đi.” Vừa giãy dụa vừa kêu cứu thật to, lúc này Mộ Dung Thanh tưởng rằng sẽ có người tiến lên giúp nàng một phen, chính là nàng đã quên đối phương là Lục hoàng tử Tống Vũ Kiệt, thói danh vang khắp kinh thành.

Chuyện không liên quan tới mình, có mấy người dám giúp?

“Thả ta ra, thả ta ra, người muốn dẫn ta đi đâu.”

“Dẫn người đi đâu? Hừ, nói cho người biết, bổn hoàng tử vừa ý với người, hiện tại muốn cùng người mây mưa một phen!”

Dùng sức lôi kéo Mộ Dung Thanh, Tống Vũ Kiệt hung dữ nói, thấy thế, trong mắt Tống Ngâm Tuyết bên cạnh chợt lóe lên tia sáng, sau đó một tay giữ chặt cái móng heo kia, cười ha hả nói: “Lục ca ca, huynh muốn làm gì vậy? Không phải đã nói sẽ giúp Ngâm Tuyết đi bắt mỹ nam đây sao, tại sao lại đi tìm vui một mình thế?”

“Ai nha, Ngâm Tuyết, lúc này Lục ca ca có việc gấp, nếu muội thật sự muốn mỹ nam, ngày mai Lục ca ca bắt về uội một thùng!”

Bởi vì uội vã muốn thoát thân, Tống Vũ Kiệt liên tục cười nói, chính là móng heo cầm lấy tay Mộ Dung Thanh, lại gắt gao không chịu buông ra!

“Không được, Lục ca ca, huynh nói chuyện không giữ lời gì hết!” Khóe mắt liếc nhanh về cánh tay kia, Tống Ngâm Tuyết dậm chân làm nũng, lớp phấn dày cộp trên mặt bắt đầu rơi lả tả.

“Không được, Lục ca ca, người ta muốn mỹ nam a! Huynh cùng đi đoạt mỹ nam với muội đi! Thiệt là, nữ tử này có cái gì hay đâu? Muốn đáng người không có đáng người, muốn tương mạo cũng không có tương mạo, Lục ca ca kéo nàng ta đi giải tỏa, cũng không sợ làm giảm phẩm vị của huynh sao? Muội thấy, vẫn là nên thả nàng ta đi.”

“Không được, Ngâm Tuyết, nữ tử này rất quan trọng với ta! Ta vụng trộm nói uội biết.”

Một bả kéo Tống Ngâm Tuyết qua, lặng lẽ ghé vào bên tai nàng kể hết những chuyện về Tiêu Kỳ Nguyệt, sau khi nói xong, Tống Vũ Kiệt không để ý đến sự kinh ngạc của đối phương, xoay người kéo Mộ Dung Thanh, trong tiếng hô to gọi nhỏ của nàng ta, thô bạo nâng nàng ta lên vai, sau đó đi vào ngõ sâu cách đó không xa.

Khi một tiếng hét thảm “A.” từ nơi không xa truyền đến, tất cả mọi người quanh đó đều ngừng lại, chỉ trừ Tống Ngâm Tuyết mắng: “Đúng là tai họa, quả thực táng tận lương tâm, nàng ta rõ ràng lại đi giết giây ca ca của mình cường bạo một nữ tử giữa đường!”

“Đúng vậy. Nhữ Dương Vương cả đời anh minh, tại sao lại sanh ra một nữ nhi bỉ ổi không chịu nổi như vậy chứ. Ai! Đúng là cảm thấy đau lòng thay Nhữ Dương Vương!”

Bên kia Tống Vũ Kiệt không ngừng tàn sát bữa bãi, bên này Tống Ngâm Tuyết không ngừng bị chửi, có lẽ vừa rồi mọi người nhìn thấy bọn họ châu đầu ghé tai nói thầm, cho nên tưởng lầm rằng Tống Ngâm Tuyết giết giây, vì vậy trong cơn tức giận, mở miệng tung tin vịt.

Tống Ngâm Tuyết cũng không đính chính, nàng căn bản không quan tâm đến người khác nói về nàng như thế nào, trong lòng chỉ thầm lo lắng về những lời Tống Vũ Kiệt mới nói với nàng vừa rồi.

Tên mập yêu thích nam nhân? Còn muốn cưỡng đoạt người ta? Hắn đối đãi với một nữ tử như vậy, kỳ thật là có mục đích, hẳn. . . . Chỉ do dự một lát, lại hại một mạng người, cũng làm nhờ một đoạn nhân duyên, còn có màn ra sức cứu giúp bên vách núi một năm sau, tựa hồ trong bóng tối, có một bàn tay đang lặng lẽ thao túng hết thảy....

“Để ta đi vào, để ta đi vào, Tổng Ngâm Tuyết ở đâu? Tiệp nhân kia ở nơi nào. . . .” Khi Tiêu Kỳ Nguyệt vẻ mặt đầy bi phẫn, tay cầm dao găm xông vào Nhữ Dương Vương phủ thì hắn liên tục hô vang mấy câu này!

“Người là ai?” Khó hiểu nhìn nam tử bộ dạng hào hoa phong nhã, nhưng bởi vì quá tức giận mà mặt đỏ lên trước mắt, Tổng Ngâm Tuyết nghi ngờ hỏi.

“Hừ, người không biết ta là ai sao? Nhưng ta biết rõ người!

Người, ả súc sinh này, bại hoại, cầm thú, cắn bã! Người, người sẽ chết không yên lành! Cả nhà các người đều chết hết. . . .”

Rốt cuộc vẫn là người nhã nhặn, ngay từ đầu, Kỳ Nguyệt mắng người cũng chỉ có mấy câu như vậy, mà một năm sau, công lực của hắn cũng không tiến bộ thêm chút nào.

“Người đang nói cái gì vậy?” Hoàn toàn không biết lai lịch của hắn, Tổng Ngâm Tuyết hơi nhíu mày.

“Hừ, đây không phải là minh chứng tốt nhất cho chuyện hoàng gia các người coi mạng người như cỏ rác sao? Chỉ cần tùy ý cao hứng lên sẽ bức người ta đến chỗ chết, sau đó còn giả bộ hoàn toàn không biết? Được lắm, Tổng Ngâm Tuyết, hôm nay ta liền thẳng thắn nói cho người biết, người giật giây Tống Vũ Kiệt kia làm nhục vị hôn thê của ta ngay giữa đường, làm hại nàng ấy xấu hổ treo cổ tự sát, người nói xem khoản nợ máu này, ta nên đòi lại như thế nào hả?!”

“Cái gì, người nói nữ tử. . . . Mộ Dung Thanh kia, nàng ấy treo cổ rồi sao?” Tựa hồ cảm thấy rất kinh ngạc.

Trên gương mặt bôi son trét phấn dày đặc của Tổng Ngâm Tuyết hiện lên biểu lộ kinh ngạc, bất quá nàng che dấu vô cùng tốt, không hề bị bất cứ người nào ở đó nhìn ra.

“A, thế nào, nghĩ ra rồi sao? Không sai. Xem ra những gì bọn họ nói đều là sự thật, quả nhiên là tiệp nhân nhà người làm hại Thanh nhi!”

Tiêu Kỳ Nguyệt cười nhạt một tiếng, trên gương mặt tuấn tú lộ vẻ phẫn hận! Hắn nhíu chặt mày, bàn tay nắm dao găm giơ lên cao cao, sau một khắc, mạnh mẽ đâm về hướng Tổng Ngâm Tuyết, “Tổng Ngâm Tuyết, ta muốn người đền mạng cho Thanh nhi. . . .”

205. Q.2 - Chương 109: Hồn Về Không Hối (hạ).

Chúy thủ sáng lóa mạnh mẽ đâm về hướng nữ tử, ngay lúc Tiêu Kỳ Nguyệt ra sức tấn công, một thân ảnh thon dài tuấn mỹ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, phất tay một cái đoạt lấy hung khí trên tay hắn, sau đó xoay người ngăn cản, hung hăng hất hắn té lăn ra đất.

Khi thân thể nặng nề tiếp xúc với mặt đất thì da thịt trên cánh tay có chút xây xát, nhưng Tiêu Kỳ Nguyệt cũng không cảm thấy đau, hai mắt hắn đỏ hồng trợn trừng nhìn hai người đứng trước mặt, trên gương mặt tuấn tú lộ vẻ phẫn hận.

“Quận chúa, phải xử lý người này như thế nào?” Giọng nói của Minh Tịnh thong dong mà bình tĩnh, không có chút rung động làm cho người ta không thể nghe ra cảm xúc vui giận trong lòng hắn.

“Hừ, đồ chó săn!”

Không đợi Tống Ngâm Tuyết trả lời, Tiêu Kỳ Nguyệt đã cướp lời chửi bới, không thèm chú ý đến lễ nghi bình thường của quân tử, chỉ giống một con thú bị vây hãm, thể hiện sự căm hận đến cực điểm trong lòng hần!

Minh Tịnh cũng không để ý tới lời mắng mỏ của hần, vẫn bình tĩnh tự nhiên đợi Tống Ngâm Tuyết mở miệng, dưới ánh nắng chói chang, hần an tĩnh đứng thẳng tắp, thẳng tắp đến làm cho không ai có thể bỏ qua khí tức cao quý bẩm sinh của hần.

“Xử lý hần như thế nào sao.”

Đôi mắt chuyển động, Tống Ngâm Tuyết ngẫm nghĩ, bên tai không khỏi vang lên những lời Tống Vũ Kiệt lặng lẽ nói với nàng ngày ấy: Ngâm Tuyết, nói thật, huynh không muốn gạt muội, không phải huynh vừa mắt nữ tử này, người huynh vừa mắt là vị hôn phu của nàng, muội nghĩ xem, hôm nay ta cưỡng hiếp nữ tử này rồi, ngày khác vị hôn phu của nàng nhất định sẽ tới tìm ta trả thù, đến lúc đó, ta có thể lấy cớ giữ hần lại trong phủ, sau đó chậm rãi. . .

Nghĩ tới vẻ mặt dâm dăng của Tống Vũ Kiệt khi nói đến chữ “Chậm rãi” kia, trong lòng Tống Ngâm Tuyết liền phản cảm một hồi, không khỏi bài xích! Chính là nàng cũng không thể hiện loại bài xích này lên trên mặt, bày ra bộ dạng hào hứng nhìn Tiêu Kỳ Nguyệt đang từ từ đứng lên từ trên xuống dưới.

Hần chính là Tiêu Kỳ Nguyệt, Văn công tử đệ nhất Đại Tụng, vị hôn phu của tài nữ Mạc Dung Thanh sao?

Tống Vũ Kiệt yêu mến hần, muốn hần chiếm đoạt hần, vì thế, mới đi hãm hại một nữ tử. Lúc ấy nàng không thể kịp thời ngăn cản mọi chuyện phát sinh, thứ nhất là không muốn bại lộ trước mặt người khác, vì để lộ tâm tính thật sự mà gây ra phiền toái, thứ hai là lúc ấy nàng không nghĩ Tống Vũ Kiệt thật sự dám làm như thế, bởi vì ngay lúc đó, trực giác của nàng cho rằng hần chẳng qua là đang làm bộ một chút thôi.

Phán đoán sai lầm nhất thời, khiến một nữ tử bị làm nhục bên đường, vì không chịu nổi sự đả kích này mà treo cổ tự vẫn! Khi mới nghe tin tức này thì nàng vừa khiếp sợ! Vừa hối hận! Vô cùng tự trách áy náy!

Người này, vị hôn thê của hần đã chết rồi, mà bản thân hần, cũng bị Tống Vũ Kiệt thềm thường nhìn chăm chăm. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Sống chết mặc bây sao? Nàng đã sai một lần rồi, hại chết một mạng người, chẳng lẽ bây giờ còn trở mắt nhìn một sinh mạng khác biến mất sao?

Thôi, thôi! Nàng không thể cứu Mộ Dung Thanh, vậy thì sự áy náy và muốn đền bù cho nàng, cứ chuyển hết cho vị hôn phu của nàng vậy.

Nàng muốn bảo vệ Kỳ Nguyệt, mặc dù hần rất hận nàng, nàng cũng muốn bảo vệ người này!

“Quận chúa, rốt cuộc muốn xử lý người này như thế nào?” Thấy Tống Ngâm Tuyết nhìn Tiêu Kỳ Nguyệt chăm chăm, nhưng không nói câu nào, Minh Tịnh mở miệng lần nữa, lời nói vẫn không thể hiện cảm xúc gì như cũ.

Hoàn hồn lại, Tống Ngâm Tuyết cười mập mờ, nàng tiến lên vài bước sờ cằm, hai mắt không ngừng trêu đùa dò xét: “Lần trước Lục ca ca nói sẽ bắt cho ta một thúng mỹ nam, kết quả là đến bây giờ một cái bóng cũng không thấy, ta đợi không được nữa rồi, trước mắt cứ lấy luôn tên này cho đủ số a!”

“Ý quận chúa là muốn đưa hần vào trong phủ làm phu quân?” Minh Tịnh lên tiếng tổng kết, một câu nói toạc ra hết, nghe vậy Tống Ngâm Tuyết gật đầu, Tiêu Kỳ Nguyệt bên cạnh thì nổi giận nghiêm mặt.

“Hoang đường! Ta đường đường là nam nhi thân cao bảy thước, sao có thể bị loại phụ nữ đê tiện như người đưa vào trong phủ? Quả thực là buồn, cười, đến, cực, điểm!”

“Có gì buồn cười đâu? Bản quận chúa thấy người vừa ý, muốn nạp người làm phu quân, đây là chuyện rất bình thường nha? Giống như Thư Ly vậy đó! Người xem một mình hần ở trong phủ rất buồn chán? Không bằng để người vào phủ chơi đùa với hần, hai người có thể làm bạn.”

Đối mặt với ngôn từ tràn đầy chính nghĩa của Tiêu Kỳ Nguyệt, Tống Ngâm Tuyết cười run rẩy hết cả người, không còn chút hình tượng thực nữ nào, quả thực là một kẻ dâm ô đê tiện!

Minh Tịnh không nói lời nào, trong đôi mắt sâu sắc vô ngần lóe lên ánh sáng quái dị, một tia chán ghét thoáng hiện, bất quá hần che dấu vô cùng tốt, nên không ai phát hiện ra.

Tống Ngâm Tuyết không thèm để ý đến lời người khác nói, bộ dạng quyết tâm ham muốn sắc đẹp của đối phương, nhất định phải nạp hẳn làm phu quân! Nàng mềm mại ngả ngón muốn đưa tay chụp lên lồng ngực Kỳ Nguyệt, chính là tay nàng còn chưa tiếp cận đã bị đối phương vô tình đẩy ra!

“Xin quận chúa tự trọng!”

“Tự trọng? Đó là cái gì? Bản quận chúa chưa bao giờ biết! Đến đây Nguyệt Nguyệt, theo ta trở về phòng, ta sẽ dạy cho người rất nhiều trò vui!”

Tống Ngâm Tuyết vừa dứt lời lại muốn kéo tay của đối phương, không để ý những người chung quanh biểu hiện ra loại thần sắc “Quận chúa nhà bọn họ lại bắt đầu háo sắc rồi”, vui vẻ nói.

Tiêu Kỳ Nguyệt mạnh mẽ vung tay hất bàn tay đang làm càn trên người mình ra, gương mặt tràn đầy tức giận trừng mắt tươi cười buồn nôn kia, hướng về phía nữ yêu quái diễm lệ, gần giọng nói: “Tống Ngâm Tuyết, người nằm mơ! Ta tuyệt đối sẽ không làm theo ý người!”

“Đồng ý hay không, người không có quyền quyết định!” Cười quyền rũ, gương mặt ra hiệu cho Minh Tịnh, chỉ thấy trong nháy mắt, Tiêu Kỳ Nguyệt đã chạy ra thật xa lập tức bị bắt trở về.

“Đồ chân chó, thả ta ra!” Trợn mắt rống về hướng Minh Tịnh, Tiêu Kỳ Nguyệt giãy dụa, chính là với sức lực của hẳn làm sao có thể thoát khỏi tay Minh Tịnh? Chỉ có thể thở hổn hển oán hận đầy bụng!

“Nguyệt Nguyệt a Nguyệt Nguyệt, ta khuyên chàng cũng đừng uống phí sức lực nữa, đã bị ta nhìn trúng, vậy thì hãy ngoan ngoãn ở lại trong phủ hầu hạ ta đi. Chàng phải biết rằng, con người ta tính tình không tốt, nếu chàng còn định trốn chạy. Tuy ta không nỡ động tới chàng, nhưng những người khác. Ta không chắc là mình biết khách khí đâu! Ví dụ như cả nhà chàng.”

Uy hiếp xong, Tống Ngâm Tuyết hơi tiến lên. Lúc này, Tiêu Kỳ Nguyệt phun một ngụm nước bọt lên trên mặt Tống Ngâm Tuyết, hung ác rửa xả: “Hèn hạ! Vô sỉ! Tống Ngâm Tuyết, người nhớ kỹ cho ta, kiếp này nếu không giết được người, thì không thể giải mối hận trong lòng ta.”

“Ta không quản chàng có hận hay không, chỉ cần ta vui vẻ là được rồi. Nhớ kỹ, từ nay về sau không cho phép chàng bước ra khỏi Vương Phủ nửa bước, nếu không. Ta giết sạch cả nhà chàng! Ta nói được làm được, không tin chàng có thể thử xem.”

Cười cười lau nước miếng trên mặt, Tống Ngâm Tuyết phất tay ra hiệu cho hạ nhân dẫn Tiêu Kỳ Nguyệt đi, mà mình thì nũng nịu nói một mỗi, cản trở về phòng nghỉ ngơi một chút.

Trong nháy mắt xoay người đi kia, nụ cười trên môi nàng nhạt dần, trong lòng ngờ ngẩn suy tư, nhủ thầm: Tiêu Kỳ Nguyệt, tuy ta giam cầm người, nhưng cũng còn tốt hơn để người bị Tống Vũ Kiệt làm nhục. Sau này ta sẽ tìm thời điểm thích hợp trả lại tự do cho người, trong thời gian này, nếu như người muốn thì cứ hận đi! Bất kể thế nào, đối với Mộ Dung Thanh, ta vẫn thật sự có lỗi.

Chậm rãi nhắm mắt lại, đi xa dần, không có ai để ý đến nỗi đau thương nhàn nhạt mà Nhữ Dương quận chúa biểu hiện trên mặt giờ phút này, chỉ lo mắng to nàng hoang dâm phóng đảng trong lòng!

.

“Thế nào? Thế nào? Rốt cuộc mọi chuyện diễn biến thế nào rồi?” Trong phủ Lục hoàng tử Đại Tụng, Tống Vũ Kiệt vẻ mặt dữ tợn vội vàng hỏi thị vệ được phái đi tìm hiểu.

“Hồi bẩm điện hạ, thuộc hạ tra được sau khi đưa Mộ Dung Thanh trở về, nàng không cam lòng chịu nhục, nên đã một thước lụa trắng treo cổ tự tử trong phòng.”

“Cái gì? Mộ Dung thanh chết rồi!”

Vừa nghe thấy tin tức này, toàn thân Tống Vũ Kiệt khê chấn động, tựa hồ là không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy, bất quá hẳn đã bị sắc đẹp bùng mắt, mới bắt đầu còn có chút kinh ngạc, nhưng sau đó đã lập tức vứt việc này ra sau đầu, niềm nở hỏi sang chuyện khác, “Kỳ Nguyệt công tử đâu rồi, hẳn phản ứng như thế nào?”

“Hồi bẩm điện hạ, Kỳ Nguyệt công tử nghe thấy tin tức này thì vô cùng kinh ngạc, phần hận trào dâng, nói muốn báo mối thù này.” Thị vệ trả lời.

“Vậy tại sao hần còn chưa tới a? Không phải nói muốn báo thù sao? Đáng lẽ hần phải vội vàng tới tìm ta mới đúng!” Chỉ cần chờ Kỳ Nguyệt tới đây, hần sẽ nhốt Kỳ Nguyệt lại, từ nay về sau không cho hần rời đi nửa bước, Tống Vũ Kiệt gấp gấp trong lòng, không khỏi ồn ào lên tiếng.

Vẻ mặt khó xử, thị vệ cúi đầu, do dự một lát, chậm rãi nói: “Ặc, khởi bẩm điện hạ, hôm qua Kỳ Nguyệt công tử đã đi báo thù rồi, chỉ có điều không biết vì sao, hần lại đi tìm quận chúa, mà không phải là ngài.”

“Cái gì! Hần tìm Ngâm Tuyết làm gì? Cũng không phải Ngâm Tuyết cưỡng bức nữ nhân của hần nha!” Vừa nghe vậy, Tống Vũ Kiệt nhảy chồm lên, bộ dạng không thể tưởng tượng nổi.

“Không biết Kỳ Nguyệt công tử đã nghe ai nói mà cho rằng sở dĩ điện hạ cưỡng hiếp Mộ Dung cô nương, đều là vì quận chúa xúi giục, cho nên trong cơn tức giận hần đã, đã.”

“Ngâm Tuyết không làm gì hần chứ?!” Thấy thị vệ ấp a ấp úng, không biết vì sao trong lòng Tống Vũ Kiệt lại có một loại bất an mơ hồ, mí mắt cũng bắt đầu giật giật.

“Quận chúa nàng, nàng. Nàng nhìn trúng sắc đẹp của Kỳ Nguyệt công tử, đã đoạt đi làm phu quân rồi, ” thị vệ nhỏ giọng.

“Cái gì, Ngâm Tuyết dám đoạt người của ta! Không thềm nói một tiếng sao? Đi! Ta phải đi cướp Kỳ Nguyệt của ta về.” Tống Vũ Kiệt nghe vậy, giận tím mặt! Vỗ mạnh góc bàn một cái, cũng không để ý bàn tay đang đau đớn, nhắc chân cất bước, tức giận bùng bùng xông ra ngoài!

.

“Tống Ngâm Tuyết, Tống Ngâm Tuyết, muội đi ra cho ta, đi ra!” Đi tới phủ Nhữ Dương Vương, Tống Vũ Kiệt vừa hùng hổ kêu to, vừa đi lục lọi tìm kiếm khắp nơi.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết ăn vận rực rỡ, tươi cười sáng lạng nũng nịu đi ra, mùi son phấn nồng nặc vương vấn trong không khí!

“Ôi, Lục ca ca, ngọn gió nào thổi huynh đến đây vậy?” Phẩy khăn lụa, chế nhạo nói, Tống Ngâm Tuyết chậm rãi bước đi đến trước mặt Tống Vũ Kiệt, cười hì hì hỏi.

“Hừ, đừng làm bộ làm tịch nữa! Vì sao ta đến? Ta không tin muội lại không biết!” Phẫn nộ hạ giọng, lúc này Tống Vũ Kiệt vẫn còn bận tâm ánh mắt của mọi người, bất mãn trợn trừng, hung dữ nói với Tống Ngâm Tuyết.

“Làm sao muội biết Lục ca ca đến đây vì cái gì chứ? Thiệt là, muội cũng không phải là thầy bói.” Phất tay ra hiệu ọi người lui xuống, Tống Ngâm Tuyết hào hứng nhìn người trước mắt.

“Tống Ngâm Tuyết! Muội biết ta làm nhiều việc như vậy đều là vì Kỳ Nguyệt, vậy mà muội còn bá đạo chiếm lấy hần? Muội muốn tức chết Lục ca ca à!” Vừa thấy bốn bề vắng lặng, Tống Vũ Kiệt cũng không bận tâm nữa, kêu to ra tiếng .

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết đứng lý hợp tình, vô liêm sỉ nói: “Lục ca ca, muội cũng hết cách chứ? Bộ dạng Tiểu Nguyệt Nguyệt tuần mỹ như vậy, muội vừa nhìn thấy hần, tâm hồn thiếu nữ đã rung động, cho nên vì không muốn sau này hàng đêm đều mất ngủ, muội mới giữ hần lại, để hần ngủ cùng muội mỗi ngày.”

“Lục ca ca, không phải có câu ‘ quân tử thành nhân chi mỹ *’ sao?! Huynh cũng không muốn mỗi ngày Ngâm Tuyết phải chịu nỗi giày vò vì ngủ không ngon chứ, cho nên thôi đi, đừng cãi lộn nữa, để cho người ta nhìn thấy cũng không tốt lắm? Dù sao ‘ nước phù sa không cũng chảy ruộng ngoài ’, huynh ngủ hay muội ngủ cũng giống nhau cả thôi!”

(* Trích từ lời của đức Khổng tử: “Quân tử thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác, tiểu nhân phản thị.” Nghĩa là quân tử làm điều tốt cho người, không làm điều ác cho người, tiểu nhân thì không như thế.)

Tống Ngâm Tuyết cười quỵên rũ, Tống Vũ Kiệt tức giận cau mày, hần túm lấy cổ tay của nàng, thấp giọng nghiêm rắng nói: “Ngâm Tuyết, ngày đó rõ ràng ta đã nói rành mạch với muội rồi, ta muốn Tiểu Kỳ Nguyệt kia, cũng chỉ muốn một mình Tiểu Kỳ Nguyệt thôi! Lục ca ca biết muội háo sắc, yêu thích mỹ nam, Lục ca ca có thể đi tìm rất nhiều tới ội, tùy muội muốn ngủ với ai thì ngủ! Nhưng muội không thể ngang ngược đoạt lấy người yêu của ta như vậy, biết không?”

“Lục ca ca, đủ rồi, muội không cần nhiều mỹ nam như vậy đâu, muội thấy Nguyệt Nguyệt rất thuận mắt, cảm thấy cứ dễ hần và Thư Ly, hai người thay phiên hầu hạ muội cũng rất tốt!” Tống Ngâm Tuyết cười nói.

“Ngâm Tuyết, muội thật sự không thả người sao?” Biết rõ tính tình của Tống Ngâm Tuyết, qua lời nàng nói có thể thấy không còn đường nào để thương lượng nữa, Tống Vũ Kiệt không vui sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, lạnh giọng mà nói.

“Không thả.”

“Thật sự không thả?”

“Lục ca ca thấy muội giống như là đang nói đùa sao?”

”Được lắm, muội chờ đó cho ta! Ta đi tìm Nhị ca phân xử!” Mạnh mẽ hất ống tay áo lên, Tống Vũ Kiệt phần nộ bỏ đi.

Sau lưng, người ngọc mỉm cười yếu ớt, mắt nàng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, sửa sửa y phục, tự tin nhẹ giọng trực tiếp nói: “Đi thôi, bắt quá muội dám khẳng định, lần này, người kia, hần sẽ đứng về phía muội”

.

“Ôi, Lục điện hạ, ngày hôm nay tại sao lại rầu rĩ không vui vậy? Chẳng lẽ Thúy Thúy hầu hạ không tốt, khiến điện hạ không vui sao?” Trong Túy Hương lâu, hoa khôi Thúy Thúy nũng nịu nói, đôi mắt long lanh, nhu tình như nước.

“Đi đi, đừng làm phiền ta! Hôm nay bỗng hoàng tử không có tâm tình!” Đẩy Thúy Thúy đang chui vào trong ngực mình ra, Tống Vũ Kiệt trầm mặc, từng ngụm từng ngụm buồn bực uống rượu.

Thật sự không nghĩ ra, vì sao nhị ca lại giúp Ngâm Tuyết! Chẳng lẽ là bởi vì mấy huynh đệ bọn họ cũng chỉ có một muội muội là Ngâm Tuyết sao?

Nói cái gì mà muội ấy còn nhỏ, cần phải thương yêu nhường nhịn? Chính là hần không thấy Ngâm Tuyết có điểm nào gọi là còn nhỏ, yếu đuối cần che chở cả? Quả thực còn hung dữ, tàn nhẫn hơn cả hổ ăn thịt người, hần lớn như vậy rồi, vẫn chưa từng thấy qua một nữ tử hùng mạnh đến thế!

Ngẩng đầu, lại nốc cạn một chén rượu, Tống Vũ Kiệt mượn rượu giải sầu, vẻ mặt buồn khổ: cái gì chứ, rõ ràng là hần vừa ý Kỳ Nguyệt trước, dựa vào cái gì lại để cho nha đầu kia nhanh chân đến trước!

Kỳ Nguyệt tốt như vậy, thanh tịnh như vậy, vừa nghĩ tới việc hiện tại có thể hần đang bị nha đầu dâm đảng Ngâm Tuyết kia đặt ở dưới thân hung hăng chà đạp, trong lòng hần liền bứt rứt, đau đớn không thôi!

“Làm sao vậy, điện hạ, ngài không thoải mái sao?”

Thúy Thúy bên cạnh trông thấy Tống Vũ Kiệt bụm lấy ngực, quan tâm hỏi liên tục, chính là Tống lão lục cũng không cảm kích, phất tay một cái hất nàng ra, “Cút đi, đám nữ tử son phấn tầm thường như các người! Vừa ngửi thấy tới mùi thơm trên người các người, bỗng điện hạ đã chán ghét đến muốn ói rồi!”

Trước mắt hần không ngừng hiện lên tình cảnh Tiêu Kỳ Nguyệt đứng dưới tàng cây lấy con diều ngày ấy, nho nhã như gió mát, nụ cười nhạt tuấn tú, đẹp như một bức tranh, khiến tâm linh của hần rung động thật lâu.

“Nguyệt. Nguyệt.” Bất giác, hần trầm giọng gọi ra tiếng.

Nghe vậy, Thúy Thúy khó khăn lắm mới ngồi dậy được, nhạy bén giật mình kêu ra tiếng: “A ~ thì ra hôm nay điện hạ muốn tìm Tiểu Nguyệt sao? Nhưng mấy ngày trước Tiểu Nguyệt đã hoàn lương rồi, không thể hầu hạ điện hạ nữa.”

”Cút đi.”

Cảm giác như có một đám ruồi bọ bay tới bay lui bên tai, Tống Vũ Kiệt rống to một tiếng, khiến Thúy Thúy hoa dung thất sắc, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài.

Đúng lúc này, thị vệ trong Lục Vương Phủ mang theo vài nam tử bị trói tay đi vào, sau đó về mặt cung kính nói: “Điện hạ, thuộc hạ đã bắt vài nam tử có dung mạo giống Kỳ Nguyệt công tử, kính xin điện hạ xem qua.”

“Thật không? Ta xem xem!” Vừa nghe lời này, tinh thần Tống Vũ Kiệt phần chấn lại, vạ phần kích động giương mắt nhìn!

Nhưng khi tầm mắt hắn đảo qua mấy nam tử kia, hắn liền mạnh mẽ ném chén rượu, phần nộ đứng lên, sau đó tung một cước đá vào trên người thị vệ, quát lớn: “Mắt chó của ngươi mù rồi! Đưa cho ta mấy kẻ đưa vẹo táo nứt này, còn nói có bộ dạng giống Kỳ Nguyệt? Ta thấy ngươi đúng là chán sống rồi! Cút! Cút hết cho ta! Nếu không cút đi..., coi chừng ta chặt các ngươi ra cho chó ăn!”

Ngực phập phồng kịch liệt, con mắt nho nhỏ cũng trợn trừng. Tống Vũ Kiệt lúc này, sau khi nhìn những người kia trốn chui trốn nhủi bỏ chạy như chuột, trong lòng căm giận nói: “Tống Ngâm Tuyết, quang minh chính đại không được thì ta chơi trò mờ ám! Mọii chờ đó cho ta.”

.

Màn đêm buông xuống, Tống Vũ Kiệt mặc một thân y phục dạ hành, thân thể mập mạp được bọn thị vệ gian nan hợp lực nâng lên, rốt cuộc cũng lung la lung lay bò lên trên tường vây Nhữ Dương Vương phủ.

“Điện hạ, hay là ngài chờ ở đây đi, mấy người chúng tôi sẽ thay ngài lên đưa Kỳ Nguyệt công tử ra?” Bọn thị vệ nhỏ giọng nói, thực chất trong lòng bọn họ, cũng không phải thật sự lo cho Tống Vũ Kiệt, mà là sợ cứ tiếp tục kéo dài như vậy, người còn chưa thấy, thân phận của mình đã bại lộ.

“Không được, ta nhất định phải đi! Ta muốn tự mình đi đưa Nguyệt Nguyệt ra, sau đó lại tự mình ôm hắn trở về phủ!” Tống Vũ Kiệt chấp nhất, kiên trì, làm ấy thị vệ bên cạnh đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, hai mắt chớp chớp, buồn bực nhìn trời.

“Đi thôi, ta đã thám thính qua, hiện tại Nguyệt Nguyệt đang bị Ngâm Tuyết an bài ở Kỳ Nguyệt các tại Tây viện, bây giờ chúng ta phải đi tìm hắn!”

“Dạ!”

Mệnh lệnh ban ra, bọn thị vệ ôm quyền, bắt đầu lẩn vào bóng đêm thong thả đi về phía trước, đương nhiên, bọn họ thong thả không phải bởi vì công phu của bọn họ không tốt, mà vì phải đợi “Người nào đó” đằng sau.

.

“Kỳ Nguyệt, tim gan của ta, bảo bối của ta! Chàng đừng thẹn thùng nha, nhanh hôn ta một cái! Đến đây đến đây ~” Trong Kỳ Nguyệt các, giọng nói cao vút của Nhữ Dương quận chúa vang lên, lúc này, không cần dùng mắt nhìn, ai cũng có thể lập tức tưởng tượng ra quang cảnh bên trong như thế nào.

“Ngâm Tuyết này, nàng ta cũng dám chà đạp Nguyệt Nguyệt của ta!” Trong bóng tối, Tống Vũ Kiệt giận dữ, gắt gao nắm tay lại, oán hận mà nói.

“Xuyết, điện hạ, nói nhỏ tiếng một chút, chú ý kéo kinh động đến quận chúa.” Thị vệ quay đầu lại, tốt bụng dặn dò.

Nghe vậy, Tống Vũ Kiệt vung tay vỗ vào sau ót của hắn, căm giận mắng: “Xuyết cái đầu nhà ngươi! Còn không mau nghĩ cách bắt Ngâm Tuyết đi? Nếu thật sự để nàng làm nhục Nguyệt Nguyệt của ta, ta sẽ hỏi tội mấy người các ngươi!”

“A?”

“A cái gì mà a? Nhanh nghĩ đi!”

“Vâng!”

Bọn thị vệ cúi đầu, trầm mặc suy tư, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu nhìn nhau, trầm miệng một lời: “Giương đông kích tây!”

“Vậy còn không nhanh lên? Còn chờ cái gì!” Lại là một cái tát, Tống Vũ Kiệt ối người một cái sau đầu, nôn nóng nói, bộ dạng rất là sốt ruột.

“Dạ!” Bọn thị vệ tuân lệnh, bắt đầu lấy một cục đá nhỏ ném vào trong các, muốn dẫn dụ Tống Ngâm Tuyết rời đi, sau đó hai người khác sẽ chuồn êm vào trong các bắt người!

“Ai? Ai ở bên ngoài đó? Nguyệt Nguyệt, chờ ta một lát, ta đi xem bên ngoài xảy ra đã chuyện gì, sau đó lại trở về triển miên cùng chàng.”

Trong phòng truyền ra lời nói mập mờ của Tống Ngâm Tuyết, sau đó là tiếng vang khi đối phương ném bẻ chén trà, Tống Ngâm Tuyết cười gian hai tiếng, buông lại một câu “Chàng nhất định phải chờ ta nha ~”, thân ảnh rực rỡ chậm rãi đi ra.

“Kẻ nào không sợ chết đó? Lại dám quấy rầy chuyện tốt của bản quận chúa!”

Tiếng quát lớn truyền ra, hai mắt Tống Ngâm Tuyết chuyển khắp mọi nơi, mà khi ánh mắt nàng nhìn đến thân thể mập mạp ẩn núp trong đêm tối, không khỏi thảm buồn cười trong lòng.

Một thân ảnh phóng qua trước mắt, tiếp đó lại là một cái ,bọn họ vốn tưởng rằng nha đầu Tống Ngâm Tuyết kia sẽ hiểu kỳ đuổi theo, chính là đến khi thân ảnh người thứ ba lướt qua, nàng vẫn đứng ở cửa ra vào như cũ, bộ dạng không có hứng thú nói: “Trời hôm nay tối đến ghê người, vẫn là đi vào tìm Nguyệt Nguyệt chơi vui hơn! Ừ, vừa rồi nhìn thấy vài cái bóng đen, cũng không biết là cái gì, đợi tí nữa bảo Minh Tịnh sang đây xem xem! Nếu là cái gì không sạch sẽ, sáng mai mời đạo sĩ tới, nhưng nếu là có người giả thân giả quý Ta sẽ bảo hấn gặp một người giết một người! Gặp hai người giết một cặp! Bất kể là ai!”

Hung ác nói xong, Tống Ngâm Tuyết xoay người đi vào trong phòng, sau khi thâm ý liếc qua bên cạnh, cười cười hô lớn: “Nguyệt Nguyệt, ta tới rồi! Khuya hôm nay, ta muốn chiến đấu hăng hái với chàng suốt đêm!”

Chiến đấu hăng hái. suốt đêm?

Nghe xong lời này, khóe miệng Tống Vũ Kiệt không kiềm chế được giật giật, hấn tuyệt vọng nhìn ngọn đèn dầu trong phòng, khi bước chân của Minh Tịnh dần dần tới gần, hấn liền bị bọn thị vệ kiên quyết lôi đi.

“Điện hạ, chúng ta đi thôi, tối nay quận chúa sẽ không ra đâu! Vạn nhất thực sự bị tiểu tử Minh Tịnh kia thấy được, coi chúng ta là thành thích khách đuổi giết sẽ không tốt!”

Trong tiếng khuyên bảo, thân ảnh Tống Vũ Kiệt chậm rãi rời đi, quay mắt lại luyến tiếc, hấn không ngừng hô to trong lòng: Nguyệt Nguyệt! Nguyệt Nguyệt của ta.

.

“Trời cao ở trên, hôm nay Tống Vũ Kiệt ta dùng danh nghĩa Tống gia thè, từ nay về sau, sẽ không dây dưa Tiêu Kỳ Nguyệt nữa, nếu làm trái lời thè này, trời tru đất diệt, chết không có chỗ chôn!”

Lời đã nói còn văng vẳng bên tai, đau đốn thấu xương, Tống Vũ Kiệt tuyệt vọng một ly tiếp một ly mãnh liệt nốc rượu đế, bộ dạng như vậy khiến người ta cảm thấy hết sức bi thương.

“Kiệt, đừng uống nữa! Không phải chàng đã thè rồi sao, có cần thống khổ như vậy không? Chẳng lẽ trong lòng chàng, Tiêu Kỳ Nguyệt kia thật sự tốt như vậy ư? Tốt đến nỗi chàng có thể chết vì hấn?”

Bên cạnh, Lục Vương Phi Minh Ngọc đoạt lấy của chén rượu Tống Vũ Kiệt, gương mặt tràn đầy đau lòng bi phần nhìn hấn, bàn tay không khỏi nắm lại thật chặt.

“Minh Ngọc, đưa cái chén cho ta!” Trong nỗi đau lòng, Tống Vũ Kiệt vươn tay ra muốn đoạt, nhưng thân thể công kênh không thể nào phối hợp linh hoạt với suy nghĩ.

“Thiếp không đưa!”

Thấy tình hình này, Lục Vương Phi gương môi cười khổ, trên gương mặt xem như là xinh đẹp của nàng biểu lộ rõ sự châm chọc, “Kiệt, chẳng lẽ trong mắt chàng, tất cả mọi người đều kém hấn sao? Hấn là một người đàn ông, là nam nhân a!”

“Minh Ngọc, nàng không hiểu, nàng không hiểu đâu. Mặc dù Nguyệt Nguyệt là một người đàn ông, nhưng nàng không biết hắn có ý nghĩa với ta như thế nào đâu? Không có hắn, ta sẽ không sống nổi, cũng không muốn sống nữa.”

Cay đắng lắc đầu, bưng bầu rượu lên, Tống Vũ Kiệt há miệng, uống “ừng ực”.

Lục Vương Phi tan nát cõi lòng, nhẹ nhàng buông cái chén ra, nàng vô lực ngẩng đầu, tự giễu, khổ sở nói: “Sẽ không sống nổi, cũng không muốn sống nữa? Hóa ra tánh mạng của chàng, cũng chỉ tồn tại vì một người nam nhân! Ha ha, ha ha ha ha, Tống Vũ Kiệt, thiếp yêu lâu chàng như vậy, đã chịu đựng tất cả những việc làm quá quắt của chàng, chỉ vì hi vọng có một ngày chàng chơi chán rồi, quây đủ rồi, một đêm nào đó có thể nhớ tới thiếp, có thể hiểu bất kể thế nào, trong vương phủ, vẫn luôn có một người thật tình chờ chàng! Chính là chàng lại, chàng lại.”

” Phó Minh Ngọc này cả đời tranh giành háo thắng, mặc dù biết chàng cũng không phải là một phu quân có thể mang hạnh phúc đến cho thiếp, nhưng chỉ cần thiếp yêu, thiếp nhất định sẽ tranh thủ tới cùng.”

“Thiếp để chàng phóng túng, tùy ý chàng hồ đồ, thậm chí cho phép chàng lấy hết tiểu thiếp này đến tiểu thiếp khác, nhưng thiếp lại không thể chấp nhận chàng thật lòng với người khác, nhất là động lòng với một người nam nhân! Bởi vì thiếp có thể bắt nguyên đám tiểu thiếp kia xéo đi, nhưng trái tim một khi đã rung động, có làm sao cũng không thể kéo nó trở lại được nữa!”

“Kiệt, Kiệt ca ca, chàng yêu thiếp đi, yêu thiếp đi! Tuy chàng có rất nhiều tính xấu, nhưng vẫn là Kiệt ca ca đã xả thân cứu thiếp khi còn bé! Từ lần đầu tiên trông thấy chàng thiếp đã thề phải gả cho chàng rồi, chính là thiếp không ngờ người thiếp muốn gả, trong lòng hắn chỉ chứa nổi một người nam nhân, một nam nhân mà ngay cả thua, thiếp cũng không biết là thua ở đâu.”

Thấp giọng lên án, Lục Vương Phi khóc nức, trong lời mờ nàng nhớ Tống Vũ Kiệt cũng khóc, bọn họ đều tự ôm lấy mình, vệt nước mắt loang lổ, chỉ là nổi xúc động trong lòng, không hề giống nhau.

.

“Cái gì, người nói Ngâm Tuyết nhảy xuống vực rồi! Vậy có trông thấy Kỳ Nguyệt không?!” Trong Lục vương phủ, nghe thị vệ hồi báo, toàn thân Tống Vũ Kiệt mạnh mẽ chấn động, vẻ mặt sáng tối bất định, u ám giao chuyển.

Ngâm Tuyết chết? Mọii ấy cứ như vậy mà chết đi sao? Chẳng lẽ vừa rồi trên đại điện, hắn đã đoán sai? Trong lòng cuộn trào mãnh liệt, mệnh mệnh pháp phỏng, Tống Vũ Kiệt không hề do dự cất bước phóng ra ngoài.

“Nguyệt Nguyệt!”

Khi hắn nhìn thấy Kỳ Nguyệt mang vẻ mặt mất hồn, bộ dạng chán nản thất tha thất thểu từ trên núi đi xuống, lòng của hắn, đau đến gần như tan nát.

“Nguyệt Nguyệt, cưng không sao chứ?”

Hắn biết rõ tình cảm Kỳ Nguyệt dành cho Tống Ngâm Tuyết, giống như hắn, sâu đến không cách nào tự kiềm chế! Càng không muốn đến gần lại càng không thể tự chủ tiến lại gần hơn, trong lòng rối rắm, không có cách nào bình tĩnh.

“Nguyệt Nguyệt, thật sự không sao chứ?” Muốn vươn tay ra đỡ, chính là tay lại bị hất ra, ánh mắt Kỳ Nguyệt trống rỗng mà mờ mịt nhìn hắn, chỉ trong khoảnh khắc, đã làm cho hắn kinh hãi đến độ hô hấp cũng cảm thấy đau đớn.

Đó là dạng ánh mắt gì? Thù hận, tự trách, áy náy, yêu, tựa hồ như tất cả mọi thứ trên đời đều không còn tồn tại, chỉ còn lại sự phẫn nộ hủy thiên diệt địa dần xuống đáy lòng, làm thế nào, cũng không thể buông tha.

Một khắc này, Tống Vũ Kiệt biết Kỳ Nguyệt đã chết, mang theo tình yêu dành cho Tống Ngâm Tuyết, tiêu tan cùng linh hồn.

Nhìn thân ảnh Kỳ Nguyệt vô thức đi về phía trước, dưới ánh trời chiều không còn thanh dật tuấn mỹ như trước đây, mà nhiễm một tầng đau thương nồng đậm, hai mắt Tống Vũ Kiệt chậm rãi nhắm lại, cay đắng vô lực: “Nguyệt Nguyệt chết, ta cũng chết rồi, từ cái ngày thốt ra lời thề kia, đã triệt để chết đi.”

.

“Bẩm điện hạ, toàn bộ lực lượng {ám vệ} đã giao cho Tam điện hạ, trong lúc chuyển giao cũng không xảy ra chuyện gì khác thường!” Trong khu rừng tối, một thị vệ vận hắc y nửa quỳ nói, bộ dáng vô cùng cung kính.

“Ừ, ta biết rồi.” Nghe vậy, hai tay Tống Vũ Kiệt chấp sau lưng, gật nhẹ đầu ý bảo hẩn lui ra.

Trong khu rừng lớn như vậy, chỉ có một mình Tống Vũ Kiệt lẳng lặng đứng, hẩn khẽ thở dài, chậm rãi ngửa mặt lên trời thấp giọng nói: “Ngâm Tuyết sắp trở về rồi, cho nên ta phải mang Nguyệt Nguyệt đi, bằng không chậm trễ thêm một thời gian nữa, nói không chừng Nhị ca sẽ Không được, ta không thể để cho Nhị ca thương tổn Nguyệt Nguyệt, ta muốn bảo vệ hẩn, nhất định phải bảo vệ hẩn.”

Mở cửa a, Nguyệt Nguyệt, mở cửa nhanh.”

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa “Rầm rầm rầm”, Tống Vũ Kiệt dùng sức gõ, sau một hồi lâu không có ai trả lời, “Bùm” một tiếng, hẩn tung cước đá văng cửa, sau đó cất bước đi vào.

“Nguyệt Nguyệt, hóa ra cứng đang ở trong thư phòng sao? Hèn gì ta gõ cửa nửa ngày mà cứng cũng không trả lời, thì ra là không nghe thấy.” Vui cười xoa chân, Tống Vũ Kiệt tới gần từng bước một.

Thấy vậy, Tiêu Kỳ Nguyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhanh chóng đứng dậy, cất giọng lạnh nhạt: “Người tới đây làm gì!”

“Ta tới đón cứng về phủ ta ở a! Hắc hắc, Nguyệt Nguyệt, ta là ca ca của Ngâm Tuyết, cứng là phu quân của Ngâm Tuyết, hôm nay Ngâm Tuyết mất rồi, về lý nên do ta thay muội ấy chiếu cố cứng! Đi nha, trong phủ ta cái gì cũng có, dù thế nào cũng tốt hơn chỗ của cứng nhiều!”

“Ta không đi! Tống Vũ Kiệt ta nói cho người biết, nếu người còn muốn dây dưa, đừng có trách ta trở mặt!” Thân thể lui về phía sau, trong tay gắt gao nắm chặt nghiến mực, Kỳ Nguyệt cảnh cáo, vẻ mặt đầy phần nộ.

“Đừng như vậy chứ, Nguyệt Nguyệt! Đi theo ta bảo đảm cứng cơm áo không lo, kiếp này không còn gì phải ưu sầu nữa! Đi thôi đi thôi, đến xe ngựa ta cũng chuẩn bị tốt cho cứng ở bên ngoài rồi đó!”

Dứt lời muốn nhào tới, Tống Vũ Kiệt cười dâm dăng. Thấy vậy, Kỳ Nguyệt giơ cao nghiến mực lên, lạnh giọng nói: “Tống Vũ Kiệt, nếu người tiến thêm một bước, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!”

“Ha ha, Nguyệt Nguyệt thật là bướng bỉnh, lại hù dọa ta như vậy à? Ta biết cứng không nỡ ra tay, cho nên ta không sợ!” Khẽ chuyển động đôi mắt, Tống Vũ Kiệt đầy thâm ý nhìn nghiến mực trong tay Kỳ Nguyệt, sau đó cười hì hì tiến lên, vươn tay chụp lấy hẩn.

“Bốp!” một tiếng, Kỳ Nguyệt không cần nghĩ ngợi dùng hết toàn lực hung hăng đập vào đầu Tống Vũ Kiệt, làm cho hẩn đau đến mắt nổ đom đóm, hai chân như nhũn ra.

Kỳ Nguyệt này, ra tay thật đúng là hung ác nha!

Khi một dòng máu tươi không ngừng từ trên trán chảy xuống, Tống Vũ Kiệt buồn cười nói thầm trong lòng.

Bất quá hẩn cũng không biểu hiện điều này ra ngoài, mà bùm lấy miệng vết thương, vẻ mặt phần nộ khoa trương hét lớn: “Tiêu Kỳ Nguyệt, người dám làm tổn thương ta? Hôm nay nếu ta không kéo người về phủ chà đạp một phen, người sẽ không biết ba chữ Tống Vũ Kiệt viết như thế nào!”

Làm bộ muốn bắt, nhưng bởi vì máu tươi che mắt, Tống Vũ Kiệt liên tục vồ hụt.

Kỳ Nguyệt nhìn thấy tình hình này, tự biết hôm nay không ổn rồi, lập tức quay đầu xoay người, nhanh chóng chạy ra ngoài, sau đó nhảy lên xe ngựa Tống Vũ Kiệt vốn định dùng để đón hẩn vào phủ, nhanh chóng giục ngựa lao đi.

“Tiêu Kỳ Nguyệt, người đứng lại đó cho ta! Hôm nay ta nhất định phải bắt người lại.”

Máu tươi chảy ròng ròng, Tống Vũ Kiệt cố hết sức “đuổi” đến cửa ra vào, nhìn bóng xe ngựa chạy xa dần, hần chậm rãi dừng bước lại, tựa cửa nặng nề thở hổn hển, nhưng trên mặt không khỏi nở nụ cười: chạy đi, Nguyệt Nguyệt, chạy càng xa càng tốt! Ta nói rồi ta muốn bảo vệ Nguyệt Nguyệt chu toàn, kiếp này nhất định sẽ bảo vệ hần chu toàn!

.....

Bảo vệ chu toàn? Ta làm được rồi!

Khi thanh kiếm lạnh như băng xuyên qua thân thể Tống Vũ Kiệt thì điều hần nghĩ đến, chính là một câu này.

Cười cười ngả xuống, thỏa mãn nhắm mắt lại, bên môi còn đọng lại nụ cười hạnh phúc, mặc dù không nói được tiếng nào, nhưng trong lòng vui sướng than nhẹ: Nguyệt Nguyệt, ta làm được, làm được rồi, mặc dù phải trả một cái giá đắt, trả giá bằng máu tươi, và tính mạng của ta.

Tống Vũ Kiệt ta, cả đời dẫn độn đại đột, chẳng biết vì sao phải sống, nhưng chỉ có chuyện này, ta vĩnh viễn, không hề hối hận.

Nguyệt Nguyệt, ta đi đây, kiếp này không thể gặp lại, chỉ có thể nhờ cậy Ngâm Tuyết, nhờ nàng đối xử với người thật tốt.

Có câu “Tốt nhất là không gặp, không gặp sẽ không yêu”(1), mặc dù trong mối tình này, cho tới bây giờ chỉ có một mình hần tự biên tự diễn, nhưng hần chưa bao giờ hối hận, vào cái ngày dưới bóng cây kia, hần gặp được một nam tử đưa tay lấy con diều, nam tử kia, hần trong sạch như vậy, thanh tịnh như vậy, trong nháy mắt, đã lấp đầy tâm linh của hần.

Nếu có kiếp sau, hần vẫn sẽ không chùn bước lựa chọn được gặp gỡ hần, sau đó thương hần, trả bất cứ giá nào để bảo vệ hần! Chỉ hi vọng kiếp sau, bọn họ đừng sinh ra với cùng một giới tính, dù cho có thể lương như “Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão”, cũng vẫn tốt hơn bị thể nhân quân thúc trói buộc. . . .

..

.....

Trong gió đêm, bên triền núi im lìm vắng vẻ, thân ảnh tuấn nhã của Tiêu Kỳ Nguyệt đứng lẳng lặng, mặt hướng về phương xa, ánh mắt uể oải.

“Tống Vũ Kiệt, ta và người, cả Thanh nhi đã chết, từng có một đoạn quan hệ dây dưa khó dứt.”

“Tống Vũ Kiệt, ta không có cách nào đáp lại tình yêu người dành cho ta, nhưng sau khi người đi, ta vẫn muốn thật tình nói với người một câu, ‘ Thật xin lỗi ’, còn có ‘ cảm ơn người ’.”

Nếu như đã yêu, hãy cứ yêu! Ta nghĩ đạo lý này, ta sẽ ghi tạc trong lòng cả đời, cả đời.

(1) Câu thơ trên trích trong bài thơ “Tương tư thập giới thi” của Thương Ương Gia Mục Thố (1683-1706) Đạt Lai Lạt Ma Tây Tạng đời thứ sáu.↑

“Đệ nhất tối hảo bất tương kiến, như thử tiện khả bất tương luyện.

Đệ nhị tối hảo bất tương tri, như thử tiện khả bất tương tư.

Đệ tam tối hảo bất tương bạn, như thử tiện khả bất tương khiếm.

Đệ tứ tối hảo bất tương tích, như thử tiện khả bất tương ức.

Đệ ngũ tối hảo bất tương ái, như thử tiện khả bất tương khí.

Đệ lục tối hảo bất tương đối, như thử tiện khả bất tương hội.

Đệ thất tối hảo bất tương ngộ, như thử tiện khả bất tương phụ.

Đệ bát tối hảo bất tương hứa, như thử tiện khả bất tương tục.

Đệ cửu tối hảo bất tương y, như thử tiện khả bất tương ôi.

Đệ thập tối hảo bất tương ngộ, như thử tiện khả bất tương tự.

Dẫn tăng tương kiến tiện tương tri, tương kiến hà như bất kiến thời.
An đắc dữ quân tương quyết tuyệt, miễn giáo sinh tử tác tương tư.”

206. Q.2 - Chương 110: Nhữ Dương Quận Chúa

“Cha, Ngâm Tuyết không thích Tam ca ca, huynh ấy cứ luôn trằm mặc dọa người như vậy.”

Khi nói chuyện, một tiểu cô nương ba tuổi xinh xắn như tạc bằng ngọc, lão đảo mở hai tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở nhào về hướng một nam tử cao lớn tuấn mỹ trước mặt, cô bé vừa bổ nhào vừa tủi thân kêu lên.

“Tuyệt Nhi.”

Ôm lấy tiểu cô nương, mặt nam tử lộ ra thần sắc kỳ lạ, nhưng đối với nữ nhi của mình, chàng ta vẫn cực kỳ yêu chiều sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng như phấn của cô bé, nhẹ nhàng nói: “Tuyệt Nhi, sao vậy?”

“Ô ô, phụ thân, Tuyệt Nhi không thích Tam ca ca! Tam ca ca lạnh lùng giống như là khối băng vậy, Tuyệt Nhi sợ huynh ấy lắm.” Tiểu cô nương mới ba tuổi, tuy nàng được tôn xưng là tiểu thần đồng Đại Tụng, nhưng khi nhìn thấy một vài người có vẻ hung ác, nàng vẫn sẽ biểu hiện ra sự khiếp đảm của đứa trẻ ba tuổi.

Nghe lời nữ nhi nói, nam tử đầu tiên là sững sờ, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ thống khổ, chàng ta thở dài, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn kia, nhu hòa và khuyên lơn nói: “Tuyệt Nhi, con không thể không yêu mến Tam ca ca, trên thế giới này, những người những thứ con không thích rất nhiều, nhưng chỉ có Tam ca ca thì con không thể.”

“Vì sao, cha? Vì sao Tuyệt Nhi không thể không yêu mến Tam ca ca? Huynh ấy rất dữ, giống như có thù hận với tất cả mọi người vậy, Tuyệt Nhi không thích.” Cô bé bĩu môi, trong đôi mắt to đen nhánh tràn ngập khó hiểu. Có đôi khi trẻ con chính là trẻ con, khờ dại, thẳng thắn, làm cho người ta không biết nói thế nào.

“Tuyệt Nhi, con nhớ kỹ, dù sau này có chuyện gì xảy ra, con đều phải bảo vệ Tam ca của con thật tốt. Bởi vì đứa bé kia đã thật sự quá khổ, quá khổ rồi.”

Lời nói đau lòng, tràn đầy thê lương, tự trách mà bất đắc dĩ, trằm thập chậm rãi vang lên bên tai cô bé, một khắc này, tuy cô bé cũng chưa hoàn toàn hiểu chuyện, nhưng một câu nói kia, nàng một mực ghi khắc trong lòng, nhiều năm sau nhớ tới, vẫn còn văng vẳng bên tai như cũ, đau lòng khôn nguôi.

“Tuyệt Nhi, cha có lỗi với đứa bé kia, cả nhà chúng ta, đều có lỗi với lỗi đứa bé kia.”

.

“Tam ca ca, miếng điểm tâm này cho huynh nè, là mẫu thân của muội tự tay làm đó!” Tiểu cô nương bốn tuổi cười mỉm nói.

“Di nương làm?” Thiếu niên hơn mười tuổi nhận lấy miếng điểm tâm trong tay cô bé, trên gương mặt trằm mặc ít lời lộ ra biểu lộ nhàn nhạt: “Ngâm Tuyết, hôm nay là sinh nhật của muội sao?”

“Đúng vậy a, Tam ca ca thật thông minh, đoán đúng rồi!” Thấy sinh nhật của mình được người ta ghi nhớ, tiểu cô nương rất vui vẻ mỉm cười ngọt ngào.

“Chuyện này có gì khó đâu? Loại Thiên tăng cao (1)này, chỉ có sinh nhật muội di nương mới làm mà.” Thiếu niên nói, đưa tay nhét miếng điểm tâm vào miệng, nhẹ nhàng cắn một cái, chậm rãi nhai nuốt.

“Tam ca ca, ăn được không? Ngâm Tuyết thích ăn Thiên tăng cao này nhất! Chính là nương nói dù cho đồ ăn ngon đến cỡ nào ăn mãi sẽ chán, cho nên dù muội năn nỉ thế nào, nương cũng chỉ làm uội ăn vào ngày sinh nhật thôi.”

Tựa hồ rất khó hiểu vì hành động kỳ lạ của mẫu thân, tiểu cô nương hơi bĩu môi, há miệng hung hăng cắn điểm tâm trong tay, sau đó nhai nhồm nhoàm, vui vẻ gật đầu, “Ừ, ăn ngon!”

Thiếu niên nhìn cô bé, trong ánh mắt luôn trong trẻo, lạnh lùng không khỏi lấp lánh tình cảm, khóe miệng cũng dịu dàng nhếch lên.

Có lẽ bất cứ ai, khi nhìn thấy cô bé vô cùng đáng yêu trước mắt thì trong lòng đều cảm thấy vui mừng chẳng? Huống chi cô bé này, còn là muội muội của hắn, là muội muội ruột thịt cùng cha của hắn

“Ngâm Tuyết, hôm nay là sinh nhật của muội, muội muốn Tam ca ca tặng muội cái gì?” Hiếm khi chủ động mở miệng, trong đôi mắt đen như mực của thiếu niên ẩn hiện tình thân bị kềm nén.

“Ừm. cái gì Ngâm Tuyết cũng không cần, chỉ muốn Tam ca ca cười với Ngâm Tuyết một cái.” Nghiêng đầu, cô bé ngây thơ nói, trong đôi mắt to đen trắng rõ ràng lộ vẻ chờ đợi chân thành.

“Ngâm Tuyết. Vì sao muội lại muốn xem Tam ca ca cười?” Đường như hơi bất ngờ, trong nháy mắt thiếu niên nghe thấy yêu cầu của cô bé thì hơi chần chờ.

“Bởi vì Ngâm Tuyết cảm thấy nếu như Tam ca ca cười lên, nhất định sẽ rất đẹp mắt, còn đẹp hơn phụ thân nữa!” Cười cười nuốt miếng điểm tâm cuối cùng, cô bé tiến lên, làm nũng kéo tay áo thiếu niên.

Thấy vậy, thiếu niên không nói gì, chỉ nhếch môi không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Tam ca ca, nương nói khi người ta đau lòng sẽ không cười, chẳng lẽ Tam ca ca cũng đau lòng sao? Nếu là như vậy, Ngâm Tuyết sẽ xoa xoa giúp Tam ca ca, xoa xoa xong rồi Tam ca ca sẽ không đau nữa.”

Nhón chân nhỏ, vươn tay áp lên lồng ngực của thiếu niên, cô bé cười dịu dàng, bàn tay nhỏ bé xinh đẹp bắt đầu xoa nhẹ nhàng.

“Ngâm Tuyết, tại sao muội phải đối xử tốt với Tam ca ca như vậy? Không phải trước đây muội không thích Tam ca ca đấy sao?” Một tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của tiểu cô nương, nhẹ nhàng nắm ở trong tay, thiếu niên mở miệng, biểu lộ chăm chú.

“Phụ thân đã từng nói, trên thế giới này Ngâm Tuyết có thể không thích rất nhiều thứ, rất nhiều người, nhưng chỉ có Tam ca ca, Ngâm Tuyết không thể không thích. Trước kia Ngâm Tuyết còn chưa rõ, nhưng hiện tại hình như đã hiểu được rồi.”

” Ngâm Tuyết đã hiểu cái gì?” Thiếu niên cúi đầu, ánh mắt sâu xa.

Thấy vậy, cô bé cười sáng lạng, bàn tay nhỏ bé xinh đẹp đáng yêu nắm chặt: “Hiểu Tam ca ca thật ra là người tốt nhất thế gian này! Tuy bình thường Tam ca ca không cười, nhưng luôn làm cho người ta cảm thấy an tâm, nhất là ở lâu bên cạnh huynh, trong lòng Ngâm Tuyết tự nhiên sẽ sinh ra một loại cảm giác thân thiết kỳ lạ!”

“Cảm giác thân thiết à.” Thiếu niên không nói gì, vẻ mặt trầm mặc, chỉ là bàn tay đang bắt lấy tay cô bé không khỏi khẽ nắm chặt.

“Tam ca! Ngâm Tuyết!”

Một tiếng kêu ngây thơ vang lên, một bé trai tám chín tuổi hơi mập vừa kêu gọi vừa đi qua bên này, đi theo phía sau hắn, là bốn thiếu niên hơn mười tuổi.

“Lục ca ca!” Nghe được tiếng kêu, cô bé quay đầu, cười hì hì nhìn tiểu tử hơi mập kia, sau đó đồng thời hành lễ với các thiếu niên sau lưng hắn: “Đại ca ca, Nhị ca ca, Tứ ca ca, Ngũ ca ca, hảo!”

“Ngâm Tuyết, muội đang làm gì đó?” Cười thân thiết, đại hoàng tử nhìn tay cô bé đặt ở trên ngực thiếu niên, mỉm cười lên tiếng.

“Đại ca, Ngâm Tuyết là một cô bé háo sắc! Chắc chắn là muội ấy mê mẩn sắc đẹp của Tam ca, muốn sờ sờ sờ với huynh ấy!” Lục hoàng tử nháy mắt ra hiệu, đùa giỡn cô bé, thịt béo trên gương mặt phúng phính trông rất đáng yêu.

“Lão Lục, chớ có nói bậy, Ngâm Tuyết mới bao nhiêu tuổi chứ? Đệ cho là ai cũng giống đệ, vừa nhìn thấy cô nương xinh đẹp đã muốn ôm sao.” Trêu ghẹo nhìn đệ đệ ruột thịt của mình, đại hoàng tử mỉm cười quát lớn.

Nghe vậy, Lục hoàng tử cúi mặt xuống, hơi xấu hổ cười “Hắc hắc” hai tiếng, sau đó ngượng ngùng giải thích: “Đệ chỉ ôm thôi mà, đâu có làm gì.”

“Đệ còn muốn làm gì nữa? Đệ nghĩ mình bao nhiêu tuổi rồi!”

“Đại ca, huynh đừng đừng mắng đệ nữa mà, cái gì đệ cũng không làm, chỉ là đệ rất thích ngửi mùi thơm trên người những cô nương kia thôi.” Lục hoàng tử càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng gần như không nghe được.

Thấy vậy, cô bé mở mắt thật to, vui vẻ nói: “Lục ca ca xấu hổ quá! Ngâm Tuyết thấy Tam ca ca đau lòng, nên mới giúp huynh ấy xoa xoa, không giống như huynh đã lớn từng này rồi mà cứ thích chui vào ngực các tỷ tỷ.”

“Ta đâu có chui vào ngực người ta chứ? Là tự các nàng muốn ôm ta mà? Không tin muội đi hỏi Phó Minh Ngọc kia đi, hôm trước ta chỉ thuận tay cứu nàng ta từ dưới ao sen lên, nàng ta đã ôm riết lấy ta không chịu buông, còn luôn miệng nói yêu ta muốn gả cho ta làm Vương Phi, làm ta hãi đến chảy mồ hôi lạnh đầy người.”

“Sao vậy, Phó tỷ tỷ không tốt à?”

“Tốt cái gì mà tốt? Bộ dạng cũng không xinh đẹp!”

“Thật là như vậy sao, Lục ca ca? Theo muội thấy là do huynh cảm thấy Phó tỷ tỷ bình thường quá hung dữ, sợ tương lai sau khi lấy tỷ ấy về, tỷ ấy sẽ không cho huynh nạp tiểu thiếp thôi.”

“Nha đầu chết tiệt kia, chỉ biết bôi xấu ta!”

Nghe Ngâm Tuyết nói ra chân tướng, Lục hoàng tử bực bội một hồi, hần hướng phía cô bé dựng râu tròng mắt cảnh cáo, chính là cô bé lại coi như hần không tồn tại nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn hần.

“Hừ, nha đầu thối bốn tuổi, hiểu gì về đau lòng chứ!” Lúc này, Tứ Hoàng Tử bên cạnh nhin không được nữa, ngày hôm qua hần thua một ván cờ vây trong tay tiểu hài tử xấu xa này, nên mới bị các huynh đệ khác cười nhạo, trong lòng vốn đã rất khó chịu, hôm nay gặp lại cô bé, nhìn bộ dạng bà cụ non của cô bé thì càng mất hứng, nhin không được mở miệng châm chọc.

“Đương nhiên là muội biết rồi! Cảm giác đau đớn trong lòng này, không phải giống như mỗi lần Tứ ca ca thua cờ Ngâm Tuyết, lại bực bội đấm ngực dậm chân đó sao?”

Giảo hoạt nháy mắt, cô bé cười như hồ ly, thấy vậy, Tứ Hoàng Tử giận dữ, muốn tiến lên dạy dỗ. Chính là cô bé vọt một cái chen vào giữa Đại hoàng tử và Tam hoàng tử, khiêu khích cười nói: “Đến a, đến a, đến đánh muội đi! Hôm nay muội là tiểu thọ tinh*, ai cũng không thể đụng vào muội đâu!”

(*Thọ tinh: Người được chúc thọ)

“Tổng Ngâm Tuyết, mặc kệ tiểu thọ tinh gì đó! Người chờ đó cho ta, xem hôm nay ta có đánh người thành thọ tinh nát không!”

Chạy xuyên qua Đại hoàng tử và Tam hoàng tử, đuổi theo cô bé, không ngờ lại va vào người bên cạnh, khiến hần không khỏi lui về sau vài bước.

“Đại ca, huynh không sao chứ? Không phải chỉ là bệnh thương hàn thôi ư, sao uống thuốc nhiều ngày như vậy còn không thấy đỡ?”

Vừa thấy được tình hình này, Lục hoàng tử vội vàng tiến lên dìu, mà lúc này Tứ Hoàng Tử cũng đứng lại, “Đúng vậy a, đại ca! Đệ cũng thấy huynh càng uống thuốc thân thể càng yếu? Có muốn gọi ngự y khám lại một lần nữa hay không?”

“Không có gì đáng ngại đâu, nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Đại hoàng tử mỉm cười hòa nhã, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với các huynh đệ, ra hiệu mình không sao, sau đó mở miệng nói nhỏ: “Được rồi, đừng cãi nữa, hôm nay là sinh nhật Ngâm Tuyết, phụ hoàng đã bày tiệc trong cung, chúng ta sớm đi thôi, muộn lại bị trách phạt bây giờ.”

“Dạ!”

Lời nói của Đại hoàng tử vẫn rất có uy, sau khi nghe vậy, mấy người cũng không ồn ào nữa, xoay người đi về hướng hoàng cung, mà lúc này, khi tất cả mọi người đều nhấc chân đi về phía trước thì trong mắt Nhị hoàng tử hiện lên một tia sáng âm tàn, lúc nhìn về hướng thân ảnh hơi suy yếu kia, chậm rãi lộ ra ý tứ sâu xa khó hiểu.

.

“Cha, đại ca ca đã chết? Vì sao huynh ấy lại chết?” Trong phủ Nhữ Dương Vương, cô bé bảy tuổi đã dần dần lộ ra dung nhan khuynh thành tuyệt sắc sau này, nhưng lúc này trong nỗi buồn đau, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại khóc vô cùng khó coi.

“Tuyết Nhi, đừng khóc.” Dịu dàng an ủi con gái yêu của mình, trên gương mặt tuần mỹ của Nhữ Dương Vương xuất hiện vẻ suy tư, ông ôm thật cô bé thật chặt, không ngừng an ủi.

“Tuyết Nhi, thân thể đại ca ca của con vốn không tốt, hôm nay gió độc lại nhập vào thân thể, nhiều bệnh đồng thời phát tác, thật sự không còn cách nào xoay chuyển.”

“Nhưng phụ thân, Tuyết Nhi yêu mến đại ca ca như vậy! Tính tình Đại ca ca rất tốt, là người thân với Tuyết Nhi nhất trong mấy vị ca ca.” Chảy nước mắt, cô bé nức nở.

“Tuyết Nhi, thế sự vô thường, cha cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể thúc ép bản thân không ngừng trở nên mạnh mẽ, sau này mới có thể bảo vệ được người muốn bảo vệ nhất! Hôm nay thái tử qua đời, Nhị hoàng tử kế thừa vương vị, cha vẫn không đánh giá được Tống Vũ Thiên này là loại người nào, cho nên dù sau này như thế nào, Tuyết Nhi vẫn phải chú ý mọi chuyện, chú ý bảo vệ bản thân, bảo vệ những người phải bảo vệ thật tốt.”

“Dạ, Tuyết Nhi biết, xin phụ thân yên tâm!” Cô bé nặng nề gạt gạt đầu, nước mắt trong suốt.

Thấy vậy, Nhữ Dương Vương gắt gao ôm cô bé vào trong ngực, thấp giọng lầm bầm: “Tuyết Nhi, Tuyết Nhi của cha.”

.

“Nương, đừng! Đừng mà!”

Cô bé mười tuổi, ôm một nữ tử tuyệt sắc mỹ mạo lạnh giọng kêu lên, nước mắt trong đôi mắt ào ạt tuôn ra như hồng thủy vỡ đê làm cách nào cũng không ngăn lại được.

“Nương, đừng! Đừng bỏ rơi Tuyết Nhi, đừng bỏ rơi Tuyết Nhi một mình! Đừng mà, đừng!” Gắt gao ôm lấy nữ tử, cô bé cầu khẩn, trên gương mặt hiện rõ vẻ hãi cùng giãy dụa khi sắp mất đi người quan trọng nhất.

“Tuyết Nhi ngoan, nương phải đi cùng cha rồi, bằng không một mình cha ở đó sẽ cô đơn, sẽ lạnh lẽo lắm. Tuyết Nhi, con phải kiên cường, phải dũng cảm nhé, làm sao nương cam lòng rời xa con được? Chính là nếu như nương không chết, Tống Vũ Thiên nhất định sẽ không bỏ qua cho con, nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt!”

“Tuyết Nhi, chỉ có một mình con, Tống Vũ Thiên mới không cảm thấy uy hiếp, sẽ thả cho con một con đường sống, cho nên. Nương phải đi, phải đi.”

Nữ tử vươn tay, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vệt nước mắt của cô bé, ánh mắt bao hàm sự không nỡ và đau lòng, gắt gao nhìn cô bé, cứ như muốn nhìn kỹ nàng một lần cuối cùng.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi của ta, nương không nỡ rời xa con, chính là nương. Không còn cách nào khác!”

Một tay kéo cô bé vào trong ngực, nữ tử dùng giọng nói thê lương mà bi tráng, run rẩy, trầm thấp thì thầm bên tai cô bé: “Tuyệt Nhi, nương đã nói tất cả chuyện cũ trước kia cho con rồi, kể cả cha, nương, di nương, còn có ca ca.”

“Tuyệt Nhi, sau khi nương chết, Tống Vũ Thiên nhất định sẽ bận tâm đến các nguyên lão trong triều nên tạm thời sẽ không ra tay với con, con còn nhỏ như vậy, trong lúc nhất thời hẳn sẽ không quá để ý tới con, nhưng đối với binh phù của Nhữ Dương Vương phủ, hẳn chắc chắn vẫn mang lòng vọng tưởng!”

Nữ tử nói, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra biểu tình căm hận và đau thương, nàng căm hận kẻ đã làm hại mình cửa nát nhà tan, đau thương vì con mình sau này sẽ bơ vơ không nơi nương tựa.

“Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi của nương, loạn thế đã đến trước mắt, con không thể trốn thoát trách nhiệm và sứ mạng, vì phụ thân, vì ca ca. Nhưng Tuyệt Nhi, nương hi vọng con phải thật thận trọng, hoặc là đứng cảm chống đỡ, hoặc là rời đi thật xa, đi càng xa càng tốt, vĩnh viễn không liên quan đến thời cuộc hỗn loạn này nữa.”

“Tuyệt Nhi của nương là kỳ tài, nương tin rằng dù con lựa chọn ra sao, con cũng có thể tạo ra một khoảng trời tự do bay nhảy của riêng mình, nhưng Tuyệt Nhi, bất luận như thế nào, con nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc.”

Hai tay nữ tử run rẩy, ôm chặt lấy cô bé trong ngực, lúc này ở khóe mắt nàng, chậm rãi chảy ra một dòng nước mắt trong suốt, từng giọt từng giọt rơi xuống trên người bé.

“Tuyệt Nhi, sau này, cha mẹ không thể ở cùng con nữa, nhưng cha mẹ sẽ ở trên bầu trời dõi theo con, ủng hộ con, đến khi Tiểu Tuyệt Nhi của chúng ta, tìm được hạnh phúc mỹ mãn của bản thân trong kiếp này. . . .”

Dùng sức ôm chặt cô bé một lần cuối cùng, sau đó hôn một cái lên gương mặt mềm mại đầy nước mắt kia, nữ tử đẩy cô bé ra nhanh chóng xoay người, mạnh mẽ đóng cửa phòng lại, chặn tất cả những mối dây liên kết giữa hai người.

“Nương, đừng mà! Đừng.”

Cô bé kêu khóc từ trên mặt đất bò lên, ra sức gõ cửa, giống như phát điên rồi, chính là thân thể nhỏ nhỏ của nàng làm sao phá được cánh cửa cứng rắn kia? Mình đây thương tích, nỗi tuyệt vọng khiến cõi lòng tan nát.

“Tuyệt Nhi, xin lỗi con.”

Trong phòng, vang lên một tiếng ghé ngã xuống đất, mà sau tiếng động này, cô bé bên ngoài bỗng nhiên ngừng khóc hô, chỉ yên lặng quỳ gối trước cửa, không nhúc nhích mà chảy nước mắt, siết chặt nắm tay, nắm thật chặt, thì thào: “Nương, Tuyệt Nhi không quấy rầy nương đi tìm cha nữa, nương, đi đường bình an. . . .”

.

“Ai, huynh xem, quận chúa như vậy có phải là choáng váng đến phát ngốc luôn rồi không? Đã ba ngày ba đêm rồi, không ăn không uống, không khóc không quấy, cứ quỳ gối thẳng tắp trước linh đường không nhúc nhích, giống như người vô hồn ấy.”

“Nói nhảm! Nếu như người gặp đả kích phụ mẫu đều mất như vậy, người còn có thể ung dung thản nhiên sao?!”

“Ai, lời này cũng có lý.”

Trong phủ, có hai người đang xì xào bàn tán, xem bộ dạng của bọn họ là vừa đau lòng, vừa lo lắng.

“Huynh nói quận chúa cứ như vậy liệu có việc gì không? Vương gia và Vương Phi đều lần lượt mất rồi, nhờ quận chúa xảy ra chuyện gì.”

“Nói bậy! Người nói dễ nghe chút được không? Ngại trong phủ chưa đủ loạn sao?”

“Ai da, không phải ta đang quan tâm đến quận chúa sao? Dù sao nàng vẫn chỉ là một đứa bé mười tuổi, nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì chân cũng bị phế đi mất!”

“Ai, vậy cũng không còn cách nào khác, bây giờ có khuyên quận chúa cũng không nghe, nói thế nào cũng vô dụng thôi.” Hạ nhân lắc đầu, bọn họ còn muốn nói thêm thì bỗng nhiên nhìn thấy các hoàng tử đến, vì vậy vội vàng ngậm miệng, tránh qua một bên.

“Ngâm Tuyết.”

Sau lưng, Tam hoàng tử, Tứ Hoàng Tử, Lục hoàng tử chậm rãi đi đến bên cạnh cô bé, sắc mặt bọn họ nghiêm trọng, biểu lộ âm trầm. Lúc này, Đại hoàng tử đã qua đời, mà Ngũ hoàng tử cũng đã sớm đi biên ngoại.

“Ngâm Tuyết, nên bi thương, hôm nay hoàng thúc và hoàng thẩm đã đi rồi, muội cũng nên bảo trọng bản thân cho tốt.” Người nói chuyện là Tứ Hoàng Tử Tổng Vũ Minh.

Quy ở trước linh đường, không nói lời nào, hai mắt cô bé mười tuổi vô cùng bình tĩnh, trên mặt không có biểu lộ gì.

Thấy bộ dáng như thế, Tứ Hoàng Tử cảm thấy không thú vị, sau khi đi tới trước linh đường dập đầu ba cái thì lùi qua một bên.

Lúc này, Lục hoàng tử Tổng Vũ Kiệt đi tới, thân thể đã bắt đầu có xu hướng mập mạp kia cũng quy xuống, sau khi dập đầu ba cái, xoa mặt an ủi người bên cạnh: “Tuyết Nhi, muội phải bảo trọng thân thể, hoàng thúc hoàng thẩm chỉ có một nữ nhi là muội, nếu bọn họ biết muội như thế, nhất định sẽ rất đau đớn khổ sở.”

“Đúng rồi, Tuyết Nhi, Nhị ca bận bịu quốc sự, không thể tự đến cúng tế, cho nên đã nhờ ta chào từ biệt hoàng thúc hoàng thẩm, nói cho bọn họ biết huynh ấy sẽ chăm sóc muội chu đáo, nhất định sẽ không để cho bất cứ ai khi dễ muội.”

Dứt lời, lại nặng nề dập đầu ba cái, Tổng Vũ Kiệt đứng dậy, lấy tay vỗ vỗ vai cô bé, sau đó thấp giọng nói: “Ngâm Tuyết, bắt đầu từ ngày mai, Nhị ca sẽ hạ chiếu chiếu cáo thiên hạ, uội thừa kế tước vị của hoàng thúc, trở thành nữ vương gia duy nhất của Đại Tụng! Cho nên muội yên tâm, từ nay về sau, sẽ không có ai dám can đảm khi dễ muội nữa.”

Thần sắc Tổng Vũ Kiệt chợt lóe lên sự phức tạp, sau đó thối lui đến bên cạnh Tứ Hoàng Tử Tổng Vũ Minh, lúc này, chỉ còn lại mình Tam hoàng tử Tổng Vũ Huyền chưa dập đầu, chính là hấn vẫn đứng thẳng tắp, biểu hiện trên mặt trầm mặc đến làm cho người ta sợ hãi, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Bầu không khí trong linh đường như cứng lại, nặng nề, không chịu được cảm giác bị đè nén này, Tổng Vũ Minh và Tổng Vũ Kiệt lần lượt lui ra ngoài, trước khi đi liếc nhìn cô bé đang quy thật sâu, sau đó mới xoa người.

Thời gian vài năm, làm cho Tam hoàng tử Tổng Vũ Huyền càng thêm trầm mặc, hai mắt hấn thẳng tắp nhìn linh đường, khóe miệng gắt gao mím lại, không nói một câu. Lúc này ở trong lòng của hấn, chắc chắn là vô cùng thống khổ, giãy dụa, những việc này, Tổng Ngâm Tuyết đều có thể hiểu được.

Hai đầu gối cuối cùng cũng chậm rãi quy trên mặt đất, ý nghĩ khác nhau, tâm tình cũng khác nhau! Tổng Vũ Huyền nhắm mắt, yên lặng kêu một tiếng “Cha” trong lòng, sau đó cúi người, dập đầu chạm đất.

Dập đầu ba lần xong, hấn đứng dậy định rời đi, không muốn muội muội ruột thịt duy nhất của mình bị liên lụy, hấn quyết định chôn giấu bí mật này trong lòng! Chính là ai ngờ giờ khắc này, bàn tay lạnh như băng của cô bé lại mạnh mẽ nắm lấy tay hấn, gắt gao, dùng sức đến vậy.

“Ca ca, muội sẽ bảo vệ huynh, sẽ bảo vệ huynh cả đời.”

Ánh mắt, rất kiên định, không nhìn đi hướng khác, chỉ nhìn chăm chăm vào phía trước! Cô bé đã nói chuyện, lần đầu tiên nàng mở miệng trong ba ngày qua, lời nói trầm trầm bi thương, khiến thân thể Tổng Vũ Huyền chấn động, vào một khắc này trái tim hấn vỡ tan thành trăm mảnh: Ngâm Tuyết, thì ra muội biết? Muội đã biết.

“Ca ca, Ngâm Tuyết sẽ bảo vệ huynh, bảo vệ huynh cả đời.” Giọng bé gái trầm thấp vang lên, chắc nhất như vậy, tin tưởng vững chắc như vậy, khiến người bên cạnh gắt gao cầm ngược lại tay của nàng, một giọt lệ mơ hồ rơi xuống: “Ngâm Tuyết.”

.

“Ngài là Tuyết thánh?”

Trong núi rừng, bên mộ Nhữ Dương Vương, một cô bé mười tuổi dung nhan vô cùng tinh xảo, lúc này đang giương mắt nhìn nam tử mặc bộ trường bào đơn giản tùy ý, tướng mạo tuấn mỹ nhưng toàn thân lại lộ ra khí chất vừa chính vừa tà trước mắt, vững tin hỏi.

“A, tiểu nha đầu, ngươi biết ta sao?” Nam tử nghiêng đôi mắt đẹp, biểu lộ trêu đùa, tuy từ dung nhan của hắn có thể biết được hắn đã không còn trẻ nữa, nhưng việc này cũng không thể che dấu sự sắc sảo hơn người của hắn, khiến người ta chói mắt!

“Biết ạ! Tiểu nữ từng nghe phụ thân nhắc tới ngài.” Cô bé kiên định gật đầu, biểu lộ chuyên chú.

Thấy vậy, thần sắc nam tử lộ vẻ ngạo mạn, bất kham cười nói: “Ha ha, thú vị, thú vị! Chỉ nghe thấy phụ thân miêu tả lại có thể khẳng định là ta! Tiểu nha đầu, ngươi rất thông minh.”

Nhếch mày, tán thưởng nhìn cô bé, nam tử ngửa mặt lên trời cười, động tác tiêu sái: “Một người thú vị! Đúng là một người rất thú vị! Đã lâu ta không đụng phải một người thú vị đến vậy! Không tệ, không tệ!”

“Tuyết thánh, tiểu nữ muốn bái ngài làm sư phụ, xin ngài nể tình phụ thân của tiểu nữ, thu nhận tiểu nữ!” Cô bé quỳ xuống, biểu lộ chăm chú, thái độ thành khẩn.

Tuyết thánh và Tống Dật Huân là bạn cũ, nếu như đổi lại là người bình thường, vì ân tình ngày xưa, thế nào cũng sẽ đáp ứng! Nhưng người bình thường là người bình thường, Tuyết thánh hẳn không phải! Cho tới bây giờ cũng không hành động theo lẽ thường, khi nghe thấy thỉnh cầu của cô bé thì mạnh mẽ thu hồi nụ cười, biểu lộ không vui: “Ai, đáng tiếc! Vừa mới tưởng gặp được một người thú vị, hiện tại đột nhiên lại thay đổi mất rồi. Ai, con người, vì sao chung quy luôn không tránh khỏi những thói đời dung tục này vậy? Không còn chút hứng thú nào!”

Tuyết thánh tỏ vẻ rất bất mãn, cô bé nghe vậy giật mình trong lòng, con đường báo thù của nàng vừa mới bắt đầu, cho nên dù thế nào, nàng cũng không thể buông tha!

“Tuyết thánh, ngài có thể đến thăm phụ thân của tiểu nữ, cho thấy ngài vẫn coi ông là bạn bè, Tống Ngâm Tuyết khẩn cầu ngài lần nữa, xin ngài nể tình thu nhận tiểu nữ đi!”

“A, bạn bè ư? Cho tới bây giờ, Tuyết thánh ta cũng không cần bạn bè! Ta và cha ngươi cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, hai người trò chuyện cảm thấy cũng không tệ lắm, vừa vặn mấy ngày nay ta đang dừng chân tại Đại Tụng, vì vậy nghe nói hắn chết mới thuận tiện sang đây xem xem mà thôi, cũng không có ý tứ sâu xa gì khác.”

Tuyết thánh không chính không tà nói, biểu lộ quái đản khinh thường, cô bé nghe xong liền trầm mặc một hồi.

Thấy vậy, hắn cười cười, phóng mắt nhìn bốn phía tiếp tục nói: “Đời người, đau khổ vĩnh viễn nhiều hơn sung sướng, trong cái thế giới này, ta không có toan tính gì khác, chỉ cần sống thật vui vẻ, thích làm cái gì thì làm cái đó! Tiểu nha đầu, ta không thích làm sư phụ người, cũng không muốn đeo thêm cục nợ, cho nên đừng nói tình xưa nghĩa cũ gì đó với ta nữa, bằng không ta không dám chắc mình sẽ làm ra việc gì đâu.”

Trong đôi mắt tuấn mỹ, mơ hồ ẩn hiện sự tàn bạo lạnh lùng, đối mặt với tuyết thế cao thủ vui giận vô thường, tâm tình bất định trước mắt này, trong cơ thể nhỏ nhỏ của cô bé lại nảy sinh một sự quật cường kỳ lạ.

“Được! Vậy tiểu nữ không nói chuyện tình cũ nữa, chỉ muốn hỏi phải làm như thế nào, ngài mới có thể thu nhận tiểu nữ làm đồ đệ?” Tiểu cô nương chậm rãi đứng lên, toàn thân tản mát ra một loại khí tức lạnh như băng, loại khí tức lạnh như băng này làm cho Tuyết thánh không khỏi nheo mắt lại.

A, thú vị đấy! Một đứa trẻ mới mười tuổi, lại có thể có loại khí tức khắc nghiệt như vậy? Không hổ là nữ nhi của Tổng Dật Huân, rất hay, rất hay!

“Tiểu nha đầu, ngươi thật sự muốn ta nhận ngươi làm đồ đệ như vậy ư?”

“Dạ!”

“Không tiếc trả giá đắt chứ?”

“Không! Không tiếc phải trả bất cứ cái giá nào” Cô bé ngẩng đầu, biểu lộ lạnh nhạt.

Thấy vậy, Tuyết thánh cười ha ha, nụ cười kia, giống như là đã lâu rồi không nhìn thấy một việc thú vị đến vậy!

“Tốt, tốt, tốt!”

Liên tiếp nói ba tiếng tốt, Tuyết thánh nhẹ nhàng giơ tay lên, biểu lộ tà mị nói: “Tiểu nha đầu, ta cảm thấy ngươi rất thú vị, chuẩn bị cho ngươi một cơ hội! Nhưng ngươi phải biết rằng, thiên hạ này vĩnh viễn không có không có bữa cơm trưa miễn phí, nếu như ngươi vượt qua được, ta sẽ dốc hết sức lực dạy võ công cho ngươi! Nhưng mà, nếu như ngươi không thông qua? Vậy ngươi phải trả một cái giá đắt, sẽ rất đắt, rất đắt.”

Lời nói chậm rãi vang lên, mang theo nghiền ngẫm, mang theo trêu đùa, thậm chí còn mang theo một chút tàn nhẫn! Sau khi Tuyết thánh nhìn thấy cô bé bình tĩnh gạt đầu, khoe miệng cười tà nịnh, đứng dậy nhún chân một cái, dẫn cô bé đi theo.

.

“Chính là nơi này, ngươi đi đi! Chỉ cần giết tất cả chúng nó, sau đó, ta sẽ dạy cho ngươi võ công ~ ha ha. . . .” Chỉ vào một đám sỏi sỏi trên thảo nguyên phía trước, Tuyết thánh nở nụ cười tàn khốc, tiếng cười kia lạnh buốt, mang theo sự tuyệt tình không chứa một chút độ ấm nào.

Cô bé nhìn về phía trước, bày sỏi hung ác làm cho nàng sợ hãi, nhưng chấp niệm dưới đáy lòng không cho phép nàng lùi bước, khiến cho nàng trực tiếp vươn tay, cất giọng lạnh như băng nói: “Vũ khí!”

“Cầm lấy đi!” Đưa thanh đao nhỏ tùy thân của mình cho cô bé, Tuyết thánh lui về phía sau, gương mặt tuyệt mỹ theo thói quen ngẩng lên trời mỉm cười, ánh mắt bình tĩnh.

Tiếp nhận thanh đao, cô bé tiến lên, đứng yên nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, đã chứa đầy sát khí!

Võ công? Cha đã từng dạy; dũng khí? nàng luôn luôn có; về phần hung ác? Hiện tại nàng đã có!

Thân ảnh nho nhỏ xông về hướng bày sỏi, trong ánh kiếm, máu tươi văng khắp nơi!

Gió thổi làm tóc rối; móng vuốt; xé nát quần áo, làm da thịt rách toang, thân ảnh nho nhỏ đấu tranh, chiến đấu giữa bày sỏi, cho dù có vũ khí nơi tay, nhưng vẫn hung hiểm dị thường.

Trong cuộc huyết chiến, đám sỏi sỏi từng con từng con lần lượt ngã xuống, trên người cô bé cũng đầy thương tích, nhưng nàng không bỏ cuộc, cho dù cuối cùng kiếm bị đánh rơi, cơ thể đầy vết thương chỉ còn lại đôi tay chống đỡ, nàng cũng vẫn kiên định, không lùi bước.

Sau khi yết hầu của con sỏi cuối cùng bị cắn một lỗ hổng thật lớn, run rẩy giãy dụa ngã vào trong vũng máu thì cô bé cũng không thả lỏng thân thể chông chất vết thương kia, thông thả gian nan đi về hướng Tuyết thánh.

“Xin ngài thực hiện lời hứa.” Cấn răng, gương chống thân thể, nửa quỳ xuống mặt đất, cô bé run rẩy, thân thể lay nhẹ.

Nhìn bộ dáng cô bé như thế, Tuyết thánh gương môi cười, tán thưởng xoa đầu nàng, nói: “Tiểu nha đầu, ngươi cũng thật là lợi hại!”

“Đồ nhi bá kiến sư phụ.” Nhận được câu trả lời thuyết phục, gánh nặng trong lòng cô bé liền được dỡ xuống, vội vàng kêu lên.

Sau khi nghe vậy, Tuyết thánh cười nhạt, không khỏi trêu đùa lên tiếng: “Đừng! Con người của ta vốn lập dị quái đản, không thích sự phụ này sự phụ kia, từ nay về sau người cứ gọi ta là Tuyết thánh.”

“Được!”

“Còn nữa, ta không thích một tiểu cô nương cả ngày mang bộ mặt lạnh lùng như người chết, thế giới này thật đẹp nha, nên cười nhiều hơn mới được”

“Được!”

“Còn nữa.” Tuyết thánh tiếp tục nói, muốn đưa ra tất cả yêu cầu của mình, chính là không đợi hẳn nói xong, thân thể nhỏ nhỏ kia đã cảm thấy hai mắt tối sầm, nặng nề ngã xuống.

“A, thật đúng là một tiểu nha đầu quật cường, có thể chống đỡ lâu đến như vậy.”

Giống như đã sớm đoán được kết quả, Tuyết thánh mỉm cười, cúi người ôm lấy cô bé, đùa nghịch lắc lắc đầu, khẽ xoay người, thân ảnh biến ảo, nhanh chóng đi mất.

.

“Quận chúa, quận chúa, hôm nay ngài muốn đi chỗ nào vậy?” Sau lưng, một nha hoàn tên là Mân Côi sai bước đi theo nữ tử tục tần tô son trát phấn, ăn mặc diêm dúa cười con ngựa trắng, miệng không ngừng hỏi.

“Đi đâu à? Đương nhiên là đi ngắm mỹ nam a! Bản quận chúa vừa qua tuổi cập kê, theo đạo lý là có thể lập gia đình rồi! Cho nên lúc này, ta nhất định phải đi bắt một ít nam tử dung mạo xinh đẹp, sau đó cướp làm phu quân, hừ!”

Nữ tử thô tục kia giương roi lên, con ngựa trắng nhanh chóng chạy đi, màu trắng noãn cao nhã càng làm màu đỏ tươi thấp kém thêm nổi bật, khiến người ta nhìn thấy mà chướng mắt!

“Quận chúa, quận chúa, ngài chờ một chút, ngài chờ một chút.” Sau lưng, Mân Côi liềm mạng chạy theo, chính là, thiếu nữ lúc này đang hưng phấn làm sao lại để ý đến nàng? Cười to một tiếng, mạnh mẽ chạy thẳng về hướng đầu đường, khiến người đi trên đường gà bay chó chạy, tiếng oán than dậy đất.

“Ha ha, ha ha ha ha.”

Nếu chỉ nghe tiếng thì thiếu nữ có tiếng cười như chuông bạc, nhưng khi nhìn thấy nàng, thế nhân đều lắc đầu thống hận, “Ai! Rốt cuộc chúng ta đã gây ra tội lỗi gì chứ? Không thể tưởng tượng được Nhữ Dương Vương đức cao vọng trọng, lại sinh ra nữ nhi phóng túng làm bậy như vậy! Thật là sỉ nhục cho sự anh minh của ngài ấy mà!”

Người qua đường than thở thật lớn, không khỏi bay vào tai thiếu nữ, nghe vậy, nàng hất mặt lên, vung roi trong tay nói: “Đồ đáng chết, nói cái chuyện ma quỷ gì vậy hả? Con chừng ta đoạt con trai của người, cướp con gái của người!”

“Không có, không có gì! Tôi không nói gì cả, không nói gì cả!”

Nghe được tiếng quát lớn, người qua đường đều tránh ra, bởi vì bọn họ không muốn con trai của mình thực sự bị quận chúa đâm đảng chết tiệt đùa giỡn, mà con gái của mình thì bị Lục hoàng tử vô liêm sỉ chuyên làm chuyện xấu kia làm nhục!

“Hừ, coi như các ngươi thức thời!” Nhìn thấy đám người tản ra, thiếu nữ rất là đắc ý ngẩng cao đầu thể hiện sự kiêu ngạo của nàng giờ phút này.

“Quận, quận chúa.” Sau lưng Mân Côi chạy đến thở không ra hơi, vịn lấy con ngựa trắng, há to miệng thở dốc, “Quận, quận chúa, ngài, ngài khiến nô tỳ đuổi theo mệt muốn chết.”

“Đuổi! Đuổi cái gì mà đuổi? Không có tí hứng thú nào! Hôm nay chạy một vòng, cũng không phát hiện được nam nhân nào coi được, đúng là xui xẻo!”

Thiếu nữ tức giận nói, trút hết tất cả bất mãn lên trên người nha hoàn Mân Côi. Thấy vậy, Mân Côi tủi thân, không khỏi cúi đầu xuống.

“Ai, mọi người mau đến xem đi! Gia đình Ứng tướng quân thông đồng với địch phản quốc, hôm nay bị lôi ra chém rồi!” Không biết là ai, lúc này bỗng nhiên quát to một tiếng, vì vậy nhất thời đám người qua đường thích tham gia náo nhiệt liền tranh nhau vây lại.

“Này, người đừng nói bậy, Ứng tướng quân chết đã lâu như vậy rồi, làm sao còn thông đồng với địch phản quốc được chứ!”

“Thật mà, ta không có lừa mọi người đâu, nghe nói phu nhân Ứng tướng quân là người Đông Bình, làm gian tế mai phục tại Đại Tụng chúng ta! Đông Bình thường xuyên có xung đột biên giới với Đại Tụng, nghe nói đều là do đám gian tế kia làm loạn.

“A, không phải chứ? Ứng tướng quân biết không?”

“Ông ta đương nhiên là biết rồi! Có câu hương ôn nhu là mộ anh hùng mà, Ứng tướng quân mê mẩn sắc đẹp, cam tâm làm tay sai, âm thầm làm không ít chuyện xấu! Hơn nữa nghe nói cái chết của Nhữ Dương Vương có rất nhiều điểm nghi vấn liên quan đến hắn.”

“Không thể nào? Ứng Thiên Thành này, hắn thật đáng chết!”

“Không sai! Tuy Ứng Thiên Thành và thê tử của hắn đều đã chết, nhưng hành vi đại nghịch bất đạo như thế, làm sao có thể chỉ vì hai người bọn họ đã chết mà xem như không có gì xảy ra được? Đương kim Thánh Thượng anh minh, thăm dò biết được con của bọn hắn, Cầm công tử đệ nhất thiên hạ — Ứng Thư Ly, kỳ thật còn đang âm thầm tiếp nhận công tác của cha nương hắn, vì vậy dù rất là đau lòng, vẫn quyết tâm chém đầu hắn thị chúng vào hôm nay, để an ủi những vong linh bị hại chết kia!”

“Đúng! Đáng chết. Đáng chết.”

Người qua đường bị cổ động, mặt mũi tràn đầy vẻ phẫn hận, nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận vây lấy chỗ hành hình, muốn xem kết cục của kẻ phản tặc!

Thấy vậy, trong mắt thiếu nữ thô tục kia chợt lóe lên một vầng ánh sáng nhạt, tiếp đó nàng cúi đầu trầm ngâm, khi ngẩng đầu lên thì vẻ mặt vô cùng háo sắc, xuân quang sáng lạng!

“Đi, Mân Côi, cùng quận chúa của người đi đoạt mỹ nam đi!”

“A, quận chúa? Đoạt ai.”

Đầu đường náo nhiệt, đám người qua đường vây lại xem, chính giữa là một nam tử thanh tú tuấn nhã, thần sắc thanh cao lạnh nhạt nhắm hai mắt lại, mặc dù biết bản thân mình sắp sửa chịu chết, nhưng mà vẫn không hề luống cuống tổn hại đến khí chất.

“Đã đến giờ! Hành hình phạm nhân Ứng Thư Ly.”

Quan giám trảm ném ra một tấm lệnh bài, mở miệng la lớn, nghe vậy đao phủ nâng đao lên, định chém xuống, chính là lúc này, một giọng nói thanh lệ vang lên, ngữ khí lạnh lùng bá đạo khiến thanh đao đồng cứng giữa không trung, sau đó không chém xuống nổi nữa.

“Người nào dám nhiễu loạn pháp trường?” Quan giám sát bất mãn nói.

“Là ta, Trương đại nhân.” Khi đang nói chuyện, một thân ảnh màu mè diêm dúa uốn éo a uốn éo đi vào, không giống như tiếng hô thanh lệ lúc nãy, mà ngọt ngào đến khiến người ta rớt da gà đầy đất, cứ như vậy, Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết, trong tầm mắt của mọi người, hoa hoa lệ lệ đi vào.

“Trương đại nhân, người này không thể chém.”

“Vì sao, quận chúa?”

“Bởi vì ta vừa ý với hắn, muốn đem hắn về làm phu quân, mỗi ngày vui đùa cùng ta! Thiếu nữ tự tin nói những lời làm cho người ta sợ hãi.

Sau khi nghe vậy, khắp nơi “ồ” một tiếng xôn xao âm ỉ, mọi người đều khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm.

“Vô sỉ! Vô sỉ!”

“Dâm đảng! Dâm đảng!”

“Thấp hèn! Thấp hèn!”

Trên pháp trường đầy tiếng chửi bới, oán giận, chính là dù thấy vậy, thiếu nữ vẫn thản nhiên như không, vui cười từng bước một tới gần nam tử trong sân, ngôn ngữ ngả ngớn, cử chỉ phóng đảng.

“Ồ, khuôn mặt thật tuấn tú nha, đúng là làm cho người ta vừa nhìn đã nhịn không được muốn hôn một cái!”

Một tay sờ mặt Ứng Thư Ly, một tay nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực của hắn, thiếu nữ háo sắc cười cười, kéo hắn chạy về hướng Nhữ Dương Vương phủ, “Đi thôi, phu quân, người ta chờ không nổi nữa rồi!”

Chờ không nổi? Chờ không nổi cái gì? Người qua đường thốn thức, tiếng chửi rửa âm ỉ!

Quan giám trảm thấy vậy, đi lên định ngăn cản, nhưng lại bị thiếu nữ đạp một cước bay ra thật xa! Trong tiếng vui cười, thiếu nữ ương ngạnh không coi ai ra gì, hai tay gắt gao giữ chặt Ứng Thư Ly đang bị trói, quay đầu vô sỉ mà nói: “Trở về nói với Nhị ca ca, nam tử đẹp như vậy chết rất đáng tiếc, chi bằng thưởng cho ta chậm rãi vui đùa đi, ta cam đoan cả đời hắn cũng không bước ra khỏi phủ Nhữ Dương quận chúa nửa bước, ha ha.”

Trong lời nói kiêu ngạo ẩn tàng thâm ý khác, chính là thể nhân đều không hiểu được, sau này chỉ tranh nhau thuật lại sự tích “Quang vinh” của Nhữ Dương quận chúa, làm cho nàng vốn chỉ nổi tiếng tại Đại Tụng trong vòng một đêm đã biến thành oanh động sáu nước!

.

Màn đêm dày đặc, thân ảnh một thiếu nữ có động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng nhảy ra khỏi Vương Phủ, cấp tốc phóng về ngọn núi cách đó không xa.

“Tuyệt thánh.” Tới trước mặt nam tử, thiếu nữ dừng bước lại, thay đổi phong thái kiêu ngạo phóng túng bằng vẻ trấn định bình tĩnh.

“Nha đầu, mấy năm nay những thứ cần dạy người ta cũng đã dạy hết theo lời hứa rồi, kể từ hôm nay, ta muốn đi khỏi đây, từ nay về sau tiêu dao giữa đất trời.”

Xoay người, nam tử tuấn mỹ vẫn vừa chính vừa tà như cũ, Tuyệt thánh mở miệng, không rõ ông ta đang vui hay đang buồn.

“Ngài muốn đi rồi sao?” Thiếu nữ nghiêm mặt, tiến lên một bước, mặc dù trong ánh mắt tràn đầy không muốn, nhưng biểu lộ lại lạnh lùng dị thường.

“Thế nào, người không nỡ sao? Cũng khó trách, nói thế nào cũng đã ở cạnh nhau sáu năm, tốt xấu cũng phải có chút cảm tình.” Tuyệt thánh giương môi nở nụ cười ngạo nghễ như trước đây, dứt lời, hắn móc ra một tấm lệnh bài đen như mực, lại tùy ý chơi đùa với nó.

“Nha đầu, mấy năm này người làm rất tốt. Ban ngày ngụy trang, ban đêm chăm chỉ tạo thế lực, xây Âm các, tất cả đều xếp đặt đầu vào đấy, thận trọng mà chu toàn, ha ha, cho dù là ta, lúc này cũng phải tán thưởng người một tiếng, người thật sự là nữ tử thông minh nhất, kiên cường nhất, cũng ngang bướng nhất ta từng thấy trong nhiều năm qua.”

“Tuyệt thánh quá khen rồi, tiểu nữ không đáng để ngài nói tốt như vậy.” Cười nhạt một tiếng, thiếu nữ giương mắt, sắc mặt tự nhiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ là phong thái khuyh thành tuyệt trần.

“Ha ha, đã lâu như vậy, người vẫn không đổi được cái tính tình trong trẻo lạnh lùng này! Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, con gái nên cười nhiều, kéo tương lai không tìm thấy phu quân đâu.” Vẫn tiếp tục chơi đùa tấm lệnh bài kia, Tuyệt thánh cười nói.

Nghe vậy, thiếu nữ nhàn nhạt nghiêng mắt: “Ban ngày cười nhiều quá rồi, buổi tối không muốn cười nữa! Ai nói là tiểu nữ không có phu quân? Thời gian trước đã đoạt vài tên mang về, làm cho trong phủ náo nhiệt hẳn lên.”

“Ha ha, những tên kia không thể tính được, dù sao cũng không phải thật tình!”

“Thật tình hay không thật tình thì có quan hệ gì? Bất quá là gặp dịp thì chơi thôi!” Thiếu nữ nhàn nhạt trả lời, giọng nói bình tĩnh.

Thấy vậy, Tuyết thánh cười cười, chế nhạo: “Ừ, không tệ, đúng là không tệ! Không hổ là đồ đệ của Tuyết thánh, hành vi và cách làm việc luôn khác xa người thường! Ha ha!”

Ngẩng đầu cười, thân thể ngửa ra sau, dùng lực đẩy một phát, tấm lệnh bài đen như mực kia liền bay vào trong tay thiếu nữ: “Nha đầu, ta phải đi, giữ lại món đồ này cũng không có ích lợi gì, không bằng tặng cho người chơi, tương lai nếu người có thể gây ra vài chuyện động trời, cũng khiến cho ta cảm thấy cao hứng!”

Thu hồi nụ cười, ý tứ sâu xa nhìn thiếu nữ trước mặt, Tuyết thánh đưa tay, chậm rãi phát phát.

Thấy hẳn ra hiệu, thiếu nữ hiểu được, nắm lệnh bài một lúc, bình tĩnh nhìn nhau, cuối cùng nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Bảo trọng!”

Xoay người rời đi, cước bộ thông thả, trong lòng cảm thấy hơi nặng nề, chính là lúc này, sau lưng nàng gió mạnh nổi lên bốn phía, thiếu nữ còn chưa kịp phản ứng, một chưởng lực mang theo nội tức hùng hậu đã đánh thẳng vào lưng của nàng, làm cho thân thể nàng bay ra ngoài.

“Nha đầu, ta cho người chút nội lực, ha ha! Nhưng ta đã từng nói, thiên hạ không có bữa cơm trưa miễn phí, luồng nội lực này không giống với nội lực do người tự luyện tập, nó sẽ bài xích, hay dung hợp, còn phải xem cơ duyên của người.”

Thân ảnh nhanh chóng biến mất, sau một trận gió liền không thấy bóng dáng, thiếu nữ vịn vai, nhìn phiến đất trống kia thật lâu, không nói câu nào.

.

Tuổi mười lăm hoa mộng đã qua, tuổi mười sáu tươi đẹp đã đến, hôm nay, một thân ảnh diễm lệ tùy ý đi dạo trong phủ Nhữ Dương Vương, tuy bộ dạng chán muốn chết, nhưng thực chất trong lòng nàng lại tràn ngập suy tư.

Dực Tu báo cáo, Tổng Vũ Thiên có biểu hiện đáng ngờ, chắc là hắn đã không nhịn được nữa, bắt đầu muốn ra tay rồi?

Sắp đến đến thời điểm giao thủ sao? Có lẽ vậy! Bởi vì một ngày này, sớm muộn gì cũng tới

Nhữ Dương quận chúa vô ý đi đi lại lại, trong lơ đãng đi tới trước Thư Ly các, nhìn về phía trước, hình như Thư Ly đang chuẩn bị tắm rửa, lúc này đến quá nhiều, có hơi.

Thân ảnh kia muốn đi, giờ phút này nàng không muốn gây thêm chuyện phiền hà, chính là mới đi hai bước, hai cổ khí lưu trong lồng ngực bắt đầu mạnh mẽ khởi động, tranh đấu kịch liệt khiến toàn thân nàng run rẩy như sắp chết.

Trong phủ này, khắp nơi đều có tai mắt của Tổng Vũ Thiên, Nhữ Dương quận chúa không muốn bị người ta nhìn ra sự khác thường của mình, chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt, mặt trắng bệch nhảy lên hòn non bộ bên cạnh, từ nơi này nhìn thẳng tới, vừa vặn nhìn thấy toàn bộ cảnh Thư Ly tắm rửa.

Chịu đựng cơn đau kịch liệt, môi cũng bị hai đạo chân khí trong cơ thể tác động bắt đầu run rẩy, nàng dùng hết sức lực toàn thân liều mạng nhẫn nại, nhưng đúng lúc chỉ mảnh treo chuông này, một tiếng kêu the thé cổ ý vang lên, theo sau tiếng chậ nước rơi xuống đất, là tiếng hét kinh ngạc sợ hãi của Mạt Ly hoa: “Quận, quận chúa.”

Một tiếng quận chúa, ngăn cản Thư Ly đang cởi quần áo, lại khiến tâm thần Nhữ Dương quận chúa đang ở trong thời điểm khẩn cấp giật mình rung động, hai luồng chân khí vốn đang ở thế cân bằng lại có một bên chiếm thượng phong, tiếp đó lập tức không khống chế được, làm cho trước mắt nàng tối sầm, thân thể vô thức ngưỡng ra phía sau, nặng nề ngã trên mặt đất, hôn mê.

.

“Đại nhân, một nửa mệnh hồn này của Cửu công chúa đã tận số, nếu chúng ta không đem một nửa hồn khác quy về chủ thể, chỉ sợ khi thượng cấp biết được sẽ trách tội, chúng ta cũng khó ăn nói nha.”

Trong điện Diêm Vương, phán quan nhăn nhó nhìn Diêm Vương, vẻ mặt khó xử.

Thấy vậy, Diêm Vương buồn bực hất tay áo lên, đặt móng ngời trên mặt ghế thở phì phì nói: “Mẹ nó, người nghĩ rằng ta không biết sao? Lúc trước Cửu công chúa vì đùa giỡn tám gã nam tử dưới trần mà bị giáng chức, phải đi luân hồi lịch kiếp, ta cũng muốn đưa nàng ấy đi đầu thai bình an lắm chứ? Chính là nha đầu chết tiệt kia, lại nghịch ngợm không chịu nổi, thừa dịp ta không chú ý cắt râu mép của ta, làm hại tay ta run lên, hóa nàng thành hai hồn, đưa đến hai bào thai khác nhau.”

“Ai, người nói xem chuyện đen đủi như thế, ta muốn làm sao? Không nói đến việc này đã phạm vào quy củ, ngộ nhờ việc này bị Cửu công chúa biết được, với cái tính tình tinh linh cổ quái, xảo trá tà ác của nàng ta, sau này chắc phá tanh bành điện Diêm Vương này mất!”

Diêm Vương hơi sợ hãi nói, trái tim bé nhỏ cũng “Bịch bịch bịch bịch”nhảy không ngừng. Nghe vậy, mặc dù phán quan rất đồng tình, nhưng mà cũng phải xử lý mọi chuyện chứ?

“Đại nhân, nói như thế, nếu thật sự không đưa nửa hồn phách còn lại của Cửu công chúa trở về cơ thể..., chờ ba ngày sau dương khí của Nhữ Dương quận chúa tan hết, dù chúng ta có muốn cứu vãn, cũng không còn khả năng xoay chuyển trời đất! Đại nhân ngài suy nghĩ một chút, công chúa đi luân hồi lịch kiếp, nhưng lúc này mới là kiếp thứ nhất, đã bị ngài làm cho thành như vậy, nếu việc này để thượng cấp biết được, kết quả.”

Phán quan nói rất dọa người, cực kỳ khủng bố, vừa nghe lời này, trái tim bé nhỏ của Diêm Vương vất vả lắm mới bình tĩnh được, lại bắt đầu nhảy”Bịch bịch bịch bịch” không ngừng, vì vậy đành phải đau khổ nhìn phán quan cầu cứu, khẩu khí cực kỳ bất đắc dĩ: “Vậy người nói ta nên làm cái gì bây giờ? Ta cảnh cáo người, bất kể như thế nào, chuyện ta chia hồn phách Cửu công chúa thành hai phần tuyệt đối không thể để cho nàng biết nhé! Bằng không hai chúng ta có thể sẽ.”

Lấy tay cửa ngang cổ, ý bảo sẽ chết vô cùng thảm, khi hai người nhất tề rùng mình một cái, phán quan mang vẻ mặt”Có ý hay” nói với Diêm Vương: “Có rồi!”

“Có gì? Nói mau!”

“Đại nhân, không phải ngài sợ một nửa hồn phách khác của Cửu công chúa biết chuyện này sao? Chúng ta diễn một màn kịch cho nàng xem đi, tên của màn kịch này, gọi là ‘xuyên không’ lưu hành nhất hiện thời!”

“Xuyên không? Ý của tiểu tử người ~~ chính là để cho ta bắt một nửa hồn phách khác sống ở thế kỷ hai mươi một của Cửu công chúa trở lại, sau đó làm bộ mình bắt nhầm, vì vậy rơi vào đường cùng, đành phải để cho nàng mượn xác hoàn hồn?”

Diêm Vương cực kỳ thông minh nói ra ý của phán quan, vì vậy hai người huyền thuyên một hồi, bắt đầu xếp đặt màn xuyên không cơ duyên xảo hợp này.

.

“Tổng cô nương, yên tâm đi, bổn vương sẽ không hại cô đâu, lần này xuyên không, bổn vương không chỉ an bài cho cô một đời vinh hoa phú quý, còn xếp đặt cho cô một chuyện cô không thể tưởng tượng nổi, chờ cô xuyên qua rồi, cô sẽ dần dần biết được, ha ha.”

Khi Diêm Vương hạ tay xuống, đưa Tống Ngâm Tuyết còn đang buồn bực bay lên không nhập vào trong thân thể của Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa thì phán quan đứng ở sau lưng, cất giọng yếu ớt nói: “Quả nhiên Cửu công chúa này, vẫn nên đưa đi càng sớm càng tốt.”

“Ừ! Người không phát hiện ta vội vã tiến bước nàng sao? Không để cho nàng ta có bất cứ cơ hội hoài nghi nào! Hừ hừ, chiêu này gọi là ‘tiên hạ thủ vi cường**!’”

(**Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước thì có lợi thế hơn.)

“Ặc. Đại nhân, tuy lời này không sai, nhưng một ngày nào đó Cửu công chúa sẽ biết chuyện chúng ta làm hôm nay, ngài không sợ đến lúc đó.”

“Yên tâm đi, Cửu công chúa lịch kiếp luân hồi chín lần, mỗi một kiếp ta đều an bài tám nam tử từng bị nàng đùa giỡn cho nàng, dù nàng đáp ứng không xuể, cũng phi thường vui vẻ, dù sau này gặp lại ta, cũng cảm ơn rối rít thôi! Ha ha.”

Khi Diêm Vương ở Địa phủ vô cùng đắc ý vì mưu kế của mình, Đại Tụng Nhữ Dương quận chúa Tống Ngâm Tuyết, yếu ớt mở mắt ra.

207. Q.2 - Chương 111: Lời Cuối Sách (1)

Mùa đông đã qua, cuối mùa xuân đầu mùa hè, trời trong nắng ấm, mây trôi nước chảy.

Ngồi bên cạnh ao, tựa vào gốc cây, Tống Ngâm Tuyết lười nhác phơi nắng, nàng hơi híp mắt lại, thần sắc thản nhiên.

Đảo mắt đã đi tới nơi này một năm rồi, trong một năm này, nàng đã làm nhiều đại sự, giả chết, khởi nghĩa, báo thù, thành thân, đương nhiên phải tính cả đứa bé ba tháng trong bụng này.

Đến nay nàng vẫn chưa nghĩ ra, làm thế nào mà nàng lại mang thai? Tuy nàng có hoan ái cùng tám tên kia, nhưng sau mỗi lần nàng đều có biện pháp phòng tránh mà.

Làm một cô gái hiện đại thế kỷ hai mươi mốt, nàng cũng không muốn có con sớm như vậy, hơn nữa tuổi thật của thân thể này còn chưa qua mười tám, sớm như vậy đã có em bé..., không biết có chịu nổi không đây?

Chính là ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng cũng có lúc bỏ sót, xem đi, hôm nay thực sự mang bầu rồi, có muốn khóc cũng không biết tìm ai? Buồn bực quá! Sớm biết như vậy nàng đã bắt mấy tên nam nhân kia triệt để cấm dục cho rồi!

Tống Ngâm Tuyết dựa vào gốc cây, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đẹp mắt hơi nhíu lại, cho thấy trong lòng nàng đang khó chịu, hình như còn hơi tức giận.

Ngày ấy Tuyết thánh đã đến đây, câu đầu tiên đã phán nàng đang mang thai, lúc đầu nàng còn không tin, Vô Song cũng không tin, bởi vì hắn luôn có thói quen bắt mạch cho nàng, cũng không phát hiện ra có gì dị thường, cho nên đương nhiên là không tin.

Thấy những người khác không tin, Tuyết thánh cũng cười cười không để ý, bày ra bộ dạng “VẬY coi như ta chưa nói”, thái độ làm cho người ta khó hiểu.

Lần này Tuyết thánh đến, cũng không dừng lại quá lâu, ông ấy nói chẳng qua mình đi ngang qua đây, nhớ tới còn có một nha đầu là Tống Ngâm Tuyết, cho nên thuận tiện sang đây xem nàng đã chết hay chưa? Nếu chết rồi, thì phải đi viếng mộ; nếu chưa chết, thì ông tiếp tục dạo chơi.

Đối mặt với sự “thẳng thắn” của Tuyết thánh, tám người đều chảy mồ hôi lạnh đầu đầu, bingham tình hiểu được sơ dĩ người ngọc của bọn hắn quá dẫn như vậy, đều là vì được Tuyết thánh đọc lòng dạy dỗ!

Nhưng bọn họ không biết, kỳ thật Tống Ngâm Tuyết này không phải Tống Ngâm Tuyết kia, dù cho không có Tuyết thánh, nàng cũng vẫn quá dẫn, giáo hoạt vô lương!

Đối với Tuyết thánh, Tống Ngâm Tuyết không biết là nên cảm tạ hay là nên hận! Người này, là ân sư dạy dỗ nàng, về lý nàng nên tôn kính! Chính là ông ta đồng thời cũng xếp đặt cho nàng không ít chướng ngại!

Nếu không vì ông ấy, Nhữ Dương quận chúa sẽ không phải chịu bị nỗi khổ hai luồng chân khí xung đột? Tuy về sau nhân họa được phúc mà có được tuyệt thế võ công, nhưng bản thân Nhữ Dương quận chúa, quả thực là đã hương tan ngọc nát.

Ông cho nàng Huyền Mặc lệnh, giúp đỡ nàng rất nhiều, nhưng ông ấy lại dạy Thủy Nhược mai võ công, làm hại ca ca bị nữ nhân kia bắt đi, còn vì thế mà bị đánh không ít roi.

Tuyết thánh quá dẫn, từ trước đến nay luôn thích gì làm nấy, trong lòng ông ấy, cho tới bây giờ hoàn toàn không phân đúng sai, chỉ cần ông ấy muốn, ông ấy sẽ làm; không muốn, thì ai nói cũng không được!

Bất quá tuy là như thế, Tống Ngâm Tuyết vẫn biết trong lòng Tuyết thánh, nàng cũng có một vị trí đặc biệt! Giống như Thủy Nhược Mai ngày đó đã nói, ông truyền cho nàng võ công, cho nàng Huyền Mặc lệnh, mà những người khác, lại không có gì cả!

Tuyết thánh để ý đến nàng, bằng không sẽ không hành động khác thường như thế. Mặc dù phương pháp biểu đạt của ông có lẽ hơi vụng về, nhưng tâm ý trong đó, nàng vẫn hiểu được.

Tuyết thánh nói lần này ông đến là thuận tiện ghé qua? Những lời này lừa gạt người khác còn được, nhưng muốn lừa gạt Tống Ngâm Tuyết, chỉ sợ là hơi khó?

Chắc ông đã biết tin Thủy Nhược Mai đối nghịch với nàng, cho nên không yên lòng tới đây xem chứ gì? Hừ, còn không chịu thừa nhận sao? Chẳng lẽ là thẹn thùng? Ặc

đã lớn tuổi như vậy rồi!

Nếu chỉ nhìn dung mạo tuấn mỹ tiêu sái của Tuyết thánh, bất cứ kẻ nào cũng không đoán ra kỳ thật ông đã hơn năm mươi tuổi rồi, nhưng Tống Ngâm Tuyết biết rõ, cho nên luôn vô ý nhắc nhở cái chuyện "già" của ông

~Tống Ngâm Tuyết mở miệng giữ Tuyết thánh ở lại hai ngày, kết quả mới ở một ngày ông đã hô to nhảm chán, than thở bên ngoài có cảnh núi sông chờ ông đi xem, làm sao có thể lãng phí thời gian ngồi trong phủ? Tống Ngâm Tuyết khinh bỉ! Mới ở một ngày đã bảo là lãng phí thời gian sao? Ông lão này cũng thích nói đùa quá?

Ngày hôm sau Tuyết thánh đã đòi đi, cũng không chịu để ai tiễn đưa, chỉ bảo Tống Ngâm Tuyết đi một đoạn cùng ông ấy.

Một đoạn này, hai người đi vô cùng trầm mặc, ai cũng không mở miệng, nhưng trong lòng đều tự biết, tất cả mọi chuyện cũng không cần nói thêm lời nào .

Lúc chia tay, Tuyết thánh đánh Tống Ngâm Tuyết một chưởng, Tống Ngâm Tuyết trừng mắt hỏi ông ấy muốn làm gì? Mà sau khi nghe vậy, đối phương lại thay đổi thái độ, cười vô cùng sáng lạng đáng đánh đòn.

"Nha đầu có nhiều phu quân như vậy, vốn đã khó sắp xếp ổn thỏa, hôm nay lại mang thai, những nam nhân kia càng phải chịu khổ! Chuyện cá nước thân mật, vốn là niềm vui của đời người, nếu gạt hẳn qua một bên thì quá tàn nhẫn, cho nên ta truyền cho ngươi một luồng nội tức, để nó hình thành một lực lượng bảo vệ trong bụng ngươi, đợi sau khi thai nhi được ba tháng, ổn định rồi, ngươi có thể không cần cố kỵ, sợ hoạt động tình dục làm nó bị thương nữa."

Bởi vì mang thai, cho nên nhất định sẽ ảnh hưởng đến chuyện phòng the, ý của Tuyết thánh là chỉ cần chờ thêm ba tháng, con nàng có luồng nội tức kia bảo vệ, nàng có thể không cần lo lắng sợ làm bé bị thương, mà cùng tám nam nhân kia.

Nnd, từ khi nào thì Tuyết thánh cũng biến thành bà tám như vậy chứ ? Chẳng lẽ thật sự là gần mực thì đen sao? Hừ, không phải! Bản chất người này vốn đã xấu xa sẵn rồi!

Tuyết thánh vừa dứt lời liền xoay người nhảy đi, để lại Tống Ngâm Tuyết mặt đen thui thúi hoác bất mãn đứng đó!

Bảy ngày sau, cuối cùng Vô Song cũng chấn ra hỉ mạch của Tống Ngâm Tuyết, lập tức sắc mặt trở nên phức tạp. Những người khác cũng vậy, đều là lạ, vừa vui vẻ, mà lại không vui.

Lúc đầu Mặc Lương không phản ứng kịp, không hiểu nguyên nhân? Cười ha ha chế nhạo y thuật của Vô Song kém cỏi, chấn cái hỉ mạch cũng chấn không ra, nên dẹp luôn nghề y cho rồi.

Nhưng khi hắn hiểu được ý nghĩa của thần sắc bất đắc dĩ phức tạp trên mặt mọi người, không khỏi buồn bực la hét ồn ào: "Tên khốn chết tiệt nào làm cho Tuyết Nhi mang thai vậy? Lúc này mới thành thân chưa được bao lâu, bình thường đã không đủ! Bây giờ thì tốt quá rồi, trực tiếp tuyên án tử hình luôn!"

Ba tháng kế tiếp, mỗi ngày Tống Ngâm Tuyết đều đối diện với tám cái mặt u oán, bởi vì thật sự không thể làm con bị thương, cho nên bọn họ đều không có vô lại mở miệng, chỉ yên lặng nhìn, mặc dù mắt phóng tinh quang, nhưng không còn cách nào khác.

Người mang thai ba tháng thì cũng chưa lộ bụng, cho nên dáng người Tống Ngâm Tuyết vẫn duyên dáng, nóng bỏng như vậy, lần nào cũng trêu chọc tám nam nhân kia nửa đêm bật dậy xông ra ngoài tắm nước lạnh, bộ dạng chật vật vì có ham muốn mà không thể phát tiết.

Ai, tự làm tự chịu, ai cũng không giúp được!

Rõ ràng có thể nhắm mắt làm ngơ, mọi người tách ra ngủ, nhưng bọn họ lại không chịu, nhất quyết chia ra mỗi người ngủ cùng nàng một đêm! Kết quả thế nào? Buổi tối mỗi ngày đều có người không chịu nổi lao ra tắm, chạy tới chạy lui ồn ào khiến Tống Ngâm Tuyết trợn trắng mắt, bất mãn hét lên: “Này, có để cho người ta ngủ hay không đây!”

Thời gian cấm dục, Tống Ngâm Tuyết rất thoải mái tự tại, không cần để ý tới ham muốn của những nam nhân kia nữa, cảm giác rất hài lòng, vụng trộm vui mừng.

Trong bụng có một sinh mệnh bé bỏng đang phát triển, không biết tại sao, Tống Ngâm Tuyết rõ ràng cảm thấy mẫu tính của mình cũng nhiều hơn trước.

Trước kia nàng không nghĩ tới có một ngày mình có thể dịu dàng đến như vậy, cho dù khi ở cạnh những nam nhân kia cũng chưa từng. Nhưng hiện tại, khi vuốt ve cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, trong lòng của nàng, rất mềm mại, mềm đến tựa hồ có thể hòa tan tất cả mọi thứ.

Khép hờ mắt, đón gió, từ khi mang thai đến nay, nàng bắt đầu thấy uể oải, thậm chí không muốn động đây. Vô Song nói đây là phản ứng ốm nghén, không có vấn đề gì, kỳ thật là một cô gái thể kỷ hai mốt, những chuyện này cho dù hần không nói, chính nàng cũng biết.

Gần đây trong đêm, nàng luôn mơ thấy một tiên tử tên là Cửu công chúa, nàng ta một mình hạ phàm, vụng trộm đùa giỡn tám nam tử nhân gian.

Tuy Tống Ngâm Tuyết không thấy rõ tướng mạo của tiên tử kia, nhưng tám người mà nàng ta đùa giỡn kia, nàng lại nhận biết toàn bộ! A, chẳng phải là tám vị phu quân của nàng đây sao?

Nnd, ngay cả tiên tử mà cũng tới giành chồng với nàng! Chuyện này không khỏi quá kỳ cục?

Tống Ngâm Tuyết phẫn nộ, rất muốn tiến lên ngăn lại, chính là không biết vì sao, chỉ cần nàng đến gần, nàng sẽ có loại cảm giác mình chính là tiên tử kia! Nhưng mỗi khi đến lúc đó, Diêm Vương chết tiệt kia sẽ không sợ chết chạy đến quấy rầy, cùng một đám tiểu quỷ ca hát, la hét: “Hi ha hô, hô hô ha ha, ô ô. . . .”

Tống Ngâm Tuyết không nói gì, buồn bực xoay người bước đi, lúc này, nàng không bao giờ muốn mơ giấc mơ làm tiên tử nữa! Bởi vì nàng thật sự không muốn Diêm Vương la hét “Hi ha ha” thăm thiết như như giết heo. (Nguyên nhân chuyện này mới tham khảo Phiền ngoại Nhữ Dương quận chúa)

Tống Ngâm Tuyết cười nhạt, điều chỉnh tư thế, muốn tiếp tục lười biếng phơi nắng, chính là lúc này, một cánh tay ấm áp có lực đã nhốt chặt nàng, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng.

“Tuyết Nhi. . . .” Là Minh Tịnh!

“Sao chỉ có một mình chàng?” Cũng không mở mắt ra, Tống Ngâm Tuyết nói nhỏ.

Nghe vậy, Minh Tịnh cười tà mị, trên gương mặt luôn thông dong bình tĩnh lộ rõ vẻ giảo hoạt, “Bọn họ đi ra ngoài có việc rồi, một lát mới về.”

“Là chàng âm thầm bày kế phải không?” Tống Ngâm Tuyết không cần mở mắt, cũng biết biểu lộ trên mặt Minh Tịnh lúc này, không hiểu được trong lòng người này đang tính toán cái gì, rõ ràng cứ như tên trộm.

“Cũng không thể coi là vậy nha, là tự bọn họ muốn đi mà. Ta chỉ nói là Thiên Linh tự rất linh thôi, ngoài ra cũng không nói cái gì khác. . . .”

“Bọn họ đều đi cả sao, chỉ còn lại một mình chàng?” Nghe đến đó, Tống Ngâm Tuyết có chút kinh ngạc, không khỏi mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Minh Tịnh cười khẽ một tiếng, trong tiếng cười kia bao hàm trêu đùa và trách móc, vang lên bên tai Tống Ngâm Tuyết: “Tuyệt Nhi không thể giao hoan, bọn họ để một mình ta ở lại, căn bản cũng không có gì đáng lo.”

Hơi thở mềm nhẹ của Minh Tịnh, nhẹ nhàng thổi lên vành tai của Tống Ngâm Tuyết, cảm giác ngứa ngứa tê dại, lúc này, cánh tay hắn không khỏi ôm chặt hơn, mặt mờ nói: “Tuyệt Nhi, ta muốn”

Hứ? Muốn? Nàng mặc kệ!

“Minh Tịnh, ta đang mang thai, không thể.”

“Tuyệt Nhi, đừng cho là ta không biết, Tuyệt thánh cho nàng cái gì? Rõ ràng ba tháng sau là có thể.” Há miệng ngậm lấy vành tai người ngọc, nhẹ nhàng liếm cắn, Minh Tịnh nói còn chưa dứt, nhưng ý tứ sâu xa và tình cảm trong đó đã không lời nào có thể miêu tả được.

Minh Tịnh, tên hồ ly này! Hóa ra người đã sớm biết? Cho nên hôm nay cố ý.

Tống Ngâm Tuyết cảm giận trong lòng, muốn đưa tay đẩy cánh tay vòng quanh thân thể của mình ra, chính là trận trận tê ngứa mẫn cảm từ vành tai truyền đến, làm cho toàn thân nàng mềm yếu như bùn. Tại sao hình như sau khi mang thai. Nàng càng ngày càng nhạy cảm vậy?

Tống Ngâm Tuyết kinh ngạc vì phản ứng của mình, thấy vậy, Minh Tịnh cười xấu xa, ôm lấy nàng, muốn đem nàng đi nơi khác.

“A, Minh Tịnh, chàng muốn dẫn ta đi đâu?”

“Hồ nước nóng.”

Minh Tịnh cúi người, chuẩn xác hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của người ngọc, sau đó cười phúc hắc nói: “Tuyệt Nhi, lần đầu tiên của nàng và Vô Song là trong hồ nước nóng, lần trước cứu Tử Sở và Thư Ly cũng là trong hồ nước nóng, cho nên lần này, ta cũng muốn thử.”

Ai cũng nói lòng ghen tỵ của nam nhân vô cùng khủng bố, lời này hoàn toàn chính xác! Trước mắt, còn chưa đợi Tống Ngâm Tuyết kịp phản đối, thân thể của nàng đã bị Minh Tịnh mạnh mẽ bung lên, bay lên nóc phòng, tiếp đó tự nhiên nhảy tới hồ nước ấm.

Quần áo bị Minh Tịnh vô sỉ tuột hết, quăng qua một bên, toàn thân trần truồng, không một mảnh vải bị bỏ xuống ao.

“Minh Tịnh!” Tống Ngâm Tuyết buồn bực, nhìn Minh Tịnh cười nhạt từng cái từng cái cởi bỏ xiêm y của mình, bất mãn kêu lên.

“Tuyệt Nhi đừng kêu, ở đây thỉnh thoảng có người tới, nếu vì vậy mà khiến người ta tới xem, đến lúc đó ta không chịu trách nhiệm đâu nha.” Cởi lớp quần áo trời buộc cuối cùng, lộ ra dáng người to lớn đẹp hoàn hảo, Minh Tịnh nhẹ nháy mắt, trêu đùa mà đe dọa vừa cười vừa nói với người ngọc.

Chân, chậm rãi đi xuống ao, vươn tay ôm lấy thân thể mềm mại trơn bóng của người ngọc, Minh Tịnh động tình, hô hấp không khỏi nặng nề hơn, cúi người áp vào môi nàng.

“Ừm.”

Thân thể bị ôm, môi cũng bị hôn, Tống Ngâm Tuyết chống cự, nhưng hình như không có chút hiệu quả nào.

Vặn vẹo ngăn cản, lại càng khơi dậy dục vọng trong cơ thể Minh Tịnh, hắn buồn bực rên lên một tiếng, càng mút hôn mãnh liệt hơn, sau đó một tay xoa phần mềm mại trước ngực người ngọc, không ngừng vuốt ve, xoa nắn.

“Ừ.” Một tiếng rên yêu kiều, không khỏi từ trong cổ Tống Ngâm Tuyết bật ra, khiến cho cả khuôn mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Nàng làm sao vậy? Rõ ràng không muốn, nhưng thân thể mẫn cảm chết tiệt này, chỉ cần Minh Tịnh vừa chạm vào, nàng sẽ khát vọng nhiều hơn.

“Tiểu bại hoại!” Nghe được tiếng rên yêu kiều của Tống Ngâm Tuyết, tâm tình Minh Tịnh vô cùng tốt, hần đưa lưỡi dò xét vào trong miệng đối phương, không ngừng tùy ý quấy phá, dây dưa.

Đầu lưỡi linh hoạt xẹt qua từng góc ngách trong miệng người ngọc, kích khởi tình cảm mãnh liệt vô hạn, mà lúc này, bàn tay tà nịnh phủ trên khóa mềm mại kia cũng không dừng lại, tận tình trêu chọc, bá đạo cướp đoạt!

Đầu ngón tay tìm đến hồng châu, dưới sự trêu đùa nhanh chóng trở nên cứng rắn, lúc này, Minh Tịnh một đường hôn xuống phía dưới, há miệng cắn lấy nó, sau đó không ngừng dùng hàm răng liếm gặm.

“Um, Minh Tịnh.”

Thân thể vốn đã mẫn cảm, bây giờ lại bị đối phương công kích như vậy, Tống Ngâm Tuyết cảm thấy trong cơ thể của mình tràn đầy ham muốn, kêu gào bốn phía.

“Hử, muốn sao?”

Minh Tịnh thở hổn hển, căng thẳng không khống chế được hạ thân đang hưng phấn bùng bùng, hần biết rõ bây giờ hần không thể vội vàng, bởi vì hần còn chưa “tra tấn” đủ tiểu yêu tinh hại hần ngày nhớ khác đêm mong này.

Nước ao nhộn nhạo đánh lên da thịt, tuy đây là hồ nước ấm, nhưng nhiệt độ lúc này cũng không nóng hừng hực như cơ thể hai người.

Minh Tịnh dùng một tay nâng lưng người ngọc, vô cùng cẩn thận, mặc dù biết thai nhi có công lực của Tuyết thánh bảo vệ, không có việc gì, nhưng động tác vẫn không khỏi nhẹ nhàng hơn.

Bú liếm đôi gò bồng đảo bởi vì mang thai mà càng đầy đặn tròn trịa của người ngọc, Minh Tịnh mất hồn, trong cơ thể như có trăm ngàn dòng điện!

Hần trầm mê buông một viên hồng châu ra, tiếp đó lại khi dễ một viên khác, tùy ý hút cắn, không ngừng phát ra tiếng gặm thỏa mãn hạnh phúc.

Đọc theo đường cong duyên dáng của người ngọc chạy xuống phía dưới, trong khi chạy, bàn tay như có ma lực của Minh Tịnh không khỏi đốt lên những đốm lửa dục vọng trên thân thể Tống Ngâm Tuyết, khiến nàng thở gấp ngâm nga không thành tiếng.

Nàng đang làm sao vậy? Chẳng lẽ mang thai thật sự có thể khiến nàng thay đổi đến mức này sao? Trong dĩ vãng, dù động tình thế nào, nàng cũng sẽ không phóng đảng như ngày hôm nay, vội vã muốn mình được lấp đầy như vậy.

“Tuyết Nhi, ta rất thích biểu hiện của nàng hôm nay.”

Trong lòng tràn đầy cảm giác thành công, Minh Tịnh đứng dậy mở miệng nói nhỏ, bộ dáng khêu gợi khiến cho Tống Ngâm Tuyết lại mê loạn một hồi.

“Minh Tịnh, Minh Tịnh.”

Trong tiếng kêu to, hai chân lơ lửng không khỏi vòng lên eo Minh Tịnh, sau đó kẹp chặt, thân thể cũng không tự chủ được khẽ nâng lên.

Thấy vậy, Minh Tịnh cứng người găm nhẹ một tiếng, vươn tay tìm kiếm giữa cặp chân kia, sau đó chậm rãi vân vê, trần trọc nhiều lần ở đó.

“Minh Tịnh, Minh Tịnh.”

Từng câu vội vàng như đang mời gọi, làm cho khóa miệng Minh Tịnh khẽ giương lên, hai tay của hần nâng eo nhỏ nhắn của người ngọc, sau đó đưa bản thân chạm nhẹ vào cổng thiên đường tốt đẹp kia, giọng nói trầm trầm, bao hàm tình dục: “Tuyết Nhi, ta yêu nàng! Chính là nàng có yêu ta không.”

Cho tới bây giờ cũng chưa nghe thấy nàng nói yêu bọn họ, cho nên hôm nay, mặc kệ như thế nào, hần cũng muốn nghe được cái chữ kia được thốt ra từ miệng nàng!

“Tuyệt Nhi, nàng có yêu ta không? Yêu chúng ta không?” Thân thể không ngừng vuốt ve, dục vọng không ngừng tăng vọt, chính là lúc này Minh Tịnh vẫn không tiến thêm một bước, chỉ thẳng tấp nhìn nàng.

“Ta, yêu chàng, yêu các chàng, rất yêu rất yêu. . . .” Rốt cuộc cũng không chịu nổi loại tra tấn này, Tống Ngâm Tuyết quay đầu, mắc cỡ đỏ mặt nói ra.

Kỳ thật câu này, nàng đã sớm muốn nói với bọn họ, chính là vì sĩ diện, nàng chưa thể mở miệng, không nghĩ đến cuối cùng lại bị ép nói ra dưới loại tình huống dọa người này, thật đúng là bực bội trong lòng. Minh Tịnh, tên đáng chết này!

Tống Ngâm Tuyết nổi giận cũng chẳng khiến Minh Tịnh không vui, ngược lại càng làm cho hắn vui vẻ nở nụ cười, tuấn lãng bất phàm!

Rốt cuộc nghe được một chữ “Yêu” mà mình khát vọng đã lâu kia, giờ phút này trong nội tâm Minh Tịnh tràn đầy kích động, tâm tình không cách nào khống chế!

Thả người một cái, dùng sức đâm vào, thân thể kết hợp thật sâu!

Minh Tịnh kêu rên, Tống Ngâm Tuyết than nhẹ, trong ao nước nhất thời vang lên tiếng đưa đẩy làm cho người ta mặt đỏ tai hồng, xen lẫn trận trận bọt nước văng ra bốn phía.

“Xuyt, Tuyệt Nhi, ở đây thật sự có người, nàng không thể lớn tiếng như vậy.” Cúi đầu ngậm lấy đôi môi mềm mại của người ngọc, phòng ngừa tiếng kêu mê người bật ra, Minh Tịnh cười nhẹ, trầm thấp mê mị, đầu độc lòng người.

Tống Ngâm Tuyết mê loạn cảm thụ cảm giác cơ thể của mình bị lấp đầy, trong một lớp lại một lớp sóng tình, sắc mặt nàng ửng hồng, hai chân gắt gao quẩn lấy hắn.

“Minh Tịnh, Minh Tịnh. . . .”

“Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi của ta. . . .”

Trong lúc va chạm hai người quên hết tất cả, hồn nhiên không để ý đến mọi chuyện xung quang, hai tay Minh Tịnh dịu dàng cố định vòng eo của người ngọc, sau đó trong tiếng rên rỉ động tình của nàng, không khỏi gia tăng lực đưa đẩy, khiến cả hai cùng trầm luân, mê say . . .

208. Q.2 - Chương 112: Lời Cuối Sách (2)

Cảm xúc mãnh liệt say sưa, sáng khoái qua đi, hai người cùng dựa vào nhau trong ao nước ấm, làn da nóng hổi dán chặt lấy nhau, Minh Tịnh cảm thấy mỹ mãn đưa tay để lên bụng Tống Ngâm Tuyết, không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve.

Ở chỗ đó, có một đứa bé, không biết nam nữ, không biết tướng mạo, nhưng dù như thế nào, trong lòng bọn họ đều tràn đầy niềm vui sướng.

Tiểu tử này sẽ giống ai? Ngoại trừ Tuyệt Nhi, ai mới là người may mắn cho bé một nửa sinh mệnh đây? Minh Tịnh cười nhẹ, biểu lộ ngọt ngào.

“Tuyệt Nhi, vừa rồi biểu hiện của ta thế nào?” Lời nói gọi cảm mà mị hoặc, ẩm ướt mềm mại thổi vào vành tai Tống Ngâm Tuyết, làm cho nàng còn chưa hết đỏ mặt, toàn thân lập tức run lên, tiếp đó ngượng ngùng mà tức giận liếc hắn một cái!

“Ha ha, thế nào? Không hài lòng sao?”

Thấy bộ dạng nàng hờn dỗi như vậy, trong lòng Minh Tịnh cực kỳ yêu thương, véo nhẹ cái mũi của nàng, vẻ mặt xấu xa diễn giải: “Tuyệt Nhi của ta đã không hài lòng, ta đành phải tái chiến thêm một lần, đến khi nàng mở miệng nói ‘tốt’ mới thôi!”

Dứt lời liền muốn nâng thân thể của nàng lên, giờ bộ phận cứng rắn kia nhắm ngay cửa vào xinh đẹp, Tống Ngâm Tuyết thấy vậy kinh hãi, hai tay vội vàng chống lên lồng ngực của hắn, luôn miệng nói: “Rất tốt, rất tốt, ta rất thích!”

Biết mình không chịu nổi một trận kịch chiến mới, Tống Ngâm Tuyết vội vàng xin tha, trong lòng rất là buồn bực! Kỳ quái, hôm nay, nàng thật sự là quá mức càn rỡ, giống như một kẻ tham lam không biết mệt mỏi.

Minh Tịnh đã muốn nàng ba lượt rồi, nhưng bây giờ hắn mới thổi khí bên tai nàng một chút, nàng cũng vẫn cảm thấy ham muốn? Ông trời ơi, tại sao nàng lại biến thành như vậy? Thật sự là quá mất mặt!

Nếu như phải dùng tám chữ để hình dung biểu hiện của nàng vừa rồi, đó chính là “Nói không thành câu, quân lính tan rã” !

Phỏng chừng cả Minh Tịnh cũng kinh ngạc vì sự nhiệt tình của nàng vừa rồi? Bởi vì trong đây đưa va chạm, nàng rõ ràng cảm thấy hắn đang cười! Hừ, nhất định hắn đang nghĩ nàng dâm dăng, bằng không làm sao có thể cười vui vẻ, ti tiện như vậy?

Tống Ngâm Tuyết khó chịu trong lòng, giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay của Minh Tịnh, thấy vậy, Minh Tịnh ngọt đến tận đáy lòng, hai tay không khỏi siết chặt, dịu dàng thủ thủ: “Tuyệt Nhi, ta biết nàng đang nghĩ cái gì? Nhưng ta muốn nói cho nàng biết, ta rất yêu thích, cực kỳ yêu thích! Bởi vì chỉ có khi nàng toàn tâm toàn ý nhiệt tình tập trung vào nó, chúng ta mới có thể gắn kết nhiều hơn.”

Minh Tịnh cười khê nói, quyến luyến để đầu nàng tựa lên ngực mình, sau đó vẽ mặt yêu chiều nhắm mắt lại, hai tay chậm rãi vuốt ve da thịt bóng loáng như tơ đầy nữ tính kia, dịu dàng lưu luyến.

Hai tay Tống Ngâm Tuyết vòng lên cổ Minh Tịnh, trong khi gắn bó, lòng nàng nghi hoặc, suy nghĩ đến biểu lộ xấu xa đáng ghét lúc Tuyết thánh rời đi, thân thể khê giật mình, biểu lộ có chút kinh ngạc: không lẽ biến hóa của nàng hôm nay, cũng liên quan đến đạo công lực Tuyết thánh cho nàng lúc trước

Triền miên qua đi, mặt trời dần ngã về hướng Tây, khi Minh Tịnh mang theo Tống Ngâm Tuyết mềm nhũn trở lại phủ quận chúa thì bảy người ra ngoài sớm đã trở về, lo lắng đi qua đi lại trong sảnh.

“Minh Tịnh, người đem Tuyết Nhi đi đâu vậy hả?” Lâm Phong đặt câu hỏi, bộ dạng bất mãn! Hừ, hắn biết ngay là không thể để một mình Minh Tịnh ở lại mà, phải biết rằng tâm địa tiểu tử kia vốn gian xảo, khẳng định sẽ không làm ra chuyện tốt đẹp gì!

“Tuyệt Nhi, nàng không sao chứ? Tiểu tử này có làm gì nàng hay không?”

Khê kéo Tống Ngâm Tuyết qua, Lâm Phong muốn xác nhận đối phương vẫn ổn, mà khi hắn nhìn thấy gương mặt hơi ửng hồng của người ngọc, thì tất cả đều rõ ràng!

“Minh Tịnh, tên súc sinh này! Người dám thừa dịp chúng ta không có nhà ra tay với Tuyết Nhi, còn ăn nàng sạch sành sanh? Người, người có biết nàng đang mang thai hay không, người làm như vậy.”

Lâm Phong nhất thời chán nản, kích động đến nói không nên lời! Hắn vẫn cho rằng đứa con trong bụng Tống Ngâm Tuyết là giọt máu của hắn, Lâm Phong cảm thấy phần nộ thay cho con mình, vì vậy tức giận đùng đùng, bực bội hờn dỗi!

Sáu người khác cũng giống vậy, đều cho rằng bé con trong bụng là của mình, vì vậy khi biết Minh Tịnh rõ ràng dám làm như thế, đều không vui phần nộ trừng mắt.

Minh Tịnh lại bình tĩnh như mây trời nước chảy, căn cứ nguyên tắc có việc tốt mọi người phải cùng nhau chia sẻ, hắn chậm rãi nói ra bí mật của Tuyết thánh, cũng đồng thời nói ra sự thật sau ba tháng Tuyết Nhi có thể sinh hoạt vợ chồng!

Sự thật được nói ra, tâm tình mọi người đều không ổn định, vui mừng vì cuối cùng cũng đã có thể. Bực bội là vì tiểu tử Minh Tịnh kia nhanh chân đến trước, đợi bản thân ăn uống no đủ mới nhớ tới bọn họ!

“Minh Tịnh, tên tiểu nhân hèn hạ này, dám âm thầm lừa giỡn chúng ta!” Lâm Phong tức giận dậm chân, nhin không được chửi ầm lên!

Mà lúc này, Mặc Lương bên cạnh cũng hơi khó chịu, “Minh Tịnh, tiểu tử ngươi cũng quá ích kỷ rồi, ngay cả ta mà ngươi cũng dẫu diêm!” Hừ, phải biết rằng bình thường quan hệ của hai người bọn họ cũng không tệ lắm (đương nhiên, loại không tệ này được thành lập vào lúc bọn hắn nhất trí đối kháng với Vô Song), có chuyện tốt như vậy cũng không nói cho hắn biết!

Vô Song cau mày, tựa hồ không ngờ tới còn có chuyện này, để Minh Tịnh thừa cơ lợi dụng, về mặt không khỏi âm trầm, tức giận trong lòng.

Ba nam tử có võ công, thấy mình bị Minh Tịnh lừa dối như vậy, trong lòng đều bất bình, vì vậy dưới sự kích động ra tay cùng tập kích hắn, thân ảnh bay qua bay lại liên tục.

Thấy bốn người đánh nhau, Huyền Ngọc ở bên cạnh mở miệng ngăn cản giảng đạo lý, căn cứ nguyên tắc khuyên can, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu “Tử đã từng viết” !

Kỳ Nguyệt nghiêm mặt, hai đấm nắm chặt, vừa tức giận, vừa không thể không tiến lên khuyên bảo.

Mà Tử Sở làm hoàng tử, bình thường đã thanh cao kiêu ngạo, hôm nay bị người ta lừa như vậy, trong lòng đương nhiên không thoải mái, vì vậy trầm mặt lạnh lùng nhìn bọn họ, quyết định khoanh tay đứng nhìn không giúp đỡ.

Hừ, hắn mặc kệ, ai bảo tên kia ăn vụng một mình quá đáng như vậy? Đáng đời hắn lắm!

Ba đối một, còn có Mặc Lương võ công cao cường, Minh Tịnh muốn chống đỡ tất nhiên là phải cố hết sức, vì vậy khi thấy mình không địch lại hắn bắt đầu gỡ trò xỏ là, trốn đông trốn tây.

Trong lòng Mặc Lương, Vô Song, Lâm Phong còn chưa hết giận, đâu chịu buông tha cho hắn? Mỗi người đề chưởng vận khí, đánh nhau kịch liệt.

Trong sảnh nhất thời âm ĩ lộn xộn, tiếng khuyên can, tiếng tức giận mắng chửi. Liên tiếp vang lên bên tai không dứt. Mà lúc này, chỉ có một mình Thư Ly bình tĩnh đi thông thả đến bên cạnh Tống Ngâm Tuyết, ôm ngang nàng lên, đi về hướng Ngâm Tuyết các.

Tính tình Thư Ly, vốn không tranh quyền thế! Trong mắt hắn, trên đời này ngoại trừ Tuyết Nhi và đàn ra, không có gì có thể khiến hắn quan tâm nữa.

Tuy hắn cũng tức Minh Tịnh giảo hoạt, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, chuyện này có gì quan trọng đâu? Tuyết Nhi cũng không thuộc về mình ai, mà tám người bọn họ cùng nhau có được nàng, cho nên dù ai chiếm tiện nghi, kỳ thật nói cho cùng cũng chưa hẳn là chiếm tiện nghi, dù sao mưa móc cũng rải đều mà, đã như vậy, có gì phải ồn ào?

Ôm người ngọc, từng bước một đi về hướng Ngâm Tuyết các, trong ồn ào hỗn loạn rõ ràng không có ai phát hiện. Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách bọn họ, bởi vì trận đánh nhau trong sảnh thật sự quá kịch liệt.

Khẽ đẩy cửa ra, ôm nàng đi vào, sau khi nhẹ nhàng để nàng nằm thẳng trên giường, Thư Ly xoay người, chậm rãi đốt hương.

Đây là hương trầm Vô Song cố ý điều chế cho Tuyết Nhi, có tác dụng an tâm ngưng thần, đặc biệt thích hợp với trạng thái hiện tại của Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi hiện tại, đã hết đỏ mặt, xinh đẹp thỏ nhẹ, vừa nhìn liền biết vừa rồi chắc chắn nàng đã trải qua một cuộc hoan hợp hết sức triển miên kịch liệt. Thư Ly thương tiếc, để nàng nghỉ ngơi, sau đó trực tiếp ngồi bên bàn, nhẹ nhàng khảy những khúc đàn khiến người ta thư thái.

Tiếng đàn không lớn, nhưng vừa vặn đủ để Tống Ngâm Tuyết nghe được, phối hợp với tác dụng của hương trầm, nhanh chóng làm ặt nàng xuất hiện vẻ an bình.

Hình ảnh ấm áp, lưu luyến, khí chất nhẹ nhàng như tiên giáng trần của Thư Ly lưu chuyển trong phòng, khiến cho căn phòng tràn ngập một loại cảm giác bình yên thanh thần.

Tiếng đàn du dương chậm rãi phát ra từ đầu ngón tay, Thư Ly nhắm mắt, tuấn nhã như gió, Tống Ngâm Tuyết nghe một lúc, từ từ chìm vào giấc ngủ, khoe miệng khẽ nhếch.

Vừa rồi nhất định nàng đã mệt muốn chết rồi.

Thư Ly nhẹ nhàng ngừng đàn, đứng lên đi thông thả đến bên giường, sau khi dịu dàng đắp chăn cho người ngọc, đưa tay đặt lên bụng nàng, sau đó tràn đầy thương yêu vuốt ve.

“Con à, mẫu thân con khi ngủ vẫn thật đẹp.”

Cúi xuống, môi nhẹ nhàng ấn một cái lên trên trán đối phương, Thư Ly khẽ cười, sau một hồi mới đứng dậy, tiếc nuối rời đi.

.

Sau khi chuyện Tống Ngâm Tuyết có thể hợp phòng truyền ra, các nam nhân bắt đầu điên cuồng!

Nín nhịn ba tháng, thống khổ ba tháng, cuối cùng hôm nay cũng được giải phóng, cơ hội tốt như vậy, làm sao bọn họ có thể bỏ qua?

“Tuyết Nhi, đêm nay ta ngủ cùng nàng được không? Ta đã nhịn ba tháng rồi!” Lâm Phong vẫn là người âm ỉ nhất, đứa trẻ đáng thương này, luôn nghĩ phải làm thế nào để tăng địa vị của hắn trong vị tám vị phu quân.

“Thôi đi, ai không nhịn ba tháng? Làm như chỉ một mình ngươi phải nhịn ấy! A, cái loại lãng tử trăng gió như ngươi, ai biết có lén Tuyết Nhi tới Túc Nguyệt Phường tìm cô nương hay không, còn không biết xấu hổ làm ờn?” Mặc Lương phản kích, không lưu tình chút nào, đối với những kẻ ngăn cản hắn truy cầu “Tính phúc*”, từ trước đến nay hắn vốn hề không nể nang!

(* Tính phúc: Hạnh phúc trong chuyện chăn gối.)

“Này, Tịch Mặc Lương, ngươi nói cái gì đó? Có tin ta đánh ngươi hay không?”

“Ngươi đánh lại ta sao?”

“Hừ, ta đánh trong lòng!”

Mặc Lương cùng Lâm Phong tranh cãi âm ỉ, không ai nhường ai, mà lúc này, Minh Tịnh ăn uống no đủ thần nhiên uống trà cứ như việc không liên quan gì đến mình, thần sắc thoả mãn, biểu lộ ưu nhã, nhưng vết bầm thật lớn trên khuôn mặt tuần mỹ kia, lại đâm thẳng vào mắt người ta, là ảnh hưởng trầm trọng đến khí chất như thần tiên của hắn, khiến cho hắn trông rất kỳ lạ buồn cười.

“Này, Dạ Lâm Phong, chẳng lẽ ngươi muốn như kẻ nào đó sao?” Trông thấy thái độ kiêu ngạo của Lâm Phong, Mặc Lương lạnh mặt, trầm giọng liếc mắt nhìn Minh Tịnh.

Thấy vậy, đôi mắt sáng như sao của Minh Tịnh lưu chuyển, thần sắc giống như đang nói: giống ta thì sao? Một quyền có thể đổi lấy một lần tận tình truy hoan, loại mua bán này. Đáng giá!

Kỳ Nguyệt, Huyền Ngọc, Thư Ly, Tử Sở cũng tha thiết mong mỗi, dù sao cũng là nam nhân, ai không muốn triệt để có được người thương cả thể xác lẫn tinh thần chứ? Nhưng vì bình thường bọn họ cũng tương đối trầm mặc, cho nên trong lúc nhất thời cũng chưa đến nỗi không biết xấu hổ lớn tiếng tranh giành!

Bất quá tuy nói không tranh, nhưng ánh mắt đầy bức thiết kia lại để lộ ra khát vọng trong lòng bọn họ, khiến Mặc Lương bên cạnh tức giận một hồi, mắng bọn họ giả dối, muốn mà không dám tranh!

“Không phải chúng ta không dám tranh, chúng ta sợ Tuyết Nhi khó xử chứ bộ!” Huyền Ngọc không đồng ý đứng ra, lên tiếng phản bác! Bọn họ chỉ là văn nhân múa bút viết văn, tính tình không thể ngang ngạnh như những kẻ đã quen sống trong môi trường đao quang kiếm ảnh, tự nhiên là phải kín đáo hơn. Hơn nữa, quả thực bọn họ cũng thật lòng không muốn đẩy Tuyết Nhi vào thế khó xử.

“Hừ, ai mà biết được?” Mặc Lương khiêu khích, không đồng tình.

Lúc này, tất cả mọi người đều ở trong trạng thái dễ kích động, vừa nghe hắn nói như vậy, Huyền Ngọc hoàn toàn bạo phát, đỏ mặt kích động mà tranh, “Tuyết Nhi, ta cũng muốn! Buổi tối ta ngủ cùng nàng được không?”

Tống Ngâm Tuyết đau đầu, vừa mới yên tĩnh được một thời gian ngắn, đã rơi vào cực độ bế tắc như vậy sao? Trong lòng bất mãn, nghiêng răng mắng Tuyết thánh mười vạn tám ngàn lần, còn tiện thể ân cần thăm hỏi các bậc cha chú thân thích nhà ông ta!

“Không được, ta đang mang thai, phóng túng quá độ sẽ làm bị thương đến con.”

“Nhưng Tuyết Nhi, con đã có công lực của Tuyết thánh bảo vệ rồi, không sao đâu mà!”

“Vậy cũng không được! Tuy nói như vậy, nhưng ai biết có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không? Ta không thể mạo hiểm như vậy, cho nên mấy người các chàng, còn phải cẩn dục!”

“À! Có còn để cho người ta sống hay không đây!” Mấy người kháng nghị, bất mãn kêu lên, lúc này, khi bọn họ hai mặt nhìn nhau, Vô Song đi tới, cười cười thản nhiên.

“Tuyết Nhi, không sao đâu, ta sớm đã suy nghĩ đến vấn đề này rồi, cho nên đã bỏ ít thuốc giữ thai trong đồ ăn thức uống của nàng mỗi ngày, ta cam đoan sẽ không xuất hiện tình huống ngoài ý muốn gì.”

Vốn không muốn chịu nỗi khổ cẩn dục, Vô Song âm thầm phối thuốc, thầm nghĩ đợi ba tháng sau, thai nhi ổn định là có thể cá nước thân mật, không ngờ lại bị tên Minh Tịnh kia chiếm tiên cơ trước, làm hại hẳn buồn bực ảo não, oán khí đầy bụng mà không có chỗ phát tiết.

“Thuốc này có hiệu quả đối với việc giữ thai, Tuyết Nhi nàng không cần lo lắng vận động sẽ làm bé cưng bị thương. Hơn nữa hôm nay lại có thêm công lực của Tuyết thánh chặt chẽ bảo vệ, hết sức cẩn thận, cho nên đừng nói chỉ một đêm một người, cho dù đồng thời mấy người, cũng tuyệt đối không có bất kỳ ảnh hưởng gì!”

Lời mà Vô Song nói..., ý là từ nay về sau, chuyện hoan hảo tuyệt đối sẽ không gây ảnh hưởng gì đến Tống Ngâm Tuyết! Chính là bởi vì hẳn vô ý nêu ví dụ, những người khác nghe thấy lại nghĩ sang hướng khác.

Lâm Phong cùng Mặc Lương nhìn nhau, đều hiểu ý nhẹ gật đầu, sau đó tiến lên ôm lấy Tống Ngâm Tuyết, vội vàng xông ra ngoài.

“Ta cũng muốn!” Huyền Ngọc cố sức tranh thủ, chạy theo bọn họ, để lại Vô Song ngơ ngác không hiểu nháy nháy mắt, một lần nữa phiền muộn không thôi! Ai, hẳn so cái gì không so? Lại so với cái này? Buồn bực!

Nhìn thân ảnh Lâm Phong, Mặc Lương, Huyền Ngọc rời đi, Minh Tịnh cười nhạt, mà Kỳ Nguyệt, Thư Ly, Tử Sở thì xoay người ngồi lên ghế, chậm rãi thưởng trà .

Ha ha, hôm nay đến phiên bọn họ, vậy ngày mai thì sao, ngày kia nữa? Không vội, không vội.

.

“Dạ Lâm Phong!”

Đầu hạ bỗng nhiên có một cơn gió tập kích vào phòng, trong Ngâm Tuyết các, Lâm Phong tung một cước đá văng cửa phòng, tiếp đó thân thể nhún một cái, trực tiếp chạy về hướng giường lớn khiến người ta khát vọng đã lâu.

“Tuyết Nhi, ta ở đây!” Biết đối phương muốn nói cái gì, Lâm Phong cười xấu xa một tiếng, hẳn sẽ không để nàng có cơ hội cự tuyệt, trực tiếp cúi người phong bế môi của nàng, tiếp đó hai tay lập tức cởi áo kéo đai lưng.

Lúc này Mặc Lương cũng đi vào, mà Huyền Ngọc đi theo phía sau, sau khi đóng kín cửa, chỉ thấy trên giường lớn khắc hoa, Tống Ngâm Tuyết lộ nửa vai, quần áo hơi xộc xệch, hai tay đánh lên lồng ngực Lâm Phong, cái miệng nhỏ nhắn bị bịt kín chỉ phát ra tiếng ưm ưm.

Nàng rất muốn tung một cước đá văng hẳn ra, nhưng nàng biết rõ trong lúc mang thai không thể tùy tiện sử dụng công lực, nếu không sẽ không tốt cho thai nhi. Hơn nữa bởi vì đạo công lực kia của Tuyết thánh, làm cho toàn thân nàng trở nên cực kỳ miễn cưỡng, lúc này bị Lâm Phong vượt ve, lại mơ hồ cảm thấy ham muốn?

Nàng không muốn như vậy? Thật là mất mặt!

Hai tay Tống Ngâm Tuyết ngăn cản, vừa then vừa giận, chính là Dạ Lâm Phong cũng không thèm để ý, bởi vì hắn biết rõ trong lòng Tuyết Nhi thật ra là rất muốn, bởi vì từ phản ứng thân thể của nàng, hắn có thể nhìn ra được.

“Tuyết Nhi. . . .” Lâm Phong thở dài một tiếng, vươn tay vào trong lớp quần áo hơi mở nắm lấy khối thịt đầy đặn kia, thấy thế, toàn thân Tống Ngâm Tuyết cứng lại, ngay sau đó trong cơ thể nàng, một loại cảm giác khó nói lên lời chảy khắp toàn thân.

“Um.”

Không thể tự chủ, trong cổ nàng bật ra tiếng ngâm khê không cách nào khắc chế, ba người ở đó nghe vầy đều rung động một hồi, hai mắt gắt gao khóa trên đôi mắt híp lại, khuôn mặt xinh đẹp cố gắng nhẫn nại kia.

“Tuyết Nhi, không cần phải nhẫn nhịn, cho ta.” Trên khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt của Lâm Phong, lộ rõ thần sắc mê ly, hắn cúi người để nàng nằm xuống, thân thể chậm rãi đè lên.

Linh hoạt cởi bỏ quần áo, lộ ra áo ngực bao vây lấy hai khóa mềm mại kiêu ngạo của Tống Ngâm Tuyết, thấy vậy, ngón tay thon dài của Lâm Phong khê động đậy, trong nháy mắt khóa mềm mại rất tròn, đứng sừng sững hiện ra, phía trên là nụ hoa hồng hào, cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt, khiến tiếng thở dốc ồ ồ vang lên.

“Tuyết Nhi, nàng thật đẹp.”

Thân thể này, cho dù bọn họ đã nhìn rất nhiều lần, nhưng mỗi một lần đều làm cho bọn họ sợ hãi than thở, nhịn không được trầm luân, mê say! Giống như hiện tại, Lâm Phong vừa thấy được làn da trơn mềm như bạch ngọc, nhẵn nhụi nõn nà, liền không khống chế được, cúi người ngậm lấy quả anh đào béo mập mà ướm át kia.

“A.” Tống Ngâm Tuyết bị chính cơ thể mình đánh bại, mặt đỏ hồng, cảm giác trên người giống như bị lửa đốt, nóng hừng hực.

Trong lơ đãng nàng vặn vẹo, nhưng một động tác nhỏ như vậy, cũng tràn đầy mỉa mai hoặc chọc người, ba người kia như bị điện giật, dục vọng kịch liệt bùng bùng nổi dậy!

Đôi mắt mê ly, biểu lộ hấp dẫn, người ngọc xinh đẹp, quần áo nửa kín nửa hở, như yêu ma quỷ mị, toàn thân từ cao xuống thấp tràn đầy một loại gợi cảm trí mạng, xuân sắc khôn cùng!

Lâm Phong gầm nhẹ một tiếng, cũng nhịn không được nữa ra sức mút cắn quả hồng trước ngực nàng, trong vòng tình, một tay không khỏi lướt xuống phía dưới tìm kiếm, tìm kiếm nguồn suối tốt đẹp kia.

Mặc Lương cũng nhịn không được nữa thở hổn hển, hắn tiến lên một bước, vươn tay khê kéo mở quần áo chưa cởi hết trên người Tống Ngâm Tuyết, sau đó cúi xuống, gắt gao hôn lên lưng của nàng.

“A!” Cảm giác sau lưng mát lạnh, Tống Ngâm Tuyết vội vàng trợn mắt kinh hô.

Mà lúc này, Lâm Phong cũng nhịn không được nữa, ham muốn tăng vọt, hắn nằm ngửa nâng vòng eo của người ngọc lên, sau đó nhắm ngay dục vọng của mình, chậm rãi hạ xuống.

“U.” Trong nháy mắt thân thể bị lấp đầy, Tống Ngâm Tuyết ngửa đầu không khỏi rên hừ hừ ra tiếng, vì không muốn khiến bé cưng bị thương, Lâm Phong tận lực điều chỉnh tư thế của mình, chậm rãi, nhẹ nhàng đẩy mạnh phía trước.

Chỗ đó của Tuyết Nhi thật chặt, cơ thể làm cho hắn suýt không khống chế được! Cảm giác ấm áp mà ướm át, căng chặt, gắt gao bao quanh hắn, dịu dàng mà trí mạng, tiêu hồn thực cốt tra tấn hắn, làm cho cả đời này hắn cũng không thể quên, tình nguyện trầm luân!

“Tuyết Nhi, ta khống chế không nổi rồi!” Căng thẳng cắn chặt răng, Lâm Phong cảm tuyết đòn của người ngọc, sau khi nâng lên một chút, bắt đầu xông tới theo quy luật.

Mặc Lương đang vuốt ve tấm lưng yêu kiều của Tống Ngâm Tuyết, sau khi lưu lại một hàng ô mai, khê giương hai cánh tay lên, hai tay ôm lấy thân thể của nàng, sau đó vành tai và tóc mai chạm vào nhau, không ngừng mút cắn vành tai tinh xảo kia.

“Mặc Lương, đừng.”

Khoái cảm dồn dập trong cơ thể, một lớp cao hơn một lớp tập kích nàng, khiến toàn thân nàng vốn đã run rẩy không thôi suốt nữa không khống chế nổi bản thân! Mà lúc này, Mặc Lương còn “Tắt nước theo mưa” khiêu khích trêu chọc, làm cho nàng vốn đã mẫn cảm đến mức tận cùng, sao có thể chịu đựng nổi?

“Đừng, Mặc Lương, đừng.” Tống Ngâm Tuyết vô lực kêu lên, gương mặt đỏ hồng, trong rung động đẩy vào rút ra, thân thể nàng cũng phập phồng theo, thở gấp không thôi.

“Tuyết Nhi, bộ dáng nàng bây giờ, đẹp quá.” Đột nhiên hấn phát hiện mình yêu đến chết bộ dạng mê loạn không khống chế được mình của nàng giờ phút này, Mặc Lương cười tà mị, bàn tay từ phía sau thò ra đằng trước khi dễ hai vú của nàng, sau đó không ngừng xoa nắn, nắn vê.

“Mặc Lương, Mặc Lương!”

Tống Ngâm Tuyết la hét, không chịu nổi những cảm xúc mãnh liệt này, mà nghe vậy, Mặc Lương giả điếc, tiếp tục hôn hít cần cổ, vành tai của nàng, thỉnh thoảng còn xấu xa vươn đầu lưỡi liếm láp.

“Um.” Không muốn tiếng ngâm nga cuồng loạn của mình bị bọn họ nghe được, Tống Ngâm Tuyết gắt gao cắn môi, gắt gao cắn thật chặt.

Thấy vậy, Lâm Phong dưới thân không vui, không khỏi càng ra sức chạy nước rút. Mà về phần Mặc Lương, hấn càng ra sức khiêu khích, tay, miệng chưa hề ngừng lại, thậm chí còn cuồng nhiệt hơn.

Huyền Ngọc đứng bên cạnh, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào màn biểu diễn kích thích trước mắt, miệng đắng lưỡi khô, một chỗ nào đó trên thân thể đã lặng lẽ xảy ra biến hóa, cứng rắn kêu gào, phần nộ đứng dậy.

Tống Ngâm Tuyết cảm thấy mình sắp điên rồi, thần kinh bị kích thích đến cực hạn, nàng cũng không khống chế bản thân được nữa, há miệng la hét, tiếng la càng lúc càng lớn.

Đâm vào một phát vừa sâu vừa mạnh, Lâm Phong phóng xuất toàn bộ dục vọng của mình! Khi hấn tràn đầy lưu luyến rời khỏi Tuyết Nhi, Mặc Lương ôm lấy nàng, sau khi cố định thân thể của nàng, liền thả người một cái, đẩy phần thân cực nóng của mình vào!

“A!”

Tống Ngâm Tuyết cau mày, toàn thân run rẩy không thôi, nàng bị khoái cảm tình dục bao phủ, cũng không còn biết trời trăng gì nữa, chỉ có thể nhắm mắt hưởng thụ, thể xác và tinh thần đều trầm luân.

Huyền Ngọc hô hấp dồn dập đi tới, không cách nào chịu đựng ham muốn cháy bỏng mãnh liệt trong lòng.

Tuyết Nhi động tình, đẹp như vậy, hấp dẫn như vậy, quần áo cởi đến thắt lưng, toàn thân ửng hồng, môi son khê nhếch, đôi mắt đẹp đóng chặt, lông mày nhẹ chau lại, trên mặt nhộn nhạo trợn trợn xuân ý, mà ngay cả đôi gò bồng đảo kêu ngọt kia, trong hoạt động tổng đẩy cũng không hề nhẹ nhàng lắc lư, bày ra những tư thái chọc người.

Máu nóng sôi trào, huyết mạch bành trướng, Huyền Ngọc mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu ngậm lấy làn môi mềm mại của người ngọc, sau đó đưa lưỡi dò xét vào, chặm rãi mát, quấy, càng hôn càng sâu, càng hút càng chặt.

.

Tùy ý tận tình, Tống Ngâm Tuyết mềm nhũn như bùn sùi lơ trong ngực Huyền Ngọc, nàng vừa mới trải qua thêm một lần kịch liệt, không còn chút sức lực nào để chống đỡ nữa, ngực không ngừng phập phồng .

Lần này kịch liệt như vậy mà nàng lại không chóng mặt ngất xỉu, xem ra Tuyết thánh này. Ông ấy thật là đáng chết!

Huyền Ngọc chưa rời khỏi thân thể nàng, mặc dù hấn đã phóng xuất hết dục vọng cực nóng của mình, nhưng cảnh tượng mê loạn động lòng người trước mắt, làm cho hấn lưu luyến thật lâu, không chịu rời đi.

Thân thể còn kết hợp, Huyền Ngọc chống hai tay, không để cho sức nặng của mình đè ép người ngọc, sau đó dùng đôi mắt hết sức nhu tình, nhìn chăm chăm vào cái bụng vẫn bóng loáng bằng phẳng như cũ của đối phương thật lâu, dụ dằng vô hạn.

“Tuyệt Nhi, ta yêu nàng, yêu nàng và con rất nhiều.”

Cúi người nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn, cuối cùng cũng rút phân thân ra, Huyền Ngọc ôm lấy Tống Ngâm Tuyết, cùng Lâm Phong, Mặc Lương nhìn nhau, tiếp đó xoay người, đi về hướng thung tầm

209. Q.2 - Chương 113: Lời Cuối Sách (3)

Trải qua lần này, rốt cuộc Tống Ngâm Tuyết có thể xác định chắc chắn là Tuyệt thánh đã động tay động chân, bằng không thân thể của nàng sẽ không đến mức không thể khống chế như thế.

Hừ, có phải người này ăn no rửng mỡ không? Ngay cả chuyện này ông ấy cũng muốn nhúng tay! Thật không thẹn với hai chữ “Tuyệt thánh”, quả nhiên đủ tuyệt! Tuyệt thánh!

Nghĩ tới tình cảnh ngày hôm trước, Tống Ngâm Tuyết không khỏi đỏ mặt, trong lòng vô cùng xấu hổ. Trời ạ, nàng đã làm gì? Rõ ràng đang mang thai còn chơi 3P? Xem ra thật sự nàng điên mất rồi!

Tống Ngâm Tuyết cúi đầu, mặc dù nàng là người hiện đại đến từ thế kỷ hai mươi mốt, nhưng có một số việc, nàng vẫn hơi kín đáo, rụt rè.

Kể từ khi biết mình đã hoài thai, tính tình Tống Ngâm Tuyết dường như tốt hơn không ít, nhưng tốt thì tốt, không có nghĩa là những nam nhân kia có thể được một tác lại muốn tiến một thước!

Chuyện lần này, nàng có chút bận tâm, vì vậy hạ quyết định cấm dục lần nữa, khiến cho bốn nam nhân còn lại nhú mày, ánh mắt cực kỳ u oán.

Không thể khinh thường người khác như vậy, đều là tướng công, sao có thể phân biệt đối xử? Không được, không được!

“Không được? Coi chừng ta bỏ người!” Tống Ngâm Tuyết nhướn mày, hung dữ nói, thấy vậy, bốn người kia lập tức câm như hến, không dám cự nự thêm tiếng nào.

“Ha ha, ha ha ha ha.” Lâm Phong ngửa đầu cười to, rốt cuộc cũng cảm nhận sâu sắc được cái gì gọi là ‘tiên hạ thủ vi cường’, vì vậy hẳn không kiềm chế được, biểu lộ ra thần thái đắc ý.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi bóng ma quá khứ, dù sao phía sau mình cũng còn bốn cục đá kê chân mà, một kẻ trong đó còn là Vô Song, lúc trước đã từng lấy lần đầu tiên của Tuyệt Nhi! Loại cảm giác thỏa mãn không ngừng dâng lên trong lòng này, bảo hẳn làm sao có thể không vui vẻ? Hắc hắc, hắc hắc hắc, tốt! Quá tốt!

Tiếng cười không kiêng nể gì cả của Lâm Phong, khiến Vô Song, Tử Sở, Thư Ly, Kỳ Nguyệt nhất trí khinh khinh!

Kỳ thật có đôi khi, làm người cần phải an phận khiêm tốn một chút, bằng không sẽ giống như người nào đó, trước một khắc còn đang không ngừng cười to, nhưng một khắc sau lại ôm bụng chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

.

Thấm thoát lại qua mấy ngày, đảo mắt Tống Ngâm Tuyết đã mang thai bốn tháng rồi. Mang thai bốn tháng, bé cứng bắt đầu lớn rồi, cho nên bụng của Tống Ngâm Tuyết cũng bắt đầu lồi lên.

Có người nói khi nữ nhân mang thai là đẹp nhất, bởi vì toàn thân đều tản mát ra hào quang của người mẹ, làm cho người ta không thể rời mắt! Chính là Tống Ngâm Tuyết nhìn trái nhìn phải đều cảm thấy mình tròn như trái banh, cực kỳ khó coi.

Kỳ thật đâu có đến nỗi tròn như trái banh, nàng vẫn cực kỳ xinh đẹp, chẳng qua là được Vô Song tỉ mỉ điều trị nên có hơi đầy đặn một chút thôi, nhưng loại đầy đặn này, lại vừa vặn thể hiện toàn bộ ý nhị của nàng, xinh đẹp không ai sánh bằng!

Hôm nay, Tống Ngâm Tuyết đang xem sổ sách trong phòng, đột nhiên một tiếng phịch tử bên ngoài truyền tới, giương mắt xem xét, đúng là Thái nhi.

“Thái nhi.” Giơ cánh tay lên, để nó đậu xuống, nhẹ nhàng cởi bỏ cuộn thư trên chân nó, Tống Ngâm Tuyết mở ra, chậm rãi đọc.

Là thư do Lãnh Hoài Vũ gửi đến.

Trên thư nói hần đang trên đường trở lại Tây thần, vô tình gặp được Thủy Miểu, phụ thân của Thủy Nhược mai đang lẫn trốn, đã bắt giữ ông ta, cũng sai người hộ tống về Đại Tụng.

Còn có một chuyện, về Nhị phò mã Kiêu quốc Phùng Tử Chương, nghe nói ngày đó tại võ lâm trên đại hội hần biến thành thái giám rồi mà cái nét đánh chết vẫn không chừa, không chơi được nữ nhân thì đổi thành chơi nam nhân, nhưng lại thuộc loại “Thụ”!

Về sau Nhị công chúa Kiêu quốc rốt cuộc cũng không thể chịu nổi loại hành vi súc sinh này của hần, trong cơn tức giận bầm báo cho Kiêu vương, Kiêu vương nghe xong giận tím mặt, lập tức muốn lôi hần ra chém đầu thị chúng.

Phùng Tử Chương vừa nghe thấy tin này, sợ đến chân mềm nhũn, đi suốt đêm trốn ra khỏi Kiêu quốc, nhưng hần xui xẻo đụng phải Lãnh Hoài Vũ tại biên giới Tây thần, lập tức bị áp giải trực xuất về nước, hoàn thành hình phạt mà hần chưa nhận.

Nói thế nào Kiêu vương người ta cũng đã từng hào phóng đem nữ nhi của mình tặng cho hần làm thị thiếp, hôm nay hần có qua có lại giao nộp Phùng Tử Chương, coi như là trả ân tình của Kiêu vương.

” Lãnh Hoài Vũ này, trả ân tình của người khác đồng thời còn muốn để cho người ta thiếu nợ ân tình của mình, cái loại buôn bán một vốn bốn lời này, hần làm rất tốt.”

Vò thư, Tống Ngâm Tuyết cười trêu ghẹo, không biết vì sao, trong lòng nàng cảm giác được, cảm thấy lần này Lãnh Hoài Vũ tạo cho nàng một cảm giác rất khác, dường như có cái gì đó đã thay đổi? Giống như giữa những hàng chữ mơ hồ lộ ra một loại ý vị rất khác.

Ý vị rất khác? Rốt cuộc là cái gì? Hình như là. xuân ý?

Xuân ý! Làm sao có thể.

Ngay cả Tống Ngâm Tuyết mình cũng bị suy nghĩ này hù dọa, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng lại cười như như hồ ly, nheo mắt lại, bộ dạng bí hiểm: a, thú vị! Xem ra Lãnh Hoài Vũ từ trước đến nay không gần nữ sắc, lúc này, cũng đã thay đổi rồi.

Tống Ngâm Tuyết tiện tay bỏ lá thư đi, cầm lấy sổ sách trên bàn tiếp tục xem, tuy nàng biết rõ Kỳ Nguyệt quản lý của sổ sách Vương Phủ rất tốt, nhưng nàng vẫn nhin không được muốn xem lại, mặc dù biết rõ chắc chắn không có sai sót gì. Ai, hết cách, ai bảo gần đây nàng quá rảnh rỗi? Không làm chuyện này thì cũng chẳng còn gì để làm, cho nên đành phải ở đây nhìn đông nhìn tây.

Yên lặng xem, ánh mắt chuyên chú, ai cũng nói khi nữ nhân nghiêm túc là xinh đẹp nhất, huống chi giờ phút này còn là một nữ nhân đang mang thai?

Tống Ngâm Tuyết nhẹ gỡ trang sách, khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh nắng mùa xuân càng có vẻ xinh đẹp tuyệt trần, vô cùng động lòng người, giống như tiên tử không nhiễm bụi trần, tắm rửa dưới vầng thái dương ấm áp.

Tiết tháng ba, trăm hoa nở rộ, đua nhau khoe sắc, ngoài Ngâm Tuyết các là cảnh xuân mỹ lệ. Lúc này, một tiếng đàn du dương phá vỡ sự yên tĩnh, làn điệu nhẹ nhàng tâm tình, khiến cho Tống Ngâm Tuyết đang tập trung cũng phải dừng lại, tiếp đó buông sổ sách, nhắc váy đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

Thư Ly hần.

Bàn tay thon dài vịn lan can, gò má ửng hồng, Tống Ngâm Tuyết nghe ra tình ý tương tư trần trụi bao hàm trong khúc nhạc này, không khỏi nhớ tới tràng cảnh triền miên cuồng dã đêm qua, trong lòng rung động một hồi.

Thư Ly này, từ khi nào thì cũng bắt đầu biến thành “Không đứng đắn” như vậy rồi? Rõ ràng đêm qua vừa mới triển miên cùng hấn, hôm nay lại nghênh ngang đàn khúc nhạc này cho nàng nghe? Lại còn đàn ngang nhiên như vậy? Trực tiếp như vậy? Chẳng lẽ hấn thật sự đã bị mấy tên kia dạy hư rồi?

Bài hát đang đàn này, Thư Ly làm dựa theo những cảm xúc về Tống Ngâm Tuyết, biểu đạt tình yêu say đắm của mình dành cho nàng! Nhưng Tống Ngâm Tuyết lại thích làm chuyện xấu, viết cho ca khúc của hấn những ca từ cấm kỵ, bạo lực, làm cho Thư Ly xấu hổ, mặt đỏ đến nhỏ ra máu.

Lúc ấy Tống Ngâm Tuyết chỉ hứng lên, vui đùa mà thôi, giỡn rồi thì coi như xong, nhưng ai biết “Người nói vô tâm, người nghe có ý”, ngày hôm sau, Thư Ly chỉnh sửa toàn bộ ca khúc lại một lần, sau đó ôm đàn, rất chân thành, rất nghiêm túc vừa đàn khúc nhạc với ca từ rất cấm kỵ *, rất bạo lực vừa hát cho nàng nghe, bộ dạng thâm tình rất buồn cười, khiến Tống Ngâm Tuyết cười ngặt nghẽo một trận!

(* Nguyên văn là rất vàng. Từ triều Đường, màu vàng bắt đầu trở thành màu sắc cấm kỵ. Bắt đầu là do Đường Cao tổ mặc thường phục màu vàng sáng, từ đó hoàng bào trở thành loại quần áo ngự dụng của đế vương phong kiến, dân chúng không được dùng, nên màu vàng biểu trưng cho sự cấm kỵ.)

OMG, thật sự không thể tưởng tượng nổi một nam tử lịch sự tao nhã tuấn tú thế này, lại vừa thâm tình chân thành đàn, vừa lảm bảm hát những ca từ “mặn *** cấm kỵ, dọa chết người không đền mạng như thế? Hình ảnh tương phản thế này, đúng là khiến người ta phải cười sặc sụa!

(**Nguyên văn là Hoàng tiếu đoạn: Những câu chuyện cười có nội dung hơi bậy, tục của Trung Quốc, giống như truyện tiếu lâm mặn của Việt Nam, nên mình dùng chữ mặn để thay thế chỗ này.)

Ngày xuân nồng nàn, hoa xuân rực rỡ, Tống Ngâm Tuyết cười nhạt, xấu hổ lắng nghe.

Đối với Thư Ly, từ trước đến nay nàng vẫn cảm thấy hấn là một người văn nhã lạnh nhạt, chính là không nghĩ tới ở trên giường, biểu hiện của hấn lại chăm chú, cuồng dã như vậy.

Mỗi một lần Thư Ly tiến vào đều sâu, đều hoàn toàn đến tận cùng, khiến cho cả người nàng bị xô xuyên qua, nhồi đầy, căng chặt không còn một khe hở!

Nàng có thể cảm giác được bộ phận cực nóng của hấn, biểu hiện trầm luân chăm chú mà ra sức kia, giống như mỗi một lần muốn nàng, hấn đều liều chết triển miên, không đạt được khoái lạc tột đỉnh sẽ không chịu bỏ qua!

Ở phương diện này, biểu hiện của Thư Ly cũng không tính là mạnh mẽ, nhưng cách hấn nắm giữ tần suất rút ra đâm vào một cách dịu dàng tinh tế, vừa có thể nhồi vào nàng thật sâu, khiến nàng cảm giác được khoái cảm mãnh liệt, lại có thể cẩn thận bảo vệ bé cưng trong bụng nàng, không để bé chịu thương tổn vì tần suất tiến công của hấn.

Đêm qua mới triển miên, liều chết quán giao, hôm nay lại công nhiên đàn tình ca, hàm nghĩa quá rõ ràng, Tống Ngâm Tuyết nghe xong, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi đỏ lên, lập tức cúi đầu, im lặng ngẫm nghĩ.

Nàng muốn không thèm để ý đến hấn, lần nào hấn cũng “Tra tấn” nàng đến không còn ra hình người, ngấm lại liền bực bội trong lòng, nhưng nàng lại không có cách nào cự tuyệt, luôn miễn cưỡng hòa theo một lần lại một lần trêu chọc! Tuyết thánh chết tiệt, rốt cuộc hấn đã động tay động chân gì? Lần sau gặp lại hấn nhất định cẩn thận”Hỏi thăm một chút”, phát tiết nỗi phẫn hận trong lòng!

Đóng cửa sổ, ngồi trở lại vị trí cũ, Tống Ngâm Tuyết cố gắng không hồi tưởng lại trận trận khoái cảm khi mình bị tiến vào đêm qua, tĩnh tâm xem sổ sách, chính là lúc này, thân thể đột nhiên bị người ta ôm lấy từ đằng sau, ngay sau đó một mùi thuốc nhàn nhạt quen thuộc liền truyền vào mũi.

Vô Song! Hấn đến đây từ lúc nào?

“Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy? Thậm chí ta tới này giờ cũng không phát giác?” Ôm người ngọc, Vô Song nhẹ nhàng nói, mùi dược thảo nhàn nhạt, khiến người cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chuyện này rất kỳ quái, với võ công của Tuyết Nhi, lại không phát hiện hấn đẩy cửa đi vào? Xem ra nàng đang suy nghĩ chuyện gì đó, nghĩ đến thất thần.

“Tuyệt Nhi, không phải nàng đang nhớ Thư Ly chứ? Ngày hôm qua nàng vừa triền miên cùng hắn mà?” Nghe tiếng đàn mơ hồ bên ngoài, Vô Song thổi nhẹ bên tai Tống Ngâm Tuyết, hành động mập mờ, thái độ thân mật.

“Đúng vậy a, ta đang nhớ Thư Ly đó, á.”

Định trêu đùa, không ngờ lại bị Vô Song trả thù, chỉ thấy hắn há miệng hung hăng cắn vành tai Tống Ngâm Tuyết, tức giận nói: “Nàng vô lương tâm lắm, biết hết bụng dạ người ta.”

“Thế nào, chàng ghen sao?” Bịt lỗ tai, Tống Ngâm Tuyết bất mãn nhíu mày nói.

“Đương nhiên là ghen tị rồi, ngày hôm qua cũng đã thân mật rồi, hôm nay còn nhớ tới hắn, Tuyệt Nhi, nàng như vậy làm sao ta chịu nổi?”

Khẽ cười kéo bàn tay người ngọc đang bịt lỗ tai xuống, Vô Song vừa yêu chiều vừa bất mãn há miệng ngậm lấy vành tai của nàng lần nữa, sau đó không hề cắn như vừa rồi, lúc này, lại đổi thành dịu dàng liếm mát.

“Tuyệt Nhi, ta nhớ nàng lắm.”

“Um. Vô Song.”

“Tuyệt Nhi, hai tên hỗn đản Minh Tịnh và Mặc Lương liên hợp lại tính toán ta, còn có Lâm Phong, luôn cố ý gây chuyện, làm hại đã lâu rồi ta không được đụng vào nàng, cho nên ta bất kể, hôm nay nàng nhất định phải đền bù tổn thất cho ta.”

Vô Song kéo Tống Ngâm Tuyết đứng thẳng dậy, một tay vòng quanh eo nàng, một tay từ sau mò tới trước, thăm dò vào trong vạt áo, sau đó cầm lấy phần dây dề của nàng, chậm rãi xoa nắn.

“Tuyệt Nhi, nàng biết không? Tiếng kêu của nàng thật sự là càng ngày càng mất hồn, làm hại cả đêm qua ta ngủ không ngon, trong đầu đều là bộ dạng nàng động tình.”

Vô Song hôn cổ Tống Ngâm Tuyết, trong mắt tràn đầy tình dục nói, lực đạo trong tay cũng tăng thêm, khiến đôi phương khẽ run một hồi.

Đối với Vô Song, Tống Ngâm Tuyết có một loại tình cảm rất khác, đây là người đàn ông đầu tiên của thân thể nàng kiếp này, cho dù lúc đó nàng đầy dẫy tiếng xấu cũng không chút chần chừ lựa chọn sánh bước bên nàng, khiến lòng nàng vừa cảm kích, vừa rung động!

“Vô Song.” Quay đầu lại, Tống Ngâm Tuyết nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của Vô Song, nàng khẽ nhắm mắt, đáp lại làn môi ẩm ướt mềm mại của hắn.

Đang dây dưa, Vô Song bỗng kêu lên một tiếng đau đớn, ra sức mút hết sự ngọt ngào trong miệng người ngọc, sau đó một tay cố định thân thể của nàng, tay kia tùy ý cướp đoạt trước ngực nàng, thủ pháp khiêu khích cuồng nhiệt, linh hoạt, khiến Tống Ngâm Tuyết nhẹ kêu ra tiếng.

Cái tên vô lại Vô Song này, hắn biết rõ điểm mẫn cảm trí mạng nhất của nàng, cho nên hắn không ngừng tiến công, làm cho toàn thân nàng mềm yếu vô lực.

“Tuyệt Nhi.” Thân thể cảm nhận được Tống Ngâm Tuyết đang dựa sát vào, Vô Song khẽ cười một tiếng, xoay người ngồi trên ghế, sau đó ôm lấy nàng, khiến nàng dạng chân ở trên đùi hắn, tư thế mập mờ, thân mật khăng khít.

Vẫn ôm từ đằng sau, Vô Song buông môi người ngọc ra, một đường tiếp tục đi xuống, từ cổ hôn đến vai, sau đó há miệng, cắn y phục của nàng kéo xuống.

Quần áo kéo được một nửa, lộ ra bờ vai trắng trẻo nõn nà, mắt Vô Song mê ly, cúi đầu thâm tình hôn lên từng tấc da thịt.

Đôi gò mềm mại trước ngực, không ngừng biến dạng trong tay Vô Song, nhất là nụ hoa hồng hào phía trên, đứng thẳng trên đầu thân kinh Vô Song, trong nháy mắt đã làm cho hô hấp của hắn càng nặng nề thêm.

“Tuyệt Nhi, nàng thật mẫn cảm.” Cảm thụ được thân thể người ngọc chấn động vì khoái cảm do mình mang đến, Vô Song khẽ cười một tiếng, nhẹ nâng thân thể của nàng lên, làm cho chỗ tư mật của hai người không ngừng ma sát tiếp xúc.

“Vô Song. . . .” Cắn môi, Tống Ngâm Tuyết ráng nhịn ham muốn bắt đầu rầm rĩ khởi động trong cơ thể xuống, hai tay vô lực bắt lấy mép bàn, miệng không ngừng thở dốc.

Trên người, bàn tay Vô Song không ngừng đốt lửa, khiến Tống Ngâm Tuyết rung động một hồi, quần áo rộng mở dựa vào trong ngực của hắn, gương mặt ửng hồng.

Môi, còn đang lưu luyến trên vai thơm của người ngọc, chính là bàn tay phủ trên khóa mềm mại rất tròn kia cũng đã không an phận trườn xuống phía dưới, một đường xâm phạm, đi vào vùng đất tuyệt đẹp giữa hai chân.

“Tuyết Nhi, thì ra nàng đã chuẩn bị xong?” Vô Song cười khê, gương môi cắn vành tai Tống Ngâm Tuyết, tiếp đó buông ra, ngón tay thon dài chậm rãi thăm dò vào thì cảm thấy mặt kính đã ẩm ướt.

“Ừ, Vô Song!”

Cơ thể đột nhiên bị xâm nhập, Tống Ngâm Tuyết mắc cỡ đỏ mặt, hai chân vô thức muốn kẹp chặt lại, chính là Vô Song lạnh tay lẹ mắt, sớm biết nàng nhất định sẽ phản ứng như thế, cho nên đã nhanh hơn một bước chen giữa hai chân nàng, không cho nàng khép lại.

“Tuyết Nhi, đừng nhúc nhích, để ta yêu nàng.” Lời nói thấp mị..., khàn khàn vang lên bên tai Tống Ngâm Tuyết, Vô Song duỗi lưỡi khê liếm vành tai của nàng, tiếp đó ngón tay đưa đẩy, nhẹ nhàng khiêu khích trong cơ thể nàng.

Khi thì cạo nhẹ, khi thì rút ra đâm vào, kỹ thuật linh hoạt của Vô Song làm cho Tống Ngâm Tuyết không ngừng rên rỉ, hai mắt nhắm chặt, ngẩng đầu lên, đường cong duyên dáng ngưỡng về phía sau.

“Tuyết Nhi, ta. . . .” Vô Song thở hổn hển, động tác trong tay không ngừng tăng nhanh, tiếp đó rút ngón tay ra, khê nhắc móng nàng lên, sau đó nhắm ngay phân thân của mình sớm đã đứng lên cao ngất, chậm rãi, từng chút từng chút đi vào.

“A a!”

“Ồ!”

Chỗ tư mật chặt chẽ kết hợp, khiến cho hai người đồng thời chấn động, sau đó một loại cảm giác mỹ diệu khó có thể nói thành lời dâng tràn trong lòng, làm cho bọn họ trầm luân.

Giữ chặt chiếc eo nhỏ nhắn của Tống Ngâm Tuyết, thân dưới của Vô Song bắt đầu chậm rãi chuyển động, chín cạm một sâu, một sâu mãnh liệt đâm vào, mấy phen như thế, bàn tay nắm chặt mép bàn của Tống Ngâm Tuyết bắt đầu dùng sức đến trắng bệch, môi nhếch lên, thân thể cảm nhận được dục vọng của hắn, đồng thời cũng nhiệt liệt co rút lại, lạnh yên hoan nghênh, thừa nhận động tác của hắn, mềm mại và sâu thăm siết chặt lấy hắn, một lần lại một lần phập phồng theo sự xâm nhập của hắn.

“Tuyết Nhi. . . .” Ngồi trên ghế, nắm eo nhỏ của người ngọc thật chặt, Vô Song đi vào rất sâu, sâu đến làm cho Tống Ngâm Tuyết run rẩy, quăng mũ cỡi giáp không ngừng rên rỉ.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ khép hờ, chiếu vào trong phòng, bên trong là một quang cảnh kiều diễm, mọi nơi đều tràn ngập khí tức yêu mị thuộc về hai người.

Trên người Vô Song tản mát ra mùi thuốc, vốn là tươi mát, nhàn nhạt, chính là lúc này, mùi thuốc kia lại trở thành một loại thuốc thôi tình trí mạng của hắn, khiến cho Tống Ngâm Tuyết nhện nhạo trong lòng, nhiệt độ trên người không ngừng tăng cao.

Mạnh mẽ vùi sâu vào, tận tình cố gắng, khi Tống Ngâm Tuyết cảm thấy mình sắp không chịu nổi thì Vô Song đột nhiên rút khỏi, tạm ngừng một lát, sau đó lại xông thẳng vào lần nữa, hồn nhiên mà động tình.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi!” Mở miệng gọi tên Tống Ngâm Tuyết, Vô Song nhắm chặt mắt lại, khuôn mặt tuấn mỹ đỏ hồng vì lửa dục, biểu lộ mất hồn.

Ngồi trên người hắn, mặc dù Tống Ngâm Tuyết không nhìn thấy nét mặt của hắn, nhưng từ tiếng kêu mê loạn kia cũng có thể biết được giờ phút này hắn hưng phấn đến cỡ nào! Vì vậy nàng ngưng ngưng thở gấp không thôi.

Vui thích đến mất hồn, từ chỗ sâu nhất trong thân thể tuôn ra khoái cảm cực hạn, hai người đều nóng hầm hập như muốn hòa tan vào nhau, cuối cùng chỉ còn niềm vui sướng, niềm vui sướng thuần túy, quên hết tất cả, giống như bị lạc tại một nơi mộng lung mơ hồ, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập như trống.

Đột nhiên Vô Song hừ nhẹ một tiếng, hai tay ôm người ngọc đứng lên, sau đó nhanh chóng đi về hướng giường lớn trong phòng, khi thân thể người ngọc tiếp xúc với mép giường, thì hấn lập tức ập xuống, nhẹ lẩm bẩm: “Tuyệt Nhi, loại chuyện này, ta vẫn thích làm trên giường.”

Vừa nghe câu đó, khuôn mặt Tống Ngâm Tuyết đỏ lên, sau đó quay mặt đi, hờn dỗi: “Sao hôm nay chàng lại nói nhiều như vậy!”

Vô Song nghe vậy, cười tà mị, hai tay mạnh mẽ nâng eo của nàng lên, khiến cho nàng hoảng hốt trong lòng, âm thầm kinh hãi, tranh thủ thời gian quán lấy cổ của hấn, đảo mắt nhìn hấn.

“Tuyệt Nhi, mới vừa rồi ta còn chưa ăn no, hiện tại chúng ta tiếp tục nhé.”

Trên người Vô Song, áo xống rộng mở, lộ ra một mảng da thịt lỏa lồ trên lồng ngực xinh đẹp tuyệt trần, thân thể cực nóng hấn khẽ tựa trên người Tống Ngâm Tuyết, đôi mắt đen như mực tràn ngập khát vọng và tình dục say đắm lướt trên người nàng, anh tuần quyền rũ, toàn thân tản mát ra mị lực kêu gọi.

Hai tay nhẹ nâng hai chân người ngọc lên, gác từng chân lên đầu vai của mình, sau đó thân thể đẩy một cái, chôn bản thân vào thật sâu, mãnh liệt xô xuyên qua.

Tiếng rên rỉ của Tống Ngâm Tuyết càng ngày càng không thể kiềm chế, trong vô lực, hai tay nàng gắt gao lôi kéo áo ngủ bằng gấm dưới thân, thấp giọng cầu khẩn.

Vô Song nghe xong run lên một cái, hai tay nâng người ngọc, thân dưới vận động mãnh liệt.

Bị hấn kích thích dữ dội Tống Ngâm Tuyết nghẹn ngào kêu gọi, theo động tác càng lúc càng nhanh, khi cả người nàng mơ màng trong khoái cảm, đột nhiên bị Vô Song gắt gao đè lại, sau đó thân thể hấn dừng lại, sau một tiếng kêu rên thỏa mãn mà hạnh phúc, một luồng sóng nhiệt cực nóng bỏng chui vào chỗ sâu trong thân thể nàng.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, toàn thân Tống Ngâm Tuyết vô lực mệt mỏi ngã vào lồng ngực Vô Song, để hấn tùy ý nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, ồ ồ thở dốc.

“Tuyệt Nhi, ta yêu nàng, dùng cả tánh mạng của ta yêu nàng.” Đưa tay vuốt vuốt đầu tóc bị vò đến rối bời của người ngọc, Vô Song dịu dàng in nụ hôn của mình lên đó, ánh mắt yêu chiều.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tựa đầu vào trong ngực của hấn, nhẹ nhàng lên tiếng, “Ừ, ta cũng yêu chàng, yêu các chàng.”

“Cám ơn nàng, Tuyệt Nhi, cám ơn nàng nhé!”

Vươn tay ôm nàng thật chặt, Vô Song nhắm hai mắt lại, một loại cảm động lấp đầy trái tim hấn. Tuy Tuyệt Nhi cũng không nói gì, lại thương hấn như vậy, nhưng hấn thủy chung vẫn không cách nào quên tội lỗi của cha mẹ mình, cho nên cả đời này, hấn muốn dùng cả tánh mạng của hấn để chuộc tội, hết lòng thương nàng, yêu nàng!

“Tuyệt Nhi, nàng đã nghĩ ra tên cho tiểu tử kia chưa?” Tay xoa nhẹ phần bụng hơi gò lên của nàng, hai mắt Vô Song thâm tình, dịu dàng nói, bộ dạng lưu luyến thanh nhã như vậy, thật sự cực kỳ tuần mỹ.

“Không có, còn chưa biết là của ai.” Lắc đầu, Tống Ngâm Tuyết nói nhỏ, nàng cũng rất muốn biết rốt cuộc cha của đứa bé này là ai?

“Mặc kệ bé cưng là của ai, đều là do Tuyệt Nhi sinh, cho nên chúng ta không quan tâm dòng họ, chỉ một chữ ‘ Tống ’ là có thể giải quyết vấn đề rồi.”

“Họ ‘ Tống ’? Như vậy có được không? Bọn họ.”

“Bọn họ không có gì dị nghị, bởi vì đây là quyết định chúng ta đã bàn bạc nhất trí.” Vô Song cười khẽ, ngón tay thon dài mà xinh đẹp nhẹ nhàng phủ lên môi Tống Ngâm Tuyết, không cho nàng tiếp tục nghi hoặc.

“Quyết định của các người? Chính là. . . .” Khẽ ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt tràn ngập vui sướng kia, Tống Ngâm Tuyết sững sờ, trong miệng còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng lại bị Vô Song dụ dàng cúi đầu hôn, lời nói còn đọng lại bên môi.

“Tuyết Nhi, không có chính là, bởi vì chỉ có như vậy, sau này đứa nhỏ mới không bị tranh đoạt? Bằng không với tâm lý chiếm hữu của bọn ta, còn không ồn ào đến gà bay chó chạy, người ngã ngựa đổ sao?”

Vô Song cười nhạt, yêu chiều vuốt ve gò má người ngọc, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết hơi dăm chiêu, chậm rãi gật đầu, “Ừ, chàng nói có lý.”

Ngộ nhỡ xem tướng mạo cũng không xác định được đứa nhỏ này là con ai, vậy sau này với tính tình của mấy nam nhân đáng chết kia, còn không quạ rầm trời trời sao? Ừ, cho nên dứt khoát để bé mang họ Tống, về sau khỏi phiền toái!

Cái chủ ý này rất hay, Tống Ngâm Tuyết vui vẻ trong lòng, thấy vậy, Vô Song rung động, đôi môi không khỏi lại áp lên, chậm rãi mút vào.

Trong phòng ấm áp, tràn ngập xuân ý, mà ngoài phòng Tử Sở mặt đỏ tai hồng đứng yên, khẽ cắn môi mỏng, biểu lộ chán động, nhìn ra giờ phút này hẳn đang đấu tranh dữ dội với chính bản thân mình, liều mạng nhịn xuống khát vọng vô hạn trong nội tâm, không tiếp tục tiến lên nữa. . . .

210. Q.2 - Chương 114: Lời Cuối Sách (4)

Nồng lục ngàn nhánh một điểm hồng; không nhiều xuân sắc vẫn động lòng(1); giữa ngày xuân trăm hoa đua nở, một thân ảnh màu vàng sáng nhẹ bước, chậm rãi đi vào hoa viên.

“Ngâm Tuyết.” Minh hoàng khẽ gọi, nhìn thân ảnh mỹ lệ nằm nghỉ ngơi trong hoa viên, trên gương mặt của hắn không khỏi hiện lên nụ cười vui mừng.

“Ca ca, huynh đã đến rồi.” Tống Ngâm Tuyết nhẹ mở mắt ra, quay đầu nhìn về hướng Minh hoàng đang đi vào. Trên gương mặt tuyết mỹ nhanh chóng hiện lên một tầng ý cười, xuất trần động lòng người, khoe môi cong cong.

“Sao Ngâm Tuyết chỉ ở đây một mình?” Đi đến bên cạnh nàng, minh hoàng Tống Vũ Huyền cười nhẹ ngồi xuống, đưa mắt đánh giá nàng. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết bĩu môi, lầm bầm: “Bọn họ quá phiền, đều bị muội đuổi đi rồi.”

“Ha ha, Ngâm Tuyết, muội thật là!” Nhẹ nhàng nhéo nhéo chiếc mũi xinh đẹp tuyết trần, Tống Vũ Huyền vừa nói vừa cười, ánh mắt kia tràn đầy sự yêu chiều.

“Thật sự rất phiền mà, ca ca.” Chùn mũi, Tống Ngâm Tuyết không thể nói với Tống Vũ Huyền là nàng sợ những tên ác thú ham muốn không biết thỏa mãn kia, cho nên hôm nay mới bảo bọn họ cút thật xa, đành phải che giấu làm nũng trước mặt hắn.

Cùng là nam nhân, làm sao Tống Vũ Huyền không biết hàm nghĩa trong lời nói của Tống Ngâm Tuyết? Thiếu nữ xinh đẹp kiều diễm thơm tho như thế ngay trước mắt, hơn nữa còn động lòng người đến vậy, những nam nhân huyết khí sôi trào, trong lòng yêu nàng muốn chết này làm sao nhịn nổi? Ai, Ngâm Tuyết của hắn, thật đúng là gánh đã nặng mà đường lại xa a.

Tống Vũ Huyền nhẹ nhàng bật cười, dưới ánh nắng xuân, khuôn mặt tuấn mỹ được phủ lên một tầng ánh sáng sáng mỏng manh, cực kỳ đẹp mắt.

Tống Ngâm Tuyết vươn tay sờ mặt của hắn, chậm rãi theo đường cong anh tuấn kia đi xuống, nhẹ nhàng nói: “Ca ca, huynh thật giống phụ thân. . . .”

“Nha đầu ngọc, trong người huynh vốn chảy dòng máu của phụ thân mà.”

Cầm tay Tống Ngâm Tuyết, Tống Vũ Huyền nhẹ nhàng siết nó trong tay, đôi mắt mơ hồ dâng lên tình cảm chan chứa, “Ngâm Tuyết, chúng ta đều chảy dòng máu của phụ thân, cùng một nguồn gốc.”

“Ừ, chúng ta vốn có cùng nguồn gốc.” Biết Tống Vũ Huyền đang cảm động, nét mặt Tống Ngâm Tuyết cũng thay đổi, nàng trở tay cầm tay của đối phương, khoe môi nhếch lên mỉm cười.

“Ngâm Tuyết, thật vui vì kiếp này muội là người thân của huynh! Có muội. Thật tốt.” Sự áy náy, xin lỗi, và biết ơn nhiều năm tích tụ phát ra từ đáy lòng, Tống Vũ Huyền nhẹ nâng bàn tay người ngọc lên, chậm rãi đặt ở bên môi, ấn xuống một cái hôn thật sâu, không giống tình yêu nam nữ, mà bao hàm một loại tình cảm rất cao quý.

Tống Ngâm Tuyết đương nhiên là hiểu được ý tứ trong đó, cũng không cảm thấy hành động này đột ngột, mà chỉ mỉm cười kéo tay của đối phương qua, cũng cúi đầu in một nụ hôn thật sâu trên tay hắn, tiếp đó tươi cười rạng rỡ nói: “Chuyện đã xảy ra rồi, có qua có lại, giữa muội và ca ca, vĩnh viễn cũng không ai thiếu nợ ai.”

Biết nàng không muốn mình cảm thấy áy náy, Tống Vũ Huyền nhẹ gạt đầu, gương môi cười: “Ngâm Tuyết, muội hi sinh cho ca ca nhiều như vậy, ca ca không biết lấy gì để báo đáp, kiếp này đành dùng hết toàn lực, hồi báo Đại Tụng, hồi báo nhân dân, để cha, nương, Ngọc di, và muội có thể nhìn thấy quốc gia chúng ta phần vinh hưng thịnh.”

“Ừ, ca ca, muội tin tưởng huynh, huynh nhất định có thể! Hơn nữa nếu cha, nương, Lâm di trên trời có linh, cũng nhất định sẽ tin tưởng huynh! Ca ca, huynh là đế vương trời sinh, cha mẹ nhất định sẽ tự hào về huynh.”

“Nha đầu ngọc, cha mẹ tự hào, sao chỉ có mình huynh? Người đáng nhắc tới nhất, hẳn là muội chứ.”

Cười cười xoa đầu Tống Ngâm Tuyết, trong mắt Tống Vũ Huyền tràn đầy thương tiếc và yêu thương, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết nghịch ngợm thè lưỡi, trêu đùa nói: “Ai nha, chúng ta đừng ca ngợi nhau nữa, hổ phụ đầu có khuyến tử? Chúng ta đều là giọt máu của cha, sao có thể kém cỏi được!”

“Ha ha, đúng vậy, chúng ta đều là con của Nữ Dương Vương, trên người chảy dòng máu của Nữ Dương Vương, sao có thể kém cỏi được?” Thu tay lại, ngẩng đầu nhìn trời, Tống Vũ Huyền nhắm mắt, yên lặng suy nghĩ trong lòng.

“Tuyết Nhi, huynh từng lo lắng muội hy sinh cả danh dự, có thể tương lai sẽ không tìm thấy hạnh phúc, chính là ai ngờ cuối cùng, lại xuất hiện nhiều em rể như vậy, thật sự đã khiến huynh chuẩn bị không kịp đấy.” Ánh mắt Tống Vũ Huyền liếc về cái bụng hơi gồ lên của nàng, khuôn mặt vui sướng.

Nghe vậy, khuôn mặt Tống Ngâm Tuyết đỏ lên, hơi kháng nghị: “Chuyện này không liên quan đến muội, là bọn họ tự muốn đi theo.”

“Ha ha, sức hấp dẫn của Ngâm Tuyết nhà ta lớn như vậy, trong thiên hạ lại có mấy người có thể chống đỡ nổi?” Tống Vũ Huyền dờ mắt, giọng nói trong trẻo, như gió xuân thán ba khiến người ta khoan khoái. Không thể tưởng tượng được Tam hoàng tử lúc trước, sau khi tháo lớp mặt nạ thâm trầm lặng yên xuống, lại có được sự rạng rỡ như ánh mặt trời.

“Ngâm Tuyết, muội biết bé cưng là của ai không? Ta thấy mấy người kia mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào bụng của muội, con mắt cũng sắp lồi ra cả rồi.” Tống Vũ Huyền nói nhỏ, nghịch ngợm vui đùa, trong lòng biết những người kia đều mong ngóng bản thân mình sẽ là phụ thân của đứa nhỏ này.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lắc đầu mỉm cười, tay nhẹ nhàng xoa bụng của mình: “Muội cũng không biết.”

Ai, chuyện này làm sao nàng biết được? Nếu tính thời gian thụ thai, lúc trước bọn họ điên cuồng như vậy, tần suất nhiều như vậy, sao có thể tính cụ thể ra là của ai? Hơn nữa điều kiện y tế của cổ đại lại lạc hậu như vậy, hơn nữa ở phương diện này nàng cũng không thông thạo lắm, cho nên đành phải phó mặc cho số phận, chờ sinh con ra rồi nhìn xem.

Đây là biện pháp duy nhất, Tống Vũ Huyền cũng biết, vì vậy hắn không tiếp tục đề tài này nữa, mà nói sang chuyện khác: “Ngâm Tuyết, nhờ có muội, gần đây năm nước đều lần lượt đưa thư đề nghị kết minh. Cam đoan trong vòng năm mươi năm tới sáu nước sẽ không động can qua.”

“Thật không? Đây là chuyện tốt. Sáu nước không động can qua, dân chúng sáu nước cũng được an cư lạc nghiệp, nghỉ ngơi lấy sức.” Tống Ngâm Tuyết gật đầu, vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy, đây đều là công lao của Ngâm Tuyết, ha ha. Đại Lương, Tây thần, Hoa quốc, đều có quan hệ thông gia trực tiếp cùng chúng ta, tất nhiên là không cần phải nói, con gái yêu và cháu của thừa tướng Đông Bình cũng ở đây, nên hẳn đã dốc hết sức can gián quốc chủ Đông Bình, để hai nước kết minh, cuối cùng chỉ còn lại một mình Kiều quốc.”

“Năm nước kết minh, chỉ sót lại mình, Kiều chủ khẳng định đứng ngồi không yên, vì vậy vội vàng phái sứ giả mang thư kết minh đến, mọi người nói đúng không, ca ca?” Tiếp lời Tống Vũ Huyền, Tống Ngâm Tuyết cười nói, bộ dạng thông minh linh động khiến ai nhìn thấy cũng đều yêu mến không thôi.

“Ừ, Kiều quốc không có quan hệ trực tiếp với chúng ta, còn từng vì chuyện Kiều Mạt Nhi mà sinh khoảng cách, nhưng bọn họ cũng sợ nếu không thừa dịp này kết minh, để lâu, bản thân sẽ trở thành cái đích cho năm nước kia công kích.”

Tống Vũ Huyền nhẹ nhàng nói, buông tay Tống Ngâm Tuyết ra, sau đó giương mắt nhìn nàng, sắc mặt nghiêm ngẫm, nghiêm túc: “Ngâm Tuyết, trong những bức thư kết minh năm nước đưa lần này, phong thư của Đại Lương là đặc biệt nhất, bởi vì trong đó kèm một phong thư, một phong thư chứa đầy những lời cầu khẩn chân thành.”

“Cầu khẩn chân thành?”

“Đúng vậy, người ta đã lớn tuổi rồi, muốn con dâu của mình sớm cho ông ấy ẵm cháu trai, yêu cầu này, huynh cảm thấy cũng không coi là quá đáng.”

“Là phụ hoàng của Tử Sở. . . .”

“Ha ha, đúng vậy, người ta nói, cả đời thương yêu đứa con trai này nhất, cho nên mặc kệ con dâu của hắn có bao nhiêu phu quân, dù sao cũng phải cho hắn ôm cháu ruột một cái, bằng không trong lòng của hắn không vui, nếu sau này có nhắm mắt xuôi tay, nhất định cũng sẽ thường xuyên đến đốc thúc các người. . . .”

Tống Vũ Huyền cười xấu xa, khiến Tống Ngâm Tuyết đối diện yên lặng không nói gì: chóng mặt, ông lão kia, lại đe dọa nếu như không để cho hắn ôm cháu ruột, dù có thành quỷ cũng không buông tha nàng? Ai tới cứu nàng với?

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết chưa bào giờ cảm thấy bức thiết hi vọng bé con trong bụng mình là của Tử Sở như thế, bởi vì nàng cũng không muốn sau này bị một u hồn kinh khủng quán quít, bám bên tai nàng luôn mồm đòi ôm cháu.

Tống Ngâm Tuyết rất là phiền muộn, hàng lông mày xinh đẹp tuyệt trần nhíu chặt lại, thấy vậy, Tống Vũ Huyền cười khê một tiếng, trêu đùa nói: “Tuy là vậy nhưng Ngâm Tuyết à, mọi người cũng đừng quá lo buồn, quốc chủ Đại Lương là một người tốt, trên thư ông ấy cũng có nói, có những chuyện phải trông vào cơ duyên, nếu quả thật không may như vậy, ông ấy cũng không còn cách nào, nhưng ít ra con trai ông ấy cũng phải được đền bù tổn thất, bởi vì nếu như con của ông ấy được ‘tính phúc’, vậy thì ông ấy cũng hạnh phúc, sẽ không đến thăm các người!”

Lời nói tràn ngập ám hiệu..., Tống Vũ Huyền chậm rãi nói ra, nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết lập tức hiểu được nguyên nhân hẳn đến hôm nay, không khỏi trừng mắt, “Ca ca” .

Hừ, thì ra hôm nay hẳn tới là muốn làm công tác tư tưởng, muốn nàng đừng vắng vẻ Tử Sở!

“Ca ca, huynh thương lượng cửa sau như vậy, chẳng lẽ không sợ sau khi bảy người còn lại biết, sẽ có khúc mắc trong lòng sao?”

“Huynh cũng hết cách mà? Người tốt khó làm a, huynh cũng chỉ suy nghĩ uội thôi.”

Tống Vũ Huyền cười nói, vô cùng trong sáng, khiến Tống Ngâm Tuyết tức cười trong lòng, thẳng thắn than thở: ai, thật không nghĩ tới ca ca luôn nghiêm túc đáng kính của nàng, lại cũng có lúc đáng ghét, đáng đánh đòn như vậy!

“Ngâm Tuyết, nếu như muội thật sự không thể sinh cho Quân lão quốc chủ một đứa cháu, vậy bình thường hãy chăm sóc Tử Sở nhiều hơn, kéo hẳn tử thân buồn rầu, sau này muội cũng không được an bình.”

Tống Vũ Huyền rất là “tốt bụng” nghĩ kế cho Tống Ngâm Tuyết, khiến Tống Ngâm Tuyết khinh khỉnh liếc xéo hẳn, Tống Vũ Huyền cũng không thèm để ý, chỉ không ngừng nhẹ nhàng cười ha ha.

“Ca ca, huynh quan tâm đến hạnh phúc của muội như vậy, có phải muội cũng nên quan tâm huynh một chút hay không? Dù sao huynh cũng đã đăng cơ, nhưng trong hậu cung không có phi tần nào, nhìn thế nào cũng không hợp lý nha? Có muốn muội dùng danh nghĩa đại hôn mở một cuộc tuyển tú, duy trì huyết mạch của Đại Tụng ta không?”

Cho tới bây giờ, đầu võ mồm chưa bao giờ là nhược điểm của Tống Ngâm Tuyết, lúc này vừa nghe nàng nói như vậy, khuôn mặt tuấn tú của Tống Vũ Huyền lập tức biến đổi, sau đó vội vàng khoát tay: “A, không cần, không cần, chuyện của ta, ta sẽ tự mình xử lý. Ồ, thời gian cũng không còn sớm, ta nên trở về phê duyệt tấu chương rồi, Ngâm Tuyết, muội nghỉ ngơi an thai, ca ca đi trước một bước nhé.”

Tránh né chủ đề của Tống Ngâm Tuyết, Tống Vũ Huyền vội vàng tìm cơ thoát thân, thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết cũng không ngăn cản, cười mỉm nhìn hẳn rời đi.

Thân ảnh chen chúc giữa trăm loại hoa, càng chạy càng xa, Tống Ngâm Tuyết nhắm mắt, trong lòng yên lặng nói: ca ca, rốt cuộc nữ tử như thế nào mới có thể làm huynh động lòng?

Mà cùng lúc đó, trong lòng Tống Vũ Huyền cũng nhẹ nhàng nói: Ngâm Tuyết, nữ tử đẹp nhất tốt nhất thiên hạ này chính là muội, cho nên, ta đang đợi, chờ một ngày kia có thể có một nữ tử tốt đẹp như muội xuất hiện, xâm nhập vào thế giới của ta.

.

Mặt trời ngã về hướng Tây, ánh dương dần khuất sau đỉnh núi, Tống Ngâm Tuyết ở trong hoa viên lười biếng ngây người nửa ngày, cuối cùng cũng đứng dậy, chậm rãi đi về hướng Ngâm Tuyết các của mình.

Trong phủ Nhữ Dương Vương, một đường chim hót hoa thơm, phong cảnh đẹp không sao tả xiết, dọc theo đường đi, Tống Ngâm Tuyết không ngừng cảm thán có đôi khi không có nam nhân phiền nhiễu cũng thật thoải mái!

Trên mặt là nụ cười động lòng người, Tống Ngâm Tuyết ngược mắt nhìn bốn phía, nhưng khi thấy được thân ảnh quen thuộc kia, bước chân không khỏi ngừng lại.

“Tuyết Nhi.” Tử Sở tiến lên, dáng người ngọc thụ lâm phong, phong thái vô hạn. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết lập tức nhớ tới những lời Tống Vũ Huyền nói với mình vừa rồi, trong lòng hơi buồn cười.

“Tử Sở, tại sao chàng lại ở chỗ này?” Nàng nhớ rõ mình đã căn dặn hôm nay không cho phép bất cứ kẻ nào tới gần nàng, tại sao tiểu tử trước mắt này lại không nghe?

“Ta? Không phải Tuyết Nhi bảo Thánh Thượng chuyển lời cho ta, muốn ta ở đây chờ nàng sao?”

A, ca ca? Chóng mặt!

Vừa nghe lời này, Tống Ngâm Tuyết tức tới muốn hộc máu, trong lòng nàng vừa thầm mắng Tống Vũ Huyền, đồng thời nghiêng mắt liếc nhìn Tử Sở, bất đắc dĩ hỏi: “Vậy huynh ấy có còn nói gì với chàng không?”

“Huynh ấy nói đêm nay Tuyết nhi. muốn ta đến ngủ cùng.” Loại việc khuê phòng này, lại nhờ ông anh vợ Tống Vũ Huyền truyền đạt, trong lòng Tử Sở cũng hơi xấu hổ.

Ặc, Tống Vũ Huyền đáng chết này, là huynh ấy muốn tuyển tú đấy nhé? Tống Ngâm Tuyết bất mãn, không khỏi trừng mắt.

Thấy vậy, Tử Sở còn tưởng rằng nàng lại thay đổi chủ ý, buổi tối không muốn ngủ cùng mình nữa, vì vậy lập tức kéo tay của nàng, cầu xin: ” Tuyết Nhi đáng yêu, đã lâu rồi ta không được cùng nàng, đêm nay nàng để ta gần nàng một lần đi.”

Đã lâu? Không có a, chỉ mới hơn mười ngày.

Tống Ngâm Tuyết cảm thấy khoảng thời gian này rất ngắn, nhưng nàng không nghĩ đến mười mấy ngày đối với một nam tử tao nhã huyết khí bùng bùng mà nói, là một loại tra tấn dày vò tàn khốc tới cỡ nào?

“Tuyết Nhi, cái gì mới mười mấy ngày? Ta cảm thấy như là đã qua nhiều năm rồi! Mặc kệ, nàng không được đổi ý, tóm lại khuya hôm nay, ta nhất định phải ở cùng nàng.”

Tử Sở vươn tay nắm tay Tống Ngâm Tuyết, gắt gao áp nó lên ngực, thật ra Tống Ngâm Tuyết rất muốn cự tuyệt, chính là khi nàng định co tay lại, lời nói của Quân lão quốc chủ lại vang lên bên tai nàng, làm thân thể nàng không khỏi khựng lại, hơi do dự.

Tử Sở cũng không biết phụ thân của mình đã ngầm uy hiếp, thấy người ngọc không giãy dụa, trong lòng ngọt ngào, gương môi cười hạnh phúc.

Nhìn nụ cười thỏa mãn tuần tú kia, trong lòng Tống Ngâm Tuyết lập tức âm áp, có chút cảm động. Đây là phu quân yêu dấu của nàng a, luôn cảm thấy vui sướng vì vài động tác nho nhỏ của nàng.

“Tử Sở, hai ngày trước Vô Song mới, cho nên đêm nay.”

“Tuyết Nhi yên tâm, ta sẽ rất nhẹ, rất dịu dàng.” Biết người ngọc muốn nói cái gì, Tử Sở đáp lời, lưu luyến vuốt ve mặt nàng.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết khẽ gật đầu, dựa vào lồng ngực của hắn, sau đó để hắn tùy ý ôm lấy, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Trong Ngâm Tuyết các, hai người cởi hết quần áo, Tử Sở ôm Tống Ngâm Tuyết thân không mảnh vải, nồng nhiệt ôm hôn, đôi tay không an phận tùy ý chạy trên thân thể trắng nõn uyển chuyển.

“Tuyết Nhi.” Cấp bách hôn, không ngừng cố gắng hút sạch mất ngọt trong miệng đối phương, lưỡi Tử Sở dầy dưa xẹt qua từng tác mê hồn, sau đó rời khỏi cặp môi mềm mại đỏ mọng một đường đi xuống phía dưới, đi vào cằm, cổ, xương quai xanh, sau đó là ngực.

Quả hồng mê người trước ngực sớm đã bị hắn trêu đùa mà đứng thẳng dậy, lúc này Tử Sở há miệng ngậm lấy, cảm giác ẩm ướt nóng nóng bao vây lấy đầu quả hồng khiến thân thể người ngọc run rẩy một hồi, gò má cũng nhanh chóng hiện lên hai rặng mây đỏ kiều mỹ.

“Tuyết Nhi, nàng thật là càng ngày càng nhạy cảm.”

Tử Sở cười khê, rất là thỏa mãn khi mình kích thích khiến người thương phản ứng, sau đó một loại hư vinh tự hào đặc trưng của phái nam dâng tràn trong lòng hắn, sung sướng vô hạn.

Ngậm lấy quả hồng đứng thẳng, Tử Sở khê liếm chậm rãi cắn cắn, tựa hồ như cố ý”Trừng phạt” người ngọc vì những ngày này đã tra tấn hắn bằng nỗi tương tư.

Không phụ sự kỳ vọng của hắn, khi hắn “Trừng phạt”, sắc mặt người ngọc ửng hồng, môi mềm hé mở, vừa liên tục thở gấp, thân thể vừa không thể tự chủ vận vẹo, không biết là đang bài xích, hay là đang khát vọng nhiều hơn.

Tử Sở vừa ngậm lấy quả hồng béo mập, vừa đặt nàng dưới thân, sau đó vươn tay chụp lên đôi gò tròn trĩu kiêu ngạo kia, gắt gao xoa nắn.

“Ừ.” Thân thể trở nên cực kỳ khác thường, không chịu khống chế, từ trong cổ nàng nhẹ bật ra tiếng rên rỉ, tuy Tống Ngâm Tuyết rất quen thuộc với từng lớp từng lớp sóng ham muốn trong cơ thể, nhưng mỗi lần đều trầm luân không thôi.

Nghe được tiếng ngậm khê mập mờ lại mềm yếu, cơ thể Tử Sở bùng bùng phấn chấn, suýt nữa dục vọng không thể khống chế đã trào dâng ra ngoài, làm cả người lâng lâng mất hồn, nhưng hắn vẫn kiềm lại được. Ai, mặc kệ lúc trước hắn đã muốn Tuyết Nhi bao nhiêu lần, nhưng chỉ cần vừa chạm vào thân thể nàng, hắn vẫn yếu ớt buông vũ khí đầu hàng như cũ.

Tay nắm lấy khóa rất tròn xinh đẹp của người ngọc, cảm thụ trận trận khoái cảm sâu đến tận xương, Tử Sở buông quả hồng ra, môi mỏng duyên dáng tiếp tục theo đường cong hôn xuống phía dưới.

Đi vào bụng, chiếc bụng nhỏ hơi gồ lên làm cho hấn yêu thương không thôi, Tuyết Nhi của hấn, trong thân thể của nàng, đang lặng lẽ ươm mầm một sinh mệnh nhỏ bé, một sinh mệnh nhỏ thuộc về chín người bọn họ, loại cảm giác này, thật là kỳ diệu!

“Tuyết Nhi, mặc kệ bé cưng là của ai, chúng ta đều toàn tâm toàn ý thương yêu bé, để bé có được tình thương hoàn chỉnh nhất trên thế giới này.” Tử Sở nhẹ nhàng nói, chậm rãi ấn môi xuống, mê say, nhưng vẫn dịu dàng cẩn thận.

“Tử Sở.”

Thân thể bị khiêu khích dưới trận mưa hôn, Tống Ngâm Tuyết ý loạn tình mê há mồm khẽ gọi, đôi tay trong vô thức vuốt ve đầu hấn, bờ vai của hấn, muốn tìm một chỗ dựa cho thân thể ngày càng vô lực.

“Tuyết Nhi.” Đáp lại người ngọc, Tử Sở đi xuống chút nữa, hai tay nâng hai cái chân cân xứng trắng nõn lên, rồi sau đó nhẹ nhàng chụp lên vùng cổ thơm tươi tốt kia.

“A, Tử Sở.”

Bị cảm giác ấm áp, ươn ướt này tập kích đột ngột, Tống Ngâm Tuyết run rẩy không thôi, kinh hô ra tiếng, không khỏi nắm chặt đầu Tử Sở, trong vô thức nàng cào rách da hấn, lưu lại những vết cào mà vẫn hồn nhiên không biết.

Tử Sở không hề cảm thấy đau đớn, chỉ thấy vô cùng kích động và hưng phấn, hấn kêu lên một tiếng ngời thẳng lên, hai vai dựng hai chân người ngọc lên, sau đó nhắm phân thân cực nóng của mình ngay cửa vào xinh đẹp kia, thân dưới căng thẳng, gian nan nói: “Tuyết Nhi, ta muốn tiến vào.”

“Ừ, nhẹ chút.” Đừng làm con bị thương.” Tống Ngâm Tuyết thở gấp, khuôn mặt hồng hồng lộ ra sự mỉa mai hoặc cùng mê ly.

Thấy vậy, Tử Sở thấp giọng rên rỉ một tiếng, hai tay lập tức nắm lấy cặp mông mềm mại của nàng, sau đó thân thể đẩy mạnh, tận lực vùi sâu vào con đường ấm áp ướt át, chặt khít kia.

“Hò, Tuyết Nhi!” Lập tức bị khoái cảm trí mạng bao phủ, Tử Sở cắn chặt răng thả chậm tốc độ.

Chính là theo kích thích cực nóng cùng xung động càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng hấn cũng nhịn không được gầm nhẹ một tiếng, tốc độ đưa đẩy của thân dưới cũng nhanh hơn!

Tống Ngâm Tuyết nhiệt tình đáp lại Tử Sở, yêu kiều xuýt xoa không ngừng, mà Tử Sở trong sự kích tình giống như là dã thú đói khát không ngừng cướp đoạt, không biết thỏa mãn cố gắng đoạt hết sự ngọt ngào trên người nàng.

Một trận mây mưa, tình cảm mãnh liệt qua đi, Tử Sở ôm người ngọc, trên mặt tràn đầy hạnh phúc vui sướng.

Mà lúc này, Kỳ Nguyệt ngừng thở đứng ở ngoài cửa, mắt thấy cả quá trình, giờ phút này toàn thân hấn căng cứng, sắc mặt đỏ tươi ướt át.

“Tuyết Nhi.”

“Kỳ Nguyệt, làm sao chàng đến đây?”

Trong lúc tập trung tinh thần nhất thời không phát hiện Kỳ Nguyệt đến, Tống Ngâm Tuyết ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hấn. Thấy vậy, Kỳ Nguyệt đỏ mặt giải thích: “Tuyết Nhi, Thánh Thượng bảo ta đến đây, nói nàng có chuyện cần tìm hấn.”

“Thánh Thượng?” A,lại là ca ca! Xem ra hấn thật sự muốn tuyển tú rồi chứ gì?

Tống Ngâm Tuyết không nói gì nhìn trời, trong lòng thầm hận, lập tức chuyển mắt nhìn Kỳ Nguyệt, không nói được lời nào.

Tình huống trước mắt ai cũng hiểu, đã đến nước này rồi, nếu như không phát sinh chuyện gì, có vẻ hơi bất thường nha.

Tử Sở rất biết điều nở nụ cười, hấn in một nụ hôn lên trán Tống Ngâm Tuyết, sau đó nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, sau khi mặc xong, đi từ từ đến bên cạnh Kỳ Nguyệt, mỉm cười nói với hấn: “Tuyết Nhi giao cho huynh, nhớ rõ động tác phải nhẹ một chút nha.”

Ấn ý của Tử Sở là Tống Ngâm Tuyết vừa trải qua một phen triền miên, giờ phút này thân thể khó tránh có chút suy yếu, cho nên muốn Kỳ Nguyệt dịu dàng một chút, bằng không đến lúc đó làm nàng ngất đi, đừng trách hấn không nhắc nhở trước.

“Ta biết rồi.”

Kỳ Nguyệt đỏ mặt cười cười, gật đầu đáp lời Tử Sở, thấy vậy, Tử Sở mỉm cười nhắc chân rời đi, lưu lại hai cô nam quả nữ nhìn nhau trong phòng.

“Tuyết Nhi, ta, ta cũng muốn.” Nhìn toàn thân người ngọc bởi vì vừa hoan ái xong mà nổi lên nhiều điểm ô mai đỏ, huyết mạch Kỳ Nguyệt căng ra, tình dục kéo đến.

Hấn tiến đến bên giường, chầm chậm ngồi xuống, hai mắt chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt thân thiết.

Thấy vậy, trong lúc nhất thời Tống Ngâm Tuyết cũng không biết nên phản ứng như thế nào, không khỏi lòi Tống Vũ Huyền ra mắng mườì bảy mườì tám lần, để phát tiết sự buồn bực trong lòng!

Thấy nàng không trả lời, trầm mặc không nói, Kỳ Nguyệt u buồn, cho rằng nàng không muốn, vì vậy vừa tủi thân vừa cay đắng xoay người, định rời đi.

“Kỳ Nguyệt.” Vươn tay giữ chặt ống tay áo của hấn, Tống Ngâm Tuyết mở miệng, cuối cùng nàng cũng không nỡ để người yêu thương tâm, cho nên.

“Tuyết Nhi?” Mang theo hưng phấn và bất ngờ, Kỳ Nguyệt quay đầu, khi hấn nhìn thấy biểu lộ lặng yên dịu dàng của người ngọc thì lòng của hấn, cực kỳ ngọt ngào.

Nhẹ cởi áo xống, như gió xuân thảng hai, trong sự kích tình, môi Kỳ Nguyệt du ngoạn trên thân thể nàng, tạo thêm nhiều điểm ửng đỏ, kim lòng không đậu cúi người xuống, tận tình mây mưa.

Trong Ngâm Tuyết các trình diễn một màn cuồng nhiệt, trong tiếng ngâm khê động tình của Tống Ngâm Tuyết, tiếng Kỳ Nguyệt chú tâm hừ nhẹ, trắng sáng lặng lẽ trốn vào mây, nương theo tiếng dâm vào rút ra theo quy luật, thẹn thùng tỏa ánh sáng trong vắt nhu hòa.

.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, mới đó đã mang thai được chín tháng, mang bụng lớn chín tháng, mặc dù Tống Ngâm Tuyết đã mất dáng người, nhưng hào quang nàng phát tán ra còn đẹp hơn bất cứ giai nhân phong lưu tài hoa nào.

Hôm nay cuối thu không khí trong lành, thời tiết mát mẻ, mọi người cùng ra ngoài du ngoạn. Lúc này, ngoại trừ Tống Ngâm Tuyết bụng phệ và tám vị phu quân của nàng, còn có minh hoàng Tống Vũ Huyền, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh, Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng, Phục Linh, còn có Tứ Vương Phi Hoa Ôn Như đã mang thai, Ngũ vương phi Trữ Tiêu Băng, cùng với Mân Côi.

“Vẫn là Vô Song thận trọng, biết Ngâm Tuyết sắp lâm bồn, nên đề nghị đi ra ngoài một chút, hoạt động thư giãn để tăng cường thể chất.” Trên cỏ, Hoa Ôn Như ước chừng đã có mang bốn tháng cười nói với Tống Ngâm Tuyết. Nhìn bộ dáng của nàng đúng là phi thường tán thưởng hành động của Vô Song.

“Vô Song công tử y độc vô song, đối với phương diện dược lý cũng rất tinh thông, hôm nay quận chúa sắp lâm bồn, dĩ nhiên sẽ càng dụng tâm chăm sóc.” Bên này, Mân Côi cũng mang bụng lớn hơn bốn tháng, vẻ mặt tươi cười nói, dung nhan ửng hồng của nàng giờ phút này thể hiện cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào mà nàng đang có.

“Ôi, tám phu quân của sư tỷ, có người nào không đặt nàng trong tim chứ? Các tỷ xem, bốn chúng ta mới đứng đây nói vài lời, bọn họ cũng đã nhìn qua bên này không dưới ba lần rồi, bởi vậy có thể thấy được trình độ khẩn trương của bọn họ đối với sư tỷ, rốt cuộc đã tới cảnh giới nào.”

Trữ Tiêu Băng hôm nay đã là Ngũ vương phi, vui đùa trêu ghẹo nói, mới có mang ước chừng hai tháng nên thân thể của nàng bây giờ vẫn chưa nhìn ra là đang mang thai.

“Tiêu Băng, mọi người đang nói cái gì?” Lúc này, Thư Ly thấy biểu muội của mình cười sáng lạng tự đắc như hoa, không khỏi mở miệng hỏi, nhắc chân tiến lên.

“Hắc hắc, biểu ca, chúng ta đang nói bé con trong bụng sư tỷ rốt cuộc là nam hay nữ?”

Đã không còn rối rắm với chuyện cha đẻ của bé con là ai, trước mắt mọi người đều chờ đợi xem con đầu lòng của Tống Ngâm Tuyết sẽ là công tử, hay là thiên kim?

“Chuyện này chẳng phải chờ sinh ra sẽ biết sao?” Tính cách lạnh nhạt không quan tâm đến thế giới xung quanh khiến Thư Ly không thể hiểu được suy nghĩ của nữ nhân, rõ ràng qua hai ngày sẽ biết được đáp án, không cần đoán đến đoán đi vào lúc này, nghĩ ngợi không mệt sao?

“Thôi đi, kể gốc như huynh, trong mắt huynh ngoại trừ Tuyết Nhi và đàn ra, còn có chứa nỗi gì khác nữa? Thậm chí ngay cả con của mình là nam hay là nữ cũng không quan tâm.” Trữ Tiêu Băng bĩu môi.

Nghe vậy, Thư Ly cười tuần nhã: “Không phải huynh không quan tâm? Chỉ là huynh biết rõ kết quả chỉ có hai, không phải nam thì là nữ, không cần phải ngồi suy đoán.”

“Biểu ca, con người của huynh, đúng là chán chết!”

Thư Ly có quan điểm của Thư Ly, Tiêu Băng có cách nhìn của Tiêu Băng, lúc này hai người không thống nhất quan điểm, liền im lặng không thảo luận nữa.

Hoa Ôn Như mỉm cười nhìn Trữ Tiêu Băng buồn bực, động tác che miệng cười cực kỳ xinh đẹp, mà thấy vậy, Trữ Tiêu Băng bất đắc dĩ lắc đầu, trầm giọng than thở: ai, biểu ca này của nàng

Thư Ly không thèm để ý đi đến bên cạnh Tống Ngâm Tuyết, nhẹ nhàng vịn cánh tay của nàng, sợ nàng đứng lâu sẽ mệt. Thấy vậy, Mân Côi ở bên cạnh che môi cười trộm, nha đầu kia sắp làm mẹ rồi, mà vẫn còn nhiều chuyện như vậy.

“Như nhi, đang cười cái gì thế?” Lúc này, Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh đi tới, hẩn tự tay ôm Hoa Ôn Như, sẵn sốc ôn nhu làm cho người ta ghen tị muốn chết.

“Minh, ở đây còn rất nhiều người.” Thấy hẩn như thế, Hoa Ôn Như cũng hơi ngượng ngùng, nhẹ nhàng đưa tay kéo tay Tống Vũ Minh xuống, khuôn mặt hồng hồng.

“Sợ cái gì, đều là người quen, chẳng lẽ bọn họ còn chê cười chúng ta sao?”

Tống Vũ Minh cảm thấy không sao cả, lại đưa tay kéo nàng vào lòng, lúc này hẩn không để cho đối phương có thể kéo tay hẩn xuống, mà có chút bá đạo và tùy hứng xiết chặt vòng tay.

Tống Ngâm Tuyết thấy thế, vì hạnh phúc của bọn họ mà cảm thấy vui sướng lây, lúc nàng làm mai đã từng có chút băn khoăn, nhưng bây giờ nhìn thấy bọn họ ân ái như vậy, nàng cảm thấy có đôi khi duyên phận thần kỳ như thế, giống như cơ duyên xảo hợp, vận mệnh ấn định.

“Kính nhờ. . . . Hai người các người đừng khoe khoang hạnh phúc ở chỗ này được không? Khiến người ta phát rùng mình!”

Trữ Tiêu Băng run lấy bẫy, tỏ vẻ mình không chịu nổi bộ dạng ngọt ngào của bọn họ. Thấy vậy, Tống Vũ Minh cười khê: “Ngũ đệ đâu rồi, chẳng lẽ Ngũ đệ chưa từng đối xử với muội như vậy sao?”

“Đương nhiên là có! Nhưng nương tử của đệ trời sinh tính tình hoang dã, không quen được đối xử dịu dàng nhỏ nhẹ. Còn nói chỉ cần đệ dịu dàng, nàng sẽ bắt đầu nổi da gà, huynh bảo đệ còn cách nào đây?”

Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng đi đến bên cạnh Trữ Tiêu Băng, hơi tủi thân trả lời Tứ Hoàng Tử Tống Vũ Minh, nhìn nàng bất đắc dĩ. Ai, sớm biết có ngày như vậy, lúc trước đã không đâm đầu vào rồi! Hiện tại thì tốt quá rồi, trái tim đã giao nộp, tình yêu cũng dâng tặng, người nào đó lại bắt đầu”hếch mũi lên trời” rồi? Thất sách, thật đúng là thất sách!

“Này, Lãn Niệm Vũ, biểu lộ đó là ý gì? Giống như thiếp khi dễ chàng không bằng! Hừ, thiếp muốn nói cho con chàng biết, nói cha nó không thương mẹ nó với nó!”

Trữ Tiêu Băng bĩu môi, vuốt cái bụng bằng phẳng của mình khiêu khích la hét, thấy vậy, Tống Vũ Lăng lập tức giương cờ trắng đầu hàng, mềm mại thủ thủ: “Được rồi mà, nương tử không có khi dễ ta, nương tử làm sao có thể cam lòng khi dễ ta? Đều là do ta không tốt, là ta không có việc gì cũng ưa làm loạn.”

Ai, đây là cái thế đạo gì hả? Hẳn đường đường là Chiến thần Đại Tụng, rõ ràng hôm nay bị dạy dỗ thành bộ dạng như vậy? Nói ra thật đúng là mất mặt! Nhưng còn cách gì khác đâu? Ai bảo nương tử yêu quý của hắn hiện đang mang bé cưng của hắn? Bằng không hẳn nhất định sẽ kéo nàng về phòng, cẩn thận “dạy dỗ” một phen.

Lúc Tống Vũ Lăng đang nói chuyện, Phục Linh cũng đi tới, hẳn nhẹ nhàng đỡ Mân Côi, mặc dù không mở miệng, nhưng thần sắc rõ ràng là đang xem kịch vui. Aii, hai người này, đúng là nổi nào úp vung này mà.

“Lão Ngũ nên biết đủ nha, ta muốn tìm người khi dễ còn không được.” Minh hoàng Tống Vũ Huyền tiến lên, cười cười mở miệng nói.

Nghe vậy, Tứ Hoàng Tử, Ngũ hoàng tử nhất trí nhìn về phía Tống Ngâm Tuyết bên cạnh, trong lòng không khỏi nhớ lại chuyện người nào đó ồn ào đòi tuyển tú mấy tháng trước.

“Được rồi, chuyện tuyển tú bỏ qua, hiện tại ta phải xử lý quốc sự, không muốn bận tâm đến tư tình nhi nữ.” Lần trước khó khăn lắm mới khiến cho chuyện tuyển tú chìm xuống, lần này không thể để bọn họ khơi mào lên nữa, Tống Vũ Huyền kịp thời mở miệng, bốp chét lời bọn họ muốn nói từ trong trứng nước.

Tống Ngâm Tuyết tự nhiên biết rõ Tống Vũ Huyền đang nghĩ gì, cho nên cảm thấy cũng không nên nhiều lời, chỉ mỉm cười nhẹ vỗ về bụng của mình, thần sắc an tĩnh. Kỳ thật mang thai đối với nữ nhân mà nói, thật đúng là một chuyện vừa thống khổ vừa hạnh phúc.

“Ngâm Tuyết, huynh hi vọng cái thai này là con trai.” Tống Vũ Huyền nhìn bụng muội muội mình, suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói.

“Không được, phải sinh con gái! Nhà của chúng ta đã đủ nhiều nam nhân rồi, lại thêm một kẻ không phải càng phiền thêm sao?” Mặc Lương vừa nghe Tống Vũ Huyền nói lời này, lập tức tiến lên phản đối, sau lưng hắn, chính là Vô Song, Minh Tịnh, Lâm Phong, Kỳ Nguyệt, Tử Sở, Huyền Ngọc.

“Đúng vậy a, ta cũng vậy hy vọng là nữ nhi, nữ nhi xinh đẹp như Tuyết Nhi.” Tử Sở cười tán thành, trong mắt tràn ngập chờ đợi.

Thấy vậy, Lâm Phong cũng tranh giành, mở miệng: “Đúng, sinh nữ nhi! Ngộ nhờ sinh một tên tiểu tử ra đoạt Tuyết Nhi với chúng ta thì biết làm sao bây giờ? Không được, không được!”

“Tuy là sinh con trai hay con gái cũng được, nhưng nếu Tuyết Nhi sinh con gái thì càng tốt hơn.” Khi nói chuyện, Kỳ Nguyệt đưa mắt nhìn Huyền Ngọc, trong đôi mắt mỉm cười của Huyền Ngọc, hẳn rõ ràng thấy được sự tán thành.

Vô Song không nói lời nào, chỉ cười tuấn nhã thong dong, giống như hắn đã nắm kết quả trong lòng bàn tay, chỉ là cố ý không nói ra mà thôi.

Minh Tịnh tiến lên, nhẹ nhàng đỡ Tống Ngâm Tuyết, một tay đặt ở trên bụng của nàng cười khê nói: “Tuyết Nhi hy vọng là nam hay nữ?”

“Nam! Bởi vì đến lúc đó ta muốn dạy bé cưng đùa giỡn tiểu cô nương như thế nào, sau đó lừa gạt toàn bộ nữ nhi của nàng, nàng, tất cả các nàng!”

Tống Ngâm Tuyết chỉ vào bụng Hoa Ôn Như, Trữ Tiêu Băng, còn có Mân Côi đặc ý nói, thần sắc cực kỳ tà ác!

Thấy vậy, ba người không vui, trằm miệng một lời nói: “Sao Tuyết tỷ khẳng định chúng tôi nhất định sẽ sinh nữ nhi?”

“Hi hi, lần này sinh không được thì chậm rãi sinh, tóm lại sẽ có một đứa là nữ nhi!” Tống Ngâm Tuyết khoát khoát tay, cười với tám vị phu quân thân ái của nàng, kiêu ngạo nói.

“Quận chúa, nữ nhi nhà nô tì coi như bỏ qua để phần cho Tứ Vương Phi, Ngũ vương phi ạ!” Mân Côi mở miệng, lúc này tuy nàng vẫn tươi cười, nhưng Tống Ngâm Tuyết biết rõ lời nói của nàng hàm chứa tôn ti bốn phần.

“Vì sao? Mân Côi xinh đẹp như vậy, sanh con gái nhất định cũng không kém! Đến lúc đó nếu con ta vừa ý, ta sẽ làm chủ lập gia đình cho bọn hần!”

“Quận chúa, chúng tôi.”

“Như vậy rất tốt, ta cũng rất chờ mong nữ nhi của Phục Linh trở thành con dâu nhà ta!”

Không đợi Mân Côi tiếp tục chối từ, Huyền Ngọc nói tiếp, khiến cho Phục Linh bên cạnh cảm động không thôi, ngắc ngư nói: “Công tử.”

“Ừ, ta cũng cảm thấy như vậy rất tốt. Nếu ta có con trai, ta cũng để nó lấy nữ nhi của Mân Côi.” Hoa Ôn Như hiểu ý cười nói, khí chất cao quý bẩm sinh lóng lánh tỏa sáng khiến người ta không thể bỏ qua.

Thấy vậy, Trữ Tiêu Băng bắt mồm kêu to: “Không được, không được! Mọi người không thể ép duyên, loại chuyện này, phải xem hai đương sự mới được! Nhỡ đến lúc đó con muội và nữ nhi của Mân Côi gia tình đầu ý hợp thì biết làm sao bây giờ? Cũng không thể chia cắt hai đứa nha?”

Trữ Tiêu Băng nói rất là đứng đắn, mọi người nghe vậy không biết nói gì. Mà Mân Côi và Phục Linh điều biết các nàng có ý tốt muốn chiếu cố mình, không khỏi hiểu ý mỉm cười, cảm kích gật đầu.

“Kỳ thật, huynh lại cảm thấy Ngâm Tuyết sinh con trai tốt hơn! Như vậy, nếu đến lúc nó lớn ta vẫn không tìm thấy người thương để lập gia đình, vậy thì có thể trực tiếp lập con Ngâm Tuyết làm thái tử, sau đó trợ giúp nó thừa kế tiểu cô nương khắp thiên hạ, mà bản thân cũng vui vẻ, thoải mái tự tại.”

Tống Vũ Huyền suy nghĩ, lộ ra bộ mặt gian trá hiểm thấy, tự nhận tính toán quá chuẩn, vừa tiện cho người cũng tiện ình.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết tức giận liếc hần, mắng: “Thôi đi, muốn phong thì huynh tự đi mà sinh! Con muội không tiếp nhận cục diện rối rắm kia đâu!”

“Ai, Ngâm Tuyết, ta là ca ca ruột của muội mà, cho ta chút thể diện được không?”

“Không có cửa đâu, ca ca ruột cũng không được! Việc này không thương lượng gì hết, tự mình nghĩ cách đi!”

Tống Ngâm Tuyết cự tuyệt, khiến mọi người ở đấy bật cười một hồi, mà bản thân nàng cũng nhếch mày, đùa giỡn nhìn họ! Lúc này, khi tất cả mọi người vui vẻ thoải mái, từng đợt đau nhức đột ngột từ trong bụng Tống Ngâm Tuyết truyền đến, lập tức sắc mặt nàng trắng bệch, thân thể bắt đầu quỵ xuống.

“Ngâm Tuyết, làm sao vậy, có phải cục cưng đá nàng không?” Minh Tịnh không có kinh nghiệm trong phương diện này, không hiểu vội vàng đưa tay ra đỡ, ân cần hỏi.

Nghe vậy, Tống Ngâm Tuyết cắn răng lắc đầu, cố hết sức nói: “Ta, ta đau bụng quá.”

Đau bụng!

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều khiếp sợ, ngay sau đó Vô Song vội vàng tiến lên, bắt mạch xem xét. Chỉ thấy hần nhú chặt mày, thần sắc nghiêm trọng đảo mắt nói: “Tuyết Nhi, sắp sinh.”

Cái gì, sắp sinh?

Những lời này của Vô Song, như bom hạng nặng oanh tạc khiến mọi người trở tay không kịp! Bọn họ sốt ruột, tay chân luẩn cuống, hoang mang lo sợ!

Có câu quan tâm sẽ bị rối loạn, xem ra câu này hoàn toàn đúng! Một đám vương gia vương phi gặp chuyện gì cũng đều tỉnh táo như thường, nhưng lúc này chuyện có liên quan đến Tống Ngâm Tuyết, thì lý trí cũng không còn tác dụng gì nữa!

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cái chỗ này làm sao mà sinh?” Lâm Phong vội vàng kêu lên, đảo quanh mọi nơi! Mà những người khác cũng không khá hơn, đều sốt ruột nhìn đông ngó tây.

“Mặc Lương, khinh công của huynh tốt, nhanh đi mời bà đỡ! Minh Tịnh, huynh mau ôm Tuyết Nhi trở về Vương Phủ, sau đó gọi hạ nhân chuẩn bị nước ấm và kéo! Về phần những người khác, mọi người tự bảo vệ nương tử đang mang thai của mình, sau đó mau chóng về phủ!”

Vẫn chỉ có Vô Song phát huy bản sắc của thầy thuốc vào lúc nguy cấp, hấn lớn tiếng giao phó, chỉ huy hành động!

Lúc này, tất cả mọi người đều đồng tâm nhất trí, không có bộ dạng không được tự nhiên và mâu thuẫn như ngày xưa nữa, vừa nhận được chỉ thị lập tức hành động, không có nửa điểm chần chừ, khó chịu!

.

“Quận chúa, dùng sức! Lại dùng sức.”

Trong phủ Nhữ Dương quận chúa, bà đỡ đang cố gắng giúp Tống Ngâm Tuyết sinh con, ngoài cửa, tám thân ảnh lo lắng không ngừng đi qua đi lại, khi thì nhìn quanh, khi thì hít thở hồng hộc.

“Tại sao còn chưa sinh? Tuyết Nhi sẽ không có chuyện gì chứ?” Mặc Lương sốt ruột, mở miệng hỏi Vô Song. Nghe vậy, vẻ mặt Vô Song cũng rất lo lắng, nhưng mà ra vẻ trấn định an ủi: “Yên tâm, thể chất Tuyết Nhi rất tốt, lại có công lực Tuyết thánh bảo vệ, chắc là không có việc gì đâu.”

“Vậy tại sao đã lâu như vậy còn không ra?” Lâm Phong phát điên rồi, gấp gáp kêu réo! Mà Tử Sở, Huyền Ngọc, Thư Ly, Kỳ Nguyệt cũng nghi hoặc nhìn nhau, cả người khấn trương đến cứng ngắt.

Minh Tịnh nhếch môi mỏng, không nói được lời nào, mặc dù biểu hiện không quá bất an, nhưng ánh mắt không còn bình tĩnh thể hiện sự bối rối trong lòng hẳn giờ phút này.

“Sớm biết như vậy sẽ không để Tuyết Nhi mang thai, hiện tại khiến nàng khổ sở như vậy!” Tử Sở dấm một quyền vào khung cửa, hối tiếc nói.

Thấy vậy, Lâm Phong cũng ồn ào: “Đúng! Sau này ta mà biết tên nào gây họa, nhất định phải đánh cho hấn một trận!” Lâm Phong đúng là hoảng hốt đến văng đầu rồi, quên mất bé con có một phần tám tỷ lệ là của hấn!

Nhìn thấy tám người này như thế, ba huynh đệ Tống gia và thê tử, cùng vợ chồng Phục Linh yên lặng một hồi, không biết nên nói cái gì cho phải: chóng mặt, chuyện này không phải là do mấy người tạo nghiệt sao, còn có mặt mũi than trời trách đất à?

“Ra rồi! Ra rồi!”

Lúc này, nương theo tiếng thông báo vui sướng của bà đỡ, trong phòng ầm ĩ xôn xao, ngay sau đó chỉ nghe tiếng trẻ con khóc nỉ non xé toang không trung, một nha đầu kích động chạy ra báo tin vui: “Sinh rồi! Sinh rồi! Chúc mừng các quận mã *, quận chúa sinh một tiểu tử mập mạp, phúng phính rất đáng yêu!”

(*Quận mã: Chồng quận chúa)

“A? Con trai.”

(1) Đây là bài thơ [Vịnh hoa lựu] của nhà thơ Vương An Thạch _ Trung Quốc †

Nguyên văn: ,

Phiên âm: Nùng lục vạn chi hồng nhất điểm, động nhân xuân sắc bất tu đa.

Mình tạm dịch thành:” Nồng lục ngàn nhánh một điểm hồng; không nhiều xuân sắc vẫn động lòng” để dễ hiểu hơn.

Ý nghĩa bài thơ: Làm việc gì cũng coi trọng sự bất ngờ, một ý tưởng sáng tạo còn hơn ngàn ý tưởng bình thường. Giữa trăm ngàn phiến lá xanh tâm thường, hãy để bản thân làm chấm đỏ rực sáng kia.

211. Q.2 - Chương 115: Con Rơi Nhà Ai.

“A? Con trai. . . .”

Con trai ra đời, mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn rầu, Tống Ngâm Tuyết và Tống Vũ Huyền rất vừa lòng đẹp ý, nhưng tám nam nhân kia thì đều buồn bực, ai cũng ủ rũ than thở trong lòng, sao lại sinh ra một tiểu Ma vương, đến khi nó lớn lên lại tranh giành Tuyết Nhi với bọn họ thì sao? Phải biết rằng bình thường Tuyết Nhi đã không có nhiều thời gian ở bên cạnh bọn họ rồi, không thể để nàng lại bị kẻ khác chiếm đoạt!

Tám người nhìn nhau, tất nhiên là có chuyện mà không thể nói, có nỗi buồn mà không thể than, đành phải không nói gì nhìn trời, thở dài một tiếng: ai. . . .

Cạnh núi Thanh Phong, một người một ngựa, một người nữ tử áo lam mang theo hành lý, dắt theo tuấn mã đỏ thẫm, đi từ từ trên con đường núi.

Mà ở phía sau nàng, một nam tử cũng chậm chậm dẫn ngựa, thủy chung vẫn bảo trì khoảng cách nhất định, không xa không gần.

“Người đi theo ta làm gì?” Dừng lại, nữ tử quay đầu, gương mặt tuyệt mỹ, khuynh thành thoát tục, giống như tiên tử! Chỉ có một điểm không phù hợp với dung mạo thần tiên này, đó là toàn thân nữ tử từ cao xuống thấp đều phát tán một loại khí chất lạnh lùng băng giá khiến người ta không dám tới gần.

“Không có gì, chỉ là tiện đường.” Nam tử thấy nữ tử mở miệng, cười cười trả lời.

Thấy vậy, thần sắc nữ tử lạnh nhạt, xoay người nhìn thẳng vào hắn, rét lạnh thấu xương hỏi: “Vì sao?”

“A, cái gì mà vì sao?” Nhất thời, nam tử không hiểu ý nữ tử, do dự ngẫm nghĩ: kỳ quái, theo lý thuyết, căn cứ câu trả lời của hắn, nàng nên hỏi ‘ tiện đường sao? ’ Hoặc là ‘ thật vậy chăng? ’ chứ, sao lại thốt ra một câu ‘ vì sao ’ không đầu không đuôi?

Nam tử khó hiểu, giương mắt nhìn lên, thấy vậy, nữ tử lạnh lùng, lại mở miệng hỏi một lần nữa: “Vì sao? Tại sao phải cười?”

A! Thì ra nàng hỏi chuyện này?

Nghe nữ tử nói xong..., nam tử sững sờ, sau khi đánh giá đối phương một phen, thầm than trong lòng: ai, từ trước tới nay hắn cứ tưởng mình đã đủ lạnh rồi, ai ngờ trên thế gian này vẫn còn có người có lạnh lùng hơn hắn!

“Không có gì, muốn cười nên cười thôi.” Đối mặt với nữ tử, nam tử cảm thấy rất hứng thú, không khỏi thu hồi biểu lộ lạnh lùng, ôn hòa đáp.

Thấy vậy, nữ tử không vui, hàng lông mày xinh đẹp tuyệt trần gắt gao nhíu lại, lạnh lùng trả lời: “Người cảm thấy ta buồn cười? Hay là người muốn lấy thứ gì từ chỗ ta?”

Hử, đây là loại suy luận gì? Hắn cảm thấy nàng rất buồn cười? Hoặc là hắn muốn lấy cái gì của nàng? Kính nhờ, hắn không có mộng tưởng gì cả, chỉ muốn bày tỏ sự thân thiện mà thôi!

Đối mặt với những lời xét đoán như thế, nam tử cũng không đáp lời, hắn vẫn mỉm cười nhìn nữ tử, vẻ mặt ôn hòa.

“Sự phụ ta nói, khi một nam tử cười với một nữ tử, nếu như không phải cảm thấy nàng buồn cười, chính là muốn kiếm chác gì đó? Cho nên hiện tại, người là loại nào!”

Lời nữ tử nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, thần sắc nghiêm nghị, thấy thế, nam tử bật cười, “Ta không thuộc loại nào trong hai loại ấy, ta chỉ muốn kết giao với nàng.”

“Vậy người là loại hai.” Tự hồ biết được ý đồ của nam tử, nữ tử trực tiếp xác định, lạnh như băng quăng lại một câu rồi xoay người đi.

Nghe vậy, trong lòng nam tử buồn bực một hồi, nhanh chóng tiến lên một bước, ngăn trước mặt nữ tử: “Cô nương không nên hiểu lầm, tại hạ là Lãnh Hoài Vũ, Cầm vương nước Tây thần, thành tâm muốn kết giao với cô nương, xin mạo phạm hỏi phương danh của cô nương.”

“Sư phụ từng nói, một nam tử tự nhiên chạy đến hỏi tính danh của một nữ tử, nhất định lòng dạ rất khó lường, ý đồ bất chính, cho nên không cần phải trả lời.”

Nữ tử lạnh lùng liếc nhìn Lãnh Hoài Vũ, biểu lộ lạnh nhạt xa cách khiến người ta không dám tiến lên. Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ bật cười, không biết phải nói gì.

Không thể tưởng tượng được lần đầu tiên chủ động theo đuổi một nữ tử, lại gặp phải tình cảnh tẻ ngắt như vậy, khiến hắn hơi xấu hổ.

Nhớ lại nhiều tháng trước, chỉ một thoáng nhìn, thân ảnh mỹ lệ này đã chiếm cứ lòng hắn, làm cho hắn không cách nào quên được.

Ban đầu, bởi vì nữ tử này có điểm gì đó rất giống với bóng hình mà hắn chôn giấu trong lòng, chỉ khác là người kia thì giả hoạt, giả nhân giả nghĩa, khôn khéo linh động cùng phúc hắc, mà nữ tử trước mắt này thì không, tuy nàng cũng xinh đẹp, không nhiễm bụi trần như tiên tử, nhưng khí tức phát tán ra từ trên người nàng, không linh động đủ màu đủ sắc như người kia, chỉ có một màu xám lạnh lùng!

Kỳ thật quan sát kỹ, nàng thật sự rất giống người kia! Đương nhiên là chỉ giống với những lúc người kia nghiêm túc, còn bình thường người kia luôn tươi cười như hoa, giả hoạt như hồ ly, khác hẳn nàng.

Nữ tử trước mắt, tựa hồ ngoại trừ lạnh lùng, thì không có biểu lộ gì khác, thậm chí một cái nhếch môi cũng không có! Nhưng không biết tại sao, nàng lại có một loại hấp dẫn vô hình thu hút Lãnh Hoài Vũ, làm cho hắn không nhịn được muốn tới gần.

Hắn đã bỏ qua một lần rồi, không muốn lại bỏ lỡ lần thứ hai! Kiếp này hắn và người kia vô duyên, chỉ mong sao lần này, hắn có thể nắm bắt hạnh phúc.

Lãnh Hoài Vũ yên lặng suy nghĩ, âm thầm hạ quyết tâm, chính là không đợi hắn kịp hành động, nàng kia đã xoay người lên ngựa, hét một tiếng giong roi lên, nhanh chóng chạy đi thật xa.

Thấy tình hình này, Lãnh Hoài Vũ phục hồi tinh thần lại, lập tức lên ngựa, theo sát không rời, trong khi truy đuổi, hắn vội vàng khiêu bụi mù bay tung tóe, thế không để cho thân ảnh màu lam kia rời khỏi tầm mắt của mình!

.

“Tiểu nhị, cho ta một gian phòng thượng hạng.” Không biết đã chạy bao lâu, sắc trời đã tối, nữ tử xuống ngựa, tìm nơi ngủ trọ.

“Tiểu nhị, cũng cho ta một gian đi!” Sau lưng, giọng nói của Lãnh Hoài Vũ vang lên, nữ tử thoáng nhìn hắn, lạnh lùng không nói câu nào.

“Thật xấu hổ, khách quan, tiểu điểm đã hết phòng. Hôm nay cũng chỉ còn lại một gian phòng. Hai vị có quen biết nhau không? Nếu như không ngại, hai người có thể ở một gian.” Tuy biết chuyện này hơi đường đột, nhưng chủ quán trọ cũng có ý tốt, nên mới mở miệng sắp xếp, tiện cả đôi đàng.

“Không quen.” Nữ tử nghe vậy, không nói hai lời, gợn gàng dứt khoát từ chối, giọng nói rét lạnh.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ bất đắc dĩ cong cong khóe miệng, cười nói: “Không cần phiền toái như vậy, đêm nay ta ngủ trên cây là được rồi.”

“Dạ, trên cây á? Khách, khách quan.”

Chủ quán trọ cho là mình nghe lầm, không khỏi lặp lại, chính là không đợi hắn nói xong, nữ tử đã nhấc chân đi lên lầu, hoàn toàn không thèm để ý có thật người nào đó sẽ ngủ trên cây hay không.

A, thật là một nữ nhân lạnh lùng vô tình.

Nhìn bóng lưng nữ tử dần dần đi xa, Lãnh Hoài Vũ thấp giọng thở dài, xoay người đi ra ngoài sân, để lại ông chủ chờ đấng một mình, tựa hồ còn chưa phản ứng kịp.

.

Ban đêm ánh trăng sáng ngời, nữ tử chống cằm, lẳng lẳng suy ngẫm, hình như trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Xuyên qua cửa sổ, Lãnh Hoài Vũ ngược mắt nhìn qua, trong lòng thầm nghĩ: rốt cuộc nữ tử này là người như thế nào? Vì sao nàng có thể không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, luôn luôn lạnh lùng như băng? Rốt cuộc nàng đã từng tiếp nhận sự giáo dục như thế nào, khiến nàng có thể nói một người nam nhân cười với một nữ tử, nếu không phải giấu cợt, thì chính là muốn kiểm soát thứ gì đó?

Trên đời này tại sao lại có lập luận kỳ quái như thế? Mà sư phụ dạy nàng những chuyện đó, rốt cuộc là người như thế nào? Lãnh Hoài Vũ kinh ngạc trong lòng, phát hiện lòng mình tràn ngập sự tò mò về nàng, lại có chút kim lòng không được muốn tìm hiểu.

Bóng đêm nặng nề, nữ tử đang suy nghĩ bỗng đứng dậy, sau khi liếc mắt nhìn Lãnh Hoài Vũ, vươn tay đóng cửa sổ, động tác không chút lừng khờ, sạch sẽ, lưu loát.

Lãnh Hoài Vũ này, rốt cuộc hẳn muốn làm gì? Hắn và mình không thân cũng chẳng quen, vì sao cứ đi theo mình? Ừm, sư phụ từng nói, nam nhân càng khó đoán thì càng nguy hiểm, cho nên mình phải mau chóng thoát khỏi hắn, sau đó trở lại cố mộ thôi.

Nữ tử thầm nghĩ, để nguyên quần áo lên giường nghỉ ngơi.

Ngoài cửa sổ, Lãnh Hoài Vũ thấy thân ảnh thối đèn nằm xuống, không khỏi cười cười, tựa đầu trên nhánh cây, giương mắt nhìn những vì sao trên trời, suy nghĩ sâu xa.

.....

“Lạc Tịch Nhan, còn không mau giao thánh chi ra đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!” Trong bóng tối, sáu bảy nam tử cầm kiếm xông vào trong phòng, trong ngân quang lấp lánh, tiến thẳng về hướng nữ tử.

Thấy vậy, nữ tử nhảy khỏi giường, sau đó một tay cầm kiếm, một tay cầm chặt gói hành lý, thân thể linh hoạt tung mình, nhảy xuống sân.

“Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu!” Vừa thấy nữ tử lẩn vào trong bóng đêm, đám nam tử mau chóng theo đuổi, đều thả người nhảy xuống.

“Lạc Tịch Nhan, người nghĩ rằng đồ đạc của Danh y sơn trang chúng dễ trộm như vậy ư! Ta nói cho người biết, người lầm rồi, còn không mau mau giao thứ đó ra đây!” Trong khi nói chuyện, bọn nam tử chặn đường nữ tử, ngữ điệu hung ác, kiếm quang càng lúc càng tới gần.

Thấy vậy, nữ tử hừ lạnh một tiếng, không nói gì, trực tiếp xông tới, vung thanh kiếm sắc bén lên!

“Hừ, không biết sống chết!” Thấy nữ tử không chịu đối ý, đám nam tử cũng không lưu tình, đều rút kiếm ra ngăn cản, chiêu chiêu ngoan độc!

Kiếm quang cuộn cuộn, thay nhau tiến công, khi thân kiếm ma sát vào nhau, tia lửa bắn ra bốn phía, chói mắt bức người!

Đám nam tử kia đều là kiếm khách được huấn luyện nghiêm chỉnh, võ nghệ cao cường, tuy công phu của nữ tử cũng không yếu, nhưng chính diện lấy một địch bảy, nên cũng không chiếm ưu thế.

Bên tai vang lên trận trận tiếng kiếm xé gió, trước mắt dày đặc ngân quang, mặc dù nữ tử không thể chống đỡ nổi, nhưng cũng không hề lùi bước toàn lực tác chiến!

“Lạc Tịch Nhan, chúng ta không muốn giết người, hôm nay chỉ cần người giao Linh chi ra, chúng ta sẽ thả cho người một con đường sống!” Trong lúc đánh nhau, một nam tử nói, giọng nói kia trầm thấp, khí thế hơn người!

Nghe vậy, sắc mặt nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng, thốt ra một câu vô cùng rét lạnh “Không thể.” trực tiếp từ chối, khiến bọn nam tử nhủ mà, bực bội không vui!

“Lạc Tịch Nhan, người đã ngoan cố ngu xuẩn như thế, vậy đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình!” Đàm phán thất bại, đám nam tử không tiếp tục khách khí nữa, trực tiếp rút kiếm cùng tập kích, kiếm kiếm hung ác!

Thấy thế, nữ tử nhanh nhẹn ứng đối, cũng không lùi bước, chính là cuối cùng vẫn rơi vào thế yếu, trong khi hỗn chiến, nàng không cẩn thận, sau lưng vang lên tiếng kiếm xé gió, nàng tránh né trong vô thức, nhưng một mũi kiếm lại từ hướng khác đâm tới, đâm thẳng vào cánh tay của nàng, cắt ra một vết thương thật dài!

“Mấy đại nam nhân, lại khi dễ một nữ nhân, thế này làm sao tính là anh hùng!” Tiếng đánh nhau kinh động đến Lãnh Hoài Vũ đang ở cách đó không xa, khi hắn chạy đến thì nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Đáy lòng bỗng nhiên xiết chặt, trực tiếp phi thân tới, hàn kiếm nơi tay, Lãnh Hoài Vũ chống lại bảy người trước mặt.

Có cao thủ gia nhập, hơn nữa nữ tử còn đang liều chết chiến đấu, bảy nam tử dần dần cảm thấy chống đỡ hết nổi, vì vậy sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, đều tự rút lui.

“Cô nương không sao chứ?” Diu nữ tử, Lãnh Hoài Vũ ân cần hỏi, chỉ thấy trên cánh tay trắng nõn non mềm của nữ tử là một miệng vết thương thật dài, sâu đến tận xương, máu tươi chảy ròng ròng.

“Ta không sao!” Lạnh như băng hất tay Lãnh Hoài Vũ ra, nữ tử xoay người ngồi dưới đất, sau đó thò tay còn lại vào trong lòng lấy ra chai thuốc, không nói một lời cẩn thận rắc lên miệng vết thương của mình!

Đây chính là vết thương sâu tới xương nha, cứ rắc thuốc trực tiếp như vậy sẽ đau đớn biết bao nhiêu! Lãnh Hoài Vũ thân kinh bách chiến, tất nhiên là biết rõ loại đau đớn thấu tim này, chính là hắn không rõ, vì sao đau đớn khó nhịn như thế, cô gái này vẫn có thể bình tĩnh lẳng lặng chịu đựng, thậm chí cả lông mày cũng không hề nhíu lại!

Giờ khắc này Lãnh Hoài Vũ thật sự rung động, trái tim như đá tảng đột nhiên vỡ ra, sau đó từ trong khe chậm rãi sinh ra một hạt giống, lặng lẽ mọc rễ, nảy mầm, dần dần nở ra một đóa hoa tươi đẹp.

“Hóa ra nàng tên là Lạc Tịch Nhan. . . .” Nhìn nữ tử thành thạo xử lý miệng vết thương của mình, Lãnh Hoài Vũ trầm giọng nói, trong lòng có chút ngọt ngào. Rốt cuộc, hắn cũng biết tên của nàng rồi, hơi kích động và hưng phấn.

Lạc Tịch Nhan không trả lời hắn, chỉ lạnh lùng băng bó vết thương của mình, nhưng vì chỉ có một tay, nàng không có cách nào quấn vết thương lại được.

“Để ta giúp nàng!” Lãnh Hoài Vũ thấy thế, vươn tay muốn hỗ trợ, tuy nhiên lại bị Lạc Tịch Nhan đẩy ra.

“Sự phụ ta nói, nam tử tốt bụng, giống như độc dược, lúc tốt thì rất tốt, lúc không tốt thì tàn ác khoét vào tim gan. Cho nên, ta không cần!” Lạnh lùng nói ra những lời này, Lạc Tịch Nhan đứng thẳng dậy, không có ý định băng bó.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ chau mày, lo lắng nói: “Lạc cô nương! Miệng vết thương sâu như vậy, nếu như không băng bó sẽ để lại sẹo!”

“Sẽ không! Ta dùng một loại thuốc đặc biệt, lành rồi sẽ không để lại sẹo.”

”Thật sao? Sẽ không để lại sẹo?”

“Ừ, sẽ không để lại vết sẹo. Ta không có lừa ngươi, bởi vì nếu quả thật có sẹo, toàn thân ta đã đầy sẹo rồi!” Liếc nhìn Lãnh Hoài Vũ, Lạc Tịch Nhan chậm rãi xoay người.

Mà Lãnh Hoài Vũ nhìn bóng lưng của nàng, cảm thấy buồn cười, trong lòng không biết nên nói cái gì cho tốt? Kỳ thật hắn không biết những gì Lạc Tịch Nhan nói đều là sự thật, bởi vì năm đó khi Tống Ngâm Tuyết muốn che dấu bản thân nên tự tay lột bỏ thủ cung sa trên cánh tay mình, nàng cũng sử dụng loại thuốc này!

Không nói gì, Lãnh Hoài Vũ đi theo sau lưng Lạc Tịch Nhan, đi chưa tới hai bước, thân thể Lạc Tịch Nhan nhoáng lên một cái, mềm nhũn ngã xuống.

“Tịch Nhan!” Tự nhiên cảm thấy thân thiết, Lãnh Hoài Vũ tiến lên đỡ lấy nàng, sau đó ôm nàng trong lòng ngực của mình, ân cần xem xét.

Có lẽ là bởi vì một đường vất vả không được nghỉ ngơi, hoặc là vừa rồi đánh nhau kịch liệt nên mất quá nhiều máu, Lạc Tịch Nhan lúc này, sắc mặt tái nhợt thở hào hển.

“Về phòng nghỉ ngơi trước đi.” Ôm Lạc Tịch Nhan, Lãnh Hoài Vũ mở miệng, sau đó thân ảnh xoay nhanh, nhảy vào trong phòng.

Lạc Tịch Nhan không giãy dụa, cũng thật sự không còn sức lực để giãy dụa nữa, cứ mặc hấn ôm, khẽ nhắm mắt lại.

“Tịch Nhan, rốt cuộc vì sao nàng có thành kiến với nam tử như vậy? Nàng một mực nói sư phụ nói, chẳng lẽ những điều này là do sư phụ của nàng dạy nàng? Có phải là bà ấy đã từng.”

Để người ngọc tựa ở đầu giường, ánh mắt Lãnh Hoài Vũ âm trầm, chăm chú nhìn Lạc Tịch Nhan, do dự một hồi, cuối cùng vẫn hỏi thắc mắc trong lòng ra.

Thấy vậy, Lạc Tịch Nhan không nói, trầm mặc thật lâu, lúc Lãnh Hoài Vũ tưởng nàng sẽ không trả lời vấn đề của mình thì Lạc Tịch Nhan chậm rãi ngẩng đầu, khoe miệng bỗng nhúc nhích, thấp giọng nói: “Ừ, là sư phụ ta nói.”

Lần đầu tiên, nàng đáp lại một nam tử xa lạ, có lẽ là vì Lạc Tịch Nhan muốn trả ơn Lãnh Hoài Vũ, nhưng dường như còn có cái gì đó rất khác.

“Từ nhỏ ta đã là cô nhi, do một tay sư phụ nuôi lớn, cho nên lời mà sư phụ nói..., ta nhất định sẽ nghe theo.”

”Sư phụ đã từng yêu một người nam nhân, chính là người nam nhân này, lại khiến bà tổn thương rất sâu sắc, cho nên cả đời này, sư phụ cũng không tin nam nhân nữa.”

Lạc Tịch Nhan nói, thở dài một tiếng, tiếp đó đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, yếu ớt nói: “Sư phụ từng là đại tiểu thư của Danh Y sơn trang, dung nhan xinh đẹp động lòng người, khuynh quốc khuynh thành, năm đó không biết có bao nhiêu người đến cầu thân đập hỏng cả cửa nhà. Chính là những người này, sư phụ không thuận mắt người nào cả, lại thật lòng thật dạ yêu một người, thậm chí còn có con với hấn.”

“Sơn trang quản giáo sâm nghiêm, làm con gái của trang chủ, sư phụ không thể tùy ý lựa chọn hôn nhân của mình, chính là sư phụ rất dũng cảm, lấy tánh mạng của mình ra đặt cược, rốt cuộc cũng được trang chủ cho phép.”

“Tuy trang chủ đồng ý mối quan hệ bọn họ, nhưng cũng có điều kiện, đó là nam tử kia phải tự mình đi đoạt một vật để chứng minh sau này hấn thực sự có năng lực khiến sư phụ hạnh phúc, thì trang chủ mới có thể yên tâm.”

“Sư phụ đồng ý, nhưng đồng thời cũng sầu lo! Bởi vì thứ trang chủ muốn đoạt thật sự không dễ, với võ nghệ của nam tử lúc đó, cũng không thể nắm chắc hoàn toàn !”

“Việc hôn nhân, đánh cược cả sinh tử, không được phép có nửa điểm sai lầm! Sư phụ suy nghĩ nhiều ngày, cân nhắc mãi, cuối cùng quyết định đem công lực cả đời của mình truyền cho nam tử, hy vọng có thể trợ giúp hấn một tay, giành chiến thắng.”

“Nam tử rất cảm động, thề rằng kiếp này nhất định không phụ tình ý của bà, cũng hẹn sau đó sẽ gặp nhau tại điểm hẹn, từ nay về sau hai người bọn họ dắt tay sóng vai, tiêu dao như thần tiên.”

”Chính là nguyện vọng thì luôn tốt đẹp, nhưng sự thật lại tàn khốc , đến giờ hẹn, sư phụ đợi thật lâu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy bóng dáng nam tử đâu.”

”Sư phụ lo lắng, sợ nam tử đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi nghe ngóng, lại không còn hi vọng. Thì ra nam tử đã chiến thắng rồi, chính là sau khi chiến thắng, hấn lại lẳng lặng biến mất, không thấy tung tích.”

“Nam tử biến mất, sư phụ phải tuân theo ước định với trang chủ, phá thai thành thân, từ nay về sau không được bước ra khỏi sơn trang một bước! Chính là sư phụ không nghe theo, còn phản kháng đào thoát, trong lúc sơ sẩy, đã trượt chân ngã xuống vách núi, từ nay về sau cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài.”

“Sư phụ rơi xuống vực, bản thân bị trọng thương, không có công lực bảo vệ, bào thai trong bụng đương nhiên là khó giữ được, lại thêm sau đại hội giang hồ không thấy bóng dáng nam tử đâu, vì vậy nản lòng thoái chí, ẩn cư trong cổ mộ.”

“Cả đời sư phụ đều oán hận nam tử, nổi oán hận tích tụ trong lòng, cộng thêm cổ mộ rất ẩm ướt, sau khi rơi xuống vực nội thương chưa lành, dần dà hơi lạnh nhập vào cơ thể, ma bệnh quán thân.”

“Mỗi lần sư phụ phát bệnh đều khổ sở không thể tả, lúc trước uống thuốc còn có chút tác dụng, nhưng về sau được tính dần dần không thể khống chế bệnh tình, nhất định phải dùng thuốc tiên của Danh Y sơn trang mới được.”

“Ta muốn cứu sư phụ, nên nhiều lần đột nhập vào Danh Y sơn trang trộm thuốc, bởi vì có sư phụ chỉ điểm, ta nắm địa hình sơn trang rất rõ, cho nên xâm nhập nhiều lần cũng không bị phát hiện. Chính là lần này thì khác, sư phụ phát bệnh dữ dội hơn tất cả những lần trước đây, ta biết phải sử dụng Linh chi quý giá của sơn trang làm thuốc dẫn mới có thể cứu bà, cho nên trong cơn xúc động bí quá hoá liều, không ngờ lại bại lộ hành tung bị vây công, nhưng cũng may cỗ linh chi vẫn còn đây.”

Lạc Tịch Nhan nói thật nhỏ, ánh mắt nhìn về phía túi hành lý, một khắc này Lãnh Hoài Vũ đã hiểu, vì sao mặc kệ đi tới đâu, túi hành lý kia cũng không rời khỏi người nàng, không thể ngờ là vì nguyên nhân này.

“Tịch Nhan, nàng biết nam nhân phụ bạc sư phụ của nàng là ai không?” Lãnh Hoài Vũ trầm mặc, sau một hồi trầm giọng hỏi, không biết tại sao, nghe xong những lời Lạc Tịch Nhan nói..., trong lòng của hắn luôn luôn có một loại cảm giác kỳ quái, người nam nhân kia, chẳng lẽ là.

“Không biết. Sư phụ không nói, ta cũng không dám hỏi.”

Lạc Tịch Nhan nhàn nhạt nói, sắc mặt trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng đột nhiên, dường như nàng nhớ ra cái gì đó, vì vậy không khỏi nhíu mày, do dự nói: “Tuy ta không biết tên người nam nhân kia, nhưng ta nhớ thứ trang chủ muốn người nam nhân kia đi tranh đoạt, hình như gọi là ‘Huyền Mặc lệnh’.”

Huyền Mặc lệnh? Quả nhiên là Tuyệt thánh!.

Biết được tin tức này, ngực Lãnh Hoài Vũ phập phồng, không khỏi giương mắt nhìn nàng.

Nghe đồn năm đó Tuyệt thánh đoạt Huyền Mặc lệnh, chỉ vì lấy lòng một người con gái, chính là sau đó hắn lại mai danh ẩn tích, rốt cuộc không xuất hiện trên giang hồ nữa! Ngày ấy tại nước Đại Tụng, nếu không có Ngâm Tuyết, chỉ sợ cả đời Lãnh Hoài Vũ cũng không thể nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết này!

Tuyệt thánh có dung nhan phong thần tuấn lãng, phong độ nhẹ nhàng, tuy nói thán năm vô tình khiến người ta nhanh chóng già đi, nhưng trên mặt hắn, không lưu lại quá nhiều dấu vết của thời gian.

Tuyệt thánh tính tình quái đản, vừa chính vừa tà, chưa bao giờ dừng lại vì bất cứ kẻ nào, luôn đi du ngoạn khắp thiên hạ, chính là ông ấy đi du lịch như vậy, rốt cuộc là vì hứng thú của bản thân, hay là bởi vì muốn tìm thứ gì đó. Rốt cuộc chân tướng trong chuyện năm đó là gì?

Lãnh Hoài Vũ trầm tư, ánh mắt chăm chú nhìn Lạc Tịch Nhan, hồi lâu sau, hắn chậm rãi mở miệng, cất giọng trầm thấp: “Tịch Nhan, nếu như ta biết người nam nhân kia là ai, có biện pháp tìm được hắn, nàng có nguyện ý thử một lần hay không?”

“Thử? Thử cái gì?”

“Thử xem trong chuyện này liệu có hiểu lầm gì không?”

“Hiểu lầm.” Nhíu mày, Lạc Tịch Nhan trầm tư.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc: “Đúng, hiểu lầm. Trực giác của ta nói cho ta biết, năm đó sư phụ của nàng và nam tử kia, giữa bọn họ nhất định đã xảy ra điều gì đó mà chính bọn họ cũng không biết. Hơn nữa cho dù không có chuyện đó, ta vẫn cảm thấy thay vì chịu sự tra tấn trong suốt nửa đời còn lại, không bằng mặt đối mặt nói cho rõ ràng, làm như vậy đối với bên nào cũng đều là chuyện tốt.”

“Nói rõ ràng? Gặp người nam nhân kia.”

Thì thào lặp lại lời Lãnh Hoài Vũ vừa nói..., Lạc Tịch Nhan ngẫm nghĩ trong lòng, lo lắng: Có nên làm như vậy không? Hận nhiều năm như vậy, sư phụ thật sự sẽ bằng lòng đến gặp người nam nhân kia sao? Hình như không muốn đâu. Chính là nếu giữa bọn họ thật sự tồn tại hiểu lầm gì đó? Chẳng lẽ mình cứ trở mắt nhìn sư phụ thống khổ cả đời như vậy ư?

Nàng biết vì yêu mới sinh hận, bởi vì hận mà thành ma, tuy trong lòng sư phụ thống hận như vậy, chính là mỗi lần độc phát, vẫn luôn miệng gọi người kia, tuy nàng không nghe rõ tên, nhưng nàng biết nhất định là hắn!

Sư phụ rõ ràng cũng yêu người nam nhân kia? Bằng không làm sao lại hận đến tận xương tủy, hận đến hủy thiên diệt địa như vậy?

Thần sắc Lạc Tịch Nhan lạnh nhạt, do dự hồi lâu, cuối cùng giương mắt chậm rãi nhìn Lãnh Hoài Vũ, nặng nề gật đầu, nói một chữ “Được” thật nhỏ.

Thấy vậy, Lãnh Hoài Vũ vui sướng trong lòng, vì nàng chịu đồng ý, cũng vì dọc trên đường đi hẳn có đủ cơ hội để tiếp cận nàng.

“Được, vậy ngày mai chúng ta sẽ lên đường, đi phủ Nhữ Dương quận chúa Đại Tụng trước!” Mím cười nói, vui vẻ trong lòng, chỉ là có một chuyện Lãnh Hoài Vũ không biết, hành trình đến Đại Tụng lần này, đối với tương lai của hắn, rốt cuộc là quyết định chính xác, hay là sai lầm đây.

212. Q.2 - Chương 116: Con Rơi Nhà Ai.

Trời nắng đẹp, ánh mặt trời sáng lạng, trong phủ Nhữ Dương quận chúa Đại Tụng, Lâm Phong hét lên một tiếng tức giận, ngay sau đó liền thấy thân ảnh yêu nghiệt của hắn lao ra như bay, phóng thẳng về hướng một người!

“Minh Tịnh, tên hôn đản này, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Trong tiếng mắng mỏ giận dữ, Lâm Phong hùng hổ, muốn đánh Minh Tịnh: “Minh Tịnh, đồ tiểu nhân hèn hạ, lại đi tính toán chu kỳ sinh lý của Tuyết Nhi? Đồ xỏ lá! Hừ, hôm nay ta không thể không dạy dỗ ngươi được!”

“Đúng vậy, Minh Tịnh, tiểu tử nhà ngươi thật quá tệ! Biết rõ Tịch gia chúng ta cần huyết mạch để bảo vệ Huyền Mặc lệnh, ngươi còn thò chân ra ngang đường? Thật không thể chịu nổi!”

Mặc Lương bực bội khó chịu, cũng lên tiếng, mắng chửi ồn ào, giúp Lâm Phong cùng truy kích Minh Tịnh, cảnh tượng luôn lên nhẩy xuống rất náo nhiệt, thiếu điều muốn hủy cả Vương Phủ!

“Các người oán ta đủ chưa? Có bản lĩnh thì khiến Tuyết Nhi cũng sinh cho các người một đứa đi!” Minh Tịnh chạy thục mạng, vừa ngọt ngào vừa buồn bực nói, từ khi xác định bé con là của hắn, hắn không có nổi một ngày yên thân.

“Hừ! Nếu ngươi không gỡ trò, ngươi nghĩ rằng chúng ta không sinh được chắc!” Vừa nghĩ tới đứa bé đáng yêu như vậy lại là của tên vô lại Minh Tịnh này, trong lòng Lâm Phong liền tức giận bưng bưng, mắt phượng xinh đẹp phần nộ đến híp lại.

“Hừ, Minh Tịnh, ngươi có giỏi thì đừng chạy, xem hôm nay ta và Mặc Lương trừng trị ngươi như thế nào!”

“Đúng, xem chúng ta trừng trị ngươi như thế nào!” Mặc Lương tiếp lời, vẻ mặt lạnh lùng! Tuy từ trước tới nay hắn và Minh Tịnh đều biết anh hùng trọng anh hùng, quan hệ không tệ, nhưng riêng chuyện này, hắn quyết không lưu tình! Ai bảo tiểu tử kia tự gây nghiệt không thể sống, làm cho Tuyết Nhi sinh con của hắn? Hừ!

Trong phủ âm ỉ mất trật tự, coi bộ sắp đánh nhau đến nơi rồi. Ở bên này, Tử Sở không đếm xỉa đến, thần sắc tự nhiên, dù sao phụ hoàng hắn đã ước định với Tuyết Nhi, nếu như Tuyết Nhi không sinh được con cho hắn, như vậy nhất định đền bù tổn thất ở phương diện kia, để hắn no nê đầy đủ. Hắc hắc, cho nên, hắn không vội!

Thư Ly không tranh quyền thế, đối với việc bé con là của ai, hắn cũng không thèm để ý, được thì coi như hắn may mắn, không được là số mệnh của hắn, không có gì phải phàn nàn.

Trong lòng Vô Song thầm hối hận, biết được thủ đoạn của Minh Tịnh, hắn hận không thể độc chết tên Minh Tịnh vô lại này!

Aiii, lúc trước khi bản thân mình trúng kịch độc, vì sợ tiểu tử kia một mình xuất cốc tìm Tuyết Nhi, liền tìm cách giữ hẩn lại, chính là không giữ còn đỡ, giữ lại liền biến thành ươn mằm tai vạ.

Minh Tịnh vốn thông minh, mặc dù không hiểu y lý, nhưng ở trong cốc mấy tháng, trong lúc rảnh rỗi, hẩn đã lén lút xem những ghi chép của Vân Độc Nhất nghiên cứu về chu kỳ sinh lý của nữ giới, khiến hẩn biết được chu kỳ sinh lý của phái nữ, bị hẩn chiếm tiện nghi, đi trước một bước!

Vô Song thầm hối hận trong lòng, sớm biết như vậy lúc trước đã không để hẩn lại! Chính là trên đời nào có thuốc hối hận? Đành phải không ngừng cố gắng, tranh thủ làm cho Tuyết Nhi mang một đứa của mình! Ai.

Bên ngoài sáu nam nhân đều chìm trong suy nghĩ, mà trong phòng Kỳ Nguyệt và Huyền Ngọc bận rộn thu xếp, lúc thì giúp bé cưng thu dọn cái này, lúc lại giúp bé cưng sửa soạn cái kia, đầu đầy mồ hôi mệt không kịp thở, rồi sau đó nhìn bé như phấn như ngọc trong tã lót, thở một hơi thật dài: buồn bực, đứa bé dễ thương như vậy, tự dưng lại để tên Minh Tịnh kia hưởng lợi? Ghê tởm hơn chính là, con là con của hẩn lại bắt bọn họ chăm sóc đến mệt chết được! Aii, đúng là lỗ nặng!

Kỳ Nguyệt, Huyền Ngọc bắt mẩn trong lòng, nhìn thân ảnh đang truy đuổi bên ngoài, thần sắc vừa đen thui vừa thối hoác! Nhưng kỳ thật bọn họ đâu biết, không phải Minh Tịnh không muốn chăm sóc con mình, có trời biết trong lòng hẩn khát vọng xiết bao? Chỉ là hẩn có cơ hội này sao?

Tống Ngâm Tuyết nằm trên giường nghỉ ngơi, đã sinh xong hơn một tháng rồi, theo lý thuyết đã sớm kết thúc kỳ ở cũ, chính là tám tên nam nhân đáng ghét kia khăng khăng không cho phép, cứ bắt nàng nằm, nằm đến xương cốt sắp gỉ sét.

Đứa bé sinh ra được xác định là của Minh Tịnh, tuy bảy người khác buồn bực trong lòng, nhưng tình yêu thương dành cho đứa nhỏ này lại không giảm đi phân nào, mỗi người đều thương yêu bé như con ruột của mình!

Sinh con xong, khí sắc của Tống Ngâm Tuyết càng tốt hơn, làn da cũng càng thêm nhẵn nhụi bóng loáng, dáng người cũng rất thần kỳ, nhanh chóng khôi phục lại trạng thái trước kia, cả người thoát nhìn rục rỏ loá mắt, chói sáng động lòng người.

Việc này không biết là do thể chất bẩm sinh của Tống Nhữ Dương? Hay là tác dụng của đạo công lực Tuyết thánh cho, tóm lại nàng bây giờ, so với trước đây càng đẹp thêm, toàn thân từ cao xuống thấp tràn đầy vẻ quyến rũ và mỹ hoặc, làm cho tám tên kia thường xuyên nhìn nàng đến mắt phát lực quang, nhòm nàng chằm chằm cả buổi sáng, thần sắc dâm dăng, vừa nhìn đã biết là không có suy nghĩ gì đứng đắn rồi!

Tống Ngâm Tuyết thầm may mắn trong lòng, nếu không phải mình sinh xong phải kiêng sinh hoạt vợ chồng ba tháng, phỏng chừng mấy ông tướng này đã quậy rầm trời rồi! Cũng may hiện tại mình đang có lý do chính đáng, có thể vui vẻ tự tại.

Nhưng vẫn có chuyện bọn họ không biết, sau khi sanh con, đạo công lực Tuyết thánh truyền cho trước kia liền đồng hóa với công lực trong cơ thể nàng, khiến cho nội lực hiện tại của nàng lại nâng ột tầng, cho nên sau này dù động tác có kịch liệt cỡ nào, nàng cũng có thể chống đỡ, sẽ không động một chút lại chóng mặt như trước đây!

Ha ha, đương nhiên, chuyện này nàng phải giữ bí mật, vĩnh viễn không nói cho những người kia, bằng không bọn họ điên cuồng lên, tuy là mình có thể chịu được, nhưng dù sao cũng rất mệt mỏi, cho nên cứ bảo trì hiện trạng như bây giờ là tốt nhất.

Tống Ngâm Tuyết ngẫm nghĩ trong lòng, khê mỉm cười, đối với hành động lần này của Tuyết thánh, nàng không biết nên cảm tạ, hay là nên tức giận đây!

Kỳ thật nàng cũng rất ngạc nhiên, rốt cuộc nam tử như Tuyết thánh, đã từng có quá khứ như thế nào?

Tuy ông ấy có vẻ yêu tà, không để ý đến bất cứ chuyện gì, chính là nàng đi theo ông nhiều năm như vậy, thỉnh thoảng cũng nhìn thấy biểu lộ âm đạm và mát mát rất chân thật xuất hiện trên mặt ông, nên cũng tỏ mò phỏng đoán trong lòng.

Tuyết thánh, rốt cuộc trong lòng người, đang nghĩ cái gì.

Tống Ngâm Tuyết cúi đầu, im lặng ngẫm nghĩ. Lúc này, bên ngoài vẫn tiếp tục ồn ào, rất có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết ngọt ngào trong lòng, không khỏi nhẹ nhàng giương môi, cười dịu dàng. Ha ha, kiếp này mặc kệ như thế nào, có tám người bọn họ bên cạnh, nàng rất hạnh phúc

“Ngâm Tuyết, Minh Tịnh lại bị truy sát à?” Tống Vũ Huyền tiến vào phòng, sau khi nhìn trận đại chiến truy đuổi bên ngoài, hần cười cười nói.

“Ca ca, huynh đến rồi.” Thấy Tống Vũ Huyền đến, Tống Ngâm Tuyết đứng dậy, khẽ gọi một tiếng vọng ra ngoài, tỏ ý mình muốn nghênh đón mà không được.

“Ha ha, ‘ có được tất có mất ’, Minh Tịnh này, hần đành phải nhịn thôi.” Tiến lên, nhìn bé cưng trong tã lót, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm đã mơ hồ để lộ ra những đường nét tuấn tú, nhất là cặp mắt to đen lúng liếng kia, lóng lánh, mê người, tương lai không biết sẽ mê hoặc con tim của bao nhiêu thiếu nữ đây.

“Ngạo nhi, cha con đang ở ngoài chịu khổ đó.” Đưa tay đùa nghịch mặt bé, Tống Vũ Huyền cứng chiều nói, thấy vậy, Kỳ Nguyệt và Huyền Ngọc cười cười đi ra ngoài, để hai huynh muội ở lại trong phòng.

“Ca ca, đã tìm được người hợp ý chưa?” Tống Ngâm Tuyết đứng dậy, cười hỏi, không biết bắt đầu từ lúc nào, hỏi vấn đề này, đã dần dần đã trở thành thói quen của nàng. Cũng phải thôi, nàng đã vô cùng hạnh phúc, nhưng còn hạnh phúc của ca ca thì sao?

“Không có. Ngâm Tuyết, mấy chuyện này, phải tùy duyên thôi.”Cười nhạt lắc đầu, Tống Vũ Huyền thoải mái nói, trong ngữ điệu không thấy bao hàm cương cầu, cũng không có nỗi sầu lo, vẫn thoải mái như gió mát.

“Hiện giờ, ta không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện đó, chỉ cần cai trị quốc gia thật tốt, nếu về sau thực sự không gặp được người có thể khiến ta rung động, cả giang sơn xã tắc này, đành phải nhờ Ngạo nhi gánh vác thôi.”

Tống Vũ Huyền nói xong, cạo nhẹ cái mũi của bé, bộ dạng giảo hoạt, phúc hắc như vậy, đúng là cùng một khuôn với Tống Ngâm Tuyết.

“Huynh đừng có mơ ngược đãi con trai muội, nó không thềm tiếp nhận cục diện hỗn loạn của huynh đâu!” Bất mãn liếc Tống Vũ Huyền, Tống Ngâm Tuyết mở miệng nói, bộ dạng rõ ràng là thấy khó chùn bước, khiến Tống Vũ Huyền cười vang.

“Ha ha, Ngâm Tuyết, muội thật may mắn, cái gì cũng có, phu quân, con trai, không thiếu thứ gì! Ca ca mang gánh nặng này, nhiều khi cũng rất mệt mỏi.”

Tuy Tống Vũ Huyền chỉ đang nói đùa, nhưng mà ít nhiều gì cũng để lộ chí hướng của hần. Vận mệnh của hần, sinh ra đã được ấn định, phải trải qua trong tranh đấu, thậm trọng.

Kỳ thật có đôi khi, hần cũng cảm thấy chán ghét, muốn đi ra ngoài quan sát thế giới, đi khắp bốn phương nhìn non sông tú lệ? Chính là hần vẫn đang bị trách nhiệm bó buộc, chưa bao giờ được thoải mái hoàn toàn.

“Ca ca, huynh cũng sẽ hạnh phúc , nhất định sẽ.”

Biết rõ suy nghĩ trong lòng hần, Tống Ngâm Tuyết ngược mắt chuyên chú nhìn ca ca mình, nhưng đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng trêu chọc của Lâm Phong, nghe có vẻ không hòa thuận cho lắm.

“Này , Lãnh Hoài Vũ, người chạy tới đây làm gì, chẳng lẽ Tây thần rảnh rỗi lắm sao? Ý, vị mỹ nữ kia là ai? A, chẳng lẽ tiểu tử nhà người dính phải hoa đào, bắt đầu nổi lòng xuân rồi? Ha ha!”

“Ồn ào muốn chết, Ngâm Tuyết đâu?” Không đếm xỉa đến Lâm Phong đang cười chọc, Lãnh Hoài Vũ tức giận nói.

Nghe vậy, Lâm Phong đề phòng, hí mắt hỏi: “Tuyết Nhi? Người tìm Tuyết Nhi làm gì?”

“Có việc!”

“Có chuyện gì?”

“Không mượn người xen vào!”

“Người.”

Vừa cãi cọ, hai người vừa đi vào, không ai nhường ai.

Lúc này, Tống Ngâm Tuyết ở trong phòng cảm thấy rất hứng thú với nữ tử đi cùng Lãnh Hoài Vũ, vì vậy nàng ra hiệu Tống Vũ Huyền cùng mình đi ra ngoài. A, nữ nhân khiến Lãnh Hoài Vũ rung động, nàng cũng nên nhìn thật kỹ.

Vừa mở cửa, đập vào mắt nàng là một cô nương giống như Tiểu Long Nữ trong Thần điêu đại hiệp *, mặc dù khí chất trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thân thiết, khiến người ta nhìn không được muồn tới gần.

(*Tiểu Long nữ: là tên của một nhân vật có sắc đẹp tuyệt trần trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung. Nàng là nhân vật nữ chính trong truyện Thần điêu hiệp lữ cùng với nhân vật nam chính là Dương Quá. Tiểu Long Nữ sống lâu ngày trong cốc mộ nên tính tình lạnh lùng, ít nói.)

Bên này, Tống Ngâm Tuyết tán thưởng, ánh mắt lộ vẻ vui sướng, Tống Vũ Huyền bên cạnh lại khẽ giật mình, một loại cảm giác khó nói lên lời khuếch tán khắp toàn thân, không khỏi làm ánh mắt của hắn trở nên nồng nàn, nóng bỏng.

Khí chất của nữ tử này, rất giống Ngâm Tuyết, nhưng cẩn thận quan sát lại thấy khác biệt, là một loại vẻ đẹp trong trẻo lạnh lùng, nhưng cũng khiến người ta không thể nào bỏ qua.

Nữ tử này, nàng là ai? Tống Vũ Huyền trầm giọng lẩm bẩm trong miệng, trái tim, vào giờ khắc này, đã trầm mê.

Có một câu hát rằng”Chỉ vì gặp được ánh mắt nàng giữa chốn đông người, mà không thể lãng quên bóng hình ấy” (1), Tống Vũ Huyền lúc này, đang có tâm trạng như thế.

Năm năm sau

“Tiêm nhi, hôm nay trời nắng đẹp, thật tốt quá.”

“Ừ, thật tốt, làm cho người ta muốn ngủ.”

“Được, vậy nàng ngủ một lát đi, ta ở đây với nàng.”

“Ừ.”

Trên cỏ, Tuyết thánh ôm một cô gái tuyệt sắc, thần sắc ôn hòa nhẹ nhàng nói, trong mắt, chứa đầy nhu tình chưa bao giờ thể hiện trước mặt mọi người.

Nữ tử lẳng lặng dựa vào người ông, nằm trong lòng ông, hai mắt khép hờ, biểu lộ an bình, nhìn ra lúc này nội tâm nàng rất bình thản.

Nữ tử rất đẹp, đẹp như người trong tranh, cũng không bị sương gió thời gian ảnh hưởng, vẫn có thể dễ dàng kích thích trái tim của nam tử bên cạnh nàng.

Nữ tử rất trắng, trắng kinh người, nhưng không biết là vì nàng ở trong cốc mộ lâu ngày không thấy ánh mặt trời, hay là do thân thể ốm yếu tái nhợt.

Thân thể nữ tử thật sự rất yếu, nổi oán hận tích tụ trong lòng nhiều năm, lại bị ốm đau tra tấn, khiến cho nàng có vẻ suy yếu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến theo gió.

Năm đó chỉ một chút sai sót, đã khiến cho bọn họ vô tình bỏ lỡ nhau, Tuyết thánh ở trên núi Thanh Phong đợi nàng mấy ngày, mà nàng lại đi trước lên đỉnh núi Thanh Phong chờ đợi.

Chỉ vì sai lầm này, đã khiến cho hai người bọn họ bỏ lỡ biết bao thời gian, hối hận cả đời, nàng thương tâm tuyệt vọng rơi xuống vực, mà Tuyết thánh thì từ đó về sau không còn lòng dạ yêu thương ai nữa, lưu lạc nơi chân trời góc bể.

Năm năm trước, khi Tuyết thánh mang một trái tim thấp thỏm, lo âu bước vào cốc mộ, nơi nàng quy ẩn, thì một khắc đó, lòng ông xúc động mãnh liệt. Người trước mắt, tuy vẫn là dung nhan thường xuất hiện

trong giấc mộng của ông, chính là ánh mắt kia, khi nó nhìn về phía ông, Tuyết thánh biết, ông đã làm tổn thương nàng quá sâu, quá sâu.

Tiêm nhi của ông, đã từng dùng ánh mắt si mê yêu say đắm nhìn ông, chính là khi đó, ánh mắt của nàng lại lạnh như băng, rét lạnh thấu xương, không mang theo một chút tình cảm nào!

Năm năm, suốt năm năm, Tuyết thánh đã dùng thời gian năm năm để xoa dịu nỗi đau trong lòng nàng, hôm nay cuối cùng cũng khổ tận cam lai**, mây mờ đã tan, vầng trăng lại sáng tỏ.

(**Khổ tận cam lai: đau khổ đã qua, hạnh phúc lại đến.)

“Tiêm nhi, hôm nay là sinh nhật của nàng, nàng muốn cái gì?” Ôm người thương khó khăn lắm mới có được trong ngực, Tuyết thánh mỉm cười, quý trọng siết chặt vòng tay, biểu lộ hòa nhã.

“Thiếp không muốn gì cả, chỉ mong có chàng ở bên.” Nữ tử nhắm mắt, lời nói nhẹ nhàng, vẻ mặt yên bình.

“Được, ta sẽ ở bên nàng cả đời, không bao giờ lìa xa.” Tuyết thánh gật đầu, ánh mắt kiên định.

Nghe vậy, nữ tử nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười kia thật hạnh phúc, mỹ mãn, nhưng cũng mang theo một chút cay đắng: cả đời. . . . với thân thể của nàng hiện giờ, còn có cả đời sao?

Nữ tử không nói gì, chỉ lẳng lặng dựa vào người Tuyết thánh, Tuyết Thánh biết đang đang nghĩ gì nên cũng không mở miệng, chậm rãi cầm tay của nàng, thâm tình, găt gao.

“Tiêm nhi, tin tưởng ta, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau suốt đời.”

“Ừ, ta tin chàng.”

Làn gió mát thổi lên người hai kẻ yêu nhau, dịu dàng, sáng khoái, Tuyết thánh ôm nữ tử, trong lòng âm thầm thề, tuy ông biết thời gian còn lại của nàng không nhiều lắm, nhưng dù đến lúc nàng nhắm mắt xuôi tay, ông vẫn làm bạn bên cạnh nàng, vĩnh viễn.

“Thánh, xin lỗi chàng, năm đó thiếp không thể bảo vệ con của chúng ta.” Nữ tử nhẹ nhàng mở miệng, bàn tay bị nắm chặt khế lật lại, nhu hòa mà nắm lấy bàn tay to kia.

“Tiêm nhi, đây không phải là lỗi của nàng, không thể trách nàng được, nếu như trong chuyện này nhất định phải có người nói xin lỗi, thì người đó chỉ có thể là ta. Tuy con của chúng ta không thể chào đời, nhưng chúng ta cũng có Tuyết Nhi, Nhan nhi mà, phải không? Nhất là Nhan nhi, những năm gần đây, nó đã thay ta chăm sóc nàng, phần ân tình này, ta sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Ừ, nha đầu Nhan nhi kia quả thật không tệ, nhưng Tuyết Nhi của chàng lại càng xuất chúng. Tuyết thánh đệ nhất thiên hạ, quả nhiên dạy dỗ đồ đệ không tầm thường chút nào.”

“Tiêm nhi, nàng đang khen ta đấy sao?”

“Ừ, tuy Tuyết Nhi rất giỏi, nhưng thiếp càng ưa thích Ngạo nhi, đứa bé này rõ ràng mới năm tuổi, không biết giống ai lại khiến người ta vừa yêu vừa hận đến vậy. Ha ha, cũng không biết khi nào thì Nhan nhi của thiếp mới có thể sinh cho thiếp một đứa cháu.”

“Nàng lo lắng cái gì, không phải cũng sắp rồi sao? Phải biết rằng nha đầu Nhan nhi kia, sức hấp dẫn cũng không thua kém gì Tuyết Nhi đâu.”

“Ừ, đúng nha, hai đứa chúng nó, đều là kỳ nữ.”

“Ha ha, trong lòng ta, nàng cũng thế. Tiêm nhi, ta yêu nàng, từ cái nhìn đầu tiên, đã một lòng yêu nàng.”

“Thánh, thiếp cũng yêu chàng, từ khoảnh khắc chàng đến gần thiếp đã yêu rồi, vĩnh viễn không thay đổi.”

.

Ngọt ngào, hạnh phúc, hai người găt gao ôm lấy nhau, Tổng Ngâm Tuyết nhìn bọn họ cách đó không xa, mặt lộ ra nụ cười hiểu ý.

Từ tình trạng thù sâu như biển năm năm trước, cho tới hai tim gần sát như bây giờ, quá trình bù đắp này, Tống Ngâm Tuyết không biết Tuyết thánh đã dùng phương pháp gì, nhưng chắc chắn là gian khổ vạn phần.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu vì sao lúc trước Tuyết thánh rất thích truyền công lực cho nàng, hóa ra là đã từng có một nữ tử si tình vì hạnh phúc của hai người đã hi sinh tất cả công lực của mình.

Trong lòng Tuyết thánh có một khúc mắc, bởi vì cái chết của người yêu, từ trong tiềm thức, ông luôn muốn truyền phần công lực không thuộc về mình đó đi. Bởi vì ông luôn tự trách bản thân, nếu như lúc trước ông không tiếp nhận công lực của Lạc Tiêm, như vậy nàng cũng sẽ không trượt chân rơi xuống vực vì không chống đỡ nổi khi chốn chạy, hương tan ngọc nát.

Quá trình khiến người ta đau xót, nhưng cũng may kết cục viên mãn hạnh phúc, nhìn bóng lưng hạnh phúc của hai người, dù cho biết rõ có lẽ tương lai của bọn họ cũng không hề dài lâu, nhưng trong lòng nàng, vẫn tràn ngập niềm vui sướng và cảm động.

Tất cả mọi người đều đã hạnh phúc, nàng, Tuyết thánh, Tống Vũ Minh, Tống Vũ Lăng, Phục Linh, hôm nay cũng chỉ còn lại ba người còn đang đau khổ giãy dụa kia. Ai, ca ca, Lãnh Hoài Vũ, hai người hình như hơi kém rồi, đã khiến bụng người ta to lên, nhưng vẫn không thể bắt người ta bái đường, thật mất mặt nha.

.....

Ánh mắt chuyển qua bên cạnh, ba người còn đang đứng đó dậm dưa, Tống Ngâm Tuyết cười hề hề.

“Nhan nhi, ta sắp ba mươi tuổi rồi, con gái của Niệm Vũ cũng bắt đầu biết để ý Phi Ngạo ca ca của nó rồi, tại sao nàng vẫn không đồng ý? Nàng hẳn tâm đến vậy sao?” Bên này, Lãnh Hoài Vũ bắt đầu kêu lên.

“Đúng vậy, Nhan nhi, hôm nay nàng cũng có mang rồi, vì sao vẫn không chịu gả cho chúng ta chứ? Chúng ta đã đợi năm năm rồi, chẳng lẽ nàng muốn con sinh ra mà không có phụ thân ư?” Bên cạnh, Tống Vũ Huyền cũng góp lời, từ lần gặp gỡ năm năm trước, hắn và nàng, đã không thể trốn khỏi vận mệnh.

Lãnh Hoài Vũ vừa đồng ý vừa khó xử liếc nhìn Tống Vũ Huyền, tuy hắn biết rõ tình yêu chẳng phân biệt thứ tự trước sau, chính là đối với quyết định của mình lúc trước, hắn vẫn vô cùng buồn bực. Ai, sớm biết như vậy, hắn sẽ không mang Nhan nhi đến Đại Tụng, thêm một kẻ chia sẻ tình yêu với hắn.

Nhan nhi của hắn, thương hắn, cũng yêu Tống Vũ Huyền, điểm này, hắn và Tống Vũ Huyền đều rất rõ ràng!

Bọn họ muốn nói, bọn họ không ngại, nguyện ý cùng có được nàng, chính là nha đầu kia lại nghĩ không thông, cho dù đã mang thai con của bọn hắn, cũng vẫn ngoan cố không chịu gật đầu gả đi, thật sự khiến bọn họ buồn bực muốn chết.

“Nhan nhi, rõ ràng nàng cũng yêu thích chúng ta, vì sao lại không chịu!” Nhìn cái bụng lớn hơn năm tháng của Lạc Tịch Nhan, Lãnh Hoài Vũ gấp gáp hỏi.

Hắn và Tống Vũ Huyền theo đuổi nàng lâu như vậy, nhưng nàng vẫn không chịu tiếp nhận, vốn tưởng rằng có con thì sẽ khác, nhưng ai ngờ cũng chẳng có gì thay đổi!

“Nhan nhi, gả cho chúng ta đi, mặc kệ đứa nhỏ này là của ai, chúng ta cũng như coi nó như con ruột.” Tống Vũ Huyền cũng nói. Nhớ tới năm tháng trước, buổi tối kia, vì cứu Lạc Tịch Nhan bị trúng xuân dược, hắn và Lãnh Hoài Vũ thay phiên giải độc cho nàng dẫn tới kết cục như vậy, bọn họ đã sớm đoán được, cho nên hiện tại, bọn họ không hối hận.

“Nhan nhi, rốt cuộc phải làm thế nào nàng mới bằng lòng đáp ứng?” Nắm tay Lạc Tịch Nhan, Tống Vũ Huyền dịu dàng nói. Nghe vậy, Lạc Tịch Nhan lạnh mặt, giọng nói bình thản: “Sư phụ ta nói, nam nhân.”

“Cái gì mà sư phụ của nàng nói? Sư phụ của nàng đã ngã vào vòng tay nam nhân rồi, mà nàng vẫn chưa chịu thay đổi suy nghĩ à!” Không đợi Lạc Tịch Nhan nói xong, Lãnh Hoài Vũ đã tiếp lời, biểu lộ chăm chú. Thật đáng buồn, năm năm này, hắn đã không ít lần nghe câu “Sư phụ của nàng nói” này rồi!

“Nhan nhi, đừng do dự nữa, gả cho chúng ta không tốt sao? Giống như Ngâm Tuyết vậy nè! Không phải nàng nói nàng rất yêu mến Ngâm Tuyết sao? Tại sao cứ bần khoản mãi vậy?” Biết nàng không chấp nhận được hành vi đa phu kính thể hãi tục này, Tống Vũ Huyền dịu dàng khuyên nhủ.

“Đúng vậy, chị dâu, tỷ gả cho ca ca muội và Lãnh Hoài Vũ đi, đều là người sắp ba mươi tuổi rồi, trường kỳ thiếu tình yêu như vậy cũng không tốt!” Chúng kiến mặt lạnh Vương gia Lãnh Hoài Vũ, hôm nay bởi vì truy cầu tình yêu mà sắp biến thành loại người như Lâm Phong, Tống Ngâm Tuyết nhẹ giọng nói, tiến lên khuyên nhủ.

“Ngâm Tuyết, ta.”

Thấy bạn tốt của mình cũng nói giúp, Lạc Tịch Nhan nhẹ nhàng vỗ về bụng, xấu hổ nói: “Ta, ta.”

“Được rồi, đừng ta nữa, ngay cả con cũng có rồi, còn hay ngược ngược như vậy? Tịch Nhan, lần đầu tiên muội trông thấy ca ca của muội yêu mến một nữ tử đến thế, tỷ cũng không nên khiến huynh ấy đau lòng nha.”

Nắm tay Lạc Tịch Nhan, Tống Ngâm Tuyết mỉm cười nói, thấy vậy, Ngũ hoàng tử Tống Vũ Lăng cũng mở miệng khuyên: “Đúng vậy, chị dâu, nữ nhi của đệ cũng biết thế nào là tình yêu rồi, vậy mà ca ca vẫn một thân một mình, như vậy cũng không tốt lắm đâu.”

“Đúng đúng, Lãnh Hoài Vũ này muốn nữ nhân đến sắp diên rồi, còn có anh vợ đệ, thân là quân chủ một quốc gia, lại cứ chạy vòng vòng quanh một nữ nhân, Tịch Nhan tiểu thư à, coi như là tỷ thấy bọn họ đáng thương, gật đầu đồng ý đi!”

Lúc này Lâm Phong cũng đi tới, đi theo phía sau là bảy nam nhân, mọi người đứng chung một chỗ, hai mắt đều nhìn vào ba người tiêu điểm kia.

“Ta, ta.” Lạc Tịch Nhan nhất thời ngược ngược, trong lòng nàng, nàng không định sẽ gả hai phu quân, chính là Tống Vũ Huyền và Lãnh Hoài Vũ, nàng cũng không dứt bỏ bên nào được. Huống chi đêm hôm đó, hai người bọn họ làm như vậy với nàng. Để bây giờ đứa bé trong bụng của nàng, cũng không biết rốt cuộc là của ai.

“Được rồi! Tịch Nhan, hôm nay tất cả mọi người đều viên mãn rồi, chỉ còn lại một mình Tịch Nhan thôi, Tịch Nhan cũng không thể cản trở nha. Chúng ta đều chờ uống rượu mừng của Tịch Nhan đó! Ha ha, dù sao trong năm năm này, mấy người chúng ta cũng chưa được náo nhiệt như vậy lần nào.” Hoa Ôn Như, Trữ Tiêu Băng, Mân Côi cũng cười mở miệng, làm bạn thân của Lạc Tịch Nhan, các nàng cũng nên dốc sức vì hạnh phúc của nàng ấy.

“Mọi người.” Nét mặt Lạc Tịch Nhan hơi đổi, gương mặt đảo qua từng người trước mặt, khi nhìn đến những khuôn mặt mỉm cười, cùng những ánh mắt chân thành kia thì lòng của nàng, đã cảm động rồi.

Tống Vũ Huyền, Lãnh Hoài Vũ, chúng ta.

Rốt cuộc chậm rãi gật nhẹ đầu, gắt gao vuốt bụng của mình, Lạc Tịch Nhan mỉm cười, cười sáng lạng, cục cưng, nương cũng nên đáp ứng các cha của con rồi, đúng không.

“Oa, thật tốt quá, Nhan nhi đồng ý! Nhan nhi đồng ý!”

“Đúng vậy, Nhan nhi đồng ý! Nhan nhi đồng ý!”

Hai người cao hứng, quên hết tất cả, muốn ôm nữ tử yêu dấu của bọn họ xoay tròn, chính là sợ ảnh hưởng đến bé cưng, cuối cùng chỉ có thể chân tay luống cuống đứng vui mừng tại chỗ !

“Áy, anh vợ, chú ý hình tượng, hình tượng! Huynh đường đường là vua của một nước, có mỹ nhân thì quên hết mọi chuyện! Coi chừng thành hôn quân nha.” Mặc Lương lên tiếng trêu ghẹo, tạt cho Tống Vũ Huyền một gáo nước lạnh.

Nghe vậy, Tống Vũ Huyền nhướn mày cười, vui sướng không thể nói thành lời: “Không sợ, ta có Phi Ngạo! Tiểu tử này thông minh như vậy, tương lai nhất định có thể quản lý Đại Tụng vô cùng tốt!”

“Này, lại nhòm ngó con con muội đấy à, không cho phép!”

“Hừ, huynh mặc kệ! Í, đúng rồi, nói nửa ngày, tiểu tử Phi Ngạo này đi đâu rồi?” Tống Vũ Huyền đang nói chuyện, chợt nhớ tới nhân vật máu chốt của chủ đề, không khỏi lên tiếng, đảo mắt nhìn.

Lúc này, tầm mắt mọi người cũng đều vòng ra ngoài, chỉ thấy dưới gốc cây đại thụ cách đó không xa, một cậu nhóc năm tuổi bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ, đang nghênh ngang cầm một cây quạt nhỏ, tự mình là phong lưu nói với ba cô bé đối diện: “Cười một cái cho ta.”

“Không cười đâu! Bác Tịch Nhan đã nói, cô bé ngoan thì không thể tùy tiện cười với người khác.” Ba cô bé nũng nịu cự tuyệt .

“Ngốc thế! Ta là người khác sao? Ta là Phi Ngạo ca ca của các muội mà, thật là! Một đại mỹ nam anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng giống như ta, các muội có đốt đèn lồng cũng khó tìm, hiện tại còn không chịu cười với ta? Hừ, lần sau không cho các muội chơi điều nữa!” Cậu nhóc ngược khuôn mặt điên đảo chúng sinh lên, vẻ mặt không vui cũng vẫn cực kỳ đáng yêu.

Thấy vậy, ba giờ cô bé choáng váng, đỏ mặt, lập tức tranh nhau nói: “Muội cười! Muội cười! Phi Ngạo ca ca đừng nóng giận nha, tức giận là khó coi lắm đó!”

“Thật không? Khó coi sao? Vậy ta không tức giận nữa! Nếu thật sự vì cái giận mà làm gương mặt xinh đẹp này xấu đi, về sau làm sao ta đi dụ mấy tiểu cô nương khác đây? Ừ, không giận nữa!” Cậu nhóc vừa dứt lời, liền cố gắng nặn ra một nụ cười, sau đó thoải mái nhàn nhã đong đưa cây quạt nhỏ, bộ dáng cực kỳ tà mị, đúng là một tiểu mỹ nam tiêu sái.

Nhìn thấy tình cảnh này, đám người lớn đứng cách đó không xa không ngừng than thở, lắc đầu: “Ngâm Tuyết, con của muội cũng quá lẳng nhăng rồi đó? Đã có nữ nhi của chúng ta, cả ngày còn muốn đi dụ các tiểu cô nương khác, thực là hư đốn, đúng là phải dạy dỗ cho đàng hoàng lại!”

“Đúng, dạy dỗ nghiêm khắc!” Mọi người cùng kêu lên, nhất trí ra oai.

Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết không còn cách nào, sau khi quay lại nhìn bọn hắn, quay đầu quát lớn một tiếng, “Tống Phi Ngạo. . . .” Con bà nó, tiểu tử này học của ai, lại trắng hoa thành như vậy! Năm đó mình cũng chỉ nói chơi thôi, cũng không có thực sự dạy nó phong lưu nha? Tại sao hiện tại lại thành như vậy? Buồn bực!

“Ai nha không ổn rồi, nương đến đó! Chạy mau. . . .” Tiểu tử anh tuấn vừa nhìn thấy Tống Ngâm Tuyết, lập tức có tật giật mình nhanh chân bỏ chạy. Thấy vậy, Tống Ngâm Tuyết phát tay áo một cái, một đạo lụa trắng bay ra, mạnh mẽ quấn lấy cậu nhóc, thoáng cái đã kéo nó qua. Xong rồi, bị nương bắt được rồi, hôm nay khẳng định lại bị phạt rồi.

“Tống Phi Ngạo, ai dạy con làm như vậy” Tống Ngâm Tuyết híp mắt lạnh giọng uy hiếp.

Nghe vậy, tiểu tử kia vội vàng gơ khuôn mặt tươi cười mê chết người không cần đèn mạng lên, nịnh nọt nói: “Nương. Thực sắc tính dã** mà. Ngạo nhi cũng đâu có làm gì sai?”

(**Thực sắc tính dã: Tình ái là bản tính của con người, cũng giống như việc ăn uống vậy.)

“Tính cái đầu của con! Trở về chép Đạo Đức Kinh năm mươi lần cho nương, chưa chép xong thì không được ăn cơm!”

Cứ một phát đau điếng lên đầu cậu nhóc, Tống Ngâm Tuyết hung dữ nói. Thấy vậy, Tống Phi Ngạo đáng thương ôm đầu, rưng rưng nước mắt: “Nương, giảm giá được không. ba mươi lần nhé?”

“Tám mươi lần!”

“Được rồi, năm mươi lần!”

Vừa nghe Tống Ngâm Tuyết tăng hình phạt, Tống Phi Ngạo vội vàng đổi giọng, chính là dường như lúc này đã không còn kịp nữa, bởi vì cậu nhóc đã nghe được câu “Một trăm lần” từ trong miệng mẫu thân xinh đẹp khuyh thành thốt ra, lập tức nhận mệnh rũ hai vai, buồn bã thở dài, ai, quả nhiên là mẫu thân của mình.. đủ tàn nhẫn!

Thật tốt quá, mọi người!

Gió thổi lên, tất cả mọi người đều đang cười! Tuyết thánh và Lạc Tiêm bên kia; ca ca, Lãnh Hoài Vũ, cùng Lạc Tịch Nhan bên này; còn có Tống Vũ Huyền, Tống Vũ Lăng, vợ chồng Phục Linh và nữ nhi của bọn họ; cuối cùng, là tám phu quân và nhóc con đứng bên cạnh mình.

Tống Ngâm Tuyết nhẹ nhàng nhìn, nắm bàn tay nhỏ nhắn của Tống Phi Ngạo xoay người, sau đó đưa tay vuốt ve mái tóc dài của mình đang phất phới theo gió, đôi mắt lướt qua từng gương mặt, nhìn tám người cũng đang mỉm cười nhìn mình.

Vô Song, Minh Tịnh, Mặc Lương, Lâm Phong, Tử Sở, Kỳ Nguyệt, Huyền Ngọc, Thư Ly, ta. yêu các chàng!

Khoảng khắc hạnh phúc như ngưng đọng trong giây phút này, Tống Ngâm Tuyết khẽ nhắm mắt, tay chậm rãi vươn về hướng bụng của mình, trong niềm vui ngọt ngào, một sinh mệnh nho nhỏ đang lặng lẽ phát triển tại đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-huong-tam-chong>